ADEVĂRURILE-REALITĂȚI ÎN CARE TREBUIE SĂ PĂTRUNDĂ CREDINCIOȘII ÎN DUMNEZEU

PENTRU UZ ÎN VIAȚA BISERICEASCĂ

BISERICA LUI
DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

ADEVĂRURILE-REALITĂȚI ÎN CARE TREBUIE SĂ PĂTRUNDĂ CREDINCIOȘII ÎN DUMNEZEU

PENTRU UZ ÎN VIAȚA BISERICEASCĂ

BISERICA LUI
DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

Cuprins

b. Cum face Dumnezeu lucrarea de judecată și ce rezultate poate obține această lucrare

c. Lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu este lucrarea de judecată de la marele tron alb

d. Consecințele și finalul neacceptării lucrării de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu

4. Cuvinte despre relația dintre cele trei etape de lucru ale lui Dumnezeu și numele Sale

a. De ce are Dumnezeu nume diferite în epoci diferite și semnificația numelor Sale

b. Numele lui Dumnezeu se poate schimba, dar esența Sa nu se schimbă niciodată

c. Dumnezeu Atotputernic și Domnul Isus sunt întrupări ale aceluiași Dumnezeu

5. Cuvinte referitoare la fecioarele înțelepte care aud glasul lui Dumnezeu și Îl întâmpină pe Domnul

a. Ce sunt fecioarele înțelepte și fecioarele nesăbuite

b. Oile lui Dumnezeu Îi aud glasul, și doar auzind glasul lui Dumnezeu Îl putem întâlni pe Domnul întors

c. De ce vor fi alungați cei care își doresc doar să vadă semne și minuni

6. Adevăruri referitoare la relația dintre Dumnezeu și Biblie

a. Biblia este doar o consemnare a celor două etape ale lucrării lui Dumnezeu din timpul Epoci Legii și Epocii Harului; nu este o consemnare a întregimii lucrării lui Dumnezeu

b. Lumea religioasă crede că toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și că reprezintă toate cuvintele Sale; această perspectivă este falsă

c. Lumea religioasă consideră că a crede în Dumnezeu înseamnă a crede în Biblie, iar îndepărtarea de Biblie nu este credință în Dumnezeu; această înțelegere este falsă

d. De ce va eșua cineva să dobândească viața veșnică dacă susține și venerează Biblia

e. Cum a apărut Biblia și dacă aceasta a fost prima care a apărut sau lucrarea lui Dumnezeu

f. Cum să abordăm Biblia în conformitate cu intenția lui Dumnezeu

7. Adevăruri referitoare la discernământ

a. Cum să facem diferența între adevăratul Hristos și falșii hristoși

b. Cum să facem diferența între calea adevărată și căile false

d. Cum să facem diferența între lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului

e. Cum să facem diferența între lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea duhurilor rele

f. Cum să facem diferența între lucrarea duhurilor rele și faptul de a fi posedat de ele

8. Adevăruri referitoare la discernerea esenței potrivnice lui Dumnezeu a lumii religioase

a. Cum să discernem fariseii ipocriți

b. De ce Domnul Isus i-a blestemat pe farisei și care era esența fariseilor

c. De ce se spune că pastorii și prezbiterii religioși merg toți pe calea fariseilor, și care este esența lor

d. Dacă pastorii și prezbiterii religioși sunt într-adevăr desemnați de Dumnezeu și dacă a asculta de pastori și prezbiteri înseamnă a asculta de Dumnezeu și a-L urma

e. Ce înseamnă a-L urma pe Dumnezeu și ce înseamnă a-l urma pe om

g. Care este esența asocierii lumii religioase cu PCC, pentru a I se împotrivi lui Dumnezeu Atotputernic și a-L condamna, și care vor fi consecințele ei

h. Mântuirea lui Dumnezeu poate fi dobândită doar acceptând lucrarea Lui din zilele de pe urmă și părăsind lumea religioasă

9. Adevăruri referitoare la înțelegerea esenței și a rădăcinii întunericului și a ticăloșiei din lume

a. Satana ce înșală și corupe omenirea e rădăcina întunericului și a ticăloșiei din lume

b. Prejudiciul și consecințele pe care exercitarea puterii de către omenirea coruptă le aduce asupra oamenilor

c. Cum pune Dumnezeu capăt epocii întunecate a domeniului Satanei în zilele de pe urmă

d. De ce-i va distruge Dumnezeu pe oamenii ticăloși care I se împotrivesc

10. Adevăruri referitoare la faptul că Dumnezeu determină finalurile fiecărui tip de persoană și la promisiunile lui pentru omenire

a. Care e baza pe care Dumnezeu determină finalul unei persoane

b. Pe cine mântuiește Dumnezeu și pe cine alungă El

c. De ce mântuirea lui Dumnezeu poate fi dobândită doar acceptând judecata din zilele de pe urmă

d. Ce le făgăduiește Dumnezeu celor care au atins mântuirea și care au fost desăvârșiți

e. Cum va fi destinația minunată a omenirii

B. Adevăruri referitoare la înlăturarea diverselor tipuri de noțiuni religioase

1. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Atunci când Domnul Se va întoarce, El va veni pe nori”

2. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Atunci când Domnul Se va întoarce, El Se va arăta omului ca un trup spiritual înviat din morți”

3. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Atunci când Domnul Se va întoarce, El le va schimba oamenilor instantaneu forma și îi va face sfinți”

4. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Atunci când Domnul Se va întoarce, oamenii vor fi răpiți direct în nori și-L vor întâlni în ceruri”

5. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Dumnezeul în care crede Biserica lui Dumnezeu Atotputernic este o ființă umană obișnuită”

6. Sofismul lumii religioase conform căruia: „A crede în Dumnezeu Atotputernic înseamnă a-L trăda pe Domnul Isus și este o apostazie”

7. Sofismul lumii religioase conform căruia: „Oricine predică faptul că Domnul a devenit trup predică despre un hristos fals”

8. Sofismul lumii religioase conform căruia: „Toate aserțiunile că Domnul S-a întors sunt false și nu pot fi crezute”

9. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Crezând în Domnul, au fost deja îndreptățiți de credință, au atins mântuirea prin credința lor și nu au nevoie să accepte lucrarea de judecată din zilele de pe urmă”

10. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Oricine va crede în Domnul Isus va avea viață veșnică”

11. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Dumnezeu n-a mai rostit cuvinte sau n-a mai făcut nicio lucrare în afara celor care sunt consemnate în Biblie; orice e în afara Bibliei este erezie”

12. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Întreaga Biblie a fost inspirată de către Dumnezeu, toate cuvintele din Biblie sunt cuvintele lui Dumnezeu”

13. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie în acord cu Biblia; dacă nu există niciun fundament biblic, este o cale falsă”

14. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Numele Domnului Isus nu se poate schimba niciodată; atunci când Domnul Se va întoarce, Se va numi tot Isus”

15. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Atunci când Domnul Isus Se va întoarce, El va fi bărbat, mai degrabă decât femeie”

16. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Atunci când Domnul Se va întoarce, El nu ar putea să apară și să lucreze în China”

17. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Pastorii și prezbiterii sunt desemnați de Domnul”

18. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Papa este reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ; atunci când Domnul Se va întoarce, El îi va dezvălui acest lucru în primul rând Papei”

19. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Catolicismul este Biserica Ortodoxă; a te îndepărta de Biserica Catolică înseamnă a-L trăda pe Domnul”

20. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Judecata marelui tron alb din zilele de pe urmă are legătură cu răsplătirea celor buni și pedepsirea celor răi, nu este mântuirea”

A. Zece adevăruri despre punerea bazei în credința noastră în Dumnezeu

1. Adevăruri referitoare la întrupare

a. Ce e întruparea și de ce numai El exprimă adevărul că este arătarea și lucrarea lui Dumnezeu

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

„Întruparea” este arătarea lui Dumnezeu în trup; Dumnezeu lucrează în rândul omenirii create în chipul trupului. Deci, pentru ca Dumnezeu să fie întrupat, trebuie să fie mai întâi trup, trup cu umanitate normală; aceasta este cea mai importantă condiție prealabilă. De fapt, implicația întrupării lui Dumnezeu este aceea că Dumnezeu trăiește și lucrează în trup, că Dumnezeu în esența Sa devine trup, devine om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Întrupare înseamnă că Duhul lui Dumnezeu devine un trup, adică, Dumnezeu devine trup; lucrarea pe care o face trupul este lucrarea Duhului, care este îndeplinită în trup, exprimată prin trup. Nimeni, cu excepția trupului lui Dumnezeu, nu poate îndeplini lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat; adică, numai trupul întrupat al lui Dumnezeu, această umanitate normală – și nimeni altcineva – nu poate exprima lucrarea divină. Dacă, în timpul primei Sale veniri, Dumnezeu nu ar fi avut umanitate normală înainte de vârsta de douăzeci și nouă de ani – dacă de îndată ce El S-a născut, putea face minuni, dacă de îndată ce El a învățat să vorbească, a putut vorbi limba cerului, dacă din momentul în care El a pășit pentru prima oară pe pământ, putea înțelege toate problemele lumești, putea desluși gândurile și intențiile fiecărei persoane – o asemenea persoană nu ar fi putut fi numită un om normal, iar un asemenea trup nu ar fi putut fi numit trup omenesc. Dacă acesta ar fi fost cazul lui Hristos, atunci sensul și esența întrupării lui Dumnezeu s-ar pierde. Faptul că El are umanitate normală

dovedește că El este Dumnezeu întrupat; faptul că El trece printr-un proces de creștere umană normală demonstrează în continuare că El este un trup normal; și, în plus, lucrarea Sa este o dovadă suficientă că El este Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu, devenit trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu"

Dumnezeul întrupat este numit Hristos, iar Hristos este trupul îmbrăcat de Duhul lui Dumnezeu. Acest trup este diferit de orice om care este făcut din carne. Această diferență se datorează faptului că Hristos nu este alcătuit din carne și oase; El este întruparea Duhului. El are atât o umanitate normală, cât și o divinitate completă. Divinitatea Lui nu este deţinută de niciun om. Umanitatea Sa normală susține toate activitățile Sale normale în trup, în timp ce divinitatea Sa săvârşeşte lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Fie umanitatea sau divinitatea Sa, ambele se supun voinței Tatălui ceresc. Esența lui Hristos este Duhul, adică divinitatea. Prin urmare, esența Lui este cea a lui Dumnezeu Însuși; această esență nu va tulbura propria Sa lucrare și nu ar fi posibil ca El să facă ceva care să distrugă lucrarea Sa, nici n-ar rosti vreodată cuvinte care să fie împotriva voinței Lui proprii. Prin urmare, Dumnezeu întrupat nu ar face absolut niciodată vreo lucrare care să-I tulbure propria Sa gestionare. Asta este ceea ce ar trebui să înțeleagă toți oamenii. Esența lucrării Duhului Sfânt este de a mântui omul și este întreprinsă de dragul propriei gestionări a lui Dumnezeu. În mod asemănător, lucrarea lui Hristos este și pentru a mântui omul și este întreprinsă de dragul voinței lui Dumnezeu. Având în vedere faptul că Dumnezeu devine trup, El Își împlinește esența în trupul Său, astfel încât trupul Său este suficient pentru a-I întreprinde lucrarea. De aceea, toată lucrarea Duhului lui Dumnezeu este înlocuită de lucrarea lui Hristos în timpul întrupării, iar în centrul întregii lucrări de-a lungul perioadei întrupării este lucrarea lui Hristos. Nu poate fi amestecată cu lucrarea din

nicio altă epocă. Și, din moment ce Dumnezeu Se întrupează, El lucrează în identitatea trupului Său; deoarece El vine în trup, El termină, așadar, în trup lucrarea pe care ar trebui să o facă. Fie Duhul lui Dumnezeu sau Hristos, ambii sunt Dumnezeu Însuși, și El face lucrarea pe care ar trebui să o facă și Își îndeplinește slujirea pe care ar trebui să o îndeplinească.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este supunere față de voința Tatălui ceresc”

Implicația întrupării lui Dumnezeu este aceea că Dumnezeu trăiește și lucrează în trup, că Dumnezeu în esența Sa devine trup, devine om. Viața și lucrarea Sa întrupate pot fi împărțite în două etape. Prima este viața pe care El o trăiește înainte de a efectua lucrarea Sa de slujire. El trăiește într-o familie de oameni obișnuiți, într-o umanitate absolut normală, supunându-Se moralității normale și legilor vieții umane, cu nevoi umane normale (hrană, îmbrăcăminte, somn, adăpost), slăbiciuni umane normale și emoții umane normale. Cu alte cuvinte, în această primă etapă, El trăiește în umanitate ne-divină, umanitate complet normală, angajându-Se în toate activitățile umane normale. A doua etapă este viața pe care El o trăiește după ce începe să efectueze lucrarea Sa de slujire. El încă trăiește în umanitatea obișnuită cu un înveliș uman normal, nearătând niciun semn exterior al supranaturalului. Cu toate acestea, El trăiește numai de dragul lucrării Sale de slujire și, în acest timp, umanitatea Sa normală există în întregime pentru a sprijini lucrarea normală a divinității Sale, pentru că până atunci umanitatea Sa normală s-a maturizat până la punctul de a putea să efectueze lucrarea Sa de slujire. Deci, a doua etapă a vieții Sale este de a efectua lucrarea Sa de slujire în umanitatea Sa normală, când este o viață atât a umanității normale, cât și a divinității complete. Motivul pentru care, în timpul primei etape a vieții Sale, El trăiește în umanitate complet obișnuită este faptul că umanitatea Lui nu este încă în stare capabilă să

mențină întreaga lucrare divină, nu este încă matură; numai după ce umanitatea Lui se maturizează, devine capabilă să poarte pe umeri lucrarea Sa de slujire, poate să se apuce de efectuarea lucrării de slujire pe care se cuvine să o săvârșească. Deoarece El, ca trup, are nevoie să crească și să Se maturizeze, prima etapă a vieții Sale este aceea a umanității normale – în timp ce, în a doua etapă, pentru că umanitatea Lui este capabilă să întreprindă lucrarea Sa și să efectueze lucrarea Sa de slujire, viața pe care o trăiește Dumnezeul întrupat în timpul lucrării Sale de slujire, este una atât de umanitate, cât și de divinitate completă. Dacă, din momentul nașterii Sale, Dumnezeul întrupat Și-ar fi început lucrarea Sa de slujire în mod serios, efectuând semne și minuni supranaturale, atunci El nu ar avea o esență trupească. Prin urmare, umanitatea Lui există de dragul esenței Sale trupești; nu poate exista niciun trup fără umanitate, iar o persoană fără umanitate nu este o ființă umană. În felul acesta, umanitatea trupului lui Dumnezeu este o proprietate intrinsecă a corpului întrupat al lui Dumnezeu. Să spui că „atunci când Dumnezeu devine trup, El este în întregime divin și nu este deloc uman” este o blasfemie, deoarece această afirmație pur și simlu nu există și încalcă principiul întrupării. Chiar și după ce El începe să realizeze lucrarea Sa de slujire, El tot trăiește în divinitatea Lui cu un înveliș exterior uman atunci când Își face lucrarea; este doar faptul că, în acel moment, umanitatea Lui servește unicul scop de a permite divinității Lui să efectueze lucrarea în trupul normal. Așadar, agentul lucrării este divinitatea care locuiește în umanitatea Sa. Divinitatea Sa, nu umanitatea Sa, este cea care lucrează, totuși, această divinitate e ascunsă în umanitatea Sa; în esență, lucrarea Lui este făcută prin divinitatea Sa completă, nu prin umanitatea Sa. Dar cel care efectuează lucrarea este trupul Său. S-ar putea spune că El este un om și, de asemenea, este Dumnezeu, pentru că Dumnezeu devine un Dumnezeu care trăiește în trup, cu un înveliș uman și

o esență umană, dar, de asemenea esența lui Dumnezeu. Pentru că El este un om cu esența lui Dumnezeu, El este mai presus de toți oamenii creați, mai presus de orice om care poate efectua lucrarea lui Dumnezeu. Și astfel, printre toți cei cu un înveliș uman ca al Lui, printre toți cei care posedă umanitate, doar El Însuși este Dumnezeul întrupat – toți ceilalți sunt oameni creați. Chiar dacă ei toți au umanitate, oamenii creați nu au nimic altceva decât umanitate, în timp ce Dumnezeu întrupat este diferit: în trupul Lui, El nu are numai umanitate, dar, mai important, are divinitate. Umanitatea Lui poate fi văzută în aspectul exterior al trupului Său și în viața Sa de zi cu zi, dar divinitatea Lui este dificil de perceput. Pentru că divinitatea Lui este exprimată numai atunci când El are umanitate și nu este atât de supranaturală pe cât își imaginează oamenii că este, este extrem de dificil de văzut de către oameni. Chiar și astăzi, oamenilor le este extrem de dificil să înțeleagă adevărata esență a Dumnezeului întrupat. Chiar și după ce am vorbit despre aceasta atât de mult, Mă aștept să fie încă o taină pentru majoritatea dintre voi. De fapt, această problemă este foarte simplă: din moment ce Dumnezeu devine trup, esența Lui este o combinație de umanitate și divinitate. Această combinație se numește Dumnezeu Însuși, Dumnezeu Însuși pe pământ.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Înainte ca Isus să efectueze lucrarea, El a trăit doar în umanitatea Sa normală. Nimeni nu putea spune că El era Dumnezeu, nimeni nu a aflat că El era Dumnezeul întrupat; oamenii L-au cunoscut doar ca pe un om complet obișnuit. Umanitatea Lui cu totul obișnuită, normală, a fost dovada că Dumnezeu S-a întrupat în trup și că Epoca Harului a fost epoca lucrării Dumnezeului întrupat, nu epoca lucrării Duhului. A fost dovada că Duhul lui Dumnezeu a fost realizat complet în trup, că, în epoca întrupării lui Dumnezeu, trupul Lui ar efectua întreaga lucrare a Duhului. Hristos cu

umanitate normală este un trup în care Duhul este realizat, și care are umanitate normală, rațiune normală și gândire umană. „A fi realizat” înseamnă Dumnezeu ce devine om, Duhul ce devine trup; în termeni mai simpli, este atunci când Dumnezeu Însuși locuiește într-un trup cu umanitate normală și prin acesta Își exprimă lucrarea Sa divină – aceasta este ceea ce înseamnă a fi realizat sau întrupat. În timpul primei Sale întrupări, a fost necesar ca Dumnezeu să vindece pe cei bolnavi și să scoată demoni, pentru că lucrarea Sa era să răscumpere. Pentru a răscumpăra întreaga rasă umană, era nevoie ca El să fie plin de compasiune și iertare. Lucrarea pe care El a făcut-o înainte de a fi crucificat a fost vindecarea bolnavilor și scoaterea demonilor, care au prevestit mântuirea omului din păcat și mizerie, de către El. Pentru că a fost Epoca Harului, a fost necesar ca El să vindece pe cei bolnavi, prin aceasta arătând semne și minuni, care erau reprezentative pentru harul din acea epocă – pentru că Epoca Harului s-a axat în jurul revărsării harului, simbolizată de pace, bucurie și binecuvântări materiale, toate fiind semne ale credinței oamenilor în Isus. Adică, vindecarea bolnavilor, alungarea demonilor și revărsarea harului erau abilități instinctive ale trupului lui Isus în Epoca Harului, erau lucrarea pe care Duhul a efectuat-o în trup. Dar, în timp ce El efectua o astfel de lucrare, El trăia în trup, și El nu a trecut dincolo de trup. Indiferent ce acte de vindecare a efectuat, El încă a stăpânit umanitate normală, încă a trăit o viață umană normală. Motivul pentru care spun că, în timpul epocii întrupării lui Dumnezeu, trupul a efectuat întreaga lucrare a Duhului, este că, indiferent ce fel de lucrare a făcut, El a făcut-o în trup. Dar datorită lucrării Sale, oamenii nu au privit trupul Său ca având o esență complet trupească, pentru că acest trup putea face minuni și în anumite momente speciale putea face lucruri care treceau dincolo de trup. Desigur, toate aceste întâmplări au avut loc după ce El Și-a început lucrarea de slujire,

cum ar fi ispitirea Lui pentru patruzeci de zile sau transformarea de pe munte. Deci, cu Isus, sensul întrupării lui Dumnezeu nu a fost finalizat, ci doar parțial îndeplinit. Viața pe care El a trăit-o în trup înainte de a-Și începe lucrarea a fost absolut normală în toate privințele. După ce El Și-a început lucrarea, Și-a păstrat doar învelișul exterior al trupului Său. Deoarece lucrarea Sa a fost o expresie a divinității, aceasta a depășit funcțiile normale ale trupului. Până la urmă, trupul întrupat al lui Dumnezeu a fost diferit de oamenii în carne și oase. Desigur, în viața Sa de zi cu zi, El a avut nevoie de mâncare, îmbrăcăminte, somn și adăpost ca oricine altcineva, a avut nevoie de toate necesitățile normale, a avut rațiunea unui om normal și a gândit ca o ființă umană normală. Oamenii tot L-au considerat a fi un om normal, cu excepția faptului că lucrarea pe care El a făcut-o a fost supranaturală. De fapt, indiferent de ceea ce a făcut, El a trăit într-o umanitate obișnuită și normală și, atâta timp cât El a efectuat lucrarea, rațiunea Sa a fost deosebit de normală, gândurile Sale îndeosebi de lucide, mai mult decât cele ale oricărui alt om normal. A fost necesar ca Dumnezeul întrupat să aibă o asemenea gândire și rațiune, pentru că lucrarea divină era necesar să fie exprimată printr-un trup a cărei rațiune era foarte normală și ale cărui gânduri erau foarte lucide – doar în acest fel putea trupul Său să exprime lucrarea divină. De-a lungul tuturor celor treizeci și trei de ani și jumătate în care Isus a trăit pe pământ, El Și-a păstrat umanitatea Sa normală, dar datorită lucrării Sale în timpul lucrării Lui de slujire de trei ani și jumătate, oamenii au crezut că El era foarte transcendent, că El era mult mai supranatural decât înainte. În realitate, umanitatea normală a lui Isus a rămas neschimbată înainte și după ce Și-a început lucrarea Sa de slujire; umanitatea Sa a fost la fel pe tot parcursul, dar din cauza diferenței dintre înainte și după ce Și-a început lucrarea Sa de slujire, au apărut două puncte de vedere diferite în ceea ce privește trupul

Său. Indiferent de ceea ce oamenii au crezut, Dumnezeu întrupat Și-a păstrat tot timpul umanitatea Sa originară, normală, deoarece de când Dumnezeu a fost întrupat, El a trăit în trup, trupul care a avut umanitate normală. Indiferent dacă El Își efectua sau nu lucrarea Sa de slujire, umanitatea normală a trupului Său nu putea fi ștearsă, pentru că umanitatea este esența de bază a trupului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu"

Dumnezeu care S-a întrupat se numește Hristos, iar astfel Hristosul care le poate da oamenilor adevărul se numește Dumnezeu. Nu există nimic exagerat în această privință, deoarece El are esența lui Dumnezeu și are firea lui Dumnezeu, și înțelepciune în lucrarea Lui, care sunt nerealizabile de către om. Aceia care se numesc Hristoși pe ei înșiși și totuși nu pot săvârși lucrarea lui Dumnezeu, sunt escroci. Hristos nu este numai manifestarea lui Dumnezeu pe pământ, ci și trupul special asumat de Dumnezeu în timp ce Își săvârșește și completează lucrarea printre oameni. Acest trup nu poate fi înlocuit de orice om, ci este un trup care poate purta așa cum trebuie lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și poate exprima firea lui Dumnezeu și Îl reprezintă bine pe Dumnezeu, furnizându-i omului viață.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice"

Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este întruparea lui Dumnezeu, atunci el

trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"

Întrucât căutăm urmele lui Dumnezeu, se cuvine să căutăm intențiile lui Dumnezeu, cuvintele și cuvântările Lui deoarece, oriunde există noi cuvinte rostite de Dumnezeu, acolo este și glasul Lui și, oriunde se află urmele lui Dumnezeu, acolo sunt și faptele Lui. Oriunde este exprimarea lui Dumnezeu, acolo Se arată El și, oriunde Se arată Dumnezeu, acolo există adevărul, calea și viața. În căutarea urmelor lui Dumnezeu, ați ignorat cuvintele „Dumnezeu este adevărul, calea și viața". Prin urmare, mulți oameni, chiar și atunci când primesc adevărul, nu cred că au găsit urmele lui Dumnezeu și cu atât mai puțin recunosc arătarea lui Dumnezeu. Ce greșeală gravă! Arătarea lui Dumnezeu nu poate fi împăciuită cu noțiunile omului și cu atât mai puțin poate Dumnezeu să Se arate la porunca omului. Dumnezeu Își face propriile alegeri și propriile planuri atunci când Își înfăptuiește lucrarea; mai mult, El are propriile Sale obiective și metode. Indiferent ce lucrare face, El nu are nevoie să discute despre aceasta cu oamenii sau să le ceară sfatul, cu atât mai puțin să anunțe fiecare persoană în parte despre lucrarea Lui. Aceasta este firea lui Dumnezeu, care, de altfel, ar trebui să fie recunoscută de toată lumea. Dacă doriți să fiți martori ai arătării lui Dumnezeu, să urmați pașii Lui, atunci trebuie mai întâi să vă

îndepărtați de propriile noțiuni. Nu trebuie să-I ceri lui Dumnezeu să facă tot felul de lucruri, cu atât mai puțin ar trebui să-L constrângi și să-L limitezi la propriile tale noțiuni. În schimb, ar trebui să vă întrebați cum se cuvine să căutați urmele lui Dumnezeu, cum se cuvine să acceptați arătarea Lui și cum se cuvine să vă supuneți noii lucrări a lui Dumnezeu: asta ar trebui să facă omul. Întrucât omul nu este adevărul și nu deține adevărul, el ar trebui să caute, să accepte și să se supună.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă"

De data aceasta, Dumnezeu vine să săvârșească lucrarea nu într-un trup spiritual, ci într-un trup foarte obișnuit. În plus, nu numai că este trupul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, este și trupul prin care Se întoarce Dumnezeu întrupat. Este un trup foarte obișnuit. Nu poți vedea nimic care să-L facă să Se evidențieze dintre alții, dar poți câștiga de la El adevăruri de care nu s-a mai auzit înainte. Acest trup nesemnificativ este ceea ce întruchipează toate cuvintele adevărului de la Dumnezeu, săvârșește lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și exprimă întreaga Lui fire ca omul să ajungă să o înțeleagă. Nu îți dorești foarte mult să Îl vezi pe Dumnezeu în ceruri? Nu îți dorești foarte mult să Îl înțelegi pe Dumnezeu din ceruri? Nu îți dorești foarte mult să vezi destinația omenirii? El îți va spune toate aceste secrete – secrete pe care niciun alt om nu a putut să ți le spună și El îți va spune și adevărurile pe care nu le înțelegi. El este poarta ta către Împărăție și ghidul tău către epoca nouă. Un astfel de trup obișnuit deține multe mistere de nepătruns. Faptele Sale pot fi enigmatice pentru tine, dar întregul obiectiv al lucrării pe care o face este suficient pentru a-ți permite să vezi că El nu este, așa cum cred oamenii, doar un simplu trup. Deoarece El reprezintă intențiile lui Dumnezeu și grija arătată de El omenirii în zilele de pe urmă. Deși nu-I poți auzi cuvintele, care par să

zguduie cerul și pământul, deși nu poți să Îi vezi ochii ca niște flăcări de foc și deși nu poți primi disciplina toiagului Lui de fier, totuși poți să auzi din cuvintele Lui că Dumnezeu este mânios și să știi că Dumnezeu arată compasiune omenirii; poți vedea firea Lui dreaptă și înțelepciunea Lui și, mai mult decât atât, îți poți da seama de grija lui Dumnezeu pentru întreaga omenire. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este pentru a-i permite omului să Îl vadă pe Dumnezeu din ceruri trăind printre oameni pe pământ și pentru a-i permite omului să Îl cunoască, să I se supună, să se teamă de El și să Îl iubească. De aceea, El S-a întrupat pentru a doua oară. […]

[…]

Toată lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este făcută prin intermediul acestui om obișnuit. El îți va oferi totul ție și, mai mult, El va putea decide totul în legătură cu tine. Poate un asemenea om să fie așa cum credeți voi că e: un om atât de simplu încât să nu fie demn de a fi menționat? Nu este adevărul Lui suficient pentru a vă convinge în totalitate? Mărturia faptelor Lui nu este suficientă pentru a vă convinge în totalitate? Sau calea pe care El o aduce nu este vrednică să fie urmată? La urma urmelor, ce vă determină să-L urâți, să-L alungați și să-L evitați? Acest om este Cel care exprimă adevărul, acest om este Cel care furnizează adevărul și acest om este Cel care vă oferă o cale pe care să o urmați. Este oare posibil ca voi încă să nu fiți capabili să găsiți urmele lucrării lui Dumnezeu în aceste adevăruri? Fără lucrarea lui Isus, omenirea nu ar fi putut să coboare de pe cruce, iar fără întruparea de astăzi, cei care au coborât de pe cruce nu ar putea să câștige niciodată aprobarea lui Dumnezeu sau să intre în epoca nouă. Fără venirea acestui om obișnuit, voi nu ați fi avut niciodată ocazia de a vedea adevăratul chip al lui Dumnezeu și

nici nu ați fi fost calificați să o faceți, pentru că voi sunteți toți obiecte care ar fi trebuit să fie distruse cu mult timp în urmă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor"

Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferită de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de reglementări, de cuvinte și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt cuvinte care pot oferi doar o

consolare temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Cuvintele Scripturilor pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum – uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Fragmente din filme similare

Taina întrupării lui Dumnezeu

Mărturii similare bazate pe experiențe

Ascultând glasul lui Dumnezeu și întâmpinându-L pe Domnul

Predici similare

Ce este întruparea?

Imnuri similare

Dumnezeul întrupat este atât uman, cât și divin

Esența lui Hristos e Dumnezeu

Hristos din zilele de pe urmă

Cum să căutați urmele pașilor lui Dumnezeu

b. De ce se spune că omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Mântuirea omului de către Dumnezeu nu este făcută direct, folosind metoda și identitatea Duhului, deoarece Duhul Său nu poate fi nici atins, nici văzut de către om, și de care omul nici nu se poate apropia. Dacă El ar încerca să-l mântuiască pe om, în mod direct, folosind metoda Duhului, omul ar fi incapabil să primească mântuirea Lui. Dacă Dumnezeu nu ar îmbrăca forma exterioară a unui om creat, nu ar exista nicio cale ca omul să primească această mântuire. Căci omul nu are cum să se apropie de El, la fel cum nimeni nu a putut să se apropie de norul lui Iahve. Numai devenind o ființă umană creată, adică, doar prin punerea cuvântului Său în corpul trupesc ce urmează El să devină, poate El să lucreze personal cuvântul în toți cei care Îl urmează. Doar atunci poate omul, personal, să-I vadă și să-I audă cuvântul și, mai mult, să intre în stăpânirea cuvântului Său și, astfel, să ajungă să fie pe deplin mântuit. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, niciun om în carne și oase nu ar fi fost capabil să primească o mântuire atât de mare și nici măcar o singură persoană nu ar fi fost mântuită. Dacă Duhul lui Dumnezeu ar lucra direct în mijlocul omenirii, întreaga umanitate ar fi lovită sau, altfel, fără nicio cale de a intra în contact cu Dumnezeu, ar fi complet luată în captivitate de Satana. Prima întrupare a fost pentru a răscumpăra omul din păcat, de a-l răscumpăra cu ajutorul trupului material al lui Isus, adică, El l-a mântuit pe om de pe cruce, dar corupta fire satanică tot a rămas în om. A doua întrupare nu mai este pentru a sluji ca o jertfă de păcat, ci, mai degrabă, pentru a mântui pe deplin pe cei care au fost răscumpărați din păcat. Acest lucru este făcut astfel încât cei care au fost

iertați să poată fi eliberați de păcatele lor și făcuți pe deplin neprihăniți și, prin dobândirea unei firi schimbate, să se elibereze de influența întunericului Satanei și să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar în acest fel omul poate fi pe deplin sfânt. După ce Epoca Legii a ajuns la sfârșit și, începând cu Epoca Harului, Dumnezeu a inițiat lucrarea de mântuire, care va continua până în zilele de pe urmă când, în judecarea și mustrarea rasei umane pentru răzvrătirea sa, El va purifica omenirea complet. Doar atunci Își va încheia Dumnezeu lucrarea de mântuire și Se va odihni. Prin urmare, în cele trei etape ale lucrării, doar de două ori Dumnezeu S-a întrupat pentru a-Și îndeplini lucrarea printre oameni. Acest lucru se datorează faptului că doar una dintre cele trei etape ale lucrării este pentru a-i ghida pe oameni în a-și conduce viața, în timp ce, celelalte două constă în lucrarea mântuirii. Doar întrupându-Se poate Dumnezeu să trăiască alături de om, să experimenteze suferința lumii și să trăiască într-un trup material normal. Doar în acest fel El poate să le dea oamenilor calea concretă de care ei, ca ființe create, au nevoie. Prin întruparea lui Dumnezeu omul primește mântuirea deplină de la Dumnezeu, și nu direct din Cer, ca răspuns la rugăciunile sale. Omul este din carne și sânge, nu are cum să vadă Duhul lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să se apropie de Duhul Său, așadar, el poate intra în contact doar cu întruparea lui Dumnezeu. Doar cu ajutorul acestuia omul este capabil să înțeleagă toate căile și toate adevărurile și să primească mântuirea deplină.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Dumnezeu a devenit trup deoarece obiectul lucrării Sale nu este duhul lui Satana sau vreun lucru necorporal, ci omul, care este din trup și a fost corupt de Satana. Tocmai pentru că trupul omului a fost corupt, Dumnezeu a făcut omul trupesc obiectul lucrării Sale; în plus, deoarece omul este obiectul corupției, Dumnezeu l-a făcut pe om singurul obiect al lucrării Sale

pe parcursul tuturor etapelor lucrării Sale de mântuire. Omul este o ființă muritoare, este din trup și sânge, iar Dumnezeu este Singurul care poate mântui omul. În acest fel, Dumnezeu trebuie să devină un trup care posedă aceleași atribute ca și omul pentru a-Și face lucrarea, astfel încât lucrarea Sa să poată obține efecte mai bune. Dumnezeu trebuie să devină trup pentru a-Și face lucrarea tocmai pentru că omul este din trup și este incapabil să învingă păcatul sau să se dezbrace pe sine de trup. Deși substanța și identitatea lui Dumnezeu întrupat diferă foarte mult de substanța și identitatea omului, totuși, arătarea Lui este identică cu cea a omului, El are aspectul unei persoane normale și conduce viața unei persoane normale, iar cei care-L văd pe El nu pot distinge nicio diferență față de o persoană normală. Această arătare normală și umanitate normală sunt suficiente pentru ca El să-Și facă lucrarea divină în umanitate normală. Trupul Lui Îi permite să-Și facă lucrarea în umanitate normală și Îl ajută să-Și facă lucrarea printre oameni, iar umanitatea Sa normală, în plus, Îl ajută să îndeplinească lucrarea mântuirii printre oameni. Deși umanitatea Sa normală a provocat multă tulburare printre oameni, o asemenea tulburare nu a influențat efectele normale ale lucrării Sale. Pe scurt, lucrarea trupului Său normal este de un folos maxim pentru om. Deși majoritatea oamenilor nu acceptă umanitatea Sa normală, lucrarea Sa poate încă să obțină rezultate, iar aceste rezultate sunt obținute mulțumită umanității Sale normale. Despre aceasta nu există nicio îndoială. Din lucrarea Sa în trup, omul câștigă de zece ori sau de nenumărate ori mai multe lucruri decât noțiunile care există printre oameni despre umanitatea Sa normală și astfel de noțiuni vor fi toate, în cele din urmă, înghițite de lucrarea Sa. Iar efectul pe care lucrarea Sa l-a realizat, însemnând cunoașterea pe care omul o are față de El, depășește cu mult noțiunile omului despre El. N-ai cum să-ți imaginezi sau să măsori lucrarea pe care El o face în trup, pentru că trupul Lui este diferit

de cel al oricărei ființe omenești; deși învelișul exterior este identic, esența nu este aceeași. Trupul Său generează multe noțiuni în rândul oamenilor despre Dumnezeu, totuși trupul Lui poate, de asemenea, permite omului să dobândească multe cunoștințe și poate chiar să cucerească orice persoană înzestrată cu un înveliș exterior asemănător. Căci El nu este numai un om, ci este Dumnezeu cu învelișul exterior al unui om, și nimeni nu-L poate pătrunde sau înțelege complet. Un Dumnezeu nevăzut și de neatins este iubit și bine primit de toți. Dacă Dumnezeu este doar un Duh care este nevăzut omului, este atât de ușor pentru om să creadă în Dumnezeu. Oamenii pot să-și dea frâu liber închipuirilor, poate să aleagă, ca imagine a lui Dumnezeu, orice imagine le place ca să se mulțumească și să se simtă fericiți. În felul acesta, oamenii pot face orice Îi place mai mult propriului lor Dumnezeu și Își dorește ca ei să facă, fără niciun fel de scrupule. Mai mult, oamenii cred că nimeni nu este mai loial și mai devotat față de Dumnezeu decât ei și că toți ceilalți sunt câini de neamuri și neloiali lui Dumnezeu. Se poate spune că acesta este lucrul căutat de către cei a căror credință în Dumnezeu este nedeslușită și bazată pe doctrină; ceea ce caută ei este cam același lucru, cu mici variații. Este numai faptul că imaginile lui Dumnezeu în imaginația lor sunt diferite, totuși substanța lor este, de fapt, aceeași.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Singurul motiv pentru care Dumnezeul întrupat a venit în trup este datorită nevoilor omului corupt. Este datorită nevoilor omului, nu ale lui Dumnezeu, iar toate jertfele și suferințele Lui sunt de dragul omenirii și nu în folosul lui Dumnezeu Însuși. Nu există argumente pro și contra sau recompense pentru Dumnezeu; El nu va culege vreo recoltă viitoare, ci pe aceea care I-a fost datorată Lui la început. Tot ceea ce face și sacrifică El

pentru omenire nu este astfel încât El să poată câștiga mari recompense, ci strict de dragul omenirii. Deși lucrarea lui Dumnezeu în trup implică multe piedici de neimaginat, efectele pe care ea le atinge în cele din urmă le depășesc cu mult pe cele ale lucrării făcute direct de către Duh. Lucrarea trupului implică multe greutăți, iar trupul nu poate avea aceeași identitate mare ca și Duhul, El nu poate să împlinească aceleași fapte supranaturale ca Duhul, cu atât mai puțin poate El să aibă aceeași autoritate ca Duhul. Cu toate acestea, substanța lucrării făcute de acest trup obișnuit este mult superioară celei a lucrării făcute direct de către Duh, iar acest trup Însuși este răspunsul la nevoile întregii omeniri. Pentru aceia ce urmează a fi mântuiți, valoarea de utilizare a Duhului este cu mult inferioară celei a trupului: lucrarea Duhului este capabilă să acopere întregul univers, de-a curmezișul tuturor munților, râurilor, lacurilor și oceanelor, totuși, lucrarea trupului este legată mai eficient de fiecare persoană cu care El intră în contact. Mai mult, trupul lui Dumnezeu cu formă tangibilă poate fi mai bine înțeles și demn de încrederea omului și poate aprofunda mai departe cunoașterea omului despre Dumnezeu și poate lăsa asupra omului o impresie mai profundă a faptelor practice ale lui Dumnezeu. Lucrarea Duhului este învăluită în mister; este dificil de anticipat pentru ființele muritoare și chiar mai greu pentru ele s-o vadă și, astfel, ele se pot baza doar pe închipuiri goale. Lucrarea trupului este, totuși, normală, practică și posedată de înțelepciune bogată și este un fapt care poate fi văzut de ochiul fizic al omului; omul poate experimenta personal înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu și nu are deloc nevoie să-și folosească imaginația lui generoasă. Aceasta este precizia și valoarea practică a lucrării lui Dumnezeu în trup. Duhul poate doar face lucruri care sunt nevăzute pentru om și dificil pentru el de imaginat, de exemplu: luminarea Duhului, mișcarea Duhului și îndrumarea Duhului. Dar pentru omul care are minte, acestea nu oferă

niciun înțeles clar. Ele furnizează doar o mișcare sau un înțeles larg și nu pot da o îndrumare prin cuvinte. Lucrarea lui Dumnezeu în trup este, totuși, foarte diferită: implică îndrumare precisă a cuvintelor, are intenții clare și obiective clar cerute. Și, astfel, omul nu are nevoie să caute împrejur sau să-și folosească imaginația, cu atât mai puțin să facă presupuneri. Aceasta este claritatea lucrării în trup și marea ei diferență față de lucrarea Duhului. Lucrarea Duhului este potrivită doar pentru o rază limitată și nu poate înlocui lucrarea trupului. Lucrarea trupului dă omului scopuri mult mai precise și necesare și o cunoaștere mult mai practică și mai valoroasă decât lucrarea Duhului. Lucrarea care este de cea mai mare valoare pentru omul corupt este aceea care oferă cuvinte exacte, scopuri clare de urmărit și care poate fi văzută și atinsă. Doar lucrarea realistă și îndrumarea în timp util sunt potrivite gusturilor omului și doar lucrarea practică poate salva omul de firea sa coruptă și depravată. Acest lucru poate fi realizat doar de către Dumnezeul întrupat; doar Dumnezeul întrupat poate salva omul de firea sa anterioară coruptă și depravată. Deși Duhul este substanța inerentă a lui Dumnezeu, o astfel de lucrare poate fi făcută doar de către trupul Său. Dacă Duhul ar lucra cu o singură mână, atunci nu ar fi posibil ca lucrarea Lui să fie eficientă – acesta este un adevăr simplu. Deși majoritatea oamenilor au devenit dușmanii lui Dumnezeu din cauza acestui trup, atunci când El Își încheie lucrarea, cei care sunt împotriva Lui nu doar că vor înceta să fie dușmanii Lui ci, dimpotrivă, vor deveni martorii Săi. Ei vor deveni martorii care au fost cuceriți de El, martori care sunt compatibili cu El și inseparabili de El. El va determina omul să cunoască importanța lucrării Sale în trupul omului și omul va cunoaște importanța acestui trup pentru semnificația existenței omului, va cunoaște valoarea Sa practică în ceea ce privește creșterea vieții omului și, în plus, va ști că acest trup va deveni o fântână vie a vieții, de care omul nu poate suporta să se despartă. Deși trupul întrupat al

lui Dumnezeu este departe de a se potrivi cu identitatea și poziția lui Dumnezeu și îi pare omului că este nepotrivit cu statutul Său actual, acest trup, care nu posedă adevărata imagine a lui Dumnezeu sau adevărata identitate a lui Dumnezeu, poate face lucrarea pe care Duhul lui Dumnezeu nu o poate face în mod direct. Astfel este semnificația și valoarea practică a întrupării lui Dumnezeu și această semnificație și valoare este cea pe care omul este incapabil să o aprecieze și să o recunoască. Deși toți oamenii privesc în sus către Duhul lui Dumnezeu și privesc în jos la trupul Lui, indiferent de modul în care ei văd sau gândesc, semnificația și valoarea reală a trupului le depășesc cu mult pe cele ale Duhului. Desigur că aceasta este doar cu privire la omenirea coruptă. Pentru oricine care caută adevărul și râvnește după arătarea lui Dumnezeu, lucrarea Duhului poate doar să furnizeze mișcare sau inspirație și o senzație a extraordinarului că această lucrare e inexplicabilă și de neimaginat și o senzație că este măreață, transcendentă și admirabilă, dar, de asemenea, de neatins și de neobținut pentru toți. Omul și Duhul lui Dumnezeu se pot doar considera unul pe celălalt de departe, de parcă ar exista o distanță mare între ei și nu pot fi niciodată asemănători, ca și cum omul și Dumnezeu ar fi separați de o diviziune invizibilă. De fapt, aceasta este o iluzie dată omului de către Duh, deoarece Duhul și omul nu sunt de același fel și nu vor coexista niciodată în aceeași lume și pentru că Duhul nu posedă nimic de la om. Deci, omul nu are nevoie de Duh, pentru că Duhul nu poate face în mod direct lucrarea cea mai necesară omului. Lucrarea trupului îi oferă omului obiective practice de urmărit, cuvinte clare și un sentiment că El este practic și normal, că El este umil și obișnuit. Deși omul se poate teme de El, pentru majoritatea oamenilor este ușor de relaționat cu El: omul Îi poate vedea fața și auzi vocea și nu trebuie să se uite la El de departe. Acest trup apare accesibil

omului, nu îndepărtat sau de neînțeles, ci vizibil și tangibil, căci acest trup este în aceeași lume ca și omul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat"

Când Dumnezeu nu devenise încă trup, oamenii nu înțelegeau mare parte din ceea ce El spunea, deoarece cuvintele Sale proveneau din divinitatea completă. Perspectiva și contextul a ceea ce spunea El era invizibil și de neatins pentru omenire; era exprimat dintr-un tărâm spiritual pe care oamenii nu îl puteau vedea. Căci oamenii care trăiau în trup nu puteau să treacă prin tărâmul spiritual. Dar după ce Dumnezeu a devenit trup, El a vorbit omenirii din perspectiva umanității și a depășit sfera tărâmului spiritual. El a putut să-Și exprime firea, intențiile și atitudinea divină prin lucruri pe care oamenii și le puteau imagina, lucruri pe care ei le vedeau și le întâlneau în viețile lor și folosind metode pe care oamenii le puteau accepta, într-un limbaj pe care ei îl puteau înțelege și cu o cunoaștere pe care o puteau pricepe, ca să permită omenirii să înțeleagă și să-L cunoască pe Dumnezeu, să înțeleagă intențiile Sale și standardele cerute de El în sfera capacității lor, și în gradul în care erau capabili. Acestea au fost metoda și principiul lucrării lui Dumnezeu în umanitate. Deși căile și principiile lui Dumnezeu de a lucra în trup au fost în mare parte obținute prin umanitate sau metodele acesteia, a obținut într-adevăr rezultatele care nu puteau fi obținute lucrând direct în divinitate.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III"

Acum, omul vede că lucrarea Dumnezeului întrupat este într-adevăr extraordinară și că în ea există multe care nu pot fi atinse de om și că acestea sunt taine și minuni. Prin urmare, mulți s-au supus. Unii nu s-au supus niciodată vreunui om, încă din ziua în care s-au născut, însă, atunci

când văd cuvintele lui Dumnezeu în această zi, se supun pe deplin, fără să observe că au făcut astfel și nu se încumetă să cerceteze sau să spună nimic altceva. Umanitatea a căzut sub cuvânt și se prosternează sub judecata cuvântului. Dacă Duhul lui Dumnezeu i-ar vorbi direct omului, oamenii s-ar supune toți glasului, căzând fără cuvinte de revelație, cam în felul în care a căzut la pământ Pavel în lumina de pe drumul spre Damasc. Dacă Dumnezeu ar continua să lucreze în acest fel, omul nu ar fi niciodată capabil să ajungă să își cunoască propria stricăciune prin judecata cuvântului și, prin aceasta, să obțină mântuirea. Doar devenind trup poate Dumnezeu să-Și transmită personal cuvintele în urechile fiecărei ființe umane, astfel încât toți cei care au urechi să poată auzi cuvintele Lui și să-I primească lucrarea de judecată prin cuvânt. Doar în acest fel este rezultatul obținut prin cuvântul Său, mai degrabă decât Duhul care devine evident pentru a înfricoșa omul să se supună. Doar prin această lucrare concretă și, totuși, extraordinară, vechea fire a omului, ascunsă adânc în interior timp de mulți ani, poate fi pe deplin expusă, astfel încât omul să o poată recunoaște și să-i fie schimbată. Aceste lucruri sunt toate lucrarea concretă a Dumnezeului întrupat, în care, rostind și executând judecata într-o manieră concretă, El obține rezultatele judecății asupra omului prin cuvânt. Aceasta este autoritatea lui Dumnezeu întrupat și semnificația întrupării lui Dumnezeu. Aceasta este făcută pentru a face cunoscută autoritatea Dumnezeului întrupat, pentru a face cunoscute rezultatele obținute de către lucrarea cuvântului și pentru a face cunoscut că Duhul a venit în trup și demonstrează autoritatea Lui prin judecarea omului prin cuvânt. Deși trupul Său este forma exterioară a unei umanități obișnuite și normale, rezultatele pe care le obțin cuvintele Lui îi arată omului că El este plin de autoritate, că El este Dumnezeu Însuși și că vorbele Lui sunt exprimarea lui Dumnezeu Însuși. Prin aceasta, înseamnă că întregii umanități îi este arătat că El este

Însuși Dumnezeu, că El este Dumnezeu Însuși care a devenit trup, că El nu va fi ofensat de nimeni și că nimeni nu poate depăși judecata Lui prin cuvânt și nicio forță a întunericului nu poate triumfa asupra autorității Sale. Omul I se supune Lui în întregime pentru că El este Cuvântul devenit trup, datorită autorității Sale și datorită judecății Lui prin cuvânt. Lucrarea adusă de către trupul Său omenesc este autoritatea pe care El o deține. Motivul pentru care El devine trup se datorează faptului că trupul poate, de asemenea, să dețină autoritate, iar El este capabil să îndeplinească lucrarea în omenire, într-o manieră concretă, astfel încât aceasta este vizibilă și tangibilă pentru om. Această lucrare este mult mai practică decât lucrarea făcută direct de Duhul lui Dumnezeu, care deține întreaga autoritate, iar rezultatele sale sunt, de asemenea, evidente. Acest lucru se datorează faptului că trupul omenesc al lui Dumnezeu poate vorbi și lucra într-un mod concret. Forma exterioară a trupului Său nu deține nicio autoritate și poate fi abordată de om, în timp ce esența Lui are autoritate, dar autoritatea Sa nu este vizibilă pentru nimeni. Când El vorbește și lucrează, omul nu poate detecta existența autorității Sale; acest lucru Îi înlesnește realizarea unei lucrări de o natură concretă. Toată această lucrare concretă poate obține rezultate. Chiar dacă niciun om nu-și dă seama că El deține autoritate sau nu vede că El nu trebuie să fie ofensat, ori nu-I vede mânia, El atinge rezultatele dorite ale cuvintelor Sale prin autoritatea Lui voalată, prin mânia Sa ascunsă și prin cuvintele pe care El le spune deschis. Cu alte cuvinte, prin tonul glasului Său, asprimea discursului Său și toată înțelepciunea cuvintelor Sale, omul este complet convins. În felul acesta, omul se supune cuvântului lui Dumnezeu întrupat care, aparent, nu are nicio autoritate, îndeplinind, prin aceasta, scopul lui Dumnezeu de a mântui omul. Acesta este un alt aspect al semnificației întrupării Sale: pentru a vorbi într-un mod mai practic și pentru a permite ca realitatea cuvintelor Sale să aibă un efect

asupra omului, astfel încât omul să poată mărturisi puterea cuvântului lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă această lucrare nu ar fi făcută prin intermediul întrupării, nu ar obține nici cele mai mici rezultate și nu ar fi capabilă să-i mântuiască pe deplin pe oamenii păcătoși. Dacă Dumnezeu nu ar deveni trup, El ar rămâne Duhul care este atât nevăzut, cât și de neatins pentru om. Deoarece omul este o creatură a trupului, el și Dumnezeu aparțin unor lumi diferite și au naturi diferite. Duhul lui Dumnezeu este incompatibil cu omul, care este din trup și, pur și simplu, nu există nicio cale de a stabili relații între ei, fără a menționa că omul este incapabil să se transforme într-un duh. Dată fiind situația, Duhul lui Dumnezeu trebuie să devină o ființă creată pentru a-Și face lucrarea inițială. Dumnezeu poate și să urce în cel mai înalt loc și să Se umilească pe Sine pentru a deveni o creatură umană, făcând lucrarea printre oameni și trăind în mijlocul lor, însă omul nu poate să urce în cel mai înalt loc și să devină un duh și, chiar mai puțin, poate el să coboare în cel mai de jos loc. De aceea Dumnezeu trebuie să devină trup pentru a-Și îndeplini lucrarea. În mod similar, în timpul primei întrupări, numai trupul omenesc al lui Dumnezeu ar putea răscumpăra omul prin răstignirea Lui, în timp ce Duhul lui Dumnezeu nu ar fi avut cum să fie răstignit ca o jertfă de păcat pentru om. Dumnezeu a putut deveni trup în mod direct pentru a sluji ca jertfă de păcat pentru om, dar omul nu a putut să urce direct la cer ca să ia jertfa de păcat pe care Dumnezeu i-a pregătit-o. Acestea fiind spuse, tot ceea ce este posibil ar fi să-I cerem lui Dumnezeu să alerge, de câteva ori, înainte și înapoi, între Cer și pământ, nu să-l ridice la cer pe om ca să ia această mântuire, căci omul a căzut și, în plus, omul nu ar putea, pur și simplu, să urce la cer, cu atât mai puțin să obțină jertfa de păcat. De aceea a fost necesar ca Isus să vină printre oameni și să facă personal lucrarea care, pur și simplu, nu putea fi îndeplinită de om. De fiecare dată când Dumnezeu devine trup, este din

necesitate absolută. Dacă oricare dintre etape ar fi putut fi îndeplinită direct de către Duhul lui Dumnezeu, El nu ar fi fost supus înjosirii de a fi întrupat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Pentru toți cei care trăiesc în trup, schimbarea firii lor necesită scopuri de urmărit, iar cunoașterea lui Dumnezeu necesită să fim martori la faptele practice și la fața reală a lui Dumnezeu. Ambele pot fi obținute doar prin trupul materializat al lui Dumnezeu și ambele pot fi îndeplinite doar de trupul normal și tangibil. Acesta este motivul pentru care întruparea este necesară și pentru care este necesară întregii omeniri corupte. De vreme ce oamenilor li se cere să-L cunoască pe Dumnezeu, imaginile Dumnezeilor nedeslușiți și supranaturali trebuie să fie înlăturate din inimile lor și, din moment ce li se cere să lepede firea coruptă, ei trebuie să-și cunoască mai întâi firea lor coruptă. Dacă doar omul face lucrarea de a risipi imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor, atunci el va eșua în a obține efectul potrivit. Imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor nu pot fi expuse, lepădate sau înlăturate complet doar prin cuvinte. Făcând astfel, în cele din urmă, tot nu ar fi posibil să risipească aceste lucruri profund înrădăcinate de la oameni. Doar înlocuind aceste lucruri nedeslușite și supranaturale cu Dumnezeul practic și cu imaginea adevărată a lui Dumnezeu și făcându-i pe oameni să le cunoască treptat se poate obține efectul cuvenit. Omul recunoaște că Dumnezeul pe care el L-a căutat în vremuri trecute este nedeslușit și supranatural. Ceea ce poate realiza acest efect nu este conducerea directă a Duhului, cu atât mai puțin învățăturile unui anumit individ, ci Dumnezeul întrupat. Noțiunile omului sunt dezvăluite atunci când Dumnezeul întrupat Își face în mod oficial lucrarea, deoarece normalitatea și realitatea Dumnezeului întrupat este antiteza Dumnezeului nedeslușit și supranatural în imaginația omului. Noțiunile originale ale omului pot fi dezvăluite doar când sunt comparate cu

Dumnezeul întrupat. Fără comparația cu Dumnezeul întrupat, noțiunile omului nu ar putea fi dezvăluite; cu alte cuvinte, fără realitate drept contrast, lucrurile nedeslușite nu ar putea fi dezvăluite. Nimeni nu este capabil să folosească cuvinte pentru a face această lucrare și nimeni nu este capabil să dea glas acestei lucrări folosind cuvinte. Doar Dumnezeu Însuși poate să-Și facă propria Sa lucrare, și nimeni altcineva nu poate face această lucrare în numele Lui. Indiferent cât de bogată este limba omului, el este incapabil să exprime clar realitatea și normalitatea lui Dumnezeu. Omul Îl poate cunoaște mai practic pe Dumnezeu și Îl poate doar vedea mai clar dacă Dumnezeu lucrează personal printre oameni și Își arată în mod complet chipul și ființa Sa. Acest efect nu poate fi atins de nicio ființă umană cu trup. Desigur, Duhul lui Dumnezeu este, de asemenea, incapabil de a realiza acest efect. Dumnezeu poate mântui omul corupt de sub influența Satanei, dar această lucrare nu poate fi realizată în mod direct de Duhul lui Dumnezeu; mai degrabă, ea poate fi făcută doar de către trupul pe care Duhul lui Dumnezeu îl poartă, de către trupul întrupat al lui Dumnezeu. Acest trup este om și, de asemenea, este Dumnezeu, este un om care are umanitate normală și, de asemenea, Dumnezeu ce are divinitate deplină. Și astfel, chiar dacă acest trup nu este Duhul lui Dumnezeu și se deosebește foarte mult de Duh, El încă este Însuși Dumnezeul întrupat care îl mântuiește pe om, care este Duhul și, de asemenea, trupul. Indiferent de cum este El denumit, în cele din urmă, este tot Dumnezeu Însuși Cel care mântuiește omenirea. Pentru că Duhul lui Dumnezeu este indivizibil de trup și lucrarea trupului este, de asemenea, lucrarea Duhului lui Dumnezeu; doar că această lucrare nu este făcută folosind identitatea Duhului, ci este făcută folosind identitatea trupului. Lucrarea care trebuie să fie făcută direct de către Duh nu necesită întrupare, iar lucrarea care necesită trupul pentru a fi realizată nu poate fi făcută direct de către Duh, ci poate fi făcută doar de

către Dumnezeu întrupat. Aceasta este ceea ce se cere pentru această lucrare și este ceea ce este cerut de către omenirea coruptă. În cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu, doar o singură etapă a fost realizată în mod direct de către Duh, iar cele două etape rămase sunt realizate de către Dumnezeul întrupat și nu direct de către Duh. Lucrarea Epocii Legii făcută de către Duh nu a implicat schimbarea firii corupte a omului și nici nu a avut nicio legătură cu cunoașterea omului despre Dumnezeu. Lucrarea trupului lui Dumnezeu în Epoca Harului și în Epoca Împărăției implică, totuși, firea coruptă a omului și cunoașterea lui despre Dumnezeu și este o parte importantă și esențială a lucrării mântuirii. De aceea, omenirea coruptă are nevoie mai mult de mântuirea Dumnezeului întrupat și are nevoie mai mult de lucrarea directă a Dumnezeului întrupat. Omenirea are nevoie de Dumnezeul întrupat s-o păstorească, s-o sprijine, s-o ude, s-o hrănească, s-o judece și s-o mustre și are nevoie de mai mult har și o răscumpărare mai mare de la Dumnezeul întrupat. Doar Dumnezeu în trup poate fi confidentul omului, păstorul omului, ajutorul cel mai de nădejde al omului și toate acestea sunt necesitatea întrupării atât astăzi, cât și în timpuri trecute.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Omul a fost corupt de Satana și este cea mai înaltă dintre toate creaturile lui Dumnezeu și, prin urmare, omul are nevoie de mântuirea lui Dumnezeu. Obiectul mântuirii lui Dumnezeu este omul, nu Satana, iar ceea ce va fi mântuit este trupul omului și sufletul omului și nu diavolii. Satana este obiectul nimicirii de către Dumnezeu, omul este obiectul mântuirii de către Dumnezeu, iar trupul omului a fost corupt de Satana, deci primul care trebuie să fie mântuit este trupul omului. Trupul omului a fost corupt în cel mai profund mod posibil și a devenit ceva care I se opune lui Dumnezeu, într-atât de mult încât chiar neagă existența lui Dumnezeu și i se

împotrivește deschis. Acest trup corupt este pur și simplu prea nesupus și nu e nimic mai dificil de emondat sau schimbat decât natura coruptă a trupului. Satana se întrupează în om pentru a da naștere la tulburări și folosește trupul omului pentru a perturba lucrarea lui Dumnezeu și pentru a împiedica planul Lui și, astfel, omul a devenit Satana și dușmanul lui Dumnezeu. Pentru ca omul să fie salvat, prima dată trebuie să fie cucerit. Din acest motiv, Dumnezeu acceptă provocarea și Se întrupează, pentru a săvârși lucrarea pe care intenționează să o săvârșească și pentru a lupta cu Satana. Scopul său este salvarea omului, care a fost corupt și învingerea și anihilarea Satanei, care s-a răzvrătit împotriva Lui. El îl învinge pe Satana prin lucrarea Sa de cucerire a omului și, totodată, El mântuiește omenirea coruptă. Astfel, este o lucrare ce atinge două scopuri în același timp. El lucrează în trup și vorbește în trup și Se ocupă de întreaga lucrare în trup pentru a Se implica mai bine cu omul și pentru a-l cuceri mai bine pe om. Ultima dată când Dumnezeu devine trup, lucrarea Lui din zilele de pe urmă va fi încheiată în trup. El va clasifica toți oamenii după felul lor, Își va încheia întreaga gestionare și va încheia, totodată, lucrarea Sa în trup. După ce întreaga Sa lucrare pe pământ ajunge la capăt, El va fi complet învingător. Lucrând în trup, Dumnezeu va fi cucerit pe deplin omenirea și o va fi câștigat pe deplin. Nu înseamnă aceasta că întreaga Sa gestionare va fi ajuns la capăt? Când Dumnezeu Își încheie lucrarea în trup, pe măsură ce îl învinge complet pe Satana și este învingător, Satana nu va mai avea nicio ocazie să corupă omul. Lucrarea primei întrupări a lui Dumnezeu a fost răscumpărarea și iertarea păcatelor omului. Acum este lucrarea de cucerire și de câștigare deplină a omenirii, astfel încât Satana nu va mai avea nicio cale să-și facă lucrarea și va fi pierdut complet, iar Dumnezeu va fi fost complet învingător. Aceasta este lucrarea trupului și este lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși. Lucrarea inițială a celor trei etape ale lucrării lui

Dumnezeu a fost făcută direct de către Duh și nu de către trup. Lucrarea finală a celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este, totuși, făcută de către Dumnezeul întrupat și nu direct de către Duh. Lucrarea răscumpărătoare a etapei intermediare a fost făcută, de asemenea, de către Dumnezeu în trup. De la un capăt la altul al întregii lucrări de gestionare, cea mai importantă lucrare este de a-l mântui pe om de influența Satanei. Lucrarea cheie este cucerirea completă a omului corupt, înapoind astfel inima cu frică de Dumnezeu, pe care a avut-o omul cândva, celor care au fost cuceriți și permițându-i să realizeze o viață normală, adică, viața normală a unei ființe create. Această lucrare este decisivă și este miezul lucrării de gestionare. În cele trei etape ale lucrării mântuirii, prima etapă a lucrării Epocii Legii a fost departe de miezul lucrării de gestionare; a avut doar o ușoară arătare a lucrării mântuirii și nu a fost începutul lucrării lui Dumnezeu de a mântui omul de puterea Satanei. Prima etapă a lucrării a fost făcută direct de către Duh, deoarece, sub lege, omul a știut doar să respecte legea și nu a avut mai mult adevăr și, deoarece lucrarea din Epoca Legii a implicat cu greu schimbări în firea omului, cu atât mai puțin era preocupată de lucrarea privitoare la modul de a mântui omul de puterea Satanei. Astfel, Duhul lui Dumnezeu a completat această etapă extrem de simplă a lucrării, care nu a implicat firea coruptă a omului. Această etapă a lucrării nu avea prea multă legătură cu miezul gestionării și nu avea o corelație prea mare cu lucrarea oficială a mântuirii omului și, astfel, nu a necesitat ca Dumnezeu să devină trup pentru a-Și face, în mod personal, lucrarea. Lucrarea săvârșită de Duh este subînțeleasă și de nepătruns și este profund înfricoșătoare și inaccesibilă pentru om; Duhul nu este potrivit pentru a face în mod direct lucrarea mântuirii și nu este potrivit pentru a furniza, în mod direct, viață omului. Cel mai potrivit pentru om este să transforme lucrarea Duhului într-o abordare care este apropiată omului, adică, ceea ce este cel mai potrivit

pentru om este ca Dumnezeu să devină o persoană obișnuită și normală pentru a-Și face lucrarea. Aceasta cere ca Dumnezeu să fie întrupat pentru a lua locul Duhului în lucrarea Sa, iar pentru om, nu există nicio cale mai potrivită pentru ca Dumnezeu să lucreze. Printre aceste trei etape ale lucrării, două etape sunt realizate de către trup, iar aceste două etape sunt fazele cheie ale lucrării de gestionare. Cele două întrupări sunt reciproc complementare și se completează perfect una pe cealaltă. Prima etapă a întrupării lui Dumnezeu a pus bazele celei de-a doua etape și se poate spune că cele două întrupări ale lui Dumnezeu formează un întreg și nu sunt incompatibile una cu cealaltă. Aceste două etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt îndeplinite de către Dumnezeu în identitatea Sa întrupată, deoarece ele sunt atât de importante pentru întreaga lucrare de gestionare. S-ar putea spune aproape că, fără lucrarea celor două întrupări ale lui Dumnezeu, întreaga lucrare de gestionare ar fi rămas pe loc, iar lucrarea de mântuire a omenirii nu ar fi altceva decât o discuție goală. Faptul dacă această lucrare este sau nu importantă se bazează pe nevoile omenirii și pe realitatea depravării omenirii și pe gravitatea răzvrătirii Satanei și a tulburării de către acesta a lucrării. Cel potrivit, care este pe măsura sarcinii, se bazează pe natura lucrării înfăptuite de lucrător și pe importanța lucrării. Când vine vorba de importanța acestei lucrări, în ceea ce privește metoda de lucru de adoptat – lucrare făcută direct de către Duhul lui Dumnezeu sau lucrare făcută de către Dumnezeu întrupat sau lucrare făcută prin om – prima care trebuie eliminată este lucrarea făcută prin om. Și, pe baza naturii lucrării și a naturii lucrării Duhului contra celei a trupului, este hotărât în cele din urmă că lucrarea făcută de către trup este mai folositoare pentru om decât lucrarea făcută în mod direct de către Duh și că oferă mai multe avantaje. Acesta este gândul lui Dumnezeu în momentul în care a decis dacă lucrarea urma să fie făcută de către Duh sau de către trup. Există o semnificație și o

bază pentru fiecare etapă a lucrării. Ele nu sunt închipuiri fără temei, nici nu sunt înfăptuite la întâmplare; au o anumită înțelepciune. Acesta este adevărul din spatele întregii lucrări a lui Dumnezeu. În special, există chiar mai mult din planul lui Dumnezeu într-o asemenea lucrare mare decât Dumnezeu întrupat care lucrează personal printre oameni. Prin urmare, înțelepciunea lui Dumnezeu și întreaga Sa ființă sunt reflectate în fiecare acțiune, gând și idee din lucrarea Sa; aceasta este ființa cea mai concretă și mai sistematică a lui Dumnezeu. Aceste gânduri și idei subtile sunt greu de imaginat pentru om și greu de crezut pentru om și, mai mult, greu de cunoscut de om. Lucrarea făcută de către om este săvârșită conform principiului general, care, pentru om, este foarte satisfăcătoare. Cu toate acestea, în comparație cu lucrarea lui Dumnezeu, este pur și simplu o prea mare discrepanță; deși faptele lui Dumnezeu sunt mari și lucrarea lui Dumnezeu este la o scară magnifică, în spatele lor există multe planuri și aranjamente minuțioase și precise, care sunt de neimaginat de om. Fiecare etapă a lucrării Sale nu este săvârșită doar în conformitate cu principiul, ci conține, de asemenea, multe lucruri care nu pot fi exprimate de limbajul uman și acestea sunt lucrurile care sunt nevăzute pentru om. Indiferent dacă aceasta este lucrarea Duhului sau lucrarea lui Dumnezeu întrupat, fiecare conține planurile lucrării Sale. El nu lucrează fără temei și nu face o muncă neînsemnată. Când Duhul lucrează în mod direct, are scopurile Lui și atunci când El devine om (adică, atunci când El Își transformă învelișul exterior) pentru a lucra, este cu atât mai mult scopul Său. De ce altfel Și-ar schimba El grabnic identitatea? De ce altfel ar deveni El grabnic o persoană care este considerată inferioară și este persecutată?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Pentru că cel care este judecat este omul, omul care este din trup și a fost corupt și nu este duhul Satanei cel care este judecat în mod direct, lucrarea judecății, prin urmare, nu se desfășoară în tărâmul spiritual, ci printre oameni. Nimeni nu este mai potrivit și mai calificat decât Dumnezeu în trup pentru lucrarea de a judeca corupția din trupul omului. Dacă judecata ar fi desfășurată direct de către Duhul lui Dumnezeu, atunci ea nu ar fi atotcuprinzătoare. În plus, o astfel de lucrare ar fi dificil de acceptat pentru om, pentru că Duhul nu poate să vină față în față cu omul și, din acest motiv, efectele nu ar fi imediate, cu atât mai puțin ar fi putut omul să vadă mai clar firea de neofensat a lui Dumnezeu. Satana poate fi înfrânt în totalitate doar dacă Dumnezeu în trup judecă corupția omenirii. Fiind la fel ca omul posedat de umanitate normală, Dumnezeu în trup poate judeca direct nedreptatea omului; acesta este semnul sfințeniei Sale înnăscute și al caracterului Său extraordinar. Doar Dumnezeu este calificat să și Se află în poziția de a judeca omul, pentru că El este înzestrat cu adevăr și dreptate, și astfel El poate să judece omul. Cei care sunt fără adevăr și dreptate nu sunt demni să-i judece pe alții. Dacă această lucrare ar fi făcută de Duhul lui Dumnezeu, atunci nu ar însemna o victorie asupra Satanei. Duhul este în mod inerent mai înalt decât ființele muritoare, iar Duhul lui Dumnezeu este în mod inerent sfânt și triumfător asupra trupului. Dacă Duhul ar fi făcut această lucrare direct, El nu ar fi putut să judece toată răzvrătirea omului și nu ar putea dezvălui toată nedreptatea omului. Căci lucrarea de judecată se realizează, de asemenea, prin noțiunile omului despre Dumnezeu, și omul nu a avut niciodată noțiuni despre Duh și, astfel, Duhul este incapabil să dezvăluie mai bine nedreptatea omului, cu atât mai puțin să dezvăluie complet o astfel de nedreptate. Dumnezeul întrupat este dușmanul tuturor celor care nu Îl cunosc. Prin judecarea noțiunilor omului și a opoziției față de El, El face cunoscută toată răzvrătirea omenirii. Efectele lucrării Sale în

trup sunt mai evidente decât cele ale lucrării Duhului. Și astfel, judecata întregii omeniri nu este desfășurată direct de către Duh, ci este lucrarea Dumnezeului întrupat. Dumnezeu în trup poate fi văzut și atins de om, iar Dumnezeu în trup poate cuceri complet omul. În relația sa cu Dumnezeu în trup, omul progresează de la împotrivire la supunere, de la persecuție la acceptare, de la noțiune la cunoaștere și de la respingere la iubire – acestea sunt efectele lucrării Dumnezeului întrupat. Omul este doar mântuit prin acceptarea judecății Sale, omul doar treptat ajunge să Îl cunoască pe El prin cuvintele gurii Sale, este cucerit de El în timpul opoziției față de El și primește alimentarea cu viață de la El în timpul acceptării mustrării Sale. Toată lucrarea aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu lucrarea lui Dumnezeu în identitatea Sa ca Duh. Lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat este cea mai mare lucrare, iar lucrarea cea mai profundă și partea esențială a celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt cele două etape ale lucrării de întrupare. Corupția profundă a omului este o mare piedică pentru lucrarea lui Dumnezeu întrupat. În special, lucrarea înfăptuită asupra oamenilor din zilele de pe urmă este extrem de dificilă, iar mediul este ostil și calibrul fiecărui tip de persoană este destul de sărac. Cu toate acestea, la sfârșitul acestei lucrări, va continua să obțină efectul adecvat, fără niciun fel de defecte; acesta este efectul lucrării trupului, iar acest efect este mai convingător decât cel al lucrării Duhului. Cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu vor fi încheiate în trup și trebuie încheiate de către Dumnezeul întrupat. Cea mai importantă și esențială lucrare este făcută în trup, iar mântuirea omului trebuie să fie personal înfăptuită de către Dumnezeu în trup. Chiar dacă întreaga omenire simte că Dumnezeu în trup nu pare să aibă legătură cu omul, de fapt, acest trup implică soarta și existența întregii omeniri.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Cel mai bun lucru despre lucrarea Sa în trup este că El poate lăsa cuvintele și îndemnurile exacte și intențiile Sale precise pentru omenire celor care Îi urmează Lui, astfel încât, după aceea, urmașii Săi pot transmite cu mai multă precizie și mai concret toată lucrarea Sa în trup și intențiile Sale pentru întreaga omenire celor care acceptă această cale. Doar lucrarea lui Dumnezeu în trup printre oameni împlinește cu adevărat faptul că Dumnezeu există și trăiește împreună cu omul. Doar această lucrare îndeplinește dorința omului de a privi fața lui Dumnezeu, de a fi martor la lucrarea lui Dumnezeu și de a auzi cuvântul personal al lui Dumnezeu. Dumnezeul întrupat pune capăt epocii când doar spatele lui Iahve i-a apărut omenirii și, de asemenea, El încheie epoca credinței omenirii în Dumnezeul nedeslușit. În special, lucrarea ultimului Dumnezeu întrupat aduce întreaga omenire într-o epocă mai realistă, mai practică și mai frumoasă. El nu doar încheie epoca legii și a regulilor, ci, mai important, El dezvăluie omenirii un Dumnezeu care este practic și obișnuit, care este drept și sfânt, care descuie lucrarea planului de gestionare (planului mântuirii) și care demonstrează misterele și destinația omenirii, care a creat omenirea și pune capăt lucrării de gestionare și care a rămas ascuns timp de mii de ani. El aduce epoca nedeslușirii la un sfârșit complet, El încheie epoca în care întreaga omenire dorea să caute fața lui Dumnezeu, dar nu putea, El sfârșește epoca în care întreaga omenire a slujit Satanei și conduce întreaga omenire, până la capăt, într-o epocă complet nouă. Toate acestea sunt rezultatul lucrării lui Dumnezeu în trup în locul Duhului lui Dumnezeu. Când Dumnezeu lucrează în trupul Lui, cei care Îl urmează nu mai caută și nu orbecăie după acele lucruri care par atât să existe, cât și să nu existe și încetează să ghicească intențiile Dumnezeului nedeslușit. Când Dumnezeu Își răspândește lucrarea în trup, cei care Îl urmează vor transfera lucrarea pe care El a făcut-o în trup tuturor religiilor și confesiunilor și vor comunica

toate cuvintele Lui urechilor întregii omeniri. Tot ceea ce este auzit de către cei care primesc Evanghelia Sa vor fi faptele lucrării Lui, vor fi lucruri văzute și auzite personal de către om și vor fi fapte și nu zvonuri. Aceste fapte sunt dovada cu care El răspândește lucrarea și sunt, de asemenea, instrumentele pe care El le folosește pentru a răspândi lucrarea. Fără existența faptelor, Evanghelia Sa nu s-ar răspândi în toate țările și în toate locurile; fără fapte, ci doar cu închipuirile omului, El nu ar fi niciodată capabil să facă lucrarea de cucerire a întregului univers. Duhul este intangibil pentru om și nevăzut omului, iar lucrarea Duhului nu este capabilă să lase nicio altă dovadă sau fapte despre lucrarea lui Dumnezeu pentru om. Omul nu va vedea niciodată adevărata față a lui Dumnezeu, va crede mereu într-un Dumnezeu nedeslușit care nu există. Omul nu va vedea niciodată fața lui Dumnezeu, nici nu va auzi vreodată cuvinte rostite personal de către Dumnezeu. Închipuirile omului sunt, la urma urmei, goale, și nu pot înlocui chipul adevărat al lui Dumnezeu; firea inerentă a lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu Însuși nu pot fi întruchipate de om. Dumnezeul invizibil din cer și lucrarea Sa pot fi aduse pe pământ doar de Dumnezeu întrupat care înfăptuiește personal lucrarea Sa printre oameni. Acesta este modul ideal în care Dumnezeu să apară omului, în care omul Îl vede pe Dumnezeu și vine să cunoască adevărata față a lui Dumnezeu și acest lucru nu poate fi realizat de un Dumnezeu neîntrupat. Înfăptuind lucrarea Sa până la această etapă, lucrarea lui Dumnezeu a obținut deja efectul optim și a fost un succes complet. Lucrarea personală a lui Dumnezeu în trup a fost completată deja nouăzeci la sută din lucrarea întregii Sale gestionări. Acest trup a furnizat un început mai bun întregii Sale lucrări și un rezumat pentru întreaga Sa lucrare, a făcut publică întreaga Sa lucrare și a făcut ultima completare minuțioasă acestei întregi lucrări. De acum înainte, nu va fi un alt Dumnezeu întrupat care să facă a

patra etapă a lucrării lui Dumnezeu și nu va mai fi nicio lucrare minunată a unei a treia întrupări a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Lucrarea lui Dumnezeu în trup trebuie făcută în trup. Dacă ar fi făcută direct de către Duhul lui Dumnezeu, nu ar produce efecte. Chiar dacă ar fi făcută de către Duh, lucrarea nu ar fi de nicio însemnătate și, în cele din urmă, ar fi neconvingătoare. Toate ființele create doresc să știe dacă lucrarea Creatorului are semnificație, ce reprezintă ea, ce se face pentru ea, dacă lucrarea lui Dumnezeu este plină de autoritate și înțelepciune și dacă este de cea mai mare valoare și însemnătate. Lucrarea pe care El o face este săvârșită pentru mântuirea întregii omeniri, de dragul înfrângerii Satanei și pentru a fi mărturie Lui Însuși printre toate lucrurile. Ca atare, lucrarea pe care El o face trebuie să fie de mare însemnătate. Trupul omului a fost corupt de Satana și orbit în cel mai puternic mod cu putință și vătămat profund. Cel mai fundamental motiv pentru care Dumnezeu lucrează personal în trup este că obiectul salvării Sale este omul, care este trup, și pentru că Satana folosește, de asemenea, trupul omului, pentru a perturba lucrarea lui Dumnezeu. Lupta cu Satana este, de fapt, lucrarea de a-l cuceri pe om și, în același timp, omul este și obiectul salvării lui Dumnezeu. În acest mod, lucrarea lui Dumnezeu întrupat este esențială. Satana a corupt trupul omului, iar omul a devenit întruchiparea Satanei și obiectul care trebuie învins de Dumnezeu. În acest mod, lucrarea de a lupta cu Satana și de a salva omenirea se desfășoară pe pământ, iar Dumnezeu trebuie să devină uman pentru a lupta cu Satana. Această lucrare are caracterul cel mai practic posibil. Când Dumnezeu lucrează în trup, El duce de fapt o luptă cu Satana în trup. Când El lucrează în trup, Își face lucrarea în domeniul spiritual și Își extinde toată lucrarea pe tărâmul spiritual real, pe pământ.

Cel care este cucerit este omul, omul care este răzvrătit față de El și care este învins este întruchiparea Satanei (desigur, acesta este și el om), care este în vrăjmășie cu El, iar cel care este în cele din urmă mântuit este, de asemenea, om. În acest fel, este chiar mai necesar ca Dumnezeu să devină un om care are învelișul exterior al unei ființe create, astfel încât El să poată duce o adevărată bătălie cu Satana, să cucerească omul care este răzvrătit față de El și înzestrat cu același înveliș exterior ca și El și, să salveze omul care este din același înveliș exterior ca El și a fost rănit de Satana. Dușmanul Său este omul, obiectul cuceririi sale este omul, iar obiectul mântuirii sale este omul, care a fost creat de El. Deci, El trebuie să devină om și, astfel, lucrarea Sa devine mult mai ușoară. El este capabil să învingă pe Satana și să cucerească omenirea și, în plus, este capabil să salveze omenirea. Deși acest trup este normal și practic, El nu este un trup obișnuit: El nu este trup care este doar uman, ci trup care este atât uman, cât și divin. Aceasta este diferența dintre El și om și este semnul identității lui Dumnezeu. Doar un trup ca acesta poate face lucrarea pe care El intenționează să o facă, să împlinească lucrarea de slujire a lui Dumnezeu în trup și să completeze pe deplin lucrarea Sa printre oameni. Dacă nu ar fi așa, lucrarea Sa printre oameni ar fi întotdeauna goală și greșită. Cu toate că Dumnezeu Se poate lupta cu duhul Satanei și poate ieși învingător, vechea natură a omului corupt nu poate fi niciodată rezolvată, iar cei care sunt răzvrătiți față de Dumnezeu și I se împotrivesc Lui nu pot niciodată deveni, cu adevărat, obiectul stăpânirii Lui. Adică, El nu poate cuceri niciodată omenirea și niciodată nu poate câștiga întreaga omenire. Dacă lucrarea Sa pe pământ nu poate fi hotărâtă, atunci gestionarea Lui nu va fi niciodată adusă la capăt și întreaga omenire nu va fi capabilă să intre în odihnă. Dacă Dumnezeu nu poate să intre în odihnă cu toate ființele create, atunci nu va fi niciodată un rezultat pentru o astfel de lucrare de gestionare, iar slava lui

Dumnezeu va dispărea în consecință. Deși trupul Său nu are nicio autoritate, lucrarea pe care El o face își va fi atins efectul. Aceasta este direcția inevitabilă a lucrării Sale. Indiferent dacă trupul Său are sau nu posedat de autoritate, atât timp cât El este capabil să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, atunci El este Însuși Dumnezeu. Indiferent cât de normal și obișnuit este acest trup, El poate face lucrarea pe care ar trebui s-o facă, căci acest trup este Dumnezeu, și nu doar un om. Motivul pentru care acest trup poate face lucrarea pe care omul nu o poate face este acela că esența Lui lăuntrică este diferită de cea a oricărui om, iar motivul pentru care El poate mântui omul este acela că identitatea Sa este diferită de cea a oricărui om. Acest trup este atât de important pentru omenire, pentru că El este om și, chiar mai mult, El este Dumnezeu, pentru că El poate face lucrarea pe care niciun om obișnuit cu trup nu o poate face și pentru că El poate mântui omul corupt care locuiește împreună cu El pe pământ. Deși El este identic cu omul, Dumnezeul întrupat este mai important pentru omenire decât orice persoană de valoare, căci El poate face lucrarea care nu poate fi făcută de către Duhul lui Dumnezeu, este mai capabil decât Duhul lui Dumnezeu să fie mărturie lui Dumnezeu Însuși și este mai capabil decât Duhul lui Dumnezeu să câștige pe deplin omenirea. Ca urmare, deși acest trup este normal și obișnuit, contribuția Lui la omenire și semnificația Lui față de existența omenirii Îl fac extrem de prețios, iar valoarea și semnificația practică a acestui trup este nemărginită pentru orice om. Deși acest trup nu îl poate distruge în mod direct pe Satana, El poate folosi lucrarea Sa pentru a cuceri omenirea, a-l învinge pe Satana și a-l face să se supună pe deplin stăpânirii Sale. Deoarece Dumnezeu este întrupat, El îl poate învinge pe Satana și poate mântui omenirea. El nu îl distruge în mod direct pe Satana, ci, în schimb, devine trup pentru a face lucrarea de cucerire a omenirii, care a fost coruptă de Satana. În felul acesta, El este mai în măsură să fie

mărturie Lui Însuși în rândul ființelor Sale create și este mai în măsură să mântuiască omul corupt. Înfrângerea lui Satana de către Dumnezeu întrupat este o mărturie mai mare și este mai convingătoare decât distrugerea directă a Satanei de către Duhul lui Dumnezeu. Dumnezeu în trup este mai în măsură să-l ajute pe om să-L cunoască pe Creator și este mai în măsură să fie mărturie Lui Însuși în rândul ființelor Sale create.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Fragmente din filme similare

Necesitatea ca Dumnezeu să Își facă lucrarea prin întrupare

Cum i Se va arăta Domnul omului când vine din nou?

Predici similare

De ce Dumnezeu vine întrupat în zilele de pe urmă, și nu sub formă de Duh?

De ce Se întrupează Dumnezeu pentru a-Și înfăptui lucrarea de judecată a zilelor de pe urmă?

Imnuri similare

Doar Dumnezeu întrupat poate mântui complet omul

Necesitatea întrupării lui Dumnezeu

Omenirea coruptă are nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat

c. De ce Dumnezeu nu folosește omul pentru a-Și face lucrarea de judecată în zilele de pe urmă, ci devine trup și o face El Însuși

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Lucrarea de judecată este lucrarea proprie a lui Dumnezeu, astfel că trebuie săvârșită, evident, de către Dumnezeu Însuși; nu poate fi săvârșită de om în locul Său. Deoarece judecata înseamnă folosirea adevărului pentru a cuceri omenirea, este de necontestat că Dumnezeu Se va arăta tot ca imagine întrupată pentru a săvârși această lucrare printre oameni. Aceasta înseamnă că Hristos al zilelor de pe urmă va folosi adevărul pentru a-i învăța pe oamenii din întreaga lume și a le face cunoscute toate adevărurile. Aceasta este lucrarea de judecată a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să I se supună lui Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl disprețuiesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite

metode de demascare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine intențiile lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Astăzi, din cauza murdăriei tale, Eu te judec, iar din cauza corupției și răzvrătirii tale, te mustru. Nu Mă laud vouă cu puterea Mea și nu vă asupresc intenționat; fac aceste lucruri pentru că voi, care v-ați născut în acest pământ al murdăriei, ați fost atât de grav contaminați de murdărie. V-ați pierdut pur și simplu integritatea și umanitatea, ca porcinele care trăiesc în locuri. Din cauza murdăriei și corupției voastre sunteți judecați și Eu Îmi dezlănțui mânia asupra voastră. Tocmai datorită judecății acestor cuvinte ați fost în stare să vedeți că Dumnezeu este Dumnezeul cel drept și că Dumnezeu este Dumnezeul sfânt; El vă judecă și Își dezlănțuie mânia asupra voastră tocmai datorită sfințeniei și dreptății Sale; tocmai pentru că vede răzvrătirea omenirii Își dezvăluie firea cea dreaptă. Murdăria și

corupția omenirii fac să se manifeste sfințenia Lui. Lucrul acesta este suficient pentru a arăta că El este Dumnezeu Însuși, care este sfânt și curat, cu toate că trăiește în țara murdăriei. Dacă o persoană se tăvălește în mocirlă cu alții și nu e nimic sfânt în legătură cu ea și nu are o fire dreaptă, atunci nu este calificată să judece nelegiuirea omului, și nici nu este potrivită să îndeplinească judecata omului. Cum ar putea oamenii, care sunt la fel de murdari, să fie calificați să-i judece pe cei asemenea lor? Numai sfântul Dumnezeu Însuși este în stare să judece întreaga omenire murdară. Cum ar putea omul să judece păcatele omului? Cum ar putea omul să vadă păcatele omului și cum ar putea să fie calificat să condamne aceste păcate? Dacă Dumnezeu nu ar fi calificat să judece păcatele omului, atunci cum ar putea El să fie Dumnezeul cel drept Însuși? Deoarece oamenii își dezvăluie firile corupte, vorbește Dumnezeu vorbește pentru a-i judeca, și doar atunci pot ei să vadă că El este un Dumnezeu sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum se obțin efectele celui de-al doilea pas al lucrării de cucerire”

Pentru toți cei care trăiesc în trup, schimbarea firii lor necesită scopuri de urmărit, iar cunoașterea lui Dumnezeu necesită să fim martori la faptele practice și la fața reală a lui Dumnezeu. Ambele pot fi obținute doar prin trupul materializat al lui Dumnezeu și ambele pot fi îndeplinite doar de trupul normal și tangibil. Acesta este motivul pentru care întruparea este necesară și pentru care este necesară întregii omeniri corupte. De vreme ce oamenilor li se cere să-L cunoască pe Dumnezeu, imaginile Dumnezeilor nedeslușiți și supranaturali trebuie să fie înlăturate din inimile lor și, din moment ce li se cere să lepede firea coruptă, ei trebuie să-și cunoască mai întâi firea lor coruptă. Dacă doar omul face lucrarea de a risipi imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor, atunci el va eșua în a obține efectul potrivit. Imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor nu

pot fi expuse, lepădate sau înlăturate complet doar prin cuvinte. Făcând astfel, în cele din urmă, tot nu ar fi posibil să risipească aceste lucruri profund înrădăcinate de la oameni. Doar înlocuind aceste lucruri nedeslușite și supranaturale cu Dumnezeul practic și cu imaginea adevărată a lui Dumnezeu și făcându-i pe oameni să le cunoască treptat se poate obține efectul cuvenit. Omul recunoaște că Dumnezeul pe care el L-a căutat în vremuri trecute este nedeslușit și supranatural. Ceea ce poate realiza acest efect nu este conducerea directă a Duhului, cu atât mai puțin învățăturile unui anumit individ, ci Dumnezeul întrupat. Noțiunile omului sunt dezvăluite atunci când Dumnezeul întrupat Își face în mod oficial lucrarea, deoarece normalitatea și realitatea Dumnezeului întrupat este antiteza Dumnezeului nedeslușit și supranatural în imaginația omului. Noțiunile originale ale omului pot fi dezvăluite doar când sunt comparate cu Dumnezeul întrupat. Fără comparația cu Dumnezeul întrupat, noțiunile omului nu ar putea fi dezvăluite; cu alte cuvinte, fără realitate drept contrast, lucrurile nedeslușite nu ar putea fi dezvăluite. Nimeni nu este capabil să folosească cuvinte pentru a face această lucrare și nimeni nu este capabil să dea glas acestei lucrări folosind cuvinte. Doar Dumnezeu Însuși poate să-Și facă propria Sa lucrare, și nimeni altcineva nu poate face această lucrare în numele Lui. Indiferent cât de bogată este limba omului, el este incapabil să exprime clar realitatea și normalitatea lui Dumnezeu. Omul Îl poate cunoaște mai practic pe Dumnezeu și Îl poate doar vedea mai clar dacă Dumnezeu lucrează personal printre oameni și Își arată în mod complet chipul și ființa Sa. Acest efect nu poate fi atins de nicio ființă umană cu trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Tocmai pentru că Satana a corupt trupul omului, și omul este cel pe care Dumnezeu intenționează să îl salveze, Dumnezeu trebuie să-Și poarte trupul pentru a lupta cu Satana și pentru a-l păstori personal pe om. Doar acest lucru este benefic pentru lucrarea Sa. Cele două întrupări ale lui Dumnezeu au existat pentru a-l înfrânge pe Satana și, de asemenea, pentru a-l mântui mai bine pe om. Aceasta se întâmplă pentru că cel care se luptă cu Satana poate fi doar Dumnezeu, indiferent dacă este Duhul lui Dumnezeu sau trupul întrupat al lui Dumnezeu. Pe scurt, cei care se luptă cu Satana nu pot fi îngerii, cu atât mai puțin poate fi omul, care a fost corupt de Satana. Îngerii nu au puterea de a duce bătălia aceasta, iar omul este și mai lipsit de putere. Astfel, dacă Dumnezeu dorește să prelucreze viața omului, dacă El dorește să vină personal pe pământ pentru a-l mântui pe om, atunci El trebuie personal să devină trup – adică, El trebuie să Își asume personal trupul și, cu identitatea Sa inerentă și lucrarea pe care trebuie să o facă, să vină printre oameni și să îl salveze personal pe om. Dacă nu, dacă ar fi Duhul lui Dumnezeu sau omul care ar face această lucrare, atunci nu s-ar alege niciodată nimic din această luptă și nu s-ar sfârși niciodată. Omul are șansa la mântuire doar când Dumnezeu devine trup pentru a porni personal la război împotriva Satanei printre oameni. În plus, doar atunci este rușinat Satana și lăsat fără nicio oportunitate de exploatat și fără niciun plan de executat. Lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat nu poate fi realizată de Duhul lui Dumnezeu și ar fi și mai imposibil de făcut de orice trup lumesc, pentru că lucrarea pe care El o face este pentru viața omului și pentru schimbarea firii corupte a omului. Dacă omul ar participa în această luptă, el doar ar fugi într-o confuzie dureroasă și ar fi pur și simplu incapabil de a schimba firea lui coruptă. El ar fi incapabil de a-l salva pe om de la cruce sau de a cuceri toată omenirea răzvrătită, ci ar fi în stare doar să facă puțină lucrare veche care nu merge

dincolo de principii, sau o lucrare care nu are legătură cu înfrângerea Satanei. Deci, de ce să vă obosiți? Care este semnificația unei lucrări care nu poate să câștige omenirea, cu atât mai puțin să-l înfrângă pe Satana? Și astfel, lupta cu Satana poate fi purtată doar de Dumnezeu Însuși și omului i-ar fi imposibil să o facă. Datoria omului este de a se supune și de a urma, căci omul nu poate face o lucrare asemănătoare cu crearea cerurilor și a pământului și, mai mult decât atât, nici nu poate îndeplini lucrarea de a se lupta cu Satana. Omul poate doar să-L mulțumească pe Creator sub conducerea lui Dumnezeu Însuși, prin care Satana este înfrânt; acesta este singurul lucru pe care îl poate face omul. Și astfel, de fiecare dată când începe o nouă luptă, adică, de fiecare dată când începe lucrarea unei noi epoci, această lucrare este făcută personal de Însuși Dumnezeu, prin care El conduce întreaga epocă și deschide o nouă cale pentru toată omenirea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Lucrarea întregului plan de gestionare al lui Dumnezeu este făcută personal de către Însuși Dumnezeu. Prima etapă – crearea lumii – a fost făcută personal de Dumnezeu Însuși și, dacă n-ar fi fost făcută, nimeni n-ar fi fost capabil să creeze omenirea; a doua etapă a fost răscumpărarea întregii omeniri și a fost, de asemenea, făcută personal de Dumnezeu Însuși; a treia etapă este de la sine înțeleasă: există o și mai mare nevoie pentru ca finalul întregii lucrări a lui Dumnezeu să fie făcut de Însuși Dumnezeu. Întreaga lucrare de răscumpărare, cucerire, câștigare și desăvârșire a întregii omeniri este îndeplinită personal de Însuși Dumnezeu. Dacă El nu ar face personal această lucrare, atunci identitatea Sa nu ar putea fi reprezentată de om, și nici lucrarea Sa să fie făcută de om. Pentru a-l înfrânge pe Satana, pentru a câștiga omenirea și pentru a-i da omului o viață normală pe pământ, El îl conduce personal pe om și lucrează personal printre oameni;

pentru întregul Său plan de gestionare și pentru toată lucrarea Sa, El trebuie să facă personal această lucrare. Dacă omul crede doar că Dumnezeu a venit ca el să-L vadă și pentru a-l face fericit, atunci, astfel de credințe nu au nicio valoare, nicio însemnătate. Înțelegerea omului este prea superficială! Doar ducând la bun sfârșit El Însuși această lucrare poate Dumnezeu să facă această lucrare complet și cu temeinicie. Omul este incapabil să o facă în numele lui Dumnezeu. Dat fiind că nu are identitatea lui Dumnezeu sau esența Sa, el este incapabil să facă lucrarea lui Dumnezeu și, chiar dacă omul ar face această lucrare, nu ar avea niciun efect. Prima dată când Dumnezeu a devenit trup a fost pentru răscumpărare, pentru a răscumpăra toată omenirea din păcat, pentru a face omul capabil de a fi curățat și de a fi iertat de păcatele sale. Lucrarea de cucerire este, de asemenea, făcută personal de Dumnezeu printre oameni. Dacă, în timpul acestei etape, Dumnezeu doar ar rosti profeții, atunci un profet sau cineva înzestrat ar putea fi găsit pentru a-I lua locul; dacă doar profețiile ar fi rostite, omul ar putea să-I țină locul lui Dumnezeu. Totuși, dacă omul ar încerca să facă personal lucrarea lui Dumnezeu Însuși și dacă ar încerca să prelucreze viața omului, i-ar fi imposibil să facă această lucrare. Trebuie făcută personal de Însuși Dumnezeu: Dumnezeu trebuie să devină personal trup pentru a face această lucrare. În Epoca Cuvântului, dacă profețiile ar fi doar rostite, atunci Isaia sau profetul Elia ar putea fi găsiți pentru a face această lucrare, și nu ar fi nevoie ca Dumnezeu Însuși să o facă personal. Deoarece lucrarea făcută în această etapă nu este doar despre rostirea unor profeții și deoarece are o mai mare valoare ca lucrarea cuvintelor să fie folosită pentru a cuceri omul și a-l înfrânge pe Satana, această lucrare nu poate fi făcută de om și trebuie făcută personal de Însuși Dumnezeu. În Epoca Legii, Iahve a făcut o parte din lucrarea Lui, după care El a rostit anumite cuvinte și a făcut o parte din lucrare prin profeți. Aceasta este deoarece omul putea să-L

înlocuiască pe Iahve în lucrarea Sa, iar prorocii puteau prevesti lucruri și interpreta anumite vise în numele Lui. Lucrarea făcută la început nu a fost lucrarea pentru a schimba direct firea omului și nu a avut legătură cu păcatul omului, iar omului i se cerea doar să respecte legea. Astfel, Iahve nu a devenit trup și nu S-a dezvăluit pe Sine omului; în schimb, El a vorbit direct lui Moise și celorlalți, i-a făcut să vorbească și să lucreze în numele Lui și i-a determinat să lucreze direct printre oameni. Prima etapă a lucrării lui Dumnezeu a fost conducerea oamenilor. A fost începutul luptei împotriva Satanei, iar această luptă încă nu începuse în mod oficial. Războiul oficial împotriva Satanei a început odată cu prima întrupare a lui Dumnezeu și a continuat până în ziua de astăzi. Prima bătălie a acestui război a fost când Dumnezeu întrupat a fost răstignit pe cruce. Răstignirea lui Dumnezeu întrupat l-a înfrânt pe Satana și a fost prima etapă de succes în război. Când Dumnezeu întrupat a început să lucreze direct viața omului, acesta a fost începutul oficial al lucrării de recâștigare a omului și, deoarece aceasta a fost lucrarea de schimbare a vechii firi a omului, a fost lucrarea de luptă cu Satana. Etapa lucrării făcută de Iahve la început a fost doar conducerea vieții omului pe pământ. A fost începutul lucrării lui Dumnezeu și, deși nu a implicat nicio luptă și nicio lucrare majoră, a pus temelia pentru lucrarea luptei ce avea să vină. Mai târziu, a doua etapă a lucrării în timpul Epocii Harului a presupus schimbarea vechii firi a omului, ceea ce înseamnă că Însuși Dumnezeu a făurit viața omului. Aceasta trebuia să fie făcută personal de Dumnezeu: era necesar ca Dumnezeu să devină personal trup. Dacă El nu ar fi devenit trup, nimeni altcineva nu ar fi putut să Îl înlocuiască în această etapă a lucrării, deoarece reprezenta lucrarea luptei directe împotriva Satanei. Dacă omul ar fi făcut această lucrare în numele lui Dumnezeu, când omul ar fi stat înaintea Satanei, Satana nu ar fi cedat și ar fi fost imposibil de înfrânt. Trebuia să fie Dumnezeu întrupat care să vină

să îl înfrângă, pentru că esența lui Dumnezeu întrupat este tot Dumnezeu, El este tot viața omului și este tot Creatorul; orice se întâmplă, identitatea și esența Sa nu se vor schimba. Și astfel, El Și-a asumat trupul și a făcut lucrarea care să-l facă pe Satana să cedeze complet. În timpul acestei etape a lucrării din zilele de pe urmă, dacă omul ar trebui să facă această lucrare și ar trebui să rostească cuvintele direct, atunci el nu ar putea să le rostească, iar dacă profețiile ar fi rostite, atunci această profeție nu ar fi reușit să cucerească omul. Luând trup, Dumnezeu vine să îl înfrângă pe Satana și să ducă la supunerea sa completă. Când îl înfrânge total pe Satana, îl cucerește complet pe om și îl câștigă cu totul pe om, această etapă a lucrării va fi încheiată, iar succesul, obținut.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Fragmente din filme similare

Cum realizează Dumnezeu judecata Lui în zilele de pe urmă

Doar Dumnezeu poate face lucrarea de judecată

Imnuri similare

Lucrarea de judecată trebuie să fie săvârșită de Dumnezeu Însuși

Judecata lui Dumnezeu dezvăluie dreptatea și sfințenia Lui

d. Diferențele esențiale dintre Dumnezeul întrupat și cei care sunt folosiți de Dumnezeu

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

„Întruparea” este arătarea lui Dumnezeu în trup; Dumnezeu lucrează în rândul omenirii create în chipul trupului. Deci, pentru ca Dumnezeu să fie întrupat, trebuie să fie mai întâi trup, trup cu umanitate normală; aceasta este cea mai importantă condiție prealabilă. De fapt, implicația întrupării lui Dumnezeu este aceea că Dumnezeu trăiește și lucrează în trup, că Dumnezeu în esența Sa devine trup, devine om. […] Pentru că El este un om cu esența lui Dumnezeu, El este mai presus de toți oamenii creați, mai presus de orice om care poate efectua lucrarea lui Dumnezeu. Și astfel, printre toți cei cu un înveliș uman ca al Lui, printre toți cei care posedă umanitate, doar El Însuși este Dumnezeul întrupat – toți ceilalți sunt oameni creați. Chiar dacă ei toți au umanitate, oamenii creați nu au nimic altceva decât umanitate, în timp ce Dumnezeu întrupat este diferit: în trupul Lui, El nu are numai umanitate, dar, mai important, are divinitate. Umanitatea Lui poate fi văzută în aspectul exterior al trupului Său și în viața Sa de zi cu zi, dar divinitatea Lui este dificil de perceput. Pentru că divinitatea Lui este exprimată numai atunci când El are umanitate și nu este atât de supranaturală pe cât își imaginează oamenii că este, este extrem de dificil de văzut de către oameni. Chiar și astăzi, oamenilor le este extrem de dificil să înțeleagă adevărata esență a Dumnezeului întrupat. Chiar și după ce am vorbit despre aceasta atât de mult, Mă aștept să fie încă o taină pentru majoritatea dintre voi. De fapt, această problemă este foarte simplă: din moment ce Dumnezeu devine trup, esența Lui este o combinație de

umanitate și divinitate. Această combinație se numește Dumnezeu Însuși, Dumnezeu Însuși pe pământ.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Când Dumnezeu vine pe pământ, El Își face lucrarea numai în cadrul divinității, adică ceea ce Duhul ceresc I-a încredințat Dumnezeului întrupat. Când vine, El doar vorbește peste tot pământul, pentru a da glas cuvântărilor Sale prin diverse mijloace și din diferite perspective. Scopurile Sale și principiul de lucru vizează îndeosebi suplinirea lipsurilor omului și învățarea acestuia și El nu Se preocupă cu lucruri precum relațiile interpersonale sau detaliile vieților oamenilor. Principala Sa lucrare de slujire este de a vorbi în numele Duhului. Adică, atunci când Duhul lui Dumnezeu apare tangibil în trup, El doar aprovizionează viața omului și eliberează adevărul. El nu se implică în lucrarea omului, ceea ce înseamnă că El nu ia parte la lucrarea omenirii. Oamenii nu pot face lucrarea divină, iar Dumnezeu nu ia parte la lucrarea omului. În toți anii de când Dumnezeu a venit pe acest pământ pentru a-Și realiza lucrarea, El a făcut-o întotdeauna prin oameni. Totuși, acești oameni nu pot fi considerați Dumnezeu întrupat, ci doar cei care sunt folosiți de Dumnezeu. Pe de altă parte, Dumnezeul de astăzi poate vorbi direct din perspectiva divinității, trimițând vocea Duhului și lucrând în numele Duhului. Toți aceia pe care Dumnezeu i-a folosit de-a lungul veacurilor sunt, de asemenea, de exemple ale Duhului lui Dumnezeu care lucrează printr-un trup de carne – așadar de ce nu pot fi ei numiți Dumnezeu? Dar Dumnezeul de astăzi este de asemenea Duhul lui Dumnezeu care lucrează direct în trup, tot așa cum și Isus a fost Duhul lui Dumnezeu care lucra în trup; Amândoi sunt numiți Dumnezeu. Deci, care este diferența? Toți oamenii pe care Dumnezeu i-a folosit de-a lungul veacurilor au fost capabili să gândească și să raționeze în mod normal. Toți au înțeles principiile comportamentului uman. Au avut idei omenești

normale și au fost înzestrați cu toate lucrurile pe care oamenii normali ar trebui să le aibă. Majoritatea dintre ei au avut un talent excepțional și o inteligență înnăscută. Când lucrează în acești oameni, Duhul lui Dumnezeu le valorifică talentele, care sunt daruri date de Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu le pune în acțiune talentele, folosindu-le punctele forte în slujba lui Dumnezeu. Totuși, esența lui Dumnezeu este lipsită de idei și de gânduri, nu este denaturată de intenții omenești și chiar e lipsită de ceea ce au oamenii obișnuiți. Adică, El nu este nici măcar familiarizat cu principiile comportamentului uman. Așa stau lucrurile când Dumnezeul din zilele noastre vine pe pământ. Lucrarea Sa și cuvintele Sale nu sunt influențate de intenții omenești sau gânduri omenești, ci sunt o manifestare directă a intențiilor Duhului, iar El lucrează direct în numele lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că Duhul vorbește direct, adică divinitatea face lucrarea direct, fără să o amestece cu nicio fărâmă din intențiile omului. Cu alte cuvinte, Dumnezeul întrupat reprezintă divinitatea în mod direct, nu are gânduri sau idei omenești și nu are o înțelegere a principiilor comportamentului omenesc. Dacă numai divinitatea ar lucra (adică dacă numai Dumnezeu Însuși ar lucra), nu ar fi posibil ca lucrarea lui Dumnezeu să fie îndeplinită pe pământ. Așadar, când Dumnezeu vine pe pământ, El trebuie să aibă un număr mic de oameni pe care îi folosește pentru a lucra în omenire împreună cu lucrarea pe care Dumnezeu o face în divinitate. Altfel spus, El folosește lucrarea omenească pentru a-Și sprijini lucrarea divină. Dacă nu, omul nu ar avea cum să se implice direct în lucrarea divină. Astfel au stat lucrurile cu Isus și ucenicii Săi. În timpul petrecut în lume, Isus a abolit vechile legi și a stabilit noi porunci. El a rostit, de asemenea, multe cuvinte. Toată această lucrare a fost făcută în divinitate. Ceilalți, precum Petru, Pavel și Ioan, și-au întemeiat toți lucrarea ulterioară pe baza cuvintelor lui Isus. Adică, Dumnezeu Și-a lansat lucrarea în acea epocă, inaugurând

începutul Epocii Harului; aceasta înseamnă că El a deschis o nouă eră, abolind-o pe cea veche și, de asemenea, împlinind cuvintele „Dumnezeu este Începutul și Sfârșitul”. Cu alte cuvinte, omul trebuie să realizeze lucrarea omenească pe baza lucrării divine. După ce Isus a spus tot ceea ce trebuia să spună și Și-a terminat lucrarea pe pământ, l-a părăsit pe om. După aceasta, toți oamenii, lucrând, au făcut-o conform principiilor exprimate în cuvintele Sale și au practicat conform adevărurilor despre care a vorbit El. Toți acești oameni au lucrat pentru Isus. Dacă ar fi fost Isus singur care să facă toată lucrarea, indiferent cât de multe cuvinte a rostit, oamenii nu ar fi avut cum să interacționeze cu cuvintele Sale, pentru că El lucra în divinitate și putea rosti doar cuvinte izvorâte din divinitate și nu ar fi putut explica lucrurile așa încât oamenii normali să-I poată înțelege cuvintele. Și astfel, El a trebuit să îi pună pe apostolii și profeții care au venit după El să Îi suplimenteze lucrarea. Acesta este principiul potrivit căruia Dumnezeul întrupat Își face lucrarea – folosind trupul încarnat pentru a vorbi și a lucra pentru ca astfel să ducă la bun sfârșit lucrarea divinității și, mai apoi, folosind câțiva, sau poate mai mulți oameni care se conformează voii lui Dumnezeu pentru a suplimenta lucrarea Sa. Adică, Dumnezeu folosește oamenii care se conformează voii Sale pentru a face lucrarea de păstorire și udare a umanității astfel încât aleșii lui Dumnezeu să poată intra în adevărul-realitate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența esențială dintre Dumnezeul întrupat și oamenii folosiți de Dumnezeu”

Dacă, atunci când a venit în trup, Dumnezeu ar fi făcut doar lucrarea divinității și nu ar fi existat oameni care se conformează voii Lui și care să lucreze la unison cu El, atunci omul ar fi fost incapabil să înțeleagă voia lui Dumnezeu sau să interacționeze cu Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să folosească oameni obișnuiți, care se conformează voii Sale, pentru a

finaliza această lucrare, pentru a veghea asupra bisericilor și a le păstori, astfel încât să poată fi atins nivelul pe care procesele cognitive ale omului, creierul său, pot să-l imagineze. Cu alte cuvinte, Dumnezeu folosește un număr mic de oameni care se conformează voii Sale pentru a „traduce" lucrarea pe care El o face în divinitatea Sa, astfel încât să poată fi făcută cunoscută – să transforme limbajul divin în limbaj omenesc, astfel ca toți oamenii să poată să-l priceapă și să-l înțeleagă. Dacă Dumnezeu nu ar face așa, nimeni nu ar înțelege limbajul divin al lui Dumnezeu, din cauză că oamenii care se conformează voii lui Dumnezeu sunt, până la urmă, o minoritate neînsemnată, iar abilitatea omului de a pricepe este redusă. De aceea Dumnezeu alege această metodă numai când lucrează în trupul încarnat. Dacă ar fi doar lucrare divină, nu ar exista nicio modalitate prin care omul să-L cunoască pe Dumnezeu sau să interacționeze cu El, deoarece omul nu înțelege limbajul lui Dumnezeu. Omul este capabil să înțeleagă acest limbaj doar prin intermediul oamenilor care se conformează voii lui Dumnezeu, care clarifică cuvintele Sale. Totuși, dacă ar fi doar astfel de oameni care să lucreze în cadrul omenirii, asta ar putea doar să mențină viața normală a omului; nu ar putea să transforme firea omului. Lucrarea lui Dumnezeu nu ar putea să aibă un nou punct de început; ar exista doar aceleași cântece vechi, aceleași vechi banalități. Firea vieții oamenilor se va putea schimba și ei vor putea să continue pe cale de-a lungul timpului doar prin intermediul Dumnezeului întrupat, care spune tot ceea ce trebuie spus și face tot ceea ce trebuie făcut în perioada întrupării Sale și numai după ce oamenii lucrează și experimentează conform cuvintelor Sale. Cel care lucrează în divinitate Îl reprezintă pe Dumnezeu, iar aceia care lucrează în cadrul umanității sunt oameni folosiți de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeul întrupat este diferit în mod esențial de oamenii folosiți de Dumnezeu. Dumnezeul întrupat poate să facă

lucrarea divinității, în timp ce oamenii folosiți de Dumnezeu nu pot. La începutul fiecărei epoci, Duhul lui Dumnezeu vorbește în mod personal și lansează noua epocă pentru a-l aduce pe om la un început nou de drum. Când a terminat de vorbit, aceasta înseamnă că lucrarea lui Dumnezeu în divinitatea Sa a luat sfârșit. După aceea, toți oamenii se lasă călăuziți de cei folosiți de Dumnezeu pentru a intra în experiența lor de viață.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența esențială dintre Dumnezeul întrupat și oamenii folosiți de Dumnezeu"

Unii oameni vor întreba: „Care este diferența dintre lucrarea realizată de Dumnezeu întrupat și cea a profeților și apostolilor din trecut? David a fost numit și Domnul și la fel a fost și Isus; cu toate că lucrările pe care le-au făcut au fost diferite, au fost numiți la fel. Spuneți-Mi, de ce identitățile lor nu au fost la fel? Ceea ce Ioan a văzut a fost o viziune, una care a venit, de asemenea, de la Duhul Sfânt, iar el a putut să spună cuvintele pe care Duhul Sfânt intenționa să le spună; de ce era identitatea lui Ioan diferită de cea a lui Isus?" Cuvintele rostite de Isus Îl puteau reprezenta în totalitate pe Dumnezeu și reprezentau în totalitate lucrarea lui Dumnezeu. Ceea ce a văzut Ioan a fost o viziune, iar el nu era capabil să reprezinte în totalitate lucrarea lui Dumnezeu. De ce Ioan, Petru și Pavel au rostit multe cuvinte, la fel ca Isus, și totuși, nu au avut aceeași identitate cu cea a lui Isus? În cea mai mare parte, pentru că lucrarea pe care o făceau ei era diferită. Isus reprezenta Duhul lui Dumnezeu și era Duhul lui Dumnezeu care lucra direct. El a făcut lucrarea epocii noi, lucrare pe care nimeni nu o făcuse înaintea Lui. A deschis o cale nouă, L-a reprezentat pe Iahve și L-a reprezentat pe Dumnezeu Însuși, în timp ce Petru, Pavel și David, indiferent cum au fost numiți, au reprezentat doar identitatea unei ființe create și au fost trimiși de Isus sau Iahve. Deci, indiferent câtă lucrare au făcut ei, indiferent cât de mari au fost minunile pe care le-au săvârșit, erau, totuși,

doar niște ființe create, incapabile să reprezinte Duhul lui Dumnezeu. Ei au lucrat în numele lui Dumnezeu sau au lucrat după ce au fost trimiși de Dumnezeu; mai mult, au lucrat în epocile începute de Isus sau Iahve și nu au făcut nicio altă lucrare. Ei au fost, la urma-urmei, doar niște ființe create.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate"

În Epoca Harului, Isus a grăit de asemenea multe cuvinte și a făcut multe lucrări. Cum a fost El diferit de Isaia? Cum a fost El diferit de Daniel? A fost El un profet? De ce se spune că este Hristos? Care sunt diferențele dintre ei? Toți erau doar oameni care grăiau cuvinte și cuvintele lor păreau a fi pentru om mai mult sau mai puțin la fel. Toți au grăit cuvinte și au făcut lucrări. Profeții Vechiului Testament au rostit profeții și, în mod similar, și Isus a putut face asta. De ce este oare așa? Deosebirea, aici, se bazează pe natura lucrării. Pentru a discerne această chestiune, nu trebuie să iei în calcul natura trupului, nici nu ar trebui să iei în calcul profunzimea sau superficialitatea cuvintelor lor. Întotdeauna trebuie să iei în calcul în primul rând lucrarea lor și efectele pe care le atinge lucrarea lor în om. Profețiile rostite de profeți la timpul lor nu au alimentat viața omului, iar inspirațiile primite de cei precum Isaia și Daniel erau pur și simplu profeții, și nu calea vieții. Dacă nu ar fi fost revelația directă a lui Iahve, nimeni nu ar fi putut îndeplini acea lucrare, care nu este posibilă pentru muritori. Și Isus a rostit multe cuvinte, dar astfel de cuvinte reprezentau calea vieții din care omul putea găsi o cale de urmat. Cu alte cuvinte, în primul rând, El a putut oferi viață omului, deoarece Isus este viața; în al doilea rând, El a putut inversa aspectele denaturate ale omului; în al treilea rând, lucrarea Sa a putut să o succeadă pe cea a lui Iahve cu scopul de a continua epoca; în al patrulea rând, El a putut sesiza nevoile interioare ale omului și înțelege ce-i lipsește omului; în al cincilea rând, El a putut să inaugureze o epocă nouă și să o încheie pe cea veche. Din acest motiv Se numește Dumnezeu și

Hristos; nu este diferit doar de Isaia, ci și de toți ceilalți profeți. Luați-l pe Isaia drept termen de comparație pentru lucrarea profeților. În primul rând, nu putea oferi viață omului; în al doilea rând, nu putea inaugura o epocă nouă. Lucra sub conducerea lui Iahve și nu pentru a inaugura o epocă nouă. În al treilea rând, cuvintele pe care le rostea erau dincolo de el. Primea revelații direct de la Duhul lui Dumnezeu și alții nu le înțelegeau, nici măcar după ce le ascultau. Aceste puține lucruri sunt suficiente în sine pentru a demonstra că nu erau mai mult decât niște profeții cuvintele lui, nimic mai mult decât un aspect al lucrării făcute în locul lui Iahve. În orice caz, nu putea să-L reprezinte pe Iahve în totalitate. A fost un rob al lui Iahve, un instrument în lucrarea Lui. Doar lucra în Epoca Legii și în cadrul sferei lucrării lui Iahve; nu a lucrat dincolo de Epoca Legii. Lucrarea lui Isus, dimpotrivă, era diferită. El a depășit sfera lucrării lui Iahve; El a lucrat ca Dumnezeu întrupat și a suferit răstignirea pentru a răscumpăra toată omenirea. Cu alte cuvinte, a făcut o lucrare nouă, în afara celei făcute de Iahve. Aceasta a fost introducerea unei epoci noi. În plus, El putea vorbi despre ceea ce omul nu putea dobândi. Lucrarea Sa era o lucrare în cadrul gestionării lui Dumnezeu și cuprindea întreaga umanitate. Nu Și-a făcut lucrarea doar în câțiva oameni, nici nu era lucrarea Lui menită să conducă un număr limitat de oameni. Cât despre modul în care Dumnezeu S-a întrupat ca om, cum Duhul a transmis revelațiile în acel timp și cum Se pogora Duhul asupra unui om ca să lucreze – acestea sunt chestiuni pe care omul nu le poate vedea sau atinge. Este absolut imposibil ca aceste adevăruri să servească drept dovadă că El este Dumnezeu întrupat. Ca atare, se poate face distincție doar între cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, care sunt tangibile pentru om. Doar acest aspect este real. Aceasta se datorează faptului că ție nu îți sunt vizibile chestiunile Duhului și acestea sunt cunoscute în mod clar doar de Dumnezeu Însuși, și nici chiar trupul întrupat

a lui Dumnezeu nu știe totul; poți doar să verifici dacă El este Dumnezeu din lucrarea făcută de El. Din lucrarea Sa, se poate vedea că, în primul rând, El este capabil să deschidă o nouă eră; în al doilea rând, este capabil să ofere viață omului și să-i arate omului calea de urmat. Aceasta este suficient pentru stabilirea faptului că El este Dumnezeu Însuși. Cel puțin, lucrarea pe care o face El poate reprezenta în totalitate Duhul lui Dumnezeu și, dintr-o astfel de lucrare, se poate vedea că Duhul lui Dumnezeu este înăuntrul Lui. Deoarece lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat a fost îndeosebi pentru a inaugura o nouă epocă, a dirija o lucrare nouă și a deschide un nou tărâm, acestea sunt suficiente ca atare pentru a stabili că El este Dumnezeu Însuși. Așadar, aceasta Îl deosebește pe El de Isaia, Daniel și ceilalți mari profeți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului”

Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi zugrăvit drept cuvântul omului și cu atât mai puțin poate cineva să facă astfel încât cuvântul omului să fie cuvântul lui Dumnezeu. Un om folosit de Dumnezeu nu este Dumnezeul întrupat, iar Dumnezeul întrupat nu este un om folosit de Dumnezeu. În asta, există o diferență esențială. Poate că, după ce vei citi aceste cuvinte, nu le vei recunoaște ca pe cuvintele lui Dumnezeu, ci doar ca pe luminarea pe care a dobândit-o omul. În cazul acela, ești orbit de ignoranță. Cum pot cuvintele lui Dumnezeu să fie aceleași cu luminarea pe care a dobândit-o omul? Cuvintele lui Dumnezeu întrupat deschid o nouă epocă, îndrumă toată omenirea, dezvăluie taine și îi arată omului direcția pe care trebuie să o ia în noua epocă. Luminarea obținută de om nu reprezintă altceva decât simple instrucțiuni pentru practicare sau cunoaștere. Aceasta nu poate îndruma toată omenirea într-o nouă epocă sau dezvălui tainele lui Dumnezeu Însuși. La urma urmei, Dumnezeu este Dumnezeu, iar omul este om. Dumnezeu are esența lui Dumnezeu, iar omul are esența omului. Dacă

omul percepe cuvintele spuse de Dumnezeu drept simplă luminare de la Duhul Sfânt și ia cuvintele apostolilor și ale profeților drept cuvinte rostite personal de Dumnezeu, aceasta ar fi o greșeală a omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Fragmente din filme similare

Care este deosebirea esenţială între Dumnezeu întrupat şi oamenii folosiţi de Dumnezeu?

Imnuri similare

Dumnezeul întrupat este atât uman, cât și divin

Dumnezeu este Dumnezeu, omul este om

e. De ce se spune că cele două întrupări ale lui Dumnezeu completează semnificația întrupării

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Prima întrupare a fost pentru a răscumpăra omul din păcat, de a-l răscumpăra cu ajutorul trupului material al lui Isus, adică, El l-a mântuit pe om de pe cruce, dar corupta fire satanică tot a rămas în om. A doua întrupare nu mai este pentru a sluji ca o jertfă de păcat, ci, mai degrabă, pentru a mântui pe deplin pe cei care au fost răscumpărați din păcat. Acest lucru este făcut astfel încât cei care au fost iertați să poată fi eliberați de păcatele lor și făcuți pe deplin neprihăniți și, prin dobândirea unei firi schimbate, să se elibereze de influența întunericului Satanei și să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar în acest fel omul poate fi pe deplin sfânt. După ce Epoca Legii a ajuns la sfârșit și, începând cu Epoca Harului, Dumnezeu a inițiat lucrarea de mântuire, care va continua până în zilele de pe urmă când, în judecarea și mustrarea rasei umane pentru răzvrătirea sa, El va purifica omenirea complet. Doar atunci Își va încheia Dumnezeu lucrarea de mântuire și Se va odihni. Prin urmare, în cele trei etape ale lucrării, doar de două ori Dumnezeu S-a întrupat pentru a-Și îndeplini lucrarea printre oameni. Acest lucru se datorează faptului că doar una dintre cele trei etape ale lucrării este pentru a-i ghida pe oameni în a-și conduce viața, în timp ce, celelalte două constă în lucrarea mântuirii. Doar întrupându-Se poate Dumnezeu să trăiască alături de om, să experimenteze suferința lumii și să trăiască într-un trup material normal. Doar în acest fel El poate să le dea oamenilor calea concretă de care ei, ca ființe create, au nevoie. Prin întruparea lui Dumnezeu omul primește mântuirea deplină de la Dumnezeu, și nu direct din Cer, ca răspuns la rugăciunile sale. Omul este

din carne și sânge, nu are cum să vadă Duhul lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să se apropie de Duhul Său, așadar, el poate intra în contact doar cu întruparea lui Dumnezeu. Doar cu ajutorul acestuia omul este capabil să înțeleagă toate căile și toate adevărurile și să primească mântuirea deplină. A doua întrupare va fi suficientă pentru a înlătura păcatele omului și pentru a-l purifica pe deplin. Prin urmare, cu a doua întrupare, întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup va fi finalizată, iar semnificația întrupării lui Dumnezeu va fi făcută completă. După aceea, lucrarea lui Dumnezeu în trup va fi ajuns în întregime la sfârșit. După a doua întrupare, El nu va deveni trup, a treia oară, pentru lucrarea Sa. Căci întreaga Sa gestionare va fi ajuns la sfârșit. Întruparea zilelor de pe urmă va fi câștigat pe deplin poporul Său ales, iar umanitatea din zilele de pe urmă va fi fost, în totalitate, clasificată după fel. El nu va mai face lucrarea de mântuire și nici nu Se va întoarce la trup pentru a îndeplini orice altă lucrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii, prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după

moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Dumnezeu în prima Sa întrupare nu a terminat lucrarea de întrupare; El doar a terminat primul pas al lucrării pe care era necesar ca Dumnezeu să o facă în trup. Astfel, pentru a termina lucrarea de întrupare, Dumnezeu a revenit încă o dată în trup, trăind întreaga normalitate și realitate a trupului,

adică, scoțând la iveală Cuvântul lui Dumnezeu într-un trup în întregime normal și obișnuit, încheind, prin urmare, lucrarea pe care El a lăsat-o neterminată în trup. În esență, doilea trup întrupat este ca primul, dar este chiar mai practic, chiar mai normal decât primul. În consecință, suferința pe care o îndură al doilea trup întrupat este mai mare decât cea a celui dintâi, dar această suferință este un rezultat al lucrării Sale de slujire în trup, care nu seamănă cu suferința omului corupt. Ea, de asemenea, provine din normalitatea și realitatea trupului Său. Deoarece El efectuează lucrarea Sa de slujire în trup complet normal și practic, trupul trebuie să îndure o mulțime de greutăți. Cu cât este mai normal și practic acest trup, cu atât mai mult El va suferi în realizarea lucrării Sale de slujire. Lucrarea lui Dumnezeu este exprimată printr-un trup foarte comun, unul care nu este deloc supranatural. Deoarece trupul Lui este normal și trebuie, de asemenea, să poarte pe umeri lucrarea de mântuire a omului, El suferă într-o și mai mare măsură decât ar suferi un trup supranatural – și toată această suferință provine din realitatea și normalitatea trupului Său. Din suferința pe care cele două trupuri întrupate au suferit-o în timpul efectuării lucrărilor Lor de slujire, se poate vedea esența trupului întrupat. Cu cât este mai normal trupul, cu atât mai mari sunt greutățile pe care El trebuie să le îndure în momentul desfășurării lucrării; cu cât este mai practic trupul care desfășoară lucrarea, cu atât sunt mai dure noțiunile oamenilor și mai multe pericole sunt susceptibile să I se întâmple. Și totuși, cu cât este mai practic trupul și cu cât mai mult trupul posedă nevoile și rațiunea completă a unei ființe umane normale, cu atât este El mai capabil de a prelua lucrarea lui Dumnezeu în trup. A fost trupul lui Isus care a fost pironit pe cruce, trupul Său la care El a renunțat ca pe o jertfă pentru păcat; a fost prin intermediul unui trup cu umanitate normală că El l-a învins pe Satana și l-a mântuit complet pe om de la cruce. Și tot ca trup complet săvârșește lucrarea de

cucerire Dumnezeu în cea de-a doua Sa întrupare și îl înfrânge pe Satana. Doar un trup care este complet normal și practic poate efectua lucrarea de cucerire în totalitatea sa și poate să fie o mărturie puternică. Cu alte cuvinte, cucerirea omului este făcută eficient prin realitatea și normalitatea lui Dumnezeu în trup, nu prin minuni și revelații supranaturale. Lucrarea de slujire a acestui Dumnezeu întrupat este să vorbească și, astfel, să cucerească și să desăvârșească omul; cu alte cuvinte, lucrarea Duhului efectuată în trup, datoria trupului este să vorbească și, astfel, să cucerească, să dezvăluie, să desăvârșească și să elimine complet omul. Și astfel, este în lucrarea de cucerire faptul că lucrarea lui Dumnezeu în trup va fi îndeplinită în întregime. Lucrarea de răscumpărare inițială a fost doar începutul lucrării de întrupare; trupul care săvârșește lucrarea de cucerire va completa întreaga lucrare a întrupării. După gen, unul este de gen masculin și celălalt de gen feminin, întregind astfel semnificația întrupării lui Dumnezeu și risipind noțiunile omului despre Dumnezeu: Dumnezeu poate deveni atât de sex masculin cât și feminin, și, în esență, Dumnezeul întrupat este fără gen. El a făcut atât bărbatul cât și femeia, iar pentru El nu există divizare de gen. În această etapă a lucrării, Dumnezeu nu efectuează semne și minuni, astfel încât lucrarea își va atinge rezultatele sale prin intermediul cuvintelor. În plus, motivul acestui lucru este că, de data aceasta, lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu este de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a cuceri omul prin vorbire, ceea ce înseamnă că abilitatea nativă posedată de acest trup întrupat al lui Dumnezeu este de a spune cuvinte și de a cuceri omul, nu de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni. Lucrarea Sa în umanitate normală nu este de a face minuni, de a vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a vorbi și, deci, al doilea trup întrupat le pare oamenilor mult mai normal decât primul. Oamenii văd că întruparea lui Dumnezeu nu este o minciună; dar acest Dumnezeu întrupat este diferit de

Isus întrupat și, totuși, Ei sunt amândoi Dumnezeu întrupat, Ei nu sunt complet la fel. Isus a avut umanitate normală, umanitate obișnuită, dar El a fost însoțit de multe semne și minuni. În acest Dumnezeu întrupat, ochii umani nu vor vedea niciun semn sau minune, nici vindecarea bolnavilor, nici scoaterea demonilor, nici mersul pe mare, nici postitul pentru patruzeci de zile… El nu face aceeași lucrare pe care a făcut-o Isus, nu pentru că trupul Său nu este în esență deloc diferit de al lui Isus, ci pentru că lucrarea Sa de slujire nu este de a vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni. El nu-Și dărâmă propria lucrare, nu-Și tulbură propria lucrare. De vreme ce El cucerește omul prin cuvintele Sale practice, nu este nicio nevoie de a-l supune cu minuni și astfel, această etapă este de a completa lucrarea de întrupare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu"

Fiecare etapă a lucrării realizate de Dumnezeu își are propria sa semnificație practică. În acele vremuri, când a venit Isus, El a venit în trup de bărbat, dar când Dumnezeu vine de data aceasta, trupul Său este de femeie. De aici, poți vedea cum crearea bărbaților, cât și a femeilor, de către Dumnezeu poate fi de folos lucrării Sale, iar El nu face deosebire între genuri. Când Duhul Său vine, El poate lua orice trup dorește, iar acel trup Îl poate reprezenta; indiferent dacă este bărbat sau femeie, trupul Îl poate reprezenta pe Dumnezeu atâta vreme cât este trupul Său întrupat. Dacă Isus S-ar fi arătat ca femeie când a venit, cu alte cuvinte, dacă o fetiță și nu un băiat ar fi fost concepută de către Duhul Sfânt, acea etapă a lucrării ar fi fost realizată oricum. Dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci etapa actuală a lucrării ar fi trebuit să fie realizată de un bărbat, dar lucrarea ar fi fost realizată oricum. Lucrarea realizată în fiecare etapă are propria însemnătate; nicio etapă a lucrării nu este repetată și nici nu intră în conflict cu cealaltă. În acele vremuri, Isus, făcându-Și lucrarea, era numit unicul Fiu, iar „Fiu"

implică genul masculin. De ce nu este menționat unicul Fiu și în această etapă actuală? Deoarece cerințele lucrării au necesitat o schimbare a genului, față de cel al lui Isus. La Dumnezeu, nu există nicio distincție a genului. El Își realizează lucrarea cum dorește și în realizarea ei nu întâmpină nicio restricție, ci este cu atât mai liber. Cu toate acestea, fiecare etapă a lucrării își are propria semnificație practică. Dumnezeu S-a întrupat de două ori, și este evident că întruparea Sa din timpul zilelor de pe urmă este pentru ultima oară. A venit să-Și facă toate faptele cunoscute. Dacă în această etapă, El nu S-ar întrupa pentru a realiza în mod personal lucrarea la care omul să fie martor, omul s-ar agăța întotdeauna de ideea că Dumnezeu este doar bărbat, nu femeie. […]

Dacă doar lucrarea lui Isus ar fi fost făcută, fără a fi completată de lucrarea din această etapă a zilelor de pe urmă, omul s-ar agăța mereu de noțiunea că doar Isus este unicul Fiu al lui Dumnezeu, anume, că Dumnezeu are doar un fiu și că oricine vine după aceea cu un alt nume nu va fi unicul Fiu al lui Dumnezeu, cu atât mai puțin Dumnezeu Însuși. Omul are noțiunea că oricine care slujește ca jertfă de păcat sau care își însușește putere în numele lui Dumnezeu și răscumpără toată omenirea este unicul Fiu al lui Dumnezeu. Există unii care cred că, atâta vreme cât Cel care vine este bărbat, El poate fi considerat a fi unicul Fiu al lui Dumnezeu și reprezentantul Acestuia. Sunt chiar și unii care spun că Isus este Fiul lui Iahve, unicul Său Fiu. Nu sunt exagerate astfel de noțiuni? Dacă această etapă a lucrării nu ar fi realizată în epoca finală, atunci, față de Dumnezeu, întreaga omenire ar fi învăluită sub o umbră întunecată. Dacă așa ar sta lucrurile, bărbatul s-ar considera mai important decât femeia, iar femeia nu ar mai putea niciodată să-și țină capul sus și atunci nici măcar o singură femeie n-ar mai putea fi mântuită. Oamenii cred mereu că Dumnezeu e bărbat și, în plus, că El a disprețuit întotdeauna femeia și că nu-i va oferi

mântuirea. Dacă așa ar sta lucrurile, nu ar fi adevărat că toate femeile, care au fost create de Iahve și care au fost, de asemenea, corupte, nu ar avea niciodată șansa de a fi mântuite? Atunci, nu ar fi fără sens ca Iahve să fi creat femeia, adică, să o fi creat pe Eva? Și nu ar pieri femeia pentru veșnicie? Din acest motiv, etapa lucrării din zilele de pe urmă este realizată pentru a mântui întreaga omenire, nu doar femeia. Dacă cineva ar crede că, dacă Dumnezeu S-ar întrupa ca femeie, ar fi doar de dragul de a mântui femeia, atunci acel cineva ar fi cu adevărat nechibzuit!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”

Etapa lucrării înfăptuită de Isus a împlinit numai esența din „Cuvântul era cu Dumnezeu”: adevărul lui Dumnezeu era cu Dumnezeu, iar Duhul lui Dumnezeu era cu trupul și era inseparabil de acel trup. Cu alte cuvinte, trupul lui Dumnezeu întrupat era cu Duhul lui Dumnezeu, ceea ce este o dovadă mai mare că Isus întrupat era prima întrupare a lui Dumnezeu. Această etapă a lucrării împlinește întocmai înțelesul interior al sintagmei „Cuvântul devine trup”, împrumută un înțeles mai profund cuvintelor „Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” și îți permite să crezi cu fermitate cuvintele „La început era Cuvântul”. Adică, la momentul creației, Dumnezeu poseda cuvinte, cuvintele Lui erau cu El și inseparabile de El și, în era finală, El face chiar mai clară puterea și autoritatea cuvintelor Sale și permite omului să vadă toate căile Sale – să audă toate cuvintele Lui. Aceasta este lucrarea erei finale. Trebuie să ajungi să înțelegi aceste lucruri pe deplin. Nu este vorba despre cunoașterea trupului, ci despre modul în care înțelegi trupul și Cuvântul. Aceasta este mărturia pe care trebuie să o ai, ceea ce trebuie să știe toată lumea. Întrucât aceasta este lucrarea celei de-a doua întrupări – și ultima dată când Dumnezeu devine trup – ea completează pe deplin semnificația întrupării, îndeplinește în

întregime și emite întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup și încheie era întrupării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (4)"

De ce spun Eu că sensul întrupării nu a fost completat în lucrarea lui Isus? Deoarece Cuvântul nu a devenit în întregime trup. Ce a făcut Isus a fost doar o parte din lucrarea lui Dumnezeu în trup; El doar a făcut lucrarea de răscumpărare, și nu a făcut lucrarea de câștigare completă a omului. Din acest motiv, Dumnezeu a devenit trup din nou în zilele de pe urmă. Această etapă a lucrării este, de asemenea, făcută într-un trup obișnuit; este săvârșită de către o ființă umană cu totul normală, una a cărei umanitate nu este câtuși de puțin transcendentă. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a devenit o ființă umană completă; El este o persoană a cărei identitate este aceea a lui Dumnezeu, o ființă umană completă, un trup complet, care efectuează lucrarea. Ochii oamenilor văd un trup de carne care nu este deloc transcendent, o persoană foarte obișnuită, care poate vorbi limba cerului, care nu arată niciun semn miraculos, nu face minuni, cu atât mai puțin expune adevărul interior despre religie în săli mari de adunări. Oamenilor, lucrarea celui de-al doilea trup întrupat li se pare cu totul deosebită față de cea a primului, atât de mult încât cele două par să nu aibă nimic în comun și nimic din cea dintâi lucrare nu poate fi văzut de această dată. Deși lucrarea celui de-al doilea trup întrupat este diferită de prima, aceasta nu dovedește că sursa Lor nu este una și aceeași. Dacă sursa Lor este aceeași depinde de natura lucrării făcute de către trupuri și nu de învelișurile Lor exterioare. În timpul celor trei etape ale lucrării Sale, Dumnezeu a fost întrupat de două ori și, de ambele dăți, lucrarea lui Dumnezeu întrupat inaugurează o nouă epocă, introduce o lucrare nouă; întrupările se completează reciproc. Este imposibil pentru ochii umani să spună că cele două trupuri vin de fapt din aceeași sursă. E de la sine înțeles că acest lucru este dincolo de capacitatea

ochiului uman sau a minții umane. Dar în esența Lor, Ei sunt la fel, pentru că lucrarea Lor provine de la același Duh. Faptul că cele două trupuri întrupate iau naștere din aceeași sursă, nu poate fi judecat după epocă și după locul în care Ei S-au născut sau alți asemenea factori, ci după lucrarea divină exprimată de Ei. Al doilea trup întrupat nu efectuează nimic din lucrarea pe care Isus a făcut-o, pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu aderă la convenție, dar ea deschide un nou drum de fiecare dată. Al doilea trup întrupat nu are ca scop să aprofundeze sau să consolideze impresia primului trup în mințile oamenilor, ci s-o completeze și s-o desăvârșească, să aprofundeze cunoștințele omului despre Dumnezeu, să încalce toate regulile care există în inimile oamenilor și să șteargă imaginile greșite despre Dumnezeu din inimile lor. Se poate spune că niciun stadiu individual al lucrării proprii lui Dumnezeu nu poate da omului o cunoaștere completă despre El; fiecare dă doar o parte, nu întregul. Deși Dumnezeu Și-a exprimat firea în totalitate, din cauza capacității limitate a omului de a pricepe, cunoștințele sale despre Dumnezeu rămân încă incomplete. Este imposibil, folosind limbajul uman, să transmiți întreaga fire a lui Dumnezeu; mai mult, poate o singură etapă a lucrării Sale să-L exprime pe deplin pe Dumnezeu? El lucrează în trup sub acoperirea umanității Sale normale, iar cineva Îl poate cunoaște doar prin expresia divinității Sale, nu prin învelișul Său trupesc. Dumnezeu vine în trup pentru a-i permite omului să-L cunoască prin intermediul lucrării Sale diverse, iar două faze diferite ale lucrării Sale nu sunt la fel. Numai în acest fel poate omul să aibă o cunoaștere completă a lucrării lui Dumnezeu în trup, nelimitată la o singură fațetă. Deși lucrarea celor două trupuri întrupate este diferită, esența trupurilor și sursa lucrării Lor sunt identice; este doar că Ei există pentru a realiza două etape diferite ale lucrării și pentru a apărea în două epoci diferite. Orice s-ar întâmpla, trupurile întrupate ale lui Dumnezeu împart

aceeași esență și aceeași origine – acesta este un adevăr pe care nimeni nu-l poate nega.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Lucrarea de astăzi a împins înainte lucrarea din Epoca Harului; adică, lucrarea din cadrul întregului plan de gestionare de 6000 de ani a înaintat. Deși Epoca Harului s-a terminat, lucrarea lui Dumnezeu a progresat. De ce spun mereu că această etapă a lucrării se bazează pe Epoca Harului și pe Epoca Legii? Pentru că lucrarea de acum este o continuare a lucrării realizate în Epoca Harului și un progres față de cea realizată în Epoca Legii. Cele trei etape sunt interconectate strâns și fiecare verigă din lanț este legată strâns de următoarea. De ce mai spun și că această etapă a lucrării se bazează pe cea realizată de Isus? Presupunând că această etapă nu s-a bazat pe lucrarea realizată de Isus, o altă răstignire ar trebui să aibă loc în această etapă, iar lucrarea de răscumpărare din etapa anterioară ar trebui să fie făcută din nou. Nu ar avea niciun sens. Și astfel, nu este vorba de faptul că lucrarea a fost terminată complet, ci de faptul că epoca a înaintat și că nivelul lucrării a fost ridicat mai sus decât înainte. Se poate spune că această etapă a lucrării este clădită pe fundația Epocii Legii și pe stânca lucrării lui Isus. Lucrarea lui Dumnezeu este clădită etapă cu etapă, iar această etapă nu este un început nou. Doar combinația celor trei etape ale lucrării poate fi considerată a fi planul de gestionare de 6000 de ani. Lucrarea din această etapă este realizată pe fundația lucrării din Epoca Harului. Dacă aceste două etape ale lucrării nu ar avea legătură, atunci de ce răstignirea nu ar fi repetată în această etapă? De ce nu port Eu păcatele omului? Eu nu am fost conceput de Duhul Sfânt și nici nu port păcatele omului prin răstignire; mai degrabă, sunt aici pentru a-l mustra pe om direct. Dacă nu aș fi făcut lucrarea judecării și mustrării omului după răstignire, iar acum nu aș veni prin conceperea Duhului Sfânt, atunci nu aș

fi apt să-l mustru pe om. Tocmai pentru că sunt una cu Isus pot să vin direct pentru a-l mustra și a-l judeca pe om. Lucrarea de la această etapă este clădită în întregime pe lucrarea din etapa precedentă. De aceea, doar acest gen de lucrare îl poate aduce pe om, pas cu pas, la mântuire. Isus și cu Mine venim din același Duh. Deși trupurile noastre nu au legătură, Duhurile noastre sunt unul și același; deși ceea ce facem și lucrarea pe care o realizăm nu sunt la fel, Noi ne asemănăm în esență; trupurile Noastre au forme diferite, dar acest lucru se datorează schimbării epocii și a diferitelor cerințe ale lucrării Noastre; lucrările Noastre de slujire nu se aseamănă, deci lucrarea pe care Noi o prezentăm și firile pe care le dezvăluim omului sunt, de asemenea, diferite. Din acest motiv, ceea ce omul vede și înțelege azi este diferit de trecut, lucru care se întâmplă datorită schimbării epocii. Chiar dacă Ei sunt diferiți în gen și în forma trupurilor Lor și nu S-au născut din aceeași familie și cu atât mai puțin în aceeași perioadă, totuși, Duhurile Lor sunt unul. Chiar dacă trupurile Lor nu au același sânge sau înrudire fizică de niciun fel, nu se poate nega faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu în două perioade de timp diferite. Faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu reprezintă un adevăr incontestabil. Totuși, Ei nu au aceeași descendență și nu împărtășesc un limbaj uman comun (unul a fost un bărbat care vorbea limba iudeilor, iar celălalt o femeie care vorbește doar chineza). Din aceste motive, Ei au trăit în țări diferite pentru a realiza lucrarea pe care fiecare are datoria s-o facă și, de asemenea, în perioade de timp diferite. În ciuda faptului că Ei sunt același Duh, au aceeași esență, nu există asemănări absolute între învelișul trupurilor Lor. Tot ceea ce împărtășesc este aceeași umanitate, dar în ceea ce privește aspectul exterior al trupurilor Lor și circumstanțele nașterii Lor, Ei nu se aseamănă. Aceste lucruri nu influențează deloc lucrarea Lor sau cunoștințele pe care omul le are despre Ei, deoarece, în final, Ei sunt același Duh și nimeni nu Îi poate separa. Deși

nu au legături de sânge, întregile lor ființe sunt conduse de Duhurile lor, care le alocă lucrări diferite în perioade de timp diferite și trupurile Lor aparțin unor descendențe diferite. Duhul lui Iahve nu este tatăl Duhului lui Isus, iar Duhul lui Isus nu este fiul Duhului lui Iahve: sunt unul și același Duh. În mod similar, Dumnezeul întrupat de azi și Isus nu sunt înrudiți prin sânge, ci Ei sunt una, deoarece Duhurile lor sunt una. Dumnezeu poate realiza lucrarea de milă și de bunătate iubitoare, precum și cea de judecată dreaptă și de mustrare a omului, și pe cea de blestemare a omului; iar în final, poate realiza lucrarea de distrugere a lumii și de pedepsire a celor răi. Nu face El toate astea singur? Nu este aceasta omnipotența lui Dumnezeu? A putut și să promulge legi pentru om și să-i dea porunci și a putut și să-i conducă pe primii israeliți în traiul vieții lor pe pământ și să-i îndrume să construiască templul și altare, ținându-i pe toți israeliții sub stăpânirea Sa. Datorită autorității Sale, El a trăit pe pământ cu poporul lui Israel timp de două mii de ani. Israeliții nu au îndrăznit să se răzvrătească împotriva Sa; toți s-au temut de Iahve și I-au ascultat poruncile. Astfel a fost lucrarea care a fost realizată mulțumită autorității și omnipotenței Sale. Atunci, în timpul Epocii Harului, Isus a venit pentru a răscumpăra întreaga omenire căzută (și nu doar pe israeliți). El a arătat milă și bunătate iubitoare omului. Isus pe care omul L-a văzut în Epoca Harului era plin de bunătate iubitoare și era mereu iubitor față de om deoarece El venise să mântuiască omenirea de păcat. A putut să-l ierte pe om de păcate până când răstignirea Sa a răscumpărat omenirea complet din păcat. În acea perioadă, Dumnezeu S-a arătat omului cu milă și bunătate iubitoare; adică, El a devenit o jertfă de păcat pentru om și a fost răstignit pentru păcatele omului pentru ca acestea să fie iertate pentru totdeauna. A fost milos, plin de compasiune, răbdător și iubitor. Iar toți cei care L-au urmat pe Isus în Epoca Harului au căutat să fie la fel de răbdători și iubitori în toate lucrurile. Erau îndelung răbdători și nu

au ripostat nici măcar când au fost bătuți, blestemați sau loviți cu pietre. Dar, în timpul etapei finale, acest lucru nu mai poate fi așa. Lucrarea lui Isus și a lui Iahve nu au fost complet la fel, deși Ei aveau un singur Duh. Lucrarea lui Iahve nu a pus capăt epocii, ci a îndrumat-o, aducând viața omenirii pe pământ, iar lucrarea de astăzi este de a-i cuceri pe cei din neamurile care au fost profund corupte și de a conduce nu doar aleșii lui Dumnezeu din China, ci întregul univers și toată omenirea. Poate ți se pare că această lucrare este realizată doar în China, dar, de fapt, a început deja să se extindă și în străinătate. De ce oare oamenii din afara Chinei caută adevărata cale în mod repetat? Deoarece Duhul a început deja să lucreze, iar cuvintele rostite astăzi sunt direcționate spre oamenii din întregul univers. Cu aceasta, jumătate din lucrare este deja realizată. De la crearea lumii până în prezent, Duhul lui Dumnezeu a pus această lucrare măreață în mișcare și, în plus, a realizat diferite lucrări în diferite epoci și în rândul diferitelor țări. Oamenii din fiecare epocă văd o fire diferită a Sa, care este dezvăluită în mod natural prin diferitele lucrări pe care El le realizează. El este Dumnezeu, plin de milă și bunătate iubitoare; El este jertfa de păcat pentru om și păstorul omului; dar El este, de asemenea, judecata, mustrarea și blestemul omului. El a putut conduce omul să trăiască pe pământ timp de două mii de ani și, de asemenea, a putut răscumpăra omenirea coruptă din păcat. Astăzi, El poate să cucerească omenirea, care nu-L cunoaște, și să o facă să se prosterneze sub imperiul Lui pentru ca toată lumea să I se supună complet. În final, El va arde tot ceea ce e necurat și nedrept în oamenii din întregul univers pentru a le arăta că El este nu doar un Dumnezeu milos și iubitor, nu doar un Dumnezeu al înțelepciunii și al minunilor, nu doar un Dumnezeu sfânt, ci, mai mult, un Dumnezeu care judecă omul. Pentru cei răi din omenire, El este ardere, judecată și pedeapsă; pentru cei care trebuie să fie desăvârșiți, El este năpasta, rafinarea și încercările, precum și

alinarea, susținerea, provizia de cuvinte și emondarea. Iar pentru cei care sunt eliminați, El este pedeapsă și răzbunare. Spune-Mi, nu este Dumnezeu atotputernic? El poate realiza orice și toată lucrarea, nu doar răstignirea așa cum îți imaginezi. Îl subestimezi prea mult pe Dumnezeu! Crezi că tot ceea ce poate face El este să răscumpere întreaga omenire prin răstignire și asta e tot? Și după aceea, tu Îl vei urma în ceruri pentru a mânca fructe din pomul vieții și pentru a bea din râul vieții?… Ar putea fi așa de simplu? Spune-mi, ce ai realizat tu? Ai tu viața lui Isus? Ai fost într-adevăr răscumpărat de El, dar răstignirea a fost lucrarea lui Isus Însuși. Ce datorie ai îndeplinit ca ființă creată? Exprimi doar pietate exterioară, dar nu Îi înțelegi calea. Așa Îl manifești tu? Dacă nu ai atins viața lui Dumnezeu sau nu ai văzut întregimea firii Sale drepte, atunci nu poți pretinde că ești o persoană care are viață și nu ești demn să treci prin poarta Împărăției cerurilor.

Dumnezeu nu este doar un Duh, El Se poate și întrupa; în plus, El este un trup de slavă. Isus, deși nu L-ați văzut, a fost mărturisit de israeliți – de iudeii din acele vremuri. A fost la început un trup în carne și oase, dar după ce a fost răstignit, El a devenit un trup de slavă. El este Duhul atotcuprinzător și poate realiza lucrarea în fiecare loc. El poate fi Iahve sau Isus sau Mesia; în final, El poate deveni, de asemenea, Dumnezeu Atotputernic. El este dreptate, judecată și mustrare; El este blestem și mânie; dar este și milă și bunătate iubitoare. Toată lucrarea pe care a făcut-o poate să Îl reprezinte. Ce tip de Dumnezeu spui că este El? Tu nu poți să explici. Dacă într-adevăr nu poți să explici, nu ar trebui să ajungi la concluzii despre Dumnezeu. Nu trage concluzia că Dumnezeu este pentru totdeauna un Dumnezeu al milei și al bunătății iubitoare, doar pentru că a realizat lucrarea de răscumpărare într-o etapă. Poți fi sigur că El este doar un Dumnezeu milos și iubitor? Dacă este doar un Dumnezeu milos și iubitor, de ce va pune El capăt epocii în zilele de pe urmă? De ce va trimite

El pe pământ atât de multe dezastre? Potrivit noțiunilor și gândurilor oamenilor, Dumnezeu ar trebui să fie milos și iubitor față de om până la final, ca până și ultimul membru al omenirii să poată fi salvat. Dar de ce, în zilele de pe urmă, trimite El pe pământ niște dezastre atât de mari, cum ar fi cutremurele, molimele, ca să distrugă această omenire rea, care-L vede pe Dumnezeu ca pe un dușman? De ce îl lasă pe om să sufere toate aceste dezastre? În ceea ce privește tipul de Dumnezeu care este El, niciunul dintre voi nu îndrăznește să spună și nimeni nu este capabil să explice acest lucru. Poți fi sigur că El este Duhul? Îndrăznești să spui că El nu este altceva decât trupul lui Isus? Și îndrăznești să spui că El este un Dumnezeu care va fi pentru totdeauna răstignit de dragul omului?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”

Fragmente din filme similare

De ce Se întrupează Dumnezeu de două ori pentru a mântui omenirea?

Înțelegerea semnificației întrupării de două ori a lui Dumnezeu

Imnuri similare

Cele două întrupări încheie lucrarea lui Dumnezeu în trup

Înțelesul întrupării este completat de întruparea din zilele de pe urmă

f. Cum să știi că Hristos este adevărul, calea și viața

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6).

„Cuvintele pe care vi le-am spus sunt duh și viață” (Ioan 6:63).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferită de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de reglementări, de cuvinte și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te de nebunia

ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt cuvinte care pot oferi doar o consolare temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Cuvintele Scripturilor pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum – uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Dumnezeu Însuși este viața și adevărul, iar viața Lui și adevărul coexistă. Cei care sunt incapabili să dobândească adevărul nu vor câștiga niciodată viața. Fără îndrumare, sprijin și furnizarea adevărului, vei dobândi doar cuvinte, doctrine și, mai presus de toate, moartea. Viața lui Dumnezeu este mereu prezentă, iar adevărul și viața Lui coexistă. Dacă nu poți găsi sursa adevărului, atunci nu vei dobândi hrana vieții; dacă nu poți dobândi provizia vieții, atunci cu siguranță nu vei avea adevărul și, astfel, în afară de închipuiri și noțiuni, întregul tău corp nu va fi nimic altceva decât trupul

tău, trupul tău spurcat. Să știi, cuvintele din cărți nu sunt considerate viață, istoria scrisă nu poate fi venerată ca adevăr, iar reglementările din trecut nu pot servi drept istorisire a cuvintelor rostite în prezent de Dumnezeu. Doar ceea ce este exprimat de Dumnezeu atunci când El vine pe pământ și trăiește printre oameni este adevărul, viața, intențiile lui Dumnezeu și modul Său actual de a lucra.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

În Epoca Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a inaugura noua epocă, pentru a schimba mijloacele prin care lucrează și pentru a face lucrarea întregii epoci. Acesta este principiul conform căruia lucrează Dumnezeu în Epoca Cuvântului. El a devenit trup pentru a vorbi din diferite perspective, astfel încât omul să poată să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu, care este Cuvântul care Se arată în trup, și să vadă înțelepciunea și natura Sa minunată. O astfel de lucrare este făcută pentru a atinge mai bine obiectivele de cucerire, desăvârșire și alungare a omului, care reprezintă adevăratul sens al folosirii cuvintelor pentru a lucra în Epoca Cuvântului. Prin aceste cuvinte, oamenii ajung să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu, substanța omului și în ce se cuvine să intre omul. Prin cuvinte, lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facă în Epoca Cuvântului este adusă, în întregime, la îndeplinire. Prin aceste cuvinte, oamenii sunt dați în vileag, alungați și încercați. Oamenii au văzut cuvintele lui Dumnezeu, au auzit aceste cuvinte și au recunoscut existența acestor cuvinte. Ca rezultat, ei au ajuns să creadă în existența lui Dumnezeu, în atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și în iubirea lui Dumnezeu față de om și în dorința Lui de a-l mântui pe om. „Cuvintele” pot fi simple și obișnuite, dar cuvintele din gura Dumnezeului întrupat zguduie universul, transformă inimile, noțiunile și vechile firi ale oamenilor și

transformă modul în care obișnuia să apară întreaga lume. De-a lungul veacurilor, numai Dumnezeul de astăzi a lucrat în acest fel și numai El vorbește astfel și vine pentru a-l mântui pe om astfel. Începând din acest moment, omul trăiește sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, păstorit și aprovizionat de cuvintele Sale. Oamenii trăiesc în lumea cuvintelor lui Dumnezeu, printre blestemele și binecuvântările cuvintelor lui Dumnezeu și există și mai mulți oameni care au ajuns să trăiască sub judecata și mustrarea cuvintelor Sale. Aceste cuvinte și această lucrare sunt, toate, de dragul mântuirii omului, pentru împlinirea voii lui Dumnezeu și pentru schimbarea înfățișării inițiale a lumii vechii creații. Dumnezeu a creat lumea folosind cuvinte, îi conduce pe oameni peste tot prin univers folosind cuvinte și îi cucerește și îi mântuiește folosind cuvinte. În cele din urmă, El va folosi cuvinte pentru a pune capăt întregii lumi de demult, încheindu-Și, în întregime, planul de gestionare. De-a lungul Epocii Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a-Și face lucrarea și pentru a obține rezultatele lucrării Sale. El nu face minuni, nici nu săvârșește miracole, ci doar Își face lucrarea prin cuvinte. Datorită acestor cuvinte, omul este hrănit și aprovizionat și dobândește cunoaștere și experiență reală. În Epoca Cuvântului, omul a fost excepțional de binecuvântat. El nu suferă nicio durere fizică și se bucură, pur și simplu, de abundența cuvintelor lui Dumnezeu; fără a fi nevoit să se ducă să mai caute sau să mai călătorească orbește, din mijlocul tihnei sale, el vede arătarea lui Dumnezeu, Îl aude vorbind cu gura Lui, primește ceea ce dă El și Îl privește cum Își face, în persoană, lucrarea. Acestea sunt lucruri de care oamenii epocilor trecute nu au putut să se bucure și sunt binecuvântări pe care ei nu le-au putut primi niciodată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului”

Faptul de a te gândi la Dumnezeu și de a tânji după El nu dovedește că ai fost cucerit de Dumnezeu; depinde dacă tu crezi că El este Cuvântul devenit trup, dacă tu crezi că a devenit Cuvântul trup și dacă tu crezi că Duhul a devenit Cuvântul și Cuvântul S-a arătat în trup. Aceasta este mărturia esențială. Nu contează cum urmezi, nici modul în care te sacrifici; ceea ce este crucial este dacă ești capabil să descoperi din această umanitate normală că a devenit Cuvântul trup și că Duhul adevărului a fost realizat în trup – că întregul adevăr, întreaga cale și întreaga viață au venit în trup, Duhul lui Dumnezeu a venit cu adevărat pe pământ și Duhul a venit în trup. Deși, superficial, acest lucru pare diferit de concepția de către Duhul Sfânt, în această lucrare ești în stare să vezi mai clar că Duhul a fost deja realizat în trup și, în plus, că a devenit Cuvântul trup, iar Cuvântul S-a arătat în trup. Poți înțelege adevăratul sens al cuvintelor: „La început era Cuvântul, iar Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu”. Mai mult, trebuie să înțelegi că, astăzi, Cuvântul este Dumnezeu și să vezi că devine Cuvântul trup. Aceasta este cea mai bună mărturie pe care o poți purta. Acest lucru dovedește că deții adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu devenit trup – nu numai că ești capabil să-L cunoști, dar ești, de asemenea, conștient de faptul că acea cale pe care umbli astăzi este calea vieții și calea adevărului. Etapa lucrării înfăptuită de Isus a împlinit numai esența din „Cuvântul era cu Dumnezeu”: adevărul lui Dumnezeu era cu Dumnezeu, iar Duhul lui Dumnezeu era cu trupul și era inseparabil de acel trup. Cu alte cuvinte, trupul lui Dumnezeu întrupat era cu Duhul lui Dumnezeu, ceea ce este o dovadă mai mare că Isus întrupat era prima întrupare a lui Dumnezeu. Această etapă a lucrării împlinește întocmai înțelesul interior al sintagmei „Cuvântul devine trup”, împrumută un înțeles mai profund cuvintelor „Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” și îți permite să crezi cu fermitate cuvintele „La început era Cuvântul”. Adică, la momentul

creației, Dumnezeu poseda cuvinte, cuvintele Lui erau cu El și inseparabile de El și, în era finală, El face chiar mai clară puterea și autoritatea cuvintelor Sale și permite omului să vadă toate căile Sale – să audă toate cuvintele Lui. Aceasta este lucrarea erei finale. Trebuie să ajungi să înțelegi aceste lucruri pe deplin. Nu este vorba despre cunoașterea trupului, ci despre modul în care înțelegi trupul și Cuvântul. Aceasta este mărturia pe care trebuie să o ai, ceea ce trebuie să știe toată lumea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (4)”

Cuvintele Mele sunt adevărul invariabil etern. Eu sunt alimentarea cu viață pentru om și singurul ghid pentru omenire. Valoarea și semnificația cuvintelor Mele nu sunt determinate de faptul că sunt sau nu recunoscute sau acceptate de către omenire, ci de esența cuvintelor însești. Chiar dacă nicio singură persoană de pe acest pământ nu poate accepta cuvintele Mele, valoarea cuvintelor Mele și ajutorul lor pentru omenire sunt inestimabile pentru orice om. Prin urmare, atunci când se confruntă cu mulți oameni care se răzvrătesc, resping sau sunt complet disprețuitori față de cuvintele Mele, poziția Mea este numai aceasta: lăsați timpul și faptele să fie mărturia Mea și să arate cum cuvintele Mele sunt adevărul, calea și viața. Lăsați-le să arate că tot ceea ce am spus este drept, că este ceea ce ar trebui furnizat omului și, de asemenea, ceea ce omul ar trebui să accepte. Îi voi lăsa pe toți cei care Mă urmează să știe acest lucru: cei care nu pot accepta pe deplin cuvintele Mele, aceia care nu pot să-Mi practice cuvintele, cei care nu pot găsi un scop în cuvintele Mele și aceia care nu pot primi mântuirea din cauza cuvintelor Mele, sunt cei care au fost condamnați prin cuvintele Mele și, mai mult decât atât, au pierdut mântuirea Mea, iar toiagul Meu nu se va depărta de la ei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să vă gândiți la faptele voastre”

De data aceasta, Dumnezeu vine să săvârșească lucrarea nu într-un trup spiritual, ci într-un trup foarte obișnuit. În plus, nu numai că este trupul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, este și trupul prin care Se întoarce Dumnezeu întrupat. Este un trup foarte obișnuit. Nu poți vedea nimic care să-L facă să Se evidențieze dintre alții, dar poți câștiga de la El adevăruri de care nu s-a mai auzit înainte. Acest trup nesemnificativ este ceea ce întruchipează toate cuvintele adevărului de la Dumnezeu, săvârșește lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și exprimă întreaga Lui fire ca omul să ajungă să o înțeleagă. Nu îți dorești foarte mult să Îl vezi pe Dumnezeu în ceruri? Nu îți dorești foarte mult să Îl înțelegi pe Dumnezeu din ceruri? Nu îți dorești foarte mult să vezi destinația omenirii? El îți va spune toate aceste secrete – secrete pe care niciun alt om nu a putut să ți le spună și El îți va spune și adevărurile pe care nu le înțelegi. El este poarta ta către Împărăție și ghidul tău către epoca nouă. Un astfel de trup obișnuit deține multe mistere de nepătruns. Faptele Sale pot fi enigmatice pentru tine, dar întregul obiectiv al lucrării pe care o face este suficient pentru a-ți permite să vezi că El nu este, așa cum cred oamenii, doar un simplu trup. Deoarece El reprezintă intențiile lui Dumnezeu și grija arătată de El omenirii în zilele de pe urmă. Deși nu-I poți auzi cuvintele, care par să zguduie cerul și pământul, deși nu poți să Îi vezi ochii ca niște flăcări de foc și deși nu poți primi disciplina toiagului Lui de fier, totuși poți să auzi din cuvintele Lui că Dumnezeu este mânios și să știi că Dumnezeu arată compasiune omenirii; poți vedea firea Lui dreaptă și înțelepciunea Lui și, mai mult decât atât, îți poți da seama de grija lui Dumnezeu pentru întreaga omenire. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este pentru a-i permite omului să Îl vadă pe Dumnezeu din ceruri trăind printre oameni pe pământ și pentru a-i permite omului să Îl cunoască, să I se supună, să se teamă de El și să Îl iubească. De aceea, El S-a întrupat pentru a doua oară.

Deși ceea ce vede omul în această zi este un Dumnezeu asemenea omului, un Dumnezeu cu un nas și doi ochi, un Dumnezeu obișnuit, în cele din urmă, El vă va arăta că dacă acest om n-ar exista, cerul și pământul ar trece printr-o schimbare teribilă; dacă acest om n-ar exista, cerurile s-ar tulbura, pământul s-ar cufunda în haos, iar toată omenirea ar trăi în mijlocul foametei și a ciumei. El vă va arăta că dacă Dumnezeu întrupat nu ar fi venit să vă mântuiască în zilele de pe urmă, atunci Dumnezeu ar fi distrus de mult timp omenirea întreagă în iad; dacă acest trup nu ar fi existat, atunci ați fi veșnic conducători ai păcătoșilor și ați fi cadavre pentru totdeauna. Trebuie să știți că dacă acest trup n-ar fi existat, toată omenirea s-ar confrunta cu o calamitate inevitabilă și i-ar fi imposibil să scape de pedeapsa mult mai aspră pe care Dumnezeu o aplică omenirii în zilele de pe urmă. Dacă acest trup obișnuit nu s-ar fi născut, ați fi cu toții într-o stare în care implorați pentru viața voastră fără să fiți capabili să trăiți sau să vă rugați pentru moartea voastră, fără să puteți muri; dacă acest trup nu ar fi existat, atunci nu ați putea să câștigați adevărul și să veniți înaintea tronului lui Dumnezeu astăzi, ci, mai degrabă, ați fi pedepsiți de Dumnezeu din cauza păcatelor voastre cumplite. Știați că dacă n-ar fi fost reîntruparea lui Dumnezeu, nimeni nu ar avea o șansă la mântuire; și dacă nu ar fi existat venirea acestui trup, Dumnezeu ar fi încheiat de mult epoca veche? Dat fiind acest fapt, mai sunteți capabili să respingeți a doua întrupare a lui Dumnezeu? Din moment ce puteți trage multe foloase de pe urma acestui om obișnuit, de ce nu L-ați accepta cu dragă inimă?

[…] Faptul că ați ajuns în această zi e mulțumită acestui trup. Aveți șansa de a supraviețui pentru că Dumnezeu trăiește în trup. Toată această avere a fost câștigată de pe urma acestui om obișnuit. Și nu numai asta, dar, în final, fiecare națiune I se va închina acestui om obișnuit și Îi va mulțumi și I se va supune acestui om nesemnificativ, deoarece adevărul, viața și

calea pe care El le-a adus au mântuit omenirea întreagă, au potolit conflictul dintre om și Dumnezeu, au micșorat distanța dintre ei și au creat o legătură între gândurile lui Dumnezeu și ale omului. Tot El este Cel care a obținut o și mai mare slavă pentru Dumnezeu. Oare un astfel de om obișnuit este nedemn de încrederea și adorația ta? Este un asemenea trup obișnuit nepotrivit de a fi numit Hristos? Poate un asemenea om obișnuit să nu devină expresia lui Dumnezeu în rândul oamenilor? Oare un astfel de om, care a cruțat omenirea de dezastru, nu merită iubirea și dorința voastră de a-L păstra? Dacă respingeți adevărurile exprimate de gura Lui și detestați existența Lui printre voi, atunci ce se va alege de voi în final?

Toată lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este făcută prin intermediul acestui om obișnuit. El îți va oferi totul ție și, mai mult, El va putea decide totul în legătură cu tine. Poate un asemenea om să fie așa cum credeți voi că e: un om atât de simplu încât să nu fie demn de a fi menționat? Nu este adevărul Lui suficient pentru a vă convinge în totalitate? Mărturia faptelor Lui nu este suficientă pentru a vă convinge în totalitate? Sau calea pe care El o aduce nu este vrednică să fie urmată? La urma urmelor, ce vă determină să-L urâți, să-L alungați și să-L evitați? Acest om este Cel care exprimă adevărul, acest om este Cel care furnizează adevărul și acest om este Cel care vă oferă o cale pe care să o urmați. Este oare posibil ca voi încă să nu fiți capabili să găsiți urmele lucrării lui Dumnezeu în aceste adevăruri? Fără lucrarea lui Isus, omenirea nu ar fi putut să coboare de pe cruce, iar fără întruparea de astăzi, cei care au coborât de pe cruce nu ar putea să câștige niciodată aprobarea lui Dumnezeu sau să intre în epoca nouă. Fără venirea acestui om obișnuit, voi nu ați fi avut niciodată ocazia de a vedea adevăratul chip al lui Dumnezeu și nici nu ați fi fost calificați să o faceți, pentru că voi sunteți toți obiecte care ar fi trebuit să fie distruse cu mult timp în urmă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor”

Dumnezeu e tăcut și nu ni S-a arătat niciodată, totuși, lucrarea Sa nu a încetat niciodată. El supraveghează întregul pământ și poruncește tuturor lucrurilor și Se uită la toate cuvintele și faptele omului. Își desfășoară gestionarea în etape chibzuite și conform planului Său, în tăcere și fără efecte dramatice, totuși, pașii Săi se apropie, unul câte unul, tot mai mult de omenire, iar scaunul Său de judecător este așezat în univers cu viteza fulgerului, după care tronul Său coboară imediat printre noi. Ce scenă măreață este aceea, ce tablou grandios și solemn! Precum un porumbel și precum un leu care rage, Duhul vine printre noi. El este înțelepciune, El este dreptate și măreție, El vine pe ascuns printre noi, exercitând autoritate și plin de iubire și milă. Nimeni nu este conștient de sosirea Sa, nimeni nu întâmpină cu bucurie sosirea Sa, ba mai mult, nimeni nu știe tot ceea ce urmează să facă El. Viața omului continuă ca înainte, inima sa cu nimic nu diferită, iar zilele se scurg ca de obicei. Dumnezeu trăiește printre noi, un om ca alți oameni, ca unul dintre cei mai neimportanți adepți și un credincios obișnuit. El are propriile îndeletniciri, propriile Sale scopuri; ba mai mult, El are divinitatea pe care nu o au oamenii obișnuiți. Nimeni nu a observat existența divinității Sale și nimeni nu a perceput diferența dintre esența Sa și cea a omului. Trăim împreună cu El, fără limite și fără frică, căci în ochii noștri, El nu este decât un credincios neimportant. El ne urmărește fiecare mișcare și toate gândurile și ideile noastre sunt dezvăluite înaintea Lui. Nimeni nu se interesează de existența Sa, nimeni nu își imaginează nimic despre funcția Sa, ba mai mult, nimeni nu are nici cea mai vagă bănuială despre identitatea Lui. Tot ceea ce facem este să ne continuăm îndeletnicirile, ca și cum El nu are nimic de-a face cu noi…

Întâmplător, Duhul Sfânt exprimă un pasaj de cuvinte „prin” El și, chiar dacă pare foarte neașteptat, recunoaștem, totuși, că aceasta este o cuvântare care vine de la Dumnezeu și o acceptăm cu dragă inimă de la Dumnezeu. Aceasta este deoarece, indiferent cine exprimă aceste cuvinte, atât timp cât ele vin de la Duhul Sfânt, ar trebui să le acceptăm și nu le putem nega. Următoarea vorbire ar putea veni prin mine sau prin tine sau prin altcineva. Oricine e, harul lui Dumnezeu este în toate. Totuși, indiferent cine este, nu putem să ne închinăm acestei persoane, căci orice ar fi, această persoană nu are cum să fie Dumnezeu, nici nu vom alege în niciun fel o persoană obișnuită precum aceasta să ne fie Dumnezeu. Dumnezeul nostru este măreț și onorabil; cum ar putea să stea în locul Său o persoană atât de neimportantă? Mai mult decât atât, noi așteptăm ca Dumnezeu să vină și să ne ducă înapoi în Împărăția Cerurilor, așadar, cum ar putea cineva atât de neimportant să fie capabil de o sarcină atât de importantă și de dificilă? Dacă Domnul vine din nou, trebuie să fie pe un nor alb, astfel încât să-L vadă toate mulțimile. Ce glorios va fi acest lucru! Cum e posibil ca El să se poată ascunde pe furiș într-un grup de oameni obișnuiți?

Și totuși, este această persoană obișnuită, ascunsă în mijlocul oameni, cea care face noua lucrare de a ne mântui. El nu ne oferă nicio explicație, nici nu ne spune de ce a venit, ci doar face lucrarea pe care intenționează El să o facă în etape chibzuite și conform planului Său. Cuvintele și cuvântările Sale devin tot mai frecvente. De la consolare, predici, reamintire și avertizare, până la reproșuri și disciplinare; de la un ton care este blând și domol, până la cuvinte care sunt aprige și mărețe – toate conferă omului milă și îi inspiră îngrijorare. Tot ceea ce El spune își găsește ecou în secretele ascunse profund în interiorul nostru; cuvintele Sale ne înțeapă inimile, ne înțeapă duhurile și ne lasă copleșiți de o rușine insuportabilă, de-abia știind unde să ne ascundem. Începem să ne întrebăm dacă Dumnezeul

din inima acestei persoane ne iubește cu adevărat și ce anume pune la cale. Poate că putem fi răpiți doar după îndurarea acestor suferințe? În mințile noastre calculăm… referitor la destinația ce va veni și referitor la viitoarea noastră soartă. Totuși, ca înainte, niciunul dintre noi nu crede că Dumnezeu S-a întrupat deja, ca să lucreze în mijlocul nostru. Chiar dacă El ne-a însoțit atât de mult timp, chiar dacă El a rostit deja atât de multe cuvinte față în față cu noi, tot nu dorim să acceptăm un om atât de obișnuit ca Dumnezeul viitorului nostru și cu atât mai puțin suntem dispuși să încredințăm viitorul și soarta noastră acestei persoane atât de neimportante. De la El ne bucurăm de o sursă infinită de apă vie și prin El trăim față în față cu Dumnezeu. Dar suntem recunoscători doar pentru harul Domnului Isus din ceruri și nu am ținut niciodată cont de sentimentele acestei persoane obișnuite, care este umplută de divinitate. Totuși, ca înainte, El Își face lucrarea ascuns în trup, cu smerenie, exprimând ce are în adâncul inimii, parcă insensibilă la refuzul omenirii față de El, parcă veșnic iertând infantilitatea și ignoranța omului și veșnic îngăduitor cu atitudinea lipsită de evlavie a omului față de El.

Fără ca noi să știm, acest om nesemnificativ ne-a condus dintr-o etapă în alta a lucrării lui Dumnezeu. Trecem prin nenumărate încercări, suportăm nenumărate mustrări și suntem testați prin moarte. Învățăm despre firea dreaptă și măreață a lui Dumnezeu, ne bucurăm, de asemenea, de iubirea și mila Lui, ajungem să apreciem marea putere și înțelepciune a lui Dumnezeu, suntem martori ai frumuseții lui Dumnezeu și privim intenția fierbinte a lui Dumnezeu de a mântui omul. După cum spun cuvintele acestei persoane obișnuite, ajungem să cunoaștem firea și esența lui Dumnezeu, să înțelegem intențiile lui Dumnezeu, să cunoaștem natura-esență a omului și vedem calea spre mântuire și desăvârșire. Cuvintele Sale ne fac să „murim” și ne fac să „renaștem”; cuvintele Sale ne consolează, totuși, ne lasă copleșiți de vină și de un sentiment de datorie; cuvintele Sale

ne aduc bucurie și pace, dar și durere nesfârșită. Uneori, suntem precum mieii la tăiere în mâinile Sale; uneori, suntem precum lumina ochilor Lui și ne bucurăm de iubirea Sa blândă; uneori, suntem precum dușmanul Său și, sub privirea Lui, suntem transformați în cenușă de mânia Sa. Suntem rasa umană mântuită de El, suntem viermii din ochii Lui și suntem mieii pierduți pe care, zi și noapte, El își pune în gând să îi găsească. El este milos față de noi, El ne disprețuiește, El ne înalță, El ne consolează și ne îndeamnă, El ne îndrumă, El ne luminează, El ne mustră și ne disciplinează și El chiar ne și blestemă. Zi și noapte, nu încetează să Se îngrijoreze pentru noi și ne protejează și are grijă de noi zi și noapte, nepărăsindu-ne niciodată, ci Își varsă sângele inimii Sale de dragul nostru și plătește orice preț pentru noi. Printre cuvântările acestui trup mic și obișnuit, noi ne-am bucurat de întregimea lui Dumnezeu și am privit destinația pe care Dumnezeu ne-a acordat-o. În ciuda acestui lucru, mândria încă stârnește probleme în inimile noastre și tot nu suntem dispuși să acceptăm în mod activ o persoană ca aceasta drept Dumnezeul nostru. Deși El ne-a dat atât de multă mană, atât de multe de care să ne bucurăm, niciuna dintre acestea nu poate lua locul Domnului în inimile noastre. Onorăm identitatea specială a acestei persoane și statutul doar cu mare reticență. Atât timp cât El nu deschide gura ca să ne ceară să recunoaștem că El este Dumnezeu, noi nu vom lua asupra noastră să Îl recunoaștem drept Dumnezeul care va sosi curând și care, totuși, a lucrat atât de mult timp în mijlocul nostru.

Dumnezeu Își continuă cuvântările, utilizând diverse metode și perspective pentru a ne povățui ce ar trebui să facem și, totodată, dând glas inimii Sale. Cuvintele Sale au puterea vieții, ne arată calea pe care ar trebui să mergem și ne permit să înțelegem care este adevărul. Începem să fim atrași de cuvintele Sale, începem să ne concentrăm pe tonul și maniera Sa de a vorbi și, în mod involuntar, începem să ne interesăm de cele mai

lăuntrice sentimente ale acestei persoane neînsemnate. El Își varsă sângele inimii Sale în numele nostru, Își pierde somnul și apetitul de dragul nostru, plânge pentru noi, oftează pentru noi, ne poartă bolile în locul nostru, suferă umilință de dragul destinației și mântuirii noastre, iar împietrirea și răzvrătirea noastră varsă lacrimi și sânge din inima Sa. Acest fel de a fi și a avea nu aparține unei persoane obișnuite, nici nu poate fi avut sau obținut de nicio ființă umană coruptă. El arată îngăduința și răbdarea pe care nicio persoană obișnuită nu le are, iar iubirea Sa nu este ceva cu care este înzestrată orice ființă creată. Nimeni în afară de El nu poate ști toate gândurile noastre, sau nu poate avea o înțelegere atât de clară și deplină a naturii și esenței noastre, sau nu poate judeca răzvrătirea și corupția omenirii, sau vorbi și lucra asupra noastră astfel, în numele lui Dumnezeu din ceruri. Nimeni în afară de El nu e înzestrat cu autoritatea, înțelepciunea și demnitatea lui Dumnezeu; firea lui Dumnezeu și ce are Dumnezeu și ce este El sunt dezvăluite, în întregime, în El. Nimeni în afară de El nu ne poate arăta calea și nu ne poate aduce lumină. Nimeni în afară de El nu poate dezvălui tainele pe care Dumnezeu nu le-a divulgat de la creație până astăzi. Nimeni în afară de El nu ne poate mântui de robia Satanei și de firea noastră coruptă. El Îl reprezintă pe Dumnezeu. El exprimă cea mai tainică inimă a lui Dumnezeu, îndemnurile lui Dumnezeu și cuvintele de judecată ale lui Dumnezeu către toată omenirea. El a început o epocă nouă, o eră nouă și a inaugurat un pământ nou și cer nou, o lucrare nouă și El ne-a adus speranță, punând capăt vieții neclare pe care o duceam, și a permis întregii noastre ființe să vadă, cu deplină claritate, calea spre mântuire. El a cucerit întreaga noastră ființă și ne-a câștigat inimile. Din acel moment înainte, mințile noastre au devenit conștiente, iar duhurile noastre par să fie reînviate: această persoană obișnuită, nesemnificativă, care trăiește printre noi și care a fost demult respinsă de noi – nu este acesta Domnul Isus, care

este mereu în gândurile noastre, fie că suntem treji, fie că visăm, și după care tânjim zi și noapte? Este El! Chiar este El! El este Dumnezeul nostru! El este adevărul, calea și viața! El ne-a îngăduit să trăim din nou și să vedem lumina și ne-a oprit inimile noastre de la rătăcire. Ne-am întors în casa lui Dumnezeu, ne-am întors înaintea tronului Său, suntem față în față cu El, am fost martori ai înfățișării Sale și am văzut drumul care ne așteaptă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 4: Privind arătarea lui Dumnezeu întru judecata și mustrarea Sa”

Fragmente din filme similare

Cum să știi că Hristos este adevărul, calea și viața

Imnuri similare

Cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul care nu se schimbă niciodată

Nimeni nu e conștient de sosirea lui Dumnezeu

Hristos al zilelor de pe urmă aduce calea vieții veșnice

Hristos din zilele de pe urmă

g. Țelul și semnificația întrupării lui Dumnezeu în China pentru a Se arăta și a lucra în zilele de pe urmă

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Lucrarea lui Iahve a fost facerea lumii, a fost începutul; această etapă a lucrării este finalul lucrării și încheierea. La început, lucrarea lui Dumnezeu a fost îndeplinită printre cei aleși ai Israelului și a reprezentat începutul unei noi epoci în cel mai sfânt dintre toate locurile. Ultima etapă a lucrării este îndeplinită în cea mai necurată dintre țări, pentru a judeca lumea și pentru a încheia epoca. În prima etapă, lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută în cel mai strălucitor dintre locuri, iar ultima etapă este îndeplinită în cel mai întunecat dintre toate locurile, iar acest întuneric va fi izgonit, lumina va fi adusă, iar toți oamenii vor fi cuceriți. După ce vor fi cuceriți oamenii din cel mai necurat și întunecat loc dintre toate și după ce întreaga populație va recunoaște că există un Dumnezeu, care este adevăratul Dumnezeu și fiecare persoană a fost convinsă pe deplin, atunci acest fapt va fi folosit pentru a îndeplini lucrarea de cucerire dintr-un capăt în celălalt al întregului univers. Această etapă a lucrării este simbolică: odată ce lucrarea acestei epoci se va încheia, lucrarea de gestionare de șase mii de ani va ajunge pe deplin la final. Odată ce aceia din cel mai întunecat dintre toate locurile vor fi cuceriți, se înțelege de la sine că va fi la fel peste tot. Astfel, doar lucrarea de cucerire din China are un simbolism semnificativ. China întrupează toate forțele întunericului, iar oamenii din China îi reprezintă pe toți cei care aparțin trupului, Satanei din carne și oase. Poporul chinez este cel care a fost cel mai mult corupt de marele balaur roșu, care se opune cel mai puternic lui Dumnezeu, a cărui umanitate este cea mai josnică și necurată și,

astfel, reprezintă arhetipul întregii omeniri corupte. Aceasta nu înseamnă că alte țări nu au probleme deloc; noțiunile omului sunt toate la fel și, deși oamenii acestor țări pot avea o bună valoare, dacă nu Îl cunosc pe Dumnezeu, atunci înseamnă că se răzvrătesc împotriva Lui. De ce evreii I s-au opus și, de asemenea, L-au sfidat pe Dumnezeu? De ce I s-au opus și fariseii? De ce L-a trădat Iuda pe Isus? La acea vreme, mulți dintre ucenici nu Îl cunoșteau pe Isus. De ce, după ce Isus a fost răstignit și a înviat, oamenii tot nu credeau în El? Nu este la fel răzvrătirea oamenilor? Doar că oamenii din China sunt dați ca exemplu și când ei vor fi cuceriți, vor deveni modele și specimene și vor servi ca referințe pentru alții. De ce am spus întotdeauna că voi sunteți accesorii ale planului Meu de gestionare? În poporul chinez corupția, impuritatea, nedreptatea, opoziția și răzvrătirea se manifestă cel mai pe deplin și sunt dezvăluite în toate diferitele lor forme. Pe de o parte, ei sunt de un calibru slab și, pe de altă parte, viețile și mentalitatea lor sunt înapoiate, iar obiceiurile lor, mediul social, originea familiei – toate sunt cele mai înapoiate și slabe. Statutul lor, de asemenea, este umil. Lucrarea din acest loc este simbolică și, după ce această lucrare de testare va fi îndeplinită în întregime, lucrarea ulterioară a lui Dumnezeu va fi mult mai ușoară. Dacă poate fi finalizată această etapă a lucrării, atunci lucrarea ulterioară e de la sine înțeleasă. Odată ce această etapă a lucrării va fi îndeplinită, marele succes va fi complet realizat, iar lucrarea de cucerire din întregul univers va ajunge la o încheiere totală. De fapt, odată ce lucrarea printre voi va avea succes, aceasta va fi echivalentul succesului pretutindeni în întreg universul. Aceasta este semnificația motivului pentru care vă fac să fiți un model și specimen.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)”

China este cea mai înapoiată dintre toate țările; este tărâmul unde stă încolăcit marele balaur roșu, are cei mai mulți oameni care slăvesc idoli și

apelează la vrăjitorie, are cele mai multe temple și este un loc unde sălășluiesc demoni murdari. Te-ai născut din ea, ai fost educat de ea și ești impregnat de influența ei; ai fost corupt și torturat de ea, dar, după ce te-ai trezit, te-ai răzvrătit împotriva ei și ești întru totul câștigat de Dumnezeu. Aceasta este gloria lui Dumnezeu și de aceea această etapă a lucrării are o mare însemnătate. Dumnezeu a făcut o lucrare atât de grandioasă, a rostit atât de multe cuvinte și, în cele din urmă, vă va câștiga în întregime – aceasta este o parte a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu și sunteți „prada de război" în lupta dintre Dumnezeu și Satana. Cu cât înțelegeți mai mult adevărul și cu cât este mai bună viața voastră bisericească, cu atât mai mult este îngenuncheat marele balaur roșu. Toate acestea sunt chestiuni ale tărâmul spiritual – sunt bătălii din tărâmul spiritual și, când Dumnezeu va fi victorios, Satana va fi batjocorit și se va prăbuși. Această etapă a lucrării lui Dumnezeu are o importanță covârșitoare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (2)"

Să faci lucrarea de cucerire asupra acestor oameni are cea mai adâncă semnificație. Toți ați căzut pradă influenței întunericului și ați fost profund vătămați. Scopul acestei lucrări este să vă permită să cunoașteți natura umană și, în acest fel, să trăiți adevărul. A fi desăvârșit este ceva ce toate ființele create ar trebui să accepte. Dacă lucrarea din această etapă implica numai desăvârșirea oamenilor, atunci aceasta putea fi făcută în Marea Britanie sau America sau Israel; putea fi făcută asupra oamenilor oricărei națiuni. Dar lucrarea de cucerire este selectivă. Primul pas al lucrării de cucerire este pe termen scurt; mai mult, va fi folosită pentru umilirea Satanei și cucerirea întregului univers. Aceasta este lucrarea inițială de cucerire. Se poate spune că orice ființă creată care crede în Dumnezeu poate fi desăvârșită, deoarece desăvârșirea e ceva ce se poate obține doar după o schimbare pe termen lung. Dar a fi cucerit este ceva diferit. Categoria și

modelul de cucerit trebuie să fie unul care este cu mult în urma celorlalți, care trăiește în cel mai negru întuneric; trebuie să fie cel mai depravat și cel mai puțin doritor să Îl recunoască pe Dumnezeu și cel mai răzvrătit față de Dumnezeu. Acesta este exact tipul de persoană care poate depune mărturie pentru a fi cucerită. Scopul principal al lucrării de cucerire este înfrângerea Satanei, în vreme ce scopul principal al desăvârșirii oamenilor este câștigarea oamenilor. Este acela de a permite oamenilor să depună mărturie, după ce au fost cuceriți, că această lucrare de cucerire a fost săvârșită aici, pentru oameni ca voi. Scopul este ca oamenii să fie martori după ce au fost cuceriți. Acești oameni cuceriți vor fi folosiți pentru a atinge scopul umilirii lui Satana.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei desăvârșiți pot trăi o viață plină de sens”

Să lucrez acum asupra descendenților lui Moab înseamnă să îi mântuiesc pe cei care au căzut în cel mai mare întuneric. Deși ei au fost blestemați, Dumnezeu este dispus să obțină glorie de la ei căci, la început, toți au fost oameni a căror inimă era lipsită de Dumnezeu; doar a-i face pe cei fără Dumnezeu în inima lor să I se supună și să-L iubească este adevărata cucerire, iar roadele unei asemenea lucrări sunt cele mai valoroase și mai convingătoare. Doar asta înseamnă dobândirea gloriei – aceasta este gloria pe care Dumnezeu vrea să o câștige în zilele de pe urmă. Deși acești oameni au o poziție inferioară, faptul că acum sunt capabili să câștige o mântuire atât de minunată este o adevărată înălțare din partea lui Dumnezeu. Această lucrare este foarte semnificativă și prin judecată îi câștigă El pe acești oameni. Intenția Sa nu este să îi pedepsească pe acești oameni, ci să îi mântuiască. Dacă în zilele de pe urmă El încă ar mai săvârși lucrarea de cucerire în Israel, ar fi inutil; chiar dacă ar aduce roade, nu ar avea valoare sau vreo mare însemnătate, iar El nu ar putea să câștige toată

gloria. El lucrează asupra voastră, a celor care ați căzut în cele mai întunecate locuri, a celor care sunteți cei mai înapoiați. Acești oameni nu recunosc faptul că există un Dumnezeu și nu au știut niciodată că există un Dumnezeu. Aceste ființe create au fost atât de corupte de Satana încât L-au uitat pe Dumnezeu. Au fost orbite de Satana și nu știu că există un Dumnezeu în cer. În inima voastră, toți venerați idoli și vă închinați Satanei – nu sunteți cei mai josnici și cei mai înapoiați oameni? Sunteți cele mai josnice dintre trupuri, fără vreo libertate personală, și îndurați și greutăți. În plus, sunteți oamenii de la cel mai de jos nivel al acestei societăți, fără să aveți măcar libertatea credinței. În asta constă importanța lucrării asupra voastră.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Semnificația mântuirii descendenților lui Moab”

Dumnezeu S-a întrupat în cel mai înapoiat și murdar loc dintre toate, și numai în acest fel Dumnezeu este capabil să arate în mod clar deplinătatea firii Sale sfinte și drepte. Și prin ce este arătată firea Sa dreaptă? Este arătată atunci când El judecă păcatele omului, când îl judecă pe Satana, când detestă păcatul și disprețuiește pe dușmanii care se opun și se răzvrătesc împotriva Lui. Cuvintele pe care le rostesc astăzi sunt pentru a judeca păcatele omului, a judeca nedreptatea omului și a blestema răzvrătirea lui. Necinstea și înșelătoria omului, cuvintele și faptele omului – tot ceea ce este în contradicție cu intențiile lui Dumnezeu trebuie să fie supus judecății, iar toată răzvrătirea omului denunțată ca păcat. Cuvintele Sale se învârt în jurul principiilor de judecată; El folosește judecata nedreptății omului, blestemul răzvrătirii omului și demascarea fețelor urâte ale omului pentru a-Și manifesta propria fire dreaptă. Sfințenia este o reprezentare a firii Sale drepte și, de fapt, sfințenia lui Dumnezeu este chiar firea Sa dreaptă. Firile voastre corupte sunt contextul cuvintelor de astăzi – le folosesc pentru a

vorbi, pentru a judeca și pentru a duce la îndeplinire lucrarea de cucerire. Doar aceasta este lucrarea practică și doar aceasta face sfințenia lui Dumnezeu să strălucească. Dacă nu există nicio urmă de fire coruptă în tine, atunci Dumnezeu nu te va judeca și nu îți va arăta firea Sa dreaptă. Întrucât ai o fire coruptă, Dumnezeu nu îți va da drumul, și prin aceasta se arată sfințenia Sa. Dacă Dumnezeu ar vedea că murdăria și răzvrătirea omului sunt prea mari, dar nu ar vorbi sau nu te-ar judeca și nu te-ar mustra pentru nedreptatea ta, atunci asta ar demonstra că El nu este Dumnezeu, fiindcă nu ar avea ură pentru păcat; ar fi la fel de murdar ca omul. Astăzi, din cauza murdăriei tale, Eu te judec, iar din cauza corupției și răzvrătirii tale, te mustru. Nu Mă laud vouă cu puterea Mea și nu vă asupresc intenționat; fac aceste lucruri pentru că voi, care v-ați născut în acest pământ al murdăriei, ați fost atât de grav contaminați de murdărie. V-ați pierdut pur și simplu integritatea și umanitatea, ca porcinele care trăiesc în locuri. Din cauza murdăriei și corupției voastre sunteți judecați și Eu Îmi dezlănțui mânia asupra voastră. Tocmai datorită judecății acestor cuvinte ați fost în stare să vedeți că Dumnezeu este Dumnezeul cel drept și că Dumnezeu este Dumnezeul sfânt; El vă judecă și Își dezlănțuie mânia asupra voastră tocmai datorită sfințeniei și dreptății Sale; tocmai pentru că vede răzvrătirea omenirii Își dezvăluie firea cea dreaptă. Murdăria și corupția omenirii fac să se manifeste sfințenia Lui. Lucrul acesta este suficient pentru a arăta că El este Dumnezeu Însuși, care este sfânt și curat, cu toate că trăiește în țara murdăriei. […]

Există o mare diferență între lucrarea făcută în Israel și lucrarea de astăzi. Iahve a călăuzit viața israeliților și nu a existat atâta mustrare și judecată pentru că, la acea vreme, oamenii înțelegeau prea puțin din lume și aveau puține firi corupte. Pe atunci, israeliții ascultau fără rezerve de Iahve. Când El le-a spus să construiască altare, au construit degrabă altare; când El

le-a spus să poarte straie de preoți, ei au ascultat. În zilele acelea, Iahve era ca un păstor care păzea o turmă de oi, iar oile ascultau de cioban și mâncau iarbă în pășune; Iahve le călăuzea viața, povățuindu-i cum să mănânce, să se îmbrace, cum să trăiască și să călătorească. Nu era acela momentul să clarifice firea lui Dumnezeu, deoarece omenirea de atunci era nou-născută; existau puțini răzvrătiți și potrivnici, nu era prea multă mizerie în rândul omenirii și, astfel, oamenii nu puteau acționa ca un contrast al firii lui Dumnezeu. Prin oamenii care provin din țara murdăriei se arată sfințenia lui Dumnezeu; astăzi, El folosește murdăria pe care o arată acești oameni din țara murdăriei și judecă, iar astfel, ceea ce este El se dezvăluie în toiul judecății. De ce judecă El? El poate rosti cuvintele de judecată pentru că disprețuiește păcatul; cum ar putea să fie atât de supărat, dacă nu ar detesta răzvrătirea omenirii? Dacă în El nu ar exista niciun dezgust, nicio repulsie, dacă nu ar acorda atenție răzvrătirii oamenilor, atunci asta L-ar face la fel de murdar ca omul. El poate judeca și mustra omul deoarece urăște murdăria, iar ceea ce urăște este absent în El. Dacă în El ar exista și împotrivire și răzvrătire, nu i-ar disprețui pe cei care sunt potrivnici și răzvrătiți. Dacă lucrarea din zilele de pe urmă s-ar desfășura în Israel, ar fi lipsită de însemnătate. De ce lucrarea din zilele de pe urmă se desfășoară în China, cel mai întunecat și mai înapoiat loc dintre toate? Pentru a arăta sfințenia și dreptatea Sa. Pe scurt, cu cât este mai întunecat locul, cu atât mai clar poate fi arătată sfințenia lui Dumnezeu. De fapt, toate acestea sunt de dragul lucrării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum se obțin efectele celui de-al doilea pas al lucrării de cucerire”

Chinezii nu au crezut niciodată în Dumnezeu; nu L-au slujit niciodată pe Iahve și nu L-au slujit niciodată pe Isus. Ei doar se ploconesc, ard tămâie, ard talismane de hârtie și îl venerează pe Buddha. Pur și simplu

venerează idoli – toți sunt extrem de răzvrătiți. Așadar, cu cât mai joasă este poziția oamenilor, cu atât mai mult arată că ceea ce câștigă Dumnezeu de la voi este și mai multă glorie. Din punctul lor de vedere, unii ar putea spune: „Dumnezeule, care este lucrarea pe care o faci? Un Dumnezeu atât de măreț, un Dumnezeu atât de sfânt ca Tine vine într-un ținut murdar? Te subestimezi? Suntem atât de mizerabili, dar Tu ești dispus să fii cu noi? Ești dispus să trăiești printre noi? Poziția noastră e atât de joasă, dar Tu ești dispus să ne faci compleți? Și să ne folosești ca modele și specimene?" Eu spun: Tu nu Îmi înțelegi intențiile. Nu înțelegi lucrarea pe care vreau să o fac și nici nu Îmi înțelegi firea. Importanța lucrării pe care o voi face vă depășește capacitatea de a o îndeplini. Poate lucrarea Mea să se conformeze noțiunilor tale umane? Potrivit noțiunilor umane, ca să arăt că am un statut înalt, că sunt de mare valoare și să Îmi arăt onoarea, sfințenia și măreția, ar fi trebuit să Mă nasc într-o țară frumoasă. Dacă M-aș fi născut într-un loc care Mă recunoaște, într-o familie de elită, și dacă aș fi avut o situație bună și un statut înalt, atunci aș fi fost tratat foarte bine. Asta nu ar fi de folos lucrării Mele și, atunci, ar mai putea fi dezvăluită o mântuire atât de măreață? Toți cei care Mă văd Mi se vor supune și nu vor fi poluați cu murdărie. Ar fi trebuit să Mă nasc într-un asemenea loc. Asta credeți voi. Dar gândiți-vă la asta: oare Dumnezeu a venit pe pământ pentru a Se bucura sau pentru a lucra? Dacă aș fi lucrat într-un loc atât de plăcut și comod ca acela, Mi-aș fi putut câștiga gloria deplină? Aș putea să cuceresc toate ființele create? Când Dumnezeu a venit pe pământ, nu era din lumea asta, și nu S-a întrupat ca să Se bucure de lume. Locul unde lucrarea Îi va dezvălui firea și care va fi cel mai semnificativ este cel în care S-a născut El. Fie că este un tărâm sfânt sau murdar și indiferent unde lucrează El, El este sfânt. Totul în lume a fost creat de El, deși totul a fost corupt de Satana. Totuși, toate lucrurile încă aparțin Lui; toate sunt în mâinile Lui. El vine într-un

ținut murdar și lucrează ca să Își dezvăluie sfințenia; face asta doar de dragul lucrării Sale, ceea ce înseamnă că El îndură mari umilințe ca să facă o asemenea lucrare pentru a-i mântui pe oamenii din acest ținut necurat. Face lucrul acesta pentru a fi martor, de dragul întregii omeniri. O astfel de lucrare le arată oamenilor dreptatea lui Dumnezeu și reușește să demonstreze mai bine supremația Sa. Măreția și corectitudinea Lui se manifestă în mântuirea unui grup de oameni umili, pe care alții îi disprețuiesc. Faptul că S-a născut într-un ținut murdar nu dovedește că El este umil; pur și simplu permite tuturor finnțelor create să vadă măreția Lui și adevărata Lui dragoste pentru omenire. Cu cât mai mult face El asta, cu atât mai mult dezvăluie dragostea Lui pură, dragostea Lui fără cusur pentru oameni. Dumnezeu este sfânt și drept. Chiar dacă S-a născut într-un ținut murdar și chiar dacă trăiește cu acei oameni care sunt plini de murdărie, la fel cum Isus a trăit cu păcătoșii în Epoca Harului, oare nu toată lucrarea Lui este săvârșită pentru supraviețuirea întregii omeniri? Nu e totul ca omenirea să poată câștiga marea mântuire? În urmă cu două mii de ani, El a locuit cu păcătoșii câțiva ani. Asta a fost de dragul răscumpărării. Astăzi, El trăiește cu un grup de oameni murdari și josnici, de dragul mântuirii. Nu toată lucrarea Lui este de dragul vostru, al oamenilor? Dacă nu pentru a mântui omenirea, de ce să fi trăit și să fi suferit cu păcătoșii atât de mulți ani după ce S-a născut într-o iesle? Și dacă nu ca să mântuiască omenirea, de ce să Se întoarcă întrupat a doua oară, născut în acest ținut unde se adună demonii, și să trăiască alături de acești oameni care au fost profund corupți de Satana? Nu este Dumnezeu loial? Care parte din lucrarea Lui nu a fost pentru omenire? Care parte nu a fost pentru destinul vostru? Dumnezeu este sfânt – lucrul acesta e de neschimbat! Nu este poluat de mizerie, deși El a venit într-un ținut murdar; toate acestea pot să însemne doar că dragostea lui Dumnezeu pentru omenire este foarte altruistă și că suferința și umilirea pe

care le îndură El sunt extrem de mari! Nu știți cât de mare e umilirea pe care o îndură pentru voi toți și pentru destinul vostru? În loc să-i mântuiască pe oamenii importanți sau pe fiii familiilor bogate și puternice, El ține să-i mântuiască pe cei care sunt umili și desconsiderați. Nu sunt toate acestea sfințenia Lui? Nu sunt toate acestea dreptatea Lui? De dragul supraviețuirii omenirii, El preferă să Se nască într-un ținut murdar și să suporte toate înjosirile. Dumnezeu este foarte real – El nu face lucrări false. Oare nu fiecare etapă a lucrării se face într-un mod atât de practic? Deși toți oamenii Îl vorbesc de rău și spun că stă la masă cu păcătoșii, deși toți oamenii Îl batjocoresc și spun că locuiește cu fiii murdăriei, că locuiește cu cei mai josnici oameni, El tot Se oferă altruist și tot este respins de omenire. Suferința pe care o îndură El nu este mai mare decât a voastră? Lucrarea pe care o face El nu valorează mai mult decât prețul pe care l-ați plătit voi? Voi v-ați născut într-un ținut al murdăriei și, totuși, ați câștigat sfințenia lui Dumnezeu. V-ați născut într-un ținut în care se adună demonii și, totuși, ați primit o mare protecție. Ce opțiune aveți? Ce nemulțumiri aveți? Suferința pe care a îndurat-o El nu este mai mare decât suferința pe care ați îndurat-o voi? El a venit pe pământ și nu S-a bucurat niciodată de plăcerile lumii umane. El detestă asemenea lucruri. Dumnezeu nu a venit pe pământ ca oamenii să Îl trateze cu lucruri materiale, și nici nu a venit ca să Se bucure de mâncarea, hainele sau podoabele oamenilor. El nu dă atenție acestor lucruri. A venit pe pământ ca să sufere pentru om, nu să Se bucure de bogăția pământească. A venit ca să sufere, să lucreze și să-Și încheie planul de gestionare. Nu a ales un loc frumos, ca să locuiască într-o ambasadă sau într-un hotel de lux, și nici nu are mai mulți servitori care Îl slujesc. Bazându-vă pe ce ați văzut, nu știți dacă El a venit ca să lucreze sau să Se bucure? Ochii voștri nu văd? Cât de mult v-a oferit? Dacă S-ar fi născut într-un loc confortabil, ar fi putut să obțină gloria? Ar fi putut să lucreze?

Ar fi avut vreo importanță acțiunile Lui? Ar fi putut cuceri pe deplin omenirea? Ar fi putut să-i salveze pe oameni din ținutul murdăriei? Oamenii întreabă, potrivit noțiunilor lor: „De vreme ce Dumnezeu este sfânt, de ce S-a născut în locul nostru murdar? Tu ne urăști și ne detești pe noi, oamenii murdari; detești împotrivirea și răzvrătirea noastră, așadar, de ce trăiești cu noi? Tu ești un Dumnezeu suprem. Te-ai fi putut naște oriunde, deci de ce a trebuit să Te naști în acest ținut murdar? Ne mustri și ne judeci în fiecare zi și știi clar că suntem descendenții lui Moab, deci de ce mai trăiești printre noi? De ce Te-ai născut într-o familie a descendenților lui Moab? De ce ai făcut asta?" Aceste gânduri ale voastre sunt complet lipsite de rațiune! Doar o asemenea lucrare permite oamenilor să vadă măreția Lui, smerenia și tăinicia Lui. El este dispus să sacrifice totul de dragul lucrării Sale și a îndurat toate suferințele pentru lucrarea Sa. Acționează de dragul omenirii și, mai mult de atât, ca să îl cucerească pe Satana, ca toate ființele create să se poată supune stăpânirii Lui. Doar aceasta este o lucrare valoroasă și semnificativă. Dacă descendenții lui Iacob s-ar fi născut în China, pe această bucată de pământ, iar ei ar fi fost voi toți, atunci care ar fi fost importanța lucrării făcute asupra voastră? Ce ar spune Satana? Satana ar spune: „Înainte s-au temut de Tine, Ți s-au supus de la început și nu Te-au trădat niciodată. Ei nu sunt cei mai întunecați și cei mai josnici sau cei mai înapoiați dintre oameni". Dacă lucrarea ar fi fost într-adevăr făcută în acest fel, pe cine ar fi convins? În tot universul, chinezii sunt cei mai înapoiați dintre oameni. Ei s-au născut josnici, cu o integritate scăzută; sunt înceți la minte și amorțiți și sunt vulgari și decadenți. Sunt îmbibați cu firi satanice, murdari și imorali. Voi aveți toate aceste firi satanice. Odată ce această lucrare se va încheia, oamenii se vor lepăda de aceste firi corupte și vor putea să se supună întru totul și să fie

făcuți compleți. Doar astfel de roade ale lucrării sunt mărturie printre ființele create!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Semnificația mântuirii descendenților lui Moab”

Dumnezeu a făcut din acest grup de oameni singurul punct de focalizare al lucrării Lui în întregul univers. El Și-a sacrificat tot sângele inimii pentru voi; El a revendicat și v-a dat vouă toată lucrarea Duhului din întregul univers. Iată de ce voi sunteți cei norocoși. Mai mult, El Și-a transferat slava de la Israel, poporul Lui ales, către voi, și va face ca scopul planului Lui să se manifeste pe deplin prin acest grup. De aceea, voi sunteți cei care veți primi moștenirea lui Dumnezeu și, chiar mai mult, sunteți moștenitorii slavei lui Dumnezeu. Poate că vă amintiți cu toții aceste cuvinte: „Căci necazul nostru ușor de purtat și temporar, lucrează în noi o greutate veșnică de slavă, dincolo de orice imaginație”. Cu toții ați auzit aceste cuvinte înainte, totuși niciunul dintre voi nu a înțeles adevărata lor însemnătate. Astăzi, sunteți profund conștienți de însemnătatea lor reală. Aceste cuvinte vor fi împlinite de Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă și vor fi împlinite în cei care au fost persecutați cu cruzime de marele balaur roșu în ținutul unde stă încolăcit. Marele balaur roșu Îl persecută pe Dumnezeu și este vrăjmașul lui Dumnezeu și deci, în acest ținut, cei care cred în Dumnezeu sunt astfel supuși umilinței și asupririi, și ca urmare, aceste cuvinte sunt împlinite în voi, acest grup de oameni. Deoarece a demarat într-un ținut care se împotrivește lui Dumnezeu, toată lucrarea lui Dumnezeu întâmpină piedici formidabile, iar îndeplinirea multora dintre cuvintele Lui ia mult timp; așadar, oamenii sunt rafinați ca rezultat al cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce este și o parte a suferinței. Este enorm de dificil pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării

Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni. Tocmai prin suferința oamenilor, prin calibrul lor și prin toate firile satanice ale oamenilor din acest ținut murdar, Dumnezeu Își face lucrarea de purificare și cucerire, astfel încât, din asta, El să poată obține slavă și să îi poată câștiga pe cei care vor fi martori pentru faptele Lui. Aceasta este întreaga însemnătate a tuturor sacrificiilor pe care le-a făcut Dumnezeu pentru grupul acesta de oameni. Adică, tocmai prin cei care I se împotrivesc face Dumnezeu lucrarea de cucerire și doar astfel poate fi manifestată măreața putere a lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, numai cei din ținutul necurat sunt vrednici să moștenească slava lui Dumnezeu și numai acest lucru poate evidenția puterea măreață a lui Dumnezeu. Iată de ce tocmai din ținutul necurat și de la cei ce trăiesc în ținutul necurat este câștigată slava lui Dumnezeu. Aceasta este intenția lui Dumnezeu. Etapa lucrării lui Isus a fost aceeași: El putea să câștige slava numai în mijlocul fariseilor care Îl persecutau; dacă n-ar fi existat persecuția fariseilor și trădarea lui Iuda, Isus n-ar fi fost batjocorit și defăimat, cu atât mai puțin răstignit și astfel, nu ar fi putut câștiga slava. Locul unde lucrează Dumnezeu în fiecare epocă și unde lucrează El în trup este locul unde El câștigă slavă și unde îi câștigă pe cei pe care intenționează să îi câștige. Acesta este planul lucrării lui Dumnezeu și aceasta este gestionarea Lui.

În planul lui Dumnezeu de câteva mii de ani, două părți ale lucrării sunt făcute în trup: mai întâi este lucrarea răstignirii, pentru care El câștigă slavă; cealaltă este lucrarea de cucerire și desăvârșire din zilele de pe urmă, pentru care El câștigă slavă. Aceasta este gestionarea lui Dumnezeu. Deci nu priviți lucrarea lui Dumnezeu sau însărcinarea dată vouă de Dumnezeu ca pe o chestiune simplă. Sunteți cu toții moștenitori ai unei greutăți a slavei lui Dumnezeu mult mai mari și veșnice și acest lucru a fost hotărât în mod

special de Dumnezeu. Din cele două părți ale slavei Lui, una este manifestată în voi; totalitatea unei părți a slavei lui Dumnezeu a fost revărsată asupra voastră, ca să poată să vă fie moștenire. Aceasta este înălțarea voastră din partea lui Dumnezeu și este și planul hotărât de El de multă vreme. Ținând cont de măreția lucrării făcute de Dumnezeu în ținutul unde locuiește marele balaur roșu, dacă această lucrare ar fi fost mutată în altă parte, de mult ar fi adus multă roadă și ar fi fost acceptată de om cu promptitudine. Mai mult, această lucrare ar fi mult prea ușor de acceptat de către clericii din occident care cred în Dumnezeu, pentru că etapa lucrării lui Isus servește ca precedent. De aceea, Dumnezeu nu poate îndeplini această etapă a lucrării de câștigare a slavei în altă parte; când lucrarea este susținută de către oameni și recunoscută de națiuni, slava lui Dumnezeu nu poate prelua stăpânirea. Exact aceasta este semnificația extraordinară pe care această etapă a lucrării o deține în acest ținut.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”

În prezent, există unii care încă nu înțeleg ce lucrare nouă a început Dumnezeu. Printre națiunile neamurilor, Dumnezeu a introdus un nou început. A început o nouă epocă și a inițiat o nouă lucrare și înfăptuiește această lucrare printre descendenții lui Moab. Nu este aceasta cea mai nouă lucrare a Lui? Nimeni, de-a lungul istoriei, nu a mai experimentat această lucrare. Nici măcar nu a auzit nimeni despre ea, și, cu atât mai puțin, nu a apreciat-o. Înțelepciunea lui Dumnezeu, minunăția lui Dumnezeu, caracterul de nepătruns al lui Dumnezeu, măreția lui Dumnezeu și sfințenia Lui se manifestă toate prin această etapă a lucrării, lucrarea din zilele de pe urmă. Nu este aceasta o nouă lucrare, o lucrare care spulberă noțiunile umane? Există unii care gândesc astfel: „De vreme ce Dumnezeu l-a blestemat pe Moab și a spus că îi va abandona pe descendenții lui, cum ar

putea să-i mântuiască acum?” Acestea sunt neamurile care au fost blestemate de Dumnezeu și alungate din Israel; israeliții le-au numit „câinii neamurilor”. După părerea tuturor, nu sunt numai câinii neamurilor, ci, mai rău, fiii distrugerii; adică, ei nu sunt aleșii lui Dumnezeu. Poate că s-au născut între granițele Israelului, dar ei nu aparțin poporului din Israel și au fost expulzați în națiunile neamurilor. Ei sunt cei mai umili dintre toți oamenii. Tocmai fiindcă sunt cei mai umili din omenire, Dumnezeu Își desfășoară lucrarea Sa de a lansa o nouă epocă printre ei, pentru că sunt reprezentanți ai omenirii corupte. Lucrarea lui Dumnezeu este selectivă și are o țintă precisă; lucrarea pe care El o face astăzi în acești oameni este, de asemenea, o lucrare care s-a desfășurat în timpul creației. Noe era o ființă creată, la fel ca descendenții lui. Oricine din lume care este din carne și oase este o ființă creată a lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este îndreptată asupra tutror ființelor create; nu depinde de faptul că cineva a fost blestemat sau nu, după ce a fost creat. Lucrarea Sa de gestionare este îndreptată asupra tuturor ființelor create, nu asupra poporului ales, care nu a fost blestemat. De vreme ce Dumnezeu dorește să-Și realizeze lucrarea în toate ființele create, El cu siguranță o va duce la îndeplinire cu succes și va lucra printre acei oameni care sunt folositori pentru lucrarea Lui. Prin urmare, El spulberă toate convențiile când lucrează printre oameni; pentru El, cuvintele „blestemat”, „mustrat” și „binecuvântat” sunt lipsite de sens! Poporul evreu este bun, la fel și aleșii Israelului; sunt oameni de un calibru și o umanitate bună. La început, printre ei Și-a lansat Iahve lucrarea și a înfăptuit lucrarea cea mai timpurie – dar să înfăptuiască lucrarea de cucerire asupra lor acum ar fi lipsit de sens. Și ei poate că fac parte din ființele create și poate că există multe aspecte pozitive în ceea ce îi privește, dar să realizeze această etapă a lucrării printre ei ar fi lipsit de sens; Dumnezeu nu ar putea să-i cucerească pe oameni, nici nu ar putea să convingă toate ființele create,

ceea ce este întocmai scopul schimbării direcției lucrării Sale către acești oameni ai națiunii marelui balaur roșu. Cel mai important aici este că El lansează o epocă, spulberă toate regulile și toate noțiunile omenești și încheie lucrarea întregii Epoci a Harului. Dacă lucrarea Lui actuală s-ar desfășura printre israeliți, până când planul Său de gestionare de șase mii de ani s-ar încheia, toți ar crede că Dumnezeu este numai Dumnezeul israeliților, că doar israeliții sunt aleșii lui Dumnezeu, că numai ei merită să moștenească binecuvântarea și făgăduința lui Dumnezeu. Întruparea lui Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă în rândul națiunii neamurilor din țara marelui balaur roșu realizează lucrarea care este cea a Dumnezeului tuturor ființelor create; El termină întreaga lucrare de mântuire și încheie partea centrală a lucrării Sale în națiunea marelui balaur roșu. Miezul acestor trei etape ale lucrării este mântuirea omului – și anume, să facă toate ființele create să se închine Creatorului. Prin urmare, fiecare etapă a acestei lucrări este foarte semnificativă; Dumnezeu nu face ceva fără semnificație sau valoare. Pe de o parte, această etapă a lucrării introduce o nouă epocă și încheie cele două epoci anterioare; pe de altă parte, spulberă toate noțiunile umane și toate căile vechi de credință și de cunoaștere umană. Lucrarea celor două epoci anterioare a fost efectuată potrivit diferitelor noțiuni umane; totuși, această etapă elimină complet noțiunile omenești, prin aceasta cucerind pe deplin omenirea. Prin cucerirea descendenților lui Moab, prin lucrarea realizată printre descendenții lui Moab, Dumnezeu va cuceri toți oamenii din univers. Aceasta este cea mai profundă semnificație a acestei etape din lucrarea Sa, fiind și cel mai valoros aspect al acestei etape a lucrării Sale. Chiar dacă acum știi că propriul tău statut este inferior și că ai o valoare umilă, vei simți, totuși, că ai cunoscut cel mai îmbucurător lucru: ai moștenit o mare binecuvântare, ai primit o mare făgăduință și poți ajuta la realizarea acestei lucrări mărețe a lui Dumnezeu. Ai văzut chipul

adevărat al lui Dumnezeu, cunoști firea inerentă a lui Dumnezeu și urmezi voia lui Dumnezeu. Cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu s-au desfășurat în Israel. Dacă această etapă a lucrării Sale, din timpul zilelor de pe urmă, s-ar realiza tot printre israeliți, nu numai că toate ființele create ar crede că doar israeliții au fost aleșii lui Dumnezeu, dar întregul plan de gestionare al lui Dumnezeu nu și-ar atinge efectul dorit. În perioada în care cele două etape ale lucrării Lui s-au desfășurat în Israel, nicio lucrare nouă – și nici vreo lucrare de lansare a unei noi epoci – nu fuseseră realizate printre națiunile neamurilor. Etapa actuală a lucrării – lucrarea de lansare a unei noi epoci – este mai întâi realizată printre națiunile neamurilor și, în plus, este realizată mai întâi printre descendenții lui Moab, lansând astfel întreaga epocă. Dumnezeu a spulberat toate cunoștințele conținute în noțiunile omenești, nepermițându-i niciuneia să rămână. În lucrarea Sa de cucerire, El a spulberat noțiunile umane, acele căi omenești învechite de cunoaștere, de mai demult. El permite oamenilor să vadă că în ceea ce-L privește pe Dumnezeu nu există reguli, că nu este nimic vechi la Dumnezeu, că lucrarea pe care o face El este în întregime eliberată, în întregime liberă și că El are dreptate în tot ceea ce face. Tu trebuie să te supui pe deplin oricărei lucrări pe care o face El în ființele create. Toată lucrarea pe care o face El are însemnătate și este executată după intențiile și înțelepciunea Lui, și nu potrivit alegerilor și noțiunilor omenești. Dacă un lucru este în beneficiul lucrării Lui, El face acel lucru; și dacă ceva nu este benefic lucrării Sale, El nu face acel lucru, indiferent cât de bun este! El lucrează și selectează destinatarii și locația lucrării Sale conform sensului și scopului ei. El nu respectă reguli trecute atunci când lucrează, nici nu urmează formule vechi. În schimb, El Își planifică lucrarea după semnificația lucrării. În cele din urmă, El va obține un efect adevărat și

scopul anticipat. Dacă nu înțelegi aceste lucruri astăzi, această lucrare nu va avea niciun efect asupra ta.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este Domnul tuturor ființelor create”

O etapă a lucrării din cele două epoci anterioare a fost înfăptuită în Israel și una a fost înfăptuită în Iudeea. General vorbind, niciuna dintre etapele acestei lucrări nu a părăsit Israelul și fiecare a fost săvârșită asupra primului popor ales. Drept urmare, israeliții cred că Iahve Dumnezeu este numai Dumnezeul israeliților. Întrucât Isus a lucrat în Iudeea, unde a înfăptuit lucrarea de răstignire, evreii Îl văd drept Răscumpărătorul poporului evreu. Ei cred că El este numai Împăratul evreilor, nu și al altor popoare; că El nu este Domnul care răscumpără englezii, nici Domnul care răscumpără americanii, ci Domnul care răscumpără israeliții; și că evreii au fost cei pe care i-a răscumpărat în Israel. De fapt, Dumnezeu este Suveranul tuturor lucrurilor. El este Dumnezeul tuturor ființelor create. Nu este numai Dumnezeul israeliților și nici al evreilor; El este Dumnezeul tuturor ființelor create. Cele două etape anterioare ale lucrării Sale au avut loc în Israel, fapt ce a creat anumite noțiuni în mintea oamenilor. Ei cred că Iahve Și-a făcut lucrarea în Israel, că Isus Însuși Și-a desfășurat lucrarea în Iudeea și, în plus, că El S-a întrupat ca să lucreze – și, oricare ar fi fost cazul, această lucrare nu s-a extins dincolo de Israel. Dumnezeu nu a lucrat asupra egiptenilor sau asupra indienilor; El a lucrat doar asupra israeliților. Astfel, oamenii își formează diverse noțiuni și descriu lucrarea lui Dumnezeu într-o anumită sferă. Ei spun că, atunci când Dumnezeu lucrează, El trebuie s-o facă printre oamenii aleși și în Israel; cu excepția israeliților, Dumnezeu nu mai lucrează asupra nimănui, nici nu există vreo sferă mai mare pentru lucrarea Sa. Aceștia sunt foarte stricți când e vorba de a-L ține sub control pe Dumnezeu întrupat și nu Îi permit să Se miște în afara hotarelor

Israelului. Nu sunt toate acestea doar noțiuni omenești? Dumnezeu a făcut tot cerul și pământul și toate lucrurile, a făcut toate ființele create, deci cum ar putea El să Își limiteze lucrarea numai la Israel? Dacă așa ar fi stat lucrurile, cu ce scop ar fi făcut toate ființele craete? El a creat întreaga lumea și a îndeplinit planul Său de gestionare de șase mii de ani nu numai în Israel, ci asupra fiecărei persoane din univers. Indiferent dacă locuiește în China, în Statele Unite, în Regatul Unit sau în Rusia, fiecare persoană este un descendent al lui Adam; cu toții sunt făcuți de Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu poate să scape dintre hotarele ființelor create și niciunul dintre ei nu poate să se separe de eticheta de „descendent al lui Adam”. Ei sunt toți ființe create, toți sunt urmașii lui Adam și sunt, de asemenea, toți descendenții corupți ai lui Adam și ai Evei. Nu numai israeliții sunt ființe create, ci toți oamenii; numai că unii au fost blestemați, iar alții au fost binecuvântați. Sunt multe lucruri corespunzătoare despre israeliți; Dumnezeu a lucrat asupra lor la început pentru că ei erau cel mai puțin corupți. Chinezii nu se pot compara cu ei; sunt net inferiori. Așadar, Dumnezeu a lucrat inițial printre oamenii din Israel, iar a doua etapă a lucrării Sale a avut loc doar în Iudeea – ceea ce a dus la multe noțiuni și reguli printre oameni. De fapt, dacă Dumnezeu ar fi să acționeze conform noțiunilor omenești, El ar fi doar Dumnezeul israeliților și ar fi, prin urmare, incapabil să Își extindă lucrarea către națiunile neamurilor, întrucât ar fi numai Dumnezeul israeliților și nu Dumnezeul tuturor ființelor create. Prorocirile spuneau că numele lui Iahve va fi măreț printre națiunile neamurilor, că se va răspândi în rândul națiunilor neamurilor. De ce a fost prorocit acest lucru? Dacă Dumnezeu ar fi numai Dumnezeul israeliților, atunci ar lucra doar în Israel. În plus, El nu ar răspândi această lucrare și nu ar face o astfel de prorocire. De vreme ce El a făcut această prorocire, sigur Își va extinde lucrarea printre națiunile neamurilor, printre toate țările și

printre toate ținuturile. De vreme ce a spus aceasta, trebuie să o facă; acesta este planul Său, deoarece El este Domnul care a creat cerul, pământul și toate lucrurile și Dumnezeul tuturor ființelor create. Indiferent dacă El lucrează printre israeliți sau pretutindeni în Iudeea, lucrarea pe care El o face este lucrarea întregului univers și a întregii umanități. Lucrarea pe care o face El astăzi în națiunea marelui balaur roșu – într-o națiune a neamurilor – este tot lucrarea întregii umanități. Israelul ar putea fi baza pentru lucrarea Sa pe pământ; tot astfel, China poate fi și ea baza pentru lucrarea Sa printre națiunile neamurilor. Nu a împlinit El acum cumva prorocirea că „Numele lui Iahve va fi măreț printre națiunile neamurilor"? Primul pas al lucrării Sale printre națiunile neamurilor este această lucrare, lucrarea pe care El o face în națiunea marelui balaur roșu. Ca Dumnezeu întrupat să lucreze în această țară și să lucreze printre acești oameni blestemați este deosebit de contrar noțiunilor omenești; aceștia sunt cei mai umili oameni dintre toți, nu au nicio valoare și inițial au fost părăsiți de Iahve. Oamenii pot fi abandonați de către alți oameni, dar dacă sunt abandonați de Dumnezeu, atunci nimeni nu este mai lipsit de statut, nimeni nu are o valoare mai insignifiantă ca ei. Pentru o ființă creată a lui Dumnezeu, să fie posedată de Satana sau abandonată de către oameni este un lucru foarte dureros – dar dacă o ființă creată este abandonată de Creator, aceasta înseamnă că nu poate avea un statut mai scăzut. Descendenții lui Moab au fost blestemați și s-au născut în această țară înapoiată; fără nicio îndoială, dintre toți oamenii de sub influența întunericului, descendenții lui Moab au cel mai scăzut statut. Deoarece acești oameni au avut până acum cel mai scăzut statut, lucrarea făcută asupra lor este cea mai capabilă să spulbere noțiunile omenești și este, de asemenea, cea mai benefică pentru întregul plan de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu. Să facă o astfel de lucrare printre acești oameni este cea mai bună cale de a spulbera noțiunile

omenești și, cu aceasta, Dumnezeu lansează o epocă; cu aceasta, El spulberă toate noțiunile omenești; cu aceasta, El încheie lucrarea întregii Epoci a Harului. Prima Sa lucrare a fost realizată în Iudeea, între granițele Israelului; printre națiunile neamurilor, El nu a făcut nicio lucrare de lansare a noii epoci. Etapa finală a lucrării nu este realizată numai printre neamuri, ci, mai mult decât atât, printre cei care au fost blestemați. Acest singur punct este dovada cea mai capabilă de a-l umili pe Satana și, astfel, Dumnezeu „devine” Dumnezeul tuturor ființelor create din univers și Domnul tuturor lucrurilor, obiectul închinării pentru tot ce are viață.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este Domnul tuturor ființelor create”

Mărturii similare bazate pe experiențe

Faptul că Dumnezeu apare și lucrează în China este un lucru foarte semnificativ

Imnuri similare

Înțelesul lucrării de cucerire a lui Dumnezeu în China

Dumnezeu a făcut complet un grup de biruitori în China

2. Adevăruri referitoare la cele trei etape ale lucrării

a. Scopul celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu de gestionare a omenirii

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Întregul Meu plan de gestionare, un plan ce se întinde pe o perioadă de 6000 de ani, cuprinde trei etape sau trei epoci: Epoca Legii de la începuturi, Epoca Harului (care este și Epoca Răscumpărării) și Epoca Împărăției din zilele de pe urmă. Lucrarea Mea în aceste trei epoci diferă în conținut în funcție de specificul fiecărei epoci, dar, în fiecare etapă, această lucrare corespunde nevoilor omului – sau, pentru a fi mai exact, este făcută în funcție de șiretlicurile pe care Satana le întrebuințează în războiul pe care-l port cu el. Scopul lucrării Mele este de a-l înfrânge pe Satana, pentru ca înțelepciunea și atotputernicia Mea să se manifeste, de a demasca toate șiretlicurile Satanei și, în acest mod, de a mântui întreaga rasă umană care trăiește sub puterea Satanei. Este de a-Mi arăta înțelepciunea și atotputernicia și de a dezvălui urâțenia insuportabilă a Satanei; și mai mult, este de a le permite ființelor create să facă diferența dintre bine și rău, să știe că Eu sunt Suveranul tuturor lucrurilor, să vadă limpede că Satana este dușmanul umanității, un degenerat, cel rău, și să-și dea seama, cu o certitudine absolută, de diferența dintre bine și rău, dintre adevăr și minciună, sfințenie și ticăloșie și ce este măreț și ce este josnic. În acest fel, umanitatea ignorantă va putea să fie martoră pentru Mine că nu sunt Eu Cel care corupe umanitatea și că doar Eu – Creatorul – pot să mântuiesc umanitatea, să-i ofer omului lucruri de care poate să se bucure; și vor ajunge să știe că Eu sunt Suveranul tuturor lucrurilor, iar Satana este doar una dintre făpturile pe care le-am creat și care mai apoi M-a trădat. Planul Meu de gestionare de 6000 de ani este împărțit în trei etape, iar Eu lucrez

astfel pentru a obține efectul de a le permite ființelor create să-Mi fie martore, să-Mi înțeleagă intențiile și să știe că Eu sunt adevărul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării”

Lucrarea de 6000 de ani a gestionării lui Dumnezeu este împărțită în trei etape: Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. Aceste trei etape de lucru sunt toate pentru mântuirea omenirii, adică, sunt pentru mântuirea omenirii care a fost coruptă în mod grav de Satana. În același timp, totuși, acestea sunt, de asemenea, pentru ca Dumnezeu să poată lupta cu Satana. Astfel, la fel precum lucrarea de mântuire este împărțită în trei etape, așa este și lupta cu Satana împărțită în trei etape, iar aceste două aspecte ale lucrării lui Dumnezeu sunt realizate în mod simultan. Lupta cu Satana este de fapt pentru mântuirea omenirii și, deoarece lucrarea mântuirii omenirii nu este ceva ce poate fi finalizat cu succes într-o singură etapă, lupta cu Satana este, de asemenea, împărțită în faze și perioade, iar războiul este purtat împotriva Satanei în conformitate cu nevoile omului și gradul de corupție al Satanei din el. Poate, în închipuirea omului, el crede că, în această luptă, Dumnezeu va ridica armele împotriva Satanei în același mod în care s-ar lupta două armate una cu cealaltă. Aceasta este doar ceea ce intelectul omului este capabil să și-l închipuie; este o idee nerealistă și extrem de vagă, totuși, este ceea ce crede omul. Și, deoarece Eu spun aici că modalitatea de mântuire a omului este prin intermediul luptei cu Satana, omul își imaginează că acesta este modul în care se desfășoară lupta. Lucrarea de mântuire a omului are trei etape, ceea ce înseamnă că lupta cu Satana a fost împărțită în trei etape pentru a-l învinge pe acesta odată și pentru totdeauna. Totuși, adevărul interior al întregii lucrări a luptei cu Satana este că efectele sale sunt obținute prin diferiți pași ai lucrării: acordarea harului asupra omului, devenirea jertfei de păcat a omului,

iertarea păcatelor omului, cucerirea omului și desăvârșirea acestuia. De fapt, lupta cu Satana nu este ridicarea armelor împotriva Satanei, ci mai degrabă depunerea mărturiei pentru Dumnezeu prin mântuirea omului, prelucrarea vieții omului și schimbarea firii omului și, prin urmare, înfrângerea Satanei. Acesta este modul în care Satana este înfrânt. Satana este înfrânt prin schimbarea firii corupte a omului. Când Satana va fi înfrânt, adică, atunci când omul va fi complet mântuit, atunci Satana cel umilit va fi complet încătușat și, în acest mod, omul va fi fost complet mântuit. Așadar, esența mântuirii omului este războiul cu Satana, iar acest război este în primul rând reflectat în mântuirea omului. Etapa zilelor de pe urmă, în care omul trebuie cucerit, este ultima etapă în lupta cu Satana și, de asemenea, lucrarea mântuirii complete a omului de sub puterea Satanei. Semnificația interioară a cuceririi omului este întoarcerea întrupării Satanei – omul care a fost corupt de Satana – la Creator după cucerirea lui, prin care el se va răvrăti împotriva Satanei și se va întoarce complet la Dumnezeu. În acest mod, omul va fi complet mântuit. Și astfel, lucrarea cuceririi este ultima lucrare în lupta împotriva Satanei și etapa finală în gestionarea lui Dumnezeu pentru înfrângerea Satanei. Fără această lucrare, mântuirea completă a omului ar fi în cele din urmă imposibilă, înfrângerea totală a Satanei ar fi de asemenea imposibilă, iar omenirea nu ar putea niciodată să intre în destinația minunată sau să se elibereze de influența Satanei. În consecință, lucrarea mântuirii omului nu poate fi finalizată înainte ca lupta cu Satana să fie încheiată, căci esența lucrării gestionării lui Dumnezeu este pentru mântuirea omenirii. Omenirea de la începuturi a fost în mâinile lui Dumnezeu, însă, din cauza tentației și a corupției Satanei, omul a fost constrâns de acesta și a căzut în mâinile celui rău. Prin urmare, Satana a devenit obiectul care trebuie învins în lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Deoarece Satana a pus stăpânire pe om și pentru că omul este

capitalul pe care-l folosește Dumnezeu ca să ducă la bun sfârșit întreaga gestionare, dacă omul va fi salvat, atunci trebuie smuls înapoi din mâinile Satanei, adică omul trebuie recuperat după ce a fost ținut prizonier de Satana. Astfel, Satana trebuie învins prin schimbările din vechea fire a omului, schimbări care redau omului simțul inițial al rațiunii. În acest mod, omul, care a fost luat prizonier, poate fi smuls înapoi din mâinile Satanei. Dacă omul este eliberat de influența și constrângerea Satanei, atunci Satana va fi făcut de ocară, omul va fi în cele din urmă recuperat, iar Satana va fi învins. Și pentru că omul a fost eliberat de sub influența întunecată a Satanei, va deveni prada de război a acestei întregi bătălii, iar Satana va deveni obiectul care va fi pedepsit odată ce bătălia s-a încheiat, după care întreaga lucrare de salvare a omenirii va fi finalizată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Trebuie să știi că, indiferent de lucrarea pe care o face, scopul lucrării lui Dumnezeu nu se schimbă, inima lucrării Lui nu se schimbă și voința Lui în privința omului nu se schimbă. Oricât de severe ar fi cuvintele Lui, oricât de potrivnic ar fi mediul, principiile lucrării Lui nu se vor schimba și intențiile Lui de a mântui omul nu se vor schimba. Dacă nu este lucrarea de revelare a sfârșitului omului sau a destinației omului și nu este lucrarea din ultima fază sau lucrarea de a pune capăt întregului plan de gestionare al lui Dumnezeu și dacă este în timpul în care El prelucrează omul, atunci inima lucrării Lui nu se va schimba. Va fi mereu mântuirea omenirii. Acesta ar trebui să fie fundamentul credinței voastre în Dumnezeu. Scopul celor trei etape ale lucrării este mântuirea întregii omeniri – asta înseamnă completa mântuire a omului de sub puterea Satanei. Cu toate că fiecare dintre cele trei etape ale lucrării are un obiectiv și o semnificație diferite, fiecare este parte a lucrării de mântuire a omenirii și fiecare este o lucrare de mântuire

diferită, desfăşurată conform cerinţelor omenirii. Odată ce eşti conştient de scopul acestor trei etape ale lucrării, vei fi conştient de cum să apreciezi semnificaţia fiecărei etape a lucrării şi vei recunoaşte cum să acţionezi pentru a-I satisface intenţiile lui Dumnezeu. Dacă poţi să atingi acest punct, atunci aceasta, cea mai măreaţă dintre toate viziunile, va deveni fundamentul credinţei tale în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea şi lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaşterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaşte pe Dumnezeu”

Toţi oamenii trebuie să înţeleagă ţelurile lucrării Mele pe pământ, şi anume ceea ce Îmi doresc în cele din urmă să câştig şi nivelul la care trebuie să ajung în această lucrare înainte de a putea fi completă. Dacă, după ce au mers cu Mine până în ziua de azi, oamenii nu înţeleg ce înseamnă lucrarea Mea, atunci nu au mers ei oare în zadar cu Mine? Dacă oamenii Mă urmează, ar trebui să-Mi ştie intenţiile. Lucrez pe pământ de mii de ani şi până în ziua de azi continuu să-Mi săvârşesc astfel lucrarea. Deşi lucrarea Mea include multe proiecte, scopul acesteia rămâne neschimbat; chiar dacă sunt plin de judecată şi mustrare faţă de om, de exemplu, ceea ce fac este tot de dragul mântuirii lui, de dragul unei mai bune răspândiri a Evangheliei şi pentru extinderea lucrării Mele între toate naţiunile neamurilor, odată ce omul a fost făcut complet. Aşa că astăzi, într-un moment în care mulţi oameni s-au cufundat de multă vreme profund în exasperare, Eu Îmi continuu încă lucrarea, continuu lucrarea pe care trebuie să o fac pentru a judeca şi a mustra omul. În ciuda faptului că omul s-a săturat de ceea ce spun şi că nu doreşte să se preocupe de lucrarea Mea, Eu încă Îmi îndeplinesc datoria, căci scopul lucrării Mele rămâne neschimbat, iar planul Meu original nu va fi distrus. Rolul judecăţii Mele este de a permite omului să Mi se supună mai bine, iar rolul mustrării Mele este să permită ca schimbarea omului să fie mai eficientă. Deşi ceea ce fac este de

dragul gestionării Mele, nu am făcut niciodată nimic care nu a fost benefic pentru om, pentru că Îmi doresc să fac toate popoarele de dincolo de Israel la fel de supusă ca și israeliții, să le transform în ființe umane adevărate, astfel încât să pot avea un punct de sprijin în țările din afara Israelului. Aceasta este gestionarea Mea; este lucrarea pe care o realizez între neamuri. Chiar și acum, mulți oameni încă nu înțeleg gestionarea Mea, căci nu-i interesează asemenea lucruri și le pasă numai de viitorul și destinațiile lor. Orice spun Eu, ei rămân indiferenți față de lucrarea pe care o fac Eu, concentrându-se în schimb asupra destinațiilor lor de mâine. Dacă lucrurile continuă astfel, cum poate să se extindă lucrarea Mea? Cum poate fi răspândită Evanghelia Mea în întreaga lume? Să știți că, atunci când lucrarea Mea este se va extinde, vă voi împrăștia și vă voi lovi așa cum a lovit Iahve fiecare din triburile lui Israel. Toate acestea se vor face astfel încât Evanghelia Mea să poată să se răspândească pe tot pământul, iar lucrarea Mea să se poată extinde la neamuri, pentru ca numele Meu să fie măreț printre adulți și copii deopotrivă și numele Meu cel sfânt să fie slăvit de gura oamenilor din toate semințiile și neamurile. Astfel, în această epocă din urmă, numele Meu va fi măreț printre națiunile neamurilor ca faptele Mele să poată fi văzute de neamuri și Mă vor numi Cel Atotputernic datorită faptelor Mele și pentru ca ale Mele cuvinte să se împlinească curând. Voi face cunoscut tuturor oamenilor că nu sunt numai Dumnezeul israeliților, ci și Dumnezeul tuturor națiunilor Neamurilor, chiar și al acelora pe care le-am blestemat. Voi lăsa pe toți oamenii să vadă că Eu sunt Dumnezeul întregii creații. Aceasta este lucrarea Mea cea mai mare, scopul planului Meu de lucru pentru zilele de pe urmă și singura lucrare care trebuie îndeplinită în acele zile.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea de răspândire a Evangheliei este și lucrarea de mântuire a omului”

Poate că atunci când enigma celor trei etape ale lucrării este făcută cunoscută omenirii, va apărea succesiv un grup de oameni talentați care Îl cunosc pe Dumnezeu. Bineînțeles, sper că așa va fi și, mai mult, sunt în procesul derulării acestei lucrări și sper să văd apariția mai multor asemenea oameni talentați în viitorul apropiat. Ei vor deveni acei ce depun mărturie faptului celor trei etape ale lucrării și, desigur, vor fi și primii care vor depune mărturie în favoarea acestor trei etape ale lucrării. Dar nimic nu ar fi mai dureros și mai regretabil decât neapariția unor asemenea oameni talentați în ziua în care lucrarea lui Dumnezeu ajunge la final, sau dacă ar exista numai unul sau doi astfel de oameni care au acceptat personal să fie desăvârșiți de către Dumnezeul întrupat. Totuși, acesta este doar cel mai rău caz. Oricum ar fi situația, încă mai sper că aceia care urmează cu adevărat pot obține această binecuvântare. De la începutul timpurilor, nu a mai existat niciodată o asemenea lucrare; un asemenea demers nu a avut loc niciodată în istoria dezvoltării umane. Dacă poți deveni cu adevărat unul dintre primii din rândul acelora care Îl cunosc pe Dumnezeu, nu ar fi aceasta cea mai mare onoare printre toate ființele create? Ar fi o altă ființă creată din omenire mai apreciată de către Dumnezeu? O asemenea lucrare nu este ușor de obținut, dar în cele din urmă tot va culege răsplăți. Indiferent de genul sau naționalitatea lor, toți aceia care sunt capabili să obțină cunoașterea lui Dumnezeu vor primi, în cele din urmă, cea mai mare cinstire a lui Dumnezeu și vor fi singurii care posedă autoritatea lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea de astăzi și este, de asemenea, și lucrarea viitorului; este ultima și cea mai măreață lucrare care să fie realizată în 6000 de ani de lucru și este o metodă de lucru care dezvăluie fiecare categorie de oameni. Prin lucrarea de a face omul să-L cunoască pe Dumnezeu sunt dezvăluite diferitele categorii de oameni: cei care Îl cunosc pe Dumnezeu sunt apți să primească binecuvântările lui Dumnezeu și să-I accepte

făgăduințele, în timp ce aceia care nu-L cunosc pe Dumnezeu nu sunt apți să primească binecuvântările lui Dumnezeu și să-I accepte făgăduințele. Cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt apropiații Lui și cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu nu pot fi numiți apropiații Lui; apropiații lui Dumnezeu pot primi oricare dintre binecuvântările lui Dumnezeu, dar cei care nu sunt apropiații Lui nu sunt vrednici de niciuna dintre lucrările Lui. Indiferent dacă este vorba de nenorociri, rafinare sau judecată, toate aceste lucruri sunt pentru a-i permite omului să obțină, în final, o cunoaștere a lui Dumnezeu și, astfel, ca omul să I se poată supune lui Dumnezeu. Acesta este singurul efect care va fi obținut până la urmă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu"

Când întreaga gestionare a lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, Dumnezeu va clasifica toate lucrurile după felul lor. Omul a fost făcut de mâinile Creatorului și, în final, El trebuie să-l întoarcă complet pe om sub stăpânirea Lui; aceasta este încheierea celor trei etape ale lucrării. Etapa lucrării din zilele de pe urmă și cele două etape precedente în Israel și Iudeea sunt planul de gestionare al lui Dumnezeu în întregul univers. Nimeni nu poate nega acest lucru și acesta este faptul lucrării lui Dumnezeu. Cu toate că oamenii nu au experimentat sau nu au fost martori la mult din această lucrare, faptele rămân fapte și acest lucru este incontestabil de către orice om. Oamenii care cred în Dumnezeu în orice loc al universului vor accepta cu toții cele trei etape ale lucrării. Dacă nu cunoști decât o anumită etapă a lucrării și nu înțelegi celelalte două etape ale lucrării, nu înțelegi lucrarea lui Dumnezeu în timpurile trecute, atunci ești incapabil să spui tot adevărul întregului plan de gestionare al lui Dumnezeu, iar cunoașterea ta despre Dumnezeu este unilaterală, pentru că în credința ta în Dumnezeu tu nu-L cunoști sau înțelegi și, ca atare, nu ești

potrivit să depui mărturie pentru Dumnezeu. Indiferent dacă știința ta actuală despre aceste lucruri este profundă sau superficială, în final, trebuie să aveți cunoaștere și trebuie să fii pe deplin convins și toți oamenii vor vedea deplinătatea lucrării lui Dumnezeu și se vor supune sub stăpânirea lui Dumnezeu. La finalul acestei lucrări, toate religiile vor deveni una singură, toate ființele create se vor întoarce sub stăpânirea Creatorului, toate ființele create se vor închina unui singur Dumnezeu adevărat și toate religiile rele vor fi reduse la zero, și nu vor mai apărea niciodată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Dumnezeu a creat oamenii, i-a așezat pe pământ și i-a condus de atunci înainte. Apoi, El i-a mântuit și a servit ca jertfă pentru păcat pentru omenire. În final, El tot trebuie să cucerească omenirea, să mântuiască pe oameni în întregime și să le restituie asemănarea inițială. Aceasta este lucrarea în care S-a angajat El încă de la bun început – de a le reda oamenilor imaginea și asemănarea lor inițială. Dumnezeu Își va întemeia Împărăția și va restitui asemănarea originală a ființelor umane, ceea ce înseamnă că Își va restaura autoritatea pe pământ și în rândul tuturor ființelor create. Omenirea și-a pierdut inima temătoare de Dumnezeu, precum și funcția cuvenită ființelor create după ce a fost coruptă de Satana, devenind astfel un inamic nesupus lui Dumnezeu. Omenirea a trăit atunci sub puterea Satanei și i-a urmat ordinele; astfel, Dumnezeu nu a avut cum să lucreze printre ființele Sale create și a devenit, cu atât mai mult, incapabil să ajungă să se teamă. Oamenii au fost creați de Dumnezeu și ar trebui să-L slăvească pe Dumnezeu, dar, de fapt, I-au întors spatele și l-au venerat pe Satana în schimb. Satana a devenit idolul din inimile lor. Astfel, Dumnezeu Și-a pierdut locul în inimile lor, cu alte cuvinte, a pierdut semnificația din spatele creării omenirii de către El. Prin urmare, pentru a restabili această

semnificație, El trebuie să restabilească asemănarea inițială a omului și să-i scape pe oameni de firile lor corupte. Pentru a-i recupera pe oameni de la Satana, El trebuie să-i salveze de păcat. Doar așa poate Dumnezeu să restabilească treptat asemănarea și funcția inițială a acestora și, în cele din urmă, să-Și restabilească Împărăția. Distrugerea supremă a acelor fii ai răzvrătirii va fi săvârșită, de asemenea, pentru a le permite oamenilor să-L slăvească mai bine pe Dumnezeu și să trăiască mai bine pe pământ. Deoarece Dumnezeu i-a creat pe oameni, El îi va face să-L venereze; deoarece vrea să restabilească funcția inițială a omenirii, o va restabili complet și fără nicio alterare. A-Și restabili autoritatea înseamnă a-i face pe oameni să-L venereze și să I se supună; înseamnă că Dumnezeu îi va face pe oameni să trăiască datorită Lui și îi va face pe dușmanii Săi să piară ca urmare a autorității Sale. Înseamnă că Dumnezeu va face ca fiecare parte din El să persiste printre oameni fără vreo împotrivire din partea nimănui. Împărăția pe care Dumnezeu vrea să o întemeieze este propria Sa împărăție. Omenirea pe care Și-o dorește este una care-L va venera, una care I se va supune pe deplin și care Îi va manifesta gloria. Dacă Dumnezeu nu mântuiește omenirea coruptă, atunci sensul din spatele creării omenirii de către El va fi pierdut; nu va mai avea autoritate în rândul oamenilor, iar Împărăția Lui nu va mai putea exista pe pământ. Dacă Dumnezeu nu-i va distruge pe acei dușmani care sunt răzvrătiți față de El, nu-Și va putea obține gloria completă, nici nu va putea să-Și întemeieze Împărăția pe pământ. Acestea vor fi semne ale finalizării lucrării Sale și ale marii Sale realizări: de a distruge în totalitate pe aceia dintre oameni care sunt răzvrătiți față de El și de a-i aduce în odihnă pe cei care au fost făcuți compleți. Când oamenii vor fi fost readuși la asemănarea lor originală și când vor putea să-și îndeplinească îndatoririle corespunzătoare, să-și păstreze locurile cuvenite și să se supună tuturor aranjamentelor lui

Dumnezeu, Dumnezeu va fi obținut pe pământ un grup de oameni care Îl venerează și, de asemenea, va fi întemeiat pe pământ o Împărăție care Îl venerează. El va avea victorie eternă pe pământ și toți aceia care I se opun vor pieri pentru toată eternitatea. Asta va restabili intenția Sa originală în crearea omenirii; Îi va restaura intenția în crearea tuturor lucrurilor și, de asemenea, Îi va restaura autoritatea pe pământ, printre toate lucrurile și printre dușmanii Săi. Acestea vor fi simbolurile victoriei Sale depline. De atunci înainte, umanitatea va intra în odihnă și va începe o viață care este pe calea cea dreaptă. Dumnezeu, de asemenea, va intra în odihna eternă cu omenirea și va începe o viață eternă împărtășită atât de El Însuși, cât și de oameni. Murdăria și răzvrătirea de pe pământ vor fi dispărut, iar toată tânguirea se va fi risipit și totul din această lume care se opune lui Dumnezeu va fi încetat să existe. Doar Dumnezeu și acei oameni cărora El le-a adus mântuirea vor rămâne; doar creația Lui va rămâne.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

După ce Și-a desfășurat cei șase mii de ani de lucrare până în ziua de astăzi, Dumnezeu a dezvăluit deja multe dintre faptele Sale, al căror scop principal a fost de a-l învinge pe Satana și a aduce mântuirea întregii umanități. El folosește această ocazie pentru a permite tuturor lucrurilor din cer, tuturor lucrurilor de pe pământ, tuturor celor din mări și tuturor obiectelor creației lui Dumnezeu pe pământ să-I vadă atotputernicia și să fie martore la toate faptele Lui. El folosește ocazia pe care i-a oferit-o înfrângerea Satanei ca să dezvăluie toate faptele Lui oamenilor și să le permită să-L laude și să-I preamărească înțelepciunea în învingerea Satanei. Tot ce este pe pământ, în ceruri și în mări Îi aduce slavă lui Dumnezeu, Îi laudă atotputernicia, Îi slăvește fiecare faptă și strigă numele Lui sfânt. Aceasta este dovada faptului că l-a învins pe Satana; este o dovadă a

cuceririi Satanei. Mai important, este dovada mântuirii umanității de către El. Întreaga creație a lui Dumnezeu Îi aduce slavă, Îl laudă pentru că l-a învins pe dușmanul Său și Se întoarce victorios și Îl preamărește pe El ca pe marele Rege învingător. Scopul Lui nu este numai de a-l învinge pe Satana, și de aceea lucrarea Lui a continuat timp de șase mii de ani. El folosește înfrângerea Satanei pentru a mântui omenirea; El folosește înfrângerea Satanei pentru a descoperi toate faptele Sale și toată gloria Lui. El va obține slava și toată mulțimea îngerilor va vedea toată slava Lui. Mesagerii din cer, oamenii de pe pământ și toată creația Sa de pe pământ vor vedea slava Creatorului. Aceasta este lucrarea pe care El o face. Creația Lui din ceruri și de pe pământ va fi martora gloriei Lui și El Se va întoarce triumfător după ce va învinge pe Satana și va permite omenirii să-L laude, dobândind astfel o dublă victorie în lucrarea Sa. În cele din urmă, toată omenirea va fi cucerită de El și El va distruge pe oricine se opune sau se revoltă; cu alte cuvinte, va șterge pe toți cei care îi aparțin Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi cum a evoluat întreaga umanitate până în ziua de azi”

Aceasta este gestionarea lui Dumnezeu: să dea omenirea Satanei – o omenire care nu știe ce este Dumnezeu, ce este Creatorul, cum să se închine lui Dumnezeu sau de ce este necesar să se supună lui Dumnezeu – și să permită Satanei să o corupă. Pas cu pas, Dumnezeu recuperează apoi omul din mâinile Satanei, până când omul se închină pe deplin lui Dumnezeu și îl respinge pe Satana. Aceasta este gestionarea lui Dumnezeu. Poate sună ca o poveste mitică și poate pare uimitor. Oamenilor li se pare că este o poveste mitică, pentru că nu au nicio bănuială despre cât de multe s-au petrecut cu omul în ultimele câteva mii de ani, cu atât mai puțin știu câte povestiri au existat în întinderea acestui univers. Mai mult decât atât, e din cauză că ei nu pot aprecia lumea mai surprinzătoare și mai înfricoșătoare care există

dincolo de lumea materială, dar pe care ochii lor muritori îi împiedică să o vadă. Pare de neînțeles pentru om, pentru că omul nu înțelege semnificația mântuirii omenirii de către Dumnezeu ori semnificația lucrării Sale de gestionare, și nu înțelege cum vrea Dumnezeu, în cele din urmă, să fie omenirea. Vrea să fie pe deplin necoruptă de Satana, cum au fost Adam și Eva? Nu! Scopul gestionării lui Dumnezeu este să câștige un grup de oameni care se închină lui Dumnezeu și se supun Lui. Deși acești oameni au fost corupți de Satana, ei nu-l mai văd pe Satana ca fiind tatăl lor; ei recunosc chipul urât al Satanei și îl resping și vin înaintea lui Dumnezeu pentru a accepta judecata și mustrarea Sa. Ajung să știe contrastul dintre urât și sfânt și să recunoască măreția lui Dumnezeu și răul Satanei. O astfel de omenire nu va mai lucra pentru Satana, nici nu se va închina Satanei, nici nu va proslăvi pe Satana. Asta pentru că sunt un grup de oameni care au fost cu adevărat câștigați de Dumnezeu. Aceasta este semnificația lucrării de gestionare a omenirii de către Dumnezeu. În timpul lucrării de gestionare a lui Dumnezeu din prezent, omenirea este atât obiectul corupției Satanei, cât și al mântuirii lui Dumnezeu, iar omul este produsul pentru care se luptă Dumnezeu și Satana. În timp ce Dumnezeu Își săvârșește lucrarea, recuperează treptat omul din mâinile Satanei și, astfel, omul se apropie tot mai mult de Dumnezeu…

[…]

Dragostea și compasiunea lui Dumnezeu pătrund în fiecare detaliu al lucrării Sale de gestionare și, indiferent dacă oamenii sunt capabili sau nu să înțeleagă intențiile bune ale lui Dumnezeu, El continuă să facă neobosit lucrarea pe care a hotărât să o ducă la bun sfârșit. Indiferent cât de mult înțeleg oamenii din gestionarea lui Dumnezeu, ajutorul și beneficiile aduse omului de lucrarea lui Dumnezeu pot fi apreciate de toți. Poate că, astăzi,

nu ai simțit nici dragostea, nici viața oferite de Dumnezeu, dar atât timp cât nu-L părăsești pe Dumnezeu și nu renunți la hotărârea ta de a căuta adevărul, va veni o zi când Dumnezeu îți va zâmbi. Căci scopul lucrării de gestionare a lui Dumnezeu este de a recupera oamenii care se află sub puterea Satanei, nu de a-i abandona pe cei care au fost corupți de Satana și care se opun lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

Imnuri similare

Lucrarea de a-l gestiona pe om este lucrarea de a-l învinge pe Satana

Dumnezeu va restabili sensul creației omului

b. Semnificația fiecăreia dintre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

În timpul Epocii Legii, lucrarea de îndrumare a omenirii a fost făcută sub numele de Iahve, iar prima etapă a lucrării a fost inițiată pe pământ. În această etapă, lucrarea a constat în construirea templului și a altarului și utilizarea legii pentru a ghida poporul lui Israel și a lucra în mijlocul său. Prin îndrumarea poporului lui Israel, El a lansat o bază pentru lucrarea Sa pe pământ. De la această bază, El Și-a extins lucrarea dincolo de Israel, ceea ce înseamnă că, începând din Israel, El Și-a extins lucrarea în afară, astfel încât următoarele generații au ajuns să cunoască treptat faptul că Iahve era Dumnezeu și că Iahve a fost Cel care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile și că Iahve a fost Cel care a făcut toate ființele create. El Și-a răspândit lucrarea prin poporul lui Israel în afară, dincolo de el. Ținutul lui Israel a fost primul loc sfânt al lucrării lui Iahve pe pământ și a fost locul unde Dumnezeu a mers să lucreze mai întâi pe pământ. Aceea a fost lucrarea Epocii Legii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Lucrarea pe care Iahve a făcut-o cu israeliții a stabilit pentru omenire locul pământesc al originii lui Dumnezeu, care era și locul sacru al prezenței Sale. El Și-a limitat lucrarea la poporul lui Israel. La început, El nu a lucrat în afara Israelului, dar, în schimb, a ales oameni pe care i-a găsit potriviți pentru a-Și limita sfera lucrării. Israel este locul unde Dumnezeu i-a creat pe Adam și pe Eva, iar din pământul acelui loc, Iahve l-a făcut pe om; acest loc a devenit baza lucrării Sale pe pământ. Israeliții, care erau

urmași ai lui Noe și, de asemenea, descendenți ai lui Adam, au fost temelia umană a lucrării lui Iahve pe pământ.

În acel moment, semnificația, scopul și pașii lucrării lui Iahve în Israel au fost să inițieze pe întregul pământ lucrarea Sa care, având Israelul drept centru, s-a răspândit treptat printre toate neamurile non-evreiești. Acesta este principiul conform căruia El lucrează în tot universul pentru a stabili un model și apoi pentru a-l extinde până când toate ființele din univers vor fi primit Evanghelia Lui. Primii israeliți au fost descendenții lui Noe. Acești oameni au fost înzestrați doar cu suflarea lui Iahve și au înțeles suficient încât să aibă grijă de necesitățile de bază ale vieții, dar ei n-au știut ce fel de Dumnezeu era Iahve și nici care erau intențiile Lui față de om, cu atât mai puțin cum ar trebui să se teamă de Domnul întregii creații. Cât despre existența unor reguli și legi care trebuiau respectate,[a] sau dacă exista o datorie pe care ființele create trebuiau să o îndeplinească pentru Creator, descendenții lui Adam nu știau nimic despre aceste lucruri. Tot ceea ce știau era că bărbatul trebuia să asude și să muncească pentru a-și întreține familia și că femeia trebuia să se supună soțului ei și să perpetueze rasa umană creată de Iahve. Cu alte cuvinte, un asemenea popor, căruia i s-a dat doar suflarea și viața lui Iahve, nu a știut nimic despre modul în care să respecte legile lui Dumnezeu sau cum să-L mulțumească pe Domnul întregii creații. Ei au înțeles prea puțin. Așadar, chiar dacă nu era nimic necinstit sau înșelător în inimile lor, iar invidia ori cearta apăreau destul de rar între ei, cu toate acestea, ei nu aveau nici o cunoaștere sau înțelegere despre Iahve, Domnul întregii creații. Acești strămoși ai omului au știut numai să mănânce și să se bucure de lucrurile lui Iahve, însă fără a ști să se teamă de El; ei nu știau că Iahve era Acela căruia trebuie să I se închine în genunchi. Deci cum au putut fi numiți aceștia ființe create? Dacă așa stăteau lucrurile, oare cuvintele „Iahve este Domnul întregii creații” și „El a creat omul

pentru ca omul să-L poată manifesta, să-L glorifice și să-L reprezinte” nu fuseseră rostite în zadar? Cum au putut oamenii care nu aveau inimi cu frică de Iahve să devină o mărturie a slavei Sale? Cum au putut deveni ei manifestări ale slavei Sale? Oare cuvintele lui Iahve – „Eu l-am creat pe om după chipul Meu” – n-ar fi devenit atunci o armă în mâinile Satanei, cel rău? N-ar fi devenit aceste cuvinte un semn de umilire la adresa creării omului de către Iahve? Pentru a încheia această etapă a lucrării Sale, Iahve, după ce a creat omenirea, n-a învățat-o și n-a călăuzit-o de la Adam până la Noe. De fapt, abia după ce potopul a distrus lumea, El a început să-i călăuzească în mod oficial pe israeliți, care erau urmașii lui Noe și, de asemenea, ai lui Adam. Lucrarea și cuvântările Sale din Israel au oferit îndrumare întregului popor al lui Israel care trăia pe acel pământ, arătând astfel omenirii că Iahve nu numai că a putut da omului suflare ca acesta să primească viață de la El și să devină din țărână o ființă umană creată, dar și că poate distruge omenirea, o poate blestema și Își poate folosi toiagul pentru a o conduce. De asemenea, au văzut că Iahve putea călăuzi viața omului pe pământ și putea vorbi și lucra printre oameni, în funcție de orele zilei și ale nopții. Lucrarea pe care a făcut-o a fost numai pentru ca ale Saleființe create să știe că omul a apărut din țărâna culeasă de El și, în plus, că omul a fost făcut de El. Și nu doar acest lucru, dar prima dată Și-a făcut lucrarea în Israel pentru ca alte popoare și națiuni (care, de fapt, nu erau diferite de Israel, ci mai degrabă se trăgeau din israeliți dar erau toți descendenți ai lui Adam și ai Evei) să primească Evanghelia lui Iahve din Israel, pentru ca toate ființele create din univers să poată să se teamă de Iahve, să-L cinstească drept măreț. Dacă Iahve nu Și-ar fi început lucrarea în Israel, ci, în schimb, după crearea omenirii, ar fi lăsat-o să trăiască pe pământ o viață lipsită de griji, atunci în acest caz, datorită naturii fizice a omului (conform căreia omul nu poate cunoaște niciodată lucrurile pe care

nu le poate vedea, deci nu putea ști că Iahve a creat omenirea și, cu atât mai puțin, de ce a făcut-o), omul n-ar fi aflat niciodată că Iahve a fost Cel care l-a creat sau că El este Domnul întregii creații. Dacă Iahve ar fi creat omul și l-ar fi plasat pe pământ și pur și simplu Și-ar fi scuturat praful de pe mâini și ar fi plecat, mai degrabă decât să rămână printre oameni și să-i călăuzească o vreme, atunci toată omenirea s-ar fi întors în nimicnicie; până și cerul, pământul și toată puzderia de lucruri înfăptuite de El, ca și întreaga omenire, s-ar fi întors la o stare de nimicnicie și, în plus, ar fi fost călcați în picioare de Satana. În felul acesta, dorința lui Iahve ca „pe pământ, adică în mijlocul creației Sale, El să aibă un loc unde să stea, un loc sfânt” ar fi fost spulberată. Așadar, după ce a creat omenirea, El a reușit să rămână în mijlocul ei pentru a-i călăuzi pe oameni în viețile lor și pentru a le vorbi din mijlocul ei – toate acestea pentru a-Și realiza dorința și pentru a-Și îndeplini planul. Lucrarea pe care a făcut-o în Israel a fost menită doar pentru a servi planului pe care El îl făcuse înainte de a crea toate lucrurile, de aceea, lucrarea Sa mai întâi printre israeliți și crearea tuturor lucrurilor nu s-au aflat în contradicție, ci au fost ambele destinate conducerii, lucrării și gloriei Sale și, de asemenea, adâncirii semnificației creării omenirii. El a condus viața omului pe pământ timp de două mii de ani după Noe, timp în care l-a învățat să înțeleagă cum să se teamă de Iahve, Domnul întregii creații, cum să-și conducă viața, cum să trăiască și, mai presus de orice, cum să acționeze ca martor al lui Iahve, să I se supună și să se teamă de El, lăudându-L chiar prin muzică, așa cum făcea David și preoții săi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea în Epoca Legii”

Note de subsol:

a. Textul original nu include expresia „care trebuiau respectate”.

La început, îndrumarea omului în timpul Epocii Legii din Vechiul Testament a fost precum îndrumarea vieții unui copil. Omenirea de la început a fost nou-născută de Iahve; ei erau israeliții. Nu înțelegeau cum să se teamă de Dumnezeu sau cum să trăiască pe pământ. Ceea ce înseamnă că Iahve a creat omenirea, adică El i-a creat pe Adam și pe Eva, dar El nu le-a dat abilitățile de a înțelege cum să se teamă de Iahve sau cum să urmeze legile lui Iahve pe pământ. Fără îndrumarea directă a lui Iahve, nimeni nu putea ști asta direct, căci la început omul nu avea astfel de abilități. Omul știa doar că Iahve era Dumnezeu, dar despre cum să se teamă de El, ce tip de comportament ar putea fi considerat teamă față de El, cu ce fel de minte trebuia cineva să se teamă de El sau ce să ofere de teamă față de El: omul chiar nu avea nicio idee. Omul știa doar cum să se bucure de ceea ce se poate bucura între toate lucrurile create de Iahve, dar cât despre ce tip de viață pe pământ era demnă de o ființă creată, omul habar nu avea. Fără cineva care să o instruiască, fără cineva care să o îndrume personal, această omenire nu ar fi dus niciodată o viață corespunzătoare omenirii, ci ar fi fost ținută prizonieră pe furiș de către Satana. Iahve a creat omenirea, adică, El a creat strămoșii omenirii, pe Eva și pe Adam, dar El nu le-a acordat mai departe intelect sau înțelepciune. Deși ei deja trăiau pe pământ, nu înțelegeau aproape nimic. Și astfel, lucrarea lui Iahve în crearea omenirii a fost doar pe jumătate terminată și era departe de a fi finalizată. El formase doar un model al omului din lut și îi dăduse suflarea Sa, dar fără a acorda omului suficientă înclinație pentru a se teme de El. La început, omul nu avea o inimă cu frică sau spaimă de El. Omul știa doar cum să asculte de cuvintele Sale, dar era ignorant față de cunoașterea de bază referitoare la viața pe pământ și față de regulile normale ale vieții umane. Și astfel, deși Iahve a creat bărbatul și femeia și a încheiat proiectul de șapte zile, El nu a finalizat în niciun caz crearea omului, căci omul nu era decât o carcasă și îi

lipsea realitatea de a fi uman. Omul știa doar că Iahve era Cel care a creat omenirea, dar el nu avea nici cea mai mică idee despre cum să respecte cuvintele sau legile lui Iahve. Și astfel, după ce omenirea a luat ființă, lucrarea lui Iahve era departe de a se fi terminat. El încă trebuia să îndrume pe deplin omenirea pentru a veni înaintea Lui, pentru ca ei să poată trăi pe pământ împreună și să se teamă de El și pentru ca ei să poată, cu îndrumarea Sa, să pășească pe calea dreaptă a unei vieți normale omenești pe pământ. Doar astfel a fost complet terminată lucrarea care fusese în principal condusă sub numele de Iahve; adică, doar astfel a fost complet încheiată lucrarea lui Iahve de creare a lumii. Și astfel, după ce a creat omenirea, El a trebuit să ghideze viața omenirii pe pământ pentru câteva mii de ani, pentru ca omenirea să poată să respecte decretele și legile Sale și să participe la toate activitățile unei vieți normale omenești pe pământ. Doar atunci a fost lucrarea lui Iahve complet terminată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

În timpul Epocii Legii, Iahve i-a dat lui Moise multe porunci pe care să le transmită israeliților care l-au urmat afară din Egipt. Aceste porunci au fost date israeliților de către Iahve și nu au avut nicio legătură cu egiptenii; ele au fost menite să-i înfrâneze pe israeliți și El a folosit poruncile ca să le ceară socoteală. Fie că era vorba de observarea Sabatului, de respectul față de părinți, de închinarea la idoli și așa mai departe – acestea erau principiile după care erau judecați ca fiind păcătoși sau drepți. Printre ei, au fost unii loviți de focul lui Iahve, unii care au fost uciși cu pietre și alții care au primit binecuvântarea lui Iahve, toate acestea fiind determinate de respectarea sau nerespectarea acestor porunci. Cei care nu respectau Sabatul erau uciși cu pietre. Preoții care nu respectau Sabatul erau loviți de focul lui Iahve. Cei care nu-și respectau părinții erau, de asemenea, uciși cu pietre. Toate acestea au fost poruncite de Iahve. Iahve a stabilit poruncile și legile

Sale astfel încât, călăuzindu-le viața, oamenii să-L asculte, să I se supună și să nu se răzvrătească împotriva Lui. El a folosit aceste legi pentru a menține sub control neamul omenesc proaspăt născut și pentru a pune mai bine temelia pentru lucrarea Sa viitoare. Astfel, pe baza lucrării pe care a făcut-o Iahve, prima perioadă a fost numită Epoca Legii. Deși Iahve a făcut multe cuvântări și a lucrat mult, El a călăuzit poporul doar în sens pozitiv, învățându-i pe acești oameni ignoranți cum să fie umani, cum să trăiască, cum să înțeleagă calea lui Iahve. În cea mai mare parte, lucrarea Sa a fost menită să-i facă pe oameni să-I respecte calea și să-I urmeze legile. Lucrarea a fost făcută pe oameni corupți superficial, dar nu s-a extins până la a-i transforma sau a le influența progresul în viață. El a fost preocupat doar de folosirea legilor pentru a înfrâna și a ține poporul sub control. Pentru israeliți, în acel moment, Iahve era doar un Dumnezeu în templu, un Dumnezeu în ceruri. El era un stâlp de nor, un stâlp de foc. Tot ce le-a cerut Iahve să facă a fost să asculte ceea ce astăzi oamenii cunosc ca fiind legi și porunci ale Sale – s-ar putea spune chiar reguli – pentru că ceea ce a făcut Iahve nu era menit să-i transforme, ci să le dea mai multe lucruri pe care omul trebuia să le aibă și să-i instruiască cu gura Lui, pentru că, după ce a fost creat, omul nu avea nimic din ceea ce se cuvenea să aibă. Astfel, Iahve le-a dat oamenilor lucrurile pe care trebuiau să le dețină pentru viața lor pe pământ, făcând poporul pe care El l-a condus să-și depășească strămoșii, pe Adam și Eva, pentru că ceea ce le-a dat lor Iahve a depășit cu mult ceea ce le-a oferit lui Adam și Evei, la începuturi. Oricum, lucrarea făcută de Iahve în Israel a fost doar pentru a-i călăuzi pe oameni și pentru a-i face să-și recunoască propriul Creator. El nu i-a cucerit și nu i-a transformat, ci doar i-a călăuzit. Aceasta este pe scurt lucrarea lui Iahve în Epoca Legii. Este fundalul, povestea adevărată, esența lucrării Sale pe întregul pământ al Israelului și începutul lucrării Sale de 6000 de ani care viza ținerea omenirii

în mâna călăuzitoare a lui Iahve. Din toate acestea s-au ivit încă și mai multe de făcut în planul de gestionare, pe parcursul a 6000 de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea în Epoca Legii”

Isus reprezintă toată lucrarea din Epoca Harului; El a fost întrupat și răstignit și, de asemenea, a inaugurat Epoca Harului. El a fost răstignit pentru a finaliza lucrarea de răscumpărare, pentru a sfârși Epoca Legii și a începe Epoca Harului și, astfel, El a fost numit „Comandantul Suprem”, „Jertfa de păcat” și „Răscumpărătorul”. Prin urmare, lucrarea lui Isus a fost diferită în conținut față de lucrarea lui Iahve, deși erau în principiu aceleași. Iahve a început Epoca Legii, întemeind fundamentul – punctul de origine – pentru lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și emițând legile și poruncile. Acestea sunt cele două părți de lucrare pe care El le-a săvârșit și care reprezintă Epoca Legii. Lucrarea făcută de Isus în Epoca Harului nu a fost aceea de a emite legi, ci de a le îndeplini, anunțând astfel Epoca Harului și încheind Epoca Legii, care a durat două mii de ani. El a fost deschizătorul de drumuri, ce a venit pentru a începe Epoca Harului, totuși, partea principală a lucrării Sale este răscumpărarea. Și astfel, lucrarea Sa a avut două părți: inaugurarea unei noi epoci și finalizarea lucrării de răscumpărare prin răstignirea Sa, după care a plecat. De atunci înainte, Epoca Legii s-a încheiat și a început Epoca Harului.

Lucrarea pe care a făcut-o Isus a fost pe potriva nevoilor omului din acele vremuri. Sarcina Lui a fost aceea de a răscumpăra omenirea, de a-i ierta păcatele, astfel că firea Lui a fost întru totul una de umilință, răbdare, iubire, evlavie, îngăduință, milă și bunătate iubitoare. El le-a adus oamenilor har și binecuvântări din abundență și le-a oferit acestora toate lucrurile de care puteau să se bucure spre desfătarea lor: pacea și fericirea, răbdarea și iubirea Lui, mila și bunătatea Lui iubitoare. În acele zile, tot

ceea ce oamenii întâlneau era o abundență de lucruri de care să se bucure: inimile lor erau împăcate și netulburate, sufletele lor erau mângâiate și ei Îl aveau alături pe Isus Mântuitorul. Faptul că puteau obține aceste lucruri era urmarea vremurilor în care trăiau. În Epoca Harului, omul fusese deja corupt de Satana și, prin urmare, pentru a îndeplini lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri, era nevoie o abundență de har, de îngăduință nemărginită și răbdare și, mai mult decât atât, de o jertfă suficientă pentru a ispăși păcatele omenirii, astfel încât să aibă efect. Ceea ce a văzut omenirea în Epoca Harului n-a fost altceva decât jertfa Mea pentru ispășirea păcatelor oamenilor, adică pe Isus. Tot ce au știut ei era că Dumnezeu putea fi iertător și îngăduitor și tot ceea ce au văzut a fost mila și bunătatea iubitoare a lui Isus. Aceasta s-a datorat în întregime faptului că s-au născut în Epoca Harului. Și așa se face că, înainte să poată fi răscumpărați, ei au trebuit să se bucure de multele și feluritele haruri pe care Isus le-a pogorât asupra lor, ca să le fie de folos. Astfel, ei au putut fi iertați de păcatele lor mulțumită desfătării cu har și au avut, de asemenea, șansa să fie răscumpărați, bucurându-se de îngăduința și răbdarea lui Isus. Doar prin îngăduința și răbdarea lui Isus au câștigat dreptul să fie iertați și să se bucure de harul abundent pogorât de Isus. Așa cum a spus Isus: „Am venit să-i răscumpăr nu pe cei drepți, ci pe cei păcătoși, să le permit păcătoșilor să fie iertați de păcatele lor”. Dacă Isus S-ar fi întrupat cu firea de a judeca, de a blestema și de a nu tolera ofensele oamenilor, atunci omul n-ar fi avut niciodată șansa să fie răscumpărat și ar fi rămas veșnic păcătos. Iar dacă s-ar fi întâmplat asta, planul de gestionare de 6000 de ani s-ar fi întrerupt în Epoca Legii, iar Epoca Legii s-ar fi prelungit cu alți 6000 de ani. Păcatele omului doar s-ar fi înmulțit și ar fi devenit mai grave, iar crearea omenirii și-ar fi pierdut rostul. Oamenii doar ar fi fost capabili să-L slujească pe Iahve sub domnia legii, dar păcatele lor le-ar fi depășit pe cele

ale primilor oameni creați. Cu cât Isus a iubit mai mult omenirea, iertându-i păcatele și pogorând asupra ei suficientă milă și bunătate iubitoare, cu atât mai mult a fost îndreptățită omenirea să fie mântuită de Isus, să fie numită mieii rătăciți pe care Isus i-a răscumpărat cu un preț mare. Satana nu a putut să se amestece în această lucrare, întrucât Isus Și-a tratat discipolii așa cum o mamă iubitoare își îngrijește pruncul la piept. El nu S-a supărat pe ei și nici nu i-a disprețuit, ci a fost plin de alinare; El niciodată nu Și-a pierdut cumpătul în mijlocul lor, ci a avut răbdare cu păcatele lor și a trecut cu vederea neroziile și ignoranța lor, până în punctul de a spune: „Iartă-i pe ceilalți de 70 de ori câte șapte". Astfel că inima Lui a transformat inima celorlalți și numai așa au primit oamenii iertarea păcatelor lor prin răbdarea Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării"

Când Domnul Isus Și-a început lucrarea, El deja lăsase în urmă „lanțurile" Epocii Legii și depășise regulile și principiile acelei epoci. În El, nu mai exista nicio urmă care să aibă legătură cu legea; El o abandonase cu totul și nu o mai respecta și nu mai cerea omenirii să o respecte. Așadar, vezi aici că Domnul Isus a mers prin câmpurile de porumb în ziua Sabatului și că Domnul nu S-a odihnit; El era afară, lucrând, și nu Se odihnea. Această acțiune a Lui a fost un șoc pentru noțiunile oamenilor și le-a comunicat că El nu mai trăia sub lege, că părăsise granițele Sabatului și apăruse înaintea omenirii și în mijlocul lor cu o nouă imagine, cu un nou mod de a lucra. Această acțiune a Lui le-a spus oamenilor că adusese cu El o nouă lucrare, lucrare care a început cu ieșirea de sub lege și îndepărtarea de Sabat. Când Dumnezeu Își îndeplinea noua lucrare, El nu Se mai agăța de trecut și nu Se mai preocupa de regulile Epocii Legii. Nici nu era afectat de lucrarea Sa din epoca precedentă, ci în schimb, lucra în ziua Sabatului la

fel ca în oricare zi, iar când ucenicii Lui erau înfometați în ziua de Sabat, ei puteau să culeagă porumb și să mănânce. Acestea toate erau foarte normale în ochii lui Dumnezeu. Pentru Dumnezeu este permis să aibă un nou început pentru mare parte din noua lucrare pe care vrea să o facă și noile cuvinte pe care vrea să le spună. Când începe ceva nou, El nici nu menționează lucrarea Sa anterioară, nici nu continuă să o săvârșească. Întrucât Dumnezeu are principiile proprii în lucrarea Lui, când vrea să înceapă o nouă lucrare, atunci vrea să aducă omenirea într-o nouă etapă a lucrării Sale, iar lucrarea Sa va trece la o fază superioară. Dacă oamenii continuă să se comporte conform vechilor zicale sau reguli sau continuă să le respecte cu strictețe, El nu-Și va aminti acest lucru și nu va fi de acord cu el. Asta pentru că El deja a adus o nouă lucrare și a intrat într-o nouă fază a lucrării Sale. Când inițiază o nouă lucrare, El apare în fața omenirii cu o imagine complet nouă, dintr-un unghi complet nou și într-un mod cu totul nou, astfel încât oamenii să poată vedea diferite aspecte ale firii Sale și ceea ce El are și ce este. Acesta este unul dintre scopurile Sale în noua lucrare.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Fără răscumpărarea lui Isus, omenirea ar fi trăit în păcat pentru totdeauna și ar fi devenit odraslele păcatului, urmașii demonilor. Apucând pe această cale, întregul pământ ar fi devenit locul în care sălășluiește Satana, un loc pentru reședința sa. Dar pentru lucrarea de răscumpărare a fost nevoie ca omenirii să i se arate compasiune și bunătate iubitoare; doar prin aceste mijloace a putut omenirea să primească iertarea și, în final, să câștige dreptul de a fi făcută completă și pe deplin câștigată de Dumnezeu. Fără această etapă a lucrării, planul de gestionare de 6000 de ani nu ar fi putut să continue. Dacă Isus nu ar fi fost crucificat, dacă doar ar fi vindecat bolnavii și ar fi alungat demonii, atunci oamenii nu ar fi putut fi întru totul

iertați de păcatele lor. În cei trei ani și jumătate pe care Isus i-a petrecut făcându-Și lucrarea pe pământ, El a finalizat doar jumătate din lucrarea Sa de răscumpărare; apoi, fiind răstignit și devenind asemănarea trupului păcătos, fiind cedat celui rău, El a desăvârșit lucrarea crucificării și a călăuzit destinul omenirii. Doar după ce a fost predat în mâinile Satanei a răscumpărat El omenirea. Timp de 33 de ani și jumătate, El a suferit pe pământ, fiind ridiculizat, hulit și abandonat, chiar până în punctul în care nu a avut un loc unde să-Și așeze capul, să Se odihnească; apoi a fost răstignit, cu întreaga Sa ființă – un trup sfânt și inocent – bătută în cuie pe cruce. El a fost supus la tot felul de suferințe. Cei care aveau puterea și-au bătut joc de El și L-au biciuit, iar soldații chiar L-au scuipat în față; cu toate astea, El a rămas tăcut și a îndurat până la sfârșit, supunându-Se necondiționat până la moarte, după care a răscumpărat întreaga omenire. Doar atunci I s-a permis să Se odihnească. Lucrarea pe care a făcut-o Isus reprezintă doar Epoca Harului; nu reprezintă Epoca Legii și nici nu este un înlocuitor pentru lucrarea din zilele de pe urmă. Aceasta este esența lucrării lui Isus în Epoca Harului, a doua epocă pe care a traversat-o omenirea – Epoca Răscumpărării.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării”

Când Isus a venit în lumea omului, El a inaugurat Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a inaugurat Epoca Împărăției. Toți cei care sunt în stare să accepte cea de-a doua întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și, mai mult, vor deveni capabili să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui

stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"

Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de

Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. De exemplu, când oamenii și-au dat seama că se trag din Moab, au făcut plângeri, au încetat să-și urmeze viața și au devenit absolut negativi. Nu arată aceasta că umanitatea încă este incapabilă să se supună pe deplin stăpânirii lui Dumnezeu? Nu este aceasta exact firea lor coruptă satanică? Când tu nu ai fost supus mustrării, mâinile ți-au fost ridicate mai sus decât toate celelalte, chiar și decât ale lui Isus. Iar voi ați strigat cu voce tare: „Fii un fiu preaiubit al lui Dumnezeu! Fii un intim al lui Dumnezeu! Mai degrabă am muri decât să ne plecăm Satanei! Răzvrătește-te împotriva vechiului Satana! Răzvrătește-te împotriva marelui balaur roșu! Fie ca marele balaur roșu să cadă în mod abject de la putere! Fie ca Dumnezeu să ne facă să fim compleți!” Plânsetele voastre au fost mai puternice decât toate celelalte. Dar apoi a venit vremea mustrării și, încă o dată, firea coruptă a umanității a fost dezvăluită. Apoi, strigătele lor au încetat, iar hotărârea lor a slăbit. Aceasta este corupția omului; mai profundă decât păcatul, este ceva plantat de Satana și înrădăcinată adânc în om. Omului nu

îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să I se supună lui Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl disprețuiesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine intențiile lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste

efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr"

Dumnezeu face lucrarea de judecată și mustrare în așa fel încât omul să poată să Îl cunoască, și pentru mărturisirea Lui. Fără judecata Lui asupra firii stricate a omului, omul nu ar putea cunoaște firea Sa cea dreaptă, care nu îngăduie nicio ofensă, și nici nu ar putea omul să-și transforme vechea lui cunoaștere despre Dumnezeu într-una nouă. Pentru mărturisirea Sa și pentru gestionarea Sa, El Își face publică totalitatea, îngăduindu-i astfel omului, prin arătarea Lui publică, să atingă cunoașterea lui Dumnezeu, să-și schimbe firea, și să fie martor răsunător pentru Dumnezeu. Schimbarea firii omului se îndeplinește prin diferite tipuri de lucrări ale lui Dumnezeu; fără astfel de schimbări în firea omului, omul nu ar fi în stare să fie martor pentru Dumnezeu și nu s-ar putea conforma voii lui Dumnezeu. Schimbările din firea omului semnifică faptul că omul s-a eliberat din robia Satanei și de influența întunericului și că a devenit, cu adevărat, un model și un specimen al lucrării lui Dumnezeu, un martor al lui Dumnezeu și cineva care se conformează voii lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeul întrupat a venit să-Și facă lucrarea pe pământ și cere ca omul să capete cunoaștere despre El, supunere față de El, să fie mărturie pentru El, să Îi cunoască lucrarea concretă și firească, să se supună tuturor cuvintelor și lucrării Sale, care nu sunt potrivite cu noțiunile omului, și să fie martor pentru toată lucrarea pe care o săvârșește El ca să-l mântuiască pe om, cât și pentru toate faptele pe care le face El pentru a-l cuceri pe om. Cei care sunt martori pentru Dumnezeu trebuie să aibă cunoaștere despre Dumnezeu; numai acest fel de

mărturie este adevărată și practică și numai acest fel de mărturie îl poate face de rușine pe Satana. Dumnezeu îi folosește pe cei care au ajuns să-L cunoască trecând prin judecata, mustrarea și emondarea Sa, pentru a fi martori pentru El. El îi folosește pe cei care au fost stricați de Satana ca să fie martori pentru El și la fel îi folosește și pe cei a căror fire s-a schimbat și care au dobândit astfel binecuvântările Sale, pentru a fi martori pentru El. El nu are nevoie ca omul să-L slăvească numai cu gura, și nici nu Îi trebuie laudele și mărturia celor din tagma Satanei, care nu au fost mântuiți de El. Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt potriviți să fie martori pentru El și numai cei a căror fire s-a schimbat sunt potriviți să fie martori pentru El. Dumnezeu nu îi va îngădui omului să-I facă numele de rușine în mod voit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

Cuvintele pe care le rostesc astăzi sunt pentru a judeca păcatele omului, a judeca nedreptatea omului și a blestema răzvrătirea lui. Necinstea și înșelătoria omului, cuvintele și faptele omului – tot ceea ce este în contradicție cu intențiile lui Dumnezeu trebuie să fie supus judecății, iar toată răzvrătirea omului denunțată ca păcat. Cuvintele Sale se învârt în jurul principiilor de judecată; El folosește judecata nedreptății omului, blestemul răzvrătirii omului și demascarea fețelor urâte ale omului pentru a-Și manifesta propria fire dreaptă. Sfințenia este o reprezentare a firii Sale drepte și, de fapt, sfințenia lui Dumnezeu este chiar firea Sa dreaptă. Firile voastre corupte sunt contextul cuvintelor de astăzi – le folosesc pentru a vorbi, pentru a judeca și pentru a duce la îndeplinire lucrarea de cucerire. Doar aceasta este lucrarea practică și doar aceasta face sfințenia lui Dumnezeu să strălucească. Dacă nu există nicio urmă de fire coruptă în tine, atunci Dumnezeu nu te va judeca și nu îți va arăta firea Sa dreaptă.

Întrucât ai o fire coruptă, Dumnezeu nu îți va da drumul, și prin aceasta se arată sfințenia Sa. Dacă Dumnezeu ar vedea că murdăria și răzvrătirea omului sunt prea mari, dar nu ar vorbi sau nu te-ar judeca și nu te-ar mustra pentru nedreptatea ta, atunci asta ar demonstra că El nu este Dumnezeu, fiindcă nu ar avea ură pentru păcat; ar fi la fel de murdar ca omul. Astăzi, din cauza murdăriei tale, Eu te judec, iar din cauza corupției și răzvrătirii tale, te mustru. Nu Mă laud vouă cu puterea Mea și nu vă asupresc intenționat; fac aceste lucruri pentru că voi, care v-ați născut în acest pământ al murdăriei, ați fost atât de grav contaminați de murdărie. V-ați pierdut pur și simplu integritatea și umanitatea, ca porcinele care trăiesc în locuri. Din cauza murdăriei și corupției voastre sunteți judecați și Eu Îmi dezlănțui mânia asupra voastră. Tocmai datorită judecății acestor cuvinte ați fost în stare să vedeți că Dumnezeu este Dumnezeul cel drept și că Dumnezeu este Dumnezeul sfânt; El vă judecă și Își dezlănțuie mânia asupra voastră tocmai datorită sfințeniei și dreptății Sale; tocmai pentru că vede răzvrătirea omenirii Își dezvăluie firea cea dreaptă. Murdăria și corupția omenirii fac să se manifeste sfințenia Lui. Lucrul acesta este suficient pentru a arăta că El este Dumnezeu Însuși, care este sfânt și curat, cu toate că trăiește în țara murdăriei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum se obțin efectele celui de-al doilea pas al lucrării de cucerire”

De fapt, lucrarea ce se face astăzi este ca oamenii să se răzvrătească împotriva Satanei, vechiul lor strămoș. Toate judecățile prin cuvânt au ca scop să scoată la lumină firea coruptă a omenirii și să permită oamenilor să înțeleagă esența vieții. Aceste judecăți repetate pătrund în inimile oamenilor. Fiecare judecată are legătură directă cu soarta lor și este menită să le rănească inimile pentru ca ei să se lepede de acele lucruri și, în acest fel, să cunoască viața, să cunoască această lume întinată, să cunoască

înțelepciunea și atotputernicia lui Dumnezeu și, de asemenea, să cunoască această omenire care e coruptă de Satana. Cu cât mai mult sunt mustrarea și judecata astfel, cu atât inima omului poate fi rănită mai mult și cu atât mai mult duhul său se poate deștepta. Scopul acestui fel de judecată este deșteptarea duhurilor acestor oameni extrem de corupți și profund amăgiți. Omul nu are duh, adică duhul său s-a stins cu mult timp în urmă și nu știe că există Cerurile, nu știe că există un Dumnezeu și cu siguranță nu are habar că se zbate în abisul morții; de unde să știe că trăiește în acest iad demonic pe pământ? De unde să știe că leșul său putred a fost azvârlit, prin corupția Satanei, în gheena morții? De unde să știe că tot ce se află pe pământ a fost de mult iremediabil distrus de omenire? Și de unde să știe că a coborât Creatorul astăzi pe pământ și este în căutarea unui grup de oameni corupți pe care El îi poate salva? Chiar după ce omul experimentează fiecare rafinare și judecată posibilă, conștiința sa trândavă tot nu se înflăcărează și chiar este, practic, nepăsătoare. Ce degenerată e omenirea! Și cu toate că acest tip de judecată seamănă cu o grindină nemiloasă care cade din ceruri, este de cel mai mare folos omului. Dacă oamenii nu ar fi judecați astfel, totul ar fi în zadar și salvarea oamenilor din prăpastia nefericirii ar fi absolut imposibilă. Dacă nu ar fi această lucrare, oamenilor le-ar fi foarte greu să scape din gheenă pentru că inimile lor au pierit cu mult timp în urmă, iar duhurile lor au fost de mult strivite de Satana. Pentru a vă salva pe voi cei care v-ați afundat în cele mai adânci hăuri ale degenerării trebuie să fiți chemați cu înverșunare, să fiți judecați cu înverșunare; abia atunci va fi posibil să vă deșteptați inimile înghețate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei desăvârșiți pot trăi o viață plină de sens”

În Epoca Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a inaugura noua epocă, pentru a schimba mijloacele prin care lucrează și pentru a face

lucrarea întregii epoci. Acesta este principiul conform căruia lucrează Dumnezeu în Epoca Cuvântului. El a devenit trup pentru a vorbi din diferite perspective, astfel încât omul să poată să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu, care este Cuvântul care Se arată în trup, și să vadă înțelepciunea și natura Sa minunată. O astfel de lucrare este făcută pentru a atinge mai bine obiectivele de cucerire, desăvârșire și alungare a omului, care reprezintă adevăratul sens al folosirii cuvintelor pentru a lucra în Epoca Cuvântului. Prin aceste cuvinte, oamenii ajung să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu, substanța omului și în ce se cuvine să intre omul. Prin cuvinte, lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facă în Epoca Cuvântului este adusă, în întregime, la îndeplinire. Prin aceste cuvinte, oamenii sunt dați în vileag, alungați și încercați. Oamenii au văzut cuvintele lui Dumnezeu, au auzit aceste cuvinte și au recunoscut existența acestor cuvinte. Ca rezultat, ei au ajuns să creadă în existența lui Dumnezeu, în atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și în iubirea lui Dumnezeu față de om și în dorința Lui de a-l mântui pe om. „Cuvintele” pot fi simple și obișnuite, dar cuvintele din gura Dumnezeului întrupat zguduie universul, transformă inimile, noțiunile și vechile firi ale oamenilor și transformă modul în care obișnuia să apară întreaga lume. De-a lungul veacurilor, numai Dumnezeul de astăzi a lucrat în acest fel și numai El vorbește astfel și vine pentru a-l mântui pe om astfel. Începând din acest moment, omul trăiește sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, păstorit și aprovizionat de cuvintele Sale. Oamenii trăiesc în lumea cuvintelor lui Dumnezeu, printre blestemele și binecuvântările cuvintelor lui Dumnezeu și există și mai mulți oameni care au ajuns să trăiască sub judecata și mustrarea cuvintelor Sale. Aceste cuvinte și această lucrare sunt, toate, de dragul mântuirii omului, pentru împlinirea voii lui Dumnezeu și pentru schimbarea înfățișării inițiale a lumii vechii creații. Dumnezeu a creat

lumea folosind cuvinte, îi conduce pe oameni peste tot prin univers folosind cuvinte și îi cucerește și îi mântuiește folosind cuvinte. În cele din urmă, El va folosi cuvinte pentru a pune capăt întregii lumi de demult, încheindu-Și, în întregime, planul de gestionare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului”

În din zilele de pe urmă, Dumnezeu folosește îndeosebi cuvântul pentru a-L desăvârși pe om. El nu folosește semne și minuni pentru a-l asupri pe om sau pentru a-l convinge pe om; acest lucru nu poate clarifica puterea lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar arăta doar semne și minuni, atunci ar fi imposibil de clarificat realitatea lui Dumnezeu și, astfel, imposibil de a desăvârși pe om. Dumnezeu nu-l desăvârșește pe om prin semne și minuni, ci folosește cuvântul pentru a-l adăpa și a-l păstori, după care se obține supunerea deplină a omului și cunoașterea de Dumnezeu a omului. Acesta este scopul muncii pe care El o face și al cuvintelor pe care El le rostește. Dumnezeu nu folosește metoda de a arăta semne și minuni pentru a-l desăvârși pe om – El folosește cuvinte și folosește multe metode diferite de lucru pentru a-l desăvârși pe om. Fie că este vorba de rafinare, emondare sau oferire de cuvinte, Dumnezeu vorbește din multe perspective diferite pentru a-l desăvârși pe om și pentru a da omului o mai mare cunoaștere a lucrării, înțelepciunii și minunăției lui Dumnezeu. […] Am spus anterior că un grup de biruitori este câștigat din Est, biruitori care vin din mijlocul marelui necaz. Care este sensul acestor cuvinte? Înseamnă că acești oameni care au fost câștigați au fost cu adevărat supuși după ce au fost judecați și mustrați și emondați, și au fost supuși la tot felul de rafinări. Credința acestor oameni nu este vagă și abstractă, ci reală. Ei nu au văzut semne și minuni sau miracole; ei nu vorbesc de cuvinte și doctrine absconse sau cunoștințe profunde; în schimb, ei au realitatea, cuvintele lui Dumnezeu

și o adevărată cunoaștere a realității lui Dumnezeu. Nu este un astfel de grup mai capabil să arate clar puterea lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu"

În lucrarea Sa finală de a încheia epoca, firea lui Dumnezeu este una de mustrare și judecată, în care El dezvăluie tot ceea ce este nedrept, pentru a judeca în mod public toate popoarele și pentru a-i desăvârși pe aceia care Îl iubesc cu o inimă sinceră. Doar o fire ca aceasta poate finaliza o epocă. Zilele de pe urmă deja au sosit. Toate lucrurile din creație vor fi separate conform tipului lor și separate în diferite categorii pe baza naturii lor. Acesta este momentul când Dumnezeu dezvăluie rezultatul omenirii și destinația fiecăruia. Dacă oamenii nu ar trece prin mustrare și judecată, atunci nu ar fi niciun mod de a le dezvălui răzvrătirea și nedreptatea. Doar prin mustrare și judecată poate fi dezvăluit rezultatul întregii creații. Omul își arată adevăratul fel doar când este mustrat și judecat. Răul va fi pus cu răul, binele cu binele și, întreaga omenire va fi separată conform tipului său. Prin mustrare și judecată va fi dezvăluit rezultatul întregii creații, astfel încât răul să poată fi pedepsit și binele răsplătit și toți oamenii să se predea stăpânirii lui Dumnezeu. Toată această lucrare trebuie obținută prin mustrare și pedeapsă dreaptă. Deoarece corupția omului a atins apogeul și răzvrătirea sa devine extrem de gravă, doar firea dreaptă a lui Dumnezeu, una care este în principal compusă din mustrare și judecată și care este dezvăluită în timpul zilelor de pe urmă, poate transforma și îl poate întregi pe om. Doar această fire poate expune răul și, astfel, îi poate pedepsi sever pe toți cei nedrepți. De aceea, o fire precum aceasta este impregnată cu semnificația epocii, iar revelația și arătarea firii Sale se manifestă pentru lucrarea fiecărei noi epoci. Dumnezeu nu Își dezvăluie firea în mod arbitrar și fără semnificație. Presupunând că, în dezvăluirea rezultatului omului în

timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu încă ar acorda omului infinită milă și iubire și ar continua să fie iubitor față de el, și nu l-ar supune pe om judecății drepte, ci i-ar arăta mai degrabă toleranță, răbdare și iertare, și ar ierta omul indiferent cât de grave ar fi păcatele sale, fără nicio urmă de dreaptă judecată: atunci, când ar putea fi încheiată întreaga gestionare a lui Dumnezeu? Când ar putea o fire ca aceasta să poată să conducă oamenii către destinația corespunzătoare omenirii? Luați, spre exemplu, un judecător care este întotdeauna iubitor, un judecător cu o față binevoitoare și o inimă blândă. El îi iubește pe oameni indiferent de infracțiunile pe care le-ar fi comis și este iubitor și indulgent cu ei indiferent cine ar fi. În acel caz, când ar putea el să ajungă la un verdict drept? În timpul zilelor de pe urmă, doar judecata dreaptă poate separa omul conform tipului său și poate aduce omul într-un nou ținut. În acest mod, întreaga epocă este finalizată prin firea dreaptă a lui Dumnezeu de judecată și mustrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Cei care pot rămâne neclintiți în timpul lucrării de judecată și mustrare a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă – adică, pe parcursul lucrării finale de purificare – vor fi aceia care vor intra în odihna din urmă alături de Dumnezeu; ca atare, toți cei care intră în odihnă vor fi fost eliberați de influența Satanei și obținuți de Dumnezeu după ce vor fi fost supuși lucrării Sale finale de purificare. Acești oameni, care vor fi fost în sfârșit obținuți de Dumnezeu, vor intra în odihna finală. Scopul lucrării de mustrare și judecată a lui Dumnezeu este, în esență, de a purifica omenirea de dragul odihnei finală; altfel, nimeni din omenire nu ar putea să fie clasificat în diferite categorii în funcție de fel, ori să intre în odihnă. Această lucrare este singura cale ca omenirea să intre în odihnă. Doar lucrarea de purificare a lui Dumnezeu va curăți oamenii de nedreptatea lor și doar lucrarea Lui de mustrare și judecată va aduce la lumină acele elemente răzvrătite ale

omenirii, separându-i astfel pe cei care pot fi mântuiți de cei care nu pot și pe cei care vor rămâne de cei care nu vor rămâne. Când această lucrare se va termina, acei oameni cărora le este permis să rămână vor fi cu toții curățiți și vor intra într-un stadiu de umanitate mai înalt în care se vor bucura de o a doua viață umană mai minunată pe pământ; cu alte cuvinte, ei vor începe ziua lor umană de odihnă și vor coexista cu Dumnezeu. După ce aceia cărora nu li se permite să rămână vor fi fost mustrați și judecați, adevăratele lor fețe vor fi expuse complet, după care toți vor fi distruși și, ca și Satanei, nu li se va mai permite să supraviețuiască pe pământ. Umanitatea viitorului nu va mai include niciunul dintre aceste tipuri de oameni; astfel de oameni nu sunt potriviți să intre pe pământul odihnei finale, nici nu sunt potriviți să se alăture zilei odihnei pe care Dumnezeu și omenirea o vor împărtăși, căci ei sunt ținte ale pedepsei și sunt oameni răi, nedrepți. Ei au fost răscumpărați odată și au fost și judecați și mustrați; pe lângă acestea, ei au lucrat odată pentru Dumnezeu. Totuși, când va veni ziua de pe urmă, tot vor fi eliminați și distruși din cauza propriei răutăți și ca urmare a răzvrătirii și incapacității lor de a fi răscumpărați; ei nu vor mai veni întru ființă în lumea viitorului și nu vor mai trăi în rasa umană a viitorului. Fie că sunt duhuri ale morților sau oameni care încă trăiesc în trup, toți răufăcătorii și toți cei care nu au fost mântuiți vor fi distruși odată ce aceia sfinți din cadrul omenirii vor intra în odihnă. Cât despre aceste duhuri și acești oameni răufăcători sau duhurile oamenilor drepți și aceia care săvârșesc dreptatea, indiferent cărei epoci aparțin, toți cei care sunt răi vor fi distruși în cele din urmă și toți cei care sunt drepți vor supraviețui. Dacă o persoană sau duh va primi mântuirea nu se decide pe baza lucrării epocii de pe urmă; mai degrabă, se stabilește în funcție de faptul dacă au fost potrivnici sau dacă s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Oamenii din epoca precedentă care au înfăptuit răul și nu au putut dobândi mântuirea vor fi, fără îndoială, ținte

pentru pedeapsă, iar cei din această eră care fac rău și nu pot fi mântuiți vor fi și ei, negreșit, ținte pentru pedeapsă. Oamenii sunt clasificați pe baza binelui și a răului, nu pe baza epocii în care trăiesc. Odată clasificați astfel, ei nu vor fi pedepsiți sau recompensați imediat; mai degrabă, Dumnezeu Își va îndeplini lucrarea de pedepsire a răului și recompensare a binelui după ce Și-a dus la bun sfârșit lucrarea de cucerire în zilele de pe urmă. De fapt, El a separat oamenii în buni și răi încă de când Și-a început lucrarea de mântuire a omenirii. Doar că îi va răsplăti pe cei drepți și îi va pedepsi pe cei răi numai după ce lucrarea Lui s-a încheiat; El nu îi va separa în categorii după finalizarea lucrării Sale și, apoi, nu va trece imediat la îndeletnicirea de pedepsire a răului și răsplătire a binelui. Mai degrabă, Se va îndeletnici cu asta doar atunci când lucrarea Sa va fi pe deplin finalizată. Întregul scop din spatele lucrării ultime a lui Dumnezeu de pedepsire a răului și răsplătire a binelui este de a purifica pe deplin toți oamenii, pentru ca El să poată aduce o omenire pur sfântă la odihna veșnică. Această etapă a lucrării Sale este cea mai importantă; este etapa finală a întregii Sale lucrări de gestionare. Dacă Dumnezeu nu i-ar fi distrus pe cei răi, ci le-ar fi permis în schimb să rămână, atunci toți oamenii încă ar fi incapabili să intre în odihnă, iar Dumnezeu nu ar fi putut să aducă întreaga omenire într-un ținut mai bun. Astfel de lucrare nu ar fi completă. Când lucrarea Sa va fi încheiată, întreaga omenire va fi complet sfântă; doar în acest fel va reuși Dumnezeu să trăiască pașnic în odihnă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Fragmente din filme similare

Dumnezeu dă legea

Promisiunea lui Dumnezeu față de israeliți

Dumnezeu vine pe pământ și devine jertfă pentru păcat

De ce Se întoarce Domnul pentru a face lucrarea de judecată în zilele de pe urmă?

Mărturii similare bazate pe experiențe

În sfârșit am găsit calea spre purificare

Predici similare

Domnul Isus a răscumpărat omenirea, deci de ce ar face lucrarea de judecată atunci când Se întoarce în zilele de pe urmă?

Imnuri similare

Dumnezeu aduce o nouă lucrare în noua epocă

Hristos al zilelor de pe urmă a adus Epoca Împărăției

Dreapta judecată din vremurile de pe urmă a lui Dumnezeu clasifică omenirea

Scopul lucrării de judecată a lui Dumnezeu

c. Relația dintre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Lucrarea de 6000 de ani a gestionării lui Dumnezeu este împărțită în trei etape: Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. Aceste trei etape de lucru sunt toate pentru mântuirea omenirii, adică, sunt pentru mântuirea omenirii care a fost coruptă în mod grav de Satana. În același timp, totuși, acestea sunt, de asemenea, pentru ca Dumnezeu să poată lupta cu Satana. Astfel, la fel precum lucrarea de mântuire este împărțită în trei etape, așa este și lupta cu Satana împărțită în trei etape, iar aceste două aspecte ale lucrării lui Dumnezeu sunt realizate în mod simultan. Lupta cu Satana este de fapt pentru mântuirea omenirii și, deoarece lucrarea mântuirii omenirii nu este ceva ce poate fi finalizat cu succes într-o singură etapă, lupta cu Satana este, de asemenea, împărțită în faze și perioade, iar războiul este purtat împotriva Satanei în conformitate cu nevoile omului și gradul de corupție al Satanei din el. Poate, în închipuirea omului, el crede că, în această luptă, Dumnezeu va ridica armele împotriva Satanei în același mod în care s-ar lupta două armate una cu cealaltă. Aceasta este doar ceea ce intelectul omului este capabil să și-l închipuie; este o idee nerealistă și extrem de vagă, totuși, este ceea ce crede omul. Și, deoarece Eu spun aici că modalitatea de mântuire a omului este prin intermediul luptei cu Satana, omul își imaginează că acesta este modul în care se desfășoară lupta. Lucrarea de mântuire a omului are trei etape, ceea ce înseamnă că lupta cu Satana a fost împărțită în trei etape pentru a-l învinge pe acesta odată și pentru totdeauna. Totuși, adevărul interior al întregii lucrări a luptei cu Satana este că efectele sale sunt obținute prin diferiți pași ai lucrării:

acordarea harului asupra omului, devenirea jertfei de păcat a omului, iertarea păcatelor omului, cucerirea omului și desăvârșirea acestuia. De fapt, lupta cu Satana nu este ridicarea armelor împotriva Satanei, ci mai degrabă depunerea mărturiei pentru Dumnezeu prin mântuirea omului, prelucrarea vieții omului și schimbarea firii omului și, prin urmare, înfrângerea Satanei. Acesta este modul în care Satana este înfrânt. Satana este înfrânt prin schimbarea firii corupte a omului. Când Satana va fi înfrânt, adică, atunci când omul va fi complet mântuit, atunci Satana cel umilit va fi complet încătușat și, în acest mod, omul va fi fost complet mântuit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

De la lucrarea lui Iahve până la cea a lui Isus, și de la lucrarea lui Isus până la cea a etapei actuale, aceste trei etape acoperă într-un fir continuu întregul sortiment al gestionării lui Dumnezeu și sunt toate lucrarea unui singur Duh. De la crearea lumii, Dumnezeu a fost întotdeauna ocupat cu gestionarea omenirii. El este Începutul și Sfârșitul, El este Primul și Ultimul și El este Cel care începe o epocă și Cel care încheie epoca. Cele trei etape ale lucrării, în diferite epoci și în diferite locații, sunt fără îndoială lucrarea unui singur Duh. Toți aceia care separă aceste trei etape se află în opoziție față de Dumnezeu. Acum, se cuvine să înțelegi că toată lucrarea din prima etapă și până astăzi este lucrarea unui singur Dumnezeu, lucrarea unui singur Duh. În privința aceasta nu poate exista nicio îndoială.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

După lucrarea lui Iahve, Isus S-a întrupat ca să-Și facă lucrarea printre oameni. Lucrarea Lui nu a fost făcută în izolare, ci a fost construită pe lucrarea lui Iahve. A fost o lucrare pentru o nouă epocă pe care Dumnezeu a făcut-o după ce a încheiat Epoca Legii. În mod similar, după ce lucrarea lui

Isus s-a încheiat, Dumnezeu a continuat cu lucrarea Sa pentru următoarea epocă, deoarece întreaga gestionare a lui Dumnezeu progresează mereu. După ce vechea epocă va trece, va fi înlocuită de o nouă epocă, iar odată ce vechea lucrare va fi completată, va exista o nouă lucrare pentru a continua gestionarea lui Dumnezeu. Această întrupare este a doua întrupare a lui Dumnezeu, care este ulterioară lucrării lui Isus. Bineînțeles, întruparea aceasta nu se petrece independent; este a treia etapă a lucrării după Epoca Legii și Epoca Harului. De fiecare dată când Dumnezeu inițiază o nouă etapă a lucrării, trebuie să fie mereu un nou început și trebuie să aducă mereu o nouă epocă. La fel, există și schimbări corespunzătoare în firea lui Dumnezeu, în maniera Lui de a lucra, locația lucrării Lui și numele Lui. Deci, nu e de mirare că omului îi este greu să accepte lucrarea lui Dumnezeu în noua epocă. Dar, indiferent de cum I se opune omul, Dumnezeu Își face mereu lucrarea și conduce mereu înainte întreaga omenire. Când Isus a venit în lumea omului, El a inaugurat Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a inaugurat Epoca Împărăției. Toți cei care sunt în stare să accepte cea de-a doua întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și, mai mult, vor deveni capabili să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea

aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Lucrarea din zilele de pe urmă este etapa finală a celor trei. Este lucrarea unei alte epoci noi și nu reprezintă întreaga lucrare de gestionare. Planul de gestionare de șase mii de ani este împărțit în trei etape ale lucrării. Doar o singură etapă nu poate reprezenta lucrarea celor trei epoci, ci doar o parte a întregului. Numele Iahve nu poate reprezenta întreaga fire a lui Dumnezeu. Faptul că El Și-a desfășurat lucrarea în Epoca Legii nu dovedește că El poate fi doar Dumnezeu în temeiul legii. Iahve i-a expus omului legi și i-a lăsat moștenire porunci, cerându-i omului să zidească templul și altarele; lucrarea pe care a făcut-o El reprezintă doar Epoca Legii. Această lucrare pe care El a făcut-o nu dovedește că El este doar un Dumnezeu care îi cere omului să păzească legea, sau că El este Dumnezeul din templu sau dinaintea altarului. Ar fi neadevărat să spui acest lucru. Lucrarea făcută în temeiul legii nu poate reprezenta decât o singură epocă. De aceea, dacă Dumnezeu a făcut doar lucrarea din Epoca Legii, atunci omul L-ar limita pe Dumnezeu la următoarea definiție, care spune: „El este Dumnezeul din templu și, pentru a-L sluji pe Dumnezeu, trebuie să purtăm haine preoțești și să intrăm în templu”. Dacă lucrarea din Epoca Harului nu ar fi fost niciodată îndeplinită, iar Epoca Legii ar fi continuat până în prezent, omul nu ar ști că Dumnezeu este, de asemenea, milostiv și iubitor. Dacă lucrarea din Epoca Legii nu ar fi fost făcută ci, în schimb, doar lucrarea din Epoca Harului, atunci ceea ce ar ști fiecare om este că Dumnezeu poate doar să răscumpere omul și să-i ierte păcatele. Omul ar ști doar că El este sfânt și nevinovat și că, de dragul lui, Dumnezeu este

capabil să Se sacrifice și să fie răstignit. Omul ar ști doar aceste lucruri, dar nu ar înțelege nimic altceva. Astfel, fiecare epocă reprezintă o parte a firii lui Dumnezeu. Cât despre ce aspecte ale firii lui Dumnezeu sunt reprezentate în Epoca Legii, ce aspecte în Epoca Harului și ce aspecte în această etapă actuală: doar când toate cele trei etape au fost integrate într-un întreg, pot dezvălui întreaga fire a lui Dumnezeu. Doar atunci când a ajuns să cunoască toate cele trei etape, omul o poate înțelege pe deplin. Niciuna dintre cele trei etape nu poate fi omisă. Veți vedea doar firea lui Dumnezeu în întregime după ce veți ajunge să cunoașteți aceste trei etape ale lucrării. Faptul că Dumnezeu Și-a încheiat lucrarea în Epoca Legii nu dovedește că El este doar Dumnezeu potrivit legii, iar faptul că El Și-a încheiat lucrarea de răscumpărare nu înseamnă că va răscumpăra în veci omenirea. Toate acestea sunt concluziile trase de om. Când Epoca Harului ajunge la sfârșit, atunci tu nu poți spune că Dumnezeu aparține doar crucii, iar crucea singură reprezintă mântuirea lui Dumnezeu. A face acest lucru ar însemna să-L definim pe Dumnezeu. În stadiul actual, Dumnezeu face în principal lucrarea cuvântului, dar tu nu poți spune atunci că Dumnezeu nu a fost niciodată milostiv față de om și că tot ce a adus este mustrarea și judecata. Lucrarea din zilele de pe urmă dezvăluie lucrarea lui Iahve și a lui Isus și toate tainele neînțelese de om, pentru a descoperi destinația și sfârșitul omenirii și pentru a pune capăt întregii lucrări de mântuire printre oameni. Această etapă a lucrării în zilele de pe urmă aduce totul mai aproape. Toate tainele neînțelese de nevoile omului trebuie să fie dezlegate pentru a-i permite să ajungă în profunzimea lor și să aibă o înțelegere complet clară în inima sa. Doar atunci rasa umană poate fi clasificată după fel. Numai după ce planul de gestionare de șase mii de ani va fi finalizat, omul va ajunge să înțeleagă, în întregime, firea lui Dumnezeu, pentru că gestionarea Lui va ajunge atunci la sfârșit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Lucrarea de astăzi a împins înainte lucrarea din Epoca Harului; adică, lucrarea din cadrul întregului plan de gestionare de 6000 de ani a înaintat. Deși Epoca Harului s-a terminat, lucrarea lui Dumnezeu a progresat. De ce spun mereu că această etapă a lucrării se bazează pe Epoca Harului și pe Epoca Legii? Pentru că lucrarea de acum este o continuare a lucrării realizate în Epoca Harului și un progres față de cea realizată în Epoca Legii. Cele trei etape sunt interconectate strâns și fiecare verigă din lanț este legată strâns de următoarea. De ce mai spun și că această etapă a lucrării se bazează pe cea realizată de Isus? Presupunând că această etapă nu s-a bazat pe lucrarea realizată de Isus, o altă răstignire ar trebui să aibă loc în această etapă, iar lucrarea de răscumpărare din etapa anterioară ar trebui să fie făcută din nou. Nu ar avea niciun sens. Și astfel, nu este vorba de faptul că lucrarea a fost terminată complet, ci de faptul că epoca a înaintat și că nivelul lucrării a fost ridicat mai sus decât înainte. Se poate spune că această etapă a lucrării este clădită pe fundația Epocii Legii și pe stânca lucrării lui Isus. Lucrarea lui Dumnezeu este clădită etapă cu etapă, iar această etapă nu este un început nou. Doar combinația celor trei etape ale lucrării poate fi considerată a fi planul de gestionare de 6000 de ani. Lucrarea din această etapă este realizată pe fundația lucrării din Epoca Harului. Dacă aceste două etape ale lucrării nu ar avea legătură, atunci de ce răstignirea nu ar fi repetată în această etapă? De ce nu port Eu păcatele omului? Eu nu am fost conceput de Duhul Sfânt și nici nu port păcatele omului prin răstignire; mai degrabă, sunt aici pentru a-l mustra pe om direct. Dacă nu aș fi făcut lucrarea judecării și mustrării omului după răstignire, iar acum nu aș veni prin conceperea Duhului Sfânt, atunci nu aș fi apt să-l mustru pe om. Tocmai pentru că sunt una cu Isus pot să vin direct pentru a-l mustra și a-l judeca pe om. Lucrarea de la această etapă este

clădită în întregime pe lucrarea din etapa precedentă. De aceea, doar acest gen de lucrare îl poate aduce pe om, pas cu pas, la mântuire.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”

Etapa finală a lucrării nu este de sine stătătoare, ci face parte din întregul format împreună cu cele două etape anterioare, ceea ce înseamnă că este imposibil de finalizat întreaga lucrare de mântuire făcând numai una dintre cele trei etape ale lucrării. Chiar dacă etapa finală a lucrării este în stare să-l mântuiască pe om complet, asta nu înseamnă că este necesar să se desfășoare numai această etapă și că cele două etape anterioare ale lucrării nu sunt necesare ca să-l salveze pe om de sub influența Satanei. Niciuna dintre cele trei etape nu poate fi considerată ca unică viziune care trebuie să fie cunoscută de întreaga omenire, pentru că întregimea lucrării de mântuire sunt cele trei etape ale lucrării, nu o singură etapă dintre ele. Atât timp cât lucrarea de mântuire nu a fost realizată, gestionarea lui Dumnezeu nu va putea să ajungă la un final deplin. Ființa, firea și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt exprimate în întregimea lucrării de mântuire; acestea nu revelate omului chiar de la început, ci au fost treptat exprimate în lucrarea de mântuire. Fiecare etapă a lucrării de mântuire exprimă o parte a firii lui Dumnezeu și o parte a ființei Sale; nicio etapă individuală a lucrării nu poate exprima în mod direct și complet întregimea ființei lui Dumnezeu. Astfel, lucrarea de mântuire poate fi complet finalizată numai atunci când cele trei etape ale lucrării au fost finalizate și, astfel, cunoașterea omului despre întregimea lui Dumnezeu este inseparabilă de cele trei etape ale lucrării. Ceea ce obține omul dintr-o etapă a lucrării este numai firea lui Dumnezeu care este exprimată într-o singură parte a lucrării Sale. Nu poate reprezenta firea și ființa care sunt exprimate în etapa anterioară sau ulterioară. Asta pentru că lucrarea de mântuire a omenirii nu poate fi

terminată imediat în timpul unei perioade sau într-un loc, ci devine treptat mai profundă, conform nivelului de dezvoltare a omului în diferite momente și locuri. Este o lucrare care se desfășoară în etape și nu se finalizează într-o singură etapă. Așadar, întreaga înțelepciune a lui Dumnezeu este cristalizată în cele trei etape, în loc de o singură etapă. Întreaga Lui ființă și întreaga Sa înțelepciune sunt afișate în aceste trei etape și fiecare etapă conține ființa Lui și reprezintă o mărturie a înțelepciunii lucrării Lui. Omul ar trebui să cunoască întreaga fire a lui Dumnezeu exprimată în aceste trei etape. Toate acestea cu privire la ființa lui Dumnezeu sunt de cea mai mare importanță pentru întreaga omenire, și dacă oamenii nu au această cunoaștere când I se închină lui Dumnezeu, atunci ei nu sunt cu nimic diferiți de cei care i se închină lui Buddha. Lucrarea lui Dumnezeu printre oameni nu este ascunsă omului și ar trebui să fie cunoscută de toți aceia care I se închină lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu a desfășurat cele trei etape ale lucrării de mântuire printre oameni, omul ar trebui să cunoască expresia a ceea ce El are și ceea ce este în timpul acestor trei etape ale lucrării. Acesta este lucrul care trebuie făcut de om. Ceea ce Dumnezeu ascunde omului este ceea ce omul este incapabil să obțină și ceea ce omul nu ar trebui să cunoască, în timp ce ceea ce Dumnezeu îi arată omului este ceea ce omul ar trebui să știe și ceea ce omul ar trebui să dețină. Fiecare dintre cele trei etape ale lucrării este realizată pe fundamentul etapei anterioare; nu se desfășoară independent, separat de lucrarea de mântuire. Deși există diferențe mari în epoca și lucrarea care este efectuată, în esență este tot mântuirea omenirii, și fiecare etapă a lucrării de mântuire este mai profundă decât cea dinainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Întreaga gestionare a lui Dumnezeu este împărțită în trei etape și, în fiecare etapă, sunt stabilite cerințe potrivite omului. Mai mult, cu trecerea și progresul epocilor, cerințele lui Dumnezeu pentru întreaga omenire devin și mai mari. Astfel, pas cu pas, această lucrare de gestionare a lui Dumnezeu atinge punctul culminant, până când omul percepe faptul „arătării Cuvântului în trup” și, în acest fel, cerințele pentru om devin și mai mari, ca și mărturia care i se cere omului să o depună. Cu cât omul este mai vrednic de a colabora cu adevărat cu Dumnezeu, cu atât mai mult câștigă Dumnezeu slava. Colaborarea omului este mărturia care i se cere să o facă, iar mărturia pe care o face este practica omului. Prin urmare, dacă lucrarea lui Dumnezeu poate avea sau nu efectul dorit, și dacă poate exista sau nu mărturie adevărată, sunt legate în mod indisolubil de colaborarea și mărturia omului. Când lucrarea este finalizată, cu alte cuvinte, când întreaga gestionare a lui Dumnezeu a ajuns la final, omului i se va cere să depună mărturie și mai înaltă, iar când lucrarea lui Dumnezeu ajunge la final, practica și intrarea omului vor atinge punctul culminant. În trecut, omului i s-a cerut să respecte legea și poruncile și i s-a cerut să fie răbdător și smerit. Astăzi, omului i se cere să se supună tuturor orânduirilor lui Dumnezeu și să aibă o dragoste supremă de Dumnezeu, și i se cere, în cele din urmă, să Îl iubească pe Dumnezeu în mijlocul încercărilor. Aceste trei etape sunt cerințele pe care Dumnezeu le stabilește pentru om, pas cu pas, în întreaga Sa gestionare. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu este mai profundă decât precedenta și, în fiecare etapă, cerințele pentru om sunt mai profunde decât cele anterioare și, în acest fel, întreaga gestionare a lui Dumnezeu prinde treptat contur. Tocmai datorită faptului că cerințele pentru om sunt din ce în ce mai mari, firea omului se apropie mai mult ca niciodată de standardele cerute de Dumnezeu, și numai atunci începe întreaga omenire să se îndepărteze treptat de influența Satanei până când, atunci când

lucrarea lui Dumnezeu este pe deplin finalizată, întreaga omenire va fi fost salvată de influența Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Predici similare

Să înțelegem cum cele trei etape ale lucrării sunt făcute de un singur Dumnezeu

Imnuri similare

Cele trei etape ale lucrării sunt realizate de Unicul Dumnezeu

Lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este mai profundă

d. De ce Dumnezeu trebuie să finalizeze trei etape ale lucrării pentru a mântui omenirea

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Întregul Meu plan de gestionare, un plan ce se întinde pe o perioadă de 6000 de ani, cuprinde trei etape sau trei epoci: Epoca Legii de la începuturi, Epoca Harului (care este și Epoca Răscumpărării) și Epoca Împărăției din zilele de pe urmă. Lucrarea Mea în aceste trei epoci diferă în conținut în funcție de specificul fiecărei epoci, dar, în fiecare etapă, această lucrare corespunde nevoilor omului – sau, pentru a fi mai exact, este făcută în funcție de șiretlicurile pe care Satana le întrebuințează în războiul pe care-l port cu el. Scopul lucrării Mele este de a-l înfrânge pe Satana, pentru ca înțelepciunea și atotputernicia Mea să se manifeste, de a demasca toate șiretlicurile Satanei și, în acest mod, de a mântui întreaga rasă umană care trăiește sub puterea Satanei. Este de a-Mi arăta înțelepciunea și atotputernicia și de a dezvălui urâțenia insuportabilă a Satanei; și mai mult, este de a le permite ființelor create să facă diferența dintre bine și rău, să știe că Eu sunt Suveranul tuturor lucrurilor, să vadă limpede că Satana este dușmanul umanității, un degenerat, cel rău, și să-și dea seama, cu o certitudine absolută, de diferența dintre bine și rău, dintre adevăr și minciună, sfințenie și ticăloșie și ce este măreț și ce este josnic. În acest fel, umanitatea ignorantă va putea să fie martoră pentru Mine că nu sunt Eu Cel care corupe umanitatea și că doar Eu – Creatorul – pot să mântuiesc umanitatea, să-i ofer omului lucruri de care poate să se bucure; și vor ajunge să știe că Eu sunt Suveranul tuturor lucrurilor, iar Satana este doar una dintre făpturile pe care le-am creat și care mai apoi M-a trădat. Planul Meu de gestionare de 6000 de ani este împărțit în trei etape, iar Eu lucrez

astfel pentru a obține efectul de a le permite ființelor create să-Mi fie martore, să-Mi înțeleagă intențiile și să știe că Eu sunt adevărul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării"

Lucrarea de 6000 de ani a gestionării lui Dumnezeu este împărțită în trei etape: Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. Aceste trei etape de lucru sunt toate pentru mântuirea omenirii, adică, sunt pentru mântuirea omenirii care a fost coruptă în mod grav de Satana. În același timp, totuși, acestea sunt, de asemenea, pentru ca Dumnezeu să poată lupta cu Satana. Astfel, la fel precum lucrarea de mântuire este împărțită în trei etape, așa este și lupta cu Satana împărțită în trei etape, iar aceste două aspecte ale lucrării lui Dumnezeu sunt realizate în mod simultan. Lupta cu Satana este de fapt pentru mântuirea omenirii și, deoarece lucrarea mântuirii omenirii nu este ceva ce poate fi finalizat cu succes într-o singură etapă, lupta cu Satana este, de asemenea, împărțită în faze și perioade, iar războiul este purtat împotriva Satanei în conformitate cu nevoile omului și gradul de corupție al Satanei din el. Poate, în închipuirea omului, el crede că, în această luptă, Dumnezeu va ridica armele împotriva Satanei în același mod în care s-ar lupta două armate una cu cealaltă. Aceasta este doar ceea ce intelectul omului este capabil să și-l închipuie; este o idee nerealistă și extrem de vagă, totuși, este ceea ce crede omul. Și, deoarece Eu spun aici că modalitatea de mântuire a omului este prin intermediul luptei cu Satana, omul își imaginează că acesta este modul în care se desfășoară lupta. Lucrarea de mântuire a omului are trei etape, ceea ce înseamnă că lupta cu Satana a fost împărțită în trei etape pentru a-l învinge pe acesta odată și pentru totdeauna. Totuși, adevărul interior al întregii lucrări a luptei cu Satana este că efectele sale sunt obținute prin diferiți pași ai lucrării: acordarea harului asupra omului, devenirea jertfei de păcat a omului,

iertarea păcatelor omului, cucerirea omului și desăvârșirea acestuia. De fapt, lupta cu Satana nu este ridicarea armelor împotriva Satanei, ci mai degrabă depunerea mărturiei pentru Dumnezeu prin mântuirea omului, prelucrarea vieții omului și schimbarea firii omului și, prin urmare, înfrângerea Satanei. Acesta este modul în care Satana este înfrânt. Satana este înfrânt prin schimbarea firii corupte a omului. Când Satana va fi înfrânt, adică, atunci când omul va fi complet mântuit, atunci Satana cel umilit va fi complet încătușat și, în acest mod, omul va fi fost complet mântuit. Așadar, esența mântuirii omului este războiul cu Satana, iar acest război este în primul rând reflectat în mântuirea omului. Etapa zilelor de pe urmă, în care omul trebuie cucerit, este ultima etapă în lupta cu Satana și, de asemenea, lucrarea mântuirii complete a omului de sub puterea Satanei. Semnificația interioară a cuceririi omului este întoarcerea întrupării Satanei – omul care a fost corupt de Satana – la Creator după cucerirea lui, prin care el se va răvrăti împotriva Satanei și se va întoarce complet la Dumnezeu. În acest mod, omul va fi complet mântuit. Și astfel, lucrarea cuceririi este ultima lucrare în lupta împotriva Satanei și etapa finală în gestionarea lui Dumnezeu pentru înfrângerea Satanei. Fără această lucrare, mântuirea completă a omului ar fi în cele din urmă imposibilă, înfrângerea totală a Satanei ar fi de asemenea imposibilă, iar omenirea nu ar putea niciodată să intre în destinația minunată sau să se elibereze de influența Satanei. În consecință, lucrarea mântuirii omului nu poate fi finalizată înainte ca lupta cu Satana să fie încheiată, căci esența lucrării gestionării lui Dumnezeu este pentru mântuirea omenirii. Omenirea de la începuturi a fost în mâinile lui Dumnezeu, însă, din cauza tentației și a corupției Satanei, omul a fost constrâns de acesta și a căzut în mâinile celui rău. Prin urmare, Satana a devenit obiectul care trebuie învins în lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Deoarece Satana a pus stăpânire pe om și pentru că omul este

capitalul pe care-l folosește Dumnezeu ca să ducă la bun sfârșit întreaga gestionare, dacă omul va fi salvat, atunci trebuie smuls înapoi din mâinile Satanei, adică omul trebuie recuperat după ce a fost ținut prizonier de Satana. Astfel, Satana trebuie învins prin schimbările din vechea fire a omului, schimbări care redau omului simțul inițial al rațiunii. În acest mod, omul, care a fost luat prizonier, poate fi smuls înapoi din mâinile Satanei. Dacă omul este eliberat de influența și constrângerea Satanei, atunci Satana va fi făcut de ocară, omul va fi în cele din urmă recuperat, iar Satana va fi învins. Și pentru că omul a fost eliberat de sub influența întunecată a Satanei, va deveni prada de război a acestei întregi bătălii, iar Satana va deveni obiectul care va fi pedepsit odată ce bătălia s-a încheiat, după care întreaga lucrare de salvare a omenirii va fi finalizată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată"

La început, îndrumarea omului în timpul Epocii Legii din Vechiul Testament a fost precum îndrumarea vieții unui copil. Omenirea de la început a fost nou-născută de Iahve; ei erau israeliții. Nu înțelegeau cum să se teamă de Dumnezeu sau cum să trăiască pe pământ. Ceea ce înseamnă că Iahve a creat omenirea, adică El i-a creat pe Adam și pe Eva, dar El nu le-a dat abilitățile de a înțelege cum să se teamă de Iahve sau cum să urmeze legile lui Iahve pe pământ. Fără îndrumarea directă a lui Iahve, nimeni nu putea ști asta direct, căci la început omul nu avea astfel de abilități. Omul știa doar că Iahve era Dumnezeu, dar despre cum să se teamă de El, ce tip de comportament ar putea fi considerat teamă față de El, cu ce fel de minte trebuia cineva să se teamă de El sau ce să ofere de teamă față de El: omul chiar nu avea nicio idee. Omul știa doar cum să se bucure de ceea ce se poate bucura între toate lucrurile create de Iahve, dar cât despre ce tip de viață pe pământ era demnă de o ființă creată, omul habar nu avea. Fără

cineva care să o instruiască, fără cineva care să o îndrume personal, această omenire nu ar fi dus niciodată o viață corespunzătoare omenirii, ci ar fi fost ținută prizonieră pe furiș de către Satana. Iahve a creat omenirea, adică, El a creat strămoșii omenirii, pe Eva și pe Adam, dar El nu le-a acordat mai departe intelect sau înțelepciune. Deși ei deja trăiau pe pământ, nu înțelegeau aproape nimic. Și astfel, lucrarea lui Iahve în crearea omenirii a fost doar pe jumătate terminată și era departe de a fi finalizată. El formase doar un model al omului din lut și îi dăduse suflarea Sa, dar fără a acorda omului suficientă înclinație pentru a se teme de El. La început, omul nu avea o inimă cu frică sau spaimă de El. Omul știa doar cum să asculte de cuvintele Sale, dar era ignorant față de cunoașterea de bază referitoare la viața pe pământ și față de regulile normale ale vieții umane. Și astfel, deși Iahve a creat bărbatul și femeia și a încheiat proiectul de șapte zile, El nu a finalizat în niciun caz crearea omului, căci omul nu era decât o carcasă și îi lipsea realitatea de a fi uman. Omul știa doar că Iahve era Cel care a creat omenirea, dar el nu avea nici cea mai mică idee despre cum să respecte cuvintele sau legile lui Iahve. Și astfel, după ce omenirea a luat ființă, lucrarea lui Iahve era departe de a se fi terminat. El încă trebuia să îndrume pe deplin omenirea pentru a veni înaintea Lui, pentru ca ei să poată trăi pe pământ împreună și să se teamă de El și pentru ca ei să poată, cu îndrumarea Sa, să pășească pe calea dreaptă a unei vieți normale omenești pe pământ. Doar astfel a fost complet terminată lucrarea care fusese în principal condusă sub numele de Iahve; adică, doar astfel a fost complet încheiată lucrarea lui Iahve de creare a lumii. Și astfel, după ce a creat omenirea, El a trebuit să ghideze viața omenirii pe pământ pentru câteva mii de ani, pentru ca omenirea să poată să respecte decretele și legile Sale și să participe la toate activitățile unei vieți normale omenești pe pământ. Doar atunci a fost lucrarea lui Iahve complet terminată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea şi lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

În Epoca Harului, omul fusese deja corupt de Satana și, prin urmare, pentru a îndeplini lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri, era nevoie o abundență de har, de îngăduință nemărginită și răbdare și, mai mult decât atât, de o jertfă suficientă pentru a ispăși păcatele omenirii, astfel încât să aibă efect. Ceea ce a văzut omenirea în Epoca Harului n-a fost altceva decât jertfa Mea pentru ispășirea păcatelor oamenilor, adică pe Isus. Tot ce au știut ei era că Dumnezeu putea fi iertător și îngăduitor și tot ceea ce au văzut a fost mila și bunătatea iubitoare a lui Isus. Aceasta s-a datorat în întregime faptului că s-au născut în Epoca Harului. Și așa se face că, înainte să poată fi răscumpărați, ei au trebuit să se bucure de multele și feluritele haruri pe care Isus le-a pogorât asupra lor, ca să le fie de folos. Astfel, ei au putut fi iertați de păcatele lor mulțumită desfătării cu har și au avut, de asemenea, șansa să fie răscumpărați, bucurându-se de îngăduința și răbdarea lui Isus. Doar prin îngăduința și răbdarea lui Isus au câștigat dreptul să fie iertați și să se bucure de harul abundent pogorât de Isus. Așa cum a spus Isus: „Am venit să-i răscumpăr nu pe cei drepți, ci pe cei păcătoși, să le permit păcătoșilor să fie iertați de păcatele lor”. Dacă Isus S-ar fi întrupat cu firea de a judeca, de a blestema și de a nu tolera ofensele oamenilor, atunci omul n-ar fi avut niciodată șansa să fie răscumpărat și ar fi rămas veșnic păcătos. Iar dacă s-ar fi întâmplat asta, planul de gestionare de 6000 de ani s-ar fi întrerupt în Epoca Legii, iar Epoca Legii s-ar fi prelungit cu alți 6000 de ani. Păcatele omului doar s-ar fi înmulțit și ar fi devenit mai grave, iar crearea omenirii și-ar fi pierdut rostul. Oamenii doar ar fi fost capabili să-L slujească pe Iahve sub domnia legii, dar păcatele lor le-ar fi depășit pe cele ale primilor oameni creați. Cu cât Isus a iubit mai mult omenirea, iertându-i păcatele și pogorând asupra ei suficientă milă și bunătate iubitoare, cu atât mai mult a fost îndreptățită omenirea să fie mântuită de Isus, să fie numită

mieii rătăciți pe care Isus i-a răscumpărat cu un preț mare. Satana nu a putut să se amestece în această lucrare, întrucât Isus Și-a tratat discipolii așa cum o mamă iubitoare își îngrijește pruncul la piept. El nu S-a supărat pe ei și nici nu i-a disprețuit, ci a fost plin de alinare; El niciodată nu Și-a pierdut cumpătul în mijlocul lor, ci a avut răbdare cu păcatele lor și a trecut cu vederea neroziile și ignoranța lor, până în punctul de a spune: „Iartă-i pe ceilalți de 70 de ori câte șapte”. Astfel că inima Lui a transformat inima celorlalți și numai așa au primit oamenii iertarea păcatelor lor prin răbdarea Lui.

[…]

Fără răscumpărarea lui Isus, omenirea ar fi trăit în păcat pentru totdeauna și ar fi devenit odraslele păcatului, urmașii demonilor. Apucând pe această cale, întregul pământ ar fi devenit locul în care sălășluiește Satana, un loc pentru reședința sa. Dar pentru lucrarea de răscumpărare a fost nevoie ca omenirii să i se arate compasiune și bunătate iubitoare; doar prin aceste mijloace a putut omenirea să primească iertarea și, în final, să câștige dreptul de a fi făcută completă și pe deplin câștigată de Dumnezeu. Fără această etapă a lucrării, planul de gestionare de 6000 de ani nu ar fi putut să continue. Dacă Isus nu ar fi fost crucificat, dacă doar ar fi vindecat bolnavii și ar fi alungat demonii, atunci oamenii nu ar fi putut fi întru totul iertați de păcatele lor. În cei trei ani și jumătate pe care Isus i-a petrecut făcându-Și lucrarea pe pământ, El a finalizat doar jumătate din lucrarea Sa de răscumpărare; apoi, fiind răstignit și devenind asemănarea trupului păcătos, fiind cedat celui rău, El a desăvârșit lucrarea crucificării și a călăuzit destinul omenirii. Doar după ce a fost predat în mâinile Satanei a răscumpărat El omenirea. Timp de 33 de ani și jumătate, El a suferit pe pământ, fiind ridiculizat, hulit și abandonat, chiar până în punctul în care nu

a avut un loc unde să-Și așeze capul, să Se odihnească; apoi a fost răstignit, cu întreaga Sa ființă – un trup sfânt și inocent – bătută în cuie pe cruce. El a fost supus la tot felul de suferințe. Cei care aveau puterea și-au bătut joc de El și L-au biciuit, iar soldații chiar L-au scuipat în față; cu toate astea, El a rămas tăcut și a îndurat până la sfârșit, supunându-Se necondiționat până la moarte, după care a răscumpărat întreaga omenire. Doar atunci I s-a permis să Se odihnească. Lucrarea pe care a făcut-o Isus reprezintă doar Epoca Harului; nu reprezintă Epoca Legii și nici nu este un înlocuitor pentru lucrarea din zilele de pe urmă. Aceasta este esența lucrării lui Isus în Epoca Harului, a doua epocă pe care a traversat-o omenirea – Epoca Răscumpărării.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării”

Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Lucrarea zilelor de pe urmă este de a spune cuvinte. Mari schimbări pot fi produse în om cu ajutorul cuvintelor. Schimbările produse acum în

acești oameni, după acceptarea acestor cuvinte, sunt mult mai mari decât cele făcute în oameni, după acceptarea semnelor și minunilor Epocii Harului. Căci, în Epoca Harului, demonii au fost alungați din om prin punerea mâinilor și prin rugăciune, însă firea coruptă din om a rămas încă. Omul a fost vindecat de boala lui și i-au fost iertate păcatele, dar, în ceea ce privește modul în care omul urma să fie curățat de firea coruptă satanică din interiorul lui, această lucrare trebuia încă să fie făcută. Omul a fost doar mântuit și i-au fost iertate păcatele pentru credința sa, dar natura păcătoasă a omului nu a fost distrusă și încă a rămas în el. Păcatele omului au fost iertate prin intermediul Dumnezeului întrupat, dar acest lucru nu a însemnat că omul nu a mai avut păcat în el. Păcatele omului ar putea fi iertate prin jertfa de păcat, dar, doar în ceea ce privește modul în care omul poate fi făcut să nu mai păcătuiască și modul în care natura sa păcătoasă poate fi distrusă complet și transformată, el nu are nicio cale de a rezolva această problemă. Păcatele omului au fost iertate și acest lucru se datorează lucrării răstignirii lui Dumnezeu, dar omul a continuat să trăiască înlăuntrul vechii sale firi satanice. Acestea fiind spuse, omul trebuie să fie complet mântuit de corupta sa fire satanică, astfel încât natura lui păcătoasă să poată fi complet distrusă, să nu se mai dezvolte niciodată, permițând astfel ca firea omului să fie transformată. Acest lucru ar cere omului să înțeleagă drumul creșterii în viață, să înțeleagă calea vieții și modul de a-și schimba firea. În plus, ar cere omului să acționeze potrivit cu această cale, astfel încât firea lui să poată fi schimbată treptat, iar el să poată trăi sub strălucirea luminii, ca tot ceea ce face el să poată fi în acord cu intențiile lui Dumnezeu, ca el să-și poată arunca firea coruptă satanică și astfel încât să se poată elibera de influența întunericului Satanei, prin aceasta ieșind pe deplin din păcat. Doar atunci va primi omul mântuirea completă. La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul

a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii, prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai

semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

Cele trei etape ale lucrării sunt în centrul întregii gestionări a lui Dumnezeu și în ele sunt exprimate firea lui Dumnezeu și ceea ce este El. Cei care nu cunosc cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt incapabili să realizeze cum Își exprimă Dumnezeu firea, nici nu cunosc înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu. De asemenea, rămân ignoranți cu privire la multele feluri în care El mântuiește omenirea și la intențiile Lui pentru întreaga omenire. Cele trei etape ale lucrării sunt expresia completă a lucrării de mântuire a omenirii. Cei care nu cunosc cele trei etape ale lucrării vor fi ignoranți cu privire la diferitele metode și principii ale lucrării Duhului Sfânt, iar cei care doar se țin strict de doctrina rămasă dintr-o anumită etapă a lucrării sunt oameni care Îl limitează pe Dumnezeu la doctrină și a căror credință în Dumnezeu este vagă și nesigură. Asemenea oameni nu vor primi niciodată mântuirea lui Dumnezeu. Numai cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu pot exprima pe deplin întreaga fire a lui Dumnezeu și pot exprima complet intenția lui Dumnezeu de a mântui întreaga omenire și întregul proces de mântuire a omenirii. Aceasta este dovada că El l-a înfrânt pe Satana și a câștigat omenirea; este dovada victoriei lui Dumnezeu și este expresia întregii firi a lui Dumnezeu. Cei care nu înțeleg decât una dintre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu nu cunosc decât o parte a firii lui Dumnezeu. În noțiunile omului, este ușor ca această singură etapă a lucrării să devină doctrină, și va deveni probabil ca omul să stabilească reguli fixe

în privința lui Dumnezeu, iar omul va folosi această singură parte a firii lui Dumnezeu ca pe o reprezentare a întregii firi a lui Dumnezeu. Mai mult, se amestecă și o mare parte din imaginația omului, în așa fel încât omul constrânge cu rigiditate firea, ființa și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și principiile lucrării lui Dumnezeu, între parametri limitați, crezând că dacă Dumnezeu a fost odată astfel, atunci El va rămâne același pe vecie și nu Se va schimba niciodată. Numai aceia care cunosc și apreciază cele trei etape ale lucrării Îl pot cunoaște corect și complet pe Dumnezeu. Cel puțin, ei nu-L vor defini pe Dumnezeu ca pe Dumnezeul israeliților sau al evreilor și nu Îl vor vedea ca pe un Dumnezeu care va fi pe vecie răstignit pe cruce de dragul omului. Dacă omul ajunge doar să-L cunoască pe Dumnezeu numai dintr-o etapă a lucrării Sale, atunci și cunoașterea lui este mult prea mică, nici cât o picătură în ocean. Dacă nu, de ce mulți din vechea gardă religioasă L-ar răstigni pe Dumnezeu pe cruce de viu? Nu pentru că omul Îl limitează pe Dumnezeu în anumiți parametri?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Etapa finală a lucrării nu este de sine stătătoare, ci face parte din întregul format împreună cu cele două etape anterioare, ceea ce înseamnă că este imposibil de finalizat întreaga lucrare de mântuire făcând numai una dintre cele trei etape ale lucrării. Chiar dacă etapa finală a lucrării este în stare să-l mântuiască pe om complet, asta nu înseamnă că este necesar să se desfășoare numai această etapă și că cele două etape anterioare ale lucrării nu sunt necesare ca să-l salveze pe om de sub influența Satanei. Niciuna dintre cele trei etape nu poate fi considerată ca unică viziune care trebuie să fie cunoscută de întreaga omenire, pentru că întregimea lucrării de mântuire sunt cele trei etape ale lucrării, nu o singură etapă dintre ele. Atât timp cât lucrarea de mântuire nu a fost realizată, gestionarea lui Dumnezeu nu va

putea să ajungă la un final deplin. Ființa, firea și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt exprimate în întregimea lucrării de mântuire; acestea nu revelate omului chiar de la început, ci au fost treptat exprimate în lucrarea de mântuire. Fiecare etapă a lucrării de mântuire exprimă o parte a firii lui Dumnezeu și o parte a ființei Sale; nicio etapă individuală a lucrării nu poate exprima în mod direct și complet întregimea ființei lui Dumnezeu. Astfel, lucrarea de mântuire poate fi complet finalizată numai atunci când cele trei etape ale lucrării au fost finalizate și, astfel, cunoașterea omului despre întregimea lui Dumnezeu este inseparabilă de cele trei etape ale lucrării. Ceea ce obține omul dintr-o etapă a lucrării este numai firea lui Dumnezeu care este exprimată într-o singură parte a lucrării Sale. Nu poate reprezenta firea și ființa care sunt exprimate în etapa anterioară sau ulterioară. Asta pentru că lucrarea de mântuire a omenirii nu poate fi terminată imediat în timpul unei perioade sau într-un loc, ci devine treptat mai profundă, conform nivelului de dezvoltare a omului în diferite momente și locuri. Este o lucrare care se desfășoară în etape și nu se finalizează într-o singură etapă. Așadar, întreaga înțelepciune a lui Dumnezeu este cristalizată în cele trei etape, în loc de o singură etapă. Întreaga Lui ființă și întreaga Sa înțelepciune sunt afișate în aceste trei etape și fiecare etapă conține ființa Lui și reprezintă o mărturie a înțelepciunii lucrării Lui. Omul ar trebui să cunoască întreaga fire a lui Dumnezeu exprimată în aceste trei etape. Toate acestea cu privire la ființa lui Dumnezeu sunt de cea mai mare importanță pentru întreaga omenire, și dacă oamenii nu au această cunoaștere când I se închină lui Dumnezeu, atunci ei nu sunt cu nimic diferiți de cei care i se închină lui Buddha. Lucrarea lui Dumnezeu printre oameni nu este ascunsă omului și ar trebui să fie cunoscută de toți aceia care I se închină lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu a desfășurat cele trei etape ale lucrării de mântuire printre

oameni, omul ar trebui să cunoască expresia a ceea ce El are și ceea ce este în timpul acestor trei etape ale lucrării. Acesta este lucrul care trebuie făcut de om. Ceea ce Dumnezeu ascunde omului este ceea ce omul este incapabil să obțină și ceea ce omul nu ar trebui să cunoască, în timp ce ceea ce Dumnezeu îi arată omului este ceea ce omul ar trebui să știe și ceea ce omul ar trebui să dețină. Fiecare dintre cele trei etape ale lucrării este realizată pe fundamentul etapei anterioare; nu se desfășoară independent, separat de lucrarea de mântuire. Deși există diferențe mari în epoca și lucrarea care este efectuată, în esență este tot mântuirea omenirii, și fiecare etapă a lucrării de mântuire este mai profundă decât cea dinainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Planul de gestionare de șase mii de ani este împărțit în trei etape ale lucrării. Doar o singură etapă nu poate reprezenta lucrarea celor trei epoci, ci doar o parte a întregului. Numele Iahve nu poate reprezenta întreaga fire a lui Dumnezeu. Faptul că El Și-a desfășurat lucrarea în Epoca Legii nu dovedește că El poate fi doar Dumnezeu în temeiul legii. Iahve i-a expus omului legi și i-a lăsat moștenire porunci, cerându-i omului să zidească templul și altarele; lucrarea pe care a făcut-o El reprezintă doar Epoca Legii. Această lucrare pe care El a făcut-o nu dovedește că El este doar un Dumnezeu care îi cere omului să păzească legea, sau că El este Dumnezeul din templu sau dinaintea altarului. Ar fi neadevărat să spui acest lucru. Lucrarea făcută în temeiul legii nu poate reprezenta decât o singură epocă. De aceea, dacă Dumnezeu a făcut doar lucrarea din Epoca Legii, atunci omul L-ar limita pe Dumnezeu la următoarea definiție, care spune: „El este Dumnezeul din templu și, pentru a-L sluji pe Dumnezeu, trebuie să purtăm haine preoțești și să intrăm în templu”. Dacă lucrarea din Epoca Harului nu ar fi fost niciodată îndeplinită, iar Epoca Legii ar fi continuat până în

prezent, omul nu ar ști că Dumnezeu este, de asemenea, milostiv și iubitor. Dacă lucrarea din Epoca Legii nu ar fi fost făcută ci, în schimb, doar lucrarea din Epoca Harului, atunci ceea ce ar ști fiecare om este că Dumnezeu poate doar să răscumpere omul și să-i ierte păcatele. Omul ar ști doar că El este sfânt și nevinovat și că, de dragul lui, Dumnezeu este capabil să Se sacrifice și să fie răstignit. Omul ar ști doar aceste lucruri, dar nu ar înțelege nimic altceva. Astfel, fiecare epocă reprezintă o parte a firii lui Dumnezeu. Cât despre ce aspecte ale firii lui Dumnezeu sunt reprezentate în Epoca Legii, ce aspecte în Epoca Harului și ce aspecte în această etapă actuală: doar când toate cele trei etape au fost integrate într-un întreg, pot dezvălui întreaga fire a lui Dumnezeu. Doar atunci când a ajuns să cunoască toate cele trei etape, omul o poate înțelege pe deplin. Niciuna dintre cele trei etape nu poate fi omisă. Veți vedea doar firea lui Dumnezeu în întregime după ce veți ajunge să cunoașteți aceste trei etape ale lucrării. Faptul că Dumnezeu Și-a încheiat lucrarea în Epoca Legii nu dovedește că El este doar Dumnezeu potrivit legii, iar faptul că El Și-a încheiat lucrarea de răscumpărare nu înseamnă că va răscumpăra în veci omenirea. Toate acestea sunt concluziile trase de om. Când Epoca Harului ajunge la sfârșit, atunci tu nu poți spune că Dumnezeu aparține doar crucii, iar crucea singură reprezintă mântuirea lui Dumnezeu. A face acest lucru ar însemna să-L definim pe Dumnezeu. În stadiul actual, Dumnezeu face în principal lucrarea cuvântului, dar tu nu poți spune atunci că Dumnezeu nu a fost niciodată milostiv față de om și că tot ce a adus este mustrarea și judecata. Lucrarea din zilele de pe urmă dezvăluie lucrarea lui Iahve și a lui Isus și toate tainele neînțelese de om, pentru a descoperi destinația și sfârșitul omenirii și pentru a pune capăt întregii lucrări de mântuire printre oameni. Această etapă a lucrării în zilele de pe urmă aduce totul mai aproape. Toate tainele neînțelese de nevoile omului trebuie să fie dezlegate pentru a-i

permite să ajungă în profunzimea lor și să aibă o înțelegere complet clară în inima sa. Doar atunci rasa umană poate fi clasificată după fel. Numai după ce planul de gestionare de șase mii de ani va fi finalizat, omul va ajunge să înțeleagă, în întregime, firea lui Dumnezeu, pentru că gestionarea Lui va ajunge atunci la sfârșit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

Predici similare

De ce are Dumnezeu nevoie de trei etape ale lucrării pentru a mântui omenirea?

Imnuri similare

Doar cunoscând cele trei etape ale lucrării poți vedea întregimea firii lui Dumnezeu

Cele trei etape ale lucrării exprimă pe deplin mântuirea lui Dumnezeu

3. Adevăruri referitoare la lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu

a. De ce e încă nevoie ca Dumnezeu să facă lucrarea de judecată în zilele pe de urmă, deși Domnul Isus a răscumpărat omenirea

Cuvinte din Biblie

„El va judeca între neamuri și va hotărî pentru multe popoare” (Isaia 2:4).

„Căci El vine, vine să judece pământul, să judece lumea cu dreptate și popoarele după credincioșia Sa” (Psalmii 96:13).

„Iar dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec. Căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă” (Ioan 12:47-48).

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină” (Ioan 16:12-13).

„Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4:17).

„El spunea cu glas puternic: «Fiți temători de Dumnezeu și dați-I slavă, pentru că a sosit ceasul judecății Lui!»” (Apocalipsa 14:7).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El

nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"

Știi doar că Isus va coborî în zilele de pe urmă, dar cum va coborî El mai exact? Un păcătos ca tine, care tocmai a fost răscumpărat și nu a fost schimbat sau desăvârșit de Dumnezeu, poți să te conformezi intențiilor lui Dumnezeu? Căci tu, care ești încă cu sinele tău vechi, este adevărat că ai fost mântuit de Isus și că nu ești socotit ca păcătos datorită mântuirii lui Dumnezeu, dar aceasta nu dovedește că nu ești păcătos și lipsit de puritate. Cum poți fi sfânt dacă nu ai fost schimbat? Înăuntrul tău, ești împovărat de necurățenie, egoism și răutate, dar, totuși, vrei să cobori cu Isus – ai vrea tu să fii așa de norocos! Ai pierdut un pas în credința ta în Dumnezeu: ai fost doar răscumpărat, dar nu ai fost schimbat. Pentru ca tu să te conformezi intențiilor lui Dumnezeu, Dumnezeu trebuie să facă personal lucrarea de a te schimba și curăța; dacă ești doar răscumpărat, vei fi incapabil să atingi sfințenia. În acest fel, nu vei fi calificat să te împărtășești din binecuvântările lui Dumnezeu, pentru că ai pierdut un pas în lucrarea lui Dumnezeu de a gestiona omul, care este pasul-cheie al schimbării și perfecționării. Și astfel, tu, un păcătos care tocmai a fost răscumpărat, ești incapabil să primești direct moștenirea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate”

Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat.

Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. De exemplu, când oamenii și-au dat seama că se trag din Moab, au făcut plângeri, au încetat să-și urmeze viața și au devenit absolut negativi. Nu arată aceasta că umanitatea încă este incapabilă să se supună pe deplin stăpânirii lui Dumnezeu? Nu este aceasta exact firea lor coruptă satanică? Când tu nu ai fost supus mustrării, mâinile ți-au fost ridicate mai sus decât toate celelalte, chiar și decât ale lui Isus. Iar voi ați strigat cu voce tare: „Fii un fiu preaiubit al lui Dumnezeu! Fii un intim al lui Dumnezeu! Mai degrabă am muri decât să ne plecăm Satanei! Răzvrătește-te împotriva vechiului Satana! Răzvrătește-te împotriva marelui balaur roșu! Fie ca marele balaur roșu să cadă în mod abject de la putere! Fie ca Dumnezeu să ne facă să fim compleți!" Plânsetele voastre au fost mai puternice decât toate celelalte. Dar apoi a venit vremea mustrării și, încă o dată, firea coruptă a umanității a fost dezvăluită. Apoi, strigătele lor au încetat, iar hotărârea lor a slăbit. Aceasta este corupția omului; mai profundă decât păcatul, este ceva plantat de Satana și înrădăcinată adânc în om. Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

Lucrarea zilelor de pe urmă este de a spune cuvinte. Mari schimbări pot fi produse în om cu ajutorul cuvintelor. Schimbările produse acum în acești oameni, după acceptarea acestor cuvinte, sunt mult mai mari decât cele făcute în oameni, după acceptarea semnelor și minunilor Epocii

Harului. Căci, în Epoca Harului, demonii au fost alungați din om prin punerea mâinilor și prin rugăciune, însă firea coruptă din om a rămas încă. Omul a fost vindecat de boala lui și i-au fost iertate păcatele, dar, în ceea ce privește modul în care omul urma să fie curățat de firea coruptă satanică din interiorul lui, această lucrare trebuia încă să fie făcută. Omul a fost doar mântuit și i-au fost iertate păcatele pentru credința sa, dar natura păcătoasă a omului nu a fost distrusă și încă a rămas în el. Păcatele omului au fost iertate prin intermediul Dumnezeului întrupat, dar acest lucru nu a însemnat că omul nu a mai avut păcat în el. Păcatele omului ar putea fi iertate prin jertfa de păcat, dar, doar în ceea ce privește modul în care omul poate fi făcut să nu mai păcătuiască și modul în care natura sa păcătoasă poate fi distrusă complet și transformată, el nu are nicio cale de a rezolva această problemă. Păcatele omului au fost iertate și acest lucru se datorează lucrării răstignirii lui Dumnezeu, dar omul a continuat să trăiască înlăuntrul vechii sale firi satanice. Acestea fiind spuse, omul trebuie să fie complet mântuit de corupta sa fire satanică, astfel încât natura lui păcătoasă să poată fi complet distrusă, să nu se mai dezvolte niciodată, permițând astfel ca firea omului să fie transformată. Acest lucru ar cere omului să înțeleagă drumul creșterii în viață, să înțeleagă calea vieții și modul de a-și schimba firea. În plus, ar cere omului să acționeze potrivit cu această cale, astfel încât firea lui să poată fi schimbată treptat, iar el să poată trăi sub strălucirea luminii, ca tot ceea ce face el să poată fi în acord cu intențiile lui Dumnezeu, ca el să-și poată arunca firea coruptă satanică și astfel încât să se poată elibera de influența întunericului Satanei, prin aceasta ieșind pe deplin din păcat. Doar atunci va primi omul mântuirea completă. La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii,

prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca

firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

În lucrarea Sa finală de a încheia epoca, firea lui Dumnezeu este una de mustrare și judecată, în care El dezvăluie tot ceea ce este nedrept, pentru a judeca în mod public toate popoarele și pentru a-i desăvârși pe aceia care Îl iubesc cu o inimă sinceră. Doar o fire ca aceasta poate finaliza o epocă. Zilele de pe urmă deja au sosit. Toate lucrurile din creație vor fi separate conform tipului lor și separate în diferite categorii pe baza naturii lor. Acesta este momentul când Dumnezeu dezvăluie rezultatul omenirii și destinația fiecăruia. Dacă oamenii nu ar trece prin mustrare și judecată, atunci nu ar fi niciun mod de a le dezvălui răzvrătirea și nedreptatea. Doar prin mustrare și judecată poate fi dezvăluit rezultatul întregii creații. Omul își arată adevăratul fel doar când este mustrat și judecat. Răul va fi pus cu răul, binele cu binele și, întreaga omenire va fi separată conform tipului său. Prin mustrare și judecată va fi dezvăluit rezultatul întregii creații, astfel încât răul să poată fi pedepsit și binele răsplătit și toți oamenii să se predea stăpânirii lui Dumnezeu. Toată această lucrare trebuie obținută prin mustrare și pedeapsă dreaptă. Deoarece corupția omului a atins apogeul și răzvrătirea sa devine extrem de gravă, doar firea dreaptă a lui Dumnezeu, una care este în principal compusă din mustrare și judecată și care este dezvăluită în timpul zilelor de pe urmă, poate transforma și îl poate întregi pe om. Doar această fire poate expune răul și, astfel, îi poate pedepsi sever pe toți cei nedrepți. De aceea, o fire precum aceasta este impregnată cu semnificația epocii, iar revelația și arătarea firii Sale se manifestă pentru lucrarea fiecărei noi epoci. Dumnezeu nu Își dezvăluie firea în mod arbitrar

și fără semnificație. Presupunând că, în dezvăluirea rezultatului omului în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu încă ar acorda omului infinită milă și iubire și ar continua să fie iubitor față de el, și nu l-ar supune pe om judecății drepte, ci i-ar arăta mai degrabă toleranță, răbdare și iertare, și ar ierta omul indiferent cât de grave ar fi păcatele sale, fără nicio urmă de dreaptă judecată: atunci, când ar putea fi încheiată întreaga gestionare a lui Dumnezeu? Când ar putea o fire ca aceasta să poată să conducă oamenii către destinația corespunzătoare omenirii? Luați, spre exemplu, un judecător care este întotdeauna iubitor, un judecător cu o față binevoitoare și o inimă blândă. El îi iubește pe oameni indiferent de infracțiunile pe care le-ar fi comis și este iubitor și indulgent cu ei indiferent cine ar fi. În acel caz, când ar putea el să ajungă la un verdict drept? În timpul zilelor de pe urmă, doar judecata dreaptă poate separa omul conform tipului său și poate aduce omul într-un nou ținut. În acest mod, întreaga epocă este finalizată prin firea dreaptă a lui Dumnezeu de judecată și mustrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

Cei care pot rămâne neclintiți în timpul lucrării de judecată și mustrare a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă – adică, pe parcursul lucrării finale de purificare – vor fi aceia care vor intra în odihna din urmă alături de Dumnezeu; ca atare, toți cei care intră în odihnă vor fi fost eliberați de influența Satanei și obținuți de Dumnezeu după ce vor fi fost supuși lucrării Sale finale de purificare. Acești oameni, care vor fi fost în sfârșit obținuți de Dumnezeu, vor intra în odihna finală. Scopul lucrării de mustrare și judecată a lui Dumnezeu este, în esență, de a purifica omenirea de dragul odihnei finală; altfel, nimeni din omenire nu ar putea să fie clasificat în diferite categorii în funcție de fel, ori să intre în odihnă. Această lucrare este singura cale ca omenirea să intre în odihnă. Doar lucrarea de purificare a lui Dumnezeu va curăți oamenii de nedreptatea lor și doar lucrarea Lui de

mustrare și judecată va aduce la lumină acele elemente răzvrătite ale omenirii, separându-i astfel pe cei care pot fi mântuiți de cei care nu pot și pe cei care vor rămâne de cei care nu vor rămâne. Când această lucrare se va termina, acei oameni cărora le este permis să rămână vor fi cu toții curățiți și vor intra într-un stadiu de umanitate mai înalt în care se vor bucura de o a doua viață umană mai minunată pe pământ; cu alte cuvinte, ei vor începe ziua lor umană de odihnă și vor coexista cu Dumnezeu. După ce aceia cărora nu li se permite să rămână vor fi fost mustrați și judecați, adevăratele lor fețe vor fi expuse complet, după care toți vor fi distruși și, ca și Satanei, nu li se va mai permite să supraviețuiască pe pământ. Umanitatea viitorului nu va mai include niciunul dintre aceste tipuri de oameni; astfel de oameni nu sunt potriviți să intre pe pământul odihnei finale, nici nu sunt potriviți să se alăture zilei odihnei pe care Dumnezeu și omenirea o vor împărtăși, căci ei sunt ținte ale pedepsei și sunt oameni răi, nedrepți. Ei au fost răscumpărați odată și au fost și judecați și mustrați; pe lângă acestea, ei au lucrat odată pentru Dumnezeu. Totuși, când va veni ziua de pe urmă, tot vor fi eliminați și distruși din cauza propriei răutăți și ca urmare a răzvrătirii și incapacității lor de a fi răscumpărați; ei nu vor mai veni întru ființă în lumea viitorului și nu vor mai trăi în rasa umană a viitorului. Fie că sunt duhuri ale morților sau oameni care încă trăiesc în trup, toți răufăcătorii și toți cei care nu au fost mântuiți vor fi distruși odată ce aceia sfinți din cadrul omenirii vor intra în odihnă. Cât despre aceste duhuri și acești oameni răufăcători sau duhurile oamenilor drepți și aceia care săvârșesc dreptatea, indiferent cărei epoci aparțin, toți cei care sunt răi vor fi distruși în cele din urmă și toți cei care sunt drepți vor supraviețui. Dacă o persoană sau duh va primi mântuirea nu se decide pe baza lucrării epocii de pe urmă; mai degrabă, se stabilește în funcție de faptul dacă au fost potrivnici sau dacă s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Oamenii din epoca precedentă care au

înfăptuit răul și nu au putut dobândi mântuirea vor fi, fără îndoială, ținte pentru pedeapsă, iar cei din această eră care fac rău și nu pot fi mântuiți vor fi și ei, negreșit, ținte pentru pedeapsă. Oamenii sunt clasificați pe baza binelui și a răului, nu pe baza epocii în care trăiesc. Odată clasificați astfel, ei nu vor fi pedepsiți sau recompensați imediat; mai degrabă, Dumnezeu Își va îndeplini lucrarea de pedepsire a răului și recompensare a binelui după ce Și-a dus la bun sfârșit lucrarea de cucerire în zilele de pe urmă. De fapt, El a separat oamenii în buni și răi încă de când Și-a început lucrarea de mântuire a omenirii. Doar că îi va răsplăti pe cei drepți și îi va pedepsi pe cei răi numai după ce lucrarea Lui s-a încheiat; El nu îi va separa în categorii după finalizarea lucrării Sale și, apoi, nu va trece imediat la îndeletnicirea de pedepsire a răului și răsplătire a binelui. Mai degrabă, Se va îndeletnici cu asta doar atunci când lucrarea Sa va fi pe deplin finalizată. Întregul scop din spatele lucrării ultime a lui Dumnezeu de pedepsire a răului și răsplătire a binelui este de a purifica pe deplin toți oamenii, pentru ca El să poată aduce o omenire pur sfântă la odihna veșnică. Această etapă a lucrării Sale este cea mai importantă; este etapa finală a întregii Sale lucrări de gestionare. Dacă Dumnezeu nu i-ar fi distrus pe cei răi, ci le-ar fi permis în schimb să rămână, atunci toți oamenii încă ar fi incapabili să intre în odihnă, iar Dumnezeu nu ar fi putut să aducă întreaga omenire într-un ținut mai bun. Astfel de lucrare nu ar fi completă. Când lucrarea Sa va fi încheiată, întreaga omenire va fi complet sfântă; doar în acest fel va reuși Dumnezeu să trăiască pașnic în odihnă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Fragmente din filme similare

Este oare iertarea păcatelor noastre biletul către Împărăția Cerurilor?

De ce face Dumnezeu lucrarea de judecată din zilele de pe urmă?

Mărturii similare bazate pe experiențe

În sfârșit am găsit calea spre purificare

Predici similare

Domnul Isus a răscumpărat omenirea, deci de ce ar face lucrarea de judecată atunci când Se întoarce în zilele de pe urmă?

Păcatele noastre sunt iertate. Ne va primi Domnul direct în Împărăția Lui când Se întoarce?

Imnuri similare

Acceptați judecata lui Hristos al zilelor din urmă pentru a fi purificați

Lucrarea de judecată și mustrare merge mai în profunzime decât cea de răscumpărare

b. Cum face Dumnezeu lucrarea de judecată și ce rezultate poate obține această lucrare

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să I se supună lui Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl disprețuiesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine intențiile lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste

efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

În Epoca Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a inaugura noua epocă, pentru a schimba mijloacele prin care lucrează și pentru a face lucrarea întregii epoci. Acesta este principiul conform căruia lucrează Dumnezeu în Epoca Cuvântului. El a devenit trup pentru a vorbi din diferite perspective, astfel încât omul să poată să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu, care este Cuvântul care Se arată în trup, și să vadă înțelepciunea și natura Sa minunată. O astfel de lucrare este făcută pentru a atinge mai bine obiectivele de cucerire, desăvârșire și alungare a omului, care reprezintă adevăratul sens al folosirii cuvintelor pentru a lucra în Epoca Cuvântului. Prin aceste cuvinte, oamenii ajung să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu, substanța omului și în ce se cuvine să intre omul. Prin cuvinte, lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facă în Epoca Cuvântului este adusă, în întregime, la îndeplinire. Prin aceste cuvinte, oamenii sunt dați în vileag, alungați și încercați. Oamenii au văzut cuvintele lui Dumnezeu, au auzit aceste cuvinte și au recunoscut existența acestor cuvinte. Ca rezultat, ei au ajuns să creadă în existența lui Dumnezeu, în atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și în iubirea lui Dumnezeu față de om și în dorința Lui de a-l mântui pe om. „Cuvintele” pot fi simple și obișnuite, dar cuvintele din gura Dumnezeului întrupat zguduie universul, transformă inimile, noțiunile și vechile firi ale oamenilor și transformă modul în care obișnuia să apară întreaga lume. De-a lungul veacurilor, numai Dumnezeul de astăzi a lucrat în acest fel și numai El

vorbește astfel și vine pentru a-l mântui pe om astfel. Începând din acest moment, omul trăiește sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, păstorit și aprovizionat de cuvintele Sale. Oamenii trăiesc în lumea cuvintelor lui Dumnezeu, printre blestemele și binecuvântările cuvintelor lui Dumnezeu și există și mai mulți oameni care au ajuns să trăiască sub judecata și mustrarea cuvintelor Sale. Aceste cuvinte și această lucrare sunt, toate, de dragul mântuirii omului, pentru împlinirea voii lui Dumnezeu și pentru schimbarea înfățișării inițiale a lumii vechii creații. Dumnezeu a creat lumea folosind cuvinte, îi conduce pe oameni peste tot prin univers folosind cuvinte și îi cucerește și îi mântuiește folosind cuvinte. În cele din urmă, El va folosi cuvinte pentru a pune capăt întregii lumi de demult, încheindu-Și, în întregime, planul de gestionare. De-a lungul Epocii Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a-Și face lucrarea și pentru a obține rezultatele lucrării Sale. El nu face minuni, nici nu săvârșește miracole, ci doar Își face lucrarea prin cuvinte. Datorită acestor cuvinte, omul este hrănit și aprovizionat și dobândește cunoaștere și experiență reală. În Epoca Cuvântului, omul a fost excepțional de binecuvântat. El nu suferă nicio durere fizică și se bucură, pur și simplu, de abundența cuvintelor lui Dumnezeu; fără a fi nevoit să se ducă să mai caute sau să mai călătorească orbește, din mijlocul tihnei sale, el vede arătarea lui Dumnezeu, Îl aude vorbind cu gura Lui, primește ceea ce dă El și Îl privește cum Își face, în persoană, lucrarea. Acestea sunt lucruri de care oamenii epocilor trecute nu au putut să se bucure și sunt binecuvântări pe care ei nu le-au putut primi niciodată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului”

În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu a venit în principal pentru a-Și rosti cuvintele. El vorbește din perspectiva Duhului, din perspectiva omului

și din perspectiva celei de-a treia persoane; El vorbește în moduri diferite, folosind o singură cale pentru o perioadă de timp și folosește vorbirea pentru a schimba noțiunile omului și a înlătura imaginea Dumnezeului nedeslușit din inima omului. Aceasta este lucrarea principală săvârșită de Dumnezeu. Deoarece omul crede că Dumnezeu a venit să-i vindece pe bolnavi, să alunge demoni, să facă minuni și să-i dăruiască binecuvântări materiale omului, Dumnezeu îndeplinește această etapă a lucrării – lucrarea de mustrare și judecată – pentru a elimina astfel de lucruri din noțiunile omului, ca omul să poată cunoaște realitatea și normalitatea lui Dumnezeu și astfel încât imaginea lui Isus să poată fi îndepărtată din inima lui și înlocuită cu o nouă imagine a lui Dumnezeu. De îndată ce imaginea Lui în om se învechește, atunci aceasta devine un idol. Când Isus a venit și a îndeplinit acea etapă a lucrării, El nu L-a reprezentat în întregime pe Dumnezeu. El a făcut niște semne și minuni, a rostit câteva cuvinte și, în cele din urmă, a fost crucificat. A reprezentat o parte a lui Dumnezeu. El nu putea să reprezinte tot ceea ce este al lui Dumnezeu, ci L-a reprezentat făcând o parte din lucrarea Sa. Aceasta pentru că Dumnezeu este atât de mare și de minunat și de nepătruns, și deoarece Dumnezeu săvârșește numai o parte a lucrării Sale în fiecare epocă. Lucrarea făcută de Dumnezeu în această epocă este în principal furnizarea cuvintelor pentru viața omului, expunerea naturii-esențe a omului și a firii lui corupte, și eliminarea concepțiilor religioase, a gândirii feudale și a gândirii depășite; cunoașterea și cultura omului. Trebuie să fie spălate prin darea în vileag de către cuvintele lui Dumnezeu. În zilele de pe urmă, pentru a-l desăvârși pe om, Dumnezeu folosește cuvinte, și nu semne și minuni. El Își folosește cuvintele pentru a-l expune pe om, a-l judeca, a-l mustra și a-l desăvârși astfel încât, în cuvintele lui Dumnezeu, omul să ajungă să-I vadă

înțelepciunea și frumusețea și să înțeleagă firea lui Dumnezeu; astfel încât, prin cuvintele Lui, omul să Îi vadă faptele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi"

De fapt, lucrarea ce se face astăzi este ca oamenii să se răzvrătească împotriva Satanei, vechiul lor strămoș. Toate judecățile prin cuvânt au ca scop să scoată la lumină firea coruptă a omenirii și să permită oamenilor să înțeleagă esența vieții. Aceste judecăți repetate pătrund în inimile oamenilor. Fiecare judecată are legătură directă cu soarta lor și este menită să le rănească inimile pentru ca ei să se lepede de acele lucruri și, în acest fel, să cunoască viața, să cunoască această lume întinată, să cunoască înțelepciunea și atotputernicia lui Dumnezeu și, de asemenea, să cunoască această omenire care e coruptă de Satana. Cu cât mai mult sunt mustrarea și judecata astfel, cu atât inima omului poate fi rănită mai mult și cu atât mai mult duhul său se poate deștepta. Scopul acestui fel de judecată este deșteptarea duhurilor acestor oameni extrem de corupți și profund amăgiți. Omul nu are duh, adică duhul său s-a stins cu mult timp în urmă și nu știe că există Cerurile, nu știe că există un Dumnezeu și cu siguranță nu are habar că se zbate în abisul morții; de unde să știe că trăiește în acest iad demonic pe pământ? De unde să știe că leșul său putred a fost azvârlit, prin corupția Satanei, în gheena morții? De unde să știe că tot ce se află pe pământ a fost de mult iremediabil distrus de omenire? Și de unde să știe că a coborât Creatorul astăzi pe pământ și este în căutarea unui grup de oameni corupți pe care El îi poate salva? Chiar după ce omul experimentează fiecare rafinare și judecată posibilă, conștiința sa trândavă tot nu se înflăcărează și chiar este, practic, nepăsătoare. Ce degenerată e omenirea! Și cu toate că acest tip de judecată seamănă cu o grindină nemiloasă care cade din ceruri, este de cel mai mare folos omului. Dacă oamenii nu ar fi judecați

astfel, totul ar fi în zadar și salvarea oamenilor din prăpastia nefericirii ar fi absolut imposibilă. Dacă nu ar fi această lucrare, oamenilor le-ar fi foarte greu să scape din gheenă pentru că inimile lor au pierit cu mult timp în urmă, iar duhurile lor au fost de mult strivite de Satana. Pentru a vă salva pe voi cei care v-ați afundat în cele mai adânci hăuri ale degenerării trebuie să fiți chemați cu înverșunare, să fiți judecați cu înverșunare; abia atunci va fi posibil să vă deșteptați inimile înghețate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei desăvârșiți pot trăi o viață plină de sens”

Astăzi, Dumnezeu vă judecă, vă mustră și vă condamnă, dar să știi că scopul acestei condamnări este ca tu să te cunoști pe tine. El condamnă, blestemă, judecă și mustră pentru ca tu să poți să te cunoști pe tine însuți, astfel încât firea ta să se poată schimba și, în plus, pentru ca tu să îți poți cunoaște valoarea și să vezi că toate acțiunile lui Dumnezeu sunt drepte, în conformitate cu firea Sa și cu cerințele lucrării Sale, că El lucrează potrivit planului Său pentru mântuirea omului și că este Dumnezeul drept care îl iubește, îl mântuiește, îl judecă și îl mustră pe om. Dacă tu știi doar că ai un statut umil, că ești corupt și răzvrătit, dar nu știi că Dumnezeu vrea să-Și facă mântuirea clară prin judecata și mustrarea pe care El le săvârșește în tine astăzi, atunci nu ai cum să capeți experiență, și cu atât mai puțin ești capabil să mergi mai departe. Dumnezeu nu a venit să omoare sau să distrugă, ci să judece, să blesteme, să mustre și să mântuiască. Până la încheierea planului Său de gestionare de 6000 de ani – înainte ca El să arate clar sfârșitul fiecărei categorii de oameni – lucrarea lui Dumnezeu pe pământ va fi de dragul mântuirii; scopul acesteia este doar de a-i face compleți pe cei care Îl iubesc – pe deplin – și de a-i determina să se predea stăpânirii Lui. Indiferent de modul în care Dumnezeu mântuiește oamenii, totul se săvârșește prin a-i face să scape de vechea lor natură satanică;

adică, El îi mântuiește făcându-i să caute viața. Dacă ei nu fac asta, atunci nu vor avea cum să accepte mântuirea lui Dumnezeu. Mântuirea este lucrarea lui Dumnezeu Însuși, iar căutarea vieții este ceva ce omul trebuie să-și asume pentru a accepta mântuirea. În ochii omului, mântuirea este dragostea lui Dumnezeu, iar dragostea lui Dumnezeu nu poate fi mustrare, judecată și blesteme; mântuirea trebuie să conțină iubire, compasiune și, mai mult, cuvinte de consolare, cât și binecuvântări nesfârșite oferite de Dumnezeu. Oamenii cred că, atunci când Dumnezeu îi mântuiește, El face aceasta atingându-i prin binecuvântările și harul Său, ca ei să-și poată dărui inimile lui Dumnezeu. Adică faptul că îl atinge pe om înseamnă că-l mântuiește. O mântuire ca aceasta se săvârșește făcând un târg. Doar atunci când Dumnezeu le dăruiește de o sută de ori mai mult, oamenii vor veni să se predea înaintea numelui lui Dumnezeu și se vor strădui să facă bine pentru El și să-I aducă glorie. Nu asta este intenția lui Dumnezeu pentru omenire. Dumnezeu a venit să lucreze pe pământ pentru a mântui omenirea coruptă; nimic fals în asta. Dacă ar fi, El cu siguranță nu ar fi venit să-Și facă lucrarea în persoană. În trecut, metoda Sa de mântuire era de a arăta cea mai mare iubire și compasiune, până într-acolo încât a dat Satanei tot ce avea El, în schimbul întregii omeniri. Prezentul nu este deloc asemănător trecutului: mântuirea oferită vouă astăzi vine în timpul zilelor de pe urmă, în timpul clasificării fiecăruia după fel; mijloacele prin care sunteți mântuiți nu sunt iubire sau compasiune, ci mustrare și judecată pentru ca omul să fie pe deplin mântuit. Astfel, tot ceea ce primiți este mustrare, judecată și nimicire fără milă, dar să știți un lucru: în această nimicire nemiloasă nu există nici cea mai mică pedeapsă. Indiferent cât de dure ar putea fi cuvintele Mele, asupra voastră nu se abat decât câteva cuvinte care s-ar putea să vi se pară complet nemiloase și, indiferent cât de mânios aș putea fi, ce vine asupra voastră sunt tot cuvinte de învățătură, iar Eu nu vreau să

vă rănesc sau să vă ucid. Nu sunt toate acestea o realitate? Să știți că astăzi, fie că este vorba de judecată dreaptă sau de rafinare și mustrare nemiloase, toate sunt de dragul mântuirii. Indiferent dacă astăzi fiecare este clasificat în funcție de felul său ori dacă sunt dezvăluite categoriile de oameni, scopul tuturor cuvintelor și lucrărilor lui Dumnezeu este de a-i mântui pe cei care-L iubesc cu adevărat. Judecata dreaptă este adusă pentru a-l purifica pe om, iar rafinarea nemiloasă este pentru a-l curăți; cuvintele aspre sau mustrarea sunt pentru a-l purifica pe om și de dragul mântuirii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți intenția lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului"

Dumnezeu face lucrarea de judecată și mustrare în așa fel încât omul să poată să Îl cunoască, și pentru mărturisirea Lui. Fără judecata Lui asupra firii stricate a omului, omul nu ar putea cunoaște firea Sa cea dreaptă, care nu îngăduie nicio ofensă, și nici nu ar putea omul să-și transforme vechea lui cunoaștere despre Dumnezeu într-una nouă. Pentru mărturisirea Sa și pentru gestionarea Sa, El Își face publică totalitatea, îngăduindu-i astfel omului, prin arătarea Lui publică, să atingă cunoașterea lui Dumnezeu, să-și schimbe firea, și să fie martor răsunător pentru Dumnezeu. Schimbarea firii omului se îndeplinește prin diferite tipuri de lucrări ale lui Dumnezeu; fără astfel de schimbări în firea omului, omul nu ar fi în stare să fie martor pentru Dumnezeu și nu s-ar putea conforma voii lui Dumnezeu. Schimbările din firea omului semnifică faptul că omul s-a eliberat din robia Satanei și de influența întunericului și că a devenit, cu adevărat, un model și un specimen al lucrării lui Dumnezeu, un martor al lui Dumnezeu și cineva care se conformează voii lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeul întrupat a venit să-Și facă lucrarea pe pământ și cere ca omul să capete cunoaștere despre El, supunere față de El, să fie mărturie pentru El, să Îi cunoască lucrarea concretă și firească, să se supună tuturor cuvintelor și lucrării Sale, care nu

sunt potrivite cu noțiunile omului, și să fie martor pentru toată lucrarea pe care o săvârșește El ca să-l mântuiască pe om, cât și pentru toate faptele pe care le face El pentru a-l cuceri pe om. Cei care sunt martori pentru Dumnezeu trebuie să aibă cunoaștere despre Dumnezeu; numai acest fel de mărturie este adevărată și practică și numai acest fel de mărturie îl poate face de rușine pe Satana. Dumnezeu îi folosește pe cei care au ajuns să-L cunoască trecând prin judecata, mustrarea și emondarea Sa, pentru a fi martori pentru El. El îi folosește pe cei care au fost stricați de Satana ca să fie martori pentru El și la fel îi folosește și pe cei a căror fire s-a schimbat și care au dobândit astfel binecuvântările Sale, pentru a fi martori pentru El. El nu are nevoie ca omul să-L slăvească numai cu gura, și nici nu Îi trebuie laudele și mărturia celor din tagma Satanei, care nu au fost mântuiți de El. Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt potriviți să fie martori pentru El și numai cei a căror fire s-a schimbat sunt potriviți să fie martori pentru El. Dumnezeu nu îi va îngădui omului să-I facă numele de rușine în mod voit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

În lucrarea Sa finală de a încheia epoca, firea lui Dumnezeu este una de mustrare și judecată, în care El dezvăluie tot ceea ce este nedrept, pentru a judeca în mod public toate popoarele și pentru a-i desăvârși pe aceia care Îl iubesc cu o inimă sinceră. Doar o fire ca aceasta poate finaliza o epocă. Zilele de pe urmă deja au sosit. Toate lucrurile din creație vor fi separate conform tipului lor și separate în diferite categorii pe baza naturii lor. Acesta este momentul când Dumnezeu dezvăluie rezultatul omenirii și destinația fiecăruia. Dacă oamenii nu ar trece prin mustrare și judecată, atunci nu ar fi niciun mod de a le dezvălui răzvrătirea și nedreptatea. Doar prin mustrare și judecată poate fi dezvăluit rezultatul întregii creații. Omul

își arată adevăratul fel doar când este mustrat și judecat. Răul va fi pus cu răul, binele cu binele și, întreaga omenire va fi separată conform tipului său. Prin mustrare și judecată va fi dezvăluit rezultatul întregii creații, astfel încât răul să poată fi pedepsit și binele răsplătit și toți oamenii să se predea stăpânirii lui Dumnezeu. Toată această lucrare trebuie obținută prin mustrare și pedeapsă dreaptă. Deoarece corupția omului a atins apogeul și răzvrătirea sa devine extrem de gravă, doar firea dreaptă a lui Dumnezeu, una care este în principal compusă din mustrare și judecată și care este dezvăluită în timpul zilelor de pe urmă, poate transforma și îl poate întregi pe om. Doar această fire poate expune răul și, astfel, îi poate pedepsi sever pe toți cei nedrepți. De aceea, o fire precum aceasta este impregnată cu semnificația epocii, iar revelația și arătarea firii Sale se manifestă pentru lucrarea fiecărei noi epoci. Dumnezeu nu Își dezvăluie firea în mod arbitrar și fără semnificație. Presupunând că, în dezvăluirea rezultatului omului în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu încă ar acorda omului infinită milă și iubire și ar continua să fie iubitor față de el, și nu l-ar supune pe om judecății drepte, ci i-ar arăta mai degrabă toleranță, răbdare și iertare, și ar ierta omul indiferent cât de grave ar fi păcatele sale, fără nicio urmă de dreaptă judecată: atunci, când ar putea fi încheiată întreaga gestionare a lui Dumnezeu? Când ar putea o fire ca aceasta să poată să conducă oamenii către destinația corespunzătoare omenirii? Luați, spre exemplu, un judecător care este întotdeauna iubitor, un judecător cu o față binevoitoare și o inimă blândă. El îi iubește pe oameni indiferent de infracțiunile pe care le-ar fi comis și este iubitor și indulgent cu ei indiferent cine ar fi. În acel caz, când ar putea el să ajungă la un verdict drept? În timpul zilelor de pe urmă, doar judecata dreaptă poate separa omul conform tipului său și poate aduce omul într-un nou ținut. În acest mod, întreaga epocă este finalizată prin firea dreaptă a lui Dumnezeu de judecată și mustrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Cei care pot rămâne neclintiți în timpul lucrării de judecată și mustrare a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă – adică, pe parcursul lucrării finale de purificare – vor fi aceia care vor intra în odihna din urmă alături de Dumnezeu; ca atare, toți cei care intră în odihnă vor fi fost eliberați de influența Satanei și obținuți de Dumnezeu după ce vor fi fost supuși lucrării Sale finale de purificare. Acești oameni, care vor fi fost în sfârșit obținuți de Dumnezeu, vor intra în odihna finală. Scopul lucrării de mustrare și judecată a lui Dumnezeu este, în esență, de a purifica omenirea de dragul odihnei finală; altfel, nimeni din omenire nu ar putea să fie clasificat în diferite categorii în funcție de fel, ori să intre în odihnă. Această lucrare este singura cale ca omenirea să intre în odihnă. Doar lucrarea de purificare a lui Dumnezeu va curăți oamenii de nedreptatea lor și doar lucrarea Lui de mustrare și judecată va aduce la lumină acele elemente răzvrătite ale omenirii, separându-i astfel pe cei care pot fi mântuiți de cei care nu pot și pe cei care vor rămâne de cei care nu vor rămâne. Când această lucrare se va termina, acei oameni cărora le este permis să rămână vor fi cu toții curățiți și vor intra într-un stadiu de umanitate mai înalt în care se vor bucura de o a doua viață umană mai minunată pe pământ; cu alte cuvinte, ei vor începe ziua lor umană de odihnă și vor coexista cu Dumnezeu. După ce aceia cărora nu li se permite să rămână vor fi fost mustrați și judecați, adevăratele lor fețe vor fi expuse complet, după care toți vor fi distruși și, ca și Satanei, nu li se va mai permite să supraviețuiască pe pământ. Umanitatea viitorului nu va mai include niciunul dintre aceste tipuri de oameni; astfel de oameni nu sunt potriviți să intre pe pământul odihnei finale, nici nu sunt potriviți să se alăture zilei odihnei pe care Dumnezeu și omenirea o vor împărtăși, căci ei sunt ținte ale pedepsei și sunt oameni răi, nedrepți. Ei au fost răscumpărați odată și au fost și judecați și mustrați; pe lângă acestea, ei

au lucrat odată pentru Dumnezeu. Totuși, când va veni ziua de pe urmă, tot vor fi eliminați și distruși din cauza propriei răutăți și ca urmare a răzvrătirii și incapacității lor de a fi răscumpărați; ei nu vor mai veni întru ființă în lumea viitorului și nu vor mai trăi în rasa umană a viitorului. Fie că sunt duhuri ale morților sau oameni care încă trăiesc în trup, toți răufăcătorii și toți cei care nu au fost mântuiți vor fi distruși odată ce aceia sfinți din cadrul omenirii vor intra în odihnă. Cât despre aceste duhuri și acești oameni răufăcători sau duhurile oamenilor drepți și aceia care săvârșesc dreptatea, indiferent cărei epoci aparțin, toți cei care sunt răi vor fi distruși în cele din urmă și toți cei care sunt drepți vor supraviețui. Dacă o persoană sau duh va primi mântuirea nu se decide pe baza lucrării epocii de pe urmă; mai degrabă, se stabilește în funcție de faptul dacă au fost potrivnici sau dacă s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Oamenii din epoca precedentă care au înfăptuit răul și nu au putut dobândi mântuirea vor fi, fără îndoială, ținte pentru pedeapsă, iar cei din această eră care fac rău și nu pot fi mântuiți vor fi și ei, negreșit, ținte pentru pedeapsă. Oamenii sunt clasificați pe baza binelui și a răului, nu pe baza epocii în care trăiesc. Odată clasificați astfel, ei nu vor fi pedepsiți sau recompensați imediat; mai degrabă, Dumnezeu Își va îndeplini lucrarea de pedepsire a răului și recompensare a binelui după ce Și-a dus la bun sfârșit lucrarea de cucerire în zilele de pe urmă. De fapt, El a separat oamenii în buni și răi încă de când Și-a început lucrarea de mântuire a omenirii. Doar că îi va răsplăti pe cei drepți și îi va pedepsi pe cei răi numai după ce lucrarea Lui s-a încheiat; El nu îi va separa în categorii după finalizarea lucrării Sale și, apoi, nu va trece imediat la îndeletnicirea de pedepsire a răului și răsplătire a binelui. Mai degrabă, Se va îndeletnici cu asta doar atunci când lucrarea Sa va fi pe deplin finalizată. Întregul scop din spatele lucrării ultime a lui Dumnezeu de pedepsire a răului și răsplătire a binelui este de a purifica pe deplin toți oamenii, pentru

ca El să poată aduce o omenire pur sfântă la odihna veşnică. Această etapă a lucrării Sale este cea mai importantă; este etapa finală a întregii Sale lucrări de gestionare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea şi lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu şi omul vor intra în odihnă împreună”

Fragmente din filme similare

Cum face Dumnezeu lucrarea de judecată pentru a curăți și mântui omul în zilele de pe urmă?

Mărturii similare bazate pe experiențe

Știu calea de-a înlătura firea coruptă

Predici similare

Cum purifică și mântuiește omenirea lucrarea de judecată a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă?

Imnuri similare

Înțelesul lucrării de judecată a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă

Judecata și mustrarea dezvăluie mântuirea de la Dumnezeu

Singura cale a omenirii spre odihnă

c. Lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu este lucrarea de judecată de la marele tron alb

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

În legătură cu judecata ce începe de la casa lui Dumnezeu, despre care s-a vorbit în vremurile trecute, cuvântul „judecată” se referă la judecata pe care Dumnezeu o săvârșește azi asupra celor care vin în fața tronului Său în zilele de pe urmă. Poate că există unii care cred în astfel de închipuiri supranaturale precum aceea că, atunci când vor veni zilele de pe urmă, Dumnezeu va ridica o masă mare în ceruri, peste care va întinde o față de masă albă și, apoi, așezat pe un tron măreț, cu toți oamenii îngenunchiați la pământ, El va dezvălui păcatele tuturor și astfel, va decide dacă se vor înălța la ceruri sau vor fi trimiși jos, în iazul de foc și pucioasă. Indiferent de închipuirile omului, ele nu pot modifica esența lucrării lui Dumnezeu. Închipuirile oamenilor nu sunt nimic altceva decât proiecții ale gândurilor acestora și vin din mintea lor, adunate și puse cap la cap din cele văzute și auzite de om. De aceea, spun că, indiferent cât de uimitoare sunt imaginile create, acestea nu sunt nimic altceva decât desene pe hârtie și nu pot înlocui planul lucrării lui Dumnezeu. La urma urmei, omul a fost corupt de Satana, deci cum ar putea el înțelege gândurile lui Dumnezeu? Omul concepe lucrarea de judecată a lui Dumnezeu ca pe ceva fantastic. El crede că, din moment ce Dumnezeu Însuși săvârșește lucrarea judecății, atunci aceasta trebuie să fie de o amploare fără egal și de neînțeles pentru muritori și trebuie să răsune de la un capăt la altul al cerurilor și să cutremure pământul; altfel, cum ar putea fi lucrarea de judecată a lui Dumnezeu? El crede că, din moment ce aceasta este lucrarea judecății, Dumnezeu trebuie

să fie deosebit de impunător și măreț atunci când lucrează, iar cei care sunt judecați trebuie să se tânguiască în lacrimi și să cadă în genunchi implorând milă. O astfel de scenă trebuie să fie foarte spectaculoasă și să însuflețească profund… Toată lumea își imaginează lucrarea de judecată a lui Dumnezeu ca fiind ceva miraculos. Știi, totuși, că în timp ce Dumnezeu Își începuse demult lucrarea de judecată printre oameni, tu te cuibăreai într-o ignoranță liniștită? Că în momentul în care vei crede că lucrarea de judecată a lui Dumnezeu a început oficial, Dumnezeu va fi făcut deja din nou cerurile și pământul? În acel moment, poate că tocmai vei fi ajuns să înțelegi sensul vieții, dar nemiloasa lucrare de pedepsire a lui Dumnezeu te va duce, încă adormit adânc, în iad. Doar atunci vei realiza dintr-o dată că lucrarea de judecată lui Dumnezeu s-a încheiat deja.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Atunci când vine vorba despre „judecată”, te gândești probabil la cuvintele rostite de Iahve pentru a-i învăța pe oamenii din toate regiunile și la cuvintele pe care Isus le-a rostit pentru a-i dojeni pe farisei. În ciuda severității lor, aceste cuvinte nu erau judecata lui Dumnezeu asupra omului, ci doar cuvinte rostite de Dumnezeu în medii diferite, adică în contexte diferite. Ele se deosebesc de cuvintele rostite de Hristos al zilelor de pe urmă când judecă omul în zilele de pe urmă. Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie

cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Unii cred că Dumnezeu ar putea să vină într-un moment necunoscut pe pământ și să Se arate omului, după care El personal va judeca întreaga omenire, încercându-i pe oameni unul câte unul, fără ca cineva să fie omis. Cei care gândesc în acest fel nu cunosc această etapă a lucrării întrupării. Dumnezeu nu-i judecă pe oameni unul câte unul și nu îi testează pe oameni unul câte unul; făcând astfel, nu ar fi lucrarea judecății. Nu este la fel

corupția întregii omeniri? Nu este substanța întregii omeniri la fel? Ceea ce este judecat este substanța coruptă a omenirii, substanța omului coruptă de către Satana și toate păcatele omului. Dumnezeu nu judecă greșelile mărunte și neînsemnate ale omului. Lucrarea de judecată este reprezentativă și nu este îndeplinită în mod special pentru o anumită persoană. Mai degrabă, este o lucrare în care un grup de oameni sunt judecați pentru a reprezenta judecata întregii omeniri. Îndeplinind în mod personal lucrarea Sa asupra unui grup de oameni, Dumnezeu în trup folosește lucrarea Sa pentru a reprezenta lucrarea întregii omeniri, după care ea este răspândită treptat. Tot așa este și lucrarea de judecată. Dumnezeu nu judecă un anumit tip de persoană sau un anumit grup de oameni, ci judecă, în schimb, nedreptatea întregii omeniri – împotrivirea omului față de Dumnezeu, de exemplu, sau lipsa fricii omului față de El sau tulburarea lucrării lui Dumnezeu de către om și așa mai departe. Ceea ce este judecat este substanța omenirii de împotrivire față de Dumnezeu, iar această lucrare este lucrarea de cucerire a zilelor de pe urmă. Lucrarea și cuvântul Dumnezeului întrupat, mărturisit de către om, sunt lucrarea judecății înaintea marelui tron alb în zilele de pe urmă, care a fost concepută de către om în timpul vremurilor trecute. Lucrarea care este făcută în prezent de către Dumnezeul întrupat este exact judecata din fața marelui tron alb. Dumnezeul întrupat de astăzi este Dumnezeul care judecă întreaga omenire în timpul zilelor de pe urmă. Acest trup și lucrarea, cuvântul Său și întreaga Sa fire sunt totalitatea Lui. Deși sfera lucrării Sale este limitată și nu implică în mod direct întregul univers, substanța lucrării de judecată este judecata directă a întregii omeniri – nu doar pentru aleșii din China, și nici pentru un număr mic de oameni. În timpul lucrării lui Dumnezeu în trup, deși sfera acestei lucrări nu implică întregul univers, ea reprezintă lucrarea întregului univers și, după ce încheie activitatea în sfera lucrării trupului Său, El va extinde imediat

această lucrare către întregul univers, în același fel în care Evanghelia lui Isus s-a răspândit în întregul univers, urmând învierii și înălțării Sale. Indiferent dacă este lucrarea Duhului sau lucrarea trupului, este o lucrare care este îndeplinită într-o sferă limitată, dar care reprezintă lucrarea întregului univers. În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu Își apărând în identitatea Sa întrupată, iar Dumnezeu în trup este Dumnezeul care judecă omul înaintea marelui tron alb. Indiferent dacă El este Duhul sau trupul, Cel care face lucrarea de judecată este Dumnezeul care judecă omenirea în timpul zilelor de pe urmă. Acest lucru este definit pe baza lucrării Sale și nu este definit în funcție de arătarea Sa exterioară sau de alți câțiva factori.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Lucrarea de cucerire de astăzi este menită să clarifice cum va fi sfârșitul omului. De ce se spune că mustrarea și judecata de astăzi sunt judecata înaintea marelui tron alb al zilelor de pe urmă? Nu vezi asta? De ce este lucrarea de cucerire etapa finală? Nu este tocmai pentru a face să se manifeste ce fel de sfârșit va întâmpina fiecare clasă de oameni? Nu este pentru a permite tuturor, în cursul lucrării de cucerire de mustrare și judecată, să-și arate adevăratele fețe și după aceea să fie clasificați după felul lor? Decât să spunem că acest lucru este cucerirea omenirii, ar fi mai bine să spunem că arată ce fel de sfârșit va fi pentru fiecare clasă de persoane. Este vorba de a judeca păcatele oamenilor și apoi a dezvălui diferitele clase de persoane, hotărând astfel dacă sunt rele sau drepte. După lucrarea de cucerire, vine atunci lucrarea de recompensare a binelui și pedepsire a răului. Oamenii care se supun cu totul – adică cei cuceriți profund – vor fi plasați în următoarea etapă de răspândire a lucrării lui Dumnezeu în întregul univers; cei necuceriți vor fi așezați în întuneric și vor întâmpina nenorociri. Astfel va fi omul clasificat în funcție de fel, cei

rău grupați cu răul pentru a fi veșnic fără lumina soarelui, iar cei drepți grupați cu binele, pentru a primi lumina și a trăi pentru totdeauna în lumină. Sfârșitul este aproape pentru toate lucrurile; sfârșitul omului i-a fost clar arătat în fața ochilor, și toate lucrurile vor fi clasificate în funcție de tip. Cum pot așadar oamenii să scape de angoasa clasificării fiecăruia după fel? Sfârșitul fiecărui fel de persoană este dezvăluit când sfârșitul este aproape pentru toate lucrurile și asta se face în timpul lucrării de cucerire a întregului univers (inclusiv toată lucrarea de cucerire, începând cu lucrarea actuală). Această revelare a sfârșitului întregii omeniri se face înaintea scaunului de judecată, în timpul mustrării și în timpul lucrării de cucerire din zilele de pe urmă. […] Etapa finală a cuceririi este menită să mântuiască oamenii și, de asemenea, să le dezvăluie sfârșitul. Este pentru a dezvălui degenerarea oamenilor prin judecată, făcându-i, prin aceasta, să se pocăiască, să se ridice și să urmeze viața și calea cea dreaptă a vieții umane. Este pentru a trezi inimile oamenilor amorțiți și obtuzi și a arăta, prin judecată, răzvrătirea lor interioară. Cu toate acestea, dacă oamenii tot sunt incapabili să se pocăiască, incapabili să urmeze calea cea dreaptă a vieții umane și incapabili să se lepede de aceste corupții, atunci ei nu pot fi mântuiți și vor fi devorați de Satana. Aceasta este semnificația cuceririi lui Dumnezeu: de a mântui oamenii și, de asemenea, de a arăta sfârșitul lor. Sfârșituri bune, sfârșituri rele – toate sunt dezvăluite de lucrarea de cucerire. Fie că oamenii vor fi mântuiți sau blestemați, totul va fi dezvăluit în timpul lucrării de cucerire.

Zilele de pe urmă sunt când toate lucrurile vor fi clasificate în funcție de fel, prin cucerire. Cucerirea este lucrarea din zilele de pe urmă; cu alte cuvinte, judecarea păcatelor fiecărei persoane este lucrarea zilelor de pe urmă. Altfel, cum ar putea fi clasificați oamenii? Lucrarea de clasificare ce se face printre voi este începutul unei astfel de lucrări în întregul univers.

După aceasta, cei din toate ținuturile și toate popoarele vor fi, de asemenea, supuși lucrării de cucerire. Aceasta înseamnă că fiecare persoană din creație va fi clasificată în funcție de fel, predându-se înaintea scaunului judecății pentru a fi judecată. Nicio persoană și niciun lucru nu pot scăpa de suferința acestei mustrări și judecăți, și nici nu există vreo persoană sau vreun lucru care să nu fie clasificate după fel; fiecare persoană va fi clasificată, căci sfârșitul tuturor lucrurilor se apropie, iar tot cerul și pământul au ajuns la final. Cum ar putea omul să scape de zilele finale ale existenței sale umane?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)”

Fragmente din filme similare

Judecata în fața marelui tron alb a început

Imnuri similare

Dumnezeu devine trup în zilele de pe urmă pentru a judeca întreaga omenire

Oamenii sunt clasificați prin lucrarea de cucerire

d. Consecințele și finalul neacceptării lucrării de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Lucrarea de judecată este lucrarea proprie a lui Dumnezeu, astfel că trebuie săvârșită, evident, de către Dumnezeu Însuși; nu poate fi săvârșită de om în locul Său. Deoarece judecata înseamnă folosirea adevărului pentru a cuceri omenirea, este de necontestat că Dumnezeu Se va arăta tot ca imagine întrupată pentru a săvârși această lucrare printre oameni. Aceasta înseamnă că Hristos al zilelor de pe urmă va folosi adevărul pentru a-i învăța pe oamenii din întreaga lume și a le face cunoscute toate adevărurile. Aceasta este lucrarea de judecată a lui Dumnezeu. Mulți au un sentiment neplăcut cu privire la a doua întrupare a lui Dumnezeu, deoarece oamenilor le este greu să creadă că Dumnezeu Se va întrupa pentru a săvârși lucrarea de judecată. Cu toate acestea, trebuie să vă spun că, de cele mai multe ori, lucrarea lui Dumnezeu depășește cu mult așteptările omului și este greu de acceptat pentru mintea omenească. Căci oamenii sunt doar niște viermi pe pământ, în timp ce Dumnezeu este Cel suprem, care umple universul; mintea omului este asemenea unei gropi cu apă murdară care dă naștere doar viermilor, în timp ce fiecare etapă a lucrării dirijate de gândurile lui Dumnezeu este rodul înțelepciunii lui Dumnezeu. Oamenii încearcă în permanență să rivalizeze cu Dumnezeu, iar Eu spun că este de la sine înțeles cine va ieși în pierdere în cele din urmă. Vă îndemn pe toți să nu vă considerați mai de preț decât aurul. Dacă alții pot accepta judecata lui Dumnezeu, atunci voi de ce nu puteți? Cu ce sunteți mai presus decât alții? Dacă alții pot să-și plece capul în fața adevărului, de ce nu puteți și voi să faceți la fel? Lucrarea lui Dumnezeu are un avânt de neoprit. El nu va

repeta lucrarea judecății de dragul „contribuției” pe care ai adus-o, iar tu vei fi copleșit de regrete, deoarece ai lăsat o oportunitate atât de bună să-ți scape. Dacă nu crezi cuvintele Mele, atunci așteaptă ca acel tron alb măreț din cer să săvârșească judecata asupra ta! Trebuie să știi că toți israeliții L-au respins și L-au negat pe Isus și, totuși, adevărul răscumpărării omenirii de către Isus tot s-a răspândit până la capătul universului. Nu este aceasta o realitate pe care Dumnezeu a săvârșit-o cu mult timp în urmă? Dacă încă mai aștepți ca Isus să te ridice la ceruri, atunci Eu îți spun că ești o bucată îndărătnică de ramură uscată.[a] Isus nu va recunoaște un credincios fals ca tine, care nu este loial adevărului și caută doar binecuvântări. Din contră, Lui nu Îi va fi milă să te arunce în iazul de foc pentru a arde zeci de mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Note de subsol:

a. O bucată de ramură uscată: expresie chinezească, cu sensul de „fără speranță”.

Înțelegi acum ce este judecata și ce este adevărul? Dacă ai înțeles, atunci te îndemn să te supui ascultător judecății, altfel, nu vei avea niciodată ocazia de a fi lăudat de către Dumnezeu sau de a fi adus de către El în Împărăția Sa. Cei care doar acceptă judecata, dar nu pot fi niciodată purificați, adică cei care fug în toiul lucrării judecății, vor fi mereu disprețuiți și respinși de Dumnezeu. Păcatele lor sunt mai numeroase și mai grave decât acelea ale fariseilor, deoarece ei L-au trădat pe Dumnezeu și s-au răzvrătit împotriva Lui. Astfel de oameni, care nu sunt vrednici nici măcar să muncească vor primi o pedeapsă și mai aspră, o pedeapsă care este, în plus, veșnică. Dumnezeu nu va cruța niciun trădător care și-a manifestat cândva loialitatea prin cuvinte, dar care apoi L-a trădat. Oameni

ca aceștia vor primi răsplata prin pedeapsa duhului, a sufletului și a trupului. Nu este tocmai aceasta o revelație a firii drepte a lui Dumnezeu? Nu este acesta scopul lui Dumnezeu în judecarea oamenilor și demascarea lor? Dumnezeu îi trimite în exil pe toți cei care săvârșesc tot felul de fapte rele în timpul judecății, într-un loc infestat cu duhuri rele, lăsând aceste duhuri rele să le distrugă trupurile după bunul plac, iar trupurile acelor oameni emană mirosul cadavrelor. Asta le este răsplata potrivită. Dumnezeu consemnează în registrele lor fiecare dintre păcatele acelor credincioși, apostoli și lucrători falși și neloiali; apoi, la momentul potrivit, El îi aruncă printre duhurile necurate, cărora le permite să le profaneze trupurile după bunul plac, astfel încât să nu se mai poată reîntrupa și să nu mai vadă lumina niciodată. Acei ipocriți care fac servicii la un moment dat, dar nu sunt capabili să rămână credincioși până la sfârșit, sunt numărați de Dumnezeu printre cei răi, astfel încât să intre în cârdășie cu cei răi și să devină parte a gloatei lor dezordonate; în final, Dumnezeu îi va distruge. Dumnezeu îi aruncă deoparte și nu le acordă atenție celor care nu I-au fost niciodată loiali lui Hristos sau nu au depus niciun efort și îi va distruge pe toți la schimbarea epocii. Ei nu vor mai exista pe pământ, cu atât mai puțin nu vor primi acces în Împărăția lui Dumnezeu. Cei care nu au fost niciodată sinceri cu Dumnezeu, dar au fost forțați de împrejurări să aibă de-a face cu El în mod superficial se numără printre aceia care fac servicii poporului Lui. Doar un mic număr de astfel de oameni va supraviețui, în timp ce majoritatea va pieri împreună cu cei care muncesc și care nu se ridică la standard. În cele din urmă, Dumnezeu îi va aduce în Împărăția Sa pe toți cei care au aceeași gândire ca a Lui, oamenii și fiii lui Dumnezeu, precum și pe cei predestinați de Dumnezeu să fie preoți. Ei vor fi chintesența lucrării lui Dumnezeu. Cât despre cei care nu sunt în măsură să se încadreze în nicio categorie stabilită de Dumnezeu, aceia se vor număra printre non-

credincioși. Și, cu siguranță, vă puteți imagina care va fi deznodământul lor. V-am spus deja tot ce trebuia să vă spun; drumul pe care îl alegeți este doar decizia voastră. Ceea ce trebuie să înțelegeți este aceasta: lucrarea lui Dumnezeu nu-i așteaptă niciodată pe cei care nu pot ține pasul cu El, iar firea dreaptă a lui Dumnezeu nu arată milă niciunui om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr"

Cei care doresc să dobândească viața fără să se bazeze pe adevărul rostit de Hristos sunt cei mai ridicoli oameni de pe pământ, iar cei care nu acceptă calea vieții adusă de Hristos sunt pierduți în fantezie. Și astfel, spun că aceia care nu-L acceptă pe Hristos al zilelor de pe urmă vor fi mereu detestați de Dumnezeu. Hristos este poarta omului către Împărăție în timpul zilelor de pe urmă și nu există nimeni care să-L poată ocoli. Nimeni nu poate fi desăvârșit de Dumnezeu dacă nu prin Hristos. Crezi în Dumnezeu și astfel, trebuie să accepți cuvintele Lui și să te supui căii Lui. Nu poți să te gândești doar la a obține binecuvântări câtă vreme ești incapabil să accepți adevărul și incapabil să accepți provizia vieții. Hristos vine în timpul zilelor de pe urmă, astfel încât toți cei care cred cu adevărat în El să poată să primească viața. Lucrarea Lui este de dragul închiderii vechii epoci și intrării în cea nouă și lucrarea Lui este cărarea ce trebuie luată de către toți cei care vor intra în noua epocă. Dacă nu ești capabil să-L recunoști și, în schimb, Îl condamni, blasfemiezi sau chiar Îl persecuți, atunci ești sortit să arzi pentru eternitate și nu vei intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu. Căci acest Hristos este Însuși expresia Duhului Sfânt, expresia lui Dumnezeu și Cel căruia Dumnezeu I-a încredințat săvârșirea lucrării Lui pe pământ. Și astfel spun că, dacă nu poți accepta tot ceea ce este săvârșit de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci blasfemiezi Duhul Sfânt. Pedeapsa care trebuie primită de toți cei care Îl blasfemiază pe Duhul Sfânt este evidentă

pentru toată lumea. Îți mai spun că, dacă te împotrivești lui Hristos al zilelor de pe urmă și Îl respingi pe Hristos al zilelor de pe urmă, nu va fi nimeni altcineva care să suporte consecințele în numele tău. Mai mult decât atât, începând cu această zi, nu vei mai avea o altă șansă să câștigi aprobarea lui Dumnezeu; chiar dacă încerci să te ispășești, nu vei mai privi niciodată chipul lui Dumnezeu. Deoarece Cel căruia I te împotrivești nu este un om, ceea ce respingi nu este o ființă firavă, ci Hristos. Știi care vor fi consecințele acestui lucru? Nu vei fi făcut o greșeală mică, ci vei fi comis o crimă îngrozitoare. Astfel, sfătuiesc pe toată lumea să nu își arate colții în fața adevărului sau să critice cu nepăsare, deoarece doar adevărul îți poate aduce viața și nimic altceva în afară de adevăr nu îți poate permite să renaști și să privești chipul lui Dumnezeu din nou.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Fragmente din filme similare

Poți pătrunde în Împărăția lui Dumnezeu fără să accepți judecata din zilele de pe urmă?

Poți intra în Împărăția lui Dumnezeu fără să-I accepți judecata din zilele de pe urmă și curățirea?

Imnuri similare

Lucrarea de judecată trebuie să fie săvârșită de Dumnezeu Însuși

Consecințele sustragerii de la judecată

4. Cuvinte despre relația dintre cele trei etape de lucru ale lui Dumnezeu și numele Sale

a. De ce are Dumnezeu nume diferite în epoci diferite și semnificația numelor Sale

Cuvinte din Biblie

„În plus, Dumnezeu i-a spus lui Moise: Astfel să spui copiilor lui Israel: Iahve, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob, m-a trimis la tine: acesta este numele Meu pentru totdeauna, iar acesta este memoriul Meu pentru toate generațiile” (Exodul 3:15).

„Un înger al Domnului i s-a arătat în vis și i-a zis: «Iosif, fiu al lui David, nu te teme s-o iei pe Maria de soție, căci ce s-a conceput în ea este de la Duhul Sfânt! Ea va naște un Fiu, Căruia Îi vei pune numele Isus, pentru că El Își va mântui poporul de păcatele lui!»” (Matei 1:20-21).

„Eu sunt Alfa și Omega, zice Domnul, Dumnezeu, Cel Care este, Care era și Care vine, Cel Atotputernic!” (Apocalipsa 1:8).

„Îți mulțumim Ție, Doamne, Dumnezeule Atotputernic, Care ești și Care erai, pentru că Ți-ai luat puterea Ta cea mare și ai început să împărățești!” (Apocalipsa 11:17).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Lucrarea lui Dumnezeu în toată gestionarea Sa este perfect clară: Epoca Harului este Epoca Harului, iar zilele de pe urmă sunt zilele de pe urmă. Există diferențe distincte între fiecare epocă, căci în fiecare epocă Dumnezeu face o lucrare care este reprezentativă pentru acea epocă. Pentru că lucrarea zilelor de pe urmă trebuie făcută, trebuie să existe ardere,

judecată, mustrare, mânie și distrugere pentru a pune capăt epocii. Zilele de pe urmă se referă la epoca finală. În timpul epocii finale, nu va pune Dumnezeu capăt epocii? Pentru a încheia epoca, Dumnezeu trebuie să aducă mustrare și judecată cu El. Doar în acest mod poate El să aducă sfârșitul epocii. Scopul lui Isus era ca omul să poată continua să supraviețuiască, să trăiască, și ca el să poată exista într-un mod mai bun. El l-a mântuit pe om de păcat, astfel încât el să poată înceta afundarea sa în neînfrânare și să nu mai trăiască în infern și iad, și, mântuind omul de la infern și iad, Isus i-a permis să continue să trăiască. Acum, zilele de pe urmă au sosit. Dumnezeu va anihila omul și va distruge complet rasa umană, adică, El va transforma răzvrătirea omenirii. Din acest motiv, ar fi imposibil, cu firea iubitoare și plină de milă din trecut, ca Dumnezeu să încheie epoca sau să ducă la îndeplinire planul Său de gestionare de 6000 de ani. Fiecare epocă prezintă o reprezentare specială a firii lui Dumnezeu și fiecare epocă conține lucrarea care ar trebui făcută de Dumnezeu. Deci, lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși în fiecare epocă conține expresia firii Sale adevărate și, atât numele Său, cât și lucrarea pe care o face El, se schimbă împreună cu epoca – toate sunt noi. În timpul Epocii Legii, lucrarea de îndrumare a omenirii a fost făcută sub numele de Iahve, iar prima etapă a lucrării a fost inițiată pe pământ. În această etapă, lucrarea a constat în construirea templului și a altarului și utilizarea legii pentru a ghida poporul lui Israel și a lucra în mijlocul său. Prin îndrumarea poporului lui Israel, El a lansat o bază pentru lucrarea Sa pe pământ. De la această bază, El Și-a extins lucrarea dincolo de Israel, ceea ce înseamnă că, începând din Israel, El Și-a extins lucrarea în afară, astfel încât următoarele generații au ajuns să cunoască treptat faptul că Iahve era Dumnezeu și că Iahve a fost Cel care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile și că Iahve a fost Cel care a făcut toate ființele create. El Și-a răspândit lucrarea

prin poporul lui Israel în afară, dincolo de el. Ținutul lui Israel a fost primul loc sfânt al lucrării lui Iahve pe pământ și a fost locul unde Dumnezeu a mers să lucreze mai întâi pe pământ. Aceea a fost lucrarea Epocii Legii. În timpul Epocii Harului, Isus a fost Dumnezeul care a mântuit omul. Ceea ce El era și avea era har, iubire, milă, indulgență, răbdare, umilință, grijă și toleranță, și o mare parte din lucrarea pe care a făcut-o El a fost de dragul răscumpărării omului. Firea Sa era una plină de milă și iubire și, deoarece El era milos și iubitor, El a trebuit să fie răstignit pe cruce pentru om, pentru a arăta că Dumnezeu îl iubea pe om ca pe Sine Însuși, atât de mult încât S-a oferit pe Sine în totalitatea Sa. În timpul Epocii Harului, numele lui Dumnezeu era Isus, adică, Dumnezeu era un Dumnezeu care a mântuit omul și El era un Dumnezeu milos și iubitor. Dumnezeu era cu omul. Iubirea Sa, mila Sa și mântuirea Sa însoțeau absolut fiecare persoană. Doar prin acceptarea numelui de Isus și a prezenței Sale a putut omul să câștige pace și bucurie, să primească binecuvântarea Sa, harurile Sale vaste și numeroase și mântuirea Sa. Prin răstignirea lui Isus, toți aceia care L-au urmat au primit mântuire și li s-au iertat păcatele. În timpul Epocii Harului, Isus era numele lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, lucrarea Epocii Harului era făcută în principal sub numele de Isus. În timpul Epocii Harului, Dumnezeu era numit Isus. El a preluat o etapă de lucrare nouă dincolo de Vechiul Testament și lucrarea Sa s-a încheiat cu răstignirea. Aceasta a fost totalitatea lucrării Sale. De aceea, în timpul Epocii Legii, Iahve era numele lui Dumnezeu, iar în Epoca Harului numele lui Isus Îl reprezenta pe Dumnezeu. În timpul zilelor de pe urmă, numele Său este Dumnezeu Atotputernic – Cel Atotputernic, care Își folosește puterea pentru a îndruma omul, a cuceri omul și a dobândi omul, iar în cele din urmă, să finalizeze epoca. În fiecare epocă, la fiecare etapă a lucrării Sale, firea lui Dumnezeu este evidentă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

„Iahve" este numele pe care l-am luat în timpul lucrării Mele în Israel și înseamnă Dumnezeul israeliților (poporul ales al lui Dumnezeu), căruia poate să Îi fie milă de oameni, să îi blesteme pe oameni și să le ghideze viața; înseamnă Dumnezeu care posedă o mare putere și este plin de înțelepciune. „Isus" este Emanuel, care înseamnă jertfa de păcat plină de iubire și de compasiune și care îi răscumpără pe oameni. El a făcut lucrarea Epocii Harului și El reprezintă Epoca Harului și poate să reprezinte doar o parte a lucrării planului de gestionare. Cu alte cuvinte, numai Iahve este Dumnezeul poporului ales al Israelului, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, Dumnezeul lui Iacov, Dumnezeul lui Moise și Dumnezeul întregului popor al Israelului. Și astfel, în epoca actuală, toți israeliții, pe lângă poporul evreu, se închină lui Iahve. Ei săvârșesc sacrificii pentru El pe altar și Îl slujesc în temple purtând haine de preoți. Ceea ce speră ei este ca Iahve să apară din nou. Doar Isus este Răscumpărătorul omenirii și jertfa care a răscumpărat omenirea din păcat. Adică, numele de Isus a venit din Epoca Harului și a ajuns să existe datorită lucrării de răscumpărare din Epoca Harului. Numele de Isus a luat naștere ca să le permită oamenilor din Epoca Harului să se nască din nou și să fie mântuiți și este un nume special pentru răscumpărarea întregii omeniri. Așadar, numele Isus reprezintă lucrarea de răscumpărare și înseamnă Epoca Harului. Numele Iahve este unul special pentru poporul lui Israel, care a trăit conform legii. În fiecare epocă și în fiecare etapă a lucrării, numele Meu nu este neîntemeiat, ci are o semnificație reprezentativă: fiecare nume reprezintă o epocă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»"

Epoca Harului a început cu numele lui Isus. Când Isus a început să Își desfășoare lucrarea de slujire, Duhul Sfânt a început să mărturisească

numele lui Isus, iar de numele Iahve nu s-a mai vorbit; în schimb, Duhul Sfânt a preluat noua lucrare în principal sub numele de Isus. Mărturia acelora care credeau în El s-a născut pentru Isus Hristos, iar lucrarea pe care ei au făcut-o a fost, de asemenea, pentru Isus Hristos. Încheierea Epocii Legii a Vechiului Testament a însemnat că lucrarea condusă în principal sub numele de Iahve ajunsese la final. Din acest moment, numele lui Dumnezeu nu a mai fost Iahve; în schimb, a fost numit Isus și, de aici înainte, Duhul Sfânt a început lucrarea în principal sub numele de Isus. Deci, oamenii care încă mănâncă și beau astăzi cuvintele lui Iahve și încă fac totul conform lucrării Epocii Legii – nu te conformezi tu orbește unor reguli? Nu ești tu blocat în trecut? Știți acum că zilele de pe urmă au sosit. Este posibil ca atunci când vine Isus să fie El încă numit Isus? Iahve i-a spus poporului lui Israel că va veni un Mesia și, totuși, când a venit, El nu a fost numit Mesia, ci Isus. Isus a spus că El va veni din nou și că va sosi la fel cum a plecat. Acestea au fost cuvintele lui Isus, dar ai văzut modul în care Isus a plecat? Isus a plecat stând pe un nor alb, dar este posibil ca El să revină personal printre oameni pe un nor alb? Dacă ar fi așa, nu ar fi El încă numit Isus? Când Isus vine din nou, epoca se va fi schimbat deja, deci cum ar putea El să fie numit în continuare Isus? Este posibil ca Dumnezeu să poată fi cunoscut doar sub numele de Isus? Nu poate fi El numit cu un nou nume într-o nouă epocă? Poate imaginea unei singure persoane și un anumit nume să Îl reprezinte pe Dumnezeu în ansamblul Său? În fiecare epocă, Dumnezeu face o lucrare nouă și este numit cu un nou nume; cum ar putea El să facă aceeași lucrare în epoci diferite? Cum ar putea El să Se agațe de ceea ce este vechi? Numele lui Isus a fost luat pentru lucrarea de răscumpărare, deci ar mai fi El cunoscut sub același nume când Se întoarce în zilele de pe urmă? Ar mai face El lucrarea de răscumpărare? De ce Iahve și Isus sunt unul și, totuși, sunt cunoscuți sub nume diferite în epoci

diferite? Nu este deoarece epocile lucrării Lor sunt diferite? Ar putea un unic nume să-L reprezinte pe Dumnezeu în ansamblul Său? Acestea fiind spuse, Dumnezeu trebuie numit cu un nume diferit într-o epocă diferită, iar El trebuie să utilizeze numele pentru a schimba epoca și pentru a o reprezenta. Pentru că niciun nume nu poate să-L reprezinte complet pe Dumnezeu Însuși și fiecare nume este capabil doar să reprezinte aspectul temporal al firii lui Dumnezeu într-o anumită epocă; tot ceea ce trebuie să facă este să Îi reprezinte lucrarea. De aceea, Dumnezeu poate alege orice nume care se potrivește firii Sale pentru a reprezenta întreaga epocă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

Când Isus a venit să Își facă lucrarea, a fost sub îndrumarea Duhului Sfânt; El a făcut cum a dorit Duhul Sfânt, și nu conform Epocii Legii din Vechiul Testament sau conform lucrării lui Iahve. Deși lucrarea pe care a venit să o facă Isus nu a fost de a respecta legile lui Iahve sau poruncile lui Iahve, sursa Lor era una și aceeași. Lucrarea pe care Isus a făcut-o a reprezentat numele lui Isus și a reprezentat Epoca Harului; cât despre lucrarea făcută de Iahve, aceasta L-a reprezentat pe Iahve și a reprezentat Epoca Legii. Lucrarea Lor a fost lucrarea unui singur Duh în două epoci diferite. […] Deși Ei erau cunoscuți sub două nume diferite, același Duh a fost acela care a îndeplinit ambele etape ale lucrării, iar lucrarea făcută a fost continuată. Întrucât numele era diferit, iar conținutul lucrării era diferit, epoca era diferită. Când a venit Iahve, aceea a fost epoca lui Iahve, iar când a venit Isus, aceea a fost epoca lui Isus. Și astfel, cu fiecare venire, Dumnezeu este cunoscut sub un nume, El reprezintă o epocă și El lansează o nouă cale; și cu fiecare nouă cale, El Își asumă un nou nume care arată că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi și că lucrarea Sa nu se oprește niciodată din a progresa. Istoria merge întotdeauna înainte, iar lucrarea lui Dumnezeu merge întotdeauna înainte. Pentru ca planul Său de

gestionare de 6000 de ani să ajungă la sfârșit, trebuie să continue să înainteze. În fiecare zi, El trebuie să facă o nouă lucrare, în fiecare an, El trebuie să facă o nouă lucrare; El trebuie să lanseze noi căi, trebuie să lanseze noi epoci, să înceapă o lucrare nouă și mai măreață și, împreună cu acestea, să aducă noi nume și noi lucrări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

Presupunând că lucrarea lui Dumnezeu în fiecare epocă este întotdeauna aceeași și că El este numit întotdeauna cu același nume, cum L-ar cunoaște omul? Dumnezeu trebuie să fie numit Iahve și, în afară de un Dumnezeu numit Iahve, oricine numit cu alt nume nu este Dumnezeu. Sau Dumnezeu poate fi doar Isus și, în afară de numele de Isus, El nu poate fi numit cu niciun alt nume; în afară de Isus, Iahve nu este Dumnezeu, și nici Dumnezeu Atotputernic nu este Dumnezeu. Omul crede că este adevărat că Dumnezeu este atotputernic, dar Dumnezeu este un Dumnezeu care este cu omul și El trebuie numit Isus, căci Dumnezeu este cu omul. A face aceasta înseamnă a te conforma dogmei și a-L restrânge pe Dumnezeu la un anumit domeniu. Astfel, în fiecare epocă, lucrarea pe care o face Dumnezeu, numele cu care este El numit și imaginea pe care Și-o asumă – lucrarea pe care o face El în cadrul fiecărei etape până astăzi – acestea nu urmează un singur regulament și nu sunt supuse niciunei limitări. El este Iahve, dar El este și Isus, precum și Mesia și Dumnezeu Atotputernic. Lucrarea sa poate suferi o transformare treptată, cu schimbări corespunzătoare în numele Său. Nu doar un singur nume Îl poate reprezenta complet, ci toate numele cu care este numit El pot să-L reprezinte, iar lucrarea pe care El o face în fiecare epocă reprezintă firea Sa.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

Poate numele lui Isus – „Dumnezeu cu noi” – să reprezinte firea lui Dumnezeu în ansamblul Său? Poate să Îl definească complet pe Dumnezeu? Dacă omul spune că Dumnezeu poate fi numit doar Isus și nu poate avea alt nume pentru că Dumnezeu nu Își poate schimba firea Sa, aceste cuvinte sunt într-adevăr o blasfemie! Crezi că numele Isus, Dumnezeu cu noi, de unul singur Îl poate reprezenta pe Dumnezeu în ansamblul Său? Dumnezeu poate fi cunoscut sub multe nume, dar printre aceste multe nume, nu există unul care să poată cuprinde tot ceea ce este Dumnezeu, niciunul care să-L poată reprezenta complet pe Dumnezeu. Și, astfel, Dumnezeu are multe nume, dar aceste multe nume nu pot defini complet firea lui Dumnezeu, pentru că firea lui Dumnezeu este atât de bogată încât pur și simplu depășește capacitatea omului de a-L cunoaște. Omul nu are cum, folosind limbajul omenesc, să-L cuprindă complet pe Dumnezeu. Omenirea are un vocabular limitat cu care să cuprindă tot ceea ce știe despre firea lui Dumnezeu: măreț, onorat, minunat, de nepătruns, suprem, sfânt, drept, înțelept, și așa mai departe. Atât de multe cuvinte! Acest vocabular limitat este incapabil de a descrie puținul din firea lui Dumnezeu la care omul a fost martor. De-a lungul timpului, mulți alții au adăugat cuvinte pe care ei le-au considerat mai capabile de a descrie râvna din inimile lor: Dumnezeu este atât de măreț! Dumnezeu este atât de sfânt! Dumnezeu este atât de minunat! Astăzi, oamenii care spun astfel și-au atins apogeul, totuși, omul încă este incapabil de a se exprima clar. Și astfel, pentru om, Dumnezeu are multe nume, totuși, El nu are un singur nume, și aceasta pentru că ființa lui Dumnezeu este atât de îmbelșugată, iar limbajul omului atât de secătuit. Un anume cuvânt sau nume nu are capacitatea de a-L reprezenta pe Dumnezeu în întregimea Sa, deci crezi că numele Său poate fi neschimbat? Dumnezeu este atât de mare și de sfânt, totuși tu nu Îi permiți să Își schimbe numele în fiecare nouă epocă? De aceea, în fiecare epocă în care Dumnezeu personal

Își face propria lucrare, El folosește un nume care se potrivește epocii pentru a îngloba lucrarea pe care El intenționează să o facă. El utilizează acest nume special, unul care posedă semnificație temporală, pentru a reprezenta firea Sa în acea epocă. Acesta este Dumnezeu care folosește limbajul omenirii pentru a-Și exprima propria fire. Chiar și așa, mulți oameni care au avut experiențe spirituale și L-au văzut personal pe Dumnezeu, totuși, simt că acest nume specific este incapabil de a-L reprezenta pe Dumnezeu în totalitatea Sa – vai, acest lucru nu poate fi schimbat – deci, omul nu I se mai adresează lui Dumnezeu cu niciun nume, ci, pur și simplu, Îl numește „Dumnezeu”. Este ca și cum inima omului este plină de iubire și, totuși, de asemenea, împresurată de contradicții, căci omul nu știe cum să Îl explice pe Dumnezeu. Nu există modalitate de a descrie cât de îmbelșugat este Dumnezeu. Nu există niciun singur nume care să poată rezuma firea lui Dumnezeu și nu există niciun nume care să poată descrie tot ceea ce Dumnezeu are și este. Dacă cineva Mă întreabă „Ce nume mai exact folosești Tu?”, le voi spune: „Dumnezeu este Dumnezeu!” Nu este acela cel mai bun nume pentru Dumnezeu? Nu este cea mai bună îngloboare a firii lui Dumnezeu? Acestea fiind spuse, de ce depuneți atât de multe eforturi căutând numele lui Dumnezeu? De ce trebuie să vă bateți capul, fără mâncare și somn, toate de dragul unui nume? Va veni ziua când Dumnezeu nu va fi numit Iahve, Isus sau Mesia – El va fi pur și simplu Creatorul. La acea vreme, toate numele pe care El le-a avut pe pământ se vor sfârși, căci lucrarea Sa pe pământ va ajunge la final, după care numele Sale nu vor mai exista. Când toate numele intră sub stăpânirea Creatorului, ce nevoie are El de un nume foarte corespunzător, totuși incomplet? Cauți încă numele lui Dumnezeu acum? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Iahve? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Isus? Poți suporta păcatul blasfemiei împotriva

lui Dumnezeu? Ar trebui să știi că, inițial, Dumnezeu nu avea nume. El Și-a luat doar unul sau două sau multe nume deoarece a avut o lucrare de făcut și a trebuit să gestioneze omenirea. Indiferent de numele sub care este cunoscut – nu l-a ales El Însuși de bună voie? Ar avea El nevoie de tine – o ființă creată – să decizi? Numele sub care este cunoscut Dumnezeu este un nume care este în concordanță cu ceea ce omul este capabil să înțeleagă, cu limbajul omenirii, dar acest nume nu este ceva ce omul poate cuprinde. Poți spune doar că există un Dumnezeu în cer, că El este numit Dumnezeu, că El este Dumnezeu Însuși cu mare putere, care este atât de înțelept, atât de preamărit, atât de minunat, atât de tainic, atât de atotputernic și, atunci, nu mai poți spune nimic mai mult; acest puțin este tot ceea ce poți să știi. Acestea fiind spuse, poate simplul nume al lui Isus să Îl reprezinte pe Dumnezeu Însuși? Când vin zilele de pe urmă, chiar dacă tot Dumnezeu este Cel ce face lucrarea Sa, numele Lui trebuie să se schimbe, căci este o epocă diferită.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

„Iahve” reprezintă Epoca Legii și este unul de onoare pentru Dumnezeul venerat de poporul lui Israel. „Isus” reprezintă Epoca Harului și este numele Dumnezeului tuturor celor care au fost răscumpărați în Epoca Harului. Dacă omenirea încă tânjește după întoarcerea Mântuitorului Isus din zilele de pe urmă și încă Îl așteaptă să sosească sub înfățișarea pe care a avut-o El în Iudeea, atunci întregul plan de gestionare de 6000 de ani s-ar fi oprit în Epoca Răscumpărării și nu ar mai fi putut să progreseze. Mai mult, zilele de pe urmă nu ar mai sosi niciodată și epoca nu ar mai cunoaște niciodată un sfârșit. Aceasta se întâmplă pentru că Isus Mântuitorul este numai pentru răscumpărarea și mântuirea omenirii. Am luat numele de Isus doar de dragul tuturor păcătoșilor din Epoca Harului, dar nu este numele cu care voi aduce sfârșitul întregii omeniri. Deși Iahve, Isus și Mesia reprezintă

toate Duhul Meu, aceste nume doar denumesc diferitele epoci ale planului Meu de gestionare și nu Mă reprezintă pe Mine pe deplin. Numele pe care Mi le dau oamenii pe pământ nu pot să exprime clar întreaga Mea fire și tot ceea ce sunt. Acestea sunt pur și simplu nume diferite după care sunt numit în diferite epoci. Și astfel, când ultima epocă – epoca zilelor de pe urmă – va sosi, numele Meu se va schimba din nou. Nu Mi se va spune Iahve sau Isus, cu atât mai puțin Mesia, ci Însuși Mărețul și Atotputernicul Dumnezeu și, sub numele acesta, voi aduce sfârșitul întregii epoci. Cândva, am fost cunoscut drept Iahve. Mi s-a spus și Mesia și, odată, oamenii Îmi spuneau Isus Mântuitorul cu iubire și respect. Totuși, astăzi nu sunt Iahve sau Isus pe care oamenii Îl cunoșteau în vremurile trecute; sunt Dumnezeul care S-a întors în zilele de pe urmă, Dumnezeul care va aduce sfârșitul epocii. Sunt Dumnezeu Însuși care Se înalță de la capătul pământului, abundând de întreaga Mea fire și plin de autoritate, onoare și glorie. Oamenii nu M-au băgat niciodată în seamă, nu M-au cunoscut niciodată și au fost mereu neștiutori în privința firii Mele. De la crearea lumii până astăzi, niciun om nu M-a văzut. Acesta este Dumnezeul care Se înfățișează omenirii în zilele de pe urmă, dar Se ascunde printre oameni. El locuiește printre oameni, adevărat și real, ca soarele arzător și focul mistuitor, plin de putere și abundând de autoritate. Nu există nicio persoană sau lucru care nu va fi judecat de cuvintele Mele și nicio persoană sau lucru care nu va fi purificat de flăcările focului. În cele din urmă, toate popoarele vor fi binecuvântate grație cuvintelor Mele și, de asemenea, sfărâmate în bucăți din cauza cuvintelor Mele. Astfel, în zilele de pe urmă, toți oamenii vor vedea că Eu sunt Mântuitorul reîntors și că Eu sunt Dumnezeu Atotputernic care cucerește toată omenirea. Și toți vor vedea că am fost odată jertfă de păcat pentru omenire, dar că, în zilele de pe urmă, Eu voi deveni, de asemenea, flăcările soarelui care incinerează toate lucrurile, precum și Soarele dreptății

care dezvăluie toate lucrurile. Aceasta este lucrarea Mea în zilele de pe urmă. Am luat numele acesta și posed firea aceasta pentru ca toți oamenii să poată vedea că sunt un Dumnezeu drept, soarele arzător și focul mistuitor și ca toți să poată să Mă venereze pe Mine, singurul Dumnezeu adevărat, și ca să poată să Îmi vadă adevărata față: nu sunt numai Dumnezeul israeliților, și nu sunt doar Răscumpărătorul; sunt Dumnezeul tuturor creaturilor din ceruri, pământ și mări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

Predici similare

Când Mântuitorul Se va întoarce, Se va numi tot Isus?

Imnuri similare

Dumnezeu poartă nume diferite pentru a reprezenta epoci diferite

Firea lui Dumnezeu se vede în fiecare etapă a lucrării Sale

Semnificația Numelui lui Dumnezeu

b. Numele lui Dumnezeu se poate schimba, dar esența Sa nu se schimbă niciodată

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

De fiecare dată când vine Dumnezeu pe pământ, El Își schimbă numele, genul, imaginea și lucrarea; El nu Își repetă lucrarea. El este un Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi. Când El a venit înainte, a fost numit Isus; poate El, de data aceasta, când vine din nou, să fie numit în continuare Isus? Când El a venit înainte, era bărbat; poate El să fie bărbat din nou de data aceasta? Lucrarea Sa, când El a venit în timpul Epocii Harului, a fost de a fi răstignit; când vine din nou, poate El să răscumpere în continuare omenirea din păcat? Poate fi El răstignit din nou? Nu ar însemna asta că-Și repetă lucrarea? Nu știai că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi? Există aceia care spun că Dumnezeu este imuabil. Este corect, dar se referă la imuabilitatea firii lui Dumnezeu și a esenței Sale. Schimbările numelui și lucrării Sale nu dovedesc faptul că esența Sa s-a schimbat; cu alte cuvinte, Dumnezeu va fi întotdeauna Dumnezeu și aceasta nu se va schimba niciodată. Dacă spui că lucrarea lui Dumnezeu nu se schimbă, atunci ar putea El să-Și termine planul de gestionare de 6000 de ani? Tu știi doar că Dumnezeu nu se schimbă niciodată, dar știi că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi? Dacă lucrarea lui Dumnezeu nu se schimbă, atunci cum ar fi putut El să conducă omenirea până în ziua de azi? Dacă Dumnezeu este imuabil, atunci cum de El a făcut deja lucrarea a două epoci? Lucrarea Sa niciodată nu încetează să meargă înainte, ceea ce înseamnă că firea Sa este dezvăluită treptat omului, și ceea ce este dezvăluit reprezintă firea Sa inerentă. La început, firea lui Dumnezeu era ascunsă de om, El niciodată nu Și-a

dezvăluit în mod deschis firea către om, iar omul, pur și simplu, nu a avut cunoștințe despre El. Din această cauză, El Își folosește lucrarea pentru a dezvălui treptat firea Sa omului, dar a lucra în acest mod nu înseamnă că firea lui Dumnezeu se schimbă în fiecare epocă. Nu înseamnă că firea lui Dumnezeu se schimbă constant deoarece intențiile Sale se schimbă mereu. Mai degrabă, este faptul că, deoarece epocile lucrării Sale sunt diferite, Dumnezeu Își ia firea inerentă în ansamblul său și, pas cu pas, o dezvăluie omului, astfel încât omul să Îl poată cunoaște. Dar aceasta nu este în niciun caz dovada că Dumnezeu inițial nu are o anume fire sau că firea Lui s-a schimbat treptat odată cu trecerea epocilor – o astfel de interpretare ar fi falsă. Dumnezeu îi dezvăluie omului firea Sa inerentă și specifică – ceea ce este El – conform trecerii epocilor; lucrarea unei singure epoci nu poate exprima întreaga fire a lui Dumnezeu. Și astfel, cuvintele „Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi” se referă la lucrarea Sa, iar cuvintele „Dumnezeu este imuabil” se referă la ceea ce Dumnezeu are și este în mod inerent. Indiferent de aceasta, tu nu poți face lucrarea de 6000 de ani să depindă de un singur punct sau să o definești prin cuvinte moarte. Astfel este prostia omului. Dumnezeu nu este atât de simplu pe cât își imaginează omul, iar lucrarea Sa nu poate zăbovi în nicio epocă. Iahve, de exemplu, nu poate întotdeauna să simbolizeze numele lui Dumnezeu; Dumnezeu poate, de asemenea, să Își facă lucrarea sub numele de Isus. Acesta este un semn că lucrarea lui Dumnezeu progresează întotdeauna.

Dumnezeu este întotdeauna Dumnezeu și El nu va deveni niciodată Satana; Satana este întotdeauna Satana și nu va deveni niciodată Dumnezeu. Înțelepciunea lui Dumnezeu, minunăția lui Dumnezeu, dreptatea lui Dumnezeu și măreția lui Dumnezeu nu se vor schimba niciodată. Esența Sa și ceea ce are și este El nu se vor schimba niciodată. Cât despre lucrarea Sa, totuși, aceasta întotdeauna progresează în direcția înainte, întotdeauna

mergând mai profund, căci El este întotdeauna nou și niciodată vechi. În fiecare epocă, Dumnezeu Își ia un nou nume, în fiecare epocă El face o lucrare nouă și în fiecare epocă El permite ființelor Sale create să vadă noile Sale intenții și noua Sa fire. Dacă, într-o epocă nouă, oamenii nu văd exprimarea noii firi a lui Dumnezeu, nu L-ar răstigni ei mereu? Și făcând astfel, nu L-ar defini ei pe Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

Unii spun că numele lui Dumnezeu nu se schimbă. Atunci de ce numele lui Iahve a devenit Isus? S-a profețit despre venirea lui Mesia, atunci de ce a venit un om cu numele de Isus? De ce s-a schimbat numele lui Dumnezeu? Nu a fost făcută o asemenea lucrare acum mult timp? Se poate ca Dumnezeu să nu facă o lucrare mai nouă astăzi? Lucrarea de ieri poate fi modificată, iar lucrarea lui Isus poate urma după aceea a lui Iahve. Nu poate atunci lucrarea lui Isus să fie urmată de o altă lucrare? Dacă numele lui Iahve poate fi schimbat în Isus, atunci nu poate fi schimbat și numele lui Isus? Nimic din acestea nu este neobișnuit; doar că oamenii sunt prea înguști la minte. Dumnezeu va fi întotdeauna Dumnezeu. Indiferent de schimbarea lucrării Sale și a numelui Său, firea și înțelepciunea Lui rămân neschimbate pentru totdeauna. Dacă tu crezi că Dumnezeu poate fi numit doar prin numele de Isus, atunci cunoașterea ta este mult prea limitată. Îndrăznești să afirmi că Isus este numele veșnic al lui Dumnezeu, că Dumnezeu va fi cunoscut de-a pururi sub numele de Isus și că acest lucru nu se va schimba niciodată? Îndrăznești să afirmi cu certitudine că numele lui Isus a încheiat Epoca Legii și că va încheia și epoca finală? Cine poate spune că harul lui Isus poate încheia epoca?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?"

În prima etapă a lucrării îndeplinite de Iahve, El nici nu a devenit trup, nici nu S-a arătat omului. Deci, omul nu a văzut niciodată arătarea Sa. Indiferent cât de minunat și cât de înălțat era, El era încă Duhul, Dumnezeu Însuși, care l-a creat pe om la început. Adică, El era Duhul lui Dumnezeu. El i-a vorbit omului dintre nori, doar un Duh fiind, și nimeni nu a fost martor la arătarea Sa. Doar în Epoca Harului, când Duhul lui Dumnezeu a venit în trup și S-a întrupat în Iudeea, omul I-a văzut pentru prima dată chipul întrupării ca evreu. În El nu era nimic din Iahve. Cu toate acestea, El a fost conceput de Duhul Sfânt, adică, de Duhul lui Iahve Însuși, iar Isus încă S-a născut ca întruchipare a Duhului lui Dumnezeu. Ceea ce a văzut întâi omul a fost Duhul Sfânt care cobora ca un porumbel pe Isus; Duhul nu era exclusiv al lui Isus, ci, mai degrabă, Duhul Sfânt. Atunci, poate să fie Duhul lui Isus despărțit de Duhul Sfânt? Dacă Isus este Isus, Fiul, iar Duhul Sfânt este Duhul Sfânt, atunci cum ar putea Ei să fie una? Lucrarea nu ar putea fi îndeplinită dacă ar fi astfel. Duhul din Isus, Duhul din Cer și Duhul lui Iahve sunt toate una. Este numit Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu, Duhul intensificat de șapte ori și Duhul atotcuprinzător. Duhul lui Dumnezeu poate îndeplini multă lucrare. El este capabil să creeze lumea și să o distrugă prin inundarea pământului; El poate răscumpăra întreaga omenire, poate cuceri și distruge întreaga omenire. Această lucrare este realizată în întregime de Dumnezeu Însuși și nu putea fi făcută, în locul Lui, de niciuna dintre personalitățile lui Dumnezeu. Duhul Său poate primi numele lui Iahve și Isus, precum și cel al Celui Atotputernic. El este Domnul și Hristosul. El poate deveni și Fiul Omului. El este în Ceruri, cât și pe pământ; El este la înălțime, deasupra universurilor și printre mulțimi. El este singurul Stăpân al Cerurilor și al pământului! Din momentul creației și până acum, această lucrare a fost îndeplinită de Însuși Duhul lui Dumnezeu. Fie ea lucrarea din Ceruri sau lucrarea în trup, totul se desfășoară prin

propriul Său Duh. Toate creaturile, fie în Cer sau pe pământ, sunt în palma mâinii Sale atotputernice; toate acestea sunt lucrarea lui Dumnezeu Însuși și nu pot fi făcute de nimeni în locul Său. În Ceruri, El este Duhul, dar și Dumnezeu Însuși; printre oameni, El este trup, dar rămâne Însuși Dumnezeu. Deși El poate fi numit cu sute de mii de nume, este încă El Însuși, expresia directă a Duhului Său. Răscumpărarea întregii omeniri prin răstignirea Sa a fost lucrarea directă a Duhului Său și, tot astfel este și proclamarea către toate națiunile și toate ținuturile în timpul zilelor de pe urmă. În orice moment, Dumnezeu nu poate fi numit decât Atotputernicul și singurul Dumnezeu adevărat, Dumnezeu Însuși care este atotcuprinzător. Persoanele distincte nu există, cu atât mai puțin această idee a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Există un singur Dumnezeu în Cer și pe pământ!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Oare există Treimea?”

Fragmente din filme similare

De ce, atunci când vine în zilele de pe urmă, Dumnezeu se numeşte Dumnezeu Atotputernic?

Imnuri similare

Esența lui Dumnezeu este imuabilă

Îndrăznești să afirmi că numele lui Dumnezeu nu se poate schimba niciodată?

c. Dumnezeu Atotputernic și Domnul Isus sunt întrupări ale aceluiași Dumnezeu

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

În rândul oamenilor, am fost Duhul pe care nu L-au putut vedea, Duhul cu care nu au putut interacționa niciodată. Datorită celor trei etape ale lucrării Mele pe pământ (crearea lumii, răscumpărarea și distrugerea), apar în mijlocul lor în momente diferite (niciodată public) pentru a-Mi face lucrarea printre ei. Prima dată când am venit printre oameni a fost în timpul Epocii Răscumpărării. Bineînțeles, am venit în familia evreiască; prin urmare, primii care L-au văzut pe Dumnezeu venind pe pământ au fost evreii. Motivul pentru care am făcut personal această lucrare a fost pentru că am vrut să-Mi folosesc întruparea ca jertfă de păcat în lucrarea Mea de răscumpărare. Așadar, primii care M-au văzut au fost evreii în Epoca Harului. A fost prima dată când am lucrat în trup. În Epoca Împărăției, lucrarea Mea este de a cuceri și a desăvârși, așa că-Mi fac din nou lucrarea de păstorire în trup. Aceasta este a doua oară când lucrez în trup. În ultimele două etape ale lucrării, oamenii nu mai interacționează cu Duhul nevăzut, intangibil, ci cu o persoană care este Duhul întrupat. Astfel, în ochii omului, devin din nou un om care nu are nimic din înfățișarea și dispoziția lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, Dumnezeul pe care Îl văd oamenii nu este numai bărbat, ci și femeie, ceea ce este cel mai uluitor și derutant pentru ei. De nenumărate ori, lucrarea Mea extraordinară a zdrobit credințele vechi păstrate de mulți, mulți ani. Oamenii sunt uluiți! Dumnezeu nu este doar Duhul Sfânt, Duhul, acel Duh multiplicat de șapte ori, sau Duhul atotcuprinzător, ci și un om – un om de rând, un om absolut obișnuit. El nu este numai bărbat, ci și femeie. Ei sunt asemănători prin faptul că ambii

sunt născuți din oameni și diferiți în sensul că unul a fost conceput de Duhul Sfânt, iar celălalt s-a născut dintr-un om, deși provenit direct din Duh. Ei sunt asemănători prin faptul că amândoi, trupuri întrupate ale lui Dumnezeu, îndeplinesc lucrarea lui Dumnezeu Tatăl, dar și diferiți, în sensul că unul a făcut lucrarea de răscumpărare, iar celălalt face lucrarea de cucerire. Amândoi Îl reprezintă pe Dumnezeu Tatăl, dar unul este Răscumpărătorul, plin de iubire binevoitoare și milă, iar celălalt este Dumnezeul dreptății, plin de mânie și judecată. Unul este Conducătorul Suprem care a lansat lucrarea de răscumpărare, iar celălalt este Dumnezeul cel drept care săvârșește lucrarea de cucerire. Unul este Începutul, celălalt este Sfârșitul. Unul este trup neprihănit, iar celălalt este trup ce întregește răscumpărarea, continuă lucrarea și nu este niciodată păcătos. Ambii sunt același Duh, dar sălășluiesc în trupuri diferite și s-au născut în locuri diferite și sunt separați în timp de câteva mii de ani. Cu toate acestea, lucrarea lor este reciproc complementară, niciodată conflictuală și se poate vorbi despre ea în aceeași suflare. Ambii sunt oameni, dar unul a fost băiețel și celălalt a fost o fetiță. În toți acești ani mulți, ceea ce au văzut oamenii n-a fost doar Duhul și nu doar un om, un bărbat, ci multe alte lucruri care nu corespund noțiunilor umane; prin urmare, oamenii nu Mă pot înțelege pe deplin niciodată. Ei cred și se îndoiesc de Mine în aceeași măsură, de parcă aș exista și totuși aș fi o iluzie – de aceea, până în ziua de azi, oamenii încă nu știu ce este Dumnezeu. Mă poți descrie cu adevărat într-o singură propoziție simplă? Îndrăznești cu adevărat să spui că „Isus nu este altul decât Dumnezeu și Dumnezeu nu este altul decât Isus”? Ești cu adevărat atât de temerar încât să spui „Dumnezeu nu este altul decât Duhul și Duhul nu este altul decât Dumnezeu”? Te simți confortabil spunând „Dumnezeu este doar un om în carne și oase”? Ai cu adevărat curajul să afirmi că „Chipul lui Isus este chipul măreț al lui Dumnezeu”? Poți să-ți folosești elocvența ca să

explici cu claritate firea și chipul lui Dumnezeu? Îndrăznești cu adevărat să spui „Dumnezeu a creat doar bărbații, nu și femeile, după chipul Său”? Dacă ai spune asta, atunci nicio femeie nu s-ar număra printre aleșii Mei, și cu atât mai puțin ar fi femeile o categorie a omenirii. Acum știi cu adevărat ce este Dumnezeu? Este Dumnezeu un om? Este Dumnezeu un Duh? Este Dumnezeu într-adevăr un bărbat? Doar Isus este în stare să finalizeze lucrarea pe care trebuie să o fac? Dacă alegi doar una dintre aceste variante pentru a-Mi rezuma esența, atunci ești un credincios loial extrem de ignorant. Dacă aș lucra ca om întrupat o dată și doar o singură dată, M-ai delimita? Mă poți înțelege pe deplin dintr-o singură privire? Mă poți descrie într-adevăr complet, doar pe baza a ceea ce ai trăit în timpul vieții tale? Și dacă în cele două întrupări ale Mele aș face o lucrare asemănătoare, cum M-ai percepe? M-ai lăsa țintuit pe cruce pentru totdeauna? Ar putea fi Dumnezeu așa simplu precum pretinzi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înțelegi despre Dumnezeu?”

Isus și cu Mine venim din același Duh. Deși trupurile noastre nu au legătură, Duhurile noastre sunt unul și același; deși ceea ce facem și lucrarea pe care o realizăm nu sunt la fel, Noi ne asemănăm în esență; trupurile Noastre au forme diferite, dar acest lucru se datorează schimbării epocii și a diferitelor cerințe ale lucrării Noastre; lucrările Noastre de slujire nu se aseamănă, deci lucrarea pe care Noi o prezentăm și firile pe care le dezvăluim omului sunt, de asemenea, diferite. Din acest motiv, ceea ce omul vede și înțelege azi este diferit de trecut, lucru care se întâmplă datorită schimbării epocii. Chiar dacă Ei sunt diferiți în gen și în forma trupurilor Lor și nu S-au născut din aceeași familie și cu atât mai puțin în aceeași perioadă, totuși, Duhurile Lor sunt unul. Chiar dacă trupurile Lor nu au același sânge sau înrudire fizică de niciun fel, nu se poate nega faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu în două perioade de timp diferite. Faptul

că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu reprezintă un adevăr incontestabil. Totuși, Ei nu au aceeași descendență și nu împărtășesc un limbaj uman comun (unul a fost un bărbat care vorbea limba iudeilor, iar celălalt o femeie care vorbește doar chineza). Din aceste motive, Ei au trăit în țări diferite pentru a realiza lucrarea pe care fiecare are datoria s-o facă și, de asemenea, în perioade de timp diferite. În ciuda faptului că Ei sunt același Duh, au aceeași esență, nu există asemănări absolute între învelișul trupurilor Lor. Tot ceea ce împărtășesc este aceeași umanitate, dar în ceea ce privește aspectul exterior al trupurilor Lor și circumstanțele nașterii Lor, Ei nu se aseamănă. Aceste lucruri nu influențează deloc lucrarea Lor sau cunoștințele pe care omul le are despre Ei, deoarece, în final, Ei sunt același Duh și nimeni nu Îi poate separa. Deși nu au legături de sânge, întregile lor ființe sunt conduse de Duhurile lor, care le alocă lucrări diferite în perioade de timp diferite și trupurile Lor aparțin unor descendențe diferite. Duhul lui Iahve nu este tatăl Duhului lui Isus, iar Duhul lui Isus nu este fiul Duhului lui Iahve: sunt unul și același Duh. În mod similar, Dumnezeul întrupat de azi și Isus nu sunt înrudiți prin sânge, ci Ei sunt una, deoarece Duhurile lor sunt una. Dumnezeu poate realiza lucrarea de milă și de bunătate iubitoare, precum și cea de judecată dreaptă și de mustrare a omului, și pe cea de blestemare a omului; iar în final, poate realiza lucrarea de distrugere a lumii și de pedepsire a celor răi. Nu face El toate astea singur? Nu este aceasta omnipotența lui Dumnezeu? A putut și să promulge legi pentru om și să-i dea porunci și a putut și să-i conducă pe primii israeliți în traiul vieții lor pe pământ și să-i îndrume să construiască templul și altare, ținându-i pe toți israeliții sub stăpânirea Sa. Datorită autorității Sale, El a trăit pe pământ cu poporul lui Israel timp de două mii de ani. Israeliții nu au îndrăznit să se răzvrătească împotriva Sa; toți s-au temut de Iahve și I-au ascultat poruncile. Astfel a fost lucrarea care a fost realizată mulțumită autorității și

omnipotenței Sale. Atunci, în timpul Epocii Harului, Isus a venit pentru a răscumpăra întreaga omenire căzută (și nu doar pe israeliți). El a arătat milă și bunătate iubitoare omului. Isus pe care omul L-a văzut în Epoca Harului era plin de bunătate iubitoare și era mereu iubitor față de om deoarece El venise să mântuiască omenirea de păcat. A putut să-l ierte pe om de păcate până când răstignirea Sa a răscumpărat omenirea complet din păcat. În acea perioadă, Dumnezeu S-a arătat omului cu milă și bunătate iubitoare; adică, El a devenit o jertfă de păcat pentru om și a fost răstignit pentru păcatele omului pentru ca acestea să fie iertate pentru totdeauna. A fost milos, plin de compasiune, răbdător și iubitor. Iar toți cei care L-au urmat pe Isus în Epoca Harului au căutat să fie la fel de răbdători și iubitori în toate lucrurile. Erau îndelung răbdători și nu au ripostat nici măcar când au fost bătuți, blestemați sau loviți cu pietre. Dar, în timpul etapei finale, acest lucru nu mai poate fi așa. Lucrarea lui Isus și a lui Iahve nu au fost complet la fel, deși Ei aveau un singur Duh. Lucrarea lui Iahve nu a pus capăt epocii, ci a îndrumat-o, aducând viața omenirii pe pământ, iar lucrarea de astăzi este de a-i cuceri pe cei din neamurile care au fost profund corupte și de a conduce nu doar aleșii lui Dumnezeu din China, ci întregul univers și toată omenirea. Poate ți se pare că această lucrare este realizată doar în China, dar, de fapt, a început deja să se extindă și în străinătate. De ce oare oamenii din afara Chinei caută adevărata cale în mod repetat? Deoarece Duhul a început deja să lucreze, iar cuvintele rostite astăzi sunt direcționate spre oamenii din întregul univers. Cu aceasta, jumătate din lucrare este deja realizată. De la crearea lumii până în prezent, Duhul lui Dumnezeu a pus această lucrare măreață în mișcare și, în plus, a realizat diferite lucrări în diferite epoci și în rândul diferitelor țări. Oamenii din fiecare epocă văd o fire diferită a Sa, care este dezvăluită în mod natural prin diferitele lucrări pe care El le realizează. El este Dumnezeu, plin de milă și bunătate

iubitoare; El este jertfa de păcat pentru om și păstorul omului; dar El este, de asemenea, judecata, mustrarea și blestemul omului. El a putut conduce omul să trăiască pe pământ timp de două mii de ani și, de asemenea, a putut răscumpăra omenirea coruptă din păcat. Astăzi, El poate să cucerească omenirea, care nu-L cunoaște, și să o facă să se prosterneze sub imperiul Lui pentru ca toată lumea să I se supună complet. În final, El va arde tot ceea ce e necurat și nedrept în oamenii din întregul univers pentru a le arăta că El este nu doar un Dumnezeu milos și iubitor, nu doar un Dumnezeu al înțelepciunii și al minunilor, nu doar un Dumnezeu sfânt, ci, mai mult, un Dumnezeu care judecă omul. Pentru cei răi din omenire, El este ardere, judecată și pedeapsă; pentru cei care trebuie să fie desăvârșiți, El este năpasta, rafinarea și încercările, precum și alinarea, susținerea, provizia de cuvinte și emondarea. Iar pentru cei care sunt eliminați, El este pedeapsă și răzbunare. […]

Dumnezeu nu este doar un Duh, El Se poate și întrupa; în plus, El este un trup de slavă. Isus, deși nu L-ați văzut, a fost mărturisit de israeliți – de iudeii din acele vremuri. A fost la început un trup în carne și oase, dar după ce a fost răstignit, El a devenit un trup de slavă. El este Duhul atotcuprinzător și poate realiza lucrarea în fiecare loc. El poate fi Iahve sau Isus sau Mesia; în final, El poate deveni, de asemenea, Dumnezeu Atotputernic. El este dreptate, judecată și mustrare; El este blestem și mânie; dar este și milă și bunătate iubitoare. Toată lucrarea pe care a făcut-o poate să Îl reprezinte. Ce tip de Dumnezeu spui că este El? Tu nu poți să explici. Dacă într-adevăr nu poți să explici, nu ar trebui să ajungi la concluzii despre Dumnezeu. Nu trage concluzia că Dumnezeu este pentru totdeauna un Dumnezeu al milei și al bunătății iubitoare, doar pentru că a realizat lucrarea de răscumpărare într-o etapă. Poți fi sigur că El este doar un Dumnezeu milos și iubitor? Dacă este doar un Dumnezeu milos și

iubitor, de ce va pune El capăt epocii în zilele de pe urmă? De ce va trimite El pe pământ atât de multe dezastre? Potrivit noțiunilor și gândurilor oamenilor, Dumnezeu ar trebui să fie milos și iubitor față de om până la final, ca până și ultimul membru al omenirii să poată fi salvat. Dar de ce, în zilele de pe urmă, trimite El pe pământ niște dezastre atât de mari, cum ar fi cutremurele, molimele, ca să distrugă această omenire rea, care-L vede pe Dumnezeu ca pe un dușman? De ce îl lasă pe om să sufere toate aceste dezastre? În ceea ce privește tipul de Dumnezeu care este El, niciunul dintre voi nu îndrăznește să spună și nimeni nu este capabil să explice acest lucru. Poți fi sigur că El este Duhul? Îndrăznești să spui că El nu este altceva decât trupul lui Isus? Și îndrăznești să spui că El este un Dumnezeu care va fi pentru totdeauna răstignit de dragul omului?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”

De ce spun Eu că sensul întrupării nu a fost completat în lucrarea lui Isus? Deoarece Cuvântul nu a devenit în întregime trup. Ce a făcut Isus a fost doar o parte din lucrarea lui Dumnezeu în trup; El doar a făcut lucrarea de răscumpărare, și nu a făcut lucrarea de câștigare completă a omului. Din acest motiv, Dumnezeu a devenit trup din nou în zilele de pe urmă. Această etapă a lucrării este, de asemenea, făcută într-un trup obișnuit; este săvârșită de către o ființă umană cu totul normală, una a cărei umanitate nu este câtuși de puțin transcendentă. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a devenit o ființă umană completă; El este o persoană a cărei identitate este aceea a lui Dumnezeu, o ființă umană completă, un trup complet, care efectuează lucrarea. Ochii oamenilor văd un trup de carne care nu este deloc transcendent, o persoană foarte obișnuită, care poate vorbi limba cerului, care nu arată niciun semn miraculos, nu face minuni, cu atât mai puțin expune adevărul interior despre religie în săli mari de adunări. Oamenilor,

lucrarea celui de-al doilea trup întrupat li se pare cu totul deosebită față de cea a primului, atât de mult încât cele două par să nu aibă nimic în comun și nimic din cea dintâi lucrare nu poate fi văzut de această dată. Deși lucrarea celui de-al doilea trup întrupat este diferită de prima, aceasta nu dovedește că sursa Lor nu este una și aceeași. Dacă sursa Lor este aceeași depinde de natura lucrării făcute de către trupuri și nu de învelișurile Lor exterioare. În timpul celor trei etape ale lucrării Sale, Dumnezeu a fost întrupat de două ori și, de ambele dăți, lucrarea lui Dumnezeu întrupat inaugurează o nouă epocă, introduce o lucrare nouă; întrupările se completează reciproc. Este imposibil pentru ochii umani să spună că cele două trupuri vin de fapt din aceeași sursă. E de la sine înțeles că acest lucru este dincolo de capacitatea ochiului uman sau a minții umane. Dar în esența Lor, Ei sunt la fel, pentru că lucrarea Lor provine de la același Duh. Faptul că cele două trupuri întrupate iau naștere din aceeași sursă, nu poate fi judecat după epocă și după locul în care Ei S-au născut sau alți asemenea factori, ci după lucrarea divină exprimată de Ei. Al doilea trup întrupat nu efectuează nimic din lucrarea pe care Isus a făcut-o, pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu aderă la convenție, dar ea deschide un nou drum de fiecare dată. Al doilea trup întrupat nu are ca scop să aprofundeze sau să consolideze impresia primului trup în mințile oamenilor, ci s-o completeze și s-o desăvârșească, să aprofundeze cunoștințele omului despre Dumnezeu, să încalce toate regulile care există în inimile oamenilor și să șteargă imaginile greșite despre Dumnezeu din inimile lor. Se poate spune că niciun stadiu individual al lucrării proprii lui Dumnezeu nu poate da omului o cunoaștere completă despre El; fiecare dă doar o parte, nu întregul. Deși Dumnezeu Și-a exprimat firea în totalitate, din cauza capacității limitate a omului de a pricepe, cunoștințele sale despre Dumnezeu rămân încă incomplete. Este imposibil, folosind limbajul uman, să transmiți întreaga fire a lui

Dumnezeu; mai mult, poate o singură etapă a lucrării Sale să-L exprime pe deplin pe Dumnezeu? El lucrează în trup sub acoperirea umanității Sale normale, iar cineva Îl poate cunoaște doar prin expresia divinității Sale, nu prin învelișul Său trupesc. Dumnezeu vine în trup pentru a-i permite omului să-L cunoască prin intermediul lucrării Sale diverse, iar două faze diferite ale lucrării Sale nu sunt la fel. Numai în acest fel poate omul să aibă o cunoaștere completă a lucrării lui Dumnezeu în trup, nelimitată la o singură fațetă. Deși lucrarea celor două trupuri întrupate este diferită, esența trupurilor și sursa lucrării Lor sunt identice; este doar că Ei există pentru a realiza două etape diferite ale lucrării și pentru a apărea în două epoci diferite. Orice s-ar întâmpla, trupurile întrupate ale lui Dumnezeu împart aceeași esență și aceeași origine – acesta este un adevăr pe care nimeni nu-l poate nega.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu"

Cândva, am fost cunoscut drept Iahve. Mi s-a spus și Mesia și, odată, oamenii Îmi spuneau Isus Mântuitorul cu iubire și respect. Totuși, astăzi nu sunt Iahve sau Isus pe care oamenii Îl cunoșteau în vremurile trecute; sunt Dumnezeul care S-a întors în zilele de pe urmă, Dumnezeul care va aduce sfârșitul epocii. Sunt Dumnezeu Însuși care Se înalță de la capătul pământului, abundând de întreaga Mea fire și plin de autoritate, onoare și glorie. Oamenii nu M-au băgat niciodată în seamă, nu M-au cunoscut niciodată și au fost mereu neștiutori în privința firii Mele. De la crearea lumii până astăzi, niciun om nu M-a văzut. Acesta este Dumnezeul care Se înfățișează omenirii în zilele de pe urmă, dar Se ascunde printre oameni. El locuiește printre oameni, adevărat și real, ca soarele arzător și focul mistuitor, plin de putere și abundând de autoritate. Nu există nicio persoană sau lucru care nu va fi judecat de cuvintele Mele și nicio persoană sau lucru care nu va fi purificat de flăcările focului. În cele din urmă, toate popoarele

vor fi binecuvântate grație cuvintelor Mele și, de asemenea, sfărâmate în bucăți din cauza cuvintelor Mele. Astfel, în zilele de pe urmă, toți oamenii vor vedea că Eu sunt Mântuitorul reîntors și că Eu sunt Dumnezeu Atotputernic care cucerește toată omenirea. Și toți vor vedea că am fost odată jertfă de păcat pentru omenire, dar că, în zilele de pe urmă, Eu voi deveni, de asemenea, flăcările soarelui care incinerează toate lucrurile, precum și Soarele dreptății care dezvăluie toate lucrurile. Aceasta este lucrarea Mea în zilele de pe urmă. Am luat numele acesta și posed firea aceasta pentru ca toți oamenii să poată vedea că sunt un Dumnezeu drept, soarele arzător și focul mistuitor și ca toți să poată să Mă venereze pe Mine, singurul Dumnezeu adevărat, și ca să poată să Îmi vadă adevărata față: nu sunt numai Dumnezeul israeliților, și nu sunt doar Răscumpărătorul; sunt Dumnezeul tuturor creaturilor din ceruri, pământ și mări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»"

Fragmente din filme similare

De ce ia Dumnezeu un nume nou în zilele de pe urmă?

Dumnezeu Atotputernic și Domnul Isus sunt același Dumnezeu?

Predici similare

Este credința în Dumnezeu Atotputernic o trădare a Domnului Isus?

Imnuri similare

Ambele întrupări ale lui Dumnezeu au aceeași sursă

Semnificația Numelui lui Dumnezeu

5. Cuvinte referitoare la fecioarele înțelepte care aud glasul lui Dumnezeu și Îl întâmpină pe Domnul

a. Ce sunt fecioarele înțelepte și fecioarele nesăbuite

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„Atunci Împărăția Cerurilor va fi asemănată cu zece fecioare, care și-au luat lămpile și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci dintre ele erau nesăbuite, iar cinci erau înțelepte. Cele nesăbuite nu și-au luat cu ele și untdelemn atunci când și-au luat lămpile, dar cele înțelepte, împreună cu lămpile, și-au luat și untdelemn în vase. Mirele întârzia, astfel că ele au ațipit toate și au adormit. La miezul nopții a răsunat un strigăt: «Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!» Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit lămpile. Cele nesăbuite le-au zis celor înțelepte: Dați-ne și nouă din untdelemnul vostru, pentru că ni se sting lămpile! Dar cele înțelepte au răspuns: Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă! Duceți-vă mai bine la cei ce vând untdelemn și cumpărați-vă! În timp ce ele se duceau să cumpere untdelemn, a venit mirele. Cele ce erau gata au intrat la nuntă împreună cu el, iar ușa a fost închisă. Mai târziu au venit și celelalte fecioare și au zis: Doamne, Doamne, deschide-ne! Dar el le-a răspuns: Adevărat vă spun că nu vă cunosc!” (Matei 25:1-12).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Cele „cinci fecioare înțelepte și cinci fecioare nechibzuite” nu reprezintă împreună nici un număr de oameni, nici un anume tip de persoană. Cele „cinci fecioare înțelepte” se referă la un număr de oameni, iar cele „cinci fecioare nechibzuite” reprezintă un fel de persoană, dar niciuna din cele două categorii nu se referă la fiii întâi născuți. Mai degrabă, reprezintă ființele create. De aceea li s-a cerut să pregătească uleiul în zilele

de pe urmă. (Ființele create nu are calibrul Meu; dacă vor să fie înțelepte, trebuie să pregătească uleiul și, astfel, trebuie să fie echipate cu cuvintele Mele.) Cele „cinci fecioare înțelepte” îi reprezintă pe fiii Mei și poporul Meu printre oamenii pe care Eu i-am creat. Sunt numite „fecioare” pentru că sunt câștigate de Mine, deși s-au născut pe pământ; ar putea fi numite sfinte, deci sunt numite „fecioare”. Cele „cinci”, menționate mai sus, reprezintă numărul fiilor Mei și al popoarelor pe care le-am predestinat. Cele „cinci fecioare nechibzuite” se referă la făcătorii de servicii, căci ei Mă slujesc fără să dea nici cea mai mică importanță vieții, urmărind doar lucruri exterioare (întrucât nu au calibrul Meu, orice ar face ei este un lucru exterior), și nu sunt în stare să-Mi fie ajutoare de nădejde, astfel că sunt numiți „fecioare nechibzuite”. Cele „cinci” menționate mai sus îl reprezintă pe Satana, iar faptul că se numesc „fecioare” înseamnă că au fost cucerite de Mine și sunt în stare să Mă slujească – însă asemenea persoane nu sunt sfinte, așa că li se spune făcători de servicii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 116

Toți cei care sunt capabili să se supună cuvântărilor prezente ale Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Nu contează cum obișnuiau să fie, sau cum obișnuia să lucreze Duhul Sfânt în ei – cei care au câștigat cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu sunt cei mai binecuvântați, iar cei care nu reușesc să urmeze cea mai recentă lucrare de astăzi sunt alungați. Dumnezeu îi vrea pe cei care sunt capabili să accepte noua lumină și îi vrea pe cei care acceptă și cunosc ultima Sa lucrare. De ce se spune că trebuie să fii o fecioară castă? O fecioară castă este capabilă să caute lucrarea Duhului Sfânt și să înțeleagă lucrurile noi și, în plus, este capabilă să se lepede de noțiuni vechi și să se supună astăzi lucrării lui Dumnezeu. Acest grup de oameni, care acceptă cea mai nouă lucrare de astăzi, au fost predestinați de

Dumnezeu înaintea veacurilor și sunt cei mai binecuvântați oameni. Voi auziți direct glasul lui Dumnezeu și zăriți arătarea lui Dumnezeu și astfel, pretutindeni în ceruri și pe pământ și de-a lungul veacurilor, nimeni nu a fost mai binecuvântat decât voi, acest grup de oameni. Toate acestea sunt datorită lucrării lui Dumnezeu, datorită predestinării și selecției de către Dumnezeu și datorită harului lui Dumnezeu; dacă Dumnezeu nu ar fi vorbit și nu Și-ar fi rostit cuvintele, ar putea condițiile voastre să fie așa cum sunt astăzi? Astfel, fie ca toată gloria și lauda să-I fie închinate lui Dumnezeu, pentru că toate acestea se datorează faptului că Dumnezeu te ridică.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii”

Toți cei care sunt capabili să urmeze lumina prezentă a Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Oamenii din veacurile trecute au călcat, de asemenea, pe urmele pașilor lui Dumnezeu, dar nu au putut să urmeze până astăzi; aceasta este binecuvântarea oamenilor din zilele de pe urmă. Cei care pot urma lucrarea prezentă a Duhului Sfânt și care sunt capabili să urmeze pașii lui Dumnezeu astfel încât să-L urmeze pe Dumnezeu oriunde îi conduce – aceștia sunt oameni care sunt binecuvântați de Dumnezeu. Cei care nu urmează lucrarea prezentă a Duhului Sfânt nu au pătruns în lucrarea cuvintelor lui Dumnezeu și, indiferent cât de mult lucrează, cât de mari sunt suferințele lor sau cât de mult se zbat, nimic din acestea nu înseamnă ceva pentru Dumnezeu, iar El nu îi va lăuda. Astăzi, toți cei care urmează cuvintele actuale ale lui Dumnezeu sunt în curentul Duhului Sfânt; cei care sunt străini de cuvintele lui Dumnezeu de astăzi sunt în afara curentului Duhului Sfânt și astfel de oameni nu sunt lăudați de Dumnezeu. Slujirea care este separată de cuvântările prezente ale Duhului Sfânt este o slujire a trupului și a noțiunilor și e imposibil să fie în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc printre noțiuni religioase, atunci nu pot

face nimic potrivit pentru voia lui Dumnezeu și, chiar dacă Îl slujesc pe Dumnezeu, Îl slujesc în mijlocul închipuirilor și noțiunilor lor și sunt total incapabili de a sluji în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Cei care nu sunt în stare să urmeze lucrarea Duhului Sfânt nu înțeleg voia lui Dumnezeu, iar cei care nu înțeleg voia lui Dumnezeu nu-L pot sluji pe Dumnezeu. Dumnezeu dorește o slujire care să fie în conformitate cu voia Sa; El nu dorește o slujire care să fie după noțiuni și trup. Dacă oamenii sunt incapabili să urmeze pașii lucrării Duhului Sfânt, atunci ei trăiesc printre noțiuni. Slujirea unor astfel de oameni tulbură și perturbă, iar o astfel de slujire este potrivnică lui Dumnezeu. Astfel, cei care nu pot să urmeze pașii lui Dumnezeu sunt incapabili să-L slujească pe Dumnezeu; cei care nu sunt în stare să calce pe urmele pașilor lui Dumnezeu se opun cu siguranță Lui și sunt incapabili să fie compatibili cu Dumnezeu. „Urmărirea lucrării Duhului Sfânt” înseamnă să înțelegi voia lui Dumnezeu astăzi, să fii capabil să acționezi în conformitate cu cerințele actuale ale lui Dumnezeu, să fii capabil să I te supui și să-L urmezi pe Dumnezeul de astăzi și să pătrunzi în conformitate cu cele mai noi cuvântări ale lui Dumnezeu. Numai unul ca acesta e cineva care urmează lucrarea Duhului Sfânt și este în curentul Duhului Sfânt. Astfel de oameni nu numai că sunt capabili să primească lauda lui Dumnezeu și să-L vadă pe Dumnezeu, ci pot și să cunoască, din ultima lucrare a Sa, firea lui Dumnezeu și, de asemenea, noțiunile și răzvrătirea omului, natura și substanța omului; în plus, sunt capabili să obțină în mod gradual schimbări în firea proprie în timpul slujirii lor. Numai astfel de oameni sunt cei care sunt în stare să-L câștige pe Dumnezeu și care într-adevăr au găsit calea cea adevărată. Cei care sunt alungați prin lucrarea Duhului Sfânt sunt oameni incapabili să urmeze cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și care se răzvrătesc împotriva celei mai recente lucrări a lui Dumnezeu. Faptul că astfel de oameni se opun în mod deschis

lui Dumnezeu este pentru că Dumnezeu a întreprins o lucrare nouă și pentru că imaginea Sa nu este aceeași cu cea din noțiunile lor – ca urmare, ei se opun în mod deschis lui Dumnezeu și emit judecăți asupra lui Dumnezeu, ceea ce duce la disprețuirea și respingerea lor de către Dumnezeu. Deținerea cunoștințelor legate de lucrarea cea mai recentă a lui Dumnezeu nu este o chestiune ușoară, dar dacă oamenii au de gând să se supună lucrării lui Dumnezeu și să caute lucrarea Lui, atunci vor avea șansa de a-L vedea pe Dumnezeu și vor avea șansa de a dobândi cea mai recentă îndrumare a Duhului Sfânt. Cei care se opun în mod intenționat lucrării lui Dumnezeu nu pot primi luminarea Duhului Sfânt sau îndrumarea lui Dumnezeu. Astfel, dacă oamenii pot primi sau nu cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu depinde de harul lui Dumnezeu, depinde de căutarea lor și de intențiile lor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii”

Pentru că omul crede în Dumnezeu, el trebuie să urmeze îndeaproape pașii lui Dumnezeu, gradual; el trebuie „să urmeze Mielul oriunde Acesta Se duce”. Numai aceștia sunt oamenii care se află în căutarea căii adevărate, numai ei sunt cei care cunosc lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care respectă ca niște sclavi cuvintele și doctrinele sunt aceia care au fost eliminați de lucrarea Duhului Sfânt. În fiecare perioadă de timp, Dumnezeu va începe o lucrare nouă și, în fiecare perioadă, va fi un nou început pentru om. Dacă omul se supune numai adevărurilor conform cărora „Iahve este Dumnezeu” și „Isus este Hristos”, care sunt adevăruri ce se aplică numai epocilor respective, atunci omul nu va ține niciodată pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și va fi pentru totdeauna nevrednic de a câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Indiferent de modalitatea în care lucrează Dumnezeu, omul o urmează fără cea mai mică umbră de îndoială, și o urmează îndeaproape.

În acest fel, cum poate omul să fie eliminat de Duhul Sfânt? Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, atâta vreme cât omul este sigur că este lucrarea Duhului Sfânt și colaborează la lucrarea Duhului Sfânt fără vreo îndoială și încearcă să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu, atunci cum ar putea să fie el pedepsit? Lucrarea lui Dumnezeu nu a încetat niciodată, pașii Săi nu s-au oprit niciodată și, înainte de încheierea lucrării Sale de gestionare, El a fost întotdeauna ocupat și nu Se oprește niciodată. Dar omul este diferit: câștigând doar o fărâmă din lucrarea Duhului Sfânt, el o tratează ca și cum aceasta nu se va schimba niciodată; după ce a câștigat puțină cunoaștere, nu continuă să urmeze pașii celei mai noi lucrări a lui Dumnezeu; după ce a văzut doar un pic din lucrarea lui Dumnezeu, el Îl decretează imediat pe Dumnezeu ca un chip cioplit anume și crede că Dumnezeu va rămâne mereu în această formă pe care o vede în fața lui, că este la fel ca în trecut și că așa va fi mereu și în viitor; după ce a câștigat doar o cunoaștere superficială, omul este atât de mândru încât uită de sine și începe să proclame din senin o fire și o ființă a lui Dumnezeu care pur și simplu nu există; și, după ce a devenit sigur de o singură etapă a lucrării Duhului Sfânt, indiferent de ce fel de persoană vestește lucrarea nouă a lui Dumnezeu, omul nu o acceptă. Aceștia sunt oameni care nu pot accepta lucrarea nouă a Duhului Sfânt; sunt prea conservatori și incapabili de a accepta lucruri noi. Astfel de oameni sunt aceia care cred în Dumnezeu, dar care Îl și resping pe Dumnezeu. Omul crede că israeliții au greșit „să creadă numai în Iahve și să nu creadă în Isus”, totuși, majoritatea oamenilor joacă un rol în care ei „cred doar în Iahve și Îl resping pe Isus” și „tânjesc după întoarcerea lui Mesia, dar se opun lui Mesia care se numește Isus”. Nu este de mirare, atunci, că oamenii încă trăiesc sub puterea Satanei după ce au acceptat o etapă din lucrarea Duhului Sfânt și încă nu primesc binecuvântările lui Dumnezeu. Nu este acesta rezultatul răzvrătirii omului?

Creștinii din întreaga lume care nu au ținut pasul cu lucrarea nouă de astăzi se agață toți de speranța că vor fi norocoși, presupunând că Dumnezeu le va îndeplini fiecare dorință. Și, totuși, ei nu pot spune cu certitudine de ce Dumnezeu îi va lua în al treilea cer, și nici nu sunt siguri de modul în care Isus va veni călare pe un nor alb să îi primească, și cu atât mai puțin pot spune cu încredere deplină dacă Isus va sosi într-adevăr pe un nor alb în ziua pe care ei și-o imaginează. Toți sunt nerăbdători șamenilor joacă un rol în care ei „cred doar în Iahve și Îl resping pe Isus" și „tânjesc după întoarcerea lui Mesia, dar se opun lui Mesia care se numește Isus". Nu este face Dumnezeu acum, în epoca actuală, intențiile lui Dumnezeu – ei nu înțeleg nimic din aceste lucruri și nu pot face nimic altceva decât să numere zilele pe degetele de la mâini. Numai aceia care urmează pașii Mielului până la sfârșit pot obține binecuvântarea finală, în vreme ce acei „oameni deștepți", care sunt nevrednici să urmeze până la sfârșit și cred, totuși, că au câștigat totul, sunt nevrednici să fie martori la arătarea lui Dumnezeu. Ei cred cu toții că sunt cei mai inteligenți oameni de pe pământ, și scurtează dezvoltarea continuă a lucrării lui Dumnezeu fără a avea vreun motiv, și par să aibă încredere deplină că Dumnezeu îi va lua la cer, pe ei care „au cea mai profundă dăruire față de Dumnezeu, Îl urmează pe Dumnezeu și ascultă de cuvintele lui Dumnezeu". Chiar dacă ei au „cea mai profundă dăruire" față de cuvintele rostite de Dumnezeu, cuvintele și acțiunile lor sunt încă atât de dezgustătoare deoarece se opun lucrării Duhului Sfânt și înșală și sunt aducătoare de rele. Aceia care nu urmează până la sfârșit, care nu țin pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și care doar se agață de lucrarea veche nu numai că nu au reușit să obțină dăruirea față de Dumnezeu ci, dimpotrivă, au ajuns să fie cei care se opun lui Dumnezeu, au devenit cei care sunt respinși de epoca nouă și care vor fi pedepsiți. Există oameni mai demni de milă decât aceștia?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Vă spun Eu, cei ce cred în Dumnezeu datorită semnelor sunt, în mod sigur, categoria care va fi distrusă. Cei care nu sunt în stare să accepte cuvintele lui Isus care S-a reîntors la trup sunt, cu siguranță, progeniturile iadului, descendenții arhanghelului, categoria care va fi supusă distrugerii eterne. Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că „Isus care nu vine pe un nor alb este un hristos mincinos” vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus? Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să

vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia. Vă sfătuiesc să umblați cu grijă pe calea credinței în Dumnezeu. Nu trageți concluzii pripite; mai mult, nu fiți iresponsabili sau nepăsători în credința voastră în Dumnezeu. Ar trebui să știți, cel puțin, că aceia care cred în Dumnezeu ar trebui să fie smeriți și să aibă inimi cu frică de Dumnezeu. Cei care au auzit adevărul și totuși strâmbă din nas, sunt nesăbuiți și ignoranți. Cei care au auzit adevărul și totuși trag concluzii pripite fără grijă sau îl condamnă, sunt plini de aroganță. Nimeni dintre cei care cred în Isus nu este în măsură să blesteme sau să-i condamne pe alții. Ar trebui să fiți toți persoane cu rațiune și care acceptă adevărul. Poate că, auzind calea adevărului și citind cuvântul vieții, crezi că numai unul din 10000 dintre aceste cuvinte se aliniază convingerilor tale și Bibliei, și atunci ar trebui să continui să cauți în cel de-al 10000-lea dintre aceste cuvinte. Încă te sfătuiesc să fii smerit, să nu fii prea încrezător și să nu te înalți pe tine însuți prea mult. Cu o părticică din inima ta cu frică de Dumnezeu, vei dobândi mai mare lumină. Dacă examinezi cu atenție și contempli în mod repetat aceste cuvinte, vei înțelege dacă ele reprezintă sau nu adevărul, și dacă sunt sau nu sunt viață. Poate că, citind numai câteva propoziții, unii oameni vor condamna orbește aceste cuvinte, spunând: „Asta nu este nimic mai mult decât o luminare din partea Duhului Sfânt” sau: „Este un hristos fals venit să-i inducă în eroare pe oameni.” Cei care spun asemenea lucruri sunt orbiți de ignoranță! Înțelegi prea puține din lucrarea și înțelepciunea lui Dumnezeu, iar Eu te sfătuiesc să începi din nou, de la zero! Nu trebuie să condamnați orbește cuvintele exprimate de Dumnezeu din cauza arătării hristoșilor mincinoși în zilele de pe urmă și nu trebuie să fiți unii care blasfemiază împotriva Duhului Sfânt

pentru că vă temeți să nu fiți induși în eroare. Nu ar fi acesta un mare păcat? Dacă, după multă examinare, tu totuși crezi că aceste cuvinte nu sunt adevărul, că nu sunt calea și că nu sunt exprimarea lui Dumnezeu, atunci vei fi în cele din urmă pedepsit și vei rămâne fără binecuvântări. Dacă nu poți accepta un asemenea adevăr spus atât de simplu și de clar, nu ești atunci nepotrivit pentru mântuirea de la Dumnezeu? Nu ești tu unul dintre aceia care nu sunt destul de binecuvântați să se reîntoarcă în fața Tronului lui Dumnezeu? Gândește-te la asta! Nu te pripi și nu fi impetuos, și nu trata credința în Dumnezeu ca pe un joc. Gândește-te de dragul destinației tale, de dragul perspectivelor tale, de dragul vieții tale și cu tine însuți, nu te juca. Poți accepta aceste cuvinte?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”

Imnuri similare

Aceia care acceptă noua lucrare sunt binecuvântați

Credincioșii trebuie să urmeze îndeaproape pașii lui Dumnezeu

b. Oile lui Dumnezeu Îi aud glasul, și doar auzind glasul lui Dumnezeu Îl putem întâlni pe Domnul întors

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină” (Ioan 16:12-13).

„Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!” (Apocalipsa 2:7).

„La miezul nopții a răsunat un strigăt: «Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!»” (Matei 25:6).

„Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează” (Ioan 10:27).

„Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Întrucât căutăm urmele lui Dumnezeu, se cuvine să căutăm intențiile lui Dumnezeu, cuvintele și cuvântările Lui deoarece, oriunde există noi cuvinte rostite de Dumnezeu, acolo este și glasul Lui și, oriunde se află urmele lui Dumnezeu, acolo sunt și faptele Lui. Oriunde este exprimarea lui Dumnezeu, acolo Se arată El și, oriunde Se arată Dumnezeu, acolo există adevărul, calea și viața. În căutarea urmelor lui Dumnezeu, ați ignorat

cuvintele „Dumnezeu este adevărul, calea și viața”. Prin urmare, mulți oameni, chiar și atunci când primesc adevărul, nu cred că au găsit urmele lui Dumnezeu și cu atât mai puțin recunosc arătarea lui Dumnezeu. Ce greșeală gravă! Arătarea lui Dumnezeu nu poate fi împăciuită cu noțiunile omului și cu atât mai puțin poate Dumnezeu să Se arate la porunca omului. Dumnezeu Își face propriile alegeri și propriile planuri atunci când Își înfăptuiește lucrarea; mai mult, El are propriile Sale obiective și metode. Indiferent ce lucrare face, El nu are nevoie să discute despre aceasta cu oamenii sau să le ceară sfatul, cu atât mai puțin să anunțe fiecare persoană în parte despre lucrarea Lui. Aceasta este firea lui Dumnezeu, care, de altfel, ar trebui să fie recunoscută de toată lumea. Dacă doriți să fiți martori ai arătării lui Dumnezeu, să urmați pașii Lui, atunci trebuie mai întâi să vă îndepărtați de propriile noțiuni. Nu trebuie să-I ceri lui Dumnezeu să facă tot felul de lucruri, cu atât mai puțin ar trebui să-L constrângi și să-L limitezi la propriile tale noțiuni. În schimb, ar trebui să vă întrebați cum se cuvine să căutați urmele lui Dumnezeu, cum se cuvine să acceptați arătarea Lui și cum se cuvine să vă supuneți noii lucrări a lui Dumnezeu: asta ar trebui să facă omul. Întrucât omul nu este adevărul și nu deține adevărul, el ar trebui să caute, să accepte și să se supună.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”

Îmi fac lucrarea de-a lungul universului, iar în Răsărit, trosnetele tunetelor se propagă fără sfârșit, zguduind toate națiunile și confesiunile. Este glasul Meu cel care i-a dus pe toți oamenii în prezent. Eu fac ca toți oamenii să fie cuceriți de glasul Meu, să cadă în acest curent și să se predea înaintea Mea, căci de mult Mi-am revendicat slava de pe tot pământul și am eliberat-o din nou în Răsărit. Cine nu tânjește să-Mi vadă slava? Cine nu-Mi așteaptă cu nerăbdare reîntoarcerea? Cine nu este însetat de reapariția Mea?

Cui nu îi este dor de frumusețea Mea? Cine n-ar veni la lumină? Cine nu ar privi la bogăția din Canaan? Cine nu tânjește după întoarcerea Răscumpărătorului? Cine nu-L adoră pe El, a cărui putere este măreață? Glasul Meu se va răspândi pe tot pământul; voi sta cu fața la aleșii Mei și le voi spune mai multe cuvinte, ca un tunet puternic care scutură munții și râurile. Eu rostesc cuvintele Mele întregului univers și omenirii. De aceea, cuvintele din gura Mea au devenit comoara omului și toți oamenii Îmi prețuiesc cuvintele. Fulgerul luminează dinspre Răsărit către Apus. Cuvintele Mele sunt de așa natură încât omul ezită să renunțe la ele, însă, în același timp, le găsește de nepătruns, dar se bucură și mai mult de ele. Ca un nou-născut, toți oamenii sunt mulțumiți și bucuroși, sărbătorindu-Mi venirea. Prin vocea Mea, voi aduce pe toți oamenii înaintea Mea. De atunci, voi intra în mod oficial în rasa oamenilor, pentru ca ei să vină să Mă slăvească. Cu slava pe care o radiez și cuvintele din gura Mea, voi face astfel încât toți oamenii să vină înaintea Mea și să vadă că fulgerul luminează de la Răsărit și că am coborât și pe „Muntele Măslinilor" din Răsărit. Ei vor vedea că sunt deja de mult timp pe pământ, nu ca Fiul evreilor, ci ca Fulgerul din Răsărit. Deoarece de mult am înviat și am plecat din mijlocul omenirii, iar apoi am reapărut cu slavă printre oameni. Eu sunt Cel ce a fost adorat în urmă cu nenumărate veacuri și Eu sunt și copilul părăsit de israeliți în urmă cu nenumărate epoci. Mai mult, Eu sunt Dumnezeul Atotputernic plin de glorie al acestei epoci! Să vină toți înaintea tronului Meu și să-Mi vadă fața plină de slavă, să-Mi audă glasul și să-Mi privească faptele. Aceasta este întreaga Mea voie; este sfârșitul și punctul culminant al planului Meu, precum și scopul gestionării Mele: să fac ca fiecare națiune să se închine Mie, fiecare limbă să Mă recunoască, fiecare om să-și pună credința în Mine și fiecare popor să Mi se supună!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul"

Când Îmi întorc fața spre univers pentru a vorbi, toată omenirea Îmi aude vocea și după aceea vede toate lucrările pe care le-am făcut cu migală în univers. Cei care se împotrivesc intențiilor Mele, adică cei care Mi se opun cu faptele omului, vor cădea sub mustrarea Mea. Voi lua multitudinea de stele din ceruri și le voi face din nou, și datorită Mie soarele și luna vor renaște – cerurile nu vor mai fi așa cum au fost și nenumăratele lucruri de pe pământ vor fi făcute din nou. Totul se va întregi prin cuvintele Mele. Multele națiuni din univers vor fi iarăși împărțite și înlocuite de Împărăția Mea, astfel încât națiunile de pe pământ să dispară pentru totdeauna și să devină o împărăție care Mi se închină; toate națiunile pământului vor fi distruse și vor înceta să mai existe. Dintre ființele umane din univers, toți cei care aparțin diavolului vor fi exterminați și toți cei care se închină Satanei vor fi doborâți la pământ de focul Meu arzător – cu alte cuvinte, cu excepția celor care se află acum în curent, toți vor fi transformați în cenușă. Când voi mustra multele popoare, cei din lumea religioasă se vor întoarce, în diferite măsuri, la Împărăția Mea, cuceriți de faptele Mele, pentru că ei vor fi văzut venirea Celui Sfânt pe un nor alb. Toți oamenii vor fi împărțiți după propriul neam și vor primi mustrări proporționale cu acțiunile lor. Toți cei care Mi s-au opus vor pieri; cât despre cei ale căror fapte pe pământ nu M-au implicat pe Mine, aceștia vor continua să existe pe pământ, sub conducerea fiilor Mei și a poporului Meu, datorită modului în care s-au achitat. Mă voi arăta mulțimilor de popoare și nenumăratelor națiuni și, cu propriul Meu glas, Mă voi face mai departe auzit pe pământ, proclamând finalizarea marii Mele lucrări pentru ca toată omenirea să vadă cu ochii săi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 26

„Cine are urechi, să audă ceea ce spune Spiritul bisericilor.” Ați auzit acum cuvintele Duhului Sfânt? Cuvintele lui Dumnezeu au venit peste voi.

Le auziți? Dumnezeu face lucrarea cuvintelor în zilele de pe urmă și astfel de cuvinte sunt cele ale Duhului Sfânt, căci Dumnezeu este Duhul Sfânt și poate deveni și trup; prin urmare, cuvintele Duhului Sfânt, așa cum au fost spuse în trecut, sunt cuvintele Dumnezeului întrupat astăzi. Există mulți oameni absurzi care cred că, din moment ce este Duhul Sfânt cel care vorbește, glasul Său ar trebui să se coboare din ceruri, ca oamenii să îl audă. Oricine crede în felul acesta nu cunoaște lucrarea lui Dumnezeu. Într-adevăr, cuvântările rostite de Duhul Sfânt sunt cele rostite de Dumnezeu întrupat. Duhul Sfânt nu-i poate vorbi direct omului; nici chiar în Epoca Legii, Iahve nu le-a vorbit direct oamenilor. Nu ar fi cu atât mai puțin probabil ca El să facă acest lucru în această epocă, astăzi? Pentru ca Dumnezeu să poată rosti cuvântări pentru a-Și îndeplini lucrarea, El trebuie să devină trup; altfel, lucrarea Lui nu și-ar putea atinge scopul. Cei care Îl neagă pe Dumnezeu întrupat sunt aceia care nu cunosc Duhul sau principiile prin care lucrează Dumnezeu. Cei care cred că acum este epoca Duhului Sfânt, dar încă nu acceptă noua Sa lucrare, sunt cei care trăiesc într-o credință nedeslușită și abstractă. Astfel de oameni nu vor primi niciodată lucrarea Duhului Sfânt. Cei care doresc doar ca Duhul Sfânt să vorbească și să-Și îndeplinească lucrarea direct, dar nu acceptă cuvintele sau lucrarea lui Dumnezeul întrupat, nu vor putea niciodată să pășească în noua epocă sau să fie aduși la mântuirea completă de către Dumnezeu!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?”

Scopul arătării lui Dumnezeu, care nu e limitat de vreo formă sau națiune, este de a-I permite să-Și termine lucrarea așa cum Și-a planificat-o. Este întocmai ca atunci când Dumnezeu S-a întrupat în Iudeea; scopul Său era de a termina lucrarea de răstignire pentru răscumpărarea întregii rase umane. Cu toate acestea, evreii credeau că Dumnezeu nu poate face acest

lucru și considerau că este imposibil ca Dumnezeu să Se întrupeze și să ia forma Domnului Isus. Ceea ce considerau „imposibil” a devenit baza pe care Îl condamnau și I se opuneau lui Dumnezeu și care a condus, în cele din urmă, la distrugerea Israelului. În prezent, mulți oameni au comis o eroare asemănătoare. Ei proclamă din răsputeri arătarea iminentă a lui Dumnezeu, dar Îi condamnă în același timp arătarea; ceea ce consideră „imposibil” restrânge, încă o dată, arătarea lui Dumnezeu în limitele imaginației lor. Astfel, am văzut mulți oameni care izbucnesc într-un râs nebun și strident după ce dau de cuvintele lui Dumnezeu. Dar este acest râs diferit de condamnarea și blasfemia evreilor? Nu sunteți respectuoși în prezența adevărului și cu atât mai puțin aveți o atitudine de dorință arzătoare. Tot ce faceți este să studiați fără discriminare și să așteptați cu o nepăsare senină. Ce puteți câștiga studiind și așteptând astfel? Credeți că veți primi o îndrumare personală de la Dumnezeu? Dacă nu poți discerne cuvântările lui Dumnezeu, cum ești în măsură să fii martor al arătării Lui? Oriunde Se arată Dumnezeu, acolo este exprimat adevărul și acolo va fi glasul Lui. Doar cei care pot accepta adevărul vor fi în stare să audă glasul lui Dumnezeu și doar astfel de oameni sunt în măsură să fie martori ai arătării Lui. Renunță la noțiunile tale! Liniștește-te și citește cu atenție aceste cuvinte. Dacă tânjești după adevăr, Dumnezeu te va lumina și Îi vei înțelege intențiile și cuvintele. Renunțați la opiniile voastre despre „imposibil”! Cu cât oamenii cred mai mult că un lucru este imposibil, cu atât este mai probabil să se întâmple, deoarece înțelepciunea lui Dumnezeu se înalță mai sus de ceruri, gândurile Lui sunt mai înalte decât gândurile omului și lucrarea Lui transcende limitele gândirii și noțiunilor omului. Cu cât acel ceva este mai imposibil, cu atât mai mult deține adevăr ce poate fi căutat; cu cât ceva depășește mai mult noțiunile și imaginația omului, cu atât mai mult conține intențiile lui Dumnezeu. Aceasta deoarece, indiferent

unde Se arată, Dumnezeu este tot Dumnezeu și esența Lui nu se va schimba niciodată din cauza locului sau a modului în care Se arată. Firea lui Dumnezeu rămâne aceeași oriunde sunt urmele Lui și, oriunde sunt urmele lui Dumnezeu, El este Dumnezeul întregii omeniri, întocmai așa cum Domnul Isus nu este doar Dumnezeul israeliților, ci este și Dumnezeul tuturor popoarelor din Asia, Europa și America și, chiar mai mult, El este singurul Dumnezeu din întregul univers. Așadar, să căutăm intențiile lui Dumnezeu, să-I descoperim arătarea în cuvântările Lui și să ținem pasul cu urmele Lui! Dumnezeu este adevărul, calea și viața. Cuvintele și arătarea Lui există în același timp, iar firea și urmele Lui sunt deschise în permanență omenirii. Dragi frați și surori, sper că puteți să vedeți arătarea lui Dumnezeu în aceste cuvinte și să începeți să-I urmați pașii în timp ce vă îndreptați spre o nouă epocă și intrați în frumosul nou cer și pământ pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei care Îi așteaptă arătarea!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”

Fragmente din filme similare

Cum să recunoaștem vocea lui Dumnezeu

Predici similare

De ce putem să-L întâmpinăm pe Domnul doar ascultând glasul lui Dumnezeu?

Ați auzit glasul lui Dumnezeu?

Imnuri similare

Cum să căutați urmele pașilor lui Dumnezeu

Doar cei care acceptă adevărul pot auzi vocea lui Dumnezeu

Oile lui Dumnezeu Îi aud glasul

c. De ce vor fi alungați cei care își doresc doar să vadă semne și minuni

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Astăzi, tuturor ar trebui să vă fie clar că, în zilele de pe urmă, „Cuvântul devine trup” este faptul realizat de Dumnezeu, în principal. Prin lucrarea Sa reală pe pământ, îl face pe om să-L cunoască, să interacționeze cu El și să-I vadă faptele practice. Îl face pe om să vadă clar că El este capabil să arate semne și minuni și că există și momente în care El nu este în stare să facă acest lucru și că asta depinde de epocă. Din aceasta, poți vedea că Dumnezeu nu este incapabil să arate semne și minuni, ci că Își schimbă modul de lucru conform lucrării pe care trebuie să o facă și în funcție de epocă. În stadiul actual al lucrării, El nu arată semne și minuni; în epoca lui Isus, El a arătat câteva semne și minuni pentru că lucrarea Lui din acea epocă era diferită. Dumnezeu nu face acea lucrare astăzi și unii oameni cred că El este incapabil să arate semne și minuni sau, altfel, cred că dacă El nu arată semne și minuni, atunci El nu este Dumnezeu. Nu este o concluzie greșită? Dumnezeu este capabil să arate semne și minuni, dar El lucrează într-o epocă diferită și, astfel, nu face o asemenea lucrare. Deoarece aceasta este o epocă diferită și pentru că aceasta este o etapă diferită a lucrării lui Dumnezeu, faptele clarificate de El sunt de asemenea diferite. Credința omului în Dumnezeu nu este credința în semne și minuni, nici credința în miracole, ci credința în lucrarea Sa practică din noua epocă. Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu prin modul în care lucrează El și această cunoaștere naște în om credința în Dumnezeu, și anume credința în lucrarea și faptele Sale. În această etapă a lucrării, Dumnezeu vorbește în principal. Nu aștepta să vezi semne și minuni; nu le vei vedea! Pentru că nu te-ai

născut în Epoca Harului. Dacă te-ai fi născut atunci, ai fi putut vedea semne și minuni, dar te-ai născut în zilele de pe urmă și, astfel, poți vedea numai realitatea și normalitatea lui Dumnezeu. Nu te aștepta să-L vezi pe Isus Cel supranatural în zilele de pe urmă. Îl poți vedea numai pe Dumnezeul practic întrupat, care nu este diferit de orice ființă umană. În fiecare epocă, Dumnezeu clarifică diferite fapte. În fiecare epocă, El clarifică o parte din faptele lui Dumnezeu, iar lucrarea fiecărei epoci reprezintă o parte a firii lui Dumnezeu și o parte din faptele Lui. Faptele pe care El le lămurește variază în funcție de epoca în care lucrează, dar toate îi oferă omului o cunoaștere a lui Dumnezeu, care este mai profundă, o credință în Dumnezeu, care este mai realistă și mai adevărată. Omul crede în Dumnezeu datorită tuturor faptelor Sale, pentru că Dumnezeu este atât de minunat, atât de mare, pentru că El este atotputernic și de nepătruns. Dacă tu crezi în Dumnezeu pentru că El este capabil să facă semne și minuni și poate să-i vindece pe bolnavi și să alunge demonii, atunci părerea ta este greșită și unii oameni îți vor spune: „Nu sunt și duhurile rele capabile să facă astfel de lucruri?” Nu înseamnă asta a confunda imaginea lui Dumnezeu cu imaginea Satanei? Astăzi, credința omului în Dumnezeu se datorează multelor Sale fapte și marii cantități de lucrare pe care o face, precum și multelor feluri în care El vorbește. Dumnezeu Își folosește cuvântările pentru a cuceri omul și a-l desăvârși. Omul crede în Dumnezeu datorită multelor fapte ale Sale, nu pentru că El este capabil să arate semne și minuni; omul ajunge doar să-L cunoască pe Dumnezeu numai pentru că-I vede faptele. Doar prin cunoașterea faptelor practice ale lui Dumnezeu, a felului în care El lucrează, a metodelor înțelepte pe care le folosește, a modului cum vorbește El și îl desăvârșește pe om – numai prin cunoașterea acestor aspecte – poți înțelege realitatea lui Dumnezeu și firea Lui, știind ceea ce Îi place, ceea ce detestă și cum lucrează El asupra omului. Înțelegând ceea ce-I place și ceea ce nu-I

place lui Dumnezeu, poți să faci diferența între ceea ce este pozitiv și negativ și, prin cunoașterea lui Dumnezeu, progresezi în viața ta. Pe scurt, trebuie să dobândești o cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu și să-ți clarifici opiniile despre credința în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi"

În lucrarea din zilele de pe urmă, cuvântul este mai măreț decât manifestarea semnelor și minunilor, iar autoritatea cuvântului o depășește pe aceea a semnelor și minunilor. Cuvântul expune întreaga fire coruptă îngropată adânc în inima omului. Tu nu ai cum să o recunoști pe cont propriu. Când îți va fi dezvăluită înaintea ta prin cuvânt, tu, în mod firesc, vei veni să o descoperi; nu vei fi capabil să o negi și vei fi pe deplin convins. Nu este aceasta autoritatea cuvântului? Acesta este rezultatul obținut prin lucrarea cuvântului astăzi. Prin urmare, nu prin vindecarea bolii și alungarea demonilor poate omul fi pe deplin mântuit de păcatele sale și nici prin manifestarea semnelor și minunilor nu poate fi făcut complet întru totul. Autoritatea de a vindeca boala și de a alunga demoni îi dă doar har omului, dar trupul omului încă îi aparține Satanei, iar corupta fire satanică rămâne încă în interiorul omului. Cu alte cuvinte, ceea ce nu a fost curățat aparține încă păcatului și întinării. Doar după ce a fost curățat prin intermediul cuvântului, poate fi omul câștigat de Dumnezeu și poate deveni sfânt. Când demonii au fost alungați din om, iar el a fost răscumpărat, aceasta a însemnat doar faptul că a fost smuls din mâinile Satanei și s-a întors la Dumnezeu. Totuși, fără a fi curățat sau schimbat de către Dumnezeu, el rămâne un om corupt. Întinarea, opoziția și răzvrătirea încă există în om; omul s-a întors la Dumnezeu doar prin răscumpărarea de către El, dar el nu-L cunoaște câtuși de puțin pe Dumnezeu și este încă în stare să I se împotrivească și să-L trădeze. Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe

dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

Astăzi se vorbește despre intrarea în realitate – nu despre înălțarea la ceruri sau stăpânirea ca împărați; se vorbește doar despre urmărirea intrării în realitate. Nu există o căutare mai practică decât aceasta, iar vorbirea despre stăpânire ca regi nu este practică. Omul are o mare curiozitate și încă măsoară lucrarea lui Dumnezeu de azi prin noțiunile sale religioase. După ce a experimentat atât de multe dintre metodele de lucru ale lui Dumnezeu, omul încă nu cunoaște lucrarea lui Dumnezeu, caută în continuare semne și minuni și caută încă să vadă dacă cuvintele lui Dumnezeu au fost îndeplinite. Nu este aceasta o ignoranță copleșitoare? Fără împlinirea cuvintelor lui Dumnezeu, încă ai mai crede că El este Dumnezeu? Astăzi, mulți astfel de oameni din biserică așteaptă să vadă semne și minuni. Ei spun că, dacă se împlinesc cuvintele lui Dumnezeu, atunci El este Dumnezeu; dacă cuvintele lui Dumnezeu nu sunt împlinite, atunci El nu este Dumnezeu. Deci, crezi în Dumnezeu datorită împlinirii cuvintelor Sale sau pentru că El este Însuși Dumnezeu? Perspectiva omului asupra credinței în Dumnezeu trebuie să fie corectă! Când vezi că cuvintele lui Dumnezeu

nu s-au împlinit, fugi mâncând pământul – este aceasta credință în Dumnezeu? Când crezi în Dumnezeu, trebuie să lași totul la mila lui Dumnezeu și să te supui întregii Sale lucrări. Dumnezeu a rostit atâtea cuvinte în Vechiul Testament – pe care dintre ele le-ai văzut împlinite cu proprii tăi ochii? Poți spune că Iahve nu este adevăratul Dumnezeu pentru că nu ai văzut asta? Deși multe dintre cuvintele lui Dumnezeu poate s-au îndeplinit, omul e incapabil să vadă clar acest lucru pentru că nu are adevărul și nu înțelege nimic. […] Astăzi, Dumnezeu a venit pe pământ pentru a oferi omului viață. El nu te convinge prin semne și minuni, așa cum își imaginează oamenii, pentru a asigura o relație pașnică între Dumnezeu și om. Toți cei care nu se concentrează asupra vieții și care, în schimb, se concentrează în a-L face pe Dumnezeu să le arate semne și minuni, sunt farisei! Și fariseii au fost cei care L-au răstignit pe Isus pe cruce. Dacă Îl măsori pe Dumnezeu după propria ta viziune a credinței în Dumnezeu, să crezi în Dumnezeu dacă cuvintele Lui sunt îndeplinite, și să fii neîncrezător și chiar să hulești împotriva lui Dumnezeu, dacă nu sunt îndeplinite, atunci nu ești tu cel care Îl crucifică? Astfel de oameni își neglijează îndatoririle lor și se bucură în mod lacom de confort!

Pe de o parte, cea mai mare problemă cu omul este că nu cunoaște lucrarea lui Dumnezeu. Deși atitudinea omului nu este una de negare, este una de îndoială. Omul nu neagă, dar nici nu recunoaște pe deplin. Dacă oamenii au o cunoaștere aprofundată a lucrării lui Dumnezeu, atunci ei nu vor fugi. Cealaltă problemă e că omul nu cunoaște realitatea. Astăzi, prin cuvântul lui Dumnezeu, fiecare persoană s-a angajat; într-adevăr, în viitor nu trebuie să te gândești să vezi semne și minuni. Îți spun clar: în stadiul actual, tot ceea ce ești capabil să vezi sunt cuvintele lui Dumnezeu și, deși nu există fapte, viața lui Dumnezeu tot poate fi plăsmuită în om. Aceasta anume este lucrarea principală a Împărăției Milenare și, dacă nu poți

percepe această lucrare, atunci vei deveni slab și te vei prăbuși; vei fi pus în mijlocul încercărilor și, cu atât mai grav, vei fi luat captiv de Satana. Dumnezeu a venit pe pământ mai ales pentru a rosti cuvintele Sale; cu ceea ce intri în contact este cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce vezi este cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce auzi este cuvântul lui Dumnezeu, cui te supui este cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce trăiești este cuvântul lui Dumnezeu și această încarnare a lui Dumnezeu folosește în mod deosebit cuvântul pentru a-l desăvârși pe om. El nu arată semne și minuni și, mai ales, nu face lucrarea pe care a făcut-o Isus în trecut. Cu toate că sunt Dumnezeu, și ambii sunt trup, lucrările Lor de slujire nu sunt la fel. Când a venit Isus, El a făcut, de asemenea, parte din lucrarea lui Dumnezeu și a rostit câteva cuvinte – dar care a fost lucrarea principală pe care a realizat-o? Ceea ce a realizat în principal a fost lucrarea răstignirii. El a devenit asemenea trupului păcătos pentru a finaliza lucrarea răstignirii și pentru a răscumpăra întreaga omenire și a fost pentru binele păcatelor întregii omeniri că a slujit ca jertfă de păcat. Aceasta este lucrarea principală pe care El a realizat-o. În cele din urmă, El a oferit calea crucii pentru a ghida pe cei care au venit mai târziu. Când Isus a venit, a fost în primul rând pentru a finaliza lucrarea de răscumpărare. El a răscumpărat toată omenirea și a adus omului Evanghelia împărăției cerului și, în plus, a adus calea către Împărăția cerurilor. Drept urmare, toți cei care au venit după au spus: „Ar trebui să mergem pe calea crucii și să ne sacrificăm pentru cruce”. Desigur, la început, Isus a mai făcut o altă lucrare și a rostit câteva cuvinte pentru a-l face pe om să se pocăiască și să-și mărturisească păcatele. Dar lucrarea Lui de slujire a rămas tot răstignirea, iar cei trei ani și jumătate pe care El Și i-a petrecut predicând calea au fost pentru a-L pregăti pentru răstignirea care a urmat. Diversele dăți în care Isus S-a rugat au fost, de asemenea, de dragul răstignirii. Viața unui om normal pe care a dus-o și cei treizeci și trei de ani și jumătate pe

care El i-a trăit pe pământ erau, în primul rând, pentru binele finalizării lucrării răstignirii; trebuiau să-I dea putere să Își asume această lucrare, ca urmare a căreia Dumnezeu I-a încredințat lucrarea crucificării. Ce lucrare va săvârși astăzi Dumnezeu întrupat? Astăzi, Dumnezeu a devenit trup în primul rând pentru a finaliza lucrarea „Cuvântului care se arată în trup”, pentru a folosi cuvântul în vederea perfecționării omului și pentru a-l face pe om să accepte emondarea prin cuvânt și rafinarea cuvântului. Prin cuvintele Lui, te determină să câștigi pregătire și să câștigi viață; în cuvintele Lui vezi lucrarea și faptele Sale. Dumnezeu folosește cuvântul ca să te mustre și să te rafineze și astfel, dacă suferi greutăți, este și din cauza cuvântului lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeu nu lucrează cu fapte, ci cu cuvinte. Doar după ce cuvântul Său s-a lăsat peste tine, Duhul Sfânt poate să lucreze în tine și să te facă să suferi de durere sau să simți bunătate. Numai cuvântul lui Dumnezeu te poate aduce la realitate și numai cuvântul lui Dumnezeu este capabil să te desăvârșească. Și astfel, cel puțin, trebuie să înțelegi aceasta: lucrarea făcută de Dumnezeu în zilele de pe urmă este, în principal, folosirea cuvântului Său pentru a desăvârși fiecare persoană și pentru a călăuzi pe om. Toată lucrarea pe care o face El este prin cuvânt; El nu folosește fapte pentru a te mustra. Există momente când unii oameni se opun lui Dumnezeu. Dumnezeu nu îți provoacă un mare disconfort, trupul tău nu este mustrat și nici nu suferi greutăți – dar, de îndată ce cuvântul Său vine peste tine și te rafinează, este insuportabil pentru tine. Nu este așa? Pe vremea făcătorilor de servicii, Dumnezeu a spus să arunce omul într-o groapă fără fund. Oare a ajuns omul cu adevărat la groapa fără fund? Pur și simplu, prin folosirea cuvintelor pentru a rafina omul, acesta a intrat în groapa fără fund. Și astfel, în zilele de pe urmă, când Dumnezeu devine trup, El folosește în mod predominant cuvântul pentru a săvârși toate și pentru a face totul clar. Numai în cuvintele Lui poți vedea ce este El; numai

în cuvintele Lui poți vedea că El este Însuși Dumnezeu. Când Dumnezeu întrupat vine pe pământ, El nu face altă lucrare decât să rostească cuvinte – deci nu este nevoie de fapte; cuvintele sunt suficiente. Asta pentru că El a venit în primul rând să săvârșească această lucrare pentru a permite omului să vadă puterea și supremația Sa în cuvintele Lui, pentru a permite omului să vadă în cuvintele Lui cum se ascunde cu umilință pe Sine și să permită omului să-L cunoască în întregime în cuvintele Lui. Tot ceea ce are și tot ceea ce este El se regăsesc în cuvintele Lui. Înțelepciunea și minunăția Sa sunt în cuvintele Lui. Prin aceasta te face să vezi multele metode prin care Dumnezeu Își rostește cuvintele. Dumnezeu a lucrat atât de mult timp; în cea mai mare parte a fost pentru a-l aproviziona, pentru a-l expune sau pentru a-l emonda pe om. El nu blestemă o persoană cu ușurință, și chiar și atunci când o face, o blestemă prin cuvânt. Și astfel, în această epocă a lui Dumnezeu devenit trup, nu încerca să-L vezi pe Dumnezeu vindecând bolnavii și scoțând demonii din nou și nu mai încerca mereu să cauți semne – nu are niciun rost! Aceste semne nu-l pot desăvârși pe om! Pentru a vorbi clar: astăzi, Însuși Dumnezeul practic al trupului nu acționează; El doar vorbește. Acesta e adevărul! El folosește cuvinte pentru a te desăvârși și folosește cuvinte pentru a te hrăni și a te adăpa. De asemenea, El folosește cuvinte pentru a lucra și cuvinte în locul faptelor pentru a te face să cunoști realitatea Lui. Dacă ești capabil să percepi această manieră a lucrării lui Dumnezeu, atunci este dificil să fii negativ. În loc să te concentrezi asupra lucrurilor negative, ar trebui să te concentrezi doar pe ceea ce este pozitiv – adică, indiferent dacă sunt sau nu îndeplinite cuvintele lui Dumnezeu, sau dacă există sau nu apariția faptelor, Dumnezeu îl face pe om să câștige viață din cuvintele Sale, și acest fapt este cel mai mare dintre toate semnele; și, cu atât mai mult, este un fapt incontestabil. Aceasta este cea mai bună

dovadă prin care să-L cunoască pe Dumnezeu și este un semn chiar mai mare decât semnele. Numai aceste cuvinte îl pot desăvârși pe om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

Dumnezeu Își face lucrarea în întregul univers. Toți cei care cred în El trebuie să accepte cuvântul Lui și să mănânce și să bea cuvântul Lui; nimeni nu poate fi câștigat de Dumnezeu văzând semnele și minunile arătate de Dumnezeu. De-a lungul veacurilor, Dumnezeu a folosit întotdeauna cuvântul pentru a-L desăvârși pe om. Așadar, nu ar trebui să vă dedicați toată atenția semnelor și minunilor, ci să căutați să fiți desăvârșiți de către Dumnezeu. În Epoca Legii Vechiului Testament, Dumnezeu a rostit câteva cuvinte iar, în Epoca Harului, Isus a rostit și El multe cuvinte. După ce Isus a spus multe cuvinte, apostolii și discipolii de mai târziu i-au călăuzit pe oameni să le practice în conformitate cu poruncile date de Isus și să experimenteze în conformitate cu principiile și cuvintele enunțate de Isus. În din zilele de pe urmă, Dumnezeu folosește îndeosebi cuvântul pentru a-L desăvârși pe om. El nu folosește semne și minuni pentru a-l asupri pe om sau pentru a-l convinge pe om; acest lucru nu poate clarifica puterea lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar arăta doar semne și minuni, atunci ar fi imposibil de clarificat realitatea lui Dumnezeu și, astfel, imposibil de a desăvârși pe om. Dumnezeu nu-l desăvârșește pe om prin semne și minuni, ci folosește cuvântul pentru a-l adăpa și a-l păstori, după care se obține supunerea deplină a omului și cunoașterea de Dumnezeu a omului. Acesta este scopul muncii pe care El o face și al cuvintelor pe care El le rostește. Dumnezeu nu folosește metoda de a arăta semne și minuni pentru a-l desăvârși pe om – El folosește cuvinte și folosește multe metode diferite de lucru pentru a-l desăvârși pe om. Fie că este vorba de rafinare, emondare sau oferire de cuvinte, Dumnezeu vorbește din multe perspective diferite

pentru a-l desăvârși pe om și pentru a da omului o mai mare cunoaștere a lucrării, înțelepciunii și minunăției lui Dumnezeu. Când omul este făcut complet în momentul în care Dumnezeu încheie epoca din zilele de pe urmă, el va fi calificat să vadă semne și minuni. Când ajungi să Îl cunoști pe Dumnezeu și ești capabil să te supui lui Dumnezeu, indiferent de ce face El, nu vei mai avea noțiuni despre El când vei vedea semne și minuni. În prezent, ești corupt și incapabil de supunere completă față de Dumnezeu – crezi că ești calificat să vezi semne și minuni în această stare? Momentul în care Dumnezeu arată semne și minuni este cel în care Dumnezeu pedepsește omul și, de asemenea, când se schimbă epoca și, mai mult, când se încheie epoca. Când lucrarea lui Dumnezeu se săvârșește în mod normal, El nu arată semne și minuni. A arăta semne și minuni este extrem de ușor pentru El, dar nu acela este principiul lucrării lui Dumnezeu, nici nu este scopul gestionării omului de către Dumnezeu. Dacă omul ar vedea semne și minuni și dacă entitatea spirituală a lui Dumnezeu ar urma să se înfățișeze omului, n-ar crede toți oamenii în Dumnezeu? Am spus anterior că un grup de biruitori este câștigat din Est, biruitori care vin din mijlocul marelui necaz. Care este sensul acestor cuvinte? Înseamnă că acești oameni care au fost câștigați au fost cu adevărat supuși după ce au fost judecați și mustrați și emondați, și au fost supuși la tot felul de rafinări. Credința acestor oameni nu este vagă și abstractă, ci reală. Ei nu au văzut semne și minuni sau miracole; ei nu vorbesc de cuvinte și doctrine absconse sau cunoștințe profunde; în schimb, ei au realitatea, cuvintele lui Dumnezeu și o adevărată cunoaștere a realității lui Dumnezeu. Nu este un astfel de grup mai capabil să arate clar puterea lui Dumnezeu? Lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este o lucrare practică. În timpul epocii lui Isus, El nu a venit să-l desăvârșească pe om, ci să-l răscumpere pe om, așa că a arătat câteva minuni pentru a-i face pe oameni să-L urmeze. Căci El a venit, în primul

rând, pentru a finaliza lucrarea răstignirii, iar arătarea de semne n-a făcut parte din lucrarea slujirii Lui. Astfel de semne și de minuni au fost o lucrare săvârșită pentru a face lucrarea Sa să fie eficientă; astfel de semne și de minuni au fost o lucrare în plus, și nu au reprezentat lucrarea întregii epoci. În timpul Epocii Legii Vechiului Testament, Dumnezeu a arătat și unele semne și minuni – dar lucrarea pe care o face Dumnezeu astăzi este o lucrare practică și cu siguranță nu mai arată semne și minuni acum. Dacă El ar arăta semne și minuni, lucrarea Lui practică ar fi aruncată în dezordine și El nu ar mai putea să facă nicio altă lucrare. Dacă Dumnezeu ar fi spus să fie folosit cuvântul pentru a-l desăvârși pe om, dar ar fi arătat, de asemenea, semne și minuni, atunci s-ar fi putut clarifica dacă omul crede sau nu în El? Așadar, Dumnezeu nu face astfel de lucruri. Există prea multă religie în om; Dumnezeu a venit în zilele de pe urmă pentru a alunga toate noțiunile religioase și lucrurile supranaturale din om și pentru a-l face pe om să cunoască realitatea lui Dumnezeu. El a venit pentru a șterge o imagine a lui Dumnezeu care este abstractă și fantezistă – o imagine a unui Dumnezeu care, cu alte cuvinte, nu există deloc. Și acum, singurul lucru care este de neprețuit este ca tu să ai o cunoaștere a realității! Adevărul depășește tot. Cât de mult adevăr deții astăzi? Tot ceea ce arată semne și minuni este Dumnezeu? Spiritele rele pot, de asemenea, să arate semne și minuni; sunt ele toate Dumnezeu? În credința sa în Dumnezeu, ceea ce caută omul este adevărul și ceea ce el urmărește este viața, mai degrabă decât semne și minuni. Acesta ar trebui să fie scopul tuturor celor care cred în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

Am spus anterior că „Toți cei care se concentrează să vadă semne și minuni vor fi oropsiți; ei nu sunt cei care vor fi desăvârșiți”. Am rostit atât de multe cuvinte, totuși, omul nu are nici cea mai mică cunoaștere a acestei

lucrări și, după ce au ajuns în acest punct, oamenii tot mai cer semne și minuni. Este credința ta în Dumnezeu doar căutarea semnelor și minunilor, sau este pentru a câștiga viață? Isus a rostit și El multe cuvinte și unele dintre ele nu au fost încă îndeplinite. Poți spune că Isus nu este Dumnezeu? Dumnezeu a mărturisit că El era Hristos și Fiul iubit al lui Dumnezeu. Poți să negi acest lucru? Astăzi, Dumnezeu rostește doar cuvinte și, dacă nu cunoști pe deplin acest lucru, atunci nu poți rămâne ferm. Crezi în El pentru că El este Dumnezeu sau crezi în El în funcție de îndeplinirea sau neîndeplinirea cuvintelor Lui? Crezi în semne și minuni, sau crezi în Dumnezeu? Astăzi, El nu arată semne și minuni – este El cu adevărat Dumnezeu? Dacă cuvintele pe care le rostește nu sunt împlinite, este El cu adevărat Dumnezeu? Este substanța lui Dumnezeu determinată de îndeplinirea sau neîndeplinirea cuvintelor pe care le rostește? De ce unii oameni așteaptă mereu împlinirea cuvintelor lui Dumnezeu înainte să creadă în El? Asta nu înseamnă că nu Îl cunosc? Toți cei care au astfel de noțiuni sunt cei care Îl neagă pe Dumnezeu. Ei folosesc noțiuni pentru a-L măsura pe Dumnezeu; dacă cuvintele lui Dumnezeu se împlinesc, ei cred în El, și dacă nu se împlinesc, atunci nu cred El; și ei întotdeauna caută semne și minuni. Nu sunt acești oameni fariseii din vremurile moderne? Dacă poți sau nu poți să rămâi ferm depinde de cunoașterea sau nu a Dumnezeului practic – acest lucru este foarte important! Cu cât este mai mare realitatea cuvântului lui Dumnezeu în tine, cu atât mai mare este cunoașterea ta despre realitatea lui Dumnezeu, și cu atât mai mult poți să rămâi ferm în timpul încercărilor. Cu cât te concentrezi mai mult să vezi semne și minuni, cu atât mai puțin ești capabil să rămâi ferm, și vei cădea în mijlocul încercărilor. Semnele și minunile nu sunt temelia; numai realitatea lui Dumnezeu este viața. Unii oameni nu cunosc efectele care trebuie îndeplinite prin lucrarea lui Dumnezeu. Ei își petrec zilele în dezorientare,

fără a căuta cunoașterea lucrării lui Dumnezeu. Scopul căutării lor este doar să-L facă pe Dumnezeu să le îndeplinească dorințele, și abia atunci vor fi serioși în credința lor în Dumnezeu. Ei spun că vor fi în căutarea vieții dacă se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu, dar dacă nu se vor împlini cuvintele Lui, atunci nu există nicio posibilitate ca ei să caute viața. Omul consideră că credința în Dumnezeu este căutarea de semne și minuni și căutarea urcării la cer și la al treilea cer. Niciunul dintre ei nu spune că credința lor în Dumnezeu este căutarea intrării în realitate, căutarea vieții și căutarea de a fi câștigat de Dumnezeu. Care e valoarea unei astfel de căutare? Cei care nu caută cunoașterea de Dumnezeu și satisfacția lui Dumnezeu sunt cei care nu cred în Dumnezeu; sunt cei care Îl hulesc pe Dumnezeu!

Acum înțelegi ce înseamnă credința în Dumnezeu? Înseamnă credința în Dumnezeu să vezi semne și minuni? Înseamnă ridicarea la ceruri? Credința în Dumnezeu nu este câtuși de puțin ușoară. Acele practici religioase ar trebui eliminate; căutarea vindecării bolnavilor și alungarea demonilor, concentrarea asupra semnelor și a minunilor, râvnirea la mai mult din harul lui Dumnezeu, pacea și bucuria, căutarea prospectelor și conforturilor trupului – acestea sunt practici religioase, și astfel de practici religioase sunt o formă vagă de credință. Ce este credința adevărată în Dumnezeu astăzi? Este acceptarea cuvântului lui Dumnezeu ca viață-realitate a ta și cunoașterea lui Dumnezeu prin cuvântul Său pentru a obține o iubire adevărată față de El. Pentru a fi clar: credința în Dumnezeu este motivul pentru care tu să poți să te supui lui Dumnezeu, să-L iubești pe Dumnezeu și să îndeplinești datoria care trebuie îndeplinită de o ființă creată. Acesta este scopul credinței în Dumnezeu. Trebuie să dobândești o cunoaștere a frumuseții lui Dumnezeu, a cât de vrednic de venerație este Dumnezeu, a modului în care Dumnezeu face lucrarea de mântuire și de desăvârșire asupra ființelor Sale create – acestea sunt lucrurile de bază în

credința ta în Dumnezeu. Credința în Dumnezeu este în primul rând trecerea de la o viață a trupului la o viață de iubire față de Dumnezeu; de la traiul în corupție la traiul în viața cuvintelor lui Dumnezeu; este ieșirea de sub puterea Satanei și trăirea sub grija și protecția lui Dumnezeu, este capacitatea de a te supune lui Dumnezeu și nu trupului, este permiterea lui Dumnezeu de a-ți câștiga pe deplin inima, de a te desăvârși și de a te elibera de firea satanică coruptă. Credința în Dumnezeu este în primul rând așa pentru ca puterea și slava lui Dumnezeu să se poată manifesta în tine, astfel încât să poți să urmezi voia lui Dumnezeu, să împlinești planul lui Dumnezeu și să fii mărturie pentru Dumnezeu înaintea Satanei. Credința în Dumnezeu nu ar trebui să aibă legătură cu dorința de a vedea semne și minuni, nici nu ar trebui să fie de dragul trupului tău. Ar trebui să fie despre căutarea cunoașterii lui Dumnezeu și a fi capabil să te supui lui Dumnezeu și, asemeni lui Petru, să te supui Lui până la moarte. Acestea sunt principalele obiective ale credinței în Dumnezeu. Omul mănâncă și bea cuvântul lui Dumnezeu pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și pentru a-L mulțumi. A mânca și a bea cuvântul lui Dumnezeu îți oferă o mai bună cunoaștere a lui Dumnezeu, și abia după aceea poți să te supui Lui. Numai prin cunoașterea de Dumnezeu Îl poți iubi, iar acesta e scopul pe care omul trebuie să îl aibă în credința sa în Dumnezeu. Dacă, în credința ta în Dumnezeu, încerci întotdeauna să vezi semne și minuni, atunci punctul de vedere al acestei credințe în Dumnezeu este greșit. Credința în Dumnezeu este în primul rând acceptarea cuvântului lui Dumnezeu ca viață-realitate. Scopul lui Dumnezeu e atins doar punerea în aplicare a cuvintelor lui Dumnezeu din gura Lui și purtarea lor în tine. În credința lui în Dumnezeu, omul ar trebui să se străduiască să fie desăvârșit de Dumnezeu, să fie capabil să se supună lui Dumnezeu și să fie în supunere totală față de El. Dacă poți să te supui lui Dumnezeu fără să te plângi, să respecți cu grijă

intențiile lui Dumnezeu, să atingi statura lui Petru și să deții stilul lui Petru despre care vorbește Dumnezeu, atunci asta va fi când vei fi dobândit succes în credința în Dumnezeu și va însemna că ai fost câștigat de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

Loialitatea voastră este doar în cuvinte, cunoștințele voastre sunt cele ale gândirii și noțiuni, truda voastră este de dragul câștigării binecuvântărilor cerului, deci cum trebuie să fie credința voastră? Chiar și astăzi, vă faceți că nu auziți niciun cuvânt al adevărului. Voi nu știți ce este Dumnezeu, nu știți ce este Hristos, nu știți cum să vă temeți de Iahve, nu știți cum să intrați în lucrarea Duhului Sfânt și nu știți cum să deosebiți între lucrarea lui Dumnezeu Însuși și inducerea în eroare a omului. Știi numai să condamni orice cuvânt al adevărului exprimat de Dumnezeu care nu se conformează cu gândul tău. Unde este smerenia ta? Unde este supunerea ta? Unde este loialitatea ta? Unde este dorința ta de a căuta adevărul? Unde este inima ta cu frică de Dumnezeu? Vă spun Eu, cei ce cred în Dumnezeu datorită semnelor sunt, în mod sigur, categoria care va fi distrusă. Cei care nu sunt în stare să accepte cuvintele lui Isus care S-a reîntors la trup sunt, cu siguranță, progeniturile iadului, descendenții arhanghelului, categoria care va fi supusă distrugerii eterne. Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul

când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că „Isus care nu vine pe un nor alb este un hristos mincinos" vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus? Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia. Vă sfătuiesc să umblați cu grijă pe calea credinței în Dumnezeu. Nu trageți concluzii pripite; mai mult, nu fiți iresponsabili sau nepăsători în credința voastră în Dumnezeu. Ar trebui să știți, cel puțin, că aceia care cred în Dumnezeu ar trebui să fie smeriți și să aibă inimi cu frică de Dumnezeu. Cei care au auzit adevărul și totuși strâmbă din nas, sunt nesăbuiți și ignoranți. Cei care au auzit adevărul și totuși trag concluzii pripite fără grijă sau îl condamnă, sunt plini de aroganță. Nimeni dintre cei care cred în Isus nu este în măsură să blesteme sau să-i condamne pe alții. Ar trebui să fiți toți persoane cu rațiune și care acceptă adevărul. Poate că, auzind calea adevărului și citind cuvântul vieții, crezi că numai unul din 10000 dintre aceste cuvinte se aliniază

convingerilor tale și Bibliei, și atunci ar trebui să continui să cauți în cel de-al 10000-lea dintre aceste cuvinte. Încă te sfătuiesc să fii smerit, să nu fii prea încrezător și să nu te înalți pe tine însuți prea mult. Cu o părticică din inima ta cu frică de Dumnezeu, vei dobândi mai mare lumină. Dacă examinezi cu atenție și contempli în mod repetat aceste cuvinte, vei înțelege dacă ele reprezintă sau nu adevărul, și dacă sunt sau nu sunt viață. Poate că, citind numai câteva propoziții, unii oameni vor condamna orbește aceste cuvinte, spunând: „Asta nu este nimic mai mult decât o luminare din partea Duhului Sfânt" sau: „Este un hristos fals venit să-i inducă în eroare pe oameni." Cei care spun asemenea lucruri sunt orbiți de ignoranță! Înțelegi prea puține din lucrarea și înțelepciunea lui Dumnezeu, iar Eu te sfătuiesc să începi din nou, de la zero! Nu trebuie să condamnați orbește cuvintele exprimate de Dumnezeu din cauza arătării hristoșilor mincinoși în zilele de pe urmă și nu trebuie să fiți unii care blasfemiază împotriva Duhului Sfânt pentru că vă temeți să nu fiți induși în eroare. Nu ar fi acesta un mare păcat? Dacă, după multă examinare, tu totuși crezi că aceste cuvinte nu sunt adevărul, că nu sunt calea și că nu sunt exprimarea lui Dumnezeu, atunci vei fi în cele din urmă pedepsit și vei rămâne fără binecuvântări. Dacă nu poți accepta un asemenea adevăr spus atât de simplu și de clar, nu ești atunci nepotrivit pentru mântuirea de la Dumnezeu? Nu ești tu unul dintre aceia care nu sunt destul de binecuvântați să se reîntoarcă în fața Tronului lui Dumnezeu? Gândește-te la asta! Nu te pripi și nu fi impetuos, și nu trata credința în Dumnezeu ca pe un joc. Gândește-te de dragul destinației tale, de dragul perspectivelor tale, de dragul vieții tale și cu tine însuți, nu te juca. Poți accepta aceste cuvinte?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul"

Imnuri similare

Atitudinea ta față de adevăr este vitală

6. Adevăruri referitoare la relația dintre Dumnezeu și Biblie

a. Biblia este doar o consemnare a celor două etape ale lucrării lui Dumnezeu din timpul Epoci Legii și Epocii Harului; nu este o consemnare a întregimii lucrării lui Dumnezeu

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină” (Ioan 16:12-13).

„Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!” (Apocalipsa 2:7).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Ce fel de carte este Biblia? Vechiul Testament este lucrarea lui Dumnezeu în timpul Epocii Legii. Vechiul Testament al Bibliei consemnează întreaga lucrare a lui Iahve în timpul Epocii Legii, precum și lucrarea Lui de creație. Tot Vechiul Testament consemnează lucrarea făcută de Iahve, încheind relatările despre lucrarea lui Iahve cu Cartea lui Maleahi. Vechiul Testament consemnează două lucrări făcute de Dumnezeu: una este lucrarea de creație, cealaltă este decretarea Legii. Ambele au fost parte a lucrării lui Iahve. Epoca Legii reprezintă lucrarea sub numele de Iahve Dumnezeu; este întregul lucrării desfășurate în mod principal sub numele de Iahve. Astfel, Vechiul Testament consemnează lucrarea lui Iahve, iar Noul Testament consemnează lucrarea lui Isus, lucrare desfășurată în mod principal sub numele de Isus. Semnificația numelui lui Isus și lucrarea făcută de El sunt consemnate, în mare parte, în Noul Testament. În timpul

Vechiului Testament din Epoca Legii, Iahve a construit templul și altarul din Israel, a îndrumat viața israeliților pe pământ, dovedind că ei erau poporul Lui ales, primul grup de oameni ales de El pe pământ și care se conforma intențiilor Sale, primul grup îndrumat de El personal. Cele douăsprezece triburi ale lui Israel au fost primii oameni aleși de Iahve, astfel că El a lucrat întotdeauna în ei, chiar până la desăvârșirea lucrării lui Iahve în Epoca Legii. A doua etapă a lucrării a fost lucrarea din Epoca Harului din Noul Testament și s-a desfășurat în poporul evreu, într-unul dintre cele douăsprezece triburi ale lui Israel. Întinderea acestei lucrări a fost mai mică datorită faptului că Isus era Dumnezeu întrupat. Isus nu a lucrat decât pe întinderea pământului Iudeii, iar lucrarea Sa nu a durat mai mult de trei ani și jumătate; astfel, ceea ce se consemnează în Noul Testament este departe de a putea depăși mărimea lucrării consemnate în Vechiul Testament.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)"

Biblia este o carte de istorie. Desigur, aceasta conține și unele dintre prezicerile proorocilor și asemenea preziceri nu sunt nicidecum istorie. Biblia conține mai multe părți – nu sunt doar profețiile, nici doar lucrarea lui Iahve, nici doar epistolele pauline. Trebuie să știți câte părți conține Biblia; Vechiul Testament conține Geneza, Exodul… și mai sunt și cărțile pe care le-au scris proorocii. Vechiul Testament se termină cu Cartea lui Maleahi. Acesta consemnează lucrarea din Epoca Legii, condusă de către Iahve; de la Geneză la Cartea lui Maleahi, este o dare de seamă cuprinzătoare despre întreaga lucrare din Epoca Legii. Cu alte cuvinte, Vechiul Testament consemnează tot ceea ce au trăit oamenii îndrumați de Iahve în Epoca Legii. În timpul Epocii Legii din Vechiul Testament, numeroșii prooroci ridicați de Iahve au făcut profeții în numele Lui; ei au dat îndrumări diferitelor triburi și popoare și au prezis lucrarea pe care avea s-o facă Iahve. Tuturor acestor oameni ridicați Iahve le dăduse Duhul

proorocirii: ei au putut vedea viziunile din partea lui Iahve și I-au putut auzi vocea, fiind astfel inspirați de El și scriind profeții. Lucrarea făcută de ei a fost expresia vocii lui Iahve, expresia profeției lui Iahve; iar lucrarea lui Iahve din acea epocă a fost pur și simplu de a-i îndruma pe oameni cu ajutorul Duhului; El nu S-a întrupat, iar oamenii nu au văzut nicio străfulgerare a chipului Lui. Prin urmare, El a ridicat mulți prooroci pentru a-I face lucrarea și le-a dat profeții pe care ei le-au transmis fiecărui trib și neam ale lui Israel. Lucrarea lor a fost cea de a rosti profeții, iar unii dintre ei au consemnat îndrumările lui Iahve către ei, pentru a le arăta altora. Iahve i-a ridicat pe acești oameni să rostească profeții, să prezică lucrarea viitorului sau lucrarea care urma să fie făcută în acel timp, astfel încât oamenii să poată cuprinde minunăția și înțelepciunea lui Iahve. Aceste cărți profetice erau destul de diferite de celelalte cărți ale Bibliei; erau cuvinte rostite sau scrise de cei cărora li se dăduse Duhul profeției – de cei care primiseră viziuni sau rostiri de la Iahve. În afara acestor cărți profetice, tot restul scrierilor din Vechiul Testament este format din consemnări făcute de oameni după ce Iahve Își terminase lucrarea. Aceste cărți nu pot ține locul prezicerilor făcute de proorocii ridicați de Iahve, tot astfel cum Cartea Genezei și Exodul nu pot fi comparate cu Cartea lui Isaia și Cartea lui Daniel. Profețiile au fost rostite înainte ca lucrarea să fi avut loc; restul cărților au fost scrise după ce lucrarea se terminase, lucru care le stătea în putere oamenilor. Proorocii acelei epoci au fost inspirați de Iahve și au rostit o anumită profeție; au rostit multe cuvinte, au profețit lucrurile din Epoca Harului, precum și distrugerea lumii din zilele de pe urmă – lucrarea pe care Iahve avea de gând să o facă. Toate celelalte cărți consemnează lucrarea făcută de către Iahve în Israel. Astfel, când citești Biblia, citești în principal despre ceea ce a lucrat Iahve în Israel; Vechiul Testament al Bibliei consemnează îndeosebi lucrarea lui Iahve de îndrumare a poporului lui

Israel, felul cum S-a folosit de Moise pentru a-i conduce pe israeliți afară din Egipt, cum acesta i-a eliberat de sub jugul faraonului și i-a dus în pustie, după care au intrat în Canaan, iar tot ce a urmat după aceea a fost viața lor în Canaan. În afară de aceasta, tot ceea ce există este alcătuit din consemnări ale lucrării lui Iahve de la un capăt la celălalt al Israelului. Tot ceea ce consemnează Vechiul Testament este lucrarea lui Iahve în Israel, lucrarea făcută de Iahve în țara în care El i-a creat pe Adam și Eva. Din momentul în care Dumnezeu a început în mod oficial să-i îndrume pe oamenii de pe pământ, după Noe, tot ceea ce consemnează Vechiul Testament este lucrarea lui Israel. Și de ce nu se mai consemnează nicio lucrare dincolo de Israel? Pentru că țara Israelului este leagănul omenirii. La început, nu existau alte țări în afară de Israel, iar Iahve nu a lucrat în alt loc. Astfel, ceea ce se consemnează în Vechiul Testament din Biblie este pur și simplu lucrarea lui Dumnezeu din Israel în epoca respectivă. Cuvintele spuse de prooroci, de Isaia, Daniel, Ieremia și Iezechiel… prevestesc celelalte lucrări ale Lui pe pământ, prevestesc lucrarea lui Însuși Dumnezeu Iahve. Toate acestea au venit de la Dumnezeu, au fost lucrarea Duhului Sfânt, iar pe lângă aceste cărți ale proorocilor, toate celelalte sunt consemnări ale experiențelor avute de oameni în legătură cu lucrarea lui Iahve în epoca respectivă.

Lucrarea de creație a avut loc înainte să existe omenirea, dar Cartea Genezei a venit doar după ce a apărut omenirea; a fost o carte scrisă de Moise în timpul Epocii Legii. Se poate asemăna cu lucrurile care se întâmplă printre voi astăzi: după ce se întâmplă, le consemnați pentru a le arăta oamenilor pe viitor și pentru oamenii care vor fi în viitor; ceea ce ați consemnat sunt lucruri care s-au petrecut în timpuri trecute – nu sunt nimic mai mult decât istorie. Lucrurile consemnate în Vechiul Testament sunt lucrarea lui Iahve în Israel, iar ceea ce se consemnează în Noul Testament

este lucrarea lui Isus în timpul Epocii Harului; aceste lucruri prezintă lucrarea făcută de Dumnezeu în două epoci diferite. Vechiul Testament prezintă lucrarea lui Dumnezeu în timpul Epocii Legii, și astfel Vechiul Testament este o carte istorică, în timp ce Noul Testament este produsul lucrării din Epoca Harului. Când a început noua lucrare, Vechiul Testament s-a perimat – astfel, Noul Testament este și o carte istorică. Desigur, Noul Testament nu este la fel de sistematic precum Vechiul Testament, nici nu consemnează la fel de multe lucruri. Toate și numeroasele cuvinte rostite de Iahve sunt consemnate în Vechiul Testament din Biblie, în timp ce doar unele dintre cuvintele rostite de Isus sunt consemnate în cele patru Evanghelii. Desigur, Isus a făcut totodată și multe lucrări, dar acestea nu au fost consemnate în detaliu. Sunt mai puține lucruri consemnate în Noul Testament datorită volumului lucrării lui Isus; volumul lucrării pe care a făcut-o în timpul celor trei ani și jumătate pe pământ, împreună cu lucrarea apostolilor, a fost cu mult mai mic decât lucrarea lui Iahve. Astfel, există mai puține cărți în Noul Testament decât în Vechiul Testament.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

Lucrurile care sunt consemnate în Biblie sunt limitate; ele nu pot reprezenta în totalitate lucrarea lui Dumnezeu. Cele Patru Evanghelii au mai puțin de o sută de capitole în total, în care sunt scrise un număr limitat de întâmplări, precum blestemul lui Isus asupra smochinului, cele trei lepădări de Domnul ale lui Petru, apariția lui Isus în fața ucenicilor după răstignirea și învierea Lui, învățături despre post, învățături despre rugăciune, învățături despre divorț, nașterea și genealogia lui Isus, numirea discipolilor de către Isus și așa mai departe. Totuși, omul le prețuiește ca pe niște comori, chiar comparând lucrarea de astăzi cu acestea. Ei chiar cred că toată lucrarea pe care a făcut-o Isus în viața Lui s-a limitat doar la atât, de parcă

Dumnezeu ar fi fost în stare să facă doar atât și nimic mai mult. Nu este acest lucru absurd?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)”

Multă lume crede că a înțelege și a putea interpreta Biblia sunt același lucru cu a găsi adevărata cale – dar, de fapt, sunt lucrurile cu adevărat atât de simple? Nimeni nu cunoaște realitatea Bibliei: că ea nu este nimic mai mult decât o consemnare istorică a lucrării lui Dumnezeu și un testament la cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu și că nu îți oferă nicio înțelegere a scopurilor lucrării Sale. Oricine a citit Biblia știe că ea documentează cele două etape ale lucrării lui Dumnezeu pe perioada Epocii Legii și a Epocii Harului. Vechiul Testament face cronica istoriei Israelului și a lucrării lui Iahve de la momentul creației și până la sfârșitul Epocii Legii. Noul Testament consemnează lucrarea lui Isus pe pământ, relatată în cele Patru Evanghelii, precum și lucrarea lui Pavel – nu sunt acestea consemnări istorice? A aduce astăzi în discuție lucrurile din trecut face din ele istorie și, indiferent cât de adevărate sau reale ar putea fi, acestea sunt totuși istorie – iar istoria nu se poate adresa prezentului, căci Dumnezeu nu privește înapoi în istorie! Și astfel, dacă înțelegi numai Biblia și nu înțelegi nimic despre lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o facă astăzi, și dacă tu crezi în Dumnezeu, dar nu cauți lucrarea Duhului Sfânt, atunci nu înțelegi ce înseamnă să Îl cauți pe Dumnezeu. Dacă citești Biblia pentru a studia istoria Israelului, pentru a cerceta istoria creației de către Dumnezeu a tuturor cerurilor și a pământului, atunci nu crezi în Dumnezeu. Dar astăzi, din moment ce crezi în Dumnezeu și urmărești viața, din moment ce urmărești cunoașterea lui Dumnezeu, iar nu cuvinte și doctrine moarte sau o înțelegere a istoriei, trebuie să cauți intențiile lui Dumnezeu de astăzi și trebuie să cauți direcția lucrării Duhului Sfânt. Dacă ai fi arheolog, ai putea citi Biblia – dar nu ești, ești unul dintre aceia care cred în Dumnezeu și cel

mai bine ar fi să cauți intențiile de astăzi ale lui Dumnezeu. Prin citirea Bibliei, vei înțelege cel mult câte ceva din istoria Israelului, vei învăța despre viețile lui Avraam, David și Moise, vei afla despre cum s-au temut de Iahve, despre felul în care Iahve i-a pârjolit pe aceia care I s-au împotrivit și despre cum le-a vorbit oamenilor din acea epocă. Vei afla doar despre lucrarea lui Dumnezeu din trecut. Consemnările din Biblie au legătură cu modul în care vechiul popor al lui Israel se temea de Dumnezeu și trăia sub îndrumarea lui Iahve. Deoarece israeliții erau aleșii lui Dumnezeu, în Vechiul Testament poți vedea loialitatea întregului popor al lui Israel față de Iahve, felul în care toți cei ce se supuneau lui Iahve erau îngrijiți și binecuvântați de El; poți afla că, atunci când Dumnezeu a lucrat în Israel, a fost plin de milă și de dragoste, precum și cuprins de înflăcărare, și că toți israeliții, de la cel mai slab până la cel mai puternic, se temeau de Iahve, și astfel toată țara a fost binecuvântată de Dumnezeu. Aceasta este istoria Israelului consemnată în Vechiul Testament.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)”

Dacă vrei să vezi lucrarea din Epoca Legii și să vezi cum au urmat israeliții calea lui Iahve, trebuie să citești Vechiul Testament; dacă vrei să înțelegi lucrarea din Epoca Harului, trebuie să citești Noul Testament. Dar cum vezi lucrarea zilelor de pe urmă? Trebuie să accepți să fii condus de Dumnezeu cel de astăzi și să intri în lucrarea de astăzi, fiindcă aceasta este noua lucrare și nimeni nu a consemnat-o anterior în Biblie. Astăzi, Dumnezeu a devenit trup și a selectat alți oameni aleși, în China. Dumnezeu lucrează în acești oameni, El Își continuă lucrarea pe pământ și Își continuă lucrarea din Epoca Harului. Lucrarea de astăzi este o cale pe care omul nu a umblat niciodată, o cale pe care nimeni nu a văzut-o vreodată. Este o lucrare nefăcută niciodată până acum – este cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu pe pământ. Prin urmare, lucrarea nefăcută niciodată până acum

nu este istorie, pentru că prezentul este prezent, și nu a devenit încă trecut. Oamenii nu știu că Dumnezeu a făcut lucrări mai mari și mai noi pe pământ, în afara țării lui Israel, că acestea au depășit deja sfera Israelului și prezicerile proorocilor, că este vorba de o lucrare nouă și minunată în afara profețiilor, de o lucrare și mai nouă dincolo de Israel, o lucrare pe care oamenii nu pot nici să o perceapă, nici să și-o imagineze. Cum ar fi putut Biblia să conțină relatări explicite despre o astfel de lucrare? Cine ar fi putut să consemneze dinainte fiecare părticică a lucrării de astăzi, fără omisiuni? Cine ar fi putut să consemneze această lucrare mai grandioasă, mai înțeleaptă, care sfidează convențiile din acea carte veche și mucedă? Lucrarea de astăzi nu este istorie, prin urmare, dacă vrei să mergi pe noua cale de astăzi, atunci trebuie să te îndepărtezi de Biblie, trebuie să te plasezi dincolo de cărțile de profeții sau de istorie din Biblie. Numai atunci vei putea merge pe noua cale așa cum se cuvine și numai atunci vei putea intra în noua lume și în noua lucrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)"

Dumnezeu Își va adresa cuvintele oamenilor de diferite etnii și din diferite medii și El va cuceri toată omenirea și va încheia epoca veche. Prin urmare, cum ar putea El să încheie totul după ce tocmai Și-a exprimat o parte atât de mică din cuvintele Sale? Pur și simplu, lucrarea Lui este împărțită în diferite perioade de timp și în diferite etape; El lucrează conform planului Său și Își exprimă cuvintele conform pașilor Lui. Cum ar putea omul să înțeleagă omnipotența și înțelepciunea lui Dumnezeu? Faptul pe care vreau să îl explic aici este acesta: ceea ce este Dumnezeu și ceea ce are El este pururea inepuizabil și infinit. Dumnezeu este sursa vieții și a tuturor lucrurilor; El nu poate fi înțeles de nicio ființă creată. În cele din urmă, trebuie să continui să le amintesc tuturor: să nu Îl mai limitați vreodată pe Dumnezeu la cărți, cuvinte sau la cuvântările Lui din trecut.

Există un singur cuvânt pentru a descrie lucrarea lui Dumnezeu: nouă. Lui nu Îi place să ia căi vechi sau să Își repete lucrarea; mai mult, nu vrea ca oamenii să I se închine limitându-L unei anumite sfere. Aceasta este firea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epilog"

Fragmente din filme similare

Nu sunt cuvinte sau lucrări ale lui Dumnezeu în afara Bibliei?

Predici similare

E adevărat că toată lucrarea lui Dumnezeu și toate cuvintele Sale sunt în Biblie?

Imnuri similare

Dumnezeu a săvârșit o lucrare mai măreață și mai nouă printre neamuri în zilele de pe urmă

b. Lumea religioasă crede că toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și că reprezintă toate cuvintele Sale; această perspectivă este falsă

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Astăzi, oamenii cred că Biblia este Dumnezeu și că Dumnezeu este Biblia. Și mai cred că toate cuvintele din Biblie au fost singurele cuvinte rostite de Dumnezeu, că toate acestea au fost spuse de Dumnezeu. Cei care cred în Dumnezeu chiar susțin că, deși toate cele șaizeci și șase de cărți ale Vechiului și Noului Testament au fost scrise de oameni, totuși, toate au fost dăruite prin inspirația lui Dumnezeu și sunt o consemnare a cuvântărilor Duhului Sfânt. Aceasta este înțelegerea denaturată a oamenilor, care nu este în totalitate conformă cu faptele. În realitate, în afară de cărțile profetice, cea mai mare parte a Vechiului Testament este o consemnare istorică. Unele dintre epistolele Noului Testament provin din experiențele oamenilor, iar altele provin din iluminarea Duhului Sfânt; epistolele lui Pavel, de pildă, s-au născut din lucrarea unui om, toate au fost rezultatul iluminării Duhului Sfânt, au fost scrise pentru biserici și au fost cuvinte de îndemn și încurajare pentru frații și surorile din biserici. Nu au fost cuvinte rostite de Duhul Sfânt – Pavel nu a putut vorbi în numele Duhului Sfânt, nu a fost profet și cu atât mai puțin nu a avut viziunile pe care le-a avut Ioan. Epistolele lui au fost scrise pentru bisericile din Efes, Corint, Galatia și altele. Și astfel, epistolele pauline din Noul Testament sunt epistole pe care Pavel le-a scris pentru biserici, nu inspirații de la Duhul Sfânt, nici vorbiri directe ale Duhului Sfânt. Ele sunt doar cuvinte de îndemn, mângâiere și încurajare, pe care le-a scris pentru biserici în cursul lucrării sale. De asemenea, sunt o consemnare a multor lucrări pe care Pavel le-a făcut în acele vremuri.

Acestea au fost scrise pentru toți cei care sunt frați și surori întru Domnul, astfel încât frații și surorile din bisericile de la acea vreme să îi asculte sfatul și să urmeze calea pocăinței a Domnului Isus. În nici un caz Pavel nu a spus că, indiferent că era vorba de bisericile de atunci sau altele din viitor, toți ar trebui să mănânce și să bea lucrurile scrise de el și nu a spus nici că toate cuvintele lui au venit de la Dumnezeu. Potrivit împrejurărilor bisericii din acea vreme, el pur și simplu avea părtășie cu frații și surorile, îndemnându-i și inspirând în ei credința; el doar a predicat sau a reamintit oamenilor și i-a îndemnat. Cuvintele lui au avut ca temelie propria sa povară și el a sprijinit oamenii prin aceste cuvinte. El a făcut lucrarea unui apostol al bisericilor din acea vreme, a fost un lucrător folosit de Domnul Isus și, astfel, a trebuit să-și asume responsabilitatea pentru biserici și a trebuit să preia lucrarea bisericilor, a trebuit să afle despre starea fraților și surorilor – și, de aceea, a scris epistole pentru toți frații și surorile întru Domnul. Tot ce a spus edificator și pozitiv pentru oameni a fost corect, dar acelea nu erau cuvintele Duhului Sfânt și nu puteau să-L reprezinte pe Dumnezeu. Este o înțelegere strigătoare la cer și o adevărată blasfemie ca oamenii să trateze mărturia experiențelor și epistolele unui om ca fiind cuvintele rostite de Duhul Sfânt către biserici! Acest lucru este valabil în special atunci când vine vorba de epistolele pe care Pavel le-a scris pentru biserici, căci scrierile sale s-au adresat fraților și surorilor în funcție de împrejurările și situația fiecărei biserici la vremea respectivă, fiind menite a-i îndemna pe frații și pe surorile în Domnul pentru ca ei să poată primi harul Domnului Isus. Epistolele lui au fost menite a-i însufleți pe frații și surorile din acea vreme. Se poate spune că aceasta a fost povara lui, dată de Duhul Sfânt; la urma urmei, a fost un apostol care a condus bisericile vremii respective, care a scris epistole pentru ele și le-a sfătuit – aceea a fost responsabilitatea lui. Identitatea sa era doar aceea a unui apostol care-și

făcea lucrarea, pur și simplu un apostol trimis de Dumnezeu; el nu a fost un profet, și nici un prezicător. Pentru el, lucrarea sa și viața fraților și surorilor au fost de cea mai mare importanță. De aceea, el nu a putut vorbi în numele Duhului Sfânt. Cuvintele lui nu au fost cuvintele Duhului Sfânt, cu atât mai puțin s-ar putea spune că au fost cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Pavel nu era decât una din ființele create, și nicidecum întruparea lui Dumnezeu. Identitatea lui nu era aceeași cu cea a lui Isus. Cuvintele lui Isus erau cuvintele Duhului Sfânt, erau cuvintele lui Dumnezeu, pentru că identitatea Sa era cea a lui Hristos – Fiul lui Dumnezeu. Cum ar putea fi Pavel egal cu Isus? Dacă oamenii văd epistolele sau cuvintele precum cele ale lui Pavel ca declarații ale Duhului Sfânt, venerându-le ca și cum ar fi Dumnezeu, atunci nu se poate spune decât că sunt profund lipsiți de discernământ. Mai aspru spus, oare nu e asta pur și simplu o blasfemie? Cum ar putea un om să vorbească în numele lui Dumnezeu? Și cum ar putea oamenii să se închine înaintea consemnărilor din epistolele sale și înaintea cuvintelor sale ca și cum ar fi o carte sfântă sau o carte cerească? Ar putea cuvintele lui Dumnezeu să fie rostite la întâmplare de către un om? Cum ar putea un om să vorbească în numele lui Dumnezeu? Atunci, ce crezi: s-ar putea ca scrierile lui către biserici să nu fie corupte de propriile sale idei? Cum ar putea să nu fie corupte de idei omenești? El a scris epistolele pentru biserici pornind de la experiențele sale personale și propria cunoaștere. A scris, de pildă, o epistolă către bisericile din Galatia care conține o anumită opinie, în vreme ce Petru a scris o alta, care conține o cu totul altă perspectivă. Care dintre ele, atunci, provine de la Sfântul Duh? Nimeni nu poate spune în mod cert. De aceea, se poate afirma doar că amândoi au purtat responsabilitatea bisericilor, dar scrierile lor le reprezintă propria statură și denotă sprijinul și grija pentru frați și surori, precum și responsabilitatea față de biserici, aceasta fiind doar o lucrare omenească – nu una în întregime a Duhului

Sfânt. Dacă afirmi că epistolele sale sunt cuvintele Duhului Sfânt, atunci ești absurd și nu faci decât să comiți o blasfemie! Epistolele lui Pavel, precum și celelalte epistole din Noul Testament, sunt echivalente cu memoriile personalităților spirituale mai recente: sunt asemeni cărților lui Watchman Nee sau experiențelor lui Lawrence, și așa mai departe. Atâta doar că scrierile personalităților spirituale mai recente nu sunt incluse în Noul Testament deși esența acestor oameni a fost aceeași: ei au fost oameni folosiți de Duhul Sfânt într-o anumită perioadă, fără însă a-L reprezenta direct pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)"

Trebuie să știți câte părți conține Biblia; Vechiul Testament conține Geneza, Exodul… și mai sunt și cărțile pe care le-au scris proorocii. Vechiul Testament se termină cu Cartea lui Maleahi. Acesta consemnează lucrarea din Epoca Legii, condusă de către Iahve; de la Geneză la Cartea lui Maleahi, este o dare de seamă cuprinzătoare despre întreaga lucrare din Epoca Legii. Cu alte cuvinte, Vechiul Testament consemnează tot ceea ce au trăit oamenii îndrumați de Iahve în Epoca Legii. În timpul Epocii Legii din Vechiul Testament, numeroșii prooroci ridicați de Iahve au făcut profeții în numele Lui; ei au dat îndrumări diferitelor triburi și popoare și au prezis lucrarea pe care avea s-o facă Iahve. Tuturor acestor oameni ridicați Iahve le dăduse Duhul proorocirii: ei au putut vedea viziunile din partea lui Iahve și I-au putut auzi vocea, fiind astfel inspirați de El și scriind profeții. Lucrarea făcută de ei a fost expresia vocii lui Iahve, expresia profeției lui Iahve; iar lucrarea lui Iahve din acea epocă a fost pur și simplu de a-i îndruma pe oameni cu ajutorul Duhului; El nu S-a întrupat, iar oamenii nu au văzut nicio străfulgerare a chipului Lui. Prin urmare, El a ridicat mulți prooroci pentru a-I face lucrarea și le-a dat profeții pe care ei le-au transmis fiecărui trib și neam ale lui Israel. Lucrarea lor a fost cea de a rosti profeții,

iar unii dintre ei au consemnat îndrumările lui Iahve către ei, pentru a le arăta altora. Iahve i-a ridicat pe acești oameni să rostească profeții, să prezică lucrarea viitorului sau lucrarea care urma să fie făcută în acel timp, astfel încât oamenii să poată cuprinde minunăția și înțelepciunea lui Iahve. Aceste cărți profetice erau destul de diferite de celelalte cărți ale Bibliei; erau cuvinte rostite sau scrise de cei cărora li se dăduse Duhul profeției – de cei care primiseră viziuni sau rostiri de la Iahve. În afara acestor cărți profetice, tot restul scrierilor din Vechiul Testament este format din consemnări făcute de oameni după ce Iahve Își terminase lucrarea. Aceste cărți nu pot ține locul prezicerilor făcute de proorocii ridicați de Iahve, tot astfel cum Cartea Genezei și Exodul nu pot fi comparate cu Cartea lui Isaia și Cartea lui Daniel. Profețiile au fost rostite înainte ca lucrarea să fi avut loc; restul cărților au fost scrise după ce lucrarea se terminase, lucru care le stătea în putere oamenilor. Proorocii acelei epoci au fost inspirați de Iahve și au rostit o anumită profeție; au rostit multe cuvinte, au profețit lucrurile din Epoca Harului, precum și distrugerea lumii din zilele de pe urmă – lucrarea pe care Iahve avea de gând să o facă. Toate celelalte cărți consemnează lucrarea făcută de către Iahve în Israel. Astfel, când citești Biblia, citești în principal despre ceea ce a lucrat Iahve în Israel; Vechiul Testament al Bibliei consemnează îndeosebi lucrarea lui Iahve de îndrumare a poporului lui Israel, felul cum S-a folosit de Moise pentru a-i conduce pe israeliți afară din Egipt, cum acesta i-a eliberat de sub jugul faraonului și i-a dus în pustie, după care au intrat în Canaan, iar tot ce a urmat după aceea a fost viața lor în Canaan. În afară de aceasta, tot ceea ce există este alcătuit din consemnări ale lucrării lui Iahve de la un capăt la celălalt al Israelului. Tot ceea ce consemnează Vechiul Testament este lucrarea lui Iahve în Israel, lucrarea făcută de Iahve în țara în care El i-a creat pe Adam și Eva. Din momentul în care Dumnezeu a început în mod oficial să-i îndrume pe

oamenii de pe pământ, după Noe, tot ceea ce consemnează Vechiul Testament este lucrarea lui Israel. Și de ce nu se mai consemnează nicio lucrare dincolo de Israel? Pentru că țara Israelului este leagănul omenirii. La început, nu existau alte țări în afară de Israel, iar Iahve nu a lucrat în alt loc. Astfel, ceea ce se consemnează în Vechiul Testament din Biblie este pur și simplu lucrarea lui Dumnezeu din Israel în epoca respectivă. Cuvintele spuse de prooroci, de Isaia, Daniel, Ieremia și Iezechiel… prevestesc celelalte lucrări ale Lui pe pământ, prevestesc lucrarea lui Însuși Dumnezeu Iahve. Toate acestea au venit de la Dumnezeu, au fost lucrarea Duhului Sfânt, iar pe lângă aceste cărți ale proorocilor, toate celelalte sunt consemnări ale experiențelor avute de oameni în legătură cu lucrarea lui Iahve în epoca respectivă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

Nu tot ce conține Biblia reprezintă o consemnare a cuvintelor rostite personal de către Dumnezeu. Biblia documentează pur și simplu cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu, dintre care o parte este o consemnare a prevestirii profeților, iar cealaltă cuprinde experiențele și cunoștințele notate de către oamenii folosiți de Dumnezeu de-a lungul veacurilor. Experiențele umane sunt întinate de opiniile și cunoștințele oamenilor, și acest lucru este ceva inevitabil. În multe dintre cărțile Bibliei există noțiuni omenești, prejudecăți omenești și înțelegeri denaturate ale oamenilor. Desigur, majoritatea cuvintelor sunt rezultatul luminării și iluminării Duhului Sfânt și sunt înțelegeri corecte – dar, totuși, nu se poate spune că ele exprimă adevărul cu acuratețe deplină. Opiniile lor asupra anumitor lucruri nu sunt decât cunoaștere derivată din experiența personală sau iluminare de la Duhul Sfânt. Prevestirea profeților a fost poruncită de Dumnezeu Însuși: profețiile celor ca Isaia, Daniel, Ezra, Ieremia și Ezechiel au fost poruncite direct de Duhul Sfânt; acești oameni au fost proroci, ei

primiseră Duhul profeției și toți au fost profeți ai Vechiului Testament. În timpul Epocii Legii, acești oameni, care au primit inspirația lui Iahve, au rostit multe profeții, furnizate direct de Iahve.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)”

Astăzi, cine dintre voi îndrăznește să spună că toate cuvintele rostite de cei care au fost folosiți de Duhul Sfânt au venit de la Duhul Sfânt? Îndrăznește cineva să spună asemenea lucruri? Dacă spui asemenea lucruri, atunci de ce a fost înlăturată cartea de profeții a lui Ezra și de ce s-a întâmplat același lucru cu cărțile sfinților și profeților din vremurile străvechi? Dacă toate au venit de la Duhul Sfânt, atunci de ce îndrăzniți voi să faceți alegeri atât de inconstante? Ești calificat să alegi lucrarea Duhului Sfânt? Multe povești din Israel au fost, de asemenea, înlăturate. Dar dacă tu crezi că acele scrieri din trecut au venit toate de la Duhul Sfânt, atunci de au fost înlăturate unele cărți? Dacă toate ar fi venit de la Duhul Sfânt, atunci toate ar fi trebuit păstrate și trimise fraților și surorilor bisericilor pentru a fi citite. Nu ar fi trebuit să fie alese sau înlăturate prin voința omului; acest lucru este greșit. A spune că experiențele lui Pavel și Ioan au fost amestecate cu înțelegerile lor personale nu înseamnă că experiențele și cunoștințele lor au venit de la Satana, ci doar că au existat lucruri care au venit din experiențele și înțelegerile lor personale. Cunoștințele lor au fost conforme cu fundalul experiențelor lor actuale de la momentul respectiv și cine ar putea spune cu încredere că totul a venit de la Duhul Sfânt? Dacă cele Patru Evanghelii ar fi venit în totalitate de la Duhul Sfânt, atunci de ce Matei, Marcu, Luca și Ioan au spus fiecare ceva diferit despre lucrarea lui Isus? Dacă voi nu credeți asta, atunci uitați-vă la descrierile din Biblie referitoare la momentul în care Petru s-a lepădat de Isus de trei ori: toate sunt diferite și fiecare are propriile caracteristici. Mulți dintre cei ignoranți spun: „Dumnezeu întrupat este, de asemenea, om, deci, cuvintele pe care El

le rostește pot veni în totalitate de la Duhul Sfânt? În cazul în care cuvintele lui Pavel și Ioan au fost amestecate cu voința umană, atunci cuvintele pe care El le rostește nu s-au amestecat deloc cu voința umană?” Oamenii care spun astfel de lucruri sunt orbi și ignoranți! Citește cu atenție cele Patru Evanghelii; citește ce au consemnat ele despre lucrurile pe care le-a făcut Isus și despre cuvintele pe care le-a rostit El. Fiecare descriere este, pur și simplu, diferită, și fiecare are propria perspectivă. Dacă tot ce a fost scris de autorii acestor cărți a venit de la Sfântul Duh, atunci totul ar trebui să fie la fel și consecvent. Atunci, de ce există discrepanțe? Nu este omul extrem de naiv dacă nu poate vedea asta?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate”

Evanghelia după Matei din Noul Testament documentează genealogia lui Isus. La început afirmă că Isus a fost descendentul lui Avraam și al lui David, fiul lui Iosif; apoi spune că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt și născut din fecioară – ceea ce ar însemna că nu a fost fiul lui Iosif sau descendentul lui Avraam și al lui David. Genealogia însă insistă să-L asocieze pe Isus cu Iosif. Apoi, genealogia consemnează procesul prin care S-a născut Isus. Se afirmă că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt, că El s-a născut dintr-o fecioară și că nu e fiul lui Iosif. Totuși, în genealogie este clar scris că Isus a fost fiul lui Iosif și, pentru că aceasta a fost scrisă pentru Isus, sunt consemnate patruzeci și două de generații. Când ajunge la generația lui Iosif, genealogia amintește în mare grabă că Iosif era soțul Mariei, cuvinte care sunt date pentru a dovedi faptul că Isus a fost descendentul lui Avraam. Dar nu este aceasta o contradicție în termeni? Genealogia evidențiază în mod clar neamul lui Iosif, este evident vorba de genealogia lui Iosif, dar Matei insistă că este vorba despre genealogia lui Isus. Acest lucru nu neagă faptul că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt? Astfel, genealogia lui Matei nu este o idee omenească? E complet ridicol! Astfel poți să afli că această

carte nu a provenit în totalitate de la Duhul Sfânt. Există, probabil, oameni care cred că Dumnezeu trebuie să fi avut o genealogie pe pământ, prin urmare Îl fac pe Isus a patruzeci și doua generație după Avraam. Asta e cu adevărat ridicol! După ce a ajuns pe pământ, cum ar fi putut avea Dumnezeu o genealogie? Dacă spui că Dumnezeu are o genealogie, nu-L consideri asemenea ființelor create? Dar Dumnezeu nu este pământesc, El este Domnul creației și, deși este din trup, El nu este de aceeași esență ca omul. Cum L-ai putea considera pe Dumnezeu ca fiind asemenea ființelor create? Avraam nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu; el a fost obiectul lucrării lui Iahve la acea vreme, a fost doar un slujitor credincios autorizat de Iahve și unul din poporul lui Israel. Cum ar putea fi el un strămoș al lui Isus?

Cine a scris genealogia lui Isus? A făcut-o chiar Isus? Le-a spus El Însuși: „Scrieți genealogia Mea”? Ea a fost consemnată de Matei după ce Isus a fost răstignit pe cruce. La momentul acela, Isus făcuse multe lucruri care erau de neînțeles pentru ucenicii Săi și nu dăduse nicio explicație. După ce a plecat, ucenicii au început să predice și să-și facă lucrarea peste tot și, de dragul acelei etape a lucrării, s-au apucat să scrie epistolele și cărțile Evangheliei. Cărțile evanghelice din Noul Testament au fost scrise la douăzeci-treizeci de ani după ce Isus a fost răstignit. Înainte, poporul Israel citea doar Vechiul Testament. Cu alte cuvinte, la începutul Epocii Harului, oamenii citeau din Vechiul Testament. Noul Testament a apărut doar în timpul Epocii Harului. Noul Testament nu exista în timpul lucrării lui Isus; oamenii au mărturisit despre lucrarea Sa abia după ce El a înviat și S-a înălțat la cer. Doar atunci au apărut cele patru Evanghelii, la care s-au adăugat epistolele lui Pavel și Petru, precum și Cartea Apocalipsei. După mai bine de trei sute de ani de la înălțarea la cer a lui Isus, generațiile ulterioare au adunat aceste documente selectiv, și abia apoi a apărut Noul

Testament din Biblie. Numai după terminarea acestei lucrări a apărut Noul Testament; înainte nu existase. Dumnezeu făcuse toată această lucrare, iar Pavel și ceilalți apostoli scriseseră atât de multe epistole adresate bisericilor din diverse locuri. Oamenii care au trăit după ei le-au pus laolaltă epistolele și au adăugat viziunea cea mai profundă consemnată de Ioan pe insula Patmos, în care s-a profețit lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Oamenii au creat această înșiruire, care este diferită de cuvântările din prezent. Ceea ce se consemnează astăzi este conform etapelor lucrării lui Dumnezeu; oamenii intră astăzi în contact cu lucrarea făcută personal de Dumnezeu și cu cuvintele exprimate chiar de El. Voi – oamenii – nu trebuie să interferați; cuvintele, care vin direct de la Duhul Sfânt, au fost rânduite pas cu pas și sunt diferite de rânduielile din consemnările oamenilor. Se poate spune că ceea ce au consemnat ei a fost potrivit nivelului lor de educație și calibrului omului. Ceea ce au consemnat au fost experiențele oamenilor și fiecare avea mijloace proprii de consemnare și de cunoaștere, fiecare scriere fiind diferită. Astfel, dacă venerați Biblia ca și cum ar fi Dumnezeu, dați dovadă de multă ignoranță și prostie! De ce nu căutați lucrarea Dumnezeului de astăzi? Numai lucrarea lui Dumnezeu poate mântui omul. Biblia nu poate mântui omul; oamenii o pot citi câteva mii de ani și totuși nu ar exista nici cea mai mică schimbare în ei și, dacă vă închinați Bibliei, nu veți avea parte niciodată de lucrarea Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)”

Fragmente din filme similare

Totul despre dezbaterea „Dacă Biblia este inspirată de Dumnezeu”

Tot ce este în Biblie este cuvântul lui Dumnezeu?

Imnuri similare

Este întreaga Biblie dată prin inspirația lui Dumnezeu?

c. Lumea religioasă consideră că a crede în Dumnezeu înseamnă a crede în Biblie, iar îndepărtarea de Biblie nu este credință în Dumnezeu; această înțelegere este falsă

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Timp de mulți ani, modul tradițional de a crede al oamenilor (cel al creștinismului, una dintre cele trei religii majore ale lumii) a fost citirea Bibliei; îndepărtarea de Biblie nu este credință în Domnul, îndepărtarea de Biblie este o heterodoxie și o erezie și, chiar și atunci când oamenii citesc alte cărți, respectivele cărți trebuie să se întemeieze pe explicația Bibliei. Cu alte cuvinte, dacă ai credință în Domnul, atunci trebuie să citești Biblia, iar în afara Bibliei trebuie să nu te închini niciunei cărți care nu pleacă de la Biblie. Dacă o faci, atunci Îl trădezi pe Dumnezeu. Din momentul în care a existat Biblia, credința oamenilor în Domnul a fost credința în Biblie. În loc să spunem că oamenii cred în Domnul, este mai bine să spunem că ei cred în Biblie; în loc să spunem că ei au început să citească Biblia, este mai bine să spunem că ei au început să creadă în Biblie; și, în loc să spunem că ei s-au întors la Domnul, ar fi mai bine să spunem că ei s-au întors la Biblie. Astfel, oamenii venerează Biblia ca și cum ar fi Dumnezeu, ca și cum ar fi ceea ce le dă viață, iar pierderea ei ar fi același lucru cu pierderea vieții. Oamenii văd Biblia ca fiind la fel de importantă ca Dumnezeu, ba chiar există unii care o văd ca fiind mai importantă ca Dumnezeu. Dacă oamenii sunt lipsiți de lucrarea Duhului Sfânt, dacă nu-L pot simți pe Dumnezeu, ei pot trăi în continuare, dar de îndată ce pierd Biblia ori pierd celebrele capitole și pilde din Biblie, este ca și cum și-ar fi pierdut viața. Astfel, de îndată ce oamenii cred în Domnul, ei încep să citească Biblia și să o

memoreze și, cu cât pot memora mai mult din Biblie, cu atât dovedește acest lucru că ei Îl iubesc pe Domnul și că sunt foarte credincioși. Aceia care au citit Biblia și pot vorbi despre ea altora sunt cu toții frați și surori cucernici. În toți acești ani, credința și loialitatea oamenilor față de Domnul s-a măsurat după gradul în care au înțeles Biblia. Cei mai mulți dintre oameni pur și simplu nu înțeleg de ce ar trebui să creadă în Dumnezeu, nici cum să creadă în Dumnezeu, și nu fac nimic altceva decât să caute orbește indicii pentru a descifra capitolele Bibliei. Oamenii nu au urmat niciodată direcția lucrării Duhului Sfânt; tot timpul, ei nu au făcut nimic altceva decât să studieze și să cerceteze cu disperare Biblia și nimeni nu a găsit vreodată o lucrare mai nouă a Duhului Sfânt în afara Bibliei. Nimeni nu s-a îndepărtat vreodată de Biblie, nici nu a îndrăznit vreodată să facă asta. Oamenii au studiat Biblia toți acești ani, au venit cu atât de multe explicații și au depus atâtea eforturi; în același timp, ei au multe diferențe de opinie despre Biblie, pe care le dezbat la nesfârșit, astfel încât astăzi s-au format peste două mii de confesiuni diferite. Toți vor să găsească unele explicații deosebite sau taine mai profunde în Biblie, vor să o exploreze și să găsească în aceasta contextul lucrării lui Iahve în Israel sau contextul lucrării lui Isus în Iudeea, ori alte taine pe care nimeni altcineva nu le cunoaște. Modul în care oamenii abordează Biblia este unul al obsesiilor și al credinței și nimeni nu se poate edifica pe deplin în privința dedesubturilor sau esenței Bibliei. Astfel, astăzi, oamenii simt încă o mirare de nedescris când vine vorba de Biblie și sunt și mai mult obsedați de ea și își pun și mai mult credința în aceasta. Astăzi, toată lumea vrea să găsească profețiile legate de lucrarea zilelor celor de pe urmă în Biblie, dorește să descopere ce lucrare face Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă și ce semne există pentru zilele de pe urmă. Astfel, venerația oamenilor față de Biblie devine mai înflăcărată și, cu cât se apropie de zilele de pe urmă, cu atât dau mai multă

crezare oarbă profețiilor Bibliei, în special celor despre zilele de pe urmă. Cu o astfel de credință oarbă în Biblie, cu o astfel de încredere în Biblie, ei nu au nicio dorință să caute lucrarea Duhului Sfânt. În noțiunile lor, oamenii cred că doar Biblia poate aduce lucrarea Duhului Sfânt; doar în Biblie pot găsi pașii lui Dumnezeu; doar în Biblie sunt ascunse tainele lucrării lui Dumnezeu; doar Biblia – nu și alte cărți sau persoane – poate clarifica tot ce ține de Dumnezeu și de întregimea lucrării Lui; Biblia poate aduce lucrarea cerului pe pământ; și Biblia poate atât începe, cât și încheia epocile. Cu aceste noțiuni, oamenii nu sunt deloc înclinați să caute lucrarea Duhului Sfânt. Prin urmare, oricât de cât de mult i-a ajutat Biblia pe oamenii din trecut, aceasta a devenit un obstacol pentru cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu. Fără Biblie, oamenii pot căuta pașii lui Dumnezeu în altă parte, însă astăzi pașii Lui au fost reduși la Biblie, iar extinderea lucrării Sale cele mai recente a devenit de două ori dificilă, o luptă contra curentului. Acest fapt se datorează în întregime celebrelor capitole și pilde din Biblie, precum și diferitelor profeții din aceasta. Biblia a devenit un idol în mințile oamenilor, a devenit un puzzle în creierele lor și ei sunt pur și simplu incapabili să creadă că Dumnezeu poate lucra în afara Bibliei, incapabili să creadă că o persoană L-ar putea găsi pe Dumnezeu în afara Bibliei, și cu atât mai puțin capabili să creadă că Dumnezeu ar putea să Se distanțeze de Biblie în timpul lucrării finale și să înceapă din nou. Acest lucru este de neconceput pentru oameni; n-o pot crede, nici nu și-o pot imagina. Biblia a devenit un mare obstacol în acceptarea de către oameni a noii lucrări a lui Dumnezeu și o dificultate pentru extinderea acestei noi lucrări de către Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

Multă lume crede că a înțelege și a putea interpreta Biblia sunt același lucru cu a găsi adevărata cale – dar, de fapt, sunt lucrurile cu adevărat atât

de simple? Nimeni nu cunoaște realitatea Bibliei: că ea nu este nimic mai mult decât o consemnare istorică a lucrării lui Dumnezeu și un testament la cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu și că nu îți oferă nicio înțelegere a scopurilor lucrării Sale. Oricine a citit Biblia știe că ea documentează cele două etape ale lucrării lui Dumnezeu pe perioada Epocii Legii și a Epocii Harului. Vechiul Testament face cronica istoriei Israelului și a lucrării lui Iahve de la momentul creației și până la sfârșitul Epocii Legii. Noul Testament consemnează lucrarea lui Isus pe pământ, relatată în cele Patru Evanghelii, precum și lucrarea lui Pavel – nu sunt acestea consemnări istorice? A aduce astăzi în discuție lucrurile din trecut face din ele istorie și, indiferent cât de adevărate sau reale ar putea fi, acestea sunt totuși istorie – iar istoria nu se poate adresa prezentului, căci Dumnezeu nu privește înapoi în istorie! Și astfel, dacă înțelegi numai Biblia și nu înțelegi nimic despre lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o facă astăzi, și dacă tu crezi în Dumnezeu, dar nu cauți lucrarea Duhului Sfânt, atunci nu înțelegi ce înseamnă să Îl cauți pe Dumnezeu. Dacă citești Biblia pentru a studia istoria Israelului, pentru a cerceta istoria creației de către Dumnezeu a tuturor cerurilor și a pământului, atunci nu crezi în Dumnezeu. Dar astăzi, din moment ce crezi în Dumnezeu și urmărești viața, din moment ce urmărești cunoașterea lui Dumnezeu, iar nu cuvinte și doctrine moarte sau o înțelegere a istoriei, trebuie să cauți intențiile lui Dumnezeu de astăzi și trebuie să cauți direcția lucrării Duhului Sfânt. Dacă ai fi arheolog, ai putea citi Biblia – dar nu ești, ești unul dintre aceia care cred în Dumnezeu și cel mai bine ar fi să cauți intențiile de astăzi ale lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)”

Biblia este o carte istorică, iar dacă ai fi mâncat și băut Vechiul Testament în timpul Epocii Harului – dacă ai fi practicat ceea ce se cerea în epoca Vechiului Testament, aflându-te în Epoca Harului – Isus te-ar fi

respins și condamnat; dacă ai fi aplicat Vechiul Testament lucrării lui Isus, ai fi fost un fariseu. Dacă, astăzi, ai pune Vechiul și Noul Testament împreună pentru a le mânca, a le bea și a le practica, Dumnezeu Cel de astăzi te-ar condamna; vei fi rămas în urma lucrării Duhului Sfânt de astăzi! Dacă mănânci și bei Vechiul Testament și Noul Testament, atunci ești în afara curentului Duhului Sfânt! În timpul lui Isus, El i-a îndrumat pe evrei și pe toți cei care L-au urmat potrivit cu lucrarea Duhului Sfânt din El în acel timp. El nu a luat Biblia drept bază pentru ceea ce făcea El, ci a vorbit conform lucrării Lui; El nu a dat atenție celor spuse de Biblie, nici nu a căutat în aceasta o cale pentru a-i îndruma pe cei care-L urmau. Chiar de când Și-a început lucrarea, El a răspândit calea căinței – cuvânt care nu s-a menționat absolut deloc în profețiile Vechiului Testament. Nu numai că El nu a acționat conform Bibliei, ci chiar a deschis o nouă cale și a făcut o lucrare nouă. El nu S-a referit niciodată la Biblie când a ținut predici. În timpul Epocii Legii, nimeni nu reușise vreodată să facă minunile Lui, cele de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a alunga demoni. De asemenea, și lucrarea Lui, învățăturile Lui, autoritatea și puterea cuvintelor Sale au fost și ele dincolo de orice om în Epoca Legii. Isus a făcut pur și simplu această lucrare a Lui mai nouă și, chiar dacă mulți L-au condamnat cu ajutorul Bibliei – ba chiar au folosit Vechiul Testament pentru a-L răstigni – lucrarea Lui a depășit Vechiul Testament; dacă lucrurile nu ar fi stat așa, de ce L-au răstignit oamenii? Oare nu pentru că în Vechiul Testament nu se spunea nimic despre învățăturile Lui și despre capacitatea Lui de a-i vindeca pe bolnavi și de a alunga demoni? Lucrarea Lui a fost făcută întru deschiderea unei căi noi, nu a fost o căutare intenționată a unui pretext de a combate Biblia sau de a face în mod deliberat ca Vechiul Testament să fie inutil. El a venit pur și simplu pentru a-Și împlini lucrarea, pentru a aduce noua lucrare celor care tânjeau după El și Îl căutau. El nu a venit pentru a explica

Vechiul Testament sau pentru a-i confirma lucrarea. Lucrarea Lui nu a fost ca să permită Epocii Legii să continue să se dezvolte, fiindcă lucrarea Lui nu a ținut seama de faptul că avea sau nu Biblia ca bază; Isus pur și simplu a venit să facă lucrarea pe care El trebuia s-o facă. Astfel, El nu a explicat profețiile Vechiului Testament, nici nu a lucrat după cuvintele din Epoca Legii Vechiului Testament. El a ignorat ceea ce a spus Vechiul Testament, nu L-a interesat dacă acesta era în acord cu lucrarea Lui sau nu, nici de ceea ce știau alții despre lucrarea Lui sau de felul în care ei o condamnau. El a continuat pur și simplu să facă lucrarea pe care trebuia s-o facă, chiar dacă mulți oameni au folosit prevestirea proorocilor din Vechiul Testament ca să-L condamne. În fața oamenilor, lucrarea Lui părea să nu aibă bază și o mare parte din aceasta nu se conforma deloc cu relatările din Vechiul Testament. Nu a fost falsitatea omului? Oare doctrina trebuie aplicată lucrării lui Dumnezeu? Și trebuie lucrarea lui Dumnezeu să corespundă cu prevestirea proorocilor? În definitiv, ce este mai măreț: Dumnezeu sau Biblia? De ce trebuie Dumnezeu să lucreze conform Bibliei? Oare să fie faptul că Dumnezeu nu are dreptul să depășească Biblia? Oare Dumnezeu nu poate să Se îndepărteze de Biblie și să facă alte lucrări? De ce Isus și discipolii Lui nu au respectat sabatul? Dacă Isus ar fi trebuit să practice având în vedere Sabatul și după poruncile din Vechiul Testament, de ce nu a ținut Sabatul după venirea Lui, ci a spălat picioare, a acoperit capete, a frânt pâine și a băut vin? Oare nu sunt toate acestea absente din poruncile Vechiului Testament? Dacă Isus a cinstit Vechiul Testament, de ce a încălcat El aceste reglemetări? Ar trebui să știi ce a fost mai întâi, dacă a fost Dumnezeu sau Biblia! Dat fiind că era Domnul sabatului, nu putea El să fie și Domnul Bibliei?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

Înainte, poporul Israel citea doar Vechiul Testament. Cu alte cuvinte, la începutul Epocii Harului, oamenii citeau din Vechiul Testament. Noul Testament a apărut doar în timpul Epocii Harului. Noul Testament nu exista în timpul lucrării lui Isus; oamenii au mărturisit despre lucrarea Sa abia după ce El a înviat și S-a înălțat la cer. Doar atunci au apărut cele patru Evanghelii, la care s-au adăugat epistolele lui Pavel și Petru, precum și Cartea Apocalipsei. După mai bine de trei sute de ani de la înălțarea la cer a lui Isus, generațiile ulterioare au adunat aceste documente selectiv, și abia apoi a apărut Noul Testament din Biblie. Numai după terminarea acestei lucrări a apărut Noul Testament; înainte nu existase. Dumnezeu făcuse toată această lucrare, iar Pavel și ceilalți apostoli scriseseră atât de multe epistole adresate bisericilor din diverse locuri. Oamenii care au trăit după ei le-au pus laolaltă epistolele și au adăugat viziunea cea mai profundă consemnată de Ioan pe insula Patmos, în care s-a profețit lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Oamenii au creat această înșiruire, care este diferită de cuvântările din prezent. Ceea ce se consemnează astăzi este conform etapelor lucrării lui Dumnezeu; oamenii intră astăzi în contact cu lucrarea făcută personal de Dumnezeu și cu cuvintele exprimate chiar de El. Voi – oamenii – nu trebuie să interferați; cuvintele, care vin direct de la Duhul Sfânt, au fost rânduite pas cu pas și sunt diferite de rânduielile din consemnările oamenilor. Se poate spune că ceea ce au consemnat ei a fost potrivit nivelului lor de educație și calibrului omului. Ceea ce au consemnat au fost experiențele oamenilor și fiecare avea mijloace proprii de consemnare și de cunoaștere, fiecare scriere fiind diferită. Astfel, dacă venerați Biblia ca și cum ar fi Dumnezeu, dați dovadă de multă ignoranță și prostie! De ce nu căutați lucrarea Dumnezeului de astăzi? Numai lucrarea lui Dumnezeu poate mântui omul. Biblia nu poate mântui omul; oamenii o pot citi câteva mii de ani și totuși nu ar exista nici cea mai mică schimbare

în ei și, dacă vă închinați Bibliei, nu veți avea parte niciodată de lucrarea Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)”

Omul a fost corupt și trăiește în capcana Satanei. Toți oamenii trăiesc în trup, în dorințe egoiste și nu există unul singur între ei care să fie compatibil cu Mine. Există oameni care spun că sunt compatibili cu Mine, dar asemenea oameni se închină la idoli neclari. Deși recunosc numele Meu ca fiind sfânt, ei merg pe o cărare opusă Mie, iar cuvintele lor sunt pline de aroganță și siguranță de sine. Asta fiindcă, la bază, ei sunt cu toții împotriva Mea și incompatibili cu Mine. În fiecare zi, ei caută urmele Mele în Biblie și găsesc, la întâmplare, pasaje „potrivite”, pe care le citesc la nesfârșit și le recită ca pe scripturi. Ei nu știu cum să fie compatibili cu Mine, nici ce înseamnă să fie împotriva Mea. Ei doar citesc scripturile orbește. În Biblie, închid un Dumnezeu nedeslușit, pe care nu L-au văzut niciodată și pe care sunt incapabili să-L vadă, și pe care Îl scot afară să Îl contemple în tihnă. Ei cred în existența Mea numai prin prisma Bibliei și pun semnul egal între Mine și Biblie; fără Biblie Eu nu exist, iar fără Mine nu există Biblie. Ei nu dau nicio atenție existenței sau acțiunilor Mele, ci dedică o atenție extremă și deosebită fiecărui cuvânt din Scriptură. Mult mai mulți chiar cred că Eu nu ar trebui să fac nimic din ce doresc să fac decât dacă acest lucru este profețit de Scriptură. Ei acordă prea multă importanță Scripturii. Se poate spune că văd cuvintele întocmai ca fiind prea importante, mergând până la a folosi versete din Biblie pentru a măsura fiecare cuvânt spus de Mine și pentru a Mă condamna. Ceea ce caută ei nu este calea compatibilității cu Mine sau calea compatibilității cu adevărul, ci calea compatibilității față de cuvintele Bibliei, și cred că orice lucru care nu este conform Bibliei este, fără excepție, în afara lucrării Mele. Oare nu sunt astfel de oameni urmașii ascultători ai fariseilor? Fariseii evrei foloseau legea lui Moise pentru a-L

condamna pe Isus. Ei nu căutau compatibilitate cu Isus în acea epocă, ci urmau cu sârg legea în litera ei, până acolo încât, după ce L-au condamnat pentru că nu respectase legea Vechiului Testament și că nu era Mesia – în cele din urmă, L-au pironit pe inocentul Isus pe cruce. Care era substanța lor? Nu era oare aceea că nu căutau calea compatibilității cu adevărul? Erau preocupați până la obsesie de fiecare cuvânt al Scripturii, nedând nicio atenție intențiilor Mele, și nici pașilor și metodelor lucrării Mele. Ei nu erau oameni care să caute adevărul, ci oameni care se agățau rigid de cuvinte; nu erau oameni care să creadă în Dumnezeu, ci oameni care credeau în Biblie. În esență, erau câinii de pază ai Bibliei. Pentru a proteja interesele Bibliei, a susține demnitatea Bibliei și pentru a proteja reputația Bibliei, ei au mers până acolo încât L-au răstignit pe Isus Cel milostiv pe cruce. Ei au făcut acest lucru doar de dragul de a proteja Biblia și de a păstra statutul fiecărui cuvânt din Biblie în inimile oamenilor. Prin urmare, au preferat să renunțe la viitorul lor și la jertfa de păcat pentru a-L condamna pe Isus, care nu era în conformitate cu doctrina Scripturii. Oare nu erau ei toți niște lachei ai fiecărui cuvânt din Scriptură?

Dar oamenii de astăzi? Hristos a venit ca să elibereze adevărul, însă aceștia mai degrabă L-ar alunga din această lume pentru a-și putea câștiga intrarea în rai și pentru a primi har. Mai degrabă ar nega complet venirea adevărului, pentru a proteja interesele Bibliei, și mai degrabă L-ar crucifica din nou pe Hristosul reîntors în trup, pentru a asigura existența veșnică a Bibliei. Cum poate omul să primească mântuirea Mea când inima sa este atât de înrăită, iar natura sa atât de potrivnică Mie? Trăiesc printre oameni, însă omul nu Îmi cunoaște existența. Când Îmi revărs lumina asupra omului, el tot rămâne neștiutor de existența Mea. Când Îmi dezlănțui mânia asupra omului, el Îmi neagă existența cu și mai mare tărie. Omul caută compatibilitate cu cuvintele și compatibilitate cu Biblia, însă nici măcar o

singură persoană nu vine dinaintea Mea să caute calea compatibilității cu adevărul. Omul se uită în sus către Mine în rai și are un deosebit interes pentru existența Mea în rai, dar nimănui nu îi pasă de Mine Cel întrupat, fiindcă Eu, Cel care trăiesc printre oameni, sunt pur și simplu prea neînsemnat. Cei care caută doar compatibilitate cu cuvintele Bibliei și cei care caută numai compatibilitate cu un Dumnezeu nedeslușit sunt o priveliște neplăcută ochilor Mei. Aceasta pentru că ceea ce venerează ei sunt cuvinte moarte și un Dumnezeu care le poate da comori nemăsurate; ceea ce venerează ei este un Dumnezeu care S-ar lăsa la mila omului și un Dumnezeu care nu există. Prin urmare, ce ar putea astfel de oameni să câștige de la Mine? Omul este, pur și simplu, neînsemnat dincolo de cuvinte. Cei care sunt împotriva Mea, care vin cu cereri nelimitate la Mine, care nu au nicio dragoste de adevăr, care se răzvrătesc împotriva Mea – cum ar putea fi ei compatibili cu Mine?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos”

Fragmente din filme similare

Care este legătura dintre Biblie și Dumnezeu?

Este credința în Biblie echivalentă cu credința în Dumnezeu?

Imnuri similare

Biblia a devenit un obstacol în fața acceptării de către oameni a noii lucrări a lui Dumnezeu

d. De ce va eșua cineva să dobândească viața veșnică dacă susține și venerează Biblia

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„Voi cercetați Scripturile deoarece credeți că în ele aveți viață veșnică, dar tocmai acestea sunt cele care depun mărturie despre Mine! Și totuși nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viață!” (Ioan 5:39-40).

„Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Dumnezeu Însuși este viața și adevărul, iar viața Lui și adevărul coexistă. Cei care sunt incapabili să dobândească adevărul nu vor câștiga niciodată viața. Fără îndrumare, sprijin și furnizarea adevărului, vei dobândi doar cuvinte, doctrine și, mai presus de toate, moartea. Viața lui Dumnezeu este mereu prezentă, iar adevărul și viața Lui coexistă. Dacă nu poți găsi sursa adevărului, atunci nu vei dobândi hrana vieții; dacă nu poți dobândi provizia vieții, atunci cu siguranță nu vei avea adevărul și, astfel, în afară de închipuiri și noțiuni, întregul tău corp nu va fi nimic altceva decât trupul tău, trupul tău spurcat. Să știi, cuvintele din cărți nu sunt considerate viață, istoria scrisă nu poate fi venerată ca adevăr, iar reglementările din trecut nu pot servi drept istorisire a cuvintelor rostite în prezent de Dumnezeu. Doar ceea ce este exprimat de Dumnezeu atunci când El vine pe pământ și trăiește printre oameni este adevărul, viața, intențiile lui Dumnezeu și modul Său actual de a lucra. Dacă aplici prezentului consemnările cuvintelor rostite de Dumnezeu în veacurile trecute, asta face din tine un arheolog, iar cel mai bun mod de a te descrie este ca pe un expert în

patrimoniul istoric. Asta deoarece tu crezi mereu în urmele lucrării pe care Dumnezeu a săvârșit-o în vremuri trecute, crezi doar în umbra lui Dumnezeu lăsată de atunci când a lucrat mai înainte printre oameni și crezi doar în calea pe care a dăruit-o Dumnezeu discipolilor Lui în vremurile trecute. Tu nu crezi în direcția lucrării lui Dumnezeu de astăzi, nu crezi în chipul slăvit al lui Dumnezeu de astăzi și nu crezi în calea adevărului exprimat în prezent de către Dumnezeu. Și astfel ești, fără îndoială, un visător complet deconectat de realitate. Dacă acum încă te mai agăți de cuvinte care nu pot aduce viață omului, atunci ești o bucată de ramură uscată,[a] fără speranță, deoarece ești prea conservator, prea refractar, prea insensibil în fața rațiunii!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Note de subsol:

a. O bucată de ramură uscată: expresie chinezească, cu sensul de „fără speranță”.

Multă lume crede că a înțelege și a putea interpreta Biblia sunt același lucru cu a găsi adevărata cale – dar, de fapt, sunt lucrurile cu adevărat atât de simple? Nimeni nu cunoaște realitatea Bibliei: că ea nu este nimic mai mult decât o consemnare istorică a lucrării lui Dumnezeu și un testament la cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu și că nu îți oferă nicio înțelegere a scopurilor lucrării Sale. Oricine a citit Biblia știe că ea documentează cele două etape ale lucrării lui Dumnezeu pe perioada Epocii Legii și a Epocii Harului. Vechiul Testament face cronica istoriei Israelului și a lucrării lui Iahve de la momentul creației și până la sfârșitul Epocii Legii. Noul Testament consemnează lucrarea lui Isus pe pământ, relatată în cele Patru Evanghelii, precum și lucrarea lui Pavel – nu sunt acestea consemnări istorice? A aduce astăzi în discuție lucrurile din trecut face din

ele istorie și, indiferent cât de adevărate sau reale ar putea fi, acestea sunt totuși istorie – iar istoria nu se poate adresa prezentului, căci Dumnezeu nu privește înapoi în istorie! Și astfel, dacă înțelegi numai Biblia și nu înțelegi nimic despre lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o facă astăzi, și dacă tu crezi în Dumnezeu, dar nu cauți lucrarea Duhului Sfânt, atunci nu înțelegi ce înseamnă să Îl cauți pe Dumnezeu. Dacă citești Biblia pentru a studia istoria Israelului, pentru a cerceta istoria creației de către Dumnezeu a tuturor cerurilor și a pământului, atunci nu crezi în Dumnezeu. Dar astăzi, din moment ce crezi în Dumnezeu și urmărești viața, din moment ce urmărești cunoașterea lui Dumnezeu, iar nu cuvinte și doctrine moarte sau o înțelegere a istoriei, trebuie să cauți intențiile lui Dumnezeu de astăzi și trebuie să cauți direcția lucrării Duhului Sfânt. Dacă ai fi arheolog, ai putea citi Biblia – dar nu ești, ești unul dintre aceia care cred în Dumnezeu și cel mai bine ar fi să cauți intențiile de astăzi ale lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)”

Prin citirea Bibliei, oamenii pot câștiga și multe căi de viață care nu pot fi găsite în alte cărți. Aceste căi sunt căile de viață ale lucrării Duhului Sfânt trăite de profeți și apostoli în epocile trecute, și multe dintre cuvinte sunt prețioase și pot oferi ceea ce le este necesar oamenilor. Prin urmare, tuturor oamenilor le place să citească Biblia. Fiindcă există atât de multe lucruri ascunse în Biblie, opiniile oamenilor față de ea sunt diferite de cele față de scrierile marilor figuri spirituale. Biblia este o consemnare și o colecție a experiențelor și cunoștințelor oamenilor care L-au slujit pe Iahve și pe Isus în vechea și în noua epocă, și astfel, generațiile de mai târziu au reușit să dobândească din ea multă luminare, iluminare și căi de a practica. Motivul pentru care Biblia este superioară scrierilor oricăror mari figuri spirituale este că toate scrierile acestora sunt extrase din Biblie, toate experiențele lor vin din Biblie și toate explică Biblia. Și astfel, deși oamenii

pot dobândi aprovizionare din cărțile oricărei mari figuri spirituale, ei încă venerează Biblia, pentru că li se pare superioară și foarte profundă! Deși Biblia pune laolaltă unele dintre cărțile cuvintelor vieții, cum ar fi epistolele lui Pavel și epistolele lui Petru, și cu toate că oamenii pot fi aprovizionați și ajutați de aceste cărți, ele tot sunt învechite, tot aparțin vechii epoci și, indiferent cât de bune sunt, ele sunt potrivite doar pentru o perioadă și nu sunt veșnice. Căci lucrarea lui Dumnezeu se dezvoltă permanent și nu poate să se oprească pur și simplu în vremea lui Pavel și a lui Petru sau să rămână pentru totdeauna în Epoca Harului, în care a fost răstignit Isus. Și astfel, aceste cărți sunt potrivite numai pentru Epoca Harului, nu pentru Epoca Împărăției din zilele de pe urmă. Ele pot doar să-i aprovizioneze pe credincioșii din Epoca Harului, nu și pe sfinții din Epoca Împărăției și, indiferent cât de bune ar fi, ele sunt totuși învechite. Același lucru se întâmplă și cu lucrarea de creație a lui Iahve sau cu lucrarea Sa în Israel: indiferent cât de măreață a fost această lucrare, ea tot avea să devină depășită și tot avea să vină vremea când avea să treacă. Lucrarea lui Dumnezeu este și ea la fel: este măreață, dar va veni un timp când se va sfârși; nu poate rămâne pentru totdeauna în cadrul lucrării de creație, nici în cel al răstignirii. Indiferent cât de convingătoare este lucrarea răstignirii, indiferent cât de eficientă a fost în înfrângerea Satanei, lucrarea este, la urma urmei, tot lucrare, iar epocile sunt, la urma urmei, tot epoci; lucrarea nu poate rămâne veșnic pe aceeași fundație, și nici vremurile nu pot să nu se schimbe niciodată, pentru că a existat creația și trebuie să existe și zilele de pe urmă. Acest lucru este inevitabil! Astfel, astăzi, cuvintele vieții din Noul Testament – epistolele apostolilor și cele Patru Evanghelii – au devenit cărți de istorie, au devenit vechi almanahuri, și cum ar putea niște vechi almanahuri să-i aducă pe oameni în noua epocă? Indiferent de capacitatea acestor almanahuri de a-i aproviziona pe oameni cu viață, indiferent de

capacitatea lor de a călăuzi oamenii către cruce, nu sunt ele depășite? Nu sunt lipsite de valoare? Așadar, îți spun că n-ar trebui să crezi orbește în aceste almanahuri. Sunt prea vechi, nu te pot aduce în noua lucrare, ci te pot doar împovăra. Nu numai că nu te pot aduce în lucrarea cea nouă și în noua intrare, ci te duc în vechi biserici religioase – și, dacă se întâmplă asta, nu înseamnă că dai înapoi în credința ta în Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)"

Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferită de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de reglementări, de cuvinte și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din

cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt cuvinte care pot oferi doar o consolare temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Cuvintele Scripturilor pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum – uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Fragmente din filme similare

Putem dobândi viața prin credința în Biblie?

Imnuri similare

Dumnezeu Însuși este adevărul și viața

Hristos al zilelor de pe urmă aduce calea vieții veșnice

Consecințele respingerii lui Hristos al zilelor de pe urmă

e. Cum a apărut Biblia și dacă aceasta a fost prima care a apărut sau lucrarea lui Dumnezeu

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

După ce Dumnezeu a făcut lucrarea din Epoca Legii, a luat naștere Vechiul Testament, iar acela a fost momentul când oamenii au început să citească Biblia. După ce Isus a venit, El a înfăptuit lucrarea din Epoca Harului, iar apostolii au scris Noul Testament. Astfel au luat naștere Vechiul și Noul Testament al Bibliei, iar până în ziua de azi, toți cei ce cred în Dumnezeu au citit Biblia. Biblia este o carte de istorie. Desigur, aceasta conține și unele dintre prezicerile proorocilor și asemenea preziceri nu sunt nicidecum istorie. Biblia conține mai multe părți – nu sunt doar profețiile, nici doar lucrarea lui Iahve, nici doar epistolele pauline. Trebuie să știți câte părți conține Biblia; Vechiul Testament conține Geneza, Exodul… și mai sunt și cărțile pe care le-au scris proorocii. Vechiul Testament se termină cu Cartea lui Maleahi. Acesta consemnează lucrarea din Epoca Legii, condusă de către Iahve; de la Geneză la Cartea lui Maleahi, este o dare de seamă cuprinzătoare despre întreaga lucrare din Epoca Legii. Cu alte cuvinte, Vechiul Testament consemnează tot ceea ce au trăit oamenii îndrumați de Iahve în Epoca Legii. În timpul Epocii Legii din Vechiul Testament, numeroșii prooroci ridicați de Iahve au făcut profeții în numele Lui; ei au dat îndrumări diferitelor triburi și popoare și au prezis lucrarea pe care avea s-o facă Iahve. Tuturor acestor oameni ridicați Iahve le dăduse Duhul proorocirii: ei au putut vedea viziunile din partea lui Iahve și I-au putut auzi vocea, fiind astfel inspirați de El și scriind profeții. Lucrarea făcută de ei a fost expresia vocii lui Iahve, expresia profeției lui Iahve; iar lucrarea lui Iahve din acea epocă a fost pur și simplu de a-i îndruma pe oameni cu

ajutorul Duhului; El nu S-a întrupat, iar oamenii nu au văzut nicio străfulgerare a chipului Lui. Prin urmare, El a ridicat mulți prooroci pentru a-I face lucrarea și le-a dat profeții pe care ei le-au transmis fiecărui trib și neam ale lui Israel. Lucrarea lor a fost cea de a rosti profeții, iar unii dintre ei au consemnat îndrumările lui Iahve către ei, pentru a le arăta altora. Iahve i-a ridicat pe acești oameni să rostească profeții, să prezică lucrarea viitorului sau lucrarea care urma să fie făcută în acel timp, astfel încât oamenii să poată cuprinde minunăția și înțelepciunea lui Iahve. Aceste cărți profetice erau destul de diferite de celelalte cărți ale Bibliei; erau cuvinte rostite sau scrise de cei cărora li se dăduse Duhul profeției – de cei care primiseră viziuni sau rostiri de la Iahve. În afara acestor cărți profetice, tot restul scrierilor din Vechiul Testament este format din consemnări făcute de oameni după ce Iahve Își terminase lucrarea. Aceste cărți nu pot ține locul prezicerilor făcute de proorocii ridicați de Iahve, tot astfel cum Cartea Genezei și Exodul nu pot fi comparate cu Cartea lui Isaia și Cartea lui Daniel. Profețiile au fost rostite înainte ca lucrarea să fi avut loc; restul cărților au fost scrise după ce lucrarea se terminase, lucru care le stătea în putere oamenilor. Proorocii acelei epoci au fost inspirați de Iahve și au rostit o anumită profeție; au rostit multe cuvinte, au profețit lucrurile din Epoca Harului, precum și distrugerea lumii din zilele de pe urmă – lucrarea pe care Iahve avea de gând să o facă. Toate celelalte cărți consemnează lucrarea făcută de către Iahve în Israel. Astfel, când citești Biblia, citești în principal despre ceea ce a lucrat Iahve în Israel; Vechiul Testament al Bibliei consemnează îndeosebi lucrarea lui Iahve de îndrumare a poporului lui Israel, felul cum S-a folosit de Moise pentru a-i conduce pe israeliți afară din Egipt, cum acesta i-a eliberat de sub jugul faraonului și i-a dus în pustie, după care au intrat în Canaan, iar tot ce a urmat după aceea a fost viața lor în Canaan. În afară de aceasta, tot ceea ce există este alcătuit din

consemnări ale lucrării lui Iahve de la un capăt la celălalt al Israelului. Tot ceea ce consemnează Vechiul Testament este lucrarea lui Iahve în Israel, lucrarea făcută de Iahve în țara în care El i-a creat pe Adam și Eva. Din momentul în care Dumnezeu a început în mod oficial să-i îndrume pe oamenii de pe pământ, după Noe, tot ceea ce consemnează Vechiul Testament este lucrarea lui Israel. Și de ce nu se mai consemnează nicio lucrare dincolo de Israel? Pentru că țara Israelului este leagănul omenirii. La început, nu existau alte țări în afară de Israel, iar Iahve nu a lucrat în alt loc. Astfel, ceea ce se consemnează în Vechiul Testament din Biblie este pur și simplu lucrarea lui Dumnezeu din Israel în epoca respectivă. Cuvintele spuse de prooroci, de Isaia, Daniel, Ieremia și Iezechiel… prevestesc celelalte lucrări ale Lui pe pământ, prevestesc lucrarea lui Însuși Dumnezeu Iahve. Toate acestea au venit de la Dumnezeu, au fost lucrarea Duhului Sfânt, iar pe lângă aceste cărți ale proorocilor, toate celelalte sunt consemnări ale experiențelor avute de oameni în legătură cu lucrarea lui Iahve în epoca respectivă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)"

La momentul acela, Isus făcuse multe lucruri care erau de neînțeles pentru ucenicii Săi și nu dăduse nicio explicație. După ce a plecat, ucenicii au început să predice și să-și facă lucrarea peste tot și, de dragul acelei etape a lucrării, s-au apucat să scrie epistolele și cărțile Evangheliei. Cărțile evanghelice din Noul Testament au fost scrise la douăzeci-treizeci de ani după ce Isus a fost răstignit. Înainte, poporul Israel citea doar Vechiul Testament. Cu alte cuvinte, la începutul Epocii Harului, oamenii citeau din Vechiul Testament. Noul Testament a apărut doar în timpul Epocii Harului. Noul Testament nu exista în timpul lucrării lui Isus; oamenii au mărturisit despre lucrarea Sa abia după ce El a înviat și S-a înălțat la cer. Doar atunci au apărut cele patru Evanghelii, la care s-au adăugat epistolele lui Pavel și

Petru, precum și Cartea Apocalipsei. După mai bine de trei sute de ani de la înălțarea la cer a lui Isus, generațiile ulterioare au adunat aceste documente selectiv, și abia apoi a apărut Noul Testament din Biblie. Numai după terminarea acestei lucrări a apărut Noul Testament; înainte nu existase. Dumnezeu făcuse toată această lucrare, iar Pavel și ceilalți apostoli scriseseră atât de multe epistole adresate bisericilor din diverse locuri. Oamenii care au trăit după ei le-au pus laolaltă epistolele și au adăugat viziunea cea mai profundă consemnată de Ioan pe insula Patmos, în care s-a profețit lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Oamenii au creat această înșiruire, care este diferită de cuvântările din prezent. Ceea ce se consemnează astăzi este conform etapelor lucrării lui Dumnezeu; oamenii intră astăzi în contact cu lucrarea făcută personal de Dumnezeu și cu cuvintele exprimate chiar de El. Voi – oamenii – nu trebuie să interferați; cuvintele, care vin direct de la Duhul Sfânt, au fost rânduite pas cu pas și sunt diferite de rânduielile din consemnările oamenilor. Se poate spune că ceea ce au consemnat ei a fost potrivit nivelului lor de educație și calibrului omului. Ceea ce au consemnat au fost experiențele oamenilor și fiecare avea mijloace proprii de consemnare și de cunoaștere, fiecare scriere fiind diferită. Astfel, dacă venerați Biblia ca și cum ar fi Dumnezeu, dați dovadă de multă ignoranță și prostie! De ce nu căutați lucrarea Dumnezeului de astăzi? Numai lucrarea lui Dumnezeu poate mântui omul. Biblia nu poate mântui omul; oamenii o pot citi câteva mii de ani și totuși nu ar exista nici cea mai mică schimbare în ei și, dacă vă închinați Bibliei, nu veți avea parte niciodată de lucrarea Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)”

În timpul lui Isus, El i-a îndrumat pe evrei și pe toți cei care L-au urmat potrivit cu lucrarea Duhului Sfânt din El în acel timp. El nu a luat Biblia drept bază pentru ceea ce făcea El, ci a vorbit conform lucrării Lui;

El nu a dat atenție celor spuse de Biblie, nici nu a căutat în aceasta o cale pentru a-i îndruma pe cei care-L urmau. Chiar de când Și-a început lucrarea, El a răspândit calea căinței – cuvânt care nu s-a menționat absolut deloc în profețiile Vechiului Testament. Nu numai că El nu a acționat conform Bibliei, ci chiar a deschis o nouă cale și a făcut o lucrare nouă. El nu S-a referit niciodată la Biblie când a ținut predici. În timpul Epocii Legii, nimeni nu reușise vreodată să facă minunile Lui, cele de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a alunga demoni. De asemenea, și lucrarea Lui, învățăturile Lui, autoritatea și puterea cuvintelor Sale au fost și ele dincolo de orice om în Epoca Legii. Isus a făcut pur și simplu această lucrare a Lui mai nouă și, chiar dacă mulți L-au condamnat cu ajutorul Bibliei – ba chiar au folosit Vechiul Testament pentru a-L răstigni – lucrarea Lui a depășit Vechiul Testament; dacă lucrurile nu ar fi stat așa, de ce L-au răstignit oamenii? Oare nu pentru că în Vechiul Testament nu se spunea nimic despre învățăturile Lui și despre capacitatea Lui de a-i vindeca pe bolnavi și de a alunga demoni? Lucrarea Lui a fost făcută întru deschiderea unei căi noi, nu a fost o căutare intenționată a unui pretext de a combate Biblia sau de a face în mod deliberat ca Vechiul Testament să fie inutil. El a venit pur și simplu pentru a-Și împlini lucrarea, pentru a aduce noua lucrare celor care tânjeau după El și Îl căutau. El nu a venit pentru a explica Vechiul Testament sau pentru a-i confirma lucrarea. Lucrarea Lui nu a fost ca să permită Epocii Legii să continue să se dezvolte, fiindcă lucrarea Lui nu a ținut seama de faptul că avea sau nu Biblia ca bază; Isus pur și simplu a venit să facă lucrarea pe care El trebuia s-o facă. Astfel, El nu a explicat profețiile Vechiului Testament, nici nu a lucrat după cuvintele din Epoca Legii Vechiului Testament. El a ignorat ceea ce a spus Vechiul Testament, nu L-a interesat dacă acesta era în acord cu lucrarea Lui sau nu, nici de ceea ce știau alții despre lucrarea Lui sau de felul în care ei o condamnau. El a

continuat pur și simplu să facă lucrarea pe care trebuia s-o facă, chiar dacă mulți oameni au folosit prevestirea proorocilor din Vechiul Testament ca să-L condamne. În fața oamenilor, lucrarea Lui părea să nu aibă bază și o mare parte din aceasta nu se conforma deloc cu relatările din Vechiul Testament. Nu a fost falsitatea omului? Oare doctrina trebuie aplicată lucrării lui Dumnezeu? Și trebuie lucrarea lui Dumnezeu să corespundă cu prevestirea proorocilor? În definitiv, ce este mai măreț: Dumnezeu sau Biblia? De ce trebuie Dumnezeu să lucreze conform Bibliei? Oare să fie faptul că Dumnezeu nu are dreptul să depășească Biblia? Oare Dumnezeu nu poate să Se îndepărteze de Biblie și să facă alte lucrări? De ce Isus și discipolii Lui nu au respectat sabatul? Dacă Isus ar fi trebuit să practice având în vedere Sabatul și după poruncile din Vechiul Testament, de ce nu a ținut Sabatul după venirea Lui, ci a spălat picioare, a acoperit capete, a frânt pâine și a băut vin? Oare nu sunt toate acestea absente din poruncile Vechiului Testament? Dacă Isus a cinstit Vechiul Testament, de ce a încălcat El aceste reglemetări? Ar trebui să știi ce a fost mai întâi, dacă a fost Dumnezeu sau Biblia! Dat fiind că era Domnul sabatului, nu putea El să fie și Domnul Bibliei?

Lucrarea făcută de Isus în epoca Noului Testament a început o nouă lucrare: El nu a lucrat după lucrarea din Vechiul Testament, nici nu a pus în practică cuvintele spuse de Iahve al Vechiului Testament. El Și-a făcut propria lucrare, o lucrare mai nouă și care se afla deasupra Legii. Astfel, El a spus: „Să nu credeți că am venit să anulez Legea sau Profeții! Nu am venit să anulez, ci să împlinesc”. Deci, în consonanță cu ceea ce El a realizat, o mare parte dintre doctrine au fost încălcate. De Sabat, când El i-a dus pe ucenici în lanurile de grâu, ei au cules și au mâncat spicele; El nu a ținut sabatul și tot El a spus: „Fiul Omului este Domn și al Sabatului!” În acel timp, după legile israeliților, orice persoană care nu ținea sabatul ar fi fost

omorâtă cu pietre. Isus însă nici nu a intrat în templu, nici nu a ținut sabatul, iar lucrarea Lui nu fusese făcută de Iahve în timpul Vechiului Testament. Astfel, lucrarea făcută de Isus a depășit Legea Vechiului Testament, i-a fost superioară și nu a fost în consonanță cu aceasta. În timpul Epocii Harului, Isus nu a lucrat după legea din Vechiul Testament și El deja rupsese cu acele doctrine. Dar israeliții s-au agățat cu înverșunare de Biblie și L-au condamnat pe Isus – oare acest lucru nu nega lucrarea lui Isus? Astăzi, lumea religioasă se agață, de asemenea, de Biblie cu înverșunare, iar unii oameni spun că „Biblia este o carte sfântă și trebuie citită". Alții spun că „Lucrarea lui Dumnezeu trebuie urmată de-a pururi, că Vechiul Testament e legământul lui Dumnezeu cu israeliții și nu poate fi ocolit, precum și că Sabatul trebuie ținut întotdeauna!" Oare nu sunt aceștia ridicoli? De ce oare Isus nu a ținut Sabatul? Oare El păcătuia? Cine poate înțelege pe deplin asemenea lucruri? Indiferent cum citesc oamenii Biblia, îți va fi imposibil să cunoști lucrarea lui Dumnezeu cu ajutorul capacității lor de a pricepe. Nu doar că ei nu vor dobândi o cunoaștere pură a lui Dumnezeu, ci noțiunile lor vor deveni tot mai sfruntate, până în punctul în care vor începe să I se opună lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeul întrupat nu ar exista astăzi, pe oameni i-ar distruge propriile lor noțiuni și ei ar sfârși în mijlocul mustrării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)"

Dacă vrei să vezi lucrarea din Epoca Legii și să vezi cum au urmat israeliții calea lui Iahve, trebuie să citești Vechiul Testament; dacă vrei să înțelegi lucrarea din Epoca Harului, trebuie să citești Noul Testament. Dar cum vezi lucrarea zilelor de pe urmă? Trebuie să accepți să fii condus de Dumnezeu cel de astăzi și să intri în lucrarea de astăzi, fiindcă aceasta este noua lucrare și nimeni nu a consemnat-o anterior în Biblie. Astăzi, Dumnezeu a devenit trup și a selectat alți oameni aleși, în China. Dumnezeu

lucrează în acești oameni, El Își continuă lucrarea pe pământ și Își continuă lucrarea din Epoca Harului. Lucrarea de astăzi este o cale pe care omul nu a umblat niciodată, o cale pe care nimeni nu a văzut-o vreodată. Este o lucrare nefăcută niciodată până acum – este cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu pe pământ. Prin urmare, lucrarea nefăcută niciodată până acum nu este istorie, pentru că prezentul este prezent, și nu a devenit încă trecut. Oamenii nu știu că Dumnezeu a făcut lucrări mai mari și mai noi pe pământ, în afara țării lui Israel, că acestea au depășit deja sfera Israelului și prezicerile proorocilor, că este vorba de o lucrare nouă și minunată în afara profețiilor, de o lucrare și mai nouă dincolo de Israel, o lucrare pe care oamenii nu pot nici să o perceapă, nici să și-o imagineze. Cum ar fi putut Biblia să conțină relatări explicite despre o astfel de lucrare? Cine ar fi putut să consemneze dinainte fiecare părticică a lucrării de astăzi, fără omisiuni? Cine ar fi putut să consemneze această lucrare mai grandioasă, mai înțeleaptă, care sfidează convențiile din acea carte veche și mucedă? Lucrarea de astăzi nu este istorie, prin urmare, dacă vrei să mergi pe noua cale de astăzi, atunci trebuie să te îndepărtezi de Biblie, trebuie să te plasezi dincolo de cărțile de profeții sau de istorie din Biblie. Numai atunci vei putea merge pe noua cale așa cum se cuvine și numai atunci vei putea intra în noua lume și în noua lucrare. […] Noile cuvântări te pot aproviziona, ceea ce dovedește că este vorba de lucrarea cea nouă; vechile relatări nu te pot sătura, nu-ți pot asigura nevoile prezente, ceea ce dovedește că acestea sunt istorie, iar nu lucrarea de aici și acum. Calea cea mai înaltă este cea a lucrării celei mai noi și, împreună cu lucrarea cea nouă, indiferent de cât de înaltă a fost calea trecutului, aceasta este doar istorie la care oamenii privesc înapoi și, indiferent de cât de mare este valoarea sa de referință, aceasta rămâne doar calea cea veche. Chiar dacă este consemnată în „Cartea sfântă”, calea cea veche este istorie; chiar dacă nu există nicio relatare

despre aceasta în „Cartea sfântă”, calea cea nouă este cea de aici și acum. Această cale te poate mântui, te poate transforma, pentru că aceasta este lucrarea Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

f. Cum să abordăm Biblia în conformitate cu intenția lui Dumnezeu

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Biblia este o consemnare istorică a lucrării lui Dumnezeu în Israel și documentează multe dintre predicțiile profeților din vechime, precum și unele dintre cuvântările lui Iahve din lucrarea Sa la acea vreme. De aceea, toată lumea privește această carte ca fiind sfântă (pentru că Dumnezeu este sfânt și măreț). Desigur, toate acestea sunt rezultatul inimilor lor cu frică de Iahve și al inimilor lor pline de adorație față de Dumnezeu. Oamenii se referă la această carte în acest mod numai deoarece ființele create se tem atât de mult de Creatorul lor și Îl adormă, și există chiar și cei ce numesc această carte o carte divină. De fapt, este doar o consemnare umană. Ea nu a fost numită personal de către Iahve și nici creația sa nu a fost personal călăuzită de El. Cu alte cuvinte, autorul acestei cărți nu este Dumnezeu, ci oamenii. Sfânta Scriptură este doar un titlu reverențios atribuit de către om. Acest titlu nu a fost decis de către Iahve și de către Isus după ce au discutat între Ei; nu este altceva decât o idee umană. Căci această carte nu a fost scrisă de Iahve, cu atât mai puțin de către Isus. În schimb, cuprinde relatările făcute de mulți profeți antici, apostoli și vizionari, care au fost apoi întocmite de generațiile următoare într-o carte de scrieri antice care, pentru oameni, pare a fi deosebit de sfântă, o carte despre care ei cred că este plină de taine profunde și de nepătruns ce așteaptă să fie deslușite de generațiile viitoare. Ca atare, oamenii sunt chiar mai dispuși să creadă că această carte este o carte divină. Odată cu adăugarea celor Patru Evanghelii și a Cărții Apocalipsei, atitudinea oamenilor față de ea este cu totul diferită

față de orice altă carte și, astfel, nimeni nu îndrăznește să cerceteze minuțios această „carte divină” pentru că este prea „sacră”.

De ce, de îndată ce citesc Biblia, oamenii pot să găsească o cale corectă de a practica în ea? De ce pot ei să dobândească multe lucruri care le erau de neînțeles? Astăzi, Eu disec Biblia în acest fel, dar asta nu înseamnă că o urăsc sau neg valoarea ei ca referință. Eu îți explic și îți lămuresc valoarea inerentă și originile Bibliei pentru a te împiedica să fii ținut în întuneric. Pentru că oamenii au atât de multe opinii despre Biblie, iar majoritatea dintre ele sunt greșite; citirea Bibliei în acest fel nu numai că îi împiedică să dobândească ce se cuvine, ci, mai important, împiedică lucrarea pe care Eu intenționez să o fac. Tulbură enorm lucrarea viitorului și oferă doar dezavantaje, nu și avantaje. Astfel, ceea ce te învăț Eu este pur și simplu esența și povestea lăuntrică a Bibliei. Nu-ți cer să nu citești Biblia sau să te-apuci să susții că este total lipsită de valoare, ci doar să ai cunoașterea și viziunea corectă asupra Bibliei. Nu fi prea părtinitor! Deși Biblia este o carte de istorie scrisă de oameni, ea documentează și multe dintre principiile după care sfinții și profeții din vechime Îl slujeau pe Dumnezeu, precum și experiențele recente ale apostolilor în slujirea lui Dumnezeu – toate acestea au fost într-adevăr văzute și cunoscute de acești oameni și pot servi ca referință pentru oamenii din această epocă în urmărirea căii adevărate. Astfel, prin citirea Bibliei, oamenii pot câștiga și multe căi de viață care nu pot fi găsite în alte cărți. Aceste căi sunt căile de viață ale lucrării Duhului Sfânt trăite de profeți și apostoli în epocile trecute, și multe dintre cuvinte sunt prețioase și pot oferi ceea ce le este necesar oamenilor. Prin urmare, tuturor oamenilor le place să citească Biblia. Fiindcă există atât de multe lucruri ascunse în Biblie, opiniile oamenilor față de ea sunt diferite de cele față de scrierile marilor figuri spirituale. Biblia este o consemnare și o colecție a experiențelor și cunoștințelor

oamenilor care L-au slujit pe Iahve și pe Isus în vechea și în noua epocă, și astfel, generațiile de mai târziu au reușit să dobândească din ea multă luminare, iluminare și căi de a practica. Motivul pentru care Biblia este superioară scrierilor oricăror mari figuri spirituale este că toate scrierile acestora sunt extrase din Biblie, toate experiențele lor vin din Biblie și toate explică Biblia. Și astfel, deși oamenii pot dobândi aprovizionare din cărțile oricărei mari figuri spirituale, ei încă venerează Biblia, pentru că li se pare superioară și foarte profundă! Deși Biblia pune laolaltă unele dintre cărțile cuvintelor vieții, cum ar fi epistolele lui Pavel și epistolele lui Petru, și cu toate că oamenii pot fi aprovizionați și ajutați de aceste cărți, ele tot sunt învechite, tot aparțin vechii epoci și, indiferent cât de bune sunt, ele sunt potrivite doar pentru o perioadă și nu sunt veșnice. Căci lucrarea lui Dumnezeu se dezvoltă permanent și nu poate să se oprească pur și simplu în vremea lui Pavel și a lui Petru sau să rămână pentru totdeauna în Epoca Harului, în care a fost răstignit Isus. Și astfel, aceste cărți sunt potrivite numai pentru Epoca Harului, nu pentru Epoca Împărăției din zilele de pe urmă. Ele pot doar să-i aprovizioneze pe credincioșii din Epoca Harului, nu și pe sfinții din Epoca Împărăției și, indiferent cât de bune ar fi, ele sunt totuși învechite. Același lucru se întâmplă și cu lucrarea de creație a lui Iahve sau cu lucrarea Sa în Israel: indiferent cât de măreață a fost această lucrare, ea tot avea să devină depășită și tot avea să vină vremea când avea să treacă. Lucrarea lui Dumnezeu este și ea la fel: este măreață, dar va veni un timp când se va sfârși; nu poate rămâne pentru totdeauna în cadrul lucrării de creație, nici în cel al răstignirii. Indiferent cât de convingătoare este lucrarea răstignirii, indiferent cât de eficientă a fost în înfrângerea Satanei, lucrarea este, la urma urmei, tot lucrare, iar epocile sunt, la urma urmei, tot epoci; lucrarea nu poate rămâne veșnic pe aceeași fundație, și nici vremurile nu pot să nu se schimbe niciodată, pentru că a existat creația și

trebuie să existe și zilele de pe urmă. Acest lucru este inevitabil! Astfel, astăzi, cuvintele vieții din Noul Testament – epistolele apostolilor și cele Patru Evanghelii – au devenit cărți de istorie, au devenit vechi almanahuri, și cum ar putea niște vechi almanahuri să-i aducă pe oameni în noua epocă? Indiferent de capacitatea acestor almanahuri de a-i aproviziona pe oameni cu viață, indiferent de capacitatea lor de a călăuzi oamenii către cruce, nu sunt ele depășite? Nu sunt lipsite de valoare? Așadar, îți spun că n-ar trebui să crezi orbește în aceste almanahuri. Sunt prea vechi, nu te pot aduce în noua lucrare, ci te pot doar împovăra. Nu numai că nu te pot aduce în lucrarea cea nouă și în noua intrare, ci te duc în vechi biserici religioase – și, dacă se întâmplă asta, nu înseamnă că dai înapoi în credința ta în Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)"

Dacă vrei să vezi lucrarea din Epoca Legii și să vezi cum au urmat israeliții calea lui Iahve, trebuie să citești Vechiul Testament; dacă vrei să înțelegi lucrarea din Epoca Harului, trebuie să citești Noul Testament. Dar cum vezi lucrarea zilelor de pe urmă? Trebuie să accepți să fii condus de Dumnezeu cel de astăzi și să intri în lucrarea de astăzi, fiindcă aceasta este noua lucrare și nimeni nu a consemnat-o anterior în Biblie. Astăzi, Dumnezeu a devenit trup și a selectat alți oameni aleși, în China. Dumnezeu lucrează în acești oameni, El Își continuă lucrarea pe pământ și Își continuă lucrarea din Epoca Harului. Lucrarea de astăzi este o cale pe care omul nu a umblat niciodată, o cale pe care nimeni nu a văzut-o vreodată. Este o lucrare nefăcută niciodată până acum – este cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu pe pământ. Prin urmare, lucrarea nefăcută niciodată până acum nu este istorie, pentru că prezentul este prezent, și nu a devenit încă trecut. Oamenii nu știu că Dumnezeu a făcut lucrări mai mari și mai noi pe pământ, în afara țării lui Israel, că acestea au depășit deja sfera Israelului și

prezicerile proorocilor, că este vorba de o lucrare nouă și minunată în afara profețiilor, de o lucrare și mai nouă dincolo de Israel, o lucrare pe care oamenii nu pot nici să o perceapă, nici să și-o imagineze. Cum ar fi putut Biblia să conțină relatări explicite despre o astfel de lucrare? Cine ar fi putut să consemneze dinainte fiecare părticică a lucrării de astăzi, fără omisiuni? Cine ar fi putut să consemneze această lucrare mai grandioasă, mai înțeleaptă, care sfidează convențiile din acea carte veche și mucedă? Lucrarea de astăzi nu este istorie, prin urmare, dacă vrei să mergi pe noua cale de astăzi, atunci trebuie să te îndepărtezi de Biblie, trebuie să te plasezi dincolo de cărțile de profeții sau de istorie din Biblie. Numai atunci vei putea merge pe noua cale așa cum se cuvine și numai atunci vei putea intra în noua lume și în noua lucrare. Trebuie să înțelegi de ce, astăzi, ți se cere să nu citești Biblia, de ce există o altă lucrare, separată de Biblie, de ce Dumnezeu nu caută o practică nouă și mai detaliată în Biblie și de ce există în schimb o lucrare mai grandioasă în afara Bibliei. Iată tot ceea ce trebuie să înțelegeți. Trebuie să cunoști diferența dintre lucrarea veche și cea nouă și, chiar dacă nu citești Biblia, trebuie să fii capabil să o analizezi; dacă nu, te vei închina în continuare Bibliei și îți va fi dificil să pătrunzi în noua lucrare și să treci prin noi schimbări. Din moment ce există o cale superioară, de ce să studiezi acea cale umilă, perimată? Din moment ce există cuvântări mai noi și o lucrare mai nouă, de ce să trăiești printre relatări despre istorii vechi? Noile cuvântări te pot aproviziona, ceea ce dovedește că este vorba de lucrarea cea nouă; vechile relatări nu te pot sătura, nu-ți pot asigura nevoile prezente, ceea ce dovedește că acestea sunt istorie, iar nu lucrarea de aici și acum. Calea cea mai înaltă este cea a lucrării celei mai noi și, împreună cu lucrarea cea nouă, indiferent de cât de înaltă a fost calea trecutului, aceasta este doar istorie la care oamenii privesc înapoi și, indiferent de cât de mare este valoarea sa de referință, aceasta

rămâne doar calea cea veche. Chiar dacă este consemnată în „Cartea sfântă”, calea cea veche este istorie; chiar dacă nu există nicio relatare despre aceasta în „Cartea sfântă”, calea cea nouă este cea de aici și acum. Această cale te poate mântui, te poate transforma, pentru că aceasta este lucrarea Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

De câteva mii de ani, Biblia este o parte din istoria omenirii. În plus, oamenii o tratează ca pe Dumnezeu până în punctul în care, în zilele de pe urmă, I-a luat locul lui Dumnezeu, fapt care pe El Îl dezgustă. Astfel, când timpul a permis, Dumnezeu S-a simțit obligat să clarifice povestea lăuntrică și originile Bibliei; dacă El nu ar fi făcut acest lucru, Biblia ar ocupa în continuare locul lui Dumnezeu în inimile oamenilor și ei ar folosi cuvintele din Biblie ca să măsoare și să condamne faptele lui Dumnezeu. Explicând esența, structura și neajunsurile Bibliei, Dumnezeu nu nega în niciun caz existența Bibliei și nici nu o condamna; mai degrabă, El oferea o descriere adecvată, potrivită, care restabilea imaginea originală a Bibliei, aborda înțelegerile false ale oamenilor privind Biblia și le oferea perspectiva corectă asupra Bibliei, astfel încât ei să nu mai se închine Bibliei și să nu se mai piardă; adică, astfel încât să nu mai confunde credința lor oarbă în Biblie cu credința în Dumnezeu și închinarea la Dumnezeu, temători chiar să se confrunte cu adevăratul său context și eșecurile acesteia. Odată ce oamenii au o înțelegere pură a Bibliei, ei sunt capabili să renunțe la aceasta fără mustrări de conștiință și să accepte cu curaj noile cuvinte ale lui Dumnezeu. Acesta este țelul lui Dumnezeu în aceste câteva capitole. Adevărul pe care Dumnezeu dorește să îl spună aici oamenilor este că nicio teorie sau niciun fapt nu poate înlocui lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu de astăzi și că nimic nu poate sta în locul lui Dumnezeu. Dacă oamenii nu pot scăpa de capcana Bibliei, nu vor putea niciodată să vină înaintea lui

Dumnezeu. Dacă își doresc să vină înaintea lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să-și curețe inimile de orice ar putea să-L înlocuiască; atunci, ei vor fi plăcuți lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Hristos când a mers în Biserici”, Introducere

Imnuri similare

Trebuie să tratezi Biblia în mod corect

7. Adevăruri referitoare la discernământ

a. Cum să facem diferența între adevăratul Hristos și falșii hristoși

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6).

„Atunci, de vă va zice cineva: «Iată, aici e Hristos, sau acolo!», să nu credeți. Că se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși și vor da semne mari și minuni ca să amăgească, de se va putea, și pe cei aleși” (Matei 24:23-24).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Dumnezeu care S-a întrupat se numește Hristos, iar astfel Hristosul care le poate da oamenilor adevărul se numește Dumnezeu. Nu există nimic exagerat în această privință, deoarece El are esența lui Dumnezeu și are firea lui Dumnezeu, și înțelepciune în lucrarea Lui, care sunt nerealizabile de către om. Aceia care se numesc Hristoși pe ei înșiși și totuși nu pot săvârși lucrarea lui Dumnezeu, sunt escroci. Hristos nu este numai manifestarea lui Dumnezeu pe pământ, ci și trupul special asumat de Dumnezeu în timp ce Își săvârșește și completează lucrarea printre oameni. Acest trup nu poate fi înlocuit de orice om, ci este un trup care poate purta așa cum trebuie lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și poate exprima firea lui Dumnezeu și Îl reprezintă bine pe Dumnezeu, furnizându-i omului viață. Mai devreme sau mai târziu, cei care se dau drept Hristos vor cădea cu toții, pentru că, deși susțin că sunt Hristos, ei nu dețin nimic din esența lui Hristos. Și astfel, spun că autenticitatea lui Hristos nu poate fi definită de om, ci este acceptată și decisă de Dumnezeu Însuși.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este întruparea lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Lucrarea și manifestarea lui Hristos determină esența Sa. El este capabil să îndeplinească cu o inimă adevărată ceea ce I-a fost încredințat. El este capabil să I Se închine lui Dumnezeu din cer cu o inimă adevărată și să caute cu o inimă adevărată voia lui Dumnezeu Tatăl. Toate acestea sunt determinate de esența Sa. Și tot astfel este și revelația Sa firească determinată de esența Sa; numesc astfel „revelația Sa firească” deoarece manifestarea Sa nu este o imitație sau rezultatul educației omului, ori rezultatul multor ani de cultivare de către om. Nu a învățat-o, nici nu S-a

împodobit cu ea; mai degrabă, Îi este inerentă. Omul poate nega lucrarea Sa, manifestarea Sa, umanitatea Sa și întreaga viață a umanității Sale normale, dar nimeni nu poate nega faptul că I Se închină lui Dumnezeu din ceruri cu o inimă adevărată; niciunul nu poate nega faptul că a venit să îndeplinească voința Tatălui ceresc, și nimeni nu poate nega sinceritatea cu care Îl caută pe Dumnezeu Tatăl. Deși imaginea Sa nu este plăcută simțurilor, discursul Său nu este înzestrat cu un aer extraordinar, iar lucrarea Sa nu este atât de înfricoșătoare și de zguduitoare, precum își închipuie omul, El este într-adevăr Hristos, care împlinește voia Tatălui ceresc cu o inimă adevărată, Se supune în întregime Tatălui ceresc și este supus până la moarte. Aceasta deoarece esența Sa este esența lui Hristos. Omului îi este greu să creadă acest adevăr, dar este o realitate. Când lucrarea de slujire a lui Hristos s-a împlinit pe deplin, omul va putea vedea din lucrarea Sa că firea și ființa Sa reprezintă firea și ființa lui Dumnezeu din cer. În momentul acela, însumarea întregii Sale lucrări poate afirma că El este într-adevăr trupul în care Cuvântul se întrupează, și nu la fel ca acela al unui om din carne și oase.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este supunere față de voința Tatălui ceresc”

Chiar dacă Hristos Îl reprezintă pe Dumnezeu Însuși în trup și îndeplinește în mod personal lucrarea pe care Dumnezeu Însuși ar trebui să o facă, El nu neagă existența lui Dumnezeu din cer și nici nu-Și proclamă febril propriile fapte. Mai degrabă, rămâne ascuns, umil, în trupul Său. În afară de Hristos, cei care pretind în mod fals că sunt Hristos nu au calitățile Sale. Când se juxtapune împotriva firii arogante și înălțătoare a falșilor hristoși, devine evident ce fel de trup are Hristos cu adevărat. Cu cât sunt mai falși, cu atât mai mult astfel de hristoși falși se dau în spectacol și cu atât mai capabili sunt de a face semne și minuni pentru a induce omul în

eroare. Hristoșii falși nu au calitățile lui Dumnezeu; Hristos nu este întinat de vreun element care aparține hristoșilor falși. Dumnezeu Se întrupează doar pentru a finaliza lucrarea trupului, nu doar pentru a permite pur și simplu oamenilor să-L vadă. Mai degrabă, lasă lucrarea Sa să-I afirme identitatea și permite ca ceea ce El descoperă să-I ateste esența. Esența Sa nu este neîntemeiată; identitatea Sa nu a fost acaparată de mâna Sa; este determinată de lucrarea Sa și de esența Sa.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este supunere față de voința Tatălui ceresc"

Dacă un om își spune Dumnezeu, dar nu este în stare să exprime ființa divinității, să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși sau să-L reprezinte pe Dumnezeu, fără îndoială el nu este Dumnezeu, deoarece nu are substanța lui Dumnezeu și ceea ce Dumnezeu poate înfăptui în mod inerent nu există în el.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului"

Printre acei hristoși falși, profeți falși și corupători, nu au existat și unii care s-au numit „Dumnezeu"? Și de ce nu sunt ei Dumnezeu? Pentru că sunt incapabili să facă lucrarea lui Dumnezeu. La bază, sunt oameni, nu Dumnezeu, corupători de oameni, și astfel nu au identitatea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate"

Există unii care sunt posedați de duhuri rele și strigă în gura mare „Eu sunt Dumnezeu!" Totuși, în cele din urmă, ei sunt descoperiți, căci greșesc în privința lucrului pe care îl reprezintă. Ei îl reprezintă pe Satana și Duhul Sfânt nu le acordă nicio atenție. Oricât de mult te-ai exalta sau oricât de hotărât ai striga, ești tot o ființă creată, și una care îi aparține Satanei. Eu nu strig niciodată „Sunt Dumnezeu, sunt Fiul iubit al lui Dumnezeu!" Dar

lucrarea pe care o fac este lucrarea lui Dumnezeu. Trebuie să strig? Exaltarea nu este necesară. Dumnezeu Își face singur lucrarea și nu are nevoie ca omul să-I dea un statut sau un titlu onorific: lucrarea Lui Îi reprezentă identitatea și statutul. Înainte de botezul Său, nu era Isus Dumnezeu Însuși? Nu era El întruparea lui Dumnezeu? Cu siguranță nu se poate spune că abia după ce a primit mărturie a devenit singurul Fiu al lui Dumnezeu? Cu mult înainte ca El să-Și înceapă lucrarea, nu exista deja un om pe nume Isus? Tu nu ești în stare să deschizi noi căi sau să reprezinți Duhul. Nu poți exprima lucrarea Duhului sau cuvintele pe care le rostește. Nu ești în stare să faci lucrarea lui Dumnezeu Însuși și pe cea a Duhului ești incapabil să o faci. Înțelepciunea, minunăția și caracterul de nepătruns al lui Dumnezeu și întreaga fire prin care Dumnezeu îl mustră pe om – toate acestea îți depășesc capacitatea de exprimare. Prin urmare, ar fi inutil să încerci să pretinzi a fi Dumnezeu; ai avea numai numele, și nimic din esență. Dumnezeu Însuși a venit, dar nimeni nu-L recunoaște, totuși Își continuă lucrarea și o face astfel în reprezentarea Duhului. Nu contează dacă Îi spui om sau Dumnezeu, Domnul sau Hristos sau dacă Îi spui soră. Însă lucrarea pe care o face El este aceea a Duhului și reprezintă lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Lui nu Îi pasă de numele prin care I se adresează omul. Poate numele acela să-I determine lucrarea? Indiferent de cum Îi spui, în ceea ce Îl privește pe Dumnezeu, El este întruparea Duhului lui Dumnezeu; El reprezintă Duhul, de care este aprobat. Dacă nu ești în stare să faci loc pentru o nouă epocă, să pui capăt celei vechi, să anunți una nouă sau să faci o nouă lucrare, atunci nu poți fi numit Dumnezeu!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)”

Dacă, în prezent, ar fi să apară o persoană capabilă să arate semne și să facă minuni, să alunge demoni, să vindece bolnavii și să săvârșească multe miracole, iar dacă această persoană pretinde că este Isus care a venit atunci

ar fi vorba despre un fals, produs de duhurile rele, care Îl imită pe Isus. Reține! Dumnezeu nu repetă aceeași lucrare. Etapa lucrării lui Isus a fost deja finalizată, iar Dumnezeu nu va relua niciodată acea etapă a lucrării. Lucrarea lui Dumnezeu este ireconciliabilă cu noțiunile omului; de exemplu, Vechiul Testament a prezis venirea unui Mesia, iar rezultatul acestei profeții a fost venirea lui Isus. Deoarece acest lucru s-a întâmplat deja, ar fi greșit pentru un alt Mesia să vină din nou. Isus a venit deja o dată și ar fi greșit dacă Isus ar urma să vină din nou de data aceasta. Există un singur nume pentru fiecare epocă, și fiecare nume conține o caracterizare a acelei epoci. În noțiunile omului, Dumnezeu trebuie să arate mereu semne și să facă minuni, trebuie să vindece bolnavii și să alunge mereu demoni, trebuie să fie mereu ca Isus. Însă, de data aceasta, Dumnezeu nu e deloc așa. Dacă, în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu ar arăta semne, ar face minuni, ar alunga demoni și ar vindeca bolnavii – dacă ar face exact așa cum a făcut Isus – atunci Dumnezeu ar repeta aceeași lucrare, iar lucrarea lui Isus nu ar avea semnificație sau valoare. Astfel, Dumnezeu realizează o singură etapă a lucrării în fiecare epocă. Odată ce fiecare etapă a lucrării Sale a fost finalizată, este imitată la scurt timp de duhurile rele, iar după ce Satana începe să calce pe urmele Lui, Dumnezeu trece la o metodă diferită. Odată ce El a încheiat o etapă a lucrării Sale, aceasta este imitată de duhurile rele. Asta trebuie să vă fie clar. De ce este astăzi lucrarea lui Dumnezeu diferită de lucrarea lui Isus? De ce astăzi Dumnezeu nu arată semne și minuni, nu alungă demoni și nu vindecă bolnavii? Dacă lucrarea lui Isus ar fi aceeași cu lucrarea înfăptuită în timpul Epocii Legii, ar fi putut El să-L reprezinte pe Dumnezeul Epocii Harului? Ar fi putut El să fi terminat lucrarea răstignirii? Dacă, așa cum era în Epoca Legii, Isus ar fi intrat în templu și ar fi ținut Sabatul, atunci El nu ar fi fost persecutat de nimeni și ar fi fost îmbrățișat de toți. Dacă ar fi fost așa, ar fi putut El să fie

răstignit? Ar fi putut El să finalizeze lucrarea de răscumpărare? Care ar fi sensul dacă Dumnezeul întrupat al zilelor de pe urmă ar arăta semne și minuni, așa cum a făcut Isus? Numai dacă Dumnezeu înfăptuiește o altă parte a lucrării Sale în zilele de pe urmă, una care reprezintă o parte a planului Său de gestionare (planului de mântuire), omul poate dobândi o cunoaștere mai profundă de Dumnezeu și numai atunci poate fi finalizat planul Său de gestionare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi"

În această etapă a lucrării, Dumnezeu nu efectuează semne și minuni, astfel încât lucrarea își va atinge rezultatele sale prin intermediul cuvintelor. În plus, motivul acestui lucru este că, de data aceasta, lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu este de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a cuceri omul prin vorbire, ceea ce înseamnă că abilitatea nativă posedată de acest trup întrupat al lui Dumnezeu este de a spune cuvinte și de a cuceri omul, nu de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni. Lucrarea Sa în umanitate normală nu este de a face minuni, de a vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a vorbi și, deci, al doilea trup întrupat le pare oamenilor mult mai normal decât primul. Oamenii văd că întruparea lui Dumnezeu nu este o minciună; dar acest Dumnezeu întrupat este diferit de Isus întrupat și, totuși, Ei sunt amândoi Dumnezeu întrupat, Ei nu sunt complet la fel. Isus a avut umanitate normală, umanitate obișnuită, dar El a fost însoțit de multe semne și minuni. În acest Dumnezeu întrupat, ochii umani nu vor vedea niciun semn sau minune, nici vindecarea bolnavilor, nici scoaterea demonilor, nici mersul pe mare, nici postitul pentru patruzeci de zile… El nu face aceeași lucrare pe care a făcut-o Isus, nu pentru că trupul Său nu este în esență deloc diferit de al lui Isus, ci pentru că lucrarea Sa de slujire nu este de a vindeca pe cei bolnavi și de a

scoate demoni. El nu-Și dărâmă propria lucrare, nu-Și tulbură propria lucrare. De vreme ce El cucerește omul prin cuvintele Sale practice, nu este nicio nevoie de a-l supune cu minuni și astfel, această etapă este de a completa lucrarea de întrupare. Dumnezeul întrupat pe care Îl vezi astăzi este în întregime un trup și nu este nimic supranatural în privința Lui. El Se îmbolnăvește ca și ceilalți, are nevoie de mâncare și îmbrăcăminte exact așa cum au și ceilalți; El este întru totul un trup. Dacă, de data aceasta, Dumnezeu întrupat ar efectua semne și minuni supranaturale, dacă El ar vindeca pe cei bolnavi, ar alunga demoni, sau ar putea ucide cu un cuvânt, cum ar putea fi întreprinsă lucrarea de cucerire? Cum ar putea fi răspândită lucrarea printre națiunile neamurilor? Vindecarea bolnavilor și scoaterea demonilor a fost lucrarea din Epoca Harului, primul pas în lucrarea de răscumpărare și acum, că Dumnezeu a mântuit omul de la cruce, El nu mai efectuează această lucrare. Dacă, în timpul zilelor de pe urmă, un „Dumnezeu" la fel ca Isus S-ar arăta, unul care ar vindeca pe cei bolnavi, ar scoate demoni și ar fi crucificat pentru om, acel „Dumnezeu," deși identic cu descrierea lui Dumnezeu în Biblie și ușor pentru om de acceptat, nu ar fi, în esența sa, trupul purtat de Duhul lui Dumnezeu, ci de un duh rău. Pentru că este principiul lucrării lui Dumnezeu de a nu repeta niciodată ceea ce El a finalizat deja. Și astfel, lucrarea celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu este diferită de lucrarea celei dintâi. În zilele de pe urmă, Dumnezeu înfăptuiește lucrarea de cucerire într-un trup obișnuit, normal; El nu vindecă pe cei bolnavi, nu va fi crucificat pentru om, dar pur și simplu spune cuvinte în trup, și cucerește omul în trup. Doar un astfel de trup este trupul întrupat al lui Dumnezeu; doar un astfel de trup poate întregi lucrarea lui Dumnezeu în trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu"

Loialitatea voastră este doar în cuvinte, cunoștințele voastre sunt cele ale gândirii și noțiuni, truda voastră este de dragul câștigării binecuvântărilor cerului, deci cum trebuie să fie credința voastră? Chiar și astăzi, vă faceți că nu auziți niciun cuvânt al adevărului. Voi nu știți ce este Dumnezeu, nu știți ce este Hristos, nu știți cum să vă temeți de Iahve, nu știți cum să intrați în lucrarea Duhului Sfânt și nu știți cum să deosebiți între lucrarea lui Dumnezeu Însuși și inducerea în eroare a omului. Știi numai să condamni orice cuvânt al adevărului exprimat de Dumnezeu care nu se conformează cu gândul tău. Unde este smerenia ta? Unde este supunerea ta? Unde este loialitatea ta? Unde este dorința ta de a căuta adevărul? Unde este inima ta cu frică de Dumnezeu? Vă spun Eu, cei ce cred în Dumnezeu datorită semnelor sunt, în mod sigur, categoria care va fi distrusă. Cei care nu sunt în stare să accepte cuvintele lui Isus care S-a reîntors la trup sunt, cu siguranță, progeniturile iadului, descendenții arhanghelului, categoria care va fi supusă distrugerii eterne. Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că „Isus care nu vine pe un nor alb este un hristos

mincinos” vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus? Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia. Vă sfătuiesc să umblați cu grijă pe calea credinței în Dumnezeu. Nu trageți concluzii pripite; mai mult, nu fiți iresponsabili sau nepăsători în credința voastră în Dumnezeu. Ar trebui să știți, cel puțin, că aceia care cred în Dumnezeu ar trebui să fie smeriți și să aibă inimi cu frică de Dumnezeu. Cei care au auzit adevărul și totuși strâmbă din nas, sunt nesăbuiți și ignoranți. Cei care au auzit adevărul și totuși trag concluzii pripite fără grijă sau îl condamnă, sunt plini de aroganță. Nimeni dintre cei care cred în Isus nu este în măsură să blesteme sau să-i condamne pe alții. Ar trebui să fiți toți persoane cu rațiune și care acceptă adevărul. Poate că, auzind calea adevărului și citind cuvântul vieții, crezi că numai unul din 10000 dintre aceste cuvinte se aliniază convingerilor tale și Bibliei, și atunci ar trebui să continui să cauți în cel de-al 10000-lea dintre aceste cuvinte. Încă te sfătuiesc să fii smerit, să nu fii prea încrezător și să nu te înalți pe tine însuți prea mult. Cu o părticică din inima ta cu frică de Dumnezeu, vei dobândi mai mare lumină. Dacă examinezi cu atenție și contempli în mod repetat aceste cuvinte, vei înțelege dacă ele reprezintă sau nu adevărul, și dacă sunt sau nu sunt viață. Poate că,

citind numai câteva propoziții, unii oameni vor condamna orbește aceste cuvinte, spunând: „Asta nu este nimic mai mult decât o luminare din partea Duhului Sfânt” sau: „Este un hristos fals venit să-i inducă în eroare pe oameni.” Cei care spun asemenea lucruri sunt orbiți de ignoranță! Înțelegi prea puține din lucrarea și înțelepciunea lui Dumnezeu, iar Eu te sfătuiesc să începi din nou, de la zero! Nu trebuie să condamnați orbește cuvintele exprimate de Dumnezeu din cauza arătării hristoșilor mincinoși în zilele de pe urmă și nu trebuie să fiți unii care blasfemiază împotriva Duhului Sfânt pentru că vă temeți să nu fiți induși în eroare. Nu ar fi acesta un mare păcat? Dacă, după multă examinare, tu totuși crezi că aceste cuvinte nu sunt adevărul, că nu sunt calea și că nu sunt exprimarea lui Dumnezeu, atunci vei fi în cele din urmă pedepsit și vei rămâne fără binecuvântări. Dacă nu poți accepta un asemenea adevăr spus atât de simplu și de clar, nu ești atunci nepotrivit pentru mântuirea de la Dumnezeu? Nu ești tu unul dintre aceia care nu sunt destul de binecuvântați să se reîntoarcă în fața Tronului lui Dumnezeu? Gândește-te la asta! Nu te pripi și nu fi impetuos, și nu trata credința în Dumnezeu ca pe un joc. Gândește-te de dragul destinației tale, de dragul perspectivelor tale, de dragul vieții tale și cu tine însuți, nu te juca. Poți accepta aceste cuvinte?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”

Fragmente din filme similare

Calea către a-L discerne pe adevăratul Hristos de cei falși

Cum să facem diferența între Hristos adevărat și Hristoșii falși

Mărturii similare bazate pe experiențe

Ce am învățat păzindu-mă de falșii hristoși?

Numai fecioarele înțelepte Îl pot întâmpina pe Domnul

Predici similare

Deosebirea falșilor Hristoși de adevăratul Hristos

Imnuri similare

Cum să recunoști arătarea și lucrarea Hristosului de la sfârșitul vremurilor

Esența lui Hristos e Dumnezeu

De ce Hristos a venit să lucreze pe pământ

b. Cum să facem diferența între calea adevărată și căile false

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Care este principiul cel mai de bază în căutarea adevăratei căi? Trebuie să te uiți dacă lucrarea Duhului Sfânt se află sau nu în această cale, dacă aceste cuvinte sunt expresia adevărului sau nu, cine este mărturisit și ce îți poate aduce. Distincția între adevărata cale și cea falsă necesită câteva aspecte ale cunoștințelor de bază, dintre care cel mai fundamental este acela de a spune dacă lucrarea Duhului Sfânt este prezentă acolo. Căci esența credinței oamenilor în Dumnezeu este credința în Duhul lui Dumnezeu și chiar și credința lor în Dumnezeu întrupat se datorează faptului că acest trup este întruchiparea Duhului lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că o astfel de credință este tot credință în Duh. Există diferențe între Duh și trup, dar pentru că acest trup vine de la Duh și este Cuvântul devenit trup, așadar, tot esența inerentă a lui Dumnezeu este cea în care crede omul. Deci, în deosebirea dintre adevărata cale și cea falsă, trebuie, mai presus de toate, să te uiți dacă are lucrarea Duhului Sfânt sau nu, după care trebuie să te uiți dacă există sau nu adevăr în această cale. Adevărul este firea vieții umanității normale, adică, ceea ce i-a cerut Dumnezeu omului atunci când l-a creat la început, cu alte cuvinte, umanitatea normală în întregimea sa (inclusiv rațiunea umană, înțelegerea, înțelepciunea și cunoștințele de bază de a fi om). Altfel spus, trebuie să te uiți dacă această cale poate sau nu să îi ducă pe oameni într-o viață de umanitate normală, dacă adevărul rostit este sau nu necesar în conformitate cu realitatea umanității normale, dacă acest adevăr este sau nu practic și realistic și dacă este sau nu cel mai oportun. Dacă există adevăr, atunci poate să-i conducă pe oameni în experiențe

normale și reale; oamenii, mai mult, devin și mai normali, rațiunea lor umană devine și mai completă, viața lor în trup și viața spirituală devin și mai organizate, iar emoțiile lor devin și mai normale. Acesta este cel de-al doilea principiu. Mai există un principiu, și anume dacă oamenii au sau nu tot mai multe cunoștințe despre Dumnezeu, și dacă experimentarea unei astfel de lucrări șormală în întregimea sa (inclusiv rațiunea umană, înțelegerea, înțelepciunea și cunoștințele de bază de a fi om). Altfel spus, trebuie să te uiți dacă această cale poate sau nu să îi ducă pe oameni într-o viață de umanitate normală, dacă te realistă, mai degrabă decât supranaturală și dacă poate aproviziona sau nu viața omului. Dacă se conformează acestor principii, se poate concluziona că aceasta este calea adevărată. Spun aceste cuvinte nu pentru a vă face să acceptați alte căi în experiențele viitoare, nici ca o previziune că va exista lucrarea unei alte epoci noi în viitor. Le spun pentru ca voi să aveți certitudinea că această cale de astăzi este adevărata cale, astfel încât să nu fiți siguri doar parțial de credința voastră în lucrarea de astăzi și să nu puteți obține înțelegerea despre aceasta. Încă există mulți care, în ciuda faptului că sunt siguri, încă sunt confuzi; o astfel de certitudine nu are principii și asemenea oameni trebuie eliminați mai devreme sau mai târziu. Chiar și cei care sunt foarte înflăcărați în urmărirea lor sunt pe trei părți siguri și cinci părți nesiguri, ceea ce demonstrează că nu au o bază. Deoarece calibrul vostru este prea slab și baza voastră prea superficială, nu puteți înțelege diferența. Dumnezeu nu Își repetă lucrarea, nu săvârșește o lucrare nerealistă, nu are cerințe excesive de la om și nu săvârșește o lucrare dincolo de simțul omului. Toată lucrarea pe care o săvârșește se află în sfera simțului normal al omului și nu depășește simțul umanității normale, iar lucrarea Lui este săvârșită conform cerințelor normale ale omului. Dacă este lucrarea Duhului Sfânt, oamenii devin și mai normali, iar umanitatea lor devine și

mai normală. Oamenii dobândesc tot mai multe cunoştinţe în ceea ce privește firea lor satanică stricată și substanța omului, și dobândesc o și mai mare dorință pentru adevăr. Cu alte cuvinte, viața omului crește și crește, iar firea coruptă a omului devine din ce în ce mai capabilă de schimbare – toate fiind semnificația lui Dumnezeu care devine viața omului. Dacă o cale este incapabilă să dezvăluie acele lucruri care formează esența omului, este incapabilă să modifice firea omului și, mai mult, este incapabilă să-i aducă pe oameni în fața lui Dumnezeu sau să le ofere o înțelegere reală a lui Dumnezeu, înjosindu-le chiar umanitatea și făcându-le simțurile să fie și mai anormale, atunci această cale nu trebuie să fie adevărata cale și poate fi lucrarea unui spirit rău sau calea veche. Pe scurt, nu poate fi lucrarea prezentă a Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi”

Nu este dificil să cercetăm un astfel de lucru, dar asta cere fiecăruia dintre noi să cunoască acest unic adevăr: Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naştere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este întruparea lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în

esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant. Înfățișarea exterioară nu poate determina esența; în plus, lucrarea lui Dumnezeu nu se poate conforma niciodată noțiunilor omului. Nu a intrat înfățișarea exterioară a lui Isus în contradicție cu noțiunile omului? Nu-i așa că înfățișarea și veșmântul Lui nu erau capabile să ofere vreun indiciu cu privire la adevărata Lui identitate? Nu I s-au împotrivit primii farisei lui Isus tocmai pentru că s-au uitat doar la înfățișarea Lui exterioară și nu s-au gândit serios la cuvintele din gura Lui? Speranța Mea este ca fiecare în parte dintre frații și surorile care caută arătarea lui Dumnezeu să nu repete tragedia istoriei. Voi nu trebuie să deveniți fariseii vremurilor moderne și să-L pironiți din nou pe Dumnezeu pe cruce. Voi ar trebui să vă gândiți bine la cum să întâmpinați întoarcerea lui Dumnezeu și să aveți clar în minte cum să fiți cineva care se supune adevărului. Aceasta este responsabilitatea tuturor celor care Îl așteaptă pe Isus să Se întoarcă deasupra unui nor. Noi ar trebui să ne frecăm ochii spirituali pentru a ne lămuri și să nu ne înnămolim în cuvinte pline de fantezie exagerată. Ar trebui să ne gândim la lucrarea realistică a lui Dumnezeu și ar trebui să ne uităm la aspectul practic al lui Dumnezeu. Să nu vă lăsați duși de val sau să vă pierdeți în reverii, tânjind mereu după ziua în care Domnul Isus, deasupra unui nor, Se pogoară deodată în mijlocul vostru și vă ia pe voi, care nu L-ați cunoscut sau văzut niciodată și care nu știți cum să Îi urmați voia. E mai bine să vă gândiți la lucruri mai practice!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Imnuri similare

Principiile pentru căutarea adevăratei căi

Cum să recunoști arătarea și lucrarea Hristosului de la sfârșitul vremurilor

d. Cum să facem diferența între lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Lucrarea lui Dumnezeu Însuși implică lucrarea întregii omeniri și, de asemenea, reprezintă lucrarea unei întregi ere, ceea ce înseamnă că lucrarea lui Dumnezeu reprezintă fiecare dinamică și tendință a lucrării Duhului Sfânt, în timp ce lucrarea apostolilor vine după lucrarea lui Dumnezeu, urmează din ea și nu conduce era, nici nu reprezintă tendințe ale lucrării Duhului Sfânt în întreaga eră. Ei săvârșesc doar lucrarea pe care oamenii ar trebui să o săvârșească, ceea ce nu are nicio legătură cu lucrarea de gestionare. Lucrarea pe care Dumnezeu o face El Însuși este un proiect din cadrul lucrării de gestionare. Lucrarea omului este doar datoria pe care o realizează oamenii care sunt folosiți și nu are legătură cu lucrarea de gestionare. În ciuda faptului că ambele sunt lucrarea Duhului Sfânt, datorită diferențelor din identitățile și reprezentările lucrării, există diferențe clare și esențiale între lucrarea proprie a lui Dumnezeu și cea a omului. În plus, amploarea lucrării săvârșite de Duhul Sfânt variază asupra subiecților cu identități diferite. Acestea sunt principiile și sfera lucrării Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Lucrarea lui Dumnezeu întrupat începe o nouă eră, iar cei care continuă lucrarea Sa sunt cei care sunt folosiți de către El. Lucrarea făcută de către om este în întregime în lucrarea de slujire a lui Dumnezeu în trup și este incapabilă să depășească această sferă. Dacă Dumnezeu întrupat nu ar fi venit să-Și facă lucrarea, omul nu ar fost capabil să aducă vechea epocă la un sfârșit și nu ar fi putut să ghideze o nouă eră. Lucrarea făcută de către

om este numai în limitele datoriei sale, care este omenește posibilă, și nu reprezintă lucrarea lui Dumnezeu. Doar Dumnezeul întrupat poate veni și completa lucrarea pe care El ar trebui s-o facă și, în afară de El, nimeni nu poate face această lucrare în numele Său. Bineînțeles, ceea ce spun este cu privire la lucrarea de întrupare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat"

Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi zugrăvit drept cuvântul omului și cu atât mai puțin poate cineva să facă astfel încât cuvântul omului să fie cuvântul lui Dumnezeu. Un om folosit de Dumnezeu nu este Dumnezeul întrupat, iar Dumnezeul întrupat nu este un om folosit de Dumnezeu. În asta, există o diferență esențială. Poate că, după ce vei citi aceste cuvinte, nu le vei recunoaște ca pe cuvintele lui Dumnezeu, ci doar ca pe luminarea pe care a dobândit-o omul. În cazul acela, ești orbit de ignoranță. Cum pot cuvintele lui Dumnezeu să fie aceleași cu luminarea pe care a dobândit-o omul? Cuvintele lui Dumnezeu întrupat deschid o nouă epocă, îndrumă toată omenirea, dezvăluie taine și îi arată omului direcția pe care trebuie să o ia în noua epocă. Luminarea obținută de om nu reprezintă altceva decât simple instrucțiuni pentru practicare sau cunoaștere. Aceasta nu poate îndruma toată omenirea într-o nouă epocă sau dezvălui tainele lui Dumnezeu Însuși. La urma urmei, Dumnezeu este Dumnezeu, iar omul este om. Dumnezeu are esența lui Dumnezeu, iar omul are esența omului. Dacă omul percepe cuvintele spuse de Dumnezeu drept simplă luminare de la Duhul Sfânt și ia cuvintele apostolilor și ale profeților drept cuvinte rostite personal de Dumnezeu, aceasta ar fi o greșeală a omului. Orice-ar fi, nu ar trebui să amesteci niciodată binele cu răul sau să înfățișezi ceea ce este înalt drept ceea ce este jos ori să confunzi profundul cu superficialul; orice-ar fi, nu ar trebui niciodată să respingi în mod voit ceea ce știi că este adevărul.

Toți cei care cred că există un Dumnezeu ar trebui să cerceteze problemele din punctul corect de vedere și să accepte noua lucrare a lui Dumnezeu și noile Lui cuvinte din perspectiva unei ființe create a Sa; altfel, vor fi eliminați de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Lucrarea îndeplinită de cel folosit de Dumnezeu are în vedere cooperarea în lucrarea lui Hristos sau a Duhului Sfânt. Acest om este ridicat de Dumnezeu din rândul oamenilor, el este acolo pentru a-i călăuzi pe toți aleșii lui Dumnezeu și, de asemenea, este ridicat de Dumnezeu pentru a face lucrarea de cooperare umană. Printr-un astfel de om, care poate face lucrarea de cooperare umană, se pot înfăptui mai multe dintre cerințele lui Dumnezeu de la om și din lucrarea pe care Duhul Sfânt trebuie să o facă în rândul oamenilor. Altfel spus, scopul în care Dumnezeu îl folosește pe acest om este ca toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu să poată înțelege mai bine intențiile Lui și să poată îndeplini mai multe dintre cerințele lui Dumnezeu. Deoarece oamenii sunt incapabili de a înțelege direct cuvintele lui Dumnezeu sau intențiile Lui, El a ridicat pe cineva care este folosit să îndeplinească o astfel de lucrare. Această persoană folosită de Dumnezeu poate fi descrisă și drept un intermediar prin care Dumnezeu îi călăuzește pe oameni, drept „traducătorul” care comunică între Dumnezeu și oameni. Prin urmare, un astfel de om se deosebește de toți ceilalți care lucrează în gospodăria lui Dumnezeu sau sunt apostolii Săi. Asemenea acestora, el poate fi considerat un slujitor al lui Dumnezeu, însă, prin esența lucrării sale și contextul în care Dumnezeu îl folosește, el se deosebește foarte mult de ceilalți lucrători și de apostoli. În ceea ce privește esența lucrării sale și contextul în care este folosit, omul folosit de Dumnezeu este ridicat de El, este pregătit de către Dumnezeu pentru lucrarea lui Dumnezeu și cooperează în lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Nicio persoană nu ar putea

vreodată să facă lucrarea în locul său – aceasta este cooperarea umană, indispensabilă alături de lucrarea divină. Între timp, lucrarea făcută de alți lucrători sau apostoli nu este decât comunicarea și implementarea multelor aspecte ale rânduielilor pentru biserici în fiecare perioadă sau, dacă nu, lucrarea unor simple provizii de viață necesare menținerii vieții bisericești. Acești lucrători și apostoli nu sunt numiți de Dumnezeu, cu atât mai puțin pot ei să fie considerați cei folosiți de Duhul Sfânt. Ei sunt aleși din rândul bisericilor și, după ce au fost instruiți și educați o perioadă, cei care sunt potriviți sunt păstrați, pe când cei care nu sunt potriviți sunt trimiși înapoi de unde au venit. Deoarece acești oameni sunt aleși din rândul bisericilor, unii își dau arama pe față după ce devin lideri, iar alții chiar fac multe lucruri rele și sfârșesc prin a fi eliminați. Omul folosit de Dumnezeu, pe de altă parte, este cineva care a fost pregătit de Dumnezeu, cineva care are un anumit calibru și are umanitate. El a fost pregătit și desăvârșit în prealabil de către Duhul Sfânt, este călăuzit întru totul de către Duhul Sfânt și, mai ales când vine vorba de lucrarea sa, este îndrumat și condus de către Duhul Sfânt – prin urmare, nu există nicio abatere pe calea conducerii aleșilor lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu Își asumă cu siguranță responsabilitatea pentru propria lucrare și Își face tot timpul propria lucrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cu privire la folosirea omului de către Dumnezeu”

Dacă, atunci când a venit în trup, Dumnezeu ar fi făcut doar lucrarea divinității și nu ar fi existat oameni care se conformează voii Lui și care să lucreze la unison cu El, atunci omul ar fi fost incapabil să înțeleagă voia lui Dumnezeu sau să interacționeze cu Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să folosească oameni obișnuiți, care se conformează voii Sale, pentru a finaliza această lucrare, pentru a veghea asupra bisericilor și a le păstori, astfel încât să poată fi atins nivelul pe care procesele cognitive ale omului,

creierul său, pot să-l imagineze. Cu alte cuvinte, Dumnezeu folosește un număr mic de oameni care se conformează voii Sale pentru a „traduce” lucrarea pe care El o face în divinitatea Sa, astfel încât să poată fi făcută cunoscută – să transforme limbajul divin în limbaj omenesc, astfel ca toți oamenii să poată să-l priceapă și să-l înțeleagă. Dacă Dumnezeu nu ar face așa, nimeni nu ar înțelege limbajul divin al lui Dumnezeu, din cauză că oamenii care se conformează voii lui Dumnezeu sunt, până la urmă, o minoritate neînsemnată, iar abilitatea omului de a pricepe este redusă. De aceea Dumnezeu alege această metodă numai când lucrează în trupul încarnat. Dacă ar fi doar lucrare divină, nu ar exista nicio modalitate prin care omul să-L cunoască pe Dumnezeu sau să interacționeze cu El, deoarece omul nu înțelege limbajul lui Dumnezeu. Omul este capabil să înțeleagă acest limbaj doar prin intermediul oamenilor care se conformează voii lui Dumnezeu, care clarifică cuvintele Sale. Totuși, dacă ar fi doar astfel de oameni care să lucreze în cadrul omenirii, asta ar putea doar să mențină viața normală a omului; nu ar putea să transforme firea omului. Lucrarea lui Dumnezeu nu ar putea să aibă un nou punct de început; ar exista doar aceleași cântece vechi, aceleași vechi banalități. Firea vieții oamenilor se va putea schimba și ei vor putea să continue pe cale de-a lungul timpului doar prin intermediul Dumnezeului întrupat, care spune tot ceea ce trebuie spus și face tot ceea ce trebuie făcut în perioada întrupării Sale și numai după ce oamenii lucrează și experimentează conform cuvintelor Sale. Cel care lucrează în divinitate Îl reprezintă pe Dumnezeu, iar aceia care lucrează în cadrul umanității sunt oameni folosiți de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeul întrupat este diferit în mod esențial de oamenii folosiți de Dumnezeu. Dumnezeul întrupat poate să facă lucrarea divinității, în timp ce oamenii folosiți de Dumnezeu nu pot. La începutul fiecărei epoci, Duhul lui Dumnezeu vorbește în mod personal și

lansează noua epocă pentru a-l aduce pe om la un început nou de drum. Când a terminat de vorbit, aceasta înseamnă că lucrarea lui Dumnezeu în divinitatea Sa a luat sfârșit. După aceea, toți oamenii se lasă călăuziți de cei folosiți de Dumnezeu pentru a intra în experiența lor de viață.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența esențială dintre Dumnezeul întrupat și oamenii folosiți de Dumnezeu”

Nici măcar un om care este folosit de Duhul Sfânt nu poate să-L reprezinte pe Dumnezeu Însuși. Aceasta nu este doar pentru a spune că un astfel de om nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu, dar și că lucrarea pe care o face nu-L poate reprezenta direct pe Dumnezeu. Cu alte cuvinte, experiența umană nu poate fi direct plasată în gestiunea lui Dumnezeu și nu o poate reprezenta. Lucrarea pe care o face Dumnezeu Însuși este în întregime lucrarea pe care intenționează să o facă în planul Său de gestionare și are legătură cu marea gestionare. Lucrarea făcută de om constă în alimentarea experiențelor lor individuale. Constă în găsirea unei noi căi de experiență dincolo de cea umblată de aceia dinainte și în îndrumarea fraților și a surorilor lor sub îndrumarea Duhului Sfânt. Ceea ce oferă acești oameni este experiența lor individuală sau scrierile duhovnicești ale oamenilor spirituali. Cu toate că acești oameni sunt folosiți de Duhul Sfânt, lucrarea pe care o fac nu are legătură cu marea lucrare de gestionare în planul de 6000 de ani. Ei sunt doar aceia care au fost ridicați de Duhul Sfânt în perioade diferite pentru a conduce oamenii în curentul Duhului Sfânt, până când funcțiile pe care pot să le îndeplinească se vor încheia sau până la sfârșitul vieții lor. Lucrarea pe care o fac ei este doar de a pregăti o cale potrivită pentru Dumnezeu Însuși sau de a continua un anumit aspect al gestiunii lui Dumnezeu Însuși pe pământ. În sine, acești oameni nu sunt în stare să facă lucrarea mai importantă din gestionarea Lui, și nici nu pot să deschidă noi căi, cu atât mai puțin poate oricare dintre ei să încheie toată

lucrarea lui Dumnezeu din epoca precedentă. Prin urmare, lucrarea pe care o fac ei reprezintă doar o ființă creată care își îndeplinește rolul, și nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu Însuși înfăptuindu-Și lucrarea de slujire. Acest lucru se întâmplă deoarece lucrarea pe care o fac ei e diferită de cea făcută de Dumnezeu Însuși. Lucrarea de a vesti o nouă epocă nu este ceva care poate fi făcut de om, în locul lui Dumnezeu. Nu poate fi făcută de nimeni altcineva decât de Dumnezeu Însuși. Toată lucrarea făcută de om constă în îndeplinirea propriei datorii ca ființă creată și este făcută atunci când el este mișcat sau luminat de Duhul Sfânt. Călăuzirea pe care o oferă acești oameni constă în întregime în a-i arăta omului calea practicii în viața de zi cu zi și cum ar trebui să se poarte în armonie cu intențiile lui Dumnezeu. Lucrarea omului nici nu implică gestionarea lui Dumnezeu, și nici nu reprezintă lucrarea Duhului. De exemplu, lucrarea lui Witness Lee și a lui Watchman Nee a fost de a arăta calea. Fie calea veche sau nouă, lucrarea s-a bazat pe principiul de a rămâne în cadrul Bibliei. Fie că trebuia să restaureze biserica locală sau să o construiască, lucrarea lor a avut de-a face cu înființarea de biserici. Lucrarea pe care au făcut-o a continuat-o pe cea pe care Isus și apostolii Săi au lăsat-o neterminată sau pe care nu au continuat să o dezvolte în Epoca Harului. Ceea ce au făcut în lucrarea lor a fost să restabilească ceea ce Isus le ceruse, în lucrarea Lui de atunci, generațiilor care au venit după El, cum ar fi să-și acopere capetele, să primească botezul, să frângă pâinea sau să bea vin. S-ar putea spune că lucrarea lor a fost să respecte Biblia și să caute căi în Biblie. Ei nu au făcut niciun fel de noi progrese. […] De vreme ce lucrarea oamenilor folosită de Duhul Sfânt nu seamănă cu lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși, identitățile lor și supușii în numele cărora acționează sunt, de asemenea, altfel. Acest lucru se întâmplă deoarece lucrarea pe care intenționează să o facă Duhul Sfânt este diferită și, în acest sens, acelora care lucrează la fel li se acordă

identități și statute diferite. Oamenii folosiți de Duhul Sfânt pot, de asemenea, să facă o lucrare care este nouă și, de asemenea, să elimine o anumită lucrare din epoca anterioară, dar ceea ce fac ei nu poate să exprime firea și intențiile lui Dumnezeu în noua epocă. Lucrează numai pentru a aboli lucrarea din epoca anterioară, și nu pentru a face o nouă lucrare cu scopul de a reprezenta direct firea lui Dumnezeu Însuși. Astfel, indiferent de cât de multe practici învechite abolesc sau de câte noi practici introduc, ei tot reprezintă omul și ființele create. Totuși, când Dumnezeu Însuși lucrează, nu declară deschis abolirea practicilor din vechea epocă și nu declară direct începutul unei noi epoci. El este direct și simplu în lucrarea Lui. Este sincer în săvârșirea lucrării pe care intenționează să o facă; adică, exprimă direct lucrarea pe care a înfăptuit-o, Își face nemijlocit lucrarea, așa cum a intenționat de la început, exprimându-Și ființa și firea. După cum o vede omul, firea și, de asemenea, lucrarea Lui sunt diferite de cele din epocile trecute. Cu toate acestea, din perspectiva lui Dumnezeu Însuși, aceasta este doar o continuare și o ulterioară dezvoltare a lucrării Sale. Atunci când Dumnezeu Însuși lucrează, Își exprimă cuvântul și aduce noua lucrare în mod direct. Spre deosebire, când omul lucrează, o face prin deliberare și cercetare sau este o extindere a cunoștințelor și sistematizare a practicii bazate pe lucrarea altora. Adică, esența lucrării făcute de om este de a urma o ordine stabilită și de a „umbla pe vechi căi în pantofi noi”. Aceasta înseamnă că până și calea umblată de oamenii folosiți de Duhul Sfânt se bazează pe cea inițiată de Dumnezeu Însuși. Așadar, la urma urmelor, omul este tot om, iar Dumnezeu este tot Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)”

În Epoca Harului, Isus a rostit unele cuvinte și a săvârșit o etapă a lucrării. Toate au avut un context și au fost potrivite pentru stările oamenilor din acea vreme; Isus a vorbit și a lucrat conform contextului din acea

vreme. El a făcut și unele prorociri. A prorocit că Duhul adevărului va veni în zilele de pe urmă și va împlini o etapă a lucrării. Adică, El nu a înțeles nimic altceva în afară de lucrarea pe care El Însuși urma să o împlinească în timpul acelei epoci; lucrarea adusă de Dumnezeu întrupat este, cu alte cuvinte, limitată. Astfel, El săvârșește doar lucrarea epocii în care Se află și nu face nicio altă lucrare care nu are legătură cu El. Pe atunci, Isus nu a lucrat potrivit sentimentelor sau viziunilor, ci în conformitate cu vremurile și contextul. Nimeni nu L-a condus și nu L-a îndrumat. Plinătatea lucrării Lui era propria Sa ființă – era lucrarea ce se cuvenea a fi împlinită de Duhul întrupat al lui Dumnezeu, și anume întreaga lucrare adusă de întrupare. Isus a lucrat numai în conformitate cu ceea ce a văzut și a auzit El Însuși. Cu alte cuvinte, Duhul a lucrat în mod direct; nu a fost nevoie de trimiși care să-I apară și să-I dea vise, și nici ca vreo lumină mare să strălucească deasupra Lui și să-I îngăduie să vadă. El a lucrat în mod liber și fără restricții, pentru că lucrarea Lui nu se baza pe sentimente. Cu alte cuvinte, când a lucrat, El nu a bâjbâit și nu a ghicit, ci a făcut lucrurile cu ușurință, lucrând și vorbind conform propriilor Sale idei și celor văzute cu proprii Lui ochi, oferind de îndată provizii fiecăruia dintre discipolii care L-au urmat. Aceasta este diferența dintre lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea oamenilor: când oamenii lucrează, ei caută și bâjbâie, mereu imitând și deliberând pe baza temeliei așezate de alții pentru a obține o pătrundere mai profundă. Lucrarea lui Dumnezeu este asigurarea a ceea ce este El, iar El săvârșește lucrarea pe care trebuie să o săvârșească El Însuși. Nu asigură sprijin Bisericii folosindu-Se de cunoașterea provenită din lucrarea vreunui om. În schimb, El săvârșește prezenta lucrare pe baza stării oamenilor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (5)”

Când Dumnezeu vine pe pământ, El Își face lucrarea numai în cadrul divinității, adică ceea ce Duhul ceresc I-a încredințat Dumnezeului întrupat.

Când vine, El doar vorbește peste tot pământul, pentru a da glas cuvântărilor Sale prin diverse mijloace și din diferite perspective. Scopurile Sale și principiul de lucru vizează îndeosebi suplinirea lipsurilor omului și învățarea acestuia și El nu Se preocupă cu lucruri precum relațiile interpersonale sau detaliile vieților oamenilor. Principala Sa lucrare de slujire este de a vorbi în numele Duhului. Adică, atunci când Duhul lui Dumnezeu apare tangibil în trup, El doar aprovizionează viața omului și eliberează adevărul. El nu se implică în lucrarea omului, ceea ce înseamnă că El nu ia parte la lucrarea omenirii. Oamenii nu pot face lucrarea divină, iar Dumnezeu nu ia parte la lucrarea omului. În toți anii de când Dumnezeu a venit pe acest pământ pentru a-Și realiza lucrarea, El a făcut-o întotdeauna prin oameni. Totuși, acești oameni nu pot fi considerați Dumnezeu întrupat, ci doar cei care sunt folosiți de Dumnezeu. Pe de altă parte, Dumnezeul de astăzi poate vorbi direct din perspectiva divinității, trimițând vocea Duhului și lucrând în numele Duhului. Toți aceia pe care Dumnezeu i-a folosit de-a lungul veacurilor sunt, de asemenea, de exemple ale Duhului lui Dumnezeu care lucrează printr-un trup de carne – așadar de ce nu pot fi ei numiți Dumnezeu? Dar Dumnezeul de astăzi este de asemenea Duhul lui Dumnezeu care lucrează direct în trup, tot așa cum și Isus a fost Duhul lui Dumnezeu care lucra în trup; Amândoi sunt numiți Dumnezeu. Deci, care este diferența? Toți oamenii pe care Dumnezeu i-a folosit de-a lungul veacurilor au fost capabili să gândească și să raționeze în mod normal. Toți au înțeles principiile comportamentului uman. Au avut idei omenești normale și au fost înzestrați cu toate lucrurile pe care oamenii normali ar trebui să le aibă. Majoritatea dintre ei au avut un talent excepțional și o inteligență înnăscută. Când lucrează în acești oameni, Duhul lui Dumnezeu le valorifică talentele, care sunt daruri date de Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu le pune în acțiune talentele, folosindu-le punctele forte în slujba

lui Dumnezeu. Totuși, esența lui Dumnezeu este lipsită de idei și de gânduri, nu este denaturată de intenții omenești și chiar e lipsită de ceea ce au oamenii obișnuiți. Adică, El nu este nici măcar familiarizat cu principiile comportamentului uman. Așa stau lucrurile când Dumnezeul din zilele noastre vine pe pământ. Lucrarea Sa și cuvintele Sale nu sunt influențate de intenții omenești sau gânduri omenești, ci sunt o manifestare directă a intențiilor Duhului, iar El lucrează direct în numele lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că Duhul vorbește direct, adică divinitatea face lucrarea direct, fără să o amestece cu nicio fărâmă din intențiile omului. Cu alte cuvinte, Dumnezeul întrupat reprezintă divinitatea în mod direct, nu are gânduri sau idei omenești și nu are o înțelegere a principiilor comportamentului omenesc. Dacă numai divinitatea ar lucra (adică dacă numai Dumnezeu Însuși ar lucra), nu ar fi posibil ca lucrarea lui Dumnezeu să fie îndeplinită pe pământ. Așadar, când Dumnezeu vine pe pământ, El trebuie să aibă un număr mic de oameni pe care îi folosește pentru a lucra în omenire împreună cu lucrarea pe care Dumnezeu o face în divinitate. Altfel spus, El folosește lucrarea omenească pentru a-Și sprijini lucrarea divină. Dacă nu, omul nu ar avea cum să se implice direct în lucrarea divină. Astfel au stat lucrurile cu Isus și ucenicii Săi. În timpul petrecut în lume, Isus a abolit vechile legi și a stabilit noi porunci. El a rostit, de asemenea, multe cuvinte. Toată această lucrare a fost făcută în divinitate. Ceilalți, precum Petru, Pavel și Ioan, și-au întemeiat toți lucrarea ulterioară pe baza cuvintelor lui Isus. Adică, Dumnezeu Și-a lansat lucrarea în acea epocă, inaugurând începutul Epocii Harului; aceasta înseamnă că El a deschis o nouă eră, abolind-o pe cea veche și, de asemenea, împlinind cuvintele „Dumnezeu este Începutul și Sfârșitul”. Cu alte cuvinte, omul trebuie să realizeze lucrarea omenească pe baza lucrării divine. După ce Isus a spus tot ceea ce trebuia să spună și Și-a terminat lucrarea pe pământ, l-a părăsit pe om. După

aceasta, toți oamenii, lucrând, au făcut-o conform principiilor exprimate în cuvintele Sale și au practicat conform adevărurilor despre care a vorbit El. Toți acești oameni au lucrat pentru Isus. Dacă ar fi fost Isus singur care să facă toată lucrarea, indiferent cât de multe cuvinte a rostit, oamenii nu ar fi avut cum să interacționeze cu cuvintele Sale, pentru că El lucra în divinitate și putea rosti doar cuvinte izvorâte din divinitate și nu ar fi putut explica lucrurile așa încât oamenii normali să-I poată înțelege cuvintele. Și astfel, El a trebuit să îi pună pe apostolii și profeții care au venit după El să Îi suplimenteze lucrarea. Acesta este principiul potrivit căruia Dumnezeul întrupat Își face lucrarea – folosind trupul încarnat pentru a vorbi și a lucra pentru ca astfel să ducă la bun sfârșit lucrarea divinității și, mai apoi, folosind câțiva, sau poate mai mulți oameni care se conformează voii lui Dumnezeu pentru a suplimenta lucrarea Sa. Adică, Dumnezeu folosește oamenii care se conformează voii Sale pentru a face lucrarea de păstorire și udare a umanității astfel încât aleșii lui Dumnezeu să poată intra în adevărul-realitate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența esențială dintre Dumnezeul întrupat și oamenii folosiți de Dumnezeu"

Lucrarea omului semnifică experiența și umanitatea lui. Ceea ce oferă omul și lucrarea pe care o săvârșește îl reprezintă. Înțelegerea omului, raționamentul, logica și imaginația lui bogată sunt incluse toate în lucrarea lui. Experiența omului este capabilă în special să-i reprezinte lucrarea, iar experiențele unui om vor deveni componentele lucrării lui. Lucrarea omului îi poate exprima experiența. Când unii oameni experimentează într-un mod negativ, cea mai mare parte a limbajului părtășiei lor va fi compusă din elemente negative. Dacă experiența lor pentru o perioadă de timp este pozitivă și au în special o cale pe aspect pozitiv, părtășia lor este foarte încurajatoare, iar oamenii pot obține provizii pozitive de la ei. Dacă un

lucrător devine negativ pentru o perioadă de timp, părtășia lui va purta mereu elemente negative. Acest tip de părtășie este deprimant, iar alții, în mod inconștient, vor deveni deprimați după părtășia lui. Starea adepților se schimbă în funcție de cea a liderului. Oricum ar fi un lucrător în sinea lui, asta e ceea ce el exprimă, iar lucrarea Duhului Sfânt se schimbă adesea după starea omului. El lucrează în funcție de experiența oamenilor și nu îi forțează pe aceștia, ci le adresează acestora solicitări în funcție de cursul normal al experienței lor. Acest lucru înseamnă că părtășia omului diferă de cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce transmit părtășiile oamenilor sunt înțelegerea și experiența lor individuală, exprimând ceea ce înțeleg și experimentează în baza lucrării lui Dumnezeu. Responsabilitatea lor este de a descoperi, după ce Dumnezeu lucrează sau vorbește, care parte a lucrării ar trebui să o practice sau în ce parte a acesteia trebuie să intre și, apoi, să o transmită adepților. Prin urmare, lucrarea omului reprezintă intrarea și practica lui. Bineînțeles, o asemenea lucrare este amestecată cu lecții de viață și experiență sau cu câteva gânduri omenești. Oricum lucrează Duhul Sfânt, fie asupra oamenilor sau asupra lui Dumnezeu întrupat, lucrătorii exprimă întotdeauna ceea ce sunt. Deși Duhul Sfânt este Cel care lucrează, lucrarea se bazează pe ceea ce omul este din fire, deoarece Duhul Sfânt nu lucrează fără o temelie. Cu alte cuvinte, lucrarea nu vine din nimic, ci este întotdeauna săvârșită în concordanță cu circumstanțele și condițiile reale. Doar astfel poate fi transformată firea omului și pot fi schimbate vechile sale noțiuni și gânduri. Ceea ce exprimă omul este ceea ce vede, experimentează, își imaginează și poate fi obținut prin gândirea omului, chiar dacă sunt doctrine sau noțiuni. Lucrarea omului nu poate depăși sfera experienței lui, nici ceea ce vede și nici ceea ce își poate imagina sau concepe, indiferent de proporțiile acelei lucrări. Tot ceea ce exprimă Dumnezeu este ceea ce El Însuși este, iar aceasta este de neatins pentru om

– adică dincolo de gândirea omului. El Își exprimă lucrarea de a conduce întreaga omenire, iar acest lucru nu are legătură cu detaliile experienței umane, ci are legătură, în schimb, cu propria Lui coordonare. Ceea ce exprimă omul este propria sa experiență, în timp ce ceea ce exprimă Dumnezeu este ființa Lui, care este firea Lui inerentă, inaccesibilă omului. Experiența omului este înțelegerea sa și cunoștințele dobândite pe baza exprimării lui Dumnezeu a ființei Sale. Asemenea înțelegere și cunoaștere se numesc ființa omului și baza exprimării lor este firea inerentă a omului și calibrul său; de aceea acestea se numesc, de asemenea, ființa omului. Omul este capabil să aibă părtășie despre ceea ce experimentează și vede. Nimeni nu poate avea părtășie despre ceea ce nu a experimentat sau văzut sau ceea ce gândirea lui nu poate cuprinde, acestea fiind lucruri pe care nu le are în el. Dacă ceea ce exprimă omul nu este din experiența lui, este atunci imaginația sau doctrina lui. Pe scurt, nu există nicio urmă de realitate în cuvintele lui. Dacă nu ai fi intrat niciodată în contact cu societatea, nu ai putea comunica cu claritate relațiile complexe ale societății. Dacă nu ai avut familie, dacă ceilalți ar vorbi despre problemele de familie, nu ai putea înțelege cea mai mare parte din ceea ce au spus. Deci, ceea ce comunică omul și lucrarea pe care o săvârșește reprezintă ființa sa interioară.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Discursul Meu reprezintă ființa Mea, dar ceea ce spun este inaccesibil omului. Ceea ce spun Eu nu este ceea ce experimentează omul și nu este ceva ce omul poate vedea; nu este nici ceva ce omul poate atinge, ci ceea ce sunt Eu. Unii oameni își dau seama doar că ceea ce comunic Eu este ceea ce am experimentat, dar ei nu recunosc că este expresia directă a Duhului. Desigur, ceea ce spun Eu este ceea ce am experimentat. Eu sunt Cel care a săvârșit lucrarea de gestionare timp de șase mii de ani. Am experimentat

totul de la începutul facerii omenirii până în prezent; cum aș putea fi Eu incapabil să discut despre asta? Atunci când vine vorba despre natura omului, am văzut foarte clar; am observat-o de mult. Cum aș putea fi Eu incapabil să vorbesc clar despre asta? Din moment ce am văzut substanța omului cu claritate, sunt calificat pentru a-l mustra și judeca, deoarece toți oamenii au venit din Mine, dar au fost corupți de Satana. Desigur, sunt calificat și să evaluez lucrarea pe care Eu am săvârșit-o. Deși această lucrare nu este săvârșită de către trupul Meu, este expresia directă a Duhului și este ceea ce am și ceea ce sunt. Prin urmare, sunt calificat să o exprim și să săvârșesc lucrarea pe care trebuie să o săvârșesc. Ceea ce spun oamenii sunt lucruri pe care ei le-au experimentat. Este ceea ce ei au văzut, ceea ce mințile lor pot înțelege și ceea ce simțurile lor pot detecta. Aceasta este ceea ce pot comunica ei. Cuvintele rostite de Dumnezeu întrupat sunt expresia directă a Duhului și ele exprimă lucrarea care a fost săvârșită de Duh, pe care trupul nu a experimentat-o sau văzut-o, totuși El tot exprimă ființa Sa, deoarece esența trupului este Duhul, iar El exprimă lucrarea Duhului. Este lucrarea săvârșită deja de Duh, deși trupul nu o poate atinge. După întrupare, prin expresia trupului, El le permite oamenilor să cunoască ființa lui Dumnezeu și le permite oamenilor să vadă firea lui Dumnezeu și lucrarea pe care El a săvârșit-o. Lucrarea omului le oferă oamenilor mai multă claritate asupra lucrurilor în care ar trebui să pătrundă și a ce ar trebui să înțeleagă; acest lucru implică ghidarea oamenilor către înțelegerea și experimentarea adevărului. Lucrarea omului este pentru a sprijini oamenii; lucrarea lui Dumnezeu este de a deschide căi noi și ere noi pentru omenire și de a revela oamenilor lucruri care nu sunt cunoscute de muritori, de a le permite să Îi cunoască firea. Lucrarea lui Dumnezeu este de a conduce toată omenirea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Lucrarea omului rămâne într-un anumit registru și este limitată. O persoană poate doar săvârși lucrarea unei anumite etape și nu poate săvârși lucrarea întregii ere – altfel, ar conduce oamenii în mijlocul regulilor. Lucrarea omului se poate aplica doar unui anumit interval sau unei anumite etape. Acest lucru se întâmplă deoarece experiența omului are propria sferă. Nimeni nu poate compara lucrarea omului cu lucrarea lui Dumnezeu. Căile de practică ale omului și cunoștințele lui referitoare la adevăr sunt toate aplicabile într-o anumită sferă. Nu se poate spune că drumul pe care omul pășește reprezintă în totalitate intențiile Duhului Sfânt, deoarece omul poate doar să fie luminat de Duhul Sfânt și nu poate fi umplut complet de Duhul Sfânt. Lucrurile pe care omul le poate experimenta sunt incluse toate în sfera umanității normale și nu pot depăși șirul de gânduri din mintea umană obișnuită. Toți cei care pot trăi adevărul-realitate experimentează în cadrul acestei sfere. Atunci când ei experimentează adevărul, este mereu o experiență a vieții umane obișnuite, luminată de Duhul Sfânt; nu este o cale de a experimenta care deviază de la viața umană normală. Ei experimentează adevărul fiind luminați de Duhul Sfânt pe baza trăirii vieților lor umane. Mai mult decât atât, acest adevăr diferă de la om la om, iar profunzimea sa este legată de starea omului. Se poate spune doar că acea cale pe care merg ei este viața umană normală a cuiva care urmărește adevărul și poate fi numită calea parcursă de un om normal, luminat de Duhul Sfânt. Nu se poate spune că acea cale pe care calcă este calea pe care merge de Duhul Sfânt. În experiența umană normală, deoarece oamenii care urmează adevărul nu sunt la fel, nici lucrarea Duhului Sfânt nu este la fel. În plus, deoarece mediile pe care oamenii le experimentează și gama lor de experiențe nu sunt la fel și din cauza amestecului minții și gândurilor lor, experiența lor este amestecată în proporții diferite. Fiecare persoană înțelege un adevăr în funcție de natura sa diferită, individuală. Înțelegerea

lor a sensului real al adevărului nu este completă și reprezintă doar unul sau mai multe aspecte ale acestuia. Sfera adevărului pe care îl experimentează omul diferă de la om la om conform condițiilor fiecărei persoane. În acest mod, cunoașterea aceluiași adevăr, așa cum este exprimat de către oameni diferiți, nu este aceeași. Cu alte cuvinte, experiența omului are întotdeauna limitări și nu poate reprezenta complet intențiile Duhului Sfânt și nici lucrarea omului nu poate fi percepută drept lucrarea lui Dumnezeu, chiar dacă ceea ce este exprimat de om corespunde foarte mult cu intențiile lui Dumnezeu și chiar dacă experiența omului este foarte aproape de lucrarea de desăvârșire pe care Duhul Sfânt o săvârșește. Omul nu poate fi decât slujitorul lui Dumnezeu și să săvârșească lucrarea pe care Dumnezeu i-o încredințează. Omul poate exprima cunoștințe doar sub luminarea Duhului Sfânt și adevăruri dobândite din experiențele sale personale. Omul nu este calificat și nu îndeplinește condițiile pentru a fi emisarul Duhului Sfânt. El nu are dreptul de a spune că lucrarea sa este lucrarea lui Dumnezeu. Omul are principiile lucrării omului și toți oamenii au experiențe diferite și condiții care variază. Lucrarea omului include toate experiențele lui sub luminarea Duhului Sfânt. Aceste experiențe pot doar să reprezinte ființa omului și nu reprezintă ființa lui Dumnezeu sau intențiile Duhului Sfânt. Prin urmare, nu se poate spune că acea cale pe care merge omul este calea parcursă de către Duhul Sfânt, deoarece lucrarea omului nu poate reprezenta lucrarea lui Dumnezeu, iar lucrarea omului și experiența lui nu sunt intențiile complete ale Duhului Sfânt. Lucrarea omului este predispusă a se încadra în reguli, iar metoda lui de lucru este ușor limitată la un domeniu de aplicabilitate și nu poate conduce oamenii către o cale liberă. Majoritatea adepților trăiesc într-o sferă limitată, iar modul lor de a experimenta este, de asemenea, limitat la această sferă. Experiența omului este întotdeauna limitată; metoda lucrării lui este, de asemenea, limitată la

câteva tipuri și nu poate fi comparată cu lucrarea Duhului Sfânt sau cu lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Acest lucru se întâmplă deoarece experiența omului, în cele din urmă, este limitată. Cu toate acestea, Dumnezeu Își săvârșește lucrarea și aceasta nu este restricționată de reguli; indiferent de cum este săvârșită, nu este limitată la o singură metodă. Nu există niciun fel de reguli în lucrarea lui Dumnezeu – toată lucrarea Lui este eliberată și liberă. Indiferent de cât timp petrece omul urmându-L pe El, nu poate rezuma nicio lege care guvernează metodele lucrării lui Dumnezeu. Deși lucrarea Lui are principii ferme, este săvârșită mereu în feluri noi, are întotdeauna evoluții noi și este inaccesibilă omului. Într-un singur interval, Dumnezeu ar putea avea diferite tipuri de lucrări și moduri diferite de a conduce oamenii, făcând astfel încât oamenii să aibă mereu intrări și schimbări noi. Nu poți discerne legile lucrării Lui, deoarece El lucrează mereu în moduri noi și doar așa pot adepții lui Dumnezeu să nu devină restricționați de reguli. Lucrarea lui Dumnezeu Însuși evită întotdeauna noțiunile oamenilor și le contracarează. Doar aceia care Îl caută și Îl urmează pe El cu inima curată pot avea firile transformate și pot trăi liber, neconstrânși de reguli sau îngrădiți de vreo noțiune religioasă. Lucrarea omului are cerințe de la ceilalți pe baza propriei lui experiențe și a ceea ce el însuși poate înfăptui. Standardul acestor cerințe este limitat la o anumită sferă, iar metodele de practică sunt, de asemenea, foarte limitate. Astfel, adepții trăiesc inconștient în cadrul acestei sfere limitate; și, pe măsură ce timpul trece, aceste lucruri devin reguli și ritualuri. Dacă lucrarea unei anumite perioade este condusă de cineva care nu a trecut prin desăvârșirea personală a lui Dumnezeu și nu a primit judecata, adepții lui vor deveni bigoți și experți în împotrivirea față de Dumnezeu. Drept urmare, dacă o persoană este un lider calificat, acea persoană trebuie să fi fost supusă judecății și să fi acceptat desăvârșirea. Cei care nu au fost supuși judecății,

chiar dacă poate au lucrarea Duhului Sfânt, exprimă doar lucruri neclare și nepractice. Cu timpul, ei vor conduce oamenii către reguli neclare și supranaturale. Lucrarea pe care Dumnezeu o săvârșește nu este în acord cu trupul omului. Ea nu este în acord cu gândurile omului, ci contraatacă noțiunile omului; nu este întinată cu niște culori religioase nedeslușite. Rezultatele lucrării lui Dumnezeu nu pot fi obținute de cineva care nu a fost desăvârșit de El; ele sunt peste puterea de gândire a omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului"

Unii oameni vor întreba: „Care este diferența dintre lucrarea realizată de Dumnezeu întrupat și cea a profeților și apostolilor din trecut? David a fost numit și Domnul și la fel a fost și Isus; cu toate că lucrările pe care le-au făcut au fost diferite, au fost numiți la fel. Spuneți-Mi, de ce identitățile lor nu au fost la fel? Ceea ce Ioan a văzut a fost o viziune, una care a venit, de asemenea, de la Duhul Sfânt, iar el a putut să spună cuvintele pe care Duhul Sfânt intenționa să le spună; de ce era identitatea lui Ioan diferită de cea a lui Isus?" Cuvintele rostite de Isus Îl puteau reprezenta în totalitate pe Dumnezeu și reprezentau în totalitate lucrarea lui Dumnezeu. Ceea ce a văzut Ioan a fost o viziune, iar el nu era capabil să reprezinte în totalitate lucrarea lui Dumnezeu. De ce Ioan, Petru și Pavel au rostit multe cuvinte, la fel ca Isus, și totuși, nu au avut aceeași identitate cu cea a lui Isus? În cea mai mare parte, pentru că lucrarea pe care o făceau ei era diferită. Isus reprezenta Duhul lui Dumnezeu și era Duhul lui Dumnezeu care lucra direct. El a făcut lucrarea epocii noi, lucrare pe care nimeni nu o făcuse înaintea Lui. A deschis o cale nouă, L-a reprezentat pe Iahve și L-a reprezentat pe Dumnezeu Însuși, în timp ce Petru, Pavel și David, indiferent cum au fost numiți, au reprezentat doar identitatea unei ființe create și au fost trimiși de Isus sau Iahve. Deci, indiferent câtă lucrare au făcut ei,

indiferent cât de mari au fost minunile pe care le-au săvârșit, erau, totuși, doar niște ființe create, incapabile să reprezinte Duhul lui Dumnezeu. Ei au lucrat în numele lui Dumnezeu sau au lucrat după ce au fost trimiși de Dumnezeu; mai mult, au lucrat în epocile începute de Isus sau Iahve și nu au făcut nicio altă lucrare. Ei au fost, la urma-urmei, doar niște ființe create.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate”

În Epoca Harului, Isus a grăit de asemenea multe cuvinte și a făcut multe lucrări. Cum a fost El diferit de Isaia? Cum a fost El diferit de Daniel? A fost El un profet? De ce se spune că este Hristos? Care sunt diferențele dintre ei? Toți erau doar oameni care grăiau cuvinte și cuvintele lor păreau a fi pentru om mai mult sau mai puțin la fel. Toți au grăit cuvinte și au făcut lucrări. Profeții Vechiului Testament au rostit profeții și, în mod similar, și Isus a putut face asta. De ce este oare așa? Deosebirea, aici, se bazează pe natura lucrării. Pentru a discerne această chestiune, nu trebuie să iei în calcul natura trupului, nici nu ar trebui să iei în calcul profunzimea sau superficialitatea cuvintelor lor. Întotdeauna trebuie să iei în calcul în primul rând lucrarea lor și efectele pe care le atinge lucrarea lor în om. Profețiile rostite de profeți la timpul lor nu au alimentat viața omului, iar inspirațiile primite de cei precum Isaia și Daniel erau pur și simplu profeții, și nu calea vieții. Dacă nu ar fi fost revelația directă a lui Iahve, nimeni nu ar fi putut îndeplini acea lucrare, care nu este posibilă pentru muritori. Și Isus a rostit multe cuvinte, dar astfel de cuvinte reprezentau calea vieții din care omul putea găsi o cale de urmat. Cu alte cuvinte, în primul rând, El a putut oferi viață omului, deoarece Isus este viața; în al doilea rând, El a putut inversa aspectele denaturate ale omului; în al treilea rând, lucrarea Sa a putut să o succeadă pe cea a lui Iahve cu scopul de a continua epoca; în al patrulea rând, El a putut sesiza nevoile interioare ale omului și înțelege ce-i lipsește omului; în al cincilea rând, El a putut să inaugureze o epocă nouă și

să o încheie pe cea veche. Din acest motiv Se numește Dumnezeu și Hristos; nu este diferit doar de Isaia, ci și de toți ceilalți profeți. Luați-l pe Isaia drept termen de comparație pentru lucrarea profeților. În primul rând, nu putea oferi viață omului; în al doilea rând, nu putea inaugura o epocă nouă. Lucra sub conducerea lui Iahve și nu pentru a inaugura o epocă nouă. În al treilea rând, cuvintele pe care le rostea erau dincolo de el. Primea revelații direct de la Duhul lui Dumnezeu și alții nu le înțelegeau, nici măcar după ce le ascultau. Aceste puține lucruri sunt suficiente în sine pentru a demonstra că nu erau mai mult decât niște profeții cuvintele lui, nimic mai mult decât un aspect al lucrării făcute în locul lui Iahve. În orice caz, nu putea să-L reprezinte pe Iahve în totalitate. A fost un rob al lui Iahve, un instrument în lucrarea Lui. Doar lucra în Epoca Legii și în cadrul sferei lucrării lui Iahve; nu a lucrat dincolo de Epoca Legii. Lucrarea lui Isus, dimpotrivă, era diferită. El a depășit sfera lucrării lui Iahve; El a lucrat ca Dumnezeu întrupat și a suferit răstignirea pentru a răscumpăra toată omenirea. Cu alte cuvinte, a făcut o lucrare nouă, în afara celei făcute de Iahve. Aceasta a fost introducerea unei epoci noi. În plus, El putea vorbi despre ceea ce omul nu putea dobândi. Lucrarea Sa era o lucrare în cadrul gestionării lui Dumnezeu și cuprindea întreaga umanitate. Nu Și-a făcut lucrarea doar în câțiva oameni, nici nu era lucrarea Lui menită să conducă un număr limitat de oameni. Cât despre modul în care Dumnezeu S-a întrupat ca om, cum Duhul a transmis revelațiile în acel timp și cum Se pogora Duhul asupra unui om ca să lucreze – acestea sunt chestiuni pe care omul nu le poate vedea sau atinge. Este absolut imposibil ca aceste adevăruri să servească drept dovadă că El este Dumnezeu întrupat. Ca atare, se poate face distincție doar între cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, care sunt tangibile pentru om. Doar acest aspect este real. Aceasta se datorează faptului că ție nu îți sunt vizibile chestiunile Duhului și acestea sunt

cunoscute în mod clar doar de Dumnezeu Însuși, și nici chiar trupul întrupat a lui Dumnezeu nu știe totul; poți doar să verifici dacă El este Dumnezeu din lucrarea făcută de El. Din lucrarea Sa, se poate vedea că, în primul rând, El este capabil să deschidă o nouă eră; în al doilea rând, este capabil să ofere viață omului și să-i arate omului calea de urmat. Aceasta este suficient pentru stabilirea faptului că El este Dumnezeu Însuși. Cel puțin, lucrarea pe care o face El poate reprezenta în totalitate Duhul lui Dumnezeu și, dintr-o astfel de lucrare, se poate vedea că Duhul lui Dumnezeu este înăuntrul Lui. Deoarece lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat a fost îndeosebi pentru a inaugura o nouă epocă, a dirija o lucrare nouă și a deschide un nou tărâm, acestea sunt suficiente ca atare pentru a stabili că El este Dumnezeu Însuși. Așadar, aceasta Îl deosebește pe El de Isaia, Daniel și ceilalți mari profeți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului”

Cu toate că Ioan a spus, de asemenea, „Pocăiți-vă, pentru că Împărăția Cerurilor este aproape,” și că și el a predicat Evanghelia Împărăției cerurilor, lucrarea lui nu a fost dezvoltată în continuare și a constituit doar un început. În schimb, Isus a inaugurat o nouă epocă și a încheiat-o pe cea veche, dar a și împlinit legea Vechiului Testament. Lucrarea pe care a făcut-o El a fost mai mare decât cea a lui Ioan și, mai mult, El a venit să răscumpere toată omenirea – a dus la capăt acea etapă a lucrării. În ceea ce-l privește pe Ioan, el doar a pregătit calea. Cu toate că lucrarea lui a fost importantă, că a vorbit mult și acei discipoli care l-au urmat au fost numeroși, lucrarea sa nu a făcut decât să aducă omului un nou început. De la el, omul nu a primit niciodată viață, calea sau adevăruri mai profunde, și nici nu a dobândit prin el o înțelegere a intențiilor lui Dumnezeu. Ioan a fost un mare profet (Ilie), care a pus noi baze pentru lucrarea lui Isus și i-a pregătit pe cei aleși; el a fost înainte-mergătorul Epocii Harului. Astfel de

chestiuni nu pot fi deslușite pur și simplu prin observarea aparențelor umane normale proprii. Cu atât mai mult cu cât Ioan a făcut o lucrare destul de însemnată și, în plus, a fost promis de Duhul Sfânt, iar lucrarea i-a fost sprijinită de Duhul Sfânt. Astfel, doar prin lucrarea pe care o fac poate cineva să le deosebească identitățile, căci nu există nicio modalitate de a-ți da seama de esența unui om după înfățișarea sa exterioară, și nici omul nu are cum să afle care este mărturia Duhului Sfânt. Lucrarea făcută de Ioan și cea făcută de Isus nu erau similare și aveau naturi diferite. Din aceasta poate stabili cineva dacă Ioan a fost sau nu Dumnezeu. Lucrarea lui Isus a fost de a iniția, a continua, a încheia și a duce la îndeplinire. El a făcut toți pașii aceștia, în timp ce lucrarea lui Ioan nu a fost decât de a crea un început. La început, Isus a răspândit Evanghelia și a predicat calea pocăinței și, apoi, a continuat botezând oamenii, să-i vindece pe bolnavi și să alunge demonii. În final, El a răscumpărat omenirea din păcat și Și-a încheiat lucrarea pentru toată epoca. De asemenea, a umblat peste tot, predicând omului și răspândind Evanghelia Împărăției cerurilor. În privința aceasta, El și Ioan au semănat, diferența fiind că Isus a vestit o nouă epocă și a adus omului Epoca Harului. Din gura Lui s-au auzit cuvintele despre ce ar trebui să practice omul și calea pe care ar trebui să o urmeze în Epoca Harului și, în cele din urmă, El a terminat lucrarea de răscumpărare. Ioan nu ar fi putut niciodată să îndeplinească lucrarea aceasta. Așa că Isus a făcut lucrarea lui Dumnezeu Însuși și El este Cel care e Dumnezeu Însuși și-L reprezintă direct pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)"

Arătarea lui Dumnezeu întrupat a fost, de fapt, aceeași cu cea a profeților și a fiilor omului. Iar Dumnezeu întrupat era chiar mai normal și mai practic decât profeții. Prin urmare, omul este incapabil să facă deosebirea între ei. Omul se concentrează exclusiv asupra aparențelor, pe

deplin inconștient că, deși cei doi sunt asemănători în felul în care lucrează și vorbesc, există o diferență esențială între ei. Deoarece capacitatea omului de a deosebi lucrurile este prea sărăcăcioasă, el e incapabil de a distinge între chestiuni simple, cu atât mai puțin ceva atât de complex. Când profeții și acei oameni folosiți de Duhul Sfânt vorbeau și lucrau, aceasta era pentru a face îndatoririle omului, era pentru a servi funcției unei ființe create și era ceva ce omul se cuvenea să facă. Cu toate acestea, cuvintele și lucrarea Dumnezeului întrupat erau pentru a îndeplini lucrarea Sa de slujire. Deși forma Sa exterioară era cea a unei ființe create, lucrarea Sa nu era pentru a-Și îndeplini funcția, ci lucrarea Sa de slujire. Termenul „datorie” este utilizat cu privire la ființele create, în timp ce „lucrarea de slujire” se utilizează cu privire la trupul Dumnezeului întrupat. Există o diferență substanțială între cele două; ele nu sunt interschimbabile. Lucrarea omului constă doar în îndeplinirea datoriei sale, în timp ce lucrarea lui Dumnezeu este gestionarea și împlinirea lucrării Sale de slujire. Prin urmare, deși mulți apostoli au fost folosiți de Duhul Sfânt și mulți profeți au fost plini de Duh Sfânt, lucrarea și cuvintele lor erau doar pentru a-și îndeplini datoria de ființe create. Profețiile lor poate că au depășit calea vieții despre care a vorbit Dumnezeu întrupat, iar umanitatea lor poate chiar să fi o depășit pe cea a Dumnezeului întrupat, dar ei tot își îndeplineau datoria lor, și nu împlineau o lucrare de slujire. Datoria omului se referă la funcția omului; este ceea ce poate fi realizat de către om. Cu toate acestea, lucrarea de slujire îndeplinită de Dumnezeu întrupat are legătură cu gestionarea Sa și acest lucru este irealizabil pentru om. Dacă Dumnezeu întrupat vorbește, lucrează sau face minuni, El întreprinde o lucrare măreață în cadrul gestionării Sale și o astfel de lucrare nu poate fi făcută de om în locul Lui. Lucrarea omului este doar de a-și face datoria, în calitate de ființă creată, într-o anumită etapă a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Fără

gestionarea lui Dumnezeu, adică, dacă lucrarea de slujire a Dumnezeului întrupat s-ar fi pierdut, și datoria unei ființe create s-ar fi pierdut. Lucrarea lui Dumnezeu în îndeplinirea lucrării Sale de slujire constă în gestionarea omului, în timp ce îndeplinirea de către om a datoriei sale este realizarea propriei obligații de a satisface cererile Creatorului și nu poate fi considerată în niciun caz împlinirea lucrării de slujire. Pentru substanța inerentă a lui Dumnezeu – pentru Duhul Său – lucrarea lui Dumnezeu este gestionarea Lui, dar pentru Dumnezeul întrupat, care îmbracă forma exterioară a unei ființe create, lucrarea Sa este îndeplinirea lucrării Sale de slujire. Orice lucrare pe care El o face este pentru îndeplinirea lucrării Sale de slujire; tot ceea ce poate omul să facă e să dea tot ce are mai bun în sfera gestionării lui Dumnezeu și sub călăuzirea Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului”

La urma urmei, lucrarea lui Dumnezeu este diferită de lucrarea oamenilor și, în plus, cum ar putea expresiile Lui să fie la fel ca ale lor? Dumnezeu are propria Sa fire specială, în timp ce omul are datorii pe care se cuvine să le realizeze. Firea lui Dumnezeu este exprimată în lucrarea Sa, în timp ce datoria omului este întruchipată de experiențele omului și exprimată în căutările omului. Prin urmare, devine evident prin lucrarea care se face dacă un lucru este expresia lui Dumnezeu sau expresia omului. Nu trebuie să fie explicată de Dumnezeu Însuși și nici nu-i cere omului să se străduiască pentru a fi martor; în plus, nu este nevoie ca Dumnezeu Însuși să suprime vreo persoană. Toate acestea vin ca o revelație naturală; nu este nici forțat, nici ceva în care omul să se poată amesteca. Datoria oamenilor poate fi cunoscută prin experiențele lor și nu le impune să facă vreo lucrare experimentală suplimentară. Toată esența omului poate fi dezvăluită pe măsură ce acesta își îndeplinește datoria, pe când Dumnezeu

Își poate exprima firea inerentă în timp ce Își îndeplinește lucrarea. Dacă este lucrarea omului, atunci nu poate fi ascunsă. Dacă este lucrarea lui Dumnezeu, atunci firea lui Dumnezeu este și mai imposibil de ascuns de către cineva, cu atât mai puțin de controlat de către om. Nu se poate spune despre vreun om că este Dumnezeu, și nici lucrarea și cuvintele vreunui om nu pot fi privite ca sfinte sau considerate imuabile. Se poate spune despre Dumnezeu că este uman pentru că El S-a îmbrăcat în trup, dar lucrarea Lui nu poate fi considerată lucrarea omului sau datoria omului. Mai mult, cuvântările lui Dumnezeu și scrisorile lui Pavel nu pot fi echivalate, și nici judecata și mustrarea lui Dumnezeu și cuvintele de învățătură ale omului nu pot fi menționate în condiții de egalitate. Prin urmare, există principii care disting lucrarea lui Dumnezeu de lucrarea omului. Acestea sunt diferențiate în funcție de esențele lor, nu de sfera lucrării sau de eficiența temporară. Pe această temă, majoritatea oamenilor fac greșeli de principiu. Acest lucru se datorează faptului că omul privește exteriorul, pe care îl poate atinge, în timp ce Dumnezeu privește esența, care nu poate fi observată cu ochii fizici ai oamenilor. Dacă priviți cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu ca pe datoriile unui om obișnuit și considerați lucrarea pe scară largă a omului ca pe lucrarea lui Dumnezeu înfățișat în trup, mai degrabă decât ca pe datoria pe care omul o realizează, atunci oare principiul vostru nu este greșit? Scrisorile și biografiile omului pot fi scrise cu ușurință, dar numai pe temelia lucrării Duhului Sfânt. Cu toate acestea, cuvântările și lucrarea lui Dumnezeu nu pot fi îndeplinite cu ușurință de om sau obținute prin înțelepciunea și gândirea umană, și nici oamenii nu le pot explica în detaliu după ce le cercetează. Dacă aceste chestiuni de principiu nu stârnesc nicio reacție în voi, atunci credința voastră evident nu e adevărată sau rafinată. Se poate spune doar că a voastră credință e plină de nedeslușire și este atât confuză, cât și neprincipială. Fără a înțelege nici măcar chestiunile cele mai

simple și mai importante despre Dumnezeu și om, o astfel de credință nu este, oare, întru totul lipsită de receptivitate?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Unde te situezi cu privire la cele treisprezece epistole?”

Trebuie să știți cum să diferențiați lucrarea lui Dumnezeu de lucrarea omului. Ce poți vedea în lucrarea omului? Există multe elemente ale experienței omului în lucrarea sa; ceea ce exprimă omul este ceea ce este el. Lucrarea lui Dumnezeu, de asemenea, exprimă ce este El; dar ființa Lui e diferită cea a omului. Ființa omului reprezintă experiența și viața lui (ceea ce omul experimentează sau întâlnește în viața lui sau filosofiile pentru interacțiuni lumești pe care le are), iar oamenii care trăiesc în medii diferite exprimă ființe diferite. Indiferent dacă ai sau nu experiențe sociale, iar ceea ce trăiești și experimentezi de fapt în familia ta poate fi văzut în ceea ce exprimi, tu nu poți vedea în lucrarea lui Dumnezeu întrupat dacă El are sau nu experiențe sociale. El cunoaște foarte bine substanța omului și poate revela toate tipurile de practici legate de toate tipurile de persoane. El se pricepe și mai bine la revelarea firilor corupte și a comportamentelor răzvrătite ale oamenilor. El nu trăiește printre oamenii lumii, dar El este conștient de natura muritorilor și de corupția oamenilor lumii. Aceasta este ființa Sa. Deși El nu are de-a face cu lumea, El cunoaște regulile lumii, deoarece El înțelege natura umană pe deplin. El știe despre lucrarea Duhului pe care ochii omului nu o pot vedea și pe care urechile omului nu o pot auzi, atât pe cea de azi, cât și pe cea din trecut. Aceasta include înțelepciunea care nu este o filosofie pentru interacșiuni lumești și miracole care sunt greu de pătruns pentru oameni. Aceasta este ființa Lui, care a fost dezvăluit oamenilor și, de asemenea, ascuns de oameni. Ceea ce exprimă El nu este ființa unei persoane extraordinare, ci atributele inerente și ființa Duhului. El nu cutreieră lumea, dar știe totul despre aceasta. El contactează

„antropoizii” care nu au cunoștințe sau înțelegere, dar El exprimă cuvinte care sunt mai mărețe decât cunoașterea și deasupra celor mai mari oameni. El trăiește într-un grup de oameni obtuzi și amorțiți care sunt lipsiți de umanitate și care nu înțeleg convențiile și viața omenirii, dar El poate cere omenirii să trăiască umanitatea normală și, în același timp, să dezvăluie baza și umanitatea inferioară a omenirii. Toate acestea sunt ființa Lui, mai măreață decât ființa oricărei persoane în carne și oase. Pentru El, nu este necesar să experimenteze o viață socială complicată, greoaie și sordidă pentru a săvârși lucrarea pe care trebuie să o săvârșească și să dezvăluie complet substanța coruptă a omenirii. O viață socială sordidă nu edifică trupul Său. Lucrarea și cuvintele Lui dezvăluie doar răzvrătirea omului și nu îi oferă omului experiența și lecțiile pentru a face față lumii. El nu trebuie să cerceteze societatea sau familia omului atunci când îi oferă omului viață. Expunerea și judecarea omului nu sunt o expresie a experienței trupului Lui; este dezvăluirea Sa a caracterului nedrept al omului după ce a știut despre răzvrătirea omului multă vreme și despre corupția detestată a omenirii. Lucrarea pe care El o săvârșește are în întregime scopul de a dezvălui omului firea Lui și de a-Și exprima ființa. Doar El poate face această lucrare; nu este ceva ce poate fi săvârșit de o persoană în carne și oase.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Lucrarea pe care Dumnezeu o săvârșește nu este reprezentativă pentru experiența trupului Lui; lucrarea pe care omul o săvârșește este reprezentativă pentru experiența sa. Toată lumea vorbește despre experiența personală. Dumnezeu poate exprima adevărul direct, în timp ce omul poate exprima doar experiența care corespunde cu experimentarea adevărului. Lucrarea lui Dumnezeu nu are reguli și nu este supusă restricțiilor

temporale sau geografice. El poate exprima ce este El oricând, oriunde. El lucrează după cum dorește. Lucrarea omului are condiții și context; fără ele, el ar fi incapabil să lucreze și să-și exprime cunoștințele cu privire la Dumnezeu sau experiența lui referitoare la adevăr. Pentru a putea să-ți dai seama dacă un lucru este lucrarea lui Dumnezeu sau lucrarea omului, trebuie pur și simplu să compari diferențele dintre cele două. Dacă nu există nicio lucrare săvârșită de Dumnezeu Însuși și există doar lucrarea omului, vei ști pur și simplu că învățăturile omului sunt mari, peste capacitățile celorlalți; tonul vocii lui, principiile în modul de gestionare a lucrurilor și experiența lui și maniera constantă de a lucra sunt inaccesibile altora. Voi toți îi admirați pe acești oameni cu un calibru bun și cunoștințe mărețe, dar nu puteți vedea din lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu cât de mare este umanitatea Lui. În schimb, El este obișnuit, iar atunci când lucrează, El este normal și practic, și totuși nemărginit pentru muritori, ceea ce îi face pe oameni să înceapă să aibă un fel de inimă cu frică de El. Poate că experiența unei persoane în lucrarea sa este destul de avansată sau imaginația și raționamentul acesteia sunt deosebit de avansate, iar umanitatea sa este bună în special; astfel de însușiri pot atrage doar admirația oamenilor, dar nu vor stârni teamă și înfricoșare. Toți oamenii îi admiră pe aceia care pot lucra bine, care au o experiență deosebit de profundă și care pot practica adevărul, dar astfel de oameni nu pot stârni teamă, doar admirație și invidie. Dar oamenii care au experimentat lucrarea lui Dumnezeu nu Îl admiră pe Dumnezeu; în schimb, ei simt că lucrarea Lui este inaccesibilă omului și este de nepătruns pentru om, că este proaspătă și minunată. Când oamenii experimentează lucrarea lui Dumnezeu, primele lor cunoștințe despre El sunt că El este de nepătruns, înțelept și minunat și se tem de El inconștient și simt misterul lucrării pe care o săvârșește El, care depășește sfera cunoașterii minții omului. Oamenii își doresc doar să fie capabili să-I

îndeplinească cerințele, să-I satisfacă intențiile; ei nu își doresc să Îl depășească, deoarece lucrarea pe care El o săvârșește depășește gândirea și imaginația omului și nu ar putea fi săvârșită de om în locul Său. Nici măcar omul însuși nu își cunoaște imperfecțiunile, totuși Dumnezeu a făurit o cale nouă și a venit pentru a-l aduce pe om într-o lume mai nouă și mai frumoasă și, astfel, omenirea a făcut un progres nou și a avut un început nou. Ceea ce simt oamenii pentru Dumnezeu nu este admirație sau, mai degrabă, nu este numai admirație. Experiența lor cea mai profundă este teamă și dragoste; sentimentul lor este acela că Dumnezeu este cu adevărat minunat. El săvârșește lucrarea pe care omul este incapabil să o săvârșească și spune lucrurile pe care omul este incapabil să le spună. Oamenii care au experimentat lucrarea lui Dumnezeu au întotdeauna un sentiment indescriptibil. Oamenii cu o experiență destul de profundă pot înțelege iubirea de Dumnezeu; ei pot simți frumusețea Lui, că lucrarea Lui este atât de înțeleaptă, de minunată și astfel o putere infinită generată printre ei. Nu este spaimă sau iubire ocazională și respect, ci un sentiment profund al compasiunii și toleranței lui Dumnezeu față de om. Totuși, persoanele care au experimentat mustrarea și judecata Lui simt măreția Lui și faptul că este de neofensat. Chiar și persoanele care au experimentat mai mult din lucrarea Lui sunt incapabile de a-L înțelege; toți cei care se tem cu adevărat de El știu că lucrarea Lui nu este în concordanță cu noțiunile oamenilor, ci mereu se împotrivește noțiunilor lor. El nu are nevoie ca oamenii să-L admire pe deplin sau să dea impresia de supunere față de El; mai degrabă ei ar trebui să ajungă la o teamă și supunere adevărate. În atât de multe dintre lucrările Lui, oricine cu experiență adevărată începe să aibă o inimă cu frică de El, ceea ce este mai presus de admirație. Oamenii I-au văzut firea datorită lucrării Lui de mustrare și judecare și, astfel, au inimi cu frică de El. Menirea lui Dumnezeu este de a fi temut și de a I te supune, deoarece

ființa și firea Lui nu sunt la fel ca acelea ale unei ființe create și sunt deasupra celor ale ființelor create. Dumnezeu există de la Sine, este etern, El nu este o ființă creată și doar Dumnezeu este vrednic de teamă și supunere; omul nu este calificat pentru aceasta.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Fragmente din filme similare

Cum să diferenţiem între lucrarea lui Dumnezeu şi lucrarea omului

Cum să facem diferența între lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea oamenilor

Imnuri similare

Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului

Dumnezeu este Dumnezeu, omul este om

e. Cum să facem diferența între lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea duhurilor rele

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Cum lucrează Duhul Sfânt în om? Cum lucrează Satana în om? Cum lucrează duhurile rele în om? Care sunt manifestările? Când ți se întâmplă ceva, acest lucru vine de la Duhul Sfânt și ar trebui să i te supui sau nu? În practicile efective ale oamenilor, din voința umană se ivesc multe pe care oamenii le consideră invariabil ca venind din partea Duhului Sfânt. Unele lucruri vin din partea duhurilor rele și, totuși, oamenii cred că provin de la Duhul Sfânt, iar uneori Duhul Sfânt îi îndrumă pe oameni din interior, dar oamenii se tem că această îndrumare vine de la Satana și, așadar, nu îndrăznesc să se supună când, în realitate, acea îndrumare este luminarea dată de Duhul Sfânt. Așadar, dacă omul nu practică diferențierea, nu există nicio modalitate de a experimenta în experiența lui practică; fără a face diferența, nu poate dobândi viața. Cum face lucrarea Duhul Sfânt? Cum fac lucrarea duhurile rele? Ce vine din voința omului? Și ce se naște din călăuzirea și luminarea Duhului Sfânt? Dacă înțelegi tiparele lucrării Duhului Sfânt în om, atunci, în viața zilnică și în timpul experiențelor tale practice, vei putea să-ți îmbogățești experiențele și să faci diferențe; vei ajunge să-L cunoști pe Dumnezeu, vei putea să-l înțelegi și să-l deosebești pe Satana; nu vei fi derutat în supunerea sau urmărirea ta și vei fi o persoană ale cărei gânduri sunt clare, care se supune lucrării Duhului Sfânt.

Lucrarea Duhului Sfânt este o formă de îndrumare proactivă și de luminare pozitivă. Nu permite oamenilor să fie negativi. Le aduce mângâiere, le oferă credință și tărie sufletească și le permite să continue opera de desăvârșire a lor de către Dumnezeu. Când Duhul Sfânt lucrează,

oamenii pot să intre în mod activ; ei nu sunt pasivi sau forțați, ci acționează din proprie inițiativă. Când Duhul Sfânt lucrează, oamenii sunt bucuroși și harnici și doritori, doritori să se supună și fericiți să se umilească. Chiar dacă sunt îndurerați și fragili înlăuntrul lor, ei iau decizia să coopereze; ei suferă cu bucurie, pot să se supună și nu sunt pătați de voința umană și, cu siguranță, nici de dorințele și motivațiile umane. Când oamenii experimentează lucrarea Duhului Sfânt, ei sunt mai ales sfinți în sinea lor. Cei care sunt înzestrați cu lucrarea Duhului Sfânt trăiesc iubirea față de Dumnezeu și iubirea fraților și surorilor lor; se desfată cu lucrurile cu care Se desfată Dumnezeu și detestă lucrurile pe care le detestă Dumnezeu. Persoanele atinse de lucrarea Duhului Sfânt sunt cele care au o umanitate normală, urmăresc în mod constant adevărul și dispun de umanitate. Când Duhul Sfânt lucrează în oameni, starea lor sufletească devine din ce în ce mai bună, iar umanitatea lor devine din ce în ce mai normală și, deși o parte din cooperarea lor poate fi nesăbuită, motivațiile lor sunt corecte, intrarea lor este pozitivă, ei nu încearcă să cauzeze întreruperi și sunt lipsiți de rea-voință. Lucrarea Duhului Sfânt este normală și practică, Duhul Sfânt lucrează în om potrivit regulilor vieții normale a omului, iar El duce la bun sfârșit luminarea și îndrumarea în oameni, potrivit scopurilor adevărate ale oamenilor obișnuiți. Când Duhul Sfânt lucrează în oameni, El îi îndrumă și îi luminează potrivit nevoilor oamenilor obișnuiți. El le oferă lucruri în funcție de nevoile lor și îi îndrumă și luminează pozitiv în funcție de ceea ce le lipsește și de neajunsurile lor. Lucrarea Duhului Sfânt este de a-i lumina și călăuzi pe oameni în viața reală; doar dacă experimentează cuvintele lui Dumnezeu în viața reală oamenii pot vedea lucrarea Duhului Sfânt. Dacă, în viața de zi cu zi, oamenii au o stare pozitivă și o viață duhovnicească normală, atunci sunt înzestrați cu lucrarea Duhului Sfânt. Într-o asemenea stare, când mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, ei au

credință; când se roagă, sunt inspirați; când înfruntă ceva, nu sunt negativi; și, pe măsură ce lucrurile se întâmplă, ei pot vedea lecțiile pe care Dumnezeu cere să fie învățate din acele lucruri. Nu sunt negativi sau slabi și, deși au dificultăți reale, ei sunt dornici să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu.

[…]

Care este lucrarea ce vine de la Satana? În lucrarea care vine de la Satana, viziunile din oameni sunt vagi; oamenii sunt lipsiți de umanitatea normală, motivațiile din spatele acțiunilor lor sunt greșite și, deși își doresc să-L iubească pe Dumnezeu, în ei există mereu acuzații, iar aceste acuzații și gânduri îi perturbă în mod constant, constrângând creșterea vieții lor și oprindu-i din a veni în fața lui Dumnezeu în starea normală. Adică, de îndată ce lucrarea Satanei este în oameni, inimile lor nu mai pot fi împăcate în fața lui Dumnezeu. Asemenea oameni nu mai știu ce să facă cu ei – când văd oameni adunându-se laolaltă, vor să fugă și nu sunt capabili să-și închidă ochii când ceilalți se roagă. Lucrarea duhurilor rele distruge relațiile normale dintre om și Dumnezeu și tulbură viziunile anterioare ale oamenilor sau vechea lor cale de intrare în viață; în inimile lor, ei nu se mai pot apropia niciodată de Dumnezeu și mereu se întâmplă lucruri care îi perturbă și îi constrâng. Inimile lor nu-și pot găsi pacea, iar ei nu mai au deloc putere să-L iubească pe Dumnezeu și duhurile lor sunt cuprinse de melancolie. Acestea sunt manifestările lucrării Satanei. Manifestările lucrării Satanei sunt: nu poți să te ții tare pe poziție și să depui mărturie, făcându-te să devii o persoană care Îi greșește lui Dumnezeu și care nu are deloc credință în El. Când Satana perturbă, îți pierzi iubirea și credința în Dumnezeul din tine, ești despuiat de o relație normală cu Dumnezeu, nu cauți adevărul sau să te perfecționezi, regresezi, și devii negativ, te

complaci, dai frâu liber păcatului și nu urăști păcatul; în plus, amestecul Satanei te face să devii desfrânat, face ca atingerea lui Dumnezeu să dispară din tine, te face să te plângi de El și să I te opui, ceea ce face să te îndoiești de El; există chiar riscul să Îl părăsești pe Dumnezeu. Toate acestea vin de la Satana.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea Satanei”

Lucrarea Duhului Sfânt în om este îndeosebi normală; omul nu o poate simți și pare a veni chiar prin omul în sine, deși este, de fapt, lucrarea Duhului Sfânt. În viața zilnică, Duhul Sfânt face atât lucrări mari, cât și lucrări mici în toată lumea și doar gradul acestei lucrări variază. Unii oameni sunt de calibru bun și ei înțeleg lucrurile repede, iar luminarea Duhului Sfânt este cu atât mai mare în ei. Pe de altă parte, alții sunt de calibru mai prost și le ia mai mult să înțeleagă lucruri, dar Duhul Sfânt îi atinge lăuntric și ei, de asemenea, pot dobândi credința în Dumnezeu – Duhul Sfânt lucrează în toți cei care îl urmează pe Dumnezeu. Când, în viața zilnică, oamenii nu se opun lui Dumnezeu sau nu se răzvrătesc împotriva Lui, nu fac lucruri care tulbură gestionarea lui Dumnezeu și nu perturbă lucrarea lui Dumnezeu, atunci, în fiecare dintre ei, Duhul lui Dumnezeu lucrează într-o măsură mai mare sau mai mică; El îi atinge, îi luminează, le dă credință, le dă putere și îi îndeamnă să fie intre proactiv, să nu fie leneși sau să râvnească plăcerile trupești, dispuși să practice adevărul și să tânjească după cuvintele lui Dumnezeu. Toate acestea reprezintă lucrarea care vine de la Duhul Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea Satanei”

Întreaga lucrare a Duhului Sfânt e normală și realistă. Când citești cuvintele lui Dumnezeu și te rogi, ești luminos și de neclintit pe dinăuntru,

lumea exterioară nu te poate perturba; în interiorul tău, ești dispus să-L iubești pe Dumnezeu, să te implici în lucruri pozitive și disprețuiești lumea malefică. Aceasta înseamnă să trăiești întru Dumnezeu. Nu presupune, așa cum se spune, că ai experiența unei mari bucurii – o asemenea discuție nu e realistă. Astăzi, totul ar trebui să înceapă de la actualitate. Tot ceea ce face Dumnezeu este practic, iar, în experiențele tale, ar trebui să acorzi atenție cunoașterii lui Dumnezeu într-un mod practic, să cauți urmele pașilor lucrării lui Dumnezeu și mijloacele prin care Duhul Sfânt îi atinge și îi luminează pe oameni. Dacă mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, te rogi și cooperezi într-un mod mai practic, asimilând lucrurile bune din vremurile apuse și respingându-le pe cele rele, precum Petru, dacă asculți cu propriile urechi și observi cu propriii tăi ochi, dacă te rogi des și cugeți în inima ta, făcând tot ceea ce poți pentru a coopera cu lucrarea lui Dumnezeu, atunci, El te va călăuzi negreșit!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să cunoști realitatea"

Când Duhul Sfânt lucrează ca să-i lumineze pe oameni, El le oferă în general cunoaștere despre lucrarea lui Dumnezeu și despre adevărata lor intrare și stare. De asemenea, El le îngăduie să înțeleagă intențiile urgente ale lui Dumnezeu și cerințele Sale de la om în prezent, astfel încât acesta să aibă hotărârea de a sacrifica totul pentru a-L mulțumi și iubi pe Dumnezeu, chiar dacă se confruntă cu persecuție și adversități, și să mărturisească ferm pentru Dumnezeu, chiar dacă înseamnă să-și verse sângele sau să-și dea viața, făcând aceasta fără niciun regret. Dacă ai acest tip de hotărâre, înseamnă că ai mișcările și lucrarea Duhului Sfânt – dar află că nu ai astfel de mișcări în fiecare moment trecător. Uneori, la întruniri, când te rogi și mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, te poți simți extrem de mișcat și inspirat. Pare atât de nou și de proaspăt când alții au părtășie despre experiența și înțelegerea personală a cuvintelor lui Dumnezeu, iar inima ta

este cu totul limpede și luminoasă. Toată aceasta este lucrarea Duhului Sfânt. Dacă ești un conducător și Duhul Sfânt îți oferă o luminare și iluminare excepțională atunci când mergi la biserică pentru a lucra, îți dă intuiție privind problemele care există în cadrul bisericii, îți îngăduie să afli cum să ai părtășie despre adevăr ca să le rezolvi, te face incredibil de sincer, de responsabil și de serios în lucrarea ta, toate acestea sunt lucrarea Sfântului Duh.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (1)”

Felul în care lucrarea Duhului Sfânt ajută cel mai mult oamenii este prin a-i lumina și ilumina, permițându-le să înțeleagă adevărul și intențiile lui Dumnezeu, să fie capabili să facă lucruri conform cerințelor lui Dumnezeu și să nu se abată de la calea cea dreaptă. Care este scopul lucrării Duhului Sfânt de luminare a oamenilor? Uneori, rolul acesteia este de a arăta calea; alteori servește drept aducere aminte, ca să te facă să ai o anumită rațiune; uneori, te iluminează și te ajută să înțelegi adevărul și îți oferă o cale de a practica. Când te-ai rătăcit pe propria ta cale, El te sprijină și te ajută ca o cârjă, conducându-te pe calea cea dreaptă și îndrumându-te. Indiferent cu ce lumină și cunoaștere îi luminează Duhul Sfânt pe oameni, lucruri care pot varia din cauza trecutului personal al acestora, acest lucru nu contrazice deloc adevărul și nu se află în conflict cu el. Dacă toți ar experimenta într-un fel care arată căutare și rugăciune adevărată și supunere sinceră, cu Duhul Sfânt lucrând continuu ca să-i lumineze și îndrume și dacă sunt pătrunzători și subtili în gândire, capabili să practice și să pătrundă în acele lucruri pe care Duhul Sfânt le luminează, atunci statura lor va crește foarte repede. Atunci vor fi profitat de ocazie. O caracteristică a lucrării Duhului Sfânt este că e foarte rapidă. Se încheie într-o clipită, spre deosebire de lucrarea duhurilor rele, care mereu îndeamnă și forțează oamenii să facă lucruri, astfel încât ei nu pot acționa în vreun alt fel. Uneori,

Duhul Sfânt lucrează oferindu-le oamenilor un sentiment atunci când sunt în pragul pericolului, făcându-i să se simtă neliniștiți și extrem de anxioși. Asta se întâmplă în circumstanțe speciale. De obicei, ori de câte ori oamenii se apropie de Dumnezeu și caută adevărul sau când citesc cuvintele lui Dumnezeu, Duhul Sfânt le dă un sentiment, un gând sau o idee subtilă. Ori s-ar putea să-ți transmită o afirmație sau un mesaj. E ca și cum ar exista un glas, dar și parcă ar fi lipsit de voce; e ca o aducere aminte, iar tu poți înțelege ce înseamnă. Dacă preiei sensul pe care l-ai înțeles și îl exprimi în cuvinte potrivite, vei avea ceva de câștigat, iar asta îi va edifica și pe alții. Dacă oamenii experimentează mereu în felul acesta, treptat, vor ajunge să înțeleagă multe adevăruri. Dacă au mereu lucrarea Duhului Sfânt alături de ei și există mereu o lumină nouă care îi conduce, atunci sigur nu se vor abate niciodată de la adevărata cale. Chiar dacă nu are nimeni niciodată părtășie cu tine și nu ai rânduieli de lucru, dacă mergi în direcția în care te îndrumă Duhul Sfânt, atunci sigur nu te vei rătăci.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, dobândirea adevărului este cea mai importantă”

Cât Duhul Sfânt lucrează, o fire coruptă există încă în oameni; totuși, în timpul lucrării Duhului Sfânt, oamenilor le este ușor să-și descopere și să-și recunoască răzvrătirea, motivațiile și denaturările. Abia atunci au oamenii remușcări și devin dispuși să se căiască. Astfel, firile lor răzvrătite și corupte sunt, treptat, înlăturate în lucrarea lui Dumnezeu. Lucrarea Duhului Sfânt este îndeosebi normală; pe măsură ce El lucrează în oameni, ei tot au necazuri, tot jelesc, tot suferă, sunt tot slabi, și încă le sunt neclare multe lucruri; totuși, în această stare, au puterea să se oprească din regres și pot să-L iubească pe Dumnezeu și, deși jelesc și sunt abătuți, pot încă să-L preamărească pe Dumnezeu; lucrarea Duhului Sfânt este îndeosebi normală și nici câtuși de puțin supranaturală. Majoritatea oamenilor cred că, de

îndată ce Duhul Sfânt începe să lucreze, apar schimbări în starea oamenilor și că lucrurile care sunt importante pentru ei dispar. Astfel de idei sunt denaturate. Când Duhul Sfânt lucrează în om, lucrurile negative ale omului rămân tot acolo și statura sa e aceeași, dar el câștigă iluminarea și luminarea date de Duhul Sfânt și, astfel, omul devine pozitiv, starea sa sufletească devine normală, iar omul se schimbă rapid.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea Satanei"

Lucrarea Duhului Sfânt le permite oamenilor să facă un progres pozitiv, în timp ce lucrarea Satanei îi face să devină pesimiști și să se retragă, să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și să I se împotrivească, să-și piardă credința în El și să devină slabi în îndeplinirea datoriei lor. Tot ceea ce izvorăște din luminarea dată de Duhul Sfânt este foarte natural; nu îți este impus. Dacă i te supui, vei avea pace; dacă nu, apoi vei fi dojenit. Cu luminarea dată de Duhul Sfânt, nimic din ceea ce faci nu va fi perturbat sau constrâns; te vei simți eliberat, va exista o cale de practică pentru acțiunile tale, nu vei mai fi supus niciunei restricții, ci vei putea să acționezi potrivit voii lui Dumnezeu. Lucrarea Satanei te perturbă în multe lucruri; te face să nu-ți dorești să te rogi, să fii prea leneș să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu și indispus să trăiești viața bisericii și te înstrăinează de viața duhovnicească. Lucrarea Duhului Sfânt nu intervine în viața ta zilnică și nici în viața ta spirituală normală. Nici chiar în momentul în care au loc multe lucruri, tu nu poți să faci diferența între ele și, totuși, după câteva zile, inima ta devine mai senină, iar mintea ta, mai limpede. Ajungi să ai un oarecare simț al lucrurilor spiritului și, încet, poți discerne dacă un gând vine de la Dumnezeu sau de la Satana. Unele lucruri te fac în mod clar să te opui lui Dumnezeu și să te revolți împotriva Lui sau te opresc să pui cuvintele Lui în practică; aceste lucruri vin toate de la Satana. Unele

lucruri nu sunt așa clare și nu-ți poți da seama ce sunt în acel moment; după aceea, poți să le vezi manifestările și să folosești discernământul. Dacă poți să discerni clar care lucruri vin de la Satana și care sunt îndrumate de către Duhul Sfânt, atunci nu vei mai fi ușor de indus în eroare în experiențele tale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea Satanei”

În experimentarea lucrării lui Dumnezeu, se întâmplă ocazional să ai lucrarea Duhului Sfânt, în timp ce prezența Duhului Sfânt este aproape constantă. Atât timp cât rațiunea și gândirea oamenilor sunt normale și cât timp stările lor sunt normale, Duhul Sfânt este cu siguranță cu ei. Când rațiunea și gândirea oamenilor nu sunt normale, atunci umanitatea lor nu este normală. Dacă, în acest moment, lucrarea Duhului Sfânt este în tine, atunci Duhul Sfânt va fi cu siguranță cu tine. Dar dacă Duhul Sfânt este cu tine, nu înseamnă că Duhul Sfânt lucrează neapărat în tine, căci Duhul Sfânt lucrează în momente speciale. A avea prezența Duhului Sfânt nu poate decât să mențină existența normală a oamenilor, dar Duhul Sfânt lucrează numai în anumite momente. De exemplu, dacă ești un conducător sau lucrător, atunci când uzi sau oferi hrană pentru biserică, Duhul Sfânt te va lumina cu niște cuvinte care sunt edificatoare pentru alții și care pot rezolva unele dintre problemele concrete ale fraților și surorilor tale – atunci lucrează Duhul Sfânt. Uneori, când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, Duhul Sfânt te luminează cu niște cuvinte ce sunt deosebit de relevante pentru propriile tale experiențe, permițându-ți să obții o mai mare cunoaștere a stărilor tale; aceasta este, de asemenea, lucrarea Duhului Sfânt. Uneori, când vorbesc, mă ascultați și sunteți capabili să vă măsurați propriilor voastre stări folosind cuvintele Mele și uneori sunteți emoționați sau inspirați; toată aceasta este lucrarea Duhului Sfânt. Unii oameni spun că

Duhul Sfânt lucrează în ei în orice moment. Este imposibil. Dacă ar spune că Duhul Sfânt este întotdeauna cu ei, ar fi realist. Dacă ar spune că gândirea și simțul lor sunt normale în orice moment, ar fi de asemenea realist și ar arăta că Duhul Sfânt este cu ei. Dacă spun că Duhul Sfânt lucrează mereu în ei, că sunt luminați de Dumnezeu și atinși de Duhul Sfânt în fiecare clipă și că dobândesc cunoștințe noi tot timpul, atunci nu este în niciun caz normal! Este de-a dreptul supranatural! Fără o umbră de îndoială, astfel de oameni sunt spirite rele! Chiar și când Duhul lui Dumnezeu intră în trup, sunt momente când El trebuie să mănânce și să Se odihnească – ca să nu mai vorbim despre oameni. Cei care au fost posedați de spiritele rele par să fie lipsiți de slăbiciunea trupului. Ei sunt capabili să se lepede și să renunțe la tot, sunt lipsiți de sentimente, în stare să reziste chinului și nu simt nici cea mai mică oboseală, ca și cum ar fi depășit trupul. Nu este acest lucru extrem de supranatural? Lucrarea spiritelor rele este supranaturală – niciun om nu ar putea atinge astfel de lucruri! Cei lipsiți de discernământ sunt invidioși când văd astfel de oameni: ei spun că au o astfel de vigoare în credința lor în Dumnezeu, că au o credință puternică și că nu arată niciodată nici cel mai mic semn de slăbiciune! De fapt, toate acestea sunt manifestări ale lucrării unui spirit rău. Deoarece oamenii normali au în mod inevitabil slăbiciuni umane; aceasta este starea normală a celor care au prezența Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (4)”

Dumnezeu lucrează într-un mod blând, delicat, iubitor și grijuliu, o cale care este extraordinar de măsurată și adecvată. Calea Lui nu provoacă în tine reacții emoționale intense precum: „Dumnezeu mă obligă să fac asta” sau „Dumnezeu mă obligă să fac aia”. Dumnezeu nu-ți dă niciodată acel fel de intensitate mentală sau emoțională care face lucrurile de nesuportat. Nu este așa? Chiar și când accepți cuvintele de judecată și

mustrare ale lui Dumnezeu, cum te simți atunci? Când simți autoritatea și puterea Lui, cum te simți atunci? Simți că Dumnezeu este divin și intangibil? Simți distanță între tine și Dumnezeu în acele momente? Simți cât de înfricoșător este Dumnezeu? Nu, mai degrabă simți teamă față de El. Nu este datorită lucrării lui Dumnezeu că oamenii simt toate aceste lucruri? Ar avea ei aceste sentimente dacă ar fi Satana cel care ar lucra? Categoric nu. […]

Ce caracterizează lucrarea Satanei asupra omului? Ar trebui să fiți capabili să învățați asta prin propriile voastre experiențe – este trăsătura arhetipală a Satanei, lucrul pe care îl face în mod repetat și pe care încearcă să-l facă cu fiecare persoană. Probabil că voi nu puteți vedea această trăsătură, așa că nu simțiți că Satana este atât de înspăimântător și detestabil. Știe cineva care este această trăsătură? (Tot ceea ce face el este ca să-i facă rău omului.) Cum îi face rău acestuia? Îmi puteți spune mai exact și mai detaliat? (Îl seduce, îl ademenește și îl ispitește pe om.) Este corect, acestea sunt câteva moduri în care se manifestă această trăsătură. De asemenea, Satana îl induce în eroare pe om, îl înșală, atacă și acuză – toate acestea sunt manifestări. Mai sunt altele? (Spune minciuni.) Înșelăciunea și minciuna sunt firești la Satana. El face deseori aceste lucruri. Mai este și dirijarea oamenilor, incitarea lor, forțarea lor să facă lucruri, faptul că le dă ordine și preluarea lor cu forța. Acum, vă voi descrie ceva care vă va face părul măciucă, însă nu o fac ca să vă sperii. Dumnezeu lucrează asupra omului și îl prețuiește atât în atitudinea, cât și în inima Lui. În schimb, Satana nu prețuiește deloc omul și își petrece tot timpul gândindu-se cum să-l rănească. Nu este așa? Atunci când se gândește să-l rănească pe om, este starea lui de spirit imperativă? (Da.) Așadar, în ceea ce privește lucrarea lui Satana asupra omului, am două fraze care pot descrie amănunțit ticăloșia și malițiozitatea Satanei, care vă permit cu adevărat să-i cunoașteți

caracterul odios: în abordarea lui față de om, Satana vrea permanent să-l ocupe și să-l posede pe om cu forța, pe fiecare în parte, în așa măsură încât să poată dobândi controlul deplin asupra omului și să-l rănească amarnic astfel încât să poată să-și atingă obiectivul și să-și îndeplinească ambiția sălbatică. Ce înseamnă „ocupă cu forța”? Este ceva ce întâmplă cu sau fără consimțământul tău? Se întâmplă cu sau fără știrea ta? Răspunsul este că se întâmplă complet fără știrea ta! Se întâmplă în situațiile în care nu ești conștient, poate chiar fără să-ți spună sau să-ți facă nimic, fără nicio premisă, niciun context – acolo este Satana, învârtindu-se în jurul tău, înconjurându-te. El caută o oportunitate de a exploata și apoi te ocupă forțat, te posedă, atingându-și obiectivul de a te dobândi control total asupra ta și de a-ți face rău. Acestea sunt o intenție și un comportament tipic al Satanei, în timp ce se luptă să smulgă omenirea de lângă Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IV”

Când Îl cunosc pe Dumnezeu, oamenii sunt bucuroși să sufere și să trăiască pentru El, dar Satana tot controlează slăbiciunile din ei, Satana tot e capabil să-i facă să sufere, spiritele rele tot sunt capabile să lucreze și să provoace perturbări în ei, să pătrundă în ei, să-i înnebunească, să-i nelinișească și să-i tulbure complet. Există lucruri în gândurile și conștiința oamenilor care pot fi controlate și manipulate de Satana. Prin urmare, uneori ești bolnav sau tulburat, sunt momente în care simți că lumea e pustie sau că viața nu are sens și există chiar și momente când s-ar putea să cauți moartea și să vrei să te sinucizi. Cu alte cuvinte, aceste dureri sunt exercitate de Satana și sunt slăbiciunea mortală a oamenilor. Un lucru care a fost corupt și călcat în picioare de Satana poate fi folosit în continuare de Satana; aceasta e presiunea la care Satana îl supune pe om. […] Când lucrează spiritele rele, nu există nicio breșă pe care să n-o exploateze. Pot vorbi în sinea ta sau în urechea ta sau pot să-ți tulbure mintea și să-ți

perturbe gândurile, făcându-te să nu simți atingerea Duhului Sfânt, împiedicându-te să o simți și apoi spiritele rele vor începe să te perturbe, să-ți arunce gândurile în haos, să te facă să îți pierzi rațiunea și chiar să îți facă sufletul să îți părăsească trupul. Aceasta e lucrarea pe care spiritele rele o fac în oameni, iar oamenii sunt în mare pericol dacă nu pot vedea lucrurile așa cum sunt.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Însemnătatea experimentării suferinței lumești de către Dumnezeu"

Există astăzi niște duhuri rele care îl induc pe om în eroare cu lucruri supranaturale; nu este decât o imitație din partea acestora pentru a-l induce pe omîn eroare printr-o lucrare ce nu este făcută în prezent de Duhul Sfânt. Mulți oameni fac minuni, vindecă boli și alungă demoni; acestea nu sunt decât lucrarea duhurilor rele, căci Duhul Sfânt nu mai face o astfel de lucrare în ziua de azi, și toți aceia care au imitat lucrarea Duhului Sfânt din acel moment sunt, într-adevăr, duhuri rele. Toată lucrarea desfășurată în Israel pe atunci a fost o lucrare de natură supranaturală, cu toate că Duhul Sfânt nu lucrează acum astfel și, în prezent, o asemenea lucrare este imitația și deghizarea Satanei, tulburarea Satanei. Dar nu poți spune că orice lucru supranatural vine de la duhurile rele – acest lucru ar depinde de epoca lucrării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)"

Dumnezeu nu Își repetă lucrarea, nu săvârșește o lucrare nerealistă, nu are cerințe excesive de la om și nu săvârșește o lucrare dincolo de simțul omului. Toată lucrarea pe care o săvârșește se află în sfera simțului normal al omului și nu depășește simțul umanității normale, iar lucrarea Lui este săvârșită conform cerințelor normale ale omului. Dacă este lucrarea Duhului Sfânt, oamenii devin și mai normali, iar umanitatea lor devine și mai normală. Oamenii dobândesc tot mai multe cunoștințe în ceea ce

privește firea lor satanică stricată și substanța omului, și dobândesc o și mai mare dorință pentru adevăr. Cu alte cuvinte, viața omului crește și crește, iar firea coruptă a omului devine din ce în ce mai capabilă de schimbare – toate fiind semnificația lui Dumnezeu care devine viața omului. Dacă o cale este incapabilă să dezvăluie acele lucruri care formează esența omului, este incapabilă să modifice firea omului și, mai mult, este incapabilă să-i aducă pe oameni în fața lui Dumnezeu sau să le ofere o înțelegere reală a lui Dumnezeu, înjosindu-le chiar umanitatea și făcându-le simțurile să fie și mai anormale, atunci această cale nu trebuie să fie adevărata cale și poate fi lucrarea unui spirit rău sau calea veche. Pe scurt, nu poate fi lucrarea prezentă a Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi”

Imnuri similare

Când Duhul Sfânt lucrează asupra oamenilor

Lucrarea lui Dumnezeu nu se repetă

f. Cum să facem diferența între lucrarea duhurilor rele și faptul de a fi posedat de ele

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Care este lucrarea ce vine de la Satana? În lucrarea care vine de la Satana, viziunile din oameni sunt vagi; oamenii sunt lipsiți de umanitatea normală, motivațiile din spatele acțiunilor lor sunt greșite și, deși își doresc să-L iubească pe Dumnezeu, în ei există mereu acuzații, iar aceste acuzații și gânduri îi perturbă în mod constant, constrângând creșterea vieții lor și oprindu-i din a veni în fața lui Dumnezeu în starea normală. Adică, de îndată ce lucrarea Satanei este în oameni, inimile lor nu mai pot fi împăcate în fața lui Dumnezeu. Asemenea oameni nu mai știu ce să facă cu ei – când văd oameni adunându-se laolaltă, vor să fugă și nu sunt capabili să-și închidă ochii când ceilalți se roagă. Lucrarea duhurilor rele distruge relațiile normale dintre om și Dumnezeu și tulbură viziunile anterioare ale oamenilor sau vechea lor cale de intrare în viață; în inimile lor, ei nu se mai pot apropia niciodată de Dumnezeu și mereu se întâmplă lucruri care îi perturbă și îi constrâng. Inimile lor nu-și pot găsi pacea, iar ei nu mai au deloc putere să-L iubească pe Dumnezeu și duhurile lor sunt cuprinse de melancolie. Acestea sunt manifestările lucrării Satanei. Manifestările lucrării Satanei sunt: nu poți să te ții tare pe poziție și să depui mărturie, făcându-te să devii o persoană care Îi greșește lui Dumnezeu și care nu are deloc credință în El. Când Satana perturbă, îți pierzi iubirea și credința în Dumnezeul din tine, ești despuiat de o relație normală cu Dumnezeu, nu cauți adevărul sau să te perfecționezi, regresezi, și devii negativ, te complaci, dai frâu liber păcatului și nu urăști păcatul; în plus, amestecul Satanei te face să devii desfrânat, face ca atingerea lui Dumnezeu să dispară

din tine, te face să te plângi de El și să I te opui, ceea ce face să te îndoiești de El; există chiar riscul să Îl părăsești pe Dumnezeu. Toate acestea vin de la Satana.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea Satanei"

Când Îl cunosc pe Dumnezeu, oamenii sunt bucuroși să sufere și să trăiască pentru El, dar Satana tot controlează slăbiciunile din ei, Satana tot e capabil să-i facă să sufere, spiritele rele tot sunt capabile să lucreze și să provoace perturbări în ei, să pătrundă în ei, să-i înnebunească, să-i neliniștească și să-i tulbure complet. Există lucruri în gândurile și conștiința oamenilor care pot fi controlate și manipulate de Satana. Prin urmare, uneori ești bolnav sau tulburat, sunt momente în care simți că lumea e pustie sau că viața nu are sens și există chiar și momente când s-ar putea să cauți moartea și să vrei să te sinucizi. Cu alte cuvinte, aceste dureri sunt exercitate de Satana și sunt slăbiciunea mortală a oamenilor. Un lucru care a fost corupt și călcat în picioare de Satana poate fi folosit în continuare de Satana; aceasta e presiunea la care Satana îl supune pe om. […] Când lucrează spiritele rele, nu există nicio breșă pe care să n-o exploateze. Pot vorbi în sinea ta sau în urechea ta sau pot să-ți tulbure mintea și să-ți perturbe gândurile, făcându-te să nu simți atingerea Duhului Sfânt, împiedicându-te să o simți și apoi spiritele rele vor începe să te perturbe, să-ți arunce gândurile în haos, să te facă să îți pierzi rațiunea și chiar să îți facă sufletul să îți părăsească trupul. Aceasta e lucrarea pe care spiritele rele o fac în oameni, iar oamenii sunt în mare pericol dacă nu pot vedea lucrurile așa cum sunt.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Însemnătatea experimentării suferinței lumești de către Dumnezeu"

Unii oameni spun că Duhul Sfânt lucrează în ei în orice moment. Este imposibil. Dacă ar spune că Duhul Sfânt este întotdeauna cu ei, ar fi realist. Dacă ar spune că gândirea și simțul lor sunt normale în orice moment, ar fi de asemenea realist și ar arăta că Duhul Sfânt este cu ei. Dacă spun că Duhul Sfânt lucrează mereu în ei, că sunt luminați de Dumnezeu și atinși de Duhul Sfânt în fiecare clipă și că dobândesc cunoștințe noi tot timpul, atunci nu este în niciun caz normal! Este de-a dreptul supranatural! Fără o umbră de îndoială, astfel de oameni sunt spirite rele! Chiar și când Duhul lui Dumnezeu intră în trup, sunt momente când El trebuie să mănânce și să Se odihnească – ca să nu mai vorbim despre oameni. Cei care au fost posedați de spiritele rele par să fie lipsiți de slăbiciunea trupului. Ei sunt capabili să se lepede și să renunțe la tot, sunt lipsiți de sentimente, în stare să reziste chinului și nu simt nici cea mai mică oboseală, ca și cum ar fi depășit trupul. Nu este acest lucru extrem de supranatural? Lucrarea spiritelor rele este supranaturală – niciun om nu ar putea atinge astfel de lucruri! Cei lipsiți de discernământ sunt invidioși când văd astfel de oameni: ei spun că au o astfel de vigoare în credința lor în Dumnezeu, că au o credință puternică și că nu arată niciodată nici cel mai mic semn de slăbiciune! De fapt, toate acestea sunt manifestări ale lucrării unui spirit rău. Deoarece oamenii normali au în mod inevitabil slăbiciuni umane; aceasta este starea normală a celor care au prezența Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (4)”

Dacă, în prezent, ar fi să apară o persoană capabilă să arate semne și să facă minuni, să alunge demoni, să vindece bolnavii și să săvârșească multe miracole, iar dacă această persoană pretinde că este Isus care a venit atunci ar fi vorba despre un fals, produs de duhurile rele, care Îl imită pe Isus. Reține! Dumnezeu nu repetă aceeași lucrare. Etapa lucrării lui Isus a fost deja finalizată, iar Dumnezeu nu va relua niciodată acea etapă a lucrării.

Lucrarea lui Dumnezeu este ireconciliabilă cu noțiunile omului; de exemplu, Vechiul Testament a prezis venirea unui Mesia, iar rezultatul acestei profeții a fost venirea lui Isus. Deoarece acest lucru s-a întâmplat deja, ar fi greșit pentru un alt Mesia să vină din nou. Isus a venit deja o dată și ar fi greșit dacă Isus ar urma să vină din nou de data aceasta. Există un singur nume pentru fiecare epocă, și fiecare nume conține o caracterizare a acelei epoci. În noțiunile omului, Dumnezeu trebuie să arate mereu semne și să facă minuni, trebuie să vindece bolnavii și să alunge mereu demoni, trebuie să fie mereu ca Isus. Însă, de data aceasta, Dumnezeu nu e deloc așa. Dacă, în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu ar arăta semne, ar face minuni, ar alunga demoni și ar vindeca bolnavii – dacă ar face exact așa cum a făcut Isus – atunci Dumnezeu ar repeta aceeași lucrare, iar lucrarea lui Isus nu ar avea semnificație sau valoare. Astfel, Dumnezeu realizează o singură etapă a lucrării în fiecare epocă. Odată ce fiecare etapă a lucrării Sale a fost finalizată, este imitată la scurt timp de duhurile rele, iar după ce Satana începe să calce pe urmele Lui, Dumnezeu trece la o metodă diferită. Odată ce El a încheiat o etapă a lucrării Sale, aceasta este imitată de duhurile rele. Asta trebuie să vă fie clar.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi”

Există unii care sunt posedați de duhuri rele și strigă în gura mare „Eu sunt Dumnezeu!” Totuși, în cele din urmă, ei sunt descoperiți, căci greșesc în privința lucrului pe care îl reprezintă. Ei îl reprezintă pe Satana și Duhul Sfânt nu le acordă nicio atenție. Oricât de mult te-ai exalta sau oricât de hotărât ai striga, ești tot o ființă creată, și una care îi aparține Satanei. Eu nu strig niciodată „Sunt Dumnezeu, sunt Fiul iubit al lui Dumnezeu!” Dar lucrarea pe care o fac este lucrarea lui Dumnezeu. Trebuie să strig? Exaltarea nu este necesară. Dumnezeu Își face singur lucrarea și nu are

nevoie ca omul să-I dea un statut sau un titlu onorific: lucrarea Lui Îi reprezentă identitatea și statutul. Înainte de botezul Său, nu era Isus Dumnezeu Însuși? Nu era El întruparea lui Dumnezeu? Cu siguranță nu se poate spune că abia după ce a primit mărturie a devenit singurul Fiu al lui Dumnezeu? Cu mult înainte ca El să-Și înceapă lucrarea, nu exista deja un om pe nume Isus? Tu nu ești în stare să deschizi noi căi sau să reprezinți Duhul. Nu poți exprima lucrarea Duhului sau cuvintele pe care le rostește. Nu ești în stare să faci lucrarea lui Dumnezeu Însuși și pe cea a Duhului ești incapabil să o faci. Înțelepciunea, minunăția și caracterul de nepătruns al lui Dumnezeu și întreaga fire prin care Dumnezeu îl mustră pe om – toate acestea îți depășesc capacitatea de exprimare. Prin urmare, ar fi inutil să încerci să pretinzi a fi Dumnezeu; ai avea numai numele, și nimic din esență. Dumnezeu Însuși a venit, dar nimeni nu-L recunoaște, totuși Își continuă lucrarea și o face astfel în reprezentarea Duhului. Nu contează dacă Îi spui om sau Dumnezeu, Domnul sau Hristos sau dacă Îi spui soră. Însă lucrarea pe care o face El este aceea a Duhului și reprezintă lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Lui nu Îi pasă de numele prin care I se adresează omul. Poate numele acela să-I determine lucrarea? Indiferent de cum Îi spui, în ceea ce Îl privește pe Dumnezeu, El este întruparea Duhului lui Dumnezeu; El reprezintă Duhul, de care este aprobat. Dacă nu ești în stare să faci loc pentru o nouă epocă, să pui capăt celei vechi, să anunți una nouă sau să faci o nouă lucrare, atunci nu poți fi numit Dumnezeu!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)”

Există unii oameni care, atunci când nu apare nicio problemă, sunt destul de normali, care vorbesc și poartă conversații destul de normal, care par normali și care nu fac nimic rău. Însă atunci când cuvintele lui Dumnezeu sunt citite în adunări, când sunt părtășii despre adevăr, ei încep deodată să se comporte anormal. Unii nu suportă să asculte, alții devin

somnoroși, iar unii se îmbolnăvesc, spunând că se simt rău și nu mai vor să audă. Atunci sunt complet inconștienți – ce se întâmplă de fapt aici? Au fost posedați de un duh rău. De ce, atunci când sunt posedați de un duh rău, continuă să spună cuvintele „Nu vreau să aud”? Uneori oamenii nu pot înțelege ce se întâmplă aici, dar pentru un duh rău este foarte limpede. Acesta este duhul dinlăuntrul antihriștilor. Îi întrebi de ce sunt atât de ostili față de adevăr, iar ei spun că nu sunt și refuză cu încăpățânare să recunoască asta. Însă, în inimile lor, ei știu că nu iubesc adevărul. Când nu citesc cuvintele lui Dumnezeu, ei par normali când interacționează cu ceilalți. N-ai ști ce e în sinea lor. Când încearcă să citească din cuvintele lui Dumnezeu, apar cuvintele „Nu vreau să aud”; natura lor a fost expusă și asta e ceea ce sunt. Oare au fost provocați, expuși sau loviți acolo unde doare de cuvintele lui Dumnezeu? Niciunul dintre aceste lucruri. Ceea ce s-a întâmplat este că, atunci când toată lumea citește cuvintele lui Dumnezeu, ei spun că nu vor să le audă. Nu sunt ticăloși? Ce înseamnă să fii ticălos? Înseamnă să fii extrem de ostil față de un lucru sau față de lucrurile pozitive fără un motiv evident și chiar fără să știi de ce. Ei spun: „De îndată ce aud cuvintele lui Dumnezeu, nu vreau să le aud; de îndată ce aud mărturii pentru Dumnezeu, simt aversiune și nici măcar nu știu de ce. Când văd că un om caută adevărul sau iubește adevărul, vreau să-l provoc, vreau mereu să-l cert, să-i fac ceva rău fără ca el să știe, vreau să-l ucid.” Spunând asta, sunt ticăloși. De fapt, încă de la început, antihriștii nu au avut niciodată duhul unui om normal și nu au avut niciodată o umanitate normală – asta e ceea ce se întâmplă cu adevărat.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea întâi)”

Pentru ca frații și surorile să dezvolte discernământul și să învețe o lecție practică, Dumnezeu a rânduit ca cineva care fusese posedat de un

demon să trăiască printre ei. La început, modul de a vorbi și de a acționa al acestei persoane era normal, la fel ca și raționamentul său; nu părea deloc problematică. Dar, după o perioadă de contact, frații și surorile au descoperit că tot ceea ce spunea părea pe lângă subiect – nu era nici aici, nici acolo. Mai târziu, s-au produs anumite lucruri „supranaturale": le spunea întotdeauna fraților și surorilor că a văzut una sau alta ori că Dumnezeu i-a dezvăluit cutare și cutare lucru. Într-o zi, de exemplu, Dumnezeu i-a dezvăluit că trebuie să facă chifle la aburi – trebuia – și a doua zi, așa cum s-a întâmplat, a fost nevoit să iasă din casă, așa că a luat chiflele cu el și nu a trebuit să facă nicio altă mâncare. A doua zi, Dumnezeu i-a dezvăluit în vis că trebuie să se îndrepte spre sud; era cineva care îl aștepta la șase mile depărtare. S-a dus să se uite și chiar acolo era un credincios în Isus care se pierduse; el a mărturisit acestui credincios despre lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și acesta a acceptat-o. Mereu primea revelații, mereu auzea o voce, mereu se întâmplau lucruri supranaturale. În fiecare zi, când era vorba despre ce să mănânce, unde să meargă, ce să facă, cu cine să interacționeze, el nu respecta legile vieții umane normale și nici nu cerceta cuvintele lui Dumnezeu ca bază sau principiu, nici nu căuta oameni cu care să aibă părtășie. În schimb, el aștepta întotdeauna o voce, o revelație sau un vis. Era normală această persoană? (Nu.) Unii oameni au reușit să-l citească și au spus: „S-ar putea ca tipul acesta să nu alerge gol și răvășit pe stradă, dar acestea sunt manifestările unui spirit malefic". Încet, dar sigur, frații și surorile au început să-și dea seama ce este cu el, până în ziua în care problema lui a izbucnit și chiar a fugit pe străzi gol și răvășit, spunând lucruri nebunești. Demonul apăruse; lucrurile ieșiseră în sfârșit la lumină. Deci, în acest timp, au putut frații și surorile să-l vadă așa cum era? Au câștigat o perspectivă asupra a ceea ce este un spirit rău, care este lucrarea unui spirit rău și care

sunt manifestările lucrării spiritelor rele în oameni? (Da.) Unii oameni, desigur, au câștigat înțelegere și discernământ. Alți oameni au fost probabil păcăliți de el și au văzut ceea ce era doar atunci când a avut izbucnirea. Dar, indiferent dacă au fost păcăliți sau au putut să-l vadă așa cum era, dacă Dumnezeu nu ar fi rânduit acest mediu, oare le-ar fi fost clar oamenilor care este lucrarea unui spirit rău? (Nu.) Deci, care au fost semnificația și scopul faptului că Dumnezeu a rânduit acest mediu și a făcut aceste lucruri? A fost să permită oamenilor să dezvolte discernământ practic și să învețe o lecție, să identifice acest tip de persoană. Dacă oamenilor doar li s-ar spune ce este lucrarea unui spirit rău, la fel ca atunci când un profesor predă o lecție, fără vreun exercițiu sau o practică reală, oamenii ar câștiga doar teorie și cuvinte. Poți explica în mod clar ce este lucrarea unui spirit rău și care sunt manifestările specifice ale acestuia doar atunci când ai asistat personal – văzându-l cu proprii tăi ochi, auzindu-l cu propriile urechi. Și atunci când vei întâlni din nou astfel de oameni, îi vei putea identifica și respinge; vei putea aborda și gestiona în mod corespunzător astfel de probleme.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul cincisprezece: Ei nu cred în existența lui Dumnezeu și neagă esența lui Hristos (Partea întâi)”

8. Adevăruri referitoare la discernerea esenței potrivnice lui Dumnezeu a lumii religioase

a. Cum să discernem fariseii ipocriți

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Știți ce este, de fapt, un fariseu? Există farisei în jurul vostru? De ce acești oameni sunt numiți „farisei”? Cum sunt descriși fariseii? Ei sunt oameni care sunt ipocriți, complet falși și care joacă teatru în tot ceea ce fac. Ce pretind ei? Pretind că sunt buni, blânzi și pozitivi. Așa sunt ei într-adevăr? Cu siguranță nu. Dat fiind că sunt ipocriți, tot ce este manifestat și dezvăluit în ei este fals; totul este o prefăcătorie – nu este adevărata lor față. Unde este ascunsă adevărata lor față? Este adânc ascunsă în inimile lor, pentru a nu fi văzută niciodată de alții. Tot ce ține de exterior este o prefăcătorie, totul este fals, dar ei pot să-i păcălească doar pe oameni; nu-L pot păcăli pe Dumnezeu. Dacă oamenii nu urmăresc adevărul, dacă nu practică și nu experimentează cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu pot înțelege exact adevărul și, deci, oricât de frumos sună cuvintele lor, acestea nu sunt adevărul-realitate, ci cuvinte și doctrine. Unii oameni se concentrează doar să spună papagalicește cuvinte și doctrine, imită grosolan pe oricine ține cele mai elevate predici, astfel încât, în doar câțiva ani, ei recită cuvintele și doctrinele în mod din ce în ce mai avansat și sunt admirați și venerați de mulți oameni, după care încep să se camufleze și acordă o mare atenție cuvintelor și faptelor lor, arătându-se a fi deosebit de evlavioși și spirituali. Ei folosesc aceste așa-numite teorii spirituale pentru a se camufla. Doar despre asta vorbesc oriunde merg, lucruri amăgitoare care se potrivesc noțiunilor oamenilor, dar cărora le lipsește adevărul-realitate. Și, prin predicarea acestor lucruri – lucruri care sunt în acord cu noțiunile și gusturile oamenilor – ei înșală mulți oameni. Pentru alții, astfel de oameni par foarte devotați și smeriți, dar, de fapt, totul este fals; par toleranți, îngăduitori și iubitori, dar, de fapt, este o fațadă; ei spun că Îl iubesc pe

Dumnezeu, dar, de fapt, este o prefăcătorie. Alții cred că astfel de oameni sunt sfinți, dar, de fapt, este o înșelăciune. Unde poate fi găsită o persoană cu adevărat sfântă? Sfințenia umană este doar falsitate. Totul este teatru, o amăgire. La exterior, ei par devotați lui Dumnezeu, dar, de fapt, ei joacă teatru ca ceilalți să-i vadă. Când nu se uită nimeni, ei nu sunt deloc devotați și tot ceea ce fac e superficial. La suprafață, ei se sacrifică pentru Dumnezeu și au renunțat la familiile și carierele lor. Dar ce fac în secret? Își conduc propriile afaceri și operațiuni în biserică, profitând de biserică și furând ofrandele în secret, pretinzând că lucrează pentru Dumnezeu… Acești oameni sunt fariseii ipocriți moderni. De unde vin acești farisei? Apar ei oare printre necredincioși? Nu, toți apar printre credincioși. De ce devin farisei acești oameni? I-a făcut cineva astfel? Este evident că nu așa stau lucrurile. Care este motivul? Este acela că așa sunt esența și natura lor, iar asta e din cauza căii pe care au mers. Ei folosesc cuvintele lui Dumnezeu doar ca instrument ca să predice și să profite de biserică. Își înarmează mințile și gurile cu cuvintele lui Dumnezeu, propovăduiesc false teorii spirituale și se prezintă ca fiind sfinți, iar apoi folosesc acest lucru drept capital ca să-și atingă scopul – acela de a profita de biserică. Ei numai predică doctrine, dar totuși nu au pus adevărul în practică. Ce fel de oameni sunt aceia care continuă să predice cuvinte și doctrine deși nu au urmat niciodată calea lui Dumnezeu? Aceștia sunt farisei ipocriți. Acele neînsemnate, așa-zise comportamente bune și bună purtare ale lor și puținul acela la care au renunțat și pe care l-au sacrificat sunt obținute în întregime constrângându-și și îngrădindu-și voința. Acele acțiuni sunt întru totul false și toate sunt prefăcătorii. În inimile acestor oameni nu există nicio fărâmă de venerație față de Dumnezeu și nici nu au vreo credință adevărată în Dumnezeu. Mai mult decât atât, ei sunt non-credincioși. Dacă oamenii nu urmează adevărul, atunci vor merge pe o astfel de cale și vor deveni farisei.

Nu este acest lucru înspăimântător? Locul religios în care se adună fariseii devine o piață de desfacere. În ochii lui Dumnezeu, aceasta este religia; nu este biserica lui Dumnezeu, nici un loc în care El este venerat. Astfel, dacă oamenii nu urmăresc adevărul, indiferent cu cât de multe cuvinte literale și doctrine superficiale despre cuvântările lui Dumnezeu se echipează, nu le vor fi de niciun folos.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață"

Care a fost manifestarea principală a ipocriziei fariseilor? Ei doar s-au cufundat în Scriptură și nu au căutat adevărul. Când au citit cuvintele lui Dumnezeu, nu s-au rugat și nu au căutat; în schimb, au studiat cuvintele lui Dumnezeu, au studiat ceea ce a spus și a făcut Dumnezeu și, astfel, au transformat cuvintele Sale într-un fel de teorie, într-o doctrină pe care au predat-o altora. Iată ce înseamnă a se cufunda în cuvintele lui Dumnezeu. Deci, de ce au făcut asta? În ce anume s-au cufundat? În ochii lor, acestea nu erau cuvintele lui Dumnezeu, nu erau expresiile lui Dumnezeu, cu atât mai puțin erau adevărul, ci mai degrabă o formă de erudiție. O astfel de erudiție, în ochii lor, ar trebui transmisă, ar trebui răspândită, și numai asta ar fi însemnat a răspândi calea lui Dumnezeu și Evanghelia. Asta e ceea ce ei numeau „a predica", iar predica pe care o țineau era teologie.

[…] Fariseii considerau teoriile teologice pe care le pricepeau drept cunoaștere și drept un instrument cu care să-i evalueze și să-i condamne pe oameni, folosindu-le chiar și împotriva Domnului Isus. Așa a fost condamnat El. Modul în care au evaluat sau tratat o persoană nu a depins niciodată de esența ei, nici de faptul că acea persoană a predicat adevărul și a depins chiar mai puțin de sursa cuvintelor pe care le-a rostit persoana – modul în care fariseii au evaluat sau condamnat o persoană a depins doar de

regulamentele, cuvintele și doctrina pe care le-au priceput din Vechiul Testament al Bibliei. Deși fariseii știau în inimile lor că spusele și faptele Domnului Isus nu erau un păcat sau o încălcare a legii, tot L-au condamnat fiindcă adevărurile pe care le-a exprimat și semnele și minunile pe care le-a făcut i-au determinat pe mulți oameni să-L urmeze și să-L slăvească. Fariseii erau tot mai plini de ură față de El și chiar au vrut să se descotorosească de El. Nu au recunoscut că Domnul Isus era Mesia care avea să vină, nici nu au recunoscut că ale Sale cuvinte aveau adevărul, cu atât mai puțin că lucrarea Sa era în acord cu adevărul. Au judecat că Domnul Isus rostea cuvinte pline de îndrăzneală și alunga demonii cu ajutorul lui Belzebut, prințul demonilor. Faptul că L-au putut învinui pe Domnul Isus de aceste păcate arată cât de multă ură nutreau față de El. Așadar, au lucrat cu râvnă pentru a tăgădui că Domnul Isus era trimis de Dumnezeu, că era Fiul lui Dumnezeu și că era Mesia. Ceea ce au vrut să spună a fost: „Ar proceda Dumnezeu astfel? Dacă S-ar fi întrupat, Dumnezeu S-ar fi născut într-o familie cu statut ieșit din comun. Și ar trebui să accepte tutela cărturarilor și a fariseilor. Ar trebui să studieze sistematic Scriptura, să înțeleagă cunoștințele despre Scriptură și să fie înzestrat cu toată cunoașterea Scripturii înainte de a putea să poarte numele de «Dumnezeu întrupat».” Dar Domnul Isus nu era înzestrat cu aceste cunoștințe, prin urmare L-au condamnat, spunând: „În primul rând, nu ești calificat astfel, așa că nu poți fi Dumnezeu; în al doilea rând, fără această cunoaștere a Scripturii, nu poți face lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să fii Dumnezeu; în al treilea rând, nu trebuie să lucrezi în afara templului – nu lucrezi în templu acum, ci ești mereu printre păcătoși, așa că lucrarea pe care o faci depășește sfera Scripturii, prin urmare este și mai puțin posibil să fii Dumnezeu.” De unde a provenit baza condamnării lor? Din Scriptură, din mintea omului și din educația teologică pe care o

primiseră. Întrucât erau plini de noțiuni, închipuiri și cunoștințe, fariseii credeau că această cunoaștere este corectă, este adevărul și o bază validă și că Dumnezeu nu putea contrazice în niciun moment aceste lucruri. Au căutat oare adevărul? Nu. Ce au căutat? Un Dumnezeu supranatural care să apară sub forma unui trup spiritual. Așadar, au determinat parametrii pentru lucrarea lui Dumnezeu, I-au tăgăduit lucrarea și au judecat dacă Dumnezeu are sau nu dreptate conform noțiunilor, închipuirilor și cunoștințelor omului. Și care a fost rezultatul final? Nu doar că au condamnat lucrarea lui Dumnezeu, ci L-au pironit pe cruce pe Dumnezeu întrupat. Aceasta a fost consecința faptului că și-au folosit noțiunile, închipuirile și cunoștințele pentru a-L evalua pe Dumnezeu și aceasta este ticăloșia lor.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea a treia)”

Fariseii erau cei mai buni în a predica doctrina și a psalmodia sloganuri. Adesea stăteau la colțuri de stradă și strigau: „O, Dumnezeule puternic!” sau „Dumnezeule vrednic de închinare!” Pentru alții, ei păreau deosebit de pioși și nu făceau nimic împotriva legii, dar oare Dumnezeu îi aproba? Nu. Cum i-a condamnat El? Dându-le un nume: fariseii ipocriți. Odinioară, fariseii erau o clasă respectată în Israel, decide ce acum numele a devenit o etichetă? Pentru că fariseii au devenit reprezentativi pentru un anumit tip de persoană. Care sunt caracteristicile acestui tip de persoană? Ei se pricep e să fie falși, să se orneze, să se prefacă; afișează o noblețe măreață, sfințenie, integritateși o decență evidentă, iar sloganurile pe care le strigă sună bine, însă, după cum se dovedește, nu practică adevărul câtuși de puțin. Ce purtare bună au ei? Citesc Scriptura și predică; îi învață pe alții să susțină legea și reglementările și să nu se împotrivească lui Dumnezeu. Toate acestea sunt o purtare bună. Tot ce spun ei sună bine, însă, când ceilalți se întorc cu spatele, ei fură ofrandele pe ascuns. Domnul Isus a spus

că ei „strecurați țânțarul și înghițiți cămila!” (Matei 23:24). Asta înseamnă că întregul lor comportament pare bun la suprafață – psalmodiază ostentativ sloganuri, rostesc teorii mărețe și cuvintele lor sunt mieroase, însă faptele lor sunt o harababură de nedescris și sunt complet opuse lui Dumnezeu. Comportamentele lor exterioare sunt toate pretinse, toate frauduloase; în inima lor, nu au nici cea mai infimă iubire pentru adevăr sau pentru lucruri pozitive. Ei sunt scârbiți de adevăr, de lucrurile pozitive și de tot ceea ce vine de la Dumnezeu. Ce iubesc ei? Iubesc corectitudinea și dreptatea? (Nu.) Cum îți poți da seama că ei nu iubesc aceste lucruri? (Domnul Isus a răspândit Evanghelia Împărăției cerurilor, pe care ei nu doar că au refuzat să o accepte, dar au și condamnat-o.) Dacă nu o condamnau, ar fi posibil să ne dăm seama? Nu. Apariția și lucrarea Domnului Isus i-a dezvăluit pe toți fariseii și numai prin condamnarea și împotrivirea lor față de Domnul Isus, alții au putut vedea ipocrizia lor. Dacă nu ar fi fost apariția și lucrarea Domnului Isus, nimeni nu ar fi avut discernământ în privința fariseilor, iar dacă oamenii ar fi privit doar comportamentul exterior al fariseilor, i-ar fi făcut chiar invidioși. Nu era oare nesincer și înșelător din partea fariseilor să se folosească de o falsă bună purtare pentru a câștiga încrederea oamenilor? Pot astfel de oameni înșelători să iubească adevărul? Nu pot absolut deloc. Care era scopul din spatele afișării bunei lor purtări? Pe de o parte, acela de a-i păcăli pe oameni. Pe de altă parte, acela de a-i induce în eroare și câștiga pe oameni, astfel încât aceștia să aibă o părere foarte bună despre ei și să-i venereze. Și, în cele din urmă, voiau să fie recompensați. Ce înșelătorie a fost! Erau acestea trucuri abile? Iubeau astfel de oameni corectitudinea și dreptatea? Cu siguranță nu. Ceea ce iubeau ei era statutul, faima și câștigul, iar ceea ce doreau era o recompensă și o coroană. Ei nu au pus în practică niciodată cuvintele pe care Dumnezeu i-a învățat pe oameni și nu au trăit deloc realitățile adevărului. Îi interesa doar să se ascundă după o conduită

bună și să păcălească și să câștige oamenii cu metodele lor ipocrite pentru a-și asigura propriul statut și propria reputație, pe care apoi le foloseau pentru a face rost de capital și a-și câștiga existența. Nu este asta josnic? Din toată această conduită a lor, puteți vedea că, în esența lor, ei nu iubeau adevărul, deoarece nu l-au practicat niciodată. Ce anume arată că nu au practicat adevărul? Cel mai mare lucru dintre toate: faptul că Domnul Isus a venit să facă lucrarea de răscumpărare și că toate cuvintele pe care le-a rostit Domnul Isus sunt adevărul și au autoritate. Cum au reacționat fariseii la acest lucru? Deși au recunoscut că au autoritate și putere cuvintele Domnului Isus, nu numai că nu le-au acceptat, dar le-au și condamnat și le-au blasfemiat. Despre ce a fost vorba? A fost din cauză că nu iubeau adevărul, iar în inimile lor, le era scârbă de adevăr și îl urau. Ei au recunoscut că Domnul Isus avea dreptate în tot ceea ce spunea, că vorbele Lui aveau autoritate și putere, că nu greșea în niciun fel și că nu aveau nicio infulență împotriva Lui. Dar ei voiau să-L condamne pe Domnul Isus, așa că au discutat, au conspirat și au spus: „Răstignește-L. Ori El, ori noi”, și așa L-au sfidat fariseii pe Domnul Isus. În acea vreme, nimeni nu înțelegea adevărul și nimeni nu era capabil să-L recunoască pe Domnul Isus ca Dumnezeu întrupat. Totuși, din punct de vedere uman, Domnul Isus a exprimat multe adevăruri, a alungat demoni și a vindecat bolnavii. El a făcut multe minuni, i-a hrănit pe cei 5000 de oameni cu cinci pâini și doi pești, a făcut numeroase fapte bune și a dăruit atât de mult har oamenilor. Sunt atât de puțini oameni așa de buni și drepți, atunci de ce au vrut fariseii să-L condamne pe Domnul Isus? De ce au fost atât de hotărâți să-L răstignească? Faptul că au preferat să elibereze un infractor, decât pe Domnul Isus, arată cât de răi și răuvoitori erau fariseii din lumea religioasă. Erau atât de ticăloși! Diferența dintre chipurile rele pe care le-au trădat fariseii și bunăvoința lor exterioară, prefăcută, era atât de mare, încât mulți

oameni nu puteau discerne ce era adevărat și ce era fals, dar apariția și lucrarea Domnului Isus i-a dezvăluit pe toți. De obicei, fariseii se deghizau atât de bine și în exterior păreau atât de evlavioși, încât nimeni nu și-ar fi închipuit că ar putea să I se împotrivească și să-L persecute cu atâta cruzime pe Domnul Isus. Dacă faptele nu ar fi fost dezvăluite, nimeni nu ar fi fost în stare să-i vadă așa cum erau. Exprimarea adevărului de către Dumnezeu întrupat este atât de revelatoare despre om!

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Există, de asemenea, oameni capabili să accepte lumina nouă, dar metodele lor de practică nu se schimbă. Ei își aduc vechile noțiuni religioase în timp ce caută să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu de astăzi, așa că ceea ce primesc este tot doctrină colorată de noțiuni religioase; ei nu acceptă pur și simplu lumina de astăzi. Drept urmare, practicile lor sunt alterate; sunt aceleași practici vechi în ambalaje noi. Oricât de bine ar practica, sunt niște ipocriți. Dumnezeu îi conduce pe oameni să facă lucruri noi în fiecare zi, cerând ca în fiecare zi să capete o nouă perspectivă și înțelegere și să nu fie de modă veche și repetitivi. Dacă crezi în Dumnezeu de mulți ani, totuși metodele tale de practică nu s-au schimbat deloc și dacă ești încă zelos și ocupat cu problemele externe, dar nu ai o inimă liniștită pe care să o aduci înaintea lui Dumnezeu pentru a te bucura de cuvintele Lui, atunci nu vei obține nimic. Când vine vorba de a accepta noua lucrare a lui Dumnezeu, dacă nu-ți schimbi planurile, dacă nu practici într-un nou mod și nu urmărești o înțelegere nouă, ci te agăți de cea veche și accepți doar puțină lumină nouă, fără a schimba modul în care practici, atunci oamenii ca tine se află în acest curent numai cu numele; în realitate, ei sunt farisei religioși în afara curentului Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre o viață spirituală normală”

Unii oameni au o predilecție spre a atrage atenția asupra lor. În prezența fraților și a surorilor lor, s-ar putea să spună că sunt îndatorați lui Dumnezeu, dar, pe la spatele lor, nu practică adevărul și acționează cu totul diferit. Nu sunt aceștia farisei religioși? O persoană care Îl iubește pe Dumnezeu cu adevărat și care deține adevărul este una care Îi este credincioasă lui Dumnezeu, dar care, în exterior, nu se dă în stambă ca fiind astfel. O astfel de persoană e dispusă să practice adevărul când apar situații și nu vorbește și nu se poartă într-un mod care se împotrivește conștiinței sale. Acest tip de persoană demonstrează înțelepciune când apar probleme și este principială în faptele sale, indiferent de circumstanțe. Acest fel de persoană poate sluji sincer. Există unii care adesea arată un pretins devotament îndatoririi lor față de Dumnezeu; ei își petrec zilele cu sprâncenele încruntate de griji, afișând un aer afectat și pretinzând a fi demni de milă. Câtă josnicie! Dacă i-ai întreba „Poți să-mi spui cum Îi ești îndatorat lui Dumnezeu?”, atunci ei ar rămâne fără cuvinte. Dacă Îi ești credincios lui Dumnezeu, atunci nu vorbi în exterior despre asta; în schimb, demonstrează-ți dragostea pentru Dumnezeu prin practica efectivă și roagă-te Lui cu o inimă sinceră. Toți cei care au de-a face cu Dumnezeu doar verbal și superficial sunt ipocriți! Unii vorbesc despre îndatorirea lor față de Dumnezeu de fiecare dată când se roagă și încep să plângă de câte ori se roagă, chiar și fără să fie mișcați de Duhul Sfânt. Oamenii de felul acesta sunt stăpâniți de ritualuri religioase și de noțiuni; ei trăiesc după astfel de ritualuri și noțiuni, crezând întotdeauna că acele acțiuni Îl mulțumesc pe Dumnezeu și că El agreează evlavia superficială sau lacrimile de tristețe. Ce bine poate să vină din partea unor astfel de oameni absurzi? Pentru a da dovadă de umilință, unii pretind că sunt amabili atunci când vorbesc în prezența altora. Unii sunt slugarnici în mod deliberat în prezența altor oameni, purtându-se ca niște miei fără niciun strop de putere. Este acesta un

fel de a fi potrivit oamenilor Împărăției? Oamenii Împărăției ar trebui să fie plini de viață și liberi, inocenți și deschiși, amabili și să trăiască într-o stare de libertate. Ar trebui să aibă integritate și demnitate și să poată mărturisi ferm oriunde merg; asemenea persoane sunt iubite atât de Dumnezeu, cât și de oameni. Aceia care sunt novici în credință au prea multe practici exterioare; ei trebuie să treacă mai întâi printr-o perioadă de emondare și de frângere. Oamenii care cred în Dumnezeu în sinea lor nu pot fi deosebiți la exterior de ceilalți, dar acțiunile și faptele lor sunt demne de laudă. Numai despre astfel de oameni se poate spune că trăiesc cuvântul lui Dumnezeu. Dacă predici Evanghelia în fiecare zi diverșilor oameni, în efortul de a le aduce mântuirea, și cu toate acestea, în final, încă trăiești după reguli și doctrine, atunci nu Îi poți aduce slavă lui Dumnezeu. Asemenea oameni sunt figuri religioase, cât și ipocriți. Ori de câte ori se adună acei oameni religioși, ei întreabă: „Soră, cum ți-a mers zilele acestea?” Ea s-ar putea să răspundă: „Simt că sunt datoare față de Dumnezeu și că nu pot să-I împlinesc voia”. O alta ar putea spune: „Și eu, la rândul meu, simt că Îi sunt datoare lui Dumnezeu și că nu pot să-L mulțumesc”. Aceste câteva cuvinte și propoziții exprimă singure lucrurile abjecte din adâncul lor; asemenea cuvinte sunt dintre cele mai detestabile și extrem de respingătoare. Natura unor oameni ca aceștia e în opoziție cu Dumnezeu. Aceia care se concentrează pe realitate comunică orice este în mintea lor și își deschid inimile în părtășie. Nu se implică în niciun fel de exercițiu fals și nu afișează nicio politețe sau veselie goală. Ei sunt întotdeauna direcți și nu se conduc după reguli lumești. Unii oameni au o înclinație spre etalări, chiar până în punctul în care sunt complet lipsiți de rațiune. Când cineva cântă, încep să danseze, fără să-și dea măcar seama că orezul din oalele lor a ars deja. Astfel de oameni nu sunt evlavioși, nici onorabili, și sunt mult prea ușuratici. Toate acest lucruri sunt manifestări ale unei lipse a simțului

realităţii. Când unii oameni au părtăşie despre problemele vieţii spirituale, deşi nu vorbesc despre a-I datora ceva lui Dumnezeu, ei chiar păstrează o dragoste adevărată pentru El în sinea lor. Sentimentul tău de îndatorare faţă de Dumnezeu nu are nimic de a face cu alţi oameni; tu eşti îndatorat faţă de Dumnezeu, nu faţă de omenire. Ce rost are să vorbeşti în mod constant despre aceasta celorlalţi? Trebuie să pui accentul pe intrarea în realitate, nu pe zelul exterior sau pe expunere. Ce reprezintă faptele bune de suprafaţă ale oamenilor? Ele reprezintă trupul şi nici măcar cele mai bune dintre practicile exterioare nu prezintă viaţa; pot doar să arate temperamentul tău individual. Practicile exterioare ale omenirii nu pot îndeplini dorinţa lui Dumnezeu. Vorbeşti în mod constant despre îndatorirea ta faţă de Dumnezeu şi, cu toate acestea, nu poţi să susţii viaţa altora sau să le stimulezi inimile iubitoare de Dumnezeu. Crezi că aceste acţiuni ale tale Îl vor mulţumi pe Dumnezeu? Simţi că acţiunile tale sunt în concordanţă cu voia lui Dumnezeu şi că aparţin duhului, dar, de fapt, toate sunt absurde! Tu crezi că ceea ce te mulţumeşte pe tine şi ceea ce eşti dispus să faci sunt exact acele lucruri care Îl bucură pe Dumnezeu. Poate ceea ce-ţi place ţie să Îl reprezinte pe Dumnezeu? Poate caracterul unei persoane să Îl reprezinte pe Dumnezeu? Ceea ce te mulţumeşte pe tine este exact ceea ce Dumnezeu nu poate să sufere, iar obiceiurile tale sunt cele pe care Dumnezeu le dispreţuieşte şi le respinge. Dacă te simţi îndatorat, atunci du-te şi roagă-te înaintea lui Dumnezeu; nu este nevoie să vorbeşti altora despre aceasta. Dacă nu te rogi în faţa lui Dumnezeu şi în schimb atragi în mod constant atenţia asupra ta în prezenţa altora, poate aceasta să împlinească voia lui Dumnezeu? Dacă acţiunile tale sunt întotdeauna doar de faţadă, atunci aceasta înseamnă că eşti extrem de vanitos. Ce fel de oameni sunt aceia care fac fapte bune numai de suprafaţă şi sunt lipsiţi de realitate? Astfel de oameni sunt doar farisei ipocriţi şi figuri religioase! Dacă nu vă dezbăraţi de

practicile voastre exterioare și nu sunteți în stare să faceți schimbări, atunci elementele ipocriziei din voi vor crește și mai mult. Cu cât elementele ipocriziei voastre sunt mai mari, cu atât împotrivirea față de Dumnezeu este mai puternică. În final, oamenii ca aceștia vor fi cu siguranță eliminați!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „În credință, ar trebui să ne concentrăm pe realitate – implicarea în ritualuri religioase nu este credință”

Sunt unii oameni care se dotează cu adevăruri doar pentru a lucra și a predica, pentru a se îngriji de ceilalți, nu pentru a-și rezolva propriile probleme, fără să mai vorbim de a le pune în practică. Părtășia lor poate fi de o înțelegere pură și în concordanță cu adevărul, dar ei nu se ridică la nivelul ei, nici nu o practică sau nu o experimentează. Care este problema aici? Au acceptat ei realmente adevărul ca fiind viața lor? Nu, nu au făcut-o. Doctrina pe care o predică cineva, oricât de pură ar fi ea, nu înseamnă că acea persoană deține adevărul-realitate. Pentru a fi înzestrat cu adevărul, trebuie mai întâi să fi pătruns în el tu însuți și să-l pui în practică atunci când îl înțelegi. Dacă cineva nu se concentrează pe propria intrare, ci scopul său este să se dea în spectacol predicând adevărul altora, intenția lui este greșită. Există mulți conducători falși care lucrează în acest fel, având părtășie necontenită cu alții despre adevărurile pe care le înțeleg, aprovizionând credincioșii noi, învățându-i pe oameni să practice adevărul, să-și îndeplinească bine îndatoririle, să nu fie negativi. Aceste cuvinte sunt toate bune – chiar iubitoare – dar de ce aceia care le rostesc nu practică adevărul? De ce nu au nicio intrare în viață? Ce se întâmplă aici, de fapt? Oare o persoană de acest tip chiar iubește adevărul? Este greu de spus. Acesta a fost modul în care fariseii din Israel au expus Biblia altora și, totuși, ei înșiși nu au putut respecta poruncile lui Dumnezeu. Când Domnul Isus S-a arătat și a lucrat, ei au auzit glasul lui Dumnezeu, dar s-au împotrivit Domnului. L-au răstignit pe Domnul Isus și au fost blestemați de

Dumnezeu. Prin urmare, toți oamenii care nu acceptă sau nu practică adevărul vor fi condamnați de Dumnezeu. Ce nenorociți sunt! Dacă doctrina și cuvintele pe care le predică îi pot ajuta pe alții, de ce nu îi pot ajuta și pe ei? Am face bine să numim un astfel de om un ipocrit lipsit de realitate. El le oferă altora înțelesul literal al adevărului, îi pune pe alții să îl practice, dar el însuși nu îl practică câtuși de puțin. Nu este o astfel de persoană nerușinată? Nu deține adevărul-realitate și, totuși, predicându-le altora cuvintele și doctrinele, pretinde că îl deține. Nu înseamnă asta că-i induce în mod deliberat pe oameni în eroare și că le face rău? Dacă o astfel de persoană ar fi dezvăluită și eliminată, n-ar putea să dea vina decât pe ea însăși. Nu ar fi vrednică de milă.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Fragmente din filme similare

Care este substanța împotrivirii fariseilor lui Dumnezeu?

b. De ce Domnul Isus i-a blestemat pe farisei și care era esența fariseilor

Cuvinte din Biblie

„Atunci niște farisei și niște cărturari au venit din Ierusalim la Isus și L-au întrebat: De ce ucenicii Tăi încalcă tradiția bătrânilor? Căci ei nu-și spală mâinile înainte să mănânce! Isus le-a răspuns: Dar voi de ce încălcați porunca lui Dumnezeu de dragul tradiției voastre? Căci Dumnezeu a zis: «Cinstește-i pe tatăl tău și pe mama ta!» și «Cel ce își blestemă tatăl sau mama trebuie să fie pedepsit cu moartea». Însă voi ziceți: «Dacă cineva îi spune tatălui său sau mamei sale: „Orice ai putea primi de la mine este deja închinat ca dar lui Dumnezeu!”, acela nu mai este dator să-și cinstească tatăl (sau mama)». Și anulați astfel Cuvântul lui Dumnezeu de dragul tradiției voastre. Ipocriților! Bine a profețit Isaia despre voi când a zis: «Poporul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine! Degeaba însă Mi se închină ei, dând ca învățături niște porunci de-ale oamenilor!»” (Matei 15:1-9).

„Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi închideți Împărăția Cerurilor în fața oamenilor; nici voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre! (Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi devorați casele văduvelor și faceți rugăciuni lungi de ochii lumii. De aceea veți primi o condamnare mult mai mare.)

Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi înconjurați marea și uscatul pentru a face un prozelit, dar când devine astfel, faceți din el de două ori mai mult un fiu al Gheenei decât sunteți voi!

Vai de voi, călăuze oarbe, care ziceți: «Dacă cineva jură pe Templu, acest lucru nu înseamnă nimic, dar dacă cineva jură pe aurul Templului, este dator să-și țină jurământul!» Nesăbuiților și orbilor! Ce este de mai mare importanță: aurul sau Templul, care sfințește aurul? Voi mai ziceți: «Dacă cineva jură pe altar, acest lucru nu înseamnă nimic, dar dacă jură pe darul de pe altar, este dator să-și țină jurământul!» Orbilor! Ce este de mai mare importanță: darul sau altarul, care sfințește darul? Prin urmare, cel ce jură pe altar, jură pe el și pe tot ce este pe el, iar cel ce jură pe Templu, jură pe el și pe Cel Ce locuiește în el. De asemenea, cel ce jură pe cer, jură pe tronul lui Dumnezeu și pe Cel Ce stă pe el.

Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi dați zeciuială din mentă, din mărar și din chimion, dar neglijați cele mai importante lucruri din Lege, și anume dreptatea, mila și credincioșia! Pe acestea trebuia să le faceți, iar pe acelea să nu le neglijați! Călăuze oarbe, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila!

Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi curățați pe dinafară paharul și farfuria, dar pe dinăuntru sunt pline de jaf și de necumpătare! Fariseu orb! Curăță mai întâi pe dinăuntru paharul (și farfuria), ca să fie curate și pe dinafară!

Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi vă asemănați cu mormintele văruite, care pe dinafară arată frumos, dar înăuntru sunt pline de oasele celor morți și de orice fel de necurăție! Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați drepți oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de ipocrizie și de fărădelege!

Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi zidiți mormintele profeților și împodobiți mormintele celor drepți și spuneți: «Dacă noi am fi

trăit în zilele strămoșilor noștri, n-am fi fost părtași cu ei la vărsarea sângelui profeților!» Astfel, voi înșivă mărturisiți că sunteți urmașii celor ce i-au ucis pe profeți! Umpleți deci măsura strămoșilor voștri! Șerpilor! Pui de vipere! Cum veți scăpa de condamnarea la Gheenă?! De aceea, iată, vă trimit profeți, înțelepți și cărturari! Pe unii dintre ei îi veți omorî și îi veți răstigni, iar pe alții îi veți biciui în sinagogile voastre și îi veți persecuta din cetate în cetate, ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat, care a fost vărsat pe pământ, de la sângele lui Abel, cel drept, până la sângele lui Zaharia, fiul lui Berechia, pe care l-ați ucis între Templu și altar! Adevărat vă spun că toate aceste lucruri vor veni peste această generație!” (Matei 23:13-36).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Doriți să cunoașteți motivul pentru care fariseii I se împotriveau lui Isus? Vreți să cunoașteți esența fariseilor? Ei erau plini de fantezii cu privire la Mesia. Mai mult decât atât, ei credeau numai că Mesia va veni și, cu toate acestea, nu au urmărit viața-adevăr. Și astfel, chiar și astăzi ei încă Îl mai așteaptă pe Mesia, pentru că nu au nicio cunoaștere despre calea vieții, și nu știu care este calea adevărului. Cum, spuneți voi, ar putea asemenea oameni nesăbuiți, încăpățânați și ignoranți să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să-L vadă pe Mesia? Ei I s-au împotrivit lui Isus pentru că nu cunoșteau direcția lucrării Duhului Sfânt, pentru că nu cunoșteau calea adevărului rostită de Isus și, mai mult decât atât, pentru că nu L-au înțeles pe Mesia. Și, din moment ce ei nu-L văzuseră niciodată pe Mesia și nu fuseseră niciodată în compania lui Mesia, ei au făcut greșeala de a se agăța de simplul nume al lui Mesia, în timp ce se opuneau esenței lui Mesia, prin orice mijloace posibile. Acești farisei, în esență, erau încăpățânați, aroganți și nu se supuneau adevărului. Principiul credinței lor

în Dumnezeu era: indiferent cât de profundă e predicarea Ta, indiferent cât de înaltă e autoritatea Ta, Tu nu ești Hristos decât dacă ești numit Mesia. Nu este această credință absurdă și ridicolă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”

Cum se manifestă aspectele ticăloase ale fariseilor? Mai întâi, să ne începem discuția cu modul în care fariseii L-au tratat pe Dumnezeu întrupat și apoi ați putea înțelege puțin mai mult. În legătură cu Dumnezeu întrupat, trebuie să vorbim mai întâi despre tipul de familie și mediu în care S-a născut Dumnezeu întrupat acum două mii de ani. În primul rând, Domnul Isus nu S-a născut nicidecum într-o familie bogată – neamul Lui nu a fost atât de distins. Tatăl Lui vitreg, Iosif, era tâmplar, iar mama Lui, Maria, era o credincioasă obișnuită. Identitatea și statutul social al părinților Săi reprezintă mediul familial în care S-a născut Domnul Isus și este clar că El S-a născut într-o familie de rând. […] Ce mesaj trimite acest lucru generațiilor următoare? Această persoană obișnuită și normală, care a fost Dumnezeu întrupat, nu a avut nici ocazia și nici condițiile să primească o educație superioară. A fost la fel ca oamenii obișnuiți, a trăit într-un mediu social de rând, într-o familie obișnuită și nu era nimic special la El. Tocmai din această cauză, după ce au aflat despre predicile și acțiunile Domnului Isus, acei cărturari și farisei au îndrăznit să ia atitudine și să-L judece, să-L hulească și să-L condamne în mod deschis. Pe ce bază L-au condamnat? Fără nicio îndoială, pe baza legilor și regulamentelor din Vechiul Testament. Mai întâi, Domnul Isus i-a determinat pe ucenicii Lui să nu respecte Sabatul — a lucrat în continuare în ziua de Sabat. În plus, nu a respectat legile și regulamentele și nu s-a dus la templu, iar când a întâlnit păcătoși, unii oameni L-au întrebat cum să-i trateze, dar El nu i-a tratat conform legii, ci a dat dovadă de milă față de ei. Niciunul dintre aceste aspecte ale acțiunilor

Domnului Isus nu s-a conformat noțiunilor religioase ale fariseilor. Întrucât nu iubeau adevărul și, în consecință, Îl urau pe Domnul Isus, au profitat de pretextul că Domnul Isus a încălcat legea pentru a-L condamna cu tărie și au hotărât că trebuie să fie ucis. Dacă Domnul Isus S-ar fi născut într-o familie distinsă și de vază, dacă ar fi beneficiat de o educație superioară și ar fi fost în relații strânse cu acești cărturari și farisei, atunci lucrurile nu ar fi mers pentru El pe atunci așa cum au decurs mai târziu – s-ar fi putut schimba. El a fost condamnat de farisei tocmai din cauza caracterului Său comun, a normalității Lui și a mediului în care S-a născut. Pe ce bază L-au condamnat pe Domnul Isus? Pe baza acelor reguli și legi de la care nu s-au abătut, despre care credeau că nu se vor schimba niciodată în toată eternitatea. Fariseii considerau teoriile teologice pe care le pricepeau drept cunoaștere și drept un instrument cu care să-i evalueze și să-i condamne pe oameni, folosindu-le chiar și împotriva Domnului Isus. Așa a fost condamnat El. Modul în care au evaluat sau tratat o persoană nu a depins niciodată de esența ei, nici de faptul că acea persoană a predicat adevărul și a depins chiar mai puțin de sursa cuvintelor pe care le-a rostit persoana – modul în care fariseii au evaluat sau condamnat o persoană a depins doar de regulamentele, cuvintele și doctrina pe care le-au priceput din Vechiul Testament al Bibliei. Deși fariseii știau în inimile lor că spusele și faptele Domnului Isus nu erau un păcat sau o încălcare a legii, tot L-au condamnat fiindcă adevărurile pe care le-a exprimat și semnele și minunile pe care le-a făcut i-au determinat pe mulți oameni să-L urmeze și să-L slăvească. Fariseii erau tot mai plini de ură față de El și chiar au vrut să se descotorosească de El. Nu au recunoscut că Domnul Isus era Mesia care avea să vină, nici nu au recunoscut că ale Sale cuvinte aveau adevărul, cu atât mai puțin că lucrarea Sa era în acord cu adevărul. Au judecat că Domnul Isus rostea cuvinte pline de îndrăzneală și alunga demonii cu

ajutorul lui Belzebut, prințul demonilor. Faptul că L-au putut învinui pe Domnul Isus de aceste păcate arată cât de multă ură nutreau față de El. Așadar, au lucrat cu râvnă pentru a tăgădui că Domnul Isus era trimis de Dumnezeu, că era Fiul lui Dumnezeu și că era Mesia. Ceea ce au vrut să spună a fost: „Ar proceda Dumnezeu astfel? Dacă S-ar fi întrupat, Dumnezeu S-ar fi născut într-o familie cu statut ieșit din comun. Și ar trebui să accepte tutela cărturarilor și a fariseilor. Ar trebui să studieze sistematic Scriptura, să înțeleagă cunoștințele despre Scriptură și să fie înzestrat cu toată cunoașterea Scripturii înainte de a putea să poarte numele de «Dumnezeu întrupat».” Dar Domnul Isus nu era înzestrat cu aceste cunoștințe, prin urmare L-au condamnat, spunând: „În primul rând, nu ești calificat astfel, așa că nu poți fi Dumnezeu; în al doilea rând, fără această cunoaștere a Scripturii, nu poți face lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să fii Dumnezeu; în al treilea rând, nu trebuie să lucrezi în afara templului – nu lucrezi în templu acum, ci ești mereu printre păcătoși, așa că lucrarea pe care o faci depășește sfera Scripturii, prin urmare este și mai puțin posibil să fii Dumnezeu.” De unde a provenit baza condamnării lor? Din Scriptură, din mintea omului și din educația teologică pe care o primiseră. Întrucât erau plini de noțiuni, închipuiri și cunoștințe, fariseii credeau că această cunoaștere este corectă, este adevărul și o bază validă și că Dumnezeu nu putea contrazice în niciun moment aceste lucruri. Au căutat oare adevărul? Nu. Ce au căutat? Un Dumnezeu supranatural care să apară sub forma unui trup spiritual. Așadar, au determinat parametrii pentru lucrarea lui Dumnezeu, I-au tăgăduit lucrarea și au judecat dacă Dumnezeu are sau nu dreptate conform noțiunilor, închipuirilor și cunoștințelor omului. Și care a fost rezultatul final? Nu doar că au condamnat lucrarea lui Dumnezeu, ci L-au pironit pe cruce pe Dumnezeu întrupat. Aceasta a fost

consecința faptului că și-au folosit noțiunile, închipuirile și cunoștințele pentru a-L evalua pe Dumnezeu și aceasta este ticăloșia lor.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea a treia)”

Fariseii erau cei mai buni în a predica doctrina și a psalmodia sloganuri. Adesea stăteau la colțuri de stradă și strigau: „O, Dumnezeule puternic!” sau „Dumnezeule vrednic de închinare!” Pentru alții, ei păreau deosebit de pioși și nu făceau nimic împotriva legii, dar oare Dumnezeu îi aproba? Nu. Cum i-a condamnat El? Dându-le un nume: fariseii ipocriți. Odinioară, fariseii erau o clasă respectată în Israel, decide ce acum numele a devenit o etichetă? Pentru că fariseii au devenit reprezentativi pentru un anumit tip de persoană. Care sunt caracteristicile acestui tip de persoană? Ei se pricep e să fie falși, să se orneze, să se prefacă; afișează o noblețe măreață, sfințenie, integritateși o decență evidentă, iar sloganurile pe care le strigă sună bine, însă, după cum se dovedește, nu practică adevărul câtuși de puțin. Ce purtare bună au ei? Citesc Scriptura și predică; îi învață pe alții să susțină legea și reglementările și să nu se împotrivească lui Dumnezeu. Toate acestea sunt o purtare bună. Tot ce spun ei sună bine, însă, când ceilalți se întorc cu spatele, ei fură ofrandele pe ascuns. Domnul Isus a spus că ei „strecurați țânțarul și înghițiți cămila!” (Matei 23:24). Asta înseamnă că întregul lor comportament pare bun la suprafață – psalmodiază ostentativ sloganuri, rostesc teorii mărețe și cuvintele lor sunt mieroase, însă faptele lor sunt o harababură de nedescris și sunt complet opuse lui Dumnezeu. Comportamentele lor exterioare sunt toate pretinse, toate frauduloase; în inima lor, nu au nici cea mai infimă iubire pentru adevăr sau pentru lucruri pozitive. Ei sunt scârbiți de adevăr, de lucrurile pozitive și de tot ceea ce vine de la Dumnezeu. Ce iubesc ei? Iubesc corectitudinea și dreptatea? (Nu.) Cum îți poți da seama că ei nu iubesc aceste lucruri? (Domnul Isus a

răspândit Evanghelia Împărăției cerurilor, pe care ei nu doar că au refuzat să o accepte, dar au și condamnat-o.) Dacă nu o condamnau, ar fi posibil să ne dăm seama? Nu. Apariția și lucrarea Domnului Isus i-a dezvăluit pe toți fariseii și numai prin condamnarea și împotrivirea lor față de Domnul Isus, alții au putut vedea ipocrizia lor. Dacă nu ar fi fost apariția și lucrarea Domnului Isus, nimeni nu ar fi avut discernământ în privința fariseilor, iar dacă oamenii ar fi privit doar comportamentul exterior al fariseilor, i-ar fi făcut chiar invidioși. Nu era oare nesincer și înșelător din partea fariseilor să se folosească de o falsă bună purtare pentru a câștiga încrederea oamenilor? Pot astfel de oameni înșelători să iubească adevărul? Nu pot absolut deloc. Care era scopul din spatele afișării bunei lor purtări? Pe de o parte, acela de a-i păcăli pe oameni. Pe de altă parte, acela de a-i induce în eroare și câștiga pe oameni, astfel încât aceștia să aibă o părere foarte bună despre ei și să-i venereze. Și, în cele din urmă, voiau să fie recompensați. Ce înșelătorie a fost! Erau acestea trucuri abile? Iubeau astfel de oameni corectitudinea și dreptatea? Cu siguranță nu. Ceea ce iubeau ei era statutul, faima și câștigul, iar ceea ce doreau era o recompensă și o coroană. Ei nu au pus în practică niciodată cuvintele pe care Dumnezeu i-a învățat pe oameni și nu au trăit deloc realitățile adevărului. Îi interesa doar să se ascundă după o conduită bună și să păcălească și să câștige oamenii cu metodele lor ipocrite pentru a-și asigura propriul statut și propria reputație, pe care apoi le foloseau pentru a face rost de capital și a-și câștiga existența. Nu este asta josnic? Din toată această conduită a lor, puteți vedea că, în esența lor, ei nu iubeau adevărul, deoarece nu l-au practicat niciodată. Ce anume arată că nu au practicat adevărul? Cel mai mare lucru dintre toate: faptul că Domnul Isus a venit să facă lucrarea de răscumpărare și că toate cuvintele pe care le-a rostit Domnul Isus sunt adevărul și au autoritate. Cum au reacționat fariseii la acest lucru? Deși au recunoscut că au autoritate și putere cuvintele

Domnului Isus, nu numai că nu le-au acceptat, dar le-au și condamnat și le-au blasfemiat. Despre ce a fost vorba? A fost din cauză că nu iubeau adevărul, iar în inimile lor, le era scârbă de adevăr și îl urau. Ei au recunoscut că Domnul Isus avea dreptate în tot ceea ce spunea, că vorbele Lui aveau autoritate și putere, că nu greșea în niciun fel și că nu aveau nicio infulență împotriva Lui. Dar ei voiau să-L condamne pe Domnul Isus, așa că au discutat, au conspirat și au spus: „Răstignește-L. Ori El, ori noi”, și așa L-au sfidat fariseii pe Domnul Isus. În acea vreme, nimeni nu înțelegea adevărul și nimeni nu era capabil să-L recunoască pe Domnul Isus ca Dumnezeu întrupat. Totuși, din punct de vedere uman, Domnul Isus a exprimat multe adevăruri, a alungat demoni și a vindecat bolnavii. El a făcut multe minuni, i-a hrănit pe cei 5000 de oameni cu cinci pâini și doi pești, a făcut numeroase fapte bune și a dăruit atât de mult har oamenilor. Sunt atât de puțini oameni așa de buni și drepți, atunci de ce au vrut fariseii să-L condamne pe Domnul Isus? De ce au fost atât de hotărâți să-L răstignească? Faptul că au preferat să elibereze un infractor, decât pe Domnul Isus, arată cât de răi și răuvoitori erau fariseii din lumea religioasă. Erau atât de ticăloși! Diferența dintre chipurile rele pe care le-au trădat fariseii și bunăvoința lor exterioară, prefăcută, era atât de mare, încât mulți oameni nu puteau discerne ce era adevărat și ce era fals, dar apariția și lucrarea Domnului Isus i-a dezvăluit pe toți. De obicei, fariseii se deghizau atât de bine și în exterior păreau atât de evlavioși, încât nimeni nu și-ar fi închipuit că ar putea să I se împotrivească și să-L persecute cu atâta cruzime pe Domnul Isus. Dacă faptele nu ar fi fost dezvăluite, nimeni nu ar fi fost în stare să-i vadă așa cum erau. Exprimarea adevărului de către Dumnezeu întrupat este atât de revelatoare despre om!

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

În Biblie, evaluarea de către farisei a lui Isus Însuși și a lucrurilor pe care El le făcea a fost: „[…] ziceau că a înnebunit. […] Îl are în El pe Beelzebul și că scoate demonii cu ajutorul conducătorului demonilor” (Marcu 3:21-22). Cărturarii și fariseii nu L-au judecat pe Domnul doar imitând cuvintele altor oameni și nici în baza unei bănuieli neîntemeiate – judecata lor era concluzia pe care au tras-o despre Domnul Isus din ceea ce au văzut și au auzit despre acțiunile Sale. Deși concluzia lor era făcută în mod aparent în numele justiției și le părea oamenilor ca și cum ar fi fost întemeiată, aroganța cu care L-au judecat pe Domnul Isus a fost greu de ascuns chiar și pentru ei. Energia frenetică a urii lor pentru Domnul Isus a expus propriile ambiții sălbatice și înfățișarea lor rea și satanică, precum și natura lor răuvoitoare prin care s-au împotrivit lui Dumnezeu. Aceste lucruri pe care ei le-au spus în judecata lor cu privire la Domnul Isus au fost motivate de ambițiile lor sălbatice, de gelozie și de natura urâtă și răuvoitoare a ostilității lor față de Dumnezeu și de adevăr. Ei nu au investigat sursa acțiunilor Domnului Isus, nici nu au cercetat esența a ceea ce El a spus sau a făcut. Mai degrabă, orbește, într-o stare de agitație nebunească și cu răutate intenționată, au atacat și discreditat ceea ce făcuse El. Au mers până în punctul în care I-au discreditat în mod voit Duhul, adică Duhul Sfânt, care e Duhul lui Dumnezeu. La asta se refereau când au spus: „El este altă persoană”, „Belzebut” și „prințul diavolilor”. Adică, ei au zis că Duhul lui Dumnezeu era Belzebut și prințul diavolilor. Ei au caracterizat drept nebunie lucrarea trupului Duhului întrupat al lui Dumnezeu, care Se îmbrăcase cu trup. Ei nu numai că au blasfemiat Duhul lui Dumnezeu numindu-L Belzebut și prințul diavolilor, dar au și condamnat lucrarea lui Dumnezeu. Ei L-au condamnat și L-au hulit pe Domnul Isus Hristos. Esența împotrivirii și blasfemiei lor era exact aceeași ca esența împotrivirii și blasfemiei față de Dumnezeu date de Satana și

demoni. Ei nu reprezentau doar oamenii corupți, dar, chiar mai mult, erau întruparea Satanei. Erau un canal pentru Satana în mijlocul omenirii și erau complicii și lacheii Satanei. Esența blasfemiei și denigrării Domnului Isus Hristos era lupta lor cu Dumnezeu pentru statut, disputa lor cu Dumnezeu, și testarea fără sfârșit a lui Dumnezeu de către ei. Esența împotrivirii lor față de Dumnezeu și atitudinea lor de ostilitate față de El, precum și cuvintele și gândurile lor au blasfemiat direct și L-au mâniat pe Duhul lui Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu a hotărât o judecată rezonabilă pe baza a ceea ce au spus și au făcut și a hotărât că faptele lor reprezentau păcatul blasfemiei împotriva Duhului Sfânt. Acest păcat este de neiertat atât în lumea aceasta cât și în lumea care vine, după cum reiese din următorul pasaj al Scripturii: „Blasfemia împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată” și „oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul aceasta, nici în cel care vine”.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Fariseii evrei foloseau legea lui Moise pentru a-L condamna pe Isus. Ei nu căutau compatibilitate cu Isus în acea epocă, ci urmau cu sârg legea în litera ei, până acolo încât, după ce L-au condamnat pentru că nu respectase legea Vechiului Testament și că nu era Mesia – în cele din urmă, L-au pironit pe inocentul Isus pe cruce. Care era substanța lor? Nu era oare aceea că nu căutau calea compatibilității cu adevărul? Erau preocupați până la obsesie de fiecare cuvânt al Scripturii, nedând nicio atenție intențiilor Mele, și nici pașilor și metodelor lucrării Mele. Ei nu erau oameni care să caute adevărul, ci oameni care se agățau rigid de cuvinte; nu erau oameni care să creadă în Dumnezeu, ci oameni care credeau în Biblie. În esență, erau câinii de pază ai Bibliei. Pentru a proteja interesele Bibliei, a susține demnitatea Bibliei și pentru a proteja reputația Bibliei, ei au mers până acolo încât L-au

răstignit pe Isus Cel milostiv pe cruce. Ei au făcut acest lucru doar de dragul de a proteja Biblia și de a păstra statutul fiecărui cuvânt din Biblie în inimile oamenilor. Prin urmare, au preferat să renunțe la viitorul lor și la jertfa de păcat pentru a-L condamna pe Isus, care nu era în conformitate cu doctrina Scripturii. Oare nu erau ei toți niște lachei ai fiecărui cuvânt din Scriptură?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos”

Fragmente din filme similare

De ce au fost loviți de «vaiuri» fariseii ipocriți?

Care este substanța împotrivirii fariseilor lui Dumnezeu?

Cum să discerni esența fariseilor religioși

Imnuri similare

Rădăcina opoziției fariseilor față de Isus

Toți cei care folosesc Biblia pentru a-L condamna pe Dumnezeu sunt farisei

c. De ce se spune că pastorii și prezbiterii religioși merg toți pe calea fariseilor, și care este esența lor

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Omul a fost corupt și trăiește în capcana Satanei. Toți oamenii trăiesc în trup, în dorințe egoiste și nu există unul singur între ei care să fie compatibil cu Mine. Există oameni care spun că sunt compatibili cu Mine, dar asemenea oameni se închină la idoli neclari. Deși recunosc numele Meu ca fiind sfânt, ei merg pe o cărare opusă Mie, iar cuvintele lor sunt pline de aroganță și siguranță de sine. Asta fiindcă, la bază, ei sunt cu toții împotriva Mea și incompatibili cu Mine. În fiecare zi, ei caută urmele Mele în Biblie și găsesc, la întâmplare, pasaje „potrivite”, pe care le citesc la nesfârșit și le recită ca pe scripturi. Ei nu știu cum să fie compatibili cu Mine, nici ce înseamnă să fie împotriva Mea. Ei doar citesc scripturile orbește. În Biblie, închid un Dumnezeu nedeslușit, pe care nu L-au văzut niciodată și pe care sunt incapabili să-L vadă, și pe care Îl scot afară să Îl contemple în tihnă. Ei cred în existența Mea numai prin prisma Bibliei și pun semnul egal între Mine și Biblie; fără Biblie Eu nu exist, iar fără Mine nu există Biblie. Ei nu dau nicio atenție existenței sau acțiunilor Mele, ci dedică o atenție extremă și deosebită fiecărui cuvânt din Scriptură. Mult mai mulți chiar cred că Eu nu ar trebui să fac nimic din ce doresc să fac decât dacă acest lucru este profețit de Scriptură. Ei acordă prea multă importanță Scripturii. Se poate spune că văd cuvintele întocmai ca fiind prea importante, mergând până la a folosi versete din Biblie pentru a măsura fiecare cuvânt spus de Mine și pentru a Mă condamna. Ceea ce caută ei nu este calea compatibilității cu Mine sau calea compatibilității cu adevărul, ci calea compatibilității față de cuvintele Bibliei, și cred că orice lucru care nu este conform Bibliei este,

fără excepție, în afara lucrării Mele. Oare nu sunt astfel de oameni urmașii ascultători ai fariseilor? Fariseii evrei foloseau legea lui Moise pentru a-L condamna pe Isus. Ei nu căutau compatibilitate cu Isus în acea epocă, ci urmau cu sârg legea în litera ei, până acolo încât, după ce L-au condamnat pentru că nu respectase legea Vechiului Testament și că nu era Mesia – în cele din urmă, L-au pironit pe inocentul Isus pe cruce. Care era substanța lor? Nu era oare aceea că nu căutau calea compatibilității cu adevărul? Erau preocupați până la obsesie de fiecare cuvânt al Scripturii, nedând nicio atenție intențiilor Mele, și nici pașilor și metodelor lucrării Mele. Ei nu erau oameni care să caute adevărul, ci oameni care se agățau rigid de cuvinte; nu erau oameni care să creadă în Dumnezeu, ci oameni care credeau în Biblie. În esență, erau câinii de pază ai Bibliei. Pentru a proteja interesele Bibliei, a susține demnitatea Bibliei și pentru a proteja reputația Bibliei, ei au mers până acolo încât L-au răstignit pe Isus Cel milostiv pe cruce. Ei au făcut acest lucru doar de dragul de a proteja Biblia și de a păstra statutul fiecărui cuvânt din Biblie în inimile oamenilor. Prin urmare, au preferat să renunțe la viitorul lor și la jertfa de păcat pentru a-L condamna pe Isus, care nu era în conformitate cu doctrina Scripturii. Oare nu erau ei toți niște lachei ai fiecărui cuvânt din Scriptură?

Dar oamenii de astăzi? Hristos a venit ca să elibereze adevărul, însă aceștia mai degrabă L-ar alunga din această lume pentru a-și putea câștiga intrarea în rai și pentru a primi har. Mai degrabă ar nega complet venirea adevărului, pentru a proteja interesele Bibliei, și mai degrabă L-ar crucifica din nou pe Hristosul reîntors în trup, pentru a asigura existența veșnică a Bibliei. Cum poate omul să primească mântuirea Mea când inima sa este atât de înrăită, iar natura sa atât de potrivnică Mie? Trăiesc printre oameni, însă omul nu Îmi cunoaște existența. Când Îmi revărs lumina asupra omului, el tot rămâne neștiutor de existența Mea. Când Îmi dezlănțui mânia asupra

omului, el Îmi neagă existența cu și mai mare tărie. Omul caută compatibilitate cu cuvintele și compatibilitate cu Biblia, însă nici măcar o singură persoană nu vine dinaintea Mea să caute calea compatibilității cu adevărul. Omul se uită în sus către Mine în rai și are un deosebit interes pentru existența Mea în rai, dar nimănui nu îi pasă de Mine Cel întrupat, fiindcă Eu, Cel care trăiesc printre oameni, sunt pur și simplu prea neînsemnat. Cei care caută doar compatibilitate cu cuvintele Bibliei și cei care caută numai compatibilitate cu un Dumnezeu nedeslușit sunt o priveliște neplăcută ochilor Mei. Aceasta pentru că ceea ce venerează ei sunt cuvinte moarte și un Dumnezeu care le poate da comori nemăsurate; ceea ce venerează ei este un Dumnezeu care S-ar lăsa la mila omului și un Dumnezeu care nu există. Prin urmare, ce ar putea astfel de oameni să câștige de la Mine? Omul este, pur și simplu, neînsemnat dincolo de cuvinte. Cei care sunt împotriva Mea, care vin cu cereri nelimitate la Mine, care nu au nicio dragoste de adevăr, care se răzvrătesc împotriva Mea – cum ar putea fi ei compatibili cu Mine?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos”

Există cei care citesc Biblia în bisericile mari și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei I se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat îi perturbă pe cei care încearcă să umble pe calea cea dreaptă și obstacole care îi

împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă „o constituție zdravănă”, dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane? Aceia care se stimează nespus în prezența lui Dumnezeu sunt cei mai abjecți dintre oameni, în timp ce aceia care se cred modești sunt cei mai onorați. Și aceia care cred că ei cunosc lucrarea lui Dumnezeu și care, mai mult, sunt în stare să proclame altora lucrarea lui Dumnezeu în sunet de fanfară chiar în timp ce se uită direct la El – aceștia sunt cei mai ignoranți oameni. Astfel de oameni sunt fără mărturia lui Dumnezeu, aroganți și plini de îngâmfare. Aceia care cred că au prea puțină cunoaștere de Dumnezeu, în ciuda faptului că au experiență reală și cunoștințe practice despre El, sunt cei mai iubiți de El. Doar astfel de oameni au o mărturie adevărată și sunt cu adevărat capabili să fie desăvârșiți de Dumnezeu. Aceia care nu înțeleg voia lui Dumnezeu sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care înțeleg voia lui Dumnezeu și totuși, nu practică adevărul, sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și totuși, merg împotriva esenței cuvintelor lui Dumnezeu, sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care au noțiuni despre Dumnezeul întrupat și, în plus, le trece prin minte să se dedea răzvrătirii sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care Îl supun judecății pe Dumnezeu sunt adversarii lui Dumnezeu; și oricine e incapabil să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să fie martor pentru El, este un adversar al lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu”

Uitați-vă la liderii fiecărei confesiuni – toți sunt aroganți și neprihăniți de sine, iar interpretările lor privind Biblia sunt în afara contextului și sunt ghidate de propriile noțiuni și închipuiri. Toți se bazează pe talente și

erudiție pentru a-și face lucrarea. Oare, dacă nu ar putea predica deloc, i-ar urma acei oameni? Ei posedă, la urma urmei, ceva cunoaștere și pot predica despre vreo doctrină sau știu cum să-i convingă pe alții și cum să se folosească de unele trucuri. Le folosesc pentru a-i înșela și a-i aduce pe oameni înaintea lor. Acei oameni cred în Dumnezeu cu numele, dar, în realitate, ei își urmează liderii. Când întâlnesc pe cineva care predică adevărata cale, unii dintre ei spun: „Trebuie să-l consultăm pe liderul nostru cu privire la credință”. Vedeți cum oamenii încă au nevoie de acordul și aprobarea celorlalți când cred în Dumnezeu și acceptă adevărata cale – nu este aceasta o problemă? Atunci, ce au devenit acei lideri? Nu au devenit ei farisei, păstori falși, antihriști și obstacole pentru acceptarea de către oameni a adevăratei căi? Astfel de oameni sunt întocmai de genul lui Pavel.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Noi am predicat Evanghelia în mod repetat multor lideri din cercurile religioase, dar, indiferent de modul în care avem părtășie cu ei despre adevăr, ei nu vor să-l accepte. De ce este așa? Pentru că aroganța a devenit a doua natură a lor și Dumnezeu nu mai are un loc în inimile lor. Unii oameni pot spune: „Oamenii aflați sub conducerea unor anumiți pastori din lumea religioasă au într-adevăr multă determinare; e ca și cum Îl au pe Dumnezeu în mijlocul lor.” Crezi că a avea entuziasm înseamnă a avea motivație? Indiferent cât de mărețe ar putea suna teoriile acelor pastori, Îl cunosc ei oare pe Dumnezeu? Dacă s-ar teme cu adevărat de Dumnezeu în adâncul lor, ar face ca oamenii să-i urmeze și să-i înalțe? I-ar putea controla pe alții? Ar îndrăzni să-i împiedice pe alții să caute adevărul și să cerceteze calea adevărată? Dacă ei cred că oile lui Dumnezeu sunt de fapt ale lor, că ele ar trebui toate să asculte de ei, atunci asta nu înseamnă că se văd pe ei înșiși drept Dumnezeu? Astfel de oameni sunt chiar mai răi decât fariseii. Nu sunt ei adevărați antihriști?

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O natură arogantă stă la originea împotrivirii omului față de Dumnezeu”

Doriți să cunoașteți motivul pentru care fariseii I se împotriveau lui Isus? Vreți să cunoașteți esența fariseilor? Ei erau plini de fantezii cu privire la Mesia. Mai mult decât atât, ei credeau numai că Mesia va veni și, cu toate acestea, nu au urmărit viața-adevăr. Și astfel, chiar și astăzi ei încă Îl mai așteaptă pe Mesia, pentru că nu au nicio cunoaștere despre calea vieții, și nu știu care este calea adevărului. Cum, spuneți voi, ar putea asemenea oameni nesăbuiți, încăpățânați și ignoranți să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să-L vadă pe Mesia? Ei I s-au împotrivit lui Isus pentru că nu cunoșteau direcția lucrării Duhului Sfânt, pentru că nu cunoșteau calea adevărului rostită de Isus și, mai mult decât atât, pentru că nu L-au înțeles pe Mesia. Și, din moment ce ei nu-L văzuseră niciodată pe Mesia și nu fuseseră niciodată în compania lui Mesia, ei au făcut greșeala de a se agăța de simplul nume al lui Mesia, în timp ce se opuneau esenței lui Mesia, prin orice mijloace posibile. Acești farisei, în esență, erau încăpățânați, aroganți și nu se supuneau adevărului. Principiul credinței lor în Dumnezeu era: indiferent cât de profundă e predicarea Ta, indiferent cât de înaltă e autoritatea Ta, Tu nu ești Hristos decât dacă ești numit Mesia. Nu este această credință absurdă și ridicolă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”

Demonii și duhurile rele au alergat dezlănțuiți pe pământ pentru o vreme și au sigilat atât intențiile cât și efortul conștiincios al lui Dumnezeu așa de strâns că sunt de nepătruns. Cu adevărat, e un păcat mortal! Cum poate Dumnezeu să nu Se simtă neliniștit? Cum poate Dumnezeu să nu Se simtă înfuriat? Ei au îngreunat grav lucrarea lui Dumnezeu și i s-au împotrivit: cât de răzvrătiți! Chiar și acei demoni, mari și mici, se poartă ca

niște șacali la călcâiele leului și urmează curentul cel rău, născocind tulburări în timp ce se duc. Știind adevărul, i se împotrivesc intenționat, acești fii ai răzvrătirii! Este ca și cum, acum că împăratul lor din iad a urcat pe tronul împărătesc, ei au devenit îngâmfați și mulțumiți de sine, tratându-i pe toți ceilalți cu dispreț. Câți dintre ei caută adevărul și urmează dreptatea? Sunt cu toții fiare, cu nimic mai buni decât porcii și câinii, în fruntea unui nor de muște urât mirositoare, bălăngănind din capete cu fudulă trufie și stârnind tot felul de necazuri,[1] în mijlocul unei grămezi de bălegar. Ei cred că al lor rege al iadului e cel mai măreț rege dintre toți, fără a ști câtuși de puțin că ei înșiși nu sunt nimic mai mult decât niște muște împuțite. Și totuși, profită de puterea porcilor și a câinilor pe care îi au ca părinți pentru a ponegri existența lui Dumnezeu. Ca muște mărunte ce sunt, ei cred că părinții lor sunt la fel de mari ca o balenă albastră.[2] Prea puțin știu ei că, în timp ce ei înșiși sunt minusculi, părinții lor sunt porci și câini necurați de sute de milioane de ori mai mari decât ei. Inconștienți de propria lor josnicie, se bazează pe duhoarea de putrefacție emanată de acei porci și câini ca să alerge razna, crezând în zadar că procreează generații viitoare, uitând de rușine! Cu aripi verzi pe spate (asta se referă la faptul că pretind a crede în Dumnezeu), sunt plini de sine și se laudă pretutindeni cu frumusețea și alura lor, în timp ce aruncă în secret impuritățile de pe propriile corpuri asupra omului. Ba mai mult, sunt peste măsură de mulțumiți de sine, ca și cum pot folosi o pereche de aripi de culoarea curcubeului pentru a-și ascunde impuritățile, iar prin aceste mijloace, ei își aduc persecuția asupra existenței adevăratului Dumnezeu (asta se referă la ce se întâmplă în spatele scenelor din lumea religioasă). Cum să știe omul că, oricât pot fi de fermecător de frumoase aripile unei muște, musca în sine nu e până la urmă altceva decât o creatură minusculă, cu un pântec plin de murdărie și un corp acoperit de germeni? Pe socoteala porcilor și câinilor pe

care îi au ca părinți, ei fug ca apucații de-a curmezișul ținutului (acest lucru se referă la modul în care oficialii religioși care-L persecută pe Dumnezeu se bazează pe un susținerea puternică a guvernului națiunii pentru a trăda pe adevăratul Dumnezeu și adevărul), neînfrânați în sălbăticia lor. E ca și cum fantomele fariseilor evrei s-au întors împreună cu Dumnezeu la națiunea marelui balaur roșu, înapoi la vechiul lor cuib. Ei au început o nouă rundă de persecuții, continuându-și lucrarea din urmă cu câteva mii de ani. Acest grup de degenerați cu siguranță va pieri de pe pământ în cele din urmă! S-ar părea că, după câteva milenii, duhurile necurate au devenit chiar mai viclene și șirete. Ele se gândesc în mod constant la modalități de a submina lucrarea lui Dumnezeu în secret. Cu trucuri și șiretlicuri berechet, ei își doresc să reconstituie în patria lor tragedia de acum câteva mii de ani, împingându-L pe Dumnezeu aproape de punctul de a scoate un strigăt puternic. Cu greu poate El să Se abțină de la a Se reîntoarce la al treilea cer pentru a-i nimici.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (7)"

Note de subsol:

1. „Stârnind tot felul de necazuri" se referă la modul în care oamenii care sunt demonici provoacă dezordine, împiedicând și opunându-se lucrării lui Dumnezeu.

2. „Albastră" este folosit cu sens batjocoritor. Este o metaforă a felului în care muștele sunt atât de mici, încât porcii și câinii par la fel de mari ca balenele pentru acestea.

Fragmente din filme similare

Cum deosebim fariseii vremurilor noastre

De ce pastorii și prezbiterii se împotrivesc și condamnă cu înverșunare întoarcerea Domnului Isus

Mărturii similare bazate pe experiențe

Alegerea unui preot catolic

Am biruit ispita Satanei

Imnuri similare

Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos

Cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu I se împotrivesc

d. Dacă pastorii și prezbiterii religioși sunt într-adevăr desemnați de Dumnezeu și dacă a asculta de pastori și prezbiteri înseamnă a asculta de Dumnezeu și a-L urma

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Când alege un om să Îl slujească, Dumnezeu are întotdeauna principiile Sale. A-L sluji pe Dumnezeu nu este în niciun caz cum își imaginează lumea, că este pur și simplu o chestiune de entuziasm. Astăzi, vedeți că toți cei care slujesc înaintea lui Dumnezeu fac acest lucru deoarece au călăuzirea lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt și deoarece sunt oameni care caută adevărul. Acestea sunt condițiile minime pentru toți cei care Îl slujesc pe Dumnezeu.

A-L sluji pe Dumnezeu nu este o sarcină simplă. Cei a căror fire coruptă rămâne neschimbată nu pot niciodată să Îl slujească pe Dumnezeu. Dacă firea ta nu a fost judecată și mustrată de cuvintele lui Dumnezeu, atunci firea ta încă îl reprezintă pe Satana, ceea ce demonstrează că Îl slujești pe Dumnezeu din cauza bunelor intenții personale, că slujirea ta se bazează pe natura ta satanică. Tu Îl slujești pe Dumnezeu potrivit caracterului tău firesc și preferințelor tale personale. Mai mult, gândești mereu că lucrurile pe care ești dispus să le faci sunt plăcute pentru Dumnezeu și că lucrurile pe care nu îți dorești să le faci sunt cele pe care Dumnezeu le urăște; lucrezi în conformitate deplină cu propriile tale preferințe. Se poate numi aceasta slujire a lui Dumnezeu? În ultimă instanță, în firea vieții tale nu va avea loc nici cea mai mică schimbare; în schimb, slujirea ta te va face și mai încăpățânat, astfel înrădăcinându-ți profund firea coruptă și, drept urmare, în tine se vor naște reguli despre slujirea lui

Dumnezeu care, în principal, se bazează pe propriul tău caracter și pe experiențele rezultate din slujirea potrivită propriei tale firi. Acestea sunt experiențele și lecțiile omului. Reprezintă filosofia omului pentru interacțiunile lumești. Oamenii de acest fel pot fi clasificați ca farisei și conducători religioși. Dacă nu se trezesc niciodată și nu se pocăiesc, atunci cu siguranță vor deveni hristoșii falși și antihriștii care îi induc pe oameni în eroare în zilele de pe urmă. Hristoșii falși și antihriștii despre care s-a vorbit se vor ridica din rândul unor astfel de oameni. Dacă aceia care Îl slujesc pe Dumnezeu sunt călăuziți de propriul lor caracter și acționează potrivit voinței lor proprii, riscă să fie eliminați în orice clipă. Cei care recurg la mulțimea anilor lor de experiență dobândită în slujba lui Dumnezeu ca să câștige inimile altora, să le facă morală și să îi constrângă și să se înalțe – și care nu se pocăiesc niciodată, care nu-și mărturisesc păcatele niciodată și care nu renunță niciodată la beneficiile acordate de poziția pe care o au – acești oameni vor cădea înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt oameni asemenea lui Pavel, luându-și prea multe libertăți în baza vechimii lor și etalându-și calitățile. Dumnezeu nu va desăvârși astfel de oameni. O astfel de slujire tulbură lucrarea lui Dumnezeu. Oamenii se agață întotdeauna de cele vechi. Se agață de noțiuni din trecut, de orice din vremuri trecute. Acesta este un obstacol mare în calea slujirii lor. Dacă nu te poți debarasa de ele, aceste lucruri îți vor distruge întreaga viață. Dumnezeu nu te va lăuda nicidecum, nici dacă îți rupi picioarele alergând sau te spetești lucrând din greu, nici dacă ești martirizat în slujba ta față de Dumnezeu. Dimpotrivă: îți va spune că ești un făcător de rele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujirea religioasă trebuie curățită”

Acei cineva care stau în amvon au studiat cu toții teologia, sunt instruiți la seminar, dețin cunoștințe teologice și teorie – sunt, în esență, pilonul creștinismului. Creștinismul îi pregătește pe acești oameni să

predice în amvon, să meargă pretudindeni predicând și lucrând. Ei cred că valoarea creștinismului stă în oameni atât de capabili precum acești studenți la teologie, acești pastori și teologi care țin predici; ei sunt capitalul lor. Dacă pastorul unei biserici a absolvit un seminar, e bun la explicarea Scripturii, a citit câteva cărți spirituale, are ceva cunoștințe și e priceput la cuvinte, atunci biserica prosperă și are o reputație mult mai bună decât alte biserici. Ce susțin acești oameni din creștinism? Cunoașterea. Și de unde vine această cunoaștere? A fost transmisă din cele mai vechi timpuri. În vremurile străvechi exista Scriptura, care a fost transmisă din generație în generație, fiecare generație citind-o și învățând-o până în prezent. Omul a împărțit Biblia în diferite secțiuni și a creat diverse ediții în care oamenii să se cufunde și pe care să le învețe. Dar ce învață ei nu e cum să înțeleagă adevărul și să-L cunoască pe Dumnezeu sau cum să înțeleagă voia lui Dumnezeu și să dobândească teama de Dumnezeu și ferirea de rău; în schimb, ei se cufundă în cunoștințele conținute în ele. Cel mult, cercetează tainele incluse în acestea, se uită să vadă ce profeții din Cartea Apocalipsei s-au împlinit într-o anumită perioadă, când vor sosi marile dezastre, când va veni mileniul – acestea sunt lucrurile pe care le studiază. Și este ceea ce studiază ei legat de adevăr? Nu. De ce studiază lucruri care nu au nicio legătură cu adevărul? Cu cât le studiază mai mult, cu atât cred că înțeleg mai mult și cu atât se echipează mai mult cu slove și doctrine. Capitalul lor crește și el. Cu cât calificările lor sunt mai înalte, cu atât cred că sunt mai capabili, cu atât își consideră mai împlinită credința în Dumnezeu și cu atât cred că e mai probabil să fie mântuiți și să intre în Împărăția cerească.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea a treia)”

Lucrarea din mintea omului este prea ușor de realizat de către el. Pastorii și liderii din lumea religioasă, de exemplu, se bazează pe darurile și

pozițiile lor pentru a-și săvârși lucrarea. Oamenii care îi urmează pentru o perioadă lungă vor fi infectați de darurile lor și influențați de parte din ființa lor. Ei se concentrează pe darurile, abilitățile și cunoștințele oamenilor și acordă atenție unor lucruri supranaturale și multor doctrine profunde și nerealiste (desigur, aceste doctrine profunde sunt inaccesibile). Ei nu se concentrează pe schimbările din firile oamenilor, ci mai degrabă asupra formării oamenilor ca ei să predice și să lucreze, îmbunătățind cunoștințele oamenilor și doctrinele religioase abundente. Ei nu se concentrează pe cât de mult se schimbă firea omului și nici pe cât de mult înțeleg oamenii din adevăr. Ei nu se preocupă de esența oamenilor și cu atât mai puțin încearcă să cunoască starea normală și anormală a oamenilor. Ei nu contracarează noțiunile oamenilor și nici nu își dezvăluie noțiunile, cu atât mai puțin emondează oamenii pentru lipsurile sau corupția lor. Majoritatea celor care îi urmează îi servesc cu darurile lor naturale, iar tot ceea ce lansează ei sunt noțiuni religioase și teorii teologice, care nu au legătură cu realitatea și sunt complet incapabile să îi ofere viață omului. De fapt, esența lucrării lor este cultivarea talentului, educarea unei persoane care nu are nimic într-un absolvent talentat al unui seminar care, mai târziu, va merge să lucreze și să conducă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Toți pastorii și prezbiterii lumii religioase sunt oameni care studiază cunoștințele biblice și teologia; sunt farisei ipocriți care se împotrivesc lui Dumnezeu. […] Sunt cu adevărat credincioși cei din creștinism și catolicism care studiază Biblia, teologia și chiar istoria lucrării lui Dumnezeu? Sunt ei diferiți de credincioșii și adepții lui Dumnezeu despre care vorbește El? În ochii lui Dumnezeu, sunt oare credincioși? Nu, ei studiază teologia, Îl studiază pe Dumnezeu, dar nu-L urmează și nu sunt

martori pentru El. Îl studiază pe Dumnezeu la fel cum studiază alții istoria, filosofia, dreptul, biologia sau astronomia. Doar că nu le plac știința sau alte materii – le place îndeosebi să studieze teologia. Care este finalul căutării lor de bucăți și fragmente din lucrarea lui Dumnezeu pentru a-L studia? Pot descoperi existența lui Dumnezeu? Nu, niciodată. Pot să înțeleagă voia Lui? (Nu.) De ce? Pentru că trăiesc în cuvinte, în cunoaștere, în filosofie, în mintea umană și în gândurile umane; nu-L vor vedea niciodată pe Dumnezeu și nu vor fi luminați de Duhul Sfânt. Cum îi clasifică Dumnezeu? Ca non-credincioși, ca necredincioși. Acești necredincioși și non-credincioși se amestecă în așa-zisa comunitate creștină, purtându-se ca niște credincioși în Dumnezeu, ca niște creștini, dar, în realitate, Îl slăvesc ei cu adevărat pe Dumnezeu? Au o supunere adevărată? (Nu.) De ce? Un lucru este cert: mulți dintre ei nu cred în existența lui Dumnezeu în inimile lor; nu cred că Dumnezeu a creat lumea și este suveran peste toate lucrurile și cred și mai puțin că Dumnezeu poate deveni trup. Ce înseamnă această lipsă de credință? Înseamnă că se îndoiesc și tăgăduiesc. Ba chiar adoptă o atitudine de a nu spera că profețiile rostite de Dumnezeu, în special cele referitoare la dezastre, se vor împlini sau vor avea loc. Aceasta e atitudinea lor față de credința în Dumnezeu și este esența și adevărata față a așa-zisei lor credințe. Acești oameni Îl studiază pe Dumnezeu fiindcă sunt interesați îndeosebi de subiectul și cunoașterea teologiei și de faptele istorice ale lucrării lui Dumnezeu; sunt, pur și simplu, un grup de intelectuali care studiază teologia. Acești intelectuali nu cred în existența lui Dumnezeu, deci cum reacționează când El vine să lucreze, când cuvintele Lui se împlinesc? Care este prima lor reacție când aud că Dumnezeu a devenit trup și a început o nouă lucrare? „Imposibil!” Condamnă orice persoană care predică noul nume al lui Dumnezeu și noua Lui lucrare și chiar vor să o omoare sau să o elimine. Ce fel de manifestare este aceasta? Nu este

manifestarea unui antihrist tipic? Ce diferență există între ei și fariseii, arhiereii și cărturarii din vechime? Sunt ostili față de lucrarea lui Dumnezeu, față de judecata Lui din zilele de pe urmă, față de întruparea lui Dumnezeu și, chiar mai mult, sunt ostili față de împlinirea profețiilor Lui. Își spun în sinea lor: „Dacă nu devii trup, dacă ești în forma unui corp spiritual, atunci ești Dumnezeu; dacă ești întrupat și devii o persoană, atunci nu ești Dumnezeu și nu Te recunoaștem.” Ce implică acest lucru? Înseamnă că, atât timp cât sunt aici, nu-I vor permite lui Dumnezeu să devină trup. Nu este acesta un antihrist tipic? E un veritabil antihrist.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea a treia)”

Acei farisei evrei, înalți preoți și cărturari ai Epocii Legii au crezut nominal în Dumnezeu, dar au întors spatele căii Lui și chiar L-au răstignit pe Dumnezeul întrupat. Ar fi putut, atunci, credința lor să fi câștigat aprobarea lui Dumnezeu? (Nu.) Dumnezeu îi desemnase deja drept oameni de credință iudaică, drept membri ai unui grup religios. Iar Dumnezeu îi vede la fel pe cei care cred astăzi în Isus, ca membri ai unui grup religios, prin aceea că El nu îi recunoaște precum membri ai bisericii Sale sau precum credincioși în El. De ce ar condamna Dumnezeu lumea religioasă în acest fel? Pentru că toți membrilor grupurilor religioase, în special conducătorii de nivel înalt ai diferitelor confesiuni, nu au o inimă care se teme de Dumnezeu și nici nu sunt adepți ai voii lui Dumnezeu. Toți sunt non-credincioși. Ei nu cred în întrupare, cu atât mai puțin acceptă adevărul. Ei nu caută, nu se interesează, nu examinează și nu acceptă niciodată lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă sau adevărurile pe care le exprimă El, ci merg direct la condamnarea și hulirea lucrării întrupării lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Se poate vedea clar în asta că ei pot crede, cu numele, în Dumnezeu, dar Dumnezeu nu îi recunoaște ca fiind

credincioși în El; El spune că sunt răufăcători, că nimic din ceea ce fac ei nu are nici cea mai mică legătură cu lucrarea Sa de mântuire, că sunt necredincioși care sunt în afara cuvintelor Sale. De credeți în Dumnezeu așa cum credeți acum, nu va veni ziua când și voi veți fi reduși la adepți religioși? Credința în Dumnezeu din interiorul religiei nu poate dobândi mântuirea – de ce anume? Dacă nu puteți spune de ce se întâmplă acest lucru, asta arată că nu înțelegeți câtuși de puțin nici adevărul, nici voia lui Dumnezeu. Cel mai tragic lucru care se poate întâmpla cu credința în Dumnezeu este să fie redusă la religie și alungată de către Dumnezeu. E un lucru de neînchipuit pentru om, iar cei care nu înțeleg adevărul nu pot vedea niciodată clar această chestiune. Spuneți-Mi, când o biserică s-a transformat treptat într-o religie în ochii lui Dumnezeu și a devenit o confesiune pe parcursul anilor mulți și îndelungați de la începuturile ei, sunt oamenii din ea candidați la mântuirea lui Dumnezeu? Sunt ei membri ai familiei Sale? (Nu.) Nu sunt. Pe ce drum merg acești oameni care, nominal, cred în adevăratul Dumnezeu, însă sunt considerați de El a fi oameni religioși? Drumul pe care îl parcurg este unul pe care poartă steagul credinței în Dumnezeu, însă nu urmează niciodată calea Lui; este unul pe care cred în El, însă nu Îl venerează, ci chiar se leapădă de El; este unul pe care pretind a crede în Dumnezeu, însă I se împotrivesc, crezând, nominal, în numele lui Dumnezeu, în adevăratul Dumnezeu, dar închinându-se Satanei diavolul și angajându-se în operațiuni omenești și stabilind o împărăție independentă, omenească. Acesta e drumul pe care îl parcurg. Privind la drumul pe care îl parcurg, este evident că sunt o grămadă de non-credincioși, o bandă de antihriști, un grup de satane și diavoli care și-au propus în mod explicit să se împotrivească lui Dumnezeu și să-I perturbe lucrarea. Aceasta este esența lumii religioase. Un grup de astfel de oameni are ceva de-a face cu planul de gestionare al lui Dumnezeu pentru mântuirea omului? (Nu.) Odată ce

credincioșii în Dumnezeu, oricât de mulți ar putea fi, au modul lor de credință definit de Dumnezeu drept o confesiune sau un grup, atunci și ei sunt definiți de Dumnezeu precum cei care nu pot fi mântuiți. De ce spun asta? Un grup fără lucrarea sau îndrumarea lui Dumnezeu, care nu I se supune și nu I se închină deloc, poate crede în mod nominal în Dumnezeu, dar sunt preoții și prezbiterii din religie cei pe care ei îi urmează și de care ascultă, iar preoții și prezbiterii din religie sunt, prin esența lor, satanici și ipocriți. Prin urmare, ceea ce urmează și de care ascultă acei oameni sunt Satana și diavolii. În inimile lor, ei practică credința în Dumnezeu, dar, de fapt, sunt manipulați de om, supuși orchestrărilor și stăpânirii omenești. Deci, în termeni esențiali, cei pe care ei îi urmează și de care ascultă sunt Satana și diavolii și forțele răului care se împotrivesc lui Dumnezeu și dușmanii lui Dumnezeu. Ar mântui Dumnezeu o bandă de oameni ca aceasta? (Nu.) De ce nu? Ei bine, sunt astfel de oameni capabili de pocăință? Nu; nu se vor pocăi. Ei se angajează în operațiuni omenești și inițiative omenești sub steagul credinței în Dumnezeu, opunându-se planului de gestionare al lui Dumnezeu pentru mântuirea omului, rezultatul final fiind că vor înfrunta disprețul și respingerea lui Dumnezeu. E imposibil ca Dumnezeu să-i mântuiască pe acești oameni; ei sunt incapabili de pocăință și, deoarece au fost luați de Satana, Dumnezeu îi dă pe mâna acestuia.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cu frică față de Dumnezeu putem să pășim pe calea mântuirii”

Unii oameni nu se bucură de adevăr, cu atât mai puțin de judecată. În schimb, se bucură de putere și bogății; se spune că astfel de oameni caută puterea. Ei caută în lume numai acele confesiuni cu influență și pe acei pastori și învățători care vin din seminarii. Deși au acceptat calea adevărului, ei cred doar pe jumătate; nu sunt capabili să-și dedice inima și

mintea cu totul, gurile lor rostesc cuvinte despre sacrificarea pentru Dumnezeu, dar ochii lor sunt concentrați pe marii învățători și pastori, iar la Hristos nu se uită a doua oară. Inimile lor sunt ahtiate după faimă, bogăție și glorie. Ei nu cred că se pune problema ca o astfel de persoană modestă să fie capabilă să cucerească atât de mulți, ca o persoană atât de neînsemnată ar putea să-l desăvârșească pe om. Ei cred că e cu neputință că acești nimeni aflați printre praf și grămezi de bălegar să fie oamenii aleși de Dumnezeu. Ei cred că dacă astfel de oameni ar fi obiectul mântuirii lui Dumnezeu, atunci cerul și pământul s-ar întoarce cu susul în jos și toți oamenii ar izbucni în râs. Ei cred că dacă Dumnezeu ar alege astfel de nimeni pentru a fi desăvârșiți, atunci acei mari oameni ar deveni Însuși Dumnezeu. Perspectivele lor sunt întinate de necredință; pe lângă faptul că nu cred, ei sunt pur și simplu bestii absurde. Căci ei prețuiesc doar statutul, prestigiul și puterea și respectă doar grupurile și confesiunile mari. Ei nu au niciun respect față de toți cei conduși de Hristos; sunt simpli trădători care I-au întors spatele lui Hristos, adevărului și vieții.

Ceea ce admiri tu nu este umilința lui Hristos, ci acei falși păstori cu o reputație proeminentă. Nu adori frumusețea sau înțelepciunea lui Hristos, ci pe acei libertini care se tăvălesc în mizeria lumii. Râzi de durerea lui Hristos care nu are unde să-Și așeze capul, dar admiri acele cadavre care vânează jertfele și trăiesc în depravare. Nu ești dispus să suferi alături de Hristos, dar te arunci cu bucurie în brațele acelor antihriști nesăbuiți, deși ei îți furnizează doar trup, cuvinte și control. Chiar și acum inima ta încă se întoarce către ei, către reputația lor, către statutul și către influența lor. Și, totuși, continui să ai o atitudine prin care percepi lucrarea lui Hristos ca fiind greu de acceptat și o refuzi. Acesta este motivul pentru care spun că îți lipsește credința de a-L recunoaște pe Hristos. Motivul pentru care L-ai urmat până în ziua de astăzi este doar pentru că nu ai avut altă opțiune. O

serie de imagini grandioase se înalță întotdeauna în inima ta; nu poți uita fiecare cuvânt și fiecare faptă a lor, nici cuvintele și mâinile lor influente. Ei sunt, în inima voastră, întotdeauna superiori și întotdeauna eroi. Dar aceasta nu este astfel pentru Hristos Cel de astăzi. El este întotdeauna nesemnificativ în inima ta și întotdeauna nedemn de teamă. Căci este prea obișnuit, are prea puțină influență și este departe de a fi grandios.

În orice caz, Eu spun că toți aceia care nu prețuiesc adevărul sunt neîncrezători și trădători ai adevărului. Astfel de oameni nu vor primi niciodată aprobarea lui Hristos. Ați identificat acum cât de multă necredință este în voi și cât de multă trădare a lui Hristos? Vă îndemn astfel: din moment ce ați ales calea adevărului, atunci ar trebui să vă devotați cu toată inima; nu fiți ambivalenți sau fără entuziasm. Trebuie să înțelegeți că Dumnezeu nu aparține lumii și nici vreunei alte persoane, ci tuturor acelora care cred cu adevărat în El, tuturor acelora care Îl venerează și tuturor acelora care Îi sunt devotați și credincioși Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?”

Fragmente din filme similare

Pastorii și prezbiterii sunt cu adevărat numiți de Domnul?

Înseamnă ascultarea de pastori și prezbiteri acelaşi lucru cu ascultarea față de Dumnezeu?

Poate Papa să-l reprezinte pe Dumnezeu? Dacă ascultăm de Papă înseamnă că-L ascultăm pe Dumnezeu?

Predici similare

Dacă urmați conducătorii religioși înseamnă că Îl urmați pe Dumnezeu?

Imnuri similare

Omul nu are credință adevărată în Hristos

A crede în Dumnezeu, dar a nu accepta adevărul înseamnă să fii necredincios

e. Ce înseamnă a-L urma pe Dumnezeu și ce înseamnă a-l urma pe om

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează” (Ioan 10:27).

„Ei Îl urmează pe Miel oriunde merge” (Apocalipsa 14:4).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Cel mai important aspect în urmarea lui Dumnezeu este ca totul să fie în conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu de astăzi: indiferent dacă tu cauți intrarea în viață sau împlinirea voii lui Dumnezeu, totul ar trebui să fie centrat pe cuvintele lui Dumnezeu de astăzi. Dacă ceea ce comunici și cauți nu este centrat în jurul cuvintelor lui Dumnezeu de astăzi, atunci ești străin de cuvintele lui Dumnezeu și în totalitate lipsit de lucrarea Duhului Sfânt. Dumnezeu dorește oameni care să-I calce pe urme. Indiferent cât de minunat și pur este ceea ce ai înțeles înainte, Dumnezeu nu dorește așa ceva și, dacă nu poți renunța la astfel de lucruri, atunci acestea vor fi un obstacol imens în calea pătrunderii tale în viitor. Toți cei care sunt capabili să urmeze lumina prezentă a Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Oamenii din veacurile trecute au călcat, de asemenea, pe urmele pașilor lui Dumnezeu, dar nu au putut să urmeze până astăzi; aceasta este binecuvântarea oamenilor din zilele de pe urmă. Cei care pot urma lucrarea prezentă a Duhului Sfânt și care sunt capabili să urmeze pașii lui Dumnezeu astfel încât să-L urmeze pe Dumnezeu oriunde îi conduce – aceștia sunt oameni care sunt binecuvântați de Dumnezeu. Cei care nu urmează lucrarea prezentă a Duhului Sfânt nu au pătruns în lucrarea cuvintelor lui Dumnezeu și, indiferent cât de mult

lucrează, cât de mari sunt suferințele lor sau cât de mult se zbat, nimic din acestea nu înseamnă ceva pentru Dumnezeu, iar El nu îi va lăuda. Astăzi, toți cei care urmează cuvintele actuale ale lui Dumnezeu sunt în curentul Duhului Sfânt; cei care sunt străini de cuvintele lui Dumnezeu de astăzi sunt în afara curentului Duhului Sfânt și astfel de oameni nu sunt lăudați de Dumnezeu. […] „Urmărirea lucrării Duhului Sfânt" înseamnă să înțelegi voia lui Dumnezeu astăzi, să fii capabil să acționezi în conformitate cu cerințele actuale ale lui Dumnezeu, să fii capabil să I te supui și să-L urmezi pe Dumnezeul de astăzi și să pătrunzi în conformitate cu cele mai noi cuvântări ale lui Dumnezeu. Numai unul ca acesta e cineva care urmează lucrarea Duhului Sfânt și este în curentul Duhului Sfânt. Astfel de oameni nu numai că sunt capabili să primească lauda lui Dumnezeu și să-L vadă pe Dumnezeu, ci pot și să cunoască, din ultima lucrare a Sa, firea lui Dumnezeu și, de asemenea, noțiunile și răzvrătirea omului, natura și substanța omului; în plus, sunt capabili să obțină în mod gradual schimbări în firea proprie în timpul slujirii lor. Numai astfel de oameni sunt cei care sunt în stare să-L câștige pe Dumnezeu și care într-adevăr au găsit calea cea adevărată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii"

Indiferent de numeroasele tale noțiuni și închipuiri despre lucrarea lui Dumnezeu și indiferent cum fi acționat în trecut conform propriei voințe și te-ai fi răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, dacă tu cauți realmente adevărul și accepți judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu și să fii emondat și tratat de cuvintele lui Dumnezeu; dacă, în tot ceea ce orchestrează El, poți să urmezi calea lui Dumnezeu, să acorzi atenție cuvintelor Sale, înveți să-I cauți voia, să practici conform cuvintelor și intenției Sale și poți să te supui, căutând, și dacă poți să renunți la propria voință, la toate dorințele,

gândurile și intențiile și să nu-L confrunți pe Dumnezeu, abia atunci Îl urmezi pe Dumnezeu! Poate spui că Îl urmezi pe Dumnezeu, dar dacă faci totul conform propriei voințe, cu propriile ținte și propriile planuri, fără să lași lucrurile în seama lui Dumnezeu, atunci mai este Dumnezeu Dumnezeul tău? Nu, nu este. Dacă Dumnezeu nu este Dumnezeul tău, atunci, când spui că-L urmezi pe Dumnezeu, nu sunt acestea vorbe goale? Nu sunt ele o încercare de a păcăli oamenii? Poate spui că Îl urmezi pe Dumnezeu, dar toate acțiunile și faptele tale, perspectiva asupra vieții și a valorilor atitudinea și principiile cu care abordezi și tratezi lucrurile, vin toate de la Satana, dacă tratezi toate aceste lucruri conform legilor și logicii Satanei, ești, atunci, un adept al lui Dumnezeu? […]

[…] Cea mai simplă cale de a descrie credința în Dumnezeu este să ai încredere că există un Dumnezeu și, pe această bază, să-L urmezi, să I te supui, să-I accepți suveranitatea, orchestrările și rânduielile, să dai atenție cuvintelor Sale, să trăiești conform cuvintelor Sale, să faci totul conform cuvintelor Lui, să fii o adevărată ființă creată, să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău; numai aceasta este credința adevărată în Dumnezeu. Asta înseamnă să-L urmezi pe Dumnezeu. Dacă spui că Îl urmezi pe Dumnezeu, dar, în inima ta, tu nu accepți cuvintele lui Dumnezeu și păstrezi o atitudine plină de îndoială față de ele și nu Îi accepți suveranitatea, orchestrările și rânduielile și dacă mereu ai noțiuni și înțelegeri greșite despre ceea ce face Dumnezeu și mereu înțelegi greșit ce face și te plângi despre asta, mereu nemulțumit, și dacă mereu măsori și abordezi ceea ce face El folosindu-ți propriile noțiuni și închipuiri și dacă mereu ai propriile gânduri și înțelegeri, asta va cauza necazuri. Asta nu înseamnă să experimentezi lucrarea lui Dumnezeu și nu este o cale de a-L urma cu adevărat. Nu este credință în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O persoană nu poate fi mântuită prin credință în religie sau prin implicarea în ceremonii religioase”

Unii oameni nu se bucură de adevăr, cu atât mai puțin de judecată. În schimb, se bucură de putere și bogății; se spune că astfel de oameni caută puterea. Ei caută în lume numai acele confesiuni cu influență și pe acei pastori și învățători care vin din seminarii. Deși au acceptat calea adevărului, ei cred doar pe jumătate; nu sunt capabili să-și dedice inima și mintea cu totul, gurile lor rostesc cuvinte despre sacrificarea pentru Dumnezeu, dar ochii lor sunt concentrați pe marii învățători și pastori, iar la Hristos nu se uită a doua oară. Inimile lor sunt ahtiate după faimă, bogăție și glorie. Ei nu cred că se pune problema ca o astfel de persoană modestă să fie capabilă să cucerească atât de mulți, ca o persoană atât de neînsemnată ar putea să-l desăvârșească pe om. Ei cred că e cu neputință că acești nimeni aflați printre praf și grămezi de bălegar să fie oamenii aleși de Dumnezeu. Ei cred că dacă astfel de oameni ar fi obiectul mântuirii lui Dumnezeu, atunci cerul și pământul s-ar întoarce cu susul în jos și toți oamenii ar izbucni în râs. Ei cred că dacă Dumnezeu ar alege astfel de nimeni pentru a fi desăvârșiți, atunci acei mari oameni ar deveni Însuși Dumnezeu. Perspectivele lor sunt întinate de necredință; pe lângă faptul că nu cred, ei sunt pur și simplu bestii absurde. Căci ei prețuiesc doar statutul, prestigiul și puterea și respectă doar grupurile și confesiunile mari. Ei nu au niciun respect față de toți cei conduși de Hristos; sunt simpli trădători care I-au întors spatele lui Hristos, adevărului și vieții.

Ceea ce admiri tu nu este umilința lui Hristos, ci acei falși păstori cu o reputație proeminentă. Nu adori frumusețea sau înțelepciunea lui Hristos, ci pe acei libertini care se tăvălesc în mizeria lumii. Râzi de durerea lui Hristos care nu are unde să-Și așeze capul, dar admiri acele cadavre care vânează jertfele și trăiesc în depravare. Nu ești dispus să suferi alături de

Hristos, dar te arunci cu bucurie în brațele acelor antihriști nesăbuiți, deși ei îți furnizează doar trup, cuvinte și control. Chiar și acum inima ta încă se întoarce către ei, către reputația lor, către statutul și către influența lor. Și, totuși, continui să ai o atitudine prin care percepi lucrarea lui Hristos ca fiind greu de acceptat și o refuzi. Acesta este motivul pentru care spun că îți lipsește credința de a-L recunoaște pe Hristos. Motivul pentru care L-ai urmat până în ziua de astăzi este doar pentru că nu ai avut altă opțiune. O serie de imagini grandioase se înalță întotdeauna în inima ta; nu poți uita fiecare cuvânt și fiecare faptă a lor, nici cuvintele și mâinile lor influente. Ei sunt, în inima voastră, întotdeauna superiori și întotdeauna eroi. Dar aceasta nu este astfel pentru Hristos Cel de astăzi. El este întotdeauna nesemnificativ în inima ta și întotdeauna nedemn de teamă. Căci este prea obișnuit, are prea puțină influență și este departe de a fi grandios.

În orice caz, Eu spun că toți aceia care nu prețuiesc adevărul sunt neîncrezători și trădători ai adevărului. Astfel de oameni nu vor primi niciodată aprobarea lui Hristos. Ați identificat acum cât de multă necredință este în voi și cât de multă trădare a lui Hristos? Vă îndemn astfel: din moment ce ați ales calea adevărului, atunci ar trebui să vă devotați cu toată inima; nu fiți ambivalenți sau fără entuziasm. Trebuie să înțelegeți că Dumnezeu nu aparține lumii și nici vreunei alte persoane, ci tuturor acelora care cred cu adevărat în El, tuturor acelora care Îl venerează și tuturor acelora care Îi sunt devotați și credincioși Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?”

Indiferent de nivelul unui conducător sau lucrător, dacă îl slăviți pentru că înțelege un pic din adevăr și pentru că are câteva daruri, dacă voi credeți că se află în posesia realității adevărului și vă poate ajuta, dacă îl venerați și

depindeți de acesta în toate lucrurile și încercați să obțineți mântuirea prin asta, atunci e nesăbuit și ignorant din partea voastră și, în final, asta nu va duce la nimic, pentru că punctul de pornire este inerent greșit. Indiferent câte adevăruri înțelege cineva, nimeni nu poate sta în locul lui Hristos și, indiferent cât de înzestrat este, asta nu înseamnă că are adevărul – și, astfel, în cele din urmă, cei care slăvesc, venerează și urmează oameni vor fi alungați cu toții, vor fi condamnați cu toții. Când oamenii cred în Dumnezeu, ei pot să-L venereze și să-L urmeze doar pe Dumnezeu. Indiferent de rangul lor în rândul conducerii, conducătorii și lucrătorii, oricare le-ar fi rangul, rămân oameni obișnuiți. Dacă îi vezi drept superiorii tăi imediați, dacă simți că îți sunt superiori, că sunt mai competenți decât tine și că ar trebui să te conducă și că sunt, din toate punctele de vedere, cu un pas înaintea tuturor, atunci te înșeli – este o ilusie. Și ce urmări va avea această iluzie asupra ta? Te va face să-ți evaluezi în mod inconștient conducătorii, pe baza unor cerințe care nu sunt conforme cu realitatea și să nu fii capabil să tratezi corect problemele și lacunele pe care le au; în același timp, fără să știi, vei fi de asemenea profund atras de așa-zisul lor fler, de darurile și talentele lor, astfel încât, înainte să-ți dai seama, te vei închina lor și ei sunt Dumnezeul tău. Acea cale, din momentul în care încep să devină idolii tăi, obiectele venerației tale și până în momentul în care devii unul dintre adepții lor, este una care te va conduce, în mod inconștient, departe de Dumnezeu. Și chiar și în timp ce te îndepărtezi treptat de Dumnezeu, tot vei crede că Îl urmezi pe Dumnezeu, că te afli în casa Lui, în prezența Lui când, în realitate, vei fi fost îndepărtat de lacheii Satanei, de antihriști. Nci măcar nu vei simți. Aceasta este o stare de fapt foarte periculoasă. Pentru a rezolva această problemă este nevoie, pe de o parte, să puteți discerne natura și esența antihriștilor, să puteți vedea până la chipul urât al urii antihriștilor față de adevăr și al împotrivirii lor față de

Dumnezeu; prin urmare, este totodată nevoie să fiți familiarizați cu tehnicile de amăgire și ademenire a oamenilor folosite în mod obișnuit de antihriști, precum și cu maniera în care fac aceștia lucrurile. Pe de altă parte, trebuie să urmăriți cunoașterea firii și esenței lui Dumnezeu, trebuie să vă fie clar că numai Hristos este adevărul, calea și viața, și că venerarea oricărei persoane va aduce asupra voastră catastrofe și ghinion. Trebuie să aveți încredere că numai Hristos poate să mântuiască oamenii și trebuie să-L urmați și să-L ascultați pe Hristos cu credință absolută. Numai aceasta reprezintă calea corectă a existenței umane. Unii ar putea spune: „Ei bine, am motive să mă închin conducătorilor – în inima mea, mă închin firește oricui e talentat, venerez orice conducător este în conformitate cu noțiunile mele.” De ce insiști să te închini omului deși crezi în Dumnezeu? Până la urmă, cine te va mântui? Cine te iubește și te apără cu adevărat – chiar nu poți vedea? Dacă tu crezi în Dumnezeu și Îl urmezi, trebuie să Îi asculți cuvântul și, dacă cineva vorbește și acționează corect și este în conformitate cu principiile adevărului, nu este în regulă să te supui adevărului? De ce ești atât de ticălos? De ce insiști să găsești pe cineva căruia i te închini pentru a-l urma? De ce îți place să fii sclavul Satanei? De ce să nu fii în schimb un slujitor al adevărului? Acest lucru arată dacă o persoană are rațiune și demnitate. Ar trebui să începi cu tine însuți: echipează-te cu adevăruri de diferite tipuri, fii capabil să identifici variatele manifestări ale diferitelor chestiuni și oameni, află ce este natura a ceea ce se manifestă în diverși oameni și ce fire este scoasă la iveală în ei, învață să distingi esențele diferitelor tipuri de oameni, clarifică-ți ce tipuri de oameni te înconjoară, ce tip de om ești tu și ce tip de om este conducătorul tău. Odată ce vezi clar toate acestea, ar trebui să fii capabil să abordezi acești oameni în modul potrivit, conform principiilor adevărului: dacă sunt frați și surori, tratează-i cu dragoste, dacă nu sunt, părăsește-i și păstrează distanța; dacă au

realitatea adevărului, i-ai putea onora, dar nu ar trebui să-i idolatrizezi. Nimeni nu-I poate lua locul lui Hristos, doar Hristos este Dumnezeul adevărat. Dacă poți vedea aceste lucruri clar, atunci ești înzestrat cu statură, nu e posibil să fii păcălit de antihriști și nici nu trebuie să te temi că vei fi păcălit de antihriști.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șase"

Când cineva crede în Dumnezeu și Îl urmează, lucrul cel mai de temut este să se îndepărteze de cuvintele lui Dumnezeu și de adevăr pentru a se angaja în operațiuni și inițiative omenești. A face asta înseamnă a te rătăci de la propriul drum. Să spunem, de exemplu, că o biserică alege un conducător. Acest conducător știe doar cum să predice cuvintele și frazele de doctrină și se concentrează doar pe propriul prestigiu și statut. Nu face nicio lucrare practică. Cu toate acestea, îl auziți predicând cuvintele și frazele de doctrină bine și în acord cu adevărul, iar tot ceea ce spune este corect, așa că îl admirați foarte mult și simțiți că e un conducător bun. Îi dați ascultare în toate lucrurile și, într-un final, îl urmați, supunându-i-vă complet. Nu sunteți atunci ademeniți și controlați de un conducător fals? Și nu a devenit acea biserică un grup religios cu un conducător fals în frunte? Membrii unui grup religios cu un conducător fals în frunte pot părea că își realizează îndatoririle, dar își realizează ei cu adevărat îndatoririle? Îl slujesc ei cu adevărat pe Dumnezeu? (Nu.) Dacă acei oameni nu-L slujesc pe Dumnezeu și nu-și realizează îndatoririle, au ei o relație cu Dumnezeu? O bandă care nu are nicio relație cu Dumnezeu crede în El? Spuneți-Mi, adepții unui conducător fals sau oamenii de sub controlul unui antihrist au lucrarea Duhului Sfânt? Sigur că nu. Și de ce nu au lucrarea Duhului Sfânt? Pentru că s-au abătut de la cuvintele lui Dumnezeu, nu ascultă de El și nu I se închină, ci dau ascultare păstorilor falși și antihriștilor – Dumnezeu îi disprețuiește și îi respinge și nu mai lucrează asupra lor. Ei s-au abătut de la

cuvintele lui Dumnezeu, au fost disprețuiți și respinși de El și au pierdut lucrarea Duhului Sfânt. Deci, pot fi ei mântuiți de Dumnezeu? (Nu.) Nu pot, iar asta înseamnă necaz. Prin urmare, oricât de mulți oameni sunt într-o biserică realizându-și îndatoririle, dacă pot fi mântuiți depinde, în mod crucial, de faptul dacă Îl urmează cu adevărat pe Hristos sau o persoană, dacă experimentează cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu și urmăresc adevărul sau se angajează în activități religioase, în operațiuni omenești și inițiative omenești. Depinde, în mod crucial, de faptul dacă pot accepta și urmări adevărul și dacă pot căuta adevărul pentru a rezolva probleme atunci când le descoperă. Acestea sunt lucrurile de importanță crucială. Ce anume urmăresc oamenii cu adevărat și pe ce drum umblă, dacă ei chiar acceptă adevărul sau îl abandonează, dacă I se supun lui Dumnezeu sau I se împotrivesc – Dumnezeu cercetează permanent toate aceste lucruri. Fiecare biserică și fiecare individ este vegheat de Dumnezeu. Oricât de mulți oameni își îndeplinesc datoria sau Îl urmează pe Dumnezeu într-o biserică, în clipa în care se îndepărtează de cuvintele lui Dumnezeu, în clipa în care pierd lucrarea Duhului Sfânt, ei încetează să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și, astfel, ei – și datoria pe care o îndeplinesc – n-au legătură cu lucrarea lui Dumnezeu și nu participă la ea, caz în care această biserică a devenit un grup religios. Spuneți-Mi, care sunt consecințele odată ce o biserică devine un grup religios? Nu ați spune că acești oameni sunt într-un mare pericol? Ei nu caută niciodată adevărul când înfruntă probleme și nu acționează conform principiilor adevărului, ci sunt supuși rânduielilor și manipulărilor ființelor umane. Ba chiar există mulți care, în timp ce-și îndeplinesc datoria, nu se roagă și nu caută niciodată principiile adevărului; ei doar îi întreabă pe alții și fac precum spun aceștia, acționând la directivele celorlalți. Orice le spun alți oameni să facă, ei aceea fac. Ei simt că a se ruga la Dumnezeu în legătură cu problemele lor și a căuta adevărul

este un lucru vag și dificil, prin urmare caută o soluție simplă, ușoară. Li se pare că a se baza pe ceilalți și a face ceea ce spun ceilalți este ușor și foarte practic și astfel, ei fac pur și simplu ceea ce le spun alți oameni, întrebându-i pe ceilalți și făcând toate lucrurile așa cum spun aceștia. Drept urmare, chiar și după ce au crezut timp de mulți ani, atunci când au întâmpinat o problemă, nu au venit nici măcar o singură dată înaintea lui Dumnezeu, rugându-se și căutându-I voia și adevărul, și apoi dobândind o înțelegere a adevărului și comportându-se conform voii lui Dumnezeu – nu au avut niciodată o astfel de experiență. Astfel de oameni practică într-adevăr credința în Dumnezeu? Mă întreb: de ce unii oameni, odată ce au intrat într-un grup religios, sunt atât de predispuși să treacă de la a crede în Dumnezeu la a crede într-o persoană, de la a-L urma pe Dumnezeu la a urma o persoană? De ce se schimbă atât de repede? De ce, după ce au crezut în Dumnezeu atâția ani, încă ar asculta și ar urma o persoană în toate lucrurile? Atât de mulți ani de credință, totuși niciodată nu a existat cu adevărat un loc pentru Dumnezeu în inimile lor. Din tot ceea ce fac ei, nimic nu are vreodată de-a face cu Dumnezeu și nici cu cuvintele Sale. Vorbele, acțiunile, viața lor, relațiile cu ceilalți, gestionarea problemelor, chiar și realizarea datoriei lor și slujirea lui Dumnezeu, precum și toate actele și faptele lor, toate comportamentele lor și chiar fiecare gând și idee pe care o exteriorizează – nimic din acestea nu are ceva de-a face cu credința în Dumnezeu sau cu cuvintele Sale. Este o astfel de persoană un credincios sincer în Dumnezeu? Poate numărul de ani în care cineva a crezut în Dumnezeu să determine statura acelei persoane? Poate să dovedească dacă relația sa cu Dumnezeu este normală? Categoric nu. Ceea ce este crucial pentru a vedea dacă o persoană crede sincer în Dumnezeu este a privi dacă poate accepta cuvintele lui Dumnezeu în inima sa și dacă

poate să trăiască în mijlocul cuvintelor Lui și să experimenteze lucrarea Lui.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cu frică față de Dumnezeu putem să pășim pe calea mântuirii”

Ar fi cel mai bine ca acei oameni care spun că Îl urmează pe Dumnezeu să deschidă ochii și să se uite cu atenție ca să vadă în cine cred mai exact: Dumnezeu este cel în care crezi cu adevărat, sau Satana? Dacă știi că nu în Dumnezeu crezi, ci în proprii tăi idoli, atunci ar fi mai bine să nu afirmi că ești credincios. Dacă într-adevăr nu știi în cine crezi, atunci, din nou, cel mai bine ar fi să nu susții că ești credincios. Să spui așa ceva ar fi o blasfemie! Nimeni nu te forțează să crezi în Dumnezeu. Nu spuneți că voi credeți în Mine; am auzit destul aceste cuvinte și nu vreau să le aud din nou, pentru că idolii din inimile voastre și tiranii locali din rândul vostru sunt cei în care credeți. Toți cei care dau din cap atunci când aud adevărul, care zâmbesc larg când aud vorbindu-se despre moarte sunt odraslele Satanei și sunt cei care vor fi alungați. Mulți oameni din biserică nu au discernământ. Când apare ceva care îi induce în eroare, ei stau, în mod surprinzător, de partea Satanei; ba chiar se simt ofensați când sunt numiți lacheii Satanei. Deși oamenii ar putea spune că ei nu au discernământ, că stau de partea fără adevăr, aceștia nu stau niciodată de partea adevărului în momente critice și nu se ridică și nu susțin adevărul. Chiar sunt lipsiți de discernământ? De ce, dintr-o dată, sunt de partea Satanei? De ce nu spun niciodată vreun cuvânt drept sau rezonabil care să sprijine adevărul? Oare această situație s-a creat, într-adevăr, din cauza confuziei lor momentane? Cu cât o persoană are mai puțin discernământ, cu atât este mai puțin capabilă să stea de partea adevărului. Ce arată asta? Nu arată oare că oamenii fără discernământ iubesc păcatul? Nu arată că ei sunt odraslele loiale ale Satanei? Cum se face că întotdeauna pot să stea de partea Satanei

și să vorbească aceeași limbă ca și acesta? Toate cuvintele, faptele și expresiile de pe chipurile lor sunt suficiente pentru a demonstra că ei nu iubesc adevărul; mai degrabă, sunt oameni care detestă adevărul. Faptul că pot sta de partea Satanei e de ajuns pentru a dovedi că Satana îi iubește cu adevărat pe acești diavoli josnici care-și petrec toată viața luptând de dragul Satanei. Oare nu sunt aceste fapte foarte clare? Dacă ești cu adevărat o persoană care iubește adevărul, atunci de ce nu ai niciun respect față de cei care practică adevărul, și de ce, în secunda în care îți aruncă și cea mai mică privire, îi urmezi imediat pe aceia care nu practică adevărul? Ce fel de problemă este aceasta? Nu Îmi pasă dacă ai discernământ sau nu. Nu Îmi pasă cât de mare este prețul pe care l-ai plătit. Nu Îmi pasă cât de mari sunt forțele tale și nu Îmi pasă dacă ești un tiran local sau un lider care poartă steagul. Dacă forțele tale sunt mari, atunci lucrurile stau așa doar cu ajutorul puterii Satanei. Dacă prestigiul tău este mare, atunci asta se întâmplă pentru că în jurul tău sunt prea mulți care nu practică adevărul. Dacă nu ai fost expulzat, înseamnă că nu acum este momentul pentru lucrarea de alungare; mai degrabă, este timpul pentru lucrarea de eliminare. Nu este nicio grabă să te expulzez acum. Pur și simplu aștept ziua în care te voi pedepsi după ce ai fost alungat. Cine nu practică adevărul va fi alungat!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul”

Mărturii similare bazate pe experiențe

O lecție amară primită din a-l urma pe om în loc de Dumnezeu

Imnuri similare

Omul nu are credință adevărată în Hristos

A crede în Dumnezeu, dar a nu accepta adevărul înseamnă să fii necredincios

Recunoaște că Hristos este adevărul pe vecie

g. Care este esența asocierii lumii religioase cu PCC, pentru a I se împotrivi lui Dumnezeu Atotputernic și a-L condamna, și care vor fi consecințele ei

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„A căzut, a căzut marele Babilon, a devenit o locuinţă a demonilor, un adăpost pentru orice duh necurat, un adăpost pentru orice pasăre necurată, un adăpost pentru orice fiară necurată şi detestată” (Apocalipsa 18:2).

„Vai, vai, cetatea cea mare, Babilonul, cetatea cea puternică! Într-un ceas a venit condamnarea ta!” (Apocalipsa 18:10).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Lumea se prăbușește! Babilonul este paralizat! O! Oare cum ar putea lumea religioasă să nu fie distrusă de autoritatea Mea pe pământ? Cine îndrăznește încă să se răzvrătească împotriva Mea și să Mi se opună? Cărturarii? Toți oficialii religioși? Conducătorii și autoritățile de pe pământ? Îngerii? Cine nu celebrează perfecțiunea și plinătatea corpului Meu? Printre toate popoarele, care nu-Mi cântă, fără încetare, laude, care nu este, în mod constant, fericit? Locuiesc în țara unde este bârlogul marelui balaur roșu, dar aceasta nu Mă face să tremur de frică sau să fug, căci toți oamenii lui au început deja să-l deteste. Niciodată nimic nu și-a făcut „datoria” înaintea balaurului, de dragul său; în schimb, toate lucrurile acționează după cum cred de cuviință și toate merg pe drumul lor. Cum ar putea să nu piară țările de pe pământ? Cum ar putea ele să nu cadă? Cum ar putea poporul Meu să nu se înveselească? Cum ar putea ei să nu cânte de bucurie?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 22

Demonii și duhurile rele au alergat dezlănțuiți pe pământ pentru o vreme și au sigilat atât intențiile cât și efortul conștiincios al lui Dumnezeu așa de strâns că sunt de nepătruns. Cu adevărat, e un păcat mortal! Cum poate Dumnezeu să nu Se simtă neliniștit? Cum poate Dumnezeu să nu Se simtă înfuriat? Ei au îngreunat grav lucrarea lui Dumnezeu și i s-au împotrivit: cât de răzvrătiți! Chiar și acei demoni, mari și mici, se poartă ca niște șacali la călcâiele leului și urmează curentul cel rău, născocind tulburări în timp ce se duc. Știind adevărul, i se împotrivesc intenționat, acești fii ai răzvrătirii! Este ca și cum, acum că împăratul lor din iad a urcat pe tronul împărătesc, ei au devenit îngâmfați și mulțumiți de sine, tratându-i pe toți ceilalți cu dispreț. Câți dintre ei caută adevărul și urmează dreptatea? Sunt cu toții fiare, cu nimic mai buni decât porcii și câinii, în fruntea unui nor de muște urât mirositoare, bălăngănind din capete cu fudulă trufie și stârnind tot felul de necazuri,[1] în mijlocul unei grămezi de bălegar. Ei cred că al lor rege al iadului e cel mai măreț rege dintre toți, fără a ști câtuși de puțin că ei înșiși nu sunt nimic mai mult decât niște muște împuțite. Și totuși, profită de puterea porcilor și a câinilor pe care îi au ca părinți pentru a ponegri existența lui Dumnezeu. Ca muște mărunte ce sunt, ei cred că părinții lor sunt la fel de mari ca o balenă albastră.[2] Prea puțin știu ei că, în timp ce ei înșiși sunt minusculi, părinții lor sunt porci și câini necurați de sute de milioane de ori mai mari decât ei. Inconștienți de propria lor josnicie, se bazează pe duhoarea de putrefacție emanată de acei porci și câini ca să alerge razna, crezând în zadar că procreează generații viitoare, uitând de rușine! Cu aripi verzi pe spate (asta se referă la faptul că pretind a crede în Dumnezeu), sunt plini de sine și se laudă pretutindeni cu frumusețea și alura lor, în timp ce aruncă în secret impuritățile de pe

propriile corpuri asupra omului. Ba mai mult, sunt peste măsură de mulțumiți de sine, ca și cum pot folosi o pereche de aripi de culoarea curcubeului pentru a-și ascunde impuritățile, iar prin aceste mijloace, ei își aduc persecuția asupra existenței adevăratului Dumnezeu (asta se referă la ce se întâmplă în spatele scenelor din lumea religioasă). Cum să știe omul că, oricât pot fi de fermecător de frumoase aripile unei muște, musca în sine nu e până la urmă altceva decât o creatură minusculă, cu un pântec plin de murdărie și un corp acoperit de germeni? Pe socoteala porcilor și câinilor pe care îi au ca părinți, ei fug ca apucații de-a curmezișul ținutului (acest lucru se referă la modul în care oficialii religioși care-L persecută pe Dumnezeu se bazează pe un susținerea puternică a guvernului națiunii pentru a trăda pe adevăratul Dumnezeu și adevărul), neînfrânați în sălbăticia lor. E ca și cum fantomele fariseilor evrei s-au întors împreună cu Dumnezeu la națiunea marelui balaur roșu, înapoi la vechiul lor cuib. Ei au început o nouă rundă de persecuții, continuându-și lucrarea din urmă cu câteva mii de ani. Acest grup de degenerați cu siguranță va pieri de pe pământ în cele din urmă! S-ar părea că, după câteva milenii, duhurile necurate au devenit chiar mai viclene și șirete. Ele se gândesc în mod constant la modalități de a submina lucrarea lui Dumnezeu în secret. Cu trucuri și șiretlicuri berechet, ei își doresc să reconstituie în patria lor tragedia de acum câteva mii de ani, împingându-L pe Dumnezeu aproape de punctul de a scoate un strigăt puternic. Cu greu poate El să Se abțină de la a Se reîntoarce la al treilea cer pentru a-i nimici.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (7)”

Note de subsol:

1. „Stârnind tot felul de necazuri” se referă la modul în care oamenii care sunt demonici provoacă dezordine, împiedicând și opunându-se lucrării lui Dumnezeu.

2. „Albastră” este folosit cu sens batjocoritor. Este o metaforă a felului în care muștele sunt atât de mici, încât porcii și câinii par la fel de mari ca balenele pentru acestea.

Hristos vine în timpul zilelor de pe urmă, astfel încât toți cei care cred cu adevărat în El să poată să primească viața. Lucrarea Lui este de dragul închiderii vechii epoci și intrării în cea nouă și lucrarea Lui este cărarea ce trebuie luată de către toți cei care vor intra în noua epocă. Dacă nu ești capabil să-L recunoști și, în schimb, Îl condamni, blasfemiezi sau chiar Îl persecuți, atunci ești sortit să arzi pentru eternitate și nu vei intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu. Căci acest Hristos este Însuși expresia Duhului Sfânt, expresia lui Dumnezeu și Cel căruia Dumnezeu I-a încredințat săvârșirea lucrării Lui pe pământ. Și astfel spun că, dacă nu poți accepta tot ceea ce este săvârșit de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci blasfemiezi Duhul Sfânt. Pedeapsa care trebuie primită de toți cei care Îl blasfemiază pe Duhul Sfânt este evidentă pentru toată lumea. Îți mai spun că, dacă te împotrivești lui Hristos al zilelor de pe urmă și Îl respingi pe Hristos al zilelor de pe urmă, nu va fi nimeni altcineva care să suporte consecințele în numele tău. Mai mult decât atât, începând cu această zi, nu vei mai avea o altă șansă să câștigi aprobarea lui Dumnezeu; chiar dacă încerci să te ispășești, nu vei mai privi niciodată chipul lui Dumnezeu. Deoarece Cel căruia I te împotrivești nu este un om, ceea ce respingi nu este o ființă firavă, ci Hristos. Știi care vor fi consecințele acestui lucru? Nu vei fi făcut o greșeală mică, ci vei fi comis o crimă îngrozitoare. Astfel, sfătuiesc pe toată lumea să nu își arate colții în fața adevărului sau să critice cu nepăsare, deoarece doar adevărul îți poate aduce viața și nimic altceva în afară de adevăr nu îți poate permite să renaști și să privești chipul lui Dumnezeu din nou.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Amintiți-vă scena din Biblie când Dumnezeu a provocat distrugerea Sodomei și gândiți-vă, de asemenea, la cum soția lui Lot a devenit un stâlp de sare. Gândiți-vă cum s-au pocăit oamenii din Ninive pentru păcatele lor, în sac și cenușă și amintiți-vă ce a urmat după ce evreii L-au răstignit pe Isus pe cruce acum 2000 de ani. Evreii au fost goniți din Israel și au fugit în țări din întreaga lume. Mulți au fost uciși, iar întreaga națiune evreiască a fost supusă durerii fără precedent a nimicirii țării lor. Ei L-au bătut în cuie pe Isus pe cruce – au comis un păcat atroce – și au provocat firea lui Dumnezeu. Ei au fost obligați să plătească pentru ceea ce au făcut și au fost obligați să suporte toate consecințele acțiunilor lor. Ei L-au condamnat pe Dumnezeu, L-au respins pe Dumnezeu și astfel nu au avut decât un destin: acela de a fi pedepsiți de Dumnezeu. Aceasta a fost consecința amară și dezastrul pe care conducătorii lor le-au adus asupra țării și națiunii lor.

Astăzi, Dumnezeu S-a întors în lume pentru a-Și săvârși lucrarea. Prima Lui oprire este exemplarul de conducere dictatorială: China, bastionul ferm al ateismului. Dumnezeu a câștigat un grup de oameni prin înțelepciunea și puterea Lui. În această perioadă, El a fost vânat de partidul de guvernământ al Chinei prin toate mijloacele și supus unei suferințe mari, fără să aibă un loc unde să Își poată odihni capul, fără posibilitatea de a-Și găsi un adăpost. În ciuda acestora, Dumnezeu Își continuă lucrarea pe care intenționează să o săvârșească: El își face auzită vocea și răspândește evanghelia. Nimeni nu poate pătrunde atotputernicia lui Dumnezeu. În China, o țară care Îl privește pe Dumnezeu ca pe un dușman, Dumnezeu nu Și-a încetat niciodată lucrarea. În schimb, tot mai mulți oameni au acceptat lucrarea și cuvântul Lui, deoarece Dumnezeu mântuiește fiecare membru al omenirii în parte, în cea mai mare măsură posibilă. Avem încrederea că nicio țară sau putere nu poate sta în calea a ceea ce Dumnezeu dorește să împlinească. Cei care împiedică lucrarea lui Dumnezeu se opun cuvântului

lui Dumnezeu și tulbură și subminează planul lui Dumnezeu vor fi, în cele din urmă, pedepsiți de Dumnezeu. Cel care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi trimis în iad; orice țară care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi distrusă; orice națiune care se ridică pentru a se opune lucrării lui Dumnezeu va fi ștearsă de pe fața pământului și va înceta să mai existe. Îndemn oamenii de toate naționalitățile, din toate țările și chiar din toate industriile să asculte vocea lui Dumnezeu, să privească lucrarea lui Dumnezeu și să acorde atenție destinului umanității, pentru a-L face pe Dumnezeu cel mai sfânt, cel mai onorabil, cel mai înalt și singurul obiect al venerării în rândul omenirii și a permite întregii omeniri să trăiască sub binecuvântarea lui Dumnezeu, așa cum au trăit descendenții lui Avraam sub făgăduința lui Iahve și așa cum Adam și Eva, pe care Dumnezeu i-a creat mai întâi, au trăit în grădina Edenului.

Lucrarea lui Dumnezeu se dezlănțuie ca un val foarte puternic. Nimeni nu Îl poate reține și nimeni nu Îi poate opri marșul. Doar cei care ascultă cu grijă cuvintele Lui și care caută și sunt însetați după El pot păși pe urmele Lui și primi făgăduința Lui. Cei care nu vor face aceasta vor fi supuși unui dezastru copleșitor și unei pedepse bine-meritate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”

Fragmente din filme similare

Babilonul religios este menit să cadă sub mânia lui Dumnezeu

Imnuri similare

Cei care provoacă firea lui Dumnezeu trebuie să fie pedepsiți

Lumea se prăbușește! Babilonul este paralizat!

h. Mântuirea lui Dumnezeu poate fi dobândită doar acceptând lucrarea Lui din zilele de pe urmă și părăsind lumea religioasă

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Toți cei care sunt capabili să urmeze lumina prezentă a Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Oamenii din veacurile trecute au călcat, de asemenea, pe urmele pașilor lui Dumnezeu, dar nu au putut să urmeze până astăzi; aceasta este binecuvântarea oamenilor din zilele de pe urmă. Cei care pot urma lucrarea prezentă a Duhului Sfânt și care sunt capabili să urmeze pașii lui Dumnezeu astfel încât să-L urmeze pe Dumnezeu oriunde îi conduce – aceștia sunt oameni care sunt binecuvântați de Dumnezeu. Cei care nu urmează lucrarea prezentă a Duhului Sfânt nu au pătruns în lucrarea cuvintelor lui Dumnezeu și, indiferent cât de mult lucrează, cât de mari sunt suferințele lor sau cât de mult se zbat, nimic din acestea nu înseamnă ceva pentru Dumnezeu, iar El nu îi va lăuda. Astăzi, toți cei care urmează cuvintele actuale ale lui Dumnezeu sunt în curentul Duhului Sfânt; cei care sunt străini de cuvintele lui Dumnezeu de astăzi sunt în afara curentului Duhului Sfânt și astfel de oameni nu sunt lăudați de Dumnezeu. Slujirea care este separată de cuvântările prezente ale Duhului Sfânt este o slujire a trupului și a noțiunilor și e imposibil să fie în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc printre noțiuni religioase, atunci nu pot face nimic potrivit pentru voia lui Dumnezeu și, chiar dacă Îl slujesc pe Dumnezeu, Îl slujesc în mijlocul închipuirilor și noțiunilor lor și sunt total incapabili de a sluji în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Cei care nu sunt în stare să urmeze lucrarea Duhului Sfânt nu înțeleg voia lui Dumnezeu, iar cei care nu înțeleg voia lui Dumnezeu nu-L pot sluji pe Dumnezeu.

Dumnezeu dorește o slujire care să fie în conformitate cu voia Sa; El nu dorește o slujire care să fie după noțiuni și trup. Dacă oamenii sunt incapabili să urmeze pașii lucrării Duhului Sfânt, atunci ei trăiesc printre noțiuni. Slujirea unor astfel de oameni tulbură și perturbă, iar o astfel de slujire este potrivnică lui Dumnezeu. Astfel, cei care nu pot să urmeze pașii lui Dumnezeu sunt incapabili să-L slujească pe Dumnezeu; cei care nu sunt în stare să calce pe urmele pașilor lui Dumnezeu se opun cu siguranță Lui și sunt incapabili să fie compatibili cu Dumnezeu. „Urmărirea lucrării Duhului Sfânt” înseamnă să înțelegi voia lui Dumnezeu astăzi, să fii capabil să acționezi în conformitate cu cerințele actuale ale lui Dumnezeu, să fii capabil să I te supui și să-L urmezi pe Dumnezeul de astăzi și să pătrunzi în conformitate cu cele mai noi cuvântări ale lui Dumnezeu. Numai unul ca acesta e cineva care urmează lucrarea Duhului Sfânt și este în curentul Duhului Sfânt. Astfel de oameni nu numai că sunt capabili să primească lauda lui Dumnezeu și să-L vadă pe Dumnezeu, ci pot și să cunoască, din ultima lucrare a Sa, firea lui Dumnezeu și, de asemenea, noțiunile și răzvrătirea omului, natura și substanța omului; în plus, sunt capabili să obțină în mod gradual schimbări în firea proprie în timpul slujirii lor. Numai astfel de oameni sunt cei care sunt în stare să-L câștige pe Dumnezeu și care într-adevăr au găsit calea cea adevărată. Cei care sunt alungați prin lucrarea Duhului Sfânt sunt oameni incapabili să urmeze cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și care se răzvrătesc împotriva celei mai recente lucrări a lui Dumnezeu. Faptul că astfel de oameni se opun în mod deschis lui Dumnezeu este pentru că Dumnezeu a întreprins o lucrare nouă și pentru că imaginea Sa nu este aceeași cu cea din noțiunile lor – ca urmare, ei se opun în mod deschis lui Dumnezeu și emit judecăți asupra lui Dumnezeu, ceea ce duce la disprețuirea și respingerea lor de către Dumnezeu. Deținerea cunoștințelor legate de lucrarea cea mai recentă a lui Dumnezeu nu este o

chestiune ușoară, dar dacă oamenii au de gând să se supună lucrării lui Dumnezeu și să caute lucrarea Lui, atunci vor avea șansa de a-L vedea pe Dumnezeu și vor avea șansa de a dobândi cea mai recentă îndrumare a Duhului Sfânt. Cei care se opun în mod intenționat lucrării lui Dumnezeu nu pot primi luminarea Duhului Sfânt sau îndrumarea lui Dumnezeu. Astfel, dacă oamenii pot primi sau nu cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu depinde de harul lui Dumnezeu, depinde de căutarea lor și de intențiile lor.

Toți cei care sunt capabili să se supună cuvântărilor prezente ale Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Nu contează cum obișnuiau să fie, sau cum obișnuia să lucreze Duhul Sfânt în ei – cei care au câștigat cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu sunt cei mai binecuvântați, iar cei care nu reușesc să urmeze cea mai recentă lucrare de astăzi sunt alungați. Dumnezeu îi vrea pe cei care sunt capabili să accepte noua lumină și îi vrea pe cei care acceptă și cunosc ultima Sa lucrare. De ce se spune că trebuie să fii o fecioară castă? O fecioară castă este capabilă să caute lucrarea Duhului Sfânt și să înțeleagă lucrurile noi și, în plus, este capabilă să se lepede de noțiuni vechi și să se supună astăzi lucrării lui Dumnezeu. Acest grup de oameni, care acceptă cea mai nouă lucrare de astăzi, au fost predestinați de Dumnezeu înaintea veacurilor și sunt cei mai binecuvântați oameni. Voi auziți direct glasul lui Dumnezeu și zăriți arătarea lui Dumnezeu și astfel, pretutindeni în ceruri și pe pământ și de-a lungul veacurilor, nimeni nu a fost mai binecuvântat decât voi, acest grup de oameni.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii”

Lucrarea Duhului Sfânt merge întotdeauna înainte, și toți aceia care se află în curentul Duhului Sfânt trebuie și ei să progreseze mai adânc și să se

schimbe, pas cu pas. Ei nu trebuie să se oprească la o singură etapă. Numai aceia care nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt vor rămâne la stadiul lucrării Sale inițiale și nu vor accepta lucrarea nouă a Duhului Sfânt. Numai aceia care sunt răzvrătiți vor fi nevrednici să câștige lucrarea Duhului Sfânt. Dacă practica omului nu ține ritmul cu lucrarea nouă a Duhului Sfânt, atunci practica omului este cu siguranță separată de lucrarea de astăzi și este cu siguranță incompatibilă cu lucrarea de astăzi. Astfel de oameni învechiți ca aceștia sunt, pur și simplu, nevrednici să împlinească voința lui Dumnezeu, cu atât mai puțin ar putea ei să devină oameni care, în cele din pe urmă, vor mărturisi ferm pentru Dumnezeu. Mai mult, întreaga lucrare de gestionare nu ar putea fi săvârșită în rândul unui astfel de grup de oameni. Pentru aceia care au ținut, odinioară, legea lui Iahve, și aceia care au suferit, odată, pentru cruce, dacă nu pot accepta etapa lucrării din zilele de pe urmă, atunci, tot ceea ce au făcut va fi fost în van și inutil. Cea mai limpede expresie a lucrării Duhului Sfânt este acceptarea ei aici și acum, și nu agățarea de trecut. Aceia care nu au ținut pasul cu lucrarea de astăzi și care s-au separat de practica de astăzi sunt cei care se opun și nu acceptă lucrarea Duhului Sfânt. Astfel de oameni sfidează lucrarea de astăzi a lui Dumnezeu. Deși ei păstrează lumina din trecut, nu se poate nega că nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt. De ce au avut loc toate aceste discuții despre schimbările din practica omului, despre diferențele din practica din trecut și cea de astăzi, despre cum practica era împlinită în epoca anterioară și despre cum se împlinește ea astăzi? Se vorbește întotdeauna despre astfel de împărțiri în practica omului pentru că lucrarea Duhului Sfânt merge în mod constant înainte și, de aceea, este necesar ca practica omului să se schimbe permanent. Dacă omul se împotmolește într-o singură etapă, atunci acest lucru dovedește că nu este capabil să țină pasul cu noua lucrare și cu noua lumină a lui Dumnezeu; nu dovedește că planul de gestionare al lui

Dumnezeu nu s-a schimbat. Cei care se află în afara curentului Duhului Sfânt cred că au întotdeauna dreptate dar, de fapt, lucrarea lui Dumnezeu în ei a încetat cu mult timp în urmă, iar lucrarea Duhului Sfânt lipsește din ei. Lucrarea lui Dumnezeu a fost mutată demult către un alt grup de oameni, un grup asupra căruia El intenționează să Își completeze noua Sa lucrare. Pentru că cei cufundați în religie sunt nevrednici să accepte lucrarea nouă a lui Dumnezeu și țin numai de lucrarea veche din trecut, Dumnezeu S-a lepădat de acești oameni și Își face noua lucrare asupra oamenilor care acceptă această lucrare nouă. Aceștia sunt oameni care colaborează în lucrarea Sa nouă și numai în acest fel poate fi împlinită gestionarea Sa.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului"

Pentru că omul crede în Dumnezeu, el trebuie să urmeze îndeaproape pașii lui Dumnezeu, gradual; el trebuie „să urmeze Mielul oriunde Acesta Se duce". Numai aceștia sunt oamenii care se află în căutarea căii adevărate, numai ei sunt cei care cunosc lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care respectă ca niște sclavi cuvintele și doctrinele sunt aceia care au fost eliminați de lucrarea Duhului Sfânt. În fiecare perioadă de timp, Dumnezeu va începe o lucrare nouă și, în fiecare perioadă, va fi un nou început pentru om. Dacă omul se supune numai adevărurilor conform cărora „Iahve este Dumnezeu" și „Isus este Hristos", care sunt adevăruri ce se aplică numai epocilor respective, atunci omul nu va ține niciodată pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și va fi pentru totdeauna nevrednic de a câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Indiferent de modalitatea în care lucrează Dumnezeu, omul o urmează fără cea mai mică umbră de îndoială, și o urmează îndeaproape. În acest fel, cum poate omul să fie eliminat de Duhul Sfânt? Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, atâta vreme cât omul este sigur că este lucrarea Duhului Sfânt și colaborează la lucrarea Duhului Sfânt fără vreo îndoială și

încearcă să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu, atunci cum ar putea să fie el pedepsit? Lucrarea lui Dumnezeu nu a încetat niciodată, pașii Săi nu s-au oprit niciodată și, înainte de încheierea lucrării Sale de gestionare, El a fost întotdeauna ocupat și nu Se oprește niciodată. Dar omul este diferit: câștigând doar o fărâmă din lucrarea Duhului Sfânt, el o tratează ca și cum aceasta nu se va schimba niciodată; după ce a câștigat puțină cunoaștere, nu continuă să urmeze pașii celei mai noi lucrări a lui Dumnezeu; după ce a văzut doar un pic din lucrarea lui Dumnezeu, el Îl decretează imediat pe Dumnezeu ca un chip cioplit anume și crede că Dumnezeu va rămâne mereu în această formă pe care o vede în fața lui, că este la fel ca în trecut și că așa va fi mereu și în viitor; după ce a câștigat doar o cunoaștere superficială, omul este atât de mândru încât uită de sine și începe să proclame din senin o fire și o ființă a lui Dumnezeu care pur și simplu nu există; și, după ce a devenit sigur de o singură etapă a lucrării Duhului Sfânt, indiferent de ce fel de persoană vestește lucrarea nouă a lui Dumnezeu, omul nu o acceptă. Aceștia sunt oameni care nu pot accepta lucrarea nouă a Duhului Sfânt; sunt prea conservatori și incapabili de a accepta lucruri noi. Astfel de oameni sunt aceia care cred în Dumnezeu, dar care Îl și resping pe Dumnezeu. Omul crede că israeliții au greșit „să creadă numai în Iahve și să nu creadă în Isus”, totuși, majoritatea oamenilor joacă un rol în care ei „cred doar în Iahve și Îl resping pe Isus” și „tânjesc după întoarcerea lui Mesia, dar se opun lui Mesia care se numește Isus”. Nu este de mirare, atunci, că oamenii încă trăiesc sub puterea Satanei după ce au acceptat o etapă din lucrarea Duhului Sfânt și încă nu primesc binecuvântările lui Dumnezeu. Nu este acesta rezultatul răzvrătirii omului? Creștinii din întreaga lume care nu au ținut pasul cu lucrarea nouă de astăzi se agață toți de speranța că vor fi norocoși, presupunând că Dumnezeu le va îndeplini fiecare dorință. Și, totuși, ei nu pot spune cu certitudine de ce

Dumnezeu îi va lua în al treilea cer, și nici nu sunt siguri de modul în care Isus va veni călare pe un nor alb să îi primească, și cu atât mai puțin pot spune cu încredere deplină dacă Isus va sosi într-adevăr pe un nor alb în ziua pe care ei și-o imaginează. Toți sunt nerăbdători șamenilor joacă un rol în care ei „cred doar în Iahve și Îl resping pe Isus" și „tânjesc după întoarcerea lui Mesia, dar se opun lui Mesia care se numește Isus". Nu este face Dumnezeu acum, în epoca actuală, intențiile lui Dumnezeu – ei nu înțeleg nimic din aceste lucruri și nu pot face nimic altceva decât să numere zilele pe degetele de la mâini. Numai aceia care urmează pașii Mielului până la sfârșit pot obține binecuvântarea finală, în vreme ce acei „oameni deștepți", care sunt nevrednici să urmeze până la sfârșit și cred, totuși, că au câștigat totul, sunt nevrednici să fie martori la arătarea lui Dumnezeu. Ei cred cu toții că sunt cei mai inteligenți oameni de pe pământ, și scurtează dezvoltarea continuă a lucrării lui Dumnezeu fără a avea vreun motiv, și par să aibă încredere deplină că Dumnezeu îi va lua la cer, pe ei care „au cea mai profundă dăruire față de Dumnezeu, Îl urmează pe Dumnezeu și ascultă de cuvintele lui Dumnezeu". Chiar dacă ei au „cea mai profundă dăruire" față de cuvintele rostite de Dumnezeu, cuvintele și acțiunile lor sunt încă atât de dezgustătoare deoarece se opun lucrării Duhului Sfânt și înșală și sunt aducătoare de rele. Aceia care nu urmează până la sfârșit, care nu țin pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și care doar se agață de lucrarea veche nu numai că nu au reușit să obțină dăruirea față de Dumnezeu ci, dimpotrivă, au ajuns să fie cei care se opun lui Dumnezeu, au devenit cei care sunt respinși de epoca nouă și care vor fi pedepsiți. Există oameni mai demni de milă decât aceștia? Mulți cred chiar că toți aceia care resping legea veche și acceptă lucrarea nouă sunt fără conștiință. Acești oameni, care vorbesc numai despre „conștiință" și nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt își vor vedea, în cele din urmă, planurile curmate de propriile lor conștiințe.

Lucrarea lui Dumnezeu nu se supune doctrinei și, chiar dacă poate fi propria Sa lucrare, Dumnezeu nu Se agață, totuși, de ea. Ceea ce trebuie negat este negat, ceea ce trebuie eliminat, este eliminat. Și, totuși, omul devine ostil lui Dumnezeu, agățându-se doar de o mică parte a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Nu este aceasta dovada absurdității omului? Nu este aceasta dovada ignoranței omului? Cu cât oamenii sunt mai timizi și mult prea precauți din cauza faptului că le este teamă că nu obțin binecuvântările lui Dumnezeu, cu atât sunt mai nevrednici să câștige binecuvântări și mai mari și să primească binecuvântarea de pe urmă. Acei oameni care respectă legea în mod servil afișează cu toții cea mai profundă dăruire față de lege, și cu cât mai mult afișează această dăruire față de lege, cu atât mai mult sunt răzvrătiți care se opun lui Dumnezeu. Pentru că acum este Epoca Împărăției și nu Epoca Legii, iar lucrarea de astăzi și lucrarea din trecut nu pot fi menționate dintr-o suflare, nici nu se poate compara lucrarea din trecut cu lucrarea de astăzi. Lucrarea lui Dumnezeu s-a schimbat, iar practica omului s-a schimbat și ea; nu înseamnă să te agăți de lege sau să porți crucea – așadar, dăruirea oamenilor față de lege și cruce nu va primi îngăduința lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Acei farisei evrei, înalți preoți și cărturari ai Epocii Legii au crezut nominal în Dumnezeu, dar au întors spatele căii Lui și chiar L-au răstignit pe Dumnezeul întrupat. Ar fi putut, atunci, credința lor să fi câștigat aprobarea lui Dumnezeu? (Nu.) Dumnezeu îi desemnase deja drept oameni de credință iudaică, drept membri ai unui grup religios. Iar Dumnezeu îi vede la fel pe cei care cred astăzi în Isus, ca membri ai unui grup religios, prin aceea că El nu îi recunoaște precum membri ai bisericii Sale sau precum credincioși în El. De ce ar condamna Dumnezeu lumea religioasă în

acest fel? Pentru că toți membrilor grupurilor religioase, în special conducătorii de nivel înalt ai diferitelor confesiuni, nu au o inimă care se teme de Dumnezeu și nici nu sunt adepți ai voii lui Dumnezeu. Toți sunt non-credincioși. Ei nu cred în întrupare, cu atât mai puțin acceptă adevărul. Ei nu caută, nu se interesează, nu examinează și nu acceptă niciodată lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă sau adevărurile pe care le exprimă El, ci merg direct la condamnarea și hulirea lucrării întrupării lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Se poate vedea clar în asta că ei pot crede, cu numele, în Dumnezeu, dar Dumnezeu nu îi recunoaște ca fiind credincioși în El; El spune că sunt răufăcători, că nimic din ceea ce fac ei nu are nici cea mai mică legătură cu lucrarea Sa de mântuire, că sunt necredincioși care sunt în afara cuvintelor Sale. De credeți în Dumnezeu așa cum credeți acum, nu va veni ziua când și voi veți fi reduși la adepți religioși? Credința în Dumnezeu din interiorul religiei nu poate dobândi mântuirea – de ce anume? Dacă nu puteți spune de ce se întâmplă acest lucru, asta arată că nu înțelegeți câtuși de puțin nici adevărul, nici voia lui Dumnezeu. Cel mai tragic lucru care se poate întâmpla cu credința în Dumnezeu este să fie redusă la religie și alungată de către Dumnezeu. E un lucru de neînchipuit pentru om, iar cei care nu înțeleg adevărul nu pot vedea niciodată clar această chestiune. Spuneți-Mi, când o biserică s-a transformat treptat într-o religie în ochii lui Dumnezeu și a devenit o confesiune pe parcursul anilor mulți și îndelungați de la începuturile ei, sunt oamenii din ea candidați la mântuirea lui Dumnezeu? Sunt ei membri ai familiei Sale? (Nu.) Nu sunt. Pe ce drum merg acești oameni care, nominal, cred în adevăratul Dumnezeu, însă sunt considerați de El a fi oameni religioși? Drumul pe care îl parcurg este unul pe care poartă steagul credinței în Dumnezeu, însă nu urmează niciodată calea Lui; este unul pe care cred în El, însă nu Îl venerează, ci chiar se leapădă de El; este unul pe care pretind

a crede în Dumnezeu, însă I se împotrivesc, crezând, nominal, în numele lui Dumnezeu, în adevăratul Dumnezeu, dar închinându-se Satanei diavolul și angajându-se în operațiuni omenești și stabilind o împărăție independentă, omenească. Acesta e drumul pe care îl parcurg. Privind la drumul pe care îl parcurg, este evident că sunt o grămadă de non-credincioși, o bandă de antihriști, un grup de satane și diavoli care și-au propus în mod explicit să se împotrivească lui Dumnezeu și să-I perturbe lucrarea. Aceasta este esența lumii religioase. Un grup de astfel de oameni are ceva de-a face cu planul de gestionare al lui Dumnezeu pentru mântuirea omului? (Nu.) Odată ce credincioșii în Dumnezeu, oricât de mulți ar putea fi, au modul lor de credință definit de Dumnezeu drept o confesiune sau un grup, atunci și ei sunt definiți de Dumnezeu precum cei care nu pot fi mântuiți. De ce spun asta? Un grup fără lucrarea sau îndrumarea lui Dumnezeu, care nu I se supune și nu I se închină deloc, poate crede în mod nominal în Dumnezeu, dar sunt preoții și prezbiterii din religie cei pe care ei îi urmează și de care ascultă, iar preoții și prezbiterii din religie sunt, prin esența lor, satanici și ipocriți. Prin urmare, ceea ce urmează și de care ascultă acei oameni sunt Satana și diavolii. În inimile lor, ei practică credința în Dumnezeu, dar, de fapt, sunt manipulați de om, supuși orchestrărilor și stăpânirii omenești. Deci, în termeni esențiali, cei pe care ei îi urmează și de care ascultă sunt Satana și diavolii și forțele răului care se împotrivesc lui Dumnezeu și dușmanii lui Dumnezeu. Ar mântui Dumnezeu o bandă de oameni ca aceasta? (Nu.) De ce nu? Ei bine, sunt astfel de oameni capabili de pocăință? Nu; nu se vor pocăi. Ei se angajează în operațiuni omenești și inițiative omenești sub steagul credinței în Dumnezeu, opunându-se planului de gestionare al lui Dumnezeu pentru mântuirea omului, rezultatul final fiind că vor înfrunta disprețul și respingerea lui Dumnezeu. E imposibil ca Dumnezeu să-i mântuiască pe acești oameni; ei sunt incapabili

de pocăință și, deoarece au fost luați de Satana, Dumnezeu îi dă pe mâna acestuia.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cu frică față de Dumnezeu putem să pășim pe calea mântuirii”

Fragmente din filme similare

De ce este așa o larg-răspândită pustiire în lumea religioasă?

Mărturii similare bazate pe experiențe

Adevărul nu poate fi câștigat în religie

Imnuri similare

Aceia care acceptă noua lucrare sunt binecuvântați

Credincioșii trebuie să urmeze îndeaproape pașii lui Dumnezeu

Pot cei care nu acceptă noua lucrare a Duhului Sfânt să vadă arătarea lui Dumnezeu?

Consecințele respingerii lui Hristos al zilelor de pe urmă

9. Adevăruri referitoare la înțelegerea esenței și a rădăcinii întunericului și a ticăloșiei din lume

a. Satana ce înșală și corupe omenirea e rădăcina întunericului și a ticăloșiei din lume

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Adam și Eva creați de Dumnezeu la început erau oameni sfinți, adică, în timp ce erau în Grădina din Eden ei erau sfinți, neîntinați de murdărie. De asemenea, ei erau credincioși lui Iahve și nu știau nimic de trădarea lui Iahve. Aceasta este deoarece erau fără tulburarea influenței Satanei, erau fără otrava Satanei și erau cei mai puri din toată omenirea. Ei trăiau în Grădina Edenului, fără a fi pângăriți de nicio murdărie, fără a fi stăpâniți de trup și temându-se de Iahve. Mai târziu, când au fost ispitiți de Satana, ei aveau otrava șarpelui și dorința de a-L trăda pe Iahve și ei trăiau sub influența Satanei. La început, ei erau sfinți și se temeau de Iahve; doar în această stare erau ei umani. Mai târziu, după ce au fost ispitiți de Satana, ei au mâncat fructul pomului cunoașterii binelui și răului și au trăit sub influența Satanei. Ei au fost treptat corupți de Satana și au pierdut imaginea inițială a omului. La început, omul avea suflarea de viață a lui Iahve, nu era deloc răzvrătit și nu avea nicio răutate în inima sa. La acea vreme, omul era cu adevărat uman. După ce a fost corupt de Satana, omul a devenit o fiară. Gândurile sale erau pline de răutate și murdărie, fără bunătate sau sfințenie. Nu este acesta Satana?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Din momentul în care omenirea a născocit științele sociale, mintea omului a ajuns ocupată de știință și cunoaștere. Știința și cunoașterea au devenit apoi instrumente pentru guvernarea omenirii și nu mai este suficient loc pentru ca omul să-L venereze pe Dumnezeu și nu au mai rămas condiții

favorabile pentru venerarea Lui. Locul lui Dumnezeu s-a scufundat și mai adânc în inima omului. Fără Dumnezeu în inima sa, lumea lăuntrică a omului este întunecată, fără speranță și goală. Ulterior, mulți oameni de știință, istorici și politicieni au ieșit în evidență pentru a-și exprima teoriile asupra științei sociale, teoria evoluției omenirii și alte teorii care contrazic adevărul că Dumnezeu a creat omul, pentru a umple inimile și mințile oamenilor. Și astfel, cei care cred că Dumnezeu a creat totul au devenit tot mai puțini, iar cei care cred în teoria evoluției au devenit tot mai mulți la număr. Tot mai multe persoane tratează consemnările lucrării lui Dumnezeu și cuvintele Lui din epoca Vechiului Testament drept mituri și legende. În inimile lor, oamenii devin indiferenți față de demnitatea și măreția lui Dumnezeu, față de dogma potrivit căreia Dumnezeu există și stăpânește toate lucrurile. Supraviețuirea omenirii și destinul țărilor și națiunilor nu mai sunt importante pentru ei, iar omul trăiește într-o lume goală, preocupat doar de a mânca, a bea și a-și satisface plăcerile… Puțini sunt oamenii care își asumă responsabilitatea de a căuta locul unde Dumnezeu Își săvârșește azi lucrarea sau de a căuta modul în care El conduce și plănuiește destinația omului. Și astfel, fără știrea omului, civilizația umană devine din ce în ce mai puțin capabilă să se alinieze dorințelor omului și există mulți oameni care simt că, trăind într-o astfel de lume, sunt mai puțin fericiți decât cei care s-au stins deja. Chiar și oamenii din țările care obișnuiau să fie foarte civilizate prezintă astfel de nemulțumiri. Deoarece, fără îndrumarea lui Dumnezeu, indiferent cât de mulți conducători și sociologi își storc creierii pentru a conserva civilizația umană, totul este în zadar. Nimeni nu poate umple golul din inima omului, deoarece nimeni nu poate fi viața omului și nicio teorie socială nu poate elibera omul de golul care îl chinuie. Știința, cunoașterea, libertatea, democrația, relaxarea, confortul: aceasta îi aduc omului doar o consolare temporară. Chiar și cu aceste lucruri, omul tot

păcătuiește inevitabil și deplânge nedreptățile societății. Aceste lucruri nu pot înăbuși pofta și dorința omului de a explora. Asta deoarece omul a fost creat de Dumnezeu, iar sacrificiile fără sens și explorările omului îl vor duce doar către și mai multă suferință și îl pot doar face pe omul să existe într-o stare permanentă de frică, neștiind cum să facă față viitorului omenirii și nici cum să facă față căii care se află înaintea lui. Omul ajunge chiar să se teamă de știință și cunoaștere și să se teamă și mai mult de sentimentul de goliciune din el. În această lume, indiferent dacă trăiești într-o țară liberă sau în una fără drepturi ale omului, ești complet incapabil să scapi de soarta omenirii. Fie că ești conducător sau condus, ești complet incapabil să scapi de dorința de explorare a destinului, a misterelor și a destinației omenirii, și cu atât mai mult ești incapabil să scapi de sentimentul năucitor de goliciune. Astfel de fenomene, care sunt comune întregii omeniri, sunt numite de către sociologi fenomene sociale și, totuși, niciun om important nu poate să pășească în față pentru a rezolva astfel de probleme. Omul, până la urmă, este tot om, iar poziția și viața lui Dumnezeu nu pot fi înlocuite de niciun om. Omenirea nu are nevoie doar de o societate corectă în care fiecare este bine hrănit, egal și liber; ce îi este necesar omenirii e mântuirea lui Dumnezeu și provizia Lui de viață pentru ea. Doar atunci când omul primește provizia de viață a lui Dumnezeu și mântuirea Lui, nevoile, dorința de explorare și golul spiritual ale omului vor putea fi rezolvate. Dacă oamenii unei țări sau ai unei națiuni sunt incapabili să primească mântuirea și grija lui Dumnezeu, atunci o astfel de țară sau națiune va merge pe calea spre declin, spre întuneric și va fi anihilată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”

De sus în jos și de la început până la sfârșit, Satana a perturbat lucrarea lui Dumnezeu și a acționat în opoziție cu El. Toată această vorbărie despre

„moștenirea culturală antică”, valoroasele „cunoştinţe ale culturii antice”, „învățăturile taoismului și confucianismului”, și „clasicii confucianiști și ritualurile feudale” au dus omul în iad. Știința și tehnologia moderne avansate, precum și industria, agricultura și afacerile ultradezvoltate nu pot fi găsite nicăieri. Mai degrabă, tot ce fac e să sublinieze riturile feudale propagate de „maimuțele” din vremuri străvechi pentru a perturba, a se opune și a dezmembra dinadins lucrarea lui Dumnezeu. Nu numai că a continuat să asuprească omul până în ziua de astăzi, dar vrea chiar să-l înghită[1] pe om cu totul. Transmiterea învățăturilor morale și etice ale feudalismului și transferarea cunoașterii culturii antice au contaminat de mult oamenii, transformându-i în diavoli mari și mici. Sunt puțini aceia care L-ar primi cu bucurie pe Dumnezeu, puțini aceia care I-ar întâmpina jubilanți venirea. Fața întregii omeniri e plină de intenții criminale și, în tot locul, o suflare ucigașă impregnează aerul. Ei caută să-L alunge pe Dumnezeu din acest ținut; cu cuțite și săbii în mână, se aranjează în formațiune de luptă pentru a-L „nimici” pe Dumnezeu. Pretutindeni în acest ținut al diavolilor, unde omul este învățat constant că nu există Dumnezeu, sunt răspândiți idoli, iar aerul de deasupra e îmbibat de un miros dezgustător de hârtie arsă și tămâie, atât de gros încât e sufocant. E ca duhoarea de nămol ce plutește la zvârcolirea șarpelui veninos, într-atât încât omul nu se poate stăpâni să nu vomite. În afară de asta, se poate auzi vag sunetul unor demoni răi cântând scripturi, un sunet ce pare să vină de departe din iad, într-atât încât nu poți să nu te înfiori. Peste tot în acest ținut sunt plasați idoli de toate culorile curcubeului, transformând ținutul într-o lume a încântărilor senzuale, în timp ce împăratul diavolilor tot rânjește malițios, ca și cum uneltirea sa mișelească a reușit. Între timp, omul rămâne complet neștiutor și nici nu are habar că diavolul l-a corupt deja până la punctul în care a devenit fără rațiune și își lasă capul să atârne, înfrânt.

Acesta dorește ca, dintr-o singură lovitură, să distrugă totul despre Dumnezeu și încă o dată să-L pângărească și să-L asasineze; are intenția să-I destrame și să-I perturbe lucrarea. Cum să poată să-I permită lui Dumnezeu să aibă un statut egal? Cum poate îngădui ca Dumnezeu „să se amestece” în lucrarea sa printre oamenii de pe pământ? Cum poate să-I permită lui Dumnezeu să-i demaște fața sa hidoasă? Cum Îi poate permite lui Dumnezeu să-i pună lucrarea în dezordine? Cum ar putea acest diavol, înverșunat de furie, să-I permită lui Dumnezeu să aibă controlul asupra curții sale imperiale pe pământ? Cum se poate pleca de bunăvoie în fața puterii Sale superioare? Înfățișarea hidoasă a acestuia a fost dezvăluită pentru ceea ce este ea, astfel că nimeni nu știe dacă să râdă sau să plângă, și este cu adevărat dificil să se vorbească despre aceasta. Oare nu e asta substanța lui? Cu un suflet urât, el crede totuși că e frumos dincolo de crezare. Această bandă de complici întru crimă![2] Ei coboară în tărâmul muritorilor ca să se răsfețe în plăceri și să facă zarvă, ațâțând lucrurile atât de mult încât lumea devine un loc nestatornic și schimbător, iar inima omului se umple de panică și neliniște, și s-au jucat atât de mult cu omul încât înfățișarea lui a devenit cea a unei bestii inumane de pe câmp, extrem de urâtă și din care ultima fărâmă din omul sfânt original s-a pierdut. Mai mult, ei chiar doresc să-și însușească puterea suverană pe pământ. Ei împiedică lucrarea lui Dumnezeu atât de mult încât ea de-abia poate să se clintească și îl închid pe om ca în spatele unor ziduri de cupru și oțel. Săvârșind atâtea păcate cumplite și provocând atât de multe dezastre, se mai așteaptă oare la altceva decât la mustrare? Demonii și duhurile rele au alergat dezlănțuiți pe pământ pentru o vreme și au sigilat atât intențiile cât și efortul conștiincios al lui Dumnezeu așa de strâns că sunt de nepătruns. Cu adevărat, e un păcat mortal! Cum poate Dumnezeu să nu Se simtă neliniștit?

Cum poate Dumnezeu să nu Se simtă înfuriat? Ei au îngreunat grav lucrarea lui Dumnezeu și i s-au împotrivit: cât de răzvrătiți!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (7)”

Note de subsol:

1. „A înghiți” se referă la comportamentul vicios al împăratului diavolilor, care-i răvășește pe oameni în întregime.

2. „Complicii întru crimă” sunt de aceeași teapă cu „o bandă de vagabonzi”.

Satana îi corupe pe oameni prin educație și influența guvernelor naționale, a celor celebri și măreți. Cuvintele lor diavolești au devenit viața și natura omului. „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate” este o bine-cunoscută zicală satanică care a fost insuflată în fiecare și care a devenit viața omului. Există alte câteva cuvinte ale filosofiilor de viață care sunt, de asemenea, ca acestea. Satana folosește cultura tradițională a fiecărei națiuni pentru a educa, înșela și corupe oamenii, determinând omenirea să cadă și să fie înghițită de un abis nemărginit al distrugerii și, în final, oamenii sunt distruși de Dumnezeu pentru că ei îl slujesc pe Satana și I se opun lui Dumnezeu. Unii oameni au slujit drept funcționari publici în societate vreme de câteva decenii. Imaginează-ți că pun următoarea întrebare: „Te-ai descurcat atât de bine în această funcție, care sunt principalele zicale celebre după care trăiești?” S-ar putea să spună: „Singurul lucru pe care îl înțeleg este acesta: «Funcționarii nu îngreunează lucrurile pentru cei care vin cu daruri, iar cei ce nu lingușesc nu obțin nimic.»” Aceasta este filosofia satanică pe care se bazează cariera ei. Nu sunt oare aceste cuvinte reprezentative pentru natura unor astfel de oameni? Folosirea fără scrupule a oricărui mijloc pentru a obține o poziție a devenit natura sa, iar oficialitatea și succesul în carieră sunt scopurile sale. Există încă multe otrăvuri satanice în viața, conduita și comportamentul oamenilor.

De exemplu: toate filosofiile lor de viață, modurile lor de a face lucrurile și maximele lor sunt pline de otrăvurile marelui balaur roșu și toate acestea vin de la Satana. Așadar, toate lucrurile care curg prin oasele și sângele oamenilor sunt ale Satanei. Toți acei oficiali, cei ce dețin puterea și cei ce sunt împliniți au propriile lor căi și secrete pentru succes. Nu sunt oare asemenea secrete perfect reprezentative pentru natura lor? Au făcut lucruri așa de mari pe lume și nimeni nu poate înțelege uneltirile și intrigile ce stau în spatele lor. Asta arată efectiv cât de perfidă și de malițioasă este natura lor. Omul a fost corupt prea profund de Satana. Veninul Satanei curge prin sângele fiecărei persoane și se poate spune că natura omului este coruptă, rea, antagonistă și în opoziție cu Dumnezeu, plină de filosofiile și otrăvurile Satanei și cufundată în ele. A devenit în totalitate natura-esență a Satanei. Iată de ce oamenii I se împotrivesc lui Dumnezeu și I se opun.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”

În timpul dobândirii de către om a cunoștințelor, Satana folosește tot felul de metode, fie că este vorba de relatarea istorisirilor, de a le da pur și simplu o anumită cunoștință sau de a le permite să-și satisfacă dorințele sau ambițiile. Pe ce drum vrea Satana să te conducă? Oamenii cred că nu este nimic în neregulă cu dobândirea cunoștințelor, că este ceva întru totul natural. Ca să facă să sune atrăgător, să încurajezi idealuri înalte sau să ai ambiții înseamnă să ai aspirații, iar aceasta ar trebui să fie calea cea dreaptă în viață. Nu este oare o modalitate mai glorioasă ca oamenii să trăiască astfel, dacă își pot realiza propriile idealuri sau pot avea o carieră de succes? Făcând aceste lucruri, nu numai că ne onorăm strămoșii, ci avem și șansa de a lăsa o urmă în istorie – nu este acesta un lucru bun? Acesta este un lucru bun în ochii oamenilor din lume, iar, pentru ei, acest lucru ar trebui să fie cuvenit și pozitiv. Totuși Satana, cu motivele lui sinistre, duce

oamenii pe un astfel de drum și asta-i tot? Cu siguranță, nu. De fapt, indiferent de cât de înalte sunt idealurile omului, cât de realiste sau de cuvenite pot fi dorințele lui, tot ceea ce omul dorește să realizeze, tot ceea ce caută el este strâns legat de două cuvinte. Aceste două cuvinte sunt de o importanță vitală pentru viața fiecărei persoane și sunt lucruri pe care Satana intenționează să le insufle în om. Care sunt aceste două cuvinte? Sunt „faimă” și „câștig”. Satana folosește o metodă foarte subtilă, o metodă foarte mult în acord cu noțiunile oamenilor, care nu este deloc radicală, prin care îi face pe oameni să accepte pe neștiute modul lui de viață, regulile lui de trai, și să-și stabilească obiectivele și direcția în viață și, făcând astfel, ei ajung, fără să-și dea seama, și să aibă ambiții de viață. Indiferent cât de grandioase ar putea să pară aceste ambiții de viață, ele sunt legate inextricabil de „faimă” și de „câștig”. Tot ceea ce persoanele importante sau faimoase – de fapt toți oamenii – urmează în viață are legătură doar cu aceste două cuvinte: „faimă” și „câștig”. Oamenii cred că, odată ce au faimă și câștig, ei pot apoi să le valorifice ca să se bucure de statut înalt, de bogăție mare și să se bucure de viață. Ei cred că faima și câștigul sunt un gen de capital pe care îl pot folosi ca să obțină o viață de căutare a plăcerii și de desfătare nesăbuită a trupului. De dragul acestei faime și al acestui câștig la care râvnesc atât, oamenii, de bună voie, totuși fără să știe, îi predau Satanei trupurile și mințile lor, tot ceea ce au, viitorul și destinele lor. Ei fac astfel fără niciun moment de ezitare, ignorând întotdeauna nevoia de a recupera tot ceea ce au predat. Oare pot oamenii să mai păstreze vreun control asupra lor înșiși odată ce s-au refugiat astfel în Satana și i-au devenit loiali? Cu siguranță, nu. Ei sunt controlați complet și total de Satana. S-au scufundat complet și total într-o mlaștină și nu se pot elibera. Odată ce o persoană se împotmolește în faimă și câștig, nu mai caută ceea ce este strălucitor, ceea ce este drept sau acele lucruri care sunt frumoase și bune.

Asta deoarece puterea seducătoare pe care o au asupra oamenilor faima și câștigul este prea mare; ele devin lucruri pe care oamenii le urmăresc fără încetare pe tot parcursul vieții și chiar pentru întreaga veșnicie. Nu este acest lucru adevărat? Unii oameni vor spune că însușirea cunoștințelor nu este altceva decât citirea cărților sau învățarea câtorva lucruri pe care încă nu le cunosc, astfel încât să nu fie demodați sau să nu fie lăsați în urmă de lume. Cunoștințele sunt însușite doar pentru ca ei să poată pune mâncare pe masă, pentru propriul lor viitor sau pentru a asigura necesitățile de bază. Există cineva care ar îndura un deceniu de studiu intens doar pentru necesitățile de bază, doar pentru a soluționa problema alimentelor? Nu, nu există astfel de oameni. Deci, de ce un om suferă aceste greutăți toți acești ani? Pentru faimă și câștig. Faima și câștigul îl așteaptă în zare, îl cheamă, iar el crede că numai prin propria sârguință, prin greutăți și luptă poate să urmeze drumul ce-l va conduce să dobândească faimă și câștig. O astfel de persoană trebuie să sufere aceste greutăți pentru propria cale viitoare, pentru bucuria sa viitoare și pentru a câștiga o viață mai bună. Ce este oare această cunoaștere – puteți să-Mi spuneți? Nu reprezintă regulile și filosofiile de viață pe care Satana i le insuflă omului, cum ar fi „Iubește partidul, iubește țara și iubește-ți religia” și „Un om înțelept se supune circumstanțelor”? Nu sunt „idealurile înalte” ale vieții insuflate în om de către Satana? Luați, de exemplu, ideile oamenilor de seamă, integritatea celor faimoși sau spiritul curajos al figurilor eroice, sau luați cavaleria și bunătatea protagoniștilor și a spadasinilor din romanele de arte marțiale – nu sunt toate acestea căi prin care Satana insuflă aceste idealuri? Aceste idei influențează o generație după alta, iar oamenii din fiecare generație sunt făcuți să accepte aceste idei. Ei se luptă constant în căutarea „idealurilor înalte” pentru care chiar își vor sacrifica viața. Acesta este mijlocul și aceasta e abordarea prin care Satana folosește cunoștințele pentru a corupe oamenii. Deci, după ce Satana

îi conduce pe oameni pe această cale, sunt ei capabili să se supună lui Dumnezeu și să I se închine? Și sunt ei capabili să accepte cuvintele lui Dumnezeu și să urmărească adevărul? Categoric nu – pentru că au fost duși pe căi greșite de Satana. Să ne uităm din nou la cunoștințele, gândurile și opiniile insuflate oamenilor de Satana: conțin aceste lucruri adevărurile supunerii față de Dumnezeu și închinării la Dumnezeu? Există adevăruri despre temerea de Dumnezeu și ferirea de rău? Există vreun cuvânt de-al lui Dumnezeu? Există ceva în ele care să aibă legătură cu adevărul? Deloc – aceste lucruri sunt total absente. Puteți să fiți siguri că lucrurile insuflate oamenilor de Satana nu conțin niciun adevăr? Nu îndrăzniți, dar nu contează. Deci, atât timp cât recunoști că „faima” și „câștigul” sunt cele două cuvinte cheie pe care Satana le folosește pentru a-i ademeni pe oameni pe calea ticăloșiei, atunci este suficient.

[…] Deci, Satana folosește faima și câștigul pentru a controla gândurile omului, până când oamenii nu se pot gândi decât la faimă și câștig. Ei se luptă pentru faimă și câștig, suferă greutăți, îndură umilirea pentru faimă și câștig și sacrifică tot ceea ce au pentru faimă și câștig și vor judeca și hotărî orice de dragul faimei și al câștigului. În acest fel, Satana îi leagă pe oameni cu lanțuri invizibile, iar ei nu au nici puterea și nici curajul de a se debarasa de ele. Fără să știe, ei poartă aceste lanțuri și se târăsc mereu înainte, cu mare dificultate. De dragul acestei faime și a câștigului, omenirea se ferește de Dumnezeu și Îl trădează și devine din ce în ce mai nemernică. Așadar, în acest fel, o generație după alta este distrusă în mijlocul faimei și câștigului Satanei.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

Cum folosește Satana știința pentru a corupe oamenii? […] Știința doar le permite oamenilor să vadă obiectele din lumea fizică și satisface

curiozitatea acestora, dar nu le poate permite să vadă legile prin care Dumnezeu stăpânește peste toate lucrurile. Omul pare să găsească răspunsuri în știință, dar acestea sunt enigmatice și oferă doar satisfacție temporară, o satisfacție care servește doar la îngrădirea inimii omului în lumea materială. Omul simte că a primit răspunsuri de la știință, deci, indiferent ce problemă se ivește, el își folosește părerile științifice drept bază pentru a dovedi sau accepta acea chestiune. Inima omului devine sedusă și posedată de știință până în punctul în care pe om nu-l mai interesează să-L cunoască pe Dumnezeu, să I se închine și să creadă că toate lucrurile vin de la El, și că omul de la El ar trebui să caute răspunsuri. Nu este așa? Cu cât o persoană crede mai mult în știință, cu atât devine mai absurdă, crezând că totul are o soluție științifică și că cercetarea poate rezolva orice. Ei nu-L caută pe Dumnezeu și nu cred că El există. Există mulți credincioși în Dumnezeu cu vechime care, atunci când se confruntă cu orice problemă, vor folosi un computer pentru a căuta lucruri și răspunsuri; ei cred doar în cunoașterea științifică. Ei nu cred că sunt adevărul cuvintele lui Dumnezeu, nu cred că acestea pot rezolva toate problemele omenirii, nu văd nenumăratele probleme ale omenirii din perspectiva adevărului. Indiferent ce problemă întâmpină, ei nu se roagă niciodată lui Dumnezeu și nu găsesc o soluție prin căutarea adevărului în cuvintele lui Dumnezeu. În multe privințe, ei ar prefera să creadă că problema poate fi rezolvată prin cunoștințe; pentru ei, știința este răspunsul suprem. Dumnezeu lipsește cu desăvârșire din inimile unor astfel de oameni. Ei sunt necredincioși, iar opiniile lor despre credința în Dumnezeu nu sunt diferite de cele ale multor academicieni și oameni de știință distinși, care încearcă mereu să-L cerceteze pe Dumnezeu folosind metode științifice. De exemplu, există mulți experți religioși care s-au dus în muntele pe care a venit arca să se odihnească și, astfel, au dovedit existența

arcei. Au văzut-o, însă nu văd existența lui Dumnezeu în apariția arcei. Ei cred doar în povestiri și istorie; acesta este rezultatul cercetării lor științifice și al studierii lumii materiale. Dacă vei cerceta lucruri materiale, fie că este vorba despre microbiologie, astronomie sau geografie, nu vei găsi niciodată un rezultat care să determine că există Dumnezeu sau că El este suveran asupra tuturor lucrurilor. Deci, ce face știința pentru om? Nu îl îndepărtează de Dumnezeu? Nu-i face pe oameni să-L studieze pe Dumnezeu? Nu-i face pe oameni să se îndoiască mai mult de existența și suveranitatea lui Dumnezeu și, astfel, să-L tăgăduiască și să-L trădeze? Aceasta e consecința. Așadar, când Satana folosește știința pentru a corupe omul, ce scop încearcă să atingă? Vrea să folosească concluzii științifice pentru a-i induce în eroare și a-i face insensibili pe oameni și să folosească răspunsuri ambigue pentru a se agăța de inima lor, astfel încât ei să nu-L caute pe Dumnezeu și să nu creadă în existența Lui. Așadar, de aceea spun că știința este una dintre căile prin care Satana corupe oamenii.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul V"

Satana îl corupe și îl controlează pe om prin tendințele sociale. Tendințele sociale acoperă multe aspecte, incluzând diverse domenii ca venerarea figurilor faimoase și mărețe, precum și a idolilor din filme și muzică, venerarea celebrităților, a jocurilor online etc. – toate acestea fac parte din tendințele sociale, și nu e nevoie să intrăm în detalii aici. Vom vorbi doar despre ideile pe care le provoacă în oameni tendințele sociale, modul în care ele îi determină să se poarte în lume, obiectivele și perspectivele de viață pe care le cauzează în oameni. Acestea sunt foarte importante; ele pot controla și influența gândurile și părerile oamenilor. Aceste tendințe se ridică una după alta și au toate o influență malefică ce degenerează continuu omul, determinându-l să-și piardă conștiința, umanitatea și rațiunea, slăbindu-le din ce în ce mai mult moralul și calitatea

caracterului, în măsura în care putem chiar să spunem că majoritatea oamenilor nu au acum nicio integritate, nicio umanitate și nici nu au vreo conștiință și cu atât mai puțin rațiune. Deci, ce sunt aceste tendințe sociale? Sunt tendințe pe care nu le poți vedea cu ochiul liber. Când în lume suflă vântul unei tendințe, poate doar un număr mic de oameni sunt la curent cu ultimele noutăți, devenind cei care lansează moda. Ei încep să facă unele lucruri noi, acceptând apoi un anume tip de idee sau de perspectivă. Totuși, majoritatea oamenilor, într-o stare de inconștiență, vor fi infectați, atrași și asimilați de această tendință, până când toți, fără să știe și fără să vrea, o acceptă și sunt toți cufundați în ea și controlați de ea. Una după alta, asemenea tendințe îi fac pe oameni, care nu sunt sănătoși la corp și la minte, nu știu ce este adevărul și nu pot face diferența dintre lucrurile pozitive și cele negative, să accepte fericiți aceste tendințe, precum și viziunea de viață și valorile care vin de la Satana. Ei acceptă ceea ce le spune Satana despre cum să abordeze viața și acceptă modul de a trăi pe care Satana „îl revarsă" asupra lor și nu au nici puterea și nici capacitatea, cu atât mai puțin conștiința de a se împotrivi. […]

Când privești acum aceste tendințe sociale, ai spune că au o influență mare asupra oamenilor? Au un efect profund dăunător asupra lor? Chiar au un efect profund dăunător asupra oamenilor. Ce aspecte ale omului corupe Satana cu fiecare dintre aceste tendințe? În principal, Satana corupe conștiința, rațiunea, umanitatea, principiile și perspectivele omului asupra vieții. Și oare aceste tendințe sociale nu degradează și corup treptat oamenii? Cauzează în oameni o degenerare treptată, nu-i așa? Satana folosește aceste tendințe sociale pentru a ademeni oamenii, pas cu pas, într-un cuib de diavoli, astfel încât oamenii prinși în ele să pledeze, în necunoștință de cauză, pentru bani și dorințe materiale, pentru răutate și violență. Ce anume devine omul odată ce aceste lucruri au intrat în inima

omului? Omul devine un diavol și o satană! De ce? Ce înclinație psihologică există în inima omului? Ce adulează omul? Lui încep să-i placă răutatea și violența, fără să arate nicio dragoste pentru frumusețe sau bunătate, cu atât mai puțin pentru pace. Oamenii nu sunt dornici să trăiască viața simplă a umanității normale, dar, în schimb, doresc să se bucure de statut înalt și bogăție mare, să se desfete cu plăcerile trupului, fără să cruțe niciun efort în a-și satisface propriul trup, fără nicio restricție, fără legături care să-i tragă înapoi; cu alte cuvinte, făcând tot ceea ce doresc. Deci, când omul s-a cufundat în astfel de tendințe, poate oare cunoașterea pe care ți-ai însușit-o să te ajute să te eliberezi? Poate înțelegerea ta despre cultura tradițională și superstiții să te ajute să scapi de această situație groaznică? Pot moralitatea și ceremonialurile tradiționale cunoscute omului să-l ajute să exercite înfrânarea? Luați drept exemplu Analectele și Tao Te Ching. Îi pot ajuta pe oameni să-și scoată picioarele din nisipul mișcător al acestor tendințe rele? Categoric nu. În acest fel, omul devine din ce în ce mai ticălos, arogant, condescendent, egoist și malițios. Nu mai există nicio afecțiune între oameni, nu mai există nicio iubire între membrii familiei, nu mai există deloc înțelegere între rude și prieteni; relațiile umane au devenit caracterizate de violență. Toate persoanele vor să folosească metode violente pentru a trăi printre semenii lor; ele își acaparează propria chiverniseală folosind violența; își câștigă pozițiile și își obțin propriile profituri prin violență și folosesc căi violente și ticăloase pentru a face orice doresc. Nu este această umanitate terifiantă? Este extrem de terifiantă: nu numai că L-au răstignit pe Dumnezeu, dar i-ar și măcelări pe toți cei care Îl urmează – pentru că omul este prea ticălos.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

Satana își clădește reputația prin înșelarea oamenilor și deseori se prezintă ca avangardă și model de dreptate. Sub falsul pretext de a proteja

dreptatea, îi rănește pe oameni, le devorează sufletele și folosește tot felul de mijloace pentru a amorți, induce în eroare și instiga omul. Scopul său este de a-l face pe om să aprobe și să-i accepte comportamentul ticălos, de a-l face pe om să i se alăture în a se opune autorității și suveranității lui Dumnezeu. Totuși, când o persoană își dă seama de uneltirile, intrigile și trăsăturile lui rele și când cineva nu vrea să continue să fie călcat în picioare și păcălit de el, sau să-i fie în continuare sclav, sau să fie pedepsit și distrus împreună cu el, atunci Satana își schimbă trăsăturile anterior sfinte și își scoate masca falsă pentru a-și dezvălui adevărata față, care este ticăloasă, depravată, urâtă și sălbatică. Nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să îi extermine pe toți cei care refuză să îl urmeze și care se opun forțelor sale ticăloase. În acest stadiu, Satana nu poate să mai afișeze înfățișarea unui gentleman demn de încredere; în schimb, sunt dezvăluite trăsăturile sale adevărate, urâte, de sub pielea sa de oaie. Odată ce uneltirile Satanei sunt aduse la lumină și trăsăturile sale adevărate, expuse, el se va pierde cu firea și își va expune barbaria. După aceea, dorința lui de a răni și de a devora oameni doar se va intensifica. Este înfuriat de trezirea omului la realitate, iar el dezvoltă o ură și un spirit de răzbunare puternic față de oameni din cauza aspirației lor de a tânji după libertate și lumină și de a se elibera din închisoarea lui. Furia lui are intenția de ai apăra și susține ticăloșia și este, de asemenea, o revelație adevărată a naturii sale sălbatice.

În fiecare chestiune, comportamentul Satanei îi expune natura ticăloasă. Dintre toate faptele ticăloase pe care Satana le-a îndeplinit asupra omului – de la eforturile sale timpurii de a induce omul în eroare ca să-l urmeze, până la exploatarea omului de către el, prin care îl atrage în faptele lui ticăloase, până la spiritul său de răzbunare față de om după ce trăsăturile sale adevărate au fost expuse și omul l-a recunoscut și l-a abandonat – niciuna dintre aceste fapte nu dă greș în a expune esența ticăloasă a Satanei,

nici în a dovedi faptul că Satana nu are legătură cu lucrurile pozitive și că Satana este sursa tuturor lucrurilor ticăloase. Fiecare dintre acțiunile sale protejează ticăloșia, menține continuitatea faptelor lui ticăloase, este împotriva lucrurilor drepte și pozitive și strică legile și ordinea existenței normale a omenirii. Acestea fapte ale Satanei sunt ostile față de Dumnezeu și vor fi distruse de mânia lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II"

Imnuri similare

Consecințele faptului că omenirea a pierdut îndrumarea lui Dumnezeu

Satana controlează gândurile oamenilor cu faima și bogăția

b. Prejudiciul și consecințele pe care exercitarea puterii de către omenirea coruptă le aduce asupra oamenilor

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Din momentul în care omenirea a născocit științele sociale, mintea omului a ajuns ocupată de știință și cunoaștere. Știința și cunoașterea au devenit apoi instrumente pentru guvernarea omenirii și nu mai este suficient loc pentru ca omul să-L venereze pe Dumnezeu și nu au mai rămas condiții favorabile pentru venerarea Lui. Locul lui Dumnezeu s-a scufundat și mai adânc în inima omului. Fără Dumnezeu în inima sa, lumea lăuntrică a omului este întunecată, fără speranță și goală. Ulterior, mulți oameni de știință, istorici și politicieni au ieșit în evidență pentru a-și exprima teoriile asupra științei sociale, teoria evoluției omenirii și alte teorii care contrazic adevărul că Dumnezeu a creat omul, pentru a umple inimile și mințile oamenilor. Și astfel, cei care cred că Dumnezeu a creat totul au devenit tot mai puțini, iar cei care cred în teoria evoluției au devenit tot mai mulți la număr. Tot mai multe persoane tratează consemnările lucrării lui Dumnezeu și cuvintele Lui din epoca Vechiului Testament drept mituri și legende. În inimile lor, oamenii devin indiferenți față de demnitatea și măreția lui Dumnezeu, față de dogma potrivit căreia Dumnezeu există și stăpânește toate lucrurile. Supraviețuirea omenirii și destinul țărilor și națiunilor nu mai sunt importante pentru ei, iar omul trăiește într-o lume goală, preocupat doar de a mânca, a bea și a-și satisface plăcerile… Puțini sunt oamenii care își asumă responsabilitatea de a căuta locul unde Dumnezeu Își săvârșește azi lucrarea sau de a căuta modul în care El conduce și plănuiește destinația omului. Și astfel, fără știrea omului, civilizația umană devine din ce în ce

mai puțin capabilă să se alinieze dorințelor omului și există mulți oameni care simt că, trăind într-o astfel de lume, sunt mai puțin fericiți decât cei care s-au stins deja. Chiar și oamenii din țările care obișnuiau să fie foarte civilizate prezintă astfel de nemulțumiri. Deoarece, fără îndrumarea lui Dumnezeu, indiferent cât de mulți conducători și sociologi își storc creierii pentru a conserva civilizația umană, totul este în zadar. Nimeni nu poate umple golul din inima omului, deoarece nimeni nu poate fi viața omului și nicio teorie socială nu poate elibera omul de golul care îl chinuie. Știința, cunoașterea, libertatea, democrația, relaxarea, confortul: aceasta îi aduc omului doar o consolare temporară. Chiar și cu aceste lucruri, omul tot păcătuiește inevitabil și deplânge nedreptățile societății. Aceste lucruri nu pot înăbuși pofta și dorința omului de a explora. Asta deoarece omul a fost creat de Dumnezeu, iar sacrificiile fără sens și explorările omului îl vor duce doar către și mai multă suferință și îl pot doar face pe omul să existe într-o stare permanentă de frică, neștiind cum să facă față viitorului omenirii și nici cum să facă față căii care se află înaintea lui. Omul ajunge chiar să se teamă de știință și cunoaștere și să se teamă și mai mult de sentimentul de goliciune din el. În această lume, indiferent dacă trăiești într-o țară liberă sau în una fără drepturi ale omului, ești complet incapabil să scapi de soarta omenirii. Fie că ești conducător sau condus, ești complet incapabil să scapi de dorința de explorare a destinului, a misterelor și a destinației omenirii, și cu atât mai mult ești incapabil să scapi de sentimentul năucitor de goliciune. Astfel de fenomene, care sunt comune întregii omeniri, sunt numite de către sociologi fenomene sociale și, totuși, niciun om important nu poate să pășească în față pentru a rezolva astfel de probleme. Omul, până la urmă, este tot om, iar poziția și viața lui Dumnezeu nu pot fi înlocuite de niciun om. Omenirea nu are nevoie doar de o societate corectă în care fiecare este bine hrănit, egal și liber; ce îi este necesar omenirii e mântuirea lui

Dumnezeu și provizia Lui de viață pentru ea. Doar atunci când omul primește provizia de viață a lui Dumnezeu și mântuirea Lui, nevoile, dorința de explorare și golul spiritual ale omului vor putea fi rezolvate. Dacă oamenii unei țări sau ai unei națiuni sunt incapabili să primească mântuirea și grija lui Dumnezeu, atunci o astfel de țară sau națiune va merge pe calea spre declin, spre întuneric și va fi anihilată de Dumnezeu.

Poate că în prezent țara ta prosperă, dar dacă le vei permite oamenilor tăi să se abată de la Dumnezeu, atunci va fi tot mai privată de binecuvântările lui Dumnezeu. Civilizația țării tale va fi tot mai călcată în picioare, iar în scurt timp, oamenii se vor ridica împotriva lui Dumnezeu și vor blestema Cerul. Și astfel, fără știrea omului, destinul unei țări va fi ruinat. Dumnezeu va ridica țări puternice pentru a combate acele țări care au fost blestemate de Dumnezeu și ar putea chiar să le șteargă de pe fața pământului. Ascensiunea sau prăbușirea unei țări sau națiuni este determinată de disponibilitatea liderilor de a Îl venera pe Dumnezeu sau de a-și conduce oamenii să devină mai apropiați de Dumnezeu și să Îl venereze pe El. Și totuși, în această epocă finală, deoarece aceia care într-adevăr Îl caută și Îl venerează pe Dumnezeu sunt tot mai puțini, Dumnezeu acordă favoruri speciale țărilor în care creștinismul este religia de stat. El adună toate acele țări pentru a forma tabăra relativ justă a lumii, în timp ce țările atee și acelea care nu Îl venerează pe adevăratul Dumnezeu vor deveni adversarele taberei juste. Astfel, Dumnezeu nu numai că are un loc în rândul omenirii în care să Își săvârșească lucrarea, ci, de asemenea, câștigă țări care pot exercita o autoritate justă, îngăduind să fie impuse sancțiuni și restricții acelor țări care I se opun. În ciuda acestui fapt, tot nu mai ies în față alți oameni pentru a-L venera pe Dumnezeu, deoarece omul s-a îndepărtat prea mult de El și omul L-a uitat pe Dumnezeu prea multă vreme. Vor rămâne pe pământ doar țările care practică dreptatea și se

împotrivesc nedreptății. Însă acest lucru este departe de dorințele lui Dumnezeu, deoarece niciun conducător de țară nu Îi va permite lui Dumnezeu să îi conducă poporul și niciun partid politic nu își va aduna oamenii pentru a-L venera pe Dumnezeu; Dumnezeu Și-a pierdut locul de drept din inima fiecărei țări, națiuni, partid de guvernământ și chiar din inima fiecărei persoane. Deși forțe juste există cu adevărat în această lume, o conducere în care Dumnezeu nu are loc în inima oamenilor este fragilă. Fără binecuvântarea lui Dumnezeu, arena politică va cădea în neorânduială și va deveni incapabilă să reziste unei singure lovituri. Pentru umanitate, a trăi fără binecuvântarea lui Dumnezeu este precum a trăi fără soare. Indiferent cât de asiduu vor aduce conducătorii contribuții pentru poporul lor, indiferent cât de multe conferințe juste va susține omenirea, niciuna dintre acestea nu va răsturna situația și nu va modifica soarta omenirii. Omul crede că o țară în care oamenii sunt hrăniți și îmbrăcați, în care trăiesc împreună în pace, este o țară bună și una cu o conducere bună. Dar Dumnezeu nu este de aceeași părere. El crede că o țară în care nimeni nu Îl venerează este una pe care El o va anihila. Mentalitatea omului este prea mult în contradicție cu cea a lui Dumnezeu. Astfel, dacă liderul unei țări nu Îl venerează pe Dumnezeu, atunci soarta acelei țări va fi una tragică, iar țara nu va avea nicio destinație.

Dumnezeu nu participă la politicile omului, dar, cu toate acestea, soarta unei țări sau națiuni este controlată de Dumnezeu. Dumnezeu controlează această lume și întregul univers. Destinul omului și planul lui Dumnezeu sunt strâns conectate și niciun om, țară sau națiune nu sunt scutite de suveranitatea lui Dumnezeu. Dacă omul dorește să își cunoască destinul, atunci trebuie să vină în fața lui Dumnezeu. Dumnezeu va face ca aceia care Îl urmează și Îl venerează să prospere și va aduce declinul și nimicirea asupra celor care I se împotrivesc și Îl resping.

Amintiți-vă scena din Biblie când Dumnezeu a provocat distrugerea Sodomei și gândiți-vă, de asemenea, la cum soția lui Lot a devenit un stâlp de sare. Gândiți-vă cum s-au pocăit oamenii din Ninive pentru păcatele lor, în sac și cenușă și amintiți-vă ce a urmat după ce evreii L-au răstignit pe Isus pe cruce acum 2000 de ani. Evreii au fost goniți din Israel și au fugit în țări din întreaga lume. Mulți au fost uciși, iar întreaga națiune evreiască a fost supusă durerii fără precedent a nimicirii țării lor. Ei L-au bătut în cuie pe Isus pe cruce – au comis un păcat atroce – și au provocat firea lui Dumnezeu. Ei au fost obligați să plătească pentru ceea ce au făcut și au fost obligați să suporte toate consecințele acțiunilor lor. Ei L-au condamnat pe Dumnezeu, L-au respins pe Dumnezeu și astfel nu au avut decât un destin: acela de a fi pedepsiți de Dumnezeu. Aceasta a fost consecința amară și dezastrul pe care conducătorii lor le-au adus asupra țării și națiunii lor.

Astăzi, Dumnezeu S-a întors în lume pentru a-Și săvârși lucrarea. Prima Lui oprire este exemplarul de conducere dictatorială: China, bastionul ferm al ateismului. Dumnezeu a câștigat un grup de oameni prin înțelepciunea și puterea Lui. În această perioadă, El a fost vânat de partidul de guvernământ al Chinei prin toate mijloacele și supus unei suferințe mari, fără să aibă un loc unde să Își poată odihni capul, fără posibilitatea de a-Și găsi un adăpost. În ciuda acestora, Dumnezeu Își continuă lucrarea pe care intenționează să o săvârșească: El își face auzită vocea și răspândește evanghelia. Nimeni nu poate pătrunde atotputernicia lui Dumnezeu. În China, o țară care Îl privește pe Dumnezeu ca pe un dușman, Dumnezeu nu Și-a încetat niciodată lucrarea. În schimb, tot mai mulți oameni au acceptat lucrarea și cuvântul Lui, deoarece Dumnezeu mântuiește fiecare membru al omenirii în parte, în cea mai mare măsură posibilă. Avem încrederea că nicio țară sau putere nu poate sta în calea a ceea ce Dumnezeu dorește să împlinească. Cei care împiedică lucrarea lui Dumnezeu se opun cuvântului

lui Dumnezeu și tulbură și subminează planul lui Dumnezeu vor fi, în cele din urmă, pedepsiți de Dumnezeu. Cel care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi trimis în iad; orice țară care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi distrusă; orice națiune care se ridică pentru a se opune lucrării lui Dumnezeu va fi ștearsă de pe fața pământului și va înceta să mai existe.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri”

Cunoașterea culturii și istoriei antice de câteva mii de ani a închis gândirea și noțiunile omului și perspectiva lui mentală atât de strâns, încât să le facă impenetrabile și non-biodegradabile.[1] Oamenii trăiesc în al optsprezecelea cerc al iadului, unde, ca și cum ar fi fost alungați de Dumnezeu în temnițe, lumina nu poate fi văzută niciodată. Gândirea feudală i-a oprimat pe oameni într-atât încât abia pot să respire și se sufocă. Ei nu au nici cel mai mic dram de putere să reziste; tot ce fac e să îndure și să îndure în tăcere… Nicicând n-a îndrăznit cineva să lupte sau să se ridice pentru dreptate și corectitudine; oamenii pur și simplu trăiesc o viață mai rea decât a unui animal, sub loviturile și abuzul eticilor feudale, zi după zi și an după an. Ei nu s-au gândit niciodată să-L caute pe Dumnezeu pentru a se bucura de fericire în lumea omenească. E ca și cum oamenii ar fi fost înfrânți până la punctul în care sunt ca frunzele căzute ale toamnei, ofilite, uscate și galben-maronii. Oamenii și-au pierdut de multă vreme memoria; trăiesc neajutorați în iadul care se numește lumea umană, așteptând venirea zilei de pe urmă, astfel încât să poată să piară împreună cu acest iad, ca și când ziua de pe urmă după care tânjesc ei este ziua în care omul se va bucura de pace odihnitoare. Etica feudală a dus viața omului în „Infern”, slăbind și mai mult puterea omului de a rezista. Diferite tipuri de opresiune îl împing pe om, pas după pas, să cadă mai adânc în Infern, din ce în ce mai departe de Dumnezeu, până când astăzi a devenit complet străin pentru

Dumnezeu și se grăbește să-L evite când se întâlnesc. Omul nu-I acordă atenție și Îl lasă să stea singur de-o parte, ca și cum nu L-ar fi cunoscut niciodată, nu L-ar fi văzut niciodată înainte. […] Cunoașterea culturii antice l-a furat pe om pe ascuns din prezența lui Dumnezeu și l-a predat împăratului diavolilor și progeniturilor acestuia. Cele Patru cărți și Cinci Clasici[a] au purtat gândirea și noțiunile omului într-o altă epocă de răzvrătire, făcându-l pe acesta să-i aduleze și mai mult decât înainte pe cei care au întocmit Cărțile/Clasicii Documentelor, și ca urmare, să-și intensifice și mai mult noțiunile despre Dumnezeu. Fără știrea omului, împăratul diavolilor L-a alungat fără milă pe Dumnezeu din inima acestuia și apoi a ocupat-o el însuși cu satisfacție triumfătoare. Din momentul acela, omul a ajuns să aibă un suflet urât și înfățișarea împăratului diavolilor. O ură față de Dumnezeu i-a umplut pieptul, iar maliția ranchiunoasă a împăratului diavolilor s-a răspândit în om zi după zi, până când acesta a fost complet mistuit. Omul nu a mai avut niciun strop de libertate și nu a fost în stare să se elibereze din încurcăturile împăratului diavolilor. Nu a avut de ales decât să se lase luat prizonier pe loc, să se predea și să cadă supus în prezența acestuia. Acum mult timp, când inima și sufletul omului erau încă în copilăria lor, împăratul diavolilor a plantat în ele sămânța tumorii ateismului, învățându-l falsități precum „să studiezi știința și tehnologia; să înțelegi cele Patru Modernizări; și nu există niciun Dumnezeu în lume”. Nu doar atât, el strigă în gura mare cu orice ocazie: „Să ne bazăm pe munca noastră sârguincioasă ca să construim o patrie frumoasă”, cerând fiecărei persoane în parte să fie pregătită din copilărie pentru a-și servi cu credință țara. Omul, pe neștiute, a fost adus în prezența acestuia, care și-a arogat tot meritul (însemnând meritul ce Îi aparține lui Dumnezeu pentru că ține toată omenirea în mâinile Sale) fără ezitare. Niciodată nu a avut vreun sentiment de rușine. Mai mult, a înșfăcat fără rușine poporul lui Dumnezeu și l-a tras

înapoi în casa proprie, unde a sărit ca un șoarece pe masă și l-a făcut pe om să i se închine ca lui Dumnezeu. Ce hoț! El strigă lucruri scandaloase, șocante, precum: „Nu există niciun Dumnezeu în lume. Vântul apare din transformări conforme legilor naturale; ploaia apare când vaporii de apă, dând de temperaturi joase, se condensează în picături ce cad pe pământ; un cutremur este zguduirea suprafeței pământului datorită schimbărilor geologice; seceta se datorează uscăciunii din aer provocate de distrugerea nucleonică de pe suprafața soarelui. Acestea sunt fenomene naturale. Unde se află, în toate acestea, o acțiune a lui Dumnezeu?” Sunt unii care chiar strigă declarații precum următoarea, declarații care n-ar trebui glăsuite: „Omul a evoluat din maimuțe în trecutul îndepărtat, iar lumea de astăzi provine dintr-o succesiune de societăți primitive, începând cu aproximativ un eon în urmă. Dacă o țară înflorește sau e în declin e ceva ce rămâne în întregime în mâinile poporului său”. Pe fundal, îl face pe om să îl atârne pe pereți și sau să îl pună pe masă pentru a-l omagia și a-i aduce jertfe. În același moment când strigă: „Nu există Dumnezeu”, se instalează drept Dumnezeu, împingându-L pe Dumnezeu, fără nicio jenă, dincolo de marginile pământului, stând între timp în locul lui Dumnezeu și asumându-și rolul de împărat al diavolilor. Cât de total lipsit de rațiune! Asta te face să-l urăști până în măduva oaselor. Se pare că Dumnezeu și cu el sunt dușmani de moarte și cei doi nu pot coexista. Acesta uneltește să-L alunge pe Dumnezeu în timp ce el cutreieră liber, în afara atingerii legii.[2] Un astfel de împărat al diavolilor este el! Cum poate să fie tolerată existența lui? Nu se va odihni până când nu va fi făcut un dezastru din lucrarea lui Dumnezeu și o va fi lăsat în totală debandadă,[3] ca și cum vrea să se împotrivească lui Dumnezeu până la amarnicul sfârșit, până când ori va muri peștele, ori se va rupe năvodul, punându-se intenționat împotriva lui Dumnezeu și îmboldindu-se tot mai aproape. Fața lui hidoasă, fiind de mult

complet demascată, e acum zdrobită și bătută[4] și într-o condiție jalnică, totuși el încă nu-și domolește ura față de Dumnezeu, ca și cum numai devorându-L pe Dumnezeu dintr-o singură înghițitură va reuși să-și potolească ura stăvilită în inimă. Cum putem să-l tolerăm, acest dușman al lui Dumnezeu! Doar eradicarea și exterminarea lui completă vor face ca dorința vieții noastre să rodească. Cum poate fi lăsat să continue să alerge neînfrânat? El l-a corupt pe om într-o asemenea măsură, încât omul nu cunoaște cerul-soare și a devenit surd și golit de sentimente. Omul a pierdut rațiunea umană normală. De ce să nu ne oferim întreaga noastră ființă pentru a-l distruge și a-l arde ca să eliminăm toate grijile pentru viitor și să îngăduim lucrării lui Dumnezeu să ajungă mai devreme la o strălucire nemaivăzută? Această bandă de nemernici a venit în lumea oamenilor și a redus-o la o harababură. Au adus toată umanitatea pe marginea unei prăpăstii, planificând în secret să-i împingă în jos pentru a fi zdrobiți în bucăți ca să le poată devora cadavrele. Ei speră în zadar să destrame planul lui Dumnezeu și să intre într-un meci cu El, mizând totul pe o singură aruncare de zar.[5] Acest lucru nu e deloc ușor! Crucea a fost pregătită, la urma urmei, pentru împăratul diavolilor, care se face vinovat de cele mai groaznice crime. Dumnezeu nu aparține crucii. El a azvârlit-o deja deoparte pentru diavol. Dumnezeu a apărut victorios cu mult timp în urmă și nu mai simte tristețe pentru păcatele omenirii, ci va aduce mântuire întregii omeniri.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (7)”

Note de subsol:

1. „Non-biodegradabile” se folosește aici ca satiră, ceea ce înseamnă că oamenii sunt rigizi în cunoașterea, cultura și perspectiva lor spirituală.

2. „Cutreieră liber, în afara atingerii legii” indică faptul că diavolul umblă turbat și aleargă razna.

3. „Totală debandadă” se referă la modul în care comportamentul violent al diavolului este insuportabil de văzut.

4. „Zdrobită și bătută” se referă la fața urâtă a împăratului diavolilor.

5. „Mizând totul pe o singură aruncare de zar” înseamnă a-și pune toți banii pe un singur pariu, sperând să câștige la final. Aceasta este o metaforă pentru uneltirile sinistre și abjecte ale diavolului. Expresia e folosită cu sens batjocoritor.

a. Cele Patru cărți și Cinci Clasici sunt cărțile cu autoritate ale confucianismului în China.

După câteva mii de ani de corupție, omul este insensibil și stupid; a devenit un demon care I se împotrivește lui Dumnezeu, în măsura în care răzvrătirea omului față de Dumnezeu a fost documentată în cărțile de istorie și nici măcar omul însuși nu este capabil să dea socoteală pentru comportamentul lui răzvrătit – căci omul a fost profund corupt de Satana și a fost dus pe cărări greșite de Satana, astfel încât nu știe unde să se întoarcă. Chiar și astăzi, omul tot Îl trădează pe Dumnezeu: când omul Îl vede pe Dumnezeu, Îl trădează și, când nu Îl poate vedea, chiar și atunci Îl trădează. Sunt chiar unii care, după ce au fost martori la blestemele și mânia lui Dumnezeu, tot Îl trădează. Deci, spun că rațiunea omului și-a pierdut funcția originală, iar conștiința omului, de asemenea, și-a pierdut funcția originală. Omul la care Mă uit este o fiară în haine umane, este un șarpe veninos și, indiferent de cât de vrednic de milă încearcă el să apară înaintea ochilor Mei, nu voi fi niciodată milostiv față de el, pentru că omul nu înțelege deloc diferența dintre alb și negru, diferența dintre adevăr și neadevăr. Rațiunea omului este atât de amorțită și, totuși, încă își dorește să obțină binecuvântări; umanitatea lui este atât de plină de rușine și, totuși, încă își dorește să aibă suveranitatea unui rege. Al cui rege ar putea fi oare, cu o astfel de rațiune? Cum ar putea el, cu o astfel de umanitate, să șadă pe un tron? Omul este cu adevărat lipsit de rușine! Este un nefericit îngâmfat!

Acelora dintre voi care doriți să obțineți binecuvântări, vă sugerez să găsiți mai întâi o oglindă și să vă priviți reflexia urâtă – ai tu ce îți trebuie ca să fii rege? Ai tu fața cuiva care ar putea obține binecuvântări? Nu a avut loc nici cea mai mică schimbare în firea ta și nu ai pus niciun adevăr în practică și, totuși, încă îți dorești o minunată zi de mâine. Te amăgești singur! Născut pe un pământ atât de murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la „instituții de învățământ superior". Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filosofia josnică pentru interacțiuni lumești, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns adânc în inima omului și i-au subminat și atacat grav conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. Firea omului devine mai vicioasă pe zi ce trece și nu există nicio singură persoană care va renunța de bunăvoie la ceva pentru Dumnezeu, nicio singură persoană care I se va supune de bunăvoie lui Dumnezeu și, mai mult chiar, nicio singură persoană care va căuta de bunăvoie arătarea lui Dumnezeu. În schimb, sub puterea Satanei, omul nu face altceva decât să caute plăcere, să se dedea corupției trupului în ținutul noroiului. Chiar și atunci când aud adevărul, cei care trăiesc în întuneric nu se gândesc la cum să îl pună în practică, nici nu sunt înclinați să Îl caute pe Dumnezeu, chiar dacă I-au văzut arătarea. Cum ar putea o omenire atât de depravată să aibă vreo șansă la mântuire? Cum ar putea o omenire atât de decăzută să trăiască în lumină?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu"

Oamenii nu sunt nimic altceva decât vrăjmașii Mei. Oamenii sunt cei răi care Mi se opun și se răzvrătesc împotriva Mea. Oamenii nu sunt nimic altceva decât descendenții celui rău care a fost blestemat de Mine. Oamenii

nu sunt nimic altceva decât descendenții arhanghelului care M-a trădat. Oamenii nu sunt altceva decât moștenirea diavolului, care, disprețuit de Mine cu mult timp în urmă, a fost inamicul Meu ireconciliabil de atunci. Pentru că cerul de deasupra întregii omeniri este înnorat și întunecat, fără nicio urmă de claritate, iar lumea omenească e aruncată în întunericul beznă, astfel încât cineva care trăiește în ea nu-și poate vedea nici măcar mâna întinsă înaintea feței sau soarele când își înalță capul. Drumul de sub picioarele lui, noroios și plin de gropi, face meandre șerpuitoare; întreg pământul este plin de cadavre. Colțurile întunecate sunt umplute cu rămășițele morților, iar în colțurile răcoroase și umbrite mulțimi de demoni și-au construit locașuri. Și peste tot în lumea oamenilor, demonii vin și pleacă în hoarde. Urmașii a tot felul de bestii, plini de murdărie, sunt prinși într-o luptă înverșunată, al cărei sunet lovește cu teroare în inimă. În astfel de momente, într-o astfel de lume, într-un astfel de „paradis pământesc", unde merge cineva să-și caute împlinirile vieții? Unde s-ar putea duce pentru a-și găsi destinația vieții? Omenirea, călcată de multă vreme sub picioarele Satanei, a fost de la început un actor care a preluat imaginea Satanei – mai mult decât atât, omenirea este întruchiparea Satanei și servește ca dovadă care e martoră pentru Satana, tare și clar. Cum poate o astfel de rasă umană, o așa grămadă de deșeuri degenerate, un astfel de descendent al acestei familii omenești corupte, să fie martoră pentru Dumnezeu? De unde vine slava Mea? De unde poate începe să vorbească cineva despre mărturia Mea? Căci vrăjmașul care, corupând omenirea, se pune împotriva Mea, a luat deja omenirea – omenirea pe care am creat-o cu mult timp în urmă și care a fost plină de slava Mea și de trăirea Mea – și a spurcat-o. Mi-a smuls gloria și a impregnat omul numai cu o otravă profund îmbibată cu urâciunea Satanei și cu zeamă din fructul pomului cunoașterii binelui și răului. La început am creat omenirea; adică l-am creat pe

strămoșul omenirii, pe Adam. El era înzestrat cu formă și imagine, plin de vigoare, plin de vitalitate și, în plus, era însoțit de slava Mea. Aceea a fost ziua slăvită când am creat omul. După aceea, Eva a fost făcută din trupul lui Adam și a fost și ea strămoșul omului, și astfel, oamenii pe care i-am creat au fost umpluți de suflul Meu și plini de slava Mea. Adam s-a născut inițial din mâna Mea și a fost reprezentarea imaginii Mele. Astfel, înțelesul original al numelui „Adam" a fost o ființă creată de Mine, impregnată de energia Mea vitală, impregnată de slava Mea, având formă și imagine, având duh și suflare. El a fost singura ființă creată, având duh, capabilă să Mă reprezinte, să-Mi poarte imaginea și să primească suflul Meu. La început, Eva era cel de-al doilea om înzestrat cu suflu a cărei creație am orânduit-o, astfel încât sensul original al numelui „Eva" era o ființă creată care să continue slava Mea, plină de vitalitatea Mea și, mai mult, înzestrată cu slava Mea. Eva a venit din Adam, așa că și ea Mi-a purtat imaginea, căci ea a fost cea de-a doua ființă umană care a fost creată după imaginea Mea. Semnificația inițială a numelui „Eva" a fost un om viu, cu duh, carne și oase, a doua mărturie a Mea, precum și a doua Mea imagine între oameni. Ei au fost strămoșii omenirii, comoara pură și prețioasă a omului și, de la începuturi, ființe vii înzestrate cu duh. Cu toate acestea, cel rău i-a călcat în picioare și i-a luat prizonieri pe urmașii strămoșilor omenirii, scufundând lumea omenească în întuneric complet și făcând în așa fel încât urmașii să nu mai creadă în existența Mea. Chiar mai abominabil este faptul că atunci când cel rău îi corupe pe oameni și îi calcă în picioare, el smulge cu cruzime slava Mea, mărturia Mea, vitalitatea pe care le-am dăruit-o, suflarea și viața pe care le-am suflat în ei, toată slava Mea în lumea umană și tot sângele inimii pe care l-am sacrificat pentru omenire. Omenirea nu mai este în lumină, oamenii au pierdut tot ce le-am dat și au aruncat slava pe care le-am dat-o. Cum pot să recunoască ei faptul că Eu sunt Domnul

tuturor ființelor create? Cum pot ei să continue să creadă în existența Mea în ceruri? Cum pot descoperi ei manifestările slavei Mele pe pământ? Cum pot acești nepoți și nepoate să-L considere pe Dumnezeul de care se temeau proprii lor strămoși ca Domnul care i-a creat? Acești nepoți și nepoate demne de milă au „prezentat” cu generozitate celui rău slava, imaginea și mărturia pe care le-am revărsat peste Adam și Eva, precum și viața pe care le-am acordat-o oamenilor și de care depind pentru a exista; și sunt întru totul nepăsători de prezența celui rău, și îi dau acestuia toată slava Mea. Nu este aceasta tocmai sursa termenului „gunoi”? Cum să poată o astfel de omenire, asemenea demoni răi, astfel de cadavre ambulante, astfel de imagini ale Satanei și astfel de dușmani ai Mei, să aibă slava Mea? Îmi voi lua înapoi slava, Îmi voi lua înapoi mărturia care există printre oameni și toate cele ce Mi-au aparținut odată și pe care Eu le-am dat omenirii demult – voi cuceri complet omenirea. Cu toate acestea, tu ar trebui să știi că oamenii pe care i-am creat erau oameni sfinți care Îmi purtau chipul și slava. Ei nu au aparținut Satanei, nici nu au fost supuși călcării sale în picioare, ci au fost pur și simplu o manifestare a Mea, fără nicio urmă de otravă de-a Satanei. Și așa, informez omenirea că vreau numai ceea ce este creat de mâna Mea, sfinții pe care îi iubesc și care nu aparțin niciunei alte entități. Mai mult, Mă voi bucura de ei și îi voi considera ca fiind slava Mea. Totuși, ceea ce vreau nu este omenirea care a fost coruptă de Satana, care aparține astăzi Satanei și care nu mai este creația Mea originală. Pentru că intenționez să reintru în posesia slavei Mele care există în lumea omenească, îi voi cuceri pe deplin pe supraviețuitorii din omenire ca o dovadă a slavei Mele în înfrângerea Satanei. Eu iau numai mărturia Mea ca și cristalizare a Sinelui Meu, ca obiect al bucuriei Mele. Aceasta este intenția Mea.

A fost nevoie de zeci de mii de ani de istorie pentru ca omenirea să ajungă acolo unde este astăzi, cu toate acestea, omenirea pe care am creat-o la început a decăzut de mult. Omenirea nu mai este omenirea pe care Eu o doresc și astfel, în ochii Mei, oamenii nu mai merită denumirea de omenire. Ei sunt, mai degrabă, gunoiul omenirii pe care Satana a luat-o în captivitate, cadavrele ambulante putrede care sunt locuite de Satana și cu care Satana se îmbracă. Oamenii nu au nicio încredere în existența Mea și nici nu Îmi întâmpină venirea. Omenirea doar răspunde cu mari rezerve la cererile Mele, le acceptă temporar și nu împărtășește cu sinceritate bucuriile și necazurile vieții cu Mine. Din moment ce oamenii Mă văd ca fiind de nepătruns, ei Îmi oferă zâmbete reținute, cu atitudinea de a se da pe lângă cine e la putere, căci oamenii nu cunosc lucrarea Mea, cu atât mai puțin intențiile Mele în prezent. Voi fi sincer cu voi: când va veni ziua, suferința oricui Mi se închină va fi mai ușor de îndurat decât a voastră. Nivelul credinței voastre în Mine nu-l depășește, în realitate, pe cel al lui Iov – chiar și credința fariseilor evrei o depășește pe a voastră – și, astfel, dacă ziua focului se coboară, suferința voastră va fi mai gravă decât cea a fariseilor când au fost dojeniți de Isus, decât cea a celor 250 de conducători care s-au opus lui Moise și decât cea a Sodomei sub flăcările fierbinți ale distrugerii ei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înseamnă să fii o persoană adevărată”

Toți cei care sunt ai diavolului trăiesc pentru sine. Viziunea lor asupra vieții și maximele provin, în principal, din spusele Satanei, precum: „Fiecare om pentru el însuși şi diavolul îl ia pe cel mai din spate”, „Oamenii mor pentru avere cum păsările mor pentru hrană” și alte astfel de sofisme. Toate aceste cuvinte rostite de acei regi diavoli, de cei importanţi şi de filosofi au devenit chiar viața omului. În special, majoritatea cuvintelor lui

Confucius, care este apreciat de chinezi ca un „înțelept”, au devenit viața oamenilor. Există, de asemenea, faimoasele proverbe din budism și taoism, precum și clasicele zicale des citate ale diverselor figuri renumite. Toate acestea sunt pledoarii ale filosofiilor și naturii Satanei. Ele sunt, de asemenea, cele mai bune ilustrări și explicații privind natura Satanei. Toate aceste otrăvuri care au fost inculcate în inima omului provin de la Satana și nici cea mai mică parte din ele nu provine de la Dumnezeu. De asemenea, astfel de cuvinte diavolești se opun direct cuvântului lui Dumnezeu. Este absolut clar că realitățile tuturor lucrurilor pozitive provin de la Dumnezeu și că toate lucrurile negative care-l otrăvesc pe om provin de la Satana. Prin urmare, poți discerne natura unei persoane și cui aparține ea, uitându-te la perspectivele sale asupra vieții și la valorile sale. Satana îi corupe pe oameni prin educație și influența guvernelor naționale, a celor celebri și măreți. Cuvintele lor diavolești au devenit viața și natura omului. „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate” este o bine-cunoscută zicală satanică care a fost insuflată în fiecare și care a devenit viața omului. Există alte câteva cuvinte ale filosofiilor de viață care sunt, de asemenea, ca acestea. Satana folosește cultura tradițională a fiecărei națiuni pentru a educa, înșela și corupe oamenii, determinând omenirea să cadă și să fie înghițită de un abis nemărginit al distrugerii și, în final, oamenii sunt distruși de Dumnezeu pentru că ei îl slujesc pe Satana și I se opun lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”

Pe lângă faptul că folosește toate diversele descoperiri și concluzii științifice pentru a-l induce în eroare pe om, Satana folosește, de asemenea, știința ca mijloc de a duce la bun sfârșit distrugerea și exploatarea fără noimă a mediului de viață care i-a fost dăruit omului de către Dumnezeu. El

face acest lucru sub pretextul că, dacă omul efectuează cercetări științifice, atunci mediul său de viață și calitatea vieții vor deveni tot mai bune, și, în plus, că scopul dezvoltării științifice este de a satisface nevoile materiale zilnice sporite ale omului și nevoia acestuia de a-și îmbunătăți neîncetat calitatea vieții. Aceasta este baza teoretică a dezvoltării științei de către Satana. Cu toate acestea, ce a adus știința omenirii? Oare mediul nostru de viață – și mediul de viață al întregii omeniri – nu a fost pângărit? Oare aerul pe care îl respiră omul nu a fost pângărit? Nu s-a spurcat apa pe care o bem? Mai e organică și naturală mâncarea pe care o consumăm? Majoritatea cerealelor și legumelor sunt modificate genetic, au fost cultivate cu îngrășământ, iar unele sunt variante create folosind știința. Nici măcar legumele și fructele pe care le consumăm nu mai sunt naturale. Până și ouăle naturale nu mai sunt ușor de găsit și nu mai au gustul pe care obișnuiau să-l aibă, fiind deja prelucrate chimic de așa-numita știință a Satanei. Privind imaginea de ansamblu, întreaga atmosferă a fost distrusă și poluată; munții, lacurile, pădurile, râurile, oceanele și toate de deasupra pământului sau de sub acesta au fost ruinate de așa-numitele realizări științifice. Pe scurt, întregul mediu natural, mediul de viață dăruit omenirii de către Dumnezeu a fost distrus și ruinat de așa-numita știință. Deși există mulți oameni care au obținut ceea ce au sperat dintotdeauna privitor la calitatea vieții pe care o caută, satisfăcându-și atât dorințele, cât și trupul, mediul în care trăiește omul a fost distrus și devastat în mod esențial de diferitele „realizări” aduse de știință. Acum, nu mai avem acum dreptul de a respira nicio gură de aer curat. Nu este aceasta tristețea omenirii? Mai există vreo fericire demnă de menționat, când trebuie să trăiască în acest fel de spațiu? Acest spațiu și mediu de viață în care trăiește omul a fost creat încă de la început de Dumnezeu pentru om. Apa pe care o beau oamenii, aerul pe care-l respiră, diversele mâncăruri pe care le mănâncă, precum și

plantele și ființele vii și chiar munții, lacurile și oceanele – fiecare parte din acest mediu de viață a fost dăruită oamenilor de către Dumnezeu; este natural, funcționând conform unei legi naturale stabilite de Dumnezeu. Fără știință, oamenii tot ar urma metodele oferite lor de Dumnezeu, ar putea să se bucure de tot ceea ce e imaculat și natural și ar fi fericiți. Totuși, acum, toate acestea au fost distruse și ruinate de Satana; spațiul fundamental de viață al omului nu mai este imaculat. Dar nimeni nu este capabil să recunoască ce a cauzat asta sau cum s-a întâmplat și mulți oameni abordează și înțeleg știința prin ideile întipărite în ei de Satana. Nu este acest lucru nespus de detestabil și jalnic? Acum, când Satana a luat spațiul în care există omenirea și mediul său de viață și le-a corupt în această stare, și cu omenirea care continuă să se dezvolte în acest fel, este vreo nevoie ca Dumnezeu să-i distrugă personal pe acești oameni? Dacă omenirea continuă să se dezvolte în acest fel, ce direcție va lua? (Va fi exterminată.) Cum va fi exterminată? Pe lângă căutarea lacomă a faimei și a câștigului, oamenii efectuează necontenit explorări științifice și se cufundă în cercetări aprofundate, iar apoi acționează neîncetat astfel încât să-și satisfacă propriile nevoi și dorințe materiale; care sunt atunci consecințele pentru om? În primul rând, echilibrul ecologic este distrus și, când se întâmplă asta, corpurile oamenilor, organele lor interne, sunt contaminate și vătămate de acest mediu dezechilibrat, iar diverse boli infecțioase și epidemii s-au răspândit în toată lumea. Nu este adevărat că asta e o situație asupra căreia omul nu are acum niciun control? Acum, că înțelegeți acest lucru, dacă omenirea nu Îl urmează pe Dumnezeu, ci îl urmează mereu pe Satana în acest fel – folosind cunoașterea pentru a se îmbogăți încontinuu, folosind știința pentru a explora fără încetare viitorul vieții umane și folosind acest tip de metodă pentru a continua să trăiască – sunteți capabili să recunoașteți cum se va termina pentru omenire? Omenirea va dispărea în mod natural:

pas cu pas, omenirea avansează spre distrugere, spre propria distrugere! Nu înseamnă că aduce distrugerea asupra sa? Și nu este oare consecința progresului științific? Acum pare că știința este un fel de poțiune magică pe care Satana a pregătit-o pentru om, astfel încât, atunci când încercați să discerneți lucrurile, să o faceți într-o brumă încețoșată; indiferent cât de intens priviți, nu puteți vedea lucrurile în mod clar și, indiferent de cât de mult încercați, nu le puteți pricepe. Totuși, Satana folosește numele științei pentru a-ți deschide apetitul și pentru a te duce de nas, cu un picior în fața celuilalt, spre abis și spre moarte. Și așa stând lucrurile, oamenii vor vedea clar că, de fapt, distrugerea omului este făcută de mâna Satanei – Satana este capul răutăților.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

Imnuri similare

Dumnezeu controlează soarta fiecărei națiuni și popor

Cei care provoacă firea lui Dumnezeu trebuie să fie pedepsiți

c. Cum pune Dumnezeu capăt epocii întunecate a domeniului Satanei în zilele de pe urmă

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

După ce toți oamenii vor fi făcuți compleți și toate națiunile pământului vor deveni Împărăția lui Hristos, atunci va fi momentul când vor răsuna cele șapte tunete. Ziua actuală este un pas mare în direcția acelei etape; acțiunea a fost declanșată către acea zi. Acesta este planul lui Dumnezeu și va fi realizat în viitorul apropiat. Totuși, Dumnezeu a îndeplinit deja tot ceea ce a spus. Astfel, este clar că națiunile pământului nu sunt decât castele de nisip care tremură în timp ce mareea înaltă se apropie: ziua de pe urmă este iminentă și marele balaur roșu se va prăbuși sub cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a se asigura că planul lui Dumnezeu este dus la îndeplinire cu succes, îngerii din cer au coborât pe pământ, făcând tot ce le stă în putință pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Dumnezeul întrupat Însuși S-a pus în formație de luptă pentru a purta un război cu dușmanul. Oriunde se arată întruparea, dușmanul este distrus din acel loc. China este prima care va fi anihilată; va fi devastată de mâna lui Dumnezeu. Dumnezeu nu va arăta niciun pic de îndurare. Dovada prăbușirii treptate a marelui balaur roșu poate fi observată în maturizarea continuă a oamenilor; ea este evidentă și vizibilă pentru oricine. Maturizarea oamenilor este un semn al morții inamicului. Aceasta este o parte a explicației a ceea ce înseamnă „să Mă lupt cu el”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor «cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers»”, Capitolul 10

Totul se va împlini prin cuvintele Mele; niciun om nu poate lua parte, și niciun om nu poate face lucrarea pe care o voi îndeplini Eu. Voi curăța

aerul din toate ținuturile și voi eradica orice urmă a demonilor de pe pământ. Am început deja și voi iniția prima etapă a lucrării mele de mustrare în locuința marelui balaur roșu. Astfel, se poate vedea că mustrarea Mea s-a abătut asupra întregului univers și că marele balaur roșu și toate felurile de spirite necurate vor fi incapabile să scape de mustrarea mea, căci Eu privesc asupra tuturor ținuturilor. Când lucrarea Mea pe pământ se va încheia, adică atunci când epoca judecății se va termina, voi mustra oficial pe marele balaur roșu. Poporul Meu cu siguranță va vedea mustrarea Mea dreaptă a marelui balaur roșu, cu siguranță va revărsa laudă din pricina neprihănirii Mele și cu siguranță va preamări pentru totdeauna Numele Meu cel sfânt din pricina neprihănirii Mele. Prin urmare, vă veți îndeplini în mod oficial datoria și Mă veți lăuda în mod oficial în toate ținuturile pentru totdeauna!

Când epoca judecății va atinge punctul culminant, nu Mă voi grăbi să închei lucrarea Mea, ci voi integra în ea dovezile epocii mustrării și voi permite ca aceste dovezi să fie văzute de tot poporul Meu; prin acest lucru se vor da roade mai mari. Aceste dovezi sunt mijlocul prin care îl mustru pe marele balaur roșu și voi face pe poporul Meu să-l vadă cu ochii lor, pentru ca ei să cunoască mai mult firea Mea. Timpul în care poporul Meu se va bucura de Mine va fi când marele balaur roșu va fi mustrat. A face ca poporul marelui balaur roșu să se ridice și să se răzvrătească împotriva lui este planul Meu și metoda prin care Îmi fac poporul Meu desăvârșit și este o mare oportunitate pentru tot poporul Meu să crească în viață. […] Astăzi avansez împreună cu omul în epoca mustrării, mergând înainte cu el alături. Eu fac lucrarea Mea, și anume: lovesc cu nuiaua printre oameni și se năpustește asupra a ceea ce se răzvrătește în om. În ochii omului, nuiaua Mea pare să aibă puteri deosebite: vine peste toți aceia care sunt dușmanii Mei și nu-i cruță cu ușurință; printre toți cei care Mi se opun, nuiaua își

îndeplinește funcția inerentă; toți cei care sunt în mâinile Mele își îndeplinesc datoria potrivit intențiilor Mele și niciodată nu s-au împotrivit intențiilor Mele sau nu și-au schimbat esența. Drept urmare, apele vor vui, munții se vor răsturna, marile râuri se vor dezintegra, omul se va schimba mereu, soarele va lumina mai puțin, luna va deveni mai întunecoasă, omul nu va mai avea zile în care să trăiască în pace, nu vor mai fi vremuri de liniște pe pământ, cerurile niciodată nu vor mai rămâne calme și liniștite și nu vor mai îndura. Toate lucrurile vor fi reînnoite și își vor redobândi aspectul original. Toate gospodăriile de pe pământ vor fi zdruncinate și toate națiunile de pe pământ vor fi despicate; zilele reuniunii dintre soț și soție vor fi de mult uitate, mama și fiul nu se vor mai întâlni niciodată, tatăl și fiica nu se vor mai întâlni niciodată. Tot ce obișnuia să fie pe pământ va fi nimicit de Mine.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 28

Se poate spune că toate cuvântările de astăzi profețesc chestiuni viitoare; aceste cuvântări se referă la felul în care Dumnezeu face rânduielile pentru următoarea etapă a lucrării Sale. Dumnezeu aproape Și-a terminat lucrarea asupra oamenilor Bisericii, iar după aceea Se va arăta înaintea tuturor oamenilor cu furie. După cum spune Dumnezeu: „Voi face ca oamenii de pe pământ să-Mi recunoască faptele, iar înaintea «scaunului de judecată» vor fi dovedite faptele Mele, astfel încât să fie recunoscute printre oamenii de pe pământ, care vor ceda cu toții”. Ați văzut ceva în aceste cuvinte? În aceasta se află rezumatul părții viitoare a lucrării lui Dumnezeu. Mai întâi, Dumnezeu va face ca toți câinii de pază care exercită puterea politică să fie convinși în mod sincer și să se retragă de pe scena istoriei din proprie inițiativă, ca să nu mai lupte niciodată pentru statut și niciodată să nu se mai angajeze în uneltiri și intrigi. Această lucrare trebuie

îndeplinită prin Dumnezeu, prin stârnirea diferitelor dezastre pe pământ. Însă nu este deloc adevărat că Dumnezeu Se va arăta. În acest moment, națiunea marelui balaur roșu va fi încă o țară a murdăriei și, prin urmare, Dumnezeu nu Se va arăta, ci pur și simplu va ieși la iveală prin mustrare. Aceasta este firea dreaptă a lui Dumnezeu de care nimeni nu poate scăpa. În acest timp, toți cei ce locuiesc în națiunea marelui balaur roșu vor suferi calamități, ceea ce include, firește, și Împărăția de pe pământ (Biserica). Este tocmai momentul în care faptele ies la lumină și astfel, toți oamenii experimentează asta și niciunul nu poate scăpa. Acest lucru a fost predestinat de Dumnezeu. Tocmai din cauza acestei etape a lucrării, Dumnezeu spune: „Acum este timpul să îndeplinesc planuri mari”. Din cauză că în viitor nu va exista nicio Biserică pe pământ și, din cauza sosirii catastrofei, oamenii vor reuși să se gândească numai la ce e înaintea lor, neglijând tot restul și le va fi dificil să se bucure de Dumnezeu în toiul catastrofei. Astfel, oamenilor li se cere să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima lor în timpul acestei perioade minunate, astfel încât să nu rateze șansa. Când acest fapt va trece, Dumnezeu îl va fi învins cu desăvârșire pe marele balaur roșu și, astfel, lucrarea mărturiei poporului lui Dumnezeu va fi ajuns la sfârșit; după aceea Dumnezeu va începe următoarea etapă a lucrării, făcând ravagii în țara marelui balaur roșu și răstignind în cele din urmă oamenii din tot universul cu capul în jos, după care va anihila întreaga omenire – acestea sunt etapele viitoare ale lucrării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor «cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers»”, Capitolul 42

Când Dumnezeu Își va dezlănțui grozava Sa mânie, întreaga lume va experimenta tot felul de dezastre ca rezultat, precum un vulcan care erupe. Stând la înălțime în cer, se poate vedea că, pe pământ, tot felul de calamități se apropie de întreaga omenire, tot mai mult cu fiecare zi. Privind de sus în

jos, pământul prezintă o varietate de scene precum cele care preced un cutremur. Focul lichid năvălește necontenit, lava curge liber, munții se mută și o lumină rece strălucește peste toate. Întreaga lume s-a scufundat în foc. Aceasta este scena în care Dumnezeu Își dezlănțuie mânia și este timpul judecății Sale. Toți cei care sunt din carne și sânge vor fi incapabili să scape. Astfel, războaiele dintre țări și conflictele dintre oameni nu vor fi necesare pentru a distruge întreaga lume; în schimb, lumea se va „bucura în mod conștient" în leagănul mustrării lui Dumnezeu. Nimeni nu va putea scăpa; fiecare persoană în parte trebuie să treacă prin acest calvar, una câte una. După aceea, întregul univers va scânteia din nou de strălucire sfântă și întreaga omenire va începe din nou o viață nouă. Iar Dumnezeu Se va odihni deasupra universului și va binecuvânta întreaga omenire în fiecare zi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor «cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers»", Capitolul 18

Atât timp cât vechea lume continuă să existe, Îmi voi azvârli furia asupra națiunilor sale, promulgând în mod deschis decretele Mele administrative în tot universul și dând mustrări asupra oricui le încalcă.

Când Îmi întorc fața spre univers pentru a vorbi, toată omenirea Îmi aude vocea și după aceea vede toate lucrările pe care le-am făcut cu migală în univers. Cei care se împotrivesc intențiilor Mele, adică cei care Mi se opun cu faptele omului, vor cădea sub mustrarea Mea. Voi lua multitudinea de stele din ceruri și le voi face din nou, și datorită Mie soarele și luna vor renaște – cerurile nu vor mai fi așa cum au fost și nenumăratele lucruri de pe pământ vor fi făcute din nou. Totul se va întregi prin cuvintele Mele. Multele națiuni din univers vor fi iarăși împărțite și înlocuite de Împărăția Mea, astfel încât națiunile de pe pământ să dispară pentru totdeauna și să devină o împărăție care Mi se închină; toate națiunile pământului vor fi

distruse și vor înceta să mai existe. Dintre ființele umane din univers, toți cei care aparțin diavolului vor fi exterminați și toți cei care se închină Satanei vor fi doborâți la pământ de focul Meu arzător – cu alte cuvinte, cu excepția celor care se află acum în curent, toți vor fi transformați în cenușă. Când voi mustra multele popoare, cei din lumea religioasă se vor întoarce, în diferite măsuri, la Împărăția Mea, cuceriți de faptele Mele, pentru că ei vor fi văzut venirea Celui Sfânt pe un nor alb. Toți oamenii vor fi împărțiți după propriul neam și vor primi mustrări proporționale cu acțiunile lor. Toți cei care Mi s-au opus vor pieri; cât despre cei ale căror fapte pe pământ nu M-au implicat pe Mine, aceștia vor continua să existe pe pământ, sub conducerea fiilor Mei și a poporului Meu, datorită modului în care s-au achitat. Mă voi arăta mulțimilor de popoare și nenumăratelor națiuni și, cu propriul Meu glas, Mă voi face mai departe auzit pe pământ, proclamând finalizarea marii Mele lucrări pentru ca toată omenirea să vadă cu ochii săi.

Pe măsură ce vocea Mea se adâncește în intensitate, observ și starea universului. Prin cuvintele Mele, mulțimea de lucruri ale creației sunt toate făcute noi. Cerul se schimbă, ca și pământul. Omenirea este expusă în forma sa originală și, încet, fiecare persoană este separată după neamul său și își găsește pe neașteptate drumul în sânul familiei sale. Acest lucru Mă va mulțumi foarte mult. Eu sunt neperturbat și, imperceptibil, marea Mea lucrare este îndeplinită, iar nenumăratele lucruri ale creației sunt transformate. Când am creat lumea, am modelat toate lucrurile după felul lor, plasând toate lucrurile cu forme laolaltă, după felul lor. Pe măsură ce se apropie sfârșitul planului Meu de gestionare, voi restabili starea anterioară a creației; voi restaura totul așa cum a fost inițial, schimbând profund totul, astfel încât totul să se întoarcă la sânul planului Meu. A sosit timpul! Ultima etapă a planului Meu urmează să fie realizată. Of, lume veche necurată! Vei cădea cu siguranță sub cuvintele Mele! Cu siguranță vei fi

redusă la nimic de planul Meu! Of, nenumăratele lucruri ale creației! Veți câștiga cu toții viață nouă în cuvintele Mele – veți avea Suveranul vostru! Of, lume nouă și pură! Cu siguranță vei reînvia în slava Mea! Of, Munte Sion! Să nu mai taci – M-am întors în triumf! Din mijlocul creației, Eu cercetez întregul pământ. Pe pământ, omenirea a început o nouă viață și a câștigat o nouă speranță. Of, oamenii Mei! Cum să nu vă puteți întoarce la viață în lumina Mea? Cum să nu puteți sări de bucurie sub îndrumarea Mea? Țările strigă în triumf, apele sunt răgușite de râs vesel! Of, Israelul renăscut! Cum de nu te simți mândru de predestinarea Mea? Cine a plâns? Cine a jelit? Israelul din vechime a încetat să mai fie, iar Israelul de astăzi s-a înălțat, drept și semeț în lume și s-a ridicat în inimile întregii omeniri. Israelul de astăzi va obține cu siguranță izvorul existenței prin poporul Meu! Of, nesuferitul Egipt! Cu siguranță nu Mi te mai împotrivești? Cum poți să profiți de mila Mea și să încerci să scapi de mustrarea Mea? Cum de nu poți exista în mustrarea Mea? Toți cei pe care îi iubesc vor trăi cu siguranță pentru veșnicie și toți cei care Mi se împotrivesc vor fi cu siguranță mustrați de Mine pentru veșnicie. Pentru că Eu sunt un Dumnezeu gelos și nu-i voi cruța cu ușurință pe oameni pentru tot ceea ce au făcut. Voi veghea asupra întregului pământ și, apărând în Răsăritul lumii cu dreptate, măreție, mânie și mustrare, Mă voi arăta nenumăratelor mulțimi de oameni!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 26

Lucrarea Mea durează doar șase mii de ani și am promis că controlul celui rău asupra întregii omeniri va dura, de asemenea, nu mai mult de șase mii de ani. Așadar, acum timpul expiră. Nici nu voi continua și nici nu voi întârzia mai mult: pe parcursul zilelor din urmă, îl voi desființa pe Satan, Îmi voi lua înapoi toată slava Mea, și voi revendica toate sufletele de pe pământ care Îmi aparțin, astfel încât aceste suflete aflate în dificultate să

poată scăpa din oceanul suferinței și, astfel, va fi încheiată întreaga Mea lucrare pe pământ. Începând cu această zi, niciodată nu Mă voi mai întrupa pe pământ și niciodată Duhul Meu atotstăpânitor nu va mai lucra pe pământ. Voi face doar un singur lucru pe pământ: voi reface omenirea, o omenire care este sfântă și care este cetatea Mea credincioasă pe pământ. Dar știu că nu voi anihila întreaga lume și nici nu voi anihila întreaga omenire. Voi păstra acea treime care rămâne – treimea care Mă iubește și a fost complet cucerită de Mine, și voi face ca această treime să fie roditoare și să se înmulțească pe pământ, precum au făcut sub lege israeliții, hrănindu-i copios cu oi și vite și toate bogățiile pământului. Această omenire va rămâne cu Mine pentru totdeauna, totuși nu va fi omenirea jalnic de întinată a zilelor noastre, ci o omenire care este o adunare a tuturor celor care au fost câștigați de Mine. O asemenea omenire nu va fi coruptă, perturbată sau împresurată de Satana și va fi singura omenire care există pe pământ după ce am triumfat asupra Satanei. Este omenirea care a fost cucerită de Mine și Mi-a câștigat promisiunea. Și astfel, omenirea care a fost cucerită în zilele de pe urmă este, de asemenea, omenirea care va fi cruțată și va câștiga binecuvântările Mele veșnice. Va fi singura dovadă a triumfului Meu asupra lui Satan și singurul câștig al bătăliei mele cu Satana. Aceste prăzi de război sunt salvate de Mine de sub puterea Satanei și sunt singura cristalizare și singurul rod al planului Meu de gestionare (de mântuire) de șase mii de ani. Ele provin din fiecare națiune și confesiune, din fiecare loc și țară din tot universul. Acestea sunt de rase diferite, au limbi, obiceiuri și culori ale pielii diferite și sunt răspândite în toate națiunile și confesiunile globului pământesc și chiar în fiecare colț al lumii. În cele din urmă, ei se vor uni pentru a forma o umanitate completă, o adunare de oameni care nu poate fi atinsă de forțele lui Satana. Cei din întreaga omenire care nu au fost mântuiți și cuceriți de Mine se vor

scufunda tăcut în adâncurile mării și vor fi arși de flăcările Mele mistuitoare pentru toată veșnicia. Voi nimici această omenire veche și extrem de murdară, la fel cum i-am nimicit pe fiii întâi născuți și vitele Egiptului, lăsând numai israeliții care au mâncat carne de miel, au băut sânge de miel și și-au marcat pragul de sus al ușilor cu sânge de miel. Nu sunt oamenii care au fost cuceriți de Mine și aparțin familiei Mele și oamenii care, de asemenea, mănâncă din carnea Mea, a Mielului, și beau din sângele Meu, al Mielului, și au fost răscumpărați de Mine și Mi se închină? Nu sunt astfel de oameni întotdeauna însoțiți de slava Mea? Cei care sunt fără carnea Mea, a Mielului, nu s-au scufundat deja în tăcere în adâncurile mării? Astăzi ei Mi se opun și astăzi cuvintele Mele sunt la fel ca cele rostite de Iahve fiilor și nepoților lui Israel. Cu toate acestea, duritatea din adâncul inimilor voastre face ca mânia Mea să se acumuleze, aducând mai multă suferință peste trupul vostru, mai multă judecată asupra păcatelor voastre și mai multă furie asupra nedreptăților voastre. Cine ar putea fi cruțat în ziua mâniei Mele, când vă purtați astfel cu Mine? Nelegiuirea cui ar putea scăpa ochilor Mei mustrători? Păcatele cui ar putea eluda mâinile Mele, ale Celui Atotputernic? Sfidarea cui ar putea scăpa de judecata Mea, a Celui Atotputernic? Eu, Iahve, așa vă vorbesc vouă, descendenților familiei ne-evreilor, iar cuvintele pe care vi le spun depășesc toate cuvântările Epocii Legii și Epocii Harului și, cu toate acestea, sunteți mai împietriți decât toți oamenii din Egipt. Nu păstrați mânia Mea când Îmi fac lucrarea întru odihnă? Cum ați putea scăpa nevătămați după ziua Mea, a Celui Atotputernic?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Nimeni care este din carne nu poate scăpa de ziua mâniei”

Videoclipuri similare

Corul evanghelic „Imnul Împărăției: Împărăţia se pogoară în lume”

Corul evanghelic „Dumnezeu va restabili forma anterioară a creației”

Imnuri similare

Scena mâniei lui Dumnezeu

Poruncile administrative deschise ale lui Dumnezeu pentru Univers

Marele balaur roșu se prăbușește, pe măsură ce oamenii lui Dumnezeu se înmulțesc

d. De ce-i va distruge Dumnezeu pe oamenii ticăloși care I se împotrivesc

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Dumnezeu a creat oamenii, i-a așezat pe pământ și i-a condus de atunci înainte. Apoi, El i-a mântuit și a servit ca jertfă pentru păcat pentru omenire. În final, El tot trebuie să cucerească omenirea, să mântuiască pe oameni în întregime și să le restituie asemănarea inițială. Aceasta este lucrarea în care S-a angajat El încă de la bun început – de a le reda oamenilor imaginea și asemănarea lor inițială. Dumnezeu Își va întemeia Împărăția și va restitui asemănarea originală a ființelor umane, ceea ce înseamnă că Își va restaura autoritatea pe pământ și în rândul tuturor ființelor create. Omenirea și-a pierdut inima temătoare de Dumnezeu, precum și funcția cuvenită ființelor create după ce a fost coruptă de Satana, devenind astfel un inamic nesupus lui Dumnezeu. Omenirea a trăit atunci sub puterea Satanei și i-a urmat ordinele; astfel, Dumnezeu nu a avut cum să lucreze printre ființele Sale create și a devenit, cu atât mai mult, incapabil să ajungă să se teamă. Oamenii au fost creați de Dumnezeu și ar trebui să-L slăvească pe Dumnezeu, dar, de fapt, I-au întors spatele și l-au venerat pe Satana în schimb. Satana a devenit idolul din inimile lor. Astfel, Dumnezeu Și-a pierdut locul în inimile lor, cu alte cuvinte, a pierdut semnificația din spatele creării omenirii de către El. Prin urmare, pentru a restabili această semnificație, El trebuie să restabilească asemănarea inițială a omului și să-i scape pe oameni de firile lor corupte. Pentru a-i recupera pe oameni de la Satana, El trebuie să-i salveze de păcat. Doar așa poate Dumnezeu să restabilească treptat asemănarea și funcția inițială a acestora și, în cele din urmă, să-Și restabilească Împărăția. Distrugerea supremă a acelor fii ai

răzvrătirii va fi săvârșită, de asemenea, pentru a le permite oamenilor să-L slăvească mai bine pe Dumnezeu și să trăiască mai bine pe pământ. Deoarece Dumnezeu i-a creat pe oameni, El îi va face să-L venereze; deoarece vrea să restabilească funcția inițială a omenirii, o va restabili complet și fără nicio alterare. A-Și restabili autoritatea înseamnă a-i face pe oameni să-L venereze și să I se supună; înseamnă că Dumnezeu îi va face pe oameni să trăiască datorită Lui și îi va face pe dușmanii Săi să piară ca urmare a autorității Sale. Înseamnă că Dumnezeu va face ca fiecare parte din El să persiste printre oameni fără vreo împotrivire din partea nimănui. Împărăția pe care Dumnezeu vrea să o întemeieze este propria Sa împărăție. Omenirea pe care Și-o dorește este una care-L va venera, una care I se va supune pe deplin și care Îi va manifesta gloria. Dacă Dumnezeu nu mântuiește omenirea coruptă, atunci sensul din spatele creării omenirii de către El va fi pierdut; nu va mai avea autoritate în rândul oamenilor, iar Împărăția Lui nu va mai putea exista pe pământ. Dacă Dumnezeu nu-i va distruge pe acei dușmani care sunt răzvrătiți față de El, nu-Și va putea obține gloria completă, nici nu va putea să-Și întemeieze Împărăția pe pământ. Acestea vor fi semne ale finalizării lucrării Sale și ale marii Sale realizări: de a distruge în totalitate pe aceia dintre oameni care sunt răzvrătiți față de El și de a-i aduce în odihnă pe cei care au fost făcuți compleți. Când oamenii vor fi fost readuși la asemănarea lor originală și când vor putea să-și îndeplinească îndatoririle corespunzătoare, să-și păstreze locurile cuvenite și să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu, Dumnezeu va fi obținut pe pământ un grup de oameni care Îl venerează și, de asemenea, va fi întemeiat pe pământ o Împărăție care Îl venerează. El va avea victorie eternă pe pământ și toți aceia care I se opun vor pieri pentru toată eternitatea. Asta va restabili intenția Sa originală în crearea omenirii; Îi va restaura intenția în crearea tuturor lucrurilor și, de

asemenea, Îi va restaura autoritatea pe pământ, printre toate lucrurile și printre dușmanii Săi. Acestea vor fi simbolurile victoriei Sale depline. De atunci înainte, umanitatea va intra în odihnă și va începe o viață care este pe calea cea dreaptă. Dumnezeu, de asemenea, va intra în odihna eternă cu omenirea și va începe o viață eternă împărtășită atât de El Însuși, cât și de oameni. Murdăria și răzvrătirea de pe pământ vor fi dispărut, iar toată tânguirea se va fi risipit și totul din această lume care se opune lui Dumnezeu va fi încetat să existe. Doar Dumnezeu și acei oameni cărora El le-a adus mântuirea vor rămâne; doar creația Lui va rămâne.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Oameni corupți, răi! Când te voi înghiți? Când te voi îngropa în iazul de foc și pucioasă? De atât de multe ori am fost alungat din grupul vostru, de atât de multe ori oamenii M-au jignit, ridiculizat și denigrat și de atât de multe ori oamenii M-au judecat și M-au sfidat fățiș. Oameni orbi! Nu știți că sunteți doar un pumn de noroi în palma Mea? Nu știți că sunteți ființe create? Mânia Mea este dezlănțuită acum și nimeni nu se poate apăra împotriva ei. Oamenii nu pot decât să cerșească milă în mod repetat. Totuși, întrucât lucrarea Mea a progresat în această măsură, nimeni nu o poate schimba. Cei care au fost creați trebuie să se întoarcă în noroi. Asta nu pentru că Eu sunt nedrept, ci pentru că voi sunteți prea corupți și depravați și este din cauză că ați fost luați prizonieri de Satana și ați devenit uneltele lui. Eu sunt Dumnezeul sfânt Însuși; nu pot fi murdărit și nici nu pot avea un templu necurat. De acum înainte, furia Mea dezlănțuită (mai gravă decât mânia) va începe să se reverse asupra tuturor națiunilor și popoarelor și să mustre toate lepădăturile care vin de la Mine, dar care nu Mă cunosc. Urăsc oamenii până la extrem și nu voi mai avea niciun pic de milă; în schimb, voi revărsa asupra lor blestemele Mele. Categoric, nu va mai fi compasiune

și dragoste, totul va fi redus la nimic prin ardere și numai Împărăția Mea va rămâne, pentru ca poporul Meu să Mă laude în casa Mea, să-Mi dea slavă și să Mă aclame veșnic (aceasta este funcția pe care o are poporul Meu). Mâna Mea va începe oficial să mustre atât pe cei din casa Mea, cât și pe cei din afara ei. Niciun răufăcător nu va putea scăpa din mâinile Mele și de judecata Mea; fiecare trebuie să treacă prin acest necaz și trebuie să Mi se închine. Aceasta este măreția Mea și, mai mult decât atât, este un decret administrativ pe care-l vestesc răufăcătorilor. Nimeni nu poate mântui pe altcineva. Oamenii pot numai să aibă grijă de ei înșiși, dar, indiferent de ceea ce fac, nu vor putea să scape de mâna mustrării Mele. Aici se dezvăluie motivul pentru care s-a spus că decretele Mele administrative sunt aspre; acesta este un fapt pe care toți oamenii îl pot vedea cu proprii ochi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 109

Oamenii nu sunt nimic altceva decât vrăjmașii Mei. Oamenii sunt cei răi care Mi se opun și se răzvrătesc împotriva Mea. Oamenii nu sunt nimic altceva decât descendenții celui rău care a fost blestemat de Mine. Oamenii nu sunt nimic altceva decât descendenții arhanghelului care M-a trădat. Oamenii nu sunt altceva decât moștenirea diavolului, care, disprețuit de Mine cu mult timp în urmă, a fost inamicul Meu ireconciliabil de atunci. Pentru că cerul de deasupra întregii omeniri este înnorat și întunecat, fără nicio urmă de claritate, iar lumea omenească e aruncată în întunericul beznă, astfel încât cineva care trăiește în ea nu-și poate vedea nici măcar mâna întinsă înaintea feței sau soarele când își înalță capul. Drumul de sub picioarele lui, noroios și plin de gropi, face meandre șerpuitoare; întreg pământul este plin de cadavre. Colțurile întunecate sunt umplute cu rămășițele morților, iar în colțurile răcoroase și umbrite mulțimi de demoni

și-au construit locașuri. Și peste tot în lumea oamenilor, demonii vin și pleacă în hoarde. Urmașii a tot felul de bestii, plini de murdărie, sunt prinși într-o luptă înverșunată, al cărei sunet lovește cu teroare în inimă. În astfel de momente, într-o astfel de lume, într-un astfel de „paradis pământesc”, unde merge cineva să-și caute împlinirile vieții? Unde s-ar putea duce pentru a-și găsi destinația vieții? Omenirea, călcată de multă vreme sub picioarele Satanei, a fost de la început un actor care a preluat imaginea Satanei – mai mult decât atât, omenirea este întruchiparea Satanei și servește ca dovadă care e martoră pentru Satana, tare și clar. Cum poate o astfel de rasă umană, o așa grămadă de deșeuri degenerate, un astfel de descendent al acestei familii omenești corupte, să fie martoră pentru Dumnezeu? De unde vine slava Mea? De unde poate începe să vorbească cineva despre mărturia Mea? Căci vrăjmașul care, corupând omenirea, se pune împotriva Mea, a luat deja omenirea – omenirea pe care am creat-o cu mult timp în urmă și care a fost plină de slava Mea și de trăirea Mea – și a spurcat-o. Mi-a smuls gloria și a impregnat omul numai cu o otravă profund îmbibată cu urâciunea Satanei și cu zeamă din fructul pomului cunoașterii binelui și răului. La început am creat omenirea; adică l-am creat pe strămoșul omenirii, pe Adam. El era înzestrat cu formă și imagine, plin de vigoare, plin de vitalitate și, în plus, era însoțit de slava Mea. Aceea a fost ziua slăvită când am creat omul. După aceea, Eva a fost făcută din trupul lui Adam și a fost și ea strămoșul omului, și astfel, oamenii pe care i-am creat au fost umpluți de suflul Meu și plini de slava Mea. Adam s-a născut inițial din mâna Mea și a fost reprezentarea imaginii Mele. Astfel, înțelesul original al numelui „Adam” a fost o ființă creată de Mine, impregnată de energia Mea vitală, impregnată de slava Mea, având formă și imagine, având duh și suflare. El a fost singura ființă creată, având duh, capabilă să Mă reprezinte, să-Mi poarte imaginea și să primească suflul Meu. La

început, Eva era cel de-al doilea om înzestrat cu suflu a cărei creație am orânduit-o, astfel încât sensul original al numelui „Eva” era o ființă creată care să continue slava Mea, plină de vitalitatea Mea și, mai mult, înzestrată cu slava Mea. Eva a venit din Adam, așa că și ea Mi-a purtat imaginea, căci ea a fost cea de-a doua ființă umană care a fost creată după imaginea Mea. Semnificația inițială a numelui „Eva” a fost un om viu, cu duh, carne și oase, a doua mărturie a Mea, precum și a doua Mea imagine între oameni. Ei au fost strămoșii omenirii, comoara pură și prețioasă a omului și, de la începuturi, ființe vii înzestrate cu duh. Cu toate acestea, cel rău i-a călcat în picioare și i-a luat prizonieri pe urmașii strămoșilor omenirii, scufundând lumea omenească în întuneric complet și făcând în așa fel încât urmașii să nu mai creadă în existența Mea. Chiar mai abominabil este faptul că atunci când cel rău îi corupe pe oameni și îi calcă în picioare, el smulge cu cruzime slava Mea, mărturia Mea, vitalitatea pe care le-am dăruit-o, suflarea și viața pe care le-am suflat în ei, toată slava Mea în lumea umană și tot sângele inimii pe care l-am sacrificat pentru omenire. Omenirea nu mai este în lumină, oamenii au pierdut tot ce le-am dat și au aruncat slava pe care le-am dat-o. Cum pot să recunoască ei faptul că Eu sunt Domnul tuturor ființelor create? Cum pot ei să continue să creadă în existența Mea în ceruri? Cum pot descoperi ei manifestările slavei Mele pe pământ? Cum pot acești nepoți și nepoate să-L considere pe Dumnezeul de care se temeau proprii lor strămoși ca Domnul care i-a creat? Acești nepoți și nepoate demne de milă au „prezentat” cu generozitate celui rău slava, imaginea și mărturia pe care le-am revărsat peste Adam și Eva, precum și viața pe care le-am acordat-o oamenilor și de care depind pentru a exista; și sunt întru totul nepăsători de prezența celui rău, și îi dau acestuia toată slava Mea. Nu este aceasta tocmai sursa termenului „gunoi”? Cum să poată o astfel de omenire, asemenea demoni răi, astfel de cadavre ambulante, astfel de

imagini ale Satanei și astfel de dușmani ai Mei, să aibă slava Mea? Îmi voi lua înapoi slava, Îmi voi lua înapoi mărturia care există printre oameni și toate cele ce Mi-au aparținut odată și pe care Eu le-am dat omenirii demult – voi cuceri complet omenirea. Cu toate acestea, tu ar trebui să știi că oamenii pe care i-am creat erau oameni sfinți care Îmi purtau chipul și slava. Ei nu au aparținut Satanei, nici nu au fost supuși călcării sale în picioare, ci au fost pur și simplu o manifestare a Mea, fără nicio urmă de otravă de-a Satanei. Și așa, informez omenirea că vreau numai ceea ce este creat de mâna Mea, sfinții pe care îi iubesc și care nu aparțin niciunei alte entități. Mai mult, Mă voi bucura de ei și îi voi considera ca fiind slava Mea. Totuși, ceea ce vreau nu este omenirea care a fost coruptă de Satana, care aparține astăzi Satanei și care nu mai este creația Mea originală. Pentru că intenționez să reintru în posesia slavei Mele care există în lumea omenească, îi voi cuceri pe deplin pe supraviețuitorii din omenire ca o dovadă a slavei Mele în înfrângerea Satanei. Eu iau numai mărturia Mea ca și cristalizare a Sinelui Meu, ca obiect al bucuriei Mele. Aceasta este intenția Mea.

A fost nevoie de zeci de mii de ani de istorie pentru ca omenirea să ajungă acolo unde este astăzi, cu toate acestea, omenirea pe care am creat-o la început a decăzut de mult. Omenirea nu mai este omenirea pe care Eu o doresc și astfel, în ochii Mei, oamenii nu mai merită denumirea de omenire. Ei sunt, mai degrabă, gunoiul omenirii pe care Satana a luat-o în captivitate, cadavrele ambulante putrede care sunt locuite de Satana și cu care Satana se îmbracă. Oamenii nu au nicio încredere în existența Mea și nici nu Îmi întâmpină venirea. Omenirea doar răspunde cu mari rezerve la cererile Mele, le acceptă temporar și nu împărtășește cu sinceritate bucuriile și necazurile vieții cu Mine. Din moment ce oamenii Mă văd ca fiind de nepătruns, ei Îmi oferă zâmbete reținute, cu atitudinea de a se da pe lângă

cine e la putere, căci oamenii nu cunosc lucrarea Mea, cu atât mai puțin intențiile Mele în prezent. Voi fi sincer cu voi: când va veni ziua, suferința oricui Mi se închină va fi mai ușor de îndurat decât a voastră. Nivelul credinței voastre în Mine nu-l depășește, în realitate, pe cel al lui Iov – chiar și credința fariseilor evrei o depășește pe a voastră – și, astfel, dacă ziua focului se coboară, suferința voastră va fi mai gravă decât cea a fariseilor când au fost dojeniți de Isus, decât cea a celor 250 de conducători care s-au opus lui Moise și decât cea a Sodomei sub flăcările fierbinți ale distrugerii ei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înseamnă să fii o persoană adevărată"

Această umanitate devenise coruptă până la extrem. Acești oameni nu știau cine era Dumnezeu sau de unde veniseră ei înșiși. Dacă L-ai fi menționat pe Dumnezeu în fața lor, ei ar fi atacat, ar fi defăimat și ar fi hulit. Chiar și atunci când slujitorii lui Dumnezeu veniseră să răspândească avertismentul Său, acești oameni corupți nu numai că nu au arătat nici urmă de căință și nu și-au abandonat comportamentul rău, ci dimpotrivă, ei i-au rănit cu nerușinare pe slujitorii lui Dumnezeu. Ceea ce ei au exprimat și dezvăluit a fost a lor natură-esență de ostilitate extremă față de Dumnezeu. Putem vedea că împotrivirea acestor oameni corupți față de Dumnezeu era mai mult decât o dezvăluire a firii lor corupte, era mai mult decât un caz de defăimare sau batjocură care pur și simplu venea dintr-o lipsă de înțelegere a adevărului. Nici prostia, nici ignoranța nu au fost cauza comportamentului lor rău; ei s-au comportat în acest mod nu din cauză că fuseseră înșelați și, cu siguranță, nu din cauza faptului că fuseseră induși în eroare. Comportamentul lor atinsese nivelul de opoziție, vociferare și antagonism flagrant de nerușinat împotriva lui Dumnezeu. Fără îndoială, acest tip de comportament uman avea să Îl înfurie pe Dumnezeu și firea Lui – o fire

care nu trebuie ofensată. De aceea, Dumnezeu Și-a dezlănțuit direct și în mod deschis mânia și măreția; aceasta a fost o revelație adevărată a firii Sale drepte. Confruntându-Se cu un oraș copleșit de păcat, Dumnezeu a dorit să îl distrugă în cea mai rapidă manieră posibilă, să eradice oamenii din cadrul orașului și păcatele lor în întregime, în cel mai desăvârșit mod, să facă oamenii acestui oraș să nu mai existe și să oprească păcatul din acest loc din a se înmulți. Cea mai rapidă și mai desăvârșită cale de a face acest lucru a fost să-l ardă din temelii. Atitudinea lui Dumnezeu față de oamenii din Sodoma nu a fost una de abandon sau nepăsare. Mai degrabă, El Și-a utilizat mânia, măreția și autoritatea pentru a pedepsi, doborî și distruge cu totul acești oameni. Atitudinea Sa față de ei a fost una nu numai de distrugere fizică, ci și de distrugere a sufletului, o eradicare eternă. Aceasta este adevărata implicație a ceea ce Dumnezeu vrea să spună prin cuvintele „să înceteze să existe”.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Tratamentul pe care Dumnezeu îl aplică întregii omeniri, așa nesăbuită și ignorantă cum este ea, se bazează în principal pe milă și toleranță. Mânia Lui, pe de altă parte, este ținută ascunsă în cea mai mare parte a timpului și în cea mai mare parte a evenimentelor și este necunoscută pentru om. Prin urmare, omului îi este dificil să Îl vadă pe Dumnezeu exprimându-Și mânia și, de asemenea, să I-o înțeleagă. Astfel, omul nu ia în serios mânia lui Dumnezeu. Când omul se confruntă cu lucrarea și etapa finală a lui Dumnezeu de îngăduință și iertare pentru om – adică, atunci când dovada finală de milă și avertismentul Său vin asupra omenirii – dacă oamenii tot folosesc aceleași metode de a I se opune și nu fac niciun efort pentru a se căi, a-și îndrepta purtarea și a accepta mila Sa, atunci Dumnezeu nu le va mai acorda îngăduința și răbdarea Sa. Dimpotrivă, Dumnezeu Își va retrage mila în acest moment. După aceasta, El Își va trimite doar mânia. El Își

poate exprima mânia în diferite moduri, la fel cum poate utiliza diverse metode pentru a pedepsi și a distruge oamenii.

Folosirea focului de către Dumnezeu pentru a distruge orașul Sodomei este metoda Sa cea mai rapidă de a anihila cu totul o omenire sau orice alt lucru. Arderea oamenilor din Sodoma a distrus mai mult decât corpurile lor fizice; le-a distrus duhurile, sufletele și corpurile în întregime, garantând faptul că oamenii din oraș vor înceta să existe atât în lumea materială, cât și în lumea care este invizibilă pentru om. Aceasta este una dintre căile prin care Dumnezeu Își dezvăluie și Își exprimă mânia. Această manieră a revelației și exprimării este un aspect al esenței mâniei lui Dumnezeu, precum este în mod natural și o revelație a esenței firii drepte a lui Dumnezeu. Când Dumnezeu Își trimite mânia, El încetează să mai dezvăluie mila sau generozitate iubitoare, nici nu Își mai arată îngăduința sau răbdarea; nu există persoană, lucru sau motiv care să-L poată convinge să continue să fie răbdător, să Își ofere mila din nou, să Își acorde încă o dată îngăduința. În locul acestor lucruri, fără a ezita vreo secundă, Dumnezeu Își trimite mânia și măreția, făcând ceea dorește. Va face aceste lucruri într-o manieră rapidă și exactă, în conformitate cu propriile Sale dorințe. Acesta este modul în care Dumnezeu Își trimite mânia și măreția, pe care omul nu trebuie să le ofenseze și este, de asemenea, o exprimare a unui aspect al firii Sale drepte. Când oamenii sunt martori ai grijii și iubirii lui Dumnezeu față de om, ei nu-I pot detecta mânia, nu-I pot vedea măreția sau simți intoleranța față de ofensare. Aceste lucruri i-au făcut mereu pe oameni să creadă că firea dreaptă a lui Dumnezeu este una doar de milă, îngăduință și iubire. Totuși, când o persoană Îl vede pe Dumnezeu că distruge un oraș sau detestă o omenire, furia Sa în timpul distrugerii omului și măreția Sa le permit oamenilor să zărească cealaltă latură a firii Lui drepte. Aceasta este intoleranța lui Dumnezeu față de ofensare. Firea lui

Dumnezeu care nu tolerează nicio ofensare depășește imaginația oricărei ființe create și, printre ființele necreate, niciuna nu este capabilă de a interfera sau a o afecta; cu atât mai puțin poate fi uzurpată sau imitată. Prin urmare, acest aspect al firii lui Dumnezeu este cel pe care omenirea ar trebui să-l cunoască cel mai mult. Doar Dumnezeu Însuși are acest tip de fire și doar Dumnezeu Însuși este înzestrat cu acest tip de fire. Dumnezeu e înzestrat cu acest tip de fire dreaptă deoarece detestă răutatea, întunericul, răzvrătirea și faptele ticăloase ale Satanei – coruperea și devorarea omenirii – deoarece El detestă toate faptele păcătoase în opoziție cu El și datorită esenței Sale sfinte și nepângărite. Din această cauză El nu va suporta ca nicio ființă creată sau necreată să I se opună sau să-L conteste în mod deschis. Chiar și un individ căruia El îi arătase odată milă sau pe care îl alesese trebuie doar să Îi provoace firea și să-I încalce principiile de răbdare și toleranță și El își va dezlănțui și revela firea dreaptă care nu îngăduie nicio ofensare, fără cea mai mică urmă de milă sau ezitare.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

În ochii lui Dumnezeu, există o limită a răbdării Sale față de corupția omului, față de murdăria, violența și răzvrătirea tuturor ființelor. Care este limita Sa? Este așa cum a spus Dumnezeu: „Dumnezeu a văzut că pământul era corupt, pentru că toate creaturile de pe pământ își stricaseră căile”. Ce înseamnă fraza „pentru că toate creaturile de pe pământ își stricaseră căile”? Înseamnă că oricare dintre făpturi, inclusiv cele care Îl urmau pe Dumnezeu, cele care chemau numele lui Dumnezeu, cele care odată aduceau arderi-de-tot lui Dumnezeu, cele care Îl recunoșteau în mod verbal și chiar Îl lăudau – odată ce comportamentul lor a fost plin de corupție și a ajuns la ochii lui Dumnezeu, El a trebuit să le distrugă. Aceea a fost limita lui Dumnezeu. Deci, în ce măsură a rămas Dumnezeu răbdător față de om și față de corupția tuturor făpturilor? În măsura în care toți oamenii, fie ei

adepți ai lui Dumnezeu sau necredincioși, nu mergeau pe calea cea dreaptă. În măsura în care omul nu era doar corupt din punct de vedere moral și plin de rele, dar nu exista nimeni care să creadă în existența lui Dumnezeu, fără a mai vorbi de cineva care să creadă că lumea este stăpânită de Dumnezeu și că Dumnezeu le poate aduce oamenilor lumină și calea cea dreaptă. În măsura în care omul disprețuia existența lui Dumnezeu și nu Îi permitea lui Dumnezeu să existe. Odată ce corupția omului a atins acest punct, Dumnezeu nu a mai putut s-o suporte. Ce avea să o înlocuiască? Venirea mâniei lui Dumnezeu și a pedepsei lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”

Dumnezeu Își trimite mânia deoarece lucrurile ticăloase, nedrepte și negative obstrucționează, perturbă sau distrug activitatea normală și dezvoltarea lucrurilor drepte și pozitive. Scopul furiei lui Dumnezeu nu este de a-Și proteja statutul și identitatea, ci de a proteja existența lucrurilor drepte, pozitive, frumoase și bune, de a proteja legile și ordinea supraviețuirii normale a umanității. Aceasta este cauza principală a mâniei Lui. Furia lui Dumnezeu este o revelație foarte naturală, potrivită și adevărată a firii Sale. Nu există motive ascunse la baza furiei Lui și nu există nici înșelăciune sau uneltire, cu atât mai puțin dorințele, viclenia, rea voința, violența, ticăloșia sau orice altă trăsătură comună a umanității corupte. Înainte ca Dumnezeu să Își trimită furia, El a perceput deja esența fiecărei chestiuni foarte clar și pe deplin și a formulat deja definiții și concluzii clare și precise. Prin urmare, obiectivul Lui în tot ceea ce face este limpede precum cristalul, ca și atitudinea Lui. El nu este confuz, orb, impulsiv sau neglijent și, cu siguranță, nu este fără principii. Acesta este aspectul practic al mâniei lui Dumnezeu și, datorită acestui aspect practic al mâniei Lui, omenirea și-a dobândit existența normală. Fără mânia Lui,

omenirea ar decădea în condiții anormale de trai și toate lucrurile drepte, frumoase și bune ar fi distruse și ar înceta să existe. Fără mânia Lui, legile și regulile existenței pentru ființele create ar fi încălcate sau chiar cu totul distruse. De la crearea omului, Dumnezeu Și-a utilizat în mod continuu firea dreaptă pentru a proteja și a susține existența normală a omenirii. Deoarece firea Sa dreaptă conține mânie și măreție, toți oamenii ticăloși, lucrurile și obiectele ticăloase și toate lucrurile care perturbă și dăunează existenței normale a omenirii sunt pedepsite, controlate și distruse ca urmare a mâniei Sale. De-a lungul ultimelor milenii, în lucrarea lui Dumnezeu de gestionare a omenirii, El Și-a folosit în mod continuu firea dreaptă pentru a doborî și a distruge toate tipurile de duhuri rele și necurate care I se opun și care se comportă precum complicii și lacheii Satanei. Astfel, lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omului a avansat întotdeauna conform planului Său. Adică, datorită existenței mâniei lui Dumnezeu, cele mai drepte cauze din rândul omenirii nu au fost distruse niciodată.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Lucrarea Mea durează doar șase mii de ani și am promis că controlul celui rău asupra întregii omeniri va dura, de asemenea, nu mai mult de șase mii de ani. Așadar, acum timpul expiră. Nici nu voi continua și nici nu voi întârzia mai mult: pe parcursul zilelor din urmă, îl voi desființa pe Satan, Îmi voi lua înapoi toată slava Mea, și voi revendica toate sufletele de pe pământ care Îmi aparțin, astfel încât aceste suflete aflate în dificultate să poată scăpa din oceanul suferinței și, astfel, va fi încheiată întreaga Mea lucrare pe pământ. Începând cu această zi, niciodată nu Mă voi mai întrupa pe pământ și niciodată Duhul Meu atotstăpânitor nu va mai lucra pe pământ. Voi face doar un singur lucru pe pământ: voi reface omenirea, o omenire care este sfântă și care este cetatea Mea credincioasă pe pământ. Dar știu că nu voi anihila întreaga lume și nici nu voi anihila întreaga

omenire. Voi păstra acea treime care rămâne – treimea care Mă iubește și a fost complet cucerită de Mine, și voi face ca această treime să fie roditoare și să se înmulțească pe pământ, precum au făcut sub lege israeliții, hrănindu-i copios cu oi și vite și toate bogățiile pământului. Această omenire va rămâne cu Mine pentru totdeauna, totuși nu va fi omenirea jalnic de întinată a zilelor noastre, ci o omenire care este o adunare a tuturor celor care au fost câștigați de Mine. O asemenea omenire nu va fi coruptă, perturbată sau împresurată de Satana și va fi singura omenire care există pe pământ după ce am triumfat asupra Satanei. Este omenirea care a fost cucerită de Mine și Mi-a câștigat promisiunea. Și astfel, omenirea care a fost cucerită în zilele de pe urmă este, de asemenea, omenirea care va fi cruțată și va câștiga binecuvântările Mele veșnice. Va fi singura dovadă a triumfului Meu asupra lui Satan și singurul câștig al bătăliei mele cu Satana. Aceste prăzi de război sunt salvate de Mine de sub puterea Satanei și sunt singura cristalizare și singurul rod al planului Meu de gestionare (de mântuire) de șase mii de ani. Ele provin din fiecare națiune și confesiune, din fiecare loc și țară din tot universul. Acestea sunt de rase diferite, au limbi, obiceiuri și culori ale pielii diferite și sunt răspândite în toate națiunile și confesiunile globului pământesc și chiar în fiecare colț al lumii. În cele din urmă, ei se vor uni pentru a forma o umanitate completă, o adunare de oameni care nu poate fi atinsă de forțele lui Satana. Cei din întreaga omenire care nu au fost mântuiți și cuceriți de Mine se vor scufunda tăcut în adâncurile mării și vor fi arși de flăcările Mele mistuitoare pentru toată veșnicia. Voi nimici această omenire veche și extrem de murdară, la fel cum i-am nimicit pe fiii întâi născuți și vitele Egiptului, lăsând numai israeliții care au mâncat carne de miel, au băut sânge de miel și și-au marcat pragul de sus al ușilor cu sânge de miel. Nu sunt oamenii care au fost cuceriți de Mine și aparțin familiei Mele și oamenii care, de

asemenea, mănâncă din carnea Mea, a Mielului, și beau din sângele Meu, al Mielului, și au fost răscumpărați de Mine și Mi se închină? Nu sunt astfel de oameni întotdeauna însoțiți de slava Mea? Cei care sunt fără carnea Mea, a Mielului, nu s-au scufundat deja în tăcere în adâncurile mării?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Nimeni care este din carne nu poate scăpa de ziua mâniei”

Imnuri similare

Dumnezeu va restabili sensul creației omului

Simbolurile victoriei lui Dumnezeu

Omenirea a încetat să mai fie ceea ce dorește Dumnezeu

Dumnezeu susține existența omenirii cu firea Sa dreaptă

10. Adevăruri referitoare la faptul că Dumnezeu determină finalurile fiecărui tip de persoană și la promisiunile lui pentru omenire

a. Care e baza pe care Dumnezeu determină finalul unei persoane

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Cei care pot rămâne neclintiți în timpul lucrării de judecată și mustrare a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă – adică, pe parcursul lucrării finale de purificare – vor fi aceia care vor intra în odihna din urmă alături de Dumnezeu; ca atare, toți cei care intră în odihnă vor fi fost eliberați de influența Satanei și obținuți de Dumnezeu după ce vor fi fost supuși lucrării Sale finale de purificare. Acești oameni, care vor fi fost în sfârșit obținuți de Dumnezeu, vor intra în odihna finală. Scopul lucrării de mustrare și judecată a lui Dumnezeu este, în esență, de a purifica omenirea de dragul odihnei finală; altfel, nimeni din omenire nu ar putea să fie clasificat în diferite categorii în funcție de fel, ori să intre în odihnă. Această lucrare este singura cale ca omenirea să intre în odihnă. Doar lucrarea de purificare a lui Dumnezeu va curăți oamenii de nedreptatea lor și doar lucrarea Lui de mustrare și judecată va aduce la lumină acele elemente răzvrătite ale omenirii, separându-i astfel pe cei care pot fi mântuiți de cei care nu pot și pe cei care vor rămâne de cei care nu vor rămâne. Când această lucrare se va termina, acei oameni cărora le este permis să rămână vor fi cu toții curățiți și vor intra într-un stadiu de umanitate mai înalt în care se vor bucura de o a doua viață umană mai minunată pe pământ; cu alte cuvinte, ei vor începe ziua lor umană de odihnă și vor coexista cu Dumnezeu. După ce aceia cărora nu li se permite să rămână vor fi fost mustrați și judecați, adevăratele lor fețe vor fi expuse complet, după care toți vor fi distruși și, ca și Satanei, nu li se va mai permite să supraviețuiască pe pământ. Umanitatea viitorului nu va mai include niciunul dintre aceste tipuri de oameni; astfel

de oameni nu sunt potriviți să intre pe pământul odihnei finale, nici nu sunt potriviți să se alăture zilei odihnei pe care Dumnezeu și omenirea o vor împărtăși, căci ei sunt ținte ale pedepsei și sunt oameni răi, nedrepți. Ei au fost răscumpărați odată și au fost și judecați și mustrați; pe lângă acestea, ei au lucrat odată pentru Dumnezeu. Totuși, când va veni ziua de pe urmă, tot vor fi eliminați și distruși din cauza propriei răutăți și ca urmare a răzvrătirii și incapacității lor de a fi răscumpărați; ei nu vor mai veni întru ființă în lumea viitorului și nu vor mai trăi în rasa umană a viitorului. Fie că sunt duhuri ale morților sau oameni care încă trăiesc în trup, toți răufăcătorii și toți cei care nu au fost mântuiți vor fi distruși odată ce aceia sfinți din cadrul omenirii vor intra în odihnă. Cât despre aceste duhuri și acești oameni răufăcători sau duhurile oamenilor drepți și aceia care săvârșesc dreptatea, indiferent cărei epoci aparțin, toți cei care sunt răi vor fi distruși în cele din urmă și toți cei care sunt drepți vor supraviețui. Dacă o persoană sau duh va primi mântuirea nu se decide pe baza lucrării epocii de pe urmă; mai degrabă, se stabilește în funcție de faptul dacă au fost potrivnici sau dacă s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Oamenii din epoca precedentă care au înfăptuit răul și nu au putut dobândi mântuirea vor fi, fără îndoială, ținte pentru pedeapsă, iar cei din această eră care fac rău și nu pot fi mântuiți vor fi și ei, negreșit, ținte pentru pedeapsă. Oamenii sunt clasificați pe baza binelui și a răului, nu pe baza epocii în care trăiesc. Odată clasificați astfel, ei nu vor fi pedepsiți sau recompensați imediat; mai degrabă, Dumnezeu Își va îndeplini lucrarea de pedepsire a răului și recompensare a binelui după ce Și-a dus la bun sfârșit lucrarea de cucerire în zilele de pe urmă. De fapt, El a separat oamenii în buni și răi încă de când Și-a început lucrarea de mântuire a omenirii. Doar că îi va răsplăti pe cei drepți și îi va pedepsi pe cei răi numai după ce lucrarea Lui s-a încheiat; El nu îi va separa în categorii după finalizarea lucrării Sale și, apoi, nu va trece imediat la

îndeletnicirea de pedepsire a răului și răsplătire a binelui. Mai degrabă, Se va îndeletnici cu asta doar atunci când lucrarea Sa va fi pe deplin finalizată. Întregul scop din spatele lucrării ultime a lui Dumnezeu de pedepsire a răului și răsplătire a binelui este de a purifica pe deplin toți oamenii, pentru ca El să poată aduce o omenire pur sfântă la odihna veșnică. Această etapă a lucrării Sale este cea mai importantă; este etapa finală a întregii Sale lucrări de gestionare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Acum este momentul în care voi decide sfârșitul fiecărei persoane, nu etapa în care am început să prelucrez omul. Îmi scriu în cartea Mea, rând pe rând, cuvintele și acțiunile fiecărei persoane, calea pe care M-au urmat, trăsăturile lor inerente și cum s-au purtat în cele din urmă. În felul acesta, indiferent ce tip de persoană este, niciun om nu va scăpa de mâna Mea și toți vor fi cu neamul lor așa cum hotărăsc. Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care provoacă milă, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați și că toți cei care nu respectă voia lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu poate fi schimbat. Prin urmare, toți cei care sunt pedepsiți, sunt pedepsiți întru dreptatea lui Dumnezeu și ca răsplată pentru numeroasele lor fapte rele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

Înainte ca omenirea să intre în odihnă, pedepsirea sau recompensarea tuturor felurilor de persoane va fi determinată în funcție de faptul dacă acestea au căutat adevărul, dacă Îl cunosc pe Dumnezeu și dacă se pot supune Dumnezeului vizibil. Acelora care au muncit pentru Dumnezeul

vizibil și, totuși, nu Îl cunosc și nici nu I se supun, le lipsește adevărul. Asemenea oameni sunt răufăcători, iar răufăcătorii sunt, fără îndoială, țintele pedepsei; în plus, ei vor fi pedepsiți conform comportamentului lor rău. Dumnezeu există ca oamenii să creadă în El și este, de asemenea, vrednic de supunerea lor. Aceia care doar au credință în Dumnezeul nedeslușit și invizibil sunt oamenii care nu cred în Dumnezeu și sunt incapabili de a I se supune lui Dumnezeu. Dacă acești oameni tot nu reușesc să creadă în Dumnezeul vizibil înainte ca lucrarea Sa de cucerire să se termine, continuă să se răzvrătească și să se împotrivească Dumnezeului care este vizibil în trup, atunci acești „iubitori ai nedeslușitului" urmează să fie, în cele din urmă, eliminați și distruși. Este exact ca atunci când unii dintre voi – oricine Îl recunoaște verbal pe Dumnezeul întrupat, dar nu poate practica adevărul supunerii față de Dumnezeul întrupat – vor deveni în final țintele eliminării și ale pieirii. În plus, oricine Îl recunoaște verbal pe Dumnezeul vizibil, mâncând și bând din adevărul exprimat de El, în timp ce Îl caută pe Dumnezeul nedeslușit și invizibil, va fi cu siguranță obiectul distrugerii. Niciunul dintre acești oameni nu va putea rămâne până la timpul de odihnă ce va veni după terminarea lucrării lui Dumnezeu și niciun individ asemănător acestor oameni nu poate să rămână în acel timp al odihnei. Oamenii demonici sunt cei care nu practică adevărul; esența lor este una de împotrivire și de răzvrătire față de Dumnezeu, iar ei nu au nici cea mai infimă intenție de a I se supune Lui. Astfel de oameni vor fi cu toții distruși. Dacă ai sau nu adevărul și dacă I te împotrivești sau nu lui Dumnezeu depind de esența ta, nu de înfățișarea ta sau de modul în care ai putea să vorbești sau să te comporți ocazional. Esența unui individ stabilește dacă va fi sau nu distrus; aceasta se hotărăște conform esenței dezvăluite de comportamentul său și de căutarea adevărului de către acesta. Printre oamenii care sunt la fel, în sensul că lucrează și că fac un număr

similar de lucrări, ale căror esențe sunt bune și care au adevărul, sunt oamenii cărora li se va permite să rămână, în timp ce aceia ale căror esențe umane sunt rele și care se răzvrătesc împotriva Dumnezeului vizibil vor fi țintele distrugerii. Toate lucrările sau cuvintele lui Dumnezeu care au legătură cu destinația omenirii vor trata oamenii conform esenței fiecărui individ; nu va exista nici cea mai mică eroare și nu se va face nicio greșeală. Sentimentele sau înțelesul uman se amestecă doar atunci când oamenii lucrează. Lucrarea pe care o face Dumnezeu este cea mai potrivită; El cu siguranță nu aduce acuzații false împotriva niciunei ființe create. Există în prezent mulți oameni care sunt incapabili să înțeleagă destinația viitoare a omenirii și care, de asemenea, nu cred cuvintele pe care le rostesc Eu. Toți aceia care nu cred, cât și aceia care nu practică adevărul, sunt demoni!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

În lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, El stabilește finalurile oamenilor pe baza manifestărilor lor. Știți la ce se referă aici aceste „manifestări”? S-ar putea să vă credeți că fac referire la firea coruptă pe care oamenii o dezvăluie atunci când fac lucruri, dar, de fapt, nu înseamnă asta. În cazul de față, manifestările se referă la faptul de a fi sau nu capabil să practici adevărul; dacă rămâi sau nu loial atunci când îți îndeplinești datoria, precum și la perspectiva ta asupra credinței în Dumnezeu, atitudinea față de El, hotărârea de a suporta greutăți; atitudinea ta față de acceptarea judecății, mustrării și a emondării; numărul de abateri grave pe care le-ai comis și măsura în care, în cele din urmă, vei ajunge la căință și schimbare. Toate acestea, împreună, alcătuiesc manifestările tale. Acestea nu reprezintă aici câte firi corupte ai dezvăluit sau câte lucruri rele ai făcut, ci câte rezultate ai obținut și cât de mare e schimbare reală pe care

ai suferit-o în credința ta în Dumnezeu. Dacă finalurile oamenilor ar fi stabilite în funcție de cât de multă corupție a fost dezvăluită în natura lor, atunci nimeni nu ar putea obține mântuirea, deoarece oamenii sunt profund corupți, cu toții au o natură satanică și toți se împotrivesc lui Dumnezeu. El dorește să-i mântuiască pe cei care pot accepta adevărul și se pot supune lucrării Lui. Indiferent cât de multă corupție dezvăluie acești oameni, dacă, în cele din urmă, pot să accepte adevărul, să ajungă la căință adevărată și să treacă printr-o schimbare autentică, atunci aceștia vor fi mântuiți de Dumnezeu. Unii oameni nu pot să deslușească acest lucru și cred că oricine slujește în calitate de conducător va dezvălui o parte mai mare din firile sale corupte și că oricine va dezvălui mai multă corupție va fi cu siguranță alungat și nu va putea supraviețui. Este corect acest punct de vedere? Deși conducătorii dezvăluie mai multă corupție, dacă sunt oameni care urmăresc adevărul, atunci ei sunt calificați să experimenteze judecata și mustrarea lui Dumnezeu, pot porni pe calea de a fi mântuiţi și desăvârșiți și, în cele din urmă, vor fi capabili să aducă o mărturie frumoasă despre Dumnezeu. Aceștia sunt oameni care s-au schimbat cu adevărat. Dacă finalurile oamenilor ar fi stabilite în funcție de cât de mult se dezvăluie din firea lor coruptă, atunci, cu cât ar slujit mai mult în calitate de conducători și lucrători, cu atât mai repede ar fi dezvăluiți. Dacă ar fi așa, cine ar îndrăzni să fie conducător sau lucrător? Cine ar putea ajunge până în punctul de a fi folosit și desăvârșit de Dumnezeu? Nu este prea absurd acest punct de vedere? Dumnezeu se uită, în principal, dacă oamenii pot accepta și practica adevărul, dacă pot rămâne fermi în mărturia lor și dacă s-au schimbat cu adevărat. Dacă oamenii au o mărturie adevărată și au trecut printr-o schimbare autentică, atunci Dumnezeu îi aprobă. Unii oameni par să dezvăluie puțină corupție la suprafață, dar le lipsește o adevărată mărturie

bazată pe experiență, nu s-au schimbat în realitate, iar Dumnezeu nu îi aprobă.

Dumnezeu stabilește finalul unei persoane pe baza manifestărilor și a esenței sale. Manifestările se referă aici la loialitatea unei persoane față de Dumnezeu, la dragostea pe care o are față de El, la faptul că practică adevărul și la gradul în care firea ei s-a schimbat. Pe baza acestor manifestări și a esenței lor, Dumnezeu stabilește finalul unei persoane, și nu pe baza a cât de mult își dezvăluie firea coruptă. Dacă tu crezi că Dumnezeu stabilește finalul unei persoane în funcție de cât de multă corupție dezvăluie, ai interpretat greșit intențiile Sale. De fapt, oamenii au aceeași esență coruptă, diferența constă doar în faptul că au sau nu o umanitate bună sau rea și dacă pot accepta sau nu adevărul. Indiferent cât de mult își dezvăluie cineva firea coruptă, Dumnezeu știe cel mai bine ce se află în adâncul inimii lor; nu este nevoie să ascunzi asta. Dumnezeu vede în adâncul inimii oamenilor. Indiferent dacă este vorba de ceva ce faci în fața sau în spatele altora sau de ceea ce vrei să faci în inima ta, în fața lui Dumnezeu totul este destăinuit. Cum ar putea El să nu fie conștient de ceea ce fac oamenii în secret? Nu este aceasta o amăgire de sine? În realitate, oricât de înșelătoare ar fi natura unei persoane, oricât de multe minciuni ar spune, oricât de pricepută ar fi în a se preface și a înșela, Dumnezeu știe totul, ca în palmă. Dacă Dumnezeu îi cunoaște atât de bine pe conducători și pe lucrători, nu-i cunoaște oare la fel de bine și pe adepții Săi obișnuiți? Unii oameni se gândesc: „Oricine conduce este nesăbuit și ignorant și își provoacă distrugerea, pentru că, acționând în calitate de conducători, oamenii își dezvăluie inevitabil corupția, astfel încât Dumnezeu să o vadă. Ar mai fi dezvăluită atâta corupție dacă nu ar face această lucrare?” Ce idee absurdă! Dacă nu îndeplinești funcția de conducător, nu vei dezvălui corupție? Faptul că nu ești un conducător, chiar dacă arăți mai puțină

corupție, înseamnă că ai obținut mântuirea? Conform acestui raționament, toți cei care nu slujesc pe post de conducători sunt cei care pot supraviețui și pot fi mântuiți? Nu este cumva prea ridicolă această afirmație? Oamenii care slujesc în calitate de conducători îi ghidează pe aleșii lui Dumnezeu să mănânce, să bea cuvântul lui Dumnezeu și să experimenteze lucrarea Lui. Această cerință și acest standard sunt înalte, așa că este inevitabil ca liderii să nu arate unele stări de corupție atunci când încep instruirea. Acest lucru este normal, iar Dumnezeu nu îl condamnă. Dumnezeu nu numai că nu condamnă asta, dar, îi și luminează, iluminează și îndrumă pe acești oameni și le încredințează poveri suplimentare. Atât timp cât se pot supune îndrumării și lucrării lui Dumnezeu, ei vor progresa mai repede în viață decât oamenii obișnuiți. Dacă sunt oameni care urmăresc adevărul, ei pot porni pe calea desăvârșirii de către Dumnezeu. Acesta este lucrul cel mai binecuvântat de Dumnezeu. Unii oameni nu pot vedea asta și denaturează faptele. Conform înțelegerii umane, oricât de mult se va schimba un conducător, lui Dumnezeu nu-i va păsa; El se va uita doar la cât de multă corupție dezvăluie conducătorii și lucrătorii și îi va condamna doar pe baza acestui lucru. Iar legat de cei care nu sunt conducători și lucrători, pentru că dezvăluie puțină corupție, chiar dacă nu se schimbă, Dumnezeu nu îi va condamna. Nu-i așa că este absurd? Nu este o blasfemie împotriva lui Dumnezeu? Dacă te împotrivești atât de serios lui Dumnezeu în inima ta, poți fi mântuit? Nu poți. Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor, în principal, pe baza faptului că aceștia dețin adevărul și mărturie adevărată și depinde, în mare parte, dacă sunt oameni care urmăresc adevărul. Dacă îl urmăresc și se pot căi cu adevărat după ce sunt judecați și mustrați pentru comiterea unei fărădelegi, atunci, atât timp cât nu spun cuvinte sau nu fac lucruri care Îl hulesc pe Dumnezeu, vor fi, cu siguranță, capabili să obțină mântuirea. Conform închipuirilor voastre, toți credincioșii obișnuiți care Îl

urmează pe Dumnezeu până la capăt pot obține mântuirea, iar cei care slujesc drept conducători trebuie să fie cu toții alungați. Dacă vi s-ar cere să fiți conducători, ați crede că nu ar fi în regulă să nu o faceți, dar că, dacă ați sluji în calitate de conducător, ați dezvălui involuntar corupție, iar asta ar fi ca și cum v-ați trimite singuri la ghilotină. Nu cumva toate acestea sunt cauzate de înțelegerile voastre greșite cu privire la Dumnezeu? Dacă finalurile oamenilor ar fi stabilite în funcție de corupția pe care o dezvăluie, nimeni nu ar putea fi mântuit. În acest caz, ce rost ar mai avea ca Dumnezeu să facă lucrarea de mântuire? Dacă într-adevăr ar fi așa, unde ar fi dreptatea lui Dumnezeu? Omenirea ar fi incapabilă să vadă firea dreaptă a lui Dumnezeu. Prin urmare, ați înțeles cu toții greșit intențiile lui Dumnezeu, ceea ce arată că nu aveți o cunoaștere adevărată despre El.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Criteriul după care omul judecă alți oameni se bazează pe comportamentul lor; cei al căror comportament este bun sunt persoane drepte și cei al căror comportament este abominabil sunt răi. Criteriul după care Dumnezeu judecă oamenii se bazează pe capacitatea esenței lor de a se supune sau nu Lui; o persoană care se supune lui Dumnezeu este o persoană dreaptă, în vreme ce una care nu I se supune este un dușman și o persoană rea, indiferent dacă comportamentul acesteia este bun sau rău și indiferent dacă vorbele sale sunt corecte sau incorecte. Unii oameni doresc să folosească faptele bune pentru a obține o destinație bună în viitor și unii oameni doresc să folosească vorbe prețioase pentru a obține o destinație bună. Toată lumea crede în mod greșit că Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor după ce le-a urmărit comportamentul sau după ce i-a ascultat vorbind; prin urmare, mulți oameni vor să profite de lucrul acesta ca să-L înșele pe Dumnezeu să le ofere favoruri temporare. În viitor, oamenii care vor supraviețui într-o stare de odihnă vor fi îndurat cu toții ziua nenorocirii

și, de asemenea, vor fi fost martori pentru Dumnezeu; toți vor fi oameni care își vor îndeplinit îndatoririle și care se vor fi supus lui Dumnezeu în mod voit. Celor care vor doar să folosească oportunitatea de a face servicii cu intenția de a evita să practice adevărul nu li se va permite să rămână. Dumnezeu are standarde corespunzătoare pentru aranjarea finalului fiecărui individ; El pur și simplu nu ia aceste decizii conform cuvintelor și comportamentului unei persoane și nici nu le ia în baza comportamentului său într-o singură perioadă de timp. El nu va fi deloc tolerant față de comportamentul rău al unei persoane datorită serviciului pe care I l-a făcut în trecut și nici nu o va cruța de la moarte datorită unei perioade de timp în care s-a sacrificat pentru Dumnezeu. Nimeni nu poate scăpa de răsplata pentru răutatea sa și nimeni nu își poate ascunde comportamentul rău și, prin aceasta, să scape de chinurile distrugerii. Dacă oamenii pot într-adevăr să-și îndeplinească datoria, înseamnă că sunt credincioși veșnic lui Dumnezeu și nu caută recompense, indiferent dacă primesc binecuvântări sau suferă nenorociri. Dacă oamenii sunt credincioși lui Dumnezeu când văd binecuvântări, dar își pierd credința când nu pot să vadă nicio binecuvântare și, în final, tot nu pot să fie martori pentru Dumnezeu sau să îndeplinească îndatoririle care le-au revenit, tot vor fi țintele distrugerii, în ciuda faptului că, odată, au muncit pentru Dumnezeu cu credință. Pe scurt, oamenii răi nu pot supraviețui în eternitate și nici nu pot intra în odihnă; doar cei drepți sunt stăpânii odihnei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Faptul că o persoană primește binecuvântări sau îndură necazuri este stabilit conform esenței acesteia și nu conform vreunei esenței comune pe care s-ar putea să o împartă cu alții. Acel tip de zicală sau regulă pur și simplu nu are loc în Împărăție. Dacă o persoană este, în cele din urmă,

capabilă să supraviețuiască, este datorită faptului că a îndeplinit cerințele lui Dumnezeu și, dacă, în final, nu poate să rămână până la vremea odihnei, este deoarece s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și nu I-a îndeplinit cerințele. Toată lumea are o destinație potrivită. Aceste destinații sunt determinate conform esenței fiecărui individ și nu au absolut nicio legătură cu alți oameni. Comportamentul rău al unui copil nu poate fi transferat părinților lui și nici dreptatea unui copil nu poate fi împărtășită cu părinții lui. Comportamentul rău al unui părinte nu poate fi transferat copiilor lui și nici dreptatea unui părinte nu poate fi împărtășită cu copiii lui. Fiecare își poartă păcatele și fiecare se bucură de binecuvântările proprii. Nimeni nu poate fi un înlocuitor pentru o altă persoană; aceasta este dreptatea. Din perspectiva omului, dacă părinții primesc binecuvântări, atunci și copiii lor ar trebui să o poată face, iar în cazul în care copiii fac rele, atunci părinții lor trebuie să se căiască pentru acele păcate. Aceasta este o perspectivă și o cale umană de a face lucrurile; nu este perspectiva lui Dumnezeu. Finalul tuturor este determinat conform esenței care vine din comportamentul lor și este întotdeauna stabilit corespunzător. Nimeni nu poate duce păcatele altcuiva; mai mult, nimeni nu poate primi pedeapsa în locul altcuiva. Acest lucru este incontestabil. Grija unui părinte pentru copilul său nu indică faptul că poate face fapte bune în locul copilului, și nici afecțiunea respectuoasă a unui copil pentru părinții săi nu înseamnă că poate face fapte bune în locul lor. Aceasta înseamnă cu adevărat cuvintele „Doi bărbați vor fi la câmp – unul va fi luat, iar altul va fi lăsat. Două femei vor măcina la moară – una va fi luată, iar alta va fi lăsată”. Oamenii nu își pot duce odraslele răufăcătoare la odihnă pe baza iubirii profunde pentru ele, nici nu poate cineva să își ducă soția (sau soțul) la odihnă pe baza propriului comportament drept. Aceasta este o regulă administrativă; nu pot exista excepții pentru nimeni. În cele din urmă, făcătorii de dreptate sunt făcători

de dreptate, iar răufăcătorii sunt răufăcători. În cele din urmă, făcătorilor de dreptate li se va permite să supraviețuiască, în timp ce răufăcătorii vor fi distruși. Cei sfinți sunt sfinți; ei nu sunt întinați. Cei întinați sunt întinați și nicio parte din ei nu este sfântă. Toți oamenii care vor fi distruși sunt cei răi și toți oamenii care vor supraviețui sunt drepți – chiar dacă odraslele celor răi fac fapte drepte și chiar dacă părinții celor drepți comit fapte rele. Nu există nicio legătură între un soț care crede și o soție non-credincioasă și nu există nicio legătură între copiii care cred și părinții non-credincioși; aceste două tipuri de oameni sunt cu totul incompatibile. Înainte de a intra în odihnă, o persoană are rude fizice, dar odată ce va intra în odihnă, această persoană nu va mai avea rude fizice despre care să vorbească. Aceia care își fac datoria sunt dușmanii celor care nu și-o fac; aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu și aceia care Îl urăsc sunt în opoziție unii față de alții. Aceia care vor intra în odihnă și aceia care vor fi fost distruși sunt două tipuri de ființe create incompatibile. Ființele create care își îndeplinesc îndatoririle vor putea supraviețui, în vreme ce acelea care nu și le îndeplinesc vor fi ținte ale distrugerii; și mai mult, aceasta va dura în eternitate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Înțelegi acum ce este judecata și ce este adevărul? Dacă ai înțeles, atunci te îndemn să te supui ascultător judecății, altfel, nu vei avea niciodată ocazia de a fi lăudat de către Dumnezeu sau de a fi adus de către El în Împărăția Sa. Cei care doar acceptă judecata, dar nu pot fi niciodată purificați, adică cei care fug în toiul lucrării judecății, vor fi mereu disprețuiți și respinși de Dumnezeu. Păcatele lor sunt mai numeroase și mai grave decât acelea ale fariseilor, deoarece ei L-au trădat pe Dumnezeu și s-au răzvrătit împotriva Lui. Astfel de oameni, care nu sunt vrednici nici măcar să muncească vor primi o pedeapsă și mai aspră, o pedeapsă care

este, în plus, veșnică. Dumnezeu nu va cruța niciun trădător care și-a manifestat cândva loialitatea prin cuvinte, dar care apoi L-a trădat. Oameni ca aceștia vor primi răsplata prin pedeapsa duhului, a sufletului și a trupului. Nu este tocmai aceasta o revelație a firii drepte a lui Dumnezeu? Nu este acesta scopul lui Dumnezeu în judecarea oamenilor și demascarea lor? Dumnezeu îi trimite în exil pe toți cei care săvârșesc tot felul de fapte rele în timpul judecății, într-un loc infestat cu duhuri rele, lăsând aceste duhuri rele să le distrugă trupurile după bunul plac, iar trupurile acelor oameni emană mirosul cadavrelor. Asta le este răsplata potrivită. Dumnezeu consemnează în registrele lor fiecare dintre păcatele acelor credincioși, apostoli și lucrători falși și neloiali; apoi, la momentul potrivit, El îi aruncă printre duhurile necurate, cărora le permite să le profaneze trupurile după bunul plac, astfel încât să nu se mai poată reîntrupa și să nu mai vadă lumina niciodată. Acei ipocriți care fac servicii la un moment dat, dar nu sunt capabili să rămână credincioși până la sfârșit, sunt numărați de Dumnezeu printre cei răi, astfel încât să intre în cârdășie cu cei răi și să devină parte a gloatei lor dezordonate; în final, Dumnezeu îi va distruge. Dumnezeu îi aruncă deoparte și nu le acordă atenție celor care nu I-au fost niciodată loiali lui Hristos sau nu au depus niciun efort și îi va distruge pe toți la schimbarea epocii. Ei nu vor mai exista pe pământ, cu atât mai puțin nu vor primi acces în Împărăția lui Dumnezeu. Cei care nu au fost niciodată sinceri cu Dumnezeu, dar au fost forțați de împrejurări să aibă de-a face cu El în mod superficial se numără printre aceia care fac servicii poporului Lui. Doar un mic număr de astfel de oameni va supraviețui, în timp ce majoritatea va pieri împreună cu cei care muncesc și care nu se ridică la standard. În cele din urmă, Dumnezeu îi va aduce în Împărăția Sa pe toți cei care au aceeași gândire ca a Lui, oamenii și fiii lui Dumnezeu, precum și pe cei predestinați de Dumnezeu să fie preoți. Ei vor fi chintesența lucrării lui

Dumnezeu. Cât despre cei care nu sunt în măsură să se încadreze în nicio categorie stabilită de Dumnezeu, aceia se vor număra printre non-credincioși. Și, cu siguranță, vă puteți imagina care va fi deznodământul lor. V-am spus deja tot ce trebuia să vă spun; drumul pe care îl alegeți este doar decizia voastră. Ceea ce trebuie să înțelegeți este aceasta: lucrarea lui Dumnezeu nu-i așteaptă niciodată pe cei care nu pot ține pasul cu El, iar firea dreaptă a lui Dumnezeu nu arată milă niciunui om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Fragmente din filme similare

Ce fel de oameni pot intra în Împărăția lui Dumnezeu?

Imnuri similare

Dumnezeu decide sfârșitul omului în baza deținerii adevărului de către om

Singura cale a omenirii spre odihnă

Dumnezeu decide sfârșitul oamenilor în funcție de esența lor

b. Pe cine mântuiește Dumnezeu și pe cine alungă El

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

În zilele noastre, aceia care caută și aceia care nu caută sunt două tipuri de persoane cu totul diferite, ale căror destinații sunt, de asemenea, foarte diferite. Aceia care caută cunoașterea adevărului și practică adevărul sunt cei cărora Dumnezeu le va aduce mântuirea. Aceia care nu cunosc adevărata cale sunt demoni și dușmani; ei sunt urmașii arhanghelului și vor fi țintele distrugerii. Chiar și aceia care sunt credincioșii pioși ai unui Dumnezeu nedeslușit – nu sunt și ei demoni? Oamenii care au conștiințe bune, dar nu acceptă adevărata cale sunt demoni; esența lor este una de împotrivire față de Dumnezeu. Aceia care nu acceptă adevărata cale sunt aceia care I se împotrivesc lui Dumnezeu și, chiar dacă asemenea oameni îndură multe greutăți, ei tot vor fi distruși. Toți aceia care nu sunt dispuși să abandoneze lumea, care nu pot suporta să se despartă de părinții lor și care nu pot îndura să se elibereze de propriile plăceri ale trupului sunt răzvrătiți împotriva lui Dumnezeu și toți vor fi țintele distrugerii. Oricine nu crede în Dumnezeul întrupat este demonic și, mai mult, va fi distrus. Aceia care au credință, dar nu practică adevărul, aceia care nu cred în Dumnezeul întrupat și aceia care nu cred deloc în existența lui Dumnezeu vor fi, de asemenea, ținte ale distrugerii. Toți cei cărora li se va permite să rămână sunt oameni care au trecut prin suferința rafinării și au rămas neclintiți; aceștia sunt oameni care au îndurat cu adevărat încercările. Cine nu Îl recunoaște pe Dumnezeu este un dușman; adică, oricine nu Îl recunoaște pe Dumnezeul întrupat – indiferent dacă se află în acest curent sau în afara lui – este un antihrist! Cine este Satana, cine sunt demonii și cine sunt dușmanii lui

Dumnezeu, dacă nu cei ce se împotrivesc și care nu cred în Dumnezeu? Nu sunt ei acei oameni care sunt răzvrătiți împotriva lui Dumnezeu? Nu sunt aceia care pretind că au credință și, totuși, sunt lipsiți de adevăr? Nu sunt ei aceia care doar caută să obțină binecuvântări, în timp ce nu sunt în stare să fie martori pentru Dumnezeu? Tu tot te amesteci cu acei demoni astăzi și îi tratezi cu conștiință și iubire, dar, în cazul acesta, nu ai intenții bune față de Satana? Nu complotezi cu demonii? Dacă oamenii au ajuns până în acest punct și sunt încă incapabili să distingă între bine și rău și continuă orbește să fie iubitori și miloși fără nicio dorință de a căuta intențiile lui Dumnezeu și fără a fi capabili în vreun fel de a considera intențiile lui Dumnezeu ca pe ale lor, atunci sfârșiturile lor vor fi cu atât mai jalnice. Cine nu crede în Dumnezeul întrupat este un dușman al lui Dumnezeu. Dacă tu poți să acorzi importanță conștiinței și iubirii față de un dușman, nu îți lipsește un simț al dreptății? Dacă tu ești compatibil cu aceia pe care Eu îi detest și îi dezaprob, și tot îi iubești sau ai sentimente personale față de ei, atunci nu ești tu răzvrătit? Nu te împotrivești intenționat lui Dumnezeu? Are o astfel de persoană adevărul? Dacă oamenii acordă importanță conștiinței față de dușmani, iubirii pentru demoni și îndurării față de Satana, atunci nu întrerup ei în mod intenționat lucrarea lui Dumnezeu? Acei oameni care cred doar în Isus și nu cred în Dumnezeul întrupat în timpul zilelor de pe urmă, cât și aceia care pretind verbal că ei cred în Dumnezeul întrupat, dar fac rău, sunt cu toții antihriști, fără a-i mai menționa pe aceia care nici măcar nu cred în Dumnezeu. Toți acești oameni vor fi țintele distrugerii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Dumnezeu mântuiește pe cei care pot prinde viață, care pot vedea mântuirea lui Dumnezeu, care pot fi loiali lui Dumnezeu și care sunt dornici să-L caute pe Dumnezeu. El îi mântuiește pe cei care cred în întruparea lui

Dumnezeu și în arătarea Lui. Unii oameni pot prinde viață, iar unii oameni nu pot; dacă firea lor poate fi salvată sau nu e faptul de care depinde acest lucru. Mulți oameni au auzit multe cuvinte ale lui Dumnezeu, totuși nu înțeleg voia lui Dumnezeu și sunt încă incapabili să le pună în practică. Asemenea oameni sunt incapabili să trăiască orice adevăr și perturbă în mod deliberat lucrarea lui Dumnezeu. Ei nu sunt capabili să facă nicio lucrare pentru Dumnezeu, nu pot să-I dedice nimic, și cheltuiesc în secret banii bisericii și mănâncă gratuit în casa lui Dumnezeu. Acești oameni sunt morți și nu vor fi mântuiți. Dumnezeu mântuiește pe toți cei care sunt în mijlocul lucrării Lui, dar o parte din oameni nu pot primi mântuirea Lui; doar un număr mic poate primi mântuirea Sa. Asta deoarece majoritatea oamenilor au fost corupți prea profund și au devenit cei morți și sunt dincolo de mântuire; ei au fost exploatați total de Satana și sunt prea răi în natura lor. Nici acea minoritate de oameni nu e capabilă se supună lui Dumnezeu în totalitate. Nu sunt cei care au fost supuși în totalitate lui Dumnezeu încă de la început sau care au avut cea mai mare iubire pentru Dumnezeu încă de la început; mai degrabă, ei au devenit supuși lui Dumnezeu datorită lucrării Sale de cucerire, Îl văd pe Dumnezeu datorită iubirii Sale supreme, există schimbări în firea lor datorită firii drepte a lui Dumnezeu și ajung să-L cunoască pe Dumnezeu datorită lucrării Sale, care este practică și totodată normală. Fără această lucrare a lui Dumnezeu, indiferent cât de buni sunt acești oameni, ei ar aparține încă Satanei, ar fi încă ai morții, și ar fi tot morți. Că acești oameni pot primi astăzi mântuirea lui Dumnezeu este pur și simplu pentru că sunt dispuși să coopereze cu Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești o persoană care a prins viață?”

Mântuirea omenirii de către Dumnezeu este o mântuire a celor care iubesc adevărul, o mântuire a părții din ei cu voință și hotărâre și a acelei

părți din ei care tânjește după adevăr și echitate în inimile lor. Hotărârea unei persoane este partea din inima ei care tânjește după echitate, bunătate și adevăr și care are conștiință. Dumnezeu mântuiește această parte din oameni și, prin aceasta, El le schimbă firea stricată, astfel încât ei să poată să înțeleagă și să dobândească adevărul, astfel încât stricăciunea lor să poată fi curățită, iar firea vieții lor să poată fi transformată. Dacă nu ai aceste lucruri în tine, nu poți fi mântuit. Dacă în tine nu ai nicio dragoste pentru adevăr sau aspirație pentru echitate și lumină; dacă ori de câte ori întâlnești lucruri rele, nu ai nici voința să te lepezi de ele și nici hotărârea să înduri greutățile; dacă, în plus, conștiința ta este amorțită; dacă a ta capacitate de a primi adevărul este amorțită la rândul său și nu percepi adevărul sau evenimentele care se petrec; și dacă nu discerni toate problemele și, în fața a ceea ce ți se întâmplă, ești incapabil să cauți adevărul pentru a rezolva problemele și ești în mod constant negativ, atunci nu ai cum să fii mântuit. O asemenea persoană nu are nimic care să o recomande și nimic asupra căruia Dumnezeu să merite să lucreze. Conștiința sa este amorțită, mintea îi este confuză, nu iubește adevărul și nici nu tânjește după echitate în adâncul inimii și, indiferent cât de clar sau limpede vorbește Dumnezeu despre adevăr, ea nu are nici cea mai mică reacție; este ca și când inima ei ar fi deja moartă. Oare lucrurile nu s-au terminat pentru ea? O persoană care încă mai are suflare poate fi salvată prin respirația artificială, dar dacă deja a murit și sufletul a plecat, respirația artificială nu va rezolva nimic. Dacă, atunci când se confruntă cu probleme și dificultăți, o persoană se dă înapoi și le evită, nu caută deloc adevărul și alege să fie negativă și să lenevească în lucrarea ei, atunci va fi dezvăluită așa cum este cu adevărat. Astfel de oameni nu au deloc mărturie experiențială. Ei sunt doar niște profitori, o povară, sunt inutili în casa lui Dumnezeu și sunt complet osândiți.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cât se săvârșește lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu, toți cei care pot fi mântuiți vor fi mântuiți pe cât este posibil, fără ca niciunul să fie lepădat, pentru că scopul lucrării lui Dumnezeu este de a mântui omul. Toți aceia care, în timpul mântuirii omului de către Dumnezeu, sunt incapabili să obțină o schimbare în firea lor – cât și toți aceia care sunt incapabili să-L asculte pe Dumnezeu întru totul – vor deveni obiecte pentru pedeapsă. Această etapă a lucrării – lucrarea cuvintelor – va deschide oamenilor toate căile și tainele pe care ei nu le înțeleg, astfel încât omul să poată înțelege intențiile lui Dumnezeu și cerințele Lui de la om și să poată avea condițiile necesare pentru a pune cuvintele lui Dumnezeu în practică și să obțină schimbări în firea sa. Dumnezeu folosește doar cuvinte pentru a-Și face lucrarea și nu-i pedepsește pe oameni pentru că sunt puțin răzvrătiți, întrucât acum este timpul lucrării de mântuire. Dacă toți cei răzvrătiți ar fi pedepsiți, atunci nimeni nu ar avea ocazia de a fi mântuit; toți ar fi pedepsiți și ar cădea în Infern. Scopul cuvintelor care-i judecă pe oameni este de a le permite să se cunoască pe ei înșiși și să se supună lui Dumnezeu; nu este pentru ca ei să fie pedepsiți cu o astfel de judecată. În timpul lucrării cuvintelor, mulți oameni își vor expune răzvrătirea și sfidarea, cât și lipsa de supunere față de Dumnezeul întrupat. Totuși, El nu-i va pedepsi pe toți acești oameni din această cauză, ci, în schimb, doar îi va lăsa deoparte pe cei care sunt corupți până în măduva oaselor și care nu pot fi mântuiți. El va da trupul lor Satanei și, în câteva cazuri, le va nimici trupul. Cei rămași vor continua să urmeze și să experimenteze emondarea. Dacă în timp ce urmează, acești oameni sunt încă incapabili să accepte emondarea și devin din ce în ce mai degenerați, atunci își vor fi pierdut șansa la mântuire. Fiecare persoană care s-a supus cuceririi cuvintelor lui Dumnezeu va avea numeroase șanse pentru mântuire; mântuirea fiecăruia dintre acești oameni de către Dumnezeu va arăta cea mai mare îngăduință a Sa. Cu alte cuvinte,

li se va arăta toleranța supremă. Atât timp cât oamenii se întorc de pe calea greșită și câtă vreme se pot căi, Dumnezeu le va da ocazii să obțină mântuirea Lui. Când oamenii se răzvrătesc prima dată împotriva lui Dumnezeu, El nu-Și dorește să-i omoare; în schimb, face tot ce poate pentru a-i mântui. Dacă cineva nu are nicidecum loc pentru mântuire, atunci Dumnezeu îl va arunca deoparte. Faptul că Dumnezeu nu Se grăbește să pedepsească pe cineva înseamnă că El vrea să-i mântuiască pe toți cei care pot fi mântuiți. El judecă, luminează și îndrumă oamenii doar prin cuvinte, și nu folosește un toiag pentru a-i omorî. Folosirea cuvintelor pentru a le aduce oamenilor mântuirea reprezintă scopul și însemnătatea etapei finale a lucrării.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți intenția lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului”

S-ar cuveni să știți că lui Dumnezeu Îi place omul cinstit. În esență, Dumnezeu este loial și, astfel, puteți avea încredere în cuvintele Sale; în plus, acțiunile Lui sunt fără cusur și mai presus de orice îndoială, și de aceea lui Dumnezeu Îi plac cei care sunt absolut cinstiți cu El. Sinceritatea înseamnă să vă dăruiți inima lui Dumnezeu, să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată faptele, să nu încercați să-i înșelați pe cei superiori și pe cei inferiori vouă și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om. Ceea ce spun este foarte simplu, dar pentru voi este de două ori mai dificil. Mulți ar prefera să fie condamnați la iad decât să vorbească și să acționeze sincer. Nu e de mirare că am alt tratament pregătit pentru cei care sunt necinstiți. Desigur, înțeleg bine cât de greu vă este să fiți oameni onești. Pentru că toți sunteți atât de inteligenți și de pricepuți să apreciați măsura unui om cu

micul vostru etalon, munca Mea devine mult mai simplă. Și din moment ce vă îmbrățișați fiecare secretele, atunci vă voi trimite, unul câte unul, în dezastru pentru a fi „școliți” prin foc, pentru ca apoi să puteți deveni total devotați credinței în cuvintele Mele. În cele din urmă, voi smulge din gurile voastre cuvintele „Dumnezeu este un Dumnezeu credincios”, după care vă veți bate în piept și vă veți plânge: „Înșelătoare este inima omului!” Care va fi starea voastră cu această ocazie? Îmi imaginez că nu veți fi atât de triumfători așa cum sunteți acum. Și mult mai puțin veți fi „prea profunzi pentru a fi înțeleși”, așa cum sunteți acum. Unii se comportă cuviincios și par a fi deosebit de „bine crescuți” în prezența lui Dumnezeu, totuși, își dau arama pe față în prezența Duhului. Ați include un astfel de om printre cei cinstiți? Dacă tu ești un ipocrit, un expert în „relațiile interpersonale”, atunci Eu spun că ești cu siguranță unul care încearcă să se joace cu Dumnezeu. Dacă vorbele ți-s pline de scuze și justificări fără valoare, atunci spun că tu ești un om care ezită să pună adevărul în practică. Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele – dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric. Dacă a căuta calea adevărului este pe placul tău, atunci tu ești unul care locuiește întotdeauna în lumină. Dacă ești foarte bucuros să fii un făcător de servicii în casa lui Dumnezeu, lucrând cu sârguință și conștiincios în anonimat, dăruind mereu și neluând niciodată, atunci Eu spun că ești un sfânt credincios, deoarece nu cauți nicio recompensă și, pur și simplu, ești un om onest. Dacă ești dispus să fii deschis, dacă ești dispus să cheltuiești tot ce ai, dacă poți să-ți sacrifici viața pentru Dumnezeu și să mărturisești ferm, dacă ești cinstit până într-acolo încât nu știi decât să-L mulțumești pe Dumnezeu și să nu te gândești doar la tine sau să iei pentru tine însuți, atunci Eu spun că acești oameni

sunt cei hrăniți în lumină și care vor trăi veșnic în Împărăție. Tu ar trebui să știi dacă în tine există credință adevărată și loialitate adevărată, dacă ai un trecut în care ai suferit pentru Dumnezeu și dacă te-ai supus pe deplin lui Dumnezeu. Dacă îți lipsesc acestea, atunci rămân în tine răzvrătirea, înșelătoria, lăcomia și nemulțumirea. De vreme ce inima ta este departe de a fi sinceră, nu ai primit niciodată o recunoaștere pozitivă de la Dumnezeu și nu ai trăit niciodată în lumină. Care va fi soarta cuiva la sfârșit depinde de faptul dacă acea persoană are o inimă cinstită și sângerie și dacă are un suflet pur. Dacă tu ești un om foarte necinstit, care are o inimă plină de răutate și un suflet necurat, atunci fii sigur că vei sfârși în locul unde omul este pedepsit, așa cum este scris în consemnarea sorții tale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”

Dumnezeu mântuiește oameni care au fost corupți de Satana și care au firi corupte, nu oameni desăvârșiți, fără defecte, ori pe cei care trăiesc într-un vid. Unele persoane, atunci când dezvăluie puțină corupție, gândesc: „Iarăși m-am împotrivit lui Dumnezeu. Cred în El de mulți ani și încă nu m-am schimbat. Cu siguranță Dumnezeu nu mă mai dorește!” Apoi se lasă pradă deznădejdii și încep să nu mai vrea să urmărească adevărul. Ce părere aveți de atitudinea aceasta? Ei înșiși au renunțat la adevăr și cred că Dumnezeu nu-i mai dorește. Nu e asta o înțelegere greșită a lui Dumnezeu? O asemenea negativitate este calea cea mai ușoară de-a fi exploatat de Satana. Satana își râde de ei, zicând: „Prostule! Dumnezeu vrea să te mântuiască, dar tu tot suferi așa! Renunță, deci! Dacă renunți, Dumnezeu te va elimina, ceea ce e ca și cum te-ar da pe mâna mea. Te voi chinui până mori!” Odată ce Satana are succes, consecințele vor fi inimaginabile. Ca urmare, indiferent cu ce negativitate sau dificultăți se confruntă un om, nu trebuie să renunțe. Ar trebui să caute adevărul pentru a găsi soluții și nu trebuie să aștepte pasiv. În timpul procesului de creștere a vieții și pe

parcursul mântuirii omului, oamenii pot uneori să ia calea greșită, să se abată ori să aibă perioade în care manifestă stări și comportamente de imaturitate în viață. Ei pot să aibă perioade de slăbiciune și negativitate, perioade când spun lucrurile greșite, se poticnesc ori au parte de eșecuri. Toate acestea sunt normale în ochii lui Dumnezeu. El nu le poartă pică pentru aceste lucruri. Unii oameni cred că e prea profundă corupția lor și că nu-L pot mulțumi niciodată pe Dumnezeu, așa că sunt mâhniți și se disprețuiesc. Cei care au o inimă de felul acesta, care se căiește, sunt tocmai cei pe care Dumnezeu îi mântuiește. Pe de cealaltă parte, cei care cred că nu au nevoie de mântuirea lui Dumnezeu, care consideră că sunt oameni buni și nu e nimic în neregulă cu ei, de obicei nu sunt aceia pe care Dumnezeu îi mântuiește. Care e sensul din spatele lucrurilor pe care vi le spun? Oricine înțelege, să spună tare. (Ca să-ți gestionezi cum se cuvine propriile dezvăluiri ale corupției, concentrează-te asupra practicării adevărului și vei primi mântuirea lui Dumnezeu. Dacă Îl tot înțelegi greșit pe Dumnezeu, te vei lăsa pradă deznădejdii cu ușurință.) Trebuie să ai credință și să spui: „Deși acum sunt slab, m-am poticnit și am eșuat, voi crește și, într-o bună zi, voi înțelege adevărul, Îl voi mulțumi pe Dumnezeu și voi dobândi mântuirea.” Trebuie să ai determinarea aceasta. Indiferent ce obstacole, dificultăți, eșecuri sau piedici întâmpini, nu trebuie să fii negativ. Trebuie să știi ce fel de oameni mântuiește Dumnezeu. În plus, dacă simți că încă nu ești calificat să fii mântuit de Dumnezeu, ori dacă există situații când te afli în stări pe care El le detestă sau Îi displac, ori există perioade când te comporți rău și Dumnezeu nu te acceptă sau te disprețuiește și te respinge – nu contează. Acum știi, și nu e prea târziu. Atâta vreme cât te căiești, Dumnezeu îți va da o șansă.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, cel mai important este să practici și să experimentezi cuvintele Lui”

Acum știi cu adevărat care este motivul pentru care crezi în Mine? Cunoști cu adevărat scopul și însemnătatea lucrării Mele? Știi cu adevărat care îți este datoria? Cunoști cu adevărat mărturia Mea? Dacă doar crezi în Mine, însă în tine nu e niciun semn al slavei sau mărturiei Mele, atunci înseamnă că te-am eliminat de mult timp. Cât despre cei atotștiutori, ei sunt ghimpi și mai mari în coasta Mea, iar în casa Mea doar obstacole în drumul Meu, sunt neghină ce trebuie cernută din lucrarea Mea, căci nu au niciun folos, sunt lipsiți de valoare și îi detest de mult timp. Mânia Mea se abate adeseori asupra celor lipsiți de mărturie, iar toiagul Meu nu se îndepărtează niciodată de ei. I-am predat demult în mâinile celui rău; sunt lipsiți de binecuvântările Mele. Când va veni acea zi, mustrarea lor va fi chiar mai cumplită decât cea a femeilor nesăbuite. Acum Îmi fac doar datoria în lucrarea Mea. Voi strânge grâul în snopi, împreună cu neghina. Aceasta este lucrarea Mea astăzi. Acea neghină va fi cernută în timpul lucrării Mele de cernere, apoi boabele de grâu vor fi adunate într-un grânar, iar neghina care a fost cernută va fi aruncată în foc și va fi prefăcută în cenușă. Deocamdată, lucrarea Mea este de a-i aduna pe oameni în snopi; adică de a-i cuceri pe deplin. Apoi, voi începe cernerea pentru a dezvălui sfârșitul tuturor oamenilor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”

Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu sunt cei dispuși să-I pună cuvântul în aplicare și să practice adevărul. Oamenii care pot să rămână neclintiți în mărturia lor pentru Dumnezeu sunt, de asemenea, cei dispuși să-I pună în aplicare cuvântul și care pot sta cu adevărat de partea adevărului. Toți oamenii care recurg la șiretlicuri și nedreptate sunt lipsiți de adevăr și toți Îl fac de rușine pe Dumnezeu. Cei care provoacă dispute în biserică sunt lacheii Satanei și întruchiparea sa. Acești oameni sunt foarte răuvoitori. Toți cei care nu au discernământ și sunt incapabili să stea de

partea adevărului au intenții rele și întinează adevărul. Mai mult decât atât, sunt reprezentanții arhetipali ai Satanei. Nu mai pot fi răscumpărați și, firește, vor fi alungați. Familia lui Dumnezeu nu le permite celor care nu practică adevărul să rămână, precum nu le permite să rămână nici acelora care dărâmă în mod intenționat biserica. Totuși, acum nu este momentul pentru a face lucrarea de expulzare; astfel de persoane vor fi pur și simplu date în vileag și eliminate în final. Nu se va mai face nicio lucrare inutilă pentru acești oameni; cei care aparțin Satanei nu pot să stea de partea adevărului, în timp ce aceia care caută adevărul pot sta de partea acestuia. Oamenii care nu practică adevărul nu sunt demni să audă calea adevărului și nu sunt demni să fie martori pentru adevăr. Pur și simplu, adevărul nu este pentru urechile lor; mai degrabă, e adresat celor care îl practică. Înainte ca sfârșitul fiecărei persoane să fie dezvăluit, cei care perturbă biserica și tulbură lucrarea lui Dumnezeu vor fi primii lăsați de-o parte acum, pentru a fi tratați mai târziu. Odată ce lucrarea este finalizată, toți acești oameni vor fi dați în vileag și, apoi, eliminați. Deocamdată, cât adevărul este oferit, vor fi ignorați. Când întreg adevărul va fi dezvăluit oamenilor, acei oameni ar trebui eliminați; acela va fi momentul când toți oamenii vor fi clasificați după felul lor. Trucurile josnice ale celor fără discernământ îi vor conduce la distrugerea de mâinile celor răi și îi vor ispiti să se îndepărteze și să nu se mai întoarcă niciodată. Pentru că nu iubesc adevărul, pentru că sunt incapabili să stea de partea adevărului, pentru că-i urmează pe oamenii răi și stau de partea lor și pentru că uneltesc cu oamenii răi și Îl sfidează pe Dumnezeu, acesta este tratamentul pe care îl merită. Ei știu foarte bine că acei oameni răi radiază răutate și, totuși, își împietresc inimile și întorc spatele adevărului ca să îi urmeze. Oare nu fac răul toți acești oameni care nu practică adevărul, ci, în schimb, fac lucruri distructive și abominabile? Deși printre ei sunt cei care se prezintă ca regi și alții care îi urmează, oare

naturile lor sfidătoare de Dumnezeu nu sunt toate la fel? Ce scuză pot să aibă ca să afirme că Dumnezeu nu îi mântuiește? Ce scuză pot să aibă ca să pretindă că Dumnezeu nu este drept? Oare nu propriul lor rău este cel care îi distruge? Oare nu propria lor răzvrătire este cea care îi trage în jos, în iad? În final, oamenii care practică adevărul vor fi mântuiți și desăvârșiți datorită adevărului. În final, aceia care nu practică adevărul vor aduce asupra lor distrugerea din cauza adevărului. Acestea sunt sfârșiturile care îi așteaptă pe cei care practică adevărul și pe cei care nu o fac.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"

Toți cei care nu caută să I se supună lui Dumnezeu în credința lor se împotrivesc Lui. Dumnezeu le cere oamenilor să caute adevărul, să înseteze după cuvintele Sale, să mănânce și să bea cuvintele Lui și să le pună în practică, pentru a reuși să I se supună lui Dumnezeu. Dacă acestea sunt adevăratele tale intenții, atunci Dumnezeu sigur te va înălța și sigur va fi milostiv față de tine. Acest lucru este cert și de neschimbat. Dacă intenția ta nu este să I te supui lui Dumnezeu și ai alte scopuri, atunci tot ceea ce spui și faci – rugăciunile tale către Dumnezeu și chiar fiecare dintre acțiunile tale – va fi potrivnic Lui. S-ar putea să vorbești frumos și să fii blând, acțiunile și expresiile tale să pară cuviincioase, iar tu să pari supus, dar, când vine vorba de intențiile și părerile tale asupra credinței în Dumnezeu, toate lucrurile pe care le faci se opun lui Dumnezeu; tot ceea ce faci este rău. Oamenii care par ascultători precum oile, dar ale căror inimi adăpostesc intenții rele, sunt lupi îmbrăcați în haine de oi. Ei Îl ofensează pe Dumnezeu în mod direct și Dumnezeu nu va cruța pe niciunul dintre ei. Duhul Sfânt îi va dezvălui pe fiecare dintre ei și va arăta tuturor că toți aceia care sunt ipocriți vor fi cu siguranță disprețuiți și respinși de Duhul Sfânt. Nu te

îngrijora: Dumnezeu le va cere socoteală tuturor și îl va înlătura pe fiecare în parte.

Dacă nu poți accepta lumina cea nouă de la Dumnezeu și nu poți înțelege și nu cauți tot ceea ce face Dumnezeu astăzi sau chiar te îndoiești de aceste lucruri, le judeci, le studiezi și analizezi, atunci înseamnă că nu vrei să I te supui lui Dumnezeu. Dacă, atunci când lumina Lui apare aici și acum, tu totuși pui preț pe lumina de ieri și te opui noii lucrări a lui Dumnezeu, atunci nu ești mai mult decât un absurd – ești unul dintre aceia care I se opun în mod voit lui Dumnezeu. Cheia supunerii față de Dumnezeu este acceptarea noii lumini și dorința de a o accepta și de a o pune în practică. Numai aceasta este adevărata supunere. Cei lipsiți de voința de a tânji după Dumnezeu sunt incapabili să I se supună în mod voit și nu pot decât să I se opună lui Dumnezeu, fiindcă sunt mulțumiți cu situația actuală. Acel om nu poate să I se supună lui Dumnezeu, fiindcă este stăpânit de viața de dinainte. Lucrurile de până atunci le-au format oamenilor tot felul de noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu, iar acestea au devenit chipul lui Dumnezeu în mințile lor. Astfel, ei cred în propriile noțiuni și în standardele imaginației lor. Dacă Îl compari pe Dumnezeul care face lucrări practice astăzi cu Dumnezeul din imaginația ta, atunci credința ta vine de la Satana, și este întinată de preferințele tale – Dumnezeu nu dorește o astfel de credință. Indiferent cât sunt de înalte legitimările lor și indiferent de dedicarea lor – chiar dacă și-au dedicat o viață întreagă de eforturi lucrării Lui și au devenit chiar și martiri – Dumnezeu nu aprobă pe nimeni cu o asemenea credință. Doar le oferă puțin har și le îngăduie să se bucure de acesta pentru o vreme. Astfel de oameni sunt incapabili de a pune adevărul în practică. Duhul Sfânt nu lucrează în ei și Dumnezeu îi va elimina pe fiecare, pe rând. Bătrâni și tineri deopotrivă, cei care nu I se supun lui Dumnezeu în credința lor și au intenții greșite sunt

cei care se opun și tulbură și astfel de oameni vor fi eliminați fără nicio îndoială de Dumnezeu. Cei care nu I se supun deloc lui Dumnezeu, care doar recunosc numele Lui și au un fel de simțământ al bunătății și minunăției lui Dumnezeu, dar nu țin ritmul cu pașii Duhului Sfânt și nu se supun lucrării și cuvintelor de acum ale Duhului Sfânt – astfel de oameni locuiesc în mijlocul harului lui Dumnezeu, dar nu vor fi câștigați sau desăvârșiți de către El.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „În credința ta în Dumnezeu ar trebui să I te supui lui Dumnezeu”

Trebuie să știi ce tip de oameni doresc Eu; cei care sunt impuri nu au permisiunea de a intra în împărăție, cei care sunt impuri nu au permisiunea de a spurca pământul sfânt. Deși probabil că ai săvârșit o lucrare mare și ai lucrat mulți ani, în cele din urmă, dacă ești jalnic de murdar, atunci legea Raiului nu va tolera dorința ta de a intra în Împărăția Mea! De la crearea lumii și până în prezent, nu le-am oferit niciodată acces facil în împărăția Mea celor care încearcă să se pună bine cu Mine. Aceasta este o lege cerească și nimeni nu o poate încălca! Trebuie să cauți viața. În prezent, cei care vor fi desăvârșiți sunt de aceeași speță cu Petru: ei sunt cei care caută schimbările în propria lor fire și care sunt dispuși să fie mărturie pentru Dumnezeu și să-și realizeze datoria în calitate de ființă creată. Doar astfel de oameni vor fi desăvârșiți. Dacă tot ceea ce cauți sunt recompensele și nu încerci să-ți schimbi propria fire a vieții, atunci toate eforturile tale vor fi în zadar – acesta este un adevăr care nu poate fi schimbat!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

Omul va fi făcut complet în totalitate în Epoca Împărăției. După lucrarea de cucerire, omul va fi supus rafinării și încercărilor. Aceia care pot îndura și pot mărturisi ferm în timpul acestor încercări sunt aceia care vor

fi, în cele din urmă, făcuți compleți; ei sunt biruitorii. În timpul acestor încercări, omului i se cere să accepte această rafinare, iar această rafinare este ultimul aspect al lucrării lui Dumnezeu. Este ultima dată când omul va fi rafinat înainte de încheierea întregii lucrări de gestionare a lui Dumnezeu, și toți aceia care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie să accepte acest test final, trebuie să accepte această ultimă rafinare. Aceia care sunt copleșiți de încercări sunt fără lucrarea Duhului Sfânt și îndrumarea lui Dumnezeu, dar cei care au fost cu adevărat cuceriți și care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne, în cele din urmă, neclintiți; ei sunt cei care au umanitate și care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, acești victorioși nu vor fi lipsiți de viziuni, și vor continua să pună adevărul în practică fără greș în mărturia lor. Ei sunt cei care vor scăpa, în cele din urmă, din marile încercări. Chiar dacă aceia care pescuiesc în ape tulburi încă se pot distra astăzi pe seama altora, nimeni nu va putea scăpa de încercarea finală și nimeni nu va putea să fugă de testul final. Pentru aceia care reușesc, o astfel de încercare reprezintă o rafinare extraordinară; dar pentru aceia care pescuiesc în ape tulburi reprezintă lucrarea eliminării absolute. Indiferent de modul în care sunt încercați, loialitatea celor care Îl au pe Dumnezeu în inima lor rămâne neschimbată; dar cei care nu Îl au pe Dumnezeu în inima lor, când lucrarea lui Dumnezeu nu le aduce avantaj trupului, își schimbă părerea despre Dumnezeu și chiar se îndepărtează de Dumnezeu. Astfel sunt aceia care nu vor rămâne pe loc la sfârșit, cei care caută numai binecuvântările lui Dumnezeu și nu sunt dornici să se sacrifice pentru Dumnezeu și să se dedice Lui. Acest fel de oameni infami va fi eliminat cu totul atunci când lucrarea lui Dumnezeu se va încheia, și ei sunt nevrednici de orice compasiune. Cei fără umanitate sunt incapabili să Îl iubească pe Dumnezeu cu adevărat. Atunci când mediul este sigur și protejat sau e vreun profit de tras, ei ascultă întru totul de

Dumnezeu dar, atunci când ceea ce doresc este compromis sau este respins, ei se revoltă imediat. Chiar și pe parcursul unei singure nopți, ei se pot transforma dintr-o persoană zâmbitoare, „bună la suflet”, într-un ucigaș urât și feroce, care își tratează binefăcătorul de ieri ca pe inamicul lor de moarte, fără niciun motiv. Dacă acești demoni nu sunt alungați, acești demoni care ar ucide fără să clipească, nu vor deveni ei un pericol ascuns? Lucrarea de salvare a omului nu se obține ca urmare a finalizării lucrării de cucerire. Deși lucrarea de cucerire s-a terminat, lucrarea de purificare a omului nu s-a încheiat; această lucrare va fi încheiată atunci când omul va fi fost purificat în totalitate, atunci când cei care se supun cu adevărat lui Dumnezeu vor fi fost făcuți compleți, și atunci când cei prefăcuți care nu Îl au pe Dumnezeu în inima lor vor fi fost îndepărtați. Aceia care nu Îl mulțumesc pe Dumnezeu în etapa finală a lucrării Sale vor fi eliminați cu desăvârșire, iar cei care sunt eliminați aparțin diavolilor. Pentru că sunt nevrednici să Îl mulțumească pe Dumnezeu, se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și chiar dacă acești oameni Îl urmează pe Dumnezeu astăzi, acest lucru nu dovedește că ei sunt cei care vor rămâne în cele din urmă. În cuvintele „cei care Îl urmează pe Dumnezeu până la sfârșit vor primi mântuirea”, sensul lui „urmează” este de a sta neclintit în mijlocul încercărilor. Astăzi, mulți cred că este ușor să Îl urmezi pe Dumnezeu, dar atunci când lucrarea lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, tu vei cunoaște adevăratul sens al cuvântului „urmează”. Doar pentru că tu ești încă vrednic să Îl urmezi pe Dumnezeu astăzi, după ce ai fost cucerit, nu înseamnă că ești unul dintre aceia care vor fi desăvârșiți. Aceia care nu sunt vrednici să suporte încercările, care nu sunt vrednici de a ieși victorioși din încercări, vor fi, în cele din urmă, nevrednici să rămână neclintiți și, astfel, vor fi nevrednici să Îl urmeze pe Dumnezeu până la sfârșit. Aceia care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu sunt vrednici să îndure încercarea lucrării lor, în vreme ce

aceia care nu Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu nu sunt vrednici să îndure nicio încercare a lui Dumnezeu. Ei vor fi îndepărtați mai devreme sau mai târziu, în vreme ce biruitorii vor rămâne în Împărăție. Dacă omul caută sau nu cu adevărat pe Dumnezeu este stabilit de încercarea lucrării sale, adică de încercările lui Dumnezeu, și nu are nimic de a face cu hotărârea omului însuși. Dumnezeu nu respinge nicio persoană la întâmplare; tot ceea ce El face poate convinge omul pe deplin. El nu face nimic invizibil omului și nicio lucrare care nu îl poate convinge pe om. Dacă credința omului este adevărată sau nu se demonstrează prin fapte și nu poate fi hotărât de om. Faptul că „grâul nu poate fi transformat în neghină și că neghina nu poate fi transformată în grâu" este de netăgăduit. Toți aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne, în cele din urmă, în împărăție, și Dumnezeu nu se va purta urât cu nimeni care Îl iubește cu adevărat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului"

Acum, dacă urmărirea voastră a fost sau nu eficientă se măsoară în funcție de ceea ce aveți în prezent. Aceasta se folosește pentru a vă determina sfârșitul; adică sfârșitul vostru este arătat în sacrificiile pe care le-ați făcut și în lucrurile pe care le-ați făcut. Sfârșitul vostru va fi dezvăluit de urmărirea voastră, de credința voastră și de ceea ce ați făcut. Printre voi toți, există mulți care sunt deja dincolo de mântuire, căci astăzi este ziua dezvăluirii sfârșiturilor oamenilor și nu voi fi confuz în lucrarea Mea; nu-i voi conduce în următoarea epocă pe cei care nu pot fi nicicum mântuiți. Va veni o vreme în care lucrarea Mea se va termina. Nu voi lucra asupra acelor cadavre mirositoare, lipsite de spirit, care nu pot fi deloc mântuite; acum sunt zilele de pe urmă ale mântuirii omului, iar Eu nu voi face o lucrare fără rost. Nu cârtiți împotriva Cerurilor și a pământului – sfârșitul lumii vine.

Este inevitabil. Lucrurile au ajuns în acest punct și nu există nimic pe care tu, ca ființă umană, poți să-l faci pentru a le opri; nu poți schimba lucrurile după bunul tău plac. Ieri, nu ai plătit un preț pentru a urmări adevărul și nu ai fost loial; astăzi, a sosit timpul, ești dincolo de mântuire; iar mâine, vei fi eliminat și nu va exista nicio marjă pentru mântuirea ta. Chiar dacă inima Mea este blândă și fac tot posibilul să te mântuiesc, dacă tu nu te lupți pentru tine și nu te gândești profund la tine, ce legătură are asta cu Mine? Cei care se gândesc doar la trupul lor și cărora le place confortul; cei care par să creadă, dar nu cred cu adevărat; cei care se implică în leacuri rele și vrăjitorie; cei care sunt promiscui, zdrențuiți și neîngrijiți, cei care fură jertfele către Iahve și posesiunile Lui; cei care iubesc mita; cei care visează, cu mintea în altă parte, să se ridice în ceruri; cei care sunt aroganți și îngâmfați, care se zbat doar pentru faimă și avere personală; cei care împrăștie cuvinte impertinente; cei care Îl blasfemiază pe Dumnezeu Însuși; cei care nu fac altceva decât să facă judecăți împotriva lui Dumnezeu Însuși și să-L defăimeze; cei care formează grupări și caută independența, cei care se înalță pe sine deasupra lui Dumnezeu; acei tineri frivoli, precum și bărbații și femeile de vârstă mijlocie sau mai înaintată care sunt prinși în mrejele desfrâului; acei bărbați și acele femei care se bucură de faima și averea personală și care urmăresc, printre altele, statutul personal; acei oameni care nu se căiesc și care sunt prinși în păcat – nu sunt ei, cu toții, dincolo de mântuire? Desfrâul, păcătoșenia, leacurile rele, vrăjitoria, vulgaritățile și cuvintele impertinente, toate se dezlănțuie printre voi; iar adevărul și cuvintele vieții sunt călcate în picioare de voi și limba sfântă printre voi e pângărită. Voi, neamuri, umflate de mizerie și răzvrătire! Care va fi sfârșitul vostru? Cum pot cei care iubesc trupul, care comit vrăjitorii ale trupului și care sunt împotmoliți în păcate obscene să trăiască în continuare? Nu știți că oamenii ca voi sunt niște viermi dincolo de

mântuire? Ce vă îndreptățește să cereți una și alta? Până în prezent, nu a existat nici cea mai mică schimbare în cei care nu iubesc adevărul, ci iubesc doar trupul – cum pot fi mântuiți astfel de oameni? Cei care nu iubesc a vieții cale, care nu Îl preamăresc pe Dumnezeu și nu-I sunt mărturie, care uneltesc de dragul propriului statut, care se ridică în slăvi – nu sunt ei, și astăzi, tot la fel? Unde este valoarea în a-i mântui? Dacă poți să fii mântuit nu depinde de câtă vechime ai sau de câți ani ai lucrat, cu atât mai puțin de cât de multe acreditări ai adunat. Dimpotrivă, depinde de faptul dacă urmărirea ta a dat roade. Se cuvine să știi că cei care sunt mântuiți sunt „pomii" care dau rod, nu copacii cu frunzișuri luxuriante și flori abundente, dar care nu dau roade. Chiar dacă ai petrecut mulți ani rătăcind pe străzi, ce contează? Unde este mărturia ta? Ai cu mult mai puțin o inimă cu frică de Dumnezeu decât una de iubire față de tine și dorințele tale desfrânate – nu este un astfel de om un degenerat? Cum ar putea să fie un specimen și un model pentru mântuire? Natura ta este incorigibilă, ești prea răzvrătit, nu poți fi mântuit! Nu sunt astfel de oameni cei ce vor fi eliminați? Oare momentul când lucrarea Mea se încheie nu este și momentul în care sosește ziua ta din urmă? Am lucrat atât de mult și am rostit atât de multe cuvinte printre voi – cât de mult a intrat cu adevărat în urechile voastre? Cât de mult v-ați supus vreodată? Când se va încheia lucrarea Mea, va fi și momentul când veți înceta să vă împotriviți Mie, când veți înceta să Mă înfruntați. În timp ce Eu lucrez, voi acționați neîncetat împotriva Mea; nu-Mi respectați niciodată cuvintele. Eu Îmi fac lucrarea Mea, iar voi vă vedeți de „lucrarea" voastră, făcându-vă propria mică împărăție. Nu sunteți altceva decât o haită de vulpi și câini, tot ce faceți e împotriva Mea! Încercați necontenit să-i aduceți în îmbrățișarea voastră pe cei ce vă oferă iubirea lor deplină – unde e inima voastră plină de teamă? Tot ceea ce faceți este înșelător! Nu aveți nicio supunere și nicio teamă, iar tot ceea ce faceți este înșelător și

blasfemator! Pot fi astfel de oameni mântuiți? Bărbații imorali sexual și lascivi vor întotdeauna să atragă stricate vanitoase pentru propria plăcere. Nu voi mântui sub nicio formă astfel de demoni imorali sexual. Vă urăsc, demoni murdari, iar lascivitatea și vanitatea voastră vă vor arunca în iad. Ce aveți de spus în apărarea voastră? Voi, demoni murdari și spirite rele, sunteți atât de respingători! Sunteți dezgustători! Cum ar putea fi mântuit un asemenea gunoi? Mai pot fi mântuiți cei prinși în mrejele păcatului? Astăzi, acest adevăr, această cale și această viață nu vă atrag; dimpotrivă, sunteți atrași de păcătoșenie, de bani, de statut, de faimă și câștig, de plăcerile trupului, de frumusețea bărbaților și de farmecul femeilor. Ce vă califică să intrați în Împărăția Mea? Imaginea voastră este chiar mai presus decât cea a lui Dumnezeu, statutul vostru, chiar mai înalt decât al lui Dumnezeu, ca să nu mai spun nimic despre prestigiul vostru printre oameni – ați devenit idoli pe care oamenii îi venerează. Nu ai devenit arhanghelul? Când se dezvăluie sfârșitul oamenilor, adică atunci când și lucrarea mântuirii se apropie de sfârșit, mulți dintre voi veți fi cadavre care sunt dincolo de mântuire și trebuie să fie eliminate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (7)”

Fiecare biserică are oameni care perturbă biserica sau care tulbură lucrarea lui Dumnezeu. Toți sunt satane care, deghizate, s-au strecurat în casa lui Dumnezeu. Asemenea oameni se prefac foarte bine: vin cu mare respect înaintea Mea, dând din cap și plecându-se, trăind precum câinii râioși, dedicând „tot” ce au pentru a-și atinge obiectivele – dar, în fața fraților și surorilor, își arată partea urâtă. Când văd oameni care practică adevărul, îi atacă și îi împing deoparte; când văd oameni mai formidabili decât sunt ei înșiși, îi flatează și se gudură pe lângă aceștia. Devin de nestăpânit în biserică. Se poate spune că astfel de „tirani locali”, astfel de „cățel de salon” există în majoritatea bisericilor. Aceștia se poartă

diavolește împreună, făcându-și unii altora cu ochiul și având semnale secrete, și niciunul dintre ei nu practică adevărul. Cel care are cel mai mult venin este „demonul șef” și cel care are cel mai mare prestigiu îi conduce, ținând sus steagul lor. Acești oameni se poartă ca apucații în biserică, răspândindu-și negativitatea, împrăștiind moarte, făcând tot ce doresc, spunând tot ceea ce doresc, și nimeni nu îndrăznește să îi oprească. Sunt plini de firea Satanei. De îndată ce încep să cauzeze probleme, un aer al morții intră în biserică. Aceia care practică adevărul în cadrul bisericii sunt disprețuiți, incapabili să facă tot ce le stă în putință, în timp ce aceia care deranjează biserica și răspândesc moartea își fac de cap în sânul bisericii – și, mai mult decât atât, majoritatea oamenilor îi urmează. Aceste biserici sunt pur și simplu sub controlul Satanei; diavolul este regele lor. În cazul în care credincioșii din biserică nu se ridică și nu îi alungă pe acei demoni șefi, atunci și ei se vor ruina mai devreme sau mai târziu. De acum înainte, trebuie luate măsuri împotriva unor astfel de biserici. Dacă cei care sunt capabili să practice un pic din adevăr nu caută să facă asta, atunci acea biserică va fi nimicită. Dacă în biserică nu este niciun om dispus să practice adevărul și nimeni care să poată mărturisi ferm pentru Dumnezeu, atunci acea biserică ar trebui să fie complet izolată, iar legătura sa cu alte biserici ar trebui tăiată. Lucrul acesta se numește „îngroparea morții”; înseamnă lepădarea de Satana. Dacă într-o biserică există mai mulți tirani locali, urmați de niște „muște mărunte” care nu au niciun fel de discernământ, și dacă ei, credincioșii din biserică, tot nu pot să respingă constrângerile și manipularea acestor tirani după ce au văzut adevărul, atunci toți acești nesăbuiți vor fi eliminați în final. Deși se poate ca aceste muște mărunte să nu fi făcut nimic teribil, ele sunt și mai înșelătoare, și mai șirete și evazive, și toți cei asemenea lor vor fi eliminați. Nu va rămâne niciunul! Aceia care îi aparțin Satanei îi vor fi înapoiați, în timp ce aceia care aparțin lui

Dumnezeu vor merge cu siguranță în căutarea adevărului; lucrul acesta este hotărât de natura lor. Fie ca toți cei care îl urmează pe Satana să piară! Niciun pic de milă nu va fi arătată acestor oameni. Fie ca toți cei care caută adevărul să fie aprovizionați și să se bucure de cuvântul lui Dumnezeu după placul inimii lor. Dumnezeu este drept; El nu ar favoriza pe nimeni. Dacă ești un diavol, atunci ești incapabil să practici adevărul; dacă ești un om care caută adevărul, atunci este sigur că nu vei fi luat captiv de Satana. Acest lucru este de netăgăduit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"

Dumnezeu nu Se face că nu vede sau că nu aude oamenii care Îl blasfemiază sau I se împotrivesc, sau chiar pe aceia care Îl calomniază – oameni care Îl atacă, Îl calomniază și Îl blestemă – ci, mai degrabă, El are o atitudine clară față de ei. Îi disprețuiește pe acești oameni și, în inima Sa, îi condamnă. El chiar declară în mod deschis care va fi finalul lor, astfel încât oamenii să știe că El are o atitudine clară față de cei care Îl blasfemiază și astfel încât ei să știe cum le va hotărî sfârșitul. Totuși, după ce Dumnezeu a spus acele lucruri, oamenii rareori au putut să vadă adevărul privind modul în care îi va trata Dumnezeu pe acei oameni și ei nu au putut să înțeleagă principiile din spatele finalului și verdictul dat lor de Dumnezeu. Adică, oamenii nu pot vedea abordarea și metodele specifice pe care Dumnezeu le are pentru tratarea lor. Asta are de-a face cu principiile lui Dumnezeu de a face lucruri. Dumnezeu utilizează incidența faptelor pentru a trata comportamentul rău al unor oameni. Adică, El nu anunță păcatul lor și nu determină sfârșitul lor, ci mai degrabă utilizează direct incidența faptelor pentru a le împărți pedeapsa și dreapta retribuție. Când aceste fapte se întâmplă, trupul oamenilor este cel care îndură pedeapsa, adică pedeapsa poate fi văzută cu ochi omenești. Când tratează purtarea rea a unor oameni,

Dumnezeu doar îi blestemă cu cuvinte și mânia lui se abate, de asemenea, asupra lor, dar pedeapsa pe care ei o primesc poate fi ceva ce oamenii nu pot vedea. Totuși, acest tip de final poate fi chiar mai serios decât finalurile pe care oamenii le pot vedea, precum a fi pedepsiți sau omorâți. Asta pentru că, în împrejurările în care Dumnezeu a hotărât să nu mai mântuiască acest tip de persoană, să nu-i mai arate milă sau toleranță și să nu îi mai ofere oportunități, atitudinea pe care o adoptă față de aceasta este să o dea deoparte. […] Când oamenii I se împotrivesc, Îl calomniază și rostesc blasfemii împotriva Lui, dacă ei Îi deranjează firea sau dacă Îl împing dincolo de limita îngăduinței Sale, consecințele sunt de neimaginat. Cea mai gravă consecință este faptul că Dumnezeu le predă viața și tot ceea ce are legătură cu ei în mâinile Satanei, o dată pentru totdeauna. Ei nu vor fi iertați pe vecie. Asta înseamnă că această persoană a devenit hrană în gura Satanei, o jucărie în mâna sa și, de atunci înainte, Dumnezeu nu va mai avea nimic de-a face cu aceasta.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Toți răufăcătorii și toți cei care fac fapte drepțe sunt, până la urmă, ființe create. Ființele create care fac rău vor fi în final distruse, iar cele care fac fapte bune vor supraviețui. Acesta este cel mai potrivit aranjament pentru aceste două tipuri de ființe create. Din cauza răzvrătirii lor, răufăcătorii nu pot să nege că, deși sunt fiintele create ale lui Dumnezeu, au fost înșfăcați de Satana și, prin urmare, nu pot fi mântuiți. Ființele create care se poartă drept, în baza faptului că vor supraviețui, nu pot nega că au fost create de Dumnezeu și, totuși, au primit mântuirea după ce au fost corupte de Satana. Răufăcătorii sunt ființe create care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu; sunt ființe create care nu pot fi mântuite și care au fost deja în întregime prinse de Satana. Oamenii care fac rău sunt și ei

oameni; sunt oameni care au fost corupți în cea mai mare măsură și care nu pot fi mântuiți. La fel cum sunt și ei ființe create, oamenii cu un comportament drept au fost corupți la rândul lor, dar sunt oameni dispuși să se elibereze de firile lor corupte și au devenit capabili să se supună lui Dumnezeu. Oamenii cu un comportament drept nu sunt plini de dreptate; mai degrabă, ei au primit mântuirea și s-au eliberat de firile lor corupte; pot să se supună lui Dumnezeu. Ei vor rămâne neclintiți în final, deși asta nu înseamnă că nu au fost niciodată corupți de Satana. După ce lucrarea lui Dumnezeu se va termina, printre toate făpturile Sale, vor exista aceia care vor fi distruși și aceia care vor supraviețui. Acesta este o direcție inevitabilă a lucrării Sale de gestionare; nimeni nu poate nega aceasta. Răufăcătorilor nu li se va permite să supraviețuiască; aceia care I se supun lui Dumnezeu și Îl urmează până la final vor supraviețui cu siguranță. Întrucât aceasta e lucrarea de gestionare a omenirii, vor exista cei care rămân și cei care sunt eliminați. Acestea sunt diferitele finaluri ale unor tipuri diferite de oameni și cele mai potrivite aranjamente pentru ființele create.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Înțelegi acum ce este judecata și ce este adevărul? Dacă ai înțeles, atunci te îndemn să te supui ascultător judecății, altfel, nu vei avea niciodată ocazia de a fi lăudat de către Dumnezeu sau de a fi adus de către El în Împărăția Sa. Cei care doar acceptă judecata, dar nu pot fi niciodată purificați, adică cei care fug în toiul lucrării judecății, vor fi mereu disprețuiți și respinși de Dumnezeu. Păcatele lor sunt mai numeroase și mai grave decât acelea ale fariseilor, deoarece ei L-au trădat pe Dumnezeu și s-au răzvrătit împotriva Lui. Astfel de oameni, care nu sunt vrednici nici măcar să muncească vor primi o pedeapsă și mai aspră, o pedeapsă care este, în plus, veșnică. Dumnezeu nu va cruța niciun trădător care și-a

manifestat cândva loialitatea prin cuvinte, dar care apoi L-a trădat. Oameni ca aceștia vor primi răsplata prin pedeapsa duhului, a sufletului și a trupului. Nu este tocmai aceasta o revelație a firii drepte a lui Dumnezeu? Nu este acesta scopul lui Dumnezeu în judecarea oamenilor și demascarea lor? Dumnezeu îi trimite în exil pe toți cei care săvârșesc tot felul de fapte rele în timpul judecății, într-un loc infestat cu duhuri rele, lăsând aceste duhuri rele să le distrugă trupurile după bunul plac, iar trupurile acelor oameni emană mirosul cadavrelor. Asta le este răsplata potrivită. Dumnezeu consemnează în registrele lor fiecare dintre păcatele acelor credincioși, apostoli și lucrători falși și neloiali; apoi, la momentul potrivit, El îi aruncă printre duhurile necurate, cărora le permite să le profaneze trupurile după bunul plac, astfel încât să nu se mai poată reîntrupa și să nu mai vadă lumina niciodată. Acei ipocriți care fac servicii la un moment dat, dar nu sunt capabili să rămână credincioși până la sfârșit, sunt numărați de Dumnezeu printre cei răi, astfel încât să intre în cârdășie cu cei răi și să devină parte a gloatei lor dezordonate; în final, Dumnezeu îi va distruge. Dumnezeu îi aruncă deoparte și nu le acordă atenție celor care nu I-au fost niciodată loiali lui Hristos sau nu au depus niciun efort și îi va distruge pe toți la schimbarea epocii. Ei nu vor mai exista pe pământ, cu atât mai puțin nu vor primi acces în Împărăția lui Dumnezeu. Cei care nu au fost niciodată sinceri cu Dumnezeu, dar au fost forțați de împrejurări să aibă de-a face cu El în mod superficial se numără printre aceia care fac servicii poporului Lui. Doar un mic număr de astfel de oameni va supraviețui, în timp ce majoritatea va pieri împreună cu cei care muncesc și care nu se ridică la standard. În cele din urmă, Dumnezeu îi va aduce în Împărăția Sa pe toți cei care au aceeași gândire ca a Lui, oamenii și fiii lui Dumnezeu, precum și pe cei predestinați de Dumnezeu să fie preoți. Ei vor fi chintesența lucrării lui Dumnezeu. Cât despre cei care nu sunt în măsură să se încadreze în nicio

categorie stabilită de Dumnezeu, aceia se vor număra printre non-credincioși. Și, cu siguranță, vă puteți imagina care va fi deznodământul lor. V-am spus deja tot ce trebuia să vă spun; drumul pe care îl alegeți este doar decizia voastră. Ceea ce trebuie să înțelegeți este aceasta: lucrarea lui Dumnezeu nu-i așteaptă niciodată pe cei care nu pot ține pasul cu El, iar firea dreaptă a lui Dumnezeu nu arată milă niciunui om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Imnuri similare

Care va fi soarta cuiva la sfârșit?

Ce fel de persoană nu poate fi mântuită?

Oricine nu practică adevărul va fi eliminat

Rânduielile lui Dumnezeu pentru deznodămintele tuturor oamenilor

c. De ce mântuirea lui Dumnezeu poate fi dobândită doar acceptând judecata din zilele de pe urmă

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău! […] Sfințește-i prin adevăr! Cuvântul Tău este adevărul. […] Eu Însumi M-am sfințit pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr” (Ioan 17:15-19).

„Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă” (Ioan 12:48).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Prima întrupare a fost pentru a răscumpăra omul din păcat, de a-l răscumpăra cu ajutorul trupului material al lui Isus, adică, El l-a mântuit pe om de pe cruce, dar corupta fire satanică tot a rămas în om. A doua întrupare nu mai este pentru a sluji ca o jertfă de păcat, ci, mai degrabă, pentru a mântui pe deplin pe cei care au fost răscumpărați din păcat. Acest lucru este făcut astfel încât cei care au fost iertați să poată fi eliberați de păcatele lor și făcuți pe deplin neprihăniți și, prin dobândirea unei firi schimbate, să se elibereze de influența întunericului Satanei și să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar în acest fel omul poate fi pe deplin sfânt. După ce Epoca Legii a ajuns la sfârșit și, începând cu Epoca Harului, Dumnezeu a inițiat lucrarea de mântuire, care va continua până în zilele de pe urmă când, în judecarea și mustrarea rasei umane pentru răzvrătirea sa, El va purifica omenirea complet. Doar atunci Își va încheia Dumnezeu lucrarea de mântuire și Se va odihni.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat.

Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. De exemplu, când oamenii și-au dat seama că se trag din Moab, au făcut plângeri, au încetat să-și urmeze viața și au devenit absolut negativi. Nu arată aceasta că umanitatea încă este incapabilă să se supună pe deplin stăpânirii lui Dumnezeu? Nu este aceasta exact firea lor coruptă satanică? Când tu nu ai fost supus mustrării, mâinile ți-au fost ridicate mai sus decât toate celelalte, chiar și decât ale lui Isus. Iar voi ați strigat cu voce tare: „Fii un fiu preaiubit al lui Dumnezeu! Fii un intim al lui Dumnezeu! Mai degrabă am muri decât să ne plecăm Satanei! Răzvrătește-te împotriva vechiului Satana! Răzvrătește-te împotriva marelui balaur roșu! Fie ca marele balaur roșu să cadă în mod abject de la putere! Fie ca Dumnezeu să ne facă să fim compleți!" Plânsetele voastre au fost mai puternice decât toate celelalte. Dar apoi a venit vremea mustrării și, încă o dată, firea coruptă a umanității a fost dezvăluită. Apoi, strigătele lor au încetat, iar hotărârea lor a slăbit. Aceasta este corupția omului; mai profundă decât păcatul, este ceva plantat de Satana și înrădăcinată adânc în om. Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

Lucrarea zilelor de pe urmă este de a spune cuvinte. Mari schimbări pot fi produse în om cu ajutorul cuvintelor. Schimbările produse acum în acești oameni, după acceptarea acestor cuvinte, sunt mult mai mari decât cele făcute în oameni, după acceptarea semnelor și minunilor Epocii

Harului. Căci, în Epoca Harului, demonii au fost alungați din om prin punerea mâinilor și prin rugăciune, însă firea coruptă din om a rămas încă. Omul a fost vindecat de boala lui și i-au fost iertate păcatele, dar, în ceea ce privește modul în care omul urma să fie curățat de firea coruptă satanică din interiorul lui, această lucrare trebuia încă să fie făcută. Omul a fost doar mântuit și i-au fost iertate păcatele pentru credința sa, dar natura păcătoasă a omului nu a fost distrusă și încă a rămas în el. Păcatele omului au fost iertate prin intermediul Dumnezeului întrupat, dar acest lucru nu a însemnat că omul nu a mai avut păcat în el. Păcatele omului ar putea fi iertate prin jertfa de păcat, dar, doar în ceea ce privește modul în care omul poate fi făcut să nu mai păcătuiască și modul în care natura sa păcătoasă poate fi distrusă complet și transformată, el nu are nicio cale de a rezolva această problemă. Păcatele omului au fost iertate și acest lucru se datorează lucrării răstignirii lui Dumnezeu, dar omul a continuat să trăiască înlăuntrul vechii sale firi satanice. Acestea fiind spuse, omul trebuie să fie complet mântuit de corupta sa fire satanică, astfel încât natura lui păcătoasă să poată fi complet distrusă, să nu se mai dezvolte niciodată, permițând astfel ca firea omului să fie transformată. Acest lucru ar cere omului să înțeleagă drumul creșterii în viață, să înțeleagă calea vieții și modul de a-și schimba firea. În plus, ar cere omului să acționeze potrivit cu această cale, astfel încât firea lui să poată fi schimbată treptat, iar el să poată trăi sub strălucirea luminii, ca tot ceea ce face el să poată fi în acord cu intențiile lui Dumnezeu, ca el să-și poată arunca firea coruptă satanică și astfel încât să se poată elibera de influența întunericului Satanei, prin aceasta ieșind pe deplin din păcat. Doar atunci va primi omul mântuirea completă. La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii,

prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca

firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

Întreaga viață a omului este trăită sub puterea Satanei și nu există nicio singură persoană care să se poată elibera de influența Satanei pe cont propriu. Toți trăiesc într-o lume murdară, în corupție și deșertăciune, fără cea mai mică semnificație sau valoare; ei trăiesc vieți așa de lipsite de griji pentru trup, pentru pofte și pentru Satana. Nu există nici cea mai mică valoare în existența lor. Omul este incapabil să descopere adevărul care îl va elibera de influența Satanei. Chiar dacă omul crede în Dumnezeu și citește Biblia, el nu înțelege cum să se elibereze de sub controlul influenței Satanei. De-a lungul secolelor, foarte puțini oameni au descoperit acest secret, foarte puțini l-au priceput. Astfel, deși omul îl detestă pe Satana și detestă trupul, el nu știe cum să se elibereze de influența ademenitoare a Satanei. Astăzi, nu sunteți voi încă sub puterea Satanei? Voi nu regretați faptele de răzvrătire și cu atât mai puțin simțiți că sunteți murdari și răzvrătiți. După ce vă opuneți lui Dumnezeu, voi chiar aveți liniște sufletească și simțiți o mare pace. Pacea voastră nu este din cauză că sunteți corupți? Nu vine oare această pace din nrăzvrătirea voastră? Omul trăiește într-un iad uman, el trăiește sub influența întunecată a Satanei; pe pământ, fantomele trăiesc împreună cu omul, năvălind asupra trupului omului. Pe pământ, nu trăiești într-un paradis frumos. Locul unde ești este ținutul diavolilor, un iad uman, un infern. Dacă omul nu este curățit, atunci el e al murdăriei; dacă nu este protejat și îngrijit de Dumnezeu, atunci el e încă un prizonier al Satanei; dacă nu este judecat și mustrat, atunci nu va avea mijloace să scape de prigonirea influenței întunecate a Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Omul trăiește în trup, ceea ce înseamnă că trăiește într-un iad uman și fără judecata și mustrarea lui Dumnezeu, omul este la fel de murdar precum Satana. Cum ar putea omul să fie sfânt? Petru a crezut că mustrarea și judecata din partea lui Dumnezeu erau protecția cea mai bună și harul cel mai mare al omului. Doar prin mustrare și judecată din partea lui Dumnezeu poate să se trezească omul și să urască trupul, să-l urască pe Satana. Disciplina strictă a lui Dumnezeu îl eliberează pe om de sub influența Satanei, îl eliberează din propria lui mică lume și îi permite să trăiască în lumina prezenței lui Dumnezeu. Nu există nicio mântuire mai bună decât mustrarea și judecata! Petru s-a rugat: „O, Dumnezeule! Atât timp cât mă mustri și mă judeci, voi ști că nu m-ai părăsit. Chiar dacă nu îmi dai bucurie sau pace și mă faci să trăiesc în suferință și îmi aplici nenumărate mustrări, atât timp cât nu mă părăsești, inima mea va fi liniștită. Astăzi, mustrarea și judecata Ta au devenit cea mai bună protecție a mea și cea mai mare binecuvântare. Harul pe care mi-l dai mă protejează. Harul pe care mi-l acorzi astăzi este o manifestare a firii Tale drepte și este mustrare și judecată; în plus, este o încercare și, mai mult decât atât, este o viață plină de suferință”. Petru a putut să dea la o parte plăcerile trupului și să caute o iubire mai profundă și o protecție mai mare, deoarece el câștigase atât de mult har din mustrarea și judecata lui Dumnezeu. În viața Sa, dacă omul dorește să fie curățat și să obțină schimbări în firea sa, dacă el dorește să trăiască o viață plină de semnificație și să-și îndeplinească datoria de ființă creată, atunci el trebuie să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu și nu trebuie să permită ca disciplinarea din partea lui Dumnezeu și lovirea din partea lui Dumnezeu să plece de la el, pentru ca el să se poată elibera de manipularea și influența Satanei și să trăiască în lumina lui Dumnezeu. Să

știi că mustrarea și judecata lui Dumnezeu reprezintă lumina și lumina mântuirii omului și că nu există nicio mântuire, har sau protecție mai bună pentru om. Omul trăiește sub influența Satanei și există în trup; dacă nu este curățat și dacă nu primește protecția lui Dumnezeu, atunci omul va deveni tot mai depravat. Dacă el își dorește să-L iubească pe Dumnezeu, atunci el trebuie curățat și mântuit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

De fapt, lucrarea ce se face astăzi este ca oamenii să se răzvrătească împotriva Satanei, vechiul lor strămoș. Toate judecățile prin cuvânt au ca scop să scoată la lumină firea coruptă a omenirii și să permită oamenilor să înțeleagă esența vieții. Aceste judecăți repetate pătrund în inimile oamenilor. Fiecare judecată are legătură directă cu soarta lor și este menită să le rănească inimile pentru ca ei să se lepede de acele lucruri și, în acest fel, să cunoască viața, să cunoască această lume întinată, să cunoască înțelepciunea și atotputernicia lui Dumnezeu și, de asemenea, să cunoască această omenire care e coruptă de Satana. Cu cât mai mult sunt mustrarea și judecata astfel, cu atât inima omului poate fi rănită mai mult și cu atât mai mult duhul său se poate deștepta. Scopul acestui fel de judecată este deșteptarea duhurilor acestor oameni extrem de corupți și profund amăgiți. Omul nu are duh, adică duhul său s-a stins cu mult timp în urmă și nu știe că există Cerurile, nu știe că există un Dumnezeu și cu siguranță nu are habar că se zbate în abisul morții; de unde să știe că trăiește în acest iad demonic pe pământ? De unde să știe că leșul său putred a fost azvârlit, prin corupția Satanei, în gheena morții? De unde să știe că tot ce se află pe pământ a fost de mult iremediabil distrus de omenire? Și de unde să știe că a coborât Creatorul astăzi pe pământ și este în căutarea unui grup de oameni corupți pe care El îi poate salva? Chiar după ce omul experimentează

fiecare rafinare și judecată posibilă, conștiința sa trândavă tot nu se înflăcărează și chiar este, practic, nepăsătoare. Ce degenerată e omenirea! Și cu toate că acest tip de judecată seamănă cu o grindină nemiloasă care cade din ceruri, este de cel mai mare folos omului. Dacă oamenii nu ar fi judecați astfel, totul ar fi în zadar și salvarea oamenilor din prăpastia nefericirii ar fi absolut imposibilă. Dacă nu ar fi această lucrare, oamenilor le-ar fi foarte greu să scape din gheenă pentru că inimile lor au pierit cu mult timp în urmă, iar duhurile lor au fost de mult strivite de Satana. Pentru a vă salva pe voi cei care v-ați afundat în cele mai adânci hăuri ale degenerării trebuie să fiți chemați cu înverșunare, să fiți judecați cu înverșunare; abia atunci va fi posibil să vă deșteptați inimile înghețate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei desăvârșiți pot trăi o viață plină de sens”

Dumnezeu face lucrarea de judecată și mustrare în așa fel încât omul să poată să Îl cunoască, și pentru mărturisirea Lui. Fără judecata Lui asupra firii stricate a omului, omul nu ar putea cunoaște firea Sa cea dreaptă, care nu îngăduie nicio ofensă, și nici nu ar putea omul să-și transforme vechea lui cunoaștere despre Dumnezeu într-una nouă. Pentru mărturisirea Sa și pentru gestionarea Sa, El Își face publică totalitatea, îngăduindu-i astfel omului, prin arătarea Lui publică, să atingă cunoașterea lui Dumnezeu, să-și schimbe firea, și să fie martor răsunător pentru Dumnezeu. Schimbarea firii omului se îndeplinește prin diferite tipuri de lucrări ale lui Dumnezeu; fără astfel de schimbări în firea omului, omul nu ar fi în stare să fie martor pentru Dumnezeu și nu s-ar putea conforma voii lui Dumnezeu. Schimbările din firea omului semnifică faptul că omul s-a eliberat din robia Satanei și de influența întunericului și că a devenit, cu adevărat, un model și un specimen al lucrării lui Dumnezeu, un martor al lui Dumnezeu și cineva care se conformează voii lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeul întrupat a venit

să-Și facă lucrarea pe pământ și cere ca omul să capete cunoaștere despre El, supunere față de El, să fie mărturie pentru El, să Îi cunoască lucrarea concretă și firească, să se supună tuturor cuvintelor și lucrării Sale, care nu sunt potrivite cu noțiunile omului, și să fie martor pentru toată lucrarea pe care o săvârșește El ca să-l mântuiască pe om, cât și pentru toate faptele pe care le face El pentru a-l cuceri pe om. Cei care sunt martori pentru Dumnezeu trebuie să aibă cunoaștere despre Dumnezeu; numai acest fel de mărturie este adevărată și practică și numai acest fel de mărturie îl poate face de rușine pe Satana. Dumnezeu îi folosește pe cei care au ajuns să-L cunoască trecând prin judecata, mustrarea și emondarea Sa, pentru a fi martori pentru El. El îi folosește pe cei care au fost stricați de Satana ca să fie martori pentru El și la fel îi folosește și pe cei a căror fire s-a schimbat și care au dobândit astfel binecuvântările Sale, pentru a fi martori pentru El. El nu are nevoie ca omul să-L slăvească numai cu gura, și nici nu Îi trebuie laudele și mărturia celor din tagma Satanei, care nu au fost mântuiți de El. Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt potriviți să fie martori pentru El și numai cei a căror fire s-a schimbat sunt potriviți să fie martori pentru El. Dumnezeu nu îi va îngădui omului să-I facă numele de rușine în mod voit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

Înțelegi acum ce este judecata și ce este adevărul? Dacă ai înțeles, atunci te îndemn să te supui ascultător judecății, altfel, nu vei avea niciodată ocazia de a fi lăudat de către Dumnezeu sau de a fi adus de către El în Împărăția Sa. Cei care doar acceptă judecata, dar nu pot fi niciodată purificați, adică cei care fug în toiul lucrării judecății, vor fi mereu disprețuiți și respinși de Dumnezeu. Păcatele lor sunt mai numeroase și mai grave decât acelea ale fariseilor, deoarece ei L-au trădat pe Dumnezeu și s-

au răzvrătit împotriva Lui. Astfel de oameni, care nu sunt vrednici nici măcar să muncească vor primi o pedeapsă și mai aspră, o pedeapsă care este, în plus, veșnică. Dumnezeu nu va cruța niciun trădător care și-a manifestat cândva loialitatea prin cuvinte, dar care apoi L-a trădat. Oameni ca aceștia vor primi răsplata prin pedeapsa duhului, a sufletului și a trupului. Nu este tocmai aceasta o revelație a firii drepte a lui Dumnezeu? Nu este acesta scopul lui Dumnezeu în judecarea oamenilor și demascarea lor? Dumnezeu îi trimite în exil pe toți cei care săvârșesc tot felul de fapte rele în timpul judecății, într-un loc infestat cu duhuri rele, lăsând aceste duhuri rele să le distrugă trupurile după bunul plac, iar trupurile acelor oameni emană mirosul cadavrelor. Asta le este răsplata potrivită. Dumnezeu consemnează în registrele lor fiecare dintre păcatele acelor credincioși, apostoli și lucrători falși și neloiali; apoi, la momentul potrivit, El îi aruncă printre duhurile necurate, cărora le permite să le profaneze trupurile după bunul plac, astfel încât să nu se mai poată reîntrupa și să nu mai vadă lumina niciodată. Acei ipocriți care fac servicii la un moment dat, dar nu sunt capabili să rămână credincioși până la sfârșit, sunt numărați de Dumnezeu printre cei răi, astfel încât să intre în cârdășie cu cei răi și să devină parte a gloatei lor dezordonate; în final, Dumnezeu îi va distruge. Dumnezeu îi aruncă deoparte și nu le acordă atenție celor care nu I-au fost niciodată loiali lui Hristos sau nu au depus niciun efort și îi va distruge pe toți la schimbarea epocii. Ei nu vor mai exista pe pământ, cu atât mai puțin nu vor primi acces în Împărăția lui Dumnezeu. Cei care nu au fost niciodată sinceri cu Dumnezeu, dar au fost forțați de împrejurări să aibă de-a face cu El în mod superficial se numără printre aceia care fac servicii poporului Lui. Doar un mic număr de astfel de oameni va supraviețui, în timp ce majoritatea va pieri împreună cu cei care muncesc și care nu se ridică la standard. În cele din urmă, Dumnezeu îi va aduce în Împărăția Sa pe toți cei

care au aceeași gândire ca a Lui, oamenii și fiii lui Dumnezeu, precum și pe cei predestinați de Dumnezeu să fie preoți. Ei vor fi chintesența lucrării lui Dumnezeu. Cât despre cei care nu sunt în măsură să se încadreze în nicio categorie stabilită de Dumnezeu, aceia se vor număra printre non-credincioși. Și, cu siguranță, vă puteți imagina care va fi deznodământul lor. V-am spus deja tot ce trebuia să vă spun; drumul pe care îl alegeți este doar decizia voastră. Ceea ce trebuie să înțelegeți este aceasta: lucrarea lui Dumnezeu nu-i așteaptă niciodată pe cei care nu pot ține pasul cu El, iar firea dreaptă a lui Dumnezeu nu arată milă niciunui om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Fragmente din filme similare

Singura cale de a fi răpiți în Împărăția cerurilor (2)

Predici similare

De ce face Dumnezeu lucrarea de judecată în zilele de pe urmă?

Imnuri similare

Hristos al zilelor de pe urmă a adus Epoca Împărăției

Mustrarea și judecata lui Dumnezeu sunt lumina mântuirii omului

d. Ce le făgăduiește Dumnezeu celor care au atins mântuirea și care au fost desăvârșiți

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Împărăția se extinde în mijlocul umanității, se formează în mijlocul umanității și se ridică în mijlocul umanității; nu există nicio forță care să poată să-Mi distrugă Împărăția. Dintre oamenii Mei care sunt în Împărăția de astăzi, care dintre voi nu este o ființă umană între ființe umane? Care dintre voi se află în afara condiției umane? Când noul Meu punct de început este anunțat mulțimii, cum va reacționa umanitatea? Ați văzut cu ochii voștri starea omenirii; sigur nu mai nutriți speranțe de a rezista pentru totdeauna în această lume? Acum merg în mijlocul poporului Meu și trăiesc în mijlocul său. În prezent, cei care Îmi poartă o iubire sinceră sunt binecuvântați. Binecuvântați sunt cei care Mi se supun, aceștia cu siguranță vor rămâne în Împărăția Mea. Binecuvântați sunt cei care Mă cunosc, aceștia cu siguranță vor exercita putere în Împărăția Mea. Binecuvântați sunt cei care Mă urmează, aceștia cu siguranță vor scăpa de robia Satanei și se vor bucura de binecuvântările Mele. Binecuvântați sunt cei capabili să se răzvrătească împotriva lor înșiși, cu siguranță, aceștia vor intra în posesia Mea și vor moșteni abundența Împărăției Mele. Pe cei care aleargă încoace și încolo pentru Mine, Mi-i voi aminti, pe cei care fac eforturi pentru Mine, îi voi îmbrățișa cu bucurie, iar celor care Îmi aduc jertfe, le voi oferi bucurii. Pe cei care găsesc fericirea în cuvintele Mele, îi voi binecuvânta; cu siguranță, ei vor fi stâlpii care vor susține acoperișul Împărăției Mele, cu siguranță ei vor avea un belșug inegalabil în casa Mea și nimeni nu se poate compara cu ei. Ați acceptat vreodată binecuvântările care v-au fost date? Ați căutat vreodată făgăduințele care au fost făcute pentru voi? Voi, cu

siguranță, sub îndrumarea luminii Mele, veți străpunge încleștarea forțelor întunericului. Cu siguranță, în mijlocul întunericului, nu veți pierde lumina care vă ghidează. Voi sigur veți fi stăpânii întregii creații. Veți fi desigur învingători înaintea Satanei. Cu siguranță, la căderea împărăției marelui balaur roșu, vă veți ridica în mijlocul nenumăratelor mulțimi ca să fiți martori biruinței Mele. Veți fi desigur hotărâți și de neclintit în ținutul Sinimului. Prin suferințele pe care le îndurați, veți moșteni binecuvântarea care vine de la Mine și, cu siguranță, Îmi veți emana slava în întregul univers.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 19

Doar aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt capabili să dea mărturie despre Dumnezeu, doar ei sunt martorii lui Dumnezeu, doar ei sunt binecuvântați de Dumnezeu și doar ei sunt capabili să primească promisiunile lui Dumnezeu. Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt apropiații lui Dumnezeu; ei sunt oamenii iubiți de Dumnezeu și ei se pot bucura de binecuvântări împreună cu Dumnezeu. Doar astfel de oameni vor trăi veșnic și doar ei vor trăi veșnic sub grija și protecția lui Dumnezeu. Dumnezeu este de iubit pentru oameni și El este vrednic de toată iubirea oamenilor, dar nu toți oamenii sunt capabili să-L iubească pe Dumnezeu și nu toți oamenii pot fi martori ai lui Dumnezeu și pot deține putere împreună cu Dumnezeu. Datorită faptului că ei pot da mărturie despre Dumnezeu și își dedică toate eforturile lucrării lui Dumnezeu, aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu pot merge oriunde sub cer fără ca nimeni să îndrăznească să li se opună și ei pot exercita puterea pe pământ și pot conduce toți oamenii lui Dumnezeu. Acești oameni s-au unit din toată lumea. Ei vorbesc limbi diferite și au culori ale pielii diferite, dar existența lor are același sens, ei au toți o inimă iubitoare de Dumnezeu, ei sunt toți

aceeași mărturie și au aceeași hotărâre și aceeași dorință. Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu pot merge liberi prin lume și aceia care dau mărturie despre Dumnezeu pot călători prin univers. Acești oameni sunt iubiți de Dumnezeu, sunt binecuvântați de Dumnezeu și ei vor trăi veșnic în lumina Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui”

Pe baza diferitelor funcții și mărturii, biruitorii din împărăție vor servi ca preoți sau discipoli, iar toți aceia care ies victorioși din încercări vor forma tagma preoților din împărăție. Tagma preoților va fi formată atunci când lucrarea Evangheliei se va încheia în întregul univers. Când acea vreme va sosi, ceea ce trebuie făcut de către om va fi îndeplinirea datoriei sale în împărăția lui Dumnezeu și locuirea lui împreună cu Dumnezeu în împărăție. În tagma preoților vor fi marii preoți și preoți, iar ceilalți vor fi fiii și oamenii lui Dumnezeu. Toate acestea sunt stabilite prin mărturiile lor în fața lui Dumnezeu în timpul încercărilor; acestea nu sunt titluri care se dau la întâmplare. Atunci când statutul omului a fost stabilit, lucrarea lui Dumnezeu va înceta, pentru că fiecare va fi clasificat în funcție de tip și adus la poziția sa inițială, și acesta este semnul împlinirii lucrării lui Dumnezeu, acesta este rezultatul final al lucrării lui Dumnezeu și al practicii omului, și este cristalizarea viziunilor lucrării lui Dumnezeu și a colaborării omului. În final, omul își va găsi odihna în împărăția lui Dumnezeu, și Dumnezeu, de asemenea, Se va întoarce la locul Său de odihnă. Acesta va fi rezultatul final a 6000 de ani de colaborare între Dumnezeu și om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

De îndată ce a fost finalizată lucrarea de cucerire, omul va fi adus într-o lume frumoasă. Desigur, această viață se va desfășura în continuare pe pământ, dar va fi cu totul diferită de viața omului de astăzi. Este viața pe care omenirea o va avea după ce toți oamenii au fost cuceriți, va fi un nou început pentru om pe pământ, iar faptul că oamenii ar putea să aibă o asemenea viață va fi dovada că omenirea a intrat într-un tărâm nou și frumos. Va fi începutul vieții omului și al lui Dumnezeu pe pământ. Premisa unei vieți atât de frumoase trebuie să fie faptul că, după ce omul a fost purificat și cucerit, el se supune înaintea Creatorului. Și astfel, lucrarea de cucerire este ultima etapă a lucrării lui Dumnezeu înainte ca omenirea să pătrundă în minunata destinație. O astfel de viață este viața viitoare a omului pe pământ, cea mai frumoasă viață pe pământ, tipul de viață după care tânjește omul, tipul pe care omul nu l-a mai reușit niciodată înainte, în istoria lumii. Este rezultatul final al celor 6000 de ani de lucrare de gestionare; este acel lucru după care tânjește omenirea cel mai mult și este, de asemenea, promisiunea lui Dumnezeu pentru om. Dar această promisiune nu se poate împlini imediat: omul va intra în viitoarea destinație doar după ce lucrarea zilelor de pe urmă a fost finalizată și el a fost complet cucerit, adică, odată ce Satana a fost complet înfrânt. După ce va fi rafinat, omul va fi lipsit de o natură păcătoasă, deoarece Dumnezeu îl va fi înfrânt pe Satana, adică nu va exista nicio năvălire a forțelor ostile și nici forțe ostile care să poată ataca trupul omului. Și astfel, omul va fi liber și sfânt – el va fi intrat în eternitate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Când omenirea obține viața adevărată a omului pe pământ și când toate forțele Satanei sunt înrobite, omul va trăi cu ușurință pe pământ. Lucrurile nu vor fi la fel de complexe precum sunt astăzi: relațiile umane, relațiile

sociale, relațiile familiale complexe – aduc atât de multe probleme, atât de multă durere! Viața omului aici este așa de nefericită! Odată ce omul a fost cucerit, inima și mintea lui se vor schimba: el va avea o inimă cu frică de Dumnezeu și care Îl iubește pe Dumnezeu. Odată ce toți cei din univers care caută să-L iubească pe Dumnezeu au fost cuceriți, adică, odată ce Satana a fost înfrânt, și odată ce Satana – toate forțele întunericului – a fost înrobit, atunci viața omului pe pământ va fi neperturbată, iar el va putea să trăiască în mod liber pe pământ. Dacă viața omului ar fi lipsită de relații lumești și de complexitățile trupului, atunci ar fi mult mai ușor. Relațiile trupești ale omului sunt prea complicate, iar faptul că omul are astfel de lucruri dovedește că el încă nu s-a eliberat de influența Satanei. Dacă ai avea aceeași relație cu fiecare dintre frații și surorile tale, dacă ai avea aceeași relație cu fiecare membru al familiei tale, atunci nu ai avea griji și nu ar trebui să te îngrijorezi în privința nimănui. Nimic nu ar putea fi mai frumos și, în acest mod, omul ar fi eliberat de jumătate din suferința lui. Trăind o viață omenească normală pe pământ, omul va fi asemănător îngerilor; deși încă aparținând trupului, el va fi foarte asemănător unui înger. Aceasta este promisiunea finală, ultima promisiune acordată omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Cei pe care Dumnezeu intenționează să-i desăvârșească vor primi cu toții binecuvântările lui Dumnezeu și moștenirea Lui. Adică, ei acceptă ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este, astfel încât asta să devină ceea ce au înăuntrul lor; ei au toate cuvintele lui Dumnezeu forjate în ei; indiferent de ceea ce este Dumnezeu, voi sunteți capabili să primiți totul exact așa cum este, și astfel, să trăiți adevărul. Acesta este felul de persoană desăvârșită de Dumnezeu și câștigată de Dumnezeu. Numai un astfel de om e îndreptățit să primească binecuvântările dăruite de Dumnezeu:

1. Să primească întreaga dragoste a lui Dumnezeu.

2. Să acționeze în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu în toate lucrurile.

3. Să câștige îndrumarea lui Dumnezeu, să trăiască sub lumina lui Dumnezeu și să câștige luminarea de la Dumnezeu.

4. Să trăiască pe pământ imaginea pe care o iubește Dumnezeu; să-L iubească pe Dumnezeu cu adevărat, așa cum a făcut Petru, răstignit pentru Dumnezeu și vrednic să moară ca răsplată pentru dragostea lui Dumnezeu; să aibă aceeași slavă ca și Petru.

5. Să fie iubit, respectat și admirat de toți pe pământ.

6. Să biruiască robia morții și a iadului în fiecare aspect, fără a-i da nicio posibilitate Satanei să-și facă lucrarea, să-L aibă pe Dumnezeu, să trăiască având un duh proaspăt și plin de viață și să nu obosească.

7. Să aibă un simțământ nemaipomenit de exaltare și entuziasm în orice clipă din viață, de parcă ar fi văzut venind ziua slavei lui Dumnezeu.

8. Să dobândească slava împreună cu Dumnezeu și să aibă o înfățișare asemenea sfinților preaiubiți ai lui Dumnezeu.

9. Să devină ceea ce Dumnezeu iubește pe pământ, adică un fiu iubit al lui Dumnezeu.

10. Să-și schimbe forma și să se înalțe cu Dumnezeu la al treilea cer, depășind condiția trupului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Promisiunile către cei care au fost desăvârșiți”

Imnuri similare

Cântecul biruitorilor

Promisiunea lui Dumnezeu față de om în zilele de pe urmă

Promisiunile către cei care au fost desăvârșiți

e. Cum va fi destinația minunată a omenirii

Cuvinte din Biblie

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, căci primul cer și primul pământ trecuseră, și nici marea nu mai era. Şi am văzut Cetatea Sfântă, Noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Am auzit un glas puternic ieșind de la tron și spunând: «Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va veni să locuiască împreună cu ei, iar ei vor fi poporul Lui. Şi Dumnezeu Însuși va fi cu ei (și va fi Dumnezeul lor). El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi; nu va mai fi nici jale, nici strigăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi s-au dus»" (Apocalipsa 21:1-4).

„Cetatea nu are nevoie nici de soare, nici de lună, ca să-i dea lumină, pentru că o luminează slava lui Dumnezeu, iar Mielul este sfeșnicul ei. Neamurile vor umbla în lumina ei, iar regii pământului își vor aduce gloria în ea. Porțile ei nu vor fi închise niciodată ziua și acolo nu va mai fi noapte. Gloria și onoarea neamurilor vor fi aduse în ea. Nimic necurat nu va intra în ea și nimeni care trăiește în spurcăciune și minciună, ci doar cei care sunt scriși în Cartea Vieții Mielului. Atunci mi-a arătat râul apei vieții, scânteind ca și cristalul. El ieșea din tronul lui Dumnezeu și al Mielului, trecând prin mijlocul străzii cetății. Pe fiecare mal al râului se afla pomul vieții, care făcea roade de douăsprezece ori, dându-și rodul o dată în fiecare lună. Frunzele pomului erau pentru vindecarea neamurilor. Nu va mai fi nimic blestemat acolo. Tronul lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în cetate, iar robii Lui I se vor închina. Îi vor vedea fața, iar Numele Lui va fi pe frunțile lor. Nu va mai fi noapte, nu vor mai avea nevoie de lumina lămpii și nici de

lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Ei vor domni în vecii vecilor” (Apocalipsa 21:23-22:5).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

În timp ce cuvintele Mele sunt îndeplinite, Împărăția este treptat formată pe pământ și omul este treptat reîntors la normalitate și, astfel, se întemeiază pe pământ Împărăția din inima Mea. În Împărăție, toți oamenii lui Dumnezeu își recapătă viața omului normal. Dusă este iarna geroasă, înlocuită de o lume a orașelor primăverii, unde primăvara durează tot anul. Oamenii nu se mai confruntă cu întunecata, jalnica lume a omului și nu mai îndură gerul rece al lumii lui. Oamenii nu se luptă unii cu ceilalți, țările nu mai merg la război una împotriva celeilalte, nu mai există măcel și sângele care curge din măcel; toate pământurile sunt pline de fericire și peste tot abundă căldura între oameni. Eu Mă mișc prin lume, Mă bucur din înălțimea tronului Meu și trăiesc printre stele. Îngerii Îmi oferă noi cântece și dansuri. Fragilitatea lor nu mai face ca lacrimile să le curgă pe obraji. Nu mai aud, înaintea Mea, sunetul plânsului îngerilor și nu Mi se mai plânge nimeni de greutăți. Astăzi, trăiți cu toții înaintea Mea; mâine, veți exista cu toții în Împărăția Mea. Nu este oare aceasta cea mai mare binecuvântare pe care o acord omului?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 20

Când Împărăția va coborî în întregime pe pământ, toți oamenii își vor recupera asemănarea inițială. Astfel, Dumnezeu spune „Mă bucur din înălțimea tronului Meu și trăiesc printre stele. Îngerii Îmi oferă noi cântece și dansuri. Fragilitatea lor nu mai face ca lacrimile să le curgă pe obraji. Nu mai aud, înaintea Mea, sunetul plânsului îngerilor și nu Mi se mai plânge nimeni de greutăți”. Aceasta arată că ziua în care Dumnezeu câștigă slava

deplină este ziua în care omul se bucură de odihna sa; oamenii nu se mai agită ca urmare a tulburării Satanei, lumea nu mai progresează și oamenii trăiesc în odihnă – pentru că nenumăratele stele din cer sunt reînnoite, iar soarele, luna, stelele și așa mai departe și toți munții și râurile din cer și de pe pământ, toate sunt schimbate. Și, deoarece omul s-a schimbat și Dumnezeu S-a schimbat, tot astfel se vor schimba și toate lucrurile. Acesta este scopul final al planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și ce va fi, în cele din urmă, realizat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor «cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers»", Capitolul 20

Într-o lucire de fulger, fiecare animal este dezvăluit în adevărata sa formă. Tot așa, iluminate de lumina Mea, ființele umane și-au recăpătat sfințenia pe care o aveau odinioară. O, fie ca lumea coruptă a trecutului să se fi răsturnat în sfârșit în apa murdară și, scufundându-se sub suprafață, să se fi dizolvat în noroi! O, întreagă omenire a creației Mele! În sfârșit, s-a întors din nou la viață, în lumină, a găsit temelia existenței și a încetat să se mai zbată în noroi! O, nenumăratele lucruri ale creației pe care le țin în mâinile Mele! Cum pot să nu fie reînnoite prin cuvintele Mele? Cum pot, în lumină, să nu dea curs funcțiilor lor? Pământul nu mai este nemișcat și tăcut, cerul nu mai este pustiu și trist. Cerul și pământul, nemaifiind separate de un gol, sunt unite ca una, pentru a nu mai fi vreodată despărțite. Cu această ocazie triumfătoare, în acest moment de entuziasmare, dreptatea și sfințenia Mea s-au extins peste tot în univers și toată omenirea le preamărește fără încetare. Orașele cerului râd de bucurie și împărăția pământului dansează de bucurie. Cine nu se bucură în acest moment și cine nu plânge? Pământul, în starea sa primordială, aparține cerului, iar cerul este unit cu pământul. Omul este cordonul care unește cerul și pământul și, datorită sfințeniei lui, datorită reînnoirii lui, cerul nu mai este ascuns de

pământ, iar pământul nu mai este tăcut față de cer. Fețele omenirii sunt încununate de zâmbete de mulțumire și o dulceață ce nu cunoaște hotare este ascunsă în inimile sale. Omul nu se ceartă cu alți oameni, nici nu ajung oamenii să se bată unul cu altul. Există cineva care, în lumina Mea, să nu trăiască pașnic cu ceilalți? Există cineva care, în ziua Mea, să Îmi facă numele de ocară? Toate ființele umane își îndreaptă privirea temătoare către Mine și, în inima lor, Mă strigă în taină. Am cercetat fiecare acțiune a omenirii: printre oamenii care au fost curățiți, nu există niciunul care să se răzvrătească împotriva Mea, niciunul care să emită judecăți asupra Mea. Toată omenirea este îmbibată de firea Mea. Toți oamenii ajung să Mă cunoască, se apropie de Mine și Mă adoră. Eu stau neclintit în duhul omului, sunt ridicat la cea mai înaltă culme în ochii omului și curg prin sângele din venele omului. Exaltarea voioasă din inima omului umple fiecare loc de pe fața pământului, aerul este înviorător și proaspăt, cețurile dense nu mai învelesc pământul, iar soarele strălucește cu splendoare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 18

În lumina Mea, oamenii văd din nou lumina. În cuvântul Meu, oamenii găsesc lucrurile care îi bucură. Am venit din Răsărit, din Răsărit Mi-e originea. Când slava Mea strălucește, toate națiunile sunt luminate, totul este adus în lumină, nimic nu rămâne în beznă. În Împărăție, viața pe care poporul lui Dumnezeu o trăiește alături de Dumnezeu este peste măsură de fericită. Apele dansează de bucurie față de viețile binecuvântate ale oamenilor, munții se bucură de belșugul Meu împreună cu oamenii. Toți oamenii se străduiesc, muncesc din greu, dovedindu-și devotamentul în Împărăția Mea. În Împărăție, nu mai există rebeliune, nu mai există împotrivire; cerul și pământul depind unul de altul, Eu și omul ne apropiem în simțăminte profunde, prin dulcile beatitudini ale vieții, sprijinindu-ne

unul pe altul… În acest moment, Îmi încep formal viața în ceruri. Tulburarea Satanei nu mai există, iar oamenii intră în odihnă. În întregul univers, aleșii Mei trăiesc în slava Mea, binecuvântați fără egal, nu ca oameni care trăiesc printre oameni, ci ca oameni care trăiesc cu Dumnezeu. Întreaga umanitate a trecut prin coruperea Satanei și a băut până la fund din amărăciunea și din dulceața vieții. Acum, trăind în lumina Mea, cum poate cineva să nu se veselească? Cum poate cineva să renunțe ușor la acest moment minunat și să-l lase să-i scape? Oamenilor! Cântați cântecul din inimile voastre și dansați de bucurie pentru Mine! Înălțați-vă inimile sincere și oferiți-Mi-le Mie! Bateți tobele și cântați plini de veselie pentru Mine! Îmi radiez încântarea peste întregul univers! Oamenilor le arăt chipul Meu splendid! Voi striga cu un glas puternic! Voi transcende universul! Deja domnesc printre oameni! Oamenii Mă preamăresc! Plutesc în cerurile albastre de deasupra și oamenii merg împreună cu Mine. Merg printre oameni și oamenii Mei Mă înconjoară! Inimile oamenilor sunt voioase, cântecele lor zguduie universul, făcând să trosnească bolțile cerești! Universul nu mai este învăluit în ceață; nu mai este noroi și nici reziduuri menajere nu mai sunt. Oameni sfinți ai universului! Sub examinarea Mea, vă arătați adevăratul chip. Nu sunteți oameni plini de scârnăvie, ci sfinți puri ca jadul, sunteți toți preaiubiții Mei, sunteți toți încântarea Mea! Toate lucrurile se reîntorc la viață! Toți sfinții s-au întors ca să Mă slujească în ceruri, intrând în îmbrățișarea Mea caldă, fără a mai plânge, fără a mai fi neliniștiți, oferindu-Mi-se, întorcându-se în casa Mea, și în patria lor Mă vor iubi fără încetare! Neschimbători de-a pururi! Unde este durerea! Unde sunt lacrimile! Unde este trupul! Pământul este trecător, dar cerul este etern. Eu apar în fața tuturor popoarelor și toate Mă slăvesc. Viața aceasta, frumusețea aceasta, din vremuri imemoriale și până la sfârșitul timpului, nu se va schimba. Aceasta este viața Împărăției.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Veseliți-vă, oamenilor!

„Mă mișc deasupra tuturor oamenilor și privesc peste tot. Nimic nu pare vreodată vechi și nicio persoană nu este cum era. Mă odihnesc pe tron, mă sprijin peste întregul univers […].” Acesta este rezultatul lucrării prezente a lui Dumnezeu. Toți oamenii aleși ai lui Dumnezeu se întorc la forma lor originală, datorită căreia îngerii, care au suferit timp de atât de mulți ani, sunt eliberați, exact așa cum spune Dumnezeu: „fețele lor sunt precum cea a celui sfânt din inima omului”. Deoarece îngerii lucrează pe pământ și Îl slujesc pe Dumnezeu pe pământ și pentru că slava lui Dumnezeu se răspândește în întreaga lume, cerul este adus pe pământ și pământul este ridicat la cer. Prin urmare, omul este legătura care unește cerul și pământul; cerul și pământul nu mai sunt despărțite, nu mai sunt separate, ci unite ca un întreg. În întreaga lume, există doar Dumnezeu și omul. Nu există praf sau noroi și toate lucrurile sunt reînnoite, precum un mic miel care stă pe o pajiște verde sub cer, bucurându-se de tot harul lui Dumnezeu. Și este datorită sosirii verdeții faptul că suflarea vieții strălucește, căci Dumnezeu vine în lume pentru a trăi împreună cu omul pentru întreaga eternitate, așa cum a fost spus din gura lui Dumnezeu că „Pot locui din nou în pace în Sion”. Acesta este simbolul înfrângerii Satanei, este ziua odihnei lui Dumnezeu și această zi va fi preamărită și proclamată de toți oamenii și sărbătorită de toți oamenii. Când Dumnezeu Se odihnește pe tron, acela este și momentul când Dumnezeu Își încheie lucrarea pe pământ și este chiar momentul când toate tainele lui Dumnezeu sunt arătate omului; Dumnezeu și omul vor fi pentru totdeauna în armonie, niciodată separați – astfel sunt imaginile frumoase ale Împărăției!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor «cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers»”, Capitolul 16

A trăi în odihnă înseamnă o viață fără război, fără murdărie și fără vreo nedreptate stăruitoare. Cu alte cuvinte, e o viață lipsită de perturbările Satanei (aici, „Satana” se referă la forțe inamice) și de corupția Satanei, și nici nu e predispusă să fie invadată de vreo forță în opoziție cu Dumnezeu; e o viață în care totul își urmează propriul fel și Îl poate venera pe Domnul creației și în care cerul și pământul sunt cu desăvârșire liniștite – asta se înțelege prin cuvintele „viața tihnită a oamenilor”. Când Dumnezeu Se va odihni, nedreptatea nu va mai zăbovi pe pământ, nici nu va mai fi vreo altă invazie a forțelor inamice, iar omenirea va intra într-un ținut nou – nu va mai fi o omenire coruptă de Satana, ci mai degrabă o omenire care a fost mântuită după ce a fost coruptă de Satana. Ziua de odihnă a omenirii va fi și ziua de odihnă a lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a pierdut odihna din cauza incapacității omenirii de a intra în odihnă, nu din cauza că inițial nu fusese capabil să Se odihnească. Intrarea în odihnă nu înseamnă că totul încetează să se miște sau să se dezvolte, nici nu înseamnă că Dumnezeu încetează să lucreze sau că oamenii încetează să trăiască. Semnul intrării în odihnă va fi când Satana a fost distrus, când acei oameni răi care i s-au alăturat în ticăloșiile lui au fost pedepsiți și nimiciți și când toate forțele ostile față de Dumnezeu încetează să existe. Intrarea lui Dumnezeu în odihnă înseamnă că El nu-Și va mai îndeplini lucrarea de mântuire a omenirii. Intrarea omenirii în odihnă înseamnă că întreaga omenire va trăi în lumina lui Dumnezeu și sub binecuvântările Sale, lipsită de corupția Satanei, și nicio nedreptate nu se va petrecere. În grija lui Dumnezeu, oamenii vor trăi normal pe pământ. Când Dumnezeu și omenirea intră în odihnă împreună, înseamnă că omenirea a fost mântuită și că Satana a fost distrus, că lucrarea lui Dumnezeu în oameni este întru totul completă. Dumnezeu nu va mai continua să lucreze în oameni, iar ei nu vor mai trăi sub puterea Satanei. Ca atare, Dumnezeu nu va mai fi ocupat, iar oamenii nu vor mai fi constant în

mișcare; Dumnezeu și omenirea vor intra simultan în odihnă. Dumnezeu Se va întoarce la locul Său inițial și fiecare persoană se va întoarce la locul său corespunzător. Acestea sunt destinațiile în care Dumnezeu și oamenii vor locui odată ce întreaga gestionare a lui Dumnezeu se va sfârși. Dumnezeu are destinația lui Dumnezeu, iar omenirea are destinația omenirii. În timp ce Se odihnește, Dumnezeu va continua să îndrume toți oamenii în viețile lor pe pământ și, în timp ce se află în lumina Lui, ei se vor închina unicului adevărat Dumnezeu din ceruri. Dumnezeu nu va mai trăi în mijlocul omenirii, nici oamenii nu vor putea să trăiască alături de Dumnezeu în destinația Lui. Dumnezeu și oamenii nu pot trăi în același ținut; mai degrabă, amândoi au propriile moduri corespunzătoare de a trăi. Dumnezeu este Cel care ghidează întreaga omenire și întreaga omenire este cristalizarea lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Oamenii sunt cei care sunt conduși, și ei nu sunt din aceeași substanță ca Dumnezeu. A se „odihni" înseamnă a se întoarce la locul de origine al fiecăruia. De aceea, când Dumnezeu intră în odihnă, înseamnă că S-a întors la locul Său de origine. El nu va mai trăi pe pământ și nu va mai fi în mijlocul omenirii pentru a împărtăși bucuria și suferința ei. Când oamenii intră în odihnă, înseamnă că au devenit adevărate ființe create ei I se vor închina lui Dumnezeu de pe pământ și vor trăi vieți umane normale. Oamenii nu se vor mai răzvrăti împotriva lui Dumnezeu și nu I se vor mai împotrivi și se vor întoarce la viața inițială a lui Adam și a Evei. Acestea vor fi viețile și destinațiile corespunzătoare ale lui Dumnezeu și ale oamenilor după ce intră în odihnă. Înfrângerea Satanei este o tendință inevitabilă în războiul dintre acesta și Dumnezeu. Ca atare, intrarea lui Dumnezeu în odihnă după finalizarea lucrării Sale de gestionare și mântuirea completă și intrarea în odihnă a omenirii au devenit, în același mod, tendințe inevitabile. Locul de odihnă al omenirii este pe pământ, iar cel al lui Dumnezeu este în ceruri. În

timp ce oamenii Îl venerează pe Dumnezeu în odihnă, ei vor locui pe pământ, iar în timp ce Dumnezeu conduce restul omenirii în odihnă, El o va conduce din ceruri, nu de pe pământ. Dumnezeu încă va fi Duhul, în timp ce oamenii vor fi tot trup. Dumnezeu și oamenii se odihnesc în moduri diferite. În timp ce Dumnezeu Se va odihni, El va veni și Se va arăta printre oameni; în timp ce oamenii se vor odihni, ei vor fi conduși de Dumnezeu să viziteze cerurile și să se bucure de viața de acolo. După ce Dumnezeu și omenirea vor intra în odihnă, Satana nu va mai exista; la fel, și oamenii răi vor înceta să mai existe. Înainte ca Dumnezeu și omenirea să se odihnească, acei indivizi răi care odată L-au persecutat pe Dumnezeu pe pământ, cât și dușmanii care s-au răzvrătit împotriva Lui acolo, vor fi fost deja distruși; vor fi fost eradicați de marile dezastre ale zilelor de pe urmă. Odată ce acei oameni răi vor fi pe deplin anihilați, pământul nu va mai cunoaște vreodată perturbarea Satanei. Doar atunci va obține omenirea mântuirea deplină și lucrarea lui Dumnezeu se va încheia cu totul. Acestea sunt condițiile necesare pentru ca Dumnezeu și omenirea să intre în odihnă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Când omul intră în destinația eternă, omul I se va închina Creatorului, iar datorită faptului că omul a câștigat mântuirea și a intrat în eternitate, omul nu va urmări niciun obiectiv și, mai mult decât atât, nici nu va trebui să se îngrijoreze că va fi asaltat de Satana. În acest moment, omul își va cunoaște locul și își va îndeplini datoria, și chiar dacă nu este mustrat sau judecat, fiecare își va îndeplini datoria. În acel moment, omul va fi o ființă creată, atât în identitate, cât și în statut. Nu va mai exista o distincție între superior și inferior; fiecare persoană doar va îndeplini o funcție diferită. Totuși, omul va trăi în continuare într-o destinație ordonată și potrivită pentru omenire; omul își va îndeplini datoria de dragul de a se închina

Creatorului, și aceasta e omenirea care va deveni omenirea eternității. În acel moment, omul va fi câștigat o viață luminată de Dumnezeu, o viață sub protecția și grija lui Dumnezeu, o viață împreună cu Dumnezeu. Omenirea va duce o viață normală pe pământ și toți oamenii vor intra pe calea cea dreaptă. Planul de gestionare de 6000 de ani îl va fi învins cu totul pe Satana, adică Dumnezeu va fi recuperat imaginea inițială a omului după ce l-a creat pe pământ lui și, astfel, intențiile originale ale lui Dumnezeu vor fi fost satisfăcute.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Când oamenii vor fi fost readuși la asemănarea lor originală și când vor putea să-și îndeplinească îndatoririle corespunzătoare, să-și păstreze locurile cuvenite și să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu, Dumnezeu va fi obținut pe pământ un grup de oameni care Îl venerează și, de asemenea, va fi întemeiat pe pământ o Împărăție care Îl venerează. El va avea victorie eternă pe pământ și toți aceia care I se opun vor pieri pentru toată eternitatea. Asta va restabili intenția Sa originală în crearea omenirii; Îi va restaura intenția în crearea tuturor lucrurilor și, de asemenea, Îi va restaura autoritatea pe pământ, printre toate lucrurile și printre dușmanii Săi. Acestea vor fi simbolurile victoriei Sale depline. De atunci înainte, umanitatea va intra în odihnă și va începe o viață care este pe calea cea dreaptă. Dumnezeu, de asemenea, va intra în odihna eternă cu omenirea și va începe o viață eternă împărtășită atât de El Însuși, cât și de oameni. Murdăria și răzvrătirea de pe pământ vor fi dispărut, iar toată tânguirea se va fi risipit și totul din această lume care se opune lui Dumnezeu va fi încetat să existe. Doar Dumnezeu și acei oameni cărora El le-a adus mântuirea vor rămâne; doar creația Lui va rămâne.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Fragmente din filme similare

Unde se află locul pe care l-a pregătit Domnul pentru noi?

Imnuri similare

Cea mai măreață binecuvântare pe care Dumnezeu o dăruiește omului Imnul Împărăției (III)

Toți oamenii să strige de bucurie!

Împărăția lui Dumnezeu e întemeiată printre oameni

Omenirea își redobândește sfințenia pe care a posedat-o cândva

Viața în odihnă

B. Adevăruri referitoare la înlăturarea diverselor tipuri de noțiuni religioase

1. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Atunci când Domnul Se va întoarce, El va veni pe nori”

Pe baza Bibliei, lumea religioasă trage concluzia că, atunci când Dumnezeu Se va întoarce în zilele de pe urmă, El va veni pe nori. De exemplu, ei văd că Biblia spune: „**Iată, El va veni pe nori și orice ochi Îl va vedea, chiar și cei care L-au străpuns. Toate neamurile pământului se vor jeli din pricina Lui. Da! Amin!**” (Apocalipsa 1:7). „**Imediat după necazul acelor zile, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina, stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului și atunci toate semințiile pământului se vor jeli și-L vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și mare slavă**” (Matei 24:29-30). Ei scot aceste cuvinte din context și trag concluzia că Domnul Se va întoarce sub forma unui trup spiritual care va veni pe nori și Se va arăta public tuturor, cu mare slavă, iar cerul și pământul se vor clătina, într-o priveliște grandioasă.

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„Dacă însă nu te trezești, voi veni ca un hoț și nu vei ști când voi veni la tine” (Apocalipsa 3:3).

„Iată, Eu vin ca un hoț” (Apocalipsa 16:15).

„Prin urmare, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!” (Matei 24:44).

„Așa cum a fost în zilele lui Noe, tot așa va fi și la venirea Fiului Omului” (Matei 24:37).

„Căci așa cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație” (Luca 17:24-25).

„La miezul nopții a răsunat un strigăt: «Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!»” (Matei 25:6).

„Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20).

„Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează” (Ioan 10:27).

„Ai crezut pentru că M-ai văzut? Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut!” (Ioan 20:29).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

De câteva mii de ani, omenirea a năzuit să poată fi martora sosirii Mântuitorului. Omenirea a năzuit să-L vadă pe Isus Mântuitorul pe un nor alb în timp ce coboară, în persoană, printre cei care au tânjit după El și L-au așteptat de mii de ani. Omenirea și-a dorit și ca Mântuitorul să Se reîntoarcă și să fie reunit cu poporul; adică și-a dorit ca Isus Mântuitorul să Se întoarcă la oamenii de care El a fost despărțit de mii de ani și să facă din nou lucrarea de răscumpărare pe care a făcut-o în rândul iudeilor, să fie milostiv și iubitor față de oameni, să ierte păcatele oamenilor, să îndure păcatelor oamenilor și chiar să îndure toate fărădelegile și să izbăvească omenirea de păcate. Ei năzuiesc ca Isus Mântuitorul să fie la fel ca înainte – un

Mântuitor care este iubitor, blând și venerabil, care nu este niciodată mânios pe oameni și care nu le face niciodată reproșuri oamenilor, dar care iartă și îndură toate păcatele omenirii, și chiar va muri pe cruce pentru omenire încă o dată, ca înainte. De la plecarea lui Isus, discipolii care L-au urmat și toți sfinții care au fost izbăviți în numele Său, L-au jelit și L-au așteptat cu disperare. Toți cei care au fost mântuiți de harul lui Isus Hristos în Epoca Harului au tânjit după acea zi triumfătoare din zilele de pe urmă, când Isus Mântuitorul Se pogoară pe un nor alb și apare înaintea tuturor oamenilor. Bineînțeles, aceasta este și dorința colectivă a tuturor celor care acceptă astăzi numele de Isus Mântuitorul. În tot universul, toți aceia care au auzit de izbăvirea lui Isus Mântuitorul și-au dorit cu disperare ca Isus Hristos să apară subit, pentru a împlini cuvintele lui Isus pe când Se afla pe pământ: „Voi sosi așa cum am plecat”. Omenirea crede că, după crucificare și înviere, Isus S-a întors în ceruri pe un nor alb ca să-Și ocupe locul la dreapta Celui Prea Înalt. În mod similar, Isus va coborî din nou pe un nor alb (norul acesta se referă la norul pe care a călătorit Isus când S-a întors în cer), printre cei care au tânjit cu disperare după El de mii de ani și El va avea înfățișarea și hainele iudeilor. După înfățișarea înaintea omenirii, El le va da mâncare și va face ca apa vie să se reverse spre ei și va trăi printre oameni, plin de har și iubire, însuflețit și adevărat. Toate acestea sunt noțiuni pe care le cred oamenii. Totuși, Isus Mântuitorul nu a făcut asta; El a făcut opusul a ceea ce și-a imaginat omenirea. Nu a sosit printre cei care I-au dorit întoarcerea și nu li S-a înfățișat tuturor oamenilor călătorind pe un nor alb. El a sosit deja, dar omenirea nu Îl cunoaște și rămâne neștiutoare în privința Lui. Omenirea nu face decât să Îl aștepte la întâmplare, fără să știe că El a coborât deja pe un „nor alb” (norul care este Spiritul Lui, cuvântul Lui, toată firea Sa și tot ceea ce este El) și că acum Se află în mijlocul unui grup de biruitori pe care îl va crea în zilele de pe urmă. Omenirea nu știe

asta: deși sfântul Mântuitor Isus este plin de afecțiune și iubire față de oameni, cum ar putea El să lucreze în acele „temple” locuite de spirite impure și murdărie? Cu toate că omenirea I-a așteptat sosirea, cum ar putea El să apară în fața celor care mănâncă din carnea nedrepților și beau sângele nedrepților, poartă hainele nedrepților, care cred în El, dar nu Îl cunosc și care Îl supun la suplicii în mod constant? Omenirea știe doar că Isus Mântuitorul este plin de iubire și milă și că este jertfa de păcat plină de răscumpărare. Totuși, omenirea nu știe că El este și Însuși Dumnezeu, care debordează de dreptate, măreție, mânie și judecată și care are autoritate și este plin de demnitate. Și astfel, chiar dacă omenirea își dorește cu nerăbdare și tânjește după reîntoarcerea Răscumpărătorului, și chiar dacă rugăciunile omenirii mișcă „Raiul”, Isus Mântuitorul nu Se arată celor care cred în El, dar care nu Îl cunosc.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

Dacă, așa cum își imaginează omul, Isus va veni din nou și, în zilele de pe urmă, va fi numit tot Isus, și tot va veni pe un nor alb, pogorându-Se printre oameni în chipul lui Isus, nu ar fi aceea o repetare a lucrării Sale? Este Duhul Sfânt în stare să Se agațe de ceea ce este vechi? Tot ceea ce crede omul sunt noțiuni și tot ceea ce înțelege omul este conform înțelesului literal și, de asemenea, conform imaginației sale; ele sunt în dezacord cu principiile lucrării Duhului Sfânt și nu sunt în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ar lucra în acel mod; Dumnezeu nu este atât de nesăbuit și stupid, iar lucrarea Sa nu este atât de simplă precum îți imaginezi. Pe baza a tot ceea ce își imaginează omul, Isus va veni stând pe un nor alb și va coborî în mijlocul vostru. Voi Îl veți privi pe El, care, stând pe un nor, vă va spune că este Isus. Voi veți vedea, de asemenea, urmele cuielor din palmele Sale și Îl veți cunoaște ca fiind Isus. Iar El vă va mântui

din nou și va fi Dumnezeul vostru măreț. El vă va mântui, vă va oferi un nou nume și vă va da fiecăruia o piatră albă, după care vi se va permite să intrați în împărăția cerurilor și să fiți primiți în paradis. Nu sunt astfel de credințe noțiunile omului? Dumnezeu lucrează conform noțiunilor omului sau contrar acestora? Nu toate noțiunile omului provin de la Satana? Nu toți oamenii au fost corupți de Satana? Dacă Dumnezeu Și-ar face lucrarea conform noțiunilor omului, nu ar deveni El atunci Satana? Nu ar fi El la fel ca ființele create? Din moment ce ființele create au fost atât de corupte de Satana încât omul a devenit întruparea Satanei, dacă Dumnezeu ar lucra conform lucrurilor Satanei, nu ar fi El atunci în cârdășie cu Satana? Cum poate omul să înțeleagă lucrarea lui Dumnezeu? Prin urmare, Dumnezeu nu ar lucra niciodată conform noțiunilor omului și nu ar lucra niciodată în modurile pe care ți le imaginezi tu. Există aceia care zic că Dumnezeu Însuși a spus că va sosi pe un nor. Este adevărat că Dumnezeu Însuși a spus astfel, dar nu știi că niciun om nu poate înțelege tainele lui Dumnezeu? Nu știi că niciun om nu poate explica cuvintele lui Dumnezeu? Ești sigur, dincolo de orice îndoială, că ai fost luminat și iluminat de către Duhul Sfânt? Cu siguranță, nu era Duhul Sfânt care ți-a arătat într-un mod așa direct? A fost Duhul Sfânt Cel care te-a instruit, sau propriile tale noțiuni te-au condus spre a crede astfel? Ai zis: „Aceasta a fost spusă de Dumnezeu Însuși”. Dar nu putem utiliza propriile noastre noțiuni și propriile noastre minți pentru a măsura cuvintele lui Dumnezeu. Cât despre cuvintele spuse de Isaia, poți explica cu absolută siguranță cuvintele sale? Îndrăznești să explici cuvintele sale? Din moment ce nu îndrăznești să explici cuvintele lui Isaia, de ce îndrăznești să explici cuvintele lui Isus? Cine este mai înălțat: Isus sau Isaia? Din moment ce răspunsul este Isus, de ce explici cuvintele rostite de Isus? Ți-ar spune Dumnezeu dinainte despre lucrarea Sa? Nicio

singură ființă creată nu poate ști, nici măcar mesagerii din ceruri, nici Fiul Omului, deci cum ai putea să știi tu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

La sfârșitul Epocii Harului, epoca finală a sosit, iar Isus a venit deja. Cum ar putea El să fie numit în continuare Isus? Cum ar putea El încă să ia forma lui Isus printre oameni? Ai uitat că Isus nu era decât imaginea unui nazarinean? Ai uitat că Isus a fost doar Răscumpărătorul omenirii? Cum ar putea El să preia lucrarea cuceririi și desăvârșirii omului în zilele de pe urmă? Isus a plecat stând pe un nor alb – acesta este un lucru sigur – dar cum ar putea El să Se întoarcă pe un nor alb printre oameni și să fie numit în continuare Isus? Dacă El ar sosi într-adevăr pe un nor, cum ar putea omul să nu Îl recunoască? Nu L-ar recunoaște oamenii din întreaga lume? În acel caz, nu ar fi Isus Însuși Dumnezeu? În acel caz, imaginea lui Dumnezeu ar fi înfățișarea unui evreu și, în plus, ar fi aceeași pentru totdeauna. Isus a spus că El va sosi precum plecase, dar știi adevărata semnificație a cuvintelor Sale? Se poate ca El să îi fi spus acestui grup al vostru? Tot ce știi este că El va sosi precum a plecat, stând pe un nor, dar știi exact cum Dumnezeu Însuși Își face lucrarea? Dacă ai fi cu adevărat în stare să vezi, atunci cum pot fi explicate cuvintele pe care le-a rostit Isus? El a spus: „Când Fiul Omului va veni în zilele de pe urmă, El Însuși nu va ști, îngerii nu vor ști, mesagerii din cer nu vor ști și întreaga omenire nu va ști. Doar Tatăl va ști, adică, doar Duhul va ști”. Nici măcar Fiul Omului Însuși nu știe, totuși, tu ești capabil să vezi și să știi? Dacă ai fi fost capabil să știi și să vezi cu proprii tăi ochi, nu ar fi fost aceste cuvinte rostite în van? Și ce a spus Isus la acea vreme? „Dar despre ziua și ora aceea nu știe nimeni, nici îngerii cerurilor, (nici Fiul), ci numai Tatăl. Așa cum a fost în zilele lui Noe, tot așa va fi și la venirea Fiului Omului. […] Prin urmare, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!” Când

vine acea zi, Fiul Omului Însuși nu o va ști. Fiul Omului se referă la trupul întrupat al lui Dumnezeu, o persoană normală și obișnuită. Nici chiar Însuși Fiul Omului nu știe, deci cum ai putea tu să știi? Isus a spus că El va sosi precum plecase. Nici chiar El Însuși nu știe când sosește, deci poate El să te anunțe dinainte? Ești în stare să Îi vezi sosirea? Nu este aceea o glumă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

De data aceasta, Dumnezeu vine să săvârșească lucrarea nu într-un trup spiritual, ci într-un trup foarte obișnuit. În plus, nu numai că este trupul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, este și trupul prin care Se întoarce Dumnezeu întrupat. Este un trup foarte obișnuit. Nu poți vedea nimic care să-L facă să Se evidențieze dintre alții, dar poți câștiga de la El adevăruri de care nu s-a mai auzit înainte. Acest trup nesemnificativ este ceea ce întruchipează toate cuvintele adevărului de la Dumnezeu, săvârșește lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și exprimă întreaga Lui fire ca omul să ajungă să o înțeleagă. Nu îți dorești foarte mult să Îl vezi pe Dumnezeu în ceruri? Nu îți dorești foarte mult să Îl înțelegi pe Dumnezeu din ceruri? Nu îți dorești foarte mult să vezi destinația omenirii? El îți va spune toate aceste secrete – secrete pe care niciun alt om nu a putut să ți le spună și El îți va spune și adevărurile pe care nu le înțelegi. El este poarta ta către Împărăție și ghidul tău către epoca nouă. Un astfel de trup obișnuit deține multe mistere de nepătruns. Faptele Sale pot fi enigmatice pentru tine, dar întregul obiectiv al lucrării pe care o face este suficient pentru a-ți permite să vezi că El nu este, așa cum cred oamenii, doar un simplu trup. Deoarece El reprezintă intențiile lui Dumnezeu și grija arătată de El omenirii în zilele de pe urmă. Deși nu-I poți auzi cuvintele, care par să zguduie cerul și pământul, deși nu poți să Îi vezi ochii ca niște flăcări de foc și deși nu poți primi disciplina toiagului Lui de fier, totuși poți să auzi din cuvintele Lui că Dumnezeu este mânios și să știi că Dumnezeu arată

compasiune omenirii; poți vedea firea Lui dreaptă și înțelepciunea Lui și, mai mult decât atât, îți poți da seama de grija lui Dumnezeu pentru întreaga omenire. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este pentru a-i permite omului să Îl vadă pe Dumnezeu din ceruri trăind printre oameni pe pământ și pentru a-i permite omului să Îl cunoască, să I se supună, să se teamă de El și să Îl iubească. De aceea, El S-a întrupat pentru a doua oară.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor"

Nu este dificil să cercetăm un astfel de lucru, dar asta cere fiecăruia dintre noi să cunoască acest unic adevăr: Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este întruparea lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant. Înfățișarea exterioară nu poate determina esența; în plus, lucrarea lui Dumnezeu nu se poate conforma niciodată noțiunilor omului. Nu a intrat înfățișarea exterioară a lui Isus în contradicție cu

noțiunile omului? Nu-i așa că înfățișarea și veșmântul Lui nu erau capabile să ofere vreun indiciu cu privire la adevărata Lui identitate? Nu I s-au împotrivit primii farisei lui Isus tocmai pentru că s-au uitat doar la înfățișarea Lui exterioară și nu s-au gândit serios la cuvintele din gura Lui? Speranța Mea este ca fiecare în parte dintre frații și surorile care caută arătarea lui Dumnezeu să nu repete tragedia istoriei. Voi nu trebuie să deveniți fariseii vremurilor moderne și să-L pironiți din nou pe Dumnezeu pe cruce. Voi ar trebui să vă gândiți bine la cum să întâmpinați întoarcerea lui Dumnezeu și să aveți clar în minte cum să fiți cineva care se supune adevărului. Aceasta este responsabilitatea tuturor celor care Îl așteaptă pe Isus să Se întoarcă deasupra unui nor. Noi ar trebui să ne frecăm ochii spirituali pentru a ne lămuri și să nu ne înnămolim în cuvinte pline de fantezie exagerată. Ar trebui să ne gândim la lucrarea realistică a lui Dumnezeu și ar trebui să ne uităm la aspectul practic al lui Dumnezeu. Să nu vă lăsați duși de val sau să vă pierdeți în reverii, tânjind mereu după ziua în care Domnul Isus, deasupra unui nor, Se pogoară deodată în mijlocul vostru și vă ia pe voi, care nu L-ați cunoscut sau văzut niciodată și care nu știți cum să Îi urmați voia. E mai bine să vă gândiți la lucruri mai practice!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Doriți să cunoașteți motivul pentru care fariseii I se împotriveau lui Isus? Vreți să cunoașteți esența fariseilor? Ei erau plini de fantezii cu privire la Mesia. Mai mult decât atât, ei credeau numai că Mesia va veni și, cu toate acestea, nu au urmărit viața-adevăr. Și astfel, chiar și astăzi ei încă Îl mai așteaptă pe Mesia, pentru că nu au nicio cunoaștere despre calea vieții, și nu știu care este calea adevărului. Cum, spuneți voi, ar putea asemenea oameni nesăbuiți, încăpățânați și ignoranți să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să-L vadă pe Mesia? Ei I s-au împotrivit lui Isus pentru că nu cunoșteau direcția lucrării Duhului Sfânt, pentru că nu

cunoșteau calea adevărului rostită de Isus și, mai mult decât atât, pentru că nu L-au înțeles pe Mesia. Și, din moment ce ei nu-L văzuseră niciodată pe Mesia și nu fuseseră niciodată în compania lui Mesia, ei au făcut greșeala de a se agăța de simplul nume al lui Mesia, în timp ce se opuneau esenței lui Mesia, prin orice mijloace posibile. Acești farisei, în esență, erau încăpățânați, aroganți și nu se supuneau adevărului. Principiul credinței lor în Dumnezeu era: indiferent cât de profundă e predicarea Ta, indiferent cât de înaltă e autoritatea Ta, Tu nu ești Hristos decât dacă ești numit Mesia. Nu este această credință absurdă și ridicolă? Vă întreb mai departe: nu este extrem de ușor pentru voi să săvârșiți greșelile celor dintâi farisei, dat fiind faptul că nu aveți cea mai mică înțelegere a lui Isus? Ești capabil să discerni calea adevărului? Poți să garantezi, cu adevărat, că nu I te vei împotrivi lui Hristos? Ești capabil să urmezi lucrarea Duhului Sfânt? Dacă nu știi dacă I te vei împotrivi lui Hristos, atunci, Eu zic că deja ești cu un picior în groapă. Cei care nu L-au cunoscut pe Mesia au fost cu toții în stare să I se împotrivească lui Isus, să Îl respingă pe Isus și să-L defăimeze. Oamenii care nu Îl înțeleg pe Isus sunt cu toții în stare să Îl respingă și să Îl vorbească de rău. Mai mult, ei sunt în stare să vadă întoarcerea lui Isus ca pe inducerea în eroare a Satanei și mai mulți oameni Îl vor condamna pe Isus întors în trup. Nu vă fac toate aceste lucruri să vă fie teamă? Lucrul cu care vă veți confrunta va fi blasfemie împotriva Duhului Sfânt, stricarea cuvintelor Duhului Sfânt către Biserici și respingerea a tot ceea ce este exprimat de Isus. Ce puteți câștiga de la Isus dacă voi sunteți atât de confuzi? Cum puteți înțelege lucrarea lui Isus atunci când El revine la trup pe un nor alb, dacă refuzați cu încăpățânare să vă conștientizați greșelile? Vă spun aceasta: oamenii care nu acceptă adevărul și, totuși, așteaptă orbește sosirea lui Isus pe nori albi, vor blasfemia, cu siguranță, împotriva Duhului Sfânt și ei sunt categoria care va fi distrusă. Voi doriți doar harul

lui Isus și vreți doar să vă bucurați de tărâmul binecuvântat al cerului, dar nu ați ascultat niciodată cuvintele rostite de Isus și nu ați acceptat niciodată adevărul exprimat de Isus când Se întoarce la trup. Ce veți da în schimbul faptului că Isus Se întoarce pe un nor alb? Cumva sinceritatea cu care săvârșiți păcate în mod repetat și apoi vă spuneți spovedania, la nesfârșit? Ce veți oferi ca sacrificiu lui Isus care Se întoarce pe un nor alb? Oare capitalul anilor de muncă prin care vă înălțați pe voi înșivă? Ce veți arăta pentru a-L face pe Isus Cel reîntors să aibă încredere în voi? Natura voastră arogantă care nu se supune niciunui adevăr?

[…] Voi nu știți ce este Dumnezeu, nu știți ce este Hristos, nu știți cum să vă temeți de Iahve, nu știți cum să intrați în lucrarea Duhului Sfânt și nu știți cum să deosebiți între lucrarea lui Dumnezeu Însuși și inducerea în eroare a omului. Știi numai să condamni orice cuvânt al adevărului exprimat de Dumnezeu care nu se conformează cu gândul tău. Unde este smerenia ta? Unde este supunerea ta? Unde este loialitatea ta? Unde este dorința ta de a căuta adevărul? Unde este inima ta cu frică de Dumnezeu? Vă spun Eu, cei ce cred în Dumnezeu datorită semnelor sunt, în mod sigur, categoria care va fi distrusă. Cei care nu sunt în stare să accepte cuvintele lui Isus care S-a reîntors la trup sunt, cu siguranță, progeniturile iadului, descendenții arhanghelului, categoria care va fi supusă distrugerii eterne. Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi

răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că „Isus care nu vine pe un nor alb este un hristos mincinos” vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus? Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia. Vă sfătuiesc să umblați cu grijă pe calea credinței în Dumnezeu. Nu trageți concluzii pripite; mai mult, nu fiți iresponsabili sau nepăsători în credința voastră în Dumnezeu. Ar trebui să știți, cel puțin, că aceia care cred în Dumnezeu ar trebui să fie smeriți și să aibă inimi cu frică de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”

Fragmente din filme similare

Deci așa Se întoarce Domnul

Taina venirii Fiului omului

Videoclipuri similare

Scenetă - Dumnezeu bate la ușă

Mărturii similare bazate pe experiențe

Cum Îl întâmpină fecioarele înțelepte pe Domnul

Predici similare

Chiar Se întoarce Domnul pe un nor?

Imnuri similare

Dumnezeu a coborât în mijlocul unui grup de biruitori

Cei ce se leapădă de Hristosul zilelor de pe urmă vor fi pedepsiți pentru veșnicie

2. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Atunci când Domnul Se va întoarce, El Se va arăta omului ca un trup spiritual înviat din morți”

În Biblie, doi îngeri spun: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer?! Acest Isus, Care a fost luat în cer de la voi, va veni în același fel în care L-ați văzut mergând spre cer” (Faptele Apostolilor 1:11). Prin urmare, lumea religioasă crede că, după ce Domnul Isus a terminat lucrarea de răstignire, El a înviat din morți și S-a arătat discipolilor Săi și a devenit un trup slăvit și S-a înălțat la ceruri, așa că, atunci când Domnul Se va întoarce, și El Se va arăta omului ca un trup spiritual înviat din morți.

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„Dar despre ziua sau ora aceea nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl” (Marcu 13:32).

„Dacă însă nu te trezești, voi veni ca un hoț și nu vei ști când voi veni la tine” (Apocalipsa 3:3).

„Prin urmare, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!” (Matei 24:44).

„Căci așa cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului” (Matei 24:27).

„Căci așa cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație” (Luca 17:24-25).

„La miezul nopții a răsunat un strigăt: «Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!»” (Matei 25:6).

„Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Isus a plecat stând pe un nor alb – acesta este un lucru sigur – dar cum ar putea El să Se întoarcă pe un nor alb printre oameni și să fie numit în continuare Isus? Dacă El ar sosi într-adevăr pe un nor, cum ar putea omul să nu Îl recunoască? Nu L-ar recunoaște oamenii din întreaga lume? În acel caz, nu ar fi Isus Însuși Dumnezeu? În acel caz, imaginea lui Dumnezeu ar fi înfățișarea unui evreu și, în plus, ar fi aceeași pentru totdeauna. Isus a spus că El va sosi precum plecase, dar știi adevărata semnificație a cuvintelor Sale? Se poate ca El să îi fi spus acestui grup al vostru? Tot ce știi este că El va sosi precum a plecat, stând pe un nor, dar știi exact cum Dumnezeu Însuși Își face lucrarea? Dacă ai fi cu adevărat în stare să vezi, atunci cum pot fi explicate cuvintele pe care le-a rostit Isus? El a spus: „Când Fiul Omului va veni în zilele de pe urmă, El Însuși nu va ști, îngerii nu vor ști, mesagerii din cer nu vor ști și întreaga omenire nu va ști. Doar Tatăl va ști, adică, doar Duhul va ști”. Nici măcar Fiul Omului Însuși nu știe, totuși, tu ești capabil să vezi și să știi? Dacă ai fi fost capabil să știi și să vezi cu proprii tăi ochi, nu ar fi fost aceste cuvinte rostite în van? Și ce a spus Isus la acea vreme? „Dar despre ziua și ora aceea nu știe nimeni, nici îngerii cerurilor, (nici Fiul), ci numai Tatăl. Așa cum a fost în zilele lui Noe, tot așa va fi și la venirea Fiului Omului. […] Prin urmare, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!” Când vine acea zi, Fiul Omului Însuși nu o va ști. Fiul Omului se referă la trupul întrupat al lui Dumnezeu, o persoană normală și obișnuită. Nici chiar Însuși

Fiul Omului nu știe, deci cum ai putea tu să știi? Isus a spus că El va sosi precum plecase. Nici chiar El Însuși nu știe când sosește, deci poate El să te anunțe dinainte? Ești în stare să Îi vezi sosirea? Nu este aceea o glumă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

Dumnezeu a devenit trup deoarece obiectul lucrării Sale nu este duhul lui Satana sau vreun lucru necorporal, ci omul, care este din trup și a fost corupt de Satana. Tocmai pentru că trupul omului a fost corupt, Dumnezeu a făcut omul trupesc obiectul lucrării Sale; în plus, deoarece omul este obiectul corupției, Dumnezeu l-a făcut pe om singurul obiect al lucrării Sale pe parcursul tuturor etapelor lucrării Sale de mântuire. Omul este o ființă muritoare, este din trup și sânge, iar Dumnezeu este Singurul care poate mântui omul. În acest fel, Dumnezeu trebuie să devină un trup care posedă aceleași atribute ca și omul pentru a-Și face lucrarea, astfel încât lucrarea Sa să poată obține efecte mai bune. Dumnezeu trebuie să devină trup pentru a-Și face lucrarea tocmai pentru că omul este din trup și este incapabil să învingă păcatul sau să se dezbrace pe sine de trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat"

Mântuirea omului de către Dumnezeu nu este făcută direct, folosind metoda și identitatea Duhului, deoarece Duhul Său nu poate fi nici atins, nici văzut de către om, și de care omul nici nu se poate apropia. Dacă El ar încerca să-l mântuiască pe om, în mod direct, folosind metoda Duhului, omul ar fi incapabil să primească mântuirea Lui. Dacă Dumnezeu nu ar îmbrăca forma exterioară a unui om creat, nu ar exista nicio cale ca omul să primească această mântuire. Căci omul nu are cum să se apropie de El, la fel cum nimeni nu a putut să se apropie de norul lui Iahve. Numai devenind o ființă umană creată, adică, doar prin punerea cuvântului Său în corpul trupesc ce urmează El să devină, poate El să lucreze personal cuvântul în

toți cei care Îl urmează. Doar atunci poate omul, personal, să-I vadă și să-I audă cuvântul și, mai mult, să intre în stăpânirea cuvântului Său și, astfel, să ajungă să fie pe deplin mântuit. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, niciun om în carne și oase nu ar fi fost capabil să primească o mântuire atât de mare și nici măcar o singură persoană nu ar fi fost mântuită. Dacă Duhul lui Dumnezeu ar lucra direct în mijlocul omenirii, întreaga umanitate ar fi lovită sau, altfel, fără nicio cale de a intra în contact cu Dumnezeu, ar fi complet luată în captivitate de Satana. Prima întrupare a fost pentru a răscumpăra omul din păcat, de a-l răscumpăra cu ajutorul trupului material al lui Isus, adică, El l-a mântuit pe om de pe cruce, dar corupta fire satanică tot a rămas în om. A doua întrupare nu mai este pentru a sluji ca o jertfă de păcat, ci, mai degrabă, pentru a mântui pe deplin pe cei care au fost răscumpărați din păcat. Acest lucru este făcut astfel încât cei care au fost iertați să poată fi eliberați de păcatele lor și făcuți pe deplin neprihăniți și, prin dobândirea unei firi schimbate, să se elibereze de influența întunericului Satanei și să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar în acest fel omul poate fi pe deplin sfânt. […] Doar întrupându-Se poate Dumnezeu să trăiască alături de om, să experimenteze suferința lumii și să trăiască într-un trup material normal. Doar în acest fel El poate să le dea oamenilor calea concretă de care ei, ca ființe create, au nevoie. Prin întruparea lui Dumnezeu omul primește mântuirea deplină de la Dumnezeu, și nu direct din Cer, ca răspuns la rugăciunile sale. Omul este din carne și sânge, nu are cum să vadă Duhul lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să se apropie de Duhul Său, așadar, el poate intra în contact doar cu întruparea lui Dumnezeu. Doar cu ajutorul acestuia omul este capabil să înțeleagă toate căile și toate adevărurile și să primească mântuirea deplină. A doua întrupare va fi suficientă pentru a înlătura păcatele omului și pentru a-l purifica pe deplin. Prin urmare, cu a doua întrupare, întreaga lucrare a lui

Dumnezeu în trup va fi finalizată, iar semnificația întrupării lui Dumnezeu va fi făcută completă. După aceea, lucrarea lui Dumnezeu în trup va fi ajuns în întregime la sfârșit. După a doua întrupare, El nu va deveni trup, a treia oară, pentru lucrarea Sa. Căci întreaga Sa gestionare va fi ajuns la sfârșit. Întruparea zilelor de pe urmă va fi câștigat pe deplin poporul Său ales, iar umanitatea din zilele de pe urmă va fi fost, în totalitate, clasificată după fel. El nu va mai face lucrarea de mântuire și nici nu Se va întoarce la trup pentru a îndeplini orice altă lucrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Singurul motiv pentru care Dumnezeul întrupat a venit în trup este datorită nevoilor omului corupt. Este datorită nevoilor omului, nu ale lui Dumnezeu, iar toate jertfele și suferințele Lui sunt de dragul omenirii și nu în folosul lui Dumnezeu Însuși. Nu există argumente pro și contra sau recompense pentru Dumnezeu; El nu va culege vreo recoltă viitoare, ci pe aceea care I-a fost datorată Lui la început. Tot ceea ce face și sacrifică El pentru omenire nu este astfel încât El să poată câștiga mari recompense, ci strict de dragul omenirii. Deși lucrarea lui Dumnezeu în trup implică multe piedici de neimaginat, efectele pe care ea le atinge în cele din urmă le depășesc cu mult pe cele ale lucrării făcute direct de către Duh. Lucrarea trupului implică multe greutăți, iar trupul nu poate avea aceeași identitate mare ca și Duhul, El nu poate să împlinească aceleași fapte supranaturale ca Duhul, cu atât mai puțin poate El să aibă aceeași autoritate ca Duhul. Cu toate acestea, substanța lucrării făcute de acest trup obișnuit este mult superioară celei a lucrării făcute direct de către Duh, iar acest trup Însuși este răspunsul la nevoile întregii omeniri. Pentru aceia ce urmează a fi mântuiți, valoarea de utilizare a Duhului este cu mult inferioară celei a trupului: lucrarea Duhului este capabilă să acopere întregul univers, de-a curmezișul tuturor munților, râurilor, lacurilor și oceanelor, totuși, lucrarea

trupului este legată mai eficient de fiecare persoană cu care El intră în contact. Mai mult, trupul lui Dumnezeu cu formă tangibilă poate fi mai bine înțeles și demn de încrederea omului și poate aprofunda mai departe cunoașterea omului despre Dumnezeu și poate lăsa asupra omului o impresie mai profundă a faptelor practice ale lui Dumnezeu. Lucrarea Duhului este învăluită în mister; este dificil de anticipat pentru ființele muritoare și chiar mai greu pentru ele s-o vadă și, astfel, ele se pot baza doar pe închipuiri goale. Lucrarea trupului este, totuși, normală, practică și posedată de înțelepciune bogată și este un fapt care poate fi văzut de ochiul fizic al omului; omul poate experimenta personal înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu și nu are deloc nevoie să-și folosească imaginația lui generoasă. Aceasta este precizia și valoarea practică a lucrării lui Dumnezeu în trup. Duhul poate doar face lucruri care sunt nevăzute pentru om și dificil pentru el de imaginat, de exemplu: luminarea Duhului, mișcarea Duhului și îndrumarea Duhului. Dar pentru omul care are minte, acestea nu oferă niciun înțeles clar. Ele furnizează doar o mișcare sau un înțeles larg și nu pot da o îndrumare prin cuvinte. Lucrarea lui Dumnezeu în trup este, totuși, foarte diferită: implică îndrumare precisă a cuvintelor, are intenții clare și obiective clar cerute. Și, astfel, omul nu are nevoie să caute împrejur sau să-și folosească imaginația, cu atât mai puțin să facă presupuneri. Aceasta este claritatea lucrării în trup și marea ei diferență față de lucrarea Duhului. Lucrarea Duhului este potrivită doar pentru o rază limitată și nu poate înlocui lucrarea trupului. Lucrarea trupului dă omului scopuri mult mai precise și necesare și o cunoaștere mult mai practică și mai valoroasă decât lucrarea Duhului. Lucrarea care este de cea mai mare valoare pentru omul corupt este aceea care oferă cuvinte exacte, scopuri clare de urmărit și care poate fi văzută și atinsă. Doar lucrarea realistă și îndrumarea în timp util sunt potrivite gusturilor omului și doar lucrarea practică poate salva omul

de firea sa coruptă și depravată. Acest lucru poate fi realizat doar de către Dumnezeul întrupat; doar Dumnezeul întrupat poate salva omul de firea sa anterioară coruptă și depravată. Deși Duhul este substanța inerentă a lui Dumnezeu, o astfel de lucrare poate fi făcută doar de către trupul Său. Dacă Duhul ar lucra cu o singură mână, atunci nu ar fi posibil ca lucrarea Lui să fie eficientă – acesta este un adevăr simplu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat"

Deși trupul întrupat al lui Dumnezeu este departe de a se potrivi cu identitatea și poziția lui Dumnezeu și îi pare omului că este nepotrivit cu statutul Său actual, acest trup, care nu posedă adevărata imagine a lui Dumnezeu sau adevărata identitate a lui Dumnezeu, poate face lucrarea pe care Duhul lui Dumnezeu nu o poate face în mod direct. Astfel este semnificația și valoarea practică a întrupării lui Dumnezeu și această semnificație și valoare este cea pe care omul este incapabil să o aprecieze și să o recunoască. Deși toți oamenii privesc în sus către Duhul lui Dumnezeu și privesc în jos la trupul Lui, indiferent de modul în care ei văd sau gândesc, semnificația și valoarea reală a trupului le depășesc cu mult pe cele ale Duhului. Desigur că aceasta este doar cu privire la omenirea coruptă. Pentru oricine care caută adevărul și râvnește după arătarea lui Dumnezeu, lucrarea Duhului poate doar să furnizeze mișcare sau inspirație și o senzație a extraordinarului că această lucrare e inexplicabilă și de neimaginat și o senzație că este măreață, transcendentă și admirabilă, dar, de asemenea, de neatins și de neobținut pentru toți. Omul și Duhul lui Dumnezeu se pot doar considera unul pe celălalt de departe, de parcă ar exista o distanță mare între ei și nu pot fi niciodată asemănători, ca și cum omul și Dumnezeu ar fi separați de o diviziune invizibilă. De fapt, aceasta este o iluzie dată omului de către Duh, deoarece Duhul și omul nu sunt de

același fel și nu vor coexista niciodată în aceeași lume și pentru că Duhul nu posedă nimic de la om. Deci, omul nu are nevoie de Duh, pentru că Duhul nu poate face în mod direct lucrarea cea mai necesară omului. Lucrarea trupului îi oferă omului obiective practice de urmărit, cuvinte clare și un sentiment că El este practic și normal, că El este umil și obișnuit. Deși omul se poate teme de El, pentru majoritatea oamenilor este ușor de relaționat cu El: omul Îi poate vedea fața și auzi vocea și nu trebuie să se uite la El de departe. Acest trup apare accesibil omului, nu îndepărtat sau de neînțeles, ci vizibil și tangibil, căci acest trup este în aceeași lume ca și omul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat"

Pentru că cel care este judecat este omul, omul care este din trup și a fost corupt și nu este duhul Satanei cel care este judecat în mod direct, lucrarea judecății, prin urmare, nu se desfășoară în tărâmul spiritual, ci printre oameni. Nimeni nu este mai potrivit și mai calificat decât Dumnezeu în trup pentru lucrarea de a judeca corupția din trupul omului. Dacă judecata ar fi desfășurată direct de către Duhul lui Dumnezeu, atunci ea nu ar fi atotcuprinzătoare. În plus, o astfel de lucrare ar fi dificil de acceptat pentru om, pentru că Duhul nu poate să vină față în față cu omul și, din acest motiv, efectele nu ar fi imediate, cu atât mai puțin ar fi putut omul să vadă mai clar firea de neofensat a lui Dumnezeu. Satana poate fi înfrânt în totalitate doar dacă Dumnezeu în trup judecă corupția omenirii. Fiind la fel ca omul posedat de umanitate normală, Dumnezeu în trup poate judeca direct nedreptatea omului; acesta este semnul sfințeniei Sale înnăscute și al caracterului Său extraordinar. Doar Dumnezeu este calificat să și Se află în poziția de a judeca omul, pentru că El este înzestrat cu adevăr și dreptate, și astfel El poate să judece omul. Cei care sunt fără adevăr și dreptate nu sunt demni să-i judece pe alții. Dacă această lucrare ar fi făcută de Duhul lui

Dumnezeu, atunci nu ar însemna o victorie asupra Satanei. Duhul este în mod inerent mai înalt decât ființele muritoare, iar Duhul lui Dumnezeu este în mod inerent sfânt și triumfător asupra trupului. Dacă Duhul ar fi făcut această lucrare direct, El nu ar fi putut să judece toată răzvrătirea omului și nu ar putea dezvălui toată nedreptatea omului. Căci lucrarea de judecată se realizează, de asemenea, prin noțiunile omului despre Dumnezeu, și omul nu a avut niciodată noțiuni despre Duh și, astfel, Duhul este incapabil să dezvăluie mai bine nedreptatea omului, cu atât mai puțin să dezvăluie complet o astfel de nedreptate. Dumnezeul întrupat este dușmanul tuturor celor care nu Îl cunosc. Prin judecarea noțiunilor omului și a opoziției față de El, El face cunoscută toată răzvrătirea omenirii. Efectele lucrării Sale în trup sunt mai evidente decât cele ale lucrării Duhului. Și astfel, judecata întregii omeniri nu este desfășurată direct de către Duh, ci este lucrarea Dumnezeului întrupat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Cel mai bun lucru despre lucrarea Sa în trup este că El poate lăsa cuvintele și îndemnurile exacte și intențiile Sale precise pentru omenire celor care Îi urmează Lui, astfel încât, după aceea, urmașii Săi pot transmite cu mai multă precizie și mai concret toată lucrarea Sa în trup și intențiile Sale pentru întreaga omenire celor care acceptă această cale. Doar lucrarea lui Dumnezeu în trup printre oameni împlinește cu adevărat faptul că Dumnezeu există și trăiește împreună cu omul. Doar această lucrare îndeplinește dorința omului de a privi fața lui Dumnezeu, de a fi martor la lucrarea lui Dumnezeu și de a auzi cuvântul personal al lui Dumnezeu. Dumnezeul întrupat pune capăt epocii când doar spatele lui Iahve i-a apărut omenirii și, de asemenea, El încheie epoca credinței omenirii în Dumnezeul nedeslușit. În special, lucrarea ultimului Dumnezeu întrupat aduce întreaga

omenire într-o epocă mai realistă, mai practică și mai frumoasă. El nu doar încheie epoca legii și a regulilor, ci, mai important, El dezvăluie omenirii un Dumnezeu care este practic și obișnuit, care este drept și sfânt, care descuie lucrarea planului de gestionare (planului mântuirii) și care demonstrează misterele și destinația omenirii, care a creat omenirea și pune capăt lucrării de gestionare și care a rămas ascuns timp de mii de ani. El aduce epoca nedeslușirii la un sfârșit complet, El încheie epoca în care întreaga omenire dorea să caute fața lui Dumnezeu, dar nu putea, El sfârșește epoca în care întreaga omenire a slujit Satanei și conduce întreaga omenire, până la capăt, într-o epocă complet nouă. Toate acestea sunt rezultatul lucrării lui Dumnezeu în trup în locul Duhului lui Dumnezeu. Când Dumnezeu lucrează în trupul Lui, cei care Îl urmează nu mai caută și nu orbecăie după acele lucruri care par atât să existe, cât și să nu existe și încetează să ghicească intențiile Dumnezeului nedeslușit. Când Dumnezeu Își răspândește lucrarea în trup, cei care Îl urmează vor transfera lucrarea pe care El a făcut-o în trup tuturor religiilor și confesiunilor și vor comunica toate cuvintele Lui urechilor întregii omeniri. Tot ceea ce este auzit de către cei care primesc Evanghelia Sa vor fi faptele lucrării Lui, vor fi lucruri văzute și auzite personal de către om și vor fi fapte și nu zvonuri. Aceste fapte sunt dovada cu care El răspândește lucrarea și sunt, de asemenea, instrumentele pe care El le folosește pentru a răspândi lucrarea. Fără existența faptelor, Evanghelia Sa nu s-ar răspândi în toate țările și în toate locurile; fără fapte, ci doar cu închipuirile omului, El nu ar fi niciodată capabil să facă lucrarea de cucerire a întregului univers. Duhul este intangibil pentru om și nevăzut omului, iar lucrarea Duhului nu este capabilă să lase nicio altă dovadă sau fapte despre lucrarea lui Dumnezeu pentru om. Omul nu va vedea niciodată adevărata față a lui Dumnezeu, va crede mereu într-un Dumnezeu nedeslușit care nu există. Omul nu va vedea

niciodată fața lui Dumnezeu, nici nu va auzi vreodată cuvinte rostite personal de către Dumnezeu. Închipuirile omului sunt, la urma urmei, goale, și nu pot înlocui chipul adevărat al lui Dumnezeu; firea inerentă a lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu Însuși nu pot fi întruchipate de om. Dumnezeul invizibil din cer și lucrarea Sa pot fi aduse pe pământ doar de Dumnezeu întrupat care înfăptuiește personal lucrarea Sa printre oameni. Acesta este modul ideal în care Dumnezeu să apară omului, în care omul Îl vede pe Dumnezeu și vine să cunoască adevărata față a lui Dumnezeu și acest lucru nu poate fi realizat de un Dumnezeu neîntrupat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

De data aceasta, Dumnezeu vine să săvârșească lucrarea nu într-un trup spiritual, ci într-un trup foarte obișnuit. În plus, nu numai că este trupul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, este și trupul prin care Se întoarce Dumnezeu întrupat. Este un trup foarte obișnuit. Nu poți vedea nimic care să-L facă să Se evidențieze dintre alții, dar poți câștiga de la El adevăruri de care nu s-a mai auzit înainte. Acest trup nesemnificativ este ceea ce întruchipează toate cuvintele adevărului de la Dumnezeu, săvârșește lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și exprimă întreaga Lui fire ca omul să ajungă să o înțeleagă. Nu îți dorești foarte mult să Îl vezi pe Dumnezeu în ceruri? Nu îți dorești foarte mult să Îl înțelegi pe Dumnezeu din ceruri? Nu îți dorești foarte mult să vezi destinația omenirii? El îți va spune toate aceste secrete – secrete pe care niciun alt om nu a putut să ți le spună și El îți va spune și adevărurile pe care nu le înțelegi. El este poarta ta către Împărăție și ghidul tău către epoca nouă. Un astfel de trup obișnuit deține multe mistere de nepătruns. Faptele Sale pot fi enigmatice pentru tine, dar întregul obiectiv al lucrării pe care o face este suficient pentru a-ți permite să vezi că El nu este, așa cum cred oamenii, doar un simplu trup.

Deoarece El reprezintă intențiile lui Dumnezeu și grija arătată de El omenirii în zilele de pe urmă. Deși nu-I poți auzi cuvintele, care par să zguduie cerul și pământul, deși nu poți să Îi vezi ochii ca niște flăcări de foc și deși nu poți primi disciplina toiagului Lui de fier, totuși poți să auzi din cuvintele Lui că Dumnezeu este mânios și să știi că Dumnezeu arată compasiune omenirii; poți vedea firea Lui dreaptă și înțelepciunea Lui și, mai mult decât atât, îți poți da seama de grija lui Dumnezeu pentru întreaga omenire. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este pentru a-i permite omului să Îl vadă pe Dumnezeu din ceruri trăind printre oameni pe pământ și pentru a-i permite omului să Îl cunoască, să I se supună, să se teamă de El și să Îl iubească. De aceea, El S-a întrupat pentru a doua oară. Deși ceea ce vede omul în această zi este un Dumnezeu asemenea omului, un Dumnezeu cu un nas și doi ochi, un Dumnezeu obișnuit, în cele din urmă, El vă va arăta că dacă acest om n-ar exista, cerul și pământul ar trece printr-o schimbare teribilă; dacă acest om n-ar exista, cerurile s-ar tulbura, pământul s-ar cufunda în haos, iar toată omenirea ar trăi în mijlocul foametei și a ciumei. El vă va arăta că dacă Dumnezeu întrupat nu ar fi venit să vă mântuiască în zilele de pe urmă, atunci Dumnezeu ar fi distrus de mult timp omenirea întreagă în iad; dacă acest trup nu ar fi existat, atunci ați fi veșnic conducători ai păcătoșilor și ați fi cadavre pentru totdeauna. Trebuie să știți că dacă acest trup n-ar fi existat, toată omenirea s-ar confrunta cu o calamitate inevitabilă și i-ar fi imposibil să scape de pedeapsa mult mai aspră pe care Dumnezeu o aplică omenirii în zilele de pe urmă. Dacă acest trup obișnuit nu s-ar fi născut, ați fi cu toții într-o stare în care implorați pentru viața voastră fără să fiți capabili să trăiți sau să vă rugați pentru moartea voastră, fără să puteți muri; dacă acest trup nu ar fi existat, atunci nu ați putea să câștigați adevărul și să veniți înaintea tronului lui Dumnezeu astăzi, ci, mai degrabă, ați fi pedepsiți de Dumnezeu din

cauza păcatelor voastre cumplite. Știați că dacă n-ar fi fost reîntruparea lui Dumnezeu, nimeni nu ar avea o șansă la mântuire; și dacă nu ar fi existat venirea acestui trup, Dumnezeu ar fi încheiat de mult epoca veche? Dat fiind acest fapt, mai sunteți capabili să respingeți a doua întrupare a lui Dumnezeu? Din moment ce puteți trage multe foloase de pe urma acestui om obișnuit, de ce nu L-ați accepta cu dragă inimă?

[…]

Toată lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este făcută prin intermediul acestui om obișnuit. El îți va oferi totul ție și, mai mult, El va putea decide totul în legătură cu tine. Poate un asemenea om să fie așa cum credeți voi că e: un om atât de simplu încât să nu fie demn de a fi menționat? Nu este adevărul Lui suficient pentru a vă convinge în totalitate? Mărturia faptelor Lui nu este suficientă pentru a vă convinge în totalitate? Sau calea pe care El o aduce nu este vrednică să fie urmată? La urma urmelor, ce vă determină să-L urâți, să-L alungați și să-L evitați? Acest om este Cel care exprimă adevărul, acest om este Cel care furnizează adevărul și acest om este Cel care vă oferă o cale pe care să o urmați. Este oare posibil ca voi încă să nu fiți capabili să găsiți urmele lucrării lui Dumnezeu în aceste adevăruri? Fără lucrarea lui Isus, omenirea nu ar fi putut să coboare de pe cruce, iar fără întruparea de astăzi, cei care au coborât de pe cruce nu ar putea să câştige niciodată aprobarea lui Dumnezeu sau să intre în epoca nouă. Fără venirea acestui om obișnuit, voi nu ați fi avut niciodată ocazia de a vedea adevăratul chip al lui Dumnezeu și nici nu ați fi fost calificați să o faceți, pentru că voi sunteți toți obiecte care ar fi trebuit să fie distruse cu mult timp în urmă. Datorită celei de-a doua întrupări ale lui Dumnezeu, El v-a iertat și v-a arătat milă. Cu toate acestea, cuvintele pe care trebuie să vi le transmit în final sunt tot acestea: acest om

obișnuit, care este întruparea lui Dumnezeu, este de o importanță vitală pentru voi. Acesta este lucrul minunat pe care Dumnezeu l-a săvârșit deja în rândul oamenilor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor”

Fragmente din filme similare

Cum i Se va arăta Domnul omului când vine din nou?

Cum coboară Mântuitorul să mântuiască omenirea în zilele de pe urmă

Mărturii similare bazate pe experiențe

Am întâmpinat întoarcerea Domnului!

Predici similare

De ce Dumnezeu vine întrupat în zilele de pe urmă, și nu sub formă de Duh?

Imnuri similare

Doar Dumnezeu întrupat poate mântui complet omul

Doar Dumnezeu întrupat poate mântui omenirea

Dumnezeu S-a întrupat pentru a lucra din cauza nevoii omului

3. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Atunci când Domnul Se va întoarce, El le va schimba oamenilor instantaneu forma și îi va face sfinți”

Deoarece Pavel a spus în Biblie: „Într-o clipă, într-o clipire din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Căci trâmbița va suna, iar cei morți vor fi înviați ca nemuritori, și noi vom fi schimbați” (1 Corintieni 15:52), cei din lumea religioasă cred că, atunci când va veni Dumnezeu, El le va schimba instantaneu forma, îi va face sfinți și îi va răpi direct în Împărăția Cerurilor.

Cuvinte din Biblie

„Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar acela care face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri” (Matei 7:21).

„Dacă noi păcătuim în mod intenționat, după ce ni s-a făcut cunoscut adevărul, nu mai este nici o jertfă pentru păcat” (Evrei 10:26).

„În Împărăția Cerurilor se dă buzna și cei năvalnici pun mâna pe ea” (Matei 11:12).

„Ferice de cei ce-și spală hainele, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să poată intra pe porți în cetate!” (Apocalipsa 22:14).

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină” (Ioan 16:12-13).

„Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău! […] Sfințește-i prin adevăr! Cuvântul Tău este adevărul. […] Eu Însumi M-am sfințit pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr” (Ioan 17:15-19).

„Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă” (Ioan 12:48).

„Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4:17).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. […] Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Știi doar că Isus va coborî în zilele de pe urmă, dar cum va coborî El mai exact? Un păcătos ca tine, care tocmai a fost răscumpărat și nu a fost schimbat sau desăvârșit de Dumnezeu, poți să te conformezi intențiilor lui Dumnezeu? Căci tu, care ești încă cu sinele tău vechi, este adevărat că ai fost mântuit de Isus și că nu ești socotit ca păcătos datorită mântuirii lui Dumnezeu, dar aceasta nu dovedește că nu ești păcătos și lipsit de puritate. Cum poți fi sfânt dacă nu ai fost schimbat? Înăuntrul tău, ești împovărat de necurățenie, egoism și răutate, dar, totuși, vrei să cobori cu Isus – ai vrea tu să fii așa de norocos! Ai pierdut un pas în credința ta în Dumnezeu: ai fost doar răscumpărat, dar nu ai fost schimbat. Pentru ca tu să te conformezi intențiilor lui Dumnezeu, Dumnezeu trebuie să facă personal lucrarea de a te schimba și curăța; dacă ești doar răscumpărat, vei fi incapabil să atingi sfințenia. În acest fel, nu vei fi calificat să te împărtășești din binecuvântările lui Dumnezeu, pentru că ai pierdut un pas în lucrarea lui Dumnezeu de a gestiona omul, care este pasul-cheie al schimbării și perfecționării. Și astfel, tu, un păcătos care tocmai a fost răscumpărat, ești incapabil să primești direct moștenirea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate”

În lucrarea din zilele de pe urmă, cuvântul este mai măreț decât manifestarea semnelor și minunilor, iar autoritatea cuvântului o depășește pe aceea a semnelor și minunilor. Cuvântul expune întreaga fire coruptă îngropată adânc în inima omului. Tu nu ai cum să o recunoști pe cont propriu. Când îți va fi dezvăluită înaintea ta prin cuvânt, tu, în mod firesc, vei veni să o descoperi; nu vei fi capabil să o negi și vei fi pe deplin convins. Nu este aceasta autoritatea cuvântului? Acesta este rezultatul obținut prin lucrarea cuvântului astăzi. Prin urmare, nu prin vindecarea bolii și alungarea demonilor poate omul fi pe deplin mântuit de păcatele sale și nici prin manifestarea semnelor și minunilor nu poate fi făcut complet întru

totul. Autoritatea de a vindeca boala și de a alunga demoni îi dă doar har omului, dar trupul omului încă îi aparține Satanei, iar corupta fire satanică rămâne încă în interiorul omului. Cu alte cuvinte, ceea ce nu a fost curățat aparține încă păcatului și întinării. Doar după ce a fost curățat prin intermediul cuvântului, poate fi omul câștigat de Dumnezeu și poate deveni sfânt. Când demonii au fost alungați din om, iar el a fost răscumpărat, aceasta a însemnat doar faptul că a fost smuls din mâinile Satanei și s-a întors la Dumnezeu. Totuși, fără a fi curățat sau schimbat de către Dumnezeu, el rămâne un om corupt. Întinarea, opoziția și răzvrătirea încă există în om; omul s-a întors la Dumnezeu doar prin răscumpărarea de către El, dar el nu-L cunoaște câtuși de puțin pe Dumnezeu și este încă în stare să I se împotrivească și să-L trădeze. Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și

a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este o lucrare practică. În timpul epocii lui Isus, El nu a venit să-l desăvârșească pe om, ci să-l răscumpere pe om, așa că a arătat câteva minuni pentru a-i face pe oameni să-L urmeze. Căci El a venit, în primul rând, pentru a finaliza lucrarea răstignirii, iar arătarea de semne n-a făcut parte din lucrarea slujirii Lui. Astfel de semne și de minuni au fost o lucrare săvârșită pentru a face lucrarea Sa să fie eficientă; astfel de semne și de minuni au fost o lucrare în plus, și nu au reprezentat lucrarea întregii epoci. În timpul Epocii Legii Vechiului Testament, Dumnezeu a arătat și unele semne și minuni – dar lucrarea pe care o face Dumnezeu astăzi este o lucrare practică și cu siguranță nu mai arată semne și minuni acum. Dacă El ar arăta semne și minuni, lucrarea Lui practică ar fi aruncată în dezordine și El nu ar mai putea să facă nicio altă lucrare. Dacă Dumnezeu ar fi spus să fie folosit cuvântul pentru a-l desăvârși pe om, dar ar fi arătat, de asemenea, semne și minuni, atunci s-ar fi putut clarifica dacă omul crede sau nu în El? Așadar, Dumnezeu nu face astfel de lucruri. Există prea multă religie în om; Dumnezeu a venit în zilele de pe urmă pentru a alunga toate noțiunile religioase și lucrurile supranaturale din om și pentru a-l face pe om să cunoască realitatea lui Dumnezeu. El a venit pentru a șterge o imagine a lui Dumnezeu care este abstractă și fantezistă – o imagine a unui Dumnezeu care, cu alte cuvinte, nu există deloc. Și acum, singurul lucru care este de neprețuit este ca tu să ai o cunoaștere a realității! Adevărul depășește tot. Cât de mult adevăr deții astăzi? Tot ceea ce arată semne și minuni este

Dumnezeu? Spiritele rele pot, de asemenea, să arate semne și minuni; sunt ele toate Dumnezeu? În credința sa în Dumnezeu, ceea ce caută omul este adevărul și ceea ce el urmărește este viața, mai degrabă decât semne și minuni. Acesta ar trebui să fie scopul tuturor celor care cred în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu"

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să I se supună lui Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl disprețuiesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine intențiile lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și

rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Dumnezeu face lucrarea de judecată și mustrare în așa fel încât omul să poată să Îl cunoască, și pentru mărturisirea Lui. Fără judecata Lui asupra firii stricate a omului, omul nu ar putea cunoaște firea Sa cea dreaptă, care nu îngăduie nicio ofensă, și nici nu ar putea omul să-și transforme vechea lui cunoaștere despre Dumnezeu într-una nouă. Pentru mărturisirea Sa și pentru gestionarea Sa, El Își face publică totalitatea, îngăduindu-i astfel omului, prin arătarea Lui publică, să atingă cunoașterea lui Dumnezeu, să-și schimbe firea, și să fie martor răsunător pentru Dumnezeu. Schimbarea firii omului se îndeplinește prin diferite tipuri de lucrări ale lui Dumnezeu; fără astfel de schimbări în firea omului, omul nu ar fi în stare să fie martor pentru Dumnezeu și nu s-ar putea conforma voii lui Dumnezeu. Schimbările din firea omului semnifică faptul că omul s-a eliberat din robia Satanei și de influența întunericului și că a devenit, cu adevărat, un model și un specimen al lucrării lui Dumnezeu, un martor al lui Dumnezeu și cineva care se conformează voii lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeul întrupat a venit să-Și facă lucrarea pe pământ și cere ca omul să capete cunoaștere despre El, supunere față de El, să fie mărturie pentru El, să Îi cunoască lucrarea concretă și firească, să se supună tuturor cuvintelor și lucrării Sale, care nu sunt potrivite cu noțiunile omului, și să fie martor pentru toată lucrarea pe care o săvârșește El ca să-l mântuiască pe om, cât și pentru toate faptele pe care le face El pentru a-l cuceri pe om. Cei care sunt martori pentru

Dumnezeu trebuie să aibă cunoaștere despre Dumnezeu; numai acest fel de mărturie este adevărată și practică și numai acest fel de mărturie îl poate face de rușine pe Satana. Dumnezeu îi folosește pe cei care au ajuns să-L cunoască trecând prin judecata, mustrarea și emondarea Sa, pentru a fi martori pentru El. El îi folosește pe cei care au fost stricați de Satana ca să fie martori pentru El și la fel îi folosește și pe cei a căror fire s-a schimbat și care au dobândit astfel binecuvântările Sale, pentru a fi martori pentru El. El nu are nevoie ca omul să-L slăvească numai cu gura, și nici nu Îi trebuie laudele și mărturia celor din tagma Satanei, care nu au fost mântuiți de El. Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt potriviți să fie martori pentru El și numai cei a căror fire s-a schimbat sunt potriviți să fie martori pentru El. Dumnezeu nu îi va îngădui omului să-I facă numele de rușine în mod voit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

Ar trebui să fiți capabili să vedeți intențiile lui Dumnezeu și ar trebui să vedeți că lucrarea lui Dumnezeu nu este la fel de simplă precum crearea cerului și a pământului și a tuturor lucrurilor. Asta deoarece lucrarea de azi este transformarea celor care au fost corupți, care sunt extrem de amorțiți, este de a-i purifica pe cei care au fost creați, însă procesați de Satana. Nu este de a-i crea pe Adam sau pe Eva, cu atât mai puțin a crea lumina sau a crea fiecare plantă și animal. Dumnezeu face pure lucrurile care au fost corupte de Satana și apoi le câștigă din nou; ele devin lucruri ce Îi aparțin Lui și devin slava Lui. Acest lucru nu e cum își închipuie omul, nu e la fel de simplu precum crearea cerului și a pământului și a tuturor celor din ele sau precum lucrarea de blestemare a Satanei în groapa fără fund; mai degrabă, este lucrarea de a transforma omul, preschimbând lucrurile care sunt negative și nu Îi aparțin Lui, în lucruri care sunt pozitive și care Îi

aparțin. Aceasta este adevărul din spatele acestei etape a lucrării lui Dumnezeu. Trebuie să înțelegeți asta și să evitați să simplificați excesiv chestiunile. Lucrarea lui Dumnezeu este diferită de orice lucrare obișnuită. Minunăția și înțelepciunea sa nu pot fi concepute de mintea omului. Dumnezeu nu creează toate lucrurile în timpul acestei etape a lucrării, dar nici nu le distruge. În schimb, El transformă toate lucrurile pe care le-a creat și purifică toate lucrurile care au fost pângărite de Satana. Și astfel, Dumnezeu pornește un mare proiect, care este întreaga semnificație a lucrării lui Dumnezeu. Vezi în aceste cuvinte că lucrarea lui Dumnezeu e cu adevărat atât de simplă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”

Fragmente din filme similare

Când Se va întoarce Domnul, ne vom schimba instantaneu forma și vom fi răpiți în Împărăția cerurilor?

Cum purifică Dumnezeu firea coruptă a omului?

Imnuri similare

Povestea lăuntrică a lucrării lui Dumnezeu din zilele de pe urmă

Judecata prin cuvânt reprezintă mai bine autoritatea lui Dumnezeu

Ce se poate face pentru a schimba natura păcătoasă a omului?

4. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Atunci când Domnul Se va întoarce, oamenii vor fi răpiți direct în nori și-L vor întâlni în ceruri”

Pe baza cuvintelor Domnului Isus: „**Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Iar dacă Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi**” (Ioan 14:2-3) și a acestor cuvinte ale lui Pavel din Biblie: „Apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei în nori, ca să-L întâlnim pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi întotdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4:17), membrii lumii religioase cred că, atunci când Se va întoarce Domnul, ei vor fi răpiți direct în nori și-L vor întâlni în ceruri.

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„Căci așa cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului” (Matei 24:27).

„Prin urmare, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!” (Matei 24:44).

„Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!” (Apocalipsa 2:7).

„La miezul nopții a răsunat un strigăt: «Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!»” (Matei 25:6).

„Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20).

„Iată deci cum trebuie să vă rugați: «Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău, vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ!»” (Matei 6:9-10).

„Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va veni să locuiască împreună cu ei, iar ei vor fi poporul Lui. Și Dumnezeu Însuși va fi cu ei (și va fi Dumnezeul lor)” (Apocalipsa 21:3).

„Împărățiile acestei lumi au devenit împărățiile Domnului nostru și ale Hristosului Său; și El va împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 11:15).

„M-am întors să văd ce glas vorbea cu mine; și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur, iar printre sfeșnice, pe «Cineva Care era ca un fiu al omului». Era îmbrăcat într-o mantie care-I ajungea până la picioare și era încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui” (Apocalipsa 1:12-16).

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină” (Ioan 16:12-13).

„Iar dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec. Căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă” (Ioan 12:47-48).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Când Isus a venit în lumea omului, El a inaugurat Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a inaugurat Epoca Împărăției. Toți cei care sunt în stare să accepte cea de-a doua întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și, mai mult, vor deveni capabili să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Știi doar că Isus va coborî în zilele de pe urmă, dar cum va coborî El mai exact? Un păcătos ca tine, care tocmai a fost răscumpărat și nu a fost schimbat sau desăvârșit de Dumnezeu, poți să te conformezi intențiilor lui Dumnezeu? Căci tu, care ești încă cu sinele tău vechi, este adevărat că ai fost mântuit de Isus și că nu ești socotit ca păcătos datorită mântuirii lui Dumnezeu, dar aceasta nu dovedește că nu ești păcătos și lipsit de puritate. Cum poți fi sfânt dacă nu ai fost schimbat? Înăuntrul tău, ești împovărat de necurățenie, egoism și răutate, dar, totuși, vrei să cobori cu Isus – ai vrea tu

să fii așa de norocos! Ai pierdut un pas în credința ta în Dumnezeu: ai fost doar răscumpărat, dar nu ai fost schimbat. Pentru ca tu să te conformezi intențiilor lui Dumnezeu, Dumnezeu trebuie să facă personal lucrarea de a te schimba și curăța; dacă ești doar răscumpărat, vei fi incapabil să atingi sfințenia. În acest fel, nu vei fi calificat să te împărtășești din binecuvântările lui Dumnezeu, pentru că ai pierdut un pas în lucrarea lui Dumnezeu de a gestiona omul, care este pasul-cheie al schimbării și perfecționării. Și astfel, tu, un păcătos care tocmai a fost răscumpărat, ești incapabil să primești direct moștenirea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate”

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să I se supună lui Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl disprețuiesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui

Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine intențiile lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu. […]

Lucrarea de judecată este lucrarea proprie a lui Dumnezeu, astfel că trebuie săvârșită, evident, de către Dumnezeu Însuși; nu poate fi săvârșită de om în locul Său. Deoarece judecata înseamnă folosirea adevărului pentru a cuceri omenirea, este de necontestat că Dumnezeu Se va arăta tot ca imagine întrupată pentru a săvârși această lucrare printre oameni. Aceasta înseamnă că Hristos al zilelor de pe urmă va folosi adevărul pentru a-i învăța pe oamenii din întreaga lume și a le face cunoscute toate adevărurile. Aceasta este lucrarea de judecată a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu întrupat a venit pe pământ mai ales pentru a rosti cuvinte. Când a venit Isus, El a răspândit Evanghelia Împărăției Cerurilor și a realizat lucrarea răscumpărării răstignirii. El a pus capăt Epocii Legii și a abolit tot ce era vechi. Sosirea lui Isus a încheiat Epoca Legii și a inaugurat Epoca Harului; sosirea lui Dumnezeu întrupat al zilelor de pe urmă a dus finalul Epocii Harului. El a venit în special ca să dea glas cuvintelor Sale, să folosească cuvinte pentru a-l desăvârși pe om, pentru a-l ilumina și lumina pe om și pentru a înlătura locul Dumnezeului

nedeslușit din inima omului. Aceasta nu este etapa lucrării pe care Isus a făcut-o atunci când a venit. Când a venit, Isus a făcut multe minuni, i-a vindecat pe bolnavi și a alungat demoni și a înfăptuit lucrarea răscumpărării răstignirii. Drept urmare, în noțiunile lor, oamenii cred că așa ar trebui să fie Dumnezeu. Pentru că atunci când a venit Isus, El nu a făcut lucrarea de înlăturare a chipului Dumnezeului nedeslușit din inima omului; când a venit, El a fost răstignit, i-a vindecat pe bolnavi și a alungat demoni și a răspândit Evanghelia Împărăției Cerurilor. Într-o anumită privință, întruparea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă înlătură locul ocupat de Dumnezeul nedeslușit în noțiunile omului, astfel încât în inima omului să nu mai existe chipul Dumnezeului nedeslușit. Prin cuvintele și lucrările Sale practice, mișcarea Lui pe tot pământul și lucrarea excepțional de practică și normală pe care o săvârșește printre oameni, El face ca omul să cunoască realitatea lui Dumnezeu și îndepărtează locul Dumnezeului nedeslușit din inima omului. În altă privință, Dumnezeu folosește cuvintele rostite de trupul Lui pentru a-l face pe om complet și a îndeplini toate lucrurile. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu o va îndeplini în zilele de pe urmă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi”

În zilele de pe urmă, când Dumnezeu devine trup, El folosește în mod predominant cuvântul pentru a săvârși toate și pentru a face totul clar. Numai în cuvintele Lui poți vedea ce este El; numai în cuvintele Lui poți vedea că El este Însuși Dumnezeu. Când Dumnezeu întrupat vine pe pământ, El nu face altă lucrare decât să rostească cuvinte – deci nu este nevoie de fapte; cuvintele sunt suficiente. Asta pentru că El a venit în primul rând să săvârșească această lucrare pentru a permite omului să vadă puterea și supremația Sa în cuvintele Lui, pentru a permite omului să vadă în cuvintele Lui cum se ascunde cu umilință pe Sine și să permită omului

să-L cunoască în întregime în cuvintele Lui. Tot ceea ce are și tot ceea ce este El se regăsesc în cuvintele Lui. Înțelepciunea și minunăția Sa sunt în cuvintele Lui. Prin aceasta te face să vezi multele metode prin care Dumnezeu Își rostește cuvintele. Dumnezeu a lucrat atât de mult timp; în cea mai mare parte a fost pentru a-l aproviziona, pentru a-l expune sau pentru a-l emonda pe om. El nu blestemă o persoană cu ușurință, și chiar și atunci când o face, o blestemă prin cuvânt. Și astfel, în această epocă a lui Dumnezeu devenit trup, nu încerca să-L vezi pe Dumnezeu vindecând bolnavii și scoțând demonii din nou și nu mai încerca mereu să cauți semne – nu are niciun rost! Aceste semne nu-l pot desăvârși pe om! Pentru a vorbi clar: astăzi, Însuși Dumnezeul practic al trupului nu acționează; El doar vorbește. Acesta e adevărul! El folosește cuvinte pentru a te desăvârși și folosește cuvinte pentru a te hrăni și a te adăpa. De asemenea, El folosește cuvinte pentru a lucra și cuvinte în locul faptelor pentru a te face să cunoști realitatea Lui. Dacă ești capabil să percepi această manieră a lucrării lui Dumnezeu, atunci este dificil să fii negativ. În loc să te concentrezi asupra lucrurilor negative, ar trebui să te concentrezi doar pe ceea ce este pozitiv – adică, indiferent dacă sunt sau nu îndeplinite cuvintele lui Dumnezeu, sau dacă există sau nu apariția faptelor, Dumnezeu îl face pe om să câștige viață din cuvintele Sale, și acest fapt este cel mai mare dintre toate semnele; și, cu atât mai mult, este un fapt incontestabil. Aceasta este cea mai bună dovadă prin care să-L cunoască pe Dumnezeu și este un semn chiar mai mare decât semnele. Numai aceste cuvinte îl pot desăvârși pe om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

De fapt, când Dumnezeu desăvârșește pe oameni și îi câștigă, El le permite să cunoască faptele Dumnezeului practic; El folosește lucrarea Dumnezeului practic pentru a le arăta oamenilor semnificația reală a

întrupării și că Duhul lui Dumnezeu S-a arătat de fapt înaintea omului. Când oamenii sunt câștigați și desăvârșiți de Dumnezeu, exprimările Dumnezeului practic i-au cucerit; cuvintele Dumnezeului practic i-au schimbat și le-au insuflat viața Lui, umplându-i cu ceea ce El este (fie că este vorba de ceea ce este El, în umanitatea Lui, sau de ceea ce este El în divinitatea Lui), umplându-i cu esența cuvintelor Sale și făcându-i pe oameni să trăiască cuvintele Lui. Când Dumnezeu câștigă oameni, El face acest lucru, în primul rând, prin folosirea cuvintelor și cuvântărilor Dumnezeului practic ca pe o cale de a emonda lipsurile oamenilor și pentru a judeca și a dezvălui firea lor răzvrătită, determinându-i să câștige ceea ce au nevoie și să le arate că Dumnezeu a venit printre oameni. Cel mai important dintre toate, lucrarea făcută de Dumnezeul practic este aceea de a mântui fiecare persoană de influența Satanei, luându-i din tărâmul mizeriei și spulberând firea lor coruptă. Cea mai profundă semnificație a faptului de a fi câștigat de Dumnezeul practic este de a fi capabil să trăiești umanitatea normală cu Dumnezeul practic drept exemplu și model și de a putea practica în conformitate cu cuvintele și cerințele Dumnezeului practic, fără cea mai mică abatere sau îndepărtare, practicând în orice mod spune El și reușind să realizezi ceea ce cere El. În acest fel, vei fi fost câștigat de Dumnezeu. Când ești câștigat de Dumnezeu, nu doar stăpânești lucrarea Duhului Sfânt; în principal, ești în stare să trăiești cerințele Dumnezeului practic. Doar având lucrarea Duhului Sfânt nu înseamnă că ai viață. Esențial este dacă poți să acționezi în conformitate cu cerințele Dumnezeului practic față de tine, care se referă la faptul dacă poți fi câștigat de Dumnezeu. Acestea reprezintă cea mai mare însemnătate a lucrării Dumnezeului practic în trup. Adică, Dumnezeu câștigă un grup de oameni prin faptul că Se arată cu adevărat în trup și este viu și natural, fiind văzut de oameni, făcând de fapt lucrarea Duhului în trup și acționând ca un exemplu pentru oamenii în

trup. Sosirea lui Dumnezeu în trup este în primul rând menită să permită oamenilor să vadă faptele practice ale lui Dumnezeu, să dea o formă trupească Duhului fără formă și să le permită oamenilor să-L vadă și să-L atingă. În felul acesta, cei care sunt făcuți întregi de El Îl vor trăi, vor fi câștigați de El și vor fi în conformitate cu intențiile Lui. Dacă Dumnezeu doar ar fi vorbit în ceruri și n-ar fi venit de fapt pe pământ, atunci oamenii ar fi fost în continuare incapabili să-L cunoască pe Dumnezeu; ei ar fi putut numai să propovăduiască faptele lui Dumnezeu folosind teoria goală și nu ar fi avut cuvintele lui Dumnezeu ca realitate. Dumnezeu a venit pe pământ în primul rând pentru a acționa ca un exemplu și un model pentru cei pe care urmează să îi câștige El; numai astfel oamenii pot să-L cunoască efectiv pe Dumnezeu, să-L atingă pe Dumnezeu și să-L vadă și numai atunci ei pot fi câștigați cu adevărat de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi că Dumnezeul practic este Dumnezeu Însuși”

„A fi adus sus” nu înseamnă a fi adus dintr-un loc jos într-un loc înalt, după cum și-ar putea închipui oamenii; aceasta e o neînțelegere uriașă. „A fi adus sus” se referă la predestinarea și apoi selectarea înfăptuite de Mine. Este îndreptat către toți cei pe care Eu i-am predestinat și i-am ales. Toți cei sunt aduși sus sunt oameni care au dobândit statutul de fii întâi născuți ori de fii, sau care sunt poporul lui Dumnezeu. Acest lucru este cel mai incompatibil cu noțiunile oamenilor. Cei care vor avea o parte în casa Mea în viitor sunt toți aceia care au fost aduși sus dinaintea Mea. Acest lucru este absolut adevărat, pe veci neschimbător și irefutabil. E un contraatac împotriva Satanei. Oricine este predestinat de Mine va fi adus sus dinaintea Mea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 104

Arătarea lui Dumnezeu se referă la venirea Lui pe pământ pentru a-Și face lucrarea în persoană. Cu propria Lui identitate și fire și în modul care Îi este specific, El Se pogoară printre oameni pentru a înfăptui lucrarea de inaugurare a unei epoci și de terminare a unei epoci. Acest gen de arătare nu este o formă de ceremonie. Nu este un semn, o imagine, un miracol sau un fel de viziune măreață și, cu atât mai puțin, nu este un soi de proces religios. Este un fapt real și concret, care poate fi atins și privit de oricine. Acest tip de arătare nu este de dragul de a face lucrurile pe jumătate sau pentru vreun angajament pe termen scurt; în schimb, este pentru o etapă a lucrării din planul Lui de gestionare. Arătarea lui Dumnezeu este întotdeauna plină de înțeles și are mereu o legătură cu planul Lui de gestionare. Ce se numește arătare aici diferă întru totul de tipul de „arătare" în care Dumnezeu îl îndrumă, conduce și luminează pe om. Dumnezeu realizează o etapă din măreața Lui lucrare de fiecare dată când Se dezvăluie. Această lucrare este diferită de cea din orice altă epocă. Ea este de neimaginat pentru om și nu a fost niciodată cunoscută de om. Este o lucrare care începe o nouă epocă și o încheie pe cea veche, fiind o formă de lucrare nouă și îmbunătățită pentru mântuirea omenirii; mai mult, este o lucrare care aduce omenirea în noua epocă. Aceasta este semnificația arătării lui Dumnezeu.

[…] Întrucât căutăm urmele lui Dumnezeu, se cuvine să căutăm intențiile lui Dumnezeu, cuvintele și cuvântările Lui deoarece, oriunde există noi cuvinte rostite de Dumnezeu, acolo este și glasul Lui și, oriunde se află urmele lui Dumnezeu, acolo sunt și faptele Lui. Oriunde este exprimarea lui Dumnezeu, acolo Se arată El și, oriunde Se arată Dumnezeu, acolo există adevărul, calea și viața. În căutarea urmelor lui Dumnezeu, ați ignorat cuvintele „Dumnezeu este adevărul, calea și viața". Prin urmare, mulți oameni, chiar și atunci când primesc adevărul, nu cred că au găsit urmele lui Dumnezeu și cu atât mai puțin recunosc arătarea lui Dumnezeu.

Ce greșeală gravă! Arătarea lui Dumnezeu nu poate fi împăciuită cu noțiunile omului și cu atât mai puțin poate Dumnezeu să Se arate la porunca omului. Dumnezeu Își face propriile alegeri și propriile planuri atunci când Își înfăptuiește lucrarea; mai mult, El are propriile Sale obiective și metode. Indiferent ce lucrare face, El nu are nevoie să discute despre aceasta cu oamenii sau să le ceară sfatul, cu atât mai puțin să anunțe fiecare persoană în parte despre lucrarea Lui. Aceasta este firea lui Dumnezeu, care, de altfel, ar trebui să fie recunoscută de toată lumea. Dacă doriți să fiți martori ai arătării lui Dumnezeu, să urmați pașii Lui, atunci trebuie mai întâi să vă îndepărtați de propriile noțiuni. Nu trebuie să-I ceri lui Dumnezeu să facă tot felul de lucruri, cu atât mai puțin ar trebui să-L constrângi și să-L limitezi la propriile tale noțiuni. În schimb, ar trebui să vă întrebați cum se cuvine să căutați urmele lui Dumnezeu, cum se cuvine să acceptați arătarea Lui și cum se cuvine să vă supuneți noii lucrări a lui Dumnezeu: asta ar trebui să facă omul. Întrucât omul nu este adevărul și nu deține adevărul, el ar trebui să caute, să accepte și să se supună.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”

Dacă oamenii rămân blocați în Epoca Harului, atunci nu vor fi niciodată eliberați de firea lor stricată, și cu atât mai puțin vor cunoaște firea inerentă a lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc mereu în mijlocul unei abundențe de har, dar nu au calea vieții care le permite să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să-L mulțumească, atunci ei nu Îl vor câștiga niciodată cu adevărat în credința lor în El. Acest tip de credință e de-a dreptul deplorabil. După ce vei fi terminat de citit această carte, după ce vei fi trăit fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu întrupat în Epoca Împărăției, vei simți că dorințele pe care le-ai avut ani la rând s-au realizat în sfârșit. Vei simți că doar acum L-ai văzut pe Dumnezeu față în față; doar acum I-ai zărit

înfățișarea, I-ai auzit cuvântările personale, ai apreciat înțelepciunea lucrării Lui și ai simțit cu adevărat cât de practic și atotputernic este El. Vei simți că ai câștigat multe lucruri pe care oamenii din vremurile trecute nici nu le-au văzut, nici nu le-au avut vreodată. În clipa aceea, vei ști clar ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și ce înseamnă să te aliniezi intențiilor lui Dumnezeu. Bineînțeles, dacă te agăți de părerile din trecut și respingi sau negi faptul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, atunci vei rămâne cu mâna goală, fără a obține nimic și, în cele din urmă, vei fi declarat vinovat de a I te împotrivi lui Dumnezeu. Cei care sunt capabili să se supună adevărului și lucrării lui Dumnezeu vor fi revendicați sub numele celui de-al doilea Dumnezeu întrupat – Atotputernicul. Ei vor putea accepta îndrumarea personală a lui Dumnezeu, dobândind adevăruri din ce în ce mai înalte, precum și viață adevărată. Vor vedea viziunea ce nu a fost văzută vreodată de oamenii din trecut: „M-am întors să văd ce glas vorbea cu mine; și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur, iar printre sfeșnice, pe «Cineva Care era ca un fiu al omului». Era îmbrăcat într-o mantie care-I ajungea până la picioare și era încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui” (Apocalipsa 1:12-16). Viziunea aceasta este expresia întregii firi a lui Dumnezeu, iar expresia întregii Sale firi este și expresia lucrării lui Dumnezeu în întruparea Sa prezentă. În torenții mustrărilor și ai judecăților, Fiul Omului Își exprimă firea inerentă prin intermediul cuvântărilor, permițându-le tuturor celor care Îi acceptă pedeapsa și judecata să vadă adevăratul chip al Fiului Omului, care este o descriere fidelă a chipului Fiului Omului văzut de Ioan. (Bineînțeles, toate

acestea vor fi invizibile pentru cei care nu acceptă lucrarea lui Dumnezeu în Epoca Împărăției.) Adevăratul chip al lui Dumnezeu nu poate fi pe deplin descris folosind limbajul omenesc, așa că Dumnezeu folosește mijloace prin care Își exprimă firea inerentă pentru a-i arăta omului adevăratul Său chip. Ceea ce înseamnă că toți cei care au apreciat firea inerentă a Fiului Omului au văzut adevărata față a Fiului Omului, căci Dumnezeu este prea măreț și nu poate fi descris pe deplin folosind limbajul uman. Odată ce omul a experimentat fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu în Epoca Împărăției, atunci va ști adevăratul înțeles al cuvintelor lui Ioan când a vorbit despre Fiul Omului printre sfeșnice: „Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui.” În acea clipă, vei ști fără nicio îndoială că acest trup obișnuit care a spus atât de multe este într-adevăr al doilea Dumnezeu întrupat. Mai mult, vei simți cu adevărat cât ești de binecuvântat și te vei simți cel mai norocos. Ești dornic să primești această binecuvântare?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Dumnezeu a creat oamenii, i-a așezat pe pământ și i-a condus de atunci înainte. Apoi, El i-a mântuit și a servit ca jertfă pentru păcat pentru omenire. În final, El tot trebuie să cucerească omenirea, să mântuiască pe oameni în întregime și să le restituie asemănarea inițială. Aceasta este lucrarea în care S-a angajat El încă de la bun început – de a le reda oamenilor imaginea și asemănarea lor inițială. Dumnezeu Își va întemeia Împărăția și va restitui asemănarea originală a ființelor umane, ceea ce înseamnă că Își va restaura autoritatea pe pământ și în rândul tuturor ființelor create. Omenirea și-a pierdut inima temătoare de Dumnezeu,

precum și funcția cuvenită ființelor create după ce a fost coruptă de Satana, devenind astfel un inamic nesupus lui Dumnezeu. Omenirea a trăit atunci sub puterea Satanei și i-a urmat ordinele; astfel, Dumnezeu nu a avut cum să lucreze printre ființele Sale create și a devenit, cu atât mai mult, incapabil să ajungă să se teamă. Oamenii au fost creați de Dumnezeu și ar trebui să-L slăvească pe Dumnezeu, dar, de fapt, I-au întors spatele și l-au venerat pe Satana în schimb. Satana a devenit idolul din inimile lor. Astfel, Dumnezeu Și-a pierdut locul în inimile lor, cu alte cuvinte, a pierdut semnificația din spatele creării omenirii de către El. Prin urmare, pentru a restabili această semnificație, El trebuie să restabilească asemănarea inițială a omului și să-i scape pe oameni de firile lor corupte. Pentru a-i recupera pe oameni de la Satana, El trebuie să-i salveze de păcat. Doar așa poate Dumnezeu să restabilească treptat asemănarea și funcția inițială a acestora și, în cele din urmă, să-Și restabilească Împărăția. Distrugerea supremă a acelor fii ai răzvrătirii va fi săvârșită, de asemenea, pentru a le permite oamenilor să-L slăvească mai bine pe Dumnezeu și să trăiască mai bine pe pământ. Deoarece Dumnezeu i-a creat pe oameni, El îi va face să-L venereze; deoarece vrea să restabilească funcția inițială a omenirii, o va restabili complet și fără nicio alterare. A-Și restabili autoritatea înseamnă a-i face pe oameni să-L venereze și să I se supună; înseamnă că Dumnezeu îi va face pe oameni să trăiască datorită Lui și îi va face pe dușmanii Săi să piară ca urmare a autorității Sale. Înseamnă că Dumnezeu va face ca fiecare parte din El să persiste printre oameni fără vreo împotrivire din partea nimănui. Împărăția pe care Dumnezeu vrea să o întemeieze este propria Sa împărăție. Omenirea pe care Și-o dorește este una care-L va venera, una care I se va supune pe deplin și care Îi va manifesta gloria. Dacă Dumnezeu nu mântuiește omenirea coruptă, atunci sensul din spatele creării omenirii de către El va fi pierdut; nu va mai avea autoritate în rândul oamenilor, iar

Împărăția Lui nu va mai putea exista pe pământ. Dacă Dumnezeu nu-i va distruge pe acei dușmani care sunt răzvrătiți față de El, nu-Și va putea obține gloria completă, nici nu va putea să-Și întemeieze Împărăția pe pământ. Acestea vor fi semne ale finalizării lucrării Sale și ale marii Sale realizări: de a distruge în totalitate pe aceia dintre oameni care sunt răzvrătiți față de El și de a-i aduce în odihnă pe cei care au fost făcuți compleți. Când oamenii vor fi fost readuși la asemănarea lor originală și când vor putea să-și îndeplinească îndatoririle corespunzătoare, să-și păstreze locurile cuvenite și să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu, Dumnezeu va fi obținut pe pământ un grup de oameni care Îl venerează și, de asemenea, va fi întemeiat pe pământ o Împărăție care Îl venerează. El va avea victorie eternă pe pământ și toți aceia care I se opun vor pieri pentru toată eternitatea. Asta va restabili intenția Sa originală în crearea omenirii; Îi va restaura intenția în crearea tuturor lucrurilor și, de asemenea, Îi va restaura autoritatea pe pământ, printre toate lucrurile și printre dușmanii Săi. Acestea vor fi simbolurile victoriei Sale depline. De atunci înainte, umanitatea va intra în odihnă și va începe o viață care este pe calea cea dreaptă. Dumnezeu, de asemenea, va intra în odihna eternă cu omenirea și va începe o viață eternă împărtășită atât de El Însuși, cât și de oameni. Murdăria și răzvrătirea de pe pământ vor fi dispărut, iar toată tânguirea se va fi risipit și totul din această lume care se opune lui Dumnezeu va fi încetat să existe. Doar Dumnezeu și acei oameni cărora El le-a adus mântuirea vor rămâne; doar creația Lui va rămâne.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Fragmente din filme similare

Împărăția lui Dumnezeu este în ceruri sau pe pământ?

Unde se află locul pe care l-a pregătit Domnul pentru noi?

Predici similare

Ce înseamnă cu adevărat să fim răpiți?

Imnuri similare

Am fost aduși în fața tronului

Cea mai măreață binecuvântare pe care Dumnezeu o dăruiește omului

Simbolurile victoriei lui Dumnezeu

Mulțumiri și laudă Dumnezeului Atotputernic

Toţi oamenii lui Dumnezeu Îl laudă din inimă

5. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Dumnezeul în care crede Biserica lui Dumnezeu Atotputernic este o ființă umană obișnuită”

Pastorii și prezbiterii din lumea religioasă răspândesc zvonul că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic crede într-o ființă umană obișnuită, nu în Dumnezeu.

Cuvinte din Biblie

„Isus i-a răspuns: – De atâta timp sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filip? Cel ce M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl. Cum de spui: «Arată-ni-L pe Tatăl»?! Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun nu le spun de la Mine, ci Tatăl, Care locuiește în Mine, Își face lucrările Lui. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine! Dacă nu, credeți măcar datorită lucrărilor înseși!” (Ioan 14:9-11).

„Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30).

„Căci așa cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație” (Luca 17:24-25).

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul” (Ioan 16:12-13).

„Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!” (Apocalipsa 2:7).

„Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

„Întruparea” este arătarea lui Dumnezeu în trup; Dumnezeu lucrează în rândul omenirii create în chipul trupului. Deci, pentru ca Dumnezeu să fie întrupat, trebuie să fie mai întâi trup, trup cu umanitate normală; aceasta este cea mai importantă condiție prealabilă. De fapt, implicația întrupării lui Dumnezeu este aceea că Dumnezeu trăiește și lucrează în trup, că Dumnezeu în esența Sa devine trup, devine om. Viața și lucrarea Sa întrupate pot fi împărțite în două etape. Prima este viața pe care El o trăiește înainte de a efectua lucrarea Sa de slujire. El trăiește într-o familie de oameni obișnuiți, într-o umanitate absolut normală, supunându-Se moralității normale și legilor vieții umane, cu nevoi umane normale (hrană, îmbrăcăminte, somn, adăpost), slăbiciuni umane normale și emoții umane normale. Cu alte cuvinte, în această primă etapă, El trăiește în umanitate ne-divină, umanitate complet normală, angajându-Se în toate activitățile umane normale. A doua etapă este viața pe care El o trăiește după ce începe să efectueze lucrarea Sa de slujire. El încă trăiește în umanitatea obișnuită cu un înveliș uman normal, nearătând niciun semn exterior al supranaturalului. Cu toate acestea, El trăiește numai de dragul lucrării Sale de slujire și, în acest timp, umanitatea Sa normală există în întregime pentru a sprijini lucrarea normală a divinității Sale, pentru că până atunci umanitatea Sa normală s-a maturizat până la punctul de a putea să efectueze lucrarea Sa de slujire. Deci, a doua etapă a vieții Sale este de a efectua lucrarea Sa de slujire în umanitatea Sa normală, când este o viață atât a umanității normale, cât și a divinității complete. Motivul pentru care, în timpul primei etape a vieții Sale, El trăiește în umanitate complet obișnuită este faptul că

umanitatea Lui nu este încă în stare capabilă să mențină întreaga lucrare divină, nu este încă matură; numai după ce umanitatea Lui se maturizează, devine capabilă să poarte pe umeri lucrarea Sa de slujire, poate să se apuce de efectuarea lucrării de slujire pe care se cuvine să o săvârșească. Deoarece El, ca trup, are nevoie să crească și să Se maturizeze, prima etapă a vieții Sale este aceea a umanității normale – în timp ce, în a doua etapă, pentru că umanitatea Lui este capabilă să întreprindă lucrarea Sa și să efectueze lucrarea Sa de slujire, viața pe care o trăiește Dumnezeul întrupat în timpul lucrării Sale de slujire, este una atât de umanitate, cât și de divinitate completă. Dacă, din momentul nașterii Sale, Dumnezeul întrupat Și-ar fi început lucrarea Sa de slujire în mod serios, efectuând semne și minuni supranaturale, atunci El nu ar avea o esență trupească. Prin urmare, umanitatea Lui există de dragul esenței Sale trupești; nu poate exista niciun trup fără umanitate, iar o persoană fără umanitate nu este o ființă umană. În felul acesta, umanitatea trupului lui Dumnezeu este o proprietate intrinsecă a corpului întrupat al lui Dumnezeu. Să spui că „atunci când Dumnezeu devine trup, El este în întregime divin și nu este deloc uman” este o blasfemie, deoarece această afirmație pur și simlu nu există și încalcă principiul întrupării. Chiar și după ce El începe să realizeze lucrarea Sa de slujire, El tot trăiește în divinitatea Lui cu un înveliș exterior uman atunci când Își face lucrarea; este doar faptul că, în acel moment, umanitatea Lui servește unicul scop de a permite divinității Lui să efectueze lucrarea în trupul normal. Așadar, agentul lucrării este divinitatea care locuiește în umanitatea Sa. Divinitatea Sa, nu umanitatea Sa, este cea care lucrează, totuși, această divinitate e ascunsă în umanitatea Sa; în esență, lucrarea Lui este făcută prin divinitatea Sa completă, nu prin umanitatea Sa. Dar cel care efectuează lucrarea este trupul Său. S-ar putea spune că El este un om și, de asemenea, este Dumnezeu, pentru că Dumnezeu devine un Dumnezeu care

trăiește în trup, cu un înveliș uman și o esență umană, dar, de asemenea esența lui Dumnezeu. Pentru că El este un om cu esența lui Dumnezeu, El este mai presus de toți oamenii creați, mai presus de orice om care poate efectua lucrarea lui Dumnezeu. Și astfel, printre toți cei cu un înveliș uman ca al Lui, printre toți cei care posedă umanitate, doar El Însuși este Dumnezeul întrupat – toți ceilalți sunt oameni creați. Chiar dacă ei toți au umanitate, oamenii creați nu au nimic altceva decât umanitate, în timp ce Dumnezeu întrupat este diferit: în trupul Lui, El nu are numai umanitate, dar, mai important, are divinitate. Umanitatea Lui poate fi văzută în aspectul exterior al trupului Său și în viața Sa de zi cu zi, dar divinitatea Lui este dificil de perceput. Pentru că divinitatea Lui este exprimată numai atunci când El are umanitate și nu este atât de supranaturală pe cât își imaginează oamenii că este, este extrem de dificil de văzut de către oameni. Chiar și astăzi, oamenilor le este extrem de dificil să înțeleagă adevărata esență a Dumnezeului întrupat. Chiar și după ce am vorbit despre aceasta atât de mult, Mă aștept să fie încă o taină pentru majoritatea dintre voi. De fapt, această problemă este foarte simplă: din moment ce Dumnezeu devine trup, esența Lui este o combinație de umanitate și divinitate. Această combinație se numește Dumnezeu Însuși, Dumnezeu Însuși pe pământ.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este întruparea lui Dumnezeu, atunci el

trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant. Înfățișarea exterioară nu poate determina esența; în plus, lucrarea lui Dumnezeu nu se poate conforma niciodată noțiunilor omului. Nu a intrat înfățișarea exterioară a lui Isus în contradicție cu noțiunile omului? Nu-i așa că înfățișarea și veșmântul Lui nu erau capabile să ofere vreun indiciu cu privire la adevărata Lui identitate? Nu I s-au împotrivit primii farisei lui Isus tocmai pentru că s-au uitat doar la înfățișarea Lui exterioară și nu s-au gândit serios la cuvintele din gura Lui? Speranța Mea este ca fiecare în parte dintre frații și surorile care caută arătarea lui Dumnezeu să nu repete tragedia istoriei. Voi nu trebuie să deveniți fariseii vremurilor moderne și să-L pironiți din nou pe Dumnezeu pe cruce. Voi ar trebui să vă gândiți bine la cum să întâmpinați întoarcerea lui Dumnezeu și să aveți clar în minte cum să fiți cineva care se supune adevărului. Aceasta este responsabilitatea tuturor celor care Îl așteaptă pe Isus să Se întoarcă deasupra unui nor. Noi ar trebui să ne frecăm ochii spirituali pentru a ne lămuri și să nu ne înnămolim în cuvinte pline de fantezie exagerată. Ar trebui să ne gândim la lucrarea realistică a lui Dumnezeu și ar trebui să ne uităm la aspectul practic al lui Dumnezeu. Să nu vă lăsați duși de val sau să vă pierdeți în reverii, tânjind mereu după ziua în care Domnul Isus, deasupra unui nor, Se pogoară deodată în mijlocul vostru și vă ia pe voi, care nu L-ați cunoscut sau văzut

niciodată și care nu știți cum să Îi urmați voia. E mai bine să vă gândiți la lucruri mai practice!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Semnificația întrupării este aceea că un om obișnuit, normal, efectuează lucrarea lui Dumnezeu Însuși; și anume, că Dumnezeu efectuează lucrarea Sa divină în umanitate și, astfel, îl înfrânge pe Satana. Întrupare înseamnă că Duhul lui Dumnezeu devine un trup, adică, Dumnezeu devine trup; lucrarea pe care o face trupul este lucrarea Duhului, care este îndeplinită în trup, exprimată prin trup. Nimeni, cu excepția trupului lui Dumnezeu, nu poate îndeplini lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat; adică, numai trupul întrupat al lui Dumnezeu, această umanitate normală – și nimeni altcineva – nu poate exprima lucrarea divină. Dacă, în timpul primei Sale veniri, Dumnezeu nu ar fi avut umanitate normală înainte de vârsta de douăzeci și nouă de ani – dacă de îndată ce El S-a născut, putea face minuni, dacă de îndată ce El a învățat să vorbească, a putut vorbi limba cerului, dacă din momentul în care El a pășit pentru prima oară pe pământ, putea înțelege toate problemele lumești, putea desluși gândurile și intențiile fiecărei persoane – o asemenea persoană nu ar fi putut fi numită un om normal, iar un asemenea trup nu ar fi putut fi numit trup omenesc. Dacă acesta ar fi fost cazul lui Hristos, atunci sensul și esența întrupării lui Dumnezeu s-ar pierde. Faptul că El are umanitate normală dovedește că El este Dumnezeu întrupat; faptul că El trece printr-un proces de creștere umană normală demonstrează în continuare că El este un trup normal; și, în plus, lucrarea Sa este o dovadă suficientă că El este Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu, devenit trup. Dumnezeu devine trup datorită necesității lucrării Sale; cu alte cuvinte, această etapă a lucrării trebuie să fie făcută în trup, trebuie făcută în umanitate normală. Aceasta este condiția prealabilă pentru „Cuvântul care devine trup”, pentru „arătarea

Cuvântului în trup” și este povestea adevărată din spatele celor două întrupări ale lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Deși înfățișarea exterioară a lui Dumnezeu întrupat este exact la fel ca cea a unui om și cu toate că El învață cunoașterea umană și vorbește limba umană și uneori chiar Își exprimă ideile prin metodele sau mijloacele de a vorbi ale omenirii, totuși, modul în care El vede oamenii și esența lucrurilor cu siguranță nu e ca modul în care oamenii corupți văd omenirea și esența lucrurilor. Perspectiva Sa și înălțimea la care Se află El reprezintă ceva de neatins pentru o persoană coruptă. Asta pentru că Dumnezeu este adevărul, pentru că trupul pe care El îl îmbracă are, de asemenea, esența lui Dumnezeu, iar gândurile Sale și ceea ce este exprimat prin umanitatea Sa sunt, de asemenea, adevărul. Pentru oamenii corupți, ceea ce El exprimă în trup sunt provizii ale adevărului și ale vieții. Aceste provizii nu sunt pentru o singură persoană, ci pentru toată omenirea. În inima oricărei persoane corupte există doar acei câțiva oameni care sunt asociați cu ea. Îi pasă și se preocupă doar de acești câțiva oameni. Când se anunță un dezastru, se gândește mai întâi la proprii copii, la soțul sau soția ori la părinții săi. În cel mai bun caz, o persoană mai plină de compasiune s-ar gândi la niște rude sau la un prieten bun, dar depășesc aceste limite gândurile unei persoane chiar atât de pline de compasiune? Nu, niciodată! Deoarece oamenii sunt, până la urmă, oameni, și ei pot doar să privească totul de la înălțimea și din perspectiva unei ființe umane. Totuși, Dumnezeu întrupat este cu totul diferit de un om corupt. Indiferent cât de obișnuit, cât de normal, cât de modest este trupul lui Dumnezeu întrupat, sau cu cât dispreț Îl nesocotesc oamenii, gândurile Sale și atitudinea Sa față de omenire sunt lucruri pe care niciun om nu le-ar putea avea și pe care niciun om nu le-ar putea imita. El va observa întotdeauna omenirea din perspectiva divinității, de la înălțimea

poziției Sale de Creator. El va vedea întotdeauna omenirea prin esența și mentalitatea lui Dumnezeu. Categoric nu poate să vadă omenirea de la înălțimea joasă a unei persoane obișnuite ori din perspectiva unei persoane corupte. Când oamenii se uită la omenire, fac asta cu vederea umană și folosesc lucruri precum cunoașterea, regulile și teoriile umane ca măsură a lor. Asta este în sfera a ceea ce oamenii pot vedea cu ochii lor și în sfera care poate fi atinsă de oamenii corupți. Când Dumnezeu Se uită la omenire, El Se uită cu vedere divină și Își folosește esența și ceea ce El are și ce este ca măsură. Această sferă include lucruri pe care oamenii nu le pot vedea și este lucrul în care Dumnezeu întrupat și oamenii corupți sunt total diferiți. Această diferență este determinată de esențele diferite ale oamenilor și a lui Dumnezeu – aceste esențe diferite determină identitățile și pozițiile lor, precum și perspectiva și înălțimea de la care văd lucrurile.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Trebuie să știți cum să diferențiați lucrarea lui Dumnezeu de lucrarea omului. Ce poți vedea în lucrarea omului? Există multe elemente ale experienței omului în lucrarea sa; ceea ce exprimă omul este ceea ce este el. Lucrarea lui Dumnezeu, de asemenea, exprimă ce este El; dar ființa Lui e diferită cea a omului. Ființa omului reprezintă experiența și viața lui (ceea ce omul experimentează sau întâlnește în viața lui sau filosofiile pentru interacțiuni lumești pe care le are), iar oamenii care trăiesc în medii diferite exprimă ființe diferite. Indiferent dacă ai sau nu experiențe sociale, iar ceea ce trăiești și experimentezi de fapt în familia ta poate fi văzut în ceea ce exprimi, tu nu poți vedea în lucrarea lui Dumnezeu întrupat dacă El are sau nu experiențe sociale. El cunoaște foarte bine substanța omului și poate revela toate tipurile de practici legate de toate tipurile de persoane. El se pricepe și mai bine la revelarea firilor corupte și a comportamentelor

răzvrătite ale oamenilor. El nu trăiește printre oamenii lumii, dar El este conștient de natura muritorilor și de corupția oamenilor lumii. Aceasta este ființa Sa. Deși El nu are de-a face cu lumea, El cunoaște regulile lumii, deoarece El înțelege natura umană pe deplin. El știe despre lucrarea Duhului pe care ochii omului nu o pot vedea și pe care urechile omului nu o pot auzi, atât pe cea de azi, cât și pe cea din trecut. Aceasta include înțelepciunea care nu este o filosofie pentru interacșiuni lumești și miracole care sunt greu de pătruns pentru oameni. Aceasta este ființa Lui, care a fost dezvăluit oamenilor și, de asemenea, ascuns de oameni. Ceea ce exprimă El nu este ființa unei persoane extraordinare, ci atributele inerente și ființa Duhului. El nu cutreieră lumea, dar știe totul despre aceasta. El contactează „antropoizii” care nu au cunoștințe sau înțelegere, dar El exprimă cuvinte care sunt mai mărețe decât cunoașterea și deasupra celor mai mari oameni. El trăiește într-un grup de oameni obtuzi și amorțiți care sunt lipsiți de umanitate și care nu înțeleg convențiile și viața omenirii, dar El poate cere omenirii să trăiască umanitatea normală și, în același timp, să dezvăluie baza și umanitatea inferioară a omenirii. Toate acestea sunt ființa Lui, mai măreață decât ființa oricărei persoane în carne și oase. Pentru El, nu este necesar să experimenteze o viață socială complicată, greoaie și sordidă pentru a săvârși lucrarea pe care trebuie să o săvârșească și să dezvăluie complet substanța coruptă a omenirii. O viață socială sordidă nu edifică trupul Său. Lucrarea și cuvintele Lui dezvăluie doar răzvrătirea omului și nu îi oferă omului experiența și lecțiile pentru a face față lumii. El nu trebuie să cerceteze societatea sau familia omului atunci când îi oferă omului viață. Expunerea și judecarea omului nu sunt o expresie a experienței trupului Lui; este dezvăluirea Sa a caracterului nedrept al omului după ce a știut despre răzvrătirea omului multă vreme și despre corupția detestată a omenirii. Lucrarea pe care El o săvârșește are în

întregime scopul de a dezvălui omului firea Lui și de a-Și exprima ființa. Doar El poate face această lucrare; nu este ceva ce poate fi săvârșit de o persoană în carne și oase. Din lucrarea Lui, omul nu poate distinge ce tip de persoană este El. De asemenea, omul nu e capabil să Îl clasifice pe El ca ființă creată în baza lucrării Lui. Ființa Sa Îl face imposibil de clasificat drept o persoană creată. Omul Îl poate considera doar drept o persoană non-umană, dar nu știe în ce categorie să Îl includă, astfel că omul este silit să Îl încadreze în categoria lui Dumnezeu. Nu este nerezonabil ca omul să facă asta, deoarece Dumnezeu a lucrat mult în rândul oamenilor, fapt pe care omul nu este capabil să îl săvârșească.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Lucrarea și manifestarea lui Hristos determină esența Sa. El este capabil să îndeplinească cu o inimă adevărată ceea ce I-a fost încredințat. El este capabil să I Se închine lui Dumnezeu din cer cu o inimă adevărată și să caute cu o inimă adevărată voia lui Dumnezeu Tatăl. Toate acestea sunt determinate de esența Sa. Și tot astfel este și revelația Sa firească determinată de esența Sa; numesc astfel „revelația Sa firească” deoarece manifestarea Sa nu este o imitație sau rezultatul educației omului, ori rezultatul multor ani de cultivare de către om. Nu a învățat-o, nici nu S-a împodobit cu ea; mai degrabă, Îi este inerentă. Omul poate nega lucrarea Sa, manifestarea Sa, umanitatea Sa și întreaga viață a umanității Sale normale, dar nimeni nu poate nega faptul că I Se închină lui Dumnezeu din ceruri cu o inimă adevărată; niciunul nu poate nega faptul că a venit să îndeplinească voința Tatălui ceresc, și nimeni nu poate nega sinceritatea cu care Îl caută pe Dumnezeu Tatăl. Deși imaginea Sa nu este plăcută simțurilor, discursul Său nu este înzestrat cu un aer extraordinar, iar lucrarea Sa nu este atât de înfricoșătoare și de zguduitoare, precum își închipuie

omul, El este într-adevăr Hristos, care împlinește voia Tatălui ceresc cu o inimă adevărată, Se supune în întregime Tatălui ceresc și este supus până la moarte. Aceasta deoarece esența Sa este esența lui Hristos. Omului îi este greu să creadă acest adevăr, dar este o realitate. Când lucrarea de slujire a lui Hristos s-a împlinit pe deplin, omul va putea vedea din lucrarea Sa că firea și ființa Sa reprezintă firea și ființa lui Dumnezeu din cer. În momentul acela, însumarea întregii Sale lucrări poate afirma că El este într-adevăr trupul în care Cuvântul se întrupează, și nu la fel ca acela al unui om din carne și oase.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este supunere față de voința Tatălui ceresc"

De data aceasta, Dumnezeu vine să săvârșească lucrarea nu într-un trup spiritual, ci într-un trup foarte obișnuit. În plus, nu numai că este trupul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, este și trupul prin care Se întoarce Dumnezeu întrupat. Este un trup foarte obișnuit. Nu poți vedea nimic care să-L facă să Se evidențieze dintre alții, dar poți câștiga de la El adevăruri de care nu s-a mai auzit înainte. Acest trup nesemnificativ este ceea ce întruchipează toate cuvintele adevărului de la Dumnezeu, săvârșește lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și exprimă întreaga Lui fire ca omul să ajungă să o înțeleagă. Nu îți dorești foarte mult să Îl vezi pe Dumnezeu în ceruri? Nu îți dorești foarte mult să Îl înțelegi pe Dumnezeu din ceruri? Nu îți dorești foarte mult să vezi destinația omenirii? El îți va spune toate aceste secrete – secrete pe care niciun alt om nu a putut să ți le spună și El îți va spune și adevărurile pe care nu le înțelegi. El este poarta ta către Împărăție și ghidul tău către epoca nouă. Un astfel de trup obișnuit deține multe mistere de nepătruns. Faptele Sale pot fi enigmatice pentru tine, dar întregul obiectiv al lucrării pe care o face este suficient pentru a-ți permite să vezi că El nu este, așa cum cred oamenii, doar un simplu trup.

Deoarece El reprezintă intențiile lui Dumnezeu și grija arătată de El omenirii în zilele de pe urmă. Deși nu-I poți auzi cuvintele, care par să zguduie cerul și pământul, deși nu poți să Îi vezi ochii ca niște flăcări de foc și deși nu poți primi disciplina toiagului Lui de fier, totuși poți să auzi din cuvintele Lui că Dumnezeu este mânios și să știi că Dumnezeu arată compasiune omenirii; poți vedea firea Lui dreaptă și înțelepciunea Lui și, mai mult decât atât, îți poți da seama de grija lui Dumnezeu pentru întreaga omenire. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este pentru a-i permite omului să Îl vadă pe Dumnezeu din ceruri trăind printre oameni pe pământ și pentru a-i permite omului să Îl cunoască, să I se supună, să se teamă de El și să Îl iubească. De aceea, El S-a întrupat pentru a doua oară. Deși ceea ce vede omul în această zi este un Dumnezeu asemenea omului, un Dumnezeu cu un nas și doi ochi, un Dumnezeu obișnuit, în cele din urmă, El vă va arăta că dacă acest om n-ar exista, cerul și pământul ar trece printr-o schimbare teribilă; dacă acest om n-ar exista, cerurile s-ar tulbura, pământul s-ar cufunda în haos, iar toată omenirea ar trăi în mijlocul foametei și a ciumei. El vă va arăta că dacă Dumnezeu întrupat nu ar fi venit să vă mântuiască în zilele de pe urmă, atunci Dumnezeu ar fi distrus de mult timp omenirea întreagă în iad; dacă acest trup nu ar fi existat, atunci ați fi veșnic conducători ai păcătoșilor și ați fi cadavre pentru totdeauna. Trebuie să știți că dacă acest trup n-ar fi existat, toată omenirea s-ar confrunta cu o calamitate inevitabilă și i-ar fi imposibil să scape de pedeapsa mult mai aspră pe care Dumnezeu o aplică omenirii în zilele de pe urmă. Dacă acest trup obișnuit nu s-ar fi născut, ați fi cu toții într-o stare în care implorați pentru viața voastră fără să fiți capabili să trăiți sau să vă rugați pentru moartea voastră, fără să puteți muri; dacă acest trup nu ar fi existat, atunci nu ați putea să câștigați adevărul și să veniți înaintea tronului lui Dumnezeu astăzi, ci, mai degrabă, ați fi pedepsiți de Dumnezeu din

cauza păcatelor voastre cumplite. Știați că dacă n-ar fi fost reîntruparea lui Dumnezeu, nimeni nu ar avea o șansă la mântuire; și dacă nu ar fi existat venirea acestui trup, Dumnezeu ar fi încheiat de mult epoca veche? Dat fiind acest fapt, mai sunteți capabili să respingeți a doua întrupare a lui Dumnezeu? Din moment ce puteți trage multe foloase de pe urma acestui om obișnuit, de ce nu L-ați accepta cu dragă inimă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor”

Fragmente din filme similare

Cum să-L înțelegem pe Dumnezeu întrupat

Mărturii similare bazate pe experiențe

În ceea ce privește întoarcerea Domnului, pe cine ar trebui să ascultăm?

Predici similare

Ce este întruparea?

Imnuri similare

Dumnezeul întrupat este atât uman, cât și divin

Hristos din zilele de pe urmă

Cum să recunoști arătarea și lucrarea Hristosului de la sfârșitul vremurilor

Părăsirea lui Hristos de la sfârșitul timpurilor blasfemiază Duhul

6. Sofismul lumii religioase conform căruia: „A crede în Dumnezeu Atotputernic înseamnă a-L trăda pe Domnul Isus și este o apostazie”

Mulți oameni religioși iau ca bază aceste cuvinte ale lui Pavel: „Sunt surprins că vă întoarceți atât de repede de la Cel Care v-a chemat prin harul lui Cristos, la o altă Evanghelie. Nu că ar exista o altă Evanghelie, dar sunt unii care vă tulbură şi vor să schimbe Evanghelia lui Cristos. Însă, chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti o altă Evanghelie decât cea pe care v-am vestit-o, să fie blestemat!” (Galateni 1:6-8). Prin urmare, oamenii din religie spun că a crede în Dumnezeu Atotputernic înseamnă a te îndepărta de numele și calea Domnului Isus și a urma să crezi într-o altă Evanghelie – pentru ei, aceasta este o apostazie, înseamnă a-L trăda pe Domnul.

Cuvinte din Biblie

„Căci El vine, vine să judece pământul, să judece lumea cu dreptate și popoarele după credincioșia Sa” (Psalmii 96:13).

„Și El va judeca printre popoare și îi va dojeni pe mulți” (Isaia 2:4).

„Iar dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec. Căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă” (Ioan 12:47-48).

„Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4:17).

„Am văzut un alt înger, care zbura în înaltul cerului. El avea de vestit Evanghelia veșnică celor ce trăiesc pe pământ – la fiecare neam, seminție, limbă și popor. El spunea cu glas puternic: «Fiți temători de Dumnezeu și dați-I slavă, pentru că a sosit ceasul judecății Lui!»” (Apocalipsa 14:6-7).

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină” (Ioan 16:12-13).

„Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!” (Apocalipsa 2:7).

„La miezul nopții a răsunat un strigăt: «Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!»” (Matei 25:6).

„Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează” (Ioan 10:27).

„Ei Îl urmează pe Miel oriunde merge” (Apocalipsa 14:4).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai

înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup

material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită[…]. Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

După lucrarea lui Iahve, Isus S-a întrupat ca să-Și facă lucrarea printre oameni. Lucrarea Lui nu a fost făcută în izolare, ci a fost construită pe lucrarea lui Iahve. A fost o lucrare pentru o nouă epocă pe care Dumnezeu a făcut-o după ce a încheiat Epoca Legii. În mod similar, după ce lucrarea lui Isus s-a încheiat, Dumnezeu a continuat cu lucrarea Sa pentru următoarea epocă, deoarece întreaga gestionare a lui Dumnezeu progresează mereu. După ce vechea epocă va trece, va fi înlocuită de o nouă epocă, iar odată ce vechea lucrare va fi completată, va exista o nouă lucrare pentru a continua gestionarea lui Dumnezeu. Această întrupare este a doua întrupare a lui Dumnezeu, care este ulterioară lucrării lui Isus. Bineînțeles, întruparea aceasta nu se petrece independent; este a treia etapă a lucrării după Epoca Legii și Epoca Harului. De fiecare dată când Dumnezeu inițiază o nouă etapă a lucrării, trebuie să fie mereu un nou început și trebuie să aducă mereu o nouă epocă. La fel, există și schimbări corespunzătoare în firea lui Dumnezeu, în maniera Lui de a lucra, locația lucrării Lui și numele Lui. Deci, nu e de mirare că omului îi este greu să accepte lucrarea lui

Dumnezeu în noua epocă. Dar, indiferent de cum I se opune omul, Dumnezeu Își face mereu lucrarea și conduce mereu înainte întreaga omenire.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"

Lucrarea de astăzi a împins înainte lucrarea din Epoca Harului; adică, lucrarea din cadrul întregului plan de gestionare de 6000 de ani a înaintat. Deși Epoca Harului s-a terminat, lucrarea lui Dumnezeu a progresat. De ce spun mereu că această etapă a lucrării se bazează pe Epoca Harului și pe Epoca Legii? Pentru că lucrarea de acum este o continuare a lucrării realizate în Epoca Harului și un progres față de cea realizată în Epoca Legii. Cele trei etape sunt interconectate strâns și fiecare verigă din lanț este legată strâns de următoarea. De ce mai spun și că această etapă a lucrării se bazează pe cea realizată de Isus? Presupunând că această etapă nu s-a bazat pe lucrarea realizată de Isus, o altă răstignire ar trebui să aibă loc în această etapă, iar lucrarea de răscumpărare din etapa anterioară ar trebui să fie făcută din nou. Nu ar avea niciun sens. Și astfel, nu este vorba de faptul că lucrarea a fost terminată complet, ci de faptul că epoca a înaintat și că nivelul lucrării a fost ridicat mai sus decât înainte. Se poate spune că această etapă a lucrării este clădită pe fundația Epocii Legii și pe stânca lucrării lui Isus. Lucrarea lui Dumnezeu este clădită etapă cu etapă, iar această etapă nu este un început nou. Doar combinația celor trei etape ale lucrării poate fi considerată a fi planul de gestionare de 6000 de ani. Lucrarea din această etapă este realizată pe fundația lucrării din Epoca Harului. Dacă aceste două etape ale lucrării nu ar avea legătură, atunci de ce răstignirea nu ar fi repetată în această etapă? De ce nu port Eu păcatele omului? Eu nu am fost conceput de Duhul Sfânt și nici nu port păcatele omului prin răstignire; mai degrabă, sunt aici pentru a-l mustra pe om direct. Dacă nu aș fi făcut lucrarea judecării și mustrării omului după

răstignire, iar acum nu aș veni prin conceperea Duhului Sfânt, atunci nu aș fi apt să-l mustru pe om. Tocmai pentru că sunt una cu Isus pot să vin direct pentru a-l mustra și a-l judeca pe om. Lucrarea de la această etapă este clădită în întregime pe lucrarea din etapa precedentă. De aceea, doar acest gen de lucrare îl poate aduce pe om, pas cu pas, la mântuire. Isus și cu Mine venim din același Duh. Deși trupurile noastre nu au legătură, Duhurile noastre sunt unul și același; deși ceea ce facem și lucrarea pe care o realizăm nu sunt la fel, Noi ne asemănăm în esență; trupurile Noastre au forme diferite, dar acest lucru se datorează schimbării epocii și a diferitelor cerințe ale lucrării Noastre; lucrările Noastre de slujire nu se aseamănă, deci lucrarea pe care Noi o prezentăm și firile pe care le dezvăluim omului sunt, de asemenea, diferite. Din acest motiv, ceea ce omul vede și înțelege azi este diferit de trecut, lucru care se întâmplă datorită schimbării epocii. Chiar dacă Ei sunt diferiți în gen și în forma trupurilor Lor și nu S-au născut din aceeași familie și cu atât mai puțin în aceeași perioadă, totuși, Duhurile Lor sunt unul. Chiar dacă trupurile Lor nu au același sânge sau înrudire fizică de niciun fel, nu se poate nega faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu în două perioade de timp diferite. Faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu reprezintă un adevăr incontestabil. Totuși, Ei nu au aceeași descendență și nu împărtășesc un limbaj uman comun (unul a fost un bărbat care vorbea limba iudeilor, iar celălalt o femeie care vorbește doar chineza). Din aceste motive, Ei au trăit în țări diferite pentru a realiza lucrarea pe care fiecare are datoria s-o facă și, de asemenea, în perioade de timp diferite. În ciuda faptului că Ei sunt același Duh, au aceeași esență, nu există asemănări absolute între învelișul trupurilor Lor. Tot ceea ce împărtășesc este aceeași umanitate, dar în ceea ce privește aspectul exterior al trupurilor Lor și circumstanțele nașterii Lor, Ei nu se aseamănă. Aceste lucruri nu influențează deloc lucrarea Lor sau cunoștințele pe care omul le are despre

Ei, deoarece, în final, Ei sunt același Duh și nimeni nu Îi poate separa. Deși nu au legături de sânge, întregile lor ființe sunt conduse de Duhurile lor, care le alocă lucrări diferite în perioade de timp diferite și trupurile Lor aparțin unor descendențe diferite. Duhul lui Iahve nu este tatăl Duhului lui Isus, iar Duhul lui Isus nu este fiul Duhului lui Iahve: sunt unul și același Duh. În mod similar, Dumnezeul întrupat de azi și Isus nu sunt înrudiți prin sânge, ci Ei sunt una, deoarece Duhurile lor sunt una. Dumnezeu poate realiza lucrarea de milă și de bunătate iubitoare, precum și cea de judecată dreaptă și de mustrare a omului, și pe cea de blestemare a omului; iar în final, poate realiza lucrarea de distrugere a lumii și de pedepsire a celor răi. Nu face El toate astea singur? Nu este aceasta omnipotența lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării"

Deși Iahve, Isus și Mesia reprezintă toate Duhul Meu, aceste nume doar denumesc diferitele epoci ale planului Meu de gestionare și nu Mă reprezintă pe Mine pe deplin. Numele pe care Mi le dau oamenii pe pământ nu pot să exprime clar întreaga Mea fire și tot ceea ce sunt. Acestea sunt pur și simplu nume diferite după care sunt numit în diferite epoci. Și astfel, când ultima epocă – epoca zilelor de pe urmă – va sosi, numele Meu se va schimba din nou. Nu Mi se va spune Iahve sau Isus, cu atât mai puțin Mesia, ci Însuși Mărețul și Atotputernicul Dumnezeu și, sub numele acesta, voi aduce sfârșitul întregii epoci. Cândva, am fost cunoscut drept Iahve. Mi s-a spus și Mesia și, odată, oamenii Îmi spuneau Isus Mântuitorul cu iubire și respect. Totuși, astăzi nu sunt Iahve sau Isus pe care oamenii Îl cunoșteau în vremurile trecute; sunt Dumnezeul care S-a întors în zilele de pe urmă, Dumnezeul care va aduce sfârșitul epocii. Sunt Dumnezeu Însuși care Se înalță de la capătul pământului, abundând de întreaga Mea fire și plin de autoritate, onoare și glorie. Oamenii nu M-au băgat niciodată în seamă, nu

M-au cunoscut niciodată și au fost mereu neştiutori în privința firii Mele. De la crearea lumii până astăzi, niciun om nu M-a văzut. Acesta este Dumnezeul care Se înfățișează omenirii în zilele de pe urmă, dar Se ascunde printre oameni. El locuiește printre oameni, adevărat și real, ca soarele arzător și focul mistuitor, plin de putere și abundând de autoritate. Nu există nicio persoană sau lucru care nu va fi judecat de cuvintele Mele și nicio persoană sau lucru care nu va fi purificat de flăcările focului. În cele din urmă, toate popoarele vor fi binecuvântate grație cuvintelor Mele și, de asemenea, sfărâmate în bucăți din cauza cuvintelor Mele. Astfel, în zilele de pe urmă, toți oamenii vor vedea că Eu sunt Mântuitorul reîntors și că Eu sunt Dumnezeu Atotputernic care cucerește toată omenirea. Și toți vor vedea că am fost odată jertfă de păcat pentru omenire, dar că, în zilele de pe urmă, Eu voi deveni, de asemenea, flăcările soarelui care incinerează toate lucrurile, precum și Soarele dreptății care dezvăluie toate lucrurile. Aceasta este lucrarea Mea în zilele de pe urmă. Am luat numele acesta și posed firea aceasta pentru ca toți oamenii să poată vedea că sunt un Dumnezeu drept, soarele arzător și focul mistuitor și ca toți să poată să Mă venereze pe Mine, singurul Dumnezeu adevărat, și ca să poată să Îmi vadă adevărata față: nu sunt numai Dumnezeul israeliților, și nu sunt doar Răscumpărătorul; sunt Dumnezeul tuturor creaturilor din ceruri, pământ și mări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

Pentru că omul crede în Dumnezeu, el trebuie să urmeze îndeaproape pașii lui Dumnezeu, gradual; el trebuie „să urmeze Mielul oriunde Acesta Se duce”. Numai aceștia sunt oamenii care se află în căutarea căii adevărate, numai ei sunt cei care cunosc lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care respectă ca niște sclavi cuvintele și doctrinele sunt aceia care au fost eliminați de lucrarea Duhului Sfânt. În fiecare perioadă de timp, Dumnezeu

va începe o lucrare nouă și, în fiecare perioadă, va fi un nou început pentru om. Dacă omul se supune numai adevărurilor conform cărora „Iahve este Dumnezeu” și „Isus este Hristos”, care sunt adevăruri ce se aplică numai epocilor respective, atunci omul nu va ține niciodată pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și va fi pentru totdeauna nevrednic de a câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Indiferent de modalitatea în care lucrează Dumnezeu, omul o urmează fără cea mai mică umbră de îndoială, și o urmează îndeaproape. În acest fel, cum poate omul să fie eliminat de Duhul Sfânt? Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, atâta vreme cât omul este sigur că este lucrarea Duhului Sfânt și colaborează la lucrarea Duhului Sfânt fără vreo îndoială și încearcă să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu, atunci cum ar putea să fie el pedepsit? Lucrarea lui Dumnezeu nu a încetat niciodată, pașii Săi nu s-au oprit niciodată și, înainte de încheierea lucrării Sale de gestionare, El a fost întotdeauna ocupat și nu Se oprește niciodată. Dar omul este diferit: câștigând doar o fărâmă din lucrarea Duhului Sfânt, el o tratează ca și cum aceasta nu se va schimba niciodată; după ce a câștigat puțină cunoaștere, nu continuă să urmeze pașii celei mai noi lucrări a lui Dumnezeu; după ce a văzut doar un pic din lucrarea lui Dumnezeu, el Îl decretează imediat pe Dumnezeu ca un chip cioplit anume și crede că Dumnezeu va rămâne mereu în această formă pe care o vede în fața lui, că este la fel ca în trecut și că așa va fi mereu și în viitor; după ce a câștigat doar o cunoaștere superficială, omul este atât de mândru încât uită de sine și începe să proclame din senin o fire și o ființă a lui Dumnezeu care pur și simplu nu există; și, după ce a devenit sigur de o singură etapă a lucrării Duhului Sfânt, indiferent de ce fel de persoană vestește lucrarea nouă a lui Dumnezeu, omul nu o acceptă. Aceștia sunt oameni care nu pot accepta lucrarea nouă a Duhului Sfânt; sunt prea conservatori și incapabili de a accepta lucruri noi. Astfel de oameni sunt aceia care cred în Dumnezeu, dar

care Îl și resping pe Dumnezeu. Omul crede că israeliții au greșit „să creadă numai în Iahve și să nu creadă în Isus”, totuși, majoritatea oamenilor joacă un rol în care ei „cred doar în Iahve și Îl resping pe Isus” și „tânjesc după întoarcerea lui Mesia, dar se opun lui Mesia care se numește Isus”. Nu este de mirare, atunci, că oamenii încă trăiesc sub puterea Satanei după ce au acceptat o etapă din lucrarea Duhului Sfânt și încă nu primesc binecuvântările lui Dumnezeu. Nu este acesta rezultatul răzvrătirii omului? […] Numai aceia care urmează pașii Mielului până la sfârșit pot obține binecuvântarea finală, în vreme ce acei „oameni deștepți”, care sunt nevrednici să urmeze până la sfârșit și cred, totuși, că au câștigat totul, sunt nevrednici să fie martori la arătarea lui Dumnezeu. Ei cred cu toții că sunt cei mai inteligenți oameni de pe pământ, și scurtează dezvoltarea continuă a lucrării lui Dumnezeu fără a avea vreun motiv, și par să aibă încredere deplină că Dumnezeu îi va lua la cer, pe ei care „au cea mai profundă dăruire față de Dumnezeu, Îl urmează pe Dumnezeu și ascultă de cuvintele lui Dumnezeu”. Chiar dacă ei au „cea mai profundă dăruire” față de cuvintele rostite de Dumnezeu, cuvintele și acțiunile lor sunt încă atât de dezgustătoare deoarece se opun lucrării Duhului Sfânt și înșală și sunt aducătoare de rele. Aceia care nu urmează până la sfârșit, care nu țin pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și care doar se agață de lucrarea veche nu numai că nu au reușit să obțină dăruirea față de Dumnezeu ci, dimpotrivă, au ajuns să fie cei care se opun lui Dumnezeu, au devenit cei care sunt respinși de epoca nouă și care vor fi pedepsiți. Există oameni mai demni de milă decât aceștia?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește

viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferită de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de reglementări, de cuvinte și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt cuvinte care pot oferi doar o consolare temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Cuvintele Scripturilor pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe

Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum – uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice"

Fragmente din filme similare

Numele lui Dumnezeu chiar nu se schimbă?

Predici similare

Este credința în Dumnezeu Atotputernic o trădare a Domnului Isus?

Să înțelegem cum cele trei etape ale lucrării sunt făcute de un singur Dumnezeu

Imnuri similare

Planul lui Dumnezeu continuă mereu

Credincioșii trebuie să urmeze îndeaproape pașii lui Dumnezeu

Dumnezeu este Domnul întregii creații

7. Sofismul lumii religioase conform căruia: „Oricine predică faptul că Domnul a devenit trup predică despre un hristos fals”

Pe baza acestor cuvinte din Biblie: „**Căci se vor ridica hristoși falși și profeți falși și vor face semne mari și minuni, pentru a-i înșela, dacă este posibil, chiar și pe cei aleși**” (Matei 24:24), lumea religioasă crede că, fiindcă vor exista hristoși falși în zilele de pe urmă, oricine predică faptul că Domnul S-a întors predică despre un hristos fals și că oricine predică faptul că Domnul S-a întors întrupat predică despre un hristos fals care înșală oamenii și nu ar trebui crezut sub nicio formă.

Cuvinte din Biblie

„Deci, Hristos a fost oferit cândva pentru a îndura păcatele multora; iar celor ce-L caută Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuire” (Evrei 9:28).

„Prin urmare, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!” (Matei 24:44).

„Căci așa cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului” (Matei 24:27).

„Căci așa cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație” (Luca 17:24-25).

„Prin aceasta să cunoașteți Duhul lui Dumnezeu: fiecare duh care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu, iar orice

duh care nu-L mărturisește pe Isus nu este de la Dumnezeu, ci este al anticristului, despre care ați auzit că vine; acum el este deja în lume” (1 Ioan 4:2-3).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Dumnezeul întrupat este numit Hristos, iar Hristos este trupul îmbrăcat de Duhul lui Dumnezeu. Acest trup este diferit de orice om care este făcut din carne. Această diferență se datorează faptului că Hristos nu este alcătuit din carne și oase; El este întruparea Duhului. El are atât o umanitate normală, cât și o divinitate completă. Divinitatea Lui nu este deţinută de niciun om. Umanitatea Sa normală susține toate activitățile Sale normale în trup, în timp ce divinitatea Sa săvârşeşte lucrarea lui Dumnezeu Însuși. […] Având în vedere faptul că Dumnezeu devine trup, El Își împlinește esența în trupul Său, astfel încât trupul Său este suficient pentru a-I întreprinde lucrarea. De aceea, toată lucrarea Duhului lui Dumnezeu este înlocuită de lucrarea lui Hristos în timpul întrupării, iar în centrul întregii lucrări de-a lungul perioadei întrupării este lucrarea lui Hristos. Nu poate fi amestecată cu lucrarea din nicio altă epocă. Și, din moment ce Dumnezeu Se întrupează, El lucrează în identitatea trupului Său; deoarece El vine în trup, El termină, așadar, în trup lucrarea pe care ar trebui să o facă. Fie Duhul lui Dumnezeu sau Hristos, ambii sunt Dumnezeu Însuși, și El face lucrarea pe care ar trebui să o facă și Își îndeplinește slujirea pe care ar trebui să o îndeplinească.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este supunere față de voința Tatălui ceresc”

Dumnezeu care S-a întrupat se numește Hristos, iar astfel Hristosul care le poate da oamenilor adevărul se numește Dumnezeu. Nu există nimic exagerat în această privință, deoarece El are esența lui Dumnezeu și are

firea lui Dumnezeu, și înțelepciune în lucrarea Lui, care sunt nerealizabile de către om. Aceia care se numesc Hristoși pe ei înșiși și totuși nu pot săvârși lucrarea lui Dumnezeu, sunt escroci. Hristos nu este numai manifestarea lui Dumnezeu pe pământ, ci și trupul special asumat de Dumnezeu în timp ce Își săvârșește și completează lucrarea printre oameni. Acest trup nu poate fi înlocuit de orice om, ci este un trup care poate purta așa cum trebuie lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și poate exprima firea lui Dumnezeu și Îl reprezintă bine pe Dumnezeu, furnizându-i omului viață. Mai devreme sau mai târziu, cei care se dau drept Hristos vor cădea cu toții, pentru că, deși susțin că sunt Hristos, ei nu dețin nimic din esența lui Hristos. Și astfel, spun că autenticitatea lui Hristos nu poate fi definită de om, ci este acceptată și decisă de Dumnezeu Însuși.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice"

Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este întruparea lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în

aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Deși Hristos poate să lucreze pe pământ în numele lui Dumnezeu Însuși, El nu vine cu intenția de a le arăta tuturor oamenilor chipul Său în trup. El nu vine pentru ca toți oamenii să-L vadă; El vine să permită omului să fie condus de mâna Sa și, astfel, omul intră în noua epocă. Funcția trupului lui Hristos este pentru lucrarea lui Dumnezeu Însuși, adică pentru lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu pentru a permite omului să înțeleagă pe deplin esența trupului Său. Indiferent de modul în care lucrează, nimic din ceea ce face El nu depășește ceea ce este realizabil trupește. Indiferent de modul în care lucrează, El o face în trup cu o umanitate normală, și nu dezvăluie pe deplin omului adevărata față a lui Dumnezeu. În plus, lucrarea Sa în trup nu este niciodată așa de supranaturală sau de inestimabilă precum o concepe omul. Chiar dacă Hristos Îl reprezintă pe Dumnezeu Însuși în trup și îndeplinește în mod personal lucrarea pe care Dumnezeu Însuși ar trebui să o facă, El nu neagă existența lui Dumnezeu din cer și nici nu-Și proclamă febril propriile fapte. Mai degrabă, rămâne ascuns, umil, în trupul Său. În afară de Hristos, cei care pretind în mod fals că sunt Hristos nu au calitățile Sale. Când se juxtapune împotriva firii arogante și înălțătoare a falșilor hristoși, devine evident ce fel de trup are Hristos cu adevărat. Cu cât sunt mai falși, cu atât mai mult astfel de hristoși falși se dau în spectacol și cu atât mai capabili sunt de a face semne și minuni pentru a induce omul în eroare. Hristoșii falși nu au calitățile lui Dumnezeu; Hristos nu este întinat de vreun element care aparține hristoșilor falși. Dumnezeu Se întrupează doar pentru a finaliza lucrarea trupului, nu doar pentru a permite pur și simplu oamenilor să-L vadă. Mai degrabă, lasă lucrarea Sa să-I afirme

identitatea și permite ca ceea ce El descoperă să-I ateste esența. Esența Sa nu este neîntemeiată; identitatea Sa nu a fost acaparată de mâna Sa; este determinată de lucrarea Sa și de esența Sa.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este supunere față de voința Tatălui ceresc"

Dacă, în prezent, ar fi să apară o persoană capabilă să arate semne și să facă minuni, să alunge demoni, să vindece bolnavii și să săvârșească multe miracole, iar dacă această persoană pretinde că este Isus care a venit atunci ar fi vorba despre un fals, produs de duhurile rele, care Îl imită pe Isus. Reține! Dumnezeu nu repetă aceeași lucrare. Etapa lucrării lui Isus a fost deja finalizată, iar Dumnezeu nu va relua niciodată acea etapă a lucrării. Lucrarea lui Dumnezeu este ireconciliabilă cu noțiunile omului; de exemplu, Vechiul Testament a prezis venirea unui Mesia, iar rezultatul acestei profeții a fost venirea lui Isus. Deoarece acest lucru s-a întâmplat deja, ar fi greșit pentru un alt Mesia să vină din nou. Isus a venit deja o dată și ar fi greșit dacă Isus ar urma să vină din nou de data aceasta. Există un singur nume pentru fiecare epocă, și fiecare nume conține o caracterizare a acelei epoci. În noțiunile omului, Dumnezeu trebuie să arate mereu semne și să facă minuni, trebuie să vindece bolnavii și să alunge mereu demoni, trebuie să fie mereu ca Isus. Însă, de data aceasta, Dumnezeu nu e deloc așa. Dacă, în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu ar arăta semne, ar face minuni, ar alunga demoni și ar vindeca bolnavii – dacă ar face exact așa cum a făcut Isus – atunci Dumnezeu ar repeta aceeași lucrare, iar lucrarea lui Isus nu ar avea semnificație sau valoare. Astfel, Dumnezeu realizează o singură etapă a lucrării în fiecare epocă. Odată ce fiecare etapă a lucrării Sale a fost finalizată, este imitată la scurt timp de duhurile rele, iar după ce Satana începe să calce pe urmele Lui, Dumnezeu trece la o metodă diferită.

Odată ce El a încheiat o etapă a lucrării Sale, aceasta este imitată de duhurile rele. Asta trebuie să vă fie clar.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi”

În această etapă a lucrării, Dumnezeu nu efectuează semne și minuni, astfel încât lucrarea își va atinge rezultatele sale prin intermediul cuvintelor. În plus, motivul acestui lucru este că, de data aceasta, lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu este de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a cuceri omul prin vorbire, ceea ce înseamnă că abilitatea nativă posedată de acest trup întrupat al lui Dumnezeu este de a spune cuvinte și de a cuceri omul, nu de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni. Lucrarea Sa în umanitate normală nu este de a face minuni, de a vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a vorbi și, deci, al doilea trup întrupat le pare oamenilor mult mai normal decât primul. Oamenii văd că întruparea lui Dumnezeu nu este o minciună; dar acest Dumnezeu întrupat este diferit de Isus întrupat și, totuși, Ei sunt amândoi Dumnezeu întrupat, Ei nu sunt complet la fel. Isus a avut umanitate normală, umanitate obișnuită, dar El a fost însoțit de multe semne și minuni. În acest Dumnezeu întrupat, ochii umani nu vor vedea niciun semn sau minune, nici vindecarea bolnavilor, nici scoaterea demonilor, nici mersul pe mare, nici postitul pentru patruzeci de zile… El nu face aceeași lucrare pe care a făcut-o Isus, nu pentru că trupul Său nu este în esență deloc diferit de al lui Isus, ci pentru că lucrarea Sa de slujire nu este de a vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni. El nu-Și dărâmă propria lucrare, nu-Și tulbură propria lucrare. De vreme ce El cucerește omul prin cuvintele Sale practice, nu este nicio nevoie de a-l supune cu minuni și astfel, această etapă este de a completa lucrarea de întrupare. Dumnezeul întrupat pe care Îl vezi astăzi este în întregime un trup și nu este nimic supranatural în privința Lui. El Se

îmbolnăvește ca și ceilalți, are nevoie de mâncare și îmbrăcăminte exact așa cum au și ceilalți; El este întru totul un trup. Dacă, de data aceasta, Dumnezeu întrupat ar efectua semne și minuni supranaturale, dacă El ar vindeca pe cei bolnavi, ar alunga demoni, sau ar putea ucide cu un cuvânt, cum ar putea fi întreprinsă lucrarea de cucerire? Cum ar putea fi răspândită lucrarea printre națiunile neamurilor? Vindecarea bolnavilor și scoaterea demonilor a fost lucrarea din Epoca Harului, primul pas în lucrarea de răscumpărare și acum, că Dumnezeu a mântuit omul de la cruce, El nu mai efectuează această lucrare. Dacă, în timpul zilelor de pe urmă, un „Dumnezeu" la fel ca Isus S-ar arăta, unul care ar vindeca pe cei bolnavi, ar scoate demoni și ar fi crucificat pentru om, acel „Dumnezeu," deși identic cu descrierea lui Dumnezeu în Biblie și ușor pentru om de acceptat, nu ar fi, în esența sa, trupul purtat de Duhul lui Dumnezeu, ci de un duh rău. Pentru că este principiul lucrării lui Dumnezeu de a nu repeta niciodată ceea ce El a finalizat deja. Și astfel, lucrarea celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu este diferită de lucrarea celei dintâi. În zilele de pe urmă, Dumnezeu înfăptuiește lucrarea de cucerire într-un trup obișnuit, normal; El nu vindecă pe cei bolnavi, nu va fi crucificat pentru om, dar pur și simplu spune cuvinte în trup, și cucerește omul în trup. Doar un astfel de trup este trupul întrupat al lui Dumnezeu; doar un astfel de trup poate întregi lucrarea lui Dumnezeu în trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu"

Există unii care sunt posedați de duhuri rele și strigă în gura mare „Eu sunt Dumnezeu!" Totuși, în cele din urmă, ei sunt descoperiți, căci greșesc în privința lucrului pe care îl reprezintă. Ei îl reprezintă pe Satana și Duhul Sfânt nu le acordă nicio atenție. Oricât de mult te-ai exalta sau oricât de hotărât ai striga, ești tot o ființă creată, și una care îi aparține Satanei. Eu nu strig niciodată „Sunt Dumnezeu, sunt Fiul iubit al lui Dumnezeu!" Dar

lucrarea pe care o fac este lucrarea lui Dumnezeu. Trebuie să strig? Exaltarea nu este necesară. Dumnezeu Își face singur lucrarea și nu are nevoie ca omul să-I dea un statut sau un titlu onorific: lucrarea Lui Îi reprezentă identitatea și statutul. Înainte de botezul Său, nu era Isus Dumnezeu Însuși? Nu era El întruparea lui Dumnezeu? Cu siguranță nu se poate spune că abia după ce a primit mărturie a devenit singurul Fiu al lui Dumnezeu? Cu mult înainte ca El să-Și înceapă lucrarea, nu exista deja un om pe nume Isus? Tu nu ești în stare să deschizi noi căi sau să reprezinți Duhul. Nu poți exprima lucrarea Duhului sau cuvintele pe care le rostește. Nu ești în stare să faci lucrarea lui Dumnezeu Însuși și pe cea a Duhului ești incapabil să o faci. Înțelepciunea, minunăția și caracterul de nepătruns al lui Dumnezeu și întreaga fire prin care Dumnezeu îl mustră pe om – toate acestea îți depășesc capacitatea de exprimare. Prin urmare, ar fi inutil să încerci să pretinzi a fi Dumnezeu; ai avea numai numele, și nimic din esență. Dumnezeu Însuși a venit, dar nimeni nu-L recunoaște, totuși Își continuă lucrarea și o face astfel în reprezentarea Duhului. Nu contează dacă Îi spui om sau Dumnezeu, Domnul sau Hristos sau dacă Îi spui soră. Însă lucrarea pe care o face El este aceea a Duhului și reprezintă lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Lui nu Îi pasă de numele prin care I se adresează omul. Poate numele acela să-I determine lucrarea? Indiferent de cum Îi spui, în ceea ce Îl privește pe Dumnezeu, El este întruparea Duhului lui Dumnezeu; El reprezintă Duhul, de care este aprobat. Dacă nu ești în stare să faci loc pentru o nouă epocă, să pui capăt celei vechi, să anunți una nouă sau să faci o nouă lucrare, atunci nu poți fi numit Dumnezeu!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)”

Loialitatea voastră este doar în cuvinte, cunoștințele voastre sunt cele ale gândirii și noțiuni, truda voastră este de dragul câștigării binecuvântărilor cerului, deci cum trebuie să fie credința voastră? Chiar și

astăzi, vă faceți că nu auziți niciun cuvânt al adevărului. Voi nu știți ce este Dumnezeu, nu știți ce este Hristos, nu știți cum să vă temeți de Iahve, nu știți cum să intrați în lucrarea Duhului Sfânt și nu știți cum să deosebiți între lucrarea lui Dumnezeu Însuși și inducerea în eroare a omului. Știi numai să condamni orice cuvânt al adevărului exprimat de Dumnezeu care nu se conformează cu gândul tău. Unde este smerenia ta? Unde este supunerea ta? Unde este loialitatea ta? Unde este dorința ta de a căuta adevărul? Unde este inima ta cu frică de Dumnezeu? Vă spun Eu, cei ce cred în Dumnezeu datorită semnelor sunt, în mod sigur, categoria care va fi distrusă. Cei care nu sunt în stare să accepte cuvintele lui Isus care S-a reîntors la trup sunt, cu siguranță, progeniturile iadului, descendenții arhanghelului, categoria care va fi supusă distrugerii eterne. Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că „Isus care nu vine pe un nor alb este un hristos mincinos” vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe

de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus? Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia. Vă sfătuiesc să umblați cu grijă pe calea credinței în Dumnezeu. Nu trageți concluzii pripite; mai mult, nu fiți iresponsabili sau nepăsători în credința voastră în Dumnezeu. Ar trebui să știți, cel puțin, că aceia care cred în Dumnezeu ar trebui să fie smeriți și să aibă inimi cu frică de Dumnezeu. Cei care au auzit adevărul și totuși strâmbă din nas, sunt nesăbuiți și ignoranți. Cei care au auzit adevărul și totuși trag concluzii pripite fără grijă sau îl condamnă, sunt plini de aroganță. Nimeni dintre cei care cred în Isus nu este în măsură să blesteme sau să-i condamne pe alții. Ar trebui să fiți toți persoane cu rațiune și care acceptă adevărul. Poate că, auzind calea adevărului și citind cuvântul vieții, crezi că numai unul din 10000 dintre aceste cuvinte se aliniază convingerilor tale și Bibliei, și atunci ar trebui să continui să cauți în cel de-al 10000-lea dintre aceste cuvinte. Încă te sfătuiesc să fii smerit, să nu fii prea încrezător și să nu te înalți pe tine însuți prea mult. Cu o părticică din inima ta cu frică de Dumnezeu, vei dobândi mai mare lumină. Dacă examinezi cu atenție și contempli în mod repetat aceste cuvinte, vei înțelege dacă ele reprezintă sau nu adevărul, și dacă sunt sau nu sunt viață. Poate că, citind numai câteva propoziții, unii oameni vor condamna orbește aceste cuvinte, spunând: „Asta nu este nimic mai mult decât o luminare din partea Duhului Sfânt” sau: „Este un hristos fals venit să-i inducă în eroare pe

oameni.” Cei care spun asemenea lucruri sunt orbiți de ignoranță! Înțelegi prea puține din lucrarea și înțelepciunea lui Dumnezeu, iar Eu te sfătuiesc să începi din nou, de la zero! Nu trebuie să condamnați orbește cuvintele exprimate de Dumnezeu din cauza arătării hristoșilor mincinoși în zilele de pe urmă și nu trebuie să fiți unii care blasfemiază împotriva Duhului Sfânt pentru că vă temeți să nu fiți induși în eroare. Nu ar fi acesta un mare păcat? Dacă, după multă examinare, tu totuși crezi că aceste cuvinte nu sunt adevărul, că nu sunt calea și că nu sunt exprimarea lui Dumnezeu, atunci vei fi în cele din urmă pedepsit și vei rămâne fără binecuvântări. Dacă nu poți accepta un asemenea adevăr spus atât de simplu și de clar, nu ești atunci nepotrivit pentru mântuirea de la Dumnezeu? Nu ești tu unul dintre aceia care nu sunt destul de binecuvântați să se reîntoarcă în fața Tronului lui Dumnezeu? Gândește-te la asta! Nu te pripi și nu fi impetuos, și nu trata credința în Dumnezeu ca pe un joc. Gândește-te de dragul destinației tale, de dragul perspectivelor tale, de dragul vieții tale și cu tine însuți, nu te juca. Poți accepta aceste cuvinte?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”

Fragmente din filme similare

Fecioara înțeleaptă Îl poate distinge pe adevăratul Hristos de Hristoșii mincinoși

Cum să facem diferența între Hristos adevărat și Hristoșii falși

Calea către a-L discerne pe adevăratul Hristos de cei falși

Mărturii similare bazate pe experiențe

Ce am învățat păzindu-mă de falșii hristoși?

Predici similare

Deosebirea falșilor Hristoși de adevăratul Hristos

Imnuri similare

Esența lui Hristos e Dumnezeu

De ce Hristos a venit să lucreze pe pământ

Cum să recunoști arătarea și lucrarea Hristosului de la sfârșitul vremurilor

Cei ce nu acceptă adevărul nu sunt vrednici să fie mântuiți

8. Sofismul lumii religioase conform căruia: „Toate asertiunile că Domnul S-a întors sunt false și nu pot fi crezute”

Conform acestor cuvinte din Biblie: „**Dar despre ziua și ora aceea nu știe nimeni, nici îngerii cerurilor, (nici Fiul), ci numai Tatăl**” (Matei 24:36), lumea religioasă crede că, deoarece nimeni nu știe în ce zi va veni Domnul, oricine predică faptul că Domnul S-a întors deja predică despre un hristos fals și nu poate fi crezut.

Cuvinte din Biblie

„Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui” (Apocalipsa 22:12).

„Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Iar dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:2-3).

„Dacă însă nu te trezești, voi veni ca un hoț și nu vei ști când voi veni la tine” (Apocalipsa 3:3).

„Prin urmare, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!” (Matei 24:44).

„Căci așa cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație” (Luca 17:24-25).

„La miezul nopții a răsunat un strigăt: «Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!»” (Matei 25:6).

„Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20).

„Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează” (Ioan 10:27).

„Ceilalți ucenici i-au zis: L-am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu văd semnul cuielor în mâinile Lui, dacă nu pun degetul meu în semnul cuielor și dacă nu pun mâna mea în coasta Lui, nu voi crede! După opt zile, ucenicii erau din nou înăuntru, iar Toma era cu ei. Pe când ușile erau încuiate, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: «Pace vouă!» Apoi i-a zis lui Toma: Adu-ți degetul aici și privește-Mi mâinile! Adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea! Şi nu fi necredincios, ci credincios! Toma I-a răspuns: Domnul meu și Dumnezeul meu! Isus i-a zis: Ai crezut pentru că M-ai văzut? Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut!” (Ioan 20:25-29).

„Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi închideți Împărăția Cerurilor în fața oamenilor; nici voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre!” (Matei 23:13).

„Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi înconjurați marea și uscatul pentru a face un prozelit, dar când devine astfel, faceți din el de două ori mai mult un fiu al Gheenei decât sunteți voi!” (Matei 23:15).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

De vreme ce crezi în Dumnezeu, trebuie să-ți pui credința în toate cuvintele lui Dumnezeu și în toată lucrarea Lui. Cu alte cuvinte, din

moment ce crezi în Dumnezeu, trebuie să I te supui. Dacă nu ești în stare să faci acest lucru, atunci nu contează dacă tu crezi în Dumnezeu sau nu. Dacă ai crezut în Dumnezeu timp de mulți ani și totuși nu I te-ai supus niciodată și nu accepți întregimea cuvintelor Lui, și ceri în schimb ca Dumnezeu să ți Se supună ție și să acționeze conform noțiunilor tale, atunci ești cel mai răzvrătit dintre toți și ești un non-credincios. Cum ar putea astfel de oameni să reușească să se supună lucrării și cuvintelor lui Dumnezeu care nu se conformează noțiunilor omului? Cei mai răzvrătiți dintre toți sunt cei care intenționat Îl sfidează pe Dumnezeu și I se împotrivesc. Ei sunt dușmanii lui Dumnezeu, antihriștii. Ei au mereu o atitudine de ostilitate față de noua lucrare a lui Dumnezeu; nu au niciodată nici cea mai mică înclinație de a se supune și nici nu s-au supus ori s-au smerit vreodată de bunăvoie. Ei se înalță pe sine înaintea altora și nu se supun niciodată nimănui. Înaintea lui Dumnezeu, se consideră cei mai buni la predicarea cuvântului și cei mai pricepuți la a lucra asupra altora. Ei nu renunță niciodată la „averile” din posesia lor, ci le consideră niște moșteniri de familie pentru închinare, pentru a predica altora despre ele și le folosesc pentru a ține prelegeri acelor nesăbuiți care îi idolatrizează. Există într-adevăr un anumit număr de oameni ca aceștia în biserici. Se poate spune că ei sunt „eroi neîmblânziți”, care, generație după generație, poposesc în casa lui Dumnezeu. Ei pretind că predicarea cuvântului (doctrinei) este datoria lor supremă. An de an și generație după generație, aceștia își practică, impunând cu tărie, datoria lor „sacră și inviolabilă”. Nimeni nu îndrăznește să-i atingă; nici o singură persoană nu îndrăznește să le reproșeze deschis. Ei devin „împărați” în casa lui Dumnezeu, alergând frenetic pe măsură ce îi tiranizează pe ceilalți din epocă în epocă. Această ceată de diavoli caută să se unească și să-Mi distrugă lucrarea; cum pot permite acestor diavoli vii să existe în fața ochilor Mei? Nici măcar cei care sunt supuși doar pe jumătate nu pot să

continue până la capăt, cu atât mai puțin acești tirani fără cea mai neînsemnată urmă de supunere în inimile lor!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu”

A fost un discipol pe nume Toma, care a insistat să atingă urmele cuielor lui Isus. Și ce i-a spus acestuia Domnul Isus? („Ai crezut pentru că M-ai văzut? Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut!” (Ioan 20:29).) „Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut!” De fapt, ce înseamnă asta? Chiar nu au văzut nimic? În realitate, toate lucrurile pe care le spusese Isus și toată lucrarea pe care a făcut-o deja dovedise că Isus era Dumnezeu, iar oamenii ar fi trebuit s-o creadă. Nu era nevoie ca Isus să înfăptuiască mai multe semne și mai multe minuni sau să rostească mai multe cuvinte și nu era nevoie ca oamenii să-I atingă urmele de la cuie, ca să creadă. Credința adevărată nu se bazează doar pe ceea ce vezi, ci mai degrabă, cu o confirmare spirituală, ai credință până la final și nu există niciodată niciun dubiu. Toma a fost un neîncrezător care s-a bazat doar pe ce a văzut. Nu fiți ca Toma.

Un număr de oameni ca Toma există, într-adevăr, în biserică. Ei se îndoiesc constant de întruparea lui Dumnezeu și așteaptă ca El să părăsească pământul, să Se întoarcă în cel de-al treilea Cer și să vadă adevărata persoană a lui Dumnezeu, ca să creadă, în cele din urmă. Nu cred în El din cauza cuvintelor pe care El le-a spus în timpul întrupării Sale. Până când ajunge să creadă o astfel de persoană, va fi prea târziu pentru toate și, în acel moment, ea va fi condamnată de Dumnezeu. Domnul Isus i-a spus lui Toma: „Ai crezut pentru că M-ai văzut? Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut!” Aceste cuvinte înseamnă că el deja fusese condamnat de Domnul Isus și că este un neîncrezător. Dacă tu crezi cu adevărat în

Domnul și în tot ceea ce a spus El, vei fi binecuvântat. Dacă L-ai urmat pe Domnul mulți ani, dar nu crezi în capacitatea Lui de înviere sau că El este Dumnezeu atotputernic, atunci nu ai credință adevărată și nu vei fi capabil să obții binecuvântări. Numai prin credință pot fi obținute binecuvântări, iar dacă nu crezi, nu le vei obține. Ești capabil să crezi în ceva doar dacă ți Se arată Dumnezeu, îți permite să-L vezi și te convinge în persoană? Ca ființă umană, cum ești calificat să-I ceri lui Dumnezeu să ți Se arate ție personal? Cum ești tu calificat să-L faci să vorbească personal cu o ființă umană coruptă ca tine? Mai mult, ce te face calificat să ai nevoie ca El să-ți explice clar totul, înainte să crezi? Dacă ești rațional, atunci vei crede după ce vei citi, pur și simplu, aceste cuvinte rostite de Dumnezeu. Dacă tu crezi cu adevărat, atunci nu contează ce face sau ce spune El. Mai degrabă, când vezi că aceste cuvinte sunt adevărul, vei fi convins în proporție de sută la sută că au fost rostite de Dumnezeu și că El a făcut aceste lucruri și deja vei fi pregătit să-L urmezi până la capăt. Nu este nevoie să te îndoiești de asta. Oamenii care sunt plini de îndoieli sunt foarte înșelători. Pur și simplu nu pot crede în Dumnezeu. Mereu încearcă să înțeleagă acele taine și vor crede abia după ce le pricep în totalitate. Condiția lor prealabilă pentru a crede în Dumnezeu este să aibă răspunsuri clare la aceste întrebări: Cum a venit Dumnezeu întrupat? Când a sosit? Cât de mult va sta, înainte să trebuiască să plece? Unde va merge, după ce va pleca? Care este procesul plecării Sale? Cum lucrează Dumnezeu întrupat și cum pleacă El? […] Vor să înțeleagă unele taine; sunt aici pentru a le investiga, nu pentru a căuta adevărul. Ei cred că nu vor fi capabili să creadă în Dumnezeu dacă nu pot pătrunde aceste taine; este ca și cum credința lor a fost obstrucționată. Acest punct de vedere pe care îl au astfel de oameni este problematic. Odată ce au o dorință de a cerceta taine, nu se mai sinchisesc să acorde atenție adevărului sau să țină cont de cuvintele lui Dumnezeu. Se pot cunoaște pe

ei înșiși astfel de oameni? Autocunoașterea nu le vine ușor. Nu este vorba de condamnarea unui anumit tip de persoană. Dacă un om nu acceptă adevărul și nu crede în cuvintele lui Dumnezeu, atunci, acea persoană nu are credință adevărată. Pur și simplu se va concentra pe a despica firul în patru în legătură cu unele cuvinte, taine, lucruri neînsemnate sau probleme pe care oamenii nu le observaseră. Dar este posibil și ca într-o zi, Dumnezeu să-i lumineze sau frații și surorile lor să-i ajute având părtășie despre adevăr în mod frecvent, iar ei să se schimbe. În ziua când se va întâmpla asta, vor simți că părerile lor anterioare erau prea absurde, că ei erau prea aroganți și că se admirau mult prea mult, și le va fi rușine.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare”

Toți pastorii și prezbiterii lumii religioase sunt oameni care studiază cunoștințele biblice și teologia; sunt farisei ipocriți care se împotrivesc lui Dumnezeu. […] Sunt cu adevărat credincioși cei din creștinism și catolicism care studiază Biblia, teologia și chiar istoria lucrării lui Dumnezeu? Sunt ei diferiți de credincioșii și adepții lui Dumnezeu despre care vorbește El? În ochii lui Dumnezeu, sunt oare credincioși? Nu, ei studiază teologia, Îl studiază pe Dumnezeu, dar nu-L urmează și nu sunt martori pentru El. Îl studiază pe Dumnezeu la fel cum studiază alții istoria, filosofia, dreptul, biologia sau astronomia. Doar că nu le plac știința sau alte materii – le place îndeosebi să studieze teologia. Care este finalul căutării lor de bucăți și fragmente din lucrarea lui Dumnezeu pentru a-L studia? Pot descoperi existența lui Dumnezeu? Nu, niciodată. Pot să înțeleagă voia Lui? (Nu.) De ce? Pentru că trăiesc în cuvinte, în cunoaștere, în filosofie, în mintea umană și în gândurile umane; nu-L vor vedea niciodată pe Dumnezeu și nu vor fi luminați de Duhul Sfânt. Cum îi clasifică Dumnezeu? Ca non-credincioși, ca necredincioși. Acești necredincioși și

non-credincioși se amestecă în așa-zisa comunitate creștină, purtându-se ca niște credincioși în Dumnezeu, ca niște creștini, dar, în realitate, Îl slăvesc ei cu adevărat pe Dumnezeu? Au o supunere adevărată? (Nu.) De ce? Un lucru este cert: mulți dintre ei nu cred în existența lui Dumnezeu în inimile lor; nu cred că Dumnezeu a creat lumea și este suveran peste toate lucrurile și cred și mai puțin că Dumnezeu poate deveni trup. Ce înseamnă această lipsă de credință? Înseamnă că se îndoiesc și tăgăduiesc. Ba chiar adoptă o atitudine de a nu spera că profețiile rostite de Dumnezeu, în special cele referitoare la dezastre, se vor împlini sau vor avea loc. Aceasta e atitudinea lor față de credința în Dumnezeu și este esența și adevărata față a așa-zisei lor credințe. Acești oameni Îl studiază pe Dumnezeu fiindcă sunt interesați îndeosebi de subiectul și cunoașterea teologiei și de faptele istorice ale lucrării lui Dumnezeu; sunt, pur și simplu, un grup de intelectuali care studiază teologia. Acești intelectuali nu cred în existența lui Dumnezeu, deci cum reacționează când El vine să lucreze, când cuvintele Lui se împlinesc? Care este prima lor reacție când aud că Dumnezeu a devenit trup și a început o nouă lucrare? „Imposibil!” Condamnă orice persoană care predică noul nume al lui Dumnezeu și noua Lui lucrare și chiar vor să o omoare sau să o elimine. Ce fel de manifestare este aceasta? Nu este manifestarea unui antihrist tipic? Ce diferență există între ei și fariseii, arhiereii și cărturarii din vechime? Sunt ostili față de lucrarea lui Dumnezeu, față de judecata Lui din zilele de pe urmă, față de întruparea lui Dumnezeu și, chiar mai mult, sunt ostili față de împlinirea profețiilor Lui. Își spun în sinea lor: „Dacă nu devii trup, dacă ești în forma unui corp spiritual, atunci ești Dumnezeu; dacă ești întrupat și devii o persoană, atunci nu ești Dumnezeu și nu Te recunoaștem.” Ce implică acest lucru? Înseamnă că, atât timp cât sunt aici, nu-I vor permite lui Dumnezeu să devină trup. Nu este acesta un antihrist tipic? E un veritabil antihrist.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea a treia)”

Întrucât căutăm urmele lui Dumnezeu, se cuvine să căutăm intențiile lui Dumnezeu, cuvintele și cuvântările Lui deoarece, oriunde există noi cuvinte rostite de Dumnezeu, acolo este și glasul Lui și, oriunde se află urmele lui Dumnezeu, acolo sunt și faptele Lui. Oriunde este exprimarea lui Dumnezeu, acolo Se arată El și, oriunde Se arată Dumnezeu, acolo există adevărul, calea și viața. În căutarea urmelor lui Dumnezeu, ați ignorat cuvintele „Dumnezeu este adevărul, calea și viața”. Prin urmare, mulți oameni, chiar și atunci când primesc adevărul, nu cred că au găsit urmele lui Dumnezeu și cu atât mai puțin recunosc arătarea lui Dumnezeu. Ce greșeală gravă! Arătarea lui Dumnezeu nu poate fi împăciuită cu noțiunile omului și cu atât mai puțin poate Dumnezeu să Se arate la porunca omului. Dumnezeu Își face propriile alegeri și propriile planuri atunci când Își înfăptuiește lucrarea; mai mult, El are propriile Sale obiective și metode. Indiferent ce lucrare face, El nu are nevoie să discute despre aceasta cu oamenii sau să le ceară sfatul, cu atât mai puțin să anunțe fiecare persoană în parte despre lucrarea Lui. Aceasta este firea lui Dumnezeu, care, de altfel, ar trebui să fie recunoscută de toată lumea. Dacă doriți să fiți martori ai arătării lui Dumnezeu, să urmați pașii Lui, atunci trebuie mai întâi să vă îndepărtați de propriile noțiuni. Nu trebuie să-I ceri lui Dumnezeu să facă tot felul de lucruri, cu atât mai puțin ar trebui să-L constrângi și să-L limitezi la propriile tale noțiuni. În schimb, ar trebui să vă întrebați cum se cuvine să căutați urmele lui Dumnezeu, cum se cuvine să acceptați arătarea Lui și cum se cuvine să vă supuneți noii lucrări a lui Dumnezeu: asta ar trebui să facă omul. Întrucât omul nu este adevărul și nu deține adevărul, el ar trebui să caute, să accepte și să se supună.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”

Astăzi, Dumnezeu a făcut o nouă lucrare. Poate că nu ești capabil să accepți aceste cuvinte și poate că ți se par ciudate, dar te-aș sfătui să nu îți expui naturalețea, căci doar cei care într-adevăr flămânzesc și însetează după dreptate în fața lui Dumnezeu pot să dobândească adevărul și doar cei care sunt cu adevărat evlavioși pot fi luminați și călăuziți de El. Se dobândesc rezultate prin căutarea adevărului cu liniște cumpătată, nu prin certuri și controverse. Când spun că: „astăzi, Dumnezeu a făcut o lucrare nouă”, Mă refer la chestiunea reîntoarcerii lui Dumnezeu în trup. Poate că aceste cuvinte nu te deranjează; poate că le disprețuiești; sau poate chiar sunt de mare interes pentru tine. Indiferent de situație, sper că toți aceia care își doresc într-adevăr ca Dumnezeu să Se arate pot să recunoască acest fapt și să îi acorde o cercetare atentă, în loc să tragă concluzii pripite despre el; așa ar trebui să acționeze o persoană înțeleaptă.

Nu este dificil să cercetăm un astfel de lucru, dar asta cere fiecăruia dintre noi să cunoască acest unic adevăr: Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este întruparea lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte),

mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant. Înfățișarea exterioară nu poate determina esența; în plus, lucrarea lui Dumnezeu nu se poate conforma niciodată noțiunilor omului. Nu a intrat înfățișarea exterioară a lui Isus în contradicție cu noțiunile omului? Nu-i așa că înfățișarea și veșmântul Lui nu erau capabile să ofere vreun indiciu cu privire la adevărata Lui identitate? Nu I s-au împotrivit primii farisei lui Isus tocmai pentru că s-au uitat doar la înfățișarea Lui exterioară și nu s-au gândit serios la cuvintele din gura Lui? Speranța Mea este ca fiecare în parte dintre frații și surorile care caută arătarea lui Dumnezeu să nu repete tragedia istoriei. Voi nu trebuie să deveniți fariseii vremurilor moderne și să-L pironiți din nou pe Dumnezeu pe cruce. Voi ar trebui să vă gândiți bine la cum să întâmpinați întoarcerea lui Dumnezeu și să aveți clar în minte cum să fiți cineva care se supune adevărului. Aceasta este responsabilitatea tuturor celor care Îl așteaptă pe Isus să Se întoarcă deasupra unui nor. Noi ar trebui să ne frecăm ochii spirituali pentru a ne lămuri și să nu ne înnămolim în cuvinte pline de fantezie exagerată. Ar trebui să ne gândim la lucrarea realistică a lui Dumnezeu și ar trebui să ne uităm la aspectul practic al lui Dumnezeu. Să nu vă lăsați duși de val sau să vă pierdeți în reverii, tânjind mereu după ziua în care Domnul Isus, deasupra unui nor, Se pogoară deodată în mijlocul vostru și vă ia pe voi, care nu L-ați cunoscut sau văzut niciodată și care nu știți cum să Îi urmați voia. E mai bine să vă gândiți la lucruri mai practice!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Loialitatea voastră este doar în cuvinte, cunoștințele voastre sunt cele ale gândirii și noțiuni, truda voastră este de dragul câștigării binecuvântărilor cerului, deci cum trebuie să fie credința voastră? Chiar și astăzi, vă faceți că nu auziți niciun cuvânt al adevărului. Voi nu știți ce este

Dumnezeu, nu știți ce este Hristos, nu știți cum să vă temeți de Iahve, nu știți cum să intrați în lucrarea Duhului Sfânt și nu știți cum să deosebiți între lucrarea lui Dumnezeu Însuși și inducerea în eroare a omului. Știi numai să condamni orice cuvânt al adevărului exprimat de Dumnezeu care nu se conformează cu gândul tău. Unde este smerenia ta? Unde este supunerea ta? Unde este loialitatea ta? Unde este dorința ta de a căuta adevărul? Unde este inima ta cu frică de Dumnezeu? Vă spun Eu, cei ce cred în Dumnezeu datorită semnelor sunt, în mod sigur, categoria care va fi distrusă. Cei care nu sunt în stare să accepte cuvintele lui Isus care S-a reîntors la trup sunt, cu siguranță, progeniturile iadului, descendenții arhanghelului, categoria care va fi supusă distrugerii eterne. Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că „Isus care nu vine pe un nor alb este un hristos mincinos” vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea

încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus? Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia. Vă sfătuiesc să umblați cu grijă pe calea credinței în Dumnezeu. Nu trageți concluzii pripite; mai mult, nu fiți iresponsabili sau nepăsători în credința voastră în Dumnezeu. Ar trebui să știți, cel puțin, că aceia care cred în Dumnezeu ar trebui să fie smeriți și să aibă inimi cu frică de Dumnezeu. Cei care au auzit adevărul și totuși strâmbă din nas, sunt nesăbuiți și ignoranți. Cei care au auzit adevărul și totuși trag concluzii pripite fără grijă sau îl condamnă, sunt plini de aroganță. Nimeni dintre cei care cred în Isus nu este în măsură să blesteme sau să-i condamne pe alții. Ar trebui să fiți toți persoane cu rațiune și care acceptă adevărul. Poate că, auzind calea adevărului și citind cuvântul vieții, crezi că numai unul din 10000 dintre aceste cuvinte se aliniază convingerilor tale și Bibliei, și atunci ar trebui să continui să cauți în cel de-al 10000-lea dintre aceste cuvinte. Încă te sfătuiesc să fii smerit, să nu fii prea încrezător și să nu te înalți pe tine însuți prea mult. Cu o părticică din inima ta cu frică de Dumnezeu, vei dobândi mai mare lumină. Dacă examinezi cu atenție și contempli în mod repetat aceste cuvinte, vei înțelege dacă ele reprezintă sau nu adevărul, și dacă sunt sau nu sunt viață. Poate că, citind numai câteva propoziții, unii oameni vor condamna orbește aceste cuvinte, spunând: „Asta nu este nimic mai mult decât o luminare din partea Duhului Sfânt” sau: „Este un hristos fals venit să-i inducă în eroare pe oameni.” Cei care spun asemenea lucruri sunt orbiți de ignoranță! Înțelegi

prea puține din lucrarea și înțelepciunea lui Dumnezeu, iar Eu te sfătuiesc să începi din nou, de la zero! Nu trebuie să condamnați orbește cuvintele exprimate de Dumnezeu din cauza arătării hristoșilor mincinoși în zilele de pe urmă și nu trebuie să fiți unii care blasfemiază împotriva Duhului Sfânt pentru că vă temeți să nu fiți induși în eroare. Nu ar fi acesta un mare păcat? Dacă, după multă examinare, tu totuși crezi că aceste cuvinte nu sunt adevărul, că nu sunt calea și că nu sunt exprimarea lui Dumnezeu, atunci vei fi în cele din urmă pedepsit și vei rămâne fără binecuvântări. Dacă nu poți accepta un asemenea adevăr spus atât de simplu și de clar, nu ești atunci nepotrivit pentru mântuirea de la Dumnezeu? Nu ești tu unul dintre aceia care nu sunt destul de binecuvântați să se reîntoarcă în fața Tronului lui Dumnezeu? Gândește-te la asta! Nu te pripi și nu fi impetuos, și nu trata credința în Dumnezeu ca pe un joc. Gândește-te de dragul destinației tale, de dragul perspectivelor tale, de dragul vieții tale și cu tine însuți, nu te juca. Poți accepta aceste cuvinte?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”

Imnuri similare

Ar trebui să acceptați adevărul

Atitudinea ta față de adevăr este vitală

Respingerea lui Hristos din zilele de pe urmă este o blasfemie împotriva Duhului Sfânt

9. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Crezând în Domnul, au fost deja îndreptățiți de credință, au atins mântuirea prin credința lor și nu au nevoie să accepte lucrarea de judecată din zilele de pe urmă”

În Biblie, Pavel spune: „Dacă deci Îl mărturisești cu gura ta pe Isus ca Domn și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se primește dreptatea și prin mărturisirea cu gura se primește mântuirea” (Romani 10:9-10). Din acest motiv, membrii lumii religioase cred că, atunci când Domnul Se va întoarce, ei vor fi răpiți direct în Împărăția Cerurilor, deci nu este nevoie ca Domnul să îndeplinească lucrarea de judecată în zilele de pe urmă.

Cuvinte din Biblie

„Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar acela care face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!»” (Matei 7:21-23).

„Adevărat, adevărat vă spun că oricine săvârșește păcatul este sclav al păcatului. Şi sclavul nu rămâne veșnic în casă, însă fiul rămâne veșnic” (Ioan 8:34-35).

„Dacă noi păcătuim în mod intenționat, după ce ni s-a făcut cunoscut adevărul, nu mai este nici o jertfă pentru păcat, ci numai o așteptare înfricoșată a judecății și a focului cumplit care-i va mistui pe cei care I se împotrivesc lui Dumnezeu” (Evrei 10:26-27).

„Așadar, voi veți fi sfinți, pentru că Eu sunt sfânt” (Leviticul 11:45).

„Fără sfințire, nimeni nu-L va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14).

„Ferice de cei ce-și spală hainele, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să poată intra pe porți în cetate!” (Apocalipsa 22:14).

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul” (Ioan 16:12-13).

„Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4:17).

„Iar dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec. Căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă” (Ioan 12:47-48).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

La acea vreme, lucrarea lui Isus era lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri. Păcatele tuturor care credeau în El erau iertate; dacă tu credeai în El, El te răscumpăra; dacă tu credeai în El, nu mai aparțineai păcatului, erai iertat de păcatele tale. Aceasta este ceea ce însemna să fii mântuit și să fii îndreptat prin credință. Totuși, în cei ce credeau, rămânea acel ceva care era

răzvrătit și se opunea lui Dumnezeu și acela încă trebuia să fie îndepărtat încet. Mântuirea nu însemna că omul fusese complet câștigat de Isus, ci că omul nu mai era al păcatului, că i se iertaseră păcatele: de credeai, nu aveai să mai aparții vreodată păcatului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)"

Din perspectiva omului, răstignirea lui Dumnezeu încheiase deja lucrarea întrupării lui Dumnezeu, răscumpărase întreaga omenire și Îi permisese să pună mâna pe cheia Infernului. Toată lumea crede că lucrarea lui Dumnezeu a fost pe deplin realizată. De fapt, din perspectiva lui Dumnezeu, doar o mică parte a lucrării Sale a fost realizată. Tot ce a făcut El a fost să răscumpere omenirea; El nu a cucerit omenirea, cu atât mai puțin nu a schimbat înfățișarea satanică a omului. De aceea spune Dumnezeu: „Deși trupul Meu întrupat a trecut prin durerea morții, acela nu a fost întregul scop al întrupării Mele. Isus este Fiul Meu preaiubit și a fost pironit pe cruce pentru Mine, dar El nu Mi-a încheiat exhaustiv lucrarea. El a făcut doar o parte din ea". Astfel, Dumnezeu a inițiat a doua rundă de planuri pentru a continua lucrarea întrupării. Intenția finală a lui Dumnezeu era să desăvârșească și să-i câștige pe toți oamenii salvați din ghearele Satanei și, de aceea, Dumnezeu S-a pregătit din nou să înfrunte pericolul venirii în trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (6)"

Știi doar că Isus va coborî în zilele de pe urmă, dar cum va coborî El mai exact? Un păcătos ca tine, care tocmai a fost răscumpărat și nu a fost schimbat sau desăvârșit de Dumnezeu, poți să te conformezi intențiilor lui Dumnezeu? Căci tu, care ești încă cu sinele tău vechi, este adevărat că ai fost mântuit de Isus și că nu ești socotit ca păcătos datorită mântuirii lui Dumnezeu, dar aceasta nu dovedește că nu ești păcătos și lipsit de puritate.

Cum poți fi sfânt dacă nu ai fost schimbat? Înăuntrul tău, ești împovărat de necurățenie, egoism și răutate, dar, totuși, vrei să cobori cu Isus – ai vrea tu să fii așa de norocos! Ai pierdut un pas în credința ta în Dumnezeu: ai fost doar răscumpărat, dar nu ai fost schimbat. Pentru ca tu să te conformezi intențiilor lui Dumnezeu, Dumnezeu trebuie să facă personal lucrarea de a te schimba și curăța; dacă ești doar răscumpărat, vei fi incapabil să atingi sfințenia. În acest fel, nu vei fi calificat să te împărtășești din binecuvântările lui Dumnezeu, pentru că ai pierdut un pas în lucrarea lui Dumnezeu de a gestiona omul, care este pasul-cheie al schimbării și perfecționării. Și astfel, tu, un păcătos care tocmai a fost răscumpărat, ești incapabil să primești direct moștenirea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate"

Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"

Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost

corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din

lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. […] Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să I se supună lui Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl disprețuiesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine intențiile lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și

rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Scopul lucrării de mustrare și judecată a lui Dumnezeu este, în esență, de a purifica omenirea de dragul odihnei finală; altfel, nimeni din omenire nu ar putea să fie clasificat în diferite categorii în funcție de fel, ori să intre în odihnă. Această lucrare este singura cale ca omenirea să intre în odihnă. Doar lucrarea de purificare a lui Dumnezeu va curăți oamenii de nedreptatea lor și doar lucrarea Lui de mustrare și judecată va aduce la lumină acele elemente răzvrătite ale omenirii, separându-i astfel pe cei care pot fi mântuiți de cei care nu pot și pe cei care vor rămâne de cei care nu vor rămâne. Când această lucrare se va termina, acei oameni cărora le este permis să rămână vor fi cu toții curățiți și vor intra într-un stadiu de umanitate mai înalt în care se vor bucura de o a doua viață umană mai minunată pe pământ; cu alte cuvinte, ei vor începe ziua lor umană de odihnă și vor coexista cu Dumnezeu. După ce aceia cărora nu li se permite să rămână vor fi fost mustrați și judecați, adevăratele lor fețe vor fi expuse complet, după care toți vor fi distruși și, ca și Satanei, nu li se va mai permite să supraviețuiască pe pământ. Umanitatea viitorului nu va mai include niciunul dintre aceste tipuri de oameni; astfel de oameni nu sunt potriviți să intre pe pământul odihnei finale, nici nu sunt potriviți să se alăture zilei odihnei pe care Dumnezeu și omenirea o vor împărtăși, căci ei sunt ținte ale pedepsei și sunt oameni răi, nedrepți. Ei au fost răscumpărați odată și au fost și judecați și mustrați; pe lângă acestea, ei au lucrat odată

pentru Dumnezeu. Totuși, când va veni ziua de pe urmă, tot vor fi eliminați și distruși din cauza propriei răutăți și ca urmare a răzvrătirii și incapacității lor de a fi răscumpărați; ei nu vor mai veni întru ființă în lumea viitorului și nu vor mai trăi în rasa umană a viitorului. Fie că sunt duhuri ale morților sau oameni care încă trăiesc în trup, toți răufăcătorii și toți cei care nu au fost mântuiți vor fi distruși odată ce aceia sfinți din cadrul omenirii vor intra în odihnă. Cât despre aceste duhuri și acești oameni răufăcători sau duhurile oamenilor drepți și aceia care săvârșesc dreptatea, indiferent cărei epoci aparțin, toți cei care sunt răi vor fi distruși în cele din urmă și toți cei care sunt drepți vor supraviețui. Dacă o persoană sau duh va primi mântuirea nu se decide pe baza lucrării epocii de pe urmă; mai degrabă, se stabilește în funcție de faptul dacă au fost potrivnici sau dacă s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Oamenii din epoca precedentă care au înfăptuit răul și nu au putut dobândi mântuirea vor fi, fără îndoială, ținte pentru pedeapsă, iar cei din această eră care fac rău și nu pot fi mântuiți vor fi și ei, negreșit, ținte pentru pedeapsă. Oamenii sunt clasificați pe baza binelui și a răului, nu pe baza epocii în care trăiesc. Odată clasificați astfel, ei nu vor fi pedepsiți sau recompensați imediat; mai degrabă, Dumnezeu Își va îndeplini lucrarea de pedepsire a răului și recompensare a binelui după ce Și-a dus la bun sfârșit lucrarea de cucerire în zilele de pe urmă. De fapt, El a separat oamenii în buni și răi încă de când Și-a început lucrarea de mântuire a omenirii. Doar că îi va răsplăti pe cei drepți și îi va pedepsi pe cei răi numai după ce lucrarea Lui s-a încheiat; El nu îi va separa în categorii după finalizarea lucrării Sale și, apoi, nu va trece imediat la îndeletnicirea de pedepsire a răului și răsplătire a binelui. Mai degrabă, Se va îndeletnici cu asta doar atunci când lucrarea Sa va fi pe deplin finalizată. Întregul scop din spatele lucrării ultime a lui Dumnezeu de pedepsire a răului și răsplătire a binelui este de a purifica pe deplin toți oamenii, pentru ca El să poată aduce o

omenire pur sfântă la odihna veșnică. Această etapă a lucrării Sale este cea mai importantă; este etapa finală a întregii Sale lucrări de gestionare. Dacă Dumnezeu nu i-ar fi distrus pe cei răi, ci le-ar fi permis în schimb să rămână, atunci toți oamenii încă ar fi incapabili să intre în odihnă, iar Dumnezeu nu ar fi putut să aducă întreaga omenire într-un ținut mai bun. Astfel de lucrare nu ar fi completă. Când lucrarea Sa va fi încheiată, întreaga omenire va fi complet sfântă; doar în acest fel va reuși Dumnezeu să trăiască pașnic în odihnă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Fragmente din filme similare

Care este legătura exactă dintre mântuire și intrarea în Împărăția cerurilor?

Cum face Dumnezeu lucrarea de judecată pentru a curăți și mântui omul în zilele de pe urmă?

Predici similare

Mântuirea prin credință garantează intrarea în Împărăția lui Dumnezeu?

Imnuri similare

Lucrarea de judecată este pentru a curăți corupția omului

În zilele de pe urmă, Dumnezeu îl judecă și curățește pe om prin cuvinte

Acceptați judecata lui Hristos al zilelor din urmă pentru a fi purificați

10. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Oricine va crede în Domnul Isus va avea viață veșnică”

Lumea religioasă se agață de sensul textual al acestor cuvinte din Biblie: „**Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică**” (Ioan 3:16) și consideră că, atât timp cât membrii săi cred în Domnul Isus, aceștia vor avea viață veșnică, fără să fie nevoie să accepte lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu.

Cuvinte din Biblie

„Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar acela care face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!»” (Matei 7:21-23).

„Adevărat, adevărat vă spun că oricine săvârșește păcatul este sclav al păcatului. Și sclavul nu rămâne veșnic în casă, însă fiul rămâne veșnic” (Ioan 8:34-35).

„Dacă noi păcătuim în mod intenționat, după ce ni s-a făcut cunoscut adevărul, nu mai este nici o jertfă pentru păcat” (Evrei 10:26).

„Prin urmare, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!” (Matei 24:44).

„Căci așa cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului” (Matei 24:27).

„Căci așa cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație” (Luca 17:24-25).

„Cel ce crede în Fiul are viața veșnică, dar cel ce nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3:36).

„Dar celui ce bea din apa pe care i-o voi da Eu, nu-i va mai fi sete în veac, ci apa pe care i-o voi da Eu va deveni în el un izvor de apă, țâșnind spre viața veșnică” (Ioan 4:14).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai

mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască,

dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. […] Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Știi doar că Isus va coborî în zilele de pe urmă, dar cum va coborî El mai exact? Un păcătos ca tine, care tocmai a fost răscumpărat și nu a fost schimbat sau desăvârșit de Dumnezeu, poți să te conformezi intențiilor lui Dumnezeu? Căci tu, care ești încă cu sinele tău vechi, este adevărat că ai fost mântuit de Isus și că nu ești socotit ca păcătos datorită mântuirii lui Dumnezeu, dar aceasta nu dovedește că nu ești păcătos și lipsit de puritate. Cum poți fi sfânt dacă nu ai fost schimbat? Înăuntrul tău, ești împovărat de necurățenie, egoism și răutate, dar, totuși, vrei să cobori cu Isus – ai vrea tu să fii așa de norocos! Ai pierdut un pas în credința ta în Dumnezeu: ai fost doar răscumpărat, dar nu ai fost schimbat. Pentru ca tu să te conformezi intențiilor lui Dumnezeu, Dumnezeu trebuie să facă personal lucrarea de a te schimba și curăța; dacă ești doar răscumpărat, vei fi incapabil să atingi sfințenia. În acest fel, nu vei fi calificat să te împărtășești din binecuvântările lui Dumnezeu, pentru că ai pierdut un pas în lucrarea lui Dumnezeu de a gestiona omul, care este pasul-cheie al schimbării și perfecționării. Și astfel, tu, un păcătos care tocmai a fost răscumpărat, ești incapabil să primești direct moștenirea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate”

Prima întrupare a fost pentru a răscumpăra omul din păcat, de a-l răscumpăra cu ajutorul trupului material al lui Isus, adică, El l-a mântuit pe om de pe cruce, dar corupta fire satanică tot a rămas în om. A doua întrupare nu mai este pentru a sluji ca o jertfă de păcat, ci, mai degrabă, pentru a mântui pe deplin pe cei care au fost răscumpărați din păcat. Acest lucru este făcut astfel încât cei care au fost iertați să poată fi eliberați de păcatele lor și făcuți pe deplin neprihăniți și, prin dobândirea unei firi schimbate, să se elibereze de influența întunericului Satanei și să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar în acest fel omul poate fi pe deplin sfânt. După ce Epoca Legii a ajuns la sfârșit și, începând cu Epoca Harului, Dumnezeu a inițiat lucrarea de mântuire, care va continua până în zilele de pe urmă când, în judecarea și mustrarea rasei umane pentru răzvrătirea sa, El va purifica omenirea complet. Doar atunci Își va încheia Dumnezeu lucrarea de mântuire și Se va odihni.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Lucrarea zilelor de pe urmă este de a spune cuvinte. Mari schimbări pot fi produse în om cu ajutorul cuvintelor. Schimbările produse acum în acești oameni, după acceptarea acestor cuvinte, sunt mult mai mari decât cele făcute în oameni, după acceptarea semnelor și minunilor Epocii Harului. Căci, în Epoca Harului, demonii au fost alungați din om prin punerea mâinilor și prin rugăciune, însă firea coruptă din om a rămas încă. Omul a fost vindecat de boala lui și i-au fost iertate păcatele, dar, în ceea ce privește modul în care omul urma să fie curățat de firea coruptă satanică din interiorul lui, această lucrare trebuia încă să fie făcută. Omul a fost doar mântuit și i-au fost iertate păcatele pentru credința sa, dar natura păcătoasă a omului nu a fost distrusă și încă a rămas în el. Păcatele omului au fost

iertate prin intermediul Dumnezeului întrupat, dar acest lucru nu a însemnat că omul nu a mai avut păcat în el. Păcatele omului ar putea fi iertate prin jertfa de păcat, dar, doar în ceea ce privește modul în care omul poate fi făcut să nu mai păcătuiască și modul în care natura sa păcătoasă poate fi distrusă complet și transformată, el nu are nicio cale de a rezolva această problemă. Păcatele omului au fost iertate și acest lucru se datorează lucrării răstignirii lui Dumnezeu, dar omul a continuat să trăiască înlăuntrul vechii sale firi satanice. Acestea fiind spuse, omul trebuie să fie complet mântuit de corupta sa fire satanică, astfel încât natura lui păcătoasă să poată fi complet distrusă, să nu se mai dezvolte niciodată, permițând astfel ca firea omului să fie transformată. Acest lucru ar cere omului să înțeleagă drumul creșterii în viață, să înțeleagă calea vieții și modul de a-și schimba firea. În plus, ar cere omului să acționeze potrivit cu această cale, astfel încât firea lui să poată fi schimbată treptat, iar el să poată trăi sub strălucirea luminii, ca tot ceea ce face el să poată fi în acord cu intențiile lui Dumnezeu, ca el să-și poată arunca firea coruptă satanică și astfel încât să se poată elibera de influența întunericului Satanei, prin aceasta ieșind pe deplin din păcat. Doar atunci va primi omul mântuirea completă. La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii, prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și

arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i

analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să I se supună lui Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl disprețuiesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine intențiile lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferită de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de reglementări, de cuvinte și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt cuvinte care pot oferi doar o consolare temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Cuvintele Scripturilor pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu

îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum – uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

Cei care doresc să dobândească viața fără să se bazeze pe adevărul rostit de Hristos sunt cei mai ridicoli oameni de pe pământ, iar cei care nu acceptă calea vieții adusă de Hristos sunt pierduți în fantezie. Și astfel, spun că aceia care nu-L acceptă pe Hristos al zilelor de pe urmă vor fi mereu detestați de Dumnezeu. Hristos este poarta omului către Împărăție în timpul zilelor de pe urmă și nu există nimeni care să-L poată ocoli. Nimeni nu poate fi desăvârșit de Dumnezeu dacă nu prin Hristos. Crezi în Dumnezeu și astfel, trebuie să accepți cuvintele Lui și să te supui căii Lui. Nu poți să te gândești doar la a obține binecuvântări câtă vreme ești incapabil să accepți adevărul și incapabil să accepți provizia vieții. Hristos vine în timpul zilelor de pe urmă, astfel încât toți cei care cred cu adevărat în El să poată să primească viața. Lucrarea Lui este de dragul închiderii vechii epoci și intrării în cea nouă și lucrarea Lui este cărarea ce trebuie luată de către toți cei care vor intra în noua epocă. Dacă nu ești capabil să-L recunoști și, în schimb, Îl condamni, blasfemiezi sau chiar Îl persecuți, atunci ești sortit să arzi pentru eternitate și nu vei intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Fragmente din filme similare

În zilele de pe urmă, Dumnezeu exprimă adevărul și îi dăruiește omului calea vieții eterne

Diferențele dintre calea pocăinței și calea vieții veșnice

Imnuri similare

Hristos al zilelor de pe urmă a adus Epoca Împărăției

Hristos al zilelor de pe urmă aduce calea vieții veșnice

11. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Dumnezeu n-a mai rostit cuvinte sau n-a mai făcut nicio lucrare în afara celor care sunt consemnate în Biblie; orice e în afara Bibliei este erezie”

Lumea religioasă crede că toate cuvintele și lucrările lui Dumnezeu sunt consemnate în Biblie, că adevărurile conținute în Biblie sunt complete, că Dumnezeu nu va spune nimic altceva și nu va îndeplini nicio altă lucrare în afara celor care sunt deja consemnate în Biblie și că orice e în afara Bibliei este erezie. Astfel, comunitatea consideră că aceia care cred în Domnul trebuie să se agațe de Biblie și că, atunci când Domnul Se va întoarce, ei vor fi înălțați în Împărăția Cerurilor.

Cuvinte din Biblie

„Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă ar fi fost scrise fiecare, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi încăput cărțile scrise” (Ioan 21:25).

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul” (Ioan 16:12-13).

„Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!” (Apocalipsa 2:7).

„Du-te, Daniele, căci cuvintele acestea sunt tăinuite și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți se vor curăți, se vor albi și vor fi încercați, însă

cei răi vor continua să fie răi; nici unul dintre cei răi nu va înțelege, însă cei înțelepți vor înțelege” (Daniel 12:9-10).

„Voi cercetați Scripturile deoarece credeți că în ele aveți viață veșnică, dar tocmai acestea sunt cele care depun mărturie despre Mine! Și totuși nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viață!” (Ioan 5:39-40).

„Ei Îl urmează pe Miel oriunde merge” (Apocalipsa 14:4).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Lucrurile care sunt consemnate în Biblie sunt limitate; ele nu pot reprezenta în totalitate lucrarea lui Dumnezeu. Cele Patru Evanghelii au mai puțin de o sută de capitole în total, în care sunt scrise un număr limitat de întâmplări, precum blestemul lui Isus asupra smochinului, cele trei lepădări de Domnul ale lui Petru, apariția lui Isus în fața ucenicilor după răstignirea și învierea Lui, învățături despre post, învățături despre rugăciune, învățături despre divorț, nașterea și genealogia lui Isus, numirea discipolilor de către Isus și așa mai departe. Totuși, omul le prețuiește ca pe niște comori, chiar comparând lucrarea de astăzi cu acestea. Ei chiar cred că toată lucrarea pe care a făcut-o Isus în viața Lui s-a limitat doar la atât, de parcă Dumnezeu ar fi fost în stare să facă doar atât și nimic mai mult. Nu este acest lucru absurd?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)”

Dacă vrei să vezi lucrarea din Epoca Legii și să vezi cum au urmat israeliții calea lui Iahve, trebuie să citești Vechiul Testament; dacă vrei să înțelegi lucrarea din Epoca Harului, trebuie să citești Noul Testament. Dar cum vezi lucrarea zilelor de pe urmă? Trebuie să accepți să fii condus de Dumnezeu cel de astăzi și să intri în lucrarea de astăzi, fiindcă aceasta este

noua lucrare și nimeni nu a consemnat-o anterior în Biblie. Astăzi, Dumnezeu a devenit trup și a selectat alți oameni aleși, în China. Dumnezeu lucrează în acești oameni, El Își continuă lucrarea pe pământ și Își continuă lucrarea din Epoca Harului. Lucrarea de astăzi este o cale pe care omul nu a umblat niciodată, o cale pe care nimeni nu a văzut-o vreodată. Este o lucrare nefăcută niciodată până acum – este cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu pe pământ. Prin urmare, lucrarea nefăcută niciodată până acum nu este istorie, pentru că prezentul este prezent, și nu a devenit încă trecut. Oamenii nu știu că Dumnezeu a făcut lucrări mai mari și mai noi pe pământ, în afara țării lui Israel, că acestea au depășit deja sfera Israelului și prezicerile proorocilor, că este vorba de o lucrare nouă și minunată în afara profețiilor, de o lucrare și mai nouă dincolo de Israel, o lucrare pe care oamenii nu pot nici să o perceapă, nici să și-o imagineze. Cum ar fi putut Biblia să conțină relatări explicite despre o astfel de lucrare? Cine ar fi putut să consemneze dinainte fiecare părticică a lucrării de astăzi, fără omisiuni? Cine ar fi putut să consemneze această lucrare mai grandioasă, mai înțeleaptă, care sfidează convențiile din acea carte veche și mucedă? Lucrarea de astăzi nu este istorie, prin urmare, dacă vrei să mergi pe noua cale de astăzi, atunci trebuie să te îndepărtezi de Biblie, trebuie să te plasezi dincolo de cărțile de profeții sau de istorie din Biblie. Numai atunci vei putea merge pe noua cale așa cum se cuvine și numai atunci vei putea intra în noua lume și în noua lucrare. […] Din moment ce există o cale superioară, de ce să studiezi acea cale umilă, perimată? Din moment ce există cuvântări mai noi și o lucrare mai nouă, de ce să trăiești printre relatări despre istorii vechi? Noile cuvântări te pot aproviziona, ceea ce dovedește că este vorba de lucrarea cea nouă; vechile relatări nu te pot sătura, nu-ți pot asigura nevoile prezente, ceea ce dovedește că acestea sunt istorie, iar nu lucrarea de aici și acum. Calea cea mai înaltă este cea a

lucrării celei mai noi și, împreună cu lucrarea cea nouă, indiferent de cât de înaltă a fost calea trecutului, aceasta este doar istorie la care oamenii privesc înapoi și, indiferent de cât de mare este valoarea sa de referință, aceasta rămâne doar calea cea veche. Chiar dacă este consemnată în „Cartea sfântă”, calea cea veche este istorie; chiar dacă nu există nicio relatare despre aceasta în „Cartea sfântă”, calea cea nouă este cea de aici și acum. Această cale te poate mântui, te poate transforma, pentru că aceasta este lucrarea Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

Biblia este o carte istorică, iar dacă ai fi mâncat și băut Vechiul Testament în timpul Epocii Harului – dacă ai fi practicat ceea ce se cerea în epoca Vechiului Testament, aflându-te în Epoca Harului – Isus te-ar fi respins și condamnat; dacă ai fi aplicat Vechiul Testament lucrării lui Isus, ai fi fost un fariseu. Dacă, astăzi, ai pune Vechiul și Noul Testament împreună pentru a le mânca, a le bea și a le practica, Dumnezeu Cel de astăzi te-ar condamna; vei fi rămas în urma lucrării Duhului Sfânt de astăzi! Dacă mănânci și bei Vechiul Testament și Noul Testament, atunci ești în afara curentului Duhului Sfânt! În timpul lui Isus, El i-a îndrumat pe evrei și pe toți cei care L-au urmat potrivit cu lucrarea Duhului Sfânt din El în acel timp. El nu a luat Biblia drept bază pentru ceea ce făcea El, ci a vorbit conform lucrării Lui; El nu a dat atenție celor spuse de Biblie, nici nu a căutat în aceasta o cale pentru a-i îndruma pe cei care-L urmau. Chiar de când Și-a început lucrarea, El a răspândit calea căinței – cuvânt care nu s-a menționat absolut deloc în profețiile Vechiului Testament. Nu numai că El nu a acționat conform Bibliei, ci chiar a deschis o nouă cale și a făcut o lucrare nouă. El nu S-a referit niciodată la Biblie când a ținut predici. În timpul Epocii Legii, nimeni nu reușise vreodată să facă minunile Lui, cele de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a alunga demoni. De asemenea, și

lucrarea Lui, învățăturile Lui, autoritatea și puterea cuvintelor Sale au fost și ele dincolo de orice om în Epoca Legii. Isus a făcut pur și simplu această lucrare a Lui mai nouă și, chiar dacă mulți L-au condamnat cu ajutorul Bibliei – ba chiar au folosit Vechiul Testament pentru a-L răstigni – lucrarea Lui a depășit Vechiul Testament; dacă lucrurile nu ar fi stat așa, de ce L-au răstignit oamenii? Oare nu pentru că în Vechiul Testament nu se spunea nimic despre învățăturile Lui și despre capacitatea Lui de a-i vindeca pe bolnavi și de a alunga demoni? Lucrarea Lui a fost făcută întru deschiderea unei căi noi, nu a fost o căutare intenționată a unui pretext de a combate Biblia sau de a face în mod deliberat ca Vechiul Testament să fie inutil. El a venit pur și simplu pentru a-Și împlini lucrarea, pentru a aduce noua lucrare celor care tânjeau după El și Îl căutau. El nu a venit pentru a explica Vechiul Testament sau pentru a-i confirma lucrarea. Lucrarea Lui nu a fost ca să permită Epocii Legii să continue să se dezvolte, fiindcă lucrarea Lui nu a ținut seama de faptul că avea sau nu Biblia ca bază; Isus pur și simplu a venit să facă lucrarea pe care El trebuia s-o facă. Astfel, El nu a explicat profețiile Vechiului Testament, nici nu a lucrat după cuvintele din Epoca Legii Vechiului Testament. El a ignorat ceea ce a spus Vechiul Testament, nu L-a interesat dacă acesta era în acord cu lucrarea Lui sau nu, nici de ceea ce știau alții despre lucrarea Lui sau de felul în care ei o condamnau. El a continuat pur și simplu să facă lucrarea pe care trebuia s-o facă, chiar dacă mulți oameni au folosit prevestirea proorocilor din Vechiul Testament ca să-L condamne. În fața oamenilor, lucrarea Lui părea să nu aibă bază și o mare parte din aceasta nu se conforma deloc cu relatările din Vechiul Testament. Nu a fost falsitatea omului? Oare doctrina trebuie aplicată lucrării lui Dumnezeu? Și trebuie lucrarea lui Dumnezeu să corespundă cu prevestirea proorocilor? În definitiv, ce este mai măreț: Dumnezeu sau Biblia? De ce trebuie Dumnezeu să lucreze conform Bibliei? Oare să fie faptul că

Dumnezeu nu are dreptul să depășească Biblia? Oare Dumnezeu nu poate să Se îndepărteze de Biblie și să facă alte lucrări? De ce Isus și discipolii Lui nu au respectat sabatul? Dacă Isus ar fi trebuit să practice având în vedere Sabatul și după poruncile din Vechiul Testament, de ce nu a ținut Sabatul după venirea Lui, ci a spălat picioare, a acoperit capete, a frânt pâine și a băut vin? Oare nu sunt toate acestea absente din poruncile Vechiului Testament? Dacă Isus a cinstit Vechiul Testament, de ce a încălcat El aceste reglemetări? Ar trebui să știi ce a fost mai întâi, dacă a fost Dumnezeu sau Biblia! Dat fiind că era Domnul sabatului, nu putea El să fie și Domnul Bibliei?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)"

În vremea aceea, Isus doar le-a spus apostolilor o serie de predici în Epoca Harului, cum ar fi: cum să practice, cum să se adune, cum să ceară în rugăciune, cum să-i trateze pe alții și așa mai departe. Lucrarea pe care a realizat-o a fost cea a Epocii Harului și El a explicat numai modul în care ucenicii și cei care Îl urmau ar trebui să practice. El a făcut doar lucrarea Epocii Harului și niciuna din lucrările zilelor de pe urmă. Când Iahve a stabilit legea Vechiului Testament în Epoca Legii, de ce nu a făcut atunci lucrarea Epocii Harului? De ce nu a clarificat în prealabil lucrarea Epocii Harului? Acest lucru nu l-ar fi ajutat pe om să o accepte? El a profețit doar că un prunc se va naște și va veni la putere, dar nu a îndeplinit în prealabil lucrarea Epocii Harului. Lucrarea lui Dumnezeu din fiecare epocă are hotare clare; El face doar lucrarea epocii actuale și nu trece niciodată la următoarea etapă de lucru în avans. Doar în acest fel, lucrarea Sa reprezentativă pentru fiecare epocă poate fi adusă la vedere. Isus a vorbit numai despre semnele din zilele de pe urmă, despre cum să fii răbdător și cum să fii mântuit, cum să te căiești și să mărturisești, precum și cum poți purta crucea și îndura suferința; niciodată nu a vorbit despre cum ar trebui

omul din zilele de pe urmă să dobândească pătrunderea, nici despre cum ar trebui să încerce să satisfacă intențiile lui Dumnezeu. Ca atare, nu este ridicol să cauți în Biblie lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă? Ce poți vedea doar ținând Biblia strâns în mâinile tale? Fie că este vorba de un analist al Bibliei sau de un predicator, cine ar fi putut vedea în avans lucrarea de astăzi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?"

Nimeni nu cunoaște realitatea Bibliei: că ea nu este nimic mai mult decât o consemnare istorică a lucrării lui Dumnezeu și un testament la cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu și că nu îți oferă nicio înțelegere a scopurilor lucrării Sale. Oricine a citit Biblia știe că ea documentează cele două etape ale lucrării lui Dumnezeu pe perioada Epocii Legii și a Epocii Harului. Vechiul Testament face cronica istoriei Israelului și a lucrării lui Iahve de la momentul creației și până la sfârșitul Epocii Legii. Noul Testament consemnează lucrarea lui Isus pe pământ, relatată în cele Patru Evanghelii, precum și lucrarea lui Pavel – nu sunt acestea consemnări istorice? A aduce astăzi în discuție lucrurile din trecut face din ele istorie și, indiferent cât de adevărate sau reale ar putea fi, acestea sunt totuși istorie – iar istoria nu se poate adresa prezentului, căci Dumnezeu nu privește înapoi în istorie! Și astfel, dacă înțelegi numai Biblia și nu înțelegi nimic despre lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o facă astăzi, și dacă tu crezi în Dumnezeu, dar nu cauți lucrarea Duhului Sfânt, atunci nu înțelegi ce înseamnă să Îl cauți pe Dumnezeu. Dacă citești Biblia pentru a studia istoria Israelului, pentru a cerceta istoria creației de către Dumnezeu a tuturor cerurilor și a pământului, atunci nu crezi în Dumnezeu. Dar astăzi, din moment ce crezi în Dumnezeu și urmărești viața, din moment ce urmărești cunoașterea lui Dumnezeu, iar nu cuvinte și doctrine moarte sau o

înțelegere a istoriei, trebuie să cauți intențiile lui Dumnezeu de astăzi și trebuie să cauți direcția lucrării Duhului Sfânt. Dacă ai fi arheolog, ai putea citi Biblia – dar nu ești, ești unul dintre aceia care cred în Dumnezeu și cel mai bine ar fi să cauți intențiile de astăzi ale lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)"

Dumnezeu Însuși este viața și adevărul, iar viața Lui și adevărul coexistă. Cei care sunt incapabili să dobândească adevărul nu vor câștiga niciodată viața. Fără îndrumare, sprijin și furnizarea adevărului, vei dobândi doar cuvinte, doctrine și, mai presus de toate, moartea. Viața lui Dumnezeu este mereu prezentă, iar adevărul și viața Lui coexistă. Dacă nu poți găsi sursa adevărului, atunci nu vei dobândi hrana vieții; dacă nu poți dobândi provizia vieții, atunci cu siguranță nu vei avea adevărul și, astfel, în afară de închipuiri și noțiuni, întregul tău corp nu va fi nimic altceva decât trupul tău, trupul tău spurcat. Să știi, cuvintele din cărți nu sunt considerate viață, istoria scrisă nu poate fi venerată ca adevăr, iar reglementările din trecut nu pot servi drept istorisire a cuvintelor rostite în prezent de Dumnezeu. Doar ceea ce este exprimat de Dumnezeu atunci când El vine pe pământ și trăiește printre oameni este adevărul, viața, intențiile lui Dumnezeu și modul Său actual de a lucra. Dacă aplici prezentului consemnările cuvintelor rostite de Dumnezeu în veacurile trecute, asta face din tine un arheolog, iar cel mai bun mod de a te descrie este ca pe un expert în patrimoniul istoric. Asta deoarece tu crezi mereu în urmele lucrării pe care Dumnezeu a săvârșit-o în vremuri trecute, crezi doar în umbra lui Dumnezeu lăsată de atunci când a lucrat mai înainte printre oameni și crezi doar în calea pe care a dăruit-o Dumnezeu discipolilor Lui în vremurile trecute. Tu nu crezi în direcția lucrării lui Dumnezeu de astăzi, nu crezi în chipul slăvit al lui Dumnezeu de astăzi și nu crezi în calea adevărului exprimat în prezent de către Dumnezeu. Și astfel ești, fără îndoială, un

visător complet deconectat de realitate. Dacă acum încă te mai agăţi de cuvinte care nu pot aduce viaţă omului, atunci eşti o bucată de ramură uscată,[a] fără speranţă, deoarece eşti prea conservator, prea refractar, prea insensibil în faţa raţiunii!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea şi lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieţii veşnice"

Note de subsol:

a. O bucată de ramură uscată: expresie chinezească, cu sensul de „fără speranţă".

Dumnezeu Îşi va adresa cuvintele oamenilor de diferite etnii şi din diferite medii şi El va cuceri toată omenirea şi va încheia epoca veche. Prin urmare, cum ar putea El să încheie totul după ce tocmai Şi-a exprimat o parte atât de mică din cuvintele Sale? Pur şi simplu, lucrarea Lui este împărţită în diferite perioade de timp şi în diferite etape; El lucrează conform planului Său şi Îşi exprimă cuvintele conform paşilor Lui. Cum ar putea omul să înţeleagă omnipotenţa şi înţelepciunea lui Dumnezeu? Faptul pe care vreau să îl explic aici este acesta: ceea ce este Dumnezeu şi ceea ce are El este pururea inepuizabil şi infinit. Dumnezeu este sursa vieţii şi a tuturor lucrurilor; El nu poate fi înţeles de nicio fiinţă creată. În cele din urmă, trebuie să continui să le amintesc tuturor: să nu Îl mai limitaţi vreodată pe Dumnezeu la cărţi, cuvinte sau la cuvântările Lui din trecut. Există un singur cuvânt pentru a descrie lucrarea lui Dumnezeu: nouă. Lui nu Îi place să ia căi vechi sau să Îşi repete lucrarea; mai mult, nu vrea ca oamenii să I se închine limitându-L unei anumite sfere. Aceasta este firea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea şi lucrarea lui Dumnezeu, „Epilog"

Fragmente din filme similare

Cuprinde Biblia oare toată lucrarea și cuvântul lui Dumnezeu?

Sunt toate cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu consemnate în Biblie?

Predici similare

E adevărat că toată lucrarea lui Dumnezeu și toate cuvintele Sale sunt în Biblie?

Imnuri similare

Dumnezeu a săvârșit o lucrare mai măreață și mai nouă printre neamuri în zilele de pe urmă

Credincioșii lui Dumnezeu ar trebui să caute voia Lui de acum

12. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Întreaga Biblie a fost inspirată de către Dumnezeu, toate cuvintele din Biblie sunt cuvintele lui Dumnezeu”

În Biblie, Pavel spune: „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos pentru învățătură, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate” (2 Timotei 3:16). Prin urmare, lumea religioasă crede că întreaga Biblie a fost inspirată de către Dumnezeu și că toate cuvintele din Biblie sunt cuvintele lui Dumnezeu.

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Astăzi, oamenii cred că Biblia este Dumnezeu și că Dumnezeu este Biblia. Și mai cred că toate cuvintele din Biblie au fost singurele cuvinte rostite de Dumnezeu, că toate acestea au fost spuse de Dumnezeu. Cei care cred în Dumnezeu chiar susțin că, deși toate cele șaizeci și șase de cărți ale Vechiului și Noului Testament au fost scrise de oameni, totuși, toate au fost dăruite prin inspirația lui Dumnezeu și sunt o consemnare a cuvântărilor Duhului Sfânt. Aceasta este înțelegerea denaturată a oamenilor, care nu este în totalitate conformă cu faptele. În realitate, în afară de cărțile profetice, cea mai mare parte a Vechiului Testament este o consemnare istorică. Unele dintre epistolele Noului Testament provin din experiențele oamenilor, iar altele provin din iluminarea Duhului Sfânt; epistolele lui Pavel, de pildă, s-au născut din lucrarea unui om, toate au fost rezultatul iluminării Duhului Sfânt, au fost scrise pentru biserici și au fost cuvinte de îndemn și încurajare pentru frații și surorile din biserici. Nu au fost cuvinte rostite de Duhul Sfânt – Pavel nu a putut vorbi în numele Duhului Sfânt, nu a fost profet și cu atât mai puțin nu a avut viziunile pe care le-a avut Ioan. Epistolele lui au

fost scrise pentru bisericile din Efes, Corint, Galatia și altele. Și astfel, epistolele pauline din Noul Testament sunt epistole pe care Pavel le-a scris pentru biserici, nu inspirații de la Duhul Sfânt, nici vorbiri directe ale Duhului Sfânt. Ele sunt doar cuvinte de îndemn, mângâiere și încurajare, pe care le-a scris pentru biserici în cursul lucrării sale. De asemenea, sunt o consemnare a multor lucrări pe care Pavel le-a făcut în acele vremuri. Acestea au fost scrise pentru toți cei care sunt frați și surori întru Domnul, astfel încât frații și surorile din bisericile de la acea vreme să îi asculte sfatul și să urmeze calea pocăinței a Domnului Isus. În nici un caz Pavel nu a spus că, indiferent că era vorba de bisericile de atunci sau altele din viitor, toți ar trebui să mănânce și să bea lucrurile scrise de el și nu a spus nici că toate cuvintele lui au venit de la Dumnezeu. Potrivit împrejurărilor bisericii din acea vreme, el pur și simplu avea părtășie cu frații și surorile, îndemnându-i și inspirând în ei credința; el doar a predicat sau a reamintit oamenilor și i-a îndemnat. Cuvintele lui au avut ca temelie propria sa povară și el a sprijinit oamenii prin aceste cuvinte. El a făcut lucrarea unui apostol al bisericilor din acea vreme, a fost un lucrător folosit de Domnul Isus și, astfel, a trebuit să-și asume responsabilitatea pentru biserici și a trebuit să preia lucrarea bisericilor, a trebuit să afle despre starea fraților și surorilor – și, de aceea, a scris epistole pentru toți frații și surorile întru Domnul. Tot ce a spus edificator și pozitiv pentru oameni a fost corect, dar acelea nu erau cuvintele Duhului Sfânt și nu puteau să-L reprezinte pe Dumnezeu. Este o înțelegere strigătoare la cer și o adevărată blasfemie ca oamenii să trateze mărturia experiențelor și epistolele unui om ca fiind cuvintele rostite de Duhul Sfânt către biserici! Acest lucru este valabil în special atunci când vine vorba de epistolele pe care Pavel le-a scris pentru biserici, căci scrierile sale s-au adresat fraților și surorilor în funcție de împrejurările și situația fiecărei biserici la vremea respectivă, fiind menite

a-i îndemna pe frații și pe surorile în Domnul pentru ca ei să poată primi harul Domnului Isus. Epistolele lui au fost menite a-i însufleți pe frații și surorile din acea vreme. Se poate spune că aceasta a fost povara lui, dată de Duhul Sfânt; la urma urmei, a fost un apostol care a condus bisericile vremii respective, care a scris epistole pentru ele și le-a sfătuit – aceea a fost responsabilitatea lui. Identitatea sa era doar aceea a unui apostol care-și făcea lucrarea, pur și simplu un apostol trimis de Dumnezeu; el nu a fost un profet, și nici un prezicător. Pentru el, lucrarea sa și viața fraților și surorilor au fost de cea mai mare importanță. De aceea, el nu a putut vorbi în numele Duhului Sfânt. Cuvintele lui nu au fost cuvintele Duhului Sfânt, cu atât mai puțin s-ar putea spune că au fost cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Pavel nu era decât una din ființele create, și nicidecum întruparea lui Dumnezeu. Identitatea lui nu era aceeași cu cea a lui Isus. Cuvintele lui Isus erau cuvintele Duhului Sfânt, erau cuvintele lui Dumnezeu, pentru că identitatea Sa era cea a lui Hristos – Fiul lui Dumnezeu. Cum ar putea fi Pavel egal cu Isus? Dacă oamenii văd epistolele sau cuvintele precum cele ale lui Pavel ca declarații ale Duhului Sfânt, venerându-le ca și cum ar fi Dumnezeu, atunci nu se poate spune decât că sunt profund lipsiți de discernământ. Mai aspru spus, oare nu e asta pur și simplu o blasfemie? Cum ar putea un om să vorbească în numele lui Dumnezeu? Și cum ar putea oamenii să se închine înaintea consemnărilor din epistolele sale și înaintea cuvintelor sale ca și cum ar fi o carte sfântă sau o carte cerească? Ar putea cuvintele lui Dumnezeu să fie rostite la întâmplare de către un om? Cum ar putea un om să vorbească în numele lui Dumnezeu? Atunci, ce crezi: s-ar putea ca scrierile lui către biserici să nu fie corupte de propriile sale idei? Cum ar putea să nu fie corupte de idei omenești? El a scris epistolele pentru biserici pornind de la experiențele sale personale și propria cunoaștere. A scris, de pildă, o epistolă către bisericile din Galatia care conține o anumită opinie, în

vreme ce Petru a scris o alta, care conține o cu totul altă perspectivă. Care dintre ele, atunci, provine de la Sfântul Duh? Nimeni nu poate spune în mod cert. De aceea, se poate afirma doar că amândoi au purtat responsabilitatea bisericilor, dar scrierile lor le reprezintă propria statură și denotă sprijinul și grija pentru frați și surori, precum și responsabilitatea față de biserici, aceasta fiind doar o lucrare omenească – nu una în întregime a Duhului Sfânt. Dacă afirmi că epistolele sale sunt cuvintele Duhului Sfânt, atunci ești absurd și nu faci decât să comiți o blasfemie! Epistolele lui Pavel, precum și celelalte epistole din Noul Testament, sunt echivalente cu memoriile personalităților spirituale mai recente: sunt asemeni cărților lui Watchman Nee sau experiențelor lui Lawrence, și așa mai departe. Atâta doar că scrierile personalităților spirituale mai recente nu sunt incluse în Noul Testament deși esența acestor oameni a fost aceeași: ei au fost oameni folosiți de Duhul Sfânt într-o anumită perioadă, fără însă a-L reprezenta direct pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)”

Nu tot ce conține Biblia reprezintă o consemnare a cuvintelor rostite personal de către Dumnezeu. Biblia documentează pur și simplu cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu, dintre care o parte este o consemnare a prevestirii profeților, iar cealaltă cuprinde experiențele și cunoștințele notate de către oamenii folosiți de Dumnezeu de-a lungul veacurilor. Experiențele umane sunt întinate de opiniile și cunoștințele oamenilor, și acest lucru este ceva inevitabil. În multe dintre cărțile Bibliei există noțiuni omenești, prejudecăți omenești și înțelegeri denaturate ale oamenilor. Desigur, majoritatea cuvintelor sunt rezultatul luminării și iluminării Duhului Sfânt și sunt înțelegeri corecte – dar, totuși, nu se poate spune că ele exprimă adevărul cu acuratețe deplină. Opiniile lor asupra anumitor lucruri nu sunt decât cunoaștere derivată din experiența personală

sau iluminare de la Duhul Sfânt. Prevestirea profeților a fost poruncită de Dumnezeu Însuși: profețiile celor ca Isaia, Daniel, Ezra, Ieremia și Ezechiel au fost poruncite direct de Duhul Sfânt; acești oameni au fost proroci, ei primiseră Duhul profeției și toți au fost profeți ai Vechiului Testament. În timpul Epocii Legii, acești oameni, care au primit inspirația lui Iahve, au rostit multe profeții, furnizate direct de Iahve.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)"

În timpul Epocii Legii din Vechiul Testament, numeroșii prooroci ridicați de Iahve au făcut profeții în numele Lui; ei au dat îndrumări diferitelor triburi și popoare și au prezis lucrarea pe care avea s-o facă Iahve. Tuturor acestor oameni ridicați Iahve le dăduse Duhul proorocirii: ei au putut vedea viziunile din partea lui Iahve și I-au putut auzi vocea, fiind astfel inspirați de El și scriind profeții. Lucrarea făcută de ei a fost expresia vocii lui Iahve, expresia profeției lui Iahve; iar lucrarea lui Iahve din acea epocă a fost pur și simplu de a-i îndruma pe oameni cu ajutorul Duhului; El nu S-a întrupat, iar oamenii nu au văzut nicio străfulgerare a chipului Lui. Prin urmare, El a ridicat mulți prooroci pentru a-I face lucrarea și le-a dat profeții pe care ei le-au transmis fiecărui trib și neam ale lui Israel. Lucrarea lor a fost cea de a rosti profeții, iar unii dintre ei au consemnat îndrumările lui Iahve către ei, pentru a le arăta altora. Iahve i-a ridicat pe acești oameni să rostească profeții, să prezică lucrarea viitorului sau lucrarea care urma să fie făcută în acel timp, astfel încât oamenii să poată cuprinde minunăția și înțelepciunea lui Iahve. Aceste cărți profetice erau destul de diferite de celelalte cărți ale Bibliei; erau cuvinte rostite sau scrise de cei cărora li se dăduse Duhul profeției – de cei care primiseră viziuni sau rostiri de la Iahve. În afara acestor cărți profetice, tot restul scrierilor din Vechiul Testament este format din consemnări făcute de oameni după ce Iahve Își terminase lucrarea. Aceste cărți nu pot ține locul prezicerilor făcute de

proorocii ridicați de Iahve, tot astfel cum Cartea Genezei și Exodul nu pot fi comparate cu Cartea lui Isaia și Cartea lui Daniel. Profețiile au fost rostite înainte ca lucrarea să fi avut loc; restul cărților au fost scrise după ce lucrarea se terminase, lucru care le stătea în putere oamenilor. Proorocii acelei epoci au fost inspirați de Iahve și au rostit o anumită profeție; au rostit multe cuvinte, au profețit lucrurile din Epoca Harului, precum și distrugerea lumii din zilele de pe urmă – lucrarea pe care Iahve avea de gând să o facă. Toate celelalte cărți consemnează lucrarea făcută de către Iahve în Israel. […] Astfel, ceea ce se consemnează în Vechiul Testament din Biblie este pur și simplu lucrarea lui Dumnezeu din Israel în epoca respectivă. Cuvintele spuse de prooroci, de Isaia, Daniel, Ieremia și Iezechiel… prevestesc celelalte lucrări ale Lui pe pământ, prevestesc lucrarea lui Însuși Dumnezeu Iahve. Toate acestea au venit de la Dumnezeu, au fost lucrarea Duhului Sfânt, iar pe lângă aceste cărți ale proorocilor, toate celelalte sunt consemnări ale experiențelor avute de oameni în legătură cu lucrarea lui Iahve în epoca respectivă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

Astăzi, cine dintre voi îndrăznește să spună că toate cuvintele rostite de cei care au fost folosiți de Duhul Sfânt au venit de la Duhul Sfânt? Îndrăznește cineva să spună asemenea lucruri? Dacă spui asemenea lucruri, atunci de ce a fost înlăturată cartea de profeții a lui Ezra și de ce s-a întâmplat același lucru cu cărțile sfinților și profeților din vremurile străvechi? Dacă toate au venit de la Duhul Sfânt, atunci de ce îndrăzniți voi să faceți alegeri atât de inconstante? Ești calificat să alegi lucrarea Duhului Sfânt? Multe povești din Israel au fost, de asemenea, înlăturate. Dar dacă tu crezi că acele scrieri din trecut au venit toate de la Duhul Sfânt, atunci de au fost înlăturate unele cărți? Dacă toate ar fi venit de la Duhul Sfânt, atunci toate ar fi trebuit păstrate și trimise fraților și surorilor bisericilor pentru a fi

citite. Nu ar fi trebuit să fie alese sau înlăturate prin voința omului; acest lucru este greșit. A spune că experiențele lui Pavel și Ioan au fost amestecate cu înțelegerile lor personale nu înseamnă că experiențele și cunoștințele lor au venit de la Satana, ci doar că au existat lucruri care au venit din experiențele și înțelegerile lor personale. Cunoștințele lor au fost conforme cu fundalul experiențelor lor actuale de la momentul respectiv și cine ar putea spune cu încredere că totul a venit de la Duhul Sfânt? Dacă cele Patru Evanghelii ar fi venit în totalitate de la Duhul Sfânt, atunci de ce Matei, Marcu, Luca și Ioan au spus fiecare ceva diferit despre lucrarea lui Isus? Dacă voi nu credeți asta, atunci uitați-vă la descrierile din Biblie referitoare la momentul în care Petru s-a lepădat de Isus de trei ori: toate sunt diferite și fiecare are propriile caracteristici. Mulți dintre cei ignoranți spun: „Dumnezeu întrupat este, de asemenea, om, deci, cuvintele pe care El le rostește pot veni în totalitate de la Duhul Sfânt? În cazul în care cuvintele lui Pavel și Ioan au fost amestecate cu voința umană, atunci cuvintele pe care El le rostește nu s-au amestecat deloc cu voința umană?” Oamenii care spun astfel de lucruri sunt orbi și ignoranți! Citește cu atenție cele Patru Evanghelii; citește ce au consemnat ele despre lucrurile pe care le-a făcut Isus și despre cuvintele pe care le-a rostit El. Fiecare descriere este, pur și simplu, diferită, și fiecare are propria perspectivă. Dacă tot ce a fost scris de autorii acestor cărți a venit de la Sfântul Duh, atunci totul ar trebui să fie la fel și consecvent. Atunci, de ce există discrepanțe? Nu este omul extrem de naiv dacă nu poate vedea asta?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate”

Evanghelia după Matei din Noul Testament documentează genealogia lui Isus. La început afirmă că Isus a fost descendentul lui Avraam și al lui David, fiul lui Iosif; apoi spune că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt și născut din fecioară – ceea ce ar însemna că nu a fost fiul lui Iosif sau

descendentul lui Avraam și al lui David. Genealogia însă insistă să-L asocieze pe Isus cu Iosif. Apoi, genealogia consemnează procesul prin care S-a născut Isus. Se afirmă că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt, că El s-a născut dintr-o fecioară și că nu e fiul lui Iosif. Totuși, în genealogie este clar scris că Isus a fost fiul lui Iosif și, pentru că aceasta a fost scrisă pentru Isus, sunt consemnate patruzeci și două de generații. Când ajunge la generația lui Iosif, genealogia amintește în mare grabă că Iosif era soțul Mariei, cuvinte care sunt date pentru a dovedi faptul că Isus a fost descendentul lui Avraam. Dar nu este aceasta o contradicție în termeni? Genealogia evidențiază în mod clar neamul lui Iosif, este evident vorba de genealogia lui Iosif, dar Matei insistă că este vorba despre genealogia lui Isus. Acest lucru nu neagă faptul că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt? Astfel, genealogia lui Matei nu este o idee omenească? E complet ridicol! Astfel poți să afli că această carte nu a provenit în totalitate de la Duhul Sfânt. Există, probabil, oameni care cred că Dumnezeu trebuie să fi avut o genealogie pe pământ, prin urmare Îl fac pe Isus a patruzeci și doua generație după Avraam. Asta e cu adevărat ridicol! După ce a ajuns pe pământ, cum ar fi putut avea Dumnezeu o genealogie? Dacă spui că Dumnezeu are o genealogie, nu-L consideri asemenea ființelor create? Dar Dumnezeu nu este pământesc, El este Domnul creației și, deși este din trup, El nu este de aceeași esență ca omul. Cum L-ai putea considera pe Dumnezeu ca fiind asemenea ființelor create? Avraam nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu; el a fost obiectul lucrării lui Iahve la acea vreme, a fost doar un slujitor credincios autorizat de Iahve și unul din poporul lui Israel. Cum ar putea fi el un strămoș al lui Isus?

Cine a scris genealogia lui Isus? A făcut-o chiar Isus? Le-a spus El Însuși: „Scrieți genealogia Mea”? Ea a fost consemnată de Matei după ce Isus a fost răstignit pe cruce. La momentul acela, Isus făcuse multe lucruri

care erau de neînțeles pentru ucenicii Săi și nu dăduse nicio explicație. După ce a plecat, ucenicii au început să predice și să-și facă lucrarea peste tot și, de dragul acelei etape a lucrării, s-au apucat să scrie epistolele și cărțile Evangheliei. Cărțile evanghelice din Noul Testament au fost scrise la douăzeci-treizeci de ani după ce Isus a fost răstignit. Înainte, poporul Israel citea doar Vechiul Testament. Cu alte cuvinte, la începutul Epocii Harului, oamenii citeau din Vechiul Testament. Noul Testament a apărut doar în timpul Epocii Harului. Noul Testament nu exista în timpul lucrării lui Isus; oamenii au mărturisit despre lucrarea Sa abia după ce El a înviat și S-a înălțat la cer. Doar atunci au apărut cele patru Evanghelii, la care s-au adăugat epistolele lui Pavel și Petru, precum și Cartea Apocalipsei. După mai bine de trei sute de ani de la înălțarea la cer a lui Isus, generațiile ulterioare au adunat aceste documente selectiv, și abia apoi a apărut Noul Testament din Biblie. Numai după terminarea acestei lucrări a apărut Noul Testament; înainte nu existase. Dumnezeu făcuse toată această lucrare, iar Pavel și ceilalți apostoli scriseseră atât de multe epistole adresate bisericilor din diverse locuri. Oamenii care au trăit după ei le-au pus laolaltă epistolele și au adăugat viziunea cea mai profundă consemnată de Ioan pe insula Patmos, în care s-a profețit lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Oamenii au creat această înșiruire, care este diferită de cuvântările din prezent. Ceea ce se consemnează astăzi este conform etapelor lucrării lui Dumnezeu; oamenii intră astăzi în contact cu lucrarea făcută personal de Dumnezeu și cu cuvintele exprimate chiar de El. Voi – oamenii – nu trebuie să interferați; cuvintele, care vin direct de la Duhul Sfânt, au fost rânduite pas cu pas și sunt diferite de rânduielile din consemnările oamenilor. Se poate spune că ceea ce au consemnat ei a fost potrivit nivelului lor de educație și calibrului omului. Ceea ce au consemnat au fost experiențele oamenilor și fiecare avea mijloace proprii de consemnare și de cunoaștere,

fiecare scriere fiind diferită. Astfel, dacă venerați Biblia ca și cum ar fi Dumnezeu, dați dovadă de multă ignoranță și prostie! De ce nu căutați lucrarea Dumnezeului de astăzi? Numai lucrarea lui Dumnezeu poate mântui omul. Biblia nu poate mântui omul; oamenii o pot citi câteva mii de ani și totuși nu ar exista nici cea mai mică schimbare în ei și, dacă vă închinați Bibliei, nu veți avea parte niciodată de lucrarea Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)"

Biblia este o consemnare istorică a lucrării lui Dumnezeu în Israel și documentează multe dintre predicțiile profeților din vechime, precum și unele dintre cuvântările lui Iahve din lucrarea Sa la acea vreme. De aceea, toată lumea privește această carte ca fiind sfântă (pentru că Dumnezeu este sfânt și măreț). Desigur, toate acestea sunt rezultatul inimilor lor cu frică de Iahve și al inimilor lor pline de adorație față de Dumnezeu. Oamenii se referă la această carte în acest mod numai deoarece ființele create se tem atât de mult de Creatorul lor și Îl adormă, și există chiar și cei ce numesc această carte o carte divină. De fapt, este doar o consemnare umană. Ea nu a fost numită personal de către Iahve și nici creația sa nu a fost personal călăuzită de El. Cu alte cuvinte, autorul acestei cărți nu este Dumnezeu, ci oamenii. Sfânta Scriptură este doar un titlu reverențios atribuit de către om. Acest titlu nu a fost decis de către Iahve și de către Isus după ce au discutat între Ei; nu este altceva decât o idee umană. Căci această carte nu a fost scrisă de Iahve, cu atât mai puțin de către Isus. În schimb, cuprinde relatările făcute de mulți profeți antici, apostoli și vizionari, care au fost apoi întocmite de generațiile următoare într-o carte de scrieri antice care, pentru oameni, pare a fi deosebit de sfântă, o carte despre care ei cred că este plină de taine profunde și de nepătruns ce așteaptă să fie deslușite de generațiile viitoare. Ca atare, oamenii sunt chiar mai dispuși să creadă că această carte este o carte divină. Odată cu adăugarea celor Patru Evanghelii

și a Cărții Apocalipsei, atitudinea oamenilor față de ea este cu totul diferită față de orice altă carte și, astfel, nimeni nu îndrăznește să cerceteze minuțios această „carte divină” pentru că este prea „sacră”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)”

Fragmente din filme similare

Totul despre dezbaterea „Dacă Biblia este inspirată de Dumnezeu”

Chiar este Biblia inspirată în totalitate de Dumnezeu?

Imnuri similare

Este întreaga Biblie dată prin inspirația lui Dumnezeu?

13. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie în acord cu Biblia; dacă nu există niciun fundament biblic, este o cale falsă”

Membrii lumii religioase cred că lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie în acord deplin cu Biblia. Dacă nu există un fundament biblic, ei nu o acceptă. Indiferent cât de multe adevăruri exprimă Dumnezeu Atotputernic, ei nu recunosc că este apariția lui Dumnezeu și nici lucrarea Lui.

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„Voi cercetați Scripturile deoarece credeți că în ele aveți viață veșnică, dar tocmai acestea sunt cele care depun mărturie despre Mine! Și totuși nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viață!” (Ioan 5:39-40).

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul” (Ioan 16:12-13).

„Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!” (Apocalipsa 2:7).

„Ei Îl urmează pe Miel oriunde merge” (Apocalipsa 14:4).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Timp de mulți ani, modul tradițional de a crede al oamenilor (cel al creștinismului, una dintre cele trei religii majore ale lumii) a fost citirea Bibliei; îndepărtarea de Biblie nu este credință în Domnul, îndepărtarea de Biblie este o heterodoxie și o erezie și, chiar și atunci când oamenii citesc

alte cărți, respectivele cărți trebuie să se întemeieze pe explicația Bibliei. Cu alte cuvinte, dacă ai credință în Domnul, atunci trebuie să citești Biblia, iar în afara Bibliei trebuie să nu te închini niciunei cărți care nu pleacă de la Biblie. Dacă o faci, atunci Îl trădezi pe Dumnezeu. Din momentul în care a existat Biblia, credința oamenilor în Domnul a fost credința în Biblie. În loc să spunem că oamenii cred în Domnul, este mai bine să spunem că ei cred în Biblie; în loc să spunem că ei au început să citească Biblia, este mai bine să spunem că ei au început să creadă în Biblie; și, în loc să spunem că ei s-au întors la Domnul, ar fi mai bine să spunem că ei s-au întors la Biblie. Astfel, oamenii venerează Biblia ca și cum ar fi Dumnezeu, ca și cum ar fi ceea ce le dă viață, iar pierderea ei ar fi același lucru cu pierderea vieții. Oamenii văd Biblia ca fiind la fel de importantă ca Dumnezeu, ba chiar există unii care o văd ca fiind mai importantă ca Dumnezeu. Dacă oamenii sunt lipsiți de lucrarea Duhului Sfânt, dacă nu-L pot simți pe Dumnezeu, ei pot trăi în continuare, dar de îndată ce pierd Biblia ori pierd celebrele capitole și pilde din Biblie, este ca și cum și-ar fi pierdut viața. Astfel, de îndată ce oamenii cred în Domnul, ei încep să citească Biblia și să o memoreze și, cu cât pot memora mai mult din Biblie, cu atât dovedește acest lucru că ei Îl iubesc pe Domnul și că sunt foarte credincioși. Aceia care au citit Biblia și pot vorbi despre ea altora sunt cu toții frați și surori cucernici. În toți acești ani, credința și loialitatea oamenilor față de Domnul s-a măsurat după gradul în care au înțeles Biblia. Cei mai mulți dintre oameni pur și simplu nu înțeleg de ce ar trebui să creadă în Dumnezeu, nici cum să creadă în Dumnezeu, și nu fac nimic altceva decât să caute orbește indicii pentru a descifra capitolele Bibliei. Oamenii nu au urmat niciodată direcția lucrării Duhului Sfânt; tot timpul, ei nu au făcut nimic altceva decât să studieze și să cerceteze cu disperare Biblia și nimeni nu a găsit vreodată o lucrare mai nouă a Duhului Sfânt în afara Bibliei. Nimeni nu s-a

îndepărtat vreodată de Biblie, nici nu a îndrăznit vreodată să facă asta. Oamenii au studiat Biblia toți acești ani, au venit cu atât de multe explicații și au depus atâtea eforturi; în același timp, ei au multe diferențe de opinie despre Biblie, pe care le dezbat la nesfârșit, astfel încât astăzi s-au format peste două mii de confesiuni diferite. Toți vor să găsească unele explicații deosebite sau taine mai profunde în Biblie, vor să o exploreze și să găsească în aceasta contextul lucrării lui Iahve în Israel sau contextul lucrării lui Isus în Iudeea, ori alte taine pe care nimeni altcineva nu le cunoaște. Modul în care oamenii abordează Biblia este unul al obsesiilor și al credinței și nimeni nu se poate edifica pe deplin în privința dedesubturilor sau esenței Bibliei. Astfel, astăzi, oamenii simt încă o mirare de nedescris când vine vorba de Biblie și sunt și mai mult obsedați de ea și își pun și mai mult credința în aceasta. Astăzi, toată lumea vrea să găsească profețiile legate de lucrarea zilelor celor de pe urmă în Biblie, dorește să descopere ce lucrare face Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă și ce semne există pentru zilele de pe urmă. Astfel, venerația oamenilor față de Biblie devine mai înflăcărată și, cu cât se apropie de zilele de pe urmă, cu atât dau mai multă crezare oarbă profețiilor Bibliei, în special celor despre zilele de pe urmă. Cu o astfel de credință oarbă în Biblie, cu o astfel de încredere în Biblie, ei nu au nicio dorință să caute lucrarea Duhului Sfânt. În noțiunile lor, oamenii cred că doar Biblia poate aduce lucrarea Duhului Sfânt; doar în Biblie pot găsi pașii lui Dumnezeu; doar în Biblie sunt ascunse tainele lucrării lui Dumnezeu; doar Biblia – nu și alte cărți sau persoane – poate clarifica tot ce ține de Dumnezeu și de întregimea lucrării Lui; Biblia poate aduce lucrarea cerului pe pământ; și Biblia poate atât începe, cât și încheia epocile. Cu aceste noțiuni, oamenii nu sunt deloc înclinați să caute lucrarea Duhului Sfânt. Prin urmare, oricât de cât de mult i-a ajutat Biblia pe oamenii din trecut, aceasta a devenit un obstacol pentru cea mai recentă lucrare a lui

Dumnezeu. Fără Biblie, oamenii pot căuta pașii lui Dumnezeu în altă parte, însă astăzi pașii Lui au fost reduși la Biblie, iar extinderea lucrării Sale cele mai recente a devenit de două ori dificilă, o luptă contra curentului. Acest fapt se datorează în întregime celebrelor capitole și pilde din Biblie, precum și diferitelor profeții din aceasta. Biblia a devenit un idol în mințile oamenilor, a devenit un puzzle în creierele lor și ei sunt pur și simplu incapabili să creadă că Dumnezeu poate lucra în afara Bibliei, incapabili să creadă că o persoană L-ar putea găsi pe Dumnezeu în afara Bibliei, și cu atât mai puțin capabili să creadă că Dumnezeu ar putea să Se distanțeze de Biblie în timpul lucrării finale și să înceapă din nou. Acest lucru este de neconceput pentru oameni; n-o pot crede, nici nu și-o pot imagina. Biblia a devenit un mare obstacol în acceptarea de către oameni a noii lucrări a lui Dumnezeu și o dificultate pentru extinderea acestei noi lucrări de către Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

În timpul lui Isus, El i-a îndrumat pe evrei și pe toți cei care L-au urmat potrivit cu lucrarea Duhului Sfânt din El în acel timp. El nu a luat Biblia drept bază pentru ceea ce făcea El, ci a vorbit conform lucrării Lui; El nu a dat atenție celor spuse de Biblie, nici nu a căutat în aceasta o cale pentru a-i îndruma pe cei care-L urmau. Chiar de când Și-a început lucrarea, El a răspândit calea căinței – cuvânt care nu s-a menționat absolut deloc în profețiile Vechiului Testament. Nu numai că El nu a acționat conform Bibliei, ci chiar a deschis o nouă cale și a făcut o lucrare nouă. El nu S-a referit niciodată la Biblie când a ținut predici. În timpul Epocii Legii, nimeni nu reușise vreodată să facă minunile Lui, cele de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a alunga demoni. De asemenea, și lucrarea Lui, învățăturile Lui, autoritatea și puterea cuvintelor Sale au fost și ele dincolo de orice om în Epoca Legii. Isus a făcut pur și simplu această lucrare a Lui mai nouă și,

chiar dacă mulți L-au condamnat cu ajutorul Bibliei – ba chiar au folosit Vechiul Testament pentru a-L răstigni – lucrarea Lui a depășit Vechiul Testament; dacă lucrurile nu ar fi stat așa, de ce L-au răstignit oamenii? Oare nu pentru că în Vechiul Testament nu se spunea nimic despre învățăturile Lui și despre capacitatea Lui de a-i vindeca pe bolnavi și de a alunga demoni? Lucrarea Lui a fost făcută întru deschiderea unei căi noi, nu a fost o căutare intenționată a unui pretext de a combate Biblia sau de a face în mod deliberat ca Vechiul Testament să fie inutil. El a venit pur și simplu pentru a-Și împlini lucrarea, pentru a aduce noua lucrare celor care tânjeau după El și Îl căutau. El nu a venit pentru a explica Vechiul Testament sau pentru a-i confirma lucrarea. Lucrarea Lui nu a fost ca să permită Epocii Legii să continue să se dezvolte, fiindcă lucrarea Lui nu a ținut seama de faptul că avea sau nu Biblia ca bază; Isus pur și simplu a venit să facă lucrarea pe care El trebuia s-o facă. Astfel, El nu a explicat profețiile Vechiului Testament, nici nu a lucrat după cuvintele din Epoca Legii Vechiului Testament. El a ignorat ceea ce a spus Vechiul Testament, nu L-a interesat dacă acesta era în acord cu lucrarea Lui sau nu, nici de ceea ce știau alții despre lucrarea Lui sau de felul în care ei o condamnau. El a continuat pur și simplu să facă lucrarea pe care trebuia s-o facă, chiar dacă mulți oameni au folosit prevestirea proorocilor din Vechiul Testament ca să-L condamne. În fața oamenilor, lucrarea Lui părea să nu aibă bază și o mare parte din aceasta nu se conforma deloc cu relatările din Vechiul Testament. Nu a fost falsitatea omului? Oare doctrina trebuie aplicată lucrării lui Dumnezeu? Și trebuie lucrarea lui Dumnezeu să corespundă cu prevestirea proorocilor? În definitiv, ce este mai măreț: Dumnezeu sau Biblia? De ce trebuie Dumnezeu să lucreze conform Bibliei? Oare să fie faptul că Dumnezeu nu are dreptul să depășească Biblia? Oare Dumnezeu nu poate să Se îndepărteze de Biblie și să facă alte lucrări? De ce Isus și discipolii

Lui nu au respectat sabatul? Dacă Isus ar fi trebuit să practice având în vedere Sabatul și după poruncile din Vechiul Testament, de ce nu a ținut Sabatul după venirea Lui, ci a spălat picioare, a acoperit capete, a frânt pâine și a băut vin? Oare nu sunt toate acestea absente din poruncile Vechiului Testament? Dacă Isus a cinstit Vechiul Testament, de ce a încălcat El aceste reglemetări? Ar trebui să știi ce a fost mai întâi, dacă a fost Dumnezeu sau Biblia! Dat fiind că era Domnul sabatului, nu putea El să fie și Domnul Bibliei?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)"

Toți evreii citiseră Vechiul Testament și știau despre profeția lui Isaia că un prunc se va naște într-o iesle. De ce, atunci, în ciuda faptului că erau pe deplin conștienți de această profeție, tot L-au persecutat pe Isus? Nu a fost din cauza naturii lor răzvrătite și a faptului că ignorau lucrarea Duhului Sfânt? La vremea aceea, fariseii au crezut că lucrarea lui Isus era diferită de ceea ce ei știau despre copilul proorocit, iar oamenii de astăzi Îl resping pe Dumnezeu pentru că lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu se conformează Bibliei. Nu este esența răzvrătirii lor față de Dumnezeu una și aceeași? Poți să accepți, fără îndoială, toată lucrarea Duhului Sfânt? Dacă este lucrarea Duhului Sfânt, atunci este drumul cel drept și ar trebui să îl accepți fără nici cea mai mică îndoială; nu ar trebui să triezi și să alegi ce să accepți. Dacă dobândești mai mult discernământ cu privire la Dumnezeu și ești mai precaut față de El, atunci nu e indezirabil acest lucru? Nu trebuie să cauți o fundamentare suplimentară în Biblie; dacă este lucrarea Duhului Sfânt, atunci trebuie să o accepți, pentru că tu crezi în Dumnezeu ca să-L urmezi pe Dumnezeu și nu ar trebui să Îl investighezi. Nu ar trebui să cauți alte dovezi despre Mine pentru a arăta că Eu sunt Dumnezeul tău, ci ar trebui să discerni dacă îți sunt de folos – acesta este lucrul decisiv. Chiar dacă găsești multe dovezi incontestabile în Biblie, ele nu te pot aduce pe deplin înaintea

Mea. Tu ești cel care trăiește în limitele Bibliei și nu înaintea Mea; Biblia nu te poate ajuta să Mă cunoști, nici nu îți poate adânci dragostea pentru Mine. Deși Biblia a profețit că se va naște un prunc, nimeni nu putea să înțeleagă asupra cui se va împlini profeția, pentru că omul nu a cunoscut lucrarea lui Dumnezeu și asta a făcut ca fariseii să se ridice împotriva lui Isus. Unii știu că lucrarea Mea este în interesul omului, dar ei continuă să creadă că Isus și cu Mine suntem două ființe complet separate, incompatibile. În vremea aceea, Isus doar le-a spus apostolilor o serie de predici în Epoca Harului, cum ar fi: cum să practice, cum să se adune, cum să ceară în rugăciune, cum să-i trateze pe alții și așa mai departe. Lucrarea pe care a realizat-o a fost cea a Epocii Harului și El a explicat numai modul în care ucenicii și cei care Îl urmau ar trebui să practice. El a făcut doar lucrarea Epocii Harului și niciuna din lucrările zilelor de pe urmă. Când Iahve a stabilit legea Vechiului Testament în Epoca Legii, de ce nu a făcut atunci lucrarea Epocii Harului? De ce nu a clarificat în prealabil lucrarea Epocii Harului? Acest lucru nu l-ar fi ajutat pe om să o accepte? El a profețit doar că un prunc se va naște și va veni la putere, dar nu a îndeplinit în prealabil lucrarea Epocii Harului. Lucrarea lui Dumnezeu din fiecare epocă are hotare clare; El face doar lucrarea epocii actuale și nu trece niciodată la următoarea etapă de lucru în avans. Doar în acest fel, lucrarea Sa reprezentativă pentru fiecare epocă poate fi adusă la vedere. Isus a vorbit numai despre semnele din zilele de pe urmă, despre cum să fii răbdător și cum să fii mântuit, cum să te căiești și să mărturisești, precum și cum poți purta crucea și îndura suferința; niciodată nu a vorbit despre cum ar trebui omul din zilele de pe urmă să dobândească pătrunderea, nici despre cum ar trebui să încerce să satisfacă intențiile lui Dumnezeu. Ca atare, nu este ridicol să cauți în Biblie lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă? Ce poți vedea doar ținând Biblia strâns în mâinile tale? Fie că este vorba de un

analist al Bibliei sau de un predicator, cine ar fi putut vedea în avans lucrarea de astăzi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?”

Dacă vrei să vezi lucrarea din Epoca Legii și să vezi cum au urmat israeliții calea lui Iahve, trebuie să citești Vechiul Testament; dacă vrei să înțelegi lucrarea din Epoca Harului, trebuie să citești Noul Testament. Dar cum vezi lucrarea zilelor de pe urmă? Trebuie să accepți să fii condus de Dumnezeu cel de astăzi și să intri în lucrarea de astăzi, fiindcă aceasta este noua lucrare și nimeni nu a consemnat-o anterior în Biblie. Astăzi, Dumnezeu a devenit trup și a selectat alți oameni aleși, în China. Dumnezeu lucrează în acești oameni, El Își continuă lucrarea pe pământ și Își continuă lucrarea din Epoca Harului. Lucrarea de astăzi este o cale pe care omul nu a umblat niciodată, o cale pe care nimeni nu a văzut-o vreodată. Este o lucrare nefăcută niciodată până acum – este cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu pe pământ. Prin urmare, lucrarea nefăcută niciodată până acum nu este istorie, pentru că prezentul este prezent, și nu a devenit încă trecut. Oamenii nu știu că Dumnezeu a făcut lucrări mai mari și mai noi pe pământ, în afara țării lui Israel, că acestea au depășit deja sfera Israelului și prezicerile proorocilor, că este vorba de o lucrare nouă și minunată în afara profețiilor, de o lucrare și mai nouă dincolo de Israel, o lucrare pe care oamenii nu pot nici să o perceapă, nici să și-o imagineze. Cum ar fi putut Biblia să conțină relatări explicite despre o astfel de lucrare? Cine ar fi putut să consemneze dinainte fiecare părticică a lucrării de astăzi, fără omisiuni? Cine ar fi putut să consemneze această lucrare mai grandioasă, mai înțeleaptă, care sfidează convențiile din acea carte veche și mucedă? Lucrarea de astăzi nu este istorie, prin urmare, dacă vrei să mergi pe noua cale de astăzi, atunci trebuie să te îndepărtezi de Biblie, trebuie să te plasezi

dincolo de cărțile de profeții sau de istorie din Biblie. Numai atunci vei putea merge pe noua cale așa cum se cuvine și numai atunci vei putea intra în noua lume și în noua lucrare. […] Noile cuvântări te pot aproviziona, ceea ce dovedește că este vorba de lucrarea cea nouă; vechile relatări nu te pot sătura, nu-ți pot asigura nevoile prezente, ceea ce dovedește că acestea sunt istorie, iar nu lucrarea de aici și acum. Calea cea mai înaltă este cea a lucrării celei mai noi și, împreună cu lucrarea cea nouă, indiferent de cât de înaltă a fost calea trecutului, aceasta este doar istorie la care oamenii privesc înapoi și, indiferent de cât de mare este valoarea sa de referință, aceasta rămâne doar calea cea veche. Chiar dacă este consemnată în „Cartea sfântă”, calea cea veche este istorie; chiar dacă nu există nicio relatare despre aceasta în „Cartea sfântă”, calea cea nouă este cea de aici și acum. Această cale te poate mântui, te poate transforma, pentru că aceasta este lucrarea Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”

Omul a fost corupt și trăiește în capcana Satanei. Toți oamenii trăiesc în trup, în dorințe egoiste și nu există unul singur între ei care să fie compatibil cu Mine. Există oameni care spun că sunt compatibili cu Mine, dar asemenea oameni se închină la idoli neclari. Deși recunosc numele Meu ca fiind sfânt, ei merg pe o cărare opusă Mie, iar cuvintele lor sunt pline de aroganță și siguranță de sine. Asta fiindcă, la bază, ei sunt cu toții împotriva Mea și incompatibili cu Mine. În fiecare zi, ei caută urmele Mele în Biblie și găsesc, la întâmplare, pasaje „potrivite”, pe care le citesc la nesfârșit și le recită ca pe scripturi. Ei nu știu cum să fie compatibili cu Mine, nici ce înseamnă să fie împotriva Mea. Ei doar citesc scripturile orbește. În Biblie, închid un Dumnezeu nedeslușit, pe care nu L-au văzut niciodată și pe care sunt incapabili să-L vadă, și pe care Îl scot afară să Îl contemple în tihnă. Ei cred în existența Mea numai prin prisma Bibliei și pun semnul egal între

Mine și Biblie; fără Biblie Eu nu exist, iar fără Mine nu există Biblie. Ei nu dau nicio atenție existenței sau acțiunilor Mele, ci dedică o atenție extremă și deosebită fiecărui cuvânt din Scriptură. Mult mai mulți chiar cred că Eu nu ar trebui să fac nimic din ce doresc să fac decât dacă acest lucru este profețit de Scriptură. Ei acordă prea multă importanță Scripturii. Se poate spune că văd cuvintele întocmai ca fiind prea importante, mergând până la a folosi versete din Biblie pentru a măsura fiecare cuvânt spus de Mine și pentru a Mă condamna. Ceea ce caută ei nu este calea compatibilității cu Mine sau calea compatibilității cu adevărul, ci calea compatibilității față de cuvintele Bibliei, și cred că orice lucru care nu este conform Bibliei este, fără excepție, în afara lucrării Mele. Oare nu sunt astfel de oameni urmașii ascultători ai fariseilor? Fariseii evrei foloseau legea lui Moise pentru a-L condamna pe Isus. Ei nu căutau compatibilitate cu Isus în acea epocă, ci urmau cu sârg legea în litera ei, până acolo încât, după ce L-au condamnat pentru că nu respectase legea Vechiului Testament și că nu era Mesia – în cele din urmă, L-au pironit pe inocentul Isus pe cruce. Care era substanța lor? Nu era oare aceea că nu căutau calea compatibilității cu adevărul? Erau preocupați până la obsesie de fiecare cuvânt al Scripturii, nedând nicio atenție intențiilor Mele, și nici pașilor și metodelor lucrării Mele. Ei nu erau oameni care să caute adevărul, ci oameni care se agățau rigid de cuvinte; nu erau oameni care să creadă în Dumnezeu, ci oameni care credeau în Biblie. În esență, erau câinii de pază ai Bibliei. Pentru a proteja interesele Bibliei, a susține demnitatea Bibliei și pentru a proteja reputația Bibliei, ei au mers până acolo încât L-au răstignit pe Isus Cel milostiv pe cruce. Ei au făcut acest lucru doar de dragul de a proteja Biblia și de a păstra statutul fiecărui cuvânt din Biblie în inimile oamenilor. Prin urmare, au preferat să renunțe la viitorul lor și la jertfa de păcat pentru a-L condamna pe Isus, care nu era

în conformitate cu doctrina Scripturii. Oare nu erau ei toți niște lachei ai fiecărui cuvânt din Scriptură?

Dar oamenii de astăzi? Hristos a venit ca să elibereze adevărul, însă aceștia mai degrabă L-ar alunga din această lume pentru a-și putea câștiga intrarea în rai și pentru a primi har. Mai degrabă ar nega complet venirea adevărului, pentru a proteja interesele Bibliei, și mai degrabă L-ar crucifica din nou pe Hristosul reîntors în trup, pentru a asigura existența veșnică a Bibliei. Cum poate omul să primească mântuirea Mea când inima sa este atât de înrăită, iar natura sa atât de potrivnică Mie? Trăiesc printre oameni, însă omul nu Îmi cunoaște existența. Când Îmi revărs lumina asupra omului, el tot rămâne neștiutor de existența Mea. Când Îmi dezlănțui mânia asupra omului, el Îmi neagă existența cu și mai mare tărie. Omul caută compatibilitate cu cuvintele și compatibilitate cu Biblia, însă nici măcar o singură persoană nu vine dinaintea Mea să caute calea compatibilității cu adevărul. Omul se uită în sus către Mine în rai și are un deosebit interes pentru existența Mea în rai, dar nimănui nu îi pasă de Mine Cel întrupat, fiindcă Eu, Cel care trăiesc printre oameni, sunt pur și simplu prea neînsemnat. Cei care caută doar compatibilitate cu cuvintele Bibliei și cei care caută numai compatibilitate cu un Dumnezeu nedeslușit sunt o priveliște neplăcută ochilor Mei. Aceasta pentru că ceea ce venerează ei sunt cuvinte moarte și un Dumnezeu care le poate da comori nemăsurate; ceea ce venerează ei este un Dumnezeu care S-ar lăsa la mila omului și un Dumnezeu care nu există. Prin urmare, ce ar putea astfel de oameni să câștige de la Mine? Omul este, pur și simplu, neînsemnat dincolo de cuvinte. Cei care sunt împotriva Mea, care vin cu cereri nelimitate la Mine, care nu au nicio dragoste de adevăr, care se răzvrătesc împotriva Mea – cum ar putea fi ei compatibili cu Mine?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos”

Astăzi, Eu disec Biblia în acest fel, dar asta nu înseamnă că o urăsc sau neg valoarea ei ca referință. Eu îți explic și îți lămuresc valoarea inerentă și originile Bibliei pentru a te împiedica să fii ținut în întuneric. Pentru că oamenii au atât de multe opinii despre Biblie, iar majoritatea dintre ele sunt greșite; citirea Bibliei în acest fel nu numai că îi împiedică să dobândească ce se cuvine, ci, mai important, împiedică lucrarea pe care Eu intenționez să o fac. Tulbură enorm lucrarea viitorului și oferă doar dezavantaje, nu și avantaje. Astfel, ceea ce te învăț Eu este pur și simplu esența și povestea lăuntrică a Bibliei. Nu-ți cer să nu citești Biblia sau să te-apuci să susții că este total lipsită de valoare, ci doar să ai cunoașterea și viziunea corectă asupra Bibliei. Nu fi prea părtinitor! Deși Biblia este o carte de istorie scrisă de oameni, ea documentează și multe dintre principiile după care sfinții și profeții din vechime Îl slujeau pe Dumnezeu, precum și experiențele recente ale apostolilor în slujirea lui Dumnezeu – toate acestea au fost într-adevăr văzute și cunoscute de acești oameni și pot servi ca referință pentru oamenii din această epocă în urmărirea căii adevărate. Astfel, prin citirea Bibliei, oamenii pot câștiga și multe căi de viață care nu pot fi găsite în alte cărți. Aceste căi sunt căile de viață ale lucrării Duhului Sfânt trăite de profeți și apostoli în epocile trecute, și multe dintre cuvinte sunt prețioase și pot oferi ceea ce le este necesar oamenilor. Prin urmare, tuturor oamenilor le place să citească Biblia. Fiindcă există atât de multe lucruri ascunse în Biblie, opiniile oamenilor față de ea sunt diferite de cele față de scrierile marilor figuri spirituale. Biblia este o consemnare și o colecție a experiențelor și cunoștințelor oamenilor care L-au slujit pe Iahve și pe Isus în vechea și în noua epocă, și astfel, generațiile de mai târziu au reușit să dobândească din ea multă luminare, iluminare și căi de a practica. Motivul pentru care Biblia

este superioară scrierilor oricăror mari figuri spirituale este că toate scrierile acestora sunt extrase din Biblie, toate experiențele lor vin din Biblie și toate explică Biblia. Și astfel, deși oamenii pot dobândi aprovizionare din cărțile oricărei mari figuri spirituale, ei încă venerează Biblia, pentru că li se pare superioară și foarte profundă! Deși Biblia pune laolaltă unele dintre cărțile cuvintelor vieții, cum ar fi epistolele lui Pavel și epistolele lui Petru, și cu toate că oamenii pot fi aprovizionați și ajutați de aceste cărți, ele tot sunt învechite, tot aparțin vechii epoci și, indiferent cât de bune sunt, ele sunt potrivite doar pentru o perioadă și nu sunt veșnice. Căci lucrarea lui Dumnezeu se dezvoltă permanent și nu poate să se oprească pur și simplu în vremea lui Pavel și a lui Petru sau să rămână pentru totdeauna în Epoca Harului, în care a fost răstignit Isus. Și astfel, aceste cărți sunt potrivite numai pentru Epoca Harului, nu pentru Epoca Împărăției din zilele de pe urmă. Ele pot doar să-i aprovizioneze pe credincioșii din Epoca Harului, nu și pe sfinții din Epoca Împărăției și, indiferent cât de bune ar fi, ele sunt totuși învechite. Același lucru se întâmplă și cu lucrarea de creație a lui Iahve sau cu lucrarea Sa în Israel: indiferent cât de măreață a fost această lucrare, ea tot avea să devină depășită și tot avea să vină vremea când avea să treacă. Lucrarea lui Dumnezeu este și ea la fel: este măreață, dar va veni un timp când se va sfârși; nu poate rămâne pentru totdeauna în cadrul lucrării de creație, nici în cel al răstignirii. Indiferent cât de convingătoare este lucrarea răstignirii, indiferent cât de eficientă a fost în înfrângerea Satanei, lucrarea este, la urma urmei, tot lucrare, iar epocile sunt, la urma urmei, tot epoci; lucrarea nu poate rămâne veșnic pe aceeași fundație, și nici vremurile nu pot să nu se schimbe niciodată, pentru că a existat creația și trebuie să existe și zilele de pe urmă. Acest lucru este inevitabil! Astfel, astăzi, cuvintele vieții din Noul Testament – epistolele apostolilor și cele Patru Evanghelii – au devenit cărți de istorie, au devenit vechi almanahuri,

și cum ar putea niște vechi almanahuri să-i aducă pe oameni în noua epocă? Indiferent de capacitatea acestor almanahuri de a-i aproviziona pe oameni cu viață, indiferent de capacitatea lor de a călăuzi oamenii către cruce, nu sunt ele depășite? Nu sunt lipsite de valoare? Așadar, îți spun că n-ar trebui să crezi orbește în aceste almanahuri. Sunt prea vechi, nu te pot aduce în noua lucrare, ci te pot doar împovăra. Nu numai că nu te pot aduce în lucrarea cea nouă și în noua intrare, ci te duc în vechi biserici religioase – și, dacă se întâmplă asta, nu înseamnă că dai înapoi în credința ta în Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (4)”

Imnuri similare

Credincioșii lui Dumnezeu ar trebui să caute voia Lui de acum

Dumnezeu a săvârșit o lucrare mai măreață și mai nouă printre neamuri în zilele de pe urmă

Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos

Toți cei care folosesc Biblia pentru a-L condamna pe Dumnezeu sunt farisei

14. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Numele Domnului Isus nu se poate schimba niciodată; atunci când Domnul Se va întoarce, Se va numi tot Isus”

Pe baza acestor cuvinte din Biblie: „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți!” (Faptele Apostolilor 4:12), „Isus Hristos este același ieri și astăzi și pentru totdeauna” (Evrei 13:8), lumea religioasă trage concluzia că numele Domnului Isus nu se poate schimba niciodată, că El nu va fi numit prin niciun alt nume la întoarcerea Lui și că oricine care este numit printr-un alt nume nu este Domnul întors.

Cuvinte din Biblie

„Iahve […] este numele Meu pentru totdeauna, iar acesta este memoriul Meu pentru toate generațiile” (Exodul 3:15).

„Isus Hristos este același ieri și astăzi și pentru totdeauna” (Evrei 13:8).

„Iar neamurile vor vedea neprihănirea ta și toți împărații slava ta: iar ție ți se va pune un nume nou, care va fi hotărât de gura lui Iahve” (Isaia 62:2).

„Pe cel ce învinge îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai pleca din el; și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu, numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care coboară din cer de la Dumnezeul Meu, și noul Meu Nume” (Apocalipsa 3:12).

„Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul! Celui ce învinge îi voi da mana ascunsă și-i voi da o piatră albă pe care este scris un nume

nou, pe care nu-l cunoaște nimeni în afară de cel care-l primește” (Apocalipsa 2:17).

„Eu sunt Alfa și Omega, zice Domnul, Dumnezeu, Cel Care este, Care era și Care vine, Cel Atotputernic!” (Apocalipsa 1:8).

„Am auzit ceva ca glasul unei mari mulțimi, ca vuietul multor ape și ca sunetul unor tunete puternice, spunând: «Aleluia! Pentru că Domnul, Dumnezeul nostru cel Atotputernic împărățește!»” (Apocalipsa 19:6).

„Cei douăzeci și patru de bătrâni care ședeau pe tronurile lor înaintea lui Dumnezeu au căzut cu fețele la pământ și I s-au închinat lui Dumnezeu, zicând: «Îți mulțumim Ție, Doamne, Dumnezeule Atotputernic, Care ești și Care erai, pentru că Ți-ai luat puterea Ta cea mare și ai început să împărățești!»” (Apocalipsa 11:16-17).

„Ei cântau cântecul lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântecul Mielului, spunând: «Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule Atotputernic, drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău?!»” (Apocalipsa 15:3-4).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Unii spun că numele lui Dumnezeu nu se schimbă. Atunci de ce numele lui Iahve a devenit Isus? S-a profețit despre venirea lui Mesia, atunci de ce a venit un om cu numele de Isus? De ce s-a schimbat numele lui Dumnezeu? Nu a fost făcută o asemenea lucrare acum mult timp? Se poate ca Dumnezeu să nu facă o lucrare mai nouă astăzi? Lucrarea de ieri poate fi modificată, iar lucrarea lui Isus poate urma după aceea a lui Iahve.

Nu poate atunci lucrarea lui Isus să fie urmată de o altă lucrare? Dacă numele lui Iahve poate fi schimbat în Isus, atunci nu poate fi schimbat și numele lui Isus? Nimic din acestea nu este neobișnuit; doar că oamenii sunt prea înguști la minte. Dumnezeu va fi întotdeauna Dumnezeu. Indiferent de schimbarea lucrării Sale și a numelui Său, firea și înțelepciunea Lui rămân neschimbate pentru totdeauna. Dacă tu crezi că Dumnezeu poate fi numit doar prin numele de Isus, atunci cunoașterea ta este mult prea limitată. Îndrăznești să afirmi că Isus este numele veșnic al lui Dumnezeu, că Dumnezeu va fi cunoscut de-a pururi sub numele de Isus și că acest lucru nu se va schimba niciodată? Îndrăznești să afirmi cu certitudine că numele lui Isus a încheiat Epoca Legii și că va încheia și epoca finală? Cine poate spune că harul lui Isus poate încheia epoca?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?”

De fiecare dată când vine Dumnezeu pe pământ, El Își schimbă numele, genul, imaginea și lucrarea; El nu Își repetă lucrarea. El este un Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi. Când El a venit înainte, a fost numit Isus; poate El, de data aceasta, când vine din nou, să fie numit în continuare Isus? Când El a venit înainte, era bărbat; poate El să fie bărbat din nou de data aceasta? Lucrarea Sa, când El a venit în timpul Epocii Harului, a fost de a fi răstignit; când vine din nou, poate El să răscumpere în continuare omenirea din păcat? Poate fi El răstignit din nou? Nu ar însemna asta că-Și repetă lucrarea? Nu știai că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi? Există aceia care spun că Dumnezeu este imuabil. Este corect, dar se referă la imuabilitatea firii lui Dumnezeu și a esenței Sale. Schimbările numelui și lucrării Sale nu dovedesc faptul că esența Sa s-a schimbat; cu alte cuvinte, Dumnezeu va fi întotdeauna Dumnezeu și aceasta nu se va schimba niciodată. Dacă spui că lucrarea lui

Dumnezeu nu se schimbă, atunci ar putea El să-Și termine planul de gestionare de 6000 de ani? Tu știi doar că Dumnezeu nu se schimbă niciodată, dar știi că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi? Dacă lucrarea lui Dumnezeu nu se schimbă, atunci cum ar fi putut El să conducă omenirea până în ziua de azi? Dacă Dumnezeu este imuabil, atunci cum de El a făcut deja lucrarea a două epoci? Lucrarea Sa niciodată nu încetează să meargă înainte, ceea ce înseamnă că firea Sa este dezvăluită treptat omului, și ceea ce este dezvăluit reprezintă firea Sa inerentă. La început, firea lui Dumnezeu era ascunsă de om, El niciodată nu Și-a dezvăluit în mod deschis firea către om, iar omul, pur și simplu, nu a avut cunoștințe despre El. Din această cauză, El Își folosește lucrarea pentru a dezvălui treptat firea Sa omului, dar a lucra în acest mod nu înseamnă că firea lui Dumnezeu se schimbă în fiecare epocă. Nu înseamnă că firea lui Dumnezeu se schimbă constant deoarece intențiile Sale se schimbă mereu. Mai degrabă, este faptul că, deoarece epocile lucrării Sale sunt diferite, Dumnezeu Își ia firea inerentă în ansamblul său și, pas cu pas, o dezvăluie omului, astfel încât omul să Îl poată cunoaște. Dar aceasta nu este în niciun caz dovada că Dumnezeu inițial nu are o anume fire sau că firea Lui s-a schimbat treptat odată cu trecerea epocilor – o astfel de interpretare ar fi falsă. Dumnezeu îi dezvăluie omului firea Sa inerentă și specifică – ceea ce este El – conform trecerii epocilor; lucrarea unei singure epoci nu poate exprima întreaga fire a lui Dumnezeu. Și astfel, cuvintele „Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi” se referă la lucrarea Sa, iar cuvintele „Dumnezeu este imuabil” se referă la ceea ce Dumnezeu are și este în mod inerent. Indiferent de aceasta, tu nu poți face lucrarea de 6000 de ani să depindă de un singur punct sau să o definești prin cuvinte moarte. Astfel este prostia omului. Dumnezeu nu este atât de simplu pe cât își imaginează omul, iar lucrarea Sa nu poate zăbovi în nicio epocă. Iahve, de exemplu, nu

poate întotdeauna să simbolizeze numele lui Dumnezeu; Dumnezeu poate, de asemenea, să Își facă lucrarea sub numele de Isus. Acesta este un semn că lucrarea lui Dumnezeu progresează întotdeauna.

Dumnezeu este întotdeauna Dumnezeu și El nu va deveni niciodată Satana; Satana este întotdeauna Satana și nu va deveni niciodată Dumnezeu. Înțelepciunea lui Dumnezeu, minunăția lui Dumnezeu, dreptatea lui Dumnezeu și măreția lui Dumnezeu nu se vor schimba niciodată. Esența Sa și ceea ce are și este El nu se vor schimba niciodată. Cât despre lucrarea Sa, totuși, aceasta întotdeauna progresează în direcția înainte, întotdeauna mergând mai profund, căci El este întotdeauna nou și niciodată vechi. În fiecare epocă, Dumnezeu Își ia un nou nume, în fiecare epocă El face o lucrare nouă și în fiecare epocă El permite ființelor Sale create să vadă noile Sale intenții și noua Sa fire. Dacă, într-o epocă nouă, oamenii nu văd exprimarea noii firi a lui Dumnezeu, nu L-ar răstigni ei mereu? Și făcând astfel, nu L-ar defini ei pe Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

Epoca Harului a început cu numele lui Isus. Când Isus a început să Își desfășoare lucrarea de slujire, Duhul Sfânt a început să mărturisească numele lui Isus, iar de numele Iahve nu s-a mai vorbit; în schimb, Duhul Sfânt a preluat noua lucrare în principal sub numele de Isus. Mărturia acelora care credeau în El s-a născut pentru Isus Hristos, iar lucrarea pe care ei au făcut-o a fost, de asemenea, pentru Isus Hristos. Încheierea Epocii Legii a Vechiului Testament a însemnat că lucrarea condusă în principal sub numele de Iahve ajunsese la final. Din acest moment, numele lui Dumnezeu nu a mai fost Iahve; în schimb, a fost numit Isus și, de aici înainte, Duhul Sfânt a început lucrarea în principal sub numele de Isus. Deci, oamenii care încă mănâncă și beau astăzi cuvintele lui Iahve și încă fac totul conform

lucrării Epocii Legii – nu te conformezi tu orbește unor reguli? Nu ești tu blocat în trecut? Știți acum că zilele de pe urmă au sosit. Este posibil ca atunci când vine Isus să fie El încă numit Isus? Iahve i-a spus poporului lui Israel că va veni un Mesia și, totuși, când a venit, El nu a fost numit Mesia, ci Isus. Isus a spus că El va veni din nou și că va sosi la fel cum a plecat. Acestea au fost cuvintele lui Isus, dar ai văzut modul în care Isus a plecat? Isus a plecat stând pe un nor alb, dar este posibil ca El să revină personal printre oameni pe un nor alb? Dacă ar fi așa, nu ar fi El încă numit Isus? Când Isus vine din nou, epoca se va fi schimbat deja, deci cum ar putea El să fie numit în continuare Isus? Este posibil ca Dumnezeu să poată fi cunoscut doar sub numele de Isus? Nu poate fi El numit cu un nou nume într-o nouă epocă? Poate imaginea unei singure persoane și un anumit nume să Îl reprezinte pe Dumnezeu în ansamblul Său? În fiecare epocă, Dumnezeu face o lucrare nouă și este numit cu un nou nume; cum ar putea El să facă aceeași lucrare în epoci diferite? Cum ar putea El să Se agațe de ceea ce este vechi? Numele lui Isus a fost luat pentru lucrarea de răscumpărare, deci ar mai fi El cunoscut sub același nume când Se întoarce în zilele de pe urmă? Ar mai face El lucrarea de răscumpărare? De ce Iahve și Isus sunt unul și, totuși, sunt cunoscuți sub nume diferite în epoci diferite? Nu este deoarece epocile lucrării Lor sunt diferite? Ar putea un unic nume să-L reprezinte pe Dumnezeu în ansamblul Său? Acestea fiind spuse, Dumnezeu trebuie numit cu un nume diferit într-o epocă diferită, iar El trebuie să utilizeze numele pentru a schimba epoca și pentru a o reprezenta. Pentru că niciun nume nu poate să-L reprezinte complet pe Dumnezeu Însuși și fiecare nume este capabil doar să reprezinte aspectul temporal al firii lui Dumnezeu într-o anumită epocă; tot ceea ce trebuie să facă este să Îi reprezinte lucrarea. De aceea, Dumnezeu poate alege orice nume care se potrivește firii Sale pentru a reprezenta întreaga epocă.

Indiferent dacă este epoca lui Iahve sau epoca lui Isus, fiecare epocă este reprezentată de un nume.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

Lucrarea pe care Isus a făcut-o a reprezentat numele lui Isus și a reprezentat Epoca Harului; cât despre lucrarea făcută de Iahve, aceasta L-a reprezentat pe Iahve și a reprezentat Epoca Legii. Lucrarea Lor a fost lucrarea unui singur Duh în două epoci diferite. Lucrarea pe care a făcut-o Isus a putut să reprezinte doar Epoca Harului, iar lucrarea pe care a făcut-o Iahve a putut să reprezinte doar Epoca Legii din Vechiul Testament. Iahve doar i-a îndrumat pe oamenii din Israel și Egipt și toate națiunile de dincolo de Israel. Lucrarea lui Isus în Epoca Harului din Noul Testament a fost lucrarea lui Dumnezeu sub numele de Isus, în timp ce El îndruma epoca. […] Deși Ei erau cunoscuți sub două nume diferite, același Duh a fost acela care a îndeplinit ambele etape ale lucrării, iar lucrarea făcută a fost continuată. Întrucât numele era diferit, iar conținutul lucrării era diferit, epoca era diferită. Când a venit Iahve, aceea a fost epoca lui Iahve, iar când a venit Isus, aceea a fost epoca lui Isus. Și astfel, cu fiecare venire, Dumnezeu este cunoscut sub un nume, El reprezintă o epocă și El lansează o nouă cale; și cu fiecare nouă cale, El Își asumă un nou nume care arată că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi și că lucrarea Sa nu se oprește niciodată din a progresa. Istoria merge întotdeauna înainte, iar lucrarea lui Dumnezeu merge întotdeauna înainte. Pentru ca planul Său de gestionare de 6000 de ani să ajungă la sfârșit, trebuie să continue să înainteze. În fiecare zi, El trebuie să facă o nouă lucrare, în fiecare an, El trebuie să facă o nouă lucrare; El trebuie să lanseze noi căi, trebuie să lanseze noi epoci, să înceapă o lucrare nouă și mai măreață și, împreună cu acestea, să aducă noi nume și noi lucrări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

Poate numele lui Isus – „Dumnezeu cu noi” – să reprezinte firea lui Dumnezeu în ansamblul Său? Poate să Îl definească complet pe Dumnezeu? Dacă omul spune că Dumnezeu poate fi numit doar Isus și nu poate avea alt nume pentru că Dumnezeu nu Își poate schimba firea Sa, aceste cuvinte sunt într-adevăr o blasfemie! Crezi că numele Isus, Dumnezeu cu noi, de unul singur Îl poate reprezenta pe Dumnezeu în ansamblul Său? Dumnezeu poate fi cunoscut sub multe nume, dar printre aceste multe nume, nu există unul care să poată cuprinde tot ceea ce este Dumnezeu, niciunul care să-L poată reprezenta complet pe Dumnezeu. Și, astfel, Dumnezeu are multe nume, dar aceste multe nume nu pot defini complet firea lui Dumnezeu, pentru că firea lui Dumnezeu este atât de bogată încât pur și simplu depășește capacitatea omului de a-L cunoaște. Omul nu are cum, folosind limbajul omenesc, să-L cuprindă complet pe Dumnezeu. Omenirea are un vocabular limitat cu care să cuprindă tot ceea ce știe despre firea lui Dumnezeu: măreț, onorat, minunat, de nepătruns, suprem, sfânt, drept, înțelept, și așa mai departe. Atât de multe cuvinte! Acest vocabular limitat este incapabil de a descrie puținul din firea lui Dumnezeu la care omul a fost martor. De-a lungul timpului, mulți alții au adăugat cuvinte pe care ei le-au considerat mai capabile de a descrie râvna din inimile lor: Dumnezeu este atât de măreț! Dumnezeu este atât de sfânt! Dumnezeu este atât de minunat! Astăzi, oamenii care spun astfel și-au atins apogeul, totuși, omul încă este incapabil de a se exprima clar. Și astfel, pentru om, Dumnezeu are multe nume, totuși, El nu are un singur nume, și aceasta pentru că ființa lui Dumnezeu este atât de îmbelșugată, iar limbajul omului atât de secătuit. Un anume cuvânt sau nume nu are capacitatea de a-L reprezenta pe Dumnezeu în întregimea Sa, deci crezi că numele Său poate fi neschimbat? Dumnezeu este atât de mare și de sfânt, totuși tu nu Îi permiți să Își schimbe numele în fiecare nouă epocă? De aceea, în fiecare epocă în care Dumnezeu personal

Își face propria lucrare, El folosește un nume care se potrivește epocii pentru a îngloba lucrarea pe care El intenționează să o facă. El utilizează acest nume special, unul care posedă semnificație temporală, pentru a reprezenta firea Sa în acea epocă. Acesta este Dumnezeu care folosește limbajul omenirii pentru a-Și exprima propria fire. Chiar și așa, mulți oameni care au avut experiențe spirituale și L-au văzut personal pe Dumnezeu, totuși, simt că acest nume specific este incapabil de a-L reprezenta pe Dumnezeu în totalitatea Sa – vai, acest lucru nu poate fi schimbat – deci, omul nu I se mai adresează lui Dumnezeu cu niciun nume, ci, pur și simplu, Îl numește „Dumnezeu". Este ca și cum inima omului este plină de iubire și, totuși, de asemenea, împresurată de contradicții, căci omul nu știe cum să Îl explice pe Dumnezeu. Nu există modalitate de a descrie cât de îmbelșugat este Dumnezeu. Nu există niciun singur nume care să poată rezuma firea lui Dumnezeu și nu există niciun nume care să poată descrie tot ceea ce Dumnezeu are și este. Dacă cineva Mă întreabă „Ce nume mai exact folosești Tu?", le voi spune: „Dumnezeu este Dumnezeu!" Nu este acela cel mai bun nume pentru Dumnezeu? Nu este cea mai bună înglobare a firii lui Dumnezeu? Acestea fiind spuse, de ce depuneți atât de multe eforturi căutând numele lui Dumnezeu? De ce trebuie să vă bateți capul, fără mâncare și somn, toate de dragul unui nume? Va veni ziua când Dumnezeu nu va fi numit Iahve, Isus sau Mesia – El va fi pur și simplu Creatorul. La acea vreme, toate numele pe care El le-a avut pe pământ se vor sfârși, căci lucrarea Sa pe pământ va ajunge la final, după care numele Sale nu vor mai exista. Când toate numele intră sub stăpânirea Creatorului, ce nevoie are El de un nume foarte corespunzător, totuși incomplet? Cauți încă numele lui Dumnezeu acum? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Iahve? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Isus? Poți suporta păcatul blasfemiei împotriva

lui Dumnezeu? Ar trebui să știi că, inițial, Dumnezeu nu avea nume. El Și-a luat doar unul sau două sau multe nume deoarece a avut o lucrare de făcut și a trebuit să gestioneze omenirea. Indiferent de numele sub care este cunoscut – nu l-a ales El Însuși de bună voie? Ar avea El nevoie de tine – o ființă creată – să decizi? Numele sub care este cunoscut Dumnezeu este un nume care este în concordanță cu ceea ce omul este capabil să înțeleagă, cu limbajul omenirii, dar acest nume nu este ceva ce omul poate cuprinde. Poți spune doar că există un Dumnezeu în cer, că El este numit Dumnezeu, că El este Dumnezeu Însuși cu mare putere, care este atât de înțelept, atât de preamărit, atât de minunat, atât de tainic, atât de atotputernic și, atunci, nu mai poți spune nimic mai mult; acest puțin este tot ceea ce poți să știi. Acestea fiind spuse, poate simplul nume al lui Isus să Îl reprezinte pe Dumnezeu Însuși? Când vin zilele de pe urmă, chiar dacă tot Dumnezeu este Cel ce face lucrarea Sa, numele Lui trebuie să se schimbe, căci este o epocă diferită.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Dacă omenirea încă tânjește după întoarcerea Mântuitorului Isus din zilele de pe urmă și încă Îl așteaptă să sosească sub înfățișarea pe care a avut-o El în Iudeea, atunci întregul plan de gestionare de 6000 de ani s-ar fi oprit în Epoca Răscumpărării și nu ar mai fi putut să progreseze. Mai mult, zilele de pe urmă nu ar mai sosi niciodată și epoca nu ar mai cunoaște niciodată un sfârșit. Aceasta se întâmplă pentru că Isus Mântuitorul este numai pentru răscumpărarea și mântuirea omenirii. Am luat numele de Isus doar de dragul tuturor păcătoșilor din Epoca Harului, dar nu este numele cu care voi aduce sfârșitul întregii omeniri. Deși Iahve, Isus și Mesia reprezintă toate Duhul Meu, aceste nume doar denumesc diferitele epoci ale planului Meu de gestionare și nu Mă reprezintă pe Mine pe deplin. Numele pe care Mi le dau oamenii pe pământ nu pot să exprime clar întreaga Mea fire și tot

ceea ce sunt. Acestea sunt pur și simplu nume diferite după care sunt numit în diferite epoci. Și astfel, când ultima epocă – epoca zilelor de pe urmă – va sosi, numele Meu se va schimba din nou. Nu Mi se va spune Iahve sau Isus, cu atât mai puțin Mesia, ci Însuși Mărețul și Atotputernicul Dumnezeu și, sub numele acesta, voi aduce sfârșitul întregii epoci. Cândva, am fost cunoscut drept Iahve. Mi s-a spus și Mesia și, odată, oamenii Îmi spuneau Isus Mântuitorul cu iubire și respect. Totuși, astăzi nu sunt Iahve sau Isus pe care oamenii Îl cunoșteau în vremurile trecute; sunt Dumnezeul care S-a întors în zilele de pe urmă, Dumnezeul care va aduce sfârșitul epocii. Sunt Dumnezeu Însuși care Se înalță de la capătul pământului, abundând de întreaga Mea fire și plin de autoritate, onoare și glorie. Oamenii nu M-au băgat niciodată în seamă, nu M-au cunoscut niciodată și au fost mereu neștiutori în privința firii Mele. De la crearea lumii până astăzi, niciun om nu M-a văzut. Acesta este Dumnezeul care Se înfățișează omenirii în zilele de pe urmă, dar Se ascunde printre oameni. El locuiește printre oameni, adevărat și real, ca soarele arzător și focul mistuitor, plin de putere și abundând de autoritate. Nu există nicio persoană sau lucru care nu va fi judecat de cuvintele Mele și nicio persoană sau lucru care nu va fi purificat de flăcările focului. În cele din urmă, toate popoarele vor fi binecuvântate grație cuvintelor Mele și, de asemenea, sfărâmate în bucăți din cauza cuvintelor Mele. Astfel, în zilele de pe urmă, toți oamenii vor vedea că Eu sunt Mântuitorul reîntors și că Eu sunt Dumnezeu Atotputernic care cucerește toată omenirea. Și toți vor vedea că am fost odată jertfă de păcat pentru omenire, dar că, în zilele de pe urmă, Eu voi deveni, de asemenea, flăcările soarelui care incinerează toate lucrurile, precum și Soarele dreptății care dezvăluie toate lucrurile. Aceasta este lucrarea Mea în zilele de pe urmă. Am luat numele acesta și posed firea aceasta pentru ca toți oamenii să poată vedea că sunt un Dumnezeu drept, soarele arzător și focul mistuitor și

ca toți să poată să Mă venereze pe Mine, singurul Dumnezeu adevărat, și ca să poată să Îmi vadă adevărata față: nu sunt numai Dumnezeul israeliților, și nu sunt doar Răscumpărătorul; sunt Dumnezeul tuturor creaturilor din ceruri, pământ și mări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»"

Fragmente din filme similare

De ce, atunci când vine în zilele de pe urmă, Dumnezeu se numeşte Dumnezeu Atotputernic?

Predici similare

Când Mântuitorul Se va întoarce, Se va numi tot Isus?

Imnuri similare

Îndrăznești să afirmi că numele lui Dumnezeu nu se poate schimba niciodată?

Semnificația Numelui lui Dumnezeu

Dumnezeu poartă nume diferite pentru a reprezenta epoci diferite

15. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Atunci când Domnul Isus Se va întoarce, El va fi bărbat, mai degrabă decât femeie”

Lumea religioasă crede că, de vreme ce Domnul Isus este bărbat, atunci când Se va întoarce, El va fi tot bărbat, mai degrabă decât femeie.

Cuvinte din Biblie

„Astfel, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, după chipul lui Dumnezeu l-a creat; bărbat şi femeie i-a creat” (Geneza 1:27).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este întruparea lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca

urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Fiecare etapă a lucrării realizate de Dumnezeu își are propria sa semnificație practică. În acele vremuri, când a venit Isus, El a venit în trup de bărbat, dar când Dumnezeu vine de data aceasta, trupul Său este de femeie. De aici, poți vedea cum crearea bărbaților, cât și a femeilor, de către Dumnezeu poate fi de folos lucrării Sale, iar El nu face deosebire între genuri. Când Duhul Său vine, El poate lua orice trup dorește, iar acel trup Îl poate reprezenta; indiferent dacă este bărbat sau femeie, trupul Îl poate reprezenta pe Dumnezeu atâta vreme cât este trupul Său întrupat. Dacă Isus S-ar fi arătat ca femeie când a venit, cu alte cuvinte, dacă o fetiță și nu un băiat ar fi fost concepută de către Duhul Sfânt, acea etapă a lucrării ar fi fost realizată oricum. Dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci etapa actuală a lucrării ar fi trebuit să fie realizată de un bărbat, dar lucrarea ar fi fost realizată oricum. Lucrarea realizată în fiecare etapă are propria însemnătate; nicio etapă a lucrării nu este repetată și nici nu intră în conflict cu cealaltă. În acele vremuri, Isus, făcându-Și lucrarea, era numit unicul Fiu, iar „Fiu” implică genul masculin. De ce nu este menționat unicul Fiu și în această etapă actuală? Deoarece cerințele lucrării au necesitat o schimbare a genului, față de cel al lui Isus. La Dumnezeu, nu există nicio distincție a genului. El Își realizează lucrarea cum dorește și în realizarea ei nu întâmpină nicio restricție, ci este cu atât mai liber. Cu toate acestea, fiecare etapă a lucrării își are propria semnificație practică. Dumnezeu S-a întrupat de două ori, și este evident că întruparea Sa din timpul zilelor de pe urmă este pentru ultima oară. A venit să-Și facă toate faptele cunoscute. Dacă în această etapă, El nu S-ar întrupa pentru a realiza în mod personal lucrarea la care omul să fie martor, omul s-ar agăța întotdeauna de ideea că Dumnezeu

este doar bărbat, nu femeie. Înainte de asta, toată omenirea credea că Dumnezeu ar putea să fie doar bărbat și că o femeie nu ar putea fi numită Dumnezeu deoarece toată omenirea considera că bărbații au autoritate asupra femeilor. Oamenii credeau că nicio femeie nu-și poate asuma autoritatea, doar bărbații puteau să o facă. În plus, spuneau chiar că bărbatul este capul femeii și că ea trebuie să i se supună și să nu se ridice deasupra lui. În vremuri trecute, când se spunea că bărbatul este capul femeii, acest lucru se referea la Adam și Eva, care fusese ademenită de șarpe – nu la bărbatul și femeia așa cum fuseseră creați de Iahve la început. Bineînțeles, femeia trebuie să se supună și să-și iubească soțul, iar un soț trebuie să învețe să hrănească și să-și susțină familia. Acestea sunt legile și decretele expuse de Iahve, pe care omenirea trebuie să le respecte în viața de pe pământ. Iahve i-a spus femeii: „Dorința ta va fi pentru soțul tău, iar el va stăpâni peste tine”. A vorbit astfel doar pentru ca omenirea (adică, atât bărbatul, cât și femeia) să poată duce vieți normale sub stăpânirea lui Iahve și pentru ca viețile oamenilor să aibă o structură și să nu iasă din ordinea corectă. Așadar, Iahve a creat reguli adecvate pentru modul în care ar trebui să acționeze bărbatul și femeia, deși doar cu privire la toate ființele care trăiesc pe pământ, și nu aveau nicio legătură cu trupul întrupat al lui Dumnezeu. Cum ar putea Dumnezeu să fie la fel ca făpturile create de El? Cuvintele Sale au fost direcționate doar către omenirea creației Sale; El a stabilit reguli pentru bărbat și femeie pentru ca omenirea să ducă vieți normale. La început, când Iahve a creat omenirea, El a făcut două tipuri de ființe umane, atât bărbați, cât și femei; astfel, întruparea Sa a fost, de asemenea, diferențiată, fie în bărbat, fie în femeie. El nu a decis privitor la lucrarea Sa în funcție de cuvintele pe care le-a spus lui Adam și Evei. Cele două dăți în care S-a întrupat au fost stabilite în întregime potrivit gândirii Sale din vremea când a creat omenirea pentru prima oară; adică, El a

realizat lucrarea celor două întrupări ale Sale în funcție de bărbatul și femeia de dinainte de a fi corupți. […] Când Iahve S-a întrupat de două ori, genul trupului Său avea legătură cu bărbatul și femeia care nu au fost ademeniți de șarpe; în conformitate cu bărbatul și femeia care nu fuseseră ademeniți de șarpe, S-a întrupat El de două ori. Să nu crezi că bărbăția lui Isus a fost la fel ca cea a lui Adam care a fost ademenit de șarpe. Cei doi nu au nicio legătură, iar cei doi sunt bărbați de naturi diferite. Cu siguranță nu este posibil ca bărbăția lui Isus să dovedească că El este capul tuturor femeilor, și nu și al tuturor bărbaților? Nu este El regele tuturor iudeilor (atât bărbați, cât și femei)? El este Dumnezeu Însuși, nu doar capul femeii, ci și capul bărbatului. El este Domnul tuturor ființelor create și capul tuturor ființelor create. Cum ai putea stabili că bărbăția lui Isus este simbolul capului femeii? Nu ar fi asta o hulire? Isus este un bărbat care nu a fost corupt. El este Dumnezeu; El este Hristos; El este Domnul. Cum ar putea El să fie un bărbat precum Adam care a fost corupt? Isus este trupul purtat de cel mai sfânt Duh al lui Dumnezeu. Cum ai putea spune că El este un Dumnezeu care posedă bărbăția lui Adam? În acel caz, nu ar fi fost toată lucrarea lui Dumnezeu greșită? Ar fi încorporat Iahve în Isus bărbăția lui Adam care a fost ademenit de către șarpe? Întruparea din acest moment nu este o altă instanță a lucrării lui Dumnezeu întrupat care este diferit în gen de Isus, dar care este ca El în natură? Încă mai îndrăznești să spui că Dumnezeu întrupat n-ar putea fi femeie deoarece femeia a fost prima care a fost ademenită de către șarpe? Încă îndrăznești să spui că, deoarece femeia este cea mai necurată și sursa coruperii omenirii, Dumnezeu nu S-ar putea întrupa ca femeie? Îndrăznești să continui să spui că „femeia se va supune întotdeauna bărbatului și nu poate niciodată să-L manifeste sau să-L reprezinte direct pe Dumnezeu”?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”

Dacă Dumnezeu ar veni în trup doar ca bărbat, oamenii L-ar defini ca bărbat, ca Dumnezeul bărbaților, și nu L-ar considera niciodată drept Dumnezeul femeilor. Oamenii ar considera atunci că Dumnezeu are același gen ca bărbații, că Dumnezeu este conducătorul bărbaților – dar ce s-ar întâmpla atunci cu femeile? Aceasta este o nedreptate; nu este tratament preferențial? Dacă lucrurile ar sta așa, atunci toți aceia pe care Dumnezeu i-a mântuit ar fi bărbați ca El, și nu ar fi mântuită nicio femeie. Când Dumnezeu a creat omenirea, El l-a creat pe Adam și a creat-o pe Eva. El nu l-a creat doar pe Adam, ci a făcut atât pe bărbat, cât și pe femeie după asemănarea Sa. Dumnezeu nu este doar Dumnezeul bărbaților – El este și Dumnezeul femeilor. Dumnezeu începe o nouă etapă a lucrării în zilele de pe urmă. El va dezvălui chiar mai mult din firea Lui, și nu va fi compasiunea și iubirea din timpul lui Isus. Din moment ce are o nouă lucrare de făcut, această nouă lucrare va fi însoțită de o nouă fire. […] Dumnezeu realmente și cu adevărat trăiește printre oameni. El este tangibil; omul chiar poate să interacționeze cu firea Sa, să interacționeze cu ceea ce are și este El; doar în acest mod poate omul să ajungă cu adevărat să Îl cunoască. În același timp, Dumnezeu a îndeplinit, de asemenea, lucrarea în care „Dumnezeu este Dumnezeul bărbaților și Dumnezeul femeilor” și a realizat toată lucrarea Sa în trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Dacă doar lucrarea lui Isus ar fi fost făcută, fără a fi completată de lucrarea din această etapă a zilelor de pe urmă, omul s-ar agăța mereu de noțiunea că doar Isus este unicul Fiu al lui Dumnezeu, anume, că Dumnezeu are doar un fiu și că oricine vine după aceea cu un alt nume nu va fi unicul Fiu al lui Dumnezeu, cu atât mai puțin Dumnezeu Însuși. Omul are noțiunea că oricine care slujește ca jertfă de păcat sau care își însușește putere în numele lui Dumnezeu și răscumpără toată omenirea este unicul

Fiu al lui Dumnezeu. Există unii care cred că, atâta vreme cât Cel care vine este bărbat, El poate fi considerat a fi unicul Fiu al lui Dumnezeu și reprezentantul Acestuia. Sunt chiar și unii care spun că Isus este Fiul lui Iahve, unicul Său Fiu. Nu sunt exagerate astfel de noțiuni? Dacă această etapă a lucrării nu ar fi realizată în epoca finală, atunci, față de Dumnezeu, întreaga omenire ar fi învăluită sub o umbră întunecată. Dacă așa ar sta lucrurile, bărbatul s-ar considera mai important decât femeia, iar femeia nu ar mai putea niciodată să-și țină capul sus și atunci nici măcar o singură femeie n-ar mai putea fi mântuită. Oamenii cred mereu că Dumnezeu e bărbat și, în plus, că El a disprețuit întotdeauna femeia și că nu-i va oferi mântuirea. Dacă așa ar sta lucrurile, nu ar fi adevărat că toate femeile, care au fost create de Iahve și care au fost, de asemenea, corupte, nu ar avea niciodată șansa de a fi mântuite? Atunci, nu ar fi fără sens ca Iahve să fi creat femeia, adică, să o fi creat pe Eva? Și nu ar pieri femeia pentru veșnicie? Din acest motiv, etapa lucrării din zilele de pe urmă este realizată pentru a mântui întreaga omenire, nu doar femeia. Dacă cineva ar crede că, dacă Dumnezeu S-ar întrupa ca femeie, ar fi doar de dragul de a mântui femeia, atunci acel cineva ar fi cu adevărat nechibzuit!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”

Isus și cu Mine venim din același Duh. Deși trupurile noastre nu au legătură, Duhurile noastre sunt unul și același; deși ceea ce facem și lucrarea pe care o realizăm nu sunt la fel, Noi ne asemănăm în esență; trupurile Noastre au forme diferite, dar acest lucru se datorează schimbării epocii și a diferitelor cerințe ale lucrării Noastre; lucrările Noastre de slujire nu se aseamănă, deci lucrarea pe care Noi o prezentăm și firile pe care le dezvăluim omului sunt, de asemenea, diferite. Din acest motiv, ceea ce omul vede și înțelege azi este diferit de trecut, lucru care se întâmplă

datorită schimbării epocii. Chiar dacă Ei sunt diferiți în gen și în forma trupurilor Lor și nu S-au născut din aceeași familie și cu atât mai puțin în aceeași perioadă, totuși, Duhurile Lor sunt unul. Chiar dacă trupurile Lor nu au același sânge sau înrudire fizică de niciun fel, nu se poate nega faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu în două perioade de timp diferite. Faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu reprezintă un adevăr incontestabil. Totuși, Ei nu au aceeași descendență și nu împărtășesc un limbaj uman comun (unul a fost un bărbat care vorbea limba iudeilor, iar celălalt o femeie care vorbește doar chineza). Din aceste motive, Ei au trăit în țări diferite pentru a realiza lucrarea pe care fiecare are datoria s-o facă și, de asemenea, în perioade de timp diferite. În ciuda faptului că Ei sunt același Duh, au aceeași esență, nu există asemănări absolute între învelișul trupurilor Lor. Tot ceea ce împărtășesc este aceeași umanitate, dar în ceea ce privește aspectul exterior al trupurilor Lor și circumstanțele nașterii Lor, Ei nu se aseamănă. Aceste lucruri nu influențează deloc lucrarea Lor sau cunoștințele pe care omul le are despre Ei, deoarece, în final, Ei sunt același Duh și nimeni nu Îi poate separa. Deși nu au legături de sânge, întregile lor ființe sunt conduse de Duhurile lor, care le alocă lucrări diferite în perioade de timp diferite și trupurile Lor aparțin unor descendențe diferite. Duhul lui Iahve nu este tatăl Duhului lui Isus, iar Duhul lui Isus nu este fiul Duhului lui Iahve: sunt unul și același Duh. În mod similar, Dumnezeul întrupat de azi și Isus nu sunt înrudiți prin sânge, ci Ei sunt una, deoarece Duhurile lor sunt una. Dumnezeu poate realiza lucrarea de milă și de bunătate iubitoare, precum și cea de judecată dreaptă și de mustrare a omului, și pe cea de blestemare a omului; iar în final, poate realiza lucrarea de distrugere a lumii și de pedepsire a celor răi. Nu face El toate astea singur? Nu este aceasta omnipotența lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”

În rândul oamenilor, am fost Duhul pe care nu L-au putut vedea, Duhul cu care nu au putut interacționa niciodată. Datorită celor trei etape ale lucrării Mele pe pământ (crearea lumii, răscumpărarea și distrugerea), apar în mijlocul lor în momente diferite (niciodată public) pentru a-Mi face lucrarea printre ei. Prima dată când am venit printre oameni a fost în timpul Epocii Răscumpărării. Bineînțeles, am venit în familia evreiască; prin urmare, primii care L-au văzut pe Dumnezeu venind pe pământ au fost evreii. Motivul pentru care am făcut personal această lucrare a fost pentru că am vrut să-Mi folosesc întruparea ca jertfă de păcat în lucrarea Mea de răscumpărare. Așadar, primii care M-au văzut au fost evreii în Epoca Harului. A fost prima dată când am lucrat în trup. În Epoca Împărăției, lucrarea Mea este de a cuceri și a desăvârși, așa că-Mi fac din nou lucrarea de păstorire în trup. Aceasta este a doua oară când lucrez în trup. În ultimele două etape ale lucrării, oamenii nu mai interacționează cu Duhul nevăzut, intangibil, ci cu o persoană care este Duhul întrupat. Astfel, în ochii omului, devin din nou un om care nu are nimic din înfățișarea și dispoziția lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, Dumnezeul pe care Îl văd oamenii nu este numai bărbat, ci și femeie, ceea ce este cel mai uluitor și derutant pentru ei. De nenumărate ori, lucrarea Mea extraordinară a zdrobit credințele vechi păstrate de mulți, mulți ani. Oamenii sunt uluiți! Dumnezeu nu este doar Duhul Sfânt, Duhul, acel Duh multiplicat de șapte ori, sau Duhul atotcuprinzător, ci și un om – un om de rând, un om absolut obișnuit. El nu este numai bărbat, ci și femeie. Ei sunt asemănători prin faptul că ambii sunt născuți din oameni și diferiți în sensul că unul a fost conceput de Duhul Sfânt, iar celălalt s-a născut dintr-un om, deși provenit direct din Duh. Ei sunt asemănători prin faptul că amândoi, trupuri întrupate ale lui Dumnezeu, îndeplinesc lucrarea lui Dumnezeu Tatăl, dar și diferiți, în sensul că unul a făcut lucrarea de răscumpărare, iar celălalt face lucrarea de

cucerire. Amândoi Îl reprezintă pe Dumnezeu Tatăl, dar unul este Răscumpărătorul, plin de iubire binevoitoare și milă, iar celălalt este Dumnezeul dreptății, plin de mânie și judecată. Unul este Conducătorul Suprem care a lansat lucrarea de răscumpărare, iar celălalt este Dumnezeul cel drept care săvârșește lucrarea de cucerire. Unul este Începutul, celălalt este Sfârșitul. Unul este trup neprihănit, iar celălalt este trup ce întregește răscumpărarea, continuă lucrarea și nu este niciodată păcătos. Ambii sunt același Duh, dar sălășluiesc în trupuri diferite și s-au născut în locuri diferite și sunt separați în timp de câteva mii de ani. Cu toate acestea, lucrarea lor este reciproc complementară, niciodată conflictuală și se poate vorbi despre ea în aceeași suflare. Ambii sunt oameni, dar unul a fost băiețel și celălalt a fost o fetiță. În toți acești ani mulți, ceea ce au văzut oamenii n-a fost doar Duhul și nu doar un om, un bărbat, ci multe alte lucruri care nu corespund noțiunilor umane; prin urmare, oamenii nu Mă pot înțelege pe deplin niciodată. Ei cred și se îndoiesc de Mine în aceeași măsură, de parcă aș exista și totuși aș fi o iluzie – de aceea, până în ziua de azi, oamenii încă nu știu ce este Dumnezeu. Mă poți descrie cu adevărat într-o singură propoziție simplă? Îndrăznești cu adevărat să spui că „Isus nu este altul decât Dumnezeu și Dumnezeu nu este altul decât Isus”? Ești cu adevărat atât de temerar încât să spui „Dumnezeu nu este altul decât Duhul și Duhul nu este altul decât Dumnezeu”? Te simți confortabil spunând „Dumnezeu este doar un om în carne și oase”? Ai cu adevărat curajul să afirmi că „Chipul lui Isus este chipul măreț al lui Dumnezeu”? Poți să-ți folosești elocvența ca să explici cu claritate firea și chipul lui Dumnezeu? Îndrăznești cu adevărat să spui „Dumnezeu a creat doar bărbații, nu și femeile, după chipul Său”? Dacă ai spune asta, atunci nicio femeie nu s-ar număra printre aleșii Mei, și cu atât mai puțin ar fi femeile o categorie a omenirii. Acum știi cu adevărat ce este Dumnezeu? Este Dumnezeu un om? Este Dumnezeu un Duh? Este

Dumnezeu într-adevăr un bărbat? Doar Isus este în stare să finalizeze lucrarea pe care trebuie să o fac? Dacă alegi doar una dintre aceste variante pentru a-Mi rezuma esența, atunci ești un credincios loial extrem de ignorant. Dacă aș lucra ca om întrupat o dată și doar o singură dată, M-ai delimita? Mă poți înțelege pe deplin dintr-o singură privire? Mă poți descrie într-adevăr complet, doar pe baza a ceea ce ai trăit în timpul vieții tale? Și dacă în cele două întrupări ale Mele aș face o lucrare asemănătoare, cum M-ai percepe? M-ai lăsa țintuit pe cruce pentru totdeauna? Ar putea fi Dumnezeu așa simplu precum pretinzi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înțelegi despre Dumnezeu?"

Predici similare

De ce Dumnezeul întrupat din zilele de pe urmă este femeie?

Imnuri similare

Ambele întrupări ale lui Dumnezeu Îl pot reprezenta

Este Dumnezeu pe atât de simplu pe cât spui?

Este întruparea lui Dumnezeu un lucru simplu?

16. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Atunci când Domnul Se va întoarce, El nu ar putea să apară și să lucreze în China”

Lumea religioasă crede că lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o în Vechiul și Noul Testament a fost înfăptuită în întregime în Israel și că, atunci când Domnul Isus Se va întoarce în zilele de pe urmă, acest lucru se va întâmpla tot în Israel și că El nu ar putea să apară și să îndeplinească niciodată lucrări în China.

Cuvinte din Biblie

„«Deoarece gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, nici căile voastre nu sunt căile Mele», a spus Iahve” (Isaia 55:8).

„Căci așa cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului. Oriunde va fi hoitul, acolo se vor aduna şi vulturii!” (Matei 24:27-28).

„Căci, de la răsăritul soarelui până exact la apusul lui, numele meu va fi minunat printre neamuri […] a spus Iahve al oștilor” (Maleahi 1:11).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Despre Dumnezeu și despre om nu se poate vorbi în aceiași termeni. Esența și lucrarea Lui sunt lucrurile cel mai de nepătruns și de neînțeles pentru om. Dacă Dumnezeu nu Își face personal lucrarea și nu Își rostește cuvintele în lumea omului, atunci omul nu va putea niciodată să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu. Și, astfel, nici măcar cei care și-au devotat întreaga viață lui Dumnezeu nu vor reuși să Îi primească aprobarea. Dacă Dumnezeu

nu începe să lucreze, atunci, oricât de mult bine ar face omul, va fi totul degeaba, deoarece gândurile lui Dumnezeu vor fi întotdeauna mai înalte decât gândurile omului, iar înțelepciunea lui Dumnezeu este dincolo de înțelegerea omului. Și, astfel, spun că aceia care pretind că Îl „înțeleg pe deplin” pe Dumnezeu și lucrarea Lui, sunt o mulțime de inepți; că sunt toți înfumurați și ignoranți. Omul nu ar trebui să definească lucrarea lui Dumnezeu; mai mult, omul nu poate să definească lucrarea lui Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, omul este la fel de neînsemnat ca o furnică; deci cum poate omul să înțeleagă lucrarea lui Dumnezeu? Cei cărora le place să declame: „Dumnezeu nu lucrează în felul acesta sau în celălalt” sau „Dumnezeu este așa sau așa” – nu vorbesc ei cu aroganță? Toți ar trebui să știm că omul, care este al trupului, a fost stricat de Satana. Natura adevărată a omenirii este să se opună lui Dumnezeu. Omenirea nu este pe picior de egalitate cu Dumnezeu, și cu atât mai puțin poate omenirea spera să dea sfaturi pentru lucrarea lui Dumnezeu. Cât despre cum călăuzește Dumnezeu omul, aceasta este lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Este de cuviință ca omul să se supună, fără a profesa cutare și cutare perspectivă, pentru că omul este doar țărână. De vreme ce este intenția noastră să-L căutăm pe Dumnezeu, nu ar trebui să ne suprapunem noțiunile noastre peste lucrarea lui Dumnezeu pentru ca Dumnezeu să le ia în considerare, cu atât mai puțin ar trebui să ne folosim firea stricată pentru a ne împotrivi în mod voit și viguros lucrării lui Dumnezeu. Nu ne-ar face aceasta antihriști? Cum ar putea astfel de oameni să creadă în Dumnezeu? De vreme ce noi credem că există un Dumnezeu și de vreme ce ne dorim să-L mulțumim și să-L vedem, ar trebui să căutăm calea adevărului și să căutăm o cale de a fi compatibili cu Dumnezeu. Nu ar trebui să ne împotrivim Lui cu trufie. Ce bine ar putea să rezulte vreodată din astfel de acțiuni?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Arătarea lui Dumnezeu nu poate fi împăciuită cu noțiunile omului și cu atât mai puțin poate Dumnezeu să Se arate la porunca omului. Dumnezeu Își face propriile alegeri și propriile planuri atunci când Își înfăptuiește lucrarea; mai mult, El are propriile Sale obiective și metode. Indiferent ce lucrare face, El nu are nevoie să discute despre aceasta cu oamenii sau să le ceară sfatul, cu atât mai puțin să anunțe fiecare persoană în parte despre lucrarea Lui. Aceasta este firea lui Dumnezeu, care, de altfel, ar trebui să fie recunoscută de toată lumea. Dacă doriți să fiți martori ai arătării lui Dumnezeu, să urmați pașii Lui, atunci trebuie mai întâi să vă îndepărtați de propriile noțiuni. Nu trebuie să-I ceri lui Dumnezeu să facă tot felul de lucruri, cu atât mai puțin ar trebui să-L constrângi și să-L limitezi la propriile tale noțiuni. În schimb, ar trebui să vă întrebați cum se cuvine să căutați urmele lui Dumnezeu, cum se cuvine să acceptați arătarea Lui și cum se cuvine să vă supuneți noii lucrări a lui Dumnezeu: asta ar trebui să facă omul. Întrucât omul nu este adevărul și nu deține adevărul, el ar trebui să caute, să accepte și să se supună.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”

În multe locuri, Dumnezeu a profețit că va câștiga un grup de biruitori în țara Sinimului. Întrucât în Răsăritul lumii urmează să fie câștigați biruitorii, așa și locul unde pășește Dumnezeu în a doua Sa întrupare este, fără îndoială, țara Sinimului, exact locul în care marele balaur roșu stă încolăcit. Acolo, Dumnezeu îi va câștiga pe descendenții marelui balaur roșu, astfel încât acesta să fie complet înfrânt și rușinat. Dumnezeu intenționează să-i trezească pe acești oameni extrem de împovărați de suferințe, să-i deștepte până sunt treji de-a binelea și să-i facă să iasă din ceață și să-l respingă pe marele balaur roșu. Ei se vor trezi din visul lor, vor recunoaște esența marelui balaur roșu, vor deveni capabili să-I ofere lui

Dumnezeu întreaga lor inimă, să se ridice de sub opresiunea forțelor întunecate, să se ridice la Răsăritul lumii și să devină dovada biruinței lui Dumnezeu. Doar în acest fel Dumnezeu va câștiga slavă. Doar din acest motiv, Dumnezeu a adus lucrarea care s-a încheiat în Israel în țara în care stă încolăcit marele balaur roșu și, la aproape două mii de ani după plecare, a venit din nou în trup, pentru a continua lucrarea Epocii Harului. Pentru ochiul liber al omului, Dumnezeu lansează o nouă lucrare în trup. Dar, din perspectiva lui Dumnezeu, El continuă lucrarea Epocii Harului, însă numai după un răstimp de câteva mii de ani și doar cu o schimbare a locului și a programului lucrării Sale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (6)"

O etapă a lucrării din cele două epoci anterioare a fost înfăptuită în Israel și una a fost înfăptuită în Iudeea. General vorbind, niciuna dintre etapele acestei lucrări nu a părăsit Israelul și fiecare a fost săvârșită asupra primului popor ales. Drept urmare, israeliții cred că Iahve Dumnezeu este numai Dumnezeul israeliților. Întrucât Isus a lucrat în Iudeea, unde a înfăptuit lucrarea de răstignire, evreii Îl văd drept Răscumpărătorul poporului evreu. Ei cred că El este numai Împăratul evreilor, nu și al altor popoare; că El nu este Domnul care răscumpără englezii, nici Domnul care răscumpără americanii, ci Domnul care răscumpără israeliții; și că evreii au fost cei pe care i-a răscumpărat în Israel. De fapt, Dumnezeu este Suveranul tuturor lucrurilor. El este Dumnezeul tuturor ființelor create. Nu este numai Dumnezeul israeliților și nici al evreilor; El este Dumnezeul tuturor ființelor create. Cele două etape anterioare ale lucrării Sale au avut loc în Israel, fapt ce a creat anumite noțiuni în mintea oamenilor. Ei cred că Iahve Și-a făcut lucrarea în Israel, că Isus Însuși Și-a desfășurat lucrarea în Iudeea și, în plus, că El S-a întrupat ca să lucreze – și, oricare ar fi fost cazul, această lucrare nu s-a extins dincolo de Israel. Dumnezeu nu a lucrat asupra

egiptenilor sau asupra indienilor; El a lucrat doar asupra israeliților. Astfel, oamenii își formează diverse noțiuni și descriu lucrarea lui Dumnezeu într-o anumită sferă. Ei spun că, atunci când Dumnezeu lucrează, El trebuie s-o facă printre oamenii aleși și în Israel; cu excepția israeliților, Dumnezeu nu mai lucrează asupra nimănui, nici nu există vreo sferă mai mare pentru lucrarea Sa. Aceștia sunt foarte stricți când e vorba de a-L ține sub control pe Dumnezeu întrupat și nu Îi permit să Se miște în afara hotarelor Israelului. Nu sunt toate acestea doar noțiuni omenești? Dumnezeu a făcut tot cerul și pământul și toate lucrurile, a făcut toate ființele create, deci cum ar putea El să Își limiteze lucrarea numai la Israel? Dacă așa ar fi stat lucrurile, cu ce scop ar fi făcut toate ființele craete? El a creat întreaga lumea și a îndeplinit planul Său de gestionare de șase mii de ani nu numai în Israel, ci asupra fiecărei persoane din univers. Indiferent dacă locuiește în China, în Statele Unite, în Regatul Unit sau în Rusia, fiecare persoană este un descendent al lui Adam; cu toții sunt făcuți de Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu poate să scape dintre hotarele ființelor create și niciunul dintre ei nu poate să se separe de eticheta de „descendent al lui Adam”. Ei sunt toți ființe create, toți sunt urmașii lui Adam și sunt, de asemenea, toți descendenții corupți ai lui Adam și ai Evei. Nu numai israeliții sunt ființe create, ci toți oamenii; numai că unii au fost blestemați, iar alții au fost binecuvântați. Sunt multe lucruri corespunzătoare despre israeliți; Dumnezeu a lucrat asupra lor la început pentru că ei erau cel mai puțin corupți. Chinezii nu se pot compara cu ei; sunt net inferiori. Așadar, Dumnezeu a lucrat inițial printre oamenii din Israel, iar a doua etapă a lucrării Sale a avut loc doar în Iudeea – ceea ce a dus la multe noțiuni și reguli printre oameni. De fapt, dacă Dumnezeu ar fi să acționeze conform noțiunilor omenești, El ar fi doar Dumnezeul israeliților și ar fi, prin urmare, incapabil să Își extindă lucrarea către națiunile neamurilor, întrucât

ar fi numai Dumnezeul israeliților și nu Dumnezeul tuturor ființelor create. Prorocirile spuneau că numele lui Iahve va fi măreț printre națiunile neamurilor, că se va răspândi în rândul națiunilor neamurilor. De ce a fost prorocit acest lucru? Dacă Dumnezeu ar fi numai Dumnezeul israeliților, atunci ar lucra doar în Israel. În plus, El nu ar răspândi această lucrare și nu ar face o astfel de prorocire. De vreme ce El a făcut această prorocire, sigur Își va extinde lucrarea printre națiunile neamurilor, printre toate țările și printre toate ținuturile. De vreme ce a spus aceasta, trebuie să o facă; acesta este planul Său, deoarece El este Domnul care a creat cerul, pământul și toate lucrurile și Dumnezeul tuturor ființelor create. Indiferent dacă El lucrează printre israeliți sau pretutindeni în Iudeea, lucrarea pe care El o face este lucrarea întregului univers și a întregii umanități. Lucrarea pe care o face El astăzi în națiunea marelui balaur roșu – într-o națiune a neamurilor – este tot lucrarea întregii umanități. Israelul ar putea fi baza pentru lucrarea Sa pe pământ; tot astfel, China poate fi și ea baza pentru lucrarea Sa printre națiunile neamurilor. Nu a împlinit El acum cumva prorocirea că „Numele lui Iahve va fi măreț printre națiunile neamurilor”? Primul pas al lucrării Sale printre națiunile neamurilor este această lucrare, lucrarea pe care El o face în națiunea marelui balaur roșu. Ca Dumnezeu întrupat să lucreze în această țară și să lucreze printre acești oameni blestemați este deosebit de contrar noțiunilor omenești; aceștia sunt cei mai umili oameni dintre toți, nu au nicio valoare și inițial au fost părăsiți de Iahve. Oamenii pot fi abandonați de către alți oameni, dar dacă sunt abandonați de Dumnezeu, atunci nimeni nu este mai lipsit de statut, nimeni nu are o valoare mai insignifiantă ca ei. Pentru o ființă creată a lui Dumnezeu, să fie posedată de Satana sau abandonată de către oameni este un lucru foarte dureros – dar dacă o ființă creată este abandonată de Creator, aceasta înseamnă că nu poate avea un statut mai scăzut. Descendenții lui Moab au fost blestemați și

s-au născut în această țară înapoiată; fără nicio îndoială, dintre toți oamenii de sub influența întunericului, descendenții lui Moab au cel mai scăzut statut. Deoarece acești oameni au avut până acum cel mai scăzut statut, lucrarea făcută asupra lor este cea mai capabilă să spulbere noțiunile omenești și este, de asemenea, cea mai benefică pentru întregul plan de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu. Să facă o astfel de lucrare printre acești oameni este cea mai bună cale de a spulbera noțiunile omenești și, cu aceasta, Dumnezeu lansează o epocă; cu aceasta, El spulberă toate noțiunile omenești; cu aceasta, El încheie lucrarea întregii Epoci a Harului. Prima Sa lucrare a fost realizată în Iudeea, între granițele Israelului; printre națiunile neamurilor, El nu a făcut nicio lucrare de lansare a noii epoci. Etapa finală a lucrării nu este realizată numai printre neamuri, ci, mai mult decât atât, printre cei care au fost blestemați. Acest singur punct este dovada cea mai capabilă de a-l umili pe Satana și, astfel, Dumnezeu „devine” Dumnezeul tuturor ființelor create din univers și Domnul tuturor lucrurilor, obiectul închinării pentru tot ce are viață.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este Domnul tuturor ființelor create”

Lucrarea lui Iahve a fost facerea lumii, a fost începutul; această etapă a lucrării este finalul lucrării și încheierea. La început, lucrarea lui Dumnezeu a fost îndeplinită printre cei aleși ai Israelului și a reprezentat începutul unei noi epoci în cel mai sfânt dintre toate locurile. Ultima etapă a lucrării este îndeplinită în cea mai necurată dintre țări, pentru a judeca lumea și pentru a încheia epoca. În prima etapă, lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută în cel mai strălucitor dintre locuri, iar ultima etapă este îndeplinită în cel mai întunecat dintre toate locurile, iar acest întuneric va fi izgonit, lumina va fi adusă, iar toți oamenii vor fi cuceriți. După ce vor fi cuceriți oamenii din cel mai necurat și întunecat loc dintre toate și după ce întreaga populație va

recunoaște că există un Dumnezeu, care este adevăratul Dumnezeu și fiecare persoană a fost convinsă pe deplin, atunci acest fapt va fi folosit pentru a îndeplini lucrarea de cucerire dintr-un capăt în celălalt al întregului univers. Această etapă a lucrării este simbolică: odată ce lucrarea acestei epoci se va încheia, lucrarea de gestionare de șase mii de ani va ajunge pe deplin la final. Odată ce aceia din cel mai întunecat dintre toate locurile vor fi cuceriți, se înțelege de la sine că va fi la fel peste tot. Astfel, doar lucrarea de cucerire din China are un simbolism semnificativ. China întrupează toate forțele întunericului, iar oamenii din China îi reprezintă pe toți cei care aparțin trupului, Satanei din carne și oase. Poporul chinez este cel care a fost cel mai mult corupt de marele balaur roșu, care se opune cel mai puternic lui Dumnezeu, a cărui umanitate este cea mai josnică și necurată și, astfel, reprezintă arhetipul întregii omeniri corupte. Aceasta nu înseamnă că alte țări nu au probleme deloc; noțiunile omului sunt toate la fel și, deși oamenii acestor țări pot avea o bună valoare, dacă nu Îl cunosc pe Dumnezeu, atunci înseamnă că se răzvrătesc împotriva Lui. De ce evreii I s-au opus și, de asemenea, L-au sfidat pe Dumnezeu? De ce I s-au opus și fariseii? De ce L-a trădat Iuda pe Isus? La acea vreme, mulți dintre ucenici nu Îl cunoșteau pe Isus. De ce, după ce Isus a fost răstignit și a înviat, oamenii tot nu credeau în El? Nu este la fel răzvrătirea oamenilor? Doar că oamenii din China sunt dați ca exemplu și când ei vor fi cuceriți, vor deveni modele și specimene și vor servi ca referințe pentru alții. De ce am spus întotdeauna că voi sunteți accesorii ale planului Meu de gestionare? În poporul chinez corupția, impuritatea, nedreptatea, opoziția și răzvrătirea se manifestă cel mai pe deplin și sunt dezvăluite în toate diferitele lor forme. Pe de o parte, ei sunt de un calibru slab și, pe de altă parte, viețile și mentalitatea lor sunt înapoiate, iar obiceiurile lor, mediul social, originea familiei – toate sunt cele mai înapoiate și slabe. Statutul lor, de asemenea,

este umil. Lucrarea din acest loc este simbolică și, după ce această lucrare de testare va fi îndeplinită în întregime, lucrarea ulterioară a lui Dumnezeu va fi mult mai ușoară. Dacă poate fi finalizată această etapă a lucrării, atunci lucrarea ulterioară e de la sine înțeleasă. Odată ce această etapă a lucrării va fi îndeplinită, marele succes va fi complet realizat, iar lucrarea de cucerire din întregul univers va ajunge la o încheiere totală. De fapt, odată ce lucrarea printre voi va avea succes, aceasta va fi echivalentul succesului pretutindeni în întreg universul. Aceasta este semnificația motivului pentru care vă fac să fiți un model și specimen. Răzvrătirea, opoziția, necurățenia, nedreptatea – toate se găsesc în acești oameni și în ei este reprezentată toată răzvrătirea omenirii. Ei sunt cu adevărat ceva de groază. Astfel, ei sunt considerați drept întruchiparea cuceririi și, odată ce vor fi cuceriți, ei vor deveni în mod natural specimene și modele pentru alții.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)”

Lucrarea lui Dumnezeu este îndreptată asupra tutror ființelor create; nu depinde de faptul că cineva a fost blestemat sau nu, după ce a fost creat. Lucrarea Sa de gestionare este îndreptată asupra tuturor ființelor create, nu asupra poporului ales, care nu a fost blestemat. De vreme ce Dumnezeu dorește să-Și realizeze lucrarea în toate ființele create, El cu siguranță o va duce la îndeplinire cu succes și va lucra printre acei oameni care sunt folositori pentru lucrarea Lui. Prin urmare, El spulberă toate convențiile când lucrează printre oameni; pentru El, cuvintele „blestemat”, „mustrat” și „binecuvântat” sunt lipsite de sens! Poporul evreu este bun, la fel și aleșii Israelului; sunt oameni de un calibru și o umanitate bună. La început, printre ei Și-a lansat Iahve lucrarea și a înfăptuit lucrarea cea mai timpurie – dar să înfăptuiască lucrarea de cucerire asupra lor acum ar fi lipsit de sens. Și ei poate că fac parte din ființele create și poate că există multe aspecte pozitive în ceea ce îi privește, dar să realizeze această etapă a lucrării

printre ei ar fi lipsit de sens; Dumnezeu nu ar putea să-i cucerească pe oameni, nici nu ar putea să convingă toate ființele create, ceea ce este întocmai scopul schimbării direcției lucrării Sale către acești oameni ai națiunii marelui balaur roșu. Cel mai important aici este că El lansează o epocă, spulberă toate regulile și toate noțiunile omenești și încheie lucrarea întregii Epoci a Harului. Dacă lucrarea Lui actuală s-ar desfășura printre israeliți, până când planul Său de gestionare de șase mii de ani s-ar încheia, toți ar crede că Dumnezeu este numai Dumnezeul israeliților, că doar israeliții sunt aleșii lui Dumnezeu, că numai ei merită să moștenească binecuvântarea și făgăduința lui Dumnezeu. Întruparea lui Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă în rândul națiunii neamurilor din țara marelui balaur roșu realizează lucrarea care este cea a Dumnezeului tuturor ființelor create; El termină întreaga lucrare de mântuire și încheie partea centrală a lucrării Sale în națiunea marelui balaur roșu. Miezul acestor trei etape ale lucrării este mântuirea omului – și anume, să facă toate ființele create să se închine Creatorului. Prin urmare, fiecare etapă a acestei lucrări este foarte semnificativă; Dumnezeu nu face ceva fără semnificație sau valoare. Pe de o parte, această etapă a lucrării introduce o nouă epocă și încheie cele două epoci anterioare; pe de altă parte, spulberă toate noțiunile umane și toate căile vechi de credință și de cunoaștere umană. Lucrarea celor două epoci anterioare a fost efectuată potrivit diferitelor noțiuni umane; totuși, această etapă elimină complet noțiunile omenești, prin aceasta cucerind pe deplin omenirea. Prin cucerirea descendenților lui Moab, prin lucrarea realizată printre descendenții lui Moab, Dumnezeu va cuceri toți oamenii din univers. Aceasta este cea mai profundă semnificație a acestei etape din lucrarea Sa, fiind și cel mai valoros aspect al acestei etape a lucrării Sale. Chiar dacă acum știi că propriul tău statut este inferior și că ai o valoare umilă, vei simți, totuși, că ai cunoscut cel mai îmbucurător lucru: ai

moștenit o mare binecuvântare, ai primit o mare făgăduință și poți ajuta la realizarea acestei lucrări mărețe a lui Dumnezeu. Ai văzut chipul adevărat al lui Dumnezeu, cunoști firea inerentă a lui Dumnezeu și urmezi voia lui Dumnezeu. Cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu s-au desfășurat în Israel. Dacă această etapă a lucrării Sale, din timpul zilelor de pe urmă, s-ar realiza tot printre israeliți, nu numai că toate ființele create ar crede că doar israeliții au fost aleșii lui Dumnezeu, dar întregul plan de gestionare al lui Dumnezeu nu și-ar atinge efectul dorit. În perioada în care cele două etape ale lucrării Lui s-au desfășurat în Israel, nicio lucrare nouă – și nici vreo lucrare de lansare a unei noi epoci – nu fuseseră realizate printre națiunile neamurilor. Etapa actuală a lucrării – lucrarea de lansare a unei noi epoci – este mai întâi realizată printre națiunile neamurilor și, în plus, este realizată mai întâi printre descendenții lui Moab, lansând astfel întreaga epocă. Dumnezeu a spulberat toate cunoștințele conținute în noțiunile omenești, nepermițându-i niciuneia să rămână. În lucrarea Sa de cucerire, El a spulberat noțiunile umane, acele căi omenești învechite de cunoaștere, de mai demult. El permite oamenilor să vadă că în ceea ce-L privește pe Dumnezeu nu există reguli, că nu este nimic vechi la Dumnezeu, că lucrarea pe care o face El este în întregime eliberată, în întregime liberă și că El are dreptate în tot ceea ce face. Tu trebuie să te supui pe deplin oricărei lucrări pe care o face El în ființele create. Toată lucrarea pe care o face El are însemnătate și este executată după intențiile și înțelepciunea Lui, și nu potrivit alegerilor și noțiunilor omenești. Dacă un lucru este în beneficiul lucrării Lui, El face acel lucru; și dacă ceva nu este benefic lucrării Sale, El nu face acel lucru, indiferent cât de bun este! El lucrează și selectează destinatarii și locația lucrării Sale conform sensului și scopului ei. El nu respectă reguli trecute atunci când lucrează, nici nu urmează formule vechi. În schimb, El Își planifică lucrarea după

semnificația lucrării. În cele din urmă, El va obține un efect adevărat și scopul anticipat. Dacă nu înțelegi aceste lucruri astăzi, această lucrare nu va avea niciun efect asupra ta.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este Domnul tuturor ființelor create"

Potrivit noțiunilor umane, ca să arăt că am un statut înalt, că sunt de mare valoare și să Îmi arăt onoarea, sfințenia și măreția, ar fi trebuit să Mă nasc într-o țară frumoasă. Dacă M-aș fi născut într-un loc care Mă recunoaște, într-o familie de elită, și dacă aș fi avut o situație bună și un statut înalt, atunci aș fi fost tratat foarte bine. Asta nu ar fi de folos lucrării Mele și, atunci, ar mai putea fi dezvăluită o mântuire atât de măreață? Toți cei care Mă văd Mi se vor supune și nu vor fi poluați cu murdărie. Ar fi trebuit să Mă nasc într-un asemenea loc. Asta credeți voi. Dar gândiți-vă la asta: oare Dumnezeu a venit pe pământ pentru a Se bucura sau pentru a lucra? Dacă aș fi lucrat într-un loc atât de plăcut și comod ca acela, Mi-aș fi putut câștiga gloria deplină? Aș putea să cuceresc toate ființele create? Când Dumnezeu a venit pe pământ, nu era din lumea asta, și nu S-a întrupat ca să Se bucure de lume. Locul unde lucrarea Îi va dezvălui firea și care va fi cel mai semnificativ este cel în care S-a născut El. Fie că este un tărâm sfânt sau murdar și indiferent unde lucrează El, El este sfânt. Totul în lume a fost creat de El, deși totul a fost corupt de Satana. Totuși, toate lucrurile încă aparțin Lui; toate sunt în mâinile Lui. El vine într-un ținut murdar și lucrează ca să Își dezvăluie sfințenia; face asta doar de dragul lucrării Sale, ceea ce înseamnă că El îndură mari umilințe ca să facă o asemenea lucrare pentru a-i mântui pe oamenii din acest ținut necurat. Face lucrul acesta pentru a fi martor, de dragul întregii omeniri. O astfel de lucrare le arată oamenilor dreptatea lui Dumnezeu și reușește să demonstreze mai bine supremația Sa. Măreția și corectitudinea Lui se manifestă în mântuirea unui

grup de oameni umili, pe care alții îi disprețuiesc. Faptul că S-a născut într-un ținut murdar nu dovedește că El este umil; pur și simplu permite tuturor finnțelor create să vadă măreția Lui și adevărata Lui dragoste pentru omenire. Cu cât mai mult face El asta, cu atât mai mult dezvăluie dragostea Lui pură, dragostea Lui fără cusur pentru oameni. Dumnezeu este sfânt și drept. Chiar dacă S-a născut într-un ținut murdar și chiar dacă trăiește cu acei oameni care sunt plini de murdărie, la fel cum Isus a trăit cu păcătoșii în Epoca Harului, oare nu toată lucrarea Lui este săvârșită pentru supraviețuirea întregii omeniri? Nu e totul ca omenirea să poată câștiga marea mântuire? În urmă cu două mii de ani, El a locuit cu păcătoșii câțiva ani. Asta a fost de dragul răscumpărării. Astăzi, El trăiește cu un grup de oameni murdari și josnici, de dragul mântuirii. Nu toată lucrarea Lui este de dragul vostru, al oamenilor? Dacă nu pentru a mântui omenirea, de ce să fi trăit și să fi suferit cu păcătoșii atât de mulți ani după ce S-a născut într-o iesle? Și dacă nu ca să mântuiască omenirea, de ce să Se întoarcă întrupat a doua oară, născut în acest ținut unde se adună demonii, și să trăiască alături de acești oameni care au fost profund corupți de Satana? Nu este Dumnezeu loial? Care parte din lucrarea Lui nu a fost pentru omenire? Care parte nu a fost pentru destinul vostru? Dumnezeu este sfânt – lucrul acesta e de neschimbat! Nu este poluat de mizerie, deși El a venit într-un ținut murdar; toate acestea pot să însemne doar că dragostea lui Dumnezeu pentru omenire este foarte altruistă și că suferința și umilirea pe care le îndură El sunt extrem de mari!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Semnificația mântuirii descendenților lui Moab”

Indiferent dacă ești american, britanic sau de altă naționalitate, ar trebui să-ți depășești granițele propriei naționalități, trecând dincolo de sinele propriu, și să vezi lucrarea lui Dumnezeu cu identitatea unei ființe

create. Astfel, nu vei aduce limitări urmelor lui Dumnezeu. Aceasta deoarece, în zilele noastre, mulți oameni consideră că este imposibil ca Dumnezeu să Se arate într-o națiune anume sau în rândul unui anumit popor. Cât de profundă este semnificația lucrării lui Dumnezeu și cât de importantă este arătarea Lui! Cum este cu putință ca gândirea și noțiunile oamenilor să o măsoare? Prin urmare, spun că ar trebui să-ți depășești noțiunile privind naționalitatea și etnia pentru a căuta arătarea lui Dumnezeu. Doar astfel nu vei fi constrâns de propriile tale noțiuni; doar astfel vei fi în măsură să întâmpini arătarea lui Dumnezeu. Altminteri, vei rămâne în întunericul veșnic și nu vei dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu.

Dumnezeu este Dumnezeul întregii rase umane. El nu Se consideră proprietatea privată a niciunei națiuni sau a niciunui popor, ci Își îndeplinește lucrarea așa cum a planificat-o, fără a fi constrâns de vreo formă, națiune sau de vreun popor. Poate nu ți-ai imaginat niciodată această formă, poate atitudinea ta față de această formă este una de negare sau poate națiunea în care Se arată Dumnezeu și poporul în rândul căruia Se arată este discriminat întâmplător de toată lumea și este, întâmplător, cel mai înapoiat de pe pământ. Cu toate acestea, Dumnezeu are înțelepciunea Lui. Cu marea Lui putere și cu ajutorul adevărului Său și al firii Sale, El a câștigat cu adevărat un grup de persoane care sunt în asentiment cu El și un grup de persoane pe care Și-a dorit să-l facă complet – un grup cucerit de El, care, după ce a îndurat tot felul de încercări, de necazuri și de persecuții, Îl poate urma până la capăt. Scopul arătării lui Dumnezeu, care nu e limitat de vreo formă sau națiune, este de a-I permite să-Și termine lucrarea așa cum Și-a planificat-o. Este întocmai ca atunci când Dumnezeu S-a întrupat în Iudeea; scopul Său era de a termina lucrarea de răstignire pentru răscumpărarea întregii rase umane. Cu toate acestea, evreii credeau că

Dumnezeu nu poate face acest lucru și considerau că este imposibil ca Dumnezeu să Se întrupeze și să ia forma Domnului Isus. Ceea ce considerau „imposibil” a devenit baza pe care Îl condamnau și I se opuneau lui Dumnezeu și care a condus, în cele din urmă, la distrugerea Israelului. În prezent, mulți oameni au comis o eroare asemănătoare. Ei proclamă din răsputeri arătarea iminentă a lui Dumnezeu, dar Îi condamnă în același timp arătarea; ceea ce consideră „imposibil” restrânge, încă o dată, arătarea lui Dumnezeu în limitele imaginației lor. Astfel, am văzut mulți oameni care izbucnesc într-un râs nebun și strident după ce dau de cuvintele lui Dumnezeu. Dar este acest râs diferit de condamnarea și blasfemia evreilor? Nu sunteți respectuoși în prezența adevărului și cu atât mai puțin aveți o atitudine de dorință arzătoare. Tot ce faceți este să studiați fără discriminare și să așteptați cu o nepăsare senină. Ce puteți câștiga studiind și așteptând astfel? Credeți că veți primi o îndrumare personală de la Dumnezeu? Dacă nu poți discerne cuvântările lui Dumnezeu, cum ești în măsură să fii martor al arătării Lui? Oriunde Se arată Dumnezeu, acolo este exprimat adevărul și acolo va fi glasul Lui. Doar cei care pot accepta adevărul vor fi în stare să audă glasul lui Dumnezeu și doar astfel de oameni sunt în măsură să fie martori ai arătării Lui. Renunță la noțiunile tale! Liniștește-te și citește cu atenție aceste cuvinte. Dacă tânjești după adevăr, Dumnezeu te va lumina și Îi vei înțelege intențiile și cuvintele. Renunțați la opiniile voastre despre „imposibil”! Cu cât oamenii cred mai mult că un lucru este imposibil, cu atât este mai probabil să se întâmple, deoarece înțelepciunea lui Dumnezeu se înalță mai sus de ceruri, gândurile Lui sunt mai înalte decât gândurile omului și lucrarea Lui transcende limitele gândirii și noțiunilor omului. Cu cât acel ceva este mai imposibil, cu atât mai mult deține adevăr ce poate fi căutat; cu cât ceva depășește mai mult noțiunile și imaginația omului, cu atât mai mult conține intențiile lui Dumnezeu. Aceasta deoarece, indiferent

unde Se arată, Dumnezeu este tot Dumnezeu și esența Lui nu se va schimba niciodată din cauza locului sau a modului în care Se arată. Firea lui Dumnezeu rămâne aceeași oriunde sunt urmele Lui și, oriunde sunt urmele lui Dumnezeu, El este Dumnezeul întregii omeniri, întocmai așa cum Domnul Isus nu este doar Dumnezeul israeliților, ci este și Dumnezeul tuturor popoarelor din Asia, Europa și America și, chiar mai mult, El este singurul Dumnezeu din întregul univers. Așadar, să căutăm intențiile lui Dumnezeu, să-I descoperim arătarea în cuvântările Lui și să ținem pasul cu urmele Lui! Dumnezeu este adevărul, calea și viața. Cuvintele și arătarea Lui există în același timp, iar firea și urmele Lui sunt deschise în permanență omenirii. Dragi frați și surori, sper că puteți să vedeți arătarea lui Dumnezeu în aceste cuvinte și să începeți să-I urmați pașii în timp ce vă îndreptați spre o nouă epocă și intrați în frumosul nou cer și pământ pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei care Îi așteaptă arătarea!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă"

Mi-am dat slava lui Israel și apoi Mi-am luat-o înapoi, aducându-i astfel pe israeliți la Răsărit și aducând toată omenirea la Răsărit. I-am adus pe toți la lumină ca să poată fi reuniți cu ea și să se afle în comuniune cu ea și să nu mai trebuiască să o caute. Îi voi lăsa pe toți cei care caută să vadă din nou lumina și să vadă slava pe care o aveam în Israel; îi voi lăsa să vadă că am venit de mult pe un nor alb în mijlocul omenirii, să vadă nenumărați nori albi și fructe în grămezile lor abundente și, mai mult, să vadă pe Iahve Dumnezeul lui Israel. Îi voi lăsa să se uite la Învățătorul iudeilor, la Mesia cel așteptat și la arătarea Mea deplină, care a fost persecutată de împărați de-a lungul veacurilor. Voi lucra asupra întregului univers și voi face o mare lucrare, dezvăluind toată slava Mea și toate faptele Mele omului în zilele de pe urmă. Îmi voi arăta chipul slăvit în plinătatea Sa celor care M-au așteptat

mulți ani, celor care au tânjit să vin pe un nor alb, lui Israel, care a tânjit să Mă arăt din nou și întregii omeniri care Mă prigonește, pentru ca toți să știe că Mi-am luat cu mult timp în urmă slava și am adus-o în Răsărit și nu mai este în Iudeea. Pentru că zilele de pe urmă au venit deja!

Îmi fac lucrarea de-a lungul universului, iar în Răsărit, trosnetele tunetelor se propagă fără sfârșit, zguduind toate națiunile și confesiunile. Este glasul Meu cel care i-a dus pe toți oamenii în prezent. Eu fac ca toți oamenii să fie cuceriți de glasul Meu, să cadă în acest curent și să se predea înaintea Mea, căci de mult Mi-am revendicat slava de pe tot pământul și am eliberat-o din nou în Răsărit. Cine nu tânjește să-Mi vadă slava? Cine nu-Mi așteaptă cu nerăbdare reîntoarcerea? Cine nu este însetat de reapariția Mea? Cui nu îi este dor de frumusețea Mea? Cine n-ar veni la lumină? Cine nu ar privi la bogăția din Canaan? Cine nu tânjește după întoarcerea Răscumpărătorului? Cine nu-L adoră pe El, a cărui putere este măreață? Glasul Meu se va răspândi pe tot pământul; voi sta cu fața la aleșii Mei și le voi spune mai multe cuvinte, ca un tunet puternic care scutură munții și râurile. Eu rostesc cuvintele Mele întregului univers și omenirii. De aceea, cuvintele din gura Mea au devenit comoara omului și toți oamenii Îmi prețuiesc cuvintele. Fulgerul luminează dinspre Răsărit către Apus. Cuvintele Mele sunt de așa natură încât omul ezită să renunțe la ele, însă, în același timp, le găsește de nepătruns, dar se bucură și mai mult de ele. Ca un nou-născut, toți oamenii sunt mulțumiți și bucuroși, sărbătorindu-Mi venirea. Prin vocea Mea, voi aduce pe toți oamenii înaintea Mea. De atunci, voi intra în mod oficial în rasa oamenilor, pentru ca ei să vină să Mă slăvească. Cu slava pe care o radiez și cuvintele din gura Mea, voi face astfel încât toți oamenii să vină înaintea Mea și să vadă că fulgerul luminează de la Răsărit și că am coborât și pe „Muntele Măslinilor” din Răsărit. Ei vor vedea că sunt deja de mult timp pe pământ, nu ca Fiul

evreilor, ci ca Fulgerul din Răsărit. Deoarece de mult am înviat și am plecat din mijlocul omenirii, iar apoi am reapărut cu slavă printre oameni. Eu sunt Cel ce a fost adorat în urmă cu nenumărate veacuri și Eu sunt și copilul părăsit de israeliți în urmă cu nenumărate epoci. Mai mult, Eu sunt Dumnezeul Atotputernic plin de glorie al acestei epoci! Să vină toți înaintea tronului Meu și să-Mi vadă fața plină de slavă, să-Mi audă glasul și să-Mi privească faptele. Aceasta este întreaga Mea voie; este sfârșitul și punctul culminant al planului Meu, precum și scopul gestionării Mele: să fac ca fiecare națiune să se închine Mie, fiecare limbă să Mă recunoască, fiecare om să-și pună credința în Mine și fiecare popor să Mi se supună!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul”

Mărturii similare bazate pe experiențe

Faptul că Dumnezeu apare și lucrează în China este un lucru foarte semnificativ

Imnuri similare

Dumnezeu Și-a adus gloria în Răsărit

Dumnezeu a apărut în Est cu glorie

Doar cei care acceptă adevărul pot auzi vocea lui Dumnezeu

17. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Pastorii și prezbiterii sunt desemnați de Domnul”

Lumea religioasă folosește aceste cuvinte din Biblie: „Luați seama deci la voi înșivă și la toată turma peste care Duhul Sfânt v-a pus supraveghetori ca să păstoriți Biserica lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20:28), ca temei pentru a crede că pastorii și prezbiterii au fost desemnați de Domnul și că ar trebui să preia conducerea și să aibă ultimul cuvânt în ceea ce privește întoarcerea Domnului.

Cuvinte din Biblie

„Isus i-a zis: Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona […]. Îți voi da cheile Împărăției Cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, iar orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri” (Matei 16:17-19).

„Isus i-a zis: Paşte mieii Mei!” (Ioan 21:15).

„Domnului, Dumnezeul tău, să te închini și numai Lui să-I slujești!” (Matei 4:10).

„Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Faptele Apostolilor 5:29).

„Blestemat fie omul care se încrede în om și care face din trup sprijinul lui și a cărui inimă se depărtează de Iahve” (Ieremia 17:5).

„Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi închideți Împărăția Cerurilor în fața oamenilor; nici voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre

nu-i lăsați să intre!” (Matei 23:13).

„Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi înconjurați marea și uscatul pentru a face un prozelit, dar când devine astfel, faceți din el de două ori mai mult un fiu al Gheenei decât sunteți voi!” (Matei 23:15).

„Lăsaţi-i; sunt nişte călăuze oarbe pentru cei orbi. Şi dacă un orb călăuzeşte un alt orb, amândoi vor cădea în groapă” (Matei 15:14).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Când alege un om să Îl slujească, Dumnezeu are întotdeauna principiile Sale. A-L sluji pe Dumnezeu nu este în niciun caz cum își imaginează lumea, că este pur și simplu o chestiune de entuziasm. Astăzi, vedeți că toți cei care slujesc înaintea lui Dumnezeu fac acest lucru deoarece au călăuzirea lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt și deoarece sunt oameni care caută adevărul. Acestea sunt condițiile minime pentru toți cei care Îl slujesc pe Dumnezeu.

A-L sluji pe Dumnezeu nu este o sarcină simplă. Cei a căror fire coruptă rămâne neschimbată nu pot niciodată să Îl slujească pe Dumnezeu. Dacă firea ta nu a fost judecată și mustrată de cuvintele lui Dumnezeu, atunci firea ta încă îl reprezintă pe Satana, ceea ce demonstrează că Îl slujești pe Dumnezeu din cauza bunelor intenții personale, că slujirea ta se bazează pe natura ta satanică. Tu Îl slujești pe Dumnezeu potrivit caracterului tău firesc și preferințelor tale personale. Mai mult, gândești mereu că lucrurile pe care ești dispus să le faci sunt plăcute pentru Dumnezeu și că lucrurile pe care nu îți dorești să le faci sunt cele pe care Dumnezeu le urăște; lucrezi în conformitate deplină cu propriile tale preferințe. Se poate numi aceasta slujire a lui Dumnezeu? În ultimă instanță,

în firea vieții tale nu va avea loc nici cea mai mică schimbare; în schimb, slujirea ta te va face și mai încăpățânat, astfel înrădăcinându-ți profund firea coruptă și, drept urmare, în tine se vor naște reguli despre slujirea lui Dumnezeu care, în principal, se bazează pe propriul tău caracter și pe experiențele rezultate din slujirea potrivită propriei tale firi. Acestea sunt experiențele și lecțiile omului. Reprezintă filosofia omului pentru interacțiunile lumești. Oamenii de acest fel pot fi clasificați ca farisei și conducători religioși. Dacă nu se trezesc niciodată și nu se pocăiesc, atunci cu siguranță vor deveni hristoșii falși și antihriștii care îi induc pe oameni în eroare în zilele de pe urmă. Hristoșii falși și antihriștii despre care s-a vorbit se vor ridica din rândul unor astfel de oameni. Dacă aceia care Îl slujesc pe Dumnezeu sunt călăuziți de propriul lor caracter și acționează potrivit voinței lor proprii, riscă să fie eliminați în orice clipă. Cei care recurg la mulțimea anilor lor de experiență dobândită în slujba lui Dumnezeu ca să câștige inimile altora, să le facă morală și să îi constrângă și să se înalțe – și care nu se pocăiesc niciodată, care nu-și mărturisesc păcatele niciodată și care nu renunță niciodată la beneficiile acordate de poziția pe care o au – acești oameni vor cădea înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt oameni asemenea lui Pavel, luându-și prea multe libertăți în baza vechimii lor și etalându-și calitățile. Dumnezeu nu va desăvârși astfel de oameni. O astfel de slujire tulbură lucrarea lui Dumnezeu. Oamenii se agață întotdeauna de cele vechi. Se agață de noțiuni din trecut, de orice din vremuri trecute. Acesta este un obstacol mare în calea slujirii lor. Dacă nu te poți debarasa de ele, aceste lucruri îți vor distruge întreaga viață. Dumnezeu nu te va lăuda nicidecum, nici dacă îți rupi picioarele alergând sau te spetești lucrând din greu, nici dacă ești martirizat în slujba ta față de Dumnezeu. Dimpotrivă: îți va spune că ești un făcător de rele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujirea religioasă trebuie curățită”

Cei din biserici care predică și au statut, poziție și prestigiu sunt un grup de oameni instruiți în seminarii teologice să aibă cunoștințe și teorii teologice și constituie, în esență, organizația principală care susține creștinismul. Creștinismul îi instruiește pe astfel de oameni să urce pe scenă și să predice, să răspândească Evanghelia și să facă lucrare peste tot. Ei sunt de părere că, datorită talentelor precum acești studenți la teologie, pastorii predicatori și teologii, existența creștinismului este asigurată până în prezent, iar acești oameni devin valoarea și capitalul existenței creștinismului. Dacă pastorul unei biserici este absolvent al unui seminar teologic, discută bine despre Biblie, a citit câteva cărți spirituale și are cunoștințe și elocvență, atunci acea biserică va fi frecventată de mulți enoriași și va deveni mult mai faimoasă decât altele. Ce prețuiesc acești oameni din creștinism? Cunoștințele, cunoștințele teologice. De unde vin aceste cunoștințe? Nu sunt transmise din vremuri străvechi? Au existat scripturi din vremuri străvechi, transmise din generație în generație, așa le citește și le învață toată lumea până în ziua de azi. Oamenii împart Biblia în diverse secțiuni, compilează versiuni diferite și încurajează studiul și învățarea, dar studiul Bibliei de către ei nu are drept scop înțelegerea adevărului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, nici înțelegerea voii lui Dumnezeu pentru a se teme de El și a se feri de rău; în schimb, este realizat pentru a studia cunoștințele și tainele Bibliei, a-și dea seama ce evenimente au împlinit o anumită profeție din Apocalipsa lui Ioan într-un anumit moment și când vor veni marile dezastre și mileniul – studiază aceste lucruri. Studiul lor are legătură cu adevărul? (Nu are.) De ce studiază ei lucruri care nu au nicio legătură cu adevărul? Deoarece cu cât studiază mai mult, cu atât simt că înțeleg mai multe și cu cât sunt înzestrați cu mai multe cuvinte și doctrine, cu atât calificările lor devin mai mari. Cu cât calificările lor sunt mai mari, cu atât simt că abilitățile lor sunt mai mari și cu atât mai

mult cred că vor fi, în cele din urmă, binecuvântați în credința lor, că vor merge la Ceruri după moarte sau că viii vor fi ridicați în aer pentru a-L întâlni pe Domnul. Acestea sunt noțiunile lor religioase, nefiind deloc conforme cuvintelor lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea a treia)”

Toți pastorii și prezbiterii lumii religioase sunt oameni care studiază cunoștințele biblice și teologia; sunt farisei ipocriți care se împotrivesc lui Dumnezeu. […] Sunt cu adevărat credincioși cei din creștinism și catolicism care studiază Biblia, teologia și chiar istoria lucrării lui Dumnezeu? Sunt ei diferiți de credincioșii și adepții lui Dumnezeu despre care vorbește El? În ochii lui Dumnezeu, sunt oare credincioși? Nu, ei studiază teologia, Îl studiază pe Dumnezeu, dar nu-L urmează și nu sunt martori pentru El. Îl studiază pe Dumnezeu la fel cum studiază alții istoria, filosofia, dreptul, biologia sau astronomia. Doar că nu le plac știința sau alte materii – le place îndeosebi să studieze teologia. Care este finalul căutării lor de bucăți și fragmente din lucrarea lui Dumnezeu pentru a-L studia? Pot descoperi existența lui Dumnezeu? Nu, niciodată. Pot să înțeleagă voia Lui? (Nu.) De ce? Pentru că trăiesc în cuvinte, în cunoaștere, în filosofie, în mintea umană și în gândurile umane; nu-L vor vedea niciodată pe Dumnezeu și nu vor fi luminați de Duhul Sfânt. Cum îi clasifică Dumnezeu? Ca non-credincioși, ca necredincioși. Acești necredincioși și non-credincioși se amestecă în așa-zisa comunitate creștină, purtându-se ca niște credincioși în Dumnezeu, ca niște creștini, dar, în realitate, Îl slăvesc ei cu adevărat pe Dumnezeu? Au o supunere adevărată? (Nu.) De ce? Un lucru este cert: mulți dintre ei nu cred în existența lui Dumnezeu în inimile lor; nu cred că Dumnezeu a creat lumea și este suveran peste toate lucrurile și cred și mai puțin că Dumnezeu poate deveni trup. Ce înseamnă această

lipsă de credință? Înseamnă că se îndoiesc și tăgăduiesc. Ba chiar adoptă o atitudine de a nu spera că profețiile rostite de Dumnezeu, în special cele referitoare la dezastre, se vor împlini sau vor avea loc. Aceasta e atitudinea lor față de credința în Dumnezeu și este esența și adevărata față a așa-zisei lor credințe. Acești oameni Îl studiază pe Dumnezeu fiindcă sunt interesați îndeosebi de subiectul și cunoașterea teologiei și de faptele istorice ale lucrării lui Dumnezeu; sunt, pur și simplu, un grup de intelectuali care studiază teologia. Acești intelectuali nu cred în existența lui Dumnezeu, deci cum reacționează când El vine să lucreze, când cuvintele Lui se împlinesc? Care este prima lor reacție când aud că Dumnezeu a devenit trup și a început o nouă lucrare? „Imposibil!” Condamnă orice persoană care predică noul nume al lui Dumnezeu și noua Lui lucrare și chiar vor să o omoare sau să o elimine. Ce fel de manifestare este aceasta? Nu este manifestarea unui antihrist tipic? Ce diferență există între ei și fariseii, arhiereii și cărturarii din vechime? Sunt ostili față de lucrarea lui Dumnezeu, față de judecata Lui din zilele de pe urmă, față de întruparea lui Dumnezeu și, chiar mai mult, sunt ostili față de împlinirea profețiilor Lui. Își spun în sinea lor: „Dacă nu devii trup, dacă ești în forma unui corp spiritual, atunci ești Dumnezeu; dacă ești întrupat și devii o persoană, atunci nu ești Dumnezeu și nu Te recunoaștem.” Ce implică acest lucru? Înseamnă că, atât timp cât sunt aici, nu-I vor permite lui Dumnezeu să devină trup. Nu este acesta un antihrist tipic? E un veritabil antihrist.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea a treia)”

Există cei care citesc Biblia în bisericile mari și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu voia lui Dumnezeu.

Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei I se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat îi perturbă pe cei care încearcă să umble pe calea cea dreaptă și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă „o constituție zdravănă”, dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu”

Uitați-vă la liderii fiecărei confesiuni – toți sunt aroganți și neprihăniți de sine, iar interpretările lor privind Biblia sunt în afara contextului și sunt ghidate de propriile noțiuni și închipuiri. Toți se bazează pe talente și erudiție pentru a-și face lucrarea. Oare, dacă nu ar putea predica deloc, i-ar urma acei oameni? Ei posedă, la urma urmei, ceva cunoaștere și pot predica despre vreo doctrină sau știu cum să-i convingă pe alții și cum să se folosească de unele trucuri. Le folosesc pentru a-i înșela și a-i aduce pe oameni înaintea lor. Acei oameni cred în Dumnezeu cu numele, dar, în realitate, ei își urmează liderii. Când întâlnesc pe cineva care predică adevărata cale, unii dintre ei spun: „Trebuie să-l consultăm pe liderul nostru cu privire la credință”. Vedeți cum oamenii încă au nevoie de acordul și aprobarea celorlalți când cred în Dumnezeu și acceptă adevărata cale – nu este aceasta o problemă? Atunci, ce au devenit acei lideri? Nu au devenit ei farisei, păstori falși, antihriști și obstacole pentru acceptarea de către oameni a adevăratei căi? Astfel de oameni sunt întocmai de genul lui Pavel.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Oamenii care cred în Dumnezeu ar trebui să se supună lui Dumnezeu și să se închine Lui. Nu înălța sau admira pe nimeni; nu-L pune pe Dumnezeu primul, oamenii pe care-i admiri pe locul doi și pe tine pe al treilea. Nicio persoană nu ar trebui să aibă un loc în inima ta și nu ar trebui să consideri că oamenii – în special cei pe care îi venerezi – sunt comparabili cu Dumnezeu sau că sunt egalii Săi. Acest lucru este intolerabil pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției"

Unii oameni nu se bucură de adevăr, cu atât mai puțin de judecată. În schimb, se bucură de putere și bogății; se spune că astfel de oameni caută puterea. Ei caută în lume numai acele confesiuni cu influență și pe acei pastori și învățători care vin din seminarii. Deși au acceptat calea adevărului, ei cred doar pe jumătate; nu sunt capabili să-și dedice inima și mintea cu totul, gurile lor rostesc cuvinte despre sacrificarea pentru Dumnezeu, dar ochii lor sunt concentrați pe marii învățători și pastori, iar la Hristos nu se uită a doua oară. Inimile lor sunt ahtiate după faimă, bogăție și glorie. Ei nu cred că se pune problema ca o astfel de persoană modestă să fie capabilă să cucerească atât de mulți, ca o persoană atât de neînsemnată ar putea să-l desăvârșească pe om. Ei cred că e cu neputință că acești nimeni aflați printre praf și grămezi de bălegar să fie oamenii aleși de Dumnezeu. Ei cred că dacă astfel de oameni ar fi obiectul mântuirii lui Dumnezeu, atunci cerul și pământul s-ar întoarce cu susul în jos și toți oamenii ar izbucni în râs. Ei cred că dacă Dumnezeu ar alege astfel de nimeni pentru a fi desăvârșiți, atunci acei mari oameni ar deveni Însuși Dumnezeu. Perspectivele lor sunt întinate de necredință; pe lângă faptul că nu cred, ei sunt pur și simplu bestii absurde. Căci ei prețuiesc doar statutul, prestigiul și puterea și respectă doar grupurile și confesiunile mari. Ei nu au niciun

respect față de toți cei conduși de Hristos; sunt simpli trădători care I-au întors spatele lui Hristos, adevărului și vieții.

Ceea ce admiri tu nu este umilința lui Hristos, ci acei falși păstori cu o reputație proeminentă. Nu adori frumusețea sau înțelepciunea lui Hristos, ci pe acei libertini care se tăvălesc în mizeria lumii. Râzi de durerea lui Hristos care nu are unde să-Și așeze capul, dar admiri acele cadavre care vânează jertfele și trăiesc în depravare. Nu ești dispus să suferi alături de Hristos, dar te arunci cu bucurie în brațele acelor antihriști nesăbuiți, deși ei îți furnizează doar trup, cuvinte și control. Chiar și acum inima ta încă se întoarce către ei, către reputația lor, către statutul și către influența lor. Și, totuși, continui să ai o atitudine prin care percepi lucrarea lui Hristos ca fiind greu de acceptat și o refuzi. Acesta este motivul pentru care spun că îți lipsește credința de a-L recunoaște pe Hristos. Motivul pentru care L-ai urmat până în ziua de astăzi este doar pentru că nu ai avut altă opțiune. O serie de imagini grandioase se înalță întotdeauna în inima ta; nu poți uita fiecare cuvânt și fiecare faptă a lor, nici cuvintele și mâinile lor influente. Ei sunt, în inima voastră, întotdeauna superiori și întotdeauna eroi. Dar aceasta nu este astfel pentru Hristos Cel de astăzi. El este întotdeauna nesemnificativ în inima ta și întotdeauna nedemn de teamă. Căci este prea obișnuit, are prea puțină influență și este departe de a fi grandios.

În orice caz, Eu spun că toți aceia care nu prețuiesc adevărul sunt neîncrezători și trădători ai adevărului. Astfel de oameni nu vor primi niciodată aprobarea lui Hristos. Ați identificat acum cât de multă necredință este în voi și cât de multă trădare a lui Hristos? Vă îndemn astfel: din moment ce ați ales calea adevărului, atunci ar trebui să vă devotați cu toată inima; nu fiți ambivalenți sau fără entuziasm. Trebuie să înțelegeți că Dumnezeu nu aparține lumii și nici vreunei alte persoane, ci tuturor acelora

care cred cu adevărat în El, tuturor acelora care Îl venerează și tuturor acelora care Îi sunt devotați și credincioși Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?”

Fragmente din filme similare

Pastorii și prezbiterii sunt cu adevărat numiți de Domnul?

Înseamnă ascultarea de pastori și prezbiteri acelaşi lucru cu ascultarea față de Dumnezeu?

Predici similare

Dacă urmați conducătorii religioși înseamnă că Îl urmați pe Dumnezeu?

Imnuri similare

Omul nu are credință adevărată în Hristos

A crede în Dumnezeu, dar a nu accepta adevărul înseamnă să fii necredincios

18. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Papa este reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ; atunci când Domnul Se va întoarce, El îi va dezvălui acest lucru în primul rând Papei”

Majoritatea catolicilor cred că Papa a fost numit de către Dumnezeu și că el este reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ. Ei cred că atunci când Dumnezeu Se va întoarce, El îi va dezvălui acest lucru în primul rând Papei; că Papa va fi primul care va ști; și că, dacă Papa nu știe despre acest lucru sau îl condamnă, atunci aceea nu este adevărata cale.

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„Dar despre ziua și ora aceea nu știe nimeni, nici îngerii cerurilor, (nici Fiul), ci numai Tatăl” (Matei 24:36).

„Prin urmare, fiţi pregătiţi şi voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă aşteptaţi!” (Matei 24:44).

„Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!” (Apocalipsa 2:7).

„Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează” (Ioan 10:27).

„La miezul nopții a răsunat un strigăt: «Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!»” (Matei 25:6).

„Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20).

„Și dacă un orb călăuzește un alt orb, amândoi vor cădea în groapă” (Matei 15:14).

„Blestemat fie omul care se încrede în om și care face din trup sprijinul lui și a cărui inimă se depărtează de Iahve” (Ieremia 17:5).

„Ei Îl urmează pe Miel oriunde merge” (Apocalipsa 14:4).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Există câteva religii majore pe lume și fiecare are propriul conducător sau lider, iar credincioșii sunt răspândiți în diferite țări și regiuni din toată lumea; aproape fiecare țară, fie ea mare sau mică, are diferite religii în ea. Cu toate acestea, indiferent de cât de multe religii există în lume, toți oamenii din univers există, în cele din urmă, sub îndrumarea unui singur Dumnezeu, iar existența lor nu este îndrumată de conducători sau lideri religioși. Adică omenirea nu este îndrumată de un anumit conducător sau lider religios; mai degrabă, întreaga omenire este condusă de către Creator, care a creat cerul și pământul și toate lucrurile și care a creat și omenirea – acesta este un fapt. Cu toate că lumea are câteva religii majore, indiferent de cât de mari sunt acestea, toate există sub stăpânirea Creatorului și niciuna dintre ele nu poate depăși sfera acestei stăpâniri. Dezvoltarea omenirii, schimbarea societății, dezvoltarea științelor naturale – fiecare dintre aceste lucruri este inseparabil de aranjamentele Creatorului, iar această lucrare nu este ceva ce poate fi făcut de către oricare conducător religios. Un conducător religios este doar liderul unei anumite religii și nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu și nici pe Cel care a creat cerul și pământul și toate lucrurile. Un conducător religios îi poate conduce pe toți cei din întreaga religie, dar nu poate comanda tuturor ființelor create de sub ceruri – acesta este un fapt universal cunoscut. Un conducător religios e doar un lider și nu

poate fi la egalitate cu Dumnezeu (Creatorul). Toate lucrurile sunt în mâna Creatorului, iar la sfârșit se vor întoarce toate în mâna Creatorului. Omenirea a fost făcută de Dumnezeu și, indiferent de religie, fiecare om se va întoarce sub stăpânirea lui Dumnezeu – este inevitabil. Numai Dumnezeu este Cel Preaînalt între toate lucrurile și cel mai mare conducător al tuturor ființelor create trebuie să se întoarcă și el sub stăpânirea Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Toate acțiunile și faptele Satanei se manifestă în om. Astăzi, toate acțiunile și faptele omului sunt manifestări ale Satanei, neputându-L reprezenta, prin urmare, pe Dumnezeu. Omul este întruchiparea Satanei, iar firea omului este incapabilă să reprezinte firea lui Dumnezeu. Unii oameni au un caracter bun; Dumnezeu poate lucra prin caracterul unor astfel de oameni, iar lucrarea pe care aceștia o înfăptuiesc este îndrumată de Duhul Sfânt. Cu toate acestea, firea lor este incapabilă de a-L reprezenta pe Dumnezeu. Lucrarea pe care Dumnezeu o face asupra lor reprezintă doar lucrul cu și extinderea a ceea ce există deja în interiorul lor. Fie vorba de profeții din vremurile trecute sau de cei folosiți de Dumnezeu, nimeni nu Îl poate reprezenta nemijlocit. […] Doar iubirea, voința de a suferi, dreptatea, supunerea, smerenia și tăinicia Dumnezeului întrupat Îl reprezintă nemijlocit pe Dumnezeu. Asta pentru că, atunci când El a venit, a venit fără o natură păcătoasă și venea direct de la Dumnezeu, fără să fi fost prelucrat de Satana. Isus are doar forma trupului păcătos și nu reprezintă păcatul; prin urmare, acțiunile, faptele și cuvintele Sale de dinaintea îndeplinirii lucrării Sale prin răstignire (inclusiv cele din momentul răstignirii Sale) Îl reprezintă toate nemijlocit pe Dumnezeu. Exemplul lui Isus este suficient pentru a dovedi că niciun om a cărui natură este întinată de păcat nu Îl poate reprezenta pe Dumnezeu și că păcatul omului îl reprezintă pe Satana. Cu

alte cuvinte, păcatul nu Îl reprezintă pe Dumnezeu și Dumnezeu este fără de păcat. Chiar și lucrarea pe care Duhul Sfânt o face asupra omului poate fi considerată doar condusă de Duhul Sfânt și nu se poate spune că a fost îndeplinită de om în numele lui Dumnezeu. În ceea ce-l privește pe om, însă, nici păcatele sale și nici firea sa nu Îl reprezintă pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omul corupt este incapabil să-L reprezinte pe Dumnezeu”

Uitați-vă la liderii fiecărei confesiuni – toți sunt aroganți și neprihăniți de sine, iar interpretările lor privind Biblia sunt în afara contextului și sunt ghidate de propriile noțiuni și închipuiri. Toți se bazează pe talente și erudiție pentru a-și face lucrarea. Oare, dacă nu ar putea predica deloc, i-ar urma acei oameni? Ei posedă, la urma urmei, ceva cunoaștere și pot predica despre vreo doctrină sau știu cum să-i convingă pe alții și cum să se folosească de unele trucuri. Le folosesc pentru a-i înșela și a-i aduce pe oameni înaintea lor. Acei oameni cred în Dumnezeu cu numele, dar, în realitate, ei își urmează liderii. Când întâlnesc pe cineva care predică adevărata cale, unii dintre ei spun: „Trebuie să-l consultăm pe liderul nostru cu privire la credință”. Vedeți cum oamenii încă au nevoie de acordul și aprobarea celorlalți când cred în Dumnezeu și acceptă adevărata cale – nu este aceasta o problemă? Atunci, ce au devenit acei lideri? Nu au devenit ei farisei, păstori falși, antihriști și obstacole pentru acceptarea de către oameni a adevăratei căi? Astfel de oameni sunt întocmai de genul lui Pavel.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Unii oameni nu se bucură de adevăr, cu atât mai puțin de judecată. În schimb, se bucură de putere și bogății; se spune că astfel de oameni caută puterea. Ei caută în lume numai acele confesiuni cu influență și pe acei pastori și învățători care vin din seminarii. Deși au acceptat calea adevărului, ei cred doar pe jumătate; nu sunt capabili să-și dedice inima și

mintea cu totul, gurile lor rostesc cuvinte despre sacrificarea pentru Dumnezeu, dar ochii lor sunt concentrați pe marii învățători și pastori, iar la Hristos nu se uită a doua oară. Inimile lor sunt ahtiate după faimă, bogăție și glorie. Ei nu cred că se pune problema ca o astfel de persoană modestă să fie capabilă să cucerească atât de mulți, ca o persoană atât de neînsemnată ar putea să-l desăvârșească pe om. Ei cred că e cu neputință că acești nimeni aflați printre praf și grămezi de bălegar să fie oamenii aleși de Dumnezeu. Ei cred că dacă astfel de oameni ar fi obiectul mântuirii lui Dumnezeu, atunci cerul și pământul s-ar întoarce cu susul în jos și toți oamenii ar izbucni în râs. Ei cred că dacă Dumnezeu ar alege astfel de nimeni pentru a fi desăvârșiți, atunci acei mari oameni ar deveni Însuși Dumnezeu. Perspectivele lor sunt întinate de necredință; pe lângă faptul că nu cred, ei sunt pur și simplu bestii absurde. Căci ei prețuiesc doar statutul, prestigiul și puterea și respectă doar grupurile și confesiunile mari. Ei nu au niciun respect față de toți cei conduși de Hristos; sunt simpli trădători care I-au întors spatele lui Hristos, adevărului și vieții.

Ceea ce admiri tu nu este umilința lui Hristos, ci acei falși păstori cu o reputație proeminentă. Nu adori frumusețea sau înțelepciunea lui Hristos, ci pe acei libertini care se tăvălesc în mizeria lumii. Râzi de durerea lui Hristos care nu are unde să-Și așeze capul, dar admiri acele cadavre care vânează jertfele și trăiesc în depravare. Nu ești dispus să suferi alături de Hristos, dar te arunci cu bucurie în brațele acelor antihriști nesăbuiți, deși ei îți furnizează doar trup, cuvinte și control. Chiar și acum inima ta încă se întoarce către ei, către reputația lor, către statutul și către influența lor. Și, totuși, continui să ai o atitudine prin care percepi lucrarea lui Hristos ca fiind greu de acceptat și o refuzi. Acesta este motivul pentru care spun că îți lipsește credința de a-L recunoaște pe Hristos. Motivul pentru care L-ai urmat până în ziua de astăzi este doar pentru că nu ai avut altă opțiune. O

serie de imagini grandioase se înalță întotdeauna în inima ta; nu poți uita fiecare cuvânt și fiecare faptă a lor, nici cuvintele și mâinile lor influente. Ei sunt, în inima voastră, întotdeauna superiori și întotdeauna eroi. Dar aceasta nu este astfel pentru Hristos Cel de astăzi. El este întotdeauna nesemnificativ în inima ta și întotdeauna nedemn de teamă. Căci este prea obișnuit, are prea puțină influență și este departe de a fi grandios.

În orice caz, Eu spun că toți aceia care nu prețuiesc adevărul sunt neîncrezători și trădători ai adevărului. Astfel de oameni nu vor primi niciodată aprobarea lui Hristos. Ați identificat acum cât de multă necredință este în voi și cât de multă trădare a lui Hristos? Vă îndemn astfel: din moment ce ați ales calea adevărului, atunci ar trebui să vă devotați cu toată inima; nu fiți ambivalenți sau fără entuziasm. Trebuie să înțelegeți că Dumnezeu nu aparține lumii și nici vreunei alte persoane, ci tuturor acelora care cred cu adevărat în El, tuturor acelora care Îl venerează și tuturor acelora care Îi sunt devotați și credincioși Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?”

Cel mai important aspect în urmarea lui Dumnezeu este ca totul să fie în conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu de astăzi: indiferent dacă tu cauți intrarea în viață sau împlinirea voii lui Dumnezeu, totul ar trebui să fie centrat pe cuvintele lui Dumnezeu de astăzi. Dacă ceea ce comunici și cauți nu este centrat în jurul cuvintelor lui Dumnezeu de astăzi, atunci ești străin de cuvintele lui Dumnezeu și în totalitate lipsit de lucrarea Duhului Sfânt. Dumnezeu dorește oameni care să-I calce pe urme. Indiferent cât de minunat și pur este ceea ce ai înțeles înainte, Dumnezeu nu dorește așa ceva și, dacă nu poți renunța la astfel de lucruri, atunci acestea vor fi un obstacol imens în calea pătrunderii tale în viitor. Toți cei care sunt capabili să urmeze

lumina prezentă a Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Oamenii din veacurile trecute au călcat, de asemenea, pe urmele pașilor lui Dumnezeu, dar nu au putut să urmeze până astăzi; aceasta este binecuvântarea oamenilor din zilele de pe urmă. Cei care pot urma lucrarea prezentă a Duhului Sfânt și care sunt capabili să urmeze pașii lui Dumnezeu astfel încât să-L urmeze pe Dumnezeu oriunde îi conduce – aceștia sunt oameni care sunt binecuvântați de Dumnezeu. Cei care nu urmează lucrarea prezentă a Duhului Sfânt nu au pătruns în lucrarea cuvintelor lui Dumnezeu și, indiferent cât de mult lucrează, cât de mari sunt suferințele lor sau cât de mult se zbat, nimic din acestea nu înseamnă ceva pentru Dumnezeu, iar El nu îi va lăuda. Astăzi, toți cei care urmează cuvintele actuale ale lui Dumnezeu sunt în curentul Duhului Sfânt; cei care sunt străini de cuvintele lui Dumnezeu de astăzi sunt în afara curentului Duhului Sfânt și astfel de oameni nu sunt lăudați de Dumnezeu. […] „Urmărirea lucrării Duhului Sfânt” înseamnă să înțelegi voia lui Dumnezeu astăzi, să fii capabil să acționezi în conformitate cu cerințele actuale ale lui Dumnezeu, să fii capabil să I te supui și să-L urmezi pe Dumnezeul de astăzi și să pătrunzi în conformitate cu cele mai noi cuvântări ale lui Dumnezeu. Numai unul ca acesta e cineva care urmează lucrarea Duhului Sfânt și este în curentul Duhului Sfânt. Astfel de oameni nu numai că sunt capabili să primească lauda lui Dumnezeu și să-L vadă pe Dumnezeu, ci pot și să cunoască, din ultima lucrare a Sa, firea lui Dumnezeu și, de asemenea, noțiunile și răzvrătirea omului, natura și substanța omului; în plus, sunt capabili să obțină în mod gradual schimbări în firea proprie în timpul slujirii lor. Numai astfel de oameni sunt cei care sunt în stare să-L câștige pe Dumnezeu și care într-adevăr au găsit calea cea adevărată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii”

Fragmente din filme similare

Poate Papa să-l reprezinte pe Dumnezeu? Dacă ascultăm de Papă înseamnă că-L ascultăm pe Dumnezeu?

Mărturii similare bazate pe experiențe

Alegerea unui preot catolic

Predici similare

Dacă urmați conducătorii religioși înseamnă că Îl urmați pe Dumnezeu?

Imnuri similare

Toate lucrurile se vor supune sub stăpânirea lui Dumnezeu

Omul nu are credință adevărată în Hristos

19. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Catolicismul este Biserica Ortodoxă; a te îndepărta de Biserica Catolică înseamnă a-L trăda pe Domnul”

Conform catolicilor, catolicismul a fost lăsat moştenire de către apostol şi este cel mai ortodox. Prin urmare, ei cred că, atunci când Dumnezeu Se va întoarce, El li se va arăta mai întâi catolicilor, nu creştinilor. Dacă ar fi să creadă în Dumnezeu Atotputernic, atunci ar fi creştini, trădându-L astfel pe Dumnezeu.

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„Și, în zilele de pe urmă, se va întâmpla că muntele casei lui Iahve va fi stabilit în vârful munților și va fi înălțat deasupra dealurilor; iar toate popoarele vor merge la el” (Isaia 2:2).

„La miezul nopții a răsunat un strigăt: «Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!»” (Matei 25:6).

„Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20).

„Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează” (Ioan 10:27).

„Ei Îl urmează pe Miel oriunde merge” (Apocalipsa 14:4).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Există câteva religii majore pe lume și fiecare are propriul conducător sau lider, iar credincioșii sunt răspândiți în diferite țări și regiuni din toată lumea; aproape fiecare țară, fie ea mare sau mică, are diferite religii în ea. Cu toate acestea, indiferent de cât de multe religii există în lume, toți oamenii din univers există, în cele din urmă, sub îndrumarea unui singur Dumnezeu, iar existența lor nu este îndrumată de conducători sau lideri religioși. Adică omenirea nu este îndrumată de un anumit conducător sau lider religios; mai degrabă, întreaga omenire este condusă de către Creator, care a creat cerul și pământul și toate lucrurile și care a creat și omenirea – acesta este un fapt. Cu toate că lumea are câteva religii majore, indiferent de cât de mari sunt acestea, toate există sub stăpânirea Creatorului și niciuna dintre ele nu poate depăși sfera acestei stăpâniri. Dezvoltarea omenirii, schimbarea societății, dezvoltarea științelor naturale – fiecare dintre aceste lucruri este inseparabil de aranjamentele Creatorului, iar această lucrare nu este ceva ce poate fi făcut de către oricare conducător religios. Un conducător religios este doar liderul unei anumite religii și nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu și nici pe Cel care a creat cerul și pământul și toate lucrurile. Un conducător religios îi poate conduce pe toți cei din întreaga religie, dar nu poate comanda tuturor ființelor create de sub ceruri – acesta este un fapt universal cunoscut. Un conducător religios e doar un lider și nu poate fi la egalitate cu Dumnezeu (Creatorul). Toate lucrurile sunt în mâna Creatorului, iar la sfârșit se vor întoarce toate în mâna Creatorului. Omenirea a fost făcută de Dumnezeu și, indiferent de religie, fiecare om se va întoarce sub stăpânirea lui Dumnezeu – este inevitabil. Numai Dumnezeu este Cel Preaînalt între toate lucrurile și cel mai mare conducător al tuturor ființelor create trebuie să se întoarcă și el sub stăpânirea Lui. Indiferent cât de înalt este statutul unui om, acel om nu poate duce omenirea către o destinație potrivită și nimeni nu este capabil să clasifice

toate lucrurile după felul lor. Iahve Însuși a creat omenirea și a clasificat fiecare lucru după fel, iar când va veni timpul sfârșitului, El încă Își va face singur propria lucrare, clasificând toate lucrurile după felul lor – această lucrare nu poate fi făcută de nimeni în afară de Dumnezeu. Cele trei etape ale lucrării efectuate de la început până astăzi au fost toate efectuate de către Dumnezeu Însuși și au fost efectuate de către singurul Dumnezeu. Faptul celor trei etape ale lucrării este faptul conducerii întregii omeniri de către Dumnezeu, un fapt pe care nu îl poate nega nimeni. La finalul celor trei etape ale lucrării, toate lucrurile vor fi clasificate după felul lor și se vor întoarce sub stăpânirea lui Dumnezeu, pentru că în întregul univers există numai acest singur Dumnezeu și nu există alte religii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

De la lucrarea lui Iahve până la cea a lui Isus, și de la lucrarea lui Isus până la cea a etapei actuale, aceste trei etape acoperă într-un fir continuu întregul sortiment al gestionării lui Dumnezeu și sunt toate lucrarea unui singur Duh. De la crearea lumii, Dumnezeu a fost întotdeauna ocupat cu gestionarea omenirii. El este Începutul și Sfârșitul, El este Primul și Ultimul și El este Cel care începe o epocă și Cel care încheie epoca. Cele trei etape ale lucrării, în diferite epoci și în diferite locații, sunt fără îndoială lucrarea unui singur Duh. Toți aceia care separă aceste trei etape se află în opoziție față de Dumnezeu. Acum, se cuvine să înțelegi că toată lucrarea din prima etapă și până astăzi este lucrarea unui singur Dumnezeu, lucrarea unui singur Duh. În privința aceasta nu poate exista nicio îndoială.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

După lucrarea lui Iahve, Isus S-a întrupat ca să-Și facă lucrarea printre oameni. Lucrarea Lui nu a fost făcută în izolare, ci a fost construită pe lucrarea lui Iahve. A fost o lucrare pentru o nouă epocă pe care Dumnezeu a

făcut-o după ce a încheiat Epoca Legii. În mod similar, după ce lucrarea lui Isus s-a încheiat, Dumnezeu a continuat cu lucrarea Sa pentru următoarea epocă, deoarece întreaga gestionare a lui Dumnezeu progresează mereu. După ce vechea epocă va trece, va fi înlocuită de o nouă epocă, iar odată ce vechea lucrare va fi completată, va exista o nouă lucrare pentru a continua gestionarea lui Dumnezeu. Această întrupare este a doua întrupare a lui Dumnezeu, care este ulterioară lucrării lui Isus. Bineînțeles, întruparea aceasta nu se petrece independent; este a treia etapă a lucrării după Epoca Legii și Epoca Harului. De fiecare dată când Dumnezeu inițiază o nouă etapă a lucrării, trebuie să fie mereu un nou început și trebuie să aducă mereu o nouă epocă. La fel, există și schimbări corespunzătoare în firea lui Dumnezeu, în maniera Lui de a lucra, locația lucrării Lui și numele Lui. Deci, nu e de mirare că omului îi este greu să accepte lucrarea lui Dumnezeu în noua epocă. Dar, indiferent de cum I se opune omul, Dumnezeu Își face mereu lucrarea și conduce mereu înainte întreaga omenire. Când Isus a venit în lumea omului, El a inaugurat Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a inaugurat Epoca Împărăției. Toți cei care sunt în stare să accepte cea de-a doua întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și, mai mult, vor deveni capabili să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce

pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"

Lucrarea de astăzi a împins înainte lucrarea din Epoca Harului; adică, lucrarea din cadrul întregului plan de gestionare de 6000 de ani a înaintat. Deși Epoca Harului s-a terminat, lucrarea lui Dumnezeu a progresat. De ce spun mereu că această etapă a lucrării se bazează pe Epoca Harului și pe Epoca Legii? Pentru că lucrarea de acum este o continuare a lucrării realizate în Epoca Harului și un progres față de cea realizată în Epoca Legii. Cele trei etape sunt interconectate strâns și fiecare verigă din lanț este legată strâns de următoarea. De ce mai spun și că această etapă a lucrării se bazează pe cea realizată de Isus? Presupunând că această etapă nu s-a bazat pe lucrarea realizată de Isus, o altă răstignire ar trebui să aibă loc în această etapă, iar lucrarea de răscumpărare din etapa anterioară ar trebui să fie făcută din nou. Nu ar avea niciun sens. Și astfel, nu este vorba de faptul că lucrarea a fost terminată complet, ci de faptul că epoca a înaintat și că nivelul lucrării a fost ridicat mai sus decât înainte. Se poate spune că această etapă a lucrării este clădită pe fundația Epocii Legii și pe stânca lucrării lui Isus. Lucrarea lui Dumnezeu este clădită etapă cu etapă, iar această etapă nu este un început nou. Doar combinația celor trei etape ale lucrării poate fi considerată a fi planul de gestionare de 6000 de ani. Lucrarea din această etapă este realizată pe fundația lucrării din Epoca Harului. Dacă aceste două etape ale lucrării nu ar avea legătură, atunci de ce răstignirea nu ar fi repetată în această etapă? De ce nu port Eu păcatele omului? Eu nu am fost conceput de Duhul Sfânt și nici nu port păcatele

omului prin răstignire; mai degrabă, sunt aici pentru a-l mustra pe om direct. Dacă nu aș fi făcut lucrarea judecării și mustrării omului după răstignire, iar acum nu aș veni prin conceperea Duhului Sfânt, atunci nu aș fi apt să-l mustru pe om. Tocmai pentru că sunt una cu Isus pot să vin direct pentru a-l mustra și a-l judeca pe om. Lucrarea de la această etapă este clădită în întregime pe lucrarea din etapa precedentă. De aceea, doar acest gen de lucrare îl poate aduce pe om, pas cu pas, la mântuire. Isus și cu Mine venim din același Duh. Deși trupurile noastre nu au legătură, Duhurile noastre sunt unul și același; deși ceea ce facem și lucrarea pe care o realizăm nu sunt la fel, Noi ne asemănăm în esență; trupurile Noastre au forme diferite, dar acest lucru se datorează schimbării epocii și a diferitelor cerințe ale lucrării Noastre; lucrările Noastre de slujire nu se aseamănă, deci lucrarea pe care Noi o prezentăm și firile pe care le dezvăluim omului sunt, de asemenea, diferite. Din acest motiv, ceea ce omul vede și înțelege azi este diferit de trecut, lucru care se întâmplă datorită schimbării epocii. Chiar dacă Ei sunt diferiți în gen și în forma trupurilor Lor și nu S-au născut din aceeași familie și cu atât mai puțin în aceeași perioadă, totuși, Duhurile Lor sunt unul. Chiar dacă trupurile Lor nu au același sânge sau înrudire fizică de niciun fel, nu se poate nega faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu în două perioade de timp diferite.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării"

Pentru că omul crede în Dumnezeu, el trebuie să urmeze îndeaproape pașii lui Dumnezeu, gradual; el trebuie „să urmeze Mielul oriunde Acesta Se duce". Numai aceștia sunt oamenii care se află în căutarea căii adevărate, numai ei sunt cei care cunosc lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care respectă ca niște sclavi cuvintele și doctrinele sunt aceia care au fost eliminați de lucrarea Duhului Sfânt. În fiecare perioadă de timp, Dumnezeu

va începe o lucrare nouă și, în fiecare perioadă, va fi un nou început pentru om. Dacă omul se supune numai adevărurilor conform cărora „Iahve este Dumnezeu” și „Isus este Hristos”, care sunt adevăruri ce se aplică numai epocilor respective, atunci omul nu va ține niciodată pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și va fi pentru totdeauna nevrednic de a câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Indiferent de modalitatea în care lucrează Dumnezeu, omul o urmează fără cea mai mică umbră de îndoială, și o urmează îndeaproape. În acest fel, cum poate omul să fie eliminat de Duhul Sfânt? Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, atâta vreme cât omul este sigur că este lucrarea Duhului Sfânt și colaborează la lucrarea Duhului Sfânt fără vreo îndoială și încearcă să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu, atunci cum ar putea să fie el pedepsit? Lucrarea lui Dumnezeu nu a încetat niciodată, pașii Săi nu s-au oprit niciodată și, înainte de încheierea lucrării Sale de gestionare, El a fost întotdeauna ocupat și nu Se oprește niciodată. Dar omul este diferit: câștigând doar o fărâmă din lucrarea Duhului Sfânt, el o tratează ca și cum aceasta nu se va schimba niciodată; după ce a câștigat puțină cunoaștere, nu continuă să urmeze pașii celei mai noi lucrări a lui Dumnezeu; după ce a văzut doar un pic din lucrarea lui Dumnezeu, el Îl decretează imediat pe Dumnezeu ca un chip cioplit anume și crede că Dumnezeu va rămâne mereu în această formă pe care o vede în fața lui, că este la fel ca în trecut și că așa va fi mereu și în viitor; după ce a câștigat doar o cunoaștere superficială, omul este atât de mândru încât uită de sine și începe să proclame din senin o fire și o ființă a lui Dumnezeu care pur și simplu nu există; și, după ce a devenit sigur de o singură etapă a lucrării Duhului Sfânt, indiferent de ce fel de persoană vestește lucrarea nouă a lui Dumnezeu, omul nu o acceptă. Aceștia sunt oameni care nu pot accepta lucrarea nouă a Duhului Sfânt; sunt prea conservatori și incapabili de a accepta lucruri noi. Astfel de oameni sunt aceia care cred în Dumnezeu, dar

care Îl și resping pe Dumnezeu. Omul crede că israeliții au greșit „să creadă numai în Iahve și să nu creadă în Isus”, totuși, majoritatea oamenilor joacă un rol în care ei „cred doar în Iahve și Îl resping pe Isus” și „tânjesc după întoarcerea lui Mesia, dar se opun lui Mesia care se numește Isus”. Nu este de mirare, atunci, că oamenii încă trăiesc sub puterea Satanei după ce au acceptat o etapă din lucrarea Duhului Sfânt și încă nu primesc binecuvântările lui Dumnezeu. Nu este acesta rezultatul răzvrătirii omului? Creștinii din întreaga lume care nu au ținut pasul cu lucrarea nouă de astăzi se agață toți de speranța că vor fi norocoși, presupunând că Dumnezeu le va îndeplini fiecare dorință. Și, totuși, ei nu pot spune cu certitudine de ce Dumnezeu îi va lua în al treilea cer, și nici nu sunt siguri de modul în care Isus va veni călare pe un nor alb să îi primească, și cu atât mai puțin pot spune cu încredere deplină dacă Isus va sosi într-adevăr pe un nor alb în ziua pe care ei și-o imaginează. Toți sunt nerăbdători șamenilor joacă un rol în care ei „cred doar în Iahve și Îl resping pe Isus” și „tânjesc după întoarcerea lui Mesia, dar se opun lui Mesia care se numește Isus”. Nu este face Dumnezeu acum, în epoca actuală, intențiile lui Dumnezeu – ei nu înțeleg nimic din aceste lucruri și nu pot face nimic altceva decât să numere zilele pe degetele de la mâini. Numai aceia care urmează pașii Mielului până la sfârșit pot obține binecuvântarea finală, în vreme ce acei „oameni deștepți”, care sunt nevrednici să urmeze până la sfârșit și cred, totuși, că au câștigat totul, sunt nevrednici să fie martori la arătarea lui Dumnezeu. Ei cred cu toții că sunt cei mai inteligenți oameni de pe pământ, și scurtează dezvoltarea continuă a lucrării lui Dumnezeu fără a avea vreun motiv, și par să aibă încredere deplină că Dumnezeu îi va lua la cer, pe ei care „au cea mai profundă dăruire față de Dumnezeu, Îl urmează pe Dumnezeu și ascultă de cuvintele lui Dumnezeu”. Chiar dacă ei au „cea mai profundă dăruire” față de cuvintele rostite de Dumnezeu, cuvintele și acțiunile lor sunt încă

atât de dezgustătoare deoarece se opun lucrării Duhului Sfânt și înșală și sunt aducătoare de rele. Aceia care nu urmează până la sfârșit, care nu țin pasul cu lucrarea Duhului Sfânt și care doar se agață de lucrarea veche nu numai că nu au reușit să obțină dăruirea față de Dumnezeu ci, dimpotrivă, au ajuns să fie cei care se opun lui Dumnezeu, au devenit cei care sunt respinși de epoca nouă și care vor fi pedepsiți. Există oameni mai demni de milă decât aceștia? Mulți cred chiar că toți aceia care resping legea veche și acceptă lucrarea nouă sunt fără conștiință. Acești oameni, care vorbesc numai despre „conștiință" și nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt își vor vedea, în cele din urmă, planurile curmate de propriile lor conștiințe. Lucrarea lui Dumnezeu nu se supune doctrinei și, chiar dacă poate fi propria Sa lucrare, Dumnezeu nu Se agață, totuși, de ea. Ceea ce trebuie negat este negat, ceea ce trebuie eliminat, este eliminat. Și, totuși, omul devine ostil lui Dumnezeu, agățându-se doar de o mică parte a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Nu este aceasta dovada absurdității omului? Nu este aceasta dovada ignoranței omului? Cu cât oamenii sunt mai timizi și mult prea precauți din cauza faptului că le este teamă că nu obțin binecuvântările lui Dumnezeu, cu atât sunt mai nevrednici să câștige binecuvântări și mai mari și să primească binecuvântarea de pe urmă. Acei oameni care respectă legea în mod servil afișează cu toții cea mai profundă dăruire față de lege, și cu cât mai mult afișează această dăruire față de lege, cu atât mai mult sunt răzvrătiți care se opun lui Dumnezeu. Pentru că acum este Epoca Împărăției și nu Epoca Legii, iar lucrarea de astăzi și lucrarea din trecut nu pot fi menționate dintr-o suflare, nici nu se poate compara lucrarea din trecut cu lucrarea de astăzi. Lucrarea lui Dumnezeu s-a schimbat, iar practica omului s-a schimbat și ea; nu înseamnă să te agăți de lege sau să porți crucea – așadar, dăruirea oamenilor față de lege și cruce nu va primi îngăduința lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Când întreaga gestionare a lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, Dumnezeu va clasifica toate lucrurile după felul lor. Omul a fost făcut de mâinile Creatorului și, în final, El trebuie să-l întoarcă complet pe om sub stăpânirea Lui; aceasta este încheierea celor trei etape ale lucrării. Etapa lucrării din zilele de pe urmă și cele două etape precedente în Israel și Iudeea sunt planul de gestionare al lui Dumnezeu în întregul univers. Nimeni nu poate nega acest lucru și acesta este faptul lucrării lui Dumnezeu. Cu toate că oamenii nu au experimentat sau nu au fost martori la mult din această lucrare, faptele rămân fapte și acest lucru este incontestabil de către orice om. Oamenii care cred în Dumnezeu în orice loc al universului vor accepta cu toții cele trei etape ale lucrării. Dacă nu cunoști decât o anumită etapă a lucrării și nu înțelegi celelalte două etape ale lucrării, nu înțelegi lucrarea lui Dumnezeu în timpurile trecute, atunci ești incapabil să spui tot adevărul întregului plan de gestionare al lui Dumnezeu, iar cunoașterea ta despre Dumnezeu este unilaterală, pentru că în credința ta în Dumnezeu tu nu-L cunoști sau înțelegi și, ca atare, nu ești potrivit să depui mărturie pentru Dumnezeu. Indiferent dacă știința ta actuală despre aceste lucruri este profundă sau superficială, în final, trebuie să aveți cunoaștere și trebuie să fii pe deplin convins și toți oamenii vor vedea deplinătatea lucrării lui Dumnezeu și se vor supune sub stăpânirea lui Dumnezeu. La finalul acestei lucrări, toate religiile vor deveni una singură, toate ființele create se vor întoarce sub stăpânirea Creatorului, toate ființele create se vor închina unui singur Dumnezeu adevărat și toate religiile rele vor fi reduse la zero, și nu vor mai apărea niciodată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Fragmente din filme similare

Îl putem întâmpina pe Domnul într-o biserică ortodoxă?

Imnuri similare

Toate lucrurile se vor supune sub stăpânirea lui Dumnezeu

Toate creaturile se vor întoarce sub stăpânirea Creatorului

20. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Judecata marelui tron alb din zilele de pe urmă are legătură cu răsplătirea celor buni și pedepsirea celor răi, nu este mântuirea”

Oamenii din lumea religioasă spun: „Judecata marelui tron alb despre care se vorbește în Biblie îi va viza în primul rând pe necredincioși și pe credincioșii falși, va avea legătură cu răsplătirea celor buni și pedepsirea celor răi. Nu este mântuirea. Voi spuneți însă că judecata lui Dumnezeu este dusă la îndeplinire cu scopul de a-i purifica și mântui pe oameni. Noi credem că acest lucru e în contradicție cu Biblia, așa că nu putem să acceptăm această afirmație a voastră.”

Cuvinte din Biblie

„Sufletul meu tânjește după Tine noaptea și duhul dinăuntrul meu Te caută dis-de-dimineață, căci atunci când judecățile Tale sunt pe pământ, locuitorii lumii învață dreptatea” (Isaia 26:9).

„Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4:17).

„Iar dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec. Căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce Mă respinge și nu primește cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă” (Ioan 12:47-48).

„Sfințește-i prin adevăr! Cuvântul Tău este adevărul. […] Eu Însumi M-am sfințit pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr” (Ioan 17:17-19).

„Du-te, Daniele, căci cuvintele acestea sunt tăinuite și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți se vor curăți, se vor albi și vor fi încercați, însă cei răi vor continua să fie răi; nici unul dintre cei răi nu va înțelege, însă cei înțelepți vor înțelege” (Daniel 12:9-10).

„Iar Eu voi aduce cea de-a treia parte în foc și o voi rafina așa cum este rafinat argintul, o voi încerca așa cum se încearcă aurul. Ei vor chema numele Meu, iar Eu îi voi auzi. Eu voi spune: «Este poporul Meu!», iar ei vor spune: «Iahve este Dumnezeul meu!»” (Zaharia 13:9).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Lucrarea zilelor de pe urmă constă în împărțirea tuturor după felul lor și în încheierea planului de gestionare al lui Dumnezeu, deoarece clipa se apropie și ziua lui Dumnezeu a sosit. Dumnezeu îi aduce pe toți cei care intră în Împărăția Sa, adică pe toți cei care Îi sunt credincioși până la sfârșit, în epoca lui Dumnezeu Însuși. Cu toate acestea, înainte de venirea epocii lui Dumnezeu Însuși, lucrarea lui Dumnezeu nu este de a observa faptele oamenilor sau de a le cerceta traiul, ci de a le judeca răzvrătirea, deoarece Dumnezeu îi va purifica pe toți cei care vin în fața tronului Său. Toți cei care au călcat pe urmele lui Dumnezeu până în ziua de azi sunt aceia care vin în fața tronului lui Dumnezeu, și așa stând lucrurile, fiecare persoană care acceptă lucrarea lui Dumnezeu în faza finală este obiectul purificării lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, toți cei care acceptă lucrarea lui Dumnezeu în faza finală fac obiectul judecății lui Dumnezeu.

În legătură cu judecata ce începe de la casa lui Dumnezeu, despre care s-a vorbit în vremurile trecute, cuvântul „judecată” se referă la judecata pe care Dumnezeu o săvârșește azi asupra celor care vin în fața tronului Său în zilele de pe urmă. Poate că există unii care cred în astfel de închipuiri

supranaturale precum aceea că, atunci când vor veni zilele de pe urmă, Dumnezeu va ridica o masă mare în ceruri, peste care va întinde o față de masă albă și, apoi, așezat pe un tron măreț, cu toți oamenii îngenunchiați la pământ, El va dezvălui păcatele tuturor și astfel, va decide dacă se vor înălța la ceruri sau vor fi trimiși jos, în iazul de foc și pucioasă. Indiferent de închipuirile omului, ele nu pot modifica esența lucrării lui Dumnezeu. Închipuirile oamenilor nu sunt nimic altceva decât proiecții ale gândurilor acestora și vin din mintea lor, adunate și puse cap la cap din cele văzute și auzite de om. De aceea, spun că, indiferent cât de uimitoare sunt imaginile create, acestea nu sunt nimic altceva decât desene pe hârtie și nu pot înlocui planul lucrării lui Dumnezeu. La urma urmei, omul a fost corupt de Satana, deci cum ar putea el înțelege gândurile lui Dumnezeu? Omul concepe lucrarea de judecată a lui Dumnezeu ca pe ceva fantastic. El crede că, din moment ce Dumnezeu Însuși săvârșește lucrarea judecății, atunci aceasta trebuie să fie de o amploare fără egal și de neînțeles pentru muritori și trebuie să răsune de la un capăt la altul al cerurilor și să cutremure pământul; altfel, cum ar putea fi lucrarea de judecată a lui Dumnezeu? El crede că, din moment ce aceasta este lucrarea judecății, Dumnezeu trebuie să fie deosebit de impunător și măreț atunci când lucrează, iar cei care sunt judecați trebuie să se tânguiască în lacrimi și să cadă în genunchi implorând milă. O astfel de scenă trebuie să fie foarte spectaculoasă și să însuflețească profund… Toată lumea își imaginează lucrarea de judecată a lui Dumnezeu ca fiind ceva miraculos. Știi, totuși, că în timp ce Dumnezeu Își începuse demult lucrarea de judecată printre oameni, tu te cuibăreai într-o ignoranță liniștită? Că în momentul în care vei crede că lucrarea de judecată a lui Dumnezeu a început oficial, Dumnezeu va fi făcut deja din nou cerurile și pământul? În acel moment, poate că tocmai vei fi ajuns să înțelegi sensul vieții, dar nemiloasa lucrare de pedepsire a lui Dumnezeu te va duce, încă

adormit adânc, în iad. Doar atunci vei realiza dintr-o dată că lucrarea de judecată lui Dumnezeu s-a încheiat deja.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr"

Unii cred că Dumnezeu ar putea să vină într-un moment necunoscut pe pământ și să Se arate omului, după care El personal va judeca întreaga omenire, încercându-i pe oameni unul câte unul, fără ca cineva să fie omis. Cei care gândesc în acest fel nu cunosc această etapă a lucrării întrupării. Dumnezeu nu-i judecă pe oameni unul câte unul și nu îi testează pe oameni unul câte unul; făcând astfel, nu ar fi lucrarea judecății. Nu este la fel corupția întregii omeniri? Nu este substanța întregii omeniri la fel? Ceea ce este judecat este substanța coruptă a omenirii, substanța omului coruptă de către Satana și toate păcatele omului. Dumnezeu nu judecă greșelile mărunte și neînsemnate ale omului. Lucrarea de judecată este reprezentativă și nu este îndeplinită în mod special pentru o anumită persoană. Mai degrabă, este o lucrare în care un grup de oameni sunt judecați pentru a reprezenta judecata întregii omeniri. Îndeplinind în mod personal lucrarea Sa asupra unui grup de oameni, Dumnezeu în trup folosește lucrarea Sa pentru a reprezenta lucrarea întregii omeniri, după care ea este răspândită treptat. Tot așa este și lucrarea de judecată. Dumnezeu nu judecă un anumit tip de persoană sau un anumit grup de oameni, ci judecă, în schimb, nedreptatea întregii omeniri – împotrivirea omului față de Dumnezeu, de exemplu, sau lipsa fricii omului față de El sau tulburarea lucrării lui Dumnezeu de către om și așa mai departe. Ceea ce este judecat este substanța omenirii de împotrivire față de Dumnezeu, iar această lucrare este lucrarea de cucerire a zilelor de pe urmă. Lucrarea și cuvântul Dumnezeului întrupat, mărturisit de către om, sunt lucrarea judecății înaintea marelui tron alb în zilele de pe urmă, care a fost concepută de către om în timpul

vremurilor trecute. Lucrarea care este făcută în prezent de către Dumnezeul întrupat este exact judecata din fața marelui tron alb. Dumnezeul întrupat de astăzi este Dumnezeul care judecă întreaga omenire în timpul zilelor de pe urmă. Acest trup și lucrarea, cuvântul Său și întreaga Sa fire sunt totalitatea Lui. Deși sfera lucrării Sale este limitată și nu implică în mod direct întregul univers, substanța lucrării de judecată este judecata directă a întregii omeniri – nu doar pentru aleșii din China, și nici pentru un număr mic de oameni. În timpul lucrării lui Dumnezeu în trup, deși sfera acestei lucrări nu implică întregul univers, ea reprezintă lucrarea întregului univers și, după ce încheie activitatea în sfera lucrării trupului Său, El va extinde imediat această lucrare către întregul univers, în același fel în care Evanghelia lui Isus s-a răspândit în întregul univers, urmând învierii și înălțării Sale. Indiferent dacă este lucrarea Duhului sau lucrarea trupului, este o lucrare care este îndeplinită într-o sferă limitată, dar care reprezintă lucrarea întregului univers. În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu Își apărând în identitatea Sa întrupată, iar Dumnezeu în trup este Dumnezeul care judecă omul înaintea marelui tron alb. Indiferent dacă El este Duhul sau trupul, Cel care face lucrarea de judecată este Dumnezeul care judecă omenirea în timpul zilelor de pe urmă. Acest lucru este definit pe baza lucrării Sale și nu este definit în funcție de arătarea Sa exterioară sau de alți câțiva factori. Deși omul nutrește noțiuni despre aceste cuvinte, nimeni nu poate nega faptul judecății Dumnezeului întrupat și cucerirea întregii omeniri. Indiferent de ceea ce crede omul despre ea, faptele sunt, la urma urmei, fapte. Nimeni nu poate spune că: „Lucrarea este făcută de către Dumnezeu, dar trupul nu este Dumnezeu”. Acest lucru este fals, pentru că această lucrare nu poate fi făcută de nimeni decât de Dumnezeu în trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Știi doar că Isus va coborî în zilele de pe urmă, dar cum va coborî El mai exact? Un păcătos ca tine, care tocmai a fost răscumpărat și nu a fost schimbat sau desăvârșit de Dumnezeu, poți să te conformezi intențiilor lui Dumnezeu? Căci tu, care ești încă cu sinele tău vechi, este adevărat că ai fost mântuit de Isus și că nu ești socotit ca păcătos datorită mântuirii lui Dumnezeu, dar aceasta nu dovedește că nu ești păcătos și lipsit de puritate. Cum poți fi sfânt dacă nu ai fost schimbat? Înăuntrul tău, ești împovărat de necurățenie, egoism și răutate, dar, totuși, vrei să cobori cu Isus – ai vrea tu să fii așa de norocos! Ai pierdut un pas în credința ta în Dumnezeu: ai fost doar răscumpărat, dar nu ai fost schimbat. Pentru ca tu să te conformezi intențiilor lui Dumnezeu, Dumnezeu trebuie să facă personal lucrarea de a te schimba și curăța; dacă ești doar răscumpărat, vei fi incapabil să atingi sfințenia. În acest fel, nu vei fi calificat să te împărtășești din binecuvântările lui Dumnezeu, pentru că ai pierdut un pas în lucrarea lui Dumnezeu de a gestiona omul, care este pasul-cheie al schimbării și perfecționării. Și astfel, tu, un păcătos care tocmai a fost răscumpărat, ești incapabil să primești direct moștenirea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate”

Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul

acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. […] Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să I se supună lui Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa

mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl disprețuiesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine intențiile lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Scopul lucrării de mustrare și judecată a lui Dumnezeu este, în esență, de a purifica omenirea de dragul odihnei finală; altfel, nimeni din omenire nu ar putea să fie clasificat în diferite categorii în funcție de fel, ori să intre în odihnă. Această lucrare este singura cale ca omenirea să intre în odihnă. Doar lucrarea de purificare a lui Dumnezeu va curăți oamenii de

nedreptatea lor și doar lucrarea Lui de mustrare și judecată va aduce la lumină acele elemente răzvrătite ale omenirii, separându-i astfel pe cei care pot fi mântuiți de cei care nu pot și pe cei care vor rămâne de cei care nu vor rămâne. Când această lucrare se va termina, acei oameni cărora le este permis să rămână vor fi cu toții curățiți și vor intra într-un stadiu de umanitate mai înalt în care se vor bucura de o a doua viață umană mai minunată pe pământ; cu alte cuvinte, ei vor începe ziua lor umană de odihnă și vor coexista cu Dumnezeu. După ce aceia cărora nu li se permite să rămână vor fi fost mustrați și judecați, adevăratele lor fețe vor fi expuse complet, după care toți vor fi distruși și, ca și Satanei, nu li se va mai permite să supraviețuiască pe pământ. Umanitatea viitorului nu va mai include niciunul dintre aceste tipuri de oameni; astfel de oameni nu sunt potriviți să intre pe pământul odihnei finale, nici nu sunt potriviți să se alăture zilei odihnei pe care Dumnezeu și omenirea o vor împărtăși, căci ei sunt ținte ale pedepsei și sunt oameni răi, nedrepți. Ei au fost răscumpărați odată și au fost și judecați și mustrați; pe lângă acestea, ei au lucrat odată pentru Dumnezeu. Totuși, când va veni ziua de pe urmă, tot vor fi eliminați și distruși din cauza propriei răutăți și ca urmare a răzvrătirii și incapacității lor de a fi răscumpărați; ei nu vor mai veni întru ființă în lumea viitorului și nu vor mai trăi în rasa umană a viitorului. Fie că sunt duhuri ale morților sau oameni care încă trăiesc în trup, toți răufăcătorii și toți cei care nu au fost mântuiți vor fi distruși odată ce aceia sfinți din cadrul omenirii vor intra în odihnă. Cât despre aceste duhuri și acești oameni răufăcători sau duhurile oamenilor drepți și aceia care săvârșesc dreptatea, indiferent cărei epoci aparțin, toți cei care sunt răi vor fi distruși în cele din urmă și toți cei care sunt drepți vor supraviețui. Dacă o persoană sau duh va primi mântuirea nu se decide pe baza lucrării epocii de pe urmă; mai degrabă, se stabilește în funcție de faptul dacă au fost potrivnici sau dacă s-au răzvrătit împotriva lui

Dumnezeu. Oamenii din epoca precedentă care au înfăptuit răul și nu au putut dobândi mântuirea vor fi, fără îndoială, ținte pentru pedeapsă, iar cei din această eră care fac rău și nu pot fi mântuiți vor fi și ei, negreșit, ținte pentru pedeapsă. Oamenii sunt clasificați pe baza binelui și a răului, nu pe baza epocii în care trăiesc. Odată clasificați astfel, ei nu vor fi pedepsiți sau recompensați imediat; mai degrabă, Dumnezeu Își va îndeplini lucrarea de pedepsire a răului și recompensare a binelui după ce Și-a dus la bun sfârșit lucrarea de cucerire în zilele de pe urmă. De fapt, El a separat oamenii în buni și răi încă de când Și-a început lucrarea de mântuire a omenirii. Doar că îi va răsplăti pe cei drepți și îi va pedepsi pe cei răi numai după ce lucrarea Lui s-a încheiat; El nu îi va separa în categorii după finalizarea lucrării Sale și, apoi, nu va trece imediat la îndeletnicirea de pedepsire a răului și răsplătire a binelui. Mai degrabă, Se va îndeletnici cu asta doar atunci când lucrarea Sa va fi pe deplin finalizată. Întregul scop din spatele lucrării ultime a lui Dumnezeu de pedepsire a răului și răsplătire a binelui este de a purifica pe deplin toți oamenii, pentru ca El să poată aduce o omenire pur sfântă la odihna veșnică. Această etapă a lucrării Sale este cea mai importantă; este etapa finală a întregii Sale lucrări de gestionare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Lucrarea de judecată este lucrarea proprie a lui Dumnezeu, astfel că trebuie săvârșită, evident, de către Dumnezeu Însuși; nu poate fi săvârșită de om în locul Său. Deoarece judecata înseamnă folosirea adevărului pentru a cuceri omenirea, este de necontestat că Dumnezeu Se va arăta tot ca imagine întrupată pentru a săvârși această lucrare printre oameni. Aceasta înseamnă că Hristos al zilelor de pe urmă va folosi adevărul pentru a-i învăța pe oamenii din întreaga lume și a le face cunoscute toate adevărurile. Aceasta este lucrarea de judecată a lui Dumnezeu. Mulți au un sentiment

neplăcut cu privire la a doua întrupare a lui Dumnezeu, deoarece oamenilor le este greu să creadă că Dumnezeu Se va întrupa pentru a săvârși lucrarea de judecată. Cu toate acestea, trebuie să vă spun că, de cele mai multe ori, lucrarea lui Dumnezeu depășește cu mult așteptările omului și este greu de acceptat pentru mintea omenească. Căci oamenii sunt doar niște viermi pe pământ, în timp ce Dumnezeu este Cel suprem, care umple universul; mintea omului este asemenea unei gropi cu apă murdară care dă naștere doar viermilor, în timp ce fiecare etapă a lucrării dirijate de gândurile lui Dumnezeu este rodul înțelepciunii lui Dumnezeu. Oamenii încearcă în permanență să rivalizeze cu Dumnezeu, iar Eu spun că este de la sine înțeles cine va ieși în pierdere în cele din urmă. Vă îndemn pe toți să nu vă considerați mai de preț decât aurul. Dacă alții pot accepta judecata lui Dumnezeu, atunci voi de ce nu puteți? Cu ce sunteți mai presus decât alții? Dacă alții pot să-și plece capul în fața adevărului, de ce nu puteți și voi să faceți la fel? Lucrarea lui Dumnezeu are un avânt de neoprit. El nu va repeta lucrarea judecății de dragul „contribuției” pe care ai adus-o, iar tu vei fi copleșit de regrete, deoarece ai lăsat o oportunitate atât de bună să-ți scape. Dacă nu crezi cuvintele Mele, atunci așteaptă ca acel tron alb măreț din cer să săvârșească judecata asupra ta! Trebuie să știi că toți israeliții L-au respins și L-au negat pe Isus și, totuși, adevărul răscumpărării omenirii de către Isus tot s-a răspândit până la capătul universului. Nu este aceasta o realitate pe care Dumnezeu a săvârșit-o cu mult timp în urmă? Dacă încă mai aștepți ca Isus să te ridice la ceruri, atunci Eu îți spun că ești o bucată îndărătnică de ramură uscată.[a] Isus nu va recunoaște un credincios fals ca tine, care nu este loial adevărului și caută doar binecuvântări. Din contră, Lui nu Îi va fi milă să te arunce în iazul de foc pentru a arde zeci de mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Note de subsol:

a. O bucată de ramură uscată: expresie chinezească, cu sensul de „fără speranță”.

Fragmente din filme similare

De ce Se întoarce Domnul pentru a face lucrarea de judecată în zilele de pe urmă?

Judecata lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este mântuirea omului

Imnuri similare

Dumnezeu îi va judeca și purifica pe toți cei ce vin înaintea tronului Său

Judecata este modul principal al lui Dumnezeu de a desăvârși oamenii

Judecata și mustrarea dezvăluie mântuirea de la Dumnezeu

21. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Credincioșii în Dumnezeu adoptă deja comportamente bune și s-au schimbat, așa că nu au nevoie să accepte judecata și purificarea în zilele de pe urmă”

Oamenii din lumea religioasă cred că: „De vreme ce am ajuns să credem în Domnul, am fost smeriți și răbdători, ne-am iubit dușmanii, am purtat crucea, am abandonat lucrurile lumești, am lucrat și am predicat pentru Domnul. Ne-am schimbat deja puțin. Atunci când Domnul va veni, vom fi luați în Împărăția Cerurilor – de ce spuneți că trebuie să acceptăm lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu pentru a fi purificați?”

Cuvinte din Biblie

„Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar acela care face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!»” (Matei 7:21-23).

„Adevărat, adevărat vă spun că oricine săvârșește păcatul este sclav al păcatului. Și sclavul nu rămâne veșnic în casă, însă fiul rămâne veșnic” (Ioan 8:34-35).

„Dacă noi păcătuim în mod intenționat, după ce ni s-a făcut cunoscut adevărul, nu mai este nici o jertfă pentru păcat, ci numai o așteptare înfricoșată a judecății și a focului cumplit care-i va mistui pe cei care I se împotrivesc lui Dumnezeu” (Evrei 10:26-27).

„Urmăriți cu toții pacea și sfințirea, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul!” (Evrei 12:14).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

E oare atât de ușor să fii desăvârșit înaintea lui Dumnezeu ca sfânt sau o persoană dreaptă? E adevărată afirmația conform căreia „nu există persoană dreaptă pe pământ, cei drepți nu se află pe lumea aceasta”. Atunci când veniți în fața lui Dumnezeu, gândiți-vă la ceea ce purtați, gândiți-vă la fiecare cuvânt și acțiune, la toate gândurile și ideile voastre și chiar și la visurile pe care le aveți în fiecare zi – toate acestea sunt de dragul vostru. Nu este aceasta adevărata situație? „Dreptatea” nu înseamnă să dai pomană altora, nu înseamnă să-ți iubești aproapele ca pe tine însuți și nu înseamnă să te abții de la certuri sau dispute sau să nu jefuiești și să nu furi. Dreptatea înseamnă a primi însărcinarea dată de Dumnezeu ca pe o datorie și a te supune orchestrările și rânduielilor lui Dumnezeu ca pe vocația ta trimisă din ceruri, indiferent de timp sau loc, la fel ca tot ceea ce a fost săvârșit de Domnul Isus. Aceasta este dreptatea despre care a vorbit Dumnezeu. Faptul că Lot a putut fi numit drept se datorează faptului că i-a salvat pe cei doi îngeri trimiși de Dumnezeu, fără să se gândească la propriul câștig și la propria pierdere; se poate spune doar că ceea ce a făcut el atunci ar putea fi numit drept, dar el nu poate fi numit un om drept. Lot și-a dat cele două fiice în schimbul îngerilor doar pentru că L-a văzut pe Dumnezeu, dar nu tot comportamentul său din trecut a reprezentat dreptatea. Și, astfel, spun că „nu există dreptate pe acest pământ”. Chiar și dintre cei care se află în

cursul recuperării, nimeni nu poate fi numit neprihănit. Indiferent cât de bune sunt acțiunile tale, indiferent cât pari să cinstești numele lui Dumnezeu, nici lovindu-i sau înjurându-i pe ceilalți, nici jefuindu-i sau prădându-i pe alții, tot nu poți fi numit drept, pentru că de asta e capabilă o persoană de rând. Acum, cel mai important lucru este că nu-L cunoști pe Dumnezeu. Se poate spune doar că, în prezent, ai un pic de umanitate normală, dar nu elementele dreptății despre care vorbește Dumnezeu și, astfel, nimic din ceea ce faci nu poate dovedi că-L cunoști pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei răi cu siguranță vor fi pedepsiți"

În religie, mulți oameni pătimesc în mod semnificativ toată viața lor: își supun corpul și își poartă crucea și chiar continuă să sufere și să îndure până în pragul morții! Unii încă postesc în dimineața morții lor. Toată viața, își refuză mâncarea și îmbrăcămintea bună, concentrându-se doar la suferință. Ei sunt în stare să-și supună corpul și să se lepede de trup. Duhul lor este lăudabil pentru suferința îndelungată. Dar gândirea, noțiunile, atitudinea lor mentală și, într-adevăr, vechea lor natură nu au fost câtuși de puțin emondate. Sunt lipsiți de adevărata cunoaștere de sine. Chipul lui Dumnezeu din mintea lor este cel tradițional al unui Dumnezeu nedeslușit. Hotărârea lor de a pătimi pentru Dumnezeu vine din râvna și caracterul bun al umanității lor. Chiar dacă ei cred în Dumnezeu, nici nu-L înțeleg și nici nu-I cunosc intențiile. Ei doar lucrează și suferă orbește pentru Dumnezeu. Nu pun niciun fel de preț pe discernământ, nu prea le pasă de cum trebuie să se asigure că slujirea lor împlinește, de fapt, intențiile lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin sunt conștienți de cum să atingă cunoașterea de Dumnezeu. Dumnezeul pe care Îl slujesc nu este Cel în chipul Său inerent, ci un Dumnezeu pe care și L-au imaginat, despre care doar au auzit sau despre care doar au citit în legende. Apoi își folosesc imaginațiile bogate și cucernicia ca să pătimească pentru Dumnezeu și să preia lucrarea Sa, pe

care El vrea s-o facă. Slujirea lor este prea inexactă, astfel încât, practic, niciunul dintre ei nu este cu adevărat în stare să slujească în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Indiferent cu câtă bucurie suferă, perspectiva lor inițială asupra slujirii și chipul lui Dumnezeu din mintea lor rămân neschimbate, pentru că ei nu au fost supuși judecății, mustrării, rafinării lui și desăvârșirii Lui și pentru că nimeni nu i-a îndrumat folosind adevărul. Chiar dacă ei cred în Isus Mântuitorul, niciunul dintre ei nu L-a văzut vreodată. Ei Îl cunosc doar din legende și zvonuri. Drept urmare, slujba lor nu înseamnă decât să slujească la întâmplare, cu ochii închiși, ca un orb care își slujește propriul tată. Ce se poate obține, în cele din urmă, printr-o astfel de slujire? Și cine ar aproba-o? De la început până la sfârșit, slujirea lor nu se schimbă deloc, niciodată; ei primesc doar lecții făcute de om și își bazează slujirea numai pe naturalețea lor și pe propriile preferințe. Ce recompensă ar putea aduce acest lucru? Nici măcar Petru, care L-a văzut pe Isus, nu știa cum să slujească potrivit intențiilor lui Dumnezeu; a ajuns să afle acest lucru la sfârșit, când era bătrân. Ce spune acest lucru despre acei oameni orbi care nu au experimentat câtuși de puțin emondarea și nu au avut pe nimeni care să-i călăuzească? Slujirea de astăzi a multora dintre voi nu este precum cea a acestor orbi? Toți cei care nu au primit judecată, emondare și care nu s-au schimbat – nu sunt ei toți cei cuceriți incomplet? La ce folosesc astfel de oameni? Dacă gândirea, cunoașterea ta despre viață și cunoașterea despre Dumnezeu nu arată nicio schimbare nouă și tu nu câștigi cu adevărat nimic, atunci nu vei realiza niciodată nimic remarcabil în slujirea ta! Fără o viziune și o nouă cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu, nu ești cucerit. Modul tău de a-L urma pe Dumnezeu va fi apoi precum al celor care pătimesc și postesc: va avea o valoare mică! Eu spun că slujirea lor este inutilă tocmai pentru că este puțină mărturisire în ceea ce fac aceștia! De-a lungul vieții lor, acei oameni suferă și își petrec timp în

închisoare; sunt veșnic răbdători, iubitori și își poartă veșnic crucea, sunt ridiculizați și respinși de lume, experimentează toate greutățile și, cu toate că sunt ascultători până la capăt, tot nu sunt cuceriți și nu pot oferi nicio mărturie despre faptul că sunt cuceriți. Ei au suferit mult, însă, în sinea lor, nu-L cunosc deloc pe Dumnezeu. Nu au fost emondate niciunele dintre lor gânduri, vechile noțiuni, practici religioase, cunoașteri făcute de om și idei umane. Nu există nici cea mai mică urmă de cunoaștere nouă în ele. Nicio parte din cunoașterea lor de Dumnezeu nu este adevărată sau corectă. Ei au înțeles greșit intențiile lui Dumnezeu. Îl slujește asta pe Dumnezeu? Indiferent de cunoașterea ta de Dumnezeu din trecut, dacă astăzi rămâne la fel și tu continui să-ți bazezi cunoașterea de Dumnezeu pe propriile tale noțiuni și idei, indiferent de ceea ce face El, adică, dacă spui că nu ai nicio cunoaștere nouă, adevărată de Dumnezeu și dacă eșuezi să cunoști adevărata imagine și firea a lui Dumnezeu, dacă a ta cunoaștere de Dumnezeu este încă ghidată de gândirea feudală, superstițioasă, și încă se naște din imaginația și noțiunile umane, atunci nu ai fost cucerit. Toate cuvintele pe care ți le spun acum sunt menite să-ți permită să afli și să ai această cunoaștere pentru a te conduce la o mai nouă și corectă cunoaștere; de asemenea, sunt menite să emondeze vechile noțiuni și cunoștințe pe din tine, astfel încât să poți avea o nouă cunoaștere. Dacă mănânci și bei cu adevărat cuvintele Mele, atunci cunoașterea ta se va schimba în mod considerabil. Atât timp cât mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu cu o inimă supusă, perspectiva ta va fi schimbată. Atât timp cât poți accepta mustrările repetate, vechea ta mentalitate se va schimba treptat. Atât timp cât vechea ta mentalitate este complet înlocuită cu cea nouă, practica ta se va schimba, de asemenea, corespunzător. În acest fel, slujirea ta va deveni din ce în ce mai precisă, din ce în ce mai capabilă să fie la înălțimea intențiilor lui Dumnezeu. Dacă îți poți schimba viața, cunoștințele despre

viața umană și multele noțiuni t despre Dumnezeu, atunci naturalețea ta se va diminua treptat. Doar acest lucru este rezultatul când oamenii sunt cuceriți de Dumnezeu, este schimbarea care se petrece în oameni. Dacă, în credința ta în Dumnezeu, tot ceea ce știi este să-ți supui corpul, să înduri și să suferi, iar tu nu știi dacă acest lucru este bun sau rău, cu atât mai puțin de dragul cui îl faci, atunci cum poate o astfel de practică să ducă la schimbare?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (3)”

Transformarea firii unei persoane nu este o schimbare de comportament, nici nu e o pretinsă schimbare exterioară sau o modificare temporară făcută din zel. Oricât de bune ar fi aceste schimbări, ele nu pot lua locul schimbărilor din firea vieții, deoarece aceste schimbări exterioare pot fi realizate prin eforturi omenești, dar schimbările din firea vieții nu pot fi realizate doar prin efortul personal al unei persoane. Experimentarea judecății, mustrării, încercărilor și rafinării din partea lui Dumnezeu este necesară pentru realizarea acestui lucru, precum și desăvârșirea din partea Duhului Sfânt. Deși oamenii care cred în Dumnezeu manifestă un oarecare comportament bun, niciunul dintre ei nu I se supune cu adevărat lui Dumnezeu, nu Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu sau nu poate urma voia lui Dumnezeu. De ce se întâmplă asta? Din cauza faptului că acest lucru necesită o schimbare în firea vieții, iar o simplă schimbare a comportamentului este departe de a fi suficientă. O schimbare a firii înseamnă că ai cunoștințe și experiență cu privire la adevăr și că adevărul a devenit viața ta, că îți poate direcționa și domina viața și tot ce ține de tine. Aceasta este o schimbare în firea vieții tale. Doar oamenii care dețin adevărul ca viață sunt cei ale căror firi s-au schimbat. În trecut, s-ar putea să fi existat unele adevăruri pe care nu le puteai pune în practică atunci când le

înțelegeai, dar acum poți practica orice aspect al adevărului pe care îl înțelegi, fără obstacole sau dificultăți. Când practici adevărul, te simți plin de pace și fericire, dar dacă nu poți practica adevărul, simți durere și conștiința ta este tulburată. Poți practica adevărul în orice, poți trăi după cuvintele lui Dumnezeu și poți avea o bază pentru a trăi. Asta înseamnă că firea ta s-a schimbat. Acum poți să renunți cu ușurință la noțiunile și închipuirile tale, la preferințele și preocupările tale trupești și la acele lucruri la care nu puteai renunța înainte. Simți cum cuvintele lui Dumnezeu sunt cu adevărat bune și că practicarea adevărului este cel mai bun lucru de făcut. Asta înseamnă că firea ta s-a schimbat. O schimbare a firii sună foarte simplu, dar este, de fapt, un proces care implică multe experiențe. În această perioadă, oamenii trebuie să sufere multe greutăți, trebuie să-și subjuge propriul corp și să se răzvrătească împotriva trupului lor, trebuie, de asemenea, să îndure judecată, mustrare, emondare, încercări și rafinare și, de asemenea, trebuie să experimenteze multe eșecuri, căderi, lupte interioare și chinuri în inimile lor. Numai după aceste experiențe pot avea oamenii o oarecare înțelegere a propriei naturi, dar o anumită înțelegere nu produce imediat o schimbare completă; trebuie să treacă printr-o lungă perioadă de experiență înainte de a fi în sfârșit capabili să se elibereze de firile lor corupte.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce ar trebui să se știe despre transformarea firii omului"

Majoritatea oamenilor pun un accent deosebit pe comportamentul în credința lor în Dumnezeu, iar drept rezultat al acestui lucru apar anumite schimbări în purtarea lor. După ce au început să creadă în Dumnezeu, ei încetează să fumeze și să bea și nu se mai ceartă cu ceilalți, preferând să practice răbdarea când suferă o pierdere. Ei trec prin unele schimbări comportamentale. Unii oameni simt că, odată ce cred în Dumnezeu, ei

înțeleg adevărul prin citirea cuvântului Său; au experimentat lucrarea Duhului Sfânt și au o bucurie adevărată în inimile lor, făcându-i deosebit de înflăcărați și nu există nimic de care să nu se poată lepăda sau ce să nu poată suferi. Cu toate acestea, după ce au crezut timp de opt, zece sau douăzeci de ani, pentru că nu a fost nicio schimbare în firile vieții lor, în cele din urmă, ei sfârșesc prin a se reîntoarce la vechile căi; aroganța și îngâmfarea lor devin mai pronunțate, iar ei încep să se întreacă pentru putere și câștiguri, râvnesc la banii bisericii, îi invidiază pe cei care au beneficiat de casa lui Dumnezeu. Ei devin paraziți și viermi în casa lui Dumnezeu, iar unii chiar sunt dezvăluiți și alungați drept conducători falși și antihriști. Și ce demonstrează aceste realități? Simplele schimbări comportamentale nu sunt durabile; dacă nu există nicio schimbare în firile vieții oamenilor, atunci, mai devreme sau mai târziu, își vor arăta adevărata față. Aceasta se datorează faptului că schimbările comportamentale sunt declanșate de ardoare și, împreună cu o oarecare lucrare a Duhului Sfânt în acel moment, devine extrem de ușor pentru ei să fie înflăcărați sau să aibă intenții bune o perioadă scurtă de timp. După cum spun necredincioșii: „Este ușor să faci o faptă bună; ceea ce este greu este să faci fapte bune o viață întreagă”. De ce sunt oamenii incapabili să facă fapte bune de-a lungul întregii lor vieți? Pentru că prin natură, oamenii sunt răi, egoiști și corupți. Purtarea cuiva este condusă de natura sa; indiferent care este natura cuiva, la fel este și comportamentul pe care îl dezvăluie și doar ceea ce este dezvăluit în mod natural reprezintă natura cuiva. Lucrurile care sunt false nu pot dura. Când Dumnezeu lucrează pentru a-l mântui pe om, nu este pentru a-l împodobi cu un comportament bun – scopul lucrării lui Dumnezeu este de a transforma firile oamenilor, pentru a-i face să renască în oameni noi. Judecata lui Dumnezeu, mustrarea, încercările și rafinarea omului toate servesc la a-i schimba firea, astfel încât el să poată obține

supunere și loialitate absolută față de Dumnezeu și să ajungă să I se închine Lui în mod normal. Acesta este scopul lucrării lui Dumnezeu. A se comporta bine nu este același lucru cu a se supune lui Dumnezeu și, cu atât mai puțin, cu a fi compatibil cu Hristos. Modificările comportamentului se bazează pe doctrină și se nasc din ardoare; nu se bazează pe adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu sau pe adevăr, cu atât mai puțin se bazează pe îndrumarea de la Duhul Sfânt. Chiar dacă există momente când unele lucruri pe care le fac oamenii sunt luminate sau îndrumate de Duhul Sfânt, aceasta nu este o dezvăluire a vieții lor. Ei încă nu au pătruns în adevărurile-realități, iar firea vieții lor nu s-a schimbat deloc. Indiferent cât de bun este comportamentul unei persoane, nu dovedește că ea se supune lui Dumnezeu sau că pune adevărul în practică. Modificările comportamentale nu reprezintă schimbări ale vieții-firi și nu pot fi socotite dezvăluiri ale vieții.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Unii oameni vor ajunge să spună: „Am făcut atât de multă lucrare pentru Tine și, deși s-ar putea să nu fi avut nicio realizare memorabilă, totuși, am fost sârguincios în eforturile mele. Nu mă poți lăsa pur și simplu în rai să mănânc fructul vieții?” Trebuie să știi ce tip de oameni doresc Eu; cei care sunt impuri nu au permisiunea de a intra în împărăție, cei care sunt impuri nu au permisiunea de a spurca pământul sfânt. Deși probabil că ai săvârșit o lucrare mare și ai lucrat mulți ani, în cele din urmă, dacă ești jalnic de murdar, atunci legea Raiului nu va tolera dorința ta de a intra în Împărăția Mea! De la crearea lumii și până în prezent, nu le-am oferit niciodată acces facil în împărăția Mea celor care încearcă să se pună bine cu Mine. Aceasta este o lege cerească și nimeni nu o poate încălca! Trebuie să cauți viața. În prezent, cei care vor fi desăvârșiți sunt de aceeași speță cu Petru: ei sunt cei care caută schimbările în propria lor fire și care sunt dispuși să fie mărturie pentru Dumnezeu și să-și realizeze datoria în calitate

de ființă creată. Doar astfel de oameni vor fi desăvârșiți. Dacă tot ceea ce cauți sunt recompensele și nu încerci să-ți schimbi propria fire a vieții, atunci toate eforturile tale vor fi în zadar – acesta este un adevăr care nu poate fi schimbat!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Oamenii nu își pot schimba singuri firea; ei trebuie să fie supuși judecății, mustrării, suferinței și rafinării cuvintelor lui Dumnezeu sau să fie disciplinați și emondați prin cuvintele Lui. Doar după aceea pot să ajungă la supunerea și devotamentul față de Dumnezeu și să nu mai fie superficiali

față de El. Sub rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu se schimbă firile oamenilor. Doar prin dezvăluirea, judecata, disciplinarea și emondarea din cuvintele Lui nu vor mai îndrăzni ei să acționeze nechibzuit și, în schimb, vor deveni calmi și liniștiți. Cel mai important lucru este că sunt capabili să se supună cuvintelor actuale ale lui Dumnezeu și lucrării Sale și, chiar dacă nu este conform noțiunilor umane, ei pot să lase la o parte aceste noțiuni și să se supună de bunăvoie. În trecut, discuțiile despre schimbările firii se refereau, în principal, la a putea să te răzvrătești împotiva propriei persoane, a-i permite trupului să sufere, la disciplinarea propriului trup și lepădarea de preferințele trupești, care este un tip de schimbare a firii. Astăzi, toți oamenii știu că adevărata expresie a schimbării firii este să asculte cuvintele actuale ale lui Dumnezeu și să-I cunoască, cu adevărat, noua lucrare. În acest fel, înțelegerea anterioară a oamenilor despre Dumnezeu, care era influențată de noțiunile lor, poate fi nimicită, iar ei pot să dobândească adevărata cunoaștere și supunere față de Dumnezeu – doar aceasta este o expresie autentică a schimbării firii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu”

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să I se supună lui Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl disprețuiesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată,

Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine intențiile lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu. Dacă nu acorzi importanță acestor adevăruri, dacă nu te gândești decât la cum să le eviți sau cum să găsești un nou drum pentru a te îndepărta de ele, atunci Eu spun că ești un păcătos deplorabil. Dacă ai credință în Dumnezeu și, totuși, nu cauți adevărul sau intențiile lui Dumnezeu și nici nu iubești calea care te aduce mai aproape de Dumnezeu, atunci Eu spun că ești cineva care încearcă să scape de judecată și că ești o marionetă și un trădător care fuge de marele tron alb. Dumnezeu nu va cruța pe niciunul dintre răzvrătiții care fug de sub ochii Lui. Astfel de oameni vor primi o pedeapsă și mai aspră. Cei care vin înaintea lui Dumnezeu pentru a fi judecați și, mai mult, au fost purificați, vor trăi veșnic în Împărăția lui Dumnezeu. Desigur, acest lucru se va întâmpla în viitor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Imnuri similare

Acceptați judecata lui Hristos al zilelor din urmă pentru a fi purificați

Dumnezeu decide sfârșitul omului în baza deținerii adevărului de către om

22. Noțiunea lumii religioase conform căreia: „Dumnezeu este triunic”

Lumea religioasă crede că: „Isus este doar Hristos, este Fiul lui Dumnezeu, fiindcă după ce a înviat, a stat de-a dreapta lui Dumnezeu. Dacă El ar fi Dumnezeu Însuși, de ce S-ar fi rugat lui Dumnezeu Tatăl? De asemenea, Isus a spus: «**Prin urmare, duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt**» (Matei 28:19).” Prin urmare, ei cred că Dumnezeu este un Dumnezeu triunic.

Cuvinte din Biblie

„Isus i-a răspuns: Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-ați cunoscut pe Mine, Îl veți cunoaște și pe Tatăl Meu. Și de acum Îl cunoașteți și L-ați văzut. Filip I-a zis: Doamne, arată-ni-L pe Tatăl și ne este de ajuns! Isus i-a răspuns: De atâta timp sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filip? Cel ce M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl. Cum de spui: «Arată-ni-L pe Tatăl!»?! Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun nu le spun de la Mine, ci Tatăl, Care locuiește în Mine, Își face lucrările Lui. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine! Dacă nu, credeți măcar datorită lucrărilor înseși!” (Ioan 14:6-11).

„Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Oare există Treimea?

După ce s-a realizat adevărul lui Isus devenit trup, omul a crezut că, în cer, nu există doar Tatăl, ci și Fiul și chiar Duhul. Aceasta este noțiunea convențională pe care o deține omul și anume, că există un astfel de Dumnezeu în Cer: un Dumnezeu triunic care este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Întreaga omenire are aceste noțiuni: Dumnezeu este un singur Dumnezeu, dar cuprinde trei părți, ceea ce toți cei înrădăcinați serios în noțiuni convenționale consideră a fi Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Doar cele trei părți făcute una sunt toate Dumnezeu. Fără Tatăl Sfânt, Dumnezeu nu ar fi întreg. În mod similar, nici Dumnezeu nu ar fi întreg fără Fiul sau Duhul Sfânt. În noțiunile lor, ei cred că nici Tatăl singur și nici Fiul singur nu pot fi considerați Dumnezeu. Doar Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt împreună pot fi considerați Dumnezeu Însuși. Acum, toți credincioșii religioși, și chiar fiecare adept dintre voi, au această credință. Totuși, nimeni nu poate explica dacă această credință este sau nu corectă, pentru că voi vă aflați mereu într-o ceață a confuziei despre lucrurile lui Dumnezeu Însuși. Deși acestea sunt noțiuni, voi nu știți dacă sunt corecte sau greșite, deoarece ați devenit prea serios contaminați de noțiuni religioase. Ați acceptat prea adânc aceste noțiuni convenționale ale religiei, iar această otravă a pătruns prea adânc în voi. Prin urmare, la fel ați cedat și voi acestei influențe dăunătoare în această chestiune, deoarece Dumnezeul triunic pur și simplu nu există. Adică, Treimea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh pur și simplu nu există. Acestea sunt toate noțiuni convenționale ale omului și credințele eronate ale omului. De-a lungul multor secole, omul a crezut în această Treime, evocată de noțiuni din mintea omului, fabricate de om și care nu au mai fost văzute niciodată înainte de către om. De-a lungul acestor numeroși ani, au existat mulți interpreți ai Bibliei care au explicat „adevăratul înțeles” al Dumnezeului triunic, dar astfel de explicații ale Treimii ca trei persoane consubstanțiale distincte au fost nedeslușite și neclare și toți oamenii sunt

derutați de „alcătuirea” lui Dumnezeu. Niciun om influent nu a fost în stare vreodată să ofere o explicație amănunțită; majoritatea explicațiilor sunt acceptabile pe hârtie și din punct de vedere rațional, dar niciun singur om nu are o înțelegere pe deplin clară a semnificației Treimii. Aceasta este deoarece această mare Treime, pe care omul o păstrează în inimă, pur și simplu, nu există. Deoarece nimeni nu a văzut vreodată chipul adevărat al lui Dumnezeu, nici nu a fost suficient de norocos ca să urce la locuința lui Dumnezeu să-L viziteze, pentru a examina ce elemente sunt prezente în locul unde stă Dumnezeu, pentru a determina cu exactitate câte zeci de mii sau sute de milioane de generații sunt în „casa lui Dumnezeu” sau să cerceteze doar cât de multe părți compun alcătuirea inerentă a lui Dumnezeu. Ceea ce trebuie examinat în primul rând este acest lucru: vârsta Tatălui și a Fiului, precum și cea a Duhului Sfânt; arătările corespunzătoare ale fiecărei persoane; cum exact Se separă Ei și cum se face că sunt făcuți una. Din păcate, în toți acești numeroși ani, nimeni nu a reușit să determine adevărul acestor lucruri. Toți fac doar presupuneri, căci nimeni nu s-a înălțat vreodată la Cer pentru a face o vizită și nu s-a întors cu un „raport de investigație” pentru întreaga omenire, pentru a raporta adevărul acestei chestiuni tuturor acelor credincioși religioși, înflăcărați și devotați, care sunt preocupați de Treime. Desigur, nu se poate învinui omul pentru formarea unor astfel de noțiuni, astfel, de ce Iahve Tatăl nu L-a luat pe Isus Fiul să-L însoțească atunci când a creat omenirea? Ar fi fost mai bine dacă, la început, toți ar fi fost cunoscuți cu numele lui Iahve. Dacă trebuie învinovățit cineva, lăsați să fie învinovățită greșeala trecătoare a lui Iahve Dumnezeu, care nu I-a chemat pe Fiul și pe Duhul Sfânt înaintea Lui, în timpul creației, ci, mai degrabă, Și-a îndeplinit singur lucrarea. Dacă Ei toți ar fi lucrat simultan, atunci nu ar fi devenit una? Dacă, încă de la început și până la sfârșit, ar fi fost numai numele Iahve și nu numele lui Isus din

Epoca Harului sau dacă atunci El încă ar fi fost numit Iahve, nu ar fi fost atunci Dumnezeu cruțat de suferința acestei divizări de către omenire? Desigur, Iahve nu poate fi învinuit pentru toate acestea; dacă trebuie învinuit cineva, lăsați să fie învinovățit Duhul Sfânt, care, timp de mii de ani, Și-a continuat lucrarea cu numele de Iahve, de Isus și chiar cu numele de Duhul Sfânt, derutându-l și zăpăcindu-l pe om astfel încât acesta nu putea ști întocmai cine anume este Dumnezeu. Dacă Însuși Duhul Sfânt ar fi lucrat fără formă sau chip și, mai mult, fără un nume precum cel de Isus, iar omul nu ar fi putut nici să-L atingă, nici să-L vadă, ci să audă doar sunetul tunetului, atunci o astfel de lucrare n-ar fi avut un folos mai mare pentru omenire? Deci, ce se poate face acum? Noțiunile omului s-au adunat înalte ca un munte și întinse ca marea, într-o așa măsură încât Dumnezeul zilei de astăzi nu le mai poate suporta și este complet pierdut. În trecut, când era doar Iahve, Isus și, între Ei, Duhul Sfânt, omul era deja pierdut în privința modului de a face față, iar acum a fost adăugat Cel Atotputernic, despre care se spune chiar că este, de asemenea, o parte a lui Dumnezeu. Cine știe cine este El și în care persoană a Treimii a fost amestecat sau ascuns pentru atât de mulți ani? Cum poate omul să suporte acest lucru? Doar pentru ca omul să poată explica Dumnezeul triunic a fost necesară o viață, însă acum există „un singur Dumnezeu în patru persoane”. Cum poate fi explicat acest lucru? Poți tu să explici? Frați și surori! Cum ați crezut într-un astfel de Dumnezeu până astăzi? Îmi scot pălăria în fața voastră. Dumnezeul triunic a fost deja suficient de suportat; cum ați putea continua să aveți o astfel de credință neclintită în acest singur Dumnezeu în patru persoane? Ați fost îndemnați să ieșiți, dar, totuși, voi refuzați. Este de neimaginat! Chiar sunteți impresionanți! O persoană poate merge chiar atât de departe încât să creadă în patru Dumnezei și să considere acest lucru o nimica toată; nu credeți că aceasta este o minune? Dacă s-ar uita la voi, nimeni nu ar ști că

sunteți capabili să înfăptuiți astfel de minuni mari! Permiteți-Mi să vă spun că, într-adevăr, Dumnezeul triunic nu există nicăieri în acest univers. Dumnezeu nu are niciun Tată și niciun Fiu și cu atât mai puțin nu există un concept că Tatăl și Fiul folosesc împreună Duhul Sfânt drept un instrument. Toate acestea reprezintă cea mai falsă idee din lume și, pur și simplu, nu există! Totuși, chiar și o astfel de falsitate își are originea ei și nu este în întregime nefundamentată, pentru că mințile voastre nu sunt atât de simple, iar gândurile voastre nu sunt fără rațiune. Mai degrabă, ele sunt destul de adecvate și ingenioase, atât de mult încât sunt de neînvins chiar și de către oricare satană. Este păcat că aceste gânduri sunt toate idei false și, pur și simplu, nu există! Voi nu ați văzut deloc adevărul concret; voi doar emiteți supoziții și închipuiri, apoi le transformați pe toate într-o poveste pentru a câștiga, în mod înșelător, încrederea altora și stăpânirea asupra celor mai nebuni dintre oamenii fără înțelepciune sau rațiune, astfel încât ei să creadă în mărețele și faimoasele voastre „învățături experte”. Acesta este adevărul? Este acesta modul de viață pe care ar trebui să-l înțeleagă omul? Totul este o absurditate! Niciun singur cuvânt nu este potrivit! De-a lungul acestor numeroși ani, Dumnezeu a fost divizat de voi în acest fel, fiind divizat tot mai mărunt cu fiecare generație, până în măsura în care un singur Dumnezeu a fost separat, în mod deschis, în trei Dumnezei. Și acum este pur și simplu imposibil ca omul să-L reunească pe Dumnezeu ca Unul, căci voi L-ați separat în prea multe părți! Este greu de spus cât timp ați fi continuat cu nerușinare în acest fel dacă n-ar fi fost lucrarea Mea promptă, înainte de a fi prea târziu! Cum poate El încă să fie Dumnezeul vostru când voi continuați să-L separați în acest fel? L-ați mai recunoaște pe Dumnezeu? V-ați mai găsi originile? Dacă aș fi venit ceva mai târziu, probabil că I-ați fi trimis pe „Tatăl și Fiul”, Iahve și Isus, înapoi în Israel și ați fi pretins că voi înșivă sunteți o parte a lui Dumnezeu. Din fericire, acum

sunt zilele de pe urmă. În cele din urmă, această zi, pe care am așteptat-o îndelung, a sosit și, doar după ce am realizat, cu propria-Mi mână, această etapă a lucrării, a fost oprită divizarea lui Dumnezeu Însuși de către voi. Dacă n-ar fi fost astfel, voi ați fi amplificat, chiar punând pe mesele voastre pentru închinare toate satanele dintre voi. Acesta este subterfugiul vostru! Acesta este modul vostru de a-L diviza pe Dumnezeu! Veți continua acum să faceți astfel? Lăsați-Mă să vă întreb: Câți Dumnezei există? Care Dumnezeu vă va aduce mântuire? Oare la primul Dumnezeu, la Cel de-al doilea sau la Cel de-al treilea vă rugați mereu? În care credeți întotdeauna? În Tatăl? Sau Fiul? Sau în Duhul? Spune-Mi în cine crezi tu. Deși, cu fiecare cuvânt, spuneți că voi credeți în Dumnezeu, voi vă credeți, de fapt, propriul creier! Pur și simplu, nu-L aveți pe Dumnezeu în inimă! Și, totuși, în mintea voastră există o serie de astfel de Treimi! Nu sunteți de acord?

Dacă cele trei etape ale lucrării sunt evaluate în conformitate cu acest concept al Treimii, atunci trebuie să existe trei Dumnezei, din moment ce lucrarea îndeplinită de fiecare nu este aceeași. Dacă vreunul dintre voi spune că Treimea există într-adevăr, atunci explicați ce este, mai exact, acest singur Dumnezeu în trei persoane. Ce este Tatăl Sfânt? Ce este Fiul? Ce este Duhul Sfânt? Iahve este Tatăl Sfânt? Isus este Fiul? Atunci cum este cu Duhul Sfânt? Tatăl nu este un Duh? Esența Fiului nu este, de asemenea, un Duh? Lucrarea lui Isus nu a fost lucrarea Duhului Sfânt? Lucrarea lui Iahve nu a fost, la acea vreme, realizată de un Duh, la fel ca lucrarea lui Isus? Câte Duhuri poate avea Dumnezeu? Conform explicației tale, cele trei persoane – ale Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt – sunt una; dacă așa stau lucrurile, atunci există trei Duhuri, dar pentru a fi trei Duhuri înseamnă că trebuie să existe trei Dumnezei. Aceasta înseamnă că nu există un singur Dumnezeu adevărat; cum poate un astfel de Dumnezeu să aibă încă esența inerentă a lui Dumnezeu? Dacă accepți că există doar un singur Dumnezeu,

atunci cum poate El să aibă un fiu și să fie tată? Nu sunt toate acestea pur și simplu noțiunile tale? Există doar un Dumnezeu, numai o persoană în acest Dumnezeu și doar un Duh al lui Dumnezeu, așa cum este scris în Biblie că: „Există un singur Duh Sfânt și un singur Dumnezeu”. Indiferent dacă există sau nu Tatăl și Fiul despre care vorbești, până la urmă există doar un Dumnezeu, iar esența Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt, în care voi credeți, este esența Duhului Sfânt. Cu alte cuvinte, Dumnezeu este un Duh, însă El este capabil să devină trup și să trăiască printre oameni, precum și să fie mai presus de toate lucrurile. Duhul Său este atotcuprinzător și omniprezent. El poate fi, în același timp, în trup și în univers și deasupra acestuia. De vreme ce toți oamenii spun că Dumnezeu este singurul Dumnezeu adevărat, atunci există un singur Dumnezeu, care nu poate fi separat de nimeni după pofta inimii! Dumnezeu este un singur Duh și o singură persoană. Și Acesta este Duhul lui Dumnezeu. Dacă ar fi așa cum spui, atunci Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt nu sunt Ei trei Dumnezei? Duhul Sfânt este un subiect, Fiul un altul, iar Tatăl încă unul. Persoanele Lor sunt diferite și esențele Lor sunt diferite, deci cum pot Ei să fie fiecare parte a unui singur Dumnezeu? Duhul Sfânt este un Duh; acest lucru este ușor de înțeles pentru om. Dacă așa stau lucrurile, atunci Tatăl este chiar și mai mult un Duh. El nu a coborât niciodată pe pământ și nu a devenit niciodată trup; El este Iahve Dumnezeu în inima omului și este, cu siguranță, și un Duh. Atunci, care este relația dintre El și Duhul Sfânt? Este relația dintre Tată și Fiu? Sau este relația dintre Duhul Sfânt și Duhul Tatălui? Oare esența fiecărui Duh este aceeași? Sau Duhul Sfânt este un instrument al Tatălui? Cum poate fi explicat acest lucru? Și, atunci, care este relația dintre Fiul și Duhul Sfânt? Este o relație între două Duhuri sau relația dintre un om și un Duh? Acestea sunt toate chestiuni care nu pot avea nicio explicație! Dacă Ei toți sunt un singur Duh, atunci nu se poate vorbi despre trei persoane, căci

Ei sunt posedați de un singur Duh. Dacă ar fi persoane distincte, atunci Duhurile Lor ar varia în putere, iar Ei, pur și simplu, nu ar putea fi un singur Duh. Acest concept al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt este cel mai absurd! Aceasta Îl segmentează pe Dumnezeu și Îl împarte în trei persoane, fiecare cu un statut și un Duh; atunci, cum poate El să fie totuși un singur Duh și un singur Dumnezeu? Spuneți-Mi, cerurile și pământul și toate lucrurile au fost create de Tatăl, de Fiul sau de Duhul Sfânt? Unii spun că Ei le-au creat împreună. Atunci cine a răscumpărat omenirea? A fost Duhul Sfânt, Fiul sau Tatăl? Unii spun că Fiul a fost Cel care a răscumpărat omenirea. Atunci cine este Fiul, în esență? Nu este El întruparea Duhului lui Dumnezeu? Întruparea Îl strigă pe Dumnezeu din Cer cu numele Tatălui, din perspectiva unui om creat. Oare nu ești conștient că Isus S-a născut prin concepția Duhului Sfânt? În El este Duhul Sfânt; indiferent ce spui, El este totuși una cu Dumnezeu din Cer, căci este întruparea Duhului lui Dumnezeu. Această idee despre Fiu este, pur și simplu, neadevărată. Este un singur Duh care realizează întreaga lucrare; doar Dumnezeu Însuși, adică, Duhul lui Dumnezeu Își duce la bun sfârșit lucrarea. Cine este Duhul lui Dumnezeu? Nu este Duhul Sfânt? Nu este Duhul Sfânt care lucrează în Isus? Dacă lucrarea nu ar fi fost îndeplinită de Duhul Sfânt (adică, Duhul lui Dumnezeu), atunci ar fi putut lucrarea Lui să-L reprezinte pe Dumnezeu Însuși? Când Isus L-a numit pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată, în timp ce S-a rugat, acest lucru a fost făcut doar din perspectiva unui om creat, doar pentru că Duhul lui Dumnezeu Și-a asumat un trup obișnuit și normal și a avut acoperământul exterior al unei ființe create. Chiar dacă în El era Duhul lui Dumnezeu, aspectul Său exterior era încă acela al unui om normal; cu alte cuvinte, El devenise „Fiul Omului”, despre care au vorbit toți oamenii, inclusiv Isus Însuși. Dat fiind că El este numit Fiul omului, El este o persoană (fie ea bărbat sau femeie, în orice caz, una cu învelișul

exterior al unei ființe umane) născută într-o familie normală de oameni obișnuiți. Prin urmare, pentru Isus să-L numească pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată a fost la fel ca pentru voi când L-ați numit pe El la început Tată; El a făcut acest lucru din perspectiva unui om creat. Vă mai amintiți rugăciunea Tatăl nostru pe care Isus v-a învățat să o memorați? „Tatăl nostru din ceruri…” El le-a cerut tuturor oamenilor să-L numească pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată. Și din moment ce și El, de asemenea, L-a numit Tată, El a făcut acest lucru din perspectiva unuia care se află pe picior de egalitate cu voi toți. Din moment ce L-ați numit pe Dumnezeu din ceruri cu numele de Tată, Isus S-a văzut pe Sine ca fiind pe picior de egalitate cu voi și ca un om pe pământ ales de Dumnezeu (adică Fiul lui Dumnezeu). Dacă Îl numiți pe Dumnezeu Tată, nu este aceasta pentru că voi sunteți ființe create? Oricât de mare ar fi autoritatea lui Isus pe pământ, înainte de răstignire, El a fost numai un Fiu al omului, guvernat de Duhul Sfânt (adică Dumnezeu) și una dintre ființele create ale pământului, pentru că El încă trebuia să-Și finalizeze lucrarea Sa. Prin urmare, a-L numi pe Dumnezeu din ceruri Tată, a însemnat doar umilința și supunerea Lui. Adresarea Sa către Dumnezeu (adică Duhul din ceruri) într-o asemenea manieră, nu dovedește totuși că El a fost Fiul Duhului lui Dumnezeu din ceruri. Mai degrabă, se poate spune pur și simplu că perspectiva Lui a fost diferită, nu că El a fost o persoană diferită. Existența unor persoane distincte este o aberație! Înainte de răstignirea Sa, Isus a fost un Fiu al omului legat de limitările trupului și El nu a posedat complet autoritatea Duhului. De aceea El nu putea decât să caute intențiile lui Dumnezeu Tatăl din perspectiva unei ființe create. Așa cum El S-a rugat de trei ori în Ghetsimani: „Nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu”. Înainte de a fi pus pe cruce, El a fost doar Regele Evreilor; El a fost Hristos, Fiul Omului, și nu un trup de slavă. De aceea, din punctul de vedere al unei ființe create, El L-

a numit pe Dumnezeu Tată. Acum, nu poți spune că toți cei care Îl numesc pe Dumnezeu Tată sunt Fiul. Dacă ar fi așa, atunci nu ați fi devenit toți Fiul odată ce Isus v-a învățat Rugăciunea „Tatăl nostru”? Dacă încă nu sunteți convinși, atunci spuneți-Mi, cine este Cel pe care-L numiți Tată? Dacă vă referiți la Isus, atunci cine este pentru voi Tatăl Lui? După ce Isus a plecat, nu a mai existat această idee a Tatălui și Fiului. Această idee a fost potrivită doar pentru anii în care Isus a devenit trup; în toate celelalte împrejurări, atunci când Îl numiți Tată pe Dumnezeu, relația este cea dintre Domnul creației și o ființă creată. Nu există un timp în care să se poată aplica această idee despre Treimea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh. Aceasta este o idee falsă rar întâlnită de-a lungul veacurilor și nu există!

Acest lucru poate aduce în mintea majorității oamenilor cuvintele lui Dumnezeu din Geneză: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră” (Geneza 1:26). Având în vedere că Dumnezeu spune: „să facem om după chipul Nostru”, atunci „Noi” indică doi sau mai mulți; întrucât El a spus „Noi”, atunci nu este doar un singur Dumnezeu. În felul acesta, omul a început să se gândească, în mod teoretic, la persoane distincte și, din aceste cuvinte, a apărut ideea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Atunci, cum este Tatăl? Cum este Fiul? Și cum este Duhul Sfânt? Ar fi posibil ca omenirea de astăzi să fie făcută după chipul Unuia unit din Cei trei? Este atunci chipul omului ca acela al Tatălui, al Fiului sau al Duhului Sfânt? După chipul căreia dintre cele trei persoane ale lui Dumnezeu este omul? Această idee a omului este pur și simplu incorectă și lipsită de sens! Ea poate doar să împartă un singur Dumnezeu în mai mulți. Momentul în care Moise a scris Geneza a fost după crearea omenirii, care a urmat creării lumii. Moise nu a existat chiar de la început, când a luat ființă lumea. Și, abia mult mai târziu, Moise a scris Biblia. Deci, cum ar fi putut el să știe ce a vorbit Dumnezeu din Cer? Nu a avut nicio bănuială despre modul în care

Dumnezeu crease lumea. În Vechiul Testament al Bibliei, nu există nicio menţiune despre Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, ci doar despre singurul Dumnezeu adevărat, Iahve, care Îşi desfăşura lucrarea în Israel. El a primit nume diferite, pe măsură ce epocile se schimbă, însă acest lucru nu poate dovedi că fiecare nume se referă la o persoană diferită. Dacă ar fi aşa, atunci nu ar exista nenumărate persoane în Dumnezeu? Ceea ce este scris în Vechiul Testament este lucrarea lui Iahve, o etapă a lucrării lui Dumnezeu Însuşi care să fie începută în Epoca Legii. Lucrarea lui Dumnezeu era cea în care: aşa cum El a spus, a fost şi precum El a poruncit, aşa a rămas. În niciun moment, Iahve nu a spus că El a fost Tatăl care a venit să realizeze lucrarea şi nici nu a prorocit vreodată pe Fiul care vine să răscumpere omenirea. În vremea lui Isus, s-a spus doar că Dumnezeu devenise trup pentru a răscumpăra întreaga omenire şi nu că Fiul era Cel care venise. Deoarece epocile nu sunt asemănătoare, iar lucrarea pe care Dumnezeu Însuşi o face, de asemenea, diferă, El trebuie să-Şi îndeplinească lucrarea în diferite tărâmuri. În felul acesta, identitatea pe care o reprezintă El, de asemenea, diferă. Omul crede că Iahve este Tatăl lui Isus, dar acest lucru nu a fost de fapt recunoscut de Isus, care a spus: „Noi nu am fost niciodată diferenţiaţi ca Tată şi Fiu; Eu şi Tatăl din Cer suntem una. Tatăl este în Mine, iar Eu sunt în Tatăl; când oamenii Îl văd pe Fiul, ei Îl văd pe Tatăl Ceresc". Când toate au fost spuse, fie că este Tatăl sau Fiul, Ei sunt un singur Duh şi nu sunt despărţiţi în persoane separate. Odată ce omul încearcă să explice, lucrurile sunt complicate de ideea unor persoane distincte, precum şi de relaţia dintre Tată, Fiu şi Duh. Când omul vorbeşte despre persoane separate, nu Îl materializează acest lucru pe Dumnezeu? Omul clasifică chiar persoanele ca prima, a doua şi a treia; toate acestea nu sunt decât închipuirile omului, nu merită să fie menţionate şi sunt complet nerealiste! Dacă l-ai întreba: „Câţi Dumnezei există?", omul ar spune că

Dumnezeu este Treimea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt: singurul Dumnezeu adevărat. Dacă i-ai mai pune o întrebare: „Cine este Tatăl?”, el ar spune: „Tatăl este Duhul lui Dumnezeu din Cer; El este răspunzător de toate și este Stăpânul Cerului”. „Atunci Iahve este Duhul?” El ar spune: „Da!”. Dacă l-ai întreba apoi: „Cine este Fiul?”, el ar spune că, desigur, Isus este Fiul. „Atunci, care este povestea lui Isus? De unde a venit El?” Omul ar spune: „Isus I S-a născut Mariei prin concepția Duhului Sfânt”. Atunci, esența Lui nu este, de asemenea, Duhul? Nu este lucrarea Lui, de asemenea, tipică Duhului Sfânt? Iahve este Duhul și, tot astfel, este esența lui Isus. Acum, în zilele de pe urmă, este și mai puțină nevoie să spun că este încă Duhul; cum ar putea Ei să fie persoane diferite? Nu este, pur și simplu, Duhul lui Dumnezeu Cel care îndeplinește lucrarea Duhului din diferite perspective? Astfel, nu există nicio distincție între persoane. Isus a fost conceput de Duhul Sfânt și, fără îndoială, lucrarea Lui a fost exact cea a Duhului Sfânt. În prima etapă a lucrării îndeplinite de Iahve, El nici nu a devenit trup, nici nu S-a arătat omului. Deci, omul nu a văzut niciodată arătarea Sa. Indiferent cât de minunat și cât de înălțat era, El era încă Duhul, Dumnezeu Însuși, care l-a creat pe om la început. Adică, El era Duhul lui Dumnezeu. El i-a vorbit omului dintre nori, doar un Duh fiind, și nimeni nu a fost martor la arătarea Sa. Doar în Epoca Harului, când Duhul lui Dumnezeu a venit în trup și S-a întrupat în Iudeea, omul I-a văzut pentru prima dată chipul întrupării ca evreu. În El nu era nimic din Iahve. Cu toate acestea, El a fost conceput de Duhul Sfânt, adică, de Duhul lui Iahve Însuși, iar Isus încă S-a născut ca întruchipare a Duhului lui Dumnezeu. Ceea ce a văzut întâi omul a fost Duhul Sfânt care cobora ca un porumbel pe Isus; Duhul nu era exclusiv al lui Isus, ci, mai degrabă, Duhul Sfânt. Atunci, poate să fie Duhul lui Isus despărțit de Duhul Sfânt? Dacă Isus este Isus, Fiul, iar Duhul Sfânt este Duhul Sfânt, atunci cum ar putea Ei să fie una?

Lucrarea nu ar putea fi îndeplinită dacă ar fi astfel. Duhul din Isus, Duhul din Cer și Duhul lui Iahve sunt toate una. Este numit Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu, Duhul intensificat de șapte ori și Duhul atotcuprinzător. Duhul lui Dumnezeu poate îndeplini multă lucrare. El este capabil să creeze lumea și să o distrugă prin inundarea pământului; El poate răscumpăra întreaga omenire, poate cuceri și distruge întreaga omenire. Această lucrare este realizată în întregime de Dumnezeu Însuși și nu putea fi făcută, în locul Lui, de niciuna dintre personalitățile lui Dumnezeu. Duhul Său poate primi numele lui Iahve și Isus, precum și cel al Celui Atotputernic. El este Domnul și Hristosul. El poate deveni și Fiul Omului. El este în Ceruri, cât și pe pământ; El este la înălțime, deasupra universurilor și printre mulțimi. El este singurul Stăpân al Cerurilor și al pământului! Din momentul creației și până acum, această lucrare a fost îndeplinită de Însuși Duhul lui Dumnezeu. Fie ea lucrarea din Ceruri sau lucrarea în trup, totul se desfășoară prin propriul Său Duh. Toate creaturile, fie în Cer sau pe pământ, sunt în palma mâinii Sale atotputernice; toate acestea sunt lucrarea lui Dumnezeu Însuși și nu pot fi făcute de nimeni în locul Său. În Ceruri, El este Duhul, dar și Dumnezeu Însuși; printre oameni, El este trup, dar rămâne Însuși Dumnezeu. Deși El poate fi numit cu sute de mii de nume, este încă El Însuși, expresia directă a Duhului Său. Răscumpărarea întregii omeniri prin răstignirea Sa a fost lucrarea directă a Duhului Său și, tot astfel este și proclamarea către toate națiunile și toate ținuturile în timpul zilelor de pe urmă. În orice moment, Dumnezeu nu poate fi numit decât Atotputernicul și singurul Dumnezeu adevărat, Dumnezeu Însuși care este atotcuprinzător. Persoanele distincte nu există, cu atât mai puțin această idee a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Există un singur Dumnezeu în Cer și pe pământ!

Planul de gestionare (planul de mântuire) al lui Dumnezeu se întinde pe șase mii de ani și este împărțit în trei epoci pe baza diferențelor în

lucrarea Sa: prima epocă este Epoca Legii Vechiului Testament; cea de-a doua este Epoca Harului; iar a treia este cea a zilelor de pe urmă – Epoca Împărăției. În fiecare epocă, este reprezentată o identitate diferită. Acest lucru se datorează doar diferenței în lucrare, adică, în cerințele lucrării. Prima etapă a lucrării în timpul Epocii Legii a fost efectuată în Israel, iar a doua etapă, a încheierii lucrării de răscumpărare, a fost realizată în Iudeea. Pentru lucrarea răscumpărării, Isus S-a născut prin concepția Duhului Sfânt și ca unic Fiu. Toate acestea s-au datorat cerințelor lucrării. În zilele de pe urmă, Dumnezeu dorește să-Și extindă lucrarea în națiunile neamurilor și să cucerească poporul de acolo, astfel încât numele Său să poată fi mare printre ei. El dorește să-l îndrume pe om în înțelegerea și intrarea în tot adevărul. Toată această lucrare este dusă la îndeplinire de către un singur Duh. Deși El poate acționa astfel din diferite puncte de vedere, natura și principiile lucrării rămân aceleași. Odată ce tu observi principiile și natura lucrării pe care au dus-o la îndeplinire Ei, atunci vei ști că este totul făcut de către un singur Duh. Totuși, unii ar putea spune: „Tatăl este Tatăl; Fiul este Fiul; Duhul Sfânt este Duhul Sfânt și, în cele din urmă, Ei vor fi făcuți una”. Atunci cum ar trebui să-I faci una? Cum pot Tatăl și Duhul Sfânt să fie făcuți una? Dacă ar fi, în mod inerent, doi, atunci indiferent de modul în care Ei sunt uniți, nu ar rămâne două părți? Când vorbești despre a-I face una, oare nu înseamnă aceasta unirea a două părți separate pentru a face un întreg? Dar nu au fost Ei două părți înainte de a fi făcuți un întreg? Fiecare duh are o esență distinctă, iar două duhuri nu pot fi transformate într-unul singur. Un duh nu este un obiect material și nu seamănă cu nimic altceva din lumea materială. După părerea omului, Tatăl este un Duh, Fiul un altul, iar Duhul Sfânt încă unul, apoi, cele trei Duhuri Se amestecă ca trei pahare de apă într-unul singur. Nu-i așa, atunci, că cele trei pahare au făcut unul? Aceasta este pur și simplu o explicație falsă! Nu înseamnă aceasta divizarea

lui Dumnezeu? Cum pot Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt să fie Toți făcuți una? Nu sunt Ei trei părți, fiecare de naturi diferite? Mai sunt alții care spun: „Nu a spus Dumnezeu în mod expres că Isus era Fiul Lui iubit?” Isus este Fiul iubit al lui Dumnezeu, în care Își găsește plăcerea – acest lucru a fost cu siguranță spus de Dumnezeu Însuși. Acesta a fost Dumnezeu purtându-Și mărturie Lui Însuși, dar doar dintr-o perspectivă diferită, aceea a Duhului din ceruri purtând mărturie propriei Sale întrupări. Isus este întruparea Lui, nu Fiul Său din ceruri. Înțelegi? Nu indică vorbele lui Isus, „Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine”, faptul că Ei sunt un singur Duh? Și oare nu din cauza întrupării au fost Ei separați între cer și pământ? În realitate, Ei sunt încă unul; indiferent de situație, este pur și simplu vorba de Dumnezeu purtându-Și mărturie Lui Însuși. Datorită schimbării veacurilor, a cerințelor lucrării și a diferitelor etape ale planului Său de gestionare, apelativul pe care omul i-L dă, de asemenea diferă. Când a venit să ducă la îndeplinire prima etapă a lucrării, El putea fi numit doar Iahve, care e păstorul israeliților. În a doua etapă, Dumnezeul întrupat putea fi numit doar Domn și Hristos. Dar la acel moment, Duhul din ceruri a afirmat doar că El era Fiul preaiubit al lui Dumnezeu și nu a făcut nici o mențiune despre faptul că El este singurul Fiu al lui Dumnezeu. Acest lucru pur și simplu nu s-a întâmplat. Cum ar putea Dumnezeu să aibă un singur copil? Atunci Dumnezeu nu ar fi devenit om? Pentru că El era întruparea, El a fost numit Fiul iubit al lui Dumnezeu și, din aceasta a rezultat relația dintre Tată și Fiu. Era pur și simplu din cauza separării dintre cer și pământ. Isus S-a rugat din perspectiva trupului. De vreme ce a îmbrăcat un trup al unei umanități atât de normale, El, din perspectiva trupului, a spus: „Învelișul Meu exterior este cel al unei ființe create. De vreme ce am îmbrăcat un trup pentru a veni pe acest pământ, acum sunt la o distanță foarte, foarte mare de Cer”. Din acest motiv, El nu putea să Se roage lui Dumnezeu Tatăl, decât din perspectiva trupului. Era

datoria Lui și cu aceasta ar fi trebuit să fie înzestrat Duhul întrupat al lui Dumnezeu. Nu se poate spune că El nu era Dumnezeu doar pentru că Se ruga Tatălui din perspectiva trupului. Deși El era numit Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, El încă era Însuși Dumnezeu, căci El nu era decât întruparea Duhului, iar esența Lui era, încă, Duhul. Oamenii se întreabă de ce Se ruga El, dacă era Însuși Dumnezeu. Răspunsul este pentru că El era Dumnezeul întrupat, Dumnezeu care trăiește în trup, și nu Duhul din Cer. După părerea oamenilor, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt toți Dumnezeu. Doar Cei trei, care au fost făcuți ca Unul, pot fi considerați singurul Dumnezeu adevărat și, în felul acesta, puterea Lui este nemaivăzut de mare. Sunt cei care spun că, numai în acest fel, Duhul este intensificat de șapte ori. Când Fiul S-a rugat, după venirea Lui, Duhul a fost Cel căruia I S-a rugat. În realitate, El Se ruga din perspectiva unei ființe create. Căci trupul nu este întreg, El nu era întreg și avea multe slăbiciuni când a venit în trup și El a fost foarte perturbat când Și-a desfășurat lucrarea în trup. Acesta este motivul pentru care El S-a rugat, înainte de răstignirea Sa, de trei ori lui Dumnezeu Tatăl, precum și de multe ori chiar înainte de aceasta. El S-a rugat când era cu ucenicii Săi; S-a rugat singur pe un munte; S-a rugat la bordul vasului de pescuit; S-a rugat în mijlocul unei mulțimi de oameni; S-a rugat atunci când a rupt pâinea; și S-a rugat atunci când i-a binecuvântat pe alții. De ce a făcut El astfel? Cel căruia I S-a rugat, a fost Duhul; El Se ruga Duhului, lui Dumnezeu din Cer, din perspectiva trupului. Prin urmare, din punctul de vedere al omului, Isus a devenit Fiul în acea etapă a lucrării. Totuși, în această etapă El nu Se roagă. De ce? Pentru că ceea ce El produce este lucrarea, judecata și mustrarea cuvântului. El nu are nevoie de rugăciuni, iar lucrarea Sa de slujire este aceea de a vorbi. El nu este pus pe cruce și nu este dat de către om pe mâna celor aflați la putere. El pur și simplu Își desfășoară lucrarea. Când Isus Se ruga, El Se ruga lui Dumnezeu Tatăl

pentru coborârea Împărăției Cerurilor, pentru ca să fie făcută voia Tatălui și pentru lucrarea viitoare. În această etapă, Împărăția Cerurilor a coborât deja, așadar, mai trebuie El să Se roage? Lucrarea Sa este să aducă epoca la final și nu mai sunt alte epoci noi. Deci, trebuie să Se roage pentru următoarea etapă? Mi-e teamă că nu!

Există multe contradicții în explicațiile omului. Într-adevăr, toate acestea sunt noțiunile omului; fără o cercetare amănunțită, voi ați crede cu toții că sunt corecte. Nu știți că astfel de idei, ca aceea a unui Dumnezeu triunic, nu sunt decât noțiunile omului? Nicio cunoaștere a omului nu este completă și meticuloasă. Există întotdeauna impurități, iar omul are prea multe idei; acest lucru demonstrează că o ființă creată nu poate, pur și simplu, explica lucrarea lui Dumnezeu. Există prea multe în mintea omului, toate provenite din logică și gândire și care sunt în conflict cu adevărul. Poate logica ta să analizeze complet lucrarea lui Dumnezeu? Poți câștiga o înțelegere a întregii lucrări a lui Iahve? Oare tu ca om poți să percepi toate acestea sau Dumnezeu Însuși este Cel care poate vedea din veșnicie în veșnicie? Ești tu cel care poate vedea din veșnicia de demult în veșnicia care va veni sau Dumnezeu este Cel care poate face astfel? Ce spui? Ce te face vrednic să-L explici pe Dumnezeu? Pe ce se bazează explicația ta? Ești tu Dumnezeu? Cerurile și pământul și toate lucrurile au fost create de Dumnezeu Însuși. Nu tu ai fost cel care le-a făcut, deci de ce dai explicații incorecte? Acum, continui să crezi în Dumnezeul triunic? Nu crezi că este o cale prea împovărătoare? Ar fi mai bine ca tu să crezi într-un singur Dumnezeu, nu în trei. Cel mai bine este să fie ușor, căci povara Domnului este ușoară.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu

Fragmente din filme similare

Hristos întrupat este Dumnezeu Însuși

Mărturii similare bazate pe experiențe

Dezlegarea enigmei Treimii

Predici similare

Este sustenabilă ideea Trinității?

Imnuri similare

Există Treimea?

C. Adevăruri legate de înlăturarea diverselor firi corupte

4. Cum să rezolvăm problema faptului de a avea mereu cerințe de la Dumnezeu

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Pentru a evalua dacă oamenii pot sau nu pot asculta de Dumnezeu, cheia este dacă au sau nu dorințe extravagante sau motive ascunse față de Dumnezeu. Dacă oamenii au întotdeauna cereri de la Dumnezeu, aceasta dovedește că ei nu sunt ascultători față de El. Orice ți se întâmplă, dacă nu vei putea accepta acest lucru de la Dumnezeu, dacă nu vei căuta adevărul și vei aduce întotdeauna argumente în favoarea ta și vei simți mereu că doar tu ai dreptate și chiar vei fi în stare să te îndoiești că Dumnezeu este adevărul și dreptatea, atunci vei avea necazuri. Astfel de oameni sunt cei mai aroganți și cei mai răzvrătiți față de Dumnezeu. Oamenii care au mereu cereri de la Dumnezeu nu pot niciodată să asculte cu adevărat de El. Dacă ceri de la Dumnezeu, aceasta dovedește că încerci să faci o înțelegere cu Dumnezeu, că îți alegi propria voință și acționezi conform ei. Prin aceasta, Îl trădezi pe Dumnezeu și ești lipsit de ascultare. Să ceri de la Dumnezeu nu are în sine niciun sens; dacă tu crezi cu adevărat că El este Dumnezeu, atunci nu vei îndrăzni să ceri de la El și nici nu vei simți că ești calificat să-I ceri lucruri, fie că le consideri sau nu raționale. Dacă vei avea credință adevărată în Dumnezeu și vei crede că El este Dumnezeu, atunci doar te vei închina Lui și-L vei asculta, nu există altă alegere. Oamenii de astăzi nu numai că și-au făcut propriile alegeri, ba chiar I-au cerut lui Dumnezeu să acționeze în conformitate cu propria lor voință. Nu numai că aleg să nu-L asculte pe Dumnezeu, ba chiar Îi cer lui Dumnezeu să asculte de ei. Nu este acest lucru foarte lipsit de rațiune? Prin urmare, dacă nu există credință adevărată într-o persoană și nicio credință substanțială, ea nu pot obține

niciodată lauda lui Dumnezeu. Atunci când oamenii sunt capabili să aibă mai puține cereri de la Dumnezeu, ei au mai multă credință și ascultare adevărată, iar simțul rațiunii lor este relativ normal. Se întâmplă adesea ca oamenii să fie cu atât mai greu de tratat, cu cât sunt mai înclinați să judece și să aducă mai multe justificări. Nu numai că au multe cerințe, dar îți iau toată mâna când le dai un deget. Când vor fi mulțumiți într-o privință, atunci vor avea cerințe în alta; trebuie să fie mulțumiți în toate privințele și, dacă nu sunt, încep să se plângă și cataloghează lucrurile drept lipsite de speranță și acționează cu nepăsare. După aceea se simt îndatorați și plini de regrete, varsă lacrimi amare și vor să moară. La ce folosește asta? Nu sunt ei iraționali și vexanți fără încetare? Această serie de probleme trebuie rezolvată de la rădăcină.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu”

Nimic nu este mai dificil de abordat decât cerințele constante ale oamenilor de la Dumnezeu. De îndată ce acțiunile lui Dumnezeu nu se conformează gândirii tale sau nu au fost îndeplinite potrivit gândirii tale, atunci este probabil să te împotrivești – ceea ce e suficient să arate că, din natură, te împotrivești lui Dumnezeu. Recunoașterea acestei probleme se realizează doar reflectând frecvent asupra propriei persoane și ajungând la o înțelegere a adevărului, iar aceasta poate fi pe deplin rezolvată prin urmărirea adevărului. Atunci când oamenii nu înțeleg adevărul, au multe cerințe de la Dumnezeu, însă când într-adevăr înțeleg adevărul nu au niciuna; ei simt doar că nu L-au mulțumit suficient pe Dumnezeu, că nu ascultă de Dumnezeu suficient. Faptul că oamenii au întotdeauna cerințe de la Dumnezeu reflectă natura lor coruptă. Dacă nu vei putea să te cunoști și să te căiești cu adevărat în privința acestei probleme, atunci vei întâmpina primejdii și pericole ascunse pe calea credinței tale în Dumnezeu. Ești

capabil să depășești lucruri obișnuite, dar atunci când vor fi implicate lucruri importante, precum soarta, perspectivele și destinația ta, probabil nu vei fi în stare să treci peste ele. În acel moment, dacă încă ești lipsit de adevăr, poți prea bine să revii la vechile tale căi și vei deveni, astfel, unul dintre cei care sunt distruși. Mulți oameni au urmat și au crezut întotdeauna în acest mod; s-au comportat bine cât timp L-au urmat pe Dumnezeu, dar acest lucru nu stabilește ce se va întâmpla în viitor. Acest lucru se datorează faptului că tu nu ești niciodată conștient de punctul slab al omului sau de lucrurile care sunt în natura omului și care pot ajunge să se opună lui Dumnezeu, iar tu rămâi ignorant față de aceste lucruri înainte ca ele să te ducă la dezastru. Faptul că problema naturii tale care se opune lui Dumnezeu rămâne nerezolvată te duce la dezastru și este posibil ca, atunci când călătoria ta se va încheia și lucrarea lui Dumnezeu se va termina, tu să faci lucruri care se opun cel mai mult lui Dumnezeu și să spui lucruri hulitoare la adresa Lui și, astfel, vei fi condamnat și eliminat. În momentul final, în cel mai periculos moment, Petru a încercat să scape. În acel moment, el nu a înțeles voia lui Dumnezeu și a plănuit să supraviețuiască și să facă lucrarea bisericilor. Mai târziu, Isus i s-a arătat și i-a spus: „Ai vrea să fiu răstignit încă o dată pentru tine?” Petru a înțeles atunci voia lui Dumnezeu și s-a grăbit să asculte. Să presupunem că, în acel moment, el ar fi avut propriile cereri și ar fi spus: „Nu vreau să mor acum, mă tem de durere. Nu ai fost răstignit pentru noi? De ce îmi ceri să fiu răstignit eu? Pot fi cruțat de la răstignire?” Dacă ar fi făcut astfel de cereri, atunci calea pe care mersese ar fi fost în zadar. Dar Petru fusese întotdeauna o persoană care a ascultat de Dumnezeu și a căutat voia Lui și, în cele din urmă, el a înțeles voia lui Dumnezeu și s-a supus complet. Dacă Petru nu ar fi căutat voia lui Dumnezeu și ar fi acționat conform propriei sale gândiri, atunci ar fi mers pe calea greșită. Oamenii nu au resursele necesare pentru a înțelege

direct voia lui Dumnezeu, dar dacă nu ascultă după ce au înțeles adevărul, atunci Îl trădează pe Dumnezeu. Altfel spus, faptul că oamenii au mereu cereri de la Dumnezeu ține de natura lor: cu cât au mai multe cereri, cu atât sunt mai rebeli și mai potrivnici și au mai multe noțiuni. Cu cât are cineva mai multe cereri de la Dumnezeu, cu atât este mai probabil ca el să se răzvrătească, să se împotrivească și chiar să I se opună. Poate că într-o zi ar putea să-L trădeze și să-L părăsească pe Dumnezeu. Dacă vrei să rezolvi această problemă, trebuie să înțelegi mai multe aspecte ale adevărului și, de asemenea, să ai o oarecare experiență practică, pentru a o înțelege temeinic și a o rezolva complet.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu"

Ce este în neregulă cu faptul că oamenii fac mereu cereri de la Dumnezeu? Și ce este în neregulă cu faptul că ei au mereu noțiuni despre Dumnezeu? Ce conține natura omului? Am descoperit că, indiferent ce li se întâmplă sau cu ce se confruntă, oamenii își protejează întotdeauna propriile interese și se preocupă de propriul trup și caută întotdeauna motive sau scuze care să le fie de folos. Nu caută și nu acceptă câtuși de puțin adevărul, iar tot ce fac este pentru a-și apăra propriul trup și de a complota în interesul propriilor șanse. Cu toții solicită har de la Dumnezeu, dorind să obțină orice avantaje pot obține. De ce fac oamenii atâtea cereri de la Dumnezeu? Acest lucru dovedește că oamenii sunt lacomi din fire și că, în fața lui Dumnezeu, ei nu sunt stăpâniți de niciun fel de bun simț. În tot ceea ce fac oamenii, fie că se roagă, fie că au părtășie sau predică, toate căutările, gândurile și aspirațiile lor sunt cereri către Dumnezeu și încercări de a solicita lucruri de la El, toate fiind făcute de oameni în speranța de a obține ceva de la Dumnezeu. Unii oameni spun că „aceasta este natura umană", ceea ce este corect! În plus, faptul că oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu și

au prea multe dorințe extravagante dovedește că aceștia sunt realmente lipsiți de conștiință și de bun simț. Cu toții cer și solicită lucruri pentru binele lor, sau încearcă să argumenteze și să-și găsească scuze – ei fac toate acestea pentru ei înșiși. În multe lucruri, se poate vedea că ceea ce fac oamenii este total lipsit de bun simț, ceea ce este o dovadă deplină că logica satanică „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate” a intrat deja în natura omului. Ce problemă este ilustrată de faptul că oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu? Faptul că oamenii au fost corupți de Satana până la un anumit nivel și că, în credința lor în Dumnezeu, aceștia nu-L tratează deloc ca pe Dumnezeu. Unii oameni spun: „Dacă nu L-am trata pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu, atunci de ce am mai crede în El? Dacă nu-L tratam ca pe Dumnezeu, am fi putut continua să-L urmăm până acum? Am fi putut suporta toată această suferință?” În aparență, crezi în Dumnezeu și ești capabil să Îl urmezi, dar în atitudinea ta față de El și în opiniile tale despre multe lucruri, nu-L tratezi deloc pe Dumnezeu ca pe Creator. Dacă Îl tratezi pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu, dacă Îl tratezi pe Dumnezeu ca pe Creator, atunci ar trebui să rămâi în postura ta de ființă creată și ți-ar fi imposibil să mai faci vreo cerere de la Dumnezeu sau să ai dorințe extravagante. În schimb, în inima ta, ai fi capabil să te supui cu adevărat și ai fi pe deplin capabil să crezi în Dumnezeu potrivit cerințelor Sale și să te supui întregii Sale lucrări.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu”

În credința lor, oamenii caută să-L determine pe Dumnezeu să le ofere o destinație potrivită și tot harul de care au nevoie, să-L facă slujitorul lor, să-L facă să mențină o relație pașnică și prietenoasă cu ei, astfel încât niciodată să nu existe niciun conflict între ei. Cu alte cuvinte, credința lor în Dumnezeu cere ca Dumnezeu să promită să le împlinească toate cerințele și

să reverse asupra lor orice lucru pentru care ei se roagă, potrivit cuvintelor pe care le-au citit în Biblie: „Voi asculta toate rugăciunile voastre”. Ei se așteaptă ca Dumnezeu să nu judece pe nimeni sau să nu emondeze pe nimeni, întrucât El a fost întotdeauna bunul Mântuitor Isus care păstrează o relație bună cu oamenii în orice moment și în orice loc. Iată cum cred oamenii în Dumnezeu: ei doar cer fără rușine lucruri lui Dumnezeu, crezând că, indiferent dacă sunt răzvrătiți sau ascultători, El pur și simplu le va acorda totul orbește. Ei doar „adună datorii” în continuu de la Dumnezeu, crezând că El trebuie „să-i răsplătească” fără nicio împotrivire și, mai mult, să plătească dublu; ei cred că, indiferent dacă Dumnezeu a obținut ceva de la ei sau nu, El poate fi doar manipulat de ei și nu-i poate orchestra în mod arbitrar pe oameni, cu atât mai puțin le poate dezvălui înțelepciunea și firea Sa dreaptă, care au fost ascunse mulți ani, oricând dorește El și fără permisiunea lor. Ei pur și simplu își mărturisesc păcatele lui Dumnezeu, crezând că Dumnezeu le va ierta și gata, că nu Se va sătura să facă asta și că acest lucru se va perpetua la infinit. Ei doar Îi poruncesc lui Dumnezeu, crezând că El pur și simplu li Se va supune, deoarece în Biblie este consemnat că Dumnezeu nu a venit să fie slujit de oameni, ci să îi slujească, și că El este aici ca să fie slujitorul lor. Nu ați crezut voi întotdeauna în acest fel? Când nu puteți câștiga nimic de la Dumnezeu, vreți să fugiți; când nu înțelegeți ceva, vă simțiți atât de plini de resentimente și chiar mergeți atât de departe încât să-I aruncați tot felul de vorbe de ocară. Pur și simplu nu-L lăsați pe Dumnezeu Însuși să-Și exprime pe deplin înțelepciunea și minunăția; în schimb, doriți doar să vă bucurați de ușurare temporară și de confort. Până acum, atitudinea voastră în credința în Dumnezeu a constat din aceleași perspective vechi. Dacă Dumnezeu vă arată doar un pic de măreție, deveniți nefericiți. Vedeți acum exact cât de mare este statura voastră? Să nu credeți că sunteți toți credincioși lui Dumnezeu când, de

fapt, vechile voastre perspective nu s-au schimbat. Când nu ți se întâmplă nimic, crezi că totul merge ușor, iar dragostea ta pentru Dumnezeu atinge o culme înaltă. Dar când ți se întâmplă ceva neînsemnat, cazi în Infern. Asta înseamnă să Îi fii credincios lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți intenția lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului"

Oamenii au o rațiune atât de slabă – au prea multe pretenții de la Dumnezeu și Îi cer prea multe, le lipsește până și cea mai mică fărâmă de rațiune. Ei cer mereu ca Dumnezeu să facă una sau alta și sunt incapabili să se supună complet Lui sau să-L slăvească. În schimb, au cerințe nerezonabile de la Dumnezeu pe baza preferințelor lor, cerându-I să fie foarte mărinimos, să nu Se mânie niciodată din nicio cauză și, oricând vede oameni, să le zâmbească și să le vorbească mereu, să le ofere adevărul și să aibă părtășie despre adevăr cu ei. În plus, Îi cer să fie mereu răbdător și să păstreze o expresie plăcută în preajma lor. Oamenii au prea multe cerințe; sunt prea pretențioși! Ar trebui să examinați aceste chestiuni. Rațiunea umană este atât de slabă, nu-i așa? Oamenii nu sunt doar incapabili să se supună pe deplin orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu sau să accepte tot ce vine de la El, ci, dimpotrivă, Îi impun lui Dumnezeu cerințe suplimentare. Cum pot cei cu astfel de cerințe să-I fie loiali lui Dumnezeu? Cum se pot supune rânduielilor Sale? Cum pot să-L iubească pe Dumnezeu? Toți oamenii au cerințe privind modul în care ar trebui să fie iubiți, tolerați, vegheați, protejați și îngrijiți de Dumnezeu, dar niciunul dintre ei nu are nicio cerință privind modul în care ei înșiși ar trebui să-L iubească pe Dumnezeu, să se gândească la El, să fie atenți față de El, să-L mulțumească, să-L aibă pe Dumnezeu în inimile lor și să-L venereze. Există aceste lucruri în inimile oamenilor? Acestea sunt lucruri pe care oamenii ar trebui să le realizeze, deci de ce nu fac progrese cu sârguință în acest

domeniu? Unii pot fi entuziasmați o perioadă de timp și, într-o anumită măsură, se pot lepăda de lucruri și se pot sacrifica, dar nu este ceva de durată; confruntarea cu un mic eșec îi poate face să se descurajeze, să-și piardă speranța și să se plângă. Oamenii au atât de multe dificultăți și sunt prea puțini care urmăresc adevărul și caută să-L iubească și să-L mulțumească pe Dumnezeu. Sunt complet lipsiți de rațiune, adoptă poziția greșită și se consideră deosebit de valoroși. Mai sunt și cei care spun: „Dumnezeu ne consideră lumina ochilor Săi. N-a șovăit să-Și lase singurul Fiu să fie răstignit pe cruce pentru a răscumpăra omenirea. Dumnezeu a plătit un preț greu ca să ne răscumpere – suntem incredibil de valoroși și avem cu toții un loc în inima Lui. Suntem un grup special de oameni și avem un statut mult mai înalt decât necredincioșii – suntem oamenii din Împărăția Cerurilor.” Aceștia se consideră de-a dreptul elevați și măreți. În trecut, mulți conducători aveau această mentalitate, crezând că au un anumit statut și o anumită poziție în casa lui Dumnezeu după ce erau promovați. Gândeau: „Dumnezeu mă ține la mare cinste, are o părere bună despre mine și mi-a îngăduit să slujesc drept conducător. Trebuie să alerg de colo colo și să lucrez pentru El cât de bine pot.” Erau incredibil de mulțumiți de ei înșiși. Cu toate acestea, după o perioadă de timp, făceau ceva greșit și își arătau adevărata față, apoi erau înlocuiți și deveneau demoralizați și își puneau capul în pământ. Când comportamentul lor rușinos era dat în vileag și emondat, deveneau chiar mai negativiști și nu mai puteau continua să creadă. Își spuneau în sinea lor: „Dumnezeu e atât de nepăsător față de sentimentele mele, nu Se sinchisește deloc să-mi protejeze mândria. Se spune că Dumnezeu este înțelegător față de slăbiciunile omului, așadar de ce am fost demis după câteva mici fărădelegi?” Apoi deveneau descurajați și voiau să-și abandoneze credința. Oare astfel de oameni au credință adevărată în Dumnezeu? Dacă nu pot nici măcar să accepte emondarea,

atunci statura lor este prea mică și nu este sigur dacă vor fi capabili să accepte adevărul pe viitor. Astfel de oameni sunt în pericol.

Oamenii nu au cerințe mari de la ei înșiși, dar au cerințe mari de la Dumnezeu. Îi cer să le arate o bunătate specială, să fie răbdător și tolerant față de ei, să-i prețuiască, să-i aprovizioneze, să le zâmbească, să fie îngăduitor față de ei, să facă diverse concesii pentru ei și să aibă grijă de ei în numeroase moduri. Se așteaptă ca El să nu fie deloc strict cu ei sau să facă ceva ce i-ar putea supăra câtuși de puțin și sunt mulțumiți doar dacă îi flatează în fiecare zi. Oamenii au o rațiune atât de slabă! Nu le este clar ce ar trebui să facă, ce ar trebui să realizeze, ce puncte de vedere ar trebui să aibă, în ce poziții ar trebui să stea pentru a-L servi pe Dumnezeu și în ce poziție este adecvat pentru ei să se plaseze. Oamenii cu un pic de statut au o părere foarte bună despre ei înșiși, iar cei fără statut au, la rândul lor, o părere foarte bună despre ei. Oamenii nu se cunosc pe ei înșiși niciodată. Trebuie să ajungi la un punct în credința ta în Dumnezeu în care, indiferent de felul în care îți vorbește, cât de strict este cu tine și cât de mult s-ar putea să te ignore, tu să poți continua să crezi fără să te plângi și să continui să-ți faci datoria ca de obicei. Atunci vei fi o persoană matură și cu experiență și vei avea cu adevărat o oarecare statură și puțin din rațiunea unei persoane normale. Nu vei avea cerințe de la Dumnezeu, nu vei mai avea dorințe extravagante și nu vei mai avea solicitări de la alții sau de la Dumnezeu, conform preferințelor tale. Lucrul acesta va arăta că, într-o anumită măsură, ai asemănarea unui om. În prezent, aveți prea multe cerințe, acestea fiind excesive, și aveți prea multe intenții umane. Acest lucru dovedește faptul că nu te afli în poziția corectă; poziția în care te afli este prea înaltă și te-ai considerat prea onorabil, de parcă nu ai fi cu mult mai prejos decât Dumnezeu. Așadar, ești dificil de abordat, iar aceasta este exact natura Satanei.

A avea mereu cereri de la Dumnezeu face parte din natura omului, iar voi trebuie să analizați această natură conform cuvântului lui Dumnezeu. Cum ar trebui să o analizați? Primul pas este să vă fie clar care sunt cererile iraționale și care sunt dorințele extravagante pe care oamenii le au în privința lui Dumnezeu și ar trebui să le analizați pe fiecare în parte: de ce fac oamenii acea cerere? Care este motivul lor? Care este scopul lor? Cu cât vei analiza mai mult în acest mod conștiincios, cu atât vei avea o mai bună înțelegere a naturii tale și cu atât mai detaliată va deveni acea înțelegere. Dacă nu o analizezi în detaliu, ci doar știi că oamenii nu ar trebui să aibă cereri de la Dumnezeu, înțelegând doar că a avea cereri de la Dumnezeu este irațional, și atât, atunci, în cele din urmă, nu vei face niciun progres și nu te vei schimba. Unii oameni spun: „Avem atâtea cereri de la Dumnezeu pentru că suntem prea egoiști. Ce ar trebui să facem?” În mod firesc, oamenii trebuie să înțeleagă adevărul și să cunoască esența egoismului. Când vei înțelege cu adevărat esența egoismului uman, vei ști ce îți lipsește; este înfricoșător dacă oamenii nu pot înțelege acest lucru. Este ușor să recunoști prin analiză cererile evident extravagante sau iraționale și este posibil să te urăști. Uneori, s-ar putea să crezi că ale tale cereri sunt raționale și corecte și, pentru că le consideri raționale și crezi că așa ar trebui să stea lucrurile și pentru că și alții emit cereri similare, ți se poate părea că ale tale nu sunt excesive, ci justificate și firești. Acest lucru arată că tu nu deții încă adevărul, motiv pentru care nu le poți înțelege în mod clar. Iată un exemplu: să presupunem că a existat un om care L-a urmat pe Dumnezeu timp de mulți ani și a suferit mult prin multe tulburări și provocări. Întotdeauna părea să se comporte cum se cuvine și părea în regulă din punct de vedere al umanității, al suferinței și al devotamentului său față de Dumnezeu. Chiar mai degrabă avea conștiință, era dispus să

răsplătească iubirea lui Dumnezeu și, de obicei, știa să își îndeplinească lucrarea cu grijă. Mai târziu, am descoperit că acest om vorbea clar și frumos, dar nu era deloc ascultător, așa că l-am înlocuit și am poruncit să nu mai fie folosit pe viitor. Lucrase mai mulți ani pentru biserică și suferise mult și, totuși, în cele din urmă, a fost înlocuit. Mai mult, nu rezolvasem unele dintre dificultățile sale practice. Ce ar crede oamenii despre acest tip de situație? În primul rând, mulți oameni ar veni în apărarea lui și ar spune: „Nu este în regulă. În aceste circumstanțe, Dumnezeu ar trebui să-i arate o mare milă și har, pentru că el Îl iubește pe Dumnezeu și se sacrifică pentru El. Dacă cineva ca el, care crede în Dumnezeu de mulți ani, poate fi alungat, ce speranță mai au noii credincioși ca noi?” Iată că apar din nou cererile oamenilor, sperând mereu că Dumnezeu va binecuvânta acea persoană și o va lăsa să rămână, în timp ce continuă să gândească: „Acel om a făcut ceea ce trebuia pentru Dumnezeu, Dumnezeu nu ar trebui să-l dezamăgească!” Atât de multe dintre cererile pe care oamenii le au de la Dumnezeu provin din noțiuni și închipuiri umane. Oamenii măsoară ce ar trebui să le dea Dumnezeu oamenilor și cum ar trebui să îi trateze conform standardelor de conștiință pentru ceea ce este corect și rațional printre oameni, dar cum poate fi acest lucru în concordanță cu adevărul? De ce spun că toate cererile omenirii sunt iraționale? Pentru că acestea sunt standardele pe care oamenii le cer de la alți oameni. Dețin oamenii adevărul? Sunt ei capabili să perceapă esența omului? Unii oameni cer ca Dumnezeu să-i trateze pe oameni conform standardului conștiinței, făcându-L pe Dumnezeu să respecte standardul cerut de oameni. Acest lucru nu este în concordanță cu adevărul și este irațional. Oamenii sunt capabili să îndure atunci când trebuie să facă față unor chestiuni mărunte, dar s-ar putea să nu poată suporta atunci când, în cele din urmă, este stabilit finalul. Cererile lor vor ieși la iveală, iar cuvintele lor de nemulțumire și

condamnare vor curge din gurile lor fără reținere și vor începe să își arate adevărata față. În acel moment, ei își vor cunoaște propria natură. Oamenii au mereu cereri de la Dumnezeu conform noțiunilor omenești și propriei lor voințe, emițând multe cereri de acest fel. S-ar putea ca în mod normal să nu observați și să credeți că a vă ruga ocazional lui Dumnezeu pentru ceva nu reprezintă o cerere, dar, de fapt, o analiză atentă arată că multe cereri umane sunt iraționale, lipsite de logică și chiar ridicole. Înainte, nu ai recunoscut gravitatea acestei chestiuni, dar, în viitor, vei ajunge să o cunoști treptat, iar atunci vei avea o înțelegere adevărată a propriei naturi. Puțin câte puțin, experiența îți va aduce cunoașterea și discernerea naturii tale și, combinată cu părtășia despre adevăr, vei ajunge să o cunoști în mod clar – atunci vei fi intrat în adevăr în această privință. Atunci când chiar vei înțelege clar natura și esența omului, firea ta se va schimba și atunci vei deține adevărul.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu”

Toate cererile și uneltirile oamenilor sunt incompatibile cu adevărul și în contradicție cu cerințele și voia lui Dumnezeu. Dumnezeu nu iubește pe niciunul dintre ei, toți sunt detestați și disprețuiți de El. Cererile pe care oamenii le fac de la Dumnezeu, tot ceea ce urmăresc și toate căile pe care merg nu au nimic de-a face cu adevărul. Unii oameni gândesc: „Lucrez pentru biserică de atâția ani – dacă sunt bolnav, Dumnezeu ar trebui să mă vindece și să mă binecuvânteze.” În special, cei care cred în Dumnezeu de mult timp cer și mai mult de la El; cei care cred doar de puțin timp se simt nedemni, dar, după un timp, vor începe să se simtă îndreptățiți. Așa sunt oamenii; aceasta este natura omului și niciun om nu face excepție de la asta. Unii oameni spun: „Niciodată nu am făcut cereri excesive de la Dumnezeu, deoarece sunt o ființă creată și nu sunt vrednic să cer nimic de la El.” Nu vă grăbiți să spuneți asta, timpul va dezvălui totul. Natura și intențiile

oamenilor vor fi în cele din urmă date în vileag și vor ieși la suprafață într-o zi. Oamenii nu fac cereri de la Dumnezeu pentru că nu cred că este necesar, sau că nu este momentul potrivit, sau pentru că au făcut deja foarte multe cereri de la Dumnezeu, dar pur și simplu nu își dau seama că este vorba de o cerere. Pe scurt, oamenii au acest tip de natură, așa că este imposibil ca ei să nu o dezvăluie. Cu oportunitatea sau în circumstanțele potrivite, în mod firesc ea va fi dezvăluită. De ce avem părtășie pe această temă astăzi? Pentru a-i face pe oameni să înțeleagă ce este în propria lor natură. Nu considera că a crede în Dumnezeu timp de câțiva ani sau a lucra câteva zile pentru biserică înseamnă că te-ai sacrificat, te-ai dedicat sau ai suferit mult pentru El și că meriți să obții câteva lucruri, cum ar fi bucuria lucrurilor materiale, hrana trupească, sau să fii mai respectat și apreciat de ceilalți, sau ca Dumnezeu să îți vorbească cu blândețe, sau să se îngrijească mai mult de tine și să te întrebe deseori dacă mănânci și te îmbraci bine, cum te simți din punct de vedere fizic, și așa mai departe. Aceste lucruri apar în mod inconștient la oameni atunci când aceștia sacrifică mult timp pentru Dumnezeu și ajung să creadă că merită să ceară ceva de la El. Atunci când s-au sacrificat pentru Dumnezeu doar pentru o perioadă scurtă de timp, ei cred că nu au acest drept și nu îndrăznesc facă cereri de la Dumnezeu. Dar, cu timpul, ei vor crede că au capital și cererile lor vor începe să apară, iar aceste aspecte ale naturii lor vor fi date în vileag. Nu sunt oamenii așa? De ce nu se gândesc ei dacă este corect să facă astfel de cereri de la Dumnezeu? Meriți tu aceste lucruri? Ți le-a promis Dumnezeu? Dacă ceva nu-ți aparține, dar tu îl ceri cu încăpățânare, acest lucru este în contradicție cu adevărul și se naște în întregime din natura ta satanică. Cum s-a comportat arhanghelul la început? I s-a dat o poziție prea înaltă, i s-a dat prea mult, așa că a crezut că merita tot ce dorea și tot ce obținea, ajungând în cele din urmă la punctul în care a spus: „Vreau să fiu pe picior de

egalitate cu Dumnezeu!” De aceea, oamenii cred în Dumnezeu cu prea multe cereri, cu dorințe prea mari. Dacă nu se examinează și nu reușesc să-și dea seama de gravitatea problemei, atunci, într-o zi vor spune: „Dă-te la o parte, Dumnezeule. Într-o oarecare măsură, aș putea fiu eu însumi Dumnezeu”, sau „Dumnezeule, voi purta tot ce porți Tu, voi mânca tot ce mănânci Tu.” Oamenii care au ajuns la acest nivel îl tratează deja pe Dumnezeu ca pe un om. Deși oamenii recunosc verbal că Dumnezeu întrupat este însuși Dumnezeu, toate acestea sunt doar cuvinte superficiale. În realitate, inimile lor nu au nici cea mai mică supunere sau teamă față de Dumnezeu. Unii oameni chiar vor să fie Dumnezeu și vor fi probleme dacă ambițiile și dorințele lor vor crește până la acest nivel. Este posibil ca un dezastru să se abată asupra lor și, chiar dacă vor fi excluși din biserică, tot vor fi pedepsiți de Dumnezeu.

Credincioșii în Dumnezeu ar trebui să-L trateze pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu; numai astfel ei cred cu adevărat în El. Ei nu ar trebui doar să recunoască poziția lui Dumnezeu, ci ar trebui să aibă o adevărată înțelegere și teamă de esența și firea lui Dumnezeu și să fie absolut ascultători. Iată câteva modalități de a practica acest lucru: în primul rând, păstrează pietatea și o atitudine sinceră în sinea ta atunci când interacționezi cu Dumnezeu, fără noțiuni sau închipuiri, și ai o inimă ascultătoare. În al doilea rând, adu intențiile din spatele tuturor lucrurilor pe care le spui, a tuturor întrebărilor pe care le pui și a tuturor lucrurilor pe care le faci în fața lui Dumnezeu, pentru a le examina și a te ruga. Numai știind cum să practici potrivit principiilor adevărului și având la bază cuvântul lui Dumnezeu, vei putea intra în realitatea adevărului. Dacă nu cauți adevărul, nu numai că nu vei putea intra în realitatea adevărului, dar vei acumula din ce în ce mai multe noțiuni, iar asta aduce necazuri. Dacă Îl privești pe Dumnezeu ca pe o persoană, atunci Dumnezeul în care crezi este un

Dumnezeu vag din ceruri; vei fi negat complet întruparea și nu vei mai recunoaște în inima ta pe Dumnezeul practic. În acest moment, vei deveni un antihrist și vei cădea în întuneric. Cu cât vei avea mai multe justificări, cu atât vei avea mai multe cereri de la Dumnezeu și cu atât vei avea mai multe noțiuni despre El, ceea ce te va pune în pericol din ce în ce mai mult. Cu cât vei face mai multe cereri de la Dumnezeu, cu atât mai mult vei dovedi că pur și simplu nu-L tratezi pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu. Dacă nutrești mereu cereri față de Dumnezeu în inima ta, atunci, în timp, probabil că te vei trata pe tine însuți ca pe Dumnezeu și vei fi martor pentru tine însuți atunci când lucrezi în biserică, spunând chiar: „Oare Dumnezeu nu este martor pentru El însuși? De ce nu pot și eu?” Pentru că tu nu înțelegi lucrarea lui Dumnezeu, vei avea noțiuni despre El și nu vei avea o inimă care să se teamă de El. Tonul vocii tale se va schimba, firea ta va deveni arogantă și, în cele din urmă, vei ajunge treptat să te preamărești și să fii mărturie pentru tine însuți. Acesta este procesul de declin al omului și este în întregime provocat de faptul că el nu urmărește adevărul.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu”

Deși Iov nu Îl văzuse niciodată pe Dumnezeu sau nu auzise cuvintele Lui cu propriile urechi, Dumnezeu avea un loc în inima lui. Care era atitudinea lui Iov față de Dumnezeu? Era, așa cum am menționat anterior: „Binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu”. Binecuvântarea numelui lui Dumnezeu de către el a fost necondiționată, nu a ținut cont de context și nu a avut niciun motiv. Vedem că Iov își dăruise inima lui Dumnezeu, permițând ca ea să fie controlată de Dumnezeu; tot ceea ce a gândit, a decis și a plănuit în inima sa I-a fost expus lui Dumnezeu și nu ascuns față de El. Inima sa nu era în opoziție față de Dumnezeu și nu Îi ceruse niciodată lui Dumnezeu să-i dea ceva sau să facă ceva pentru el, și nu nutrea dorințe

extravagante cum că ar primi ceva din închinarea la Dumnezeu. Iov nu s-a târguit cu Dumnezeu și nu a avut cereri sau pretenții de la El. Lăudarea numelui lui Dumnezeu s-a datorat marii puteri și autorități ale lui Dumnezeu în conducerea tuturor lucrurilor și nu a depins de faptul dacă primea binecuvântări sau era lovit de nenorociri. El credea că, indiferent dacă Dumnezeu îi binecuvântează pe oameni sau aduce nenorociri asupra lor, puterea și autoritatea lui Dumnezeu nu se vor schimba și, prin urmare, indiferent de împrejurările unei persoane, numele lui Dumnezeu ar trebui lăudat. Faptul că omul este binecuvântat de Dumnezeu se întâmplă datorită suveranității lui Dumnezeu și când nenorocirea se abate asupra omului este tot datorită suveranității lui Dumnezeu. Puterea și autoritatea lui Dumnezeu conduc și rânduiesc tot ce are legătură cu omul; capriciile sorții omului reprezintă manifestarea puterii și autorității lui Dumnezeu; și, indiferent de punctul de vedere al unei persoane, numele lui Dumnezeu ar trebui lăudat. Aceasta este ceea ce Iov a experimentat și a ajuns să cunoască în timpul anilor vieții sale. Toate gândurile și acțiunile lui Iov au ajuns la urechile lui Dumnezeu, au ajuns înaintea lui Dumnezeu și au fost considerate importante de către Dumnezeu. Dumnezeu a prețuit această cunoaștere a lui Iov și l-a prețuit pe Iov pentru că avea o asemenea inimă. Această inimă aștepta întotdeauna porunca lui Dumnezeu și în toate locurile și indiferent de timp sau loc, primea tot ceea ce se abătea asupra ei. Iov nu a avut cerințe pentru Dumnezeu. Ceea ce a cerut de la sine însuși a fost să aștepte, să accepte, să confrunte și să se supună tuturor aranjamentelor care veneau de la Dumnezeu; Iov credea că aceasta este datoria lui și era exact ceea ce dorea Dumnezeu. Iov nu Îl văzuse niciodată pe Dumnezeu, nici nu Îl auzise rostind vreun cuvânt, dând porunci, oferind învățături sau instruindu-l în privința a ceva. În cuvintele de astăzi, faptul că el avea o asemenea cunoaștere și atitudine față de Dumnezeu când Dumnezeu nu îi oferise nicio

luminare, îndrumare sau pregătire în privința adevărului – era un lucru prețios și faptul că el a demonstrat astfel de lucruri a fost suficient pentru Dumnezeu, iar mărturia lui a fost lăudată și apreciată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II"

Oamenii nu sunt calificați să Îi ceară nimic lui Dumnezeu. Nu există nimic mai irațional decât a cere de la Dumnezeu. El va face ceea ce se cuvine să facă, iar firea Sa este dreaptă. Dreptatea nu înseamnă nicidecum echitate sau justețe; nu înseamnă egalitarism și nici a-ți aloca ceea ce meriți în funcție de cât de multe lucrări ai dus la bun sfârșit, a-ți plăti pentru vreo lucrare pe care ai făcut-o sau a-ți da ce ți se cuvine în funcție de eforturile depuse. Aceasta nu este dreptate, înseamnă doar a fi corect și rațional. Foarte puțini oameni sunt capabili să cunoască firea dreaptă a lui Dumnezeu. Să presupunem că Dumnezeu l-ar fi eliminat pe Iov după ce Iov a fost martor pentru El: ar fi asta drept? De fapt, ar fi. De ce se numește aceasta dreptate? Cum văd oamenii dreptatea? Dacă un lucru este în conformitate cu noțiunile oamenilor, atunci lor le este foarte ușor să spună că Dumnezeu este drept; totuși, dacă nu văd acel lucru ca fiind în concordanță cu noțiunile lor – dacă este ceva ce nu sunt capabili să înțeleagă – atunci le-ar fi greu să spună că Dumnezeu este drept. Dacă Dumnezeu l-ar fi distrus pe Iov pe atunci, oamenii nu ar fi spus că El este drept. De fapt, totuși, indiferent dacă oamenii au fost sau nu corupți și dacă au fost profund corupți sau nu, trebuie Dumnezeu să Se justifice atunci când îi distruge? Ar trebui să fie nevoit să le explice oamenilor pe ce bază face acest lucru? Trebuie oare Dumnezeu să le spună oamenilor regulile pe care El le-a poruncit? Nu este nevoie. În ochii lui Dumnezeu, cineva care este corupt și care este pasibil să se împotrivească lui Dumnezeu nu are nicio valoare; orice mod în care Se va ocupa Dumnezeu de el va fi potrivit și

toate sunt rânduielile lui Dumnezeu. Dacă ai fi neplăcut în ochii lui Dumnezeu și dacă El ar spune că nu Îi mai ești de niciun folos după mărturia ta și, prin urmare, te-ar distruge, ar fi și aceasta dreptatea Lui? Ar fi. S-ar putea să nu fii capabil să recunoști acest lucru din fapte chiar acum, dar trebuie să înțelegi doctrina. Ce ați spune – este distrugerea Satanei de către Dumnezeu o expresie a dreptății Sale? (Da.) Și dacă i-ar permite Satanei să rămână? Nu îndrăzniți să spuneți, nu-i așa? Esența lui Dumnezeu este dreptatea. Deși ceea ce face El nu este ușor de înțeles, tot ceea ce face El este drept; doar că, pur și simplu, oamenii nu înțeleg. Când Dumnezeu i l-a dat pe Petru Satanei, cum a răspuns Petru? „Omenirea nu este în măsură să priceapă ce faci Tu, dar tot ceea ce faci conține voia Ta; în toate acestea există dreptate. Cum să nu rostesc vorbe de laudă pentru înțelepciunea și faptele Tale?" Acum, ar trebui să vedeți că motivul pentru care Dumnezeu nu îl distruge pe Satana în timp ce îl mântuiește pe om este că oamenii pot să vadă clar cum i-a corupt Satana și măsura în care i-a corupt și cum îi purifică și mântuiește Dumnezeu. În cele din urmă, când oamenii au înțeles adevărul și au văzut clar chipul hidos al Satanei și păcatul monstruos al corupției lor de către Satana, Dumnezeu îl va distruge pe Satana, arătându-le dreptatea Lui. Momentul în care Dumnezeu îl distruge pe Satana este plin de firea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Tot ceea ce face Dumnezeu este drept. Deși s-ar putea ca oamenii să nu poată să perceapă dreptatea lui Dumnezeu, ei nu ar trebui să emită judecăți după bunul plac. În cazul în care ceva din ce face El li se pare nerezonabil oamenilor sau dacă aceștia au vreo noțiune privind acest lucru, iar asta îi determină să spună că El nu este drept, atunci sunt extrem de nerezonabili.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Din moment ce crezi în Dumnezeu și Îl urmezi, ar trebui să Îi oferi totul, nu ar trebui să faci alegeri sau cereri personale, și ar trebui să obții

satisfacerea intențiilor lui Dumnezeu. Din moment ce ești o ființă creată, ar trebui să te supui Domnului care te-a creat, deoarece ești prin natură fără stăpânire de sine și nu ai nicio capacitate să-ți controlezi destinul. Din moment ce ești o persoană care crede în Dumnezeu, ar trebui să cauți sfințenia și schimbarea. Din moment ce ești o ființă creată, ar trebui să rămâi fidel datoriei tale și să-ți păstrezi locul și nu ar trebui să-ți depășești îndatorirea. Acest lucru nu are menirea să te constrângă sau să te suprime prin doctrină, ci, în schimb, este calea prin care îți poți îndeplini datoria și care poate fi obținută – și ar trebui să fie obținută – de către toți aceia care fac ce este drept. […] Dumnezeu a creat toate lucrurile, așa că El face toate ființele create să vină sub stăpânirea Lui și să se supună stăpânirii Lui; El va porunci tuturor lucrurilor, astfel încât toate lucrurile să fie în mâinile Lui. Toată creația lui Dumnezeu, inclusiv animalele, plantele, omenirea, munții, râurile și lacurile – toate trebuie să vină sub stăpânirea Lui. Tot ce este pe cer și pe pământ trebuie să vină sub stăpânirea Lui. Ele nu pot alege, ci trebuie să se supună tuturor orchestrărilor Lui. Acest lucru a fost decretat de Dumnezeu și reprezintă autoritatea lui Dumnezeu. Dumnezeu poruncește tuturor și comandă și este peste toate lucrurile, fiecare clasificat după felul lui și după poziția repartizată după dorința lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare e un lucru sau persoană, nimeni sau nimic nu este mai mare decât Dumnezeu, toate lucrurile slujesc omenirii create de Dumnezeu și niciun lucru nu îndrăznește să nu Îl asculte pe Dumnezeu sau să-I aducă vreo cerere. Prin urmare, omul, ca ființă creată, trebuie, de asemenea, să-și îndeplinească datoria de om. Indiferent dacă omul este domnul sau îngrijitorul tuturor lucrurilor, indiferent cât de înalt este statutul omului printre toate lucrurile, el este, totuși, doar o ființă umană mică sub stăpânirea lui Dumnezeu, și nu este nimic mai mult decât o ființă umană neînsemnată, o ființă creată care nu va fi niciodată deasupra lui Dumnezeu.

Ca ființă creată, omul ar trebui să caute să îndeplinească datoria unei ființe create și să caute să-L iubească pe Dumnezeu fără să facă alte alegeri, pentru că Dumnezeu este vrednic de dragostea omului. Aceia care caută să-L iubească pe Dumnezeu nu ar trebui să caute vreun beneficiu personal sau să caute ceva după care tânjesc în mod personal; aceasta este cea mai corectă metodă de a urmări. Dacă ceea ce cauți este adevărul, dacă ceea ce pui în practică este adevărul, și dacă ceea ce obții este o schimbare în firea ta, atunci cărarea pe care calci este cea corectă. Dacă ceea ce cauți este binecuvântarea trupului și ceea ce pui în practică este adevărul propriilor noțiuni, și dacă nu există nicio schimbare în firea ta, nu ești deloc supus lui Dumnezeu în trup și încă trăiești în neclaritate, atunci ceea ce cauți te va duce cu siguranță în iad, deoarece cărarea pe care mergi este cărarea eșecului. Dacă vei fi făcut desăvârșit sau dacă vei fi eliminat, depinde de ceea ce urmărești. Cu alte cuvinte, succesul sau eșecul depind de cărarea pe care merge omul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

Imnuri similare

Omul cere prea multe de la Dumnezeu

5. Cum să rezolvăm problema plăcerilor trupești ale familiei

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„Dacă vine cineva la Mine şi nu-şi urăşte tatăl, mama, soţia, copiii, fraţii, surorile, ba chiar însăşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:26).

„Oricine dintre voi care nu renunță la toate bunurile lui, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:33).

„El le-a răspuns: Adevărat vă spun că nu este nimeni care să-şi fi lăsat casa sau soţia, sau fraţii, sau părinţii, sau copiii de dragul Împărăţiei lui Dumnezeu şi care să nu primească mult mai mult în vremea aceasta, iar în veacul care vine – viaţă veşnică” (Luca 18:29-30).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Influențe dăunătoare, pe care mii de ani de „spirit înalt al naționalismului” le-au lăsat adânc în inima omului, precum și gândirea feudală, prin care oamenii sunt legați și înlănțuiți, fără un dram de libertate, fără nicio voință de a aspira sau a persevera, nicio dorință de a face progrese, rămânând, în schimb, negativ și regresiv, înrădăcinat într-o mentalitate de sclav, și așa mai departe – acești factori obiectivi au conferit o distribuție urâtă și o mizerie permanentă a concepției ideologice, idealurilor, moralității și firii umanității. Oamenii, s-ar părea, trăiesc într-o lume întunecată a terorismului pe care niciunul dintre ei nu caută să o depășească și, niciunul dintre ei nu se gândește să avanseze spre o lume ideală; mai degrabă, ei sunt mulțumiți cu soarta lor în viață, să-și petreacă zilele născând și crescând copiii, străduindu-se, transpirând, făcându-și

treburile casnice, visând la o familie confortabilă și fericită, la afecțiune conjugală, la copii ascultători, la bucurie în anii lor de amurg, în timp ce-și trăiesc, în pace, viețile… Timp de zeci, mii, zeci de mii de ani până acum, oamenii și-au risipit timpul, în acest fel, fără ca nimeni să-și creeze o viață desăvârșită. Toți intenționează doar să se ucidă reciproc în această lume întunecată, în cursa pentru faimă și avere, și să se provoace unul pe celălalt. Cine a căutat vreodată intențiile lui Dumnezeu? A fost cineva vreodată atent la lucrarea lui Dumnezeu? Toate părțile umanității, ocupate de influența întunericului, au devenit, de mult timp, natură umană și, astfel, este destul de dificil de îndeplinit lucrarea lui Dumnezeu, iar oamenii au chiar mai puțină inimă pentru a acorda atenție la ceea ce Dumnezeu le-a încredințat astăzi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (3)”

Cine poate să se sacrifice cu adevărat și complet pentru Mine și să-și ofere totul de dragul Meu? Sunteți cu toții fără tragere de inimă, gândurile vă umblă de colo colo, vă gândiți la casă, la lumea de afară, la mâncare și îmbrăcăminte. În ciuda faptului că te afli aici, înaintea Mea, făcând lucruri pentru Mine, adânc în sinea ta încă te mai gândești la soția ta, la copiii tăi și la părinții tăi de acasă. Sunt toate aceste lucruri proprietatea ta? De ce nu îi încredințezi mâinilor Mele? Nu ai suficientă credință în Mine? Sau te temi cumva că voi face aranjamente nepotrivite pentru tine? De ce te-ngrijorezi mereu de familia trupului tău? Mereu tânjești după cei dragi ție! Am Eu un anumit loc în inima ta? Încă mai vorbești despre a-Mi permite să am stăpânire în interiorul tău și să-ți ocup întreaga ființă – toate acestea sunt minciuni înșelătoare! Câți dintre voi sunt dedicați bisericii cu toată inima? Și câți dintre voi nu vă gândiți la voi înșivă, ci acționați de dragul Împărăției de astăzi? Gândiți-vă cu mare atenție la acest lucru.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 59

Toți M-ați urmat în acești ani, dar nu Mi-ați dat niciodată o iotă de loialitate. În schimb, ați gravitat în jurul celor pe care îi iubiți și al lucrurilor care vă plac – atât de mult încât tot timpul și oriunde vă duceți, le țineți mereu aproape de inimile voastre și nu le-ați abandonat niciodată. Ori de câte ori deveniți dornici sau pasionați de un anume lucru pe care-l iubiți, aceasta se petrece chiar în timp ce Mă urmați sau chiar când Îmi ascultați cuvintele. Așadar, Eu spun că folosiți loialitatea pe care o cer de la voi, ca, de fapt, să prețuiți „animalele de companie” și să le fiți loiali. Cu toate că puteți sacrifica un lucru sau două pentru Mine, aceasta nu vă reprezintă pe toți și nu dovedește că Eu sunt Acela căruia Îi sunteți cu adevărat loiali. Vă implicați în acțiunile de care sunteți pasionați: unii oameni sunt loiali fiilor și fiicelor, alții sunt bărbaților, soțiilor, bogăției, muncii, superiorilor, statutului social sau femeilor. Niciodată nu vă simțiți obosiți sau supărați în privința lucrurilor cărora le sunteți credincioși; în schimb, deveniți și mai dornici să aveți aceste lucruri în cantități mai mari și de o mai bună calitate și niciodată nu renunțați. Eu și cuvintele Mele suntem întotdeauna împinși în spatele lucrurilor de care sunteți pasionați. Și nu aveți de ales decât să le plasați la urmă. Sunt chiar unii care păstrează acest ultim loc pentru lucruri cărora le sunt credincioși, dar pe care încă nici nu le-au descoperit. În inimile lor, n-a existat niciodată nicio fărâmă din Mine. S-ar putea să credeți că vă cer prea mult sau că vă acuz pe nedrept, dar v-ați gândit vreodată că, deși vă petreceți fericiți timpul cu familia, nu Mi-ați fost credincioși nici măcar o dată? În astfel de momente, nu vă doare? Atunci când inimile voastre sunt pline de bucurie și sunteți răsplătiți pentru munca voastră, nu vă simțiți descurajați că nu v-ați aprovizionat cu suficient adevăr? Când ați plâns pentru că nu ați primit aprobarea Mea? Vă frământați creierii și

suferiți mult pentru fiii și fiicele voastre, dar totuși nu sunteți mulțumiți; mai credeți că nu ați făcut destul pentru ei, că nu ați făcut tot ce v-a stat în puteri pentru ei. Totuși, față de Mine, ați fost mereu nepăsători și neglijenți; sunt doar în amintirile voastre, dar nu rezist în inimile voastre. Pentru voi, devotamentul și eforturile Mele rămân întotdeauna insesizabile, iar voi nu le-ați apreciat niciodată. Voi doar vă angajați într-o scurtă reflecție și aveți impresia că este suficient. O astfel de „loialitate” nu este aceea după care mult am râvnit, ci mai degrabă ceea ce de multă vreme disprețuiesc.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cui îi ești credincios?”

Nu Eu sunt în cugetul vostru în fiecare moment, nici adevărul care de la Mine purcede, ci soții sau soțiile voastre, fiii voștri, fiicele, și lucrurile pe care le mâncați și îmbrăcați. Vă gândiți cum să dobândiți o și mai importantă, și mai mare bucurie. Însă chiar și după ce vă umpleți stomacul până la refuz, oare nu sunteți tot niște cadavre? Chiar și atunci când vă împodobiți, la exterior, cu ținute atât de frumoase, nu sunteți oare tot niște cadavre ambulante, lipsite de vitalitate? Vă spetiți de dragul stomacului vostru, până când părul vostru ajunge să fie presărat cu fire cărunte, dar niciunul dintre voi nu sacrifică un singur fir de păr pentru lucrarea Mea. Sunteți mereu pe fugă, solicitându-vă trupul și storcându-vă creierul, de dragul trupului vostru și pentru fiii și fiicele voastre, însă niciunul dintre voi nu arată vreo preocupare sau vreo grijă față de intențiile Mele. Oare ce mai sperați să obțineți de la Mine?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mulți sunt chemați, puțini sunt aleși”

Cei care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie măcar să se poată lepăda de tot ceea ce au. Dumnezeu a spus în Biblie: „Oricine dintre voi care nu renunță la toate bunurile lui, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:33). Ce înseamnă să te lepezi de tot ceea ce ai? Înseamnă să renunți la familie, la

muncă, la toate legăturile lumești. E ceva ușor de făcut? Este foarte dificil. Fără voința de a o face, nu se poate realiza sub nicio formă. Când cineva are voința să renunțe, are în mod natural și voința de a îndura greutățile. Dacă cineva nu poate îndura greutățile, nu va putea renunța la nimic, cu toate că și-ar dori. Sunt și unii cărora, după ce au renunțat la familiile lor și s-au îndepărtat de cei dragi, li se face dor după ce-și îndeplinesc îndatoririle pentru un timp. Dacă într-adevăr nu pot suporta, ar putea să fugă acasă în secret ca să arunce o privire și apoi să se întoarcă la îndeplinirea îndatoririlor. Unele persoane care și-au părăsit căminul pentru a-și îndeplini îndatoririle nu se pot stăpâni să nu li se facă dor de cei dragi de Anul Nou sau de alte sărbători și, când toată lumea doarme noaptea, plâng în secret. Când termină, se roagă la Dumnezeu și se simt mult mai bine, după care revin la îndeplinirea îndatoririlor. Chiar dacă oamenii aceștia au putut să renunțe la familiile lor, nu sunt capabili să îndure o mare suferință. Dacă nu pot scăpa nici măcar de aceste sentimente pentru relațiile trupului, cum vor putea ei oare să se sacrifice sincer pentru Dumnezeu? Unii sunt capabili să se lepede de tot ceea ce au și să-L urmeze pe Dumnezeu, renunțând la slujbele și familiile lor – dar care este scopul lor atunci când fac acest lucru? Unii încearcă să dobândească har și binecuvântări și alții, ca Pavel, sunt doar în căutarea unei cununi și a unei recompense. Puțini se leapădă de tot ceea ce au pentru a dobândi adevărul și viața și pentru a atinge mântuirea. Deci, care dintre aceste căutări este în acord cu voia lui Dumnezeu? Este, desigur, căutarea adevărului și câștigarea vieții. Acest lucru este întru totul conform voii lui Dumnezeu și este cea mai importantă parte din credința în Dumnezeu. Poate cineva să câștige adevărul dacă nu se leapădă de lucrurile sau bogățiile lumești? Categoric nu. […] Vei putea intra în Împărăția lui Dumnezeu doar dacă te lepezi de tot ceea ce este important pentru tine, pentru a-L urma pe Dumnezeu și a-ți face datoria, pentru a

urmări adevărul și a câștiga viață. Ce înseamnă să intri în Împărăția lui Dumnezeu? Înseamnă că ești capabil să renunți la tot ceea ce ai și să-L urmezi pe Dumnezeu, să iei aminte la cuvintele Lui și să te supui rânduielii Lui, să I te supui întru totul; înseamnă că El a devenit Domnul și Dumnezeul tău. Pentru Dumnezeu, acest lucru înseamnă că ai intrat în Împărăția Lui și, indiferent ce dezastre se abat asupra ta, te vei bucura de protecția Lui, vei putea supraviețui și vei fi unul dintre oamenii din Împărăția Lui. Dumnezeu te va recunoaște ca adeptul Lui sau îți va promite să te desăvârșească, dar, prima dată, trebuie să-L urmezi pe Hristos. Doar astfel vei fi inclus în pregătirea pentru Împărăție. Dacă nu-L urmezi pe Hristos și ești în afara Împărăției lui Dumnezeu, Dumnezeu nu te va recunoaște. Și, dacă Dumnezeu nu te recunoaște, chiar dacă îți dorești să fii mântuit și să câștigi promisiunea lui Dumnezeu și desăvârșirea Lui, vei putea dobândi aceste lucruri? Nu vei putea. Dacă îți dorești să primești aprobarea lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să fii vrednic să intri în Împărăția Lui. Dacă te poți lepăda de tot ceea ce ai pentru a urmări adevărul, dacă poți căuta adevărul în timp ce îți îndeplinești datoria, dacă poți acționa conform principiilor și dacă ai mărturii adevărate bazate pe experiență, atunci ești vrednic să intri în Împărăția lui Dumnezeu și să-I primești promisiunea. Dacă nu te poți lepăda de tot ceea ce ai pentru a-L urma pe Dumnezeu, nu ești demn să intri în Împărăția Lui și nu ai dreptul la binecuvântarea și la promisiunea Lui. Sunt multe persoane care au renunțat acum la tot ceea ce au și care își îndeplinesc îndatoririle în casa lui Dumnezeu, dar, cu toate acestea, nu vor putea neapărat să atingă adevărul. O persoană trebuie să iubească adevărul și să-l poată accepta înainte de a-l câștiga. Dacă cineva nu caută adevărul, nu-l poate dobândi. Ca să nu mai vorbim despre cei care își îndeplinesc datoria în timpul liber – experiența lor cu lucrarea lui Dumnezeu este atât de limitată, încât dobândirea adevărului va fi și mai

dificilă pentru ei. Dacă cineva nu-și îndeplinește datoria sau nu urmărește adevărul, va rata minunata ocazie de a atinge mântuirea și desăvârșirea lui Dumnezeu. Unii oameni pretind că ei cred în Dumnezeu, dar nu își îndeplinesc îndatoririle și caută doar lucruri lumești. Înseamnă asta că renunță la tot ceea ce au? Dacă cineva crede în felul acesta în Dumnezeu, Îl va putea urma până la capăt? Priviți la discipolii Domnului Isus: printre ei erau pescari, țărani și un perceptor. Când Domnul Isus le-a strigat: „Urmați-Mă!”, și-au lăsat slujbele și L-au urmat pe Domnul. Nu s-au mai gândit la slujbele lor sau dacă vor avea apoi o cale de supraviețuire în lume și L-au urmat de îndată pe Domnul Isus. Petru I s-a dedicat Lui cu toată inima, îndeplinind însărcinarea dată de Domnul Isus până la capăt și persistând în datoria lui. De-a lungul întregii sale vieți, el a urmărit iubirea lui Dumnezeu și, la final, a fost desăvârșit de Dumnezeu. În prezent, sunt unii oameni care nici măcar nu reușesc să se lepede de tot ceea ce au și, totuși, își doresc să pătrundă în Împărăție. Oare nu visează?

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

(Răspunsuri la întrebările fraților și surorilor)

(Încă sunt constrâns de afecțiunea pe care o port membrilor familiei mele în timp ce îmi fac datoria. Adeseori îmi este dor de ei și aceasta afectează realizarea datoriei mele. Starea mea s-a mai îmbunătățit în ultima vreme, dar încă sunt uneori îngrijorat că marele balaur roșu va aresta membri ai familiei mele pentru a mă amenința pe mine și mă tem că atunci nu voi mai putea să rămân ferm.) Acestea sunt temeri neîntemeiate. Când te gândești la astfel de lucruri, trebuie să cauți adevărul pentru a găsi rezolvarea. Trebuie să înțelegi că, indiferent de împrejurările cu care te confrunți, Dumnezeu a orchestrat și a rânduit totul. Trebuie să înveți să te supui lui Dumnezeu și să poți căuta adevărul și rămâne ferm atunci când te

confrunți cu orice situație. Aceasta este o lecție pe care oamenii trebuie să o învețe. Ar trebui să meditezi deseori: cum experimentezi udarea și păstorirea din partea lui Dumnezeu în astfel de perioade de timp? Care e adevărata ta statură? Cum ar trebui să-ți îndeplinești datoria de ființă creată? Trebuie să deslușești aceste lucruri! Dacă te poți gândi la marele balaur roșu care te amenință, atunci de ce nu te gândești cum ai putea pătrunde în adevăr? De ce nu meditezi la adevăr? (Când îmi vin astfel de gânduri, mă rog lui Dumnezeu și îmi iau angajamentul că Îi voi rămâne credincios până la moarte, dacă într-o zi voi ajunge cu adevărat să mă confrunt cu astfel de împrejurări. Dar chiar mă tem că nu voi reuși, din cauza staturii mele mici.) Atunci, te rogi: „Dumnezeule, mă tem că nu voi putea reuși cu statura mea mică. Mă tem de moarte. Te rog, nu face asta. Poți să o faci atunci când voi avea statura necesară.” Este acesta un mod potrivit de a te ruga? (Nu.) Ar trebui să te rogi astfel: „Dumnezeule, am statura și credința mică acum, mă tem că voi avea de înfruntat ceva; de fapt, nu cred cu adevărat că toate chestiunile și toate lucrurile stau în mâinile Tale. Nu m-am încredințat mâinilor Tale; ce răzvrătire este aceasta! Sunt dornic să mă supun rânduielilor și orchestrărilor Tale. Orice ai face, inima mea este dispusă să fie martoră pentru Tine. Sunt dornic să rămân ferm în mărturia mea, fără a Te dezonora. Te rog, facă-se voia Ta.” Trebuie să-ți aduci aspirațiile și ceea ce vrei să spui înaintea lui Dumnezeu – așa vei da dovadă de adevărată credință. Dacă eziți și să te rogi în acest fel, cât de mică trebuie să fie credința ta! Ai nevoie să te rogi astfel, deseori. Chiar dacă te rogi astfel, Dumnezeu nu îți va răspunde neapărat. Dumnezeu nu împovărează oamenii cu mai mult decât pot îndura, însă dacă îți exprimi clar atitudinea și hotărârea, Dumnezeu va fi mulțumit. Când El va fi mulțumit, inima ta nu va mai fi tulburată și constrânsă de această situație. „Lucruri precum soțul, copiii, familia, bunurile – sunt toate în mâna lui Dumnezeu. Ele nu

înseamnă nimic. Întregul univers e în mâinile lui Dumnezeu. Nu sunt și membrii familiei mele în mâinile Sale? Ce rost are să-mi fac griji pentru ei? Nu am niciun cuvânt de spus în privința asta, nu sunt capabil și nu-i pot proteja. Soarta lor și tot ce ține de ei este în mâinile lui Dumnezeu!" Trebuie să ai credința de-a veni înaintea lui Dumnezeu și de-a te ruga, hotărându-te cu fermitate și punându-ți în minte să te supui rânduielilor Lui. Atunci, starea ta interioară se va schimba. Nu vei mai avea griji și nu te vei mai simți îngrijorat. Nu vei mai fi excesiv de precaut și copleșit de teamă în tot ceea ce faci. Când toți ceilalți se aruncă înainte, tu rămâi în spate, dorind mereu să scapi – nu asta face un laș? Când oamenii lui Dumnezeu își fac datoria în Împărăție, iar ființele create își fac datoria înaintea Creatorului, ar trebui să înainteze cu calm și cu o inimă cu frică de Dumnezeu. Nu ar trebui să bâjbâie, să dea înapoi sau să calce ca pe ouă. Dacă știi că această stare este greșită și-ți faci mereu griji în legătură cu ea, în loc să cauți adevărul pentru a o înlătura, atunci ești constrâns și înrobit de ea și nu vei putea să-ți îndeplinești datoria. Vrei din toată inima, cu toată mintea și cu toată puterea să-ți faci datoria de ființă creată, dar poți realiza asta? Nu poți ajunge în punctul în care să te dăruiești din toată inima pentru că inima ta nu se dedică datoriei – în cel mai bun caz, ți-ai consacrat doar o zecime din inimă. Fără inima întreagă, cum poți să-ți dedici toată mintea și puterea? Inima ta nu este dedicată datoriei și tot ce dăruiești e doar puțină voință de a o face. Chiar poți să-ți îndeplinești datoria din toată inima și cu toată mintea? Nu ai hotărârea de a practica adevărul, prin urmare, e normal să fii constrâns de familie și de afecțiunea pe care i-o porți. Te va lega de mâini și de picioare; îți va controla gândirea și inima și nu vei mai reuși să respecți adevărul și cerințele lui Dumnezeu – vei avea voința, dar îți va lipsi puterea. Așa că trebuie să te rogi înaintea lui Dumnezeu, înțelegându-I intențiile pe de o parte, dar știind, de asemenea, unde trebuie să stai ca ființă creată; trebuie

să iei hotărârea și atitudinea pe care ar trebui să le ai și să le aduci înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este atitudinea de care trebuie să dai dovadă. De ce alții nu au astfel de îngrijorări? Crezi că alți oameni nu au familie sau greutăți ca acestea? De fapt, fiecare are încurcături trupești sau de familie, însă unii oameni le pot rezolva rugându-se lui Dumnezeu și căutând adevărul. După o perioadă de căutări, ei văd dincolo de aceste sentimente trupești și și le scot din inimă; apoi, asemenea lucruri nu mai sunt pentru ei greutăți, iar ei nu mai pot fi controlați sau constrânși de ele. Ele nu îi mai afectează în realizarea îndatoririlor și, astfel, ei devin liberi. Există în Biblie un rând din cuvintele lui Dumnezeu care spune: „Oricine dintre voi care nu renunță la toate bunurile lui nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:33). Ce înseamnă această renunțare la toate bunurile? Ce se înțelege prin „toate”? Lucruri precum statutul, faima și câștigurile, familia, prietenii și avuțiile – toate sunt incluse în acest cuvânt. Așadar, ce lucruri ocupă un loc important în inima ta? Pentru unii sunt copiii, pentru alții părinții, pentru unii bogăția și pentru alții statutul, faima și câștigurile. Dacă prețuiești astfel de lucruri, atunci vei fi controlat de ele. Dacă nu le prețuiești și renunți cu totul la ele, atunci ele nu te pot controla. Depinde doar de atitudinea pe care o ai față de ele și de felul în care tratezi aceste lucruri.

Trebuie să înțelegeți că, oricând și în orice etapă își îndeplinește Dumnezeu lucrarea, El are întotdeauna nevoie ca o parte dintre oameni să lucreze împreună cu El. Faptul că acești oameni cooperează cu lucrarea lui Dumnezeu sau la răspândirea Evangheliei este predestinat de El. Așadar, are Dumnezeu o însărcinare predestinată pentru fiecare persoană? Fiecare are o misiune și o răspundere, fiecare are o însărcinare. Când Dumnezeu îți încredințează o însărcinare, aceasta devine răspunderea ta. Va trebui să îți asumi această răspundere, este datoria ta. Ce este datoria? Este misiunea pe care Dumnezeu ți-a încredințat-o. Ce este o misiune? (Însărcinarea dată de

Dumnezeu este misiunea omului. Viața omului trebuie trăită pentru îndeplinirea însărcinării date de Dumnezeu. Această însărcinare este singurul lucru pe care să-l poarte în inimă și nu ar trebui să trăiască pentru nimic altceva.) Însărcinarea dată de Dumnezeu este misiunea omului; aceasta este înțelegerea corectă. Cei care cred în Dumnezeu au fost puși pe pământ ca să îndeplinească însărcinarea dată de Dumnezeu. Dacă tot ce urmărești în această viață este să urci pe scara socială, să aduni avuții, să duci un trai bun, să te bucuri de apropierea familiei și să te desfeți cu faimă, câștiguri și statut – dacă dobândești statut social, familia ta devine cunoscută și toți membrii săi sunt în siguranță – dar nu iei în seamă misiunea pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu; mai are vreo valoare viața pe care o duci acum? Cum Îi vei răspunde lui Dumnezeu după moarte? Nu vei fi capabil și asta este cea mai mare răzvrătire; este cel mai mare păcat! Care dintre voi își face acum datoria în casa lui Dumnezeu din întâmplare? Indiferent din ce mediu ați venit pentru a vă realiza datoria, nimic nu e întâmplător. Această datorie nu poate fi realizată doar prin găsirea câtorva credincioși la întâmplare; este ceva predestinat de Dumnezeu înaintea timpurilor. Ce înseamnă când ceva este predestinat? Ce înseamnă exact? Înseamnă că, în întregul Său plan de gestionare, Dumnezeu a plănuit acum mult timp de câte ori vei viețui pe pământ, din ce neam și din ce familie te vei naște în zilele de pe urmă, care va fi situația acestei familii, dacă vei fi femeie sau bărbat, care vor fi punctele tale forte, câtă școală vei avea, cât de bine te vei putea exprima, ce calibru vei avea și cum vei arăta. El a plănuit vârsta la care vei veni în casa lui Dumnezeu și vei începe să îți faci datoria și ce datorie vei realiza și când. Dumnezeu a predestinat fiecare pas al tău de la început. Încă înainte de a te fi născut și de a fi venit pe pământ în ultimele tale vieți, Dumnezeu rânduise deja ce datorie vei avea de realizat în această etapă finală a lucrării. Nu e deloc o glumă! Dacă acum poți asculta

aici o predică e pentru că așa a hotărât dinainte Dumnezeu. Nu trebuie să tratezi aceste lucruri cu ușurință! În plus, înălțimea, înfățișarea, ochii pe care îi ai, silueta, starea sănătății tale, experiențele dobândite în viață și îndatoririle pe care ești în stare să ți le asumi la o anumită vârstă, cât și calibrul și abilitățile pe care le ai – acestea au fost prestabilite de Dumnezeu pentru tine cu mult timp înainte și, cu siguranță, nu sunt rânduite acum. Dumnezeu le-a prestabilit de multă vreme pentru tine, ceea ce înseamnă că El are intenția să te folosească. El te va fi pregătit încă înainte de a-ți fi încredințat această însărcinare și misiune. Prin urmare, este acceptabil să fugi de asta? Este acceptabil să nu o faci cu toată inima? Ambele sunt inacceptabile; ar însemna să-L dezamăgești pe Dumnezeu! Cei care își abandonează datoria comit cel mai grav tip de răzvrătire. Este o faptă mârșavă. Dumnezeu a muncit cu grijă și seriozitate, prestabilind din vremuri străvechi ca tu să ajungi astăzi și să ți se dea această misiune. Atunci, această misiune nu e răspunderea ta? Nu este ea ceea ce dă valoare acestei vieți pe care o trăiești? Dacă nu-ți îndeplinești misiunea încredințată de Dumnezeu, pierzi valoarea și semnificația vieții; este ca și cum ai fi trăit în van. Dumnezeu ți-a rânduit condițiile, mediul și contextul potrivit. Ți-a conferit acest calibru și această abilitate, te-a pregătit să trăiești până la această vârstă și să dobândești toate calificările de care vei avea nevoie pentru a-ți realiza această datorie a ta. A rânduit toate acestea pentru tine, dar tu nu-ți împlinești cu sârguință datoria. Nu poți rezista ispitei și alegi să te fofilezi, încercând mereu să duci o viață bună și să urmărești lucruri lumești. Iei harul și abilitatea pe care ți le-a dat Dumnezeu și îl slujești cu ele pe Satana, trăind pentru Satana. Cum crezi că se simte Dumnezeu atunci? Când speranțele pe care Și le-a pus în tine sunt înșelate în acest fel, nu te-ar disprețui atunci? Nu te-ar detesta? Ar dezlănțui asupra ta o mare mânie. Și atunci putem considera această chestiune încheiată? Ar putea fi

atât de simplu pe cât îți închipui? Crezi că, dacă nu-ți îndeplinești misiunea în această viață, totul se sfârșește când mori? Nu se termină cu asta; sufletul tău va fi atunci în pericol. Nu ți-ai făcut datoria, nu ai acceptat însărcinarea dată de Dumnezeu și te-ai ascuns din fața Lui. Lucrurile au ajuns înfricoșătoare. Încotro poți fugi? Poți scăpa din mâinile lui Dumnezeu? Cum delimitează El acest tip de persoană? (Aceștia sunt oameni care L-au trădat.) Cum îi definește Dumnezeu pe cei care L-au trădat? Cum îi delimitează Dumnezeu pe cei care au fugit din fața scaunului Său de judecată? Aceștia sunt oameni care vor suferi pierzania și vor fi distruși. Nu vei mai avea parte de altă viață sau de altă renaștere, iar Dumnezeu nu-ți mai poate acorda nicio altă însărcinare. Nu mai există nicio misiune pentru tine și nu mai ai șanse să primești mântuirea. Asta e o mare nenorocire! Dumnezeu va spune: „Această persoană s-a ascuns din fața ochilor Mei o dată, fugind dinaintea scaunului Meu de judecată și din fața Mea. Nu și-a dus la bun sfârșit misiunea sau nu și-a îndeplinit însărcinarea. Viața sa se sfârșește aici. S-a terminat, a ajuns la final.” Ce tragedie este aceasta! Ca să vă puteți face datoria astăzi în casa lui Dumnezeu, fie că este mare sau mică, fie că este de ordin fizic sau mental și fie că e vorba să vă ocupați de probleme externe sau de lucrări interne, nimeni nu își îndeplinește datoria din întâmplare. Cum ar putea fi ea alegerea ta? Totul este condus de Dumnezeu. Te-ai mișcat astfel, ai acest simț al misiunii și răspunderii și poți face această datorie numai pentru că Dumnezeu ți-a dat o însărcinare. Sunt atâția printre non-credincioși cu înfățișare frumoasă, cunoștințe sau talent, dar oare îi favorizează Dumnezeu? Nu, nu o face. Dumnezeu nu i-a ales pe ei și nu vă favorizează decât pe voi. Vă cere tuturor să jucați tot felul de roluri, să îndepliniți tot felul de îndatoriri și să vă asumați diferite feluri de responsabilități în lucrarea Sa de gestionare. Când planul de gestionare al lui Dumnezeu ajunge, în cele din urmă, la sfârșit și este realizat, ce glorie și

ce privilegiu vor fi acestea! Așadar, când oamenii suferă câteva greutăți în timp ce își fac azi datoria; când trebuie să renunțe la unele lucruri, să se sacrifice și să plătească un anumit preț; când își pierd statutul, faima și câștigurile în lume; și când toate aceste lucruri se duc, pare că Dumnezeu le-a luat de la ei, dar au câștigat ceva mai de preț și mai valoros. Ce au dobândit oamenii de la Dumnezeu? Au dobândit adevărul și viața, făcându-și datoria. Numai după ce ți-ai îndeplinit datoria, ți-ai dus la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu, îți trăiești întreaga viață pentru misiunea și însărcinarea date de Dumnezeu, ai o mărturie frumoasă și duci o viață care are valoare – numai atunci ești o persoană adevărată! Și de ce spun că ești o persoană adevărată? Pentru că Dumnezeu te-a ales și te-a determinat să-ți faci datoria ca ființă creată, aflată sub gestionarea Lui. Aceasta este cea mai mare valoare și cea mai mare semnificație a vieții tale.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Atunci când ai auzit multe predici, multe adevăruri și multe dintre cuvintele lui Dumnezeu și ai constatat deja că această cale este cea corectă și calea cea dreaptă în viață, de ce ai nevoie în acel moment? Trebuie să Îi ceri lui Dumnezeu să îți rânduiască un mediu potrivit, care să fie edificator și util pentru viața ta și care să te facă să crești în viață. Este posibil ca acest mediu să nu fie foarte confortabil – trupul trebuie să îndure greutăți și trebuie să renunțe și să se detașeze de multe lucruri. Cu toții ați experimentat asta până acum. De exemplu, să spunem că ai fost persecutat și nu ai putut să te întorci acasă, să îți vezi copiii sau soțul/soția ori să iei legătura cu ei, să te întâlnești cu rudele sau cu prietenii sau să primești vești de la ei. În toiul nopții, ai începe să te gândești la cei de acasă: „Ce face tatăl meu? Este bătrân și nu am nicio cale să îl onorez. Mama mea are o sănătate precară și nu știu cum se simte acum”. Nu e așa că te-ai gândi mereu la aceste lucruri? Dacă inima ta este mereu constrânsă de astfel de

lucruri, ce consecințe va avea asta asupra îndeplinirii datoriei tale? Este benefic pentru progresul vieții tale să nu te implici sau să nu te preocupi atât de mult de chestiuni lumești, trupești. Gândurile și îngrijorările tale nu vor avea niciun rost; aceste chestiuni sunt toate în mâinile lui Dumnezeu, iar tu nu poți schimba soarta membrilor familiei tale. Trebuie să înțelegi că prioritatea ta de credincios în Dumnezeu este să fii atent la voia Lui, să îți faci datoria, să dobândești credință adevărată, să pătrunzi în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, să crești în viață și să dobândești adevărul. Asta contează cel mai mult. La suprafață, se pare că oamenii se leapădă în mod activ de lume și de familiile lor, dar ce se întâmplă, de fapt? (Dumnezeu este Cel care deține suveranitate asupra acestor lucruri și le orchestrează.) Dumnezeu le orchestrează. El este Cel care te împiedică să îți vezi familia. Ca să fiu mai clar, Dumnezeu te privează de ea. Nu sunt acestea cele mai practice cuvinte? (Ba da, sunt.) Oamenii spun întotdeauna că Dumnezeu deține suveranitate asupra lucrurilor și le rânduiește, deci cum deține El suveranitate asupra acestei chestiuni? Te scoate din casa ta, astfel ca familia ta să nu se transforme într-o povară care te îngreunează. Așadar, unde te duce El? Te duce într-un mediu în care nu există încurcături trupești, unde nu îi poți vedea pe cei dragi. Când îți faci griji pentru ei și vrei să faci ceva pentru ei, nu poți, iar când vrei să le oferi pietatea ta filială, nu poți. Ei nu te mai pot încurca. Dumnezeu te-a îndepărtat de ei și te-a lipsit de toate aceste încurcături, altfel ai continua să le fi devotat, să le prestezi servicii și să muncești ca un sclav pentru ei. Este un lucru bun sau rău faptul că Dumnezeu te-a îndepărtat de toate aceste încurcături externe? (Un lucru bun.) Este un lucru bun și nu este nevoie să regreți asta. Din moment ce este un lucru bun, ce ar trebui să facă oamenii? Oamenii ar trebui să Îi mulțumească lui Dumnezeu, spunând: „Dumnezeu mă iubește atât de mult!” Robia afecțiunii nu poate fi depășită de unul singur, deoarece inimile

oamenilor sunt toate constrânse de afecțiune. Cu toții își doresc să fie uniți cu familia lor, ca toată familia lor să fie împreună, ca toți să fie în siguranță, sănătoși, fericiți și să petreacă fiecare zi astfel, fără să se despartă vreodată. Dar există și un dezavantaj. Le vei dedica toată energia și eforturile vieții tale, tinerețea ta, anii tăi cei mai frumoși și toate părțile cele mai bune ale vieții tale; îți vei dărui întreaga viață trupului, familiei, celor dragi, slujbei, faimei, câștigului și tuturor tipurilor de relații complicate și, în consecință, te vei distruge complet. Așadar, cum îl iubește Dumnezeu pe om? Dumnezeu spune: „Nu te distruge în această mocirlă. Dacă îți prinzi ambele picioare, nu te vei mai putea elibera, indiferent cât de tare te epuizezi. Nu ai statură sau curaj, ca să nu mai vorbim de credință. Eu Însumi te voi scoate de acolo”. Asta face Dumnezeu și nu stă la discuții cu tine. De ce nu cere Dumnezeu părerea oamenilor? Unii spun: „Dumnezeu este Creatorul, El face orice vrea. Oamenii sunt ca furnicile și insectele, ei nu sunt nimic în ochii lui Dumnezeu.” Așa stau lucrurile, dar oare așa îi tratează Dumnezeu pe oameni? Nu, nu așa. Dumnezeu exprimă atât de multe adevăruri și le dăruiește omului, permițându-le oamenilor să fie curățiți de corupția lor și să dobândească o viață nouă de la El. Dragostea lui Dumnezeu pentru om este atât de mare! Toate acestea sunt lucruri pe care oamenii le pot vedea. Dumnezeu are intenții pentru tine, scopul Lui, când te aduce aici, este de a te face să pornești pe calea corectă în viață, să trăiești o viață plină de sens, o cale pe care tu nu ai putea să o alegi de unul singur. Dorința subiectivă a oamenilor este să își petreacă viața în siguranță și, chiar dacă nu fac avere, cel puțin vor să fie uniți cu familia lor pentru totdeauna și să se bucure de acest tip de fericire familială. Ei nu înțeleg cum să fie atenți la voia lui Dumnezeu și nici nu înțeleg cum să se gândească la destinațiile lor viitoare sau la voia lui Dumnezeu de a mântui omenirea. Dar Dumnezeu nu se agită din cauza lipsei lor de înțelegere și nu are nevoie să le spună prea multe,

pentru că ei nu înțeleg, statura lor este prea mică și orice discuție nu ar face decât să ajungă într-un impas. De ce ar ajunge într-un impas? Pentru că marea însemnătate a planului de gestionare a lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii nu este ceva ce oamenii pot înțelege dacă li se explică într-o propoziție sau două. Din moment ce așa stau lucrurile, Dumnezeu ia decizii și acționează direct, până va veni ziua când oamenii vor înțelege în cele din urmă.

Atunci când Dumnezeu îi scoate pe unii dintre aleșii Săi din mediul nociv al Chinei continentale, acestea sunt intențiile Sale bune, așa cum toată lumea poate vedea acum. În această privință, oamenii trebuie să-și manifeste adesea recunoștința și să Îi mulțumească lui Dumnezeu pentru că le-a arătat bunătate. Tu provii din acel mediu familial, te-ai desprins de toate relațiile interpersonale complicate ale trupului și te-ai eliberat de toate încurcăturile lumești și trupești. Dumnezeu te-a scos dintr-o urzeală complexă și te-a adus în prezența Sa și în casa Sa. Dumnezeu spune: „Aici este liniște, acest loc este foarte bun și este potrivit pentru creșterea ta. Aici se află cuvintele și îndrumările lui Dumnezeu și aici domnește adevărul. Voia lui Dumnezeu de a mântui omenirea se află aici, iar lucrarea de mântuire este centrată aici. Așadar, crești aici până când inima ta va fi mulțumită”. Dumnezeu te aduce în acest tip de mediu, un mediu care, poate, nu cuprinde mângâierea celor dragi, în care copiii tăi nu sunt prin preajmă pentru a avea grijă de tine când te îmbolnăvești și unde nu ai pe nimeni în care să ai încredere. Atunci când ești singur și te gândești la suferințele și la dificultățile trupului tău și la tot ceea ce vei avea de înfruntat în viitor, în acele momente, te vei simți singur. De ce te veți simți singur? Un motiv obiectiv este că oamenii au o statură prea mică. Care este motivul subiectiv? (Oamenii nu renunță complet la cei dragi trupește.) Așa este, oamenii sunt incapabili să renunțe la ei. Oamenii care trăiesc în trup se

bucură de diferitele relații și legături de familie. Ei cred că oamenii nu pot trăi fără cei dragi lor. De ce nu te gândești la modul în care ai intrat în lumea omului? Ai venit singur, fără relații cu ceilalți la început. Dumnezeu îi aduce pe oameni aici, unul câte unul; când ai venit, erai, de fapt, singur. Nu te-ai simțit singur în acel moment, așa că de ce te simți singur acum, când Dumnezeu te aduce aici? Crezi că îți lipsește un partener în care să te poți încrede, fie că este vorba despre copiii tăi, părinții tăi sau cealaltă jumătate a ta – soțul sau soția ta – și astfel, te simți singur. Atunci, de ce când te simți singur nu te gândești la Dumnezeu? Nu este Dumnezeu un tovarăș al omului? (Ba da, este.) Când simți cea mai mare suferință și tristețe, cine te poate mângâia cu adevărat? Cine îți poate rezolva cu adevărat dificultățile? (Dumnezeu poate.) Numai Dumnezeu poate rezolva cu adevărat dificultățile oamenilor. Dacă tu ești bolnav, iar copiii tăi sunt lângă tine, oferindu-ți băuturi și servindu-te, te vei simți destul de fericit, dar, cu timpul, copiii tăi se vor sătura și nimeni nu va mai fi dispus să te servească. În astfel de momente te vei simți cu adevărat singur! Așadar, acum, când te gândești că nu ai un partener, este adevărat? De fapt, nu este, deoarece Dumnezeu îți ține mereu companie! Dumnezeu nu îi părăsește pe oameni; El este cineva pe care se pot baza și unde își pot găsi oricând adăpost, precum și singurul lor confident. Așadar, indiferent de dificultățile și suferințele care se abat asupra ta, indiferent cu ce nemulțumiri sau probleme de negativitate și slăbiciune te confrunți, dacă vii în fața lui Dumnezeu și te rogi imediat, cuvintele Lui îți vor oferi mângâiere și îți vor rezolva dificultățile și toate problemele tale diferite. Într-un astfel de mediu, singurătatea ta va deveni condiția de bază pentru a avea experiența cuvintelor lui Dumnezeu și a obține adevărul. Pe măsură ce ai această experiență, vei ajunge treptat să gândești: „Încă trăiesc o viață bună după ce mi-am părăsit părinții, o viață împlinită după ce mi-am părăsit soțul și o

viață liniștită și plină de bucurie după ce mi-am părăsit copiii. Nu mai sunt goală. Nu mă voi mai baza pe oameni, în schimb mă voi baza pe Dumnezeu. El va avea grijă de mine și mă va ajuta mereu. Deși nu Îl pot atinge sau vedea, știu că El este alături de mine în orice moment și în orice loc. Atât timp cât mă voi ruga Lui, atât timp cât voi apela la El, El mă va mișca, mă va face să înțeleg voia Lui și să văd calea corespunzătoare”. În acel moment, El va deveni cu adevărat Dumnezeul tău, iar toate problemele tale vor fi rezolvate.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Unii oameni vor și să primească și să înțeleagă adevărul; vor să se sacrifice pentru Dumnezeu, dar nu se pot lepăda de nimic. Nu pot renunța la viitor, la plăcerile trupului, la comuniunea familială, la copiii și părinții lor, și nici la intențiile, obiectivele sau dorințele lor. Indiferent de ceea ce li se întâmplă, mereu pun pe primul loc propriile persoane, propriile afaceri și dorințe egoiste, iar adevărul îl pun pe ultimul loc; satisfacerea intereselor trupului lumești și a firilor corupte și satanice ocupă primul loc, iar punerea în practică a cuvântului lui Dumnezeu și mulțumirea lui Dumnezeu sunt secundare și ocupă ultimul loc. Pot astfel de oameni să primească aprobarea lui Dumnezeu? Pot ei să pătrundă vreodată în adevărul-realitate sau să mulțumească voia lui Dumnezeu? (Nu, niciodată.) Înseamnă oare că urmezi calea lui Dumnezeu dacă, după toate aparențele, ți-ai făcut datoria și nu ai fost leneș, dar firea ta coruptă nu a fost deloc îndreptată? (Nu.) Cu toții înțelegeți aceste lucruri, dar când vine vorba de a pune adevărul în practică, vă căzniți. Suferința ta și plata prețului trebuie cheltuite pe practicarea adevărului, nu pentru a respecta reguli și a urma proceduri. Merită, indiferent cât de mult suferi pentru adevăr, iar suferința pe care o înduri întru îndeplinirea adevărului, pentru a mulțumi voia lui Dumnezeu e satisfăcătoare și aprobată de El.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Dacă poți să-I dedici lui Dumnezeu inima și trupul și toată iubirea ta autentică, să le așezi în fața Lui, să fii complet supus față de El și să fii absolut atent la voia Lui – nu pentru trup, nu pentru familie și nu pentru dorințele tale personale, ci pentru interesele căminului lui Dumnezeu, luând cuvântul lui Dumnezeu ca principiu și fundament în toate – atunci, făcând astfel, intențiile și perspectivele tale vor fi toate în locul potrivit, iar tu vei fi în acel moment o persoană înaintea lui Dumnezeu care primește lauda Lui. Cei pe care Dumnezeu îi place sunt oamenii în totalitate îndreptați spre El; sunt cei care pot să Îi fie devotați doar Lui. Cei pe care Dumnezeu îi urăște sunt cei fără tragere de inimă în privința Lui și care se răzvrătesc împotriva Lui. El îi urăște pe aceia care cred în El și vor mereu să se bucure de El, dar nu sunt capabili să se sacrifice complet de dragul Lui. El îi urăște pe aceia care spun că Îl iubesc, dar care se răzvrătesc împotriva Lui în inimile lor; îi urăște pe aceia care folosesc cuvinte elocvente, înflorite în scopul înșelăciunii. Cei care nu Îi sunt dedicați lui Dumnezeu în mod autentic sau care nu s-au supus cu adevărat înaintea Lui sunt trădători și peste măsură de aroganți de la natură. Aceia care nu se pot supune în mod autentic în fața Dumnezeului normal, practic, sunt chiar mai aroganți, și, mai ales, sunt progenitura devotată a arhanghelului. Oamenii care se sacrifică într-adevăr pentru Dumnezeu își dedică întreaga ființă Lui și se așază înaintea Lui; ei pot să se supună tuturor cuvintelor și lucrării Lui și sunt capabili să-I pună cuvintele în practică. Ei pot să accepte cuvintele lui Dumnezeu și le iau drept fundamentul existenței lor și sunt capabili să caute cu seriozitate în cuvintele lui Dumnezeu părțile de practicat. Aceștia sunt oameni care trăiesc cu adevărat în fața lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu sunt cei care se pot supune în mod absolut practicității Lui”

Omul trebuie să urmărească să trăiască o viață plină de semnificație și nu ar trebui să fie satisfăcut cu circumstanțele sale actuale. Pentru a trăi după imaginea lui Petru, el trebuie să posede cunoștințele și experiențele lui Petru. Omul trebuie să urmărească lucruri care sunt mai înalte și mai profunde. El trebuie să urmărească o iubire mai profundă și mai pură pentru Dumnezeu și o viață care are valoare și semnificație. Doar aceasta este viață; doar atunci omul va fi la fel ca Petru. Trebuie să te concentrezi pe a fi proactiv față de intrarea ta în partea pozitivă și nu trebuie să îți permiți în mod pasiv să te lepezi de credință pentru o liniște de moment în timp ce ignori adevăruri mai profunde, mai specifice și mai practice. Iubirea ta trebuie să fie practică și trebuie să găsești moduri de a te elibera de această viață desfrânată, fără griji, care nu este diferită de cea a unui animal. Trebuie să trăiești o viață plină de semnificație, o viață de valoare, și nu trebuie să te păcălești sau să îți tratezi viața ca pe o jucărie cu care să te joci. Pentru toți cei care aspiră să-L iubească pe Dumnezeu, nu există adevăruri de neobținut și nu există dreptate pentru care să nu poată rămâne de neclintit. Cum ar trebui să-ți trăiești viața? Cum ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu și să utilizezi această iubire pentru a-I satisface intențiile? Nu există vreo chestiune mai importantă în viața ta. Mai presus de toate, trebuie să ai astfel de aspirații și perseverență și nu ar trebui să fii precum cei fără coloană vertebrală, cei ce sunt niște molâi. Trebuie să înveți cum să experimentezi o viață plină de semnificație și să experimentezi adevăruri pline de semnificație și nu ar trebui să te tratezi superficial în acel mod. Fără să realizezi, viața ta va trece pe lângă tine; după aceea, vei mai avea tu altă oportunitate de a-L iubi pe Dumnezeu? Poate omul să-L iubească pe Dumnezeu după ce e mort? Trebuie să ai aceleași aspirații și conștiință precum Petru; viața ta trebuie să fie plină de semnificație și nu trebuie să te joci cu tine însuți. Ca ființă umană și ca persoană care Îl urmează pe

Dumnezeu, trebuie să poți lua în considerare cu atenție cum îți tratezi viața, cum ar trebui să te oferi lui Dumnezeu, cum ar trebui să ai o credință mai semnificativă în Dumnezeu și cum, din moment ce Îl iubești pe Dumnezeu, ar trebui să-L iubești într-un mod care este mai pur, mai frumos și mai bun. […] Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să nu renunți la adevăr de dragul unei vieți liniștite de familie și nu trebuie să pierzi demnitatea și integritatea vieții tale de dragul unei desfătări de moment. Ar trebui să urmărești tot ceea ce este bun și frumos și ar trebui să urmărești o cale în viață care este mai plină de înțeles. Dacă duci o asemenea viață vulgară și nu urmărești niciun obiectiv, nu îți irosești tu viața? Ce poți câștiga dintr-o asemenea viață? Ar trebui să abandonezi toate desfătările trupului pentru un singur adevăr și nu ar trebui să renunți la toate adevărurile pentru un pic de desfătare. Oamenii de genul acesta nu au integritate sau demnitate; nu există nicio semnificație în existența lor!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Astăzi, tu nu crezi cuvintele pe care le spun și nu le dai atenție; când vine ziua ca această lucrare să se răspândească și o vezi în întregime, vei regreta și, în acel moment, vei fi uluit. Există binecuvântări, totuși tu nu știi să te bucuri de ele, și există adevărul, totuși tu nu îl urmărești. Nu te faci singur demn de dispreț? Astăzi, deși următorul pas al lucrării lui Dumnezeu încă trebuie să înceapă, nu există nimic excepțional în privința cerințelor care îți sunt adresate și a ceea ce ți se cere să trăiești. Există atât de multă lucrare și atât de multe adevăruri; nu sunt ele demne să fie cunoscute de tine? Nu pot mustrarea și judecata lui Dumnezeu să îți trezească duhul? Nu

pot mustrarea și judecata lui Dumnezeu să te facă să te urăști pe tine însuți? Ești mulțumit să trăiești sub influența Satanei, cu pace și bucurie și puțin confort trupesc? Nu ești tu cel mai josnic dintre toți oamenii? Nu e nimeni mai nesăbuit decât aceia care au zărit mântuirea, dar nu urmăresc să o câștige; aceștia sunt oamenii care se îmbuibă cu trupul și se bucură de Satana. Speri că a ta credință în Dumnezeu nu va presupune nicio provocare și niciun necaz și nici cea mai mică greutate. Întotdeauna urmărești acele lucruri care sunt lipsite de valoare și nu acorzi valoare vieții, în schimb, pui propriile tale gânduri extravagante înaintea adevărului. Ești așa de lipsit de valoare! Trăiești ca un porc – ce diferență este între tine și porci și câini? Nu sunt toți fiare aceia care nu urmăresc adevărul și care în schimb iubesc trupul? Nu sunt toți morții aceia fără duhuri, cadavre umblătoare? Câte cuvinte au fost rostite în mijlocul vostru? A fost făcută doar puțină lucrare în mijlocul vostru? Cât de multe am oferit în mijlocul vostru? Deci, de ce nu le-ai câștigat? Ce motiv ai să te plângi? Nu este adevărat că nu ai câștigat nimic pentru că ești prea îndrăgostit de trup? Și nu e deoarece gândurile tale sunt prea extravagante? Nu este deoarece ești prea prost? Dacă ești incapabil să câștigi aceste binecuvântări, poți să-L învinuiești pe Dumnezeu că nu te-a mântuit? Ceea ce urmărești tu este să fii capabil să câștigi pacea după ce ai crezut în Dumnezeu, pentru ca ai tăi copii să nu se îmbolnăvească, pentru ca soțul tău să aibă o slujbă bună, pentru ca fiul tău să-și găsească o soție bună, pentru ca fiica ta să-și găsească un soț decent, pentru ca boii și caii tăi să are pământul bine, pentru un an de vreme bună pentru recoltele tale. Asta e ceea ce cauți tu. Ce urmărești tu e doar să trăiești în confort, pentru ca niciun accident să nu se întâmple familiei tale, pentru ca vânturile să te ocolească, pentru ca fața ta să nu fie atinsă de praf, pentru ca recoltele familiei tale să nu fie inundate, pentru ca tu să nu fii afectat de vreun dezastru, să trăiești în îmbrățișarea lui Dumnezeu, să

trăiești într-un cuibușor confortabil. Un laș ca tine, care întotdeauna urmărește trupul – ai o inimă, ai un duh? Nu ești o fiară? Îți ofer adevărata cale fără să-ți cer nimic în schimb, dar tu tot n-o urmezi. Ești tu unul dintre aceia care cred în Dumnezeu? Îți acord viața umană reală, și tu tot nu cauți. Nu ești tu la fel cu un porc sau un câine? Porcii nu urmăresc viața omului, ei nu urmăresc să fie curățiți și nu înțeleg ce este viața. În fiecare zi, după ce mănâncă pe săturate, ei doar dorm. Eu ți-am dat calea adevărată și tu tot nu ai câștigat-o: ești cu mâinile goale. Ești dispus să continui în această viață, viața unui porc? Care este însemnătatea existenței unor astfel de oameni? Viața ta este demnă de dispreț și josnică, trăiești în mijlocul murdăriei și desfrâului și nu urmărești niciun scop; nu este viața ta cea mai josnică dintre toate? Ai tupeul de a te uita la Dumnezeu? Dacă tu continui să experimentezi în acest mod, nu-i așa că nu vei obține nimic? Adevărata cale ți-a fost oferită, dar dacă poți sau nu să o câștigi depinde de propria ta căutare personală.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"

Acum este timpul când Duhul Meu săvârșește o lucrare măreață și timpul când Îmi încep lucrarea printre națiunile neamurilor. Mai mult decât atât, este momentul în care clasific toate ființele create, punându-le pe fiecare în categoria sa, astfel încât lucrarea Mea să poată fi mai rapidă și eficientă. Și astfel, ceea ce îți cer este să îți oferi întreaga ta ființă pentru lucrarea Mea și, mai mult, să discerni în mod clar și să te asiguri de toată lucrarea pe care am făcut-o în tine și să îți pui toată puterea în lucrarea Mea, astfel încât să devină mai eficientă. Asta este ceea ce trebuie să înțelegi. Renunță la luptele dintre voi, la a căuta o cale înapoi sau la a căuta confortul trupesc, ceea ce Mi-ar întârzia lucrarea și ți-ar amâna viitorul minunat. Departe de a te proteja, acest lucru ar duce la distrugerea ta. Nu ar

fi acest lucru nesăbuit din partea ta? Lucrurile de care te bucuri astăzi cu lăcomie reprezintă chiar ceea ce îți va distruge viitorul, în timp ce durerea pe care o suferi astăzi este chiar ceea ce te protejează. Trebuie să fii conștient în mod clar de aceste lucruri, pentru a evita să cazi pradă ispitelor de care va fi greu să scapi și să eviți să intri din greșeală în ceața densă și să nu fii în stare să găsești soarele. Atunci când ceața densă se va împrăștia, te vei afla în toiul zilei mari a judecății.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea de răspândire a Evangheliei este și lucrarea de mântuire a omului”

Astăzi, iubesc pe oricine poate să-Mi urmeze voia, pe oricine poate arăta considerație pentru poverile Mele și pe oricine poate să dea totul pentru Mine cu o inimă adevărată și cu sinceritate. Îi voi lumina în mod constant și nu-i voi lăsa să se strecoare de lângă Mine. Eu zic deseori „Pe cei care se sacrifică pentru Mine cu sinceritate îi voi binecuvânta, cu siguranță, din belșug”. La ce se referă „binecuvântare”? Știi? În contextul lucrării actuale a Duhului Sfânt, se referă la poverile pe care ți le dau. Pentru toți cei care sunt capabili să poarte o povară pentru biserică și care se oferă sincer de dragul Meu, poverile și corectitudinea lor sunt ambele binecuvântări ce vin de la Mine. În plus, revelațiile Mele către ei sunt, de asemenea, o binecuvântare de la Mine.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 82

Acum merg în mijlocul poporului Meu și trăiesc în mijlocul său. În prezent, cei care Îmi poartă o iubire sinceră sunt binecuvântați. Binecuvântați sunt cei care Mi se supun, aceștia cu siguranță vor rămâne în Împărăția Mea. Binecuvântați sunt cei care Mă cunosc, aceștia cu siguranță vor exercita putere în Împărăția Mea. Binecuvântați sunt cei care Mă urmează, aceștia cu siguranță vor scăpa de robia Satanei și se vor bucura de

binecuvântările Mele. Binecuvântați sunt cei capabili să se răzvrătească împotriva lor înșiși, cu siguranță, aceștia vor intra în posesia Mea și vor moșteni abundența Împărăției Mele. Pe cei care aleargă încoace și încolo pentru Mine, Mi-i voi aminti, pe cei care fac eforturi pentru Mine, îi voi îmbrățișa cu bucurie, iar celor care Îmi aduc jertfe, le voi oferi bucurii. Pe cei care găsesc fericirea în cuvintele Mele, îi voi binecuvânta; cu siguranță, ei vor fi stâlpii care vor susține acoperișul Împărăției Mele, cu siguranță ei vor avea un belșug inegalabil în casa Mea și nimeni nu se poate compara cu ei. Ați acceptat vreodată binecuvântările care v-au fost date? Ați căutat vreodată făgăduințele care au fost făcute pentru voi? Voi, cu siguranță, sub îndrumarea luminii Mele, veți străpunge încleștarea forțelor întunericului. Cu siguranță, în mijlocul întunericului, nu veți pierde lumina care vă ghidează. Voi sigur veți fi stăpânii întregii creații. Veți fi desigur învingători înaintea Satanei. Cu siguranță, la căderea împărăției marelui balaur roșu, vă veți ridica în mijlocul nenumăratelor mulțimi ca să fiți martori biruinței Mele. Veți fi desigur hotărâți și de neclintit în ținutul Sinimului. Prin suferințele pe care le îndurați, veți moșteni binecuvântarea care vine de la Mine și, cu siguranță, Îmi veți emana slava în întregul univers.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 19

Mărturii similare bazate pe experiențe

Scăpând din temnița familiei mele

Imnuri similare

Dăruiește-te complet lucrării lui Dumnezeu

Ar trebui să te lepezi de toate, pentru adevăr

Oamenii ar trebui să caute să trăiască o viață plină de semnificație

7. Cum să rezolvăm problema încăpățânării și a lipsei de cumpătare

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Oamenilor aroganți și încăpățânați le este greu să accepte adevărul. Ei nu acceptă să audă ceva care nu se aliniază cu perspectivele, opiniile și gândurile lor. Nu le pasă dacă spusele altora sunt corecte sau greșite, cine a spus acel lucru, nu le pasă de contextul în care a fost spus și nici dacă are legătură cu propriile responsabilități și îndatoriri. Nu le pasă de aceste lucruri; în primul rând, pentru ei este esențial să-și satisfacă propriile sentimente. Nu înseamnă asta să fii încăpăţânat? Care sunt pierderile pe care le va aduce în cele din urmă oamenilor această încăpățânare? Una dintre ele este că le e greu să obțină adevărul. Neacceptarea adevărului este cauzată de firea coruptă a omului, iar rezultatul final este că el nu poate ajunge ușor la adevăr. Orice lucru pe care natura-esență a omului îl dezvăluie în mod natural este în opoziție cu adevărul și nu are nimic de-a face cu acesta; niciun astfel de lucru nu se aliniază cu adevărul și nici nu se apropie de el. Așadar, pentru a obține mântuirea, trebuie să acceptăm și să punem în practică adevărul. Dacă cineva nu îl poate accepta și-și dorește mereu să acționeze conform propriilor preferințe, acea persoană nu poate obține mântuirea. Dacă vrei să-L urmezi pe Dumnezeu și să-ți îndeplinești bine datoria, trebuie mai întâi să eviți să fii impulsiv atunci când lucrurile nu merg așa cum vrei. Calmează-te mai întâi și fii tăcut înaintea lui Dumnezeu și, în inima ta, roagă-te Lui și caută-L. Nu fi încăpățânat; supune-te mai întâi. Numai cu o astfel de mentalitate poți oferi problemelor soluții mai bune. Dacă poți să perseverezi în a trăi înaintea lui Dumnezeu și, orice ți s-ar întâmpla, poți să te rogi Lui și să-L cauți și să înfrunți acel lucru

cu mentalitatea unui om supus, atunci nu contează câte dezvăluiri ale firii tale corupte există, și nici ce fărădelegi ai comis în trecut – ele pot fi înlăturate atât timp cât cauți adevărul. Indiferent ce încercări se vor abate asupra ta, vei putea rămâne ferm. Atâta vreme cât ai mentalitatea corectă, ești în stare să accepți adevărul și să te supui lui Dumnezeu în conformitate cu cerințele Sale, atunci ești pe deplin capabil să pui adevărul în practică. Deși câteodată se poate să fii puțin răzvrătit și potrivnic și uneori expui un raționament defensiv și nu te poți supune, dacă poți să te rogi lui Dumnezeu și să-ți schimbi starea răzvrătită, atunci poți accepta adevărul. După ce faci acest lucru, gândește-te la motivul pentru care o asemenea răzvrătire și împotrivire s-au născut în tine. Găsește motivul, apoi caută adevărul pentru a-l rezolva, iar acel aspect al firii tale corupte poate fi purificat. După mai multe reveniri în urma unor astfel de poticniri și căderi, până când vei putea pune adevărul în practică, firea ta coruptă va fi înlăturată treptat.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

În cursul îndeplinirii îndatoririlor personale, unii oameni se comportă adesea arbitrar și imprudent. Sunt extrem de capricioși: când sunt fericiți, își îndeplinesc o parte din datorie, iar când nu sunt, stau îmbufnați și spun: „Azi sunt într-o pasă proastă. N-o să mănânc nimic și n-o să-mi îndeplinesc datoria.” Apoi, alții trebuie să negocieze cu ei și spun: „E inadmisibil. Nu poți fi atât de capricios.” Și ce vor spune acei oameni, auzind asta? „Știu că e inadmisibil, dar eu am crescut într-o familie bogată, privilegiată. Bunicii și mătușile mele m-au răsfățat cu toții, iar părinții mei au fost și mai și. Eram odorul lor, lumina ochilor lor, iar ei mi-au acceptat orice și m-au răsfățat. Fiind educat astfel, am rămas cu acest comportament capricios; prin urmare, când îndeplinesc o datorie în casa lui Dumnezeu, nu discut lucrurile cu alții, nu caut adevărul și nici nu mă supun lui Dumnezeu. Sunt eu de vină pentru asta?” Oare ei înțeleg corect? E oare atitudinea lor una a

celui care urmărește adevărul? (Nu.) Ori de câte ori aduce cineva în discuție un mic defect de-al lor, precum că iau cele mai bune bucăți de mâncare la mese, cum le pasă doar de ei înșiși și nu se gândesc la alții, ei spun: „Sunt așa încă din copilărie. Așa sunt obișnuit. Niciodată nu m-am gândit la alți oameni. Mereu am dus o viață privilegiată, cu părinți care mă adoră și bunici care mă răsfață. Sunt lumina ochilor întregii mele familii.” Acestea sunt niște aiureli și niște falsități. Nu cumva e un lucru cam nerușinat și neobrăzat? Părinții te răsfață – înseamnă că trebuie să o facă tot restul lumii? Rudele te adoră și te răsfață – îți dă asta un motiv să te te comporți imprudent și arbitrar în casa lui Dumnezeu? Este acesta un motiv valabil? Este aceasta atitudinea corectă pe care să o ai față de firea ta coruptă? Este aceasta o atitudine a celui care urmărește adevărul? (Nu.) Când acestor oameni li se întâmplă orice, când au orice problemă legată de firea lor coruptă sau de viața lor, ei caută justificări obiective ca să dea socoteală pentru acel lucru, a-l explica, a-l justifica. Nu caută niciodată adevărul, nu se roagă lui Dumnezeu și nici nu vin înaintea lui Dumnezeu, ca să reflecteze asupra lor. Fără să reflecteze asupra sa, își poate cunoaște cineva problemele și corupția? (Nu.) Și se poate pocăi fără a-și cunoaște corupția? (Nu.) Dacă cineva nu se poate pocăi, în ce condiție va trăi, în mod invariabil, acea persoană? Nu va fi una de iertare de sine? De a simți că, deși a dat dovadă de corupție, nu a făcut rău și nu a încălcat decretele administrative – că, deși a face asta nu era în conformitate cu adevărurile-principii, acest lucru nu a fost intenționat și este scuzabil? (Ba da.) Oare este acesta genul de condiție pe care s-ar cuveni s-o aibă o persoană care urmărește adevărul? […] Oamenii care sunt deosebit de capricioși și care adesea se comportă imprudent și arbitrar nu acceptă judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu și nici nu acceptă să fie emondați. De asemenea, ei găsesc adesea scuze pentru nereușita lor de a urmări adevărul și pentru

inabilitatea lor de a accepta să fie emondați. Ce fire este aceasta? Evident, este o fire care este scârbită de adevăr – firea Satanei. Omul are natura Satanei și firea lui, deci, fără nicio îndoială, oamenii sunt ai Satanei. Sunt diavoli, progeniturile Satanei și odraslele marelui balaur roșu. Unii sunt în stare să admită că sunt diavoli, satane și urmașii marelui balaur roșu, și ei vorbesc foarte frumos despre cunoașterea lor de sine. Dar când dezvăluie o fire coruptă și cineva îi dă în vileag și-i emondează, ei încearcă din răsputeri să se justifice și nu acceptă deloc adevărul. Care este problema aici? În acest caz, acești oameni sunt expuși întru totul. Ei vorbesc atât de frumos când discută despre cunoașterea de sine, așadar, de ce atunci când se confruntă cu emondarea, nu pot accepta adevărul? Există o problemă aici. Nu este acest gen de lucru destul de comun? Este ușor de deslușit? De fapt, este. Sunt destul de mulți oameni care admit că sunt diavoli și satane atunci când vorbesc despre cunoașterea lor de sine, dar nu se pocăiesc și nu se schimbă după aceea. Așadar, este adevărată sau falsă cunoașterea de sine despre care vorbesc? Au cunoștințe sincere despre ei înșiși sau este doar un șiretlic menit să-i păcălească pe alții? Răspunsul este evident. Prin urmare, pentru a-ți da seama dacă o persoană se cunoaște cu adevărat, nu ar trebui doar să o asculți cum vorbește despre asta – ar trebui să te uiți la atitudinea pe care o are față de emondare și dacă poate accepta adevărul. Acesta e cel mai important lucru. Cine nu acceptă să fie emondat are o esență a neacceptării adevărului, a refuzării de a-l accepta, iar firea sa e a unuia scârbit de adevăr. Acest lucru este incontestabil. Unii oameni nu le permit altora să-i emondeze, indiferent de câtă corupție au dezvăluit – nimeni nu poate să-i emondeze. Le este permis să vorbească despre propria cunoaștere de sine, în orice mod doresc, dar dacă altcineva îi dă în vileag, îi critică, sau îi emondează, indiferent cât de obiectiv sau în conformitate cu realitatea fac acest lucru, ei nu îl acceptă. Indiferent ce tip de manifestare a unei firi

corupte dezvăluie o altă persoană în ei, aceștia vor fi extrem de potrivnici și vor insista să se justifice fățarnic, fără nici măcar un pic de supunere adevărată. Dacă astfel de oameni nu urmăresc adevărul, vor avea necazuri. În biserică, ei sunt intangibili și ireproșabili. Când oamenii spun ceva bun despre ei, asta îi va face fericiți; când oamenii atrag atenția asupra unui lucru rău despre ei, se vor înfuria. În cazul în care cineva îi expune și spune: „Ești un om bun, dar ești foarte capricios. Întotdeauna te comporți într-un mod arbitrar și imprudent. Trebuie să accepți să fii emondat. Nu ar fi mai bine pentru tine să scapi de aceste defecte și firi corupte?”, ei vor răspunde: „Nu am făcut nimic rău. Nu am păcătuit. De ce mă emondezi? Încă din copilărie am fost răsfățat și de părinți, și de bunicii mei. Sunt odorul lor, lumina ochilor lor. Acum, aici, în casa lui Dumnezeu, nimeni nu mă răsfață – nu-mi place să trăiesc aici! Mereu vă luați de câte o greșeală de-a mea și încercați să mă emondați. Cum aș putea să trăiesc așa?” Care este problema aici? Cei isteți își pot da seama imediat că acești oameni au fost răsfățați de părinți și de familie și că nici măcar acum nu știu cum să se comporte sau cum să trăiască independent. Familia ta te-a adorat ca pe un idol și tu nu-ți cunoști locul în univers. Ai căpătat viciile aroganței, neprihănirii de sine și instabilității extreme, de care nu ești conștient și asupra cărora nu știi să reflectezi. Crezi în Dumnezeu, dar nu-I asculți cuvintele și nici nu practici adevărul. Poți să dobândești adevărul cu o asemenea credință în Dumnezeu? Poți să pătrunzi în adevărul-realitate? Poți să trăiești adevărata asemănare umană? Cu siguranță că nu.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (1)”

Mai există un grup de oameni care nu urmăresc confortul fizic. Ei caută să facă lucruri conform propriilor toane și să-și urmărească propriile dispoziții. Când sunt fericiți, sunt capabili să îndure mai multă suferință, pot să lucreze încontinuu toată ziua și, întrebați dacă se simt obosiți, ei vor

spune: „Nu sunt obosit. Cum ar putea să mă obosească să-mi fac datoria?” Dar dacă într-o zi sunt nefericiți, vor fi nemulțumiți chiar dacă îi rogi doar să aloce un minut în plus unui lucru, iar dacă îi mustri puțin, ei vor spune: „Taci! Mă simt reprimat. Dacă mai vorbești, nu-mi voi mai face datoria și asta va fi vina ta. Dacă nu primesc binecuvântări în viitor, va fi vina ta și tu vei purta toată răspunderea pentru asta!” Oamenii sunt instabili când sunt într-o stare anormală. Uneori, ei vor fi capabili să sufere și să plătească un preț, dar, alteori, se vor plânge chiar și cu privire la o mică suferință și-i va supăra chiar și o problemă minoră. Când sunt într-o dispoziție proastă, nu vor mai dori să-și îndeplinească îndatoririle, să citească din cuvintele lui Dumnezeu, să cânte imnuri sau să participe la adunări și să asculte predici. Vor dori doar să fie singuri o vreme și va fi imposibil să-i ajute și să-i susțină cineva. După câteva zile, e posibil să le treacă și să se simtă mai bine. Orice lucru care nu reușește să-i mulțumească îi face să se simtă reprimați. Nu este o astfel de persoană deosebit de încăpățânată? (Ba da.) Este deosebit de încăpățânată. De exemplu, dacă vrea să se culce imediat, va insista să facă acest lucru. Va spune: „Am obosit și vreau să mă culc chiar acum. Când nu am pic de energie, trebuie să dorm!” Dacă spune cineva: „Nu mai poți să reziști zece minute? Sarcina asta se va termina foarte curând și apoi, ne putem odihni cu toții, ce zici?”, persoana va spune: „Nu, trebuie să mă culc chiar acum!” Dacă o convinge cineva, ea va mai rezista o vreme, fără tragere de inimă, dar se va simți reprimată și enervată. Ea se simte adesea reprimată cu privire la aceste chestiuni și nu este dispusă să accepte ajutor de la frații și surorile ei sau să fie supravegheată de conducători. Dacă face o greșeală, nu le permite altora să o emondeze. Nu-și dorește să fie restricționată în niciun fel. Se gândește: „Cred în Dumnezeu ca să găsesc fericirea, așadar, de ce ar trebui să-mi îngreunez situația? De ce ar trebui să fie viața mea atât de epuizantă? Oamenii ar trebui să trăiască

fericiți. Nu ar trebui să dea atât de multă atenție acestor reglementări și acelor sisteme. La ce folosește să le respecți mereu? Acum, în clipa asta, eu voi face orice doresc. Niciunul dintre voi nu ar trebui să aibă nimic de spus despre asta.” O astfel de persoană este deosebit de încăpățânată și de desfrânată: nu-și permite să sufere nicio constrângere și nici nu-și dorește să se simtă constrânsă în niciun mediu de lucru. Nu-și dorește să adere la reglementările și principiile casei lui Dumnezeu, nu este dispusă să accepte principiile de care oamenii ar trebui să se țină în comportamentul lor și nici măcar nu dorește să respecte ceea ce îi spun conștiința și rațiunea că ar trebui să facă. Vrea să facă ce dorește, orice o face fericită, orice îi va aduce un beneficiu și o va face să se simtă confortabil. Ea crede că a trăi sub aceste constrângeri i-ar încălca voia, că ar fi un soi de auto-abuz, că i-ar fi prea greu și că oamenii nu ar trebui să trăiască așa. Crede că oamenii ar trebui să trăiască liberi și eliberați, cedând în mod necontrolat trupului și pasiunilor lor, precum și idealurilor și dorințelor lor. Crede că ei ar trebui să cedeze tuturor ideilor lor, să spună orice vor, să facă orice vor și să meargă oriunde vor, fără să fie nevoie să țină cont de consecințe sau de sentimentele altor oameni și mai ales, fără să trebuiască să ia în calcul propriile responsabilități și obligații sau îndatoririle pe care credincioșii s-ar cuveni să le îndeplinească, sau adevărurile-realități pe care s-ar cuveni să le susțină și să le trăiască, sau calea pe care s-ar cuveni s-o urmeze în viață. Oamenii din acest grup vor mereu să facă ce le place în societate și printre alți oameni, dar indiferent unde merg, nu pot obține niciodată asta. În opinia lor, casa lui Dumnezeu subliniază drepturile omului, le acordă oamenilor libertate completă, ține la umanitate și vrea să-i tolereze pe oameni și să aibă răbdare cu ei. Ei cred că după ce vin în casa lui Dumnezeu ar trebui să poată ceda liber trupului și dorințelor personale, însă deoarece casa lui Dumnezeu are decrete și reglementări, ei tot nu pot face ce vor. Prin

urmare, această emoție represivă negativă a lor nu poate fi înlăturată nici măcar după ce ei se alătură casei lui Dumnezeu. Ei nu trăiesc pentru a îndeplini vreun fel de responsabilități, pentru a duce până la capăt vreo misiune, sau pentru a deveni persoane adevărate. Credința lor în Dumnezeu nu este pentru a îndeplini datoria unei ființe create, pentru a-și duce până la capăt misiunea și pentru a obține mântuirea. Indiferent de oamenii printre care se află, de mediile în care sunt sau de profesia căreia i se dedică, scopul lor fundamental este să se găsească și să se mulțumească pe sine. Scopul tuturor lucrurilor pe care le fac se învârte în jurul acestui lucru și automulțumirea este dorința lor de o viață și obiectivul căutării lor.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (5)"

Un tip de persoană are inima entuziasmată de credința sa în Dumnezeu. Orice datorie este bună pentru aceasta, la fel și câteva greutăți, dar temperamentul său este instabil – este emotivă și capricioasă, inconsecventă. Acționează doar conform stării sale de spirit. Când este fericită, își face bine treaba care i-a fost dată drept sarcină și se înțelege bine cu oricine îi este partener și cu oricine se asociază. Este dispusă să-și asume și mai multe îndatoriri – indiferent de datoria pe care o îndeplinește, are un simț al responsabilității pentru aceasta. Așa se comportă când este într-o stare bună. Poate exista un motiv pentru care este într-o stare bună: poate că a fost lăudată pentru că și-a făcut bine datoria și a câștigat stima și aprobarea grupului. Sau poate că mulți oameni apreciază produsele muncii sale, așa că își umflă pieptul de mândrie ca pe un balon care se umple cu fiecare suflu de laudă. Și, astfel, continuă să îndeplinească aceeași datorie în fiecare zi, dar, în tot acest timp, nu înțelege niciodată voia lui Dumnezeu sau nu caută adevărurile-principii. Ea acționează mereu în baza tăriei experienței sale. Experiența reprezintă adevărul? Este sigur să acționăm în baza experienței? Este aceasta în acord cu adevărurile-principii? A acționa

pe baza experienței nu este în acord cu principiile; cu siguranță vor exista momente în care va da greș. Așa că vine o zi în care nu-și îndeplinește bine datoria. Multe lucruri dau greș și este emondată. Grupul este nemulțumit de ea. Atunci devine negativă: „Nu mai îndeplinesc această datorie. O fac greșit. Voi toți sunteți mai buni decât mine. Eu sunt cel care nu sunt bun. Oricine este dispus să o facă, n-are decât!" Cineva are părtășie cu această persoană despre adevăr, dar nu se face auzit și ea nu înțelege, spunând: „Ce este de avut părtășie referitor la asta? Nu-mi pasă dacă este adevărul sau nu – îmi voi face datoria când sunt fericit și nu o voi face când nu sunt. De ce să complicăm atât de mult lucrurile? Nu o fac acum; voi aștepta o zi când voi fi fericit." Așa sunt astfel de oameni, în mod consecvent. Fie că își fac datoria; fie citind cuvintele lui Dumnezeu sau ascultând predici și participând la adunări; fie în interacțiunile lor cu ceilalți – în tot ceea ce privește orice aspect al vieții lor, ceea ce dezvăluie este tulbure într-o clipă și însorit în următoarea, pe culmi într-o clipă și deprimat în următoarea, rece într-o clipă și cald în următoarea, negativ într-o clipă și pozitiv în următoarea. Pe scurt, starea lor, bună sau rea, este întotdeauna destul de evidentă. O poți vedea dintr-o privire. Sunt inconsecvenți în tot ceea ce fac, lăsându-se pur și simplu pradă temperamentului lor. Când sunt fericiți, fac o treabă mai bună, iar când nu sunt fericiți, o fac de mântuială – este posibil chiar să nu mai facă lucrul respectiv și să renunțe. Orice fac, trebuie să o facă în funcție de starea lor de spirit, de mediu, de cerințele lor. Nu au deloc dorința de a se supune la greutăți; sunt alintați și răsfățați, isterici, insensibili la rațiune și nu fac nimic pentru a se stăpâni. Nimeni nu are voie să îi jignească; oricine o face este o țintă pentru temperamentul lor, care apare ca o furtună – și, imediat după ce trece, sunt negativi și abătuți. Mai mult, ei fac totul conform preferințelor personale. „Dacă îmi place treaba asta, o voi face; dacă nu îmi place, nu vreau s-o fac și n-o voi face

niciodată. Oricare dintre voi este dispus poate s-o facă. N-are nicio legătură cu mine.” Ce fel de persoană este aceasta? Când este fericită și starea sa este bună, inima îi este agitată și spune că vrea să-L iubească pe Dumnezeu. Este atât de agitată, încât plânge, șiroaie de lacrimi fierbinți curgându-i pe obraji și suspinând puternic. Este inima sa o inimă care Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu? Starea de a-L iubi pe Dumnezeu în inima ta este una normală, dar, dacă te uiți la firea, comportamentele și dezvăluirile acestei persoane, ai crede că este un copil de vreo zece ani. Această fire a sa și modul său de viață sunt capricioase. Este inconsecventă, neloială, iresponsabilă și incapabilă în tot ceea ce face. Nu trece niciodată prin greutăți și nu este dispusă să-și asume responsabilități. Când este fericită, îi convine să facă orice; câteva greutăți sunt acceptabile și, dacă interesele sale sunt afectate, și acest lucru este acceptabil. Dar, dacă este nefericită, nu vrea să facă nimic. Ce fel de persoană este? Este normală o astfel de stare? (Nu.) Această problemă o depășește pe cea a unei stări anormale – reprezintă o manifestare a capriciilor extreme, a nesăbuinței și ignoranței extreme, a unei atitudini copilărești extreme. Care este problema capriciilor? Unii ar putea spune: „Este o instabilitate a temperamentului. Este prea tânără și a trecut prin prea puține greutăți, iar personalitatea nu îi este încă definitivată, așa că deseori se comportă capricios.” Adevărul este că a fi capricios nu este ceva ce depinde de vârstă: și cei de peste patruzeci de ani și septuagenarii sunt capricioși uneori. Cum se explică acest lucru? A fi capricios este, de fapt, o problemă legată de firea cuiva, și una extrem de gravă! Dacă îndeplinește o datorie importantă, acest comportament o poate întârzia, precum și progresul lucrării, provocând pierderi pentru interesele casei lui Dumnezeu; și îndatoririle obișnuite pot, de asemenea, să fie afectate, iar treaba îngreunată. Nicio parte a acestui comportament nu aduce beneficii celorlalți, persoanei în cauză sau lucrării bisericii. Micile sarcini

pe care le face și prețurile pe care le plătește se soldează cu o pierdere netă. Persoanele deosebit de capricioase sunt nepotrivite pentru a îndeplini îndatoriri în casa lui Dumnezeu și există multe astfel de persoane. A fi capricios este cea mai obișnuită manifestare printre firile corupte. Practic, fiecare persoană are o astfel de fire. Și care este această fire? Bineînțeles, fiecare fire coruptă este un anume soi din firile Satanei, iar a fi capricios este o fire coruptă. În termeni blânzi, înseamnă să nu iubești sau să nu accepți adevărul; în termeni mai aspri, înseamnă să fii scârbit de adevăr și să-l urăști. Pot oamenii capricioși să I se supună lui Dumnezeu? Desigur că nu. Ei pot pe moment, când sunt fericiți și profită, dar când sunt nefericiți și nu profită, izbucnesc de furie și îndrăznesc să I se împotrivească și să-L trădeze. Își vor spune în sinea lor: „Nu-mi pasă dacă este adevărul sau nu – ceea ce contează este să fiu fericit, să fiu mulțumit. Dacă sunt nefericit, nimic din ce spune oricine nu mă va ajuta! Ce contează adevărul? Ce contează Dumnezeu? Eu sunt șeful!” Ce fel de fire coruptă este aceasta? (E aceea de a urî adevărul.) Este o fire care urăște adevărul, una care are o aversiune față de acesta. Există un element de aroganță și de îngâmfare în ea? Un element de intransigență? (Da.) Mai există și o altă stare revoltătoare în acest caz. Când este binedispusă, este amabilă cu toată lumea și responsabilă în îndeplinirea datoriei sale; oamenii cred că este o persoană bună, supusă, care este dispusă să plătească un preț, care chiar iubește adevărul. Dar, imediat ce devine negativă, se oprește din muncă, se plânge, ba chiar nu mai ascultă de rațiune. Aici se ițește latura sa vicioasă. Nimeni nu are voie să-i facă reproșuri. Ea va spune chiar așa: „Înțeleg fiecare adevăr, doar că nu-l practic. Îmi este suficient să fiu relaxat cu mine însumi!” Ce fire este aceasta? (Vicioasă.) Acești oameni răi nu sunt gata doar să riposteze împotriva oricui i-ar putea emonda, ci chiar ar răni acea persoană și i-ar face rău, ca un demon malefic. Nimeni nu ar îndrăzni să se

pună cu ei. Nu este acest lucru extrem de capricios și vicios din partea lor? Este aceasta o problemă legată de tinerețe? Nu ar fi capricioși și dacă ar fi mai în vârstă? Ar fi ei mai chibzuiți și mai raționali dacă ar fi mai în vârstă? Nu. Aceasta nu este o chestiune legată de personalitatea sau de vârsta lor. Există o fire coruptă adânc înrădăcinată care se ascunde în ei. Sunt guvernați de o fire coruptă și trăiesc conform unei firi corupte. Există supunere într-o persoană care trăiește într-o fire coruptă? Poate ea să caute adevărul? Există vreo parte a ei care iubește adevărul? (Nu.) Nu, nu există așa ceva.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pe ce anume se bazează oamenii ca să trăiască?”

Dacă oamenii sunt prea îndărătnici atunci când se confruntă cu o problemă și insistă asupra propriilor idei fără a căuta adevărul, acest lucru este foarte periculos. Dumnezeu îi va disprețui și îi va respinge și îi va da deoparte pe acești oameni. Care va fi consecința acestui lucru? Se poate spune cu siguranță că există pericolul ca ei să fie alungați. Totuși, cei care caută adevărul pot obține luminarea și îndrumarea Duhului Sfânt și, drept urmare, pot obține binecuvântarea lui Dumnezeu. Cele două atitudini diferite, de a căuta și de a nu căuta adevărul, pot să dea naștere la două stări diferite în tine și să aibă două rezultate diferite. Ce fel de rezultat preferați? (Aș prefera să obțin luminarea lui Dumnezeu.) Dacă oamenii își doresc să fie luminați și călăuziți de Dumnezeu și să primească harurile Sale, ce fel de atitudine trebuie să aibă? Ei trebuie să aibă adesea atitudinea celor care caută și se supun lui Dumnezeu. Indiferent dacă-ți realizezi datoria, interacționezi cu alții sau te ocupi de vreo anumită chestiune cu care te confrunți, trebuie să ai o atitudine de căutare și supunere. Cu acest tip de atitudine, se poate spune că ai un fel de inimă cu frică de Dumnezeu. Faptul că poți căuta adevărul și i te poți supune este calea de a te teme de

Dumnezeu și a te feri de rău. Dacă-ți lipsește atitudinea de căutare și supunere și, în schimb, te agăți de tine, ești încăpățânat de ostil și refuzi să accepți adevărul și-ți este scârbă de el, atunci, în mod firesc, vei săvârși mult rău. Nu te vei putea abține! Dacă oamenii nu caută niciodată adevărul ca să rezolve această problemă, consecința finală va fi aceea că, indiferent câtă experiență au, indiferent în cât de multe situații se găsesc, indiferent de câte lecții stabilește Dumnezeu pentru ei, tot nu vor înțelege adevărul și, în cele din urmă, vor rămâne incapabili să intre în adevărul-realitate. Dacă oamenii nu au adevărul-realitate, nu vor fi capabili să urmeze calea lui Dumnezeu și, dacă nu sunt niciodată capabili să urmeze calea lui Dumnezeu, atunci nu sunt oameni care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău. Oamenii vorbesc neîncetat despre faptul că vor să-și îndeplinească îndatoririle și să-L urmeze pe Dumnezeu. Sunt lucrurile atât de simple? Cu siguranță nu. Aceste lucruri sunt extraordinar de importante în viața oamenilor! Nu este ușor să-ți realizezi datoria bine, să-L mulțumești pe Dumnezeu și să obții teama de Dumnezeu și ferirea de rău. Dar Eu îți voi spune un principiu de practică: dacă ai o atitudine de căutare și supunere, când ți se întâmplă ceva, aceasta te va proteja. Scopul final nu este ca tu să fii protejat. Este să te facă să înțelegi adevărul și să poți intra în adevărul-realitate și să obții mântuirea lui Dumnezeu – acesta este scopul final.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cei care cred cu adevărat în Dumnezeu sunt toți indivizi care se ocupă de lucrarea lor reală, sunt cu toții dispuși să-și îndeplinească îndatoririle, sunt capabili să preia o lucrare și să o îndeplinească bine conform calibrului lor și reglementărilor casei lui Dumnezeu. Firește, inițial, poate fi dificil să te adaptezi la această viață. Este posibil să te simți epuizat fizic și mental. Totuși, dacă ești cu adevărat hotărât să cooperezi și ești dispus să devii o persoană normală și bună și să obții mântuirea, atunci, trebuie să plătești un

mic preț și să-I permiți lui Dumnezeu să te disciplineze. Când ai impulsul de a fi încăpățânat, trebuie să te răzvrătești împotriva lui și să renunți la el, reducându-ți treptat încăpățânarea și dorințele egoiste. Trebuie să cauți ajutorul lui Dumnezeu în chestiuni cruciale, în momente cruciale și cu privire la sarcini cruciale. Dacă ești hotărât, atunci ar trebui să-I ceri lui Dumnezeu să te mustre și să te disciplineze și să te lumineze astfel încât să poți înțelege adevărul și astfel, vei obține rezultate mai bune. Dacă ești cu adevărat hotărât și te rogi lui Dumnezeu în prezența Lui și Îl implori, Dumnezeu va acționa. Îți va schimba starea și gândurile. Dacă Duhul Sfânt lucrează puțin, mișcându-te și luminându-te puțin, inima ta se va schimba și starea ta va fi transformată. Când va avea loc această transformare, vei simți că nu este represiv să trăiești în acest fel. Starea și emoțiile tale reprimate vor fi transformate și alinate și vor fi altfel decât înainte. Vei simți că nu este obositor să trăiești în acest fel. Te vei bucura să-ți îndeplinești datoria în casa lui Dumnezeu. Vei simți că ai o viață bună comportându-te și îndeplinindu-ți datoria în acest fel, îndurând greutăți și plătind un preț, urmând regulile și făcând lucruri pe baza principiilor. Vei simți că acesta este genul de viață pe care ar trebui să-l aibă oamenii normali. Când trăiești în conformitate cu adevărul și îți îndeplinești bine datoria, vei simți că inima ta este calmă și liniștită și că viața ta este plină de sens. Te vei gândi: „De ce nu am știut asta înainte? De ce am fost atât de încăpățânat? Înainte, trăiam conform filosofiilor și firii Satanei, netrăind nici ca om, nici ca fantomă, și cu cât trăiam mai mult, cu atât era durerea mai mare. Acum, că înțeleg adevărul, pot să renunț la o parte din firea mea coruptă și pot să simt adevărata liniște și bucurie a unei vieți petrecute îndeplinindu-mi datoria și practicând adevărul!” Nu ți se va fi schimbat atunci dispoziția? (Ba da.) Odată ce-ți vei da seama de ce viața ta părea represivă și tristă înainte, odată ce vei găsi cauza principală a suferinței tale și vei rezolva problema, vei

avea o șansă să te schimbi. […] În primul rând, trebuie să învețe să se ocupe de lucrarea lor reală, să ia asupra lor responsabilitățile și obligațiile unui adult și ale unei persoane normale, iar apoi, să învețe să se conformeze regulilor și să accepte gestionarea, supravegherea și emondarea de către casa lui Dumnezeu și să-și îndeplinească bine îndatoririle. Aceasta este atitudinea corectă pe care ar trebui să o adopte o persoană cu conștiință și rațiune. În al doilea rând, ar trebui să aibă o înțelegere și o cunoaștere corectă a responsabilităților, obligațiilor, gândurilor și punctelor de vedere care presupun conștiința și rațiunea unei umanități normale. Ar trebui să scapi de emoțiile tale negative și de reprimare și să te confrunți în mod corect cu diversele dificultăți care apar în viața ta. Pentru tine, acestea nu sunt lucruri, poveri, sau obligații suplimentare, ci mai degrabă ceea ce ar trebui să suporți tu, ca adult normal. Asta înseamnă că fiecare adult, indiferent de sexul său, de calibrul său, de cât de competent este sau de ce talente are, trebuie să suporte toate lucrurile pe care s-ar cuveni să le suporte adulții, inclusiv: mediile de viață la care trebuie să se adapteze adulții, responsabilitățile, obligațiile și misiunile pe care ar trebui să le preia și lucrarea pe care ar trebui să și le asume. Mai întâi, ar trebui să accepți în mod clar aceste lucruri, în loc să aștepți să te îmbrace și să te hrănească alții sau să te bazezi pe roadele muncii altora, ca să te descurci. În plus, ar trebui să înveți să te adaptezi și să accepți diverse tipuri de reguli, reglementări și gestionare, ar trebui să accepți decretele administrative ale casei lui Dumnezeu și să înveți să te adaptezi unei existențe și unei vieți între alți oameni. Ar trebui să ai conștiința și rațiunea umanității normale, să abordezi în mod corect oamenii, evenimentele și lucrurile din jurul tău și să tratezi și să rezolvi corect diversele probleme cu care te confrunți. Toate acestea sunt lucruri de care ar trebui să se ocupe o persoană cu umanitate normală; se poate spune și că acestea sunt viața și mediul de viață cu care s-ar cuveni să

se confrunte un adult. De exemplu, ca adult, ar trebui să te bazezi pe propriile capacități de a-ți întreține și hrăni familia, indiferent cât de dificilă ar putea fi viața ta. Asta este greutatea pe care ar trebui s-o înduri, responsabilitatea pe care ar trebui s-o îndeplinești și obligația pe care ar trebui s-o duci la bun sfârșit. Ar trebui să iei asupra ta responsabilitățile pe care s-ar cuveni să și le asume un adult. Indiferent cât de multă suferință înduri sau cât de mare este prețul pe care-l plătești, indiferent cât de trist te simți, ar trebui să-ți înghiți nemulțumirile și ar trebui să nu începi să ai emoții negative sau să te plângi în legătură cu cineva, fiindcă asta ar trebui să suporte adulții. Ca adult, trebuie să iei asupra ta aceste lucruri – fără să te plângi sau să te împotrivești și, mai ales, fără să le eviți sau să le respingi. A te lăsa în voia sorții, a fi leneș, a face lucrurile așa cum vrei, a fi încăpățânat sau capricios, a face ce vrei și a nu face ce nu vrei să faci – aceasta nu este atitudinea pe care ar trebui s-o aibă un adult în viață. Fiecare adult ar trebui să ia asupra lui responsabilitățile unui adult, indiferent cu cât de multă presiune se confruntă, precum greutăți, boli, chiar și diverse dificultăți – acestea sunt lucruri pe care toată lumea ar trebui să le experimenteze și să le suporte. Ele fac parte din viața unei persoane normale. Dacă nu poți suporta presiune sau îndura suferință, asta înseamnă că ești prea fragil și inutil. Oricine trăiește trebuie să suporte această suferință și nimeni n-o poate evita. Fie în societate, fie în casa lui Dumnezeu, este la fel pentru toată lumea. Aceasta este responsabilitatea pe care ar trebui s-o porți, povara grea pe care ar trebui s-o ducă un adult, lucrul pe care ar trebui să-l ia asupra lui, și nu ar trebui să-l eviți. Dacă încerci mereu să scapi sau să te eliberezi de toate acestea, atunci emoțiile tale represive vor ieși la suprafață și vei fi mereu înlănțuit de ele. Totuși, dacă poți înțelege și accepta corect toate acestea și le poți privi ca pe o parte necesară a vieții și existenței tale, atunci, aceste probleme nu ar trebui să fie un motiv pentru care să începi să

simți emoții negative. Într-o privință, trebuie să înveți să iei asupra ta responsabilitățile și obligațiile pe care adulții s-ar cuveni să le aibă și să le preia. Într-o altă privință, ar trebui să înveți să coexiști armonios cu alții, cu umanitate normală, în mediul tău de viață și de lucru. Nu face, pur și simplu, ce vrei. Care este scopul coexistenței armonioase? Este să duci mai bine lucrarea la bun sfârșit și să îndeplinești mai bine obligațiile și responsabilitățile pe care tu, ca adult, s-ar cuveni să le duci la bun sfârșit și să le îndeplinești, să minimizezi pierderile provocate de problemele cu care te confrunți în lucrarea ta și să maximizezi rezultatele și eficiența lucrării tale. Asta s-ar cuveni să realizezi. Dacă ai umanitate normală, ar trebui să realizezi asta când lucrezi între oameni. Cât despre presiunea lucrării, indiferent dacă vine de la Cel de mai sus sau de la casa lui Dumnezeu sau dacă este o presiune exercitată asupra ta de către frații și surorile tale, este ceva ce ar trebui să suporți. Nu poți să spui: „Este prea multă presiune, așa că nu o voi face. Eu caut doar timp liber, tihnă, fericire și confort când îmi fac datoria și lucrez în casa lui Dumnezeu.” Asta nu va funcționa; acesta nu este un gând pe care ar trebui să-l aibă un adult normal, iar casa lui Dumnezeu nu este un loc în care tu să te bucuri de confort. Fiecare persoană își asumă un anumit nivel de presiune și de risc în viața și în lucrarea sa. La orice slujbă, în special când îți îndeplinești datoria în casa lui Dumnezeu, ar trebui să te străduiești să obții rezultate optime. La o scară mai mare, aceasta este învățătura și cererea lui Dumnezeu. La o scară mai redusă, este atitudinea, punctul de vedere, standardul și principiul pe care fiecare persoană ar trebui să le adopte în comportamentul și în acțiunile sale. Când îndeplinești o datorie în casa lui Dumnezeu, trebuie să înveți să te conformezi reglementărilor și sistemelor casei lui Dumnezeu, trebuie să înveți să respecți, să înveți regulile și să te comporți într-un mod educat. Aceasta este o parte esențială a comportamentului unui om. Nu ar trebui să-

ți petreci tot timpul făcându-ți poftele, în loc să lucrezi, negândindu-te la nimic în mod serios și trândăvind în fiecare zi, sau implicându-te în acte ilegale și urmărindu-ți propriul mod de viață, cum fac non-credincioșii. Nu îi face pe ceilalți să te disprețuiască, nu deveni o pacoste pentru ei sau un ghimpe în coastele lor, nu-i face pe toți să te ocolească sau să te respingă și nu deveni un obstacol sau o piedică în calea vreunei lucrări. Acestea sunt conștiința și rațiunea pe care ar trebui să le aibă un adult normal și, de asemenea, aceasta este responsabilitatea pe care orice adult normal ar trebui s-o poarte.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (5)”

10. Cum să rezolvăm problema că ne păzim de Dumnezeu și-L înțelegem greșit

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Astăzi, Dumnezeu vă judecă, vă mustră și vă condamnă, dar să știi că scopul acestei condamnări este ca tu să te cunoști pe tine. El condamnă, blestemă, judecă și mustră pentru ca tu să poți să te cunoști pe tine însuți, astfel încât firea ta să se poată schimba și, în plus, pentru ca tu să îți poți cunoaște valoarea și să vezi că toate acțiunile lui Dumnezeu sunt drepte, în conformitate cu firea Sa și cu cerințele lucrării Sale, că El lucrează potrivit planului Său pentru mântuirea omului și că este Dumnezeul drept care îl iubește, îl mântuiește, îl judecă și îl mustră pe om. Dacă tu știi doar că ai un statut umil, că ești corupt și răzvrătit, dar nu știi că Dumnezeu vrea să-Și facă mântuirea clară prin judecata și mustrarea pe care El le săvârșește în tine astăzi, atunci nu ai cum să capeți experiență, și cu atât mai puțin ești capabil să mergi mai departe. Dumnezeu nu a venit să omoare sau să distrugă, ci să judece, să blesteme, să mustre și să mântuiască. Până la încheierea planului Său de gestionare de 6000 de ani – înainte ca El să arate clar sfârșitul fiecărei categorii de oameni – lucrarea lui Dumnezeu pe pământ va fi de dragul mântuirii; scopul acesteia este doar de a-i face compleți pe cei care Îl iubesc – pe deplin – și de a-i determina să se predea stăpânirii Lui. Indiferent de modul în care Dumnezeu mântuiește oamenii, totul se săvârșește prin a-i face să scape de vechea lor natură satanică; adică, El îi mântuiește făcându-i să caute viața. Dacă ei nu fac asta, atunci nu vor avea cum să accepte mântuirea lui Dumnezeu. Mântuirea este lucrarea lui Dumnezeu Însuși, iar căutarea vieții este ceva ce omul trebuie să-și asume pentru a accepta mântuirea. În ochii omului, mântuirea este

dragostea lui Dumnezeu, iar dragostea lui Dumnezeu nu poate fi mustrare, judecată și blesteme; mântuirea trebuie să conțină iubire, compasiune și, mai mult, cuvinte de consolare, cât și binecuvântări nesfârșite oferite de Dumnezeu. Oamenii cred că, atunci când Dumnezeu îi mântuiește, El face aceasta atingându-i prin binecuvântările și harul Său, ca ei să-și poată dărui inimile lui Dumnezeu. Adică faptul că îl atinge pe om înseamnă că-l mântuiește. O mântuire ca aceasta se săvârșește făcând un târg. Doar atunci când Dumnezeu le dăruiește de o sută de ori mai mult, oamenii vor veni să se predea înaintea numelui lui Dumnezeu și se vor strădui să facă bine pentru El și să-I aducă glorie. Nu asta este intenția lui Dumnezeu pentru omenire. Dumnezeu a venit să lucreze pe pământ pentru a mântui omenirea coruptă; nimic fals în asta. Dacă ar fi, El cu siguranță nu ar fi venit să-Și facă lucrarea în persoană. În trecut, metoda Sa de mântuire era de a arăta cea mai mare iubire și compasiune, până într-acolo încât a dat Satanei tot ce avea El, în schimbul întregii omeniri. Prezentul nu este deloc asemănător trecutului: mântuirea oferită vouă astăzi vine în timpul zilelor de pe urmă, în timpul clasificării fiecăruia după fel; mijloacele prin care sunteți mântuiți nu sunt iubire sau compasiune, ci mustrare și judecată pentru ca omul să fie pe deplin mântuit. Astfel, tot ceea ce primiți este mustrare, judecată și nimicire fără milă, dar să știți un lucru: în această nimicire nemiloasă nu există nici cea mai mică pedeapsă. Indiferent cât de dure ar putea fi cuvintele Mele, asupra voastră nu se abat decât câteva cuvinte care s-ar putea să vi se pară complet nemiloase și, indiferent cât de mânios aș putea fi, ce vine asupra voastră sunt tot cuvinte de învățătură, iar Eu nu vreau să vă rănesc sau să vă ucid. Nu sunt toate acestea o realitate? Să știți că astăzi, fie că este vorba de judecată dreaptă sau de rafinare și mustrare nemiloase, toate sunt de dragul mântuirii. Indiferent dacă astăzi fiecare este clasificat în funcție de felul său ori dacă sunt dezvăluite categoriile de oameni, scopul

tuturor cuvintelor și lucrărilor lui Dumnezeu este de a-i mântui pe cei care-L iubesc cu adevărat. Judecata dreaptă este adusă pentru a-l purifica pe om, iar rafinarea nemiloasă este pentru a-l curăți; cuvintele aspre sau mustrarea sunt pentru a-l purifica pe om și de dragul mântuirii. Astfel, metoda de mântuire de astăzi este diferită de cea din trecut. Astăzi, mântuirea vi se aduce prin judecata dreaptă, iar aceasta este un instrument bun pentru a vă clasifica pe fiecare după fel. Mai mult decât atât, mustrarea nemiloasă servește ca mântuire supremă a voastră – și ce aveți de spus în fața unei astfel de mustrări și judecăți? Nu v-ați bucurat mereu de mântuire, de la început până la sfârșit? L-ați văzut pe Dumnezeu întrupat și ați înțeles omnipotența și înțelepciunea Sa; în plus, ați experimentat nimicirea și disciplina în repetate rânduri. Dar, totuși, nu ați primit și har suprem? Nu sunt binecuvântările voastre mai mari decât ale oricui altcuiva? Harurile voastre sunt chiar mai generoase decât gloria și bogățiile de care s-a bucurat Solomon! Gândiți-vă la asta: dacă intenția Mea de a veni ar fi să vă condamn și să vă pedepsesc, nu să vă mântuiesc, ați fi avut atât de multe zile? Ați fi putut voi, ființe păcătoase din trup și sânge, să supraviețuiți până astăzi? Dacă scopul Meu ar fi fost doar să vă pedepsesc, de ce aș fi devenit trup și aș fi luat o inițiativă atât de măreață? Nu aș fi putut să vă pedepsesc pe voi, simpli muritori, doar rostind un singur cuvânt? Aș mai fi nevoit să vă distrug, după ce v-am condamnat intenționat? Încă nu credeți aceste cuvinte ale Mele? Aș putea să-l mântuiesc pe om numai prin dragoste și compasiune? Sau aș putea folosi doar răstignirea pentru a-l mântui pe om? Firea Mea dreaptă nu este mai favorabilă pentru a-l face pe om pe deplin supus? Nu este mai capabilă să-l salveze pe om întru totul?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți intenția lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului”

Voi toți trăiți într-un tărâm al păcatului și al imoralității și toți sunteți păcătoși și imorali. Astăzi, nu numai că puteți să-L priviți pe Dumnezeu, dar, mai important, ați primit mustrarea și judecata, ați primit mântuirea cu adevărat profundă, ați primit cea mai mare iubire a lui Dumnezeu. În tot ceea ce face El, Dumnezeu e cu adevărat iubitor față de voi. El nu are nicio intenție rea. El vă judecă din cauza păcatelor voastre, ca să vă analizați și să primiți această extraordinară mântuire. Toate acestea au scopul de a-l face complet pe om. De la început până la sfârșit, Dumnezeu a făcut totul pentru a-l mântui pe om și nu-Și dorește să-i distrugă pe deplin pe oamenii pe care i-a creat cu propriile Sale mâini. Astăzi, El a venit printre voi ca să lucreze; nu este această mântuire cu atât mai mare? Dacă v-ar urî, ar mai face El o lucrare atât de amplă ca să vă îndrume personal? De ce să sufere așa? Dumnezeu nu vă urăște și nu are nicio intenție rea față de voi. Ar trebui să știți că iubirea lui Dumnezeu este cea mai sinceră iubire. Numai din cauza răzvrătirii oamenilor trebuie să îi mântuiască El prin judecată; altfel, mântuirea lor ar fi imposibilă. Pentru că nu știți cum să trăiți și nici măcar nu sunteți conștienți de modul în care să trăiți și pentru că trăiți în acest tărâm păcătos și imoral și voi înșivă sunteți niște diavoli imorali și murdari, pe El nu-L lasă inima să vă lase să deveniți și mai depravați, nu-L lasă inima să vă vadă trăind în acest ținut mizerabil, așa cum trăiți acum, călcați în picioare de Satana după bunul plac sau să vă lase să cădeți în Infern. El vrea doar să câștige acest grup de oameni și să vă mântuiască pe deplin. Acesta este principalul scop al săvârșirii lucrării de cucerire asupra voastră – doar pentru mântuire. Dacă nu vezi că tot ceea ce se face asupra ta este iubire și mântuire, dacă tu crezi că este doar o metodă, o cale de a-l chinui pe om și ceva îndoielnic, atunci ai putea foarte bine să te întorci în lumea ta și să rabzi dureri și greutăți! Dacă ești dispus să te afli în acest curent și să te bucuri de această judecată și de această mântuire imensă, să te bucuri de

toate aceste binecuvântări, binecuvântări care nu pot fi găsite nicăieri în lumea umană, și să te bucuri de iubirea aceasta, atunci fii bun: rămâi în acest curent pentru a accepta lucrarea de cucerire astfel încât să poți fi desăvârșit. Astăzi, se poate să înduri un strop de durere și rafinare din cauza judecății lui Dumnezeu, dar durerea aceasta este valoroasă și semnificativă. Deși oamenii sunt rafinați și demascați fără milă de mustrarea și judecata lui Dumnezeu – cu scopul de a-i pedepsi pentru păcatele lor, de a le pedepsi trupul – nimic din această lucrare nu este menit să le condamne trupul la pieire. Severele dezvăluiri prin cuvânt sunt toate în scopul de a te conduce pe calea cea dreaptă. Ați experimentat personal atât de mult din lucrarea aceasta și, în mod clar, nu v-a condus pe o cale rea! Totul este cu scopul de a vă face să trăiți o umanitate normală și totul este ceva ce umanitatea voastră normală poate să obțină. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu se face pe baza nevoilor voastre, în funcție de slăbiciunile voastre și de statura voastră reală, și nicio povară de nesuportat nu vă este pusă pe umeri. Lucrul acesta nu-ți este clar astăzi și ți se pare că sunt dur cu tine și, într-adevăr, crezi mereu că motivul pentru care te mustru, te judec și îți fac zilnic reproșuri este pentru că te urăsc. Dar, cu toate că ceea ce înduri este mustrare și judecată, în realitate, este iubire pentru tine și cea mai mare protecție. Dacă nu poți să înțelegi sensul mai profund al acestei lucrări, îți va fi imposibil să experimentezi în continuare. Mântuirea aceasta ar trebui să-ți aducă alinare. Nu refuza să îți vii în fire. Pentru că ai ajuns atât de departe, ar trebui să vezi clar importanța lucrării de cucerire și nu ar mai trebui să ai tot felul de păreri în privința acesteia!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (4)”

Unii oameni au un calibru prea slab și nu iubesc adevărul. Indiferent de modul în care se face părtășie despre adevăr, nu sunt în stare să-l

înțeleagă. Ei cred în Dumnezeu de mulți ani și totuși nu pot vorbi despre experiențe reale sau despre înțelegere. Astfel, ei stabilesc că nu se numără printre cei aleși și predestinați de Dumnezeu și că nu pot fi mântuiți de Dumnezeu, indiferent câți ani vor mai crede în El. În inimile lor consideră că: „Numai cei care sunt predestinați și aleși de Dumnezeu pot fi mântuiți, iar toți cei care au un calibru prea sărac și sunt incapabili să înțeleagă adevărul nu se numără printre oamenii aleși și predestinați de Dumnezeu; ei nu ar putea fi mântuiți, chiar dacă ar crede.” Aceștia consideră că Dumnezeu nu stabilește finalul oamenilor în funcție de manifestările și de comportamentul lor. Dacă gândești în acest fel, atunci Îl înțelegi foarte greșit pe Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar acționa astfel, ar fi El drept? Dumnezeu stabilește finalul oamenilor pe baza unui principiu: în cele din urmă, finalul le va fi stabilit în funcție de manifestările și de comportamentul lor. Dacă nu poți vedea firea dreaptă a lui Dumnezeu, dacă Îl înțelegi mereu greșit și Îi denaturezi intențiile, astfel încât ești întotdeauna pesimist și dezamăgit, nu înseamnă că îți provoci singur aceste stări? Dacă nu înțelegi cum funcționează prestabilirea lui Dumnezeu, ar trebui să cauți adevărul lui Dumnezeu în cuvintele Sale și nu să hotărăști orbește că nu te numeri printre oamenii aleși și predestinați de El. Aceasta este o neînțelegere gravă în ce-L privește pe Dumnezeu. Pur și simplu, nu cunoști deloc lucrarea lui Dumnezeu și nu înțelegi voia Lui, cu atât mai puțin efortul Său minuțios din spatele celor 6000 de ani de lucrare de gestionare. Renunți la tine, speculezi și te îndoiești de Dumnezeu, temându-te că ești un prestator de servicii care va fi alungat după ce-și va fi terminat treaba, gândindu-te mereu: „De ce ar trebui să-mi fac datoria? Oare prestez un serviciu în timp ce îmi fac datoria? Nu aș cădea în vreo capcană, dacă aș fi înlăturat după ce mi-am prestat serviciul?” Ce părere ai despre acest mod de a gândi? Îl poți discerne? Îl înțelegi întotdeauna greșit pe Dumnezeu,

încadrându-L în rândul regilor diavoli care domnesc în lume, ferindu-ți inima de El, crezând mereu că este la fel de egoist și de josnic ca oamenii. Nu crezi niciodată că El iubește omenirea și nu ai încredere în sinceritatea Sa în ceea ce privește mântuirea lumii. Dacă te caracterizezi mereu ca fiind un prestator de servicii și te temi că vei fi alungat după ce ți-ai prestat serviciul înseamnă că ai mentalitatea înșelătoare a neîncrezătorilor. Non-credincioșii nu cred în Dumnezeu pentru că nu recunosc că există un Dumnezeu și nici că adevărul este cuvântul Lui. Având în vedere că tu crezi în Dumnezeu, de ce nu ai încredere în El? De ce nu recunoști că al Lui cuvânt este adevărul? Nu eşti dispus să îți faci datoria și nu treci prin greutăți pentru a practica adevărul și, drept rezultat, încă nu l-ai dobândit, în ciuda numeroșilor ani de credință în Dumnezeu și, cu toate acestea, în cele din urmă dai vina pe Dumnezeu, spunând că El nu te-a predestinat, că nu a fost sincer cu tine. Ce fel de problemă este aceasta? Înțelegi greșit intențiile lui Dumnezeu și nu crezi în cuvintele Sale, nu pui adevărul în practică și nici nu-ți arăți loialitatea atunci când îți îndeplinești datoria. Cum poți să împlinești voia lui Dumnezeu? Cum poți obține lucrarea Duhului Sfânt și cum poți înțelege adevărul? Astfel de oameni nu se califică nici măcar pentru a fi prestatori de servicii, deci cum ar putea fi calificați să negocieze cu Dumnezeu? Dacă tu consideri că Dumnezeu nu este drept, de ce mai crezi în El? Vrei întotdeauna ca Dumnezeu să-ți spună personal: „Tu faci parte din oamenii împărăției; acest lucru nu se va schimba niciodată”, înainte de a depune vreun efort pentru casa Lui, iar dacă nu spune acest lucru, nu-i vei dărui nicicând inima ta. Cât de răzvrătiți și intransigenți sunt astfel de oameni! Văd că sunt foarte mulți oameni care nu se concentrează niciodată asupra schimbării firilor proprii, cu atât mai puțin asupra practicării adevărului. Ei se concentrează doar să întrebe la fiecare pas dacă vor putea obține o destinație bună, cum îi va trata Dumnezeu, dacă are o

predestinare pentru ca ei să fie oamenii Săi și alte asemenea zvonuri. Cum pot obține adevărul astfel de oameni, care nu se ocupă de propria lor lucrare? Cum pot să rămână în casa lui Dumnezeu? Acum, vă spun solemn că, deși o persoană poate fi predestinată, dacă nu poate accepta adevărul și nu-l poate pune în practică pentru a dobândi supunere față de Dumnezeu, atunci rezultatul final va fi alungarea ei. Numai acei oameni care se sacrifică sincer pentru Dumnezeu și pun adevărul în practică cu toată puterea lor vor putea supraviețui și intra în Împărăția lui Dumnezeu. Deși alții îi pot vedea ca pe niște oameni care nu sunt predestinați să rămână, ei vor avea o destinație mai bună decât aceia despre care se presupune că sunt predestinați, dar care nu au fost niciodată loiali față de Dumnezeu, din cauza firii Lui drepte. Crezi aceste cuvinte? Dacă nu le poți crede și continui să te rătăcești cu încăpățânare, atunci îți spun că, în mod sigur, nu vei putea supraviețui, pentru că pur și simplu nu ești o persoană cu o credință adevărată în Dumnezeu sau cu iubire față de adevăr. Dacă este așa, predestinarea lui Dumnezeu nu este importantă. Motivul pentru care spun acest lucru este că, în cele din urmă, Dumnezeu va stabili finalurile oamenilor în funcție de manifestările și comportamentul lor, în timp ce, obiectiv, predestinarea lui Dumnezeu joacă doar un rol mic, nu unul principal. Înțelegi acest lucru?

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Când citesc cuvintele lui Dumnezeu și văd că El îi condamnă pe oameni în cuvintele Sale, unele persoane dezvoltă noțiuni și se simt dezorientate. De exemplu, cuvintele lui Dumnezeu spun că nu accepți adevărul, prin urmare Dumnezeu nu te place sau nu te acceptă, că ești un răufăcător, un antihrist, că Se supără doar privindu-te și că nu te vrea. Oamenii citesc aceste cuvinte și își spun: „Aceste cuvinte mă vizează pe mine. Dumnezeu a stabilit că nu mă vrea și, întrucât m-a abandonat, nici eu

nu voi mai crede în Dumnezeu.” Există unii care, când citesc cuvintele lui Dumnezeu, dezvoltă adesea noțiuni și neînțelegeri din cauză că Dumnezeu dă în vileag stările corupte ale oamenilor și spune unele lucruri care-i condamnă pe oameni. Ei devin negativi și slabi, crezând despre cuvintele lui Dumnezeu că se refereau la ei, că Dumnezeu renunță la ei și nu îi va mântui. Ei devin negativi până la lacrimi și nu mai vor să-L urmeze pe Dumnezeu. Aceasta este, de fapt, o înțelegere greșită în ce-L privește pe Dumnezeu. Când nu înțelegi semnificația cuvintelor lui Dumnezeu, nu ar trebui să încerci să-L caracterizezi pe Dumnezeu. Nu știi ce fel de persoane abandonează Dumnezeu sau în ce circumstanțe renunță El la oameni sau în ce circumstanțe îi dă El la o parte; există principii și contexte pentru toate aceste lucruri. Dacă nu ai o perspectivă completă asupra acestor chestiuni detaliate, vei fi foarte predispus la hipersensibilitate și te vei delimita pe baza unui singur cuvânt de Dumnezeu. Nu este acest lucru problematic? Când Dumnezeu îi judecă pe oameni, care este principalul lor aspect pe care El îl condamnă? Ceea ce Dumnezeu judecă și dezvăluie sunt firile corupte și esențele corupte ale oamenilor, El le condamnă firile și naturile satanice, El condamnă diferitele manifestări și comportamente ale răzvrătirii și opoziției lor față de Dumnezeu, El îi condamnă pentru că nu pot să asculte de Dumnezeu, că I se împotrivesc mereu și pentru că au întotdeauna propriile motivații și scopuri – dar o astfel de condamnare nu înseamnă că Dumnezeu i-a abandonat pe oamenii cu firi satanice. Dacă acest lucru nu îți este clar, atunci îți lipsește capacitatea de a înțelege, ceea ce te face un pic asemănător oamenilor bolnavi mintal, care nu au niciodată încredere în nimic și Îl interpretează mereu greșit pe Dumnezeu. Astfel de oameni sunt lipsiți de credință adevărată, prin urmare, cum ar putea ei să-L urmeze pe Dumnezeu până la capăt? Auzind o singură declarație de condamnare de la Dumnezeu, crezi că, fiind condamnați de Dumnezeu, oamenii au fost

părăsiți de Dumnezeu și nu vor mai fi mântuiți și, din această cauză, devii negativ și te lași pradă disperării. Asta înseamnă să-L interpretezi greșit pe Dumnezeu. De fapt, Dumnezeu nu i-a abandonat pe oameni. Ei L-au interpretat greșit pe Dumnezeu și au renunțat la ei înșiși. Nimic nu este mai critic decât momentul în care oamenii se abandonează pe sine, așa cum l-au îndeplinit cuvintele Vechiului Testament: „Proștii mor din lipsă de judecată” (Proverbe 10:21). Niciun comportament nu este mai prostesc decât atunci când oamenii se lasă pradă disperării. Uneori citești cuvintele lui Dumnezeu care par să caracterizeze oamenii; de fapt, ele nu caracterizează pe nimeni, ci reprezintă expresia voii și părerii lui Dumnezeu. Acestea sunt cuvinte de adevăr și principiu, nu caracterizează pe nimeni. Cuvintele rostite de Dumnezeu în perioadele de mânie sau furie reprezintă, de asemenea, firea lui Dumnezeu, aceste cuvinte sunt adevărul și, mai mult decât atât, ele aparțin principiului. Oamenii trebuie să înțeleagă acest lucru. Dumnezeu rostește asta cu scopul de a le permite oamenilor să înțeleagă adevărul și principiile; categoric nu o face pentru a îngrădi pe cineva. Acest lucru nu are nimic de-a face cu destinația și recompensa finală a oamenilor și cu atât mai puțin nu reprezintă pedeapsa supremă a oamenilor. Acestea sunt doar cuvinte rostite pentru a-i judeca și emonda pe oameni, sunt rezultatul mâniei cauzate de faptul că oamenii nu se ridică la înălțimea așteptărilor Lui și sunt spuse pentru a-i trezi pe oameni, pentru a-i îndemna și sunt cuvinte din inima lui Dumnezeu. Și totuși, unii oameni cad și se leapădă de Dumnezeu din cauza unei singure declarații de judecată din partea lui Dumnezeu. Astfel de oameni nu știu ce este bun pentru ei, sunt insensibili la rațiune, nu acceptă deloc adevărul. […] Există momente când crezi că Dumnezeu te-a abandonat, dar, de fapt, Dumnezeu nu te-a abandonat, doar te lasă deoparte, pentru ca tu să poți reflecta asupra propriei persoane. S-ar putea ca Dumnezeu să te găsească detestabil și să nu dorească să-ți acorde

atenție, dar nu te-a abandonat cu adevărat. Există cei care depun un efort pentru a-și îndeplini datoria în casa lui Dumnezeu, dar din cauza esenței lor și a diverselor lucruri care se manifestă în ei, Dumnezeu vede că aceștia nu iubesc adevărul și nu acceptă deloc adevărul, prin urmare chiar îi abandonează; nu au fost cu adevărat aleși, ci doar au făcut temporar un serviciu. Totodată, există unii pe care Dumnezeu face tot posibilul pentru a-i disciplina, mustra, judeca și chiar a-i condamna și blestema, folosind diverse moduri de a-i trata, care nu sunt în acord cu noțiunile omului. Unii oameni nu înțeleg voia lui Dumnezeu și cred că El Se ia de ei și este jignitor. Sunt de părere că nu există nicio demnitate în a trăi înaintea lui Dumnezeu, nu mai doresc să-I facă rău și părăsesc biserica. Ba chiar cred că există o rațiune de a proceda așa și, astfel, Îi întorc spatele lui Dumnezeu – dar, de fapt, El nu-i abandonase. Oamenii de acest fel nu au idee despre voia lui Dumnezeu. Sunt puțin prea sensibili, mergând chiar până la a renunța la mântuirea lui Dumnezeu. Oare chiar au conștiință? Există momente în care Dumnezeu Se ferește de oameni și momente în care El îi lasă la o parte pentru o vreme, astfel încât ei să poată reflecta asupra lor înșiși, dar Dumnezeu nu i-a părăsit; El le dă ocazia să se pocăiască. Dumnezeu Se leapădă cu adevărat doar de cei răi care săvârșesc multe fapte rele, de non-credincioși și de antihriști. Unii oameni spun: „Mă simt lipsit de lucrarea Duhului Sfânt și mult timp am fost fără luminarea Duhului Sfânt. S-a lepădat Dumnezeu de mine?” Aici, este o neînțelegere. Există aici și o problemă care ține de fire: oamenii sunt hipersensibili, își urmează întotdeauna propriul raționament, sunt întotdeauna încăpățânați și lipsiți de înțelepciune – nu este aceasta o problemă a firii lor? Tu spui că Dumnezeu te-a părăsit, că nu te va mântui, deci ți-a stabilit El sfârșitul? Dumnezeu ți-a spus doar câteva cuvinte mânioase. Cum ai putea să spui că El a renunțat la tine, că El nu te mai vrea? Există ocazii în care nu poți simți lucrarea

Duhului Sfânt, dar Dumnezeu nu te-a privat de dreptul de a-I citi cuvintele și nici nu ți-a hotărât sfârșitul sau ți-a retezat calea spre mântuire – așadar, de ce ești atât de supărat? Ești într-o stare proastă, există o problemă cu gândirea și cu punctele tale de vedere ideologice, starea ta de spirit este pervertită – și totuși nu încerci să rezolvi aceste lucruri căutând adevărul, ci, în schimb, Îl interpretezi greșit și-L blamezi pe Dumnezeu în mod constant și împingi responsabilitatea asupra Lui și chiar spui: „Dumnezeu nu mă vrea, așa că nu mai cred în El.” Nu ești absurd? Nu ești irațional? Acest tip de persoană este prea emotivă, lipsită complet de rațiune, incapabilă să asculte de logică. Are cea mai mică probabilitate să accepte adevărul și îi va fi foarte greu să obțină mântuirea.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar când ne rezolvăm noțiunile putem porni pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu (1)”

Când vi se întâmplă ceva, mereu vă purtați ca lașii, mereu vă purtați ca aceia care vor să le facă pe plac oamenilor, mereu faceți compromisuri, mereu o luați pe calea de mijloc, fără să ofensați niciodată pe nimeni sau fără să vă amestecați în lucruri, fără să mergeți niciodată prea departe. E ca și cum rămâneți la locul vostru, ținându-vă de datoria voastră, făcând orice vi se cere, fără să stați nici în față, nici în spate și lăsându-vă duși de val. Spuneți-Mi, credeți că dacă vă încăpățânați să vă faceți datoria în felul acesta chiar până la sfârșit, veți putea obține aprobarea lui Dumnezeu? Sunteți conștienți că tipul acesta de stare e foarte periculos, că nu doar că nu veți putea obține desăvârșirea de către Dumnezeu, dar că e probabil să-I și ofensați firea? Urmărește oare adevărul o astfel de persoană lipsită de entuziasm? Este ea genul de persoană care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău? Persoana care trăiește într-o asemenea stare deseori manifestă gândurile cuiva care vrea să le facă pe plac oamenilor și nu are o inimă cu frică de Dumnezeu. Dacă cineva doar simte groază sau spaimă

fără motiv, este aceea o inimă cu frică de Dumnezeu? (Nu.) Chiar dacă se avântă cu toată ființa în datoria sa, își dă demisia de la serviciu și renunță la familie – dacă nu-și oferă inima lui Dumnezeu și se ferește de El, este aceea o stare bună? Este aceea starea normală a intrării în adevărul-realitate? Nu e terifiantă viitoarea evoluție a acestei stări? Dacă o persoană continuă în starea aceasta, poate să obțină adevărul? Poate să dobândească viața? Poate să intre în adevărul-realitate? (Nu.) Sunteți conștienți că voi înșivă aveți chiar starea aceasta? Când deveniți conștienți de asta, vă spuneți oare în gând: „De ce mă feresc întotdeauna de Dumnezeu? De ce gândesc așa întotdeauna? E atât de înspăimântător să gândești așa! Înseamnă să I te împotrivești lui Dumnezeu și să respingi adevărul. A te feri de Dumnezeu e totuna cu a te împotrivi Lui”? Starea de a te feri de Dumnezeu e exact ca și cum ai fi un hoț – nu îndrăznești să trăiești în lumină, te temi să-ți dai în vileag fețele demonice și, în același timp, ești înspăimântat: „Cu Dumnezeu nu e de joacă. El poate judeca și mustra oamenii oriunde și oricând. Dacă-L mânii pe Dumnezeu, în cazurile ușoare El te va emonda, iar în cele grave te va pedepsi, te va face bolnav ori te va face să suferi. Oamenii nu pot suporta lucrurile astea!” Nu au oamenii aceste înțelegeri greșite? Este aceasta o inimă cu frică de Dumnezeu? (Nu.) Nu e terifiantă o asemenea stare? Când o persoană e în starea aceasta, când se ferește de Dumnezeu și are mereu aceste gânduri, când are mereu o asemenea atitudine față de Dumnezeu, Îl tratează ea pe Dumnezeu ca Dumnezeu? E aceasta credință în Dumnezeu? Când o persoană crede în Dumnezeu în felul acesta, când nu-L tratează pe Dumnezeu ca Dumnezeu, nu e asta o problemă? Cel puțin, oamenii nu acceptă firea dreaptă a lui Dumnezeu și nu acceptă nici realitatea lucrării Sale. Ei se gândesc: „E adevărat că Dumnezeu e milos și iubitor, dar e și mânios. Când mânia lui Dumnezeu se abate peste cineva, e dezastruos. El poate oricând să lovească mortal oamenii, distrugând pe oricine vrea El. Nu

chema furia lui Dumnezeu! Este adevărat că măreția și mânia Lui nu îngăduie ofensă. Ține-te la distanță de El!” Dacă o persoană are o astfel de atitudine și aceste idei, poate ea să vină înaintea lui Dumnezeu deplin și sincer? Nu poate.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin practicarea adevărului putem rupe cătușele unei firi corupte”

Dacă simți că poți să realizezi o anumită datorie, dar îți și este teamă să nu greșești și să nu fii eliminat și, prin urmare, ești timid, stagnezi și nu poți să faci progrese, atunci reprezintă aceasta o atitudine supusă? De exemplu, dacă frații și surorile tale te aleg drept conducătorul lor, atunci s-ar putea să te simți obligat să îndeplinești această datorie pentru că ai fost ales, dar tu nu privești această datorie cu o atitudine proactivă. De ce nu ești proactiv? Pentru că ai gânduri despre acest lucru și simți că: „A fi conducător nu este deloc un lucru bun. Este ca și cum ai păși pe muchie de cuțit sau ai călca pe gheață subțire. Dacă fac o treabă bună, atunci nu va exista nicio recompensă, dar dacă-mi fac prost treaba, atunci voi fi emondat. Și a fi emondat nici măcar nu reprezintă cel mai rău lucru dintre toate. Ce se întâmplă dacă sunt înlocuit sau eliminat? Dacă s-ar întâmpla asta, nu s-ar termina totul pentru mine?” În acel moment, începi să te simți încurcat. Ce este această atitudine? Aceasta înseamnă să te păzești și să înțelegi greșit. Aceasta nu este atitudinea pe care oamenii ar trebui să o aibă față de datoria lor. Este o atitudine demoralizată și negativă. Așadar, cum ar trebui să fie o atitudine pozitivă? (Ar trebui să avem inimile deschise, să fim sinceri și să avem curajul de a ne asuma poveri.) Ar trebui să fie una de supunere și de cooperare plină de inițiativă. Ceea ce spuneți este întrucâtva lipsit de conținut. Cum poți să ai inima deschisă și să fii sincer când îți este atât de frică? Și ce înseamnă să ai curajul de a-ți asuma poveri? Ce mentalitate îți va da curajul de a-ți asuma poveri? Dacă îți este mereu teamă că ceva va

merge prost și că nu vei putea face față, și dacă ai multe obstacole lăuntrice, atunci îți va lipsi în mod fundamental curajul de a-ți asuma poveri. Frazele „a avea inima deschisă și a fi sincer”, „a avea curajul de a-ți asuma poveri” sau „a nu da înapoi niciodată, nici chiar în fața morții” despre care vorbiți sună puțin ca niște sloganuri strigate de către tineri furioși. Pot aceste sloganuri să rezolve probleme practice? Ceea ce e necesar acum este o atitudine corectă. Pentru a avea o atitudine corectă, trebuie să înțelegi acest aspect al adevărului. Aceasta este singura cale de a-ți înlătura dificultățile lăuntrice și de a-ți îngădui să accepți fără piedici această însărcinare, această datorie. Aceasta este calea de practică și numai acesta este adevărul. Dacă folosești fraze precum „a avea o inimă deschisă și a fi sincer” și „a avea curajul de a-ți asuma poveri” pentru a aborda frica pe care o simți, va fi eficient? (Nu.) Asta indică faptul că aceste lucruri nu sunt adevărul și nici nu sunt o cale de practică. Poate că spui: „Am o inimă deschisă și sunt sincer, am o statură de nestăpânit, nu există alte gânduri sau impurități în inima mea și am curajul de a-mi asuma poverile.” În aparență, îți preiei datoria, dar, mai târziu, după ce chibzuiești o vreme, tot simți că nu poți să o preiei. Poți să te temi încă. În plus, poți să vezi că alții sunt emondați și să ți se facă și mai frică, asemeni unui câine bătut îngrozit de bici. Vei simți din ce în ce mai mult că statura ta e prea mică și că această datorie este precum un abis vast și imposibil de trecut și, în cele din urmă, tot nu vei putea să preiei această povară. De aceea, a declama sloganuri nu poate rezolva problemele practice. Așadar, cum poți să rezolvi într-adevăr această problemă? Ar trebui să cauți activ adevărul și să adopți o atitudine supusă și cooperantă. Asta poate rezolva complet problema. Timiditatea, frica și îngrijorarea sunt inutile. Există vreo relație între posibilitatea de a fi dezvăluit și eliminat și a fi un conducător? Dacă nu ești conducător, va dispărea firea ta coruptă? Mai devreme sau mai târziu, va trebui să rezolvi

problema firii tale corupte. În plus, dacă nu ești conducător, atunci nu vei avea mai multe oportunități de a practica și vei face progrese lente în viață, cu puține șanse de a fi desăvârșit. Cu toate că există un pic mai multă suferință în a fi conducător sau lucrător, asta aduce și multe beneficii, iar dacă poți merge pe calea urmăririi adevărului, poți fi desăvârșit. Ce mare binecuvântare este aceasta! Așa că ar trebui să te supui și să cooperezi activ. Aceasta este datoria și responsabilitatea ta. Indiferent de drumul înainte, ar trebui să ai o inimă plină de supunere. Aceasta este atitudinea cu care ar trebui să-ți îndeplinești datoria.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce înseamnă îndeplinirea adecvată a datoriei?”

Unii nu cred că oamenii pot fi tratați corect de casa lui Dumnezeu. Nu cred că Dumnezeu și adevărul domnesc în casa Lui. Ei cred că indiferent ce datorie îndeplinește o persoană, dacă apare o problemă acolo, casa lui Dumnezeu va gestiona imediat situația persoanei respective și îi va lua dreptul de a îndeplini acea datorie, alungând-o sau chiar îndepărtând-o din biserică. Oare chiar așa funcționează lucrurile? Cu siguranță, nu. Casa lui Dumnezeu îi tratează pe toți oamenii conform adevărurilor-principii. Dumnezeu este drept în felul în care tratează fiecare persoană. El nu Se uită doar la modul în care se comportă o persoană într-o singură situație; El Se uită la natura-esență pe care o are acea persoană, la intențiile ei, la atitudinea ei și Se uită mai ales dacă o persoană poate reflecta asupra ei când face o greșeală, dacă are mustrări de conștiință și dacă poate pătrunde în esența problemei, bazându-se pe cuvintele Lui, dacă ajunge să înțeleagă adevărul, să se urască pe sine și să se căiască sincer. Dacă cineva e lipsit de această atitudine corectă și este complet întinat de intențiile sale personale, dacă este plin de planuri viclene și dezvăluiri ale firilor corupte, iar atunci când apar probleme recurge la prefăcătorie, sofisme, se justifică și refuză cu

încăpățânare să își recunoască acțiunile, atunci acea persoană nu poate fi mântuită. Nu acceptă deloc adevărul și a fost complet dezvăluită. Oamenii care nu au dreptate și care nu pot accepta deloc adevărul sunt non-credincioși în esență și nu pot decât să fie alungați. Cum să nu fie dezvăluiți și alungați non-credincioșii care slujesc drept conducători și lucrători? Un non-credincios, indiferent de datoria pe care o îndeplinește, este dezvăluit cel mai rapid pentru că firile corupte pe care le dezvăluie sunt prea numeroase și prea evidente. Mai mult, acea persoană nu acceptă deloc adevărul și acționează necugetat și la întâmplare. În cele din urmă, când a fost alungată și a pierdut ocazia de a-și face datoria, începe să se îngrijoreze, gândind: „Sunt terminat. Dacă nu mi se permite să îmi îndeplinesc datoria, nu pot fi mântuit. Ce să fac?” De fapt, Cerul va lăsa mereu omului o cale de ieșire. Există o ultimă cale, anume să se căiască într-un mod autentic și să se grăbească să răspândească Evanghelia și să câștige oamenii, revanșându-se pentru greșelile sale prin săvârșirea de fapte bune. Dacă nu urmează această cale, atunci este cu adevărat terminat. Dacă are puțină rațiune și știe că nu are niciun talent, ar trebui să se înzestreze corespunzător cu adevărul și să se instruiască pentru a răspândi Evanghelia – și aceasta înseamnă îndeplinirea unei datorii. Este pe deplin realizabil. Dacă cineva recunoaște că a fost alungat pentru că nu și-a îndeplinit bine datoria, dar tot nu vrea să accepte adevărul și nu manifestă nici cea mai mică remușcare, ci, dimpotrivă, se abandonează disperării, oare nu dă dovadă de nesăbuință și ignoranță? Spune-Mi, dacă o persoană a făcut o greșeală, dar este capabilă de înțelegere adevărată și dispusă să se pocăiască, oare casa lui Dumnezeu nu i-ar acorda o șansă? Pe măsură ce planul de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, sunt atât de multe îndatoriri care trebuie îndeplinite. Însă dacă nu ai conștiință sau rațiune și dacă nu te ocupi de lucrarea care ți se cuvine, dacă

ai câștigat oportunitatea de a îndeplini o datorie, dar nu știi să o prețuiești, nu urmărești câtuși de puțin adevărul, lăsând cel mai bun moment să treacă, atunci vei fi dat în vileag. Dacă ești în mod constant superficial în îndeplinirea datoriei tale și nu te supui deloc atunci când te confrunți cu emondarea, te va mai folosi casa lui Dumnezeu ca să îndeplinești o datorie? În casa lui Dumnezeu, adevărul este cel care domnește, nu Satana. Dumnezeu are ultimul cuvânt asupra tuturor lucrurilor. El este Cel care face lucrarea de mântuire a omului, El este Cel care deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor. Nu este nevoie să analizezi ce este corect și ce este greșit, trebuie doar să auzi și să te supun. Atunci când te confrunți cu emondarea, trebuie să accepți adevărul și să fii capabil să-ți corectezi greșelile. Dacă faci asta, casa lui Dumnezeu nu te va priva de dreptul tău de a îndeplini o datorie. Dacă ți-e mereu teamă să nu fii alungat, vii întotdeauna cu scuze, te justifici mereu, aceasta este o problemă. Dacă îi lași pe ceilalți să vadă că nu accepți câtuși de puțin adevărul și că ești insensibil la rațiune, ai dat de necaz. Biserica va fi obligată să se ocupe de tine. Dacă nu accepți deloc adevărul în îndeplinirea îndatoririlor tale și îți este mereu frică să nu fii dezvăluit și alungat, atunci această frică a ta este întinată de intenții umane, de o fire satanică coruptă și de suspiciune, precauție și neînțelegere. Niciuna dintre acestea nu este o atitudine pe care ar trebui să o aibă o persoană. Trebuie să începi prin a-ți înlătura teama, precum și înțelegerile greșite cu privire la Dumnezeu. Cum apar înțelegerile greșite ale unei persoane cu privire la Dumnezeu? Când lucrurile merg bine pentru o persoană, sigur nu-L înțelege greșit. Crede că Dumnezeu este bun, că Dumnezeu este onorabil, că Dumnezeu este drept, că Dumnezeu este milostiv și iubitor, că Dumnezeu are dreptate în tot ceea ce face. Cu toate acestea, când se confruntă cu ceva care nu este în conformitate cu noțiunile sale, aceasta se gândește: „Se pare că Dumnezeu nu este foarte drept, cel puțin nu în

privința acestei chestiuni”. Nu este aceasta o înțelegere greșită? Cum se face că Dumnezeu nu este drept? Ce anume a dat naștere acestei înțelegeri greșite? Ce anume te-a făcut să-ți formezi această părere și înțelegerea că Dumnezeu nu este drept? Poți să spui sigur ce a fost? Care propoziție a fost? Care chestiune? Care situație? Spune-o, astfel încât toată lumea să o poată rezolva și să vedem dacă ai un punct de vedere valid. Iar când o persoană Îl înțelege greșit pe Dumnezeu sau se confruntă cu ceva care nu este în conformitate cu noțiunile sale, ce atitudine ar trebui să aibă aceasta? (Una de căutare a adevărului și de supunere). Aceasta trebuie mai întâi să asculte și să chibzuiască: „Nu înțeleg, dar mă voi supune pentru că acest lucru a fost făcut de Dumnezeu și nu ar trebui să fie analizat de om. Mai mult, nu mă pot îndoi de cuvintele lui Dumnezeu sau de lucrarea Lui, întrucât cuvântul lui Dumnezeu este adevărul.” Nu este aceasta atitudinea pe care ar trebui să o aibă o persoană? Cu această atitudine, ar mai reprezenta o problemă înțelegerea greșită din partea ta? (Nu.) Nu ți-ar afecta sau perturba îndeplinirea datoriei. Cine credeți că este capabil de loialitate – o persoană care are înțelegeri greșite în timp ce își îndeplinește datoria sau o persoană care nu are înțelegeri greșite? (O persoană care nu are înțelegeri greșite în îndeplinirea datoriei sale este capabilă de loialitate.) Așadar, în primul rând, trebuie să ai o atitudine supusă. Mai mult, trebuie cel puțin să crezi că Dumnezeu este adevărul, că Dumnezeu este drept și că tot ceea ce face Dumnezeu este corect. Acestea sunt condițiile prealabile care determină dacă poți sau nu să fii loial în îndeplinirea datoriei tale. Dacă îndeplinești aceste două condiții preliminare deopotrivă, pot neînțelegerile din inima ta să îți afecteze îndeplinirea datoriei? (Nu.) Nu pot. Asta înseamnă că nu vei implica aceste neînțelegeri în îndeplinirea datoriei tale. Mai întâi, ar trebui să le rezolvi încă de când apar, asigurându-te că vor rămâne doar la faza incipientă. Ce ar trebui să faci mai departe? Înlătură-le

de la rădăcină. Cum ar trebui să le înlături? Împreună cu ceilalți, citește câteva pasaje relevante din cuvintele lui Dumnezeu, cu privire la acest aspect. Apoi, ai părtășie despre motivul pentru care Dumnezeu Se poartă astfel, care este voia Lui și ce rezultate pot fi obținute când El lucrează astfel. Dacă ai părtășie temeinic cu privire la aceste aspecte, vei dobândi o înțelegere a lui Dumnezeu și te vei putea supune. Dacă nu-ți înlături înțelegerile greșite pe care le ai despre Dumnezeu și implici noțiuni în îndeplinirea datoriei tale, spunând: „În acest caz, Dumnezeu a acționat incorect, iar eu nu mă voi supune. Voi contesta asta, voi discuta lucrurile cu membrii casei lui Dumnezeu. Nu cred că asta a fost mâna Lui” – ce fel de fire e aceasta? Este firea satanică tipică. Oamenii n-ar trebui să rostească astfel de cuvinte; aceasta nu este atitudinea pe care ar trebui să o aibă o ființă creată. Dacă te poți opune lui Dumnezeu în acest fel, ești tu oare vrednic să îndeplinești această datorie? Nu ești. Pentru că ești un diavol și îți lipsește umanitatea, nu ești demn de îndeplinirea unei datorii. Dacă o persoană are puțină rațiune și în sufletul ei se nasc neînțelegeri legate de Dumnezeu, atunci acea persoană se va ruga lui Dumnezeu, va căuta adevărul din cuvintele Lui și, mai devreme sau mai târziu, va vedea lucrurile mai clar. Asta ar trebui să facă oamenii.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Oamenii își fac griji deseori și se tem de încercările lui Dumnezeu, totuși, ei trăiesc tot timpul în capcana Satanei și într-un teritoriu periculos în care sunt atacați și abuzați de Satana – și, cu toate acestea, ei nu cunosc teama și sunt netulburați. Ce se întâmplă? Credința omului în Dumnezeu se limitează doar la lucrurile pe care le poate vedea. El nu apreciază deloc iubirea și grija lui Dumnezeu pentru om sau blândețea și respectul Său față de om. Dar, cu excepția a puțină neliniște și frică în privința încercărilor lui Dumnezeu, a judecății și mustrării și a măreției și mâniei, omul nu înțelege

deloc bunele intenții ale lui Dumnezeu. La auzul menționării încercărilor, oamenii simt că Dumnezeu are motive ascunse și unii chiar cred că Dumnezeu nutrește planuri malefice, fără a ști ceea ce le va face, de fapt; prin urmare, în același timp în care strigă că se supun suveranității și aranjamentelor lui Dumnezeu, ei fac tot ce pot pentru a rezista și a se opune suveranității lui Dumnezeu asupra omului și aranjamentelor pentru om, căci ei cred că, dacă nu au grijă, vor fi înșelați de Dumnezeu, că dacă nu păstrează controlul asupra propriei sorți, atunci tot ceea ce au ar putea fi luat de El și viața lor ar putea chiar să fie încheiată. Omul este în tabăra Satanei, dar nu se îngrijorează niciodată că ar putea fi abuzat de Satana și el este abuzat de acesta, dar nu se teme niciodată de a fi luat prizonier de Satana. El tot spune că acceptă mântuirea lui Dumnezeu, dar, totuși, nu a avut niciodată încredere în Dumnezeu și nici nu a crezut că Dumnezeu îl va salva cu adevărat pe om din ghearele Satanei. Dacă, precum Iov, omul poate să se supună orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu și își poate preda întreaga ființă în mâinile lui Dumnezeu, atunci sfârșitul omului nu va fi același ca al lui Iov – primirea binecuvântărilor lui Dumnezeu? Dacă omul poate să accepte și să se supună stăpânirii lui Dumnezeu, ce este de pierdut? Prin urmare, vă sugerez să aveți grijă în acțiunile voastre și să fiți prudenți față de tot ceea ce urmează să vină asupra voastră. Nu fiți imprudenți sau impulsivi și nu Îl tratați pe Dumnezeu și oamenii, chestiunile și obiectele pe care El le-a aranjat pentru voi în funcție de sângele înfierbântat sau felul vostru de a fi sau conform închipuirilor și noțiunilor voastre; trebuie să fiți prudenți în acțiunile voastre și trebuie să vă rugați și să căutați mai mult, pentru a evita stârnirea mâniei lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Uneori, Dumnezeu folosește o anumită chestiune pentru a te dezvălui sau disciplina. Dar asta înseamnă că ai fost eliminat? Înseamnă că ți-a venit sfârșitul? Nu. Este ca atunci când un copil a fost neascultător și a făcut o greșeală; părinții lui s-ar putea să-l certe și să-l pedepsească, dar dacă el nu poate să priceapă intenția părinților săi sau de ce fac acest lucru, va înțelege greșit intenția lor. De exemplu, părinții ar putea să-i spună copilului: „Nu pleca singur din casă și nu ieși singur afară”, dar acest lucru îi intră pe o ureche și îi iese pe cealaltă, iar copilul oricum iese singur, pe furiș. Odată ce află părinții, îl ceartă pe copil și, drept pedeapsă, îl pun să stea la colț ca să reflecteze la comportamentul lui. Neînțelegând intențiile părinților, copilul începe să aibă îndoieli: „Oare părinții mei nu mă mai vor? Sunt într-adevăr al lor? Și dacă nu sunt într-adevăr al lor, ar însemna că am fost adoptat?” Acestea sunt lucrurile la care meditează. Care sunt intențiile reale ale părinților? Părinții au spus că este prea periculos să facă acel lucru și i-au zis copilului lor să nu-l facă. Însă copilul nu a ascultat și spusele părinților i-au intrat pe o ureche și i-au ieșit pe cealaltă. Prin urmare, părinții au fost nevoiți să folosească o formă de pedeapsă pentru a-și educa copilul cum se cuvine și a-l face să învețe din greșelile lui. Ce vor să obțină părinții făcând acest lucru? Este doar pentru a-l face pe copil să învețe din greșelile lui? Acest tip de învățătură nu este ceea ce vor să obțină în cele din urmă. Scopul părinților în a face acest lucru este de a-l determina pe copil să facă ceea ce i se spune, să se comporte în conformitate cu sfaturile lor și să nu facă nimic neascultător ca să-i îngrijoreze – acesta ar fi efectul dorit. În cazul în care copilul își ascultă părinții, acest lucru arată că gândirea i s-a maturizat și, atunci, părinții săi vor avea mai puține griji. Oare nu vor fi atunci mulțumiți de el? Va mai fi nevoie ca ei să-l pedepsească în acest fel? Nu va mai fi nevoie. Exact așa este și cu credința în Dumnezeu. Oamenii trebuie să învețe să țină cont de cuvintele lui Dumnezeu și să-I înțeleagă

inima. Nu trebuie să-L înțeleagă greșit pe Dumnezeu. De fapt, în multe cazuri, îngrijorarea oamenilor izvorăște din interesul pentru propria persoană. Vorbind în termeni generali, este teama că nu vor avea niciun final. Se gândesc mereu: „Dacă Dumnezeu mă dă în vileag, mă elimină și mă respinge?” Aceasta este interpretarea ta greșită despre Dumnezeu; acestea sunt doar ipotezele tale părtinitoare. Trebuie să-ți dai seama care este intenția lui Dumnezeu. Când El îi dă pe oameni în vileag, nu o face pentru a-i elimina. Oamenii sunt demascați pentru a le dezvălui neajunsurile, greșelile și naturile-esențe personale, pentru a-i face să se cunoască pe ei înșiși și pentru a deveni capabili de o adevărată pocăință; din acest motiv, dezvăluirea oamenilor este pentru a le ajuta viețile să crească. Fără o înțelegere pură, oamenii pot să-L interpreteze greșit pe Dumnezeu și să devină negativi și slabi. Pot chiar să cedeze în fața disperării. De fapt, dezvăluirea de către Dumnezeu nu înseamnă neapărat că vei fi eliminat. Aceasta are loc pentru a te ajuta să ajungi să-ți cunoști corupția și pentru a te face să te pocăiești. Deseori, pentru că oamenii sunt răzvrătiți și nu caută să găsească rezolvarea în adevăr când dezvăluie corupție, Dumnezeu trebuie să exercite disciplină. Și astfel, uneori, El îi dezvăluie pe oameni, expunând urâțenia lor și cât de demni de milă sunt, determinându-i să se cunoască pe ei înșiși, ceea ce le ajută viața să crească. Expunerea oamenilor are două implicații diferite: pentru cei ticăloși, a fi dați în vileag înseamnă că sunt eliminați. Pentru cei care pot accepta adevărul, este o reamintire și un avertisment; ei sunt obligați să reflecteze asupra lor, să-și vadă adevărata stare și să nu mai fie îndărătnici și nesăbuiți, deoarece ar fi periculos să continue astfel. Expunerea oamenilor în acest mod este pentru a le aduce aminte ca, atunci când își realizează datoria, nu cumva să devină zăpăciți și nepăsători, să eșueze în a lua lucrurile în serios, să se mulțumească doar cu puține rezultate și să creadă că și-au îndeplinit datoria la un standard

acceptabil când, de fapt, evaluați conform cerințelor lui Dumnezeu, ei nu au atins standardele, dar tot se complac și consideră că se descurcă bine. În astfel de împrejurări, Dumnezeu îi va disciplina, le va atrage atenția și le va reaminti oamenilor. Uneori, Dumnezeu le dezvăluie urâțenia – ceea ce, în mod evident, este pentru a le servi drept aducere aminte. În astfel de momente, ar trebui să reflectezi asupra ta: faptul că-ți realizezi datoria astfel este inadecvat, în tine este răzvrătire, sunt prea multe elemente negative, tot ce faci e superficial și, dacă tot nu te căiești, de drept, ar trebui să fii pedepsit. Ocazional, când Dumnezeu te disciplinează sau te dă în vileag, asta nu înseamnă în mod neapărat că vei fi eliminat. Această chestiune ar trebui abordată corect. Chiar dacă ești eliminat, ar trebui să accepți acest lucru și să te supui și să te grăbești să meditezi și să te pocăiești. În concluzie, indiferent de semnificația din spatele dezvăluirii tale, trebuie să înveți să te supui. Dacă manifești rezistență pasivă și, în loc să îți îndrepți defectele, continui să mergi din rău în mai rău, vei fi, cu siguranță, pedepsit. Prin urmare, în gestionarea chestiunilor legate de dezvăluire, trebuie să dai dovadă de supunere, inima trebuie să-ți fie cuprinsă de teamă și trebuie să devii capabil de pocăință. Numai atunci ești în acord cu intențiile lui Dumnezeu și doar dacă practici în acest mod te poți salva și poți fi cruțat de pedeapsa lui Dumnezeu. Persoanele chibzuite ar trebui să fie capabile atunci să își recunoască greșelile și să le corecteze, ajungând măcar în punctul în care se bazează pe conștiința lor pentru a-și îndeplini datoria. În plus, trebuie și să aspire spre adevăr, ajungând nu doar în punctul în care comportamentul lor se bazează pe principii, dar și până acolo unde își oferă cu totul inima, sufletul, mintea și puterea. Doar astfel de acțiuni constituie o modalitate acceptabilă de a-și îndeplini datoria, numai în acest fel devin persoane care I se supun cu adevărat lui Dumnezeu. Ce ar trebui să fie considerat drept standard pentru a satisface intențiile lui Dumnezeu?

Trebuie să își bazeze acțiunile pe adevărurile-principii, aspectul major al cărora este să pună accentul pe interesele și pe lucrarea casei lui Dumnezeu, să aibă imaginea de ansamblu în minte și să nu se concentreze pe un singur aspect, riscând să piardă din vedere un altul, iar aspectul minor este să își îndeplinească sarcinile corespunzător și să obțină efectul dorit conform cerințelor, fără a acționa superficial, fără a aduce rușine lui Dumnezeu. Dacă oamenii vor stăpâni aceste principii, nu vor renunța oare la îngrijorările și la concepțiile lor greșite? Odată ce vei da la o parte îngrijorările și concepțiile greșite și nu vei mai avea idei nejustificate despre Dumnezeu, elementele negative vor înceta treptat să mai ocupe o poziție dominantă în tine și vei aborda acest tip de chestiuni în mod corect. Prin urmare, este important să cauți adevărul și să te străduiești să înțelegi intențiile lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin practicarea adevărului și supunere față de Dumnezeu putem dobândi o schimbare a firii”

Dumnezeu mântuiește oameni care au fost corupți de Satana și care au firi corupte, nu oameni desăvârșiți, fără defecte, ori pe cei care trăiesc într-un vid. Unele persoane, atunci când dezvăluie puțină corupție, gândesc: „Iarăși m-am împotrivit lui Dumnezeu. Cred în El de mulți ani și încă nu m-am schimbat. Cu siguranță Dumnezeu nu mă mai dorește!” Apoi se lasă pradă deznădejdii și încep să nu mai vrea să urmărească adevărul. Ce părere aveți de atitudinea aceasta? Ei înșiși au renunțat la adevăr și cred că Dumnezeu nu-i mai dorește. Nu e asta o înțelegere greșită a lui Dumnezeu? O asemenea negativitate este calea cea mai ușoară de-a fi exploatat de Satana. Satana își râde de ei, zicând: „Prostule! Dumnezeu vrea să te mântuiască, dar tu tot suferi așa! Renunță, deci! Dacă renunți, Dumnezeu te va elimina, ceea ce e ca și cum te-ar da pe mâna mea. Te voi chinui până mori!” Odată ce Satana are succes, consecințele vor fi inimaginabile. Ca

urmare, indiferent cu ce negativitate sau dificultăți se confruntă un om, nu trebuie să renunțe. Ar trebui să caute adevărul pentru a găsi soluții și nu trebuie să aștepte pasiv. În timpul procesului de creștere a vieții și pe parcursul mântuirii omului, oamenii pot uneori să ia calea greșită, să se abată ori să aibă perioade în care manifestă stări și comportamente de imaturitate în viață. Ei pot să aibă perioade de slăbiciune și negativitate, perioade când spun lucrurile greșite, se poticnesc ori au parte de eșecuri. Toate acestea sunt normale în ochii lui Dumnezeu. El nu le poartă pică pentru aceste lucruri. Unii oameni cred că e prea profundă corupția lor și că nu-L pot mulțumi niciodată pe Dumnezeu, așa că sunt mâhniți și se disprețuiesc. Cei care au o inimă de felul acesta, care se căiește, sunt tocmai cei pe care Dumnezeu îi mântuiește. Pe de cealaltă parte, cei care cred că nu au nevoie de mântuirea lui Dumnezeu, care consideră că sunt oameni buni și nu e nimic în neregulă cu ei, de obicei nu sunt aceia pe care Dumnezeu îi mântuiește. Care e sensul din spatele lucrurilor pe care vi le spun? Oricine înțelege, să spună tare. (Ca să-ți gestionezi cum se cuvine propriile dezvăluiri ale corupției, concentrează-te asupra practicării adevărului și vei primi mântuirea lui Dumnezeu. Dacă Îl tot înțelegi greșit pe Dumnezeu, te vei lăsa pradă deznădejdii cu ușurință.) Trebuie să ai credință și să spui: „Deși acum sunt slab, m-am poticnit și am eșuat, voi crește și, într-o bună zi, voi înțelege adevărul, Îl voi mulțumi pe Dumnezeu și voi dobândi mântuirea.” Trebuie să ai determinarea aceasta. Indiferent ce obstacole, dificultăți, eșecuri sau piedici întâmpini, nu trebuie să fii negativ. Trebuie să știi ce fel de oameni mântuiește Dumnezeu. În plus, dacă simți că încă nu ești calificat să fii mântuit de Dumnezeu, ori dacă există situații când te afli în stări pe care El le detestă sau Îi displac, ori există perioade când te comporți rău și Dumnezeu nu te acceptă sau te disprețuiește și te respinge –

nu contează. Acum știi, și nu e prea târziu. Atâta vreme cât te căiești, Dumnezeu îți va da o șansă.

[…] Dumnezeu este drept și corect cu fiecare. El nu Se uită la cum erai înainte sau la statura ta actuală. El Se uită dacă urmărești adevărul și dacă mergi pe calea urmăririi adevărului. Niciodată nu trebuie să-L înțelegi greșit și să spui: „De ce mai pot să mintă și să dezvăluie corupție cei care pot fi mântuiți de Dumnezeu? El ar trebui să-I mântuiască pe cei care nu mint.” Nu e asta o aberație? Există în omenirea cea coruptă vreunii care nu mint? Mai au nevoie de mântuire oamenii care nu mint? Omenirea care a fost coruptă de Satana e cea pe care Dumnezeu o mântuiește. Dacă nu poți să înțelegi limpede nici măcar acest fapt, atunci ești ignorant și nesăbuit. Exact cum a spus Dumnezeu: „Nu există persoană dreaptă pe pământ, cei drepți nu se află pe lumea aceasta”. Tocmai fiindcă omenirea a fost coruptă de Satana, Dumnezeu a venit întrupat pe pământ să-i mântuiască pe acești oameni corupți. De ce nu spune Dumnezeu nimic despre mântuirea îngerilor? Pentru că îngerii sunt în cer și ei nu au fost corupți de Satana. Dumnezeu mereu a spus, de la început: „Omenirea pe care o mântuiesc Eu este omenirea care a fost coruptă de Satana, omenirea care a fost luată înapoi din mâinile Satanei, omenirea care are firea coruptă a Satanei, omenirea care Mi se opune, care Mi se împotrivește și se răzvrătește împotriva Mea.” Atunci de ce oamenii nu privesc în față faptul acesta? Nu-L înțeleg ei greșit pe Dumnezeu? A-L înțelege greșit pe Dumnezeu e calea cea mai ușoară spre împotrivirea față de El și trebuie rezolvată imediat. A nu reuși să rezolvi această problemă este foarte periculos, întrucât cu ușurință te-ar putea aduce în situația de a fi dat la o parte de Dumnezeu. Înțelegerile greșite ale oamenilor sunt înrădăcinate în noțiunile și închipuirile lor. Dacă mereu se agață de noțiunile și închipuirile lor, atunci este cel mai probabil ca ei să refuze să accepte adevărul. Când Îl înțelegi

greșit pe Dumnezeu, dacă nu cauți adevărul pentru rezolvare, știți consecințele. Dumnezeu îți îngăduie să te poticnești, să eșuezi și să faci greșeli. El îți va da ocazii și timp să înțelegi adevărul, să-l practici, să-I înțelegi treptat intențiile, să faci totul după intențiile Lui, să I te supui cu adevărat și să dobândești adevărul-realitate pe care Dumnezeu le cere oamenilor să îl aibă. Dar cine este persoana pe care El o detestă cel mai mult? Este persoana care, în ciuda faptului că în inima sa cunoaște adevărul, refuză să-l accepte, darămite să-l pună în practică. În schimb, trăiește tot după filosofiile Satanei, și totuși se consideră destul de bună și supusă față de Dumnezeu, încercând, totodată, să-i inducă pe alții în eroare și să câștige o poziție în casa lui Dumnezeu. Dumnezeu detestă cel mai mult acest gen de oameni, aceștia sunt antihriști. Deși toată lumea are o fire coruptă, acțiunile acestea sunt de o altă natură. Nu este o fire coruptă obișnuită și nici o dezvăluire normală a corupției, ci te împotrivești lui Dumnezeu până la capăt, conștient și îndărătnic. Știi că Dumnezeu există, crezi în El, și totuși alegi în mod deliberat să I te împotrivești. Aici nu e vorba de faptul că ai noțiuni în legătură cu Dumnezeu și o problemă de înțelegere greșită, ci de faptul că I te împotrivești în mod deliberat până la capăt. Poate Dumnezeu să mântuiască pe cineva de felul acesta? El nu te mântuiește. Ești un dușman al Lui, deci ești un diavol. Mai poate Dumnezeu să-i mântuiască pe diavoli?

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, cel mai important este să practici și să experimentezi cuvintele Lui”

De la început, v-am predicat adesea că fiecare dintre voi trebuie să urmărească adevărul. Atâta vreme cât există o șansă să faceți acest lucru, nu renunțați; urmărirea adevărului este obligația, responsabilitatea și datoria fiecărei persoane; e calea pe care fiecare ar trebui să meargă, precum și calea pe care trebuie să meargă toți cei care vor să fie mântuiți. Și totuși

nimeni nu ține cont de acest lucru – nimeni nu crede că e un subiect de însemnătate, consideră că e doar o prefăcătorie și că fiecare persoană crede ce vrea. De la început până azi, deși au fost mulți care au ținut strâns în mâini cărțile cu cuvintele lui Dumnezeu și le-au citit, care au ascultat predici, care par cu toții că au acceptat judecata și mustrarea lui Dumnezeu și ghidarea Sa de-a lungul îndeplinirii îndatoririlor lor, de fapt, între om și Dumnezeu nu s-a stabilit o relație, și toți oamenii trăiesc după închipuirile, noțiunile, neînțelegerile și speculațiile lor, astfel că trăiesc în fiecare zi în îndoială și negativitate în ce privește felul în care tratează cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, precum și ghidarea Sa. Dacă trăiești în asemenea condiții, cum poți scăpa de negativitate? Cum te poți elibera de răzvrătire? Cum poți scăpa de mentalitatea și atitudinea de înșelare și răutate sau de speculația și neînțelegerile cu care abordezi însărcinarea și datoria pe care ți le-a dat Dumnezeu? În mod categoric, nu te poți elibera de ele. Prin urmare, dacă vrei să o iei pe calea urmăririi și practicării adevărului și a intrării în adevărul-realitate, trebuie să vii imediat înaintea lui Dumnezeu, să I te rogi și să Îi cauți voia – iar să îți dai seama care e voia Lui e ce contează cel mai mult. E prea dificil să trăiești mereu în noțiuni și închipuiri; ar trebui să înveți să reflectezi asupra ta în toate privințele și să recunoști ce firi corupte ale tale mai trebuie să fie curățate, ce lucruri te împiedică să pui adevărul în practică, ce neînțelegeri sau noțiuni ai despre Dumnezeu și ce lucruri face El care nu sunt în conformitate cu noțiunile tale, ci te fac să te îndoiești și să înțelegi greșit. Dacă reflectezi asupra ta în acest mod, poți descoperi ce probleme ale tale mai trebuie să fie rezolvate prin căutarea adevărului și, dacă practici în acest fel, atunci viața ta se va dezvolta rapid. Dacă nu reflectezi asupra ta, ci nutrești mereu în inima ta noțiuni și neînțelegeri despre Dumnezeu, insiști mereu cu propriile idei, crezi întotdeauna că Dumnezeu te dezamăgește sau nu e corect cu tine și te ții cu dinții de

propriile raționamente, atunci neînțelegerea în privința lui Dumnezeu doar se va adânci, iar relația ta cu El va deveni din ce în ce mai distantă, în timp ce răzvrătirea inimii tale și opoziția ta față de El vor crește din ce în ce mai mult. E periculos dacă starea ta devine așa de proastă, deoarece îți va fi afectat deja puternic eficiența cu care îți îndeplinești datoria. Îți poți trata datoria și responsabilitatea doar cu o atitudine neglijentă, superficială, ireverențioasă, răzvrătită și rezistentă – și care este rezultatul final? Te va face să fii neglijent și superficial când îți îndeplinești datoria, să fii înșelător și să te împotrivești față de Dumnezeu. Nu vei mai fi capabil să dobândești adevărul și nici să intri în adevărurile-realități. Care este cauza principală a acestui rezultat? Cauza e că oamenii au încă în inimile lor noțiuni și neînțelegeri în privința lui Dumnezeu, iar aceste probleme practice nu au fost rezolvate. Așadar, întotdeauna va fi o prăpastie între oameni și Dumnezeu. Prin urmare, dacă oamenii vor să vină înaintea lui Dumnezeu, mai întâi trebuie să reflecteze la neînțelegerile, noțiunile, închipuirile, îndoielile sau speculațiile pe care le au despre El. Toate aceste lucruri trebuie examinate. A avea cu adevărat noțiuni sau neînțelegeri în privința lui Dumnezeu nu este o simplă chestiune, deoarece are legătură cu atitudinea oamenilor față de Dumnezeu, precum și cu natura-esență a lor. Dacă oamenii nu caută adevărul ca să rezolve aceste noțiuni și neînțelegeri, nu e ca și cum aceste lucruri vor dispărea. Chiar dacă nu afectează felul în care îți îndeplinești datoria sau urmărești adevărul, când se întâmplă ceva sau în circumstanțe speciale, ele tot vor apărea ca să-ți tulbure mintea și îndeplinirea datoriei. De aceea, dacă ai noțiuni și neînțelegeri, atunci trebuie să vii înaintea lui Dumnezeu și să reflectezi asupra ta, să cauți adevărul și să înțelegi limpede cauza principală și esența motivului pentru care aceste noțiuni și neînțelegeri apar în oameni. Doar atunci pot ele dispărea, relația ta cu Dumnezeu poate fi normală și viața ta se poate dezvolta treptat. Faptul

că oamenii au prea multe noțiuni și neînțelegeri despre Dumnezeu demonstrează că omenirea rezistă și este incompatibilă cu El. Prăpastia dintre oameni și Dumnezeu se poate închide treptat doar prin înlăturarea continuă a acestor noțiuni și neînțelegeri. Ei vor fi capabili să Îl asculte pe Dumnezeu și să aibă o mai mare credință în El; dacă vor crede mai mult, practica adevărului va fi mult mai puțin denaturată și vor exista mult mai puține falsificări și obstacole în urmărirea adevărului.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Un om poate să-și rezolve noțiunile și neînțelegerile despre Dumnezeu numai urmărind adevărul"

Dacă ai o atitudine sinceră, de acceptare și ascultare a adevărului și, indiferent ce se întâmplă, oricâtă de multă durere este în inima ta sau cât ești de umilit, ești întotdeauna capabil să accepți să asculți adevărul și ești capabil încă să te rogi lui Dumnezeu, spunând: „Tot ce face Dumnezeu e corect și trebuie să accept", atunci aceasta e o atitudine ascultătoare. Totuși, atâta vreme cât asculți, trebuie să reflectezi în continuu asupra ta, să te gândești unde se află greșelile în acțiunile și purtarea ta și ce aspecte ai adevărului ai încălcat. Mai trebuie să-ți analizezi propriile intenții, ca să îți vezi cu claritate starea și statura. Dacă vei căuta apoi adevărul, vei ști cum să practici adevărul conform principiilor. Dacă vei practica și vei trăi în acest fel, atunci vei face progrese înainte să-ți dai seama. Adevărul va prinde rădăcini înăuntrul tău; va înflori, va avea fructe și va deveni viața ta. Toate problemele revelării corupției tale vor fi treptat înlăturate. Când se vor întâmpla lucruri, atitudinea, opiniile și stările tale vor tinde din ce în ce mai mult spre pozitiv. Vei mai fi atunci înstrăinat de Dumnezeu? Poate că vei mai fi înstrăinat de El, dar din ce în ce mai puțin, iar îndoielile, speculațiile, neînțelegerile, nemulțumirile, răzvrătirea și rezistența pe care le-ai nutrit în privința lui Dumnezeu vor slăbi și ele. Când se vor diminua, îți va fi mai ușor să taci înaintea lui Dumnezeu când se vor întâmpla lucruri

și să te rogi Lui, să cauți adevărul și o cale de practică. Dacă nu vei putea fi conștient de lucruri când te vei confrunta cu ele, dacă vei fi în schimb complet confuz și tot nu vei căuta adevărul, atunci vei avea probleme. Sigur te vei ocupa de acele chestiuni folosind soluții umane, iar filosofiile cu care te descurci în lume, metodele alunecoase și tehnicile ingenioase vor ieși toate la iveală. Așa reacționează oamenii prima dată în inimile lor la lucruri. Unii oameni nu pun niciodată suflet în a tinde spre adevăr când se întâmplă lucruri și, în schimb, se gândesc mereu să se ocupe de ele prin metode umane. Prin urmare, ei se zbat mult timp, se chinuie până când fețele lor ajung palide de oboseală, dar tot nu pun adevărul în practică. Atât de demni de milă sunt aceia care nu urmăresc adevărul. În ciuda faptului că acum poate îți faci datoria de bună voie, că poate faci sacrificii și te jertfești de bună voie, dacă ai încă neînțelegeri, speculații, îndoieli sau nemulțumiri în privința lui Dumnezeu, ba chiar te răzvrătești împotriva Lui și Îi reziști, sau dacă folosești diferite metode și tehnici să I te opui și să Îi respingi suveranitatea asupra ta – dacă nu înlături aceste lucruri – atunci va fi aproape imposibil ca adevărul să fie stăpânul tău, iar viața ta va fi epuizantă. Oamenii se luptă și sunt chinuiți adesea de aceste stări negative, de parcă ar fi dat de bucluc, și sunt mereu preocupați de ideea de bine și rău. Cum pot ei descoperi și înțelege adevărul? Pentru a căuta adevărul, o persoană trebuie mai întâi să se supună. Apoi, după o perioadă de experimentare, vor fi capabili să dobândească o anume luminare, punct în care e ușor să înțeleagă adevărul. Dacă o persoană încearcă mereu să priceapă ce este bine și ce este rău și este prinsă de ce este adevărat și fals, nu are cum să descopere sau să înțeleagă adevărul. Și ce va decurge de aici dacă ea nu poate înțelege niciodată adevărul? Neînțelegerea adevărului provoacă noțiuni și neînțelegeri despre Dumnezeu; când o persoană are neînțelegeri despre Dumnezeu, e posibil să se plângă în privința Lui. Când

izbucnesc aceste nemulțumiri, ele devin opoziție; opoziția față de Dumnezeu e împotrivire față de El și este o fărădelege gravă. Dacă o persoană a comis multe fărădelegi, atunci a făcut multiple fapte rele și ar trebui pedepsită. Așa ceva decurge din a fi mereu incapabil să înțelegi adevărul. Așadar, urmărirea adevărului nu ar trebui doar să te facă să îți îndeplinești bine datoria, să fii ascultător, să te porți conform regulilor, să pari devotat sau să ai maniere sfinte. Nu este menită doar pentru a obține aceste lucruri; în principal, e menită să înlăture diversele opinii incorecte pe care le nutrești în privința lui Dumnezeu. Scopul înțelegerii adevărului este de a înlătura firile corupte ale oamenilor; când acele firi corupte vor fi înlăturate, oamenii nu vor mai avea neînțelegeri despre Dumnezeu. Aceste două lucruri sunt în legătură. Imediat ce oamenii își înlătură firile corupte, relația dintre ei și Dumnezeu se va îmbunătăți treptat și va deveni din ce în ce mai normală. Odată ce firile lor corupte sunt înlăturate, și îndoielile, suspiciunile, testele, neînțelegerile, întrebările și plângerile oamenilor în privința lui Dumnezeu, ba chiar și împotrivirea lor vor fi toate înlăturate puțin câte puțin. Ce manifestare imediată apare când firile corupte ale unei persoane sunt înlăturate? Atitudinea sa față de Dumnezeu se schimbă. Poate înfrunta orice cu o inimă supusă lui Dumnezeu, iar relația sa cu El se va îmbunătăți. Dacă înțelege adevărul, atunci va putea fi capabilă să-l pună în practică. Are o inimă supusă lui Dumnezeu, așa că nu va fi superficială când își va face datoria, nemaivorbind că nu Îl va înșela pe Dumnezeu. În acest fel, va avea din ce în ce mai puține noțiuni și neînțelegeri despre Dumnezeu, relația sa cu El va deveni din ce în ce mai normală și va fi capabilă să-L asculte întru totul pe Dumnezeu când își va îndeplini datoria. Dacă nu își va rezolva problema firilor sale corupte, nu va fi niciodată capabilă să ajungă la o relație normală cu Dumnezeu și nu va avea niciodată o inimă supusă Lui. Ca și necredincioșii, va fi prea răzvrătită, Îl va nega și

Îi va rezista mereu lui Dumnezeu în inima sa și îi va fi cu neputință să își facă bine datoria. De aceea sunt atât de cruciale urmărirea și practicarea adevărului! Nu urmărești adevărul, dar tot vrei să-ți înlături noțiunile, neînțelegerile și nemulțumirile despre Dumnezeu – poți obține acest lucru? Categoric nu. Unii oameni zic: „Sunt doar o simplă persoană, nu am asemenea noțiuni, neînțelegeri sau nemulțumiri. Nu mă gândesc la aceste lucruri.” Poți garanta că nu ai noțiuni dacă nu te gândești la asta? Poți evita să-ți dezvălui firile corupte prin a nu te gândi la acest lucru? Indiferent ce corupție scoate cineva la iveală, e întotdeauna determinată de natura sa. Toți oamenii trăiesc după natura lor satanică; firile lor satanice sunt adânc înrădăcinate în ei și au devenit natura-esență a lor. Oamenii nu au mijloace prin care să-și stârpească firile satanice, ei își pot rezolva treptat toate problemele firilor lor corupte numai folosind adevărul și cuvintele lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Un om poate să-și rezolve noțiunile și neînțelegerile despre Dumnezeu numai urmărind adevărul”

Îmi găsesc plăcerea în aceia care nu îi suspectează pe alții și Îmi plac aceia care acceptă adevărul cu dragă inimă; față de aceste două tipuri de oameni Eu dau dovadă de mare grijă, căci în ochii Mei ei sunt oameni sinceri. Dacă ești înșelător, atunci vei fi precaut și bănuitor cu privire la toți oamenii și toate lucrurile și, astfel, credința ta în Mine se va clădi pe o temelie a suspiciunii. Nu aş putea recunoaşte niciodată o astfel de credință. Din cauza lipsei credinței adevărate, ești și mai lipsit de dragostea adevărată. Iar dacă ești predispus să te îndoiești de Dumnezeu și să faci speculații cu privire la El după bunul tău plac, atunci ești, fără îndoială, cel mai înșelător dintre toți oamenii. Tu speculezi dacă Dumnezeu poate fi asemenea omului: păcătos de neiertat, cu un caracter meschin, lipsit de corectitudine și rațiune, fără simțul dreptății, predispus la tactici

răutăcioase, trădătoare și viclene, încântat de rău și de întuneric și așa mai departe. Motivul pentru care oamenii au astfel de gânduri nu este acela că nu-L cunosc pe Dumnezeu câtuși de puțin? O astfel de credință este pur și simplu păcat! Sunt unii care chiar cred că aceia care sunt pe placul Meu sunt tocmai cei care lingușesc și lingăii și că aceia cărora le lipsesc asemenea abilități nu vor fi bineveniți în casa lui Dumnezeu și își vor pierde locul acolo. Sunt acestea singurele cunoștințe pe care le-ați acumulat de-a lungul anilor? Aceasta este ceea ce ați câștigat? Iar cunoașterea voastră despre Mine nu se oprește la aceste înțelegeri greșite; chiar mai rea este blasfemia voastră împotriva Duhului lui Dumnezeu și denigrarea cerului. De aceea spun că o astfel de credință ca a voastră vă va face doar să vă îndepărtați și mai mult de Mine și să-Mi fiți și mai potrivnici. De-a lungul multor ani de lucrare, ați văzut multe adevăruri, dar știți ce au auzit urechile Mele? Câți dintre voi sunt dispuși să accepte adevărul? Voi toți credeți că sunteți dispuși să plătiți prețul pentru adevăr, dar câți dintre voi au suferit cu adevărat pentru adevăr? În inimile voastre nu există decât nedreptate, ceea ce vă face să credeți că oricine, indiferent cine e, este la fel de înșelător și necinstit – până în punctul în care chiar credeți că Dumnezeu întrupat ar putea, ca orice persoană obișnuită, să nu aibă o inimă bună sau o dragoste binevoitoare. Mai mult decât atât, credeți că un caracter nobil și o natură miloasă și binevoitoare se găsesc numai la Dumnezeul din cer. Credeți că un asemenea sfânt nu există, că pe pământ domnesc doar întunericul și răul, în timp ce Dumnezeu este ceva căruia oamenii îi încredințează tânjirea lor după bine și frumos, o imagine de legendă născocită de ei. În mințile voastre, Dumnezeul din cer este integru, drept și măreț, vrednic de închinare și admirație; între timp, acest Dumnezeu de pe pământ este doar un înlocuitor și un instrument al Dumnezeului din cer. Voi credeți că acest Dumnezeu nu ar putea fi egalul Dumnezeului din cer, nici măcar menționat

alături de El. Când vine vorba de măreția și onoarea lui Dumnezeu, ele aparțin slavei Dumnezeului din cer, dar când vine vorba de natura și stricăciunea omului, ele sunt atributele în care Dumnezeul de pe pământ are o parte. Dumnezeul din cer este veșnic elevat, în timp ce Dumnezeul de pe pământ este veșnic neînsemnat, slab și incompetent. Dumnezeul din cer nu este predispus la sentimente trupești, doar la dreptate, pe când Dumnezeul de pe pământ are motive egoiste și este lipsit de corectitudine și rațiune. Dumnezeul din cer n-are nici cea mai mică înșelăciune și este mereu credincios, pe când Dumnezeul de pe pământ are mereu o latură necinstită. Dumnezeul din cer iubește omul nespus de mult, pe când Dumnezeul de pe pământ nu se îngrijește suficient de om, ba chiar îl neglijează complet. Această cunoaștere falsă și-a făcut loc demult în inimile voastre și se poate perpetua și în viitor. Voi priviți toate faptele lui Hristos din punctul de vedere al celor nedrepți și Îi evaluați toată lucrarea, precum și identitatea și esența Sa, din perspectiva celor răi. Ați făcut o greșeală gravă și ați făcut ceea ce nicicând n-a fost făcut de cei care au venit înaintea voastră. Și anume, voi Îl slujiți doar pe Dumnezeul elevat din cer, cu o coroană pe capul Său, și nu țineți cont niciodată de Dumnezeul pe care Îl considerați atât de neînsemnat încât pentru voi este invizibil. Nu este acesta păcatul vostru? Nu este acesta un exemplu clasic al ofensei voastre la adresa firii lui Dumnezeu? Voi vă închinați Dumnezeului din cer. Adorați imaginile elevate și îi stimați pe cei renumiți pentru elocvența lor. Primești cu bucurie poruncile Dumnezeului care îți umple mâinile de bogății și tânjești după Dumnezeul care îți poate împlini orice dorință. Singurul Căruia nu I te închini este acest Dumnezeu care nu e elevat; singurul lucru pe care-l urăști este asocierea cu acest Dumnezeu pentru care nimeni nu are o stimă deosebită. Singurul lucru pe care nu ești dispus să-l faci este să-L slujești pe acest Dumnezeu care nu ți-a dat niciun ban vreodată, iar Singurul care nu te

poate face să tânjești după El este acest Dumnezeu neatrăgător. Acest Dumnezeu nu te poate ajuta să-ți lărgești orizontul, să te simți de parcă ai găsit o comoară, cu atât mai puțin să îndeplinească ce-ți dorești. De ce Îl urmezi atunci? Ai reflectat la asemenea întrebări? Ceea ce faci nu-L ofensează doar pe Hristos; mai important, Îl ofensează pe Dumnezeul din cer. Eu cred că nu acesta este scopul credinței voastre în Dumnezeu!

[…] Îmi doresc ca voi să înțelegeți în curând acest adevăr: pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu trebuie să-L cunoașteți nu doar pe Dumnezeul din cer ci, chiar mai important, pe Dumnezeul de pe pământ. Nu îți încurca prioritățile și nu permite lucrurilor din plan secundar să le înlocuiască pe cele din prim-plan. Doar în acest mod poți clădi cu adevărat o relație bună cu Dumnezeu, te poți apropia de Dumnezeu și îți poți apropia inima mai mult de El. Dacă ai fost de credință timp de mulți ani și te-ai asociat demult cu Mine, dar cu toate acestea ești distant față de Mine, atunci Eu spun că trebuie să fie faptul că tu ofensezi des firea lui Dumnezeu, iar sfârșitul tău va fi foarte greu de apreciat. Dacă acești mulți ani de asociere cu Mine nu doar că nu au reușit să te schimbe într-o persoană care are umanitate și adevăr, ci, mai mult, au insuflat căile rele în natura ta, iar tu nu doar că ești de două ori mai arogant decât înainte, ci s-au înmulțit și înțelegerile tale greșite vizavi de Mine, așa încât ai ajuns să Mă vezi drept micul tău camarad, atunci îți zic că boala de care suferi nu mai e una superficială, ci ți-a pătruns până în măduva oaselor. Tot ce-ți rămâne de făcut este să-ți aștepți pregătirile de înmormântare. Nu va trebui atunci să mă implori să fiu Dumnezeul tău, căci ai comis un păcat vrednic de moarte, un păcat de neiertat. Chiar dacă aș putea avea milă de tine, Dumnezeul din cer va insista să-ți ia viața, căci ofensa ta la adresa firii lui Dumnezeu nu este o problemă obișnuită, ci una foarte serioasă. Când vine vremea, nu Mă învinovăți pe Mine că nu ți-am spus dinainte. Totul se rezumă la aceasta: când te asociezi

cu Hristos – Dumnezeul de pe pământ – ca și cu o persoană obișnuită, adică atunci când crezi că acest Dumnezeu nu este altceva decât o persoană, acela este momentul în care vei pieri. Aceasta este singura Mea admonestare pentru voi toți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeul de pe pământ”

Mărturii similare bazate pe experiențe

În sfârșit eliberată de neînțelegeri

Imnuri similare

Judecata și mustrarea dezvăluie mântuirea de la Dumnezeu

Scopul din spatele rânduielilor lui Dumnezeu pentru om

Intenția lui Dumnezeu de a mântui omul e imuabilă

Lui Dumnezeu îi plac cei hotărâți

14. Cum să rezolvăm problema neglijenței și a superficialității

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Ce dă naștere superficialității și neglijenței? Nu cumva firea ta coruptă, satanică? A fi neglijent și superficial este o manifestare a unei firi corupte; apare atunci când oamenii sunt constrânși de firile lor corupte. Aceasta afectează în mod direct rezultatele pe care le obțin ei în îndeplinirea îndatoririlor, determinându-i chiar să facă o treabă de mântuială, și afectând lucrarea bisericii. Această consecință este foarte gravă. Dacă ești în mod constant neglijent și superficial în îndeplinirea datoriei tale, ce fel de problemă este aceasta? Aceasta este o problemă care are legătură cu umanitatea ta. Doar oamenii fără conștiință sau umanitate sunt constant neglijenți și superficiali. Credeți că vă puteți baza pe acei oameni care sunt mereu neglijenți și superficiali? (Nu.) Sunt foarte nestatornici! Cineva care își face datoria în mod neglijent și superficial este o persoană iresponsabilă, iar cineva care este iresponsabil în acțiunile sale nu este o persoană onestă, ci una în care nu poți avea încredere. Indiferent ce datorie îndeplinește, o persoană în care nu te poți încrede este neglijentă și superficială deoarece caracterul ei nu se ridică la un nivel acceptabil, nu iubește adevărul și cu siguranță nu este onestă. Poate Dumnezeu încredința ceva unei persoane care nu este de încredere? Categoric nu. Pentru că Dumnezeu cercetează adâncul inimilor oamenilor, indiscutabil nu îi folosește pe cei înșelători ca aceștia să îndeplinească îndatoriri; Dumnezeu îi binecuvântează doar pe cei onești și lucrează doar asupra celor care sunt onești și iubesc adevărul. Ori de câte ori o persoană înșelătoare îndeplinește o datorie, este un aranjament făcut de om și o greșeală a omului. Oamenii cărora le place să fie neglijenți

și superficiali nu au conștiință sau rațiune; umanitatea lor este săracă, nu sunt de încredere și nu te poți baza pe ei deloc. Va lucra Duhul Sfânt asupra acestor oameni? Categoric nu. Așadar, Dumnezeu nu îi va folosi și nici nu-i va desăvârși niciodată pe cei cărora le place să fie neglijenți și superficiali în îndatoririle lor. Toți cei cărora le place să fie neglijenți și superficiali sunt înșelători, plini de motive rele și lipsiți în totalitate de conștiință și rațiune. Ei acționează fără principii sau limite inferioare; acționează doar în baza propriilor preferințe și sunt capabili să facă tot felul de lucruri rele. Toate acțiunile lor se bazează pe starea lor de spirit: dacă au o stare de spirit bună și sunt mulțumiți, atunci se vor descurca puțin mai bine. Dacă au o stare de spirit proastă și sunt nemulțumiți, atunci vor fi neglijenți și superficiali. Dacă sunt furioși, atunci ar putea fi arbitrari și nesăbuiți și ar putea amâna chestii importante. Nu Îl au deloc pe Dumenezu în inimile lor. Ei doar lasă zilele să treacă, stând degeaba și așteptând moartea. Așadar, indiferent cum sunt încurajați cei care își îndeplinesc datoria în mod neglijent și superficial, nu are niciun rost și este inutil să ai părtășie cu ei despre adevăr. Ei refuză să-și îndrepte purtarea în ciuda admonestărilor repetate, sunt lipsiți de inimă; pot fi doar îndepărtați – acesta este cel mai potrivit mod de acțiune.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Omul este cel mai mare beneficiar al planului de gestionare al lui Dumnezeu"

Să lucrezi doar mecanic, de formă, când îți îndeplinești datoria e absolut interzis. Dacă întotdeauna lucrezi mecanic, de formă, în timp ce-ți îndeplinești datoria, nu ai cum să ți-o îndeplinești la un standard acceptabil. Dacă vrei să-ți îndeplinești loial datoria, mai întâi trebuie să-ți rezolvi problema lucrului mecanic, de formă. Ar trebui să iei măsuri să corectezi situația de îndată ce observi asta. Dacă ești confuz, nu ești niciodată capabil să observi problemele, lucrezi mereu mecanic, de formă, și faci lucrurile într-o manieră superficială, atunci nu vei avea cum să-ți faci datoria bine.

De aceea, întotdeauna trebuie să-ți faci datoria din inimă. Oamenii au obținut foarte dificil această oportunitate! Când Dumnezeu le dă o șansă, dar ei nu profită de ea, atunci acea șansă este pierdută – și chiar dacă, mai târziu, își doresc să găsească o astfel de oportunitate, este posibil să nu mai apară din nou. Nici lucrarea lui Dumnezeu și nici șansele cuiva de a-și realiza datoria nu așteaptă pe nimeni. Unii oameni spun: „Nu mi-am realizat bine datoria înainte, dar acum tot vreau s-o îndeplinesc. Ar trebui doar să încerc din nou.” E minunat să fii atât de hotărât, însă trebuie să știi clar cum să-ți îndeplinești bine datoria și trebuie să te străduiești să ajungi la adevăr. Numai cei care înțeleg adevărul își pot îndeplini bine datoria. Cei care nu înțeleg adevărul nu sunt calificați nici măcar să facă servicii. Cu cât îți este mai limpede adevărul, cu atât vei deveni mai eficient în datoria ta. Dacă poți vedea chestiunea aceasta, atunci te vei strădui să ajungi la adevăr și ai o speranță de a-ți îndeplini bine datoria. În prezent, nu există multe oportunități de a îndeplini o datorie, așa că trebuie să te ții de ea atunci când poți. Exact atunci când te confrunți cu o datorie, tu trebuie să depui efort; atunci este momentul în care trebuie să te dăruiești, să te sacrifici pentru Dumnezeu și când ți se cere să plătești prețul. Nu ascunde nimic, nu unelti nimic, nu lăsa nicio marjă de libertate și nu-ți oferi o cale de scăpare. Dacă îți iei vreo libertate, ești calculat sau șiret și trădător, atunci sigur nu vei face o treabă de calitate. Să presupunem că spui: „Nimeni nu m-a văzut acționând cu viclenie. Ce grozav!” Ce fel de gândire este aceasta? Crezi că ai tras un văl de ceață peste ochii oamenilor și peste cei ai lui Dumnezeu? De fapt, cu toate acestea, știe sau nu Dumnezeu ce ai făcut? Știe. De fapt, oricine interacționează cu tine pentru o perioadă de timp va afla despre corupția și ticăloșia ta și, deși s-ar putea să nu spună direct acest lucru, va avea evaluările lui despre tine în inima lui. Au existat mulți oameni care au fost dați în vileag și alungați pentru că mulți alții au ajuns să-i înțeleagă.

Odată ce toți le-au văzut esența, i-au dezvăluit pe acești oameni așa cum erau de fapt și i-au dat afară. Așadar, fie că urmăresc sau nu adevărul, oamenii ar trebui să-și îndeplinească bine datoria, făcând tot ce le stă în putință; ar trebui să-și folosească conștiința pentru a face lucruri practice. S-ar putea să ai defecte, dar dacă poți să fii eficient în îndeplinirea datoriei, acest lucru nu va fi atât de grav încât să fii alungat. Dacă te gândești mereu că ești bine, că ești sigur că nu vei fi alungat, dacă tot nu reflectezi sau nu încerci să te cunoști și îți ignori sarcinile proprii, dacă întotdeauna ești neglijent și superficial, atunci, când aleșii lui Dumnezeu chiar își pierd îngăduința față de tine, te vor expune așa cum ești și, cel mai probabil, vei fi alungat. Asta pentru că toată lumea te-a văzut așa cum ești de fapt, iar tu ți-ai pierdut demnitatea și integritatea. Dacă nimeni nu are încredere în tine, ar putea Dumnezeu să aibă încredere în tine? Dumnezeu Se uită la inima cea mai lăuntrică a omului: El nu ar putea sub nicio formă să aibă încredere într-o astfel de persoană.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei”

Unii oameni nu își asumă nicio responsabilitate atunci când își îndeplinesc datoria, sunt întotdeauna neglijenți și superficiali. Deși pot să vadă problema, nu sunt dispuși să caute o soluție și se tem să ofenseze oamenii, așa că se pripesc când fac lucruri, astfel încât lucrarea trebuie refăcută. De vreme ce îndeplinești această datorie, ar trebui să-ți asumi responsabilitatea pentru aceasta. De ce nu o iei în serios? De ce ești superficial și neglijent? Și ești neatent în responsabilitățile tale atunci când îți îndeplinești datoria în acest fel? Indiferent cine își asumă responsabilitatea principală, toți ceilalți sunt responsabili pentru supravegherea lucrurilor, toată lumea trebuie să aibă această povară și acest simț al responsabilității – însă niciunul dintre voi nu acordă atenție, sunteți

chiar superficiali, nu aveți loialitate, sunteți neatenți în îndatoririle voastre! Nu este vorba de faptul că nu puteți să vedeți problema, ci că nu sunteți dispuși să vă asumați responsabilitatea – și nici nu vreți să acordați vreo atenție acestei chestiuni atunci când vedeți problema, vă mulțumiți cu „destul de bine”. A fi neglijent și superficial în acest fel nu este oare o încercare de a-L înșela pe Dumnezeu? Dacă, atunci când am lucrat și am avut părtășie despre adevăr cu voi, aș fi crezut că „destul de bine” era acceptabil, atunci după cum se cuvine fiecăruia dintre calibrele și căutările voastre, ce ați putea câștiga din asta? Dacă aș fi avut aceeași atitudine ca voi, nu ați putea câștiga nimic. De ce spun acest lucru? Parțial este pentru că voi nu faceți nimic sincer și parțial pentru că aveți un calibru destul de redus, sunteți destul de amorțiți. Din cauză că vă văd pe toți amorțiți, fără dragoste de adevăr și că nu urmăriți adevărul, precum și din cauza calibrelor voastre slabe, trebuie să vorbesc detaliat. Trebuie să vă spun totul în detaliu, să descompun lucrurile și să le fragmentez în discursul Meu, să vorbesc despre lucruri din toate punctele de vedere, în toate modurile. Doar atunci înțelegeți puțin. Dacă aș fi superficial cu voi și aș vorbi puțin despre orice subiect, oricând aș avea chef, fără a chibzui la asta și fără a Mă deranja, fără a-Mi pune sufletul în asta, nevorbind când nu am chef, ce ați putea câștiga? Având calibre ca ale voastre, nu ați înțelege adevărul. Nu ați câștiga nimic, și cu atât mai puțin nu ați atinge mântuirea. Dar nu pot face asta; în schimb, trebuie să vorbesc în detaliu. Trebuie să dau exemple privind stările fiecărui tip de persoană, atitudinile pe care oamenii le au față de adevăr și fiecare fel de fire coruptă; numai atunci veți pricepe ceea ce spun și veți înțelege ceea ce auziți. Indiferent despre ce aspect al adevărului este părtășia, Eu vorbesc prin diferite mijloace, cu stiluri de părtășie pentru adulți și pentru copii și, de asemenea, sub formă de raționamente și povești, folosind teoria și practica și vorbind despre experiențe, pentru ca oamenii să poată să

înțeleagă adevărul și să pătrundă în realitate. În acest fel, cei care au calibru și inimi vor avea șansa să înțeleagă și să accepte adevărul și să fie mântuiți. Dar atitudinea voastră față de datorie a fost întotdeauna una de nepăsare și superficialitate, de a tărăgăna lucrurile și nu sunteți preocupați de cât de multă întârziere cauzați. Nu vă gândiți la cum să căutați adevărul pentru a rezolva problemele, nu vă gândiți la modul în care să vă îndepliniți datoria cum trebuie pentru a fi capabili să fiți mărturie pentru Dumnezeu. Asta înseamnă să vă neglijați datoria. Prin urmare, viața voastră evoluează foarte încet, dar pe voi nu vă supără cât timp ați pierdut. De fapt, dacă v-ați îndeplini datoria în mod conștiincios și responsabil, nu ar dura nici măcar cinci sau șase ani până când ați putea să vorbiți despre experiențele voastre și să mărturisiți pentru Dumnezeu, iar diferitele lucrări ar fi realizate cu un mare efect – însă voi nu sunteți dornici să fiți atenți la voia lui Dumnezeu și nici nu tindeți spre adevăr. Sunt unele lucruri pe care nu știți cum să le faceți, așa că vă dau instrucțiuni exacte. Nu trebuie să vă gândiți, trebuie doar să ascultați și să-i dați drumul. Aceasta este singura și puțina responsabilitate pe care trebuie să v-o asumați – dar chiar și aceasta vă depășește. Unde este loialitatea voastră? Nu se vede nicăieri! Tot ceea ce faceți este să spuneți lucruri care sună plăcut. În inimile voastre, știți ce ar trebui să faceți, dar pur și simplu nu practicați adevărul. Aceasta este răzvrătire împotriva lui Dumnezeu și, la bază, stă o lipsă de iubire pentru adevăr. În inimile voastre, știți foarte bine cum să acționați în conformitate cu adevărul – pur și simplu nu îl puneți în practică. Aceasta este o problemă gravă; vă uitați la adevăr fără să-l puneți în practică. Nu sunteți deloc persoane care Îl ascultă pe Dumnezeu. Pentru a îndeplini o datorie în casa lui Dumnezeu, trebuie măcar să căutați și să practicați adevărul și să acționați conform principiilor. Dacă nu poți practica adevărul în îndeplinirea îndatoririlor tale, atunci unde poți să-l practici? Iar dacă nu

practici nimic din adevăr, atunci ești un non-credincios. Care este scopul tău, cu adevărat, dacă nu accepți adevărul – cu atât mai puțin îl practici – și, pur și simplu, faci lucrurile de mântuială în casa lui Dumnezeu? Vrei să faci din casa lui Dumnezeu căminul tău de bătrâni sau o casă de caritate? Dacă da, te înșeli – casa lui Dumnezeu nu are grijă de profitori, de risipitori. Orice persoană cu o umanitate slabă, care nu își îndeplinește cu bucurie datoria, care este nepotrivit să îndeplinească o datorie, trebuie să fie înlăturat; toți non-credincioșii care nu acceptă deloc adevărul trebuie să fie îndepărtați. Unii oameni înțeleg adevărul, dar nu pot să îl pună în practică atunci când își realizează îndatoririle. Când văd o problemă, ei nu o rezolvă și, chiar dacă știu că este responsabilitatea lor, nu se dedică în totalitate acelui lucru. Dacă nici măcar nu duci la îndeplinire responsabilitățile de care ești capabil, atunci ce valoare sau efect ar putea avea realizarea datoriei tale? Are sens să crezi în Dumnezeu astfel? Cineva care înțelege adevărul, dar nu îl poate practica și care nu poate suporta greutățile pe care ar trebui să le suporte – o astfel de persoană nu este aptă să realizeze o datorie. Unii oameni care îndeplinesc o datorie o fac într-adevăr doar pentru a fi hrăniți. Sunt cerșetori. Ei cred că, dacă îndeplinesc câteva sarcini în casa lui Dumnezeu, casa și masa le vor fi asigurate și vor fi aprovizionați fără a fi nevoie să-și ia un loc de muncă. Există un astfel de chilipir? Casa lui Dumnezeu nu aprovizionează trântorii. Dacă o persoană care nu practică adevărul câtuși de puțin și care este în mod constant neglijentă și superficială în îndeplinirea datoriei sale spune că are credință în Dumnezeu, o va recunoaște Dumnezeu? Toți oamenii de acest fel sunt non-credincioși și, după cum îi vede Dumnezeu, făcători de rău.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a-ți îndeplini bine datoria, trebuie măcar să fii înzestrat cu o conștiință și cu rațiune”

Dacă nu îți pui inima în datoria ta și nici nu cauți principiile adevărului, dacă ești încurcat sau confuz, doar făcând lucrurile în cel mai ușor mod posibil, atunci ce fel de mentalitate este aceasta? Este una de a face lucrurile într-o manieră superficială. Dacă nu ești dedicat datoriei tale, dacă nu ai simțul responsabilității față de ea sau simțul misiunii, îți vei putea realiza datoria în mod corespunzător? Îți vei putea realiza datoria la un standard acceptabil? Și dacă nu ești capabil să îți realizezi datoria la un standard acceptabil, vei putea intra în realitatea adevărului? Categoric nu. Dacă, de fiecare dată când îți realizezi datoria, ești indiferent, nu depui niciun efort și doar te descurci cât de cât, la fel de nepăsător ca și cum ai juca un joc, nu e asta o problemă? Ce poți câștiga din realizarea datoriei în acest fel? În cele din urmă, oamenii vor vedea că, atunci când îți realizezi datoria, nu ai simțul responsabilității, ești neglijent și superficial și faci lucrurile doar de formă – caz în care ești în pericol de a fi alungat. Dumnezeu veghează de-a lungul întregului proces în timp ce tu îți realizezi datoria și ce va spune Dumnezeu? (Această persoană nu este demnă de însărcinarea dată de El sau de încrederea Lui.) Dumnezeu va spune că nu ești demn de încredere și că ar trebui să fii alungat. Și astfel, indiferent de datoria pe care o realizezi, fie că este una importantă sau una obișnuită, dacă nu îți pui inima în lucrarea care ți s-a încredințat și nu trăiești la înălțimea responsabilității tale și dacă nu o vezi ca pe însărcinarea dată de Dumnezeu sau nu ți-o asumi ca pe propria datorie și obligație, făcând întotdeauna lucrurile într-o manieră superficială, atunci va fi o problemă. „Nedemn de încredere” – aceste cuvinte vor defini modul în care îți îndeplinești datoria. Ceea ce înseamnă că realizarea datoriei tale nu atinge standardul, iar tu ai fost alungat și Dumnezeu spune că al tău caracter nu este la nivelul cerut. Dacă ți se încredințează o chestiune și totuși, aceasta e atitudinea pe care o adopți față de ea și felul în care o gestionezi, atunci

oare ți se vor mai încredința alte îndatoriri în viitor? Ți se poate încredința ceva important? Categoric nu, doar dacă dai dovadă de pocăință adevărată. Totuși, în adâncul inimii Sale, Dumnezeu va nutri întotdeauna o urmă de neîncredere și nemulțumire față de tine. Aceasta va fi o problemă, nu e așa? S-ar putea să pierzi orice ocazie de a-ți realiza datoria și s-ar putea să nu fii mântuit.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai în citirea frecventă a cuvintelor lui Dumnezeu și în contemplarea adevărului există o cale de urmat"

Mulți oameni își îndeplinesc deseori îndatoririle cu superficialitate. Când se confruntă cu emondarea, refuză în continuare să accepte adevărul, își susțin cu încăpățânare punctul de vedere și chiar se plâng cât de nedreaptă este față de ei casa lui Dumnezeu, că este lipsită de milă și toleranță. Nu este acesta un lucru irațional? Obiectiv vorbind, aceasta este o fire arogantă și le lipsește cea mai mică urmă de conștiință și rațiune. Cei care cred cu adevărat în Dumnezeu trebuie să fie măcar capabili să accepte adevărul și să acționeze fără să încalce rațiunea și conștiința. Oamenii care nu sunt capabili să accepte emondarea sau să i se supună sunt prea aroganți, neprihăniți de sine și pur și simplu iraționali. Nu este o exagerare să îi numim animale, pentru că sunt total indiferenți față de orice fac. Acționează după bunul plac și fără să ia în considerare consecințele. Nu le pasă dacă apar probleme. Oamenii de acest fel nu sunt calificați să muncească. Din cauza faptului că își tratează astfel îndatoririle, ceilalți nu suportă să îi vadă și nu au încredere în ei. Atunci, poate avea Dumnezeu încredere în ei? Nefiind în stare să atingă nici măcar acest standard minim, ei nu sunt calificați să muncească și nu pot decât să fie eliminați. […] Cei care nu iubesc adevărul își îndeplinesc îndatoririle cu superficialitate – nu au atitudinea corectă, nu caută niciodată principiile adevărului și nu se gândesc la cerințele casei lui Dumnezeu și la ce rezultate ar trebui să obțină ei. Cum

își pot îndeplini adecvat îndatoririle? Dacă ești cineva care crede sincer în Dumnezeu, când ești superficial, trebuie să te rogi Lui și să reflectezi asupra ta și să te auto-cunoști; trebuie să te răzvrătești împotriva firilor tale corupte, să lucrezi din greu la principiile adevărului și să te străduiești să atingi standardele cerute de El. Îndeplinindu-ți astfel datoria, treptat, vei satisface cerințele casei lui Dumnezeu. Adevărul e că nu este foarte greu să-ți îndeplinești bine datoria. Este doar o chestiune de a avea conștiință și rațiune, de a fi integru și sârguincios. Sunt mulți necredincioși care lucrează cu seriozitate și au, drept rezultat, succes. Ei nu știu nimic despre adevărurile-principii, prin urmare, cum de se descurcă atât de bine? Acest lucru se datorează faptului că sunt chibzuiți și sârguincioși, astfel încât pot să lucreze cu seriozitate și să fie meticuloși și, în acest mod, fac lucrurile cu ușurință. Niciuna dintre îndatoririle casei lui Dumnezeu nu este foarte dificilă. Atât timp cât îți pui toată inima în asta și faci tot posibilul, poți să faci o treabă bună. Dacă nu ești integru și nu ești sârguincios în nimic din ceea ce faci, dacă încerci mereu să nu te deranjezi, dacă ești mereu superficial și faci totul de mântuială, dacă nu-ți îndeplinești bine datoria, încurci lucrurile și, drept rezultat, dăunezi casei lui Dumnezeu, asta înseamnă că faci rău și va deveni o fărădelege care este detestată de Dumnezeu. În momentele-cheie ale răspândirii Evangheliei, dacă nu obții rezultate bune în datoria ta și nu joci un rol pozitiv sau dacă provoci perturbări și tulburări, firește că vei fi detestat și eliminat de Dumnezeu și-ți vei rata șansa la mântuire. Acesta va fi un regret etern al tău! Singura ta șansă la mântuire este ca Dumnezeu să te preamărească pentru că-ți îndeplinești datoria. Dacă ești iresponsabil, nu o iei în serios și ești superficial, aceasta este atitudinea cu care tratezi adevărul și pe Dumnezeu. Dacă nu ești câtuși de puțin sincer sau supus, cum poți obține mântuirea lui Dumnezeu? Timpul este atât de prețios acum; fiecare zi și fiecare secundă

sunt cruciale. Dacă nu cauți adevărul, dacă nu te concentrezi pe intrarea în viață și dacă ești superficial și Îl înșeli pe Dumnezeu în datoria ta, acest lucru este într-adevăr nerațional și periculos! De îndată ce ești detestat și eliminat de Dumnezeu, Duhul Sfânt nu va mai lucra asupra ta și nu va mai exista cale de întoarcere.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Dacă doar faci lucrurile mecanic în îndeplinirea datoriei tale și nu cauți deloc să obții rezultate, ești un ipocrit, un lup deghizat în oaie. S-ar putea să-i păcălești pe oameni, dar nu poți să-L tragi pe sfoară pe Dumnezeu. Dacă nu există un preț real și loialitate atunci când îți îndeplinești datoria, atunci aceasta nu este la înălțimea standardului. Dacă nu depui într-adevăr efort în credința ta în Dumnezeu și în îndeplinirea datoriei tale; dacă mereu faci totul mecanic și ești superficial în acțiunile tale, ca un necredincios care lucrează pentru șeful său; dacă faci doar un efort simbolic, nu îți folosești mintea, faci lucrurile de mântuială de pe o zi pe alta, fără să raportezi problemele când le vezi, văzând ceva vărsat și să nu cureți și respingând fără discriminare tot ceea ce nu este în beneficiul tău – atunci nu este asta o problemă? Cum ar putea o astfel de persoană să fie membru al casei lui Dumnezeu? Astfel de oameni sunt necredincioși; nu aparțin casei lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu este recunoscut de către Dumnezeu. Dacă ești sau nu sincer și dacă ai depus vreun efort sau nu atunci când ți-ai îndeplinit datoria, Dumnezeu ține socoteală și tu, de asemenea, o știi prea bine. Deci, ați depus vreodată într-adevăr efort în îndeplinirea datoriei voastre? Ai luat-o vreodată în serios? Ai tratat-o ca pe responsabilitatea ta, ca pe obligația ta? Ți-ai însușit-o? Trebuie să reflectezi în mod corespunzător asupra acestor chestiuni și să le cunoști, ceea ce va face să-ți fie mai ușor să rezolvi problemele care există în îndeplinirea datoriei tale și vor fi benefice pentru intrarea ta în viață. Dacă ești întotdeauna iresponsabil

atunci când îți îndeplinești datoria și nu raportezi conducătorilor și lucrătorilor problemele atunci când le descoperi, nici nu cauți adevărul pentru a le rezolva singur, gândindu-te mereu „cu cât mai puțină bătaie de cap, cu atât mai bine”, trăind mereu după filosofii de tratare a lumii, fiind mereu neglijent și superficial când îți îndeplinești datoria, neavând niciodată devotament și fără a accepta deloc adevărul atunci când ești emondat și tratat – dacă îți îndeplinești datoria în acest fel, ești în pericol; ești unul dintre făcătorii de servicii. Făcătorii de servicii nu sunt membri ai casei lui Dumnezeu, ci angajați, lucrători angajați. Când lucrarea se termină, ei vor fi izgoniți și, în mod natural, vor fi cufundați în catastrofă. Oamenii din casa lui Dumnezeu sunt diferiți; atunci când își îndeplinesc datoria, nu o fac pentru bani, ca să trudească sau să obțină binecuvântări. Ei se gândesc: „Sunt un membru al casei lui Dumnezeu. Chestiunile care privesc casa lui Dumnezeu mă preocupă. Treburile casei lui Dumnezeu sunt treburile mele. Ar trebui să-mi pun inima în casa lui Dumnezeu.” Din acest motiv, ei își pun inima în orice chestiune care privește casa lui Dumnezeu și își asumă responsabilitatea pentru aceasta. Își asumă responsabilitatea pentru toate lucrurile la care se pot gândi și pe care le pot vedea. Sunt atenți la lucrurile care trebuie rezolvate și își pun lucrurile la inimă. Aceștia sunt oamenii casei lui Dumnezeu. Voi sunteți la fel? (Nu.) Dacă râvniți doar la confortul trupului, nu dați atenție atunci când vedeți că în casa lui Dumnezeu sunt lucruri de care trebuie să vă ocupați, nu ridicați o sticlă de ulei care s-a răsturnat, iar inima voastră știe că acolo există o problemă, dar nu vreți să o rezolvați, atunci nu tratați casa lui Dumnezeu ca fiind a voastră. Așa sunteți? Dacă da, atunci ați căzut atât de departe încât nu există nicio diferență între voi și necredincioși. Dacă nu vă pocăiți, atunci trebuie să fiți socotiți ca fiind în afara casei lui Dumnezeu; trebuie să fiți abandonați și alungați. Realitatea este că Dumnezeu dorește, în inima Sa, să

vă trateze ca pe membri ai familiei Sale și, totuși, voi nu acceptați adevărul și sunteți mereu neglijenți, superficiali și iresponsabili în îndeplinirea îndatoririlor voastre. Nu vă pocăiți, indiferent de modul în care vi se oferă părtășie despre adevăr. Voi sunteți cei care v-ați poziționat în afara casei lui Dumnezeu. Dumnezeu dorește să vă mântuiască și să vă transforme în membri ai familiei Sale, dar voi nu acceptați. În acest caz, vă aflați în afara casei Lui; sunteți necredincioși. Cine nu acceptă nici cea mai mică fărâmă de adevăr poate fi tratat doar ca un necredincios. Tu ești cel care ți-ai stabilit finalul și poziția. Le-ai stabilit în afara casei lui Dumnezeu. Cine, în afară de voi, este de vină pentru acest lucru? […] Prin urmare, poți rămâne în casa lui Dumnezeu și să fii cruțat de dezastru doar prin îndeplinirea datoriei tale. Îndeplinirea datoriei tale este crucială. Măcar oamenii din casa lui Dumnezeu sunt cinstiți. Sunt inși care sunt demni de încredere în datoria lor, care pot să accepte însărcinarea dată de Dumnezeu și să își îndeplinească datoria cu loialitate. Dacă oamenii nu au credință adevărată, conștiință și rațiune și dacă nu au o inimă cu frică de Dumnezeu sau supusă Lui, atunci nu sunt potriviți pentru a îndeplini îndatoriri. Deși își fac datoria, o fac neglijent. Sunt făcători de servicii – oameni care nu s-au căit cu adevărat. Asemenea făcători de servicii vor fi alungați mai devreme sau mai târziu. Doar făcătorii de servicii loiali vor fi cruțați. Deși făcătorii de servicii loiali nu au adevărurile-realități, ei au conștiință și rațiune, sunt capabili să își îndeplinească îndatoririle cu sinceritate, iar Dumnezeu le permite să fie cruțați. Aceia care au adevăruri-realități și care pot să aducă o mărturie răsunătoare despre Dumnezeu sunt oamenii Săi și vor fi și ei cruțați și aduși în Împărăția Sa.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a-ți îndeplini bine datoria, trebuie măcar să fii înzestrat cu o conștiință și cu rațiune”

În acest moment, în îndeplinirea îndatoririlor personale, majoritatea oamenilor sunt capabili să le facă, fără a comite fapte rele, dar sunt ei devotați? Sunt capabili să-și facă îndatoririle la un nivel acceptabil? Ei încă lasă foarte mult de dorit. Capacitatea de a-și face îndatoririle bine sau nu are legătură cu umanitatea. Așadar, cum pot ei să-și facă bine îndatoririle? Ce trebuie să aibă ei ca să le facă bine? Indiferent ce datorie îndeplinesc sau ce treabă fac, oamenii trebuie să fie meticuloși și onești și să-și îndeplinească responsabilitățile; doar atunci inimile lor se vor simți statornice și în pace. Ce înseamnă să-ți îndeplinești responsabilitățile? Înseamnă să fii sârguincios, să-ți îndeplinești responsabilitățile cu toată inima și să faci toate lucrurile pe care se cuvine să le faci. De exemplu, să zicem că un conducător al bisericii ți-a atribuit o sarcină și ți-a comunicat principiile simple ale acesteia, dar nu ți-a dat prea multe detalii – cum ar trebui să acționezi ca să faci bine această datorie? (Să te bazezi pe conștiința ta.) Cel puțin, trebuie să te bazezi pe conștiința ta. „Bazează-te pe conștiința ta” – cum poți implementa aceste cuvinte? Cum aplici aceste cuvinte? (Gândindu-te la interesele casei lui Dumnezeu și nefăcând nimic din ce ar aduce rușine asupra lui Dumnezeu.) Acesta este un aspect. În plus, atunci când faci ceva, trebuie să te gândești la acel lucru în mod repetat, evaluându-l conform adevărurilor-principii. Dacă inima ta nu este împăcată după ce ai terminat și simți că parcă ar mai fi o problemă cu el, și după ce este analizat, se descoperă într-adevăr o problemă, ce ar trebui să faci în acest moment? Trebuie să o repari repede și să rezolvi problema. Ce fel de atitudine este aceasta? (Este meticulozitate și atenție la detalii.) Aceasta este meticulozitate și atenție la detalii, adică o atitudine onestă și riguroasă. Îndeplinirea datoriei trebuie să se bazeze pe o atitudine onestă, responsabilă, zicând așa: „Această lucrare mi-a fost dată mie, deci trebuie să fac tot ce îmi stă în putere să o fac bine în limitele a ceea ce știu și sunt

capabil să realizez. Nu pot comite nicio greșeală.” Nu poți să ai mentalitatea potrivit căreia „suficient de aproape este suficient de bun.” Dacă ai întotdeauna un mod de gândire neglijent și superficial, îți poți face datoria bine? (Nu.)

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Omul este cel mai mare beneficiar al planului de gestionare al lui Dumnezeu”

Întrucât oamenii au firi corupte, ei sunt adesea superficiali când își realizează îndatoririle. Aceasta este una dintre cele mai grave probleme posibile. Ca oamenii să-și realizeze îndatoririle cum se cuvine, ei trebuie să se ocupe mai întâi de problema superficialității. Câtă vreme au o astfel de atitudine superficială, ei nu vor fi capabili să-și realizeze îndatoririle cum se cuvine, ceea ce înseamnă că este extrem de important să se rezolve problema superficialității. Așadar, cum ar trebui ei să practice? Mai întâi, ei trebuie să rezolve problema stării lor de spirit; trebuie să-și abordeze îndatoririle corect și să facă lucrurile cu seriozitate și cu un simț al răspunderii. Nu ar trebui să intenționeze să fie înșelători sau superficiali. Datoria unui om este îndeplinită pentru Dumnezeu, nu pentru o anumită persoană; dacă oamenii sunt capabili să accepte examinarea minuțioasă a lui Dumnezeu, vor avea starea de spirit corectă. În plus, după ce fac ceva, oamenii trebuie să examineze acel lucru și să reflecteze asupra lui, iar dacă se simt un pic neliniștiți în inimile lor și, după o inspecție detaliată, descoperă că există cu adevărat o problemă, atunci trebuie să facă schimbări; odată ce sunt făcute aceste schimbări, ei se vor simți liniștiți în inimile lor. Când oamenii se simt neliniștiți, asta dovedește că există o problemă, iar ei trebuie să examineze sârguincios ceea ce au făcut, mai ales în stadiile esențiale. Aceasta este o atitudine responsabilă față de îndeplinirea datoriei. Când un om poate să fie serios, să-și asume responsabilitatea și să-și dedice toată inima și forța, lucrarea va fi făcută

cum se cuvine. Uneori ai starea de spirit greșită și nu poți găsi sau descoperi o greșeală care este limpede ca lumina zilei. Dacă ai avea starea de spirit corectă, atunci, cu luminarea și îndrumarea Duhului Sfânt, ai fi capabil să identifici problema. Dacă Duhul Sfânt te-ar îndruma și ți-ar oferi o conștientizare, permițându-ți să simți claritate în inimă și să știi în ce constă eroarea, atunci ai fi capabil să corectezi abaterea și să te lupți pentru adevărurile-principii. Dacă te-ai afla în starea de spirit greșită, absent și nepăsător, ai fi capabil să observi greșeala? Nu ai fi. Ce vedem din acest lucru? Asta arată că, pentru a-și îndeplini bine îndatoririle, este foarte important ca oamenii să coopereze; stările lor de spirit sunt foarte importante și este foarte important încotro își direcționează gândurile și ideile. Dumnezeu scrutează și poate să vadă în ce stare de spirit sunt oamenii și câtă energie consumă în timp ce își realizează îndatoririle. Este crucial ca oamenii să își pună toată inima și puterea în ceea ce fac. Cooperarea lor este o componentă crucială. Oamenii vor acționa cu toată inima și puterea lor numai dacă se străduiesc să nu aibă niciun regret cu privire la îndatoririle pe care le-au dus la bun sfârșit și la lucrurile pe care le-au făcut și să nu fie datori lui Dumnezeu. Dacă nu reușești, în mod constant, să îți pui toată inima și toată puterea în îndeplinirea datoriei tale, dacă ești veșnic superficial și cauzezi un rău enorm lucrării și eșuezi cu privire la rezultatele cerute de Dumnezeu, atunci un singur lucru ți se poate întâmpla: vei fi eliminat. Și atunci va mai fi timp pentru regrete? Nu va mai fi. Aceste acțiuni vor deveni o lamentare eternă, o pată! A fi veșnic superficial este o pată, este o fărădelege gravă – da sau nu? (Da.) Trebuie să te străduiești să-ți îndeplinești obligațiile și tot ceea ce ar trebui să faci, cu toată inima și puterea ta, nu trebuie să fii superficial, sau să păstrezi vreun regret. Dacă poți face asta, Dumnezeu va comemora datoria pe care o îndeplinești. Acele lucruri pe care le comemorează Dumnezeu sunt fapte

bune. Care sunt, așadar, lucrurile pe care Dumnezeu nu le comemorează? (Acestea sunt fărădelegile și faptele rele.) S-ar putea să nu accepți că sunt fapte rele dacă ar fi descrise astfel în prezent, dar, dacă va veni o zi în care aceste lucruri vor avea consecințe grave și vor provoca o influență negativă, atunci vei simți că aceste lucruri nu sunt simple fărădelegi comportamentale, ci fapte rele. Când îți vei da seama de acest lucru, vei fi plin de regrete și vei gândi: „Ar fi trebuit să aleg să fiu câtuși de puțin precaut! Dacă m-aș fi gândit mai mult și aș fi depus mai mult efort la început, această consecință ar fi putut fi evitată.” Nimic nu va șterge această pată veșnică din inima ta și, dacă asta te-ar lăsa veșnic îndatorat, atunci ai da de necaz. Așa că astăzi trebuie să te străduiești să-ți pui toată inima și puterea în însărcinarea dată de Dumnezeu, să îndeplinești fiecare datorie cu o conștiință curată, fără regrete și într-o manieră pe care Dumnezeu o va comemora. Orice ai face, nu fi superficial. Dacă greșești dintr-un impuls și este o fărădelege gravă, aceasta va deveni o pată eternă. Odată ce ai regrete, nu te vei putea revanșa pentru ele și vor fi regrete permanente. Ambele căi ar trebui să fie văzute clar. Care este cea pe care ar trebui să o alegi, pentru a primi aprobarea lui Dumnezeu? Aceea de a-ți îndeplini datoria din toată inima și cu toată puterea, pregătind și adunând fapte bune, fără niciun regret. Orice ai face, nu face răul care va perturba realizarea îndatoririlor celorlalți, nu face nimic care să contravină adevărului și care se împotrivește lui Dumnezeu și nu-ți atrage regrete pe viață. Ce se întâmplă atunci când o persoană a comis prea multe fărădelegi? Atrage mânia lui Dumnezeu asupra sa în prezența Lui! Dacă tu comiți din ce în ce mai multe fărădelegi și mânia lui Dumnezeu față de tine tot sporește, atunci, în cele din urmă, vei fi pedepsit.

La suprafață, unii oameni nu par să aibă probleme serioase pe durata perioadei în care-și realizează îndatoririle. Ei nu fac fățiș nimic rău; nu

provoacă perturbări sau tulburări și nu merg pe calea antihriștilor. În realizarea propriilor îndatoriri, nu lasă să apară vreo greșeală sau problemă de principiu majoră, totuși, peste puțini ani, sunt dezvăluiți ca neacceptând deloc adevărul, ca fiind unii dintre neîncrezători. De ce este așa? Alții nu pot vedea o chestiune, dar Dumnezeu scrutează profunzimile inimilor acestor oameni și vede problema. Mereu au fost superficiali și impenitenți în realizarea îndatoririlor lor. Odată cu trecerea timpului, sunt dezvăluiți în mod natural. Ce înseamnă a rămâne impenitent? Înseamnă că, deși ei și-au realizat pe deplin îndatoririle, au avut mereu atitudinea greșită față de ele, o atitudine de superficialitate, o atitudine nepăsătoare și nu sunt niciodată conștiincioși, cu atât mai puțin își dedică toată inima îndatoririlor proprii. Poate că depun un mic efort, însă doar fac lucrurile mecanic. Ei nu fac tot posibilul pentru propriile îndatoriri, iar fărădelegile lor sunt fără sfârșit. În ochii lui Dumnezeu, ei nu s-au căit niciodată; au fost superficiali dintotdeauna și în ei nu s-a petrecut nicio schimbare – adică, nu renunță la răul din mâinile lor și nu se căiesc față de El. Dumnezeu nu vede în ei o atitudine de căință și nu vede o schimbare în atitudinea lor. Ei insistă în a privi propriile îndatoriri și însărcinările date de Dumnezeu cu o astfel de atitudine și o astfel de metodă. De-a lungul timpului, nu există nicio schimbare în această fire încăpățânată și intransigentă și, în plus, ei nu s-au simțit niciodată îndatorați față de Dumnezeu, nu au simțit niciodată că superficialitatea lor reprezintă o fărădelege, un rău. În inimile lor, nu există nicio recunoștință, nicio vinovăție, niciun autoreproș și cu atât mai puțin există autoacuzare. Și, pe măsură ce trece mai mult timp, Dumnezeu vede că acest fel de persoană nu poate fi mântuită. Indiferent ce spune Dumnezeu și indiferent cât de multe predici aud ei sau cât de mult din adevăr înțeleg, inima lor nu e mișcată, iar atitudinea lor nu se modifică și nu se schimbă. Dumnezeu vede asta și spune: „Nu există nicio speranță pentru această

persoană. Nimic din ce spun Eu nu îi atinge inima și nimic din ce spun nu o schimbă. Nu există niciun mijloc de a o schimba. Această persoană e inadecvată pentru a-și îndeplini datoria și e inadecvată pentru a munci în casa Mea.” De ce spune Dumnezeu asta? Deoarece, atunci când își îndeplinește datoria și lucrează, este în mod constant superficială. Oricât de mult este emondată și oricât de multă îngăduință și răbdare îi sunt acordate, acestea nu au niciun efect și nu o pot face să se căiască cu adevărat sau să se schimbe. Nu o pot forța să-și facă bine datoria, nu îi pot permite să pornească pe calea urmăririi adevărului. Așadar, această persoană este iremediabilă. Când Dumnezeu stabilește că o persoană nu poate fi îndreptată, va mai păstra aproape această persoană? Nu va face asta. Dumnezeu o va lăsa să plece. Unii oameni cerșesc întotdeauna: „Dumnezeule, dă-mi drumul, nu mă face să sufăr, nu mă disciplina. Dă-mi puțină libertate! Lasă-mă să fac lucrurile superficial! Lasă-mă să fiu un pic nesocotit! Lasă-mă să-mi fiu propriul stăpân!” Ei nu vor să fie constrânși. Dumnezeu spune: „Din moment ce nu dorești să mergi pe calea cea bună, te voi lăsa să pleci. Îți voi da frâu liber. Du-te și fă ce vrei. Nu te voi mântui, pentru că nu poți fi mântuit.” Oare cei care nu pot fi mântuiți au vreun simț al conștiinței? Au vreun simț al recunoștinței? Au vreun simț al învinovățirii? Sunt ei capabili să simtă reproșul, disciplina, lovirea și judecata lui Dumnezeu? Nu le pot simți. Ei nu sunt conștienți de niciunul dintre aceste lucruri; aceste lucruri sunt plăpânde în inimile lor sau chiar absente. Când o persoană a ajuns în stadiul acesta, fără ca Dumnezeu să mai fie în inima sa, mai poate atinge mântuirea? E greu de spus. Când credința cuiva a ajuns la un asemenea punct, acesta e în pericol. Știți cum ar trebui să urmăriți, cum ar trebui să practicați și ce cale ar trebui să alegeți pentru a evita această consecință și a vă asigura că o astfel de stare nu va apărea? Ceea ce este cel mai important e să alegeți mai întâi calea corectă și apoi să

vă concentrați asupra bunei îndepliniri a datoriei pe care ar trebui să o îndepliniți în prezent. Acesta este standardul minim, standardul elementar. Pornind de la această bază, ar trebui să cauți adevărul și să te străduiești să atingi standardele pentru a-ți realiza datoria în mod adecvat. Asta deoarece lucrul care reflectă cel mai perceptibil legătura dintre tine și Dumnezeu e modul în care tratezi chestiunile pe care ți le încredințează Dumnezeu, datoria pe care El ți-o atribuie și atitudinea pe care o ai. Cea mai observabilă și mai practică este această problemă. Dumnezeu așteaptă; vrea să vadă atitudinea ta. În această conjunctură crucială, ar trebui să te grăbești și să-ți faci poziția cunoscută lui Dumnezeu, să accepți însărcinarea dată de El și să-ți realizezi bine datoria. Când ai priceput acest punct crucial și ai împlinit însărcinarea pe care ți-a dat-o Dumnezeu, relația ta cu Dumnezeu va fi normală. Atunci când Dumnezeu îți încredințează o sarcină sau îți spune să îndeplinești o anumită datorie, dacă atitudinea ta e pripită și apatică și nu o iei în serios, nu-i acesta tocmai opusul la a-ți da toată inima și toată puterea? Îți poți realiza datoria bine în acest fel? Cu siguranță nu. Nu-ți vei realiza datoria în mod corespunzător. Așadar, atitudinea ta când îți realizezi datoria este de o importanță crucială, la fel cum sunt metoda și calea pe care le alegi. Indiferent de câți ani cred în Dumnezeu, cei care nu reușesc să-și realizeze bine îndatoririle vor fi eliminați.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Când oamenii își realizează datoria, aceștia fac, de fapt, ceea ce se cuvine să facă. Dacă o faci înaintea lui Dumnezeu, dacă-ți realizezi datoria și te supui lui Dumnezeu cu o atitudine de onestitate și cu inimă, nu va fi cu mult mai corectă această atitudine? Așadar, cum ar trebui să aplici această atitudine vieții tale de zi cu zi? Trebuie să faci din a te „închina la Dumnezeu cu inima și cu onestitate” realitatea ta. Ori de câte ori vrei să fii delăsător și să execuți mecanic mișcările, ori de câte ori vrei să acționezi

folosind tertipuri și să fii leneș și ori de câte ori ești neatent sau ai prefera să te distrezi, ar trebui să iei în considerare următoarele: „Comportându-mă astfel, sunt eu nedemn de încredere? Asta înseamnă să-mi pun inima în îndatorirea mea? Nu cumva sunt neloial procedând astfel? Nu cumva dezamăgesc însărcinarea pe care Dumnezeu mi-a încredințat-o?” Iată cum ar trebui să reflectezi asupra ta. Dacă ajungi să îți dai seama că ești mereu neglijent și superficial în datoria ta, că ești neloial și că L-ai rănit pe Dumnezeu, ce ar trebui să faci? Ar trebui să spui: „Pe moment, am simțit că era ceva în neregulă aici, dar n-am tratat acest lucru ca pe o problemă; doar am trecut peste el cu nepăsare. Nu mi-am dat seama până acum că am fost cu adevărat neglijent și superficial, că nu mi-am îndeplinit responsabilitatea. Chiar sunt lipsit de conștiință și rațiune!” Ai găsit problema și ai ajuns să te cunoști puțin – așa că acum trebuie să te întorci! Atitudinea ta față de îndeplinirea datoriei era greșită. Ai fost nepăsător cu ea, de parcă ar fi fost o slujbă în plus și nu ți-ai pus inima în asta. Dacă mai ești neglijent și superficial în acest fel, trebuie să te rogi lui Dumnezeu și să-L lași să te disciplineze și să te mustre. Trebuie să ai o astfel de voință în realizarea datoriei tale. Numai atunci te poți pocăi cu adevărat. Poți să te schimbi numai atunci când conștiința ta este limpede și atitudinea ta față de realizarea datoriei tale este transformată. Iar pe măsură ce te pocăiești, trebuie, de asemenea, să reflectezi adesea dacă ți-ai pus cu adevărat toată inima, toată mintea și toată puterea în realizarea datoriei tale; apoi, folosind cuvintele lui Dumnezeu ca măsură și aplicându-le ție însuți, vei afla ce probleme se mai găsesc în realizarea datoriei tale. Rezolvând în mod constant problemele în acest fel, conform cuvântului lui Dumnezeu, nu faci o realitate din faptul de a-ți realiza datoria cu toată inima, cu toată mintea și cu toată puterea ta? Să îți realizezi datoria în acest fel: nu ai făcut deja astfel cu toată inima, cu toată mintea și cu toată puterea ta? Dacă nu mai există

nicio învinuire din partea conștiinței tale, dacă ești capabil să întrunești calificările și să demonstrezi loialitate în realizarea datoriei tale, numai atunci va fi cu adevărat pace și bucurie în inima ta. Vei resimți realizarea datoriei tale ca pe o responsabilitate poruncită de Cer și recunoscută pe Pământ, mai degrabă decât ca pe o povară suplimentară și deloc ca pe o muncă făcută pentru altcineva. Realizând o datorie în acest fel, te simți împlinit și simți că trăiești în prezența lui Dumnezeu. A te comporta astfel îți aduce liniște sufletească. Nu te-ar face asta un pic mai uman și mai puțin ca un zombi? Este ușor să te comporți așa? Este, într-adevăr, dar nu pentru cei care nu acceptă adevărul.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai în citirea frecventă a cuvintelor lui Dumnezeu și în contemplarea adevărului există o cale de urmat”

Să spunem că vrei să fii neglijent și neatent când îți îndeplinești datoria. Încerci să lenevești și să eviți analiza atentă a lui Dumnezeu. În astfel de momente, grăbește-te înaintea lui Dumnezeu să te rogi și să reflectezi dacă acesta a fost modul corect în care să acționezi. Apoi gândește-te la asta: „De ce cred în Dumnezeu? O astfel de neatenție poate trece neobservată de oameni, dar va trece neobservată de Dumnezeu? Mai mult decât atât, credința mea în Dumnezeu nu este pentru a lenevi – este pentru a fi mântuit. Faptul că acționez astfel nu este expresia umanității normale, nici nu este un lucru iubit de Dumnezeu. Nu, aș putea lenevi și aș putea face după cum mă taie capul în lumea exterioară, dar acum sunt în casa lui Dumnezeu, sunt sub suveranitatea lui Dumnezeu, sub analiza ochilor lui Dumnezeu. Sunt o persoană, trebuie să acționez conform conștiinței mele, nu pot face după cum mă taie capul. Trebuie să acționez conform cuvintelor lui Dumnezeu, nu trebuie să fiu neglijent și superficial, nu pot lenevi. Așadar, cum ar trebui să acționez ca să nu lenevesc, să nu fiu neglijent și superficial? Trebuie să depun puțin efort. Adineaori am simțit că

era o prea mare bătaie de cap să procedez în acest fel, voiam să evit greutățile, dar acum înțeleg: poate fi o mare bătaie de cap să procedez astfel, dar este eficient și, de aceea, așa ar trebui procedat.” Când lucrezi și încă te temi de greutăți, în astfel de momente trebuie să te rogi lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Sunt leneș și viclean, Te implor să mă disciplinezi, să mă cerți, astfel încât conștiința mea să simtă ceva și eu să am un simț al rușinii. Nu vreau să fiu neglijent și superficial. Te implor să mă îndrumi și să mă luminezi, să-mi arăți răzvrătirea și urâțenia mea.” Când te rogi astfel, reflectezi și încerci să te cunoști pe tine însuți, asta îți va produce un sentiment de regret și vei fi capabil să-ți urăști urâțenia, starea ta greșită va începe să se schimbe, iar tu vei fi capabil să meditezi la acest lucru și să-ți spui: „De ce sunt neglijent și superficial? De ce încerc întotdeauna lenevesc? Faptul că acționez în acest fel este lipsit de orice conștiință sau rațiune – oare încă sunt o persoană care crede în Dumnezeu? De ce nu iau lucrurile în serios? Nu trebuie doar să dedic puțin mai mult timp și efort? Nu este o povară mare. Asta este ceea ce ar trebui să fac; dacă nu pot face nici măcar asta, oare pot fi numit o ființă umană?” Drept urmare, vei lua o hotărâre și faci un jurământ: „O, Dumnezeule! Te-am dezamăgit, chiar sunt prea profund corupt, sunt fără conștiință sau rațiune, nu am umanitate, îmi doresc să mă căiesc. Te implor să mă ierți, cu siguranță mă voi schimba. Dacă nu mă căiesc, aș vrea să mă pedepsești.” Apoi, mentalitatea ta se va transforma și vei începe să te schimbi. Vei acționa și vei începe să îți îndeplinești îndatoririle cu conștiinciozitate, cu mai puțină nepăsare și superficialitate și vei fi capabil să suferi și să plătești un preț. Vei simți că a-ți realiza datoria astfel este minunat și vei avea pace și bucurie în inima ta. Când oamenii pot să accepte examinarea atentă din partea lui Dumnezeu, când pot să se roage Lui și să se bazeze pe El, stările lor se vor schimba în curând. Când starea negativă a inimii tale a fost

inversată, iar tu te-ai lepădat de propriile intenții și de dorințele egoiste ale trupului, când ești capabil să renunți la confortul și desfătarea trupului și să acționezi conform cerințelor lui Dumnezeu și nu mai ești arbitrar și nechibzuit, vei avea pace în inimă, iar conștiința ta nu te va certa. Este ușor să te lepezi de trup și să acționezi conform cerințelor lui Dumnezeu în acest fel? Atât timp cât oamenii au o dorință arzătoare pentru Dumnezeu, ei pot să se lepede de trup și să practice adevărul. Și atât timp cât ești capabil să practici în acest fel, atunci, cât ai clipi, vei intra în realitatea adevărului. Nu va fi deloc dificil.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Prețuirea cuvintelor lui Dumnezeu este fundamentul credinței în Dumnezeu"

Orice datorie îndeplinești, orice poți face, ia-o ca pe o responsabilitate și o datorie a ta, accept-o și fă-o bine. Cum să o faci bine? Procedând exact așa cum cere Dumnezeu – cu toată inima, cu toată mintea și cu întreaga ta putere. Ar trebui să meditezi la aceste cuvinte și să te gândești cum îți poți îndeplini datoria cu toată inima. De exemplu, dacă vezi pe cineva îndeplinindu-și datoria fără principii, cu nepăsare și după propria voință, iar tu gândești: „Nu-mi pasă, nu este responsabilitatea mea", înseamnă că îți îndeplinești datoria din toată inima? Nu, înseamnă să fii iresponsabil. Dacă ești o persoană responsabilă, atunci când o astfel de situație se va ivi, vei spune: „Nu se poate așa ceva. Poate că nu se află în sfera mea de control, dar pot să raportez această problemă conducătorului și să îl las pe el să se ocupe de ea conform principiilor." După ce vei face acest lucru, toată lumea va vedea că a fost o acțiune corectă, inima ta va fi liniștită și tu îți vei fi îndeplinit responsabilitatea. Abia atunci îți vei fi făcut datoria din toată inima. Dacă, indiferent de datoria pe care o îndeplinești, ești mereu neatent și îți spui: „Dacă fac această lucrare într-o manieră simplă și superficială, o scot eu la capăt doar cu o treabă de mântuială. În fond, nimeni nu va

verifica. Am făcut tot ce am putut cu abilitățile și competențele profesionale limitate pe care le am. Este suficient pentru a mă descurca. În plus, nimeni nu mă va întreba despre asta sau nu o va lua în serios – nu este un lucru atât de important.” Oare a avea această intenție și acest mod de a gândi înseamnă că îți îndeplinești datoria din toată inima? Nu, acest lucru înseamnă să fii superficial și este o dezvăluire a firii tale satanice și corupte. Poți să-ți îndeplinești datoria din toată inima bazându-te pe firea ta satanică? Nu ar fi posibil așa ceva. Așadar, ce înseamnă să-ți faci datoria din toată inima? Vei spune: „Chiar dacă Cel de mai sus nu a întrebat despre această sarcină și nu pare foarte importantă printre toate lucrările din casa lui Dumnezeu, o voi face, totuși, bine – este datoria mea. Faptul că o sarcină este importantă sau nu este una; dacă o pot face bine sau nu, este altă treabă.” Ce este important? Dacă îți poți îndeplini bine și din toată inima datoria și dacă poți adera la principii și practica în conformitate cu adevărul. Asta este important. Dacă poți să practici adevărul și să faci lucrurile în conformitate cu principiile, atunci îți îndeplinești cu adevărat datoria din toată inima. Dacă ai îndeplinit bine un tip de datorie, dar nu ești încă mulțumit și-ți dorești să realizezi o datorie și mai importantă și ești capabil să o faci bine, asta înseamnă că îți faci datoria din toată inima, într-o măsură și mai mare. Așadar, ce înseamnă să fii capabil să îți faci datoria din toată inima? Pe de-o parte, înseamnă că îți faci datoria în conformitate cu principiile cuvintelor lui Dumnezeu. Pe de alta, înseamnă că ai acceptat examinarea atentă a lui Dumnezeu și Îl ai în inima ta; înseamnă că nu îți faci datoria doar de ochii lumii, cum îți place ție ori conform propriilor preferințe – în schimb, o consideri ca pe o însărcinare încredințată de Dumnezeu și o faci cu responsabilitate și din inimă, nu în funcție de propria voință, ci întru totul conform cerințelor lui Dumnezeu. Pui tot sufletul în datoria ta – acest lucru înseamnă să o îndeplinești din toată inima.

Ce trebuie să faci astfel încât să fii capabil să o realizezi cu toată inima și mintea? Trebuie să accepți adevărul și să-l pui în practică; adică, trebuie să accepți și să te supui la orice-ți solicită Dumnezeu; trebuie să te ocupi de datoria ta așa cum te-ai ocupa de treburile tale personale, fără a necesita ca altcineva să te urmărească, să te supravegheze, să controleze dacă faci bine, să se țină de tine, să verifice ce faci sau chiar să te emondeze. Trebuie să te gândești în sinea ta: „Îndeplinirea acestei datorii este responsabilitatea mea. Este partea mea și, din moment ce mi s-a dat s-o fac și mi s-au spus principiile și le-am înțeles, voi continua să o fac cu determinare. Voi face tot ce pot ca să mă asigur că este bine făcută.” Trebuie să perseverezi în a face această datorie și să nu fii constrâns de nicio persoană, de niciun eveniment sau lucru. Asta înseamnă să-ți susții datoria cu toată inima și mintea ta și este asemănarea pe care ar trebui să o aibă oamenii. Prin urmare, cu ce trebuie să fie înzestrat cineva pentru a-și susține datoria, cu toată inima și mintea? Mai întâi, trebuie să aibă conștiința pe care se cuvine să o aibă ființele create. Aceasta este cerința minimă. Dincolo de asta, trebuie să fie și loial. Ca om, pentru a accepta însărcinarea dată de Dumnezeu, trebuie să fii loial. O persoană trebuie să fie complet loială doar lui Dumnezeu și nu poate să fie fără tragere de inimă sau să eșueze în a-și asuma responsabilitatea; a acționa pe baza propriilor interese sau dispoziții este greșit – nu înseamnă a fi loial. Ce înseamnă a fi loial? Înseamnă că îți faci îndatoririle și nu ești influențat sau constrâns de dispoziția ta, de mediu sau de alți oameni, evenimente și lucruri. Trebuie să te gândești în sinea ta: „Am acceptat această însărcinare de la Dumnezeu; El mi-a dat-o mie. Asta e ce ar trebui să fac, așadar o voi face în același fel în care m-aș ocupa de treburile mele, în orice mod care va da rezultate bune, punând importanță pe mulțumirea lui Dumnezeu.” Când ești în această stare, nu doar că deține

controlul conștiința ta, ci este prezentă în tine și loialitatea. Dacă te mulțumești doar să termini sarcina și gata, nu aspiri să fii eficient sau să obții rezultate și simți că e suficient să depui pur și simplu tot efortul tău, atunci asta înseamnă doar să îndeplinești standardul conștiinței omenești și nu poate fi considerat loialitate. A fi loial lui Dumnezeu reprezintă o cerință și un standard mai înalte decât standardul conștiinței. Nu e doar o chestiune de a depune tot efortul; de asemenea, trebuie să-ți pui toată inima în ea. În inima ta, trebuie să-ți consideri întotdeauna datoria ca pe propria muncă de îndeplinit, să-ți asumi poveri pentru această sarcină, să suferi reproșuri dacă faci cea mai mică greșeală sau dacă ești într-o stare de neglijență și trebuie să simți că nu poți să te comporți astfel, pentru că asta te face să-I datorezi atât de mult lui Dumnezeu. Oamenii care au cu adevărat conștiință și rațiune își fac datoria ca și cum trebuie să-și facă propria muncă, indiferent dacă-i privește sau îi supraveghează cineva. Indiferent dacă Dumnezeu este mulțumit de ei și indiferent de modul în care îi tratează Dumnezeu, ei pretind întotdeauna cu strictețe de la ei înșiși să-și realizeze bine îndatoririle și să ducă la bun sfârșit însărcinarea pe care le-a încredințat-o Dumnezeu. Asta se numește loialitate. Nu este acesta un standard mai înalt decât cel al conștiinței? Când acționează după standardul conștiinței, oamenii sunt adesea influențați de lucruri externe sau consideră că e pur și simplu suficient să depună tot efortul în datoria lor; nivelul purității nu este atât de înalt. Totuși, când se vorbește despre loialitate și a fi capabil să-ți susții loial datoria, nivelul purității este mai înalt. Nu e vorba doar despre a depune efort; îți cere să te dedici datoriei tale cu întreaga ta inimă și minte și întregul trup. Pentru a-ți realiza bine datoria, uneori trebuie să înduri puține greutăți fizice. Trebuie să plătești un preț și să-ți dedici toate gândurile îndeplinirii datoriei tale. Indiferent de circumstanțele cu care te confrunți, ele nu-ți afectează datoria și nu-ți întârzie îndeplinirea ei, iar tu ești în stare

să-L mulțumești pe Dumnezeu. Pentru a face acest lucru, trebuie să fii capabil să plătești un preț. Trebuie să-ți abandonezi familia trupească, chestiunile personale și interesul propriu. Vanitatea, mândria, sentimentele, plăcerile fizice și chiar lucruri precum cei mai buni ani ai tinereții tale, căsnicia, viitorul și destinul tău trebuie să fie lăsate în urmă și abandonate, iar tu trebuie să-ți îndeplinești bine datoria de bunăvoie. În acel moment, vei fi dobândit loialitatea și, trăind în acest fel, vei avea asemănare umană. Astfel de oameni nu numai că au o conștiință, dar folosesc standardul conștiinței drept temelie pentru a pretinde de la ei înșiși loialitatea pe care o pretinde Dumnezeu de la om și pentru a folosi această loialitate ca mijloc prin care să se evalueze. Ei tind cu sârguință spre acest scop. Oamenii ca aceștia sunt rari pe pământ. La fiecare o mie sau zece mii de aleși ai lui Dumnezeu, există doar unul. Trăiesc astfel de oameni vieți valoroase? Sunt ei oameni pe care Dumnezeu îi prețuiește? Bineînțeles că trăiesc vieți valoroase și sunt oameni pe care Dumnezeu îi prețuiește.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Astăzi, ceea ce vi se cere să îndepliniți nu sunt cerințe suplimentare, ci doar datoria omului și ceea ce trebuie făcut de către toți oamenii. Dacă nu sunteți vrednici nici măcar să vă îndepliniți datoria sau să o îndepliniți așa cum trebuie, atunci nu înseamnă că vă faceți singuri probleme? Nu dați voi târcoale morții? Cum mai puteți să vă așteptați să aveți un viitor și planuri? Lucrarea lui Dumnezeu este înfăptuită de dragul omenirii, iar colaborarea omului este oferită de dragul gestionării lui Dumnezeu. După ce Dumnezeu a înfăptuit tot ceea ce El trebuie să înfăptuiască, omului i se cere să fie generos în practica sa și să colaboreze cu Dumnezeu. În lucrarea lui Dumnezeu, omul trebuie să nu-și menajeze niciun efort, trebuie să își dăruiască loialitatea și nu trebuie să se lase târât în numeroase noțiuni sau să fie pasiv și să aștepte moartea. Dumnezeu Se poate sacrifica pe El Însuși

pentru om, atunci de ce omul nu își poate oferi loialitatea lui Dumnezeu? Dumnezeu este cu inima și cu sufletul pentru om, de ce omul nu poate oferi puțină colaborare? Dumnezeu lucrează pentru omenire, așadar, de ce omul nu poate să împlinească o parte din datoria sa de dragul gestionării lui Dumnezeu? Lucrarea lui Dumnezeu a ajuns până în acest punct, și, totuși, voi tot vedeți, dar nu acționați, auziți, dar nu vă mișcați. Nu sunt astfel de oameni obiectele pierzaniei? Dumnezeu S-a dedicat deja întru totul omului, atunci, de ce astăzi omul este incapabil să își împlinească datoria cu sinceritate? Pentru Dumnezeu, lucrarea Lui este principala Sa prioritate, iar lucrarea gestionării Sale este de cea mai mare importanță. Pentru om, a pune cuvintele lui Dumnezeu în practică și a împlini cerințele lui Dumnezeu reprezintă principala sa prioritate. Toți trebuie să înțelegeți acest lucru.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

De fapt, îndeplinirea de către om a datoriei sale este realizarea a tot ceea ce e inerent omului, cu alte cuvinte, a ceea ce este posibil pentru om. Doar atunci este îndeplinită datoria sa. Defectele omului în timpul acestei slujiri sunt reduse treptat prin experiență progresivă și prin procesul prin care îndură judecata; acestea nu împiedică sau afectează datoria omului. Cei care încetează a mai sluji sau cedează și dau înapoi de teamă că ar putea exista obstacole în slujirea lor sunt cei mai lași dintre toți oamenii. Dacă oamenii nu pot exprima ceea ce ar trebui să exprime în timpul slujirii sau să împlinească ceea ce le este posibil în mod inerent și, în schimb, fac totul mecanic, atunci ei au pierdut funcția pe care ar trebui să o aibă o ființă creată. Astfel de oameni sunt cunoscuți drept „mediocrități”; ei sunt gunoaie fără folos. Cum pot astfel de oameni să fie numiți în mod corespunzător ființe create? Nu sunt ei ființe corupte care strălucesc din exterior, dar sunt putrede în interior? […] Dacă omul pierde ceea ce este

realizabil în mod inerent de către el, nu mai poate fi considerat om și nu mai este vrednic de statutul de ființă creată sau să vină înaintea lui Dumnezeu și să-I slujească. În plus, nu este vrednic să primească harul lui Dumnezeu sau să fie vegheat, protejat și desăvârșit de Dumnezeu. Mulți care au pierdut încrederea lui Dumnezeu ajung să piardă harul lui Dumnezeu. Nu doar că nu-și urăsc faptele rele, ci răspândesc cu obrăznicie ideea conform căreia calea lui Dumnezeu este incorectă, iar cei răzvrătiți chiar neagă existența lui Dumnezeu. Cum pot astfel de oameni, care au o astfel de răzvrătire, să fie îndreptățiți să se bucure de harul lui Dumnezeu? Cei care nu-și îndeplinesc datoria se răzvrătesc foarte mult împotriva lui Dumnezeu și, deși Îi datorează mult, se întorc și-L critică pe Dumnezeu că nu are dreptate. Cum ar putea astfel de oameni să fie vrednici de a fi desăvârșiți? Nu este oare acesta precursorul eliminării și pedepsirii? Oamenii care nu-și fac datoria față de Dumnezeu sunt deja vinovați de cele mai atroce crime, pentru care nici măcar moartea nu este o pedeapsă suficientă, cu toate acestea au obrăznicia de a se certa cu Dumnezeu și de a se compara cu El. Ce folos este în a desăvârși astfel de oameni? Când oamenii nu reușesc să își facă datoria, ar trebui să simtă vinovăția și îndatorarea; ar trebui să-și urască slăbiciunile și inutilitatea, răzvrătirea și corupția și, mai mult decât atât, ar trebui să-ș Când oamenii nu reușesc să își facă datoria, ar trebui să simtă vinovăția și îndatorarea; ar trebui să-și urască slăbiciunile și inutilitatea, ucura de binecuvântările și promisiunile lui Dumnezeu și de a fi desăvârșiți de către El. Cât despre cei mai mulți dintre voi? Cum Îl tratați pe Dumnezeul care trăiește printre voi? Cum v-ați îndeplinit datoria înaintea Lui? Ați îndeplinit tot ceea ce ați fost chemați să îndepliniți, chiar și cu prețul vieții voastre? Ce ați sacrificat? Nu ați primit multe din partea Mea? Puteți discerne? Cât de loiali Îmi sunteți? Cum Mi-ați slujit? Și cum rămâne cu tot ce v-am acordat și am făcut pentru voi? Ați luat în calcul toate

acestea? Ați judecat și comparat cu toții acest aspect cu puțina conștiință pe care o aveți în voi? De cine ar putea să fie demne cuvintele și acțiunile voastre? S-ar putea oare ca astfel de sacrificii minuscule din partea voastră să fie vrednice de tot ceea ce v-am dăruit? Nu am altă alternativă și, cu toate că v-am fost devotat din toată inima, tot nutriți intenții rele și sunteți fără tragere de inimă în privința Mea. Aceasta este dimensiunea datoriei voastre, singura voastră funcție. Nu e așa? Nu știți că ați eșuat complet să îndepliniți datoria unei ființe create? Cum puteți fi considerați o ființă creată? Nu vă este clar ce anume exprimați și trăiți? Ați eșuat în îndeplinirea datoriei voastre, dar căutați să obțineți toleranța și harul bogat al lui Dumnezeu. Un astfel de har nu a fost pregătit pentru unii atât de lipsiți de valoare și de josnici ca voi, ci pentru aceia care nu cer nimic și se sacrifică cu bucurie. Astfel de oameni ca voi, astfel de mediocrități, sunt total nevrednice să se bucure de harul cerului. Doar dificultățile și suferințele interminabile vă vor acompania zilele! Dacă nu-Mi puteți fi credincioși, soarta voastră va fi una a suferinței. Dacă nu puteți fi răspunzători față de cuvintele Mele și de lucrarea Mea, rezultatul vostru va fi unul al pedepsirii. Orice har, binecuvântare și viața minunată în Împărăție nu vor avea nimic de-a face cu voi. Acesta este finalul de care meritați să aveți parte și este consecința propriilor voastre fapte!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului”

Mărturii similare bazate pe experiențe

Adevărul din spatele neglijenței

Pagubele provocate fiind superficială

Imnuri similare

Numai cei cinstiți își pot îndeplini datoria în mod satisfăcător

Este de o importanță majoră să practici adevărul în datoria ta

15. Cum să rezolvăm problema egoismului și a josniciei

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Înainte ca oamenii să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și să înțeleagă adevărul, natura Satanei este cea care preia controlul în ei şi îi domină. Ce lucruri specifice sunt în acea natură? De exemplu, de ce ești egoist? De ce trebuie să îți protejezi propria poziție? De ce ai emoții atât de puternice? De ce te bucuri de acele lucruri nedrepte? De ce îți plac cele rele? Care este baza preferinței tale pentru aceste lucruri? De unde vin aceste lucruri? De ce ești așa de fericit să le accepți? De pe acum, ați ajuns cu toții să înțelegeți că motivul principal din spatele tuturor acestor lucruri este că otrava Satanei e înăuntrul omului. Așadar, ce este otrava Satanei? Cum poate fi ea exprimată? De exemplu, dacă întrebi: „Cum ar trebui să trăiască oamenii? Pentru ce ar trebui să trăiască ei?", oamenii vor răspunde: „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate". Această singură frază exprimă sursa problemei. Filosofia și logica Satanei au devenit viața oamenilor. Indiferent ce urmăresc oamenii, o fac pentru ei înșiși – și, astfel, trăiesc doar pentru ei înșiși. „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate" – aceasta este filosofia de viață a omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Aceste cuvinte au devenit deja natura omenirii corupte și sunt adevărata zugrăvire a naturii satanice pe care o are omenirea coruptă. Această natură satanică a devenit deja baza existenței omenirii corupte. Vreme de câteva mii de ani, omenirea coruptă a trăit cu acest venin al Satanei, chiar până în zilele noastre. Tot ceea ce face Satana este de dragul propriei pofte, de dragul propriilor ambiții și scopuri. Își dorește să-L depășească pe Dumnezeu, să se elibereze de Dumnezeu și

să preia controlul asupra tuturor lucrurilor create de Dumnezeu. Astăzi, atât de corupți sunt oamenii de Satana: toți au naturi satanice, toți încearcă să-L tăgăduiască pe Dumnezeu și să I se împotrivească și vor să-și controleze propriile destine și încearcă să se opună orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu. Ambițiile și poftele lor sunt exact aceleași ca ale Satanei. Prin urmare, natura omului este natura Satanei.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru"

Se poate spune că egoismul este un element al naturii unei persoane. Toți îl au în ei. Unii oameni sunt îngrozitor de egoiști, egoiști la extrem și, în toate lucrurile, se gândesc numai la ei, nu caută nimic altceva decât câștigul personal și nu au nici cea mai vagă considerație pentru alții. Acel egoism reprezintă natura lor. Toată lumea este oarecum egoistă, însă există o diferență. Când se asociază cu alții, unii oameni îi pot avea în grijă și se pot îngriji de ceilalți, se pot îngrijora pentru ceilalți și se pot gândi la ei în tot ceea ce fac. Totuși, alți oameni nu sunt așa. Aceștia sunt în special egoiști și meschini atunci când își găzduiesc frații și surorile. Oferă familiei lor cea mai bună mâncare, cu cele mai mari porții, și le dau fraților și surorilor porțiile mai mici și mai puțin apetisante. Când vin propriile lor rudenii, rânduiesc ca acestea să se simtă foarte confortabil. Însă când vin frații și surorile, aceștia sunt puși să doarmă pe jos. Consideră că e suficient că le permit fraților și surorilor să doarmă la ei când vin în vizite. Când frații și surorile se îmbolnăvesc sau întâmpină alte dificultăți, o asemenea persoană nu se gândește niciun pic la ei, comportându-se de parcă nici măcar nu observă. Unor astfel de oameni nu le pasă deloc de alții sau nu-și fac nicio grijă pentru ei. Le pasă doar de ei înșiși și de rudeniile lor. Această natură egoistă a lor este cea care determină lipsa lor de dorință de-a le păsa de alții. Ei cred că a le păsa de alții implică să sufere pierderi și că e multă

bătaie de cap. Unii oameni ar putea spune: „O persoană egoistă nu știe cum să fie atentă cu alții.” Este incorect. Dacă nu știu cum să fie atenți, atunci de ce sunt oamenii egoiști atât de buni cu rudele lor și acordă atenție deplină nevoilor acestora? De ce știu ce le lipsește lor înșiși și ce se cuvine să poarte sau să mănânce într-un anumit moment? De ce sunt incapabili să fie așa pentru alte persoane? În realitate, ei înțeleg tot, dar sunt egoiști şi demni de dispreț. Acest lucru e determinat de natura lor.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”

Indiferent ce li se întâmplă sau cu ce se confruntă, oamenii își protejează întotdeauna propriile interese și se preocupă de propriul trup și caută întotdeauna motive sau scuze care să le fie de folos. Nu caută și nu acceptă câtuși de puțin adevărul, iar tot ce fac este pentru a-și apăra propriul trup și de a complota în interesul propriilor șanse. Cu toții solicită har de la Dumnezeu, dorind să obțină orice avantaje pot obține. De ce fac oamenii atâtea cereri de la Dumnezeu? Acest lucru dovedește că oamenii sunt lacomi din fire și că, în fața lui Dumnezeu, ei nu sunt stăpâniți de niciun fel de bun simț. În tot ceea ce fac oamenii, fie că se roagă, fie că au părtășie sau predică, toate căutările, gândurile și aspirațiile lor sunt cereri către Dumnezeu și încercări de a solicita lucruri de la El, toate fiind făcute de oameni în speranța de a obține ceva de la Dumnezeu. Unii oameni spun că „aceasta este natura umană”, ceea ce este corect! În plus, faptul că oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu și au prea multe dorințe extravagante dovedește că aceștia sunt realmente lipsiți de conștiință și de bun simț. Cu toții cer și solicită lucruri pentru binele lor, sau încearcă să argumenteze și să-și găsească scuze – ei fac toate acestea pentru ei înșiși. În multe lucruri, se poate vedea că ceea ce fac oamenii este total lipsit de bun simț, ceea ce

este o dovadă deplină că logica satanică „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate” a intrat deja în natura omului.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu”

Unora chiar le place să profite de lucruri pe nedrept, în detrimentul altora, iar acești oameni caută să-și împlinească propriile interese în toate lucrurile. Orice fac ei trebuie să le fie de folos, altfel nu vor face acel lucru. Nu se deranjează cu nimic, cu excepția cazului în care le oferă un anumit avantaj și, în spatele acțiunilor lor, există întotdeauna motive ascunse. Ei vorbesc de bine pe oricine le aduce foloase și promovează pe oricine îi flatează. Chiar și atunci când oamenii lor preferați au probleme, vor spune că acei oameni sunt corecți și vor încerca din greu să îi apere și să îi acopere. Ce natură au asemenea oameni? Prin aceste comportamente, le puteți vedea clar natura. Se străduiesc să profite pe nedrept prin acțiunile lor, dedându-se în mod constant unor comportamente tranzacționale în fiecare situație, și puteți fi siguri că natura lor este una care râvnește profitul din toată inima. În tot ceea ce fac, sunt preocupați doar de ei înșiși. Nu se vor trezi devreme decât dacă le va fi de folos. Sunt cei mai egoiști dintre oameni și sunt veșnic nesătui. Natura lor este demonstrată de dragostea lor pentru profit și de lipsa oricărei iubiri pentru adevăr.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”

Unii oameni nu doresc să coopereze cu ceilalți în a-L sluji pe Dumnezeu nici măcar atunci când au fost chemați să o facă; aceștia sunt oameni leneși care doresc doar să se desfete în bunăstare. Cu cât ți se cere mai mult să slujești cooperând cu ceilalți, cu atât mai multă experiență vei câștiga. Întrucât ai mai multe poveri și experiențe, vei avea mai multe șanse să fii desăvârșit. De aceea, dacă Îl poți sluji pe Dumnezeu cu sinceritate, vei

fi mai atent la povara lui Dumnezeu; în acest fel, vei avea mai multe șanse să fii desăvârșit de Dumnezeu. Doar un asemenea grup de oameni sunt în curs de desăvârșire în acest moment. Cu cât Duhul Sfânt te atinge mai mult, cu cât îți vei petrece mai mult timp atent la povara lui Dumnezeu, cu atât vei fi desăvârșit mai mult de Dumnezeu și cu atât vei fi câștigat mai mult de El – până când, în final, vei deveni o persoană folosită de Dumnezeu. În acest moment, sunt unii oameni care nu poartă nicio povară pentru Biserică. Acești oameni sunt delăsători și neglijenți și nu le pasă decât de propriul trup. Sunt extrem de egoiști și, în plus, orbi. Nu vei duce nicio povară dacă nu poți înțelege limpede acest lucru. Cu cât ești mai atent la voia lui Dumnezeu, cu atât este mai mare povara pe care ți-o va încredința Dumnezeu. Oamenii egoiști nu sunt dispuși să pătimească astfel de lucruri; ei nu doresc să plătească prețul și, drept urmare, vor rata șansa de a fi desăvârșiți de Dumnezeu. Nu își fac rău singuri? Dacă ești atent la voia lui Dumnezeu, vei face să crească o povară adevărată pentru Biserică. De fapt, în loc să o numim o povară pe care o porți pentru Biserică, ar fi mai bine să îi spunem o povară de dragul propriei tale vieți, deoarece povara pe care o faci să crească pentru Biserică îți este ție de folos pentru a fi desăvârșit de Dumnezeu prin astfel de experiențe. De aceea, toți cei care poartă cea mai grea povară pentru Biserică și toți cei care poartă povara pentru intrarea în viață sunt cei care vor fi desăvârșiți de Dumnezeu. Ai înțeles limpede acest lucru? Dacă Biserica de care aparții este împrăștiată ca nisipul, dar tu nu ești îngrijorat sau neliniștit, și chiar te faci că nu vezi când frații și surorile nu mănâncă și nu beau cuvintele lui Dumnezeu în mod normal, atunci tu nu porți nicio povară. Astfel de oameni nu sunt plăcuți lui Dumnezeu. Cei plăcuți lui Dumnezeu sunt înfometați și însetați de dreptate și sunt preocupați de voia Lui. De aceea, ar trebui să fiți atenți la povara lui Dumnezeu aici și acum. Nu trebuie să așteptați ca firea dreaptă a lui

Dumnezeu să fie revelată tuturor oamenilor înainte ca voi să deveniți atenți la povara lui Dumnezeu. Nu ar fi prea târziu atunci? Acum este momentul prielnic să fii desăvârșit de Dumnezeu. Dacă lași această șansă să îți scape printre degete, vei regreta tot restul vieții tale, așa cum Moise nu a putut să pătrundă în țara bună a Canaanului și a regretat acest lucru tot restul vieții sale, murind plin de remușcări. Când firea dreaptă a lui Dumnezeu se va fi revelat tuturor popoarelor, vei regreta nespus. Chiar dacă Dumnezeu nu te mustră, te vei mustra singur din cauza remușcărilor tale. Unii nu sunt convinși de acest lucru, dar, dacă nu crezi, așteaptă și ai să vezi. Există unii oameni al căror singur scop este împlinirea acestor cuvinte. Ești dispus să te jertfești de dragul acestor cuvinte?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Să luăm seama la voia lui Dumnezeu pentru a atinge desăvârșirea"

Oamenii egoiști și demni de dispreț sunt superficiali în acțiunile lor și sunt rezervați față de orice lucru care nu îi privește personal. Ei nu iau în considerare interesele casei lui Dumnezeu și nici nu arată considerație pentru voia lui Dumnezeu. Nu-și asumă povara de a-și îndeplini îndatoririle sau de a mărturisi pentru Dumnezeu și nu au niciun simț al responsabilității. La ce se gândesc de fiecare dată când fac ceva? Primul lor gând este: „Va ști Dumnezeu dacă fac asta? Este vizibil pentru alți oameni? Dacă alți oameni nu văd că am făcut tot acest efort și că am lucrat cu asiduitate și dacă nici Dumnezeu nu vede, atunci nu are niciun rost să fac acest efort și să sufăr pentru asta." Nu este un lucru extrem de egoist? În același timp, este un tip de intenție infamă. Când ei gândesc și acționează astfel, conștiința lor joacă vreun rol? Este conștiința lor acuzată în asta? Nu, conștiința lor nu joacă niciun rol și nu este acuzată. Există unii oameni care nu își asumă nicio responsabilitate, indiferent de datoria pe care o îndeplinesc. Nici nu raportează superiorilor lor cu promptitudine problemele pe care le

descoperă. Când văd că oamenii produc tulburări și perturbări, închid ochii. Când văd oameni răi săvârșind rele, nu încearcă să-i oprească. Ei nu protejează interesele casei lui Dumnezeu și nu iau în considerare care le este datoria și responsabilitatea. Când își îndeplinesc datoria, oamenii ca aceștia nu fac nicio lucrare reală; sunt persoane care caută să facă pe plac oamenilor, ahtiate după confort; vorbesc și acționează doar pentru vanitatea, imaginea, statutul și interesele personale și sunt dispuși să își dedice timpul și efortul doar lucrurilor care le aduc beneficii. Acțiunile și intențiile unor asemenea persoane sunt clare pentru toată lumea: răsar de fiecare dată când există șansa de a-și arăta fața sau de a se bucura de vreo binecuvântare. Dar, când nu este o șansă de a-și arăta fața sau imediat ce există o perioadă de suferință, dispar din vedere precum o țestoasă care își retrage capul în carapace. Are o asemenea persoană conștiință și rațiune? (Nu.) O persoană fără conștiință și rațiune, ce se comportă în acest mod, simte oare remușcare? Oamenii ca aceștia nu au remușcări; conștiința unei asemenea persoane nu servește niciunui scop. Nu a simțit niciodată remușcarea din partea conștiinței sale, deci poate ea să simtă reproșul și disciplina Duhului Sfânt? Nu, nu poate.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferindu-ți inima lui Dumnezeu, poți obține adevărul”

Majoritatea oamenilor doresc să urmărească și să practice adevărul, dar, în cea mai mare parte a timpului, ei au numai hotărârea și dorința de a proceda așa; adevărul nu a devenit viața lor. Ca urmare, când dau peste forțele răului sau întâlnesc oameni netrebnici și răi care comit fapte rele sau falși conducători și antihriști ce fac lucrurile într-un mod care încalcă principiile – tulburând astfel lucrarea bisericii și rănindu-i pe aleșii lui Dumnezeu – ei își pierd curajul de a se ridica și a vorbi deschis. Ce înseamnă când nu ai curaj? Înseamnă, oare, că ești sfios ori incoerent? Sau

că nu înțelegi pe deplin și, în consecință, nu ai încrederea de a vorbi deschis? Nu înseamnă niciuna dintre acestea; aceasta reprezintă, în primul rând, consecința faptului că ești stăpânit de firi corupte. Una dintre firile corupte pe care le dezvălui este o fire vicleană; când ți se întâmplă ceva, primul lucru la care te gândești îl reprezintă propriile interese, primul lucru pe care îl iei în considerare îl reprezintă consecințele, dacă acest lucru îți va aduce sau nu beneficii. Aceasta este o fire vicleană, nu-i așa? O alta este o fire egoistă și meschină. Te gândești: „Ce legătură are cu mine o pierdere pentru interesele casei lui Dumnezeu? Nu sunt conducător, așadar, de ce mi-ar păsa? Nu are nimic de-a face cu mine. Nu este responsabilitatea mea". Nu tu te gândești conștient la asemenea idei și cuvinte, ci subconștientul tău le produce – acestea reprezintă firea coruptă pe care o dezvăluie oamenii când întâmpină o problemă. Firile corupte ca aceasta guvernează modul în care gândești, te leagă de mâini și de picioare și controlează ceea ce spui. În inima ta, vrei să te ridici și să vorbești, dar ai îndoieli și, chiar și atunci când îți exprimi opinia, nu atingi fondul problemei și-ți lași loc de manevre, altfel spus, tergiversezi și nu spui adevărul. Oamenii care sunt clarvăzători pot să vadă asta; în realitate, știi în inima ta că nu ai spus tot ce ar fi trebuit, că ceea ce ai spus nu a avut niciun efect, că doar ai făcut totul mecanic și că problema nu a fost rezolvată. Nu ți-ai îndeplinit responsabilitatea, totuși spui fără ocolișuri că ți-ai îndeplinit responsabilitatea sau că nu-ți era clar ce se întâmpla. Este adevărat? Și chiar este ceea ce crezi? Nu ești atunci pe deplin sub controlul firilor tale satanice? Chiar dacă o parte din ceea ce spui este în concordanță cu faptele, în privința locurilor cheie și a chestiunilor cruciale, minți și înșeli oamenii, ceea ce demonstrează că ești o persoană care minte și care trăiește după firea ei satanică. Tot ceea ce spui și gândești a fost procesat de creierul tău, făcând ca fiecare cuvântare să-ți fie falsă, goală, o minciună; de fapt, tot ceea ce spui este contrar faptelor, de dragul

de a te justifica, spre propriul tău beneficiu, iar tu simți că ți-ai atins obiectivele atunci când ai amăgit oamenii și i-ai făcut să creadă. Acesta este felul în care vorbești; el reprezintă, totodată, firea ta. Ești controlat în totalitate de propria fire satanică.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Necredincioșii au un anumit tip de fire coruptă. Când îi învață pe alții o parte din cunoștințele lor profesionale sau o aptitudine, își spun în sinea lor: „Odată ce elevul știe tot ce știe învățătorul, învățătorul își va pierde mijloacele de trai. Dacă eu îi învăț pe ceilalți tot ce știu, nimeni nu mă va mai trata cu respect, nimeni nu mă va mai admira, iar eu îmi voi pierde statutul de învățător. Nu permit așa ceva. Nu pot să îi învăț tot ce știu, trebuie să mai țin ceva doar pentru mine. O să îi învăț doar 80% din ce știu, iar restul va rămâne asul din mâneca mea; doar așa le voi arăta că aptitudinile mele sunt superioare celorlalți.” Ce fel de fire e asta? Este înșelătorie. Atunci când îi învățați pe alții, când îi ajutați, când le împărtășiți ceva ce ați studiat, ce atitudine ar trebui să aveți? (Ar trebui să nu mă precupețesc niciun efort și să nu țin nimic pentru mine.) Cum să nu ții nimic pentru tine? Dacă spui: „Nu țin doar pentru mine nimic din ce am învățat și nu am nicio problemă să vă spun tuturor ce am învățat. Oricum am un calibru mai bun decât voi și pot înțelege lucruri mai complicate” – și acest lucru înseamnă tot că ții ceva doar pentru tine și că totul este calculat. Sau dacă spui: „Vă voi învăța toate lucrurile de bază pe care le-am învățat și eu, nu e mare lucru. Tot eu știu mai multe decât voi și, chiar dacă învățați toate astea, tot nu veți fi la fel de avansați ca mine” – și asta înseamnă să ții ceva doar pentru tine. Dacă o persoană este prea egoistă, va fi lipsită de binecuvântarea lui Dumnezeu. Oamenii ar trebui să învețe să țină cont de voia lui Dumnezeu. Tu trebuie să contribui în casa lui Dumnezeu cu lucrurile esențiale și cele mai importante pe care le-ai înțeles, astfel ca aleșii

lui Dumnezeu să le învețe și să le stăpânească – aceasta este singura cale de a obține binecuvântarea lui Dumnezeu și El îți va dărui și mai multe lucruri. Căci s-a spus: „Este mai ferice să dai decât să primești.” Dedică-I lui Dumnezeu toate talentele și darurile tale, folosindu-le când îți îndeplinești datoria, astfel încât toți să beneficieze de ele și să obțină rezultate în îndatoririle lor. Dacă vei contribui cu toate darurile și talentele tale, ele vor fi în beneficiul tuturor celor care îndeplinesc acea datorie și în beneficiul lucrării Bisericii. Nu le spune celorlalți doar câteva lucruri simple, ca apoi să îți spui că ai făcut destul de bine sau că nu ai ținut nimic pentru tine – nu va merge așa. Îi înveți pe oameni doar câteva teorii sau lucruri pe care le pot înțelege textual, dar esența și aspectele importante sunt dincolo de înțelegerea unui novice. Tu oferi doar o imagine de ansamblu, fără să explici sau să intri în detalii, gândindu-te în tot acest timp: „Bine, oricum, eu ți-am spus și nu am reținut intenționat nimic. Dacă nu înțelegi, este deoarece calibrul tău este prea slab, așa că nu mă învinovăți pe mine. Va trebui doar să vedem cum te va îndruma Dumnezeu acum.” O astfel de deliberare conține înșelăciune, nu-i așa? Nu este egoistă și detestabilă? De ce nu-i poți învăța pe oameni tot ceea ce e în inima ta și tot ceea ce înțelegi? De ce, în schimb, îți tăinuiești cunoștințele? Aceasta este o problemă legată de intențiile și firea ta. Când majorității oamenilor li se prezintă pentru prima dată un anumit aspect al cunoașterii profesionale, aceștia nu pot înțelege decât sensul literal; este nevoie de o perioadă de practică înainte ca punctele principale și esența să poată fi înțelese. Dacă ai stăpânit deja aceste aspecte mai nuanțate, ar trebui să le spui direct celorlalți; nu-i face să ia un astfel de traseu ocolit și să petreacă atât de mult timp bâjbâind. Aceasta este responsabilitatea ta; e ceea ce ar trebui să faci. Dacă le spui ce consideri tu că reprezintă esența și punctele principale, doar așa nu vei ține nimic pentru tine și nu vei fi egoist. Atunci când îi învățați pe ceilalți anumite aptitudini,

când comunicați cu ei despre profesia voastră sau aveți părtășie despre intrarea în viață, dacă nu puteți înlătura aspectele egoiste și josnice ale firilor voastre corupte, nu vă veți putea îndeplini bine îndatoririle, iar în acest caz nu sunteți persoane care au umanitate sau conștiință și rațiune, sau care practică adevărul. Trebuie să cauți adevărul ca să îți corectezi firile corupte și să ajungi să fii lipsit de motive egoiste și să ții cont doar de voia lui Dumnezeu. Astfel, vei deține adevărul-realitate. Este prea obositor când oamenii nu urmăresc adevărul și trăiesc potrivit firilor satanice, ca necredincioșii. Competiția este frecvent întâlnită printre necredincioși. Nu este simplu să stăpânești esența unei aptitudini sau a unei profesii și, odată ce altcineva învață și o stăpânește el însuși, mijloacele tale de trai sunt în pericol. Pentru a-și proteja mijloacele de trai, oamenii sunt determinați să se poarte astfel – trebuie să fie mereu precauți. Cunoștințele pe care au ajuns să le stăpânească reprezintă cea mai valoroasă monedă de schimb, ele reprezintă mijloacele lor de trai, capitalul, puterea lor de viață și nu trebuie să mai lase pe altcineva să aibă acces la ele. Dar tu crezi în Dumnezeu – dacă gândești așa și te porți astfel în casa lui Dumnezeu, nu te mai deosebești cu nimic de un necredincios. Dacă nu accepți adevărul sub nicio formă și continui să trăiești potrivit filosofiilor satanice, atunci tu nu ești cu adevărat un om care crede în Dumnezeu. Dacă ai mereu motive egoiste și ești meschin în îndeplinirea datoriei tale, nu vei primi binecuvântarea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Unii oameni se tem întotdeauna că alții sunt mai buni decât ei sau deasupra lor, că alți oameni vor fi recunoscuți, în timp ce ei sunt trecuți cu vederea, iar asta îi determină să-i atace și să-i excludă pe ceilalți. Nu este un caz de invidie față de persoanele talentate? Nu este un lucru egoist și demn de dispreț? Ce tip de fire este aceasta? Este pizmă! Cei care se gândesc doar

la propriile interese, care își satisfac doar propriile dorințe egoiste, fără să se gândească la alții sau să țină cont de interesele casei lui Dumnezeu au o fire rea, iar Dumnezeu nu are deloc dragoste pentru ei. Dacă vei fi cu adevărat capabil să dai dovadă de considerație pentru voia lui Dumnezeu, vei putea să tratezi în mod corect alți oameni. Dacă recomanzi o persoană bună și îi permiți să se pregătească și să îndeplinească o datorie, adăugând astfel o altă persoană talentată casei lui Dumnezeu, nu-ți va ușura acest lucru munca? Nu vei da dovadă atunci de devotament în datoria ta? Aceasta este o faptă bună înaintea lui Dumnezeu; reprezintă conștiința și rațiunea minimă pe care ar trebui să le aibă cei care slujesc drept conducători. Cei care sunt capabili să pună adevărul în practică pot accepta cercetarea lui Dumnezeu în lucrurile pe care le fac. Când accepți cercetarea lui Dumnezeu, inima ta va fi îndreptată. Dacă faci mereu lucrurile doar ca să le vadă ceilalți și vrei să câștigi mereu lauda și admirația celorlalți și nu accepți cercetarea lui Dumnezeu, atunci mai este Dumnezeu în inima ta? Astfel de oameni nu au inimi cu frică de Dumnezeu. Nu face mereu lucrurile de dragul tău și nu lua constant în considerare propriile interese; nu ține cont de interesele omului și nu te gândi la mândria, reputația și statutul tău. Mai întâi trebuie să te gândești la interesele casei lui Dumnezeu și să faci din ele prioritatea ta. S-ar cuveni să ții seama de voia lui Dumnezeu și să începi prin a contempla dacă au fost sau nu impurități în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai fost devotat, ți-ai îndeplinit responsabilitățile și dacă ai dat totul pentru asta, precum și dacă te-ai gândit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea bisericii. Trebuie să te gândești la aceste lucruri. Dacă te gândești la ele frecvent și le înțelegi, îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești bine datoria. Dacă ai un calibru slab, dacă experiența ta este superficială sau dacă nu ești competent în lucrarea ta profesională, pot exista unele greșeli sau lipsuri în lucrarea ta, iar tu s-ar putea să nu obții

rezultate bune – dar vei fi făcut tot ce îți stă în putință. Nu îți satisfaci propriile dorințe egoiste sau preferințe. În schimb, acorzi mereu atenție lucrării bisericii și intereselor casei lui Dumnezeu. Deși s-ar putea să nu obții rezultate bune în datoria ta, inima ta se va fi îndreptat; dacă, în plus, poți să cauți adevărul ca să rezolvi problemele din datoria ta, vei fi la înălțimea standardului în îndeplinirea datoriei tale și, în același timp, vei putea să intri în adevărul-realitate. Asta este ceea ce înseamnă să ai mărturie.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"

Antihriștii nu au pic de conștiință, rațiune sau umanitate. Nu numai că le lipsește orice urmă de rușine, dar au și un alt semn distinctiv: sunt neobișnuit de egoiști și ticăloși. Sensul literal al „egoismului și ticăloșiei" lor nu este greu de înțeles: ei sunt orbi cu privire la orice în afară de propriile interese. Orice are legătură cu propriile lor interese le captează toată atenția și vor suferi pentru asta, vor plăti un preț, se vor cufunda în acel lucru și i se vor dedica. Vor închide ochii în fața oricărui lucru nu are legătură cu propriile interese și nu-l vor lua în seamă; alții pot face cum doresc – antihriștilor nu le pasă dacă o persoană este perturbatoare sau provoacă tulburări și, din punctul lor de vedere, acest lucru nu are nicio legătură cu ei. Spus cu tact, se ocupă de treburile lui. Însă este mai corect să spunem că acest tip de persoană este mârșavă, dezgustătoare, ticăloasă; o definim ca „egoistă și ticăloasă". Cum se manifestă egoismul și ticăloșia antihriștilor? În tot ceea ce este în beneficiul statutului și reputației lui, depune eforturi ca să facă sau să spună orice este necesar și îndură de bunăvoie orice suferință. Dar când este vorba de lucrarea rânduită de casa lui Dumnezeu sau de lucrarea care este prielnică pentru progresul în viață al aleșilor lui Dumnezeu, o ignoră cu desăvârșire. Chiar și atunci când

răufăcătorii întrerup, tulbură și comit tot felul de rele, afectând grav prin asta lucrarea bisericii – rămâne impasiv și nepăsător, ca și cum acest lucru nu ar avea nimic de-a face cu el. Și dacă cineva descoperă și raportează faptele viclene ale unui răufăcător, el spune că nu a văzut nimic și simulează ignoranța. Însă dacă cineva îl raportează și dă în vileag faptul că nu face lucrare practică și doar urmărește faima, câștigul și statutul, vede roșu înaintea ochilor. Ședințele sunt convocate în grabă pentru a discuta cum să reacționeze, se desfășoară anchete pentru a descoperi cine l-a trădat, cine a fost inițiatorul, cine a fost implicat. Nu va mânca și nu va dormi până nu va da de capăt problemei și până când chestiunea va fi dată cu totul uitării; ba mai mult, e fericit doar după ce-i doboară pe toți cei implicați în raportarea sa. Aceasta este manifestarea egoismului și ticăloșiei, nu-i așa? Face el lucrarea bisericii? El acționează pur și simplu de dragul puterii și statutului său. Își conduce propria operațiune. Indiferent ce lucrare întreprinde, genul de persoană care este un antihrist nu se gândește niciodată la interesele casei lui Dumnezeu. Se gândește doar dacă propriile interese vor fi afectate, doar la puțina lucrare prezentă care e în beneficiul său. Pentru el, lucrarea principală a bisericii este doar un lucru făcut în timpul liber. Nu o ia deloc în serios. Se mișcă doar când este îndemnat să acționeze, face numai ceea ce îi place și doar lucrarea menită pentru a-și păstra statutul și puterea. În ochii lui, orice lucrare rânduită de casa lui Dumnezeu, lucrarea de răspândire a Evangheliei și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu nu sunt importante. Indiferent ce dificultăți întâmpină alți oameni în munca lor, ce probleme au identificat și raportat antihriștilor, cât de sincere le sunt cuvintele, antihriștii nu acordă atenție, nu se implică, de parcă asta nu are nicio legătură cu ei. Indiferent de cât de importante sunt problemele care apar în lucrarea bisericii, ei sunt extrem de indiferenți. Chiar și atunci când problema se află înaintea lor, ei doar o

abordează superficial. Numai atunci când sunt emondați direct de Cei de mai sus și li se ordonă să rezolve o problemă, vor face, în silă, puțină lucrare reală și vor oferi Celor de mai sus ceva de văzut; curând după aceea, își vor vedea de propria treabă. Când vine vorba de lucrarea bisericii și de lucrurile importante ale contextului mai larg, ei sunt dezinteresați și desconsideră aceste lucruri. Ba chiar ignoră problemele pe care le descoperă și dau răspunsuri superficiale sau dau din colț în colț când sunt întrebați de probleme, abordându-le doar cu mare reticență. Aceasta este manifestarea egoismului și ticăloșiei, nu-i așa? În plus, orice datorie îndeplinesc antihriștii, ei nu se gândesc decât dacă aceasta le va spori popularitatea; atât timp cât le va crește reputația, ei își vor bate capul să găsească o cale de a învăța cum să o facă, să o ducă la bun sfârșit; îi interesează doar dacă asta îi va face să se distingă. Indiferent ce fac sau ce cred, îi preocupă doar faima și statutul lor. Indiferent ce datorie îndeplinesc, concurează doar pentru cine e mai sus sau mai jos, cine câștigă și cine pierde, cine are o reputație mai mare. Le pasă doar de câți oameni îi admiră, câți oameni îi ascultă și câți adepți au. Nu au niciodată părtășie despre adevăr, nici nu rezolvă probleme reale. Nu se gândesc niciodată cum să facă lucrurile conform principiului atunci când își îndeplinesc datoria, dacă au fost credincioși, dacă și-au îndeplinit responsabilitățile, dacă au greșit în datorie sau dacă există vreo problemă, și nici nu se gândesc la ceea ce Dumnezeu cere și care este voia lui Dumnezeu. Nu acordă nici cea mai mică atenție acestor lucruri. Își pun capul la contribuție și fac lucruri doar de dragul statutului și al prestigiului, ca să-și îndeplinească propriile ambiții și dorințe. Este manifestarea egoismului și a josniciei, nu-i așa? Aceasta expune pe deplin felul în care inimile lor sunt pline de propriile lor ambiții, dorințe și cerințe absurde; tot ceea ce fac ei este dictat de ambițiile și dorințele lor. Indiferent ce fac,

propriile lor ambiții, dorințe și cerințe absurde sunt motivația și punctul lor de plecare. Aceasta este manifestarea arhetipală a egoismului și josniciei.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Anexa patru: Rezumând caracterul antihriștilor și firea-esență pe care o au (Partea întâi)”

Esența egoismului și ticăloșiei antihriștilor este evidentă; manifestările lor de acest fel sunt deosebit de proeminente. Biserica le încredințează o parte din lucrare, iar dacă aceasta le aduce renume și beneficii și le permite să-și arate chipul, sunt foarte interesați și dispuși să o accepte. Dacă este o muncă neapreciată sau care implică ofensarea oamenilor sau care nu le va permite să-și arate chipul sau care nu aduce niciun beneficiu pentru statutul sau reputația lor, nu au niciun interes și nu o vor accepta, de parcă această lucrare nu ar avea nimic de-a face cu ei și nu ar fi lucrarea pe care s-ar cuveni să o facă. Când întâmpină dificultăți, nu există nicio șansă ca ei să caute adevărul pentru a le rezolva, cu atât mai puțin să încerce să vadă imaginea de ansamblu și să acorde vreo atenție lucrării bisericii. De exemplu, în sfera lucrării casei lui Dumnezeu, pe baza nevoilor lucrării generale, pot exista unele transferuri de personal. În cazul în care câțiva oameni sunt transferați dintr-o biserică, care ar fi modul rațional prin care conducătorii acelei biserici să trateze problema? Care este problema, dacă ei sunt preocupați doar de interesele propriei biserici, mai degrabă decât de interesele generale și dacă nu sunt deloc dispuși să transfere oameni? De ce, în calitate de conducători de biserică, nu se pot supune rânduielilor generale ale casei lui Dumnezeu? Este o astfel de persoană atentă la voia lui Dumnezeu? Este atentă la imaginea de ansamblu a lucrării? Dacă nu se gândește la lucrarea casei lui Dumnezeu ca întreg, ci doar la interesele propriei biserici, nu este ea foarte egoistă și disprețuitoare? Conducătorii de biserică ar trebui să se supună necondiționat suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu, precum și rânduielilor și coordonării centralizate ale casei lui

Dumnezeu. Acest lucru este în concordanță cu adevărurile-principii. Atunci când lucrarea casei lui Dumnezeu o cere, indiferent despre cine ar fi vorba, fiecare ar trebui să se supună coordonării și rânduielilor casei lui Dumnezeu și nu ar trebui să fie controlat de niciun conducător sau lucrător individual, de parcă ar aparține acestuia sau de parcă ar fi supus deciziilor lui. Supunerea aleșilor lui Dumnezeu față de rânduielile centralizate ale casei lui Dumnezeu este absolut firească și justificată și nu poate fi sfidată de nimeni. Cu excepția cazului în care un conducător sau un lucrător individual face un transfer irațional care nu este în conformitate cu principiul – caz în care acest lucru poate fi neascultat – toți aleșii lui Dumnezeu ar trebui să se supună și niciun conducător sau lucrător nu are dreptul sau vreun motiv să încerce să controleze pe cineva. Ați spune că există vreo lucrare care nu este lucrarea casei lui Dumnezeu? Există vreo lucrare care să nu implice extinderea Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu? Toată este lucrarea casei lui Dumnezeu, fiecare lucrare este egală și nu există „al tău" și „al meu". Dacă transferul este în conformitate cu principiul și se bazează pe cerințele lucrării bisericii, atunci acești oameni ar trebui să meargă acolo unde este cea mai mare nevoie de ei. Și totuși, care este răspunsul antihriștilor când se confruntă cu acest tip de situație? Găsesc diverse pretexte și scuze pentru a-i ține pe acești oameni potriviți lângă ei și oferă doar doi oameni obișnuiți și apoi găsesc un pretext pentru a-ți forța mâna, fie spunând că lucrarea este foarte aglomerată, fie că au prea puțini oameni, oamenii sunt greu de găsit și dacă aceștia doi sunt transferați, lucrarea va avea de suferit. Și te întreabă ce ar trebui să facă și te determină să crezi că transferul oamenilor ar însemna că le ești dator. Nu așa operează diavolul? Așa fac lucrurile necredincioșii. Sunt buni oamenii care încearcă mereu să-și protejeze propriile interese în biserică? Sunt oameni care acționează conform principiilor? În niciun caz. Ei sunt necredincioși și non-

credincioși. Și nu este acesta un lucru egoist și ticălos? Dacă cineva de calibru bun este transferat de sub antihrist pentru a îndeplini o altă datorie, în inima sa, antihristul se împotrivește și respinge acest lucru cu îndârjire – el vrea să renunțe și nu are entuziasmul de a fi conducător sau șef de grup. Ce problemă este aceasta? De ce nu are pic de ascultare față de rânduielile bisericii? Crede că transferul „mâinii sale drepte” va afecta productivitatea și progresul lucrării sale, iar statutul și reputația îi vor fi afectate ca urmare, ceea ce îl va forța să muncească mai mult și să sufere mai mult pentru a garanta productivitatea, acesta fiind ultimul lucru pe care vrea să-l facă. S-a obișnuit cu confortul și nu vrea să lucreze mai mult sau să sufere mai mult, așa că nu vrea să lase persoana să plece. În cazul în care casa lui Dumnezeu insistă asupra transferului, face mare tam-tam și chiar refuză să-și facă propria treabă. Nu este acesta un lucru egoist și josnic? Aleșii lui Dumnezeu ar trebui să fie alocați central de către casa lui Dumnezeu. Acest lucru nu are nimic de-a face cu niciun conducător, șef de echipă sau individ. Fiecare trebuie să acționeze conform principiului; aceasta este regula casei lui Dumnezeu. Când antihriștii nu acționează conform principiilor casei lui Dumnezeu, când uneltesc în mod constant de dragul statutului și intereselor lor și îi fac pe frații și surorile de calibru bun să-i slujească pentru a-și consolida puterea și statutul, nu este acest lucru egoist și ticălos? Din exterior, ținând alături de ei oameni de calibru bun și nepermițându-le să fie transferați de casa lui Dumnezeu dau impresia că s-ar gândi la lucrarea bisericii, dar, de fapt, ei se gândesc doar la puterea și statutul lor și deloc la lucrarea bisericii. Le este teamă că vor face prost lucrarea bisericii, vor fi înlocuiți și își vor pierde statutul. Când antihriștii nu se gândesc la lucrarea mai amplă a casei lui Dumnezeu, când se gândesc doar la propriul statut și îl protejează fără nicio remușcare cu privire la costul pentru interesele casei lui Dumnezeu și când își apără statutul și interesele în detrimentul lucrării

bisericii, acest lucru este egoist și ticălos. Când se confruntă cu o astfel de situație, cel puțin trebuie să gândească în conștiința lor: „Acești oameni sunt toți ai casei lui Dumnezeu, nu sunt proprietatea mea personală. Și eu sunt membru al casei lui Dumnezeu. Ce drept am eu să opresc casa lui Dumnezeu din a transfera oameni? Ar trebui să iau în considerare interesele generale ale casei lui Dumnezeu, în loc să mă concentrez doar asupra lucrării din sfera propriilor responsabilități.” Acestea sunt gândurile care ar trebui să se regăsească la oamenii care au conștiință și rațiune și rațiunea pe care ar trebui să o aibă cei care cred în Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu se implică în lucrarea generală, iar bisericile în lucrarea parțială. Prin urmare, atunci când casa lui Dumnezeu are o nevoie deosebită din partea bisericii, cel mai important pentru conducători și lucrători este să respecte rânduielile casei lui Dumnezeu. Conducătorii falși și antihriștii nu au o astfel de conștiință și rațiune. Toți sunt egoiști, se gândesc doar la ei înșiși și nu se gândesc la lucrarea bisericii. Ei iau în considerare numai beneficiile din fața ochilor, nu iau în considerare lucrarea mai amplă a casei lui Dumnezeu și, prin urmare, sunt absolut incapabili să se supună rânduielilor casei lui Dumnezeu. Sunt extrem de egoiști și ticăloși! În casa lui Dumnezeu, ei sunt chiar suficient de îndrăzneți pentru a fi obstructivi și chiar îndrăznesc să-și consolideze poziția; aceștia sunt oamenii cei mai lipsiți de umanitate, sunt oameni răi. Acesta este genul de oameni pe care îl reprezintă antihriștii. Ei se raportează întotdeauna la lucrarea bisericii, la frați și surori și chiar la toate bunurile casei lui Dumnezeu care se încadrează în sfera responsabilității lor ca la proprietatea lor privată. Depinde de ei cum sunt aceste lucruri distribuite, transferate și folosite, iar casa lui Dumnezeu nu are voie să se amestece. Odată ce sunt în mâinile lor, parcă sunt în posesia Satanei, nimeni nu are voie să se atingă de ele. Ei sunt cei mai tari, cei mai mari și oricine intră pe teritoriul lor trebuie să se supună ordinelor și

rânduielilor date de ei și să primească indicații de la ei. Aceasta este manifestarea egoismului și a ticăloșiei din caracterul antihristului. Ei nu urmează principiile deloc, nu acordă nicio atenție intereselor casei lui Dumnezeu și se gândesc doar la propriile interese și statut – ceea ce reprezintă toate semnele distinctive ale egoismului și ticăloșiei antihriștilor.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Anexa patru: Rezumând caracterul antihriștilor și firea-esență pe care o au (Partea întâi)"

Fie că ceea ce se dezvăluie în tine este aroganță și neprihănire de sine ori un caracter pervers și înșelător, fie că este egoism și josnicie sau superficialitate și mințirea lui Dumnezeu, trebuie să reflectezi asupra acestor firi corupte până le vezi limpede. Astfel, vei ști ce probleme există când îți faci datoria și cât de departe ești de dobândirea mântuirii. Numai când îți vei putea vedea limpede propria fire coruptă, vei fi capabil să afli unde sunt dificultățile și obstacolele în îndeplinirea datoriei tale. Numai atunci vei fi capabil să rezolvi problemele de la rădăcină. De pildă, să spunem că nu-ți asumi responsabilitatea pentru îndeplinirea datoriei tale, ci te porți mereu superficial, provocând pierderi în lucrarea ta, dar îți pasă de imaginea ta, așa că nu ești dispus să ai părtășie în mod deschis despre starea și dificultățile tale, ori să practici autoanaliza și autocunoașterea, căutând mereu, în schimb, scuze pentru a trata lucrurile superficial. Cum ar trebui să rezolvi această problemă? Trebuie să te rogi lui Dumnezeu și să reflectezi la tine însuți, spunând: „O, Dumnezeule, dacă vorbesc așa, e doar ca să-mi protejez imaginea. Firea mea coruptă e cea care vorbește. Nu ar trebui să vorbesc așa. Trebuie să mă deschid, să mă dezvălui și să rostesc cu voce tare adevăratele gânduri ale inimii mele. Aș prefera să îndur rușinea și să-mi stric imaginea, decât să-mi satisfac propria vanitate. Eu vreau doar să-L mulțumesc pe Dumnezeu." În felul acesta, răzvrătindu-te împotriva ta și rostind cu voce tare adevăratele gânduri ale inimii tale, practici faptul de a

fi o persoană cinstită și, în plus, nu te porți după propria voință sau protejându-ți imaginea. Ești capabil să pui cuvintele lui Dumnezeu în practică, să practici adevărul după intențiile lui Dumnezeu, să-ți îndeplinești datoria onest și să-ți îndeplinești responsabilitățile în întregime. Astfel, nu doar că practici adevărul și-ți faci datoria bine, ci susții, totodată, interesele casei lui Dumnezeu, iar inima Lui e mulțumită. Acesta e un mod drept și onorabil de a trăi, demn de a fi adus înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, deopotrivă. Este minunat! E puțin cam greu să practici așa, dar, dacă eforturile și practica îți sunt îndreptate în această direcție, atunci, chiar dacă eșuezi o dată sau de două ori, vei reuși, cu siguranță. Și ce înseamnă succesul pentru tine? Înseamnă că, atunci când practici adevărul, poți face acest pas care te eliberează de legăturile Satanei, un pas care îți permite să te răzvrătești împotriva ta. Înseamnă că poți să lași deoparte vanitatea și prestigiul, să încetezi urmărirea beneficiului propriu și să încetezi să faci lucruri egoiste și josnice. Când pui acest lucru în practică, le arăți oamenilor că ești cineva care iubește adevărul, care tânjește după adevăr, cineva care tânjește după dreptate și lumină. Acesta-i rezultatul pe care-l obții practicând adevărul. În același timp, îl și faci de rușine pe Satana. Satana te-a corupt, te-a făcut să-ți porți singur de grijă, te-a făcut egoist, te-a făcut să te gândești la propriul prestigiu. Dar acum, aceste lucruri satanice nu te mai pot lega, te-ai eliberat de ele, nu mai ești controlat de vanitate, prestigiu sau de propriile interese personale, și practici adevărul, astfel că Satana e umilit total și nu poate face nimic. Atunci nu ești victorios? Când ești victorios, nu rămâi ferm în mărturia ta față de Dumnezeu? Nu lupți lupta cea bună? Când ai luptat lupta cea bună, ai pace și bucurie și un sentiment de ușurință în inima ta. Dacă ai adesea un sentiment de acuzație în viața ta, dacă inima ta nu poate găsi odihnă, dacă ești lipsit de pace sau bucurie și ești deseori cuprins de îngrijorare și neliniște cu privire la tot felul de lucruri, ce

demonstrează acest lucru? Doar faptul că nu practici adevărul, că nu rămâi ferm în mărturia ta față de Dumnezeu. Când trăiești în mijlocul firii Satanei, ești pasibil ca, de multe ori, să nu reușești să practici adevărul, să trădezi adevărul, să fii egoist și ticălos; doar îți susții imaginea, renumele și statutul și propriile interesele. A trăi mereu pentru tine îți aduce o mare durere. Ai atât de multe dorințe egoiste, încurcături, piedici, îndoieli și necazuri, încât nu ai nici cea mai mică pace sau bucurie. A trăi de dragul trupului corupt înseamnă a suferi excesiv. Cei care urmăresc adevărul sunt altfel. Cu cât înțeleg mai mult adevărul, cu atât devin mai liberi și mai descătușați; cu cât practică mai mult adevărul, cu atât au mai multă pace și bucurie. Când vor dobândi adevărul, ei vor trăi cu totul în lumină, se vor bucura de binecuvântările lui Dumnezeu și nu vor avea absolut nicio durere.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei"

Când ți se întâmplă lucruri, trebuie să cauți adevărul și să practici adevărul. Dacă, în acele momente în care trebuie să practici adevărul, ai mereu o inimă egoistă și nu poți să renunți la propriul interes, vei fi incapabil să pui adevărul în practică. Dacă nu cauți sau nu practici niciodată adevărul în nicio circumstanță, nu ești o persoană care iubește adevărul. Indiferent câți ani ai crezut în Dumnezeu, nu vei dobândi adevărul. Unii oameni urmăresc mereu faima, câștigul și interesul propriu. Indiferent de lucrarea pe care le-o rânduiește biserica, ei deliberează mereu, gândindu-se: „Va fi acest lucru în beneficiul meu? Dacă va fi, îl voi face; dacă nu, atunci nu-l voi face." O persoană ca aceasta nu practică adevărul – prin urmare, își poate îndeplini bine datoria? Cu siguranță, nu poate. Chiar dacă nu ai făcut rău, tot nu ești o persoană care practică adevărul. Dacă nu urmărești adevărul, nu iubești lucrurile pozitive și orice ți s-ar întâmpla, îți pasă doar de reputația și statutul propriu, de interesul personal și de ceea ce este bun

pentru tine, atunci ești o persoană condusă doar de interesul propriu și care este egoistă și josnică. O asemenea persoană crede în Dumnezeu pentru a câștiga ceva bun sau de folos pentru ea, nu pentru a dobândi adevărul sau mântuirea din partea lui Dumnezeu. Prin urmare, oamenii de acest fel sunt non-credincioși. Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu sunt cei care pot să caute și să practice adevărul, întrucât recunosc, în inimile lor, că Hristos este adevărul și că ei ar trebui să asculte cuvintele lui Dumnezeu și să creadă în Dumnezeu așa cum cere El. Dacă dorești să practici adevărul atunci când ți se întâmplă ceva, dar iei în considerare reputația și statutul tău și iei în considerare imaginea proprie, atunci va fi dificil să faci acest lucru. Într-o astfel de situație, prin rugăciune, căutare și reflectare asupra propriei persoane și devenind conștienți de sine, cei care iubesc adevărul vor putea să renunțe la ceea ce le servește propriului interes sau este bun pentru ei, să practice adevărul și să se supună lui Dumnezeu. Astfel de oameni sunt cei care cred cu adevărat în Dumnezeu și iubesc adevărul. Și care este consecința atunci când oamenii se gândesc întotdeauna la propriile interese, când încearcă mereu să-și protejeze mândria și vanitatea, când dezvăluie o fire coruptă, dar nu caută adevărul pentru a o rezolva? Este aceea că nu au nicio intrare în viață, că le lipsesc mărturiile autentice bazate pe experiențe. Și acest lucru este periculos, nu-i așa? Dacă niciodată nu practici adevărul, dacă nu ai nicio mărturie bazată pe experiență, atunci, la momentul potrivit, vei fi dezvăluit și eliminat. Ce utilitate au în casa lui Dumnezeu oamenii fără mărturii bazate pe experiențe? Cu siguranță vor avea rezultate slabe în orice datorieși nu vor putea face nimic în mod corespunzător. Nu sunt ei doar deșeuri? Dacă oamenii nu practică adevărul niciodată după ani de credință în Dumnezeu, sunt non-credincioși; sunt oameni răi. Dacă nu practici adevărul niciodată și dacă fărădelegile tale devin din ce în ce mai numeroase, atunci finalul tău este stabilit. Este clar

de văzut că toate fărădelegile tale, calea greșită pe care pășești și refuzul tău de a te căi – toate echivalează cu o multitudine de fapte rele; și, astfel, finalul tău este acela că vei merge în iad, vei fi pedepsit.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Pentru toți cei care îndeplinesc o datorie, indiferent cât de profundă sau superficială este înțelegerea lor despre adevăr, cel mai simplu mod de a practica intrarea în adevărul-realitate este să se gândească, în toate, la interesele casei lui Dumnezeu și să renunțe la propriile dorințe egoiste, la intențiile personale, la motive, mândrie și statut. Să pună interesele casei lui Dumnezeu pe primul loc – măcar atât ar trebui să facă un om. Dacă o persoană care îndeplinește o datorie nu poate face nici măcar atât, atunci cum se poate spune că își face datoria? Asta nu înseamnă a-ți îndeplini datoria. Ar trebui să te gândești mai întâi la interesele casei lui Dumnezeu, să fii atent la voia Sa și să ții seama de lucrarea bisericii. Pune aceste lucruri înainte de toate; abia după aceea poți să te gândești la stabilitatea statutului tău sau la cum te privesc alții. Nu simțiți că devine ceva mai ușor atunci când împărțiți asta în doi pași și faceți unele compromisuri? Dacă vei practica astfel o vreme, vei ajunge să simți că a-L mulțumi pe Dumnezeu nu este un lucru atât de dificil. Ba mai mult, ar trebui să poți să-ți îndeplinești responsabilitățile, să-ți onorezi obligațiile și datoria, să lași deoparte dorințele, intențiile și motivele tale egoiste, să ai considerație față de voia lui Dumnezeu și să pui pe primul loc interesele casei lui Dumnezeu, lucrarea bisericii și datoria pe care ar trebui s-o îndeplinești. După ce vei fi experimentat aceste lucruri o vreme, vei simți că acesta este un mod bun de a te comporta. Înseamnă să trăiești deschis și onest, să nu fii o persoană meschină, josnică; înseamnă să trăiești cu dreptate și onoare, mai degrabă decât să fii josnic, meschin și să nu fii bun de nimic. Vei simți că așa ar trebui să acționeze o persoană. Și că aceasta este înfățișarea pe care ar

trebui să o trăiască. Treptat, dorința ta de a-ți satisface propriile interese se va diminua.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte”

Dacă firile corupte ale oamenilor, de egoism, ticăloșie, înșelăciune și minciuni pot fi înlăturate depinde de faptul dacă aceștia sunt sau nu capabili să accepte adevărul. Toți cei care sunt capabili să accepte adevărul își urăsc firile corupte, urăsc egoismul și răutatea și înșelăciunea și minciunile. Ei nu sunt dispuși să lase aceste lucruri să îi contamineze sau să îi constrângă. Atât timp cât cei care iubesc adevărul ajung să-și cunoască propriile firi corupte, atunci le este ușor să arunce deoparte acest gunoaie și mizerii negative. Cei care nu iubesc adevărul tratează aceste lucruri negative ca pe niște comori. Ei își iubesc prea mult profitul, nu sunt dispuși să se lepede de trup și sunt prea intransigenți. Drept urmare, nu sunt niciodată capabili să înțeleagă care este voia lui Dumnezeu și nici nu pot să I se supună. Pentru că oamenii nu iubesc și nu acceptă adevărul, ei cred în Dumnezeu de atâția ani într-un mod atât de confuz. Când vine timpul să fie mărturie, limbile le sunt legate și nu sunt în stare să spună nimic. Oamenii au ascultat predici despre adevăr mulți ani, iar firea lui Dumnezeu le este întotdeauna făcută cunoscută, așa că aceia care urmăresc adevărul ar trebui să-l înțeleagă deja, dar cei care nu iubesc adevărul nu sunt dispuși să se deschidă înaintea lui Dumnezeu. Inimile lor nu sunt dispuse să renunțe la preferințele trupului, așa că nu îndrăznesc să practice faptul de a se deschide pur și simplu față de Dumnezeu. Ei vor doar să se bucure în mod liber de harul pe care Dumnezeu îl dă oamenilor, dar nu vor să practice adevărul pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Dumnezeu spune: „Dacă vreți să obțineți harul Meu, dacă doriți să obțineți aceste adevăruri, există o singură condiție – trebuie să renunțați la propriul profit și să-Mi dați inima voastră loială.”

Oamenii nu sunt capabili să îndeplinească nici măcar această condiție și, totuși, mai vor să ceară harul lui Dumnezeu, să ceară pace și bucurie și vor să obțină adevărul; dar ei nu vor să-și dea inima loială lui Dumnezeu, așadar, ce fel de oameni sunt? Nu sunt ei de soiul Satanei? Pot să facă ambele lucruri în același timp? De fapt, nu pot. Indiferent dacă înțelegi sau nu voia lui Dumnezeu, firea Lui este întotdeauna făcută cunoscută oamenilor în mod deschis. Dacă o persoană nu acceptă niciodată adevărul sau dacă înțelege adevărul fără a-l pune în practică, atunci este pentru că e prea intransigentă și nu și-a dat inima lui Dumnezeu. Astfel, ei nu sunt niciodată capabili să obțină adevărul și nici nu pot ajunge să cunoască firea lui Dumnezeu. Acest lucru nu se datorează faptului că Dumnezeu tratează oamenii în mod nedrept. Oamenii Îl citează adesea pe Dumnezeu când spune: „Dumnezeu tratează pe cine vrea El cu har”, dar ei nu înțeleg sensul acestei fraze. Dimpotrivă, ei Îl înțeleg greșit pe Dumnezeu. Ei cred că harul vine de la Dumnezeu, că îl dă cui vrea El și că este bun cu cine vrea. Așa stau lucrurile? Nu sunt acestea noțiuni și închipuiri umane? Dumnezeu tratează oamenii pe baza esenței lor. Când oamenii sunt capabili să fie conștienți de voia lui Dumnezeu și să accepte adevărul, atunci sunt binecuvântați de Dumnezeu. Dacă oamenii nu acceptă adevărul și se împotrivesc lui Dumnezeu, atunci rezultatul este diferit.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferindu-ți inima lui Dumnezeu, poți obține adevărul”

Ce vede Dumnezeu când Se uită la oameni? El le vede inimile. Tot ceea ce spun și fac oamenii este controlat de inimile lor. Dacă inima ta este cinstită, atunci vei avea o umanitate bună. Vei putea înțelege treptat adevărul, vei putea îndeplini cerințele lui Dumnezeu într-o anumită măsură și vei putea lua în considerare voia lui Dumnezeu. Dacă inima ta este prea înșelătoare, închisă și intransigentă, dacă ești egoist, nu ai umanitate bună și

ești mereu blocat în noțiuni, imaginându-ți cum ar trebui să acționeze Dumnezeu, dacă întâmpini ceva care nu se potrivește cu noțiunile tale, Îl înțelegi greșit pe Dumnezeu și nu Îi înțelegi niciodată voia, atunci vei putea să obții adevărul? Nu, nu vei putea. În cele din urmă, când nu vei putea obține adevărul, te vei învinovăți pe tine însuți, pe alții, sau pe Dumnezeu, spunând că Dumnezeu nu este corect? (Ne vom învinovăți pe noi înșine.) Așa e, te vei învinovăți pe tine însuți. Deci, ce ar trebui să facă o astfel de persoană pentru a obține adevărul? Trebuie să caute adevărul și să-l pună în practică și trebuie să se comporte și să practice în moduri specifice. Dacă înțeleg fără să practice, tot nu pot obține adevărul. Când egoismul și uneltirile pentru profitul propriu apar în tine și îți dai seama de asta, ar trebui să te rogi lui Dumnezeu și să cauți adevărul pentru a soluționa problema. Primul lucru de care trebuie să fii conștient este că, în esență, să acționezi astfel este o încălcare a adevărurilor-principii, este dăunător pentru lucrarea bisericii, este un comportament egoist și josnic, nu este ceea ce oamenii cu conștiință și rațiune ar trebui să facă. Ar trebui să-ți lași deoparte interesele și egoismul și ar trebui să te gândești la lucrarea bisericii – asta este ceea ce vrea Dumnezeu. După ce te rogi și reflectezi asupra ta, dacă într-adevăr îți dai seama că este egoist și josnic să acționezi astfel, va fi ușor să-ți lași deoparte egoismul. Când îți vei lăsa deoparte egoismul și uneltirile pentru profit, te vei simți fundamentat, vei fi împăcat, vesel și vei simți că o persoană cu conștiință și rațiune ar trebui să se gândească la lucrarea bisericii, că nu ar trebui să se concentreze pe interesele proprii, ceea ce ar fi foarte egoist, josnic și lipsit de conștiință sau rațiune. Să acționezi altruist, gândindu-te la lucrarea bisericii și făcând lucrurile doar pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu este drept și onorabil și va aduce valoare existenței tale. Trăind astfel pe pământ, ești deschis și cinstit, trăiești umanitatea normală și adevăratul chip al omului și nu doar că ai o conștiință

clară, ci ești și demn de toate lucrurile pe care ți le-a dăruit Dumnezeu. Cu cât trăiești astfel mai mult, cu atât mai fundamentat te vei simți, cu atât mai împăcat și vesel vei fi și cu atât mai luminos te vei simți. Astfel, nu vei fi pășit pe calea corectă a credinței în Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferindu-ți inima lui Dumnezeu, poți obține adevărul”

Mărturii similare bazate pe experiențe

Lecții învățate din reîmpărțirea bisericilor

O rușine din trecut

16. Cum să rezolvăm problema mințitului și a implicării în înșelăciune

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„Voi sunteți de la tatăl vostru, diavolul, și vreți să îndepliniți dorințele tatălui vostru! El de la început a fost ucigaş și n-a stat în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, el vorbește din ale lui, pentru că este mincinos și tatăl minciunii!” (Ioan 8:44).

„Vorbirea voastră să fie astfel: «Da» să fie «Da» și «Nu» să fie «Nu». Ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău” (Matei 5:37).

„Adevărat vă spun că, dacă nu vă schimbaţi şi nu deveniţi ca şi copilaşii, nu veţi intra niciodată în Împărăţia Cerurilor!” (Matei 18:3).

„Ei Îl urmează pe Miel oriunde merge. Ei au fost răscumpăraţi dintre oameni ca prime roade pentru Dumnezeu şi pentru Miel. Şi în gura lor nu s-a găsit minciună; ei sunt fără vină” (Apocalipsa 14:4-5).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Faptul că Dumnezeu le cere oamenilor să fie cinstiți dovedește că El îi detestă și-I antipatizează cu adevărat pe oamenii înșelători. Antipatia lui Dumnezeu față de oamenii înșelători este o antipatie față de modul în care aceștia fac lucrurile, față de firile, intențiile și metodele lor de păcălire; Dumnezeu disprețuiește toate aceste lucruri. Dacă oamenii înșelători sunt capabili să accepte adevărul, să-și recunoască firile înșelătoare și dacă sunt dispuși să accepte mântuirea lui Dumnezeu, atunci și ei au o speranță să fie mântuiți, deoarece Dumnezeu îi tratează pe toți oamenii în mod egal, cum

face și adevărul. Și astfel, dacă vrem să devenim oameni care Îl mulțumesc pe Dumnezeu, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ne schimbăm principiile de comportament. Nu mai putem să trăim după filosofiile satanice, nu mai putem să umblăm cu minciuni și păcăleli. Trebuie să ne descotorosim de toate minciunile și să devenim oameni cinstiți. Atunci, părerea lui Dumnezeu despre noi se va schimba. Înainte, oamenii se bazau întotdeauna pe minciuni, prefăcătorie și păcăleli când trăiau printre alții și foloseau filosofii satanice drept bază pentru existența lor, pentru viețile lor și drept fundament pentru comportamentul lor. Era ceva ce Dumnezeu disprețuia. Printre necredincioși, dacă vorbești sincer, spui adevărul și ești o persoană cinstită, atunci, vei fi defăimat, judecat și părăsit. Așa că urmezi tendințe lumești și trăiești după filosofii satanice; devii tot mai iscusit la minciuni și tot mai înșelător. De asemenea, înveți să folosești mijloace perfide pentru a-ți atinge țelurile și a te proteja. Devii tot mai prosper în lumea Satanei și, drept rezultat, te afunzi tot mai mult în păcat, până când nu mai poți ieși. În casa lui Dumnezeu, lucrurile stau exact invers. Cu cât minți mai mult și faci manipulări înșelătoare, cu atât mai mult li se va face aleșilor lui Dumnezeu lehamite de tine și te vor părăsi. Dacă refuzi să te pocăiești și continui să fii fidel filosofiilor și logicii satanice, dacă folosești strategii și planuri elaborate pentru a te deghiza și a afișa un „ambalaj”, atunci ai toate șansele să fii dezvăluit și alungat. Și asta, din cauză că Dumnezeu îi urăște pe oamenii înșelători. Numai oamenii cinstiți pot prospera în casa lui Dumnezeu, iar cei înșelători vor fi lepădați și alungați, în cele din urmă. Toate acestea sunt predestinate de Dumnezeu. Numai oamenii cinstiți pot avea o parte din Împărăția cerurilor. Dacă nu încerci să fii o persoană onestă și dacă nu experimentezi și practici în direcția urmăririi adevărului, dacă nu îți expui hidoșenia și nu te destăinui, atunci nu

vei fi niciodată capabil să primești lucrarea Duhului Sfânt și să obții aprobarea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită”

Dacă oamenii vor să fie mântuiți, atunci trebuie să înceapă prin a fi cinstiți. În cele din urmă, cei care vor fi câștigați de Dumnezeu vor fi marcați cu un semn. Știți care este? Este scris în Apocalipsă, în Biblie: „Și în gura lor nu s-a găsit minciună; ei sunt fără vină” (Apocalipsa 14:5). Cine sunt „ei”? Ei sunt cei mântuiți, desăvârșiți și câștigați de Dumnezeu. Cum îi descrie Dumnezeu pe acești oameni? Care sunt caracteristicile și exprimările conduitei lor? Ei sunt fără prihană. Ei nu spun minciuni. Probabil toți puteți să înțelegeți ce înseamnă să nu spui minciuni: înseamnă să fii cinstit. La ce se referă „fără prihană”? Înseamnă să nu faci rău. Și pe ce temelie se bazează faptul de a nu face niciun rău? Fără îndoială, se bazează pe temelia temerii de Dumnezeu. Prin urmare, a fi fără prihană înseamnă să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău. Cum definește Dumnezeu pe cineva fără prihană? În ochii lui Dumnezeu, numai cei care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău sunt desăvârșiți; astfel, oamenii fără prihană sunt cei care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău, și numai cei care sunt desăvârșiți sunt neîntinați. Acest lucru este corect cu desăvârșire. Dacă cineva minte în fiecare zi, nu e asta o pată? Dacă vorbește și acționează conform propriei voințe, nu e asta o pată? Dacă pretinde întotdeauna recunoaștere atunci când acționează, cerându-I mereu lui Dumnezeu o răsplată, nu e aceasta o pată? Dacă nu L-a înălțat niciodată pe Dumnezeu, fiind mereu mărturie pentru sine însuși, nu e aceasta o pată? Dacă își face datoria în mod superficial, acționează oportunist, nutrește intenții rele și este delăsător, nu e asta o pată? Toate aceste exteriorizări de firi corupte sunt pete. Doar că, înainte ca oamenii să înțeleagă adevărul, ei

nu îl cunosc. În momentul de față, știți cu toții că aceste exteriorizări corupte sunt pete și murdărie; numai odată ce înțelegeți puțin adevăr puteți avea acest tip de discernământ. Tot ceea ce se referă la exteriorizările corupte este legat de minciuni; cuvintele Bibliei, „nu s-a găsit minciună”, sunt elementul cheie pentru a reflecta dacă aveți sau nu pete. Deci, pentru a judeca dacă o persoană a experimentat sau nu o creștere în viața sa, mai există un indicator, și anume: dacă ai intrat sau nu în a fi o persoană cinstită, câte minciuni pot fi găsite în lucrurile pe care le spui și dacă minciunile tale se împuținează treptat sau dacă sunt la fel ca înainte. Dacă minciunile tale, inclusiv cuvintele prin care te deghizezi și înșeli, se împuținează treptat, asta dovedește că ai început să intri în realitate, iar viața ta crește. Nu e acesta un mod practic de a privi lucrurile? (Ba da.) Dacă simți că ai experimentat deja o creștere, dar minciunile tale nu s-au împuținat deloc și ești, practic, la fel ca un necredincios, atunci e asta o manifestare normală a intrării în realitatea adevărului? (Nu.) Cel puțin, când cineva a intrat în realitatea adevărului, va spune mult mai puține minciuni; practic, va fi o persoană cinstită. Dacă minți prea mult, iar cuvintele tale sunt prea denaturate, asta dovedește că nu te-ai schimbat deloc și nu ești încă o persoană cinstită. Dacă nu ești o persoană cinstită, atunci nu ai intrare în viață și, deci, ce creștere poți experimenta? Firea ta coruptă e încă intactă, iar tu ești un necredincios și un diavol. A fi o persoană cinstită este un indicator prin care să judeci dacă o persoană a experimentat sau nu o creștere în viața sa; oamenii trebuie să știe să compare aceste lucruri cu ei înșiși și să știe cum să se evalueze.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață”

În viețile lor de zi cu zi, oamenii spun adesea prostii, minciuni și lucruri care sunt ignorante, nesăbuite și defensive. Cele mai multe dintre

aceste lucruri sunt spuse de dragul vanității și al mândriei, pentru a le satisface orgoliul. Astfel de minciuni le dezvăluie firile corupte. Dacă ai îndepărta aceste elemente corupte, inima ta ar fi purificată, iar tu ai deveni treptat mai pur și mai onest. De fapt, toți oamenii știu de ce mint. De dragul câștigului personal și al mândriei, sau pentru vanitate și statut, ei încearcă să concureze cu alții și să se dea drept ceea ce nu sunt. Totuși, minciunile lor sunt, în cele din urmă, dezvăluite și expuse de alții, iar ei ajung să fie umiliți și să-și piardă demnitatea și caracterul. Toate acestea sunt provocate de un număr excesiv de minciuni. Minciunile tale au devenit prea numeroase. Fiecare cuvânt pe care îl spui este întinat și nesincer și niciunul nu poate fi considerat adevărat sau onest. Chiar dacă nu simți că ești mai puțin respectat când minți, în adâncul sufletului, te simți rușinat. Conștiința te învinovățește și ai o părere proastă despre tine însuți, gândindu-te: „De ce duc o viață atât de jalnică? Oare este atât de dificil să spun adevărul? Oare trebuie să recurg la minciuni de dragul mândriei mele? De ce este viața mea atât de epuizantă?” Nu trebuie să duci o viață epuizantă. Dacă poți practica onestitatea, vei fi capabil să duci o viață relaxată, liberă și degajată. Totuși, ai ales să-ți susții mândria și vanitatea spunând minciuni. Prin urmare, ai o existență obositoare și nefericită, pe care ți-ai provocat-o singur. S-ar putea să obții un sentiment de mândrie dacă spui minciuni, dar care este sensul mândriei? Este doar un lucru lipsit de conținut și complet inutil. Să spui minciuni înseamnă să-ți vinzi caracterul și demnitatea. Asta te lasă fără demnitate și caracter și Îl nemulțumește și-L dezgustă pe Dumnezeu. Merită? Nu. Este aceasta calea corectă? Nu, nu este. […] Dacă ești un om care iubește adevărul, vei îndura diverse greutăți pentru a practica adevărul. Chiar dacă asta înseamnă să-ți sacrifici reputația, statutul și să înduri batjocora și umilirea din partea celorlalți, nu te va deranja – atât timp cât ești capabil să practici adevărul și să-L mulțumești pe Dumnezeu, este

suficient. Cei care iubesc adevărul aleg să-l practice și să fie onești. Aceasta este calea corectă și este binecuvântată de Dumnezeu. Dacă un om nu iubește adevărul, ce alege? Alege să folosească minciuni ca să-și susțină reputația, statutul, demnitatea și caracterul. Preferă să fie înșelător și să fie disprețuit și respins de Dumnezeu. Astfel de oameni resping adevărul și pe Dumnezeu. Aleg propria reputație și statutul; vor să fie înșelători. Nu le pasă dacă Dumnezeu este mulțumit sau dacă îi va mântui. Mai pot fi mântuiți de Dumnezeu astfel de oameni? Sigur că nu, pentru că au ales calea greșită. Pot trăi numai mințind și înșelând; pot duce doar vieți dureroase în care spun minciuni și le acoperă și își frământă creierii ca să se apere în fiecare zi. Dacă tu crezi că minciunile pot susține reputația, statutul, vanitatea și mândria pe care le dorești, te înșeli amarnic. De fapt, spunând minciuni, nu numai că nu reușești să-ți menții vanitatea și mândria, demnitatea și caracterul, dar, mai grav, pierzi ocazia de a practica adevărul și de a fi o persoană onestă. Chiar dacă reușești să-ți protejezi reputația, statutul, vanitatea și mândria în acel moment, ai sacrificat adevărul și L-ai trădat pe Dumnezeu. Asta înseamnă că ai pierdut definitiv șansa ca El să te mântuiască și să te desăvârșească, lucru care reprezintă cea mai mare pierdere și un regret pe viață. Cei care sunt înșelători nu vor înțelege niciodată acest lucru.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind o persoană onestă poți trăi adevărata asemănare umană”

Unii oameni nu spun niciodată nimănui adevărul. Ei chibzuiesc și șlefuiesc totul în mințile lor, înainte să le vorbească oamenilor. Nu îți poți da seama care dintre lucrurile spuse de ei sunt adevărate și care sunt false. Azi spun un lucru, iar mâine, altul, spun un lucru unei persoane și altceva, altei persoane. Tot ceea ce spun este contradictoriu. Cum pot fi crezuți astfel de oameni? Este foarte greu să ai o percepție corectă a faptelor și nu poți

obține niciun cuvânt exact de la ei. Ce fire este aceasta? Este înșelăciune. Este o fire înșelătoare ușor de schimbat? Este cel mai greu de schimbat. Orice implică firi are legătură cu natura unei persoane și nimic nu este mai greu de schimbat decât lucrurile care au legătură cu natura unei persoane. Zicala: „Lupul își schimbă părul, dar năravul ba” este perfect adevărată! Indiferent despre ce vorbesc sau ce fac, oamenii înșelători au întotdeauna țeluri și intenții proprii. Dacă nu au nici una, nici alta, nu vor spune nimic. Dacă încerci să înțelegi care sunt țelurile și intențiile lor, se vor ascunde sub carapace. Dacă, din greșeală, lasă să le scape ceva adevărat, vor fi în stare de orice ca să găsească un mod de a răstălmăci totul, de a te deruta și de a te împiedica să cunoști adevărul. Indiferent ce fac oamenii înșelători, ei nu vor lasă pe nimeni să știe tot adevărul despre asta. Indiferent cât timp petrec oamenii cu ei, nimeni nu știe ce se întâmplă cu adevărat în mințile lor. Astfel este natura oamenilor înșelători. Oricât de mult vorbește o persoană înșelătoare, ceilalți oameni nu vor ști niciodată care sunt intențiile ei, nici ce gândește cu adevărat sau ce anume încearcă să obțină. Chiar și părinților lor le este greu să știe asta. Este extrem de dificil să încerci să-i înțelegi pe oamenii înșelători, nimeni nu-și poate da seama ce este în mintea lor. Așa vorbesc și acționează oamenii înșelători: ei nu spun niciodată ce gândesc sau nu transmit ceea ce se întâmplă cu adevărat. Acesta este un tip de fire, nu-i așa? Când ai o fire înșelătoare, nu contează ce faci sau ce spui – această fire este întotdeauna în tine, controlându-te, făcându-te să joci feste și să apelezi la șiretlicuri, să te joci cu oamenii, să ascunzi adevărul și să-ți creezi o imagine falsă. Aceasta este înșelăciunea. La ce alte comportamente specifice apelează oamenii înșelători? Vă voi da un exemplu. Doi oameni discută, iar unul dintre ei vorbește despre cunoașterea lui de sine; această persoană continuă să vorbească despre modul în care s-a îmbunătățit și încearcă să o facă pe cealaltă persoană să creadă asta, dar nu îi spune

adevărul problemei. Ceva se ascunde în asta, iar acest lucru indică o anumită fire – aceea a înșelăciunii. Să vedem dacă o puteți discerne. Această persoană spune: „Am experimentat unele lucruri recent și simt că, de-a lungul acestor ani, credința mea în Dumnezeu a fost zadarnică. Nu am câștigat nimic. Sunt atât de sărac și de jalnic! Comportamentul meu nu a fost prea bun în ultima vreme, dar sunt gata să mă căiesc.” Însă, la o vreme după ce spune asta, nu se poate vedea în ea nicio exprimare a căinței. Care este problema aici? Este că îi minte și îi păcălește pe ceilalți. Când alți oameni o aud spunând acele lucruri, ei se gândesc: „Această persoană nu a urmărit adevărul înainte, dar faptul că acum poate să spună astfel de lucruri arată că s-a căit cu adevărat. Nu există nicio îndoială în privința asta. Nu trebuie să o privim ca înainte, ci într-o lumină nouă, mai bună.” Așa chibzuiesc și gândesc oamenii după ce aud acele cuvinte. Dar este starea curentă a acelei persoane la fel cum spun ei? Realitatea e că nu este. Nu s-a căit cu adevărat, dar cuvintele ei dau iluzia că a făcut asta, că s-a schimbat în mai bine și că e diferită de cum era înainte. Asta vrea să obțină prin cuvintele ei. Vorbind în acest fel pentru a păcăli oameni, ce fire dezvăluie? Înșelăciune – și este foarte perfidă! Adevărul este că acea persoană nu este deloc conștientă că a eșuat în credința ei în Dumnezeu, că este săracă și demnă de milă. Ea împrumută cuvinte și un limbaj spiritual pentru a-i păcăli pe oameni, pentru a-și atinge țelul de a-i face pe alții să o stimeze și să aibă o părere bună despre ea. Nu este aceasta înșelăciune? Ba da, este, și când cineva este prea înșelător, nu îi este ușor să se schimbe.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cunoașterea celor șase tipuri de firi corupte reprezintă adevărata cunoaștere de sine”

Fii o persoană onestă, sau, pentru a intra puțin mai mult în detalii, fii o persoană simplă și deschisă, care nu ascunde nimic, nu minte, nu vorbește pe ocolite, și fii o persoană directă care are un simț al dreptății, care poate

vorbi sincer. Oamenii trebuie să realizeze lucrul acesta mai întâi. Să zicem că există un om rău care face ceva ce tulbură lucrarea bisericii și un conducător vine la tine pentru a înțelege mai bine situația. Tu știi cine a făcut lucrul respectiv dar, fiindcă ai o relație bună cu omul acela și nu vrei să-l jignești, minți și spui că nu știi. Conducătorul îți cere mai multe detalii și tu ocolești subiectul, inventând o scuză ca să-l acoperi pe acel om rău. Nu e asta înșelăciune? Nu i-ai spus conducătorului adevărul despre situație, ci l-ai ascuns. De ce ai face asta? Pentru că n-ai vrut să jignești pe nimeni. Ai pus pe primul plan protejarea relațiilor interpersonale și faptul de a nu jigni pe nimeni și ai pus pe ultimul plan vorbitul sincer și practicarea adevărului. De ce anume ești controlat? Ești controlat de firea ta satanică, ea ți-a pecetluit gura și te-a împiedicat să vorbești sincer – tu poți trăi doar după firea ta satanică. Ce este o fire coruptă? O fire coruptă este o fire satanică, iar omul care trăiește după firea lui coruptă este aidoma Satanei. Limbajul lui mereu poartă în el teste, mereu e întortocheat și niciodată direct; chiar de-ar fi omorât în bătaie, nu ar vorbi cu sinceritate. Asta-i ceea ce se întâmplă când firea coruptă a cuiva devine prea gravă: persoana își pierde total umanitatea și devine un diavol. Mulți dintre voi ați prefera să-L ofensați și să-L înșelați pe Dumnezeu ca să vă protejați relațiile cu alții și statutul și reputația pe care le aveți printre alți oameni. Oare iubește adevărul o persoană care se poartă astfel? Este ea cineva care urmărește adevărul? Ea este cineva care Îl înșală pe Dumnezeu cu ochii larg deschiși, care nu are nici cea mai vagă urmă de inimă cu frică de Dumnezeu. Îndrăznește să-L înșele pe Dumnezeu; într-adevăr, mari sunt ambiția și răzvrătirea ei, cu siguranță! De obicei, asemenea oameni mai cred că Îl iubesc pe Dumnezeu și că se tem de El și spun, adeseori: „Ori de câte ori mă gândesc la Dumnezeu, mă gândesc cât de imens, de mare și de nepătruns este El! Dumnezeu iubește omenirea, iubirea Lui e atât de reală!”

Poate rostești cuvinte care sună frumos, dar nu ai expune un om rău dacă l-ai vedea tulburând lucrarea bisericii. Voi sunteți cei care vor să le facă pe plac oamenilor, vă protejați doar propriul renume, câștig și statut, în loc să protejați interesele casei lui Dumnezeu. Când cunoașteți adevărata stare a lucrurilor, nu vorbiți cu sinceritate, ocoliți subiectul, protejând oameni răi. Dacă ți s-ar cere să vorbești sincer, ți-ar fi foarte dificil. Vorbești atâtea prostii, doar pentru a evita să spui adevărul! Când vorbești, te învârți în cerc de-atâtea ori, te gândești atât de mult și trăiești într-un mod atât de obositor, totul ca să-ți protejezi reputația și mândria! E mulțumit oare Dumnezeu de oamenii care se poartă astfel? Dumnezeu detestă oamenii înșelători mai presus de toate. Dacă vrei să fii liber de influența Satanei și să dobândești mântuirea, atunci trebuie să accepți adevărul. Trebuie să începi prin a deveni o persoană onestă. Fii direct, spune adevărul, nu fi constrâns de sentimentele tale, eliberează-te de prefăcătorie, șiretlicuri și vorbește și gestionează problemele folosindu-te de principii – acesta-i un mod ușor și fericit de-a trăi și vei fi capabil să trăiești înaintea lui Dumnezeu. Dacă trăiești mereu potrivit filosofiilor satanice și mereu te bazezi pe șiretlicuri și minciuni pentru a-ți duce zilele, atunci vei trăi sub puterea Satanei și în întuneric. Dacă trăiești în lumea Satanei, vei deveni doar din ce în ce mai înșelător. Crezi în Dumnezeu de-atâția ani, ai ascultat atât de multe predici, însă firea ta coruptă nu a fost curățită încă, și acum trăiești tot după firea ta satanică – nu te simți dezgustat de asta? Nu te simți rușinat? Indiferent de cât timp crezi în Dumnezeu, dacă ești tot ca un non-credincios, atunci ce rost are să crezi în Dumnezeu? Poți dobândi cu adevărat mântuirea crezând în Dumnezeu astfel? Țelurile tale în viață nu s-au schimbat, nici principiile și metodele tale; singurul lucru pe care-l ai tu și un non-credincios nu-l are e titlul de „credincios”. Deși la exterior Îl urmezi pe Dumnezeu, viața-fire nu ți s-a schimbat deloc și, în cele din urmă, nu vei dobândi mântuirea. Nu

cumva îți faci speranțe deșarte? Te poate ajuta o astfel de credință în Dumnezeu să obții adevărul și viața? Categoric nu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin practicarea adevărului putem rupe cătușele unei firi corupte”

Cei care spun mereu minciuni și ocolesc adevărul sunt cei mai josnici oameni; sunt lipsiți de valoare. Nimeni nu vrea să le dea nicio atenție, nimeni nu vrea să se asocieze cu ei, cu atât mai puțin să li se destăinuie sau să fie prieten cu ei. Au astfel de oameni caracter sau demnitate? (Nu.) Toți cei care întâlnesc astfel de oameni îi vor detesta; nu sunt deloc vrednici de încredere în cuvintele, acțiunile, caracterul și integritatea lor – astfel de indivizi sunt complet lipsiți de substanță. Oare oamenii i-ar plăcea și respecta, dacă ar fi înzestrați și talentați? (Nu.) Așadar, de ce au nevoie oamenii ca să se înțeleagă unii cu ceilalți? Au nevoie de caracter, integritate, demnitate și să fie oameni cărora ceilalți să li se poată destăinui. Oamenii cu demnitate au cu toții puțină personalitate, uneori nu se înțeleg cu alții, dar sunt onești și nu există falsitate sau tertipuri în ei. În final, ceilalți îi stimează mult, pentru că sunt capabili să practice adevărul, sunt onești, au demnitate, integritate și caracter, nu profită niciodată de alții, îi ajută pe oameni când aceștia au necazuri, îi tratează pe oameni cu rațiune și conștiință și nu îi judecă pripit niciodată. Când evaluează alți oameni sau discută despre ei, tot ce spun acești indivizi este corect, spun ceea ce știu și nu trăncănesc despre ceea ce nu știu, nu înfloresc, iar cuvintele lor pot servi drept dovadă sau referință. Când vorbesc și acționează, oamenii care au integritate sunt destul de practici și demni de încredere. Nimeni nu-i consideră valoroși pe cei lipsiți de integritate, nimeni nu dă nicio atenție lucrurilor pe care le spun sau le fac sau nu le tratează cuvintele și acțiunile ca fiind importante și nimeni nu are încredere în ei. Asta pentru că spun prea multe minciuni și prea puține cuvinte oneste, pentru că le lipsește

sinceritatea când interacționează cu semenii lor sau fac ceva pentru ei, încearcă să păcălească și să amăgească pe toată lumea și nimeni nu îi place. Ați găsit pe cineva care, în ochii voștri, să fie demn de încredere? Voi vă considerați vrednici de încrederea altor oameni? Pot alți oameni să aibă încredere în voi? Dacă te întreabă cineva despre situația altei persoane, nu ar trebui să apreciezi și să judeci acea persoană după voia ta, cuvintele tale trebuie să fie obiective, precise și în concordanță cu faptele. Ar trebui să vorbești despre lucrurile pe care le înțelegi și să nu vorbești despre cele pe care nu le pătrunzi. Trebuie să fii drept și corect față de acea persoană. Acesta este modul responsabil de a acționa. Dacă ai observat doar un fenomen de suprafață și ceea ce vrei să spui este doar judecata ta despre acea persoană, atunci nu trebuie să dai un verdict, orbește, cu privire la persoana aceea și cu siguranță nu trebuie să o judeci. Trebuie să începi cu: „Asta este doar judecata mea” sau „Asta este doar ceea ce simt eu”. Astfel, cuvintele tale vor fi destul de obiective și, după ce va auzi ce ai spus, cealaltă persoană va fi capabilă să simtă onestitatea cuvintelor tale și atitudinea ta corectă și va fi capabilă să aibă încredere în tine. Sunteți siguri că puteți realiza acest lucru? (Nu.) Asta dovedește că nu sunteți suficient de onești față de alții și că vă lipsesc sinceritatea și o atitudine onestă în felul în care vă comportați și vă ocupați de treburile voastre. Să spunem că cineva te întreabă: „Am încredere în tine. Ce părere ai despre acea persoană?”, iar tu răspunzi: „Este în regulă.” Te întreabă: „Poți să-mi dai mai multe detalii?”, iar tu spui: „Este bine-crescută, este dispusă să plătească un preț când își îndeplinește datoria și se înțelege cu oamenii.” Există vreo dovadă concretă pentru oricare dintre aceste trei afirmații? Sunt ele suficiente pentru a servi drept dovadă a caracterului acelei persoane? Nu. Ești vrednic de încredere? (Nu.) Niciuna dintre aceste trei afirmații nu include niciun detaliu, sunt doar cuvinte generale, seci și superficiale. Dacă abia ai fi

întâlnit acea persoană și ai spune că este în regulă, pe baza aparențelor, atunci ar fi normal, dar tu ai interacționat cu ea ceva vreme și ar fi trebuit să fii capabil să descoperi câteva probleme substanțiale la ea. Oamenii vor să audă care sunt evaluarea și părerea ta despre acea persoană, în adâncul inimii tale, dar tu nu spui nimic real sau critic sau esențial, așa că oamenii nu vor avea încredere în tine și nu vor mai vrea să interacționeze cu tine.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind o persoană onestă poți trăi adevărata asemănare umană"

Umanitatea antihriștilor este necinstită, ceea ce înseamnă că ei nu sunt deloc sinceri. Tot ceea ce spun și fac este falsificat și conține propriile lor intenții și scopuri, iar în toate acestea sunt ascunse trucurile și conspirațiile lor nespuse și de nerostit. Prin urmare, cuvintele și acțiunile antihriștilor sunt prea contaminate și prea pline de falsitate. Oricât de mult vorbesc, este imposibil să știi care dintre cuvintele lor sunt adevărate, care sunt false, care sunt corecte și care sunt greșite. Pentru că sunt necinstiți, mințile lor sunt extrem de complicate, pline de urzeli perfide și de trucuri. Nimic din ceea ce spun ei nu este direct. Ei nu spun că unu este unu, doi este doi, da este da și nu este nu. În schimb, în toate chestiunile, ei se învârt în jurul cozii și gândesc lucrurile de mai multe ori în mintea lor, cercetând consecințele, cântărind meritele și dezavantajele din fiecare unghi. Apoi, manipulează lucrurile cu limbajul lor, astfel încât tot ceea ce spun ei sună destul de stângaci. Oamenii cinstiți nu înțeleg niciodată ce spun și sunt ușor de înșelat și de păcălit de ei, iar cine vorbește și comunică cu astfel de oameni consideră experiența ca fiind obositoare și laborioasă. Nu spun niciodată că unu este unu și doi este doi, nu spun niciodată ceea ce gândesc și nu descriu niciodată lucrurile așa cum sunt. Tot ceea ce spun ei este de neînțeles, iar scopurile și intențiile acțiunilor lor sunt foarte complicate. Dacă acoperirea lor este îndepărtată – dacă alți oameni văd prin ei și se prind de felul în care

sunt – ei inventează rapid o altă minciună pentru a ocoli subiectul. Acest tip de persoană minte adesea și, după ce minte, trebuie să spună mai multe minciuni pentru a o susține pe cea inițială. Îi înșală pe alții pentru a-și ascunde intențiile și fabrică tot felul de pretexte și scuze în sprijinul minciunilor sale, astfel încât oamenilor le este foarte greu să-și dea seama ce este adevărat și ce nu, iar oamenii nu știu când este francă cu atât mai puțin când spune o minciună. Când minte, nu roșește și nu tresare, de parcă ar spune adevărul. Nu înseamnă asta că minciuna a devenit natura ei? De exemplu, uneori, antihriștii par la exterior buni cu ceilalți, atenți cu ei și cu suflet cald în discursul lor, ceea ce este plăcut și emoționant de auzit. Cu toate acestea, chiar și atunci când vorbesc în acest mod, nimeni nu poate spune dacă sunt sinceri și este întotdeauna nevoie de așteptare până când lucrurile se întâmplă câteva zile mai târziu pentru a dezvălui dacă au fost sau nu sinceri. Antihriștii vorbesc întotdeauna cu anumite intenții și nimeni nu poate afla ce anume urmăresc. Astfel de oameni sunt mincinoși din obișnuință care nu se gândesc la consecințele vreuneia dintre minciunile lor. Atât timp cât minciuna îi avantajează și poate să-i înșele pe alții, atât timp cât își pot atinge obiectivele, nu le pasă care sunt consecințele. De îndată ce sunt dați în vileag, vor continua să ascundă, să mintă, să păcălească. Principiul și metoda prin care acești oameni interacționează cu ceilalți este păcălirea oamenilor cu minciuni. Ei au două fețe și vorbesc pentru a se potrivi publicului lor; ei îndeplinesc orice rol, în funcție de situație. Sunt pricepuți și alunecoși, gurile lor sunt pline de minciuni și nu sunt demni de încredere. Oricine are legătură cu ei pentru o vreme devine înșelat sau perturbat și nu poate primi aprovizionare, ajutor sau edificare. Indiferent dacă vorbele din gura unor astfel de oameni sunt urâte sau plăcute, sau raționale sau absurde, sau în acord sau în dezacord cu umanitatea, sau

grosolane sau civilizate, în esență, toate reprezintă falsități, neadevăruri, minciuni.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Anexa patru: Rezumând caracterul antihriștilor și firea-esență pe care o au (Partea întâi)”

Să vă dau două exemple de minciună. Există două tipuri de oameni care sunt capabili de minciună. Trebuie să distingeți care oameni sunt intransigenți și fără speranțe de-a fi răscumpărați. De asemenea, trebuie să distingeți care pot să fie mântuiți. Deși cei care pot fi mântuiți adesea dau dovadă de corupție, atâta vreme cât pot să accepte adevărul, să reflecteze asupra lor și să se cunoască, mai există speranță. În primul exemplu este o persoană care spunea frecvent minciuni. Totuși, după ce a înțeles adevărul, reacția ei a fost diferită când a mai spus o minciună. A fost profund îndurerată și chinuită și a reflectat: „Iar am mințit. De ce nu mă pot schimba? De data asta, fie ce-o fi, trebuie să dau problema aceasta în vileag, deschizându-mă total pentru a-mi dezvălui și analiza în amănunt adevăratul sine. Trebuie să spun limpede faptul că mințeam de dragul de a-mi salva imaginea.” După ce și-a deschis inima și a avut părtășie, persoana respectivă s-a simțit în largul ei și a realizat: „Se dovedește că e foarte dureros să minți, pe când să fii o persoană cinstită e atât de relaxant și minunat! Dumnezeu le cere oamenilor să fie cinstiți; asta e asemănarea pe care ar trebui s-o aibă oamenii.” După ce a experimentat această mică stare de bine, de atunci înainte a fost atentă să mintă mai puțin, să nu spună minciuni, pe cât posibil, să vorbească atunci când avea ceva de spus, să vorbească cinstit, să facă fapte cinstite și să fie o persoană cinstită. Dar când s-a confruntat cu o situație care-i implica mândria, firește că a mințit, iar mai târziu i-a părut rău. Apoi, când s-a aflat într-o situație în care se putea pune într-o lumină bună, iarăși a mințit. S-a urât în sinea sa, gândind: „Oare de ce nu-mi pot stăpâni gura? Ar putea fi asta o problemă cu natura mea?

Sunt prea înșelător?” Omul și-a dat seama că problema aceasta trebuia să fie rezolvată; altfel, Dumnezeu avea să-l disprețuiască, să-l respingă și să-l elimine. S-a rugat lui Dumnezeu, cerând să fie disciplinat dacă mințea din nou și a fost dispus să accepte pedepsirea. Și-a făcut curaj să se disece în adunări și a zis: „Atunci când am spus minciuni în aceste situații, am făcut-o pentru că aveam motive egoiste și eram controlat de intenția mea. Reflectând asupra mea, am realizat că de fiecare dată când mint, o fac de dragul vanității mele sau pentru câștigul meu personal. Acum văd clar: trăiesc pentru mândria și interesele personale și acestea m-au condus să mint tot timpul în legătură cu toate lucrurile.” Analizându-și minciunile în detaliu, persoana și-a expus, totodată, intenția și a descoperit problema firii sale corupte. Este o situație avantajoasă pe toate planurile: poate să practice faptul de a fi o persoană cinstită și în același timp să dobândească luminare și să-și recunoască firea coruptă. Ulterior, ea a meditat: „Am nevoie să mă schimb! Tocmai am descoperit că am problema aceasta. Este o adevărată luminare de la Dumnezeu. Oamenii care practică adevărul sunt binecuvântați de El!” A experimentat și ceva din dulceața practicării adevărului. Totuși, într-o zi, persoana a spus iar o minciună, fără să-și dea seama. S-a rugat încă o dată lui Dumnezeu, căutând disciplinarea Lui. În plus, a reflectat la motivele pentru care întotdeauna are intenții ascunse când vorbește și întotdeauna ține cont de propria vanitate și mândrie, în loc de intențiile lui Dumnezeu. După ce a reflectat, a dobândit o oarecare înțelegere a firii sale corupte și a început să se deteste. A continuat astfel să caute și să se străduiască să obțină adevărul. După trei până la cinci ani, minciunile persoanei în cauză au început să se împuținează, într-adevăr, iar numărul cazurilor în care spunea ce gândea și se purta onest a crescut. Inima i-a devenit, treptat, mai pură și cu tot mai multă pace și bucurie. Petrecea din ce în ce mai mult timp trăind în prezența lui Dumnezeu și

starea sa devenea tot mai normală. Aceasta e starea reală a unei persoane care mințea adesea, când experimentează faptul de-a fi o persoană cinstită. Așadar, mai minte acum această persoană? Mai este capabilă să mintă? Este într-adevăr o persoană cinstită? Nu se poate spune că este o persoană cinstită. Se poate spune doar că poate să practice adevărul de-a fi o persoană cinstită și că este în curs de-a practica faptul de-a fi o persoană cinstită, dar încă nu s-a transformat pe deplin într-o persoană cinstită. Cu alte cuvinte, aceasta e o persoană care e dispusă să practice adevărul. Oare se poate spune despre cineva care e dispus să practice adevărul că este o persoană care iubește adevărul? A practicat adevărul, iar faptele au fost dezvăluite, deci nu e firesc să-l definim drept o persoană care iubește adevărul? Desigur, în timp ce practica faptul de-a fi o persoană onestă, el nu a fost imediat capabil să practice părtășia pură și deschisă, ori să dea în vileag toate lucrurile ascunse înlăuntrul său, fără rezerve. A mai păstrat ascunse unele lucruri și a încercat să înainteze cu precauție. Totuși, prin încercările și experiențele sale, și-a dat seama că se simte cu atât mai bine cu cât trăiește mai cinstit, că devine cu atât mai ușor să practice adevărul, fără nicio dificultate majoră, cu cât are mai multă pace sufletească. Abia atunci a gustat dulceața de-a fi o persoană onestă, iar credința sa în Dumnezeu a crescut. Experimentând ce înseamnă să fii o persoană onestă, devine capabil nu doar de-a practica adevărul, ci și de-a simți pace și bucurie în inimă. În același timp, dobândește o înțelegere mai clară a căii de-a practica cinstea. Simte că nu e prea dificil să fii o persoană cinstită. Vede că cerințele pe care le are Dumnezeu de la oameni sunt rezonabile și realizabile și dobândește o înțelegere a lucrării lui Dumnezeu. Toate acestea nu reprezintă un beneficiu în plus, ci mai curând sunt ceea ce ar trebui să dobândească cineva în călătoria pătrunderii sale în viață, iar această persoană este capabilă să le dobândească.

Cel de-al doilea exemplu este despre o persoană căreia îi place să mintă – este în natura ei. Când nu vorbește, e în regulă, dar de îndată ce deschide gura, ceea ce spune este plin de denaturări. Fie că face lucrul acesta în mod intenționat sau nu, pe scurt, nu poți avea încredere în cea mai mare parte din ceea ce spune. Într-o bună zi, după ce a spus o minciună, a reflectat: „Este greșit să spui o minciună și Îi displace lui Dumnezeu. Dacă ar fi ca oamenii să afle că am mințit, m-aș face de rușine! Însă pare că cineva a observat că am mințit. Ei bine, pot să rezolv asta ușor. Voi găsi un alt subiect și voi folosi o exprimare diferită ca să lase garda jos, să-l induc în eroare și să-l fac să nu-mi poată vedea minciunile. Ei, nu-i asta încă și mai isteț?” Apoi a spus o minciună și mai mare ca să-și acopere minciuna anterioară și să umple fisurile, ceea ce a indus în eroare lumea cu succes. Persoana s-a simțit mândră și mulțumită de sine, gândind: „Uite ce deștept sunt! Am spus o minciună perfectă și, chiar dacă există niște fisuri, pot să mint iar, pur și simplu, să le acopăr. Cei mai mulți nu mă pot ghici. E nevoie de abilitate ca să spui minciuni!” Unii oameni zic: „E treabă grea să spui minciuni. După ce ai spus una, trebuie să spui mult mai multe ca s-o acoperi. E nevoie de multă gândire și efort.” Dar acestui maestru al minciunii nu i s-a părut așa. În cazul acesta nu i-au fost date în vileag minciunile. A spus cu succes o minciună pentru a-i înșela pe alții, apoi, când s-a temut să nu fie dat în vileag, a mințit iar ca să-și acopere minciuna anterioară. Se simțea mândru, iar în inima lui nu era nici vină, nici remușcare. Conștiința îi era total neafectată. Cum e posibil lucrul acesta? Omul acesta nu-și dă seama cât de nociv este pentru el să mintă. Crede că utilizarea de minciuni pentru a acoperi minciuni anterioare i-a permis să-și îmbunătățească imaginea și să dobândească beneficii. Deși e greu și obositor, el consideră că merită. Crede că acest lucru e mai valoros decât să înțelegi și să practici adevărul. Oare de ce minte des fără să se simtă

vinovat? Pentru că nu are dragoste de adevăr în inima sa. Își prețuiește vanitatea, reputația și statutul. Niciodată nu-și deschide inima față de alții în părtășie, ci se folosește de false aparențe și măști pentru a-și ascunde minciunile. Acesta e modul în care interacționează și socializează cu oamenii. Indiferent cât de multe minciuni spune, cât de multe minciuni acoperă sau cât de multe intenții josnice și egoiste ascunde, el nu simte vină sau disconfort în inimă. În general, oamenii cu ceva conștiință și umanitate s-ar simți stingheriți după ce au spus o minciună și le-ar fi greu să se împace cu asta. S-ar simți rușinați; persoana aceasta, însă, nu gândește astfel. După ce spune o minciună, ea se simte mulțumită de sine, zicând: „Azi am spus încă o minciună și l-am păcălit pe idiotul acela. Mă treceau transpirațiile de emoție dar, cumva, el nici n-a observat!” Nu s-a săturat, oare, de viața asta în care mereu minte și acoperă minciuni? Ce fel de natură e aceasta? Este natura unui diavol. Diavolii mint zi de zi. Ei duc o viață în minciună, fără nicio senzație de disconfort sau durere. Dacă ar simți într-adevăr disconfort sau durere, s-ar schimba, dar ei nu pot simți durere fiindcă a minți este viața lor – este în natura lor. Atunci când se exprimă în mod firesc, ei nu arată nicio reținere și nu se implică deloc în autoreflecție. Oricâte minciuni spun sau oricâte înșelăciuni săvârșesc, nu simt nicio vină în inimă și nicio mustrare în conștiință. Nu-și dau seama că Dumnezeu scrutează adâncul inimii oamenilor; nu reușesc să înțeleagă răspunderea pe care o poartă și pedeapsa pe care o vor primi după ce spun minciuni și se dedau la înșelăciuni. Cea mai mare frică a lor este că cineva le va da în vileag uneltirile înșelătoare, așa că recurg la a spune și mai multe minciuni pentru a-și acoperi uneltirile și, în același timp, se epuizează încercând să găsească o cale, un mijloc oarecare de a-și ascunde minciunile și adevărul despre cine sunt. S-a căit, oare, în tot procesul acesta, o astfel de persoană? Simte ea vreo vină sau tristețe? Are vreo dorință de-a se îndrepta? Nu. Ea crede că

nu este un păcat să spui ori să acoperi minciuni, că majoritatea oamenilor trăiesc în felul acesta, și nu are nicio intenție de-a se schimba. Cât despre faptul de-a fi o persoană cinstită, în inima ei gândește: „De ce ar trebui să fiu o persoană cinstită, să vorbesc din inimă și să spun adevărul? Nu fac asta. Asta-i pentru fraieri și eu nu-s atât de fraier. Dacă mint și mă tem să nu fiu dat în vileag, o să găsesc, pur și simplu, alte motive și pretexte ca să acopăr totul. Nu sunt genul de om care poate vorbi cinstit. Dacă aș face-o, aș fi total idiot!” Această persoană nu acceptă și nu recunoaște adevărul. Oamenii care nu recunosc adevărul nu pot să iubească adevărul. Care este, de la început până la sfârșit, starea unei asemenea persoane? (Nu e dispusă să se îndrepte.) Din punct de vedere obiectiv, lipsa ei de disponibilitate de-a îndrepta situația este evidentă, dar care este adevărata ei stare? Ea neagă, în esență, că a fi o persoană cinstită este calea cea dreaptă în viață. Ea neagă, de asemenea, existența adevărului, judecata lui Dumnezeu asupra omenirii în zilele de pe urmă și faptul că Dumnezeu hotărăște finalul ultim al omului și răsplata individuală pentru faptele fiecăruia. Lucrul acesta e lipsit de discernământ, nesăbuit și îndărătnic. O astfel de gândire dă naștere stării, acțiunilor și purtărilor ei intransigente. Aceste lucruri apar din natura-esență a omului. Acest gen de persoană este ea – o persoană realmente înșelătoare – și nu se poate schimba. Unora li se poate părea de neconceput când văd astfel de oameni refuzând să accepte adevărul, și nu pot înțelege asta. În realitate, asemenea oameni nu au umanitate normală și nu le funcționează conștiința. Mai mult decât atât, ei nu au rațiunea umanității normale. Atunci când aude adevărul și cuvintele de judecată, o persoană cu umanitate și rațiune normală ar reflecta, cel puțin, asupra ei înseși și s-ar căi cu adevărat, dar persoana aceasta nu are nicio reacție după ce aude adevărata cale. Insistă, mai departe, să trăiască potrivit filosofiei Satanei, fără cea mai mică schimbare în credința sa în Dumnezeu de-a lungul anilor. Unei astfel de

persoane îi lipsește rațiunea umanității normale și este dificil ca o astfel de persoană să fie mântuită.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, cel mai important este să practici și să experimentezi cuvintele Lui”

Când oamenii experimentează cum să fie onești, apar multe probleme practice. Uneori, ei vorbesc fără să gândească, greșesc pe moment și spun o minciună pentru că sunt stăpâniți de un motiv sau de o țintă greșită, sau de vanitate și mândrie și, drept urmare, trebuie să continue să spună tot mai multe minciuni ca să acopere asta. În final, nu se simt în largul lor în inimile lor, dar nu pot să retragă acele minciuni, le lipsește curajul de a-și îndrepta greșelile, de a recunoaște că au spus minciuni și, în felul acesta, greșelile lor continuă la nesfârșit. După aceea, își simt mereu inima grea; vor mereu să găsească o ocazie de a spune adevărul, de a-și recunoaște greșeala și de a se căi, dar nu pun niciodată asta în practică; în cele din urmă, se gândesc mai bine și își spun: „Mă voi revanșa când îmi voi face datoria în viitor.” Întotdeauna spun că se vor revanșa, dar nu o fac niciodată. Nu este la fel de simplu ca a te scuza după ce spui o minciună. Poți să te revanșezi pentru răul și consecințele faptului că ai mințit și ai fost înșelător? Dacă, în timp ce te urăști puternic, ești capabil să practici pocăința și să nu mai faci niciodată un astfel de lucru, atunci, ceea ce ai făcut poate fi scuzat și poți să primești îngăduința și mila lui Dumnezeu. Dacă rostești cuvinte mieroase și spui că te vei revanșa pentru minciunile tale în viitor, dar nu te căiești cu adevărat și, ulterior, continui să minți și să fii înșelător – dacă refuzi cu încăpățânare să te pocăiești și sigur vei fi eliminat. Acest lucru ar trebui recunoscut de oamenii care au conștiință și rațiune. După ce spui minciuni și ești înșelător, nu ajunge doar să te gândești să îndrepți lucrurile; ceea ce contează cel mai mult este că trebuie să te pocăiești cu adevărat. Dacă vrei să fii onest, atunci trebuie să rezolvi problema minciunii și a înșelăciunii. Trebuie să spui

adevărul și să faci lucruri practice. Uneori, când spui adevărul, vei pierde respectul celorlalți și vei fi emondat, dar vei practica adevărul și va merita să-L asculți și să-L mulțumești pe Dumnezeu în acea situație, iar asta îți va aduce mângâiere. În orice caz, vei fi capabil, în cele din urmă, să practici onestitatea, vei fi capabil, în sfârșit, să spui ce simți, fără să încerci să te aperi sau să te justifici, iar asta înseamnă să evoluezi cu adevărat. Indiferent dacă ești emondat sau înlocuit, te vei simți hotărât în inima ta, pentru că nu ai mințit; vei simți că, întrucât nu ți-ai făcut cum se cuvine datoria, a fost corect să fii emondat și să-ți asumi responsabilitatea. Aceasta este o stare mentală pozitivă. Totuși, care vor fi consecințele dacă te dedai la înșelăciune? După ce vei face asta, cum te vei simți în inima ta? Neliniștit; vei simți mereu că există vinovăție și corupție în inima ta, te vei simți mereu acuzat: „Cum am putut să spun minciuni? Cum am putut să mă dedau încă o dată la înșelăciune? De ce sunt așa?” Vei simți că nu poți ține capul sus, prea rușinat să dai ochii cu Dumnezeu. Mai ales când oamenii sunt binecuvântați de Dumnezeu, când primesc harul, compasiunea și îngăduința Lui, simt și mai mult că e o rușine să-L înșele pe Dumnezeu, iar în inimile lor își fac reproșuri puternice și au mai puțină pace și bucurie. Ce problemă arată asta? Că a înșela oamenii înseamnă a dezvălui o fire coruptă, a te răzvrăti față de Dumnezeu și a te împotrivi Lui, așa că asta îți va provoca durere. Când minți și înșeli, s-ar putea să consideri că ai vorbit foarte clar și cu mult tact și că nu te-ai dat de gol în înșelăciunea ta – dar, ulterior, îți vei face reproșuri și te vei acuza, iar aceste sentimente s-ar putea să te urmărească toată viața. Dacă minți și înșeli intenționat și deliberat și vine o zi când realizezi gravitatea acestui lucru, asta îți va străpunge inima ca un cuțit și vei căuta mereu o ocazie să îndrepți lucrurile. Și asta este ceea ce se cuvine să faci, în afară de cazul în care nu ai conștiință și nu ai trăit niciodată conform conștiinței tale, nu ai deloc umanitate și nici caracter, nici

demnitate. Dacă ai puțin caracter și demnitate și ții cont, într-o anumită măsură, de conștiința ta, atunci când vei realiza că minți și te dedai la înșelăciune, vei simți că acest comportament al tău este rușinos, dizgrațios și josnic; te vei disprețui și te vei detesta și vei abandona calea minciunilor și a înșelăciunii.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind o persoană onestă poți trăi adevărata asemănare umană”

Cheia, pentru a fi o persoană cinstită, este să-ți înlături motivele, intențiile și firile corupte. Acesta este singurul mod de a înlătura de la sursă problema mințitului. Să-și atingă obiectivele personale, adică să dobândească beneficii personale, să profite de o situație, să se pună într-o lumină bună, sau să obțină aprobarea altora – acestea sunt intențiile și scopurile oamenilor, atunci când spun minciuni. A minți în acest fel divulgă o fire coruptă, iar acesta este discernământul de care ai nevoie, cu privire la mințit. Așadar, cum ar trebui înlăturată această fire coruptă? Lucrul de care depinde totul este dacă iubești sau nu adevărul. Dacă poți să accepți adevărul și să vorbești fără să pledezi în favoarea ta; dacă poți să încetezi să-ți iei în calcul propriile interese și, în schimb, să iei în calcul lucrarea bisericii, voia lui Dumnezeu și interesele aleșilor lui Dumnezeu, atunci, vei înceta să spui minciuni. Vei fi capabil să vorbești sincer și direct. Fără această statură, nu vei fi capabil să vorbești sincer, dovedind că îți lipsește statura și că ești incapabil să practici adevărul. Și astfel, a fi o persoană cinstită necesită un proces de înțelegere a adevărului, un proces de creștere în statură. Când privim lucrurile în acest fel, este imposibil să fii o persoană sinceră fără o experiență de opt până la zece ani de experiență. Acesta este un timp care trebuie alocat procesului de creștere în propria viață, procesului de înțelegere și dobândire a adevărului. Unii oameni ar putea întreba: „Poate fi chiar atât de greu să rezolvi problema de a minți și de să

devii o persoană cinstită?” Asta depinde de persoana despre care vorbești. Dacă este cineva care iubește adevărul, atunci acea persoană va putea înceta să mintă, când vine vorba de anumite chestiuni. Dar cuiva care nu iubește adevărul îi va fi cu atât mai greu să renunțe la minciuni.

A te pregăti pentru a fi o persoană cinstită presupune în principal să-ți rezolvi problema mințitului, precum și să-ți înlături propria fire coruptă. A face acest lucru presupune o practică esențială: când îți dai seama că ai mințit și ai înșelat pe cineva, ar trebui să te deschizi față de această persoană, să te destăinui și să-i ceri iertare. Această practică ajută mult la înlăturarea mințitului. De exemplu, dacă ai înșelat pe cineva sau dacă a existat vreo falsitate sau vreun interes personal în cuvintele pe care le-ai spus acelei persoane, atunci ar trebui să o abordezi și să te analizezi. Ar trebuie să îi spui: „Ce ți-am spus a fost o minciună, menită să-mi protejeze propria mândrie. M-am simțit nelalocul meu după ce am spus-o, deci îți cer iertare acum. Te rog, iartă-mă.” Acea persoană va simți că acest lucru este foarte reconfortant. Se va întreba cum poate exista o persoană care, după ce a spus o minciună, cere apoi iertare pentru acest lucru. Un astfel de curaj este ceva ce ea chiar admiră. Ce beneficii obții, după ce te-ai angajat într-o asemenea practică? Scopul ei nu este să câștigi admirația altora, ci să te abții și să-ți reprimi mai eficient pornirea de a spune minciuni. Așadar, după ce minți, ar trebui să practici acțiunea de a cere iertare pentru că ai făcut acest lucru. Cu cât te pregătești mai mult să practici propria analiză, destăinuire și cerere a iertării față de oameni în acest fel, cu atât mai bune vor fi rezultatele – iar numărul de minciuni pe care le spui va fi din ce în ce mai mic. Să practici analiza și destăinuirea în scopul de a fi o persoană cinstită și a te abține de la a minți necesită curaj, iar a cere cuiva iertare după ce l-ai mințit necesită și mai mult curaj. Dacă practicați aceste lucruri

vreme de un an sau doi – sau poate între trei și cinci ani – garantat veți vedea rezultate clare și nu vă va fi greu să scăpați de minciuni.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită”

În momentul acesta, aveți o cale de a fi onești? Trebuie să vă examinați fiecare cuvântare și acțiune din viață, pentru a putea detecta mai multe minciuni și înșelătorie și să vă recunoașteți firea înșelătoare. Apoi, trebuie să vă uitați la felul în care oamenii onești practică și experimentează și să trageți unele învățăminte. De asemenea, trebuie să practicați acceptarea scrutării din partea lui Dumnezeu în toate lucrurile și să veniți adesea înaintea Lui, ca să vă rugați și să aveți părtășie cu El. Să presupunem că tocmai ai spus o minciună. Îți dai seama imediat că: „Câteva dintre lucrurile pe care tocmai le-am spus nu au fost exacte – trebuie să recunosc repede acest lucru și să-l îndrept, anunțând pe toată lumea că tocmai am spus o minciună.” Te corectezi pe loc. Dacă te corectezi mereu în felul acesta și dacă practicarea în felul acesta devine un obicei, atunci, când mai spui o minciună și nu o corectezi, nu te vei simți în largul tău, iar Dumnezeu te va ajuta, veghindu-te. Practicând și experimentând astfel pentru o vreme, vei începe să minți mai puțin, vor exista tot mai puține impurități în cuvintele tale, iar acțiunile tale vor deveni din ce în ce mai puțin întinate și tot mai pure – și, prin asta, vei fi fost curățit. Aceasta este calea spre a fi onest. Trebuie să te schimbi treptat, puțin câte puțin. Cu cât te schimbi mai mult, cu atât mai bun vei deveni; cu cât te schimbi mai mult, cu atât mai oneste vor deveni cuvintele tale, iar tu vei înceta să minți – aceasta este starea corectă. Toți oamenii corupți au aceeași problemă: toți se nasc capabili să mintă și li se pare extrem de dificil să-și împărtășească gândurile cele mai intime sau să vorbească sincer. Chiar dacă vor să spună adevărul, pur și simplu nu se pot hotărî s-o facă. Toți oamenii cred că a fi onest este o

prostie și o nesăbuință – cred că numai idioții vorbesc sincer și că este foarte probabil ca o persoană să sufere pierderi, dacă este complet transparentă cu alți oameni și spune mereu ce gândește și că alții nu vor vrea să interacționeze cu ea, ci o vor disprețui. Ați disprețui o astfel de persoană? Aveți această părere? (Înainte să cred în Dumnezeu, aș fi disprețuit-o, dar acum admir astfel de oameni și cred că este mai bine să trăim o viață simplă și onestă. Dacă trăiește în felul acesta, omul își împovărează mai puțin inima. Altfel, dacă mint pe cineva, trebuie să acopăr acest lucru și ajung să-mi sap o groapă tot mai mare și, în cele din urmă, minciuna va fi expusă.) Să minți și să înșeli sunt comportamente nesăbuite și este mult mai înțelept să spui pur și simplu adevărul și să vorbești din inimă. Toți oamenii înțeleg această chestiune acum – dacă cineva mai crede că a minți și a înșela sunt semnele unui calibru bun și ale istețimii, atunci este incredibil de nesăbuit, încăpățânat în aroganța lui și îi lipsește chiar și cea mai mică fărâmă de adevăr. Orice persoană care deja înaintează în vârstă și crede în continuare că oamenii înșelători sunt cei mai deștepți și că oamenii onești sunt toți nesăbuiți este un tip de persoană absurdă, fără pic de discernământ. Fiecare își trăiește propria viață – unii oameni care practică onestitatea în fiecare zi sunt fericiți și relaxați și se simt liberi și descătușați în inimile lor. Nu le lipsește nimic și trăiesc vieți mai confortabile. Tuturor le place să interacționeze cu astfel de oameni și chiar ar trebui să fie ținta invidiei tuturor – astfel de oameni au ajuns să înțeleagă sensul vieții. Există unii oameni nesăbuiți care se gândesc: „Acea persoană spune mereu adevărul și a fost emondată, nu-i așa? Ei bine, așa i-a trebuit! Uită-te la mine – îmi țin intențiile ascunse și nu vorbesc despre ele și nu le dezvălui, așa că nu am fost emondat, nu am suferit pierderi și nu m-am făcut de râs în fața tuturor. E minunat! Oamenii care-și maschează intențiile, nu vorbesc onest cu nimeni și îi împiedică pe ceilalți să afle ce gândesc sunt

cei superiori și foarte inteligenți.” Totuși, toată lumea poate să vadă că acești oameni sunt cei mai înșelători și vicleni; alți oameni se păzesc mereu de ei și păstrează distanța față de ei. Nimeni nu vrea să fie prieten cu oameni înșelători. Nu așa stau lucrurile? Dacă o persoană este neprihănită și spune adesea adevărul, dacă este capabilă să-și deschidă inima față de ceilalți și nu are intenții dăunătoare față de alți oameni, deși, ocazional, ar putea părea ignorantă și ar putea acționa nesăbuit, va fi percepută, în general, ca o persoană bună și toată lumea va fi destul de dispusă să interacționeze cu ea. Este un fapt general recunoscut că oamenii se bucură de beneficii și de un sentiment de siguranță atunci când interacționează cu oameni onești și buni. Credincioșii în Dumnezeu care sunt onești și urmăresc adevărul nu sunt iubiți numai de ceilalți din biserică, dar și de Însuși Dumnezeu. Imediat ce câștigă adevărul, au mărturie adevărată și sunt capabili să primească aprobarea lui Dumnezeu – nu-i face acest lucru cei mai binecuvântați dintre toți oamenii? Cei care înțeleg puțin din adevăr vor vedea clar această chestiune. În comportamentul tău, ar trebui să încerci să fii o persoană bună și onestă, care deține adevărul; în felul acesta, nu numai că vei fi iubit de ceilalți, dar vei obține și binecuvântările lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind o persoană onestă poți trăi adevărata asemănare umană”

Pentru a practica să fii o persoană onestă, mai întâi trebuie să înveți să îți deschizi inima în fața lui Dumnezeu și să-i spui cuvinte sincere în rugăciunile din fiecare zi. De exemplu, dacă azi ai spus o minciună ce a trecut neobservată de alții și nu ai avut curajul să te destăinui în fața tuturor, cel puțin ar trebui să cugeți în fața lui Dumnezeu la greșelile examinate și descoperite și minciunile rostite și să spui: „O, Dumnezeule, am mințit din nou pentru a-mi proteja propriile interese și am greșit. Te rog să mă disciplinezi dacă voi minți din nou.” Dumnezeu este mulțumit de o

asemenea atitudine și El își va aminti de ea. E posibil să ți se ceară un efort susținut pentru a înlătura această fire coruptă de a spune minciuni, dar fii fără grijă, Dumnezeu este de partea ta. Te va îndruma și te va ajuta să depășești această dificultate de care te lovești în mod repetat și îți va da curajul de a trece de la a nu-ți recunoaște niciodată minciunile la a le recunoaște și a fi în stare să ți le dezvălui deschis. Nu numai că îți vei recunoaște minciunile, dar vei putea și să dezvălui deschis de ce minți, intenția și motivele din spatele minciunilor tale. Când vei avea curajul de a trece de această barieră, de a ieși din cușca Satanei și de sub controlul lui și să ajungi progresiv la un punct în care nu vei mai minți, vei începe treptat să trăiești în lumină, sub îndrumarea și binecuvântarea lui Dumnezeu. Când vei trece dincolo de ce îți dictează trupul și vei fi în stare să te supui adevărului, să te dezvălui în mod deschis și să îți declari public poziția, fără nicio reținere, atunci vei fi eliberat și liber. Când vei trăi în acest fel, nu numai că vei fi plăcut de cei din jur, dar și Dumnezeu va fi mulțumit. Deși s-ar putea să mai faci greșeli uneori și să spui minciuni și să ai intenții personale, motive ascunse sau gânduri și comportamente egoiste și josnice, vei putea accepta examinarea atentă a lui Dumnezeu, dezvăluindu-ți intențiile, starea reală și firile corupte înaintea Lui și căutând adevărul de la El. După ce ai înțeles adevărul, vei avea o cale de practică. Când calea ta de practică este corectă și te îndrepți în direcția bună, viitorul tău va fi frumos și luminos. Astfel, vei trăi cu inima împăcată, spiritul îți va fi hrănit și te vei simți împlinit și mulțumit. Dacă nu poți să te eliberezi de sub controlul trupului, dacă cedezi mereu emoțiilor, intereselor personale și filozofiilor satanice, dacă vorbești și acționezi într-un mod secretos și te ascunzi mereu în umbră, atunci trăiești sub puterea Satanei. Dar, dacă vei înțelege adevărul, dacă te vei elibera de controlul trupului și vei practica adevărul, treptat, vei ajunge să dobândești asemănare umană. Vei fi sincer și direct în

cuvintele și faptele tale și îți vei putea dezvălui opiniile, ideile și greșelile făcute, permițându-le tuturor să le vadă clar. În cele din urmă, oamenii te vor recunoaște ca pe un om sincer. Ce este o persoană transparentă? Este cineva care vorbește cu o onestitate excepțională, ale cărei cuvinte sunt considerate ca fiind adevărate de toată lumea. Chiar dacă mint neintenționat sau spun ceva greșit, oamenii îi vor putea ierta, știind că a fost fără intenție. Dacă își dau seama că au mințit sau au spus ceva greșit, își cer scuze și se corectează. Aceasta este o persoană transparentă. O astfel de persoană este apreciată și toți au încredere în ea. Trebuie să ajungi la acest nivel pentru a câștiga încrederea lui Dumnezeu și a celorlalți. Nu este o sarcină simplă – este cel mai înalt nivel de demnitate pe care îl poate avea o persoană. O astfel de persoană are respect de sine. Dacă nu ești în stare să câștigi încrederea altor oameni, cum te poți aștepta să câștigi încrederea lui Dumnezeu? Există persoane care duc o viață dezonorantă, care născocesc în mod constant minciuni și își abordează sarcinile într-un mod neglijent și superficial. Aceștia nu au nici cel mai mic simț al responsabilității, refuză să fie emondați și tratați, recurg întotdeauna la argumente speculative și sunt antipatici pentru toți cei care îi întâlnesc. Trăiesc fără niciun sentiment de rușine. Pot fi ei considerați cu adevărat ființe umane? Oamenii care sunt percepuți de ceilalți ca fiind nesuferiți și de neîncredere și-au pierdut complet umanitatea. Dacă ceilalți nu pot avea încredere în ei, poate Dumnezeu să aibă încredere în ei? Dacă ceilalți nutresc antipatie față de ei, poate Dumnezeu să-i placă? Dumnezeu detestă și Îi este lehamite de astfel de oameni, iar aceștia vor fi inevitabil alungați. Ca ființă umană, trebuie să fii cinstit și să-ți onorezi angajamentele. Fie că faci lucruri pentru alții sau pentru Dumnezeu, trebuie să te ții de cuvânt. Când cineva a câștigat încrederea oamenilor și poate să-l mulțumească și să-L asigure pe Dumnezeu, atunci este o persoană relativ cinstită. Dacă ești demn de

încredere în acțiunile tale, nu numai că alții te vor plăcea, dar și Dumnezeu te va plăcea cu siguranță. Fiind o persoană onestă, Îi poți face pe plac lui Dumnezeu și poți trăi cu demnitate. Prin urmare, onestitatea ar trebui să fie temelia comportamentului cuiva.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind o persoană onestă poți trăi adevărata asemănare umană”

Există adesea intenții la baza minciunilor oamenilor, dar unele minciuni nu au nicio intenție la bază și nici nu sunt plănuite în mod deliberat. În schimb, ele sunt spuse în mod firesc. Minciunile de acest fel sunt ușor de înlăturat; minciunile cu intenții la bază sunt cele greu de înlăturat. Asta fiindcă aceste intenții vin din natura ta și reprezintă șiretlicurile Satanei și sunt intenții pe care oamenii le aleg în mod voit. Dacă cineva nu iubește adevărul, va fi incapabil să se lepede de trup – deci ar trebui să se roage lui Dumnezeu, să se bazeze pe El și să caute adevărul, pentru a rezolva problema. Dar mințitul nu poate fi înlăturat dintr-o dată. Se va repeta cu câte o ocazie, ba chiar cu mai multe. Aceasta este o situație normală și, atât timp cât înlături absolut toate minciunile pe care le spui și continui să faci acest lucru, va veni și ziua în care le vei fi înlăturat pe toate. Înlăturarea mințitului este un război prelungit: când spui o minciună, reflectează asupra ta și apoi roagă-te lui Dumnezeu. Când mai spui una, reflectează asupra ta și roagă-te din nou lui Dumnezeu. Cu cât te rogi mai mult lui Dumnezeu, cu atât îți vei urî mai mult firea coruptă și cu atât îți vei dori mai mult să practici adevărul și să-l trăiești. Astfel, vei avea puterea de a abandona minciunile. După o perioadă de astfel de experiență și practică, vei fi capabil să vezi că minciunile tale au devenit mult mai puține, că trăiești într-o tihnă mult mai mare și că nu mai ai nevoie să minți sau să-ți acoperi minciunile. Deși poate că nu vorbești mult, zilnic, fiecare propoziție va veni din inimă și va fi adevărată, cu foarte puține minciuni. Cum te vei

simți trăind așa? Nu te vei simți descătușat și eliberat? Firea ta coruptă nu te va guverna și nu vei fi constrâns de ea și cel puțin vei începe să vezi rezultatele practicii de a fi o persoană cinstită. Firește, când întâlnești ocazii speciale, poate că uneori mai lași să scape o mică minciună. Poate sunt momente când te confrunți cu vreun pericol sau vreun soi de problemă, sau vrei să-ți menții siguranța, momente în care nu te poți abține să minți. Totuși, trebuie să reflectezi asupra acestui lucru, să-l înțelegi și să rezolvi problema. Ar trebui să te rogi lui Dumnezeu și să spui: „Încă există minciuni și șiretlicuri în mine. Fie ca Dumnezeu să mă mântuiască de firea mea coruptă, o dată pentru totdeauna.” Când practici intenționat înțelepciunea, nu se consideră o dezvăluire a corupției. Asta trebuie să experimentezi, ca să fii o persoană cinstită. În acest mod, minciunile tale vor deveni chiar mai puține. Azi, spui zece minciuni, mâine s-ar putea să spui nouă, după aceea vei spune opt. Mai târziu, vei spune doar două sau trei. Vei spune tot mai mult adevărul și practica ta de a fi o persoană cinstită se va apropia din ce în ce mai mult de voia lui Dumnezeu, de cerințele și standardele Lui – și ce bine va fi! Ca să practici onestitatea, trebuie să ai o cale și trebuie să ai un țel. Mai întâi, rezolvă problema de a spune minciuni. Trebuie să cunoști esența care stă în spatele faptului că spui aceste minciuni. Trebuie și să analizezi ce intenții și ce motive te împing să spui aceste minciuni, de ce ești posedat de astfel de intenții și care este esența lor. Când ai clarificat toate aceste probleme, vei fi redresat total problema mințitului și când ți se întâmplă ceva, vei avea principii de practică. Dacă vei continua cu o asemenea practică și experiență, atunci cu siguranță vei vedea rezultate. Într-o zi, vei spune: „Este simplu să fii cinstit. Să fii înșelător este atât de epuizant! Nu mai vreau să fiu o persoană înșelătoare, să trebuiască mereu să mă gândesc la ce minciuni să mai spun și la cum să-mi acopăr minciunile. Este ca și cum aș fi o persoană cu o boală mintală,

vorbind în contradicții – cineva care nu merită să fie numit «ființă umană»! O astfel de viață este atât de obositoare și nu mai vreau să trăiesc așa!” În acel moment, vei avea o șansă de a fi cu adevărat sincer și asta va dovedi că ai început să faci progrese spre a deveni o persoană cinstită. Acesta este un progres major. Sigur, poate că unii dintre voi, atunci când veți începe să practicați, veți fi îngroziți după ce veți rosti cuvinte cinstite și vă veți destăinui. Fața vi se va înroși, vă veți simți rușinați și vă veți teme că ceilalți vor râde de voi. Ce ar trebui să faceți atunci? Tot trebuie să vă rugați lui Dumnezeu și să-I cereți să vă dea putere. Spune: „Dumnezeule, vreau să fiu o persoană cinstită, dar mă tem că oamenii vor râde de mine atunci când spun adevărul. Te rog să mă salvezi din constrângerea firii mele corupte; lasă-mă să trăiesc conform cuvintelor Tale și să fiu descătușat și eliberat.” Când te rogi astfel, în inima ta va fi și mai multă lumină și îți vei spune: „Este bine să pun asta în practică. Astăzi, am practicat adevărul. În sfârșit, am fost și eu, o dată, o persoană cinstită.” În timp ce te rogi așa, Dumnezeu te va luminat. El va lucra în inima ta și te va mișca, permițându-ți să prețuiești cum este să fii o persoană cinstită. Acesta este modul în care adevărul trebuie pus în practică. Chiar la început, nu vei avea o cale, dar, căutând adevărul, vei găsi una. Când oamenii încep să caute adevărul, nu au neapărat credință. Le este greu oamenilor să nu aibă o cale, dar odată ce înțeleg adevărul și au o cale de practică, inimile lor se bucură de ea. Dacă sunt capabili să practice adevărul și să se poarte conform principiilor, inimile lor vor găsi alinare, iar ei vor dobândi libertate și eliberare.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită”

În cele din urmă, cel mai simplu mod de a practica a fi o persoană cinstită este de a spune pur și simplu lucrurile așa cum sunt, de a rosti cuvinte cinstite și de a vorbi în conformitate cu faptele. Așa cum a spus

Domnul Isus: „Vorbirea voastră să fie astfel: «Da» să fie «Da» și «Nu» să fie «Nu»” (Matei 5:37). A fi o persoană cinstită necesită practicarea conform acestui principiu – după ce veți exersa în acest sens timp de câțiva ani, cu siguranță veți observa rezultate. Cum practicați acum a fi persoane cinstite? (Nu denaturez ceea ce spun și nu îi păcălesc pe ceilalți). Ce înseamnă „a nu fi vag”? Înseamnă să nu minți sau să nu nutrești intenții și scopuri personale în ceea ce spui. Dacă nutrești înșelăciune sau intenții și scopuri personale, atunci minciunile vor ieși la iveală în mod natural. Dacă în sinea ta nu există înșelăciune, intenții sau scopuri personale, atunci ceea ce spui nu va fi vag și nici nu va conține vreo minciună; când spui „da”, va însemna „da”, iar când spui „nu”, va însemna „nu”. A-ți purifica în primul rând inima este cel mai important pas. Odată ce inima ta este purificată, toate problemele aroganței și minciunilor tale înșelătoare vor fi rezolvate. Pentru a fi o persoană cinstită, trebuie să-ți curăți inima de aceste denaturări; după ce ai făcut acest lucru, va fi ușor să fii o persoană cinstită. Este complicat să fii o persoană cinstită? Nu, nu este. Indiferent care este starea ta interioară sau ce firi corupte ai putea avea, ar trebui să practici adevărul de a fi o persoană cinstită. Trebuie mai întâi să rezolvi problema faptului că spui minciuni – acest lucru este cel mai important. În primul rând, când vorbești, ar trebui să practici a spune ceea ce gândești, să spui cuvinte adevărate, să spui lucrurilor pe nume și să te abții complet de la minciună; nu ar trebui să spui nici măcar cuvinte denaturate și ar trebui să te asiguri că tot ce spui pe parcursul zilei este adevărat și cinstit. Procedând astfel, practici adevărul și practici a fi o persoană cinstită. De constatați că minciuna sau cuvintele denaturate se revarsă din tine, reflectează prompt asupra ta și disecă și conștientizează motivele pentru care minți și ce îți poruncește să minți. Apoi, pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, disecă această problemă fundamentală și esențială. Odată ce vei dobândi claritate cu privire la cauza

principală a minciunilor tale, vei fi capabil să te revolți împotriva acestei firi satanice din discursul și acțiunile tale. Nu vei mai recurge la minciuni atunci când te vei confrunta cu situații similare și vei putea să vorbești conform faptelor și să nu te mai implici în discursuri înșelătoare. În acest fel, spiritul tău va fi liber și eliberat și vei putea trăi înaintea lui Dumnezeu. Dacă ești capabil să trăiești conform cuvintelor lui Dumnezeu, trăiești în lumină. Însă, dacă te implici în mod constant în înșelăciune, uneltiri și intrigi, ascunzându-te mereu ca un hoț în colțuri întunecate și gestionându-ți problemele în secret, atunci nu vei îndrăzni să trăiești înaintea lui Dumnezeu. Pentru că ai motive ascunse, vrei mereu să-i păcălești pe ceilalți pentru a-ți atinge propriile scopuri și nutrești prea multe lucruri rușinoase și îngrozitoare în inima ta, încerci în mod constant să le ascunzi și să le disimulezi, să le împachetezi și să le maschezi, dar nu poți ascunde aceste lucruri la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu, ele vor ieși la lumină. O persoană care are motive ascunse este incapabilă să trăiască în lumină. Dacă nu practică auto-reflecția, analizându-se și destăinuindu-se, nu va putea să se elibereze de controlul și de robia firilor sale corupte. Va rămâne prinsă într-o viață de păcat, incapabilă să se elibereze. În cele din urmă, în orice situație, trebuie să nu minți. Dacă știi că e greșit să minți și nu este în concordanță cu adevărul, dar insiști să minți și să îi păcălești pe ceilalți, chiar inventând lucruri pentru a ascunde faptele și realitatea situației, pentru a înșela oamenii, atunci te implici în mod intenționat în fărădelegi. O astfel de persoană nu poate obține mântuirea.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Calea de a înlătura o fire coruptă”

Fragmente din filme similare

Cum să rezolvi o problemă mințind și înșelând?

Mărturii similare bazate pe experiențe

Cum am încetat să spun minciuni

Durerea de a spune minciuni

Cuvântul învinge toate minciunile

19. Cum să rezolvăm problema aroganței și a îngâmfării

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

De când a fost coruptă omenirea de către Satana, natura ei, care este și esența ei, s-a schimbat. Atunci, ce este esența umană? Acum, vorbesc despre esența și natura tuturor oamenilor și nimic nu vizează un individ anume. De la corupția omenirii de către Satana, natura oamenilor a început să se deterioreze și, treptat, ei și-au pierdut rațiunea pe care o au oamenii normali. Acum, ei nu mai acționează ca ființe umane în poziția omului, ci, sunt plini de aspirații neînfrânate; au depășit statutul omului – cu toate acestea, încă tânjesc să ajungă și mai sus. La ce se referă acest „mai sus”? Ei doresc să-L depășească pe Dumnezeu, să depășească cerurile și să depășească toate celelalte. Care este sursa motivului pentru care oamenii dezvăluie astfel de firi? Pe scurt, natura omului este excesiv de arogantă. Majoritatea oamenilor înțeleg sensul cuvântului „aroganță”. Este un termen peiorativ. Dacă cineva dezvăluie aroganță, alții cred că nu este o persoană bună. Ori de câte ori cineva este incredibil de arogant, alții presupun că este o persoană rea. Nimeni nu-și dorește să fie etichetat astfel. De fapt, totuși, toată lumea este arogantă și toți oamenii corupți au această esență. Unii oameni spun: „Nu sunt câtuși de puțin arogant. Nu mi-am dorit niciodată să fiu arhanghelul și nici nu am vrut vreodată să-L întrec pe Dumnezeu sau să întrec orice altceva. Am fost întotdeauna o persoană deosebit de manierată și conștiincioasă.” Nu neapărat; aceste cuvinte sunt incorecte. Odată ce oamenii au devenit aroganți în natura și esența lor, pot adeseori să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și să I se împotrivească, să nu ia aminte la cuvintele Lui, să genereze noțiuni despre El, să facă lucruri care-L

trădează și care mărturisesc pentru ei înșiși și îi înalță pe ei. Spui că nu ești arogant, dar să presupunem că ți s-a dat o biserică și ți s-a permis să o conduci; să presupunem că Eu nu te-am emondat și că nimeni din familia lui Dumnezeu nu te-a criticat sau nu te-a ajutat: după ce ai condus-o o vreme, i-ai aduce pe oameni la picioarele tale și i-ai face să asculte de tine, chiar până în punctul în care te-ar admira și venera. Și de ce ai face asta? Acest lucru ar fi determinat de natura ta; nu ar fi altceva decât o dezvăluire naturală. Nu trebuie să afli asta de la ceilalți, și nici ca ei să te învețe acest lucru. Nu e nevoie ca ceilalți să te instruiască sau să te constrângă să faci asta; acest tip de situație se produce în mod firesc. Tot ceea ce faci are legătură cu a-i determina pe oameni să te înalțe, să te slăvească, să te venereze, să asculte de tine și să te asculte în toate lucrurile. A-ți permite să fii un lider în mod natural dă naștere acestei situații și nu poate fi schimbată. Și cum ia naștere această situație? Este determinată de natura arogantă a omului. Manifestarea aroganței este răzvrătire și împotrivire față de Dumnezeu. Când oamenii sunt aroganți, îngâmfați și neprihăniți de sine, tind să-și înființeze propriile împărății independente și să facă lucrurile în orice fel doresc. De asemenea, îi aduc pe ceilalți în propriile lor mâini și îi atrag în îmbrățișările lor. Faptul că oamenii sunt capabili să facă astfel de lucruri arogante dovedește, pur și simplu, că esența naturii lor arogante este cea a Satanei; este cea a arhanghelului. Când aroganța și îngâmfarea lor ating un anumit nivel, ei nu mai au un loc pentru Dumnezeu în inimile lor, iar Dumnezeu este dat deoparte. Atunci, ei își doresc să fie Dumnezeu, să-i facă pe oameni să asculte de ei și devin arhanghelul. Dacă deții o astfel de natură satanică arogantă, Dumnezeu nu va avea loc în inima ta. Chiar dacă tu crezi în Dumnezeu, El nu te va mai recunoaște, te va vedea ca pe o persoană rea și te va elimina.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O natură arogantă stă la originea împotrivirii omului față de Dumnezeu”

Există numeroase tipuri de firi corupte care sunt incluse în firea Satanei, dar cea mai limpede dintre ele și care iese cel mai mult în evidență este o fire arogantă. Aroganța este rădăcina firii corupte a omului. Cu cât oamenii sunt mai aroganți, cu atât sunt mai nerezonabili și, cu cât sunt mai nerezonabili, cu atât sunt mai predispuși să I se împotrivească lui Dumnezeu. Cât de gravă este această problemă? Nu numai că oamenii cu o fire arogantă îi consideră pe toți ceilalți inferiori, dar cel mai grav este că sunt chiar condescendenți față de Dumnezeu și nu au deloc inimi temătoare de Dumnezeu. Chiar dacă e posibil ca unii să pară că ei cred în Dumnezeu și că Îl urmează, nu Îl tratează deloc ca pe Dumnezeu. Simt întotdeauna că au adevărul și au o părere foarte bună despre ei înșiși. Acestea sunt rădăcina și esența firii arogante și vin de la Satana. Prin urmare, problema aroganței trebuie rezolvată. A crede că unul este mai bun decât ceilalți este o chestiune banală. Problema esențială este că firea arogantă a omului îl împiedică pe acesta să se supună lui Dumnezeu, suveranității Lui și rânduielilor Sale; o astfel de persoană se simte mereu înclinată să concureze cu Dumnezeu pentru puterea și controlul asupra altora. Acest tip de persoană nu are deloc o inimă temătoare de Dumnezeu, ca să nu mai spunem că nu-L iubește și nici nu I se supune. Persoanele care sunt arogante și vanitoase, mai ales cele care sunt atât de arogante încât și-au pierdut rațiunea, nu se pot supune lui Dumnezeu în credința lor în El și chiar se preamăresc și sunt martore pentru ele însele. Astfel de oameni se împotrivesc cel mai mult lui Dumnezeu și nu au deloc teamă de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Dacă ai o fire arogantă și îngâmfată, atunci a ți se spune să nu te împotrivești lui Dumnezeu nu schimbă deloc situația, nu te poți abține, este dincolo de controlul tău. Nu ai face-o intenționat; ai face-o sub stăpânirea naturii tale arogante și vanitoase. Aroganța și vanitatea ta te-ar face să-L

disprețuiești pe Dumnezeu și să-L vezi ca neavând nicio importanță; te-ar determina să te înalți pe tine însuți, să te expui în mod constant; te-ar face să-i disprețuiești pe alții, n-ar lăsa pe nimeni în inima ta decât pe tine însuți; ar fura locul lui Dumnezeu din inima ta și, în cele din urmă, te-ar face să stai în locul lui Dumnezeu și să ceri ca oamenii să ți se supună și te-ar face să-ți venerezi propriile gânduri, idei și noțiuni drept adevăr. Atât de mult rău este făcut de oameni sub dominația naturii lor arogante și îngâmfate!

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii"

Lucrarea de judecată și de mustrare din zilele de pe urmă vizează în principal natura arogantă a oamenilor. Aroganța include multe lucruri, multe firi corupte; judecata și mustrarea vizează direct acest cuvânt, „aroganță," în scopul de a înlătura total firea arogantă a oamenilor. În cele din urmă, oamenii nu se vor răzvrăti împotriva lui Dumnezeu și nici nu I se vor împotrivi, deci nu vor încerca să-și înființeze propriile împărății independente, nici nu se vor preamări sau nu vor mărturisi pentru sine, nu vor acționa într-un mod josnic, nici nu vor avea cerințe extravagante de la Dumnezeu – în acest fel, ei s-au eliberat de firea lor arogantă. Aroganța are multe manifestări. De exemplu, să spunem că cineva care crede în Dumnezeu Îi cere Harul – pe ce bază poți să-l ceri? Ești o persoană coruptă de Satana, o ființă creată; faptul că trăiești și respiri deja este cel mai mare Har de la Dumnezeu. Te poți bucura de tot ce a creat Dumnezeu pe pământ. Dumnezeu ți-a dat suficient, așadar de ce I-ai cere mai mult? Asta se întâmplă fiindcă oamenii nu sunt niciodată mulțumiți de soarta lor. Ei cred mereu că sunt mai buni decât alții, că ar trebui să aibă mai mult, deci mereu Îi cer mai mult lui Dumnezeu. Acesta e un lucru reprezentativ pentru firea lor arogantă. Deși nu spun asta în vorbe, când oamenii încep să creadă în Dumnezeu, în inimile lor, este posibil să gândească: „Vreau să merg în rai,

nu în iad. Nu vreau să fiu binecuvântat doar eu, ci toată familia mea. Vreau să mănânc mâncare bună, să port haine frumoase, să mă bucur de lucruri frumoase. Vreau o familie bună, un soț bun (sau o soție bună) și copii buni. În cele din urmă, vreau să domnesc ca rege.” În prim plan sunt cerințele și pretențiile lor. Firea aceasta a lor, aceste lucruri pe care le gândesc în inimile lor, aceste dorințe extravagante – toate sunt exemple tipice ale naturii arogante a omului. Ce Mă face să spun asta? Totul se reduce la statutul oamenilor. Omul este o ființă creată care s-a format din țărână; Dumnezeu l-a modelat pe om din lut și a suflat în el suflarea vieții. Acesta este statutul umil al omului și totuși, oamenii vin înaintea lui Dumnezeu cerându-i una și alta. Statutul omului este atât de neonorabil, încât nu ar trebui să deschidă gura și să-I ceară ceva lui Dumnezeu. Prin urmare, ce ar trebui să facă oamenii? Ei ar trebui să muncească din greu, indiferent de critici, să pună umărul la treabă și să se supună de bunăvoie. Ideea nu este să accepți de bună voie smerenia – nu accepta de bună voie smerenia; acesta este statutul cu care se nasc oamenii; ei ar trebui să fie supuși și smeriți din fire, fiindcă statutul lor este smerit și, prin urmare, nu ar trebui să-I ceară lui Dumnezeu lucruri, nici să aibă dorințe extravagante față de Dumnezeu. Aceste lucruri nu ar trebui să se găsească în lăuntrul lor. Vă dau un exemplu simplu. O anumită familie bogată a angajat un slujitor. Poziția acestui slujitor în familia bogată era extrem de joasă și, cu toate astea, el i-a spus stăpânului casei: „Vreau să port pălăria fiului tău, vreau să mănânc orezul tău, vreau să port hainele tale și vreau să dorm în patul tău. Orice lucruri folosești, fie că sunt din aur sau din argint, le vreau! Contribui mult în munca mea și locuiesc în casa ta, deci le vreau!” Cum ar trebui să-l trateze stăpânul? Stăpânul ar spune: „S-ar cuveni să știi ce ești, care este rolul tău: ești un slujitor. Îi dau fiului meu ce vrea, fiindcă aceste este statutul lui. Care este statutul tău, identitatea ta? Tu nu ești îndreptățit să

ceri aceste lucruri. Ar trebui să pleci și să faci ce se cuvine să faci, să mergi să-ți îndeplinești obligațiile, conform statutului și identității tale.” Are vreun pic de rațiune o astfel de persoană? Există mulți oameni care cred în Dumnezeu, care nu prea au rațiune. De când încep să creadă în Dumnezeu, au motive ascunse și, în continuare, au încontinuu cerințe pentru Dumnezeu: „Trebuie să mă urmărească lucrarea Duhului Sfânt, în timp ce răspândesc Evanghelia! Trebuie și să mă ierți și să mă tolerezi, când fac lucruri rele! Dacă fac multă muncă, trebuie să mă răsplătești!” Pe scurt, oamenii vor mereu lucruri de la Dumnezeu, sunt mereu lacomi. Unii oameni care au făcut câteva lucrări și care au condus destul de bine o biserică, cred că le sunt superiori celorlalți și adesea răspândesc vorbe precum: „De ce mă pune Dumnezeu într-o funcție bună? De ce îmi tot menționează numele? De ce vorbește în continuare cu mine? Dumnezeu are o părere bună despre mine fiindcă am calibru și fiindcă sunt deasupra oamenilor obișnuiți. Voi sunteți invidioși chiar și pentru că Dumnezeu mă tratează pe mine mai bine. Ce motiv aveți să fiți invidioși? Nu vedeți cât de multe lucrări fac și cât de mult mă sacrific? Nu ar trebui să fiți invidioși pentru lucrurile bune pe care mi le dă Dumnezeu, fiindcă le merit. Am lucrat mulți ani și am suferit foarte mult. Merit laude și sunt calificat.” Sunt alții, care spun: „Dumnezeu mi-a permis să fiu prezent la adunările conlucrătorilor și să ascult părtășia Lui. Am această calificare – voi o aveți? În primul rând, eu am un calibru înalt și urmăresc adevărul mai mult decât voi. În plus, eu mă sacrific mai mult decât voi și pot îndeplini lucrarea bisericii – voi puteți?” Aceasta este aroganță. Rezultatele îndeplinirii de către oameni a îndatoririlor și a lucrărilor lor sunt diferite. Unii au rezultate bune, în timp ce alții au rezultate slabe. Unii oameni se nasc cu calibru bun și sunt capabili și să caute adevărul, deci rezultatele îndatoririlor lor se îmbunătățesc rapid. Asta se întâmplă datorită calibrului lor bun, care este

predestinat de Dumnezeu. Dar cum să rezolvi problema rezultatelor slabe ale îndeplinirii datoriei tale? Trebuie să cauți constant adevărul și să muncești din greu, iar apoi, vei putea și tu să obții, treptat, rezultate bune. Atât timp cât te lupți pentru adevăr și îți dai toată silința, Dumnezeu va aproba. Dar indiferent dacă rezultatele muncii tale sunt bune sau nu, nu ar trebui să ai idei eronate. Nu gândi: „Sunt calificat să fiu egalul lui Dumnezeu", „sunt calificat să mă bucur de ce mi-a dat Dumnezeu", „sunt calificat să-L fac pe Dumnezeu să mă laude", „sunt calificat să-i conduc pe alții" sau „sunt calificat să le țin predici altora". Nu spune că ești calificat. Oamenii nu ar trebui să aibă astfel de gânduri. Dacă totuși ai astfel de gânduri, asta dovedește că nu ești în locul meritat și că nici nu ai rațiunea elementară pe care ar trebui să o aibă o ființă umană. Deci cum poți să scapi de firea ta arogantă? Nu poți.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O natură arogantă stă la originea împotrivirii omului față de Dumnezeu"

Unii oameni îl idolatrizează în special pe Pavel. Le place să iasă și să țină discursuri și să lucreze, le place să participe la întâlniri și să predice și le place să-i facă pe oameni să îi asculte, să îi venereze și să se învârtă în jurul lor. Le place să aibă un loc în mintea altora și apreciază când alții prețuiesc imaginea pe care le-o prezintă. Să le analizăm natura din aceste comportamente. Care este natura lor? Dacă ei se comportă într-adevăr în acest fel, atunci este suficient pentru a arăta că sunt aroganți și îngâmfați. Ei nu I se închină deloc lui Dumnezeu; ei caută un statut mai înalt și vor să aibă autoritate asupra celorlalți, să-i posede și să aibă un loc în inimile lor. Aceasta este imaginea clasică a Satanei. Aspectele naturii lor care ies în evidență sunt aroganța și îngâmfarea, refuzul de a I se închina lui Dumnezeu și o dorință de a fi venerați de alții. Astfel de comportamente vă pot oferi o imagine foarte clară despre natura lor.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”

Unii oameni spun că nu au o fire coruptă, că nu sunt aroganți. Ce oameni sunt aceștia? Aceștia sunt oameni fără rațiune și, de asemenea, cei mai neghiobi și aroganți dintre toți. De fapt, sunt mai aroganți și mai răzvrătiți decât oricine; cu cât cineva spune mai mult că nu are firi corupte, cu atât este mai arogant și mai neprihănit de sine. De ce alții sunt capabili să se cunoască pe ei înșiși și să accepte judecata lui Dumnezeu, dar tu nu ești? Ești excepția? Ești un sfânt? Trăiești în vid? Nu recunoști că omenirea a fost profund coruptă de Satana, că toți au o fire coruptă. Asta înseamnă că nu înțelegi deloc adevărul și ești cel mai răzvrătit, ignorant și arogant dintre toți. După tine, există mulți oameni buni pe lume și doar câțiva oameni răi – deci de ce este lumea plină de întuneric, plină de murdărie și de corupție, plină de conflicte? De ce, în lumea oamenilor, toți iau și fură unii de la alții? Nici măcar cei care cred în Dumnezeu nu fac excepție. Oamenii se luptă și se ceartă mereu între ei. Și de unde izvorăște acest conflict? Firește, este un produs al naturii lor corupte, chiar dezvăluirea firilor lor corupte. Oamenilor care au o natură coruptă le sunt dezvăluite în ei aroganță și răzvrătire; cei care trăiesc într-o fire satanică sunt agresivi și combativi. Cei care sunt agresivi și combativi sunt cei mai aroganți dintre oameni, ei nu ascultă de nimeni. De ce oamenii își mărturisesc adesea păcatele, dar nu se căiesc? De ce cred în Dumnezeu, dar nu pot pune adevărul în practică? De ce cred mulți ani în Dumnezeu, dar nu pot să I se conformeze? Toate acestea sunt cauzate de natura arogantă a oamenilor. Omenirea s-a răzvrătit mereu împotriva lui Dumnezeu și I s-a împotrivit, nu a fost absolut deloc dispusă să accepte adevărul, ba chiar a urât și a respins adevărul. Asta nu fiindcă cerințele lui Dumnezeu de la oameni sunt prea mari, ci mai degrabă fiindcă oamenii I se împotrivesc lui Dumnezeu cu prea multă înverșunare și

cruzime, în asemenea măsură, încât L-ar face pe Dumnezeu dușmanul lor și L-ar răstigni. Nu este această omenire coruptă prea înverșunată, prea arogantă și prea irațională? Dumnezeu exprimă foarte multe adevăruri, are milă pentru oameni, îi mântuiește și le iartă păcatele – dar omenirea nu acceptă deloc adevărul, mereu I se împotrivește lui Dumnezeu, Îl condamnă și se face incompatibilă cu El. Așadar, la ce nivel este relația umanității cu Dumnezeu? Omul a devenit dușmanul lui Dumnezeu, antiteza Lui. Dumnezeu exprimă adevărul pentru a expune, a judeca și a mântui oamenii; oamenii nu îl acceptă, iar Lui nu Îi acordă nicio atenție. Oamenii nu fac ce le cere Dumnezeu; în schimb, merg și fac lucrurile pe care El le urăște și le detestă. Dumnezeu exprimă adevărul, dar oamenii îl resping. Dumnezeu judecă și mustră firile corupte ale oamenilor, iar aceștia nu numai că nu acceptă adevărul, dar se și ceartă cu El și se revoltă împotriva Lui. Cât de aroganți sunt oamenii? Omenirea coruptă Îl neagă pe Dumnezeu și I se împotrivește cu nerușinare. Chiar dacă ei cred în Dumnezeu, oamenii urmăresc mereu averi mari, recompense și intrarea în Împărăția Cerurilor; ei vor și să fie conducători și să-și exercite autoritatea. Aceasta este o reprezentare tipică a aroganței, care este chiar firea coruptă a omului.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O natură arogantă stă la originea împotrivirii omului față de Dumnezeu”

Unii oameni spun: „În casa lui Dumnezeu, nu mă supun nimănui în afară de Dumnezeu, fiindcă numai El deține adevărul; oamenii nu dețin adevărul, ei au firi corupte, nu ne putem baza pe nimic din ceea ce spun, așa că mă supun numai lui Dumnezeu.” Au dreptate când spun asta? (Nu.) De ce nu? Ce tip de fire este aceasta? (Una arogantă și îngâmfată.) (Firile Satanei și ale arhanghelului.) Aceasta este o fire arogantă. Nu spuneți tot timpul că este firea Satanei și a arhanghelului, acest mod de a vorbi este prea general și e vag. […] Unii oameni au câteva abilități, daruri, unele

aptitudini minore și au făcut un număr de fapte pentru biserică. Ceea ce gândesc acești oameni este: „Credința voastră în Dumnezeu implică citirea, copierea, scrierea, memorarea cuvântului lui Dumnezeu toată ziua, ca un fel de persoane spirituale. Ce rost are? Puteți să faceți ceva real? Cum vă puteți numi spirituali când nu faceți nimic? Nu aveți viață. Eu am viață, tot ce fac eu este real.” Ce fire este aceasta? Ei au câteva abilități speciale, unele daruri, pot să facă puțin bine și consideră aceste lucruri ca fiind viața. Drept rezultat, nu ascultă de nimeni, nu se tem să le facă tuturor morală, îi disprețuiesc pe toți ceilalți – este aceasta aroganță? (Da.) Este aroganță. În general, în ce împrejurări dezvăluie oamenii aroganță? (Când au unele daruri sau abilități speciale, când pot face câteva lucruri practice, când au capital.) Acesta este un tip de situație. Așadar, oamenii care nu au daruri sau nicio abilitate specială nu sunt aroganți? (Și ei sunt aroganți.) Persoana despre care tocmai am vorbit va spune deseori: „Nu mă supun nimănui în afară de Dumnezeu” și, auzind asta, oamenii se vor gândi în sinea lor: „Ce supusă față de adevăr este această persoană, nu se supune nimănui în afară de adevăr, ceea ce spune ea este corect!” De fapt, în aceste cuvinte aparent corecte se află un tip de fire arogantă: „Nu mă supun nimănui în afară de Dumnezeu” înseamnă clar că nu se supune nimănui. Vă întreb, sunt cei care spun astfel de cuvinte cu adevărat capabili să se supună lui Dumnezeu? Ei nu ar putea niciodată să se supună lui Dumnezeu. Cei care sunt predispuși să spună astfel de cuvinte sunt cu siguranță cei mai aroganți dintre toți. Pe dinafară, ceea ce spun ei pare corect – dar, de fapt, acesta este cel mai conspirativ mod în care se manifestă firea arogantă. Ei folosesc acest „în afară de Dumnezeu” pentru a încerca să demonstreze că sunt raționali, dar, de fapt, asta e ca și cum ai îngropa aur și ai pune o pancartă deasupra, pe care scrie: „Aici nu este îngropat aur.” Nu este un lucru nesăbuit? Ce spuneți, care tip de persoană este cea mai arogantă? Ce lucruri pot spune

oamenii, care îi fac cei mai aroganți? Poate că ați auzit înainte câteva lucruri arogante. Care este cel mai arogant dintre acestea? Știți? Îndrăznește cineva să spună: „Nu mă supun nimănui – nici măcar Cerului sau pământului, nici măcar cuvintelor lui Dumnezeu”? Numai marele balaur roșu îndrăznește să spună asta. Nimeni care crede în Dumnezeu nu ar spune așa ceva. Totuși, dacă aceia care cred în Dumnezeu spun: „Nu mă supun nimănui în afară de Dumnezeu”, atunci nu sunt cu mult diferiți de marele balaur roșu, se cred numărul unu din lume, sunt cei mai aroganți dintre toți. Ce spuneți? Oamenii sunt toți aroganți, dar există vreo diferență în aroganța lor? Unde faceți distincția? Toate ființele umane corupte au firi arogante, dar există diferențe în aroganța lor. Când aroganța unei persoane a atins un anumit grad, atunci și-a pierdut orice rațiune. Distincția se face prin a vedea dacă există rațiune în ceea ce spune cineva. Unii oameni sunt aroganți și, totuși, au puțină rațiune. Dacă sunt capabili să accepte adevărul, atunci încă au speranțe la mântuire. Unii sunt atât de aroganți, încât nu au deloc rațiune – aroganța lor nu are limită – iar astfel de oameni nu ar putea accepta niciodată adevărul. Dacă oamenii sunt atât de aroganți, încât nu au deloc rațiune, atunci își pierd orice simț al rușinii și nu sunt decât aroganți în mod nesăbuit. Toate acestea sunt dezvăluiri și manifestări ale unei firi arogante.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cunoașterea celor șase tipuri de firi corupte reprezintă adevărata cunoaștere de sine”

Există unii oameni care adesea încalcă principiile când acționează. Nu acceptă emondarea, știu, în inimile lor, că lucrurile pe care le spun alții sunt în concordanță cu adevărul, dar nu le acceptă. Acești oameni sunt atât de aroganți și de neprihăniți de sine! De ce spunem că sunt aroganți? Dacă nu acceptă emondarea, atunci nu sunt ascultători, și nu este neascultarea aroganță? Ei cred să se descurcă bine, nu cred că fac greșeli, ceea ce înseamnă că nu se cunosc pe ei înșiși, iar asta este aroganță. Așadar, există

unele lucruri pe care trebuie să le analizezi în mod serios, să le investighezi puțin câte puțin. Când faceți lucrarea bisericii, dacă obții admirația altora, iar ei îți dau sugestii și ți se destăinuie în părtășie, asta înseamnă că ți-ai făcut bine lucrarea. Dacă oamenii sunt mereu constrânși de tine, atunci vor ajunge să te discearnă treptat și se vor îndepărta de tine, ceea ce dovedește că tu nu deții adevărul-realitate, deci tot ce spui sunt, cu siguranță, doar cuvinte și doctrine, menite să-i constrângă pe alții. Unii conducători de biserică sunt înlocuiți; și de ce sunt ei înlocuiți? Fiindcă rostesc doar cuvinte și doctrine, mereu lăudându-se și mărturisind pentru ei înșiși. Ei spun că a te împotrivi lor înseamnă a I te împotrivi lui Dumnezeu și că oricine raportează situații Celui de mai sus tulbură lucrarea bisericii. Ce fel de problemă este aceasta? Acești oameni deja au devenit atât de aroganți, că nu mai au pic de rațiune. Nu le dezvăluie asta adevărata față ca antihriști? Ca urmare a acestui lucru, nu vor începe să-și înființeze propriile împărății independente? Unii oameni care abia au început să creadă se vor închina la ei și vor mărturisi despre ei, iar asta le va plăcea foarte mult și se vor simți foarte mulțumiți. Cineva atât de arogant este deja condamnat. Cineva care este capabil să spună „a mi te împotrivi mie înseamnă a I te împotrivi lui Dumnezeu" deja a devenit un Pavel modern; nu există nicio diferență între asta și atunci când Pavel a spus: „Pentru mine, a trăi este Hristos." Nu sunt în mare pericol oamenii care vorbesc așa? Chiar dacă nu își înființează împărății independente, ei tot sunt adevărați antihriști. Dacă o astfel de persoană ar fi să conducă o biserică, acea biserică ar deveni rapid o împărăție a antihriștilor. Unii oameni, după ce devin conducători de biserică, se axează în special pe a rosti predici mărețe și a se lăuda, rostind în special taine, astfel încât oamenii să-i privească cu admirație, iar ca urmare, ei se îndepărtează din ce în ce mai mult de adevărul-realitate. Asta duce la faptul că majoritatea oamenilor se închină la teorii spirituale.

Oamenii ascultă pe oricine vorbește într-un mod impunător; oamenii nu bagă în seamă pe cine vorbește despre intrarea în viață. Nu înseamnă asta să induci oamenii în eroare? Dacă cineva are părtășie despre adevărul-realitate, nu ascultă nimeni, ceea ce este o problemă. Nimeni, cu excepția acestei persoane, nu poate conduce biserica, fiindcă toți se închină teoriilor spirituale; cei care nu pot vorbi despre teoriile spirituale sunt incapabili să rămână de neclintit. Poate o astfel de biserică să obțină, totuși, lucrarea Duhului Sfânt? Pot oamenii să intre în adevărul-realitate? De ce sunt respinse părtășiile despre adevăr și discuțiile despre experiențe reale în asemenea măsură încât ei nu sunt dispuși să Mă asculte pe Mine având părtășie despre adevăr? Asta dovedește că acești conducători deja i-au indus în eroare și i-au controlat pe acești oameni. Acești oameni îi ascultă și li se supun lor, mai degrabă decât să I se supună lui Dumnezeu. Este clar că acești oameni sunt genul care să li se supună conducătorilor lor, mai degrabă decât lui Dumnezeu. Fiindcă cei care cred sincer în Dumnezeu și urmăresc adevărul nu sunt genul care să li se închine oamenilor sau să-i urmeze pe aceștia; ei au în inimi un loc pentru Dumnezeu și au inimi cu frică de Dumnezeu, deci cum ar putea fi ei constrânși de către oameni? Cum ar putea ei să i se supună ascultători unui conducător fals care nu deține adevărul-realitate? Un conducător fals se teme cel mai mult de cineva care deține adevărul-realitate, de cineva care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău. Dacă cineva nu deține adevărul și totuși vrea să-i facă pe alții să-l asculte, nu este acesta diavolul sau satana cea mai arogantă posibilă? Dacă monopolizezi biserica sau îi controlezi pe aleșii lui Dumnezeu, atunci ai ofensat firea lui Dumnezeu și te-ai ruinat pe tine însuți și e posibil să nici nu mai ai o șansă de a te căi. Fiecare dintre voi trebuie să aibă grijă; aceasta este o chestiune foarte periculoasă, ceva ce oricine ar putea face cu mare ușurință. Poate că unii vor spune: „Pur și simplu nu voi

face asta, pur și simplu nu voi mărturisi pentru mine însumi!” Asta este doar fiindcă lucrezi de puțin timp. Mai târziu, ai îndrăzni să o faci. Ai deveni, treptat, tot mai îndrăzneț – cu cât o faci mai mult, cu atât ai fi mai îndrăzneț. Dacă oamenii pe care-i conduci s-ar lăuda cu tine și te-ar asculta, ai simți în mod firesc că ești pe o poziție înaltă, că ești extraordinar: „Priviți-mă, sunt destul de bun. Pot să-i conduc pe toți acești oameni și toți mă ascultă; pe oamenii care nu mă ascultă îi supun. Asta dovedește că am o abilitate de a lucra și eu sunt egal cu lucrarea mea.” Pe măsură ce trece timpul, elementele arogante ale naturii tale ar începe să fie dezvăluite și ai deveni atât de arogant, încât ți-ai pierde rațiunea și ai fi în pericol. Poți vedea clar asta? Ai o problemă imediat ce îți dezvălui firea arogantă, neascultătoare. Nu asculți nici măcar când vorbesc Eu, casa lui Dumnezeu te înlocuiește și totuși, tu îndrăznești să spui: „Lasă să o dezvăluie Duhul Sfânt.” Faptul că ai spune asta dovedește că nu accepți adevărul. Răzvrătirea ta este prea mare – ți-a expus natura-esență. Nu Îl cunoști deloc pe Dumnezeu. Așadar, vă spun toate acestea astăzi ca să fiți cu ochii în patru. Nu vă preamăriți și nu mărturisiți pentru voi înșivă. Oamenii sunt predispuși să încerce să-și înființeze propriile împărății independente, fiindcă tuturor le place poziția, bogăția și gloria, vanitatea, să fie servitori de rang înalt și să demonstreze putere: „Uite cât de sever am spus acele cuvinte. Imediat ce m-am purtat amenințător, și-au pierdut curajul și au devenit docili.” Nu demonstra o astfel de putere; este inutil și nu dovedește nimic. Dovedește doar că ești deosebit de arogant și că ai o fire slabă; nu dovedește că ai vreo abilitate, cu atât mai puțin că deții adevărul-realitate. După ce ascultați predici câțiva ani, vă cunoașteți pe voi înșivă? Nu simțiți că sunteți în situații periculoase? Dacă Dumnezeu nu ar vorbi și nu ar lucra spre mântuirea omului, nu v-ați înființa împărății independente? Nu vreți să monopolizați bisericile de care sunteți responsabili, să-i aduci pe acei

oameni sub influența ta, astfel încât să nu scape niciunul dintre ei de sub controlul tău, deci să fie nevoiți să te asculte? Dacă tu controlezi oamenii imediat ce faci asta, atunci ești un diavol, Satana. Este foarte periculos să ai astfel de gânduri; deja ai pășit pe calea unui antihrist. Dacă nu reflectezi la tine și dacă ești incapabil să-ți mărturisești păcatele lui Dumnezeu și să te căiești, atunci categoric vei fi dat la o parte, iar Dumnezeu nu-ți va acorda nicio atenție. Ar trebui să știi cum să te căiești, cum să te schimbi pentru a fi în concordanță cu intențiile lui Dumnezeu, pentru a garanta că nu ofensezi firea lui Dumnezeu. Nu aștepta până când casa lui Dumnezeu hotărăște că ești un antihrist și te exclude – atunci, deja va fi prea târziu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O natură arogantă stă la originea împotrivirii omului față de Dumnezeu"

Nicio persoană nu trebuie să se considere perfectă sau distinsă, nobilă, ori diferită de alții; toate acestea sunt provocate de firea arogantă a omului și de ignoranță. Să te crezi întotdeauna deosebit – acest lucru este cauzat de o fire arogantă; să nu-ți poți accepta niciodată neajunsurile și să nu-ți poți confrunta niciodată greșelile și eșecurile – acest lucru este cauzat de o fire arogantă; să nu le permiți niciodată altora să fie mai presus decât tine sau mai buni decât tine – acest lucru este cauzat de o fire arogantă; să nu le permiți niciodată altora să îți fie superiori sau să fie mai buni decât tine – acest lucru este cauzat de o fire arogantă; să nu le permiți niciodată altora să aibă idei, sugestii și puncte de vedere mai bune decât ale tale, iar când descoperi că alții sunt mai buni decât tine, să devii negativ, să nu vrei să vorbești, să te simți tulburat și abătut și să te superi – toate acestea sunt cauzate de o fire arogantă. O fire arogantă te poate face să devii grijuliu cu reputația ta, incapabil să accepți să fii corectat de alții, incapabil să-ți confrunți neajunsurile și incapabil să-ți accepți eșecurile și greșelile. Mai mult decât atât, când cineva este mai bun decât tine, asta poate face ca ura și

gelozia să se ivească în inima ta și te poți simți constrâns, astfel încât să nu dorești să-ți faci datoria și să devii superficial când o îndeplinești. O fire arogantă poate face aceste comportamente și practici să se ivească în tine. Dacă puteți, puțin câte puțin, să intrați mai adânc în toate aceste detalii, să progresați în privința lor și să obțineți o înțelegere a lor; și dacă puteți apoi, treptat, să vă lepădați de aceste gânduri, să vă lepădați de aceste noțiuni, puncte de vedere și chiar comportamente eronate și să nu fiți constrânși de ele; și dacă, în îndeplinirea datoriei voastre, puteți să găsiți postul potrivit pentru voi, să acționați conform principiilor și să îndepliniți datoria pe care puteți și ar trebui s-o îndepliniți, atunci, în timp, vă veți putea îndeplini îndatoririle mai bine. Asta constituie intrarea în adevărul-realitate. Dacă poți intra în adevărul-realitate, va părea că ai o asemănare umană și oamenii vor spune: „Această persoană se comportă conform postului său și își îndeplinește datoria fundamentat. Nu se bazează pe naturalețe, pe impulsivitate sau pe firea sa coruptă, satanică, pentru a-și îndeplini datoria. Se comportă cu reținere, are o inimă care Îl venerează pe Dumnezeu, are dragoste pentru adevăr, iar comportamentul și expresiile sale dezvăluie că s-a lepădat de trupul și de preferințele proprii." Cât de minunat este să te comporți în acest fel! În situațiile în care ceilalți îți menționează neajunsurile, nu doar că poți să le accepți, ci ești optimist, înfruntându-ți neajunsurile și punctele slabe cu stăpânire de sine. Starea ta de spirit este destul de normală, fără extreme, fără irascibilitate. Nu asta înseamnă să ai o asemănare umană? Doar astfel de oameni au rațiune.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane"

După ce oamenii sunt cuceriți de Dumnezeu, aceștia ar trebui cel puțin să aibă rațiune, ca să fie siguri că nu vorbesc cu aroganță. Cel mai bine ar fi ca ei să-și asume un statut de jos, „ca balega pe pământ", și să spună unele

lucruri care sunt adevărate. În special când ești mărturie pentru Dumnezeu, dacă poți să spui ceva cu miez din inimă, fără vorbe goale sau exagerări și fără minciuni închipuite, atunci firea ta se va fi schimbat cu adevărat; aceasta este schimbarea care ar trebui să se petreacă odată ce ai fost cucerit de Dumnezeu. Dacă nu poți avea nici măcar atâta rațiune, atunci ești într-adevăr lipsit de orice înfățișare a umanității. În viitor, după ce aleșii lui Dumnezeu din toate națiunile și regiunile s-au întors înaintea lui Dumnezeu și au fost cuceriți de cuvintele Lui, dacă la o adunare uriașă de laudă a lui Dumnezeu începi din nou să te porți arogant, lăudându-te și dându-te în spectacol constant, atunci vei fi înlăturat și eliminat cu totul. Omul trebuie să se comporte întotdeauna cum se cuvine, să-și recunoască identitatea și statutul și să nu revină la vechile sale căi. Imaginea Satanei se manifestă în mod obișnuit în aroganța și îngâmfarea umană. Dacă nu schimbi acest aspect al tău, nu vei avea niciodată asemănare umană și vei poseda întotdeauna chipul Satanei. Cel mai dificil lucru este să rezolvi aroganța și îngâmfarea și doar a-ți cunoaște puțin aroganța și îngâmfarea nu îți va permite să obții o transformare completă; tot va trebui să suferi mai multe rafinări. Fără să fii judecat, mustrat și emondat, încă vei fi în pericol pe termen lung. În viitor, când aleșii lui Dumnezeu de peste tot din lume Îi acceptă lucrarea și spun: „Am fost luminați cu mult timp în urmă că Dumnezeu câștigase un grup de biruitori în China”, când veți auziți asta, vă veți gândi: „Nu avem de ce să ne lăudăm, totul provine din harul lui Dumnezeu. Nu merităm să fim numiți biruitori.” Dar cu timpul, pe măsură ce vedeți că sunteți capabili să spuneți ceva și că aveți puțină realitate, veți chibzui: „Chiar și străinii au câștigat luminarea Duhului Sfânt și spun că Dumnezeu a alcătuit un grup de biruitori în China, așa că ar trebui să fim considerați biruitori.” Acum, veți accepta în tăcere această recunoaștere în inimi și, pur și simplu, veți face această recunoaștere publică, mai târziu.

Oamenii nu trebuie să suporte să fie lăudați sau să fie încercați de statut. Dacă vei fi tot timpul lăudat, atunci vei fi în pericol. Cei a căror fire nu s-a schimbat nu pot rămâne neclintiți la final.

Pentru omenirea coruptă, cea mai dificilă problemă de rezolvat este cea de a nu mai face aceleași vechi greșeli. Pentru a preveni acest lucru, oamenii trebuie mai întâi să fie conștienți că încă nu au obținut adevărul, că nu a existat o schimbare în firea vieții lor și că, deși cred în Dumnezeu, ei încă trăiesc sub puterea Satanei și nu au fost mântuiți; sunt predispuși să-L trădeze pe Dumnezeu și să se îndepărteze de El în orice moment. Dacă au acest sentiment al crizei în inimă – dacă, așa cum spun oamenii deseori, sunt pregătiți de pericol în timp de pace – atunci vor putea să se înfrâneze oarecum și, când li se va întâmpla ceva, se vor ruga lui Dumnezeu, se vor bizui pe El și vor reuși să evite să facă aceleași vechi greșeli. Trebuie să vezi clar că firea ta nu s-a schimbat, că natura trădării împotriva lui Dumnezeu este încă adânc înrădăcinată în tine și că nu a fost înlăturată, că încă riști să-L trădezi pe Dumnezeu și că te confrunți cu posibilitatea constantă de a îndura pierzania și de a fi distrus. Acest lucru este real, așa că trebuie să fiți atenți. Există trei chestiuni extrem de importante de reținut: în primul rând, încă nu-L cunoști pe Dumnezeu; în al doilea rând, nu s-a petrecut nicio schimbare în firea ta; și în al treilea rând, încă nu ai trăit adevărata imagine a omului. Aceste trei lucruri sunt în concordanță cu realitatea, sunt adevărate, iar tu trebuie să fii lămurit în privința lor. Trebuie să fii conștient de tine. Dacă ai hotărârea de a remedia această problemă, atunci ar trebui să-ți alegi propria deviză, de exemplu: „Eu sunt balega de pe pământ”, sau „Eu sunt diavolul”, sau „Revin adesea la vechile mele obiceiuri”, sau „Sunt mereu în pericol.” Oricare dintre acestea este potrivită să-ți servească drept deviză personală, și-ți va fi de folos dacă ți-o amintești în orice moment. Continuă să ți-o repeți, cugetă asupra ei și s-ar putea să

reușești să faci mai puține greșeli sau să nu mai greșești. Oricum, cel mai important este să petreci mai mult timp citind cuvintele lui Dumnezeu, să înțelegi adevărul, să-ți cunoști propria natură și să-ți alungi firea coruptă. Numai atunci vei fi în siguranță. Un alt lucru este să nu adopți niciodată poziția unui „martor al lui Dumnezeu” și să nu te numești niciodată un martor al lui Dumnezeu. Poți vorbi doar despre experiențele personale. Puteți vorbi despre cum v-a mântuit Dumnezeu, puteți avea părtășie despre cum ați fost cuceriți de Dumnezeu și puteți vorbi despre ce har v-a conferit. Nu uitați niciodată că sunteți cei mai corupți oameni; sunteți bălegar și gunoi. Faptul că acum sunteți capabili să acceptați lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu se datorează în totalitate înălțării voastre de către El. Ați fost mântuiți de Dumnezeu întrupat și El v-a acordat un asemenea har măreț doar pentru că voi sunteți cei mai corupți și mai jegoși. Așadar, voi nu aveți de ce să vă lăudați, puteți doar să-L slăviți și să-I mulțumiți lui Dumnezeu. Mântuirea voastră este doar datorită harului lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii”

Iar acum, că lucrurile au ajuns în faza asta, cât cunoști cu adevărat despre ceea ce spun și fac Eu? Să nu crezi că ești vreun geniu înnăscut, abia puțin mai jos decât cerurile, dar infinit mai înalt decât pământul. Ești departe de a fi mai inteligent decât toți ceilalți – și s-ar putea spune chiar că e pur și simplu adorabil că de fapt ești mult mai prostănac decât oricare dintre oamenii de pe pământ care au rațiune, deoarece ai o părere prea bună despre tine și n-ai avut niciodată vreun complex de inferioritate, de parcă Îmi poți înțelege acțiunile până în cel mai mic detaliu. De fapt și de drept, ești o persoană căreia îi lipsește în mod fundamental rațiunea, fiindcă nu ai habar ce intenționez Eu să fac și ești și mai puțin conștient de ce fac acum. Și astfel, spun că nu ești nici măcar egalul unui bătrân fermier care

muncește din greu pământul și care nu are nici cea mai vagă înțelegere despre viața umană și, totuși, își pune toată încrederea în binecuvântările Cerului când își cultivă pământul. Nu te gândești nicio secundă la viața ta, nu știi nimic despre renume și cu atât mai puțin nu te cunoști pe tine însuți. Ești întru totul „mai presus de toate”! […] Să îți spun un adevăr: azi contează foarte puțin dacă ai o inimă cu frică; nu sunt nici nerăbdător, nici îngrijorat de asta. Dar trebuie să îți mai spun: tu, această „persoană talentată”, care nu învață și rămâne ignorantă, ai să fii doborât în cele din urmă de istețimea ta meschină plină de admirație de sine – tu vei fi cel care suferă și este mustrat. Nu voi fi atât de prost încât să te însoțesc în timp ce continui să suferi în iad, deoarece Eu nu sunt ca tine. Nu uita că ești o ființă creată care a fost blestemată de Mine și care, totuși, este și învățată și mântuită de Mine, și nu este în tine nimic de care să ezit să Mă despart. Oricând Îmi fac lucrarea, nu sunt constrâns niciodată de vreo persoană, vreun eveniment sau obiect. Atitudinea și părerea Mea vizavi de omenire au rămas întotdeauna aceleași. Nu sunt prea binevoitor față de tine, deoarece ești un adaos la gestionarea Mea și departe de a fi mai special decât vreo altă ființă. Acesta este sfatul Meu pentru tine: trebuie să-ți amintești întotdeauna că nu ești decât o ființă creată! Deși poate îți împărtășești existența cu Mine, ar trebui să-ți cunoști propria identitate; să nu te crezi mai bun decât ești. Chiar dacă nu te cert sau nu te emondez, ci te întâmpin cu o față zâmbitoare, asta nu e suficient pentru a dovedi că ești la fel ca Mine. Tu – tu ar trebui să știi că ești unul care caută adevărul, nu adevărul însuși! Trebuie să fii gata în orice clipă să te schimbi conform cuvântului Meu. Nu poți scăpa de asta. Te îndemn ca, în aceste vremuri prețioase, când ai această rară ocazie, să încerci să înveți ceva. Nu Mă păcăli; nu am nevoie să te folosești de lingușire ca să încerci să Mă înșeli. Când Mă cauți, nu o faci numai și numai de dragul Meu, ci, mai degrabă, de al tău!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care nu învață și rămân neștiutori, nu sunt ei fiare?”

Omenirea este atât de profund coruptă de Satana, încât toți oamenii au o natură satanică și o fire arogantă; chiar și nebunii și idioții sunt aroganți și cred că sunt mai buni decât alți oameni și refuză să-i asculte. Se vede clar că omenirea este foarte profund coruptă și că oamenilor le este foarte greu să I se supună lui Dumnezeu. Din cauza aroganței și a neprihănirii lor de sine, oamenii au devenit complet lipsiți de rațiune; ei nu ascultă de nimeni – deși ceea ce spun alți oameni este corect și se conformează cu adevărul, ei nu îi vor asculta. Din cauza aroganței, oamenii îndrăznesc să-L judece pe Dumnezeu, să-L condamne și să I se împotrivească. Așadar, cum poate fi îndreptată o fire arogantă? Poate fi corectată prin intermediul înfrânării umane? Poate fi îndreptată doar prin recunoașterea și acceptarea ei? Categoric nu. Există o singură cale de a îndrepta o fire arogantă, și anume acceptarea judecății și a mustrării lui Dumnezeu. Doar aceia care sunt capabili să accepte adevărul pot treptat să renunțe la firea lor arogantă; aceia care nu acceptă adevărul nu vor fi niciodată capabili să-și îndrepte firile arogante. Văd mulți oameni cărora li se urcă la cap când demonstrează un oarecare talent în datoria lor. Când arată că au unele abilități, cred că sunt foarte impresionanți și apoi trăiesc de pe urma acestor abilități și nu se străduiesc mai mult. Ei nu îi ascultă pe ceilalți, orice spun aceștia, crezând că aceste mici lucruri pe care le au constituie adevărul și că ei sunt cei mai buni. Ce fire este aceasta? Este o fire arogantă. Ei sunt mult prea lipsiți de rațiune. Poate o persoană să-și îndeplinească bine datoria când are o fire arogantă? Poate să fie supusă lui Dumnezeu și să-L asculte pe Dumnezeu până la capăt? Acest lucru este și mai dificil. Pentru a îndrepta o fire arogantă, trebuie să învețe cum să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu, judecata și mustrarea Lui, în timp ce își îndeplinește datoria. Doar în acest

fel se poate cunoaște cu adevărat. Doar când îți vezi clar esența coruptă, rădăcina aroganței tale și apoi o înțelegi și o examinezi, îți poți cunoaște cu adevărat natura-esență. Trebuie să dezgropi toate lucrurile corupte dinăuntrul tău, să le reziști și să ajungi să le cunoști pe baza adevărului și atunci vei ști ce ești: nu doar că ai din plin o fire arogantă și că îți lipsesc rațiunea și ascultarea, dar vei vedea că ai lipsuri în multe privințe, că nu ai adevărul-realitate și cât ești de demn de milă. Atunci vei fi incapabil de aroganță. Dacă nu te examinezi și nu te cunoști în acest fel, atunci când îți vei face datoria, nu-ți vei ști locul în univers. Vei crede că ești grozav în orice privință, că totul este greșit la ceilalți și că doar tu ești cel mai bun. Atunci te vei lăuda în fața celorlalți tot timpul, pentru ca ei să te admire și să te venereze. Acest lucru e complet lipsit de conștiință de sine. Unii oameni se laudă tot timpul. Când ceilalți consideră că acest lucru e neplăcut, îi critică pentru că sunt aroganți. Dar ei nu acceptă; tot cred că sunt talentați și pricepuți. Ce fire e aceasta? Ei sunt prea aroganți și neprihăniți de sine. Oare oamenii atât de aroganți și de neprihăniți de sine sunt capabili să fie însetați de adevăr? Pot ei să urmărească adevărul? Dacă nu sunt niciodată capabili să se cunoască pe sine și nu scapă de firea lor coruptă, pot să-și facă bine datoria? Categoric nu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cunoașterea firii este temelia schimbării acesteia”

Când auzi cuvintele lui Dumnezeu dezvăluind manifestările unei firi arogante de care dă dovadă cineva, ar trebui să te gândești: „Dau dovadă de aroganță? Sunt un om corupt, așa că sigur am unele dintre acele manifestări; ar trebui să reflectez unde fac asta. Oamenii spun că sunt arogant, că mă port cu nasul pe sus, că îi constrâng pe oameni când vorbesc. Asta-i firea mea cu adevărat?” Cu ajutorul reflecției, îți vei da în sfârșit seama că revelația cuvintelor lui Dumnezeu este întru totul corectă – că ești o

persoană arogantă. Și, deoarece revelația cuvintelor lui Dumnezeu este pe deplin corectă, deoarece se potrivește perfect situației tale, fără nici cea mai mică discrepanță și pare și mai exactă la o reflecție ulterioară, ar trebui să accepți judecata și mustrarea cuvintelor Sale și să deslușești și să ajungi să cunoști esența firii tale corupte potrivit acestora. Atunci vei putea să ai, cu adevărat, remușcări. În credința în Dumnezeu, doar mâncând și bând din cuvintele Lui în acest fel, poți ajunge să te cunoști. Pentru a-ți înlătura firile corupte, trebuie să accepți judecata și dezvăluirea cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă nu poți face asta, nu vei avea cum să te lepezi de firile tale corupte. Dacă ești o persoană inteligentă care își dă seama că revelația cuvintelor lui Dumnezeu este în general corectă sau dacă poți admite că jumătate din aceasta este corectă, atunci ar trebui să o accepți imediat și să te supui înaintea lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să te rogi Lui și să reflectezi asupra ta. Numai atunci vei înțelege că toate cuvintele revelației lui Dumnezeu sunt corecte, că toate sunt fapte și nimic mai puțin decât atât. Numai supunându-se înaintea lui Dumnezeu cu o inimă plină de venerație pentru El, pot oamenii să reflecteze cu adevărat asupra lor. Numai atunci vor putea să vadă varietatea de firi corupte care există în ei și că sunt într-adevăr aroganți și neprihăniți de sine, fără pic de rațiune. Dacă un om este un iubitor al adevărului, va putea să se prosterneze înaintea lui Dumnezeu, să-I recunoască faptul că a fost profund corupt și să aibă voința de a accepta judecata și mustrarea Lui. În acest fel, el poate dobândi un suflet care să aibă remușcări, să înceapă să se nege și să se urască și să regrete că nu a urmărit adevărul înainte, gândindu-se: „De ce nu am fost în stare să accept judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu când am început să le citesc? Această atitudine pe care am avut-o față de cuvintele Lui a fost una de aroganță, nu-i așa? Cum am putut să fiu atât de arogant?” După o vreme în care reflectează frecvent asupra lui în acest fel, va recunoaște că este într-

adevăr arogant, că nu este pe deplin capabil să admită că spusele lui Dumnezeu sunt adevărul și fapte și că într-adevăr nu are nicio fărâmă de rațiune. Dar este un lucru dificil să te cunoști pe tine însuți. De fiecare dată când o persoană meditează, poate doar să dobândească un pic mai multe cunoștințe profunde despre sine. A dobândi cunoștințe clare despre o fire coruptă nu este ceva ce poate fi realizat într-un interval scurt de timp; omul trebuie să citească mai mult din cuvintele lui Dumnezeu, să se roage și să reflecteze mai mult asupra sa. Numai așa poate ajunge, treptat, să se cunoască. Toți cei care se cunosc cu adevărat au eșuat și s-au poticnit de câteva ori în trecut, după care, au citit cuvintele lui Dumnezeu, s-au rugat Lui și au reflectat asupra lor, ajungând prin asta să vadă clar adevărul propriei corupții și să simtă că erau într-adevăr profund corupți și absolut lipsiți de adevărul-realitate. Dacă experimentezi astfel lucrarea lui Dumnezeu și te rogi Lui și cauți adevărul atunci când se abate ceva asupra ta, vei ajunge treptat să te cunoști. Apoi, într-o zi, inima ta va fi lămurită: „Poate că am un calibru puțin mai bun decât alții, dar acesta mi-a fost dat de Dumnezeu. Sunt mereu lăudăros, încercând să-i întrec pe alții când vorbesc și să-i determin pe oameni să facă lucrurile ca mine. Într-adevăr sunt lipsit de rațiune – este aroganță și neprihănire de sine! Prin reflecție, am aflat de propria mea fire arogantă. Sunt luminarea și harul lui Dumnezeu și Îi mulțumesc pentru asta!” Este un lucru bun sau unul rău să afli despre propria fire coruptă? (E un lucru bun.) Pornind de acolo, ar trebui să cauți cum să vorbești și să acționezi cu rațiune și supunere, cum să fii pe picior de egalitate cu ceilalți, cum să-i tratezi pe ceilalți corect, fără a-i constrânge, cum să-ți privești corect calibrul, darurile, punctele forte și așa mai departe. În acest fel, ca un munte bătut cu ciocanul până când ajunge praf, lovitură cu lovitură, firea ta arogantă va fi înlăturată. După aceea, atunci când vei interacționa cu ceilalți sau vei lucra cu ei pentru a îndeplini o datorie, vei

putea să le tratezi corect opiniile și să le acorzi o atenție deosebită în timp ce îi asculți. Și când îi vei auzi dând glas unei opinii corecte, vei descoperi: „Aparent, calibrul meu nu este cel mai bun. Adevărul e că fiecare are propriile puncte forte; nu-mi sunt deloc inferiori. Înainte, am crezut mereu că aveam un calibru mai bun decât alții. Asta a fost admirație de sine și ignoranță cu mintea îngustă. Aveam o perspectivă foarte limitată, ca a unei broaște pe fundul unei fântâni. A gândi așa chiar era lipsit de rațiune – a fost nerușinat! Am fost orbit și asurzit de firea mea arogantă. Cuvintele altora nu au ajuns până la mine și am crezut că eram mai bun decât ei, că aveam dreptate, când, de fapt, nu sunt mai bun decât niciunul dintre ei!” Începând din acel moment, îți vei înțelege și cunoaște cu adevărat neajunsurile și statura mică. Și, după aceea, când vei avea părtășie cu alții, le vei asculta cu atenție părerile și îți vei da seama: „Sunt atât de mulți oameni mai buni decât mine. Calibrul și capacitatea mea de înțelegere sunt medii, în cel mai bun caz.” Dându-ți seama de acest lucru, nu vei fi dobândit un strop de conștiință de sine? Experimentând asta și cugetând frecvent asupra ta conform cuvintelor lui Dumnezeu, vei fi capabil să dobândești o adevărată cunoaștere de sine care devine din ce în ce mai profundă. Vei putea vedea adevărul corupției tale, sărăcia și infamia ta, urâțenia ta deplorabilă și, în acel moment, îți va fi scârbă de tine și îți vei urî firea coruptă. Apoi, îți va fi ușor să te lepezi de tine. În acest mod experimentezi lucrarea lui Dumnezeu. Trebuie să reflectezi la efuziunile tale de corupție, conform cuvintelor lui Dumnezeu. Mai ales după ce ai dezvăluit o fire coruptă în orice fel de situație, trebuie să reflectezi frecvent asupra ta și să te cunoști. Apoi îți va fi ușor să-ți vezi clar esența coruptă și vei putea să-ți urăști din inimă corupția, trupul și pe Satana. Și, din inimă, vei putea să iubești adevărul și să lupți pentru el. În acest fel, firea ta arogantă se va diminua și, treptat, o vei alunga. Vei dobândi tot mai multă

rațiune și îți va fi mai ușor să te supui lui Dumnezeu. În ochii celorlalți, vei părea mai statornic și mai hotărât și vei părea că vorbești mai obiectiv. Vei fi capabil să-i asculți pe alții și le vei da timp să vorbească. Atunci când ceilalți vor avea dreptate, îți va fi ușor să le accepți cuvintele, iar interacțiunile tale cu oamenii nu vor fi atât de solicitante. Vei fi capabil să cooperezi armonios cu oricine. Dacă așa îți îndeplinești datoria, nu vei avea atunci rațiune și umanitate? Aceasta este calea de a înlătura acest tip de fire coruptă.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (1)"

Dacă nu ai o cale pentru a înlătura o fire arogantă, ar trebui să te rogi lui Dumnezeu astfel: „Dumnezeule, am o fire arogantă. Cred că sunt mai tare decât alții, mai bun decât alții, mai inteligent decât alții și vreau să-i determin pe ceilalți să facă ceea ce spun eu. Acest lucru este atât de lipsit de sens. De ce nu pot să renunț la asta, cu toate că știu că este aroganță? Te implor să mă disciplinezi și să mă dojenești. Sunt dispus să renunț la aroganța și voința mea, ca să caut, în schimb, voia Ta. Sunt dispus să ascult cuvintele Tale și să le accept ca fiind viața mea și principiile potrivit cărora acționez. Sunt dispus să trăiesc cuvintele Tale. Te implor să mă îndrumi, Te implor să mă ajuți și să mă călăuzești." Există o atitudine de supunere în aceste cuvinte? Există vreo dorință de supunere? (Da.) Unii pot spune: „Nu funcționează doar să te rogi o dată. Când mi se întâmplă ceva, tot trăiesc după firea mea coruptă și tot vreau să fiu la conducere." În acest caz, continuă să te rogi: „Dumnezeule, sunt atât de arogant, atât de răzvrătit! Te implor să mă disciplinezi, să-mi curmi faptele rele din fașă și să-mi înfrânezi firea arogantă. Te implor să mă îndrumi și să mă conduci, astfel încât să pot trăi după cuvintele Tale și să acționez și să practic potrivit cuvintelor și cerințelor Tale." Vino înaintea lui Dumnezeu rugându-te și implorând mai mult și lasă-L să lucreze. Cu cât sunt mai sincere cuvintele

tale și cu cât mai sinceră e inima ta, cu atât mai mult va spori dorința ta de a te lepăda de tine și de trupul tău. Când acest lucru îți copleșește dorința de a acționa conform propriei voințe, inima ta se va schimba treptat – și atunci când se va întâmpla acest lucru, va exista speranță ca tu să practici adevărul și să acționezi conform adevărurilor-principii. Când te rogi, Dumnezeu nu-ți va spune nimic, nu-ți va indica și nici nu-ți va promite nimic, dar îți va cerceta inima și intenția din spatele cuvintelor tale; El va observa dacă ceea ce spui este sau nu sincer și adevărat și dacă te rogi Lui și Îl implori cu o inimă cinstită. Când Dumnezeu va vedea că inima ta este cinstită, te va călăuzi și te va îndruma, așa cum I-ai cerut și L-ai rugat să facă și, desigur, te va dojeni și te va disciplina. Când Dumnezeu va împlini ceea ce L-ai implorat, inima ta va fi luminată și oarecum schimbată.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (2)”

În viața ta de zi cu zi, când vorbești, te comporți și te ocupi de chestiuni, îți îndeplinești datoria, ai părtășie cu ceilalți și așa mai departe, oricare ar fi problema în cauză, sau oriunde te-ai afla, sau oricare ar fi împrejurările, trebuie să te concentrezi tot timpul să analizezi ce fel de fire arogantă ai afișat. Trebuie să dezgropi toate efuziunile, gândurile și ideile care provin din firea ta arogantă de care ești conștient și pe care o poți percepe, precum și intențiile și scopurile tale – în special, faptul că-ți dorești mereu să le ții altora morală de sus, că nu asculți de nimeni, că te consideri mai bun decât alții, că nu accepți ceea ce spun alții, oricâtă dreptate ar avea, că-i faci pe ceilalți să-ți accepte spusele și să se supună lor, chiar și atunci când greșești, că ai tendința constantă de a-i conduce pe ceilalți, că ești dificil și vii cu justificări atunci când conducătorii și lucrătorii te emondează și te tratează, condamnându-i ca fiind falși, că mereu îi condamni pe ceilalți și te înalți pe tine, că întotdeauna crezi că ești mai bun decât toți ceilalți, că-ți dorești mereu să fii o persoană renumită, distinsă, că întotdeauna adori să

te dai în spectacol, astfel încât ceilalți să te respecte enorm și să ți se închine… Prin practica reflectării asupra acestor efuziuni de corupție și a analizării lor, poți ajunge să afli cât de urâtă este firea ta arogantă și să te urăști și să te detești chiar mai mult. Vei fi astfel dispus să reflectezi dacă ai dat sau nu dovadă de o fire arogantă în toate lucrurile. O parte din aceasta este să reflectezi la ce firi arogante și neprihănite de sine manifești în limbajul tău – ce lucruri lăudăroase, arogante și iraționale spui. Cealaltă parte este să reflectezi asupra lucrurilor absurde și iraționale pe care le faci în timp ce acționezi conform noțiunilor, închipuirilor, ambițiilor și dorințelor tale. Doar acest tip de reflecție asupra propriei persoane poate duce la autocunoaștere. Odată ce ai dobândit adevărata cunoaștere despre tine însuți, ar trebui să cauți în cuvintele lui Dumnezeu căile și principiile practicii pentru a fi o persoană cinstită, și apoi să practici, să-ți îndeplinești datoria și să te apropii de ceilalți și să interacționezi cu ei potrivit căilor și principiilor indicate de cuvintele lui Dumnezeu. După ce ai practicat în acest fel o perioadă, poate o lună sau două, vei simți că inima-ți este luminată datorită acestui lucru, vei fi câștigat ceva din asta și vei fi gustat succesul. Vei simți că ai o cale pentru a deveni o persoană cinstită, rațională, și te vei simți mult mai statornic. Deși nu vei putea încă să vorbești despre o cunoaștere deosebit de profundă a adevărului, vei fi dobândit o anumită cunoaștere perceptivă a acestuia, precum și o cale de practică. Deși nu vei putea să-l exprimi clar în cuvinte, vei avea un oarecare discernământ privind răul pe care-l face oamenilor o fire arogantă și modul în care le denaturează umanitatea. De exemplu, oamenii aroganți și îngâmfați spun adesea lucruri pline de laudă, nebunești, și minciuni pentru a-i păcăli pe alții; spun cuvinte pompoase, strigă lozinci și țin discursuri elevate. Nu sunt acestea diverse manifestări ale unei firi arogante? Nu este chiar irațional să manifestăm aceste firi arogante? Dacă ești capabil să

înțelegi cu adevărat că sigur ți-ai pierdut rațiunea umană normală dacă dai dovadă de astfel de firi arogante și că a trăi cu o fire arogantă înseamnă a trăi ceva drăcesc, mai degrabă decât umanitatea, atunci vei fi recunoscut într-adevăr că o fire coruptă este una satanică și vei putea să-l urăști pe Satana și firile corupte din inima ta. După șase luni sau un an de o astfel de experiență, vei fi capabil de o adevărată cunoaștere de sine și, dacă vei mai manifesta o fire arogantă, vei fi imediat conștient de aceasta și vei putea să te lepezi de ea și să renunți la ea. Vei fi început să te schimbi și, treptat, vei putea să-ți alungi firea arogantă și să te înțelegi cu ceilalți în mod normal. Vei putea vorbi sincer și din inimă; nu vei mai spune minciuni și nici lucruri arogante. Nu vei avea atunci un pic de rațiune și o oarecare asemănare cu o persoană cinstită? Nu vei fi câștigat acea intrare? Acela este momentul în care vei începe să câștigi ceva. Când vei practica onestitatea în acest fel, vei putea să cauți adevărul și să reflectezi asupra ta, indiferent ce fel de fire arogantă manifești și, după ce vei trăi o vreme ca o persoană cinstită în acest mod, vei ajunge pe neașteptate și treptat să înțelegi adevărurile și cuvintele relevante ale lui Dumnezeu despre ce înseamnă să fii o persoană cinstită. Și când vei folosi acele adevăruri pentru a-ți analiza firea arogantă, luminarea și iluminarea cuvintelor lui Dumnezeu vor exista în adâncul inimii tale și vei începe să-ți simți inima mai luminată. Vei vedea limpede corupția pe care o aduce oamenilor o fire arogantă și urâțenia pe care îi face să o trăiască și vei putea discerne fiecare dintre stările corupte în care se află oamenii atunci când manifestă o fire arogantă. Analizând mai mult, vei vedea cu atât mai clar urâțenia Satanei și îl vei urî și mai mult. Astfel, îți va fi ușor să te lepezi de firea ta arogantă.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (2)”

În cazul în care cunoașterea de sine a oamenilor este prea superficială, li se va părea imposibil să rezolve probleme, iar firile vieții lor pur și simplu

nu se vor schimba. Este necesar să te cunoști la un nivel profund, ceea ce înseamnă să-ți cunoști natura: ce elemente sunt incluse în acea natură, cum au luat naștere aceste lucruri și de unde au venit. Mai mult decât atât, chiar ești capabil să urăști aceste lucruri? Ți-ai văzut vreodată sufletul urât și natura ticăloasă? Dacă ești într-adevăr în stare să vezi adevărul despre tine, atunci te vei urî. Atunci când te vei urî și, apoi, vei pune cuvântul lui Dumnezeu în practică, vei putea să te răzvrătești împotriva trupului și să ai puterea de a îndeplini adevărul fără a crede că este obositor. De ce mulți oameni își urmează preferințele trupești? Deoarece se consideră a fi destul de buni, simțind că acțiunile lor sunt corecte și îndreptățite, că nu au defecte și că au întru totul dreptate, ei sunt, prin urmare, capabili să acționeze presupunând că dreptatea este de partea lor. Când o persoană recunoaște care este adevărata sa natură – cât de urâtă, cât de demnă de dispreț și cât de demnă de milă este – atunci ea nu este peste măsură de mândră de sine, nu este prea arogantă și nu este prea încântată de ea însăși ca înainte. O astfel de persoană simte: „Trebuie să fiu cinstit și realist în a practica ceva din cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu, atunci nu mă voi ridica la standardul de a fi uman și mă voi rușina să trăiesc în prezența lui Dumnezeu”. Ea se vede cu adevărat ca fiind măruntă, cu adevărat neînsemnată. În acest moment, devine ușor pentru ea să îndeplinească adevărul și va părea că este oarecum așa cum trebuie să fie un om. Oamenii sunt în stare să se răzvrătească împotriva trupului numai atunci când se urăsc cu adevărat. Dacă nu se urăsc, nu vor putea să se răzvrătească împotriva trupului. Să te urăști cu adevărat nu este o chestiune simplă. Există multe lucruri care trebuie găsite în tine: în primul rând, să-ți cunoști propria natură; și, în al doilea rând, să te vezi nevoiaș și jalnic, să te vezi ca fiind extrem de mic și nesemnificativ și să-ți vezi sufletul deplorabil și murdar. Când cineva vede pe deplin ceea ce este cu adevărat, iar acest rezultat este obținut, atunci câștigă într-adevăr

cunoașterea de sine și se poate spune că a ajuns să se cunoască pe deplin. Doar atunci poate să se urască cu adevărat, mergând atât de departe până la a se blestema, și poate să simtă cu adevărat că a fost profund corupt de Satana, încât nici măcar nu mai seamănă cu o ființă umană. Apoi, într-o zi, când amenințarea morții va apărea, o astfel de persoană va gândi: „Aceasta este dreapta pedeapsă a lui Dumnezeu. Dumnezeu este, într-adevăr, drept; chiar ar trebui să mor!” În acest punct, nu se va plânge, cu atât mai puțin Îl va învinui pe Dumnezeu, simțind pur și simplu că este atât de nevoiașă și jalnică, atât de murdară și de coruptă încât ar trebui să fie alungată și distrusă de Dumnezeu, iar un suflet ca al ei nu se cade să trăiască pe pământ. Prin urmare, această persoană nu se va plânge de Dumnezeu și nu I se va împotrivi, cu atât mai puțin Îl va trăda pe Dumnezeu. Dacă un om nu se cunoaște și, totuși, se consideră a fi destul de bun, atunci când moartea îi va bate la ușă, omul acesta va gândi: „M-am descurcat atât de bine în credința mea. Cât de mult am căutat! Am dat atât de mult, am suferit atât de mult, dar, în cele din urmă, Dumnezeu îmi cere acum să mor. Nu știu unde este dreptatea lui Dumnezeu. De ce îmi cere El să mor? Dacă eu trebuie să mor, atunci cine va fi mântuit? Nu va fi sfârșitul rasei umane?” În primul rând, această persoană are noțiuni despre Dumnezeu. În al doilea rând, această persoană se plânge și nu dă dovadă de niciun pic de ascultare. Este ca în cazul lui Pavel: când a fost aproape să moară, nu se cunoștea pe sine, iar când pedeapsa lui Dumnezeu a fost aproape, a fost totul prea târziu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Mărturii similare bazate pe experiențe

Trezindu-mă din aroganța mea

De ce sunt atât de mare și de tare?

Imnuri similare

Am văzut frumusețea lui Dumnezeu

20. Cum să rezolvăm problema aroganței, a neprihănirii de sine și a păstrării propriilor opinii

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Aroganța și neprihănirea de sine constituie cea mai evidentă fire satanică a omului și, dacă oamenii nu acceptă adevărul, nu vor avea nicio posibilitate de-a o curăți. Toți oamenii au firi arogante și neprihănite de sine și mereu sunt îngâmfați. Indiferent ce gândesc, ce spun sau cum văd lucrurile, totdeauna consideră că propriile puncte de vedere și atitudini sunt corecte și că ceea ce spun alții nu e la fel de bun sau de corect precum ceea ce spun ei. Întotdeauna se agață de opiniile lor și, indiferent cine vorbește, nu vor să-l asculte. Chiar dacă ceea ce spune altcineva este corect sau în acord cu adevărul, ei nu vor accepta; doar vor părea că ascultă, dar nu vor adopta realmente ideea, iar când va veni timpul să acționeze, tot vor face lucrurile așa cum doresc, gândindu-se mereu că ceea ce spun ei este corect și rezonabil. Poate că ceea ce spui este, într-adevăr, corect și rezonabil sau poate că ceea ce ai făcut este corect și ireproșabil, însă ce fel de fire ai dezvăluit? Nu una arogantă și neprihănită de sine? Dacă nu te vei lepăda de firea asta arogantă și neprihănită de sine, nu-ți va afecta ea îndeplinirea datoriei? Nu-ți va afecta practicarea adevărului? Dacă nu vei înlătura firea ta arogantă și neprihănită de sine, oare nu va fi cauza unor piedici serioase în viitor? În mod sigur vei avea parte de piedici, asta e inevitabil. Spuneți-Mi, poate Dumnezeu să vadă un astfel de comportament al omului? Dumnezeu e mai mult decât capabil să-l vadă! El nu doar examinează atent adâncurile inimilor oamenilor, ci le și observă fiecare cuvânt și faptă oricând și oriunde. Ce va spune Dumnezeu când va vedea acest comportament al tău? Va spune: „Ești intransigent! E de înțeles că s-ar

putea să te agăți de ideile tale când nu știi că greșești, dar când știi clar că greșești și totuși te agăți de ideile tale și ai prefera să mori, decât să te căiești, nu ești decât un nesăbuit încăpățânat și ai o problemă. Dacă, indiferent cine face o sugestie, întotdeauna adopți o atitudine negativă, de împotrivire față de ea, și nu accepți nici măcar un strop din adevăr, iar inima îți e total potrivnică, închisă și refractară, atunci ești foarte ridicol, ești un om absurd! Ești prea dificil!" În ce sens ești dificil? Ești dificil întrucât ceea ce afișezi nu este o abordare eronată sau un comportament eronat, ci o manifestare a firii tale. O manifestare a cărei firi? A unei firi în care îți e lehamite de adevăr și urăști adevărul. Odată ce ai fost identificat ca persoană care urăște adevărul, în ochii lui Dumnezeu ai o problemă și El te va detesta, te va respinge și te va ignora. Din punctul de vedere al oamenilor, cel mult ei vor spune: „Firea acestei persoane e rea, este incredibil de încăpățânată, împietrită și arogantă! E greu să te înțelegi cu persoana asta și nu iubește adevărul. N-a acceptat niciodată adevărul și nu-l pune în practică." Cel mult, toți te vor evalua astfel, dar poate această evaluare să-ți decidă soarta? Evaluarea pe care ți-o fac oamenii nu poate să-ți decidă soarta, dar există un lucru pe care nu trebuie să-l uiți: Dumnezeu examinează atent inimile oamenilor și, în același timp, El le observă fiecare cuvânt și faptă. Dacă Dumnezeu te definește în felul acesta și spune că urăști adevărul, dacă El nu spune doar că firea ta e puțin coruptă sau că ești puțin neascultător, nu e asta o problemă foarte gravă? (Este gravă.) Asta înseamnă necaz, iar necazul acesta nu constă în modul în care te văd oamenii sau cum te evaluează ei, ci în modul în care Dumnezeu vede firea ta coruptă de-a urî adevărul. Cum o vede Dumnezeu, deci? Oare Dumnezeu doar a stabilit că urăști, și nu iubești adevărul, și asta-i tot? Oare e atât de simplu? De unde vine adevărul? Pe cine reprezintă adevărul? (Îl reprezintă pe Dumnezeu.) Reflectați asupra acestui lucru: dacă o persoană urăște

adevărul, atunci, din punctul lui Dumnezeu de vedere, cum o va privi El? (Ca fiind dușmanul Său.) Nu e asta o problemă gravă? Când o persoană urăște adevărul, ea Îl urăște pe Dumnezeu! De ce spun Eu că Îl urăște pe Dumnezeu? L-a blestemat ea pe Dumnezeu? I s-a împotrivit lui Dumnezeu fățiș? L-a judecat sau L-a osândit pe la spate? Nu neapărat. Atunci, de ce spun că a manifesta o fire care urăște adevărul înseamnă a-L urî pe Dumnezeu? Asta nu înseamnă să faci din țânțar armăsar, e realitatea situației. Este ca în cazul fariseilor ipocriți care L-au pironit pe cruce pe Domnul Isus pentru că urau adevărul – consecințele au fost teribile. Asta înseamnă că, dacă o persoană are o fire căreia îi e lehamite de adevăr și urăște adevărul, aceasta poate răbufni din ea oricând și oriunde și, dacă trăiește după firea asta, oare nu I se va împotrivi lui Dumnezeu? Când persoana se va confrunta cu ceva care implică adevărul sau cu luarea unei decizii, dacă ea nu poate accepta adevărul și trăiește după firea ei coruptă, I se va împotrivi în mod natural lui Dumnezeu și-L va trăda, întrucât firea ei coruptă este una care-L urăște pe Dumnezeu și urăște adevărul. Dacă ai o asemenea fire, atunci, chiar și când e vorba de cuvinte rostite de Dumnezeu, tu le vei pune sub semnul întrebării și vei vrea să le analizezi și să le diseci. Apoi vei fi suspicios în privința cuvintelor Lui și vei spune: „Acestea sunt cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu? Mie nu-mi par a fi adevărul, nu mi se par toate neapărat corecte!” Oare nu a răbufnit astfel firea ta de-a urî adevărul? Te poți supune lui Dumnezeu, când gândești în modul acesta? Categoric nu poți. Dacă nu te poți supune Lui, mai este El Dumnezeul tău? Nu este. Ce va fi Dumnezeu pentru tine, atunci? Îl vei trata ca pe un subiect de cercetare, ca pe cineva pe care să-L pui la îndoială, cineva pe care să-L condamni; Îl vei trata ca pe un om obișnuit și comun și-L vei condamna ca atare. Făcând astfel, vei deveni o persoană care I se împotrivește lui Dumnezeu și Îl blasfemiază. Ce fel de fire provoacă lucrul acesta? Este

provocat de o fire arogantă, care s-a inflamat într-o anumită măsură; nu doar că din tine va răbufni firea ta satanică, ci și chipul tău satanic va fi complet expus. Ce se întâmplă cu relația dintre Dumnezeu și un om care a ajuns la stadiul de-a I se împotrivi lui Dumnezeu și a cărui răzvrătire față de El a ajuns la un anumit grad? Devine o relație ostilă, în care un om Îl plasează pe Dumnezeu în opoziție cu sine. Dacă, în credința ta în Dumnezeu, nu poți accepta adevărul și nu i te poți supune, atunci Dumnezeu nu este Dumnezeul tău. Dacă refuzi și respingi adevărul, vei fi devenit deja cineva care I se împotrivește lui Dumnezeu. Mai poate Dumnezeu să te mântuiască, atunci? Categoric nu poate.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai trăind adesea înaintea lui Dumnezeu se poate obține o relație normală cu El”

Aroganța este rădăcina firii corupte a omului. Cu cât oamenii sunt mai aroganți, cu atât sunt mai nerezonabili și, cu cât sunt mai nerezonabili, cu atât sunt mai predispuși să I se împotrivească lui Dumnezeu. Cât de gravă este această problemă? Nu numai că oamenii cu o fire arogantă îi consideră pe toți ceilalți inferiori, dar cel mai grav este că sunt chiar condescendenți față de Dumnezeu și nu au deloc inimi temătoare de Dumnezeu. Chiar dacă e posibil ca unii să pară că ei cred în Dumnezeu și că Îl urmează, nu Îl tratează deloc ca pe Dumnezeu. Simt întotdeauna că au adevărul și au o părere foarte bună despre ei înșiși. Acestea sunt rădăcina și esența firii arogante și vin de la Satana. Prin urmare, problema aroganței trebuie rezolvată. A crede că unul este mai bun decât ceilalți este o chestiune banală. Problema esențială este că firea arogantă a omului îl împiedică pe acesta să se supună lui Dumnezeu, suveranității Lui și rânduielilor Sale; o astfel de persoană se simte mereu înclinată să concureze cu Dumnezeu pentru puterea și controlul asupra altora. Acest tip de persoană nu are deloc o inimă temătoare de Dumnezeu, ca să nu mai spunem că nu-L iubește și

nici nu I se supune. Persoanele care sunt arogante și vanitoase, mai ales cele care sunt atât de arogante încât și-au pierdut rațiunea, nu se pot supune lui Dumnezeu în credința lor în El și chiar se preamăresc și sunt martore pentru ele însele. Astfel de oameni se împotrivesc cel mai mult lui Dumnezeu și nu au deloc teamă de Dumnezeu. Dacă oamenii își doresc să ajungă să Îl slăvească pe Dumnezeu, atunci trebuie mai întâi să-și înlăture firea arogantă. Cu cât mai temeinic îți înlături firea arogantă, cu atât mai mult vei avea o inimă temătoare de Dumnezeu și numai atunci poți să I te supui și să dobândești adevărul și să-L cunoști. Doar cei care dobândesc adevărul sunt cu adevărat oameni.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Când cooperați cu alții pentru a vă face îndatoririle, sunteți în stare să fiți deschiși la opinii diferite? Îi puteți lăsa pe alții să vorbească? (Eu pot, puțin. Înainte, de multe ori nu ascultam sugestiile fraților și surorilor și insistam să procedez așa cum voiam. Doar mai târziu, când faptele au dovedit că nu aveam dreptate, am văzut că majoritatea sugestiilor lor fuseseră corecte, că moțiunea pe care toată lumea o discutase era, de fapt, potrivită, și că, bazându-mă pe părerile mele, nu reușeam să văd lucrurile clar și că aveam neajunsuri. După ce am avut această experiență, mi-am dat seama cât de importantă este cooperarea armonioasă.) Și ce puteți vedea din asta? După ce ați avut această experiență, ați primit vreun beneficiu și ați înțeles adevărul? Credeți că cineva este perfect? Indiferent de cât de puternici sunt oamenii sau cât de capabili și talentați, tot nu sunt perfecți. Oamenii trebuie să recunoască asta, este o realitate și e și atitudinea pe care ar trebui s-o aibă ca să-și abordeze corect propriile merite și puncte tari sau neajunsuri; aceasta este rațiunea pe care ar trebui să o aibă oamenii. Cu o asemenea rațiune, poți să-ți tratezi așa cum trebuie propriile puncte tari și slăbiciuni, la fel de bine ca pe ale altora, iar acest lucru te va abilita să

lucrezi în armonie alături de ei. Dacă ai înțeles acest aspect al adevărului și poți să pătrunzi în acest aspect al adevărului-realitate, atunci te poți întelege armonios cu frații și surorile tale, bazându-te pe punctele lor tari pentru a compensa orice slăbiciuni ai. În acest fel, indiferent de datoria pe care o îndeplinești sau ce faci, vei deveni mereu din ce în ce mai bun și vei avea binecuvântarea lui Dumnezeu. Dacă întotdeauna crezi că ești destul de bun și că alții sunt mai puțin buni în comparație cu tine, dacă întotdeauna vrei să ai ultimul cuvânt, atunci acest lucru va fi problematic. Asta este o problemă care ține de fire. Nu sunt aroganți și neprihăniți de sine astfel de oameni? Imaginează-ți că cineva îți dă un sfat bun, dar te gândești că, dacă îl accepți, ceilalți te vor privi cu condescendență și nu te vor considera la fel de bun ca ei. Așa că decizi să nu urmezi sfatul. În schimb, încerci să îi eclipsezi prin cuvinte mărețe și elevate pentru a-i face să te stimeze. Dacă mereu interacționezi în acest fel cu oamenii, poți coopera în armonie cu ei? Nu doar că nu vei reuși să atingi armonia, dar vor exista și consecințe negative. În timp, toată lumea te va percepe drept prea înșelător și viclean, ca pe cineva pe care nu îl pot descifra. Nu practici adevărul și nu ești o persoană onestă, astfel că îi dezguști pe ceilalți. Dacă toți sunt dezgustați de tine, nu înseamnă asta că ești respins? Spune-Mi, cum ar trata Dumnezeu pe cineva pe care toată lumea îl respinge? Și Dumnezeu ar respinge o astfel de persoană. De ce detestă Dumnezeu acest fel de oameni? Chiar dacă intențiile lor de a-și îndeplini datoria sunt sincere, metodele lor sunt ceea ce Dumnezeu detestă. Firea pe care o dezvăluie și fiecare gând, idee și intenție a lor sunt ticăloase în ochii lui Dumnezeu și sunt lucruri pe care Dumnezeu le detestă și care Îl dezgustă. Când oamenii folosesc mereu tactici vrednice de dispreț atunci când vorbesc și acționează, cu scopul de a se face respectați de ceilalți, Dumnezeu detestă acest comportament.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Oamenii care sunt aroganți și neprihăniți de sine au tendința să-și urmeze propriile idei, așadar, au ei o inimă cu frică de Dumnezeu? Oamenii care au idei personale puternice uită de Dumnezeu când vine vremea să acționeze, uită de supunerea față de Dumnezeu; numai când s-au lovit de un zid și nu au reușit să realizeze nimic, le trece prin minte că nu s-au supus lui Dumnezeu și nu s-au rugat Lui. Ce problemă este asta? Ei nu Îl au pe Dumnezeu în inimile lor. Acțiunile lor indică faptul că Dumnezeu este absent din inimile lor și că ei se bazează doar pe ei înșiși. Astfel, fie că faci o lucrare în biserică, fie că îndeplinești o datorie, te ocupi de unele chestiuni externe sau de chestiuni din viața ta personală, trebuie să existe principii în inima ta, trebuie să existe o stare. Ce stare? „Oricum ar fi, înainte să mi se întâmple ceva, trebuie să mă rog, se cuvine să mă supun lui Dumnezeu și să mă supun suveranității Lui. Totul este rânduit de Dumnezeu, iar când se întâmplă acel lucru, trebuie să caut voia lui Dumnezeu, trebuie să am această mentalitate, nu trebuie să-mi fac propriile planuri.” După ce experimentează astfel o vreme, oamenii vor ajunge să vadă suveranitatea lui Dumnezeu în multe lucruri. Dacă ai întotdeauna propriile planuri, considerații, gânduri, motive egoiste și dorințe, atunci inima ta se va îndepărta, fără să vrea, de Dumnezeu, vei fi orb cu privire la modul în care acționează Dumnezeu și, de cele mai multe ori, Dumnezeu va fi ascuns de tine. Nu îți place să faci lucrurile după propriile idei? Nu îți faci propriile planuri? Crezi că ai minte, ești educat, ai cunoștințe, ai mijloacele și metodologia pentru a face lucruri, poți să le faci singur, ești bun, nu ai nevoie de Dumnezeu, așa că Dumnezeu spune: „Prin urmare, du-te și fă-o singur și asumă-ți responsabilitatea în caz că merge bine sau nu, nu Îmi pasă”. Dumnezeu nu îți acordă deloc atenție. Când oamenii își urmează propria voință în acest fel în credința lor în Dumnezeu și cred în ce manieră vor ei, care este consecința? Ei nu sunt niciodată capabili să experimenteze

suveranitatea lui Dumnezeu, nu pot vedea niciodată mâna lui Dumnezeu, nu pot simți niciodată luminarea și iluminarea Duhului Sfânt, nu pot simți îndrumarea lui Dumnezeu. Și ce se va întâmpla odată cu trecerea timpului? Inimile lor se vor îndepărta tot mai mult de Dumnezeu și vor exista efecte secundare. Ce efecte? (Îndoiala și negarea față de Dumnezeu.) Acesta nu este doar un caz de îndoială și negare față de Dumnezeu. Când Dumnezeu nu are loc în inimile oamenilor și ei fac cum doresc pe termen lung, se va instala un obicei: când li se va întâmpla ceva, primul lucru pe care îl vor face va fi să se gândească la propria lor soluție și să acționeze conform propriilor intenții, obiective și planuri; se vor gândi mai întâi dacă acest lucru le este de folos sau nu; dacă le este de folos, o vor face, iar dacă nu este, nu o vor face. Va deveni obiceiul lor să meargă direct pe această cale. Și cum va trata Dumnezeu asemenea oameni dacă aceștia continuă să acționeze astfel, fără pocăință? Dumnezeu nu le va acorda nicio atenție și îi va da deoparte. Ce înseamnă să fie dați deoparte? Dumnezeu nici nu îi va disciplina, nici nu le va reproșa nimic; vor deveni din ce în ce mai indulgenți cu ei înșiși, fără judecată, mustrare, disciplinare sau dojană și cu mult mai puțină luminare, iluminare sau îndrumare. Asta înseamnă să fie dați deoparte. Cum se simt oamenii când Dumnezeu îi dă deoparte? Simt că li se întunecă spiritul, Dumnezeu nu este cu ei, se simt nedumeriți în privința viziunilor, nu au o cale de acțiune și fac doar lucruri prostești. Pe măsură ce timpul trece în acest fel, cred că viața nu are niciun sens, iar spiritele lor sunt pustiite și, prin urmare, ei sunt la fel ca necredincioșii și devin tot mai degenerați. Aceasta este o persoană disprețuită și respinsă de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile de practică ale supunerii față de Dumnezeu”

Simplul fapt că au un calibru scăzut este fatal. Dacă o persoană are și o fire rea, e lipsită de moralitate, nu ascultă sfaturile, nu acceptă lucrurile pozitive și nu este dispusă să învețe și să îmbrățișeze noutățile, o astfel de persoană este nefolositoare. Cei care își fac îndatoririle trebuie să aibă conștiință și rațiune, să își cunoască nivelul și propriile neajunsuri și să înțeleagă ce le lipsește și ce trebuie să îmbunătățească. Aceștia trebuie să simtă mereu că le lipsesc multe și că dacă nu studiază și nu acceptă lucruri noi pot fi eliminați. Dacă în inima lor simt o criză iminentă, aceasta le oferă motivația și bunăvoința de a învăța. Pe de o parte, o persoană ar trebui să se echipeze cu adevăruri, iar pe de altă parte ar trebui să cunoștințe profesionale privind îndeplinirea îndatoririlor sale. Practicând în acest capete fel, aceștia pot progresa și, îndeplinindu-și sarcinile, vor obține rezultate bune. O viață poate avea valoare doar dacă persoana își îndeplinește sarcinile bine și trăiește ca un om, deci îndeplinirea sarcinilor este lucrul cel mai plin de însemnătate. Unii oameni au o fire rea și nu sunt doar ignoranți, ci și aroganți. Ei cred mereu că atunci când cer sfaturi în privința tuturor chestiunilor și îi ascultă pe ceilalți acest lucru îi va face pe ceilalți să îi desconsidere, că le va știrbi reputația și că un astfel de comportament este nedemn. În realitate, este invers. Faptul că ești arogant și neprihănit de sine, că nu înveți nimic, că rămâi în urmă și ești depășit în toate, că îți lipsesc cunoașterea, perspectiva și ideile este cu adevărat jenant și abia atunci îți pierzi integritatea și demnitatea. Unii oameni nu pot face nimic bine, înțeleg rudimentar tot ce învață, se mulțumesc să învețe câteva doctrine și consideră că sunt competenți, însă tot nu reușesc să realizeze nimic și nu obțin niciun rezultat tangibil. Dacă le spui că nu înțeleg nimic și că nu au realizat nimic, sunt sceptici și își susțin cu insistență punctul de vedere. Atunci când însă fac ceva, o fac prost și doar pe jumătate. Nu este inutilă o persoană, dacă nu poate să gestioneze bine nicio sarcină? Nu este

bună de nimic o astfel de persoană? Oamenii cu un calibru excesiv de scăzut nu se descurcă nici cu cele mai ușoare sarcini. Nu sunt buni de nimic, iar viețile lor sunt lipsite de valoare. Unii oameni spun: „Am crescut la țară, fără educație sau cunoștințe, iar calibrul meu este scăzut, spre deosebire de voi, cei care trăiți la oraș și sunteți educați și bine informați, astfel că puteți excela în tot.” Este corectă această afirmație? (Nu este). Ce este incorect la ea? (Faptul că o persoană poate realiza lucruri nu are nimic de-a face cu mediul din care provine; în principal, depinde de efortul pe care o persoană îl depune pentru a învăța și pentru a se perfecționa.) Modul în care Dumnezeu îi tratează pe oameni nu depinde de cât de educați sunt, de tipul de mediu în care s-au născut sau de cât de talentați sunt. Mai degrabă, El îi tratează pe oameni pe baza atitudinii lor față de adevăr. Cu ce are legătură această atitudine? Are legătură cu umanitatea, dar și cu firile lor. Dacă tu crezi în Dumnezeu, trebuie să poți fi în stare să abordezi corect adevărul. Dacă ai o atitudine de umilință și de acceptare a adevărului, atunci, chiar dacă ai un calibru ușor sărac, Dumnezeu tot te va lumina și îți va permite să câștigi ceva. Dacă ești de calibru bun, dar ești mereu arogant și neprihănit de sine, gândind mereu că orice spui tu este corect și tot ceea ce spun alții este greșit, refuzând orice sugestie propusă de ceilalți și chiar neacceptând adevărul, indiferent de părtășia despre el și împotrivindu-te mereu adevărului, atunci poate o persoană ca tine să obțină aprobarea lui Dumnezeu? Va lucra Duhul Sfânt asupra unei persoane ca tine? Nu o va face. Dumnezeu va spune că ai o fire rea și nu ești vrednic să primești luminarea Lui, iar dacă nu te căiești, va lua de la tine ceea ce ai avut cândva. Asta se înțelege prin a fi dezvăluit. Oamenii ca aceștia duc vieți patetice. E clar că sunt niște nulități și inepți la orice, însă ei tot mai cred că sunt foarte buni, și mai buni decât toți ceilalți în toate privințele. Nu-și discută niciodată defectele sau neajunsurile în fața altora, nici slăbiciunile și

negativitatea. Simulează mereu competența și le dau altora o impresie falsă, făcându-i să creadă că sunt pricepuți la toate, lipsiți de slăbiciuni, că n-au nevoie de niciun ajutor, n-au nicio nevoie să asculte opiniile altora și nu trebuie să învețe din punctele forte ale altora pentru a-și compensa propriile neajunsuri și că vor fi întotdeauna mai buni decât toți ceilalți. Ce fel de fire e aceasta? (Aroganță.) Câtă aroganță! Oamenii de acest fel duc vieți demne de milă. Sunt ei într-adevăr capabili? Pot ei cu adevărat să realizeze lucruri? Au dat greș de multe ori în trecut și, cu toate astea, oamenii ca aceștia încă mai cred că pot face orice. Nu este acest lucru complet nerațional? Când oamenilor le lipsește rațiunea într-o asemenea măsură, aceștia sunt confuzi. Astfel de oameni nu învață și nu acceptă lucruri noi. În sinea lor sunt arizi, înguști la minte și secătuiți și, indiferent de situație, nu reușesc să-și dea seama și să priceapă principiile sau să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu și știu doar să respecte reglementări, să rostească cuvinte și doctrine și să se dea mari în fața celorlalți. Consecința este că aceștia nu înțeleg niciun adevăr și nu au nicio fărâmă din adevărul-realitate, și totuși continuă să fie atât de aroganți. Sunt pur și simplu confuzi, neraționali și nu pot fi decât eliminați.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Dacă oamenii sunt prea îndărătnici atunci când se confruntă cu o problemă și insistă asupra propriilor idei fără a căuta adevărul, acest lucru este foarte periculos. Dumnezeu îi va disprețui și îi va respinge și îi va da deoparte pe acești oameni. Care va fi consecința acestui lucru? Se poate spune cu siguranță că există pericolul ca ei să fie alungați. Totuși, cei care caută adevărul pot obține luminarea și îndrumarea Duhului Sfânt și, drept urmare, pot obține binecuvântarea lui Dumnezeu. Cele două atitudini diferite, de a căuta și de a nu căuta adevărul, pot să dea naștere la două stări diferite în tine și să aibă două rezultate diferite. Ce fel de rezultat preferați?

(Aș prefera să obțin luminarea lui Dumnezeu.) Dacă oamenii își doresc să fie luminați și călăuziți de Dumnezeu și să primească harurile Sale, ce fel de atitudine trebuie să aibă? Ei trebuie să aibă adesea atitudinea celor care caută și se supun lui Dumnezeu. Indiferent dacă-ți realizezi datoria, interacționezi cu alții sau te ocupi de vreo anumită chestiune cu care te confrunți, trebuie să ai o atitudine de căutare și supunere. Cu acest tip de atitudine, se poate spune că ai un fel de inimă cu frică de Dumnezeu. Faptul că poți căuta adevărul și i te poți supune este calea de a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău. Dacă-ți lipsește atitudinea de căutare și supunere și, în schimb, te agăți de tine, ești încăpățânat de ostil și refuzi să accepți adevărul și-ți este scârbă de el, atunci, în mod firesc, vei săvârși mult rău. Nu te vei putea abține! Dacă oamenii nu caută niciodată adevărul ca să rezolve această problemă, consecința finală va fi aceea că, indiferent câtă experiență au, indiferent în cât de multe situații se găsesc, indiferent de câte lecții stabilește Dumnezeu pentru ei, tot nu vor înțelege adevărul și, în cele din urmă, vor rămâne incapabili să intre în adevărul-realitate. Dacă oamenii nu au adevărul-realitate, nu vor fi capabili să urmeze calea lui Dumnezeu și, dacă nu sunt niciodată capabili să urmeze calea lui Dumnezeu, atunci nu sunt oameni care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău. Oamenii vorbesc neîncetat despre faptul că vor să-și îndeplinească îndatoririle și să-L urmeze pe Dumnezeu. Sunt lucrurile atât de simple? Cu siguranță nu. Aceste lucruri sunt extraordinar de importante în viața oamenilor! Nu este ușor să-ți realizezi datoria bine, să-L mulțumești pe Dumnezeu și să obții teama de Dumnezeu și ferirea de rău. Dar Eu îți voi spune un principiu de practică: dacă ai o atitudine de căutare și supunere, când ți se întâmplă ceva, aceasta te va proteja. Scopul final nu este ca tu să fii protejat. Este să te facă să înțelegi adevărul și să poți intra în adevărul-realitate și să obții mântuirea lui Dumnezeu – acesta este scopul final. Dacă

ai această atitudine în tot ceea ce experimentezi, nu vei mai simți că realizarea datoriei tale și mulțumirea voii lui Dumnezeu sunt cuvinte goale și lozinci; nu le vei mai simți atât de obositoare. În schimb, înainte să-ți dai seama, vei ajunge să înțelegi destul de multe adevăruri. Dacă tu încerci să experimentezi în acest fel, cu siguranță vei culege beneficiile. Nu contează cine ești, câți ani ai, cât de educat ești, câți ani ai crezut în Dumnezeu sau ce datorie realizezi. Atât timp cât ai o atitudine de căutare și supunere, atât timp cât experimentezi astfel, atunci, în cele din urmă, cu siguranță vei înțelege adevărul și vei intra în adevărul-realitate. Totuși, dimpotrivă, dacă nu ai o atitudine de căutare și supunere în tot ce ți se întâmplă, atunci nu vei putea înțelege adevărul și nici nu vei putea intra în adevărul-realitate.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Omenirea este atât de profund coruptă de Satana, încât toți oamenii au o natură satanică și o fire arogantă; chiar și nebunii și idioții sunt aroganți și cred că sunt mai buni decât alți oameni și refuză să-i asculte. Se vede clar că omenirea este foarte profund coruptă și că oamenilor le este foarte greu să I se supună lui Dumnezeu. Din cauza aroganței și a neprihănirii lor de sine, oamenii au devenit complet lipsiți de rațiune; ei nu ascultă de nimeni – deși ceea ce spun alți oameni este corect și se conformează cu adevărul, ei nu îi vor asculta. Din cauza aroganței, oamenii îndrăznesc să-L judece pe Dumnezeu, să-L condamne și să I se împotrivească. Așadar, cum poate fi îndreptată o fire arogantă? Poate fi corectată prin intermediul înfrânării umane? Poate fi îndreptată doar prin recunoașterea și acceptarea ei? Categoric nu. Există o singură cale de a îndrepta o fire arogantă, și anume acceptarea judecății și a mustrării lui Dumnezeu. Doar aceia care sunt capabili să accepte adevărul pot treptat să renunțe la firea lor arogantă; aceia care nu acceptă adevărul nu vor fi niciodată capabili să-și îndrepte firile arogante. Văd mulți oameni cărora li se urcă la cap când demonstrează

un oarecare talent în datoria lor. Când arată că au unele abilități, cred că sunt foarte impresionanți și apoi trăiesc de pe urma acestor abilități și nu se străduiesc mai mult. Ei nu îi ascultă pe ceilalți, orice spun aceștia, crezând că aceste mici lucruri pe care le au constituie adevărul și că ei sunt cei mai buni. Ce fire este aceasta? Este o fire arogantă. Ei sunt mult prea lipsiți de rațiune. Poate o persoană să-și îndeplinească bine datoria când are o fire arogantă? Poate să fie supusă lui Dumnezeu și să-L asculte pe Dumnezeu până la capăt? Acest lucru este și mai dificil. Pentru a îndrepta o fire arogantă, trebuie să învețe cum să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu, judecata și mustrarea Lui, în timp ce își îndeplinește datoria. Doar în acest fel se poate cunoaște cu adevărat. Doar când îți vezi clar esența coruptă, rădăcina aroganței tale și apoi o înțelegi și o examinezi, îți poți cunoaște cu adevărat natura-esență. Trebuie să dezgropi toate lucrurile corupte dinăuntrul tău, să le reziști și să ajungi să le cunoști pe baza adevărului și atunci vei ști ce ești: nu doar că ai din plin o fire arogantă și că îți lipsesc rațiunea și ascultarea, dar vei vedea că ai lipsuri în multe privințe, că nu ai adevărul-realitate și cât ești de demn de milă. Atunci vei fi incapabil de aroganță. Dacă nu te examinezi și nu te cunoști în acest fel, atunci când îți vei face datoria, nu-ți vei ști locul în univers. Vei crede că ești grozav în orice privință, că totul este greșit la ceilalți și că doar tu ești cel mai bun. Atunci te vei lăuda în fața celorlalți tot timpul, pentru ca ei să te admire și să te venereze. Acest lucru e complet lipsit de conștiință de sine. Unii oameni se laudă tot timpul. Când ceilalți consideră că acest lucru e neplăcut, îi critică pentru că sunt aroganți. Dar ei nu acceptă; tot cred că sunt talentați și pricepuți. Ce fire e aceasta? Ei sunt prea aroganți și neprihăniți de sine. Oare oamenii atât de aroganți și de neprihăniți de sine sunt capabili să fie însetați de adevăr? Pot ei să urmărească adevărul? Dacă

nu sunt niciodată capabili să se cunoască pe sine și nu scapă de firea lor coruptă, pot să-și facă bine datoria? Categoric nu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cunoașterea firii este temelia schimbării acesteia”

Dacă, în credința ta în Dumnezeu, nu poți accepta adevărul și nu i te poți supune, atunci Dumnezeu nu este Dumnezeul tău. Dacă refuzi și respingi adevărul, vei fi devenit deja cineva care I se împotrivește lui Dumnezeu. Mai poate Dumnezeu să te mântuiască, atunci? Categoric nu poate. Dumnezeu îți dă o oportunitate să primești mântuirea Sa și nu te vede ca pe un dușman, însă tu nu poți accepta adevărul și-L plasezi pe Dumnezeu în opoziție cu tine; incapacitatea ta de a-L accepta pe Dumnezeu ca fiind adevărul tău și calea ta te face o persoană care I se împotrivește lui Dumnezeu. Cum ar trebui rezolvată această problemă? Trebuie să te căiești și să schimbi direcția rapid. De exemplu, când întâmpini o problemă sau o dificultate în timp ce îți îndeplinești datoria și nu știi cum s-o rezolvi, nu trebuie să te gândești orbește la ea. Mai întâi trebuie să te liniștești înaintea lui Dumnezeu, să te rogi, să cauți la El și să vezi ce spun cuvintele Lui despre ea. Dacă, după citirea cuvintelor lui Dumnezeu, tot nu înțelegi și nu știi de care adevăruri ține această chestiune, trebuie să rămâi fidel unui principiu, și anume: în primul rând să asculți, să nu ai idei sau gânduri personale, să aștepți cu inima liniștită și să vezi cum intenționează și cum vrea Dumnezeu să acționeze. Când nu înțelegi adevărul, ar trebui să-l cauți și ar trebui să-L aștepți pe Dumnezeu, în loc să acționezi orbește și neglijent. Dacă cineva îți dă o sugestie atunci când nu înțelegi adevărul și-ți spune cum să acționezi în acord cu adevărul, întâi ar trebui s-o accepți și să-i lași pe toți să aibă părtășie despre ea și să vezi dacă această cale este sau nu corectă și dacă este sau nu în acord cu adevărurile-principii. Dacă îți confirmi că este în acord cu adevărul, atunci practică în modul respectiv;

dacă stabilești că nu se potrivește cu adevărul, atunci nu practica în acel mod. Atât este de simplu! Atunci când cauți adevărul, ar trebui să cauți de la mulți oameni. Dacă cineva are ceva de spus, ar trebui să-l asculți și să iei în serios toate cuvintele sale. Nu-l ignora și nu-l disprețui, fiindcă asta se leagă de chestiuni din sfera datoriei tale și trebuie să iei în serios acest lucru. Aceasta e atitudinea și starea corectă. Când te afli în starea corectă și nu dai dovadă de o fire căreia îi este lehamite de adevăr și urăște adevărul, atunci practicarea în acest mod va înlocui firea ta coruptă. Asta e practicarea adevărului. Ce roade va aduce dacă practici în modul acesta? (Vom fi îndrumați de Duhul Sfânt.) A primi îndrumarea Duhului Sfânt e un aspect. Uneori, chestiunea va fi foarte simplă și se poate înfăptui folosindu-ți propria minte; după ce alții au terminat să-ți dea sugestii și înțelegi, vei fi capabil să îndrepți lucrurile și să acționezi în acord cu principiile. Oamenii pot crede că aceasta este o chestiune minoră, dar pentru Dumnezeu e o chestiune importantă. De ce spun asta? Deoarece, atunci când practici în felul acesta, pentru Dumnezeu ești o persoană care poate să practice adevărul, o persoană care iubește adevărul și o persoană căreia nu îi e lehamite de adevăr – atunci când Dumnezeu vede în inima ta, El îți vede și firea, iar asta e o chestiune importantă. Cu alte cuvinte, când îți faci datoria și acționezi în prezența lui Dumnezeu, ceea ce trăiești și manifești sunt, toate, adevăruri-realități pe care oamenii ar trebui să le aibă. Atitudinile, gândurile și stările pe care le ai în tot ce faci sunt cele mai importante lucruri pentru Dumnezeu și ele sunt ceea ce El examinează atent.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai trăind adesea înaintea lui Dumnezeu se poate obține o relație normală cu El”

Atunci când întâmpini o problemă, în loc să te certi, ar trebui mai întâi să-ți lași deoparte noțiunile, închipuirile și verdictele – aceasta este rațiunea pe care ar trebui să o aibă o persoană. Dacă există ceva ce nu înțeleg și nu

este domeniul meu de expertiză, voi consulta pe cineva care cunoaște subiectul respectiv. După ce îl voi consulta, voi avea o concepție de bază asupra problemei. Cu toate acestea, trebuie să caut eu însumi cum să tratez problema, nu pot asculta întru totul de alte persoane și nici nu ar trebui să abordez problema bazându-mă în totalitate pe propriile mele închipuiri. Trebuie să caut cum să acționez într-un mod benefic pentru lucrarea bisericii și care să fie în acord cu principiile adevărului. Nu este acesta un mod rațional de a trata lucrurile? Nu este aceasta rațiunea pe care ar trebui să o aibă o persoană normală? A căuta și a solicita sfaturi în acest mod este corect. Să presupunem că ești priceput într-un anumit domeniu și că te consult în această privință, dar după aceea îmi ceri să mă supun celor spuse de tine și să pun în aplicare planul tău de acțiune – ce fel de fire este aceasta? Este o fire arogantă. Așadar, care ar fi un mod rezonabil de a acționa? Ar trebui să spui: „Am ceva cunoștințe în acest domeniu, dar ele nu au legătură cu adevărul. Poți să iei asta doar ca pe o sugestie la care să te gândești, dar pentru modul anume în care să acționezi, trebuie să cauți mai mult despre voia lui Dumnezeu.” Dacă îți cer sfatul, iar tu chiar crezi că înțelegi problema și te consideri extraordinar, atunci aceasta este o fire arogantă. O natură arogantă îți poate provoca acest tip de reacție și manifestare: când cineva îți cere sfatul, îți pierzi imediat rațiunea; îți pierzi rațiunea unei persoane normale și nu ești capabil să îți formezi opinii corecte. Atunci când din cineva se revarsă o fire coruptă, rațiunea sa nu este normală. Prin urmare, indiferent de ceea ce ți se întâmplă, chiar dacă ceilalți îți cer sfatul, tu nu poți fi insolent și trebuie să ai o rațiune normală. Care este modul normal de a acționa? În acest moment, trebuie să gândești: „Deși înțeleg această chestiune, nu pot fi insolent. Trebuie să o abordez cu rațiunea unei umanități normale.” Revenind în fața lui Dumnezeu, vei avea rațiunea umanității normale. Deși, uneori, vei dezvălui un anumit sentiment

de mulțumire de sine, va exista reținere în inima ta – dezvăluirile firii tale corupte vor fi reduse la jumătate și vei avea o influență negativă mult mai mică asupra celorlalți. Însă, faptul că acționezi conform firii tale arogante, crezând întotdeauna că ai dreptate și, în consecință, obligându-i pe ceilalți să te asculte, arată o imensă lipsă de rațiune. Dacă este corectă calea pe care le-o arăți oamenilor, lucrurile ar putea fi în regulă, dar dacă este greșită, le va face rău. Dacă cineva îți cere sfatul într-o chestiune personală, iar tu îl trimiți pe un drum greșit, îi faci rău doar unei singure persoane. Însă, dacă acesta te consultă cu privire la o chestiune importantă legată de lucrarea bisericii, iar tu îl îndrumi greșit, vei aduce prejudicii lucrării bisericii, iar interesele casei lui Dumnezeu vor suferi pierderi. Dacă problema este gravă și ofensează firea lui Dumnezeu, consecințele vor fi de neimaginat.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Calea de a înlătura o fire coruptă”

Indiferent ce faci, trebuie să înveți cum să cauți și să asculți adevărul; atâta vreme cât este conform principiilor adevărului, este corect. Ar putea fi cuvintele unui copil ori ale unui frate sau ale unei tinere surori neremarcabile, dar, atât timp cât sunt în concordanță cu adevărul, ar trebui să accepți și să asculți, iar rezultatul unui astfel de comportament va fi bun și în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Important e ce motiv ai și care sunt principiile și metodele tale de a gestiona lucrurile. Dacă principiile și metodele tale de gestionare a lucrurilor se nasc din voința umană, din ideile și noțiunile umane, din filosofiile Satanei, atunci principiile și metodele tale sunt impracticabile și sigur ineficiente, deoarece originea principiilor și metodelor tale este greșită, iar acestea nu sunt în conformitate cu principiile adevărului. Dacă părerile tale sunt conform principiilor adevărului și gestionezi lucrurile potrivit principiilor adevărului, atunci ești obligat să te ocupi de acestea în mod corespunzător și chiar dacă, la momentul respectiv,

oamenii nu acceptă, au noțiuni, sau se împotrivesc, după un timp vei fi validat. Efectele lucrurilor care sunt în conformitate cu principiile adevărului sporesc din ce în ce mai mult; lucrurile care nu sunt în concordanță cu principiile adevărului s-ar putea să se potrivească în acel moment noțiunilor oamenilor, dar consecințele vor fi tot mai grave și toți oamenii vor confirma asta. Nimic din ceea ce faci nu trebuie să fie supus constrângerilor umane sau propriei delimitări; mai întâi ar trebui să te rogi lui Dumnezeu și să cauți adevărul, iar apoi toți ar trebui să cerceteze și să aibă părtășie împreună. Și care este scopul părtășiei? Este acela de a face lucrurile în precisă concordanță cu voia lui Dumnezeu, de a acționa potrivit voii Sale. Acesta este un mod oarecum măreț de a o spune, iar oamenii nu vor reuși. Mai concret, să poți face lucrurile în concordanță precisă cu principiile adevărului. Acest lucru este mult mai real. Atunci când o persoană îndeplinește acest standard, ea practică adevărul și urmează voia lui Dumnezeu; are realitatea adevărului și nu vor exista obiecții din partea nimănui.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Calea de a înlătura o fire coruptă”

Când vi se întâmplă ceva, nu trebuie să fiți neprihăniți de sine. Trebuie să vă liniștiți înaintea lui Dumnezeu și să învățați o lecție. Trebuie să fiți capabili să vă lepădați de voi înșivă pentru a învăța mai mult. Dacă îți spui în gând: „Sunt mai priceput decât voi în problema asta, deci eu ar trebui să conduc și voi toți ar trebui să mă ascultați!”, ce fel de fire e aceasta? E aroganță și neprihănire de sine. Este o fire coruptă, satanică și nu e ceva din sfera umanității normale. Așadar, ce înseamnă să nu fii neprihănit de sine? (Înseamnă să asculți sugestiile fiecăruia și să discuți lucrurile cu fiecare.) Oricare sunt gândurile și opiniile tale personale, dacă hotărăști orbește că sunt corecte și că reprezintă modul în care ar trebui făcute lucrurile, asta e

aroganță și neprihănire de sine. Dacă ai unele idei sau opinii pe care le consideri corecte, dar nu ai totală încredere în tine însuți și le poți confirma prin căutare și părtășie, asta e ceea ce înseamnă să nu fii neprihănit de sine. Modul rațional de a face lucrurile este să aștepți să primești susținerea și încuviințarea tuturor înainte de a acționa. Dacă cineva nu e de acord cu tine, ar trebui să răspunzi conștiincios și să fii meticulos când vine vorba de aspectele profesionale ale lucrării tale. Nu se poate să te prefaci că nu vezi problema, zicând: „Cine înțelege asta mai bine, tu sau eu? Sunt implicat în domeniul acesta de lucru de foarte mult timp – nu ar trebui să-l înțeleg mai bine decât tine, oare? Ce știi tu despre el? Nu-l înțelegi!" Asta nu e o fire bună, e prea arogantă și neprihănită de sine. E posibil ca persoana care nu e de acord cu tine să fie o amatoare și să nu înțeleagă bine acel domeniu de lucru; poate că ai dreptate și faci lucrurile corect, însă firea ta e problema. Care este, atunci, modul corect de a te purta și de a acționa? Cum poți să te porți și să acționezi în acord cu adevărurile-principii? Trebuie să-ți expui ideile și să-i lași pe toți să vadă dacă există vreo problemă cu ele. Dacă cineva face o sugestie, mai întâi trebuie s-o accepți și apoi să-i lași pe toți să confirme calea corectă de practică. Dacă nimeni nu are nicio problemă cu ea, poți să hotărăști, apoi, modul cel mai adecvat de a face lucrurile și să acționezi în acel mod. Dacă se descoperă o problemă, atunci trebuie să ceri părerea fiecăruia și ar trebui să căutați adevărul cu toții și să aveți părtășie despre el împreună, iar în felul acesta veți dobândi luminarea Duhului Sfânt. Când inimile vă sunt iluminate și aveți o cale mai bună, rezultatele pe care le obțineți vor fi mai bune decât înainte. Nu e asta îndrumarea lui Dumnezeu? E un lucru minunat! Dacă poți evita să fii neprihănit de sine, dacă poți renunța la închipuirile și ideile tale și dacă poți asculta opiniile corecte ale altora, vei fi capabil să obții luminarea Duhului Sfânt. Inima îți va fi iluminată, iar tu vei fi capabil să găsești calea corectă. Vei avea o cale

înainte și, când o vei pune în practică, va fi cu siguranță în acord cu adevărul. Printr-o astfel de practică și experiență vei învăța cum să practici adevărul și, totodată, vei învăța ceva nou despre domeniul respectiv de lucru. Nu-i un lucru bun? Prin aceasta îți vei da seama că, atunci când ți se întâmplă ceva, nu trebuie să fii neprihănit de sine și trebuie să cauți adevărul și că, dacă ești neprihănit de sine și nu accepți adevărul, toți te vor urî și Dumnezeu sigur te va detesta. Nu e aceasta o lecție învățată? Dacă întotdeauna urmărești astfel și practici adevărul, vei continua să-ți perfecționezi abilitățile profesionale pe care le folosești în datoria ta, vei obține rezultate din ce în ce mai bune în datoria ta, iar Dumnezeu te va lumina, te va binecuvânta și-ți va permite să dobândești și mai mult. Pe lângă acestea, vei avea o cale pentru practicarea adevărului și, odată ce vei ști cum să practici adevărul, vei stăpâni treptat principiile. Când știi care acțiuni vor duce la luminarea și îndrumarea de la Dumnezeu, care vor duce la ura și respingerea din partea Lui și care vor duce la aprobarea și binecuvântările Lui, vei avea o cale înainte. Când oamenii primesc binecuvântările și luminarea lui Dumnezeu, progresul lor în viață se va accelera. Vor primi în fiecare zi luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu, iar în inimile lor va fi pace și fericire. Oare asta nu le va aduce plăcere? Când acțiunile tale vor putea fi prezentate înaintea lui Dumnezeu și acceptate de El, vei simți plăcere în inimă, iar lăuntric vei avea pace și fericire. Această pace și fericire sunt simțăminte pe care ți le-a dat Dumnezeu, sunt o senzație oferită ție de Duhul Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai trăind adesea înaintea lui Dumnezeu se poate obține o relație normală cu El”

Mărturii similare bazate pe experiențe

Reflecții după folosirea persoanei greșite

După ce am fost denunțată

De ce am fost atât de arogantă?

21. Cum să rezolvăm problema îndeplinirii lucrării conform propriei voințe

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

A-L sluji pe Dumnezeu nu este o sarcină simplă. Cei a căror fire coruptă rămâne neschimbată nu pot niciodată să Îl slujească pe Dumnezeu. Dacă firea ta nu a fost judecată și mustrată de cuvintele lui Dumnezeu, atunci firea ta încă îl reprezintă pe Satana, ceea ce demonstrează că Îl slujești pe Dumnezeu din cauza bunelor intenții personale, că slujirea ta se bazează pe natura ta satanică. Tu Îl slujești pe Dumnezeu potrivit caracterului tău firesc și preferințelor tale personale. Mai mult, gândești mereu că lucrurile pe care ești dispus să le faci sunt plăcute pentru Dumnezeu și că lucrurile pe care nu îți dorești să le faci sunt cele pe care Dumnezeu le urăște; lucrezi în conformitate deplină cu propriile tale preferințe. Se poate numi aceasta slujire a lui Dumnezeu? În ultimă instanță, în firea vieții tale nu va avea loc nici cea mai mică schimbare; în schimb, slujirea ta te va face și mai încăpățânat, astfel înrădăcinându-ți profund firea coruptă și, drept urmare, în tine se vor naște reguli despre slujirea lui Dumnezeu care, în principal, se bazează pe propriul tău caracter și pe experiențele rezultate din slujirea potrivită propriei tale firi. Acestea sunt experiențele și lecțiile omului. Reprezintă filosofia omului pentru interacțiunile lumești. Oamenii de acest fel pot fi clasificați ca farisei și conducători religioși. Dacă nu se trezesc niciodată și nu se pocăiesc, atunci cu siguranță vor deveni hristoșii falși și antihriștii care îi induc pe oameni în eroare în zilele de pe urmă. Hristoșii falși și antihriștii despre care s-a vorbit se vor ridica din rândul unor astfel de oameni. Dacă aceia care Îl slujesc pe Dumnezeu sunt călăuziți de propriul lor caracter și acționează potrivit

voinței lor proprii, riscă să fie eliminați în orice clipă. Cei care recurg la mulțimea anilor lor de experiență dobândită în slujba lui Dumnezeu ca să câștige inimile altora, să le facă morală și să îi constrângă și să se înalțe – și care nu se pocăiesc niciodată, care nu-și mărturisesc păcatele niciodată și care nu renunță niciodată la beneficiile acordate de poziția pe care o au – acești oameni vor cădea înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt oameni asemenea lui Pavel, luându-și prea multe libertăți în baza vechimii lor și etalându-și calitățile. Dumnezeu nu va desăvârși astfel de oameni. O astfel de slujire tulbură lucrarea lui Dumnezeu. Oamenii se agață întotdeauna de cele vechi. Se agață de noțiuni din trecut, de orice din vremuri trecute. Acesta este un obstacol mare în calea slujirii lor. Dacă nu te poți debarasa de ele, aceste lucruri îți vor distruge întreaga viață. Dumnezeu nu te va lăuda nicidecum, nici dacă îți rupi picioarele alergând sau te spetești lucrând din greu, nici dacă ești martirizat în slujba ta față de Dumnezeu. Dimpotrivă: îți va spune că ești un făcător de rele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujirea religioasă trebuie curățită”

Unii oameni nu se concentrează asupra căutării adevărurilor-principii în timp ce își fac datoria, în schimb se bazează pe propria lor voință pentru a acționa. Care este cea mai obișnuită manifestare întâlnită la cineva care are idei personale deosebit de puternice? Indiferent ce i se întâmplă, el calculează mai întâi lucrurile în mintea sa, gândindu-se la toate lucrurile la care se poate gândi, creând un plan amănunțit. Când simte că acesta nu are lacune, el practică întru totul în conformitate cu propria voință, rezultatul fiind că planul său nu poate ține pasul cu schimbările, astfel încât uneori lucrurile merg prost. Care este problema aici? Deseori lucrurile merg prost când acționezi în conformitate cu propria voință. Așadar, indiferent ce se întâmplă, toată lumea trebuie să se așeze și să caute împreună adevărul, să se roage lui Dumnezeu și să ceară îndrumarea Sa. Cu luminarea lui

Dumnezeu, lucrurile care reies din părtășia lor sunt pline de lumină și oferă o cale de urmat. În plus, încredințându-I lucrurile lui Dumnezeu, privind spre El, bazându-te pe El, lăsându-L să te conducă, să aibă grijă de tine și să te protejeze – practicând astfel – vei fi mai asigurat și nu vei întâmpina probleme mari. Pot lucrurile la care se gândesc oamenii să fie în deplină concordanță cu faptele? Pot fi ei în concordanță cu principiile adevărului? Asta este imposibil. Dacă nu te bazezi pe Dumnezeu și nu te gândești la Dumnezeu atunci când îți îndeplinești datoria și faci doar ceea ce îți dorești, atunci oricât de inteligent ești, vor exista întotdeauna momente în care eșuezi. Oamenii care sunt aroganți și neprihăniți de sine au tendința să-și urmeze propriile idei, așadar, au ei o inimă cu frică de Dumnezeu? Oamenii care au idei personale puternice uită de Dumnezeu când vine vremea să acționeze, uită de supunerea față de Dumnezeu; numai când s-au lovit de un zid și nu au reușit să realizeze nimic, le trece prin minte că nu s-au supus lui Dumnezeu și nu s-au rugat Lui. Ce problemă este asta? Ei nu Îl au pe Dumnezeu în inimile lor. Acțiunile lor indică faptul că Dumnezeu este absent din inimile lor și că ei se bazează doar pe ei înșiși. Astfel, fie că faci o lucrare în biserică, fie că îndeplinești o datorie, te ocupi de unele chestiuni externe sau de chestiuni din viața ta personală, trebuie să existe principii în inima ta, trebuie să existe o stare. Ce stare? „Oricum ar fi, înainte să mi se întâmple ceva, trebuie să mă rog, se cuvine să mă supun lui Dumnezeu și să mă supun suveranității Lui. Totul este rânduit de Dumnezeu, iar când se întâmplă acel lucru, trebuie să caut voia lui Dumnezeu, trebuie să am această mentalitate, nu trebuie să-mi fac propriile planuri.” După ce experimentează astfel o vreme, oamenii vor ajunge să vadă suveranitatea lui Dumnezeu în multe lucruri. Dacă ai întotdeauna propriile planuri, considerații, gânduri, motive egoiste și dorințe, atunci inima ta se va îndepărta, fără să vrea, de Dumnezeu, vei fi orb cu privire la modul în care

acționează Dumnezeu și, de cele mai multe ori, Dumnezeu va fi ascuns de tine. Nu îți place să faci lucrurile după propriile idei? Nu îți faci propriile planuri? Crezi că ai minte, ești educat, ai cunoștințe, ai mijloacele și metodologia pentru a face lucruri, poți să le faci singur, ești bun, nu ai nevoie de Dumnezeu, așa că Dumnezeu spune: „Prin urmare, du-te și fă-o singur și asumă-ți responsabilitatea în caz că merge bine sau nu, nu Îmi pasă”. Dumnezeu nu îți acordă deloc atenție. Când oamenii își urmează propria voință în acest fel în credința lor în Dumnezeu și cred în ce manieră vor ei, care este consecința? Ei nu sunt niciodată capabili să experimenteze suveranitatea lui Dumnezeu, nu pot vedea niciodată mâna lui Dumnezeu, nu pot simți niciodată luminarea și iluminarea Duhului Sfânt, nu pot simți îndrumarea lui Dumnezeu. Și ce se va întâmpla odată cu trecerea timpului? Inimile lor se vor îndepărta tot mai mult de Dumnezeu și vor exista efecte secundare. Ce efecte? (Îndoiala și negarea față de Dumnezeu.) Acesta nu este doar un caz de îndoială și negare față de Dumnezeu. Când Dumnezeu nu are loc în inimile oamenilor și ei fac cum doresc pe termen lung, se va instala un obicei: când li se va întâmpla ceva, primul lucru pe care îl vor face va fi să se gândească la propria lor soluție și să acționeze conform propriilor intenții, obiective și planuri; se vor gândi mai întâi dacă acest lucru le este de folos sau nu; dacă le este de folos, o vor face, iar dacă nu este, nu o vor face. Va deveni obiceiul lor să meargă direct pe această cale. Și cum va trata Dumnezeu asemenea oameni dacă aceștia continuă să acționeze astfel, fără pocăință? Dumnezeu nu le va acorda nicio atenție și îi va da deoparte. Ce înseamnă să fie dați deoparte? Dumnezeu nici nu îi va disciplina, nici nu le va reproșa nimic; vor deveni din ce în ce mai indulgenți cu ei înșiși, fără judecată, mustrare, disciplinare sau dojană și cu mult mai puțină luminare, iluminare sau îndrumare. Asta înseamnă să fie dați deoparte. Cum se simt oamenii când Dumnezeu îi dă deoparte? Simt că

li se întunecă spiritul, Dumnezeu nu este cu ei, se simt nedumeriți în privința viziunilor, nu au o cale de acțiune și fac doar lucruri prostești. Pe măsură ce timpul trece în acest fel, cred că viața nu are niciun sens, iar spiritele lor sunt pustiite și, prin urmare, ei sunt la fel ca necredincioșii și devin tot mai degenerați. Aceasta este o persoană disprețuită și respinsă de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile de practică ale supunerii față de Dumnezeu"

Unii oameni, indiferent de problema pe care s-ar putea să o întâmpine atunci când își îndeplinesc îndatoririle, nu caută adevărul și acționează întotdeauna în funcție de gândurile, noțiunile, închipuirile și dorințele lor. Ei își satisfac în mod constant propriile dorințe egoiste, iar firile lor corupte le controlează întotdeauna acțiunile. Ei pot părea că și-au îndeplinit întotdeauna îndatoririle, dar pentru că nu au acceptat niciodată adevărul și nu sunt capabili să facă lucrurile conform adevărurilor-principii, în cele din urmă, nu reușesc să dobândească adevărul și viața și devin muncitori vrednici de acest nume. Așadar, pe ce se bazează astfel de persoane când își îndeplinesc îndatoririle? Ele nu se bazează nici pe adevăr, nici pe Dumnezeu. Acel strop de adevăr pe care îl înțeleg nu a pus stăpânire pe inimile lor; se bazează pe propriile înzestrări și talente, pe cunoștințele pe care le-au dobândit, precum și pe propria voință sau intențiile lor bune pentru a-și îndeplini îndatoririle. Și, în acest caz, își vor putea îndeplini îndatoririle la un standard acceptabil? Când oamenii se bazează pe naturalețea lor, pe noțiunile, închipuirile, expertiza lor și pe învățarea modului în care să-și îndeplinească îndatoririle, deși poate părea că își îndeplinesc îndatoririle și nu comit rău, ei nu practică adevărul și nu au făcut nimic mulțumitor pentru Dumnezeu. Mai există o problemă care nu poate fi ignorată: în timpul procesului de îndeplinire a datoriei tale, dacă

noțiunile, închipuirile și dorințele tale personale nu se schimbă niciodată și nu sunt niciodată înlocuite cu adevărul și dacă acțiunile și faptele tale nu sunt săvârșite niciodată în conformitate cu adevărurile-principii, atunci care va fi rezultatul final? Nu vei avea nicio intrare în viață, vei deveni un muncitor, îndeplinind astfel cuvintele Domnului Isus: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!»” (Matei 7:22-23). De ce Dumnezeu îi numește răufăcători pe acești oameni care depun eforturi și muncesc? Există un aspect de care putem fi siguri, și anume acela că, indiferent de îndatoririle acestor oameni sau de lucrarea pe care o fac, motivațiile, imboldurile, intențiile și gândurile lor se nasc în întregime din dorințele lor egoiste și sunt în întregime pentru a-și proteja propriile interese și perspective și pentru a-și satisface propria mândrie, vanitate și statut. Totul se învârte în jurul acestor considerații și calcule, nu există adevăr în inimile lor, nu au o inimă care se teme de Dumnezeu și care I se supune – aceasta este rădăcina problemei. Ce este, astăzi, crucial pentru voi să urmăriți? În toate lucrurile, trebuie să căutați adevărul și trebuie să vă îndepliniți datoria în mod corespunzător, conform intențiilor și cerințelor lui Dumnezeu. Dacă faceți asta, veți primi aprobarea lui Dumnezeu. Deci, în mod concret, ce implică îndeplinirea datoriei voastre conform cerințelor lui Dumnezeu? În tot ceea ce faceți, trebuie să învățați să vă rugați lui Dumnezeu, trebuie să reflectați la ce intenții aveți, ce gânduri aveți și dacă aceste intenții și gânduri sunt în concordanță cu adevărul; dacă nu sunt, ar trebui să fie lăsate deoparte, după care ar trebui să acționați conform adevărurilor-principii și să acceptați examinarea din partea lui Dumnezeu. Acest lucru va asigura faptul că puneți adevărul în practică. Dacă aveți

propriile intenții și scopuri și sunteți perfect conștienți că acestea încalcă adevărul și sunt în contradicție cu intențiile lui Dumnezeu și totuși nu vă rugați lui Dumnezeu și nu căutați adevărul pentru a găsi o soluție, atunci acest lucru este periculos, vă este ușor să comiteți rău și să faceți lucruri care se împotrivesc lui Dumnezeu. Dacă faceți rău o dată sau de două ori și vă căiți, atunci mai aveți speranță de mântuire. Dacă voi continuați să săvârșiți răul, atunci sunteți făcători de tot felul de răutăți. Dacă, în acest punct, tot nu puteți să vă căiți, atunci ați dat de necaz: Dumnezeu vă va lăsa deoparte sau vă va părăsi, ceea ce înseamnă că sunteți în pericol de a fi eliminați; oamenii care săvârșesc tot felul de fapte rele vor fi cu siguranță pedepsiți și eliminați.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Știți care este cea mai mare interdicție în ceea ce privește serviciul făcut de om pentru Dumnezeu? Unii conducători și lucrători își doresc mereu să se deosebească, să fie mai presus decât restul, să se laude și să găsească noi tertipuri pentru a-L face pe Dumnezeu să vadă cât de capabili sunt ei în realitate. Nu se concentrează, însă, pe înțelegerea adevărului și pe intrarea în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Acesta este cel mai nesăbuit mod de a acționa. Nu este oare aceasta tocmai dezvăluirea unei firi arogante? Unii chiar spun: „Dacă înfăptuiesc asta, sunt sigur că Îl va face fericit pe Dumnezeu; Îi va plăcea. De data asta, mm de gând să-I arăt lucrul acesta; Îi voi oferi o surpriză plăcută.” „Surpriza plăcută” nu contează. Care este rezultatul? Oamenii văd că lucrurile pe care le fac aceste persoane sunt prea ridicole. Nu doar că nu aduc niciun beneficiu lucrării casei lui Dumnezeu, dar constituie și o risipă de bani – provoacă pierderi ofrandelor către Dumnezeu. Ofrandele către Dumnezeu nu trebuie folosite după cum bunul tău plac; este un păcat să risipești ofrandele pentru Dumnezeu. Aceste persoane ajung să ofenseze firea lui Dumnezeu, Duhul Sfânt încetează să

mai lucreze în ele, iar acestea sunt alungate. Așadar, nu acționa niciodată impulsiv, după bunul tău plac. Cum poți să nu iei în considerare finalul? Când Îi ofensezi firea lui Dumnezeu și Îi încalci decretele administrative și ești ulterior eliminat, nu vei mai avea nimic de zis. Indiferent de intenția ta și dacă faci acest lucru cu bună știință, dacă nu înțelegi firea sau voia lui Dumnezeu, Îl vei ofensa cu ușurință și vei fi predispus să-I încalci decretele administrative; toată lumea ar trebui să vegheze încât să nu se întâmple acest lucru. Odată ce ai încălcat decretele administrative ale lui Dumnezeu sau I-ai ofensat firea, dacă este extrem de grav, atunci El nu va ține cont dacă ai făcut-o intenționat sau neintenționat. Aceasta este o chestiune pe care trebuie să o vezi clar. Dacă nu poți înțelege această problemă, cu siguranță vei provoca necazuri. Când Îl slujesc pe Dumnezeu, oamenii doresc să facă pași mari, să realizeze fapte mărețe, să rostească cuvinte mari, să realizeze o lucrare importantă, să țină întâlniri grandioase și să fie mari conducători. Dacă ai mereu astfel de ambiții mărețe, atunci vei încălca decretele administrative ale lui Dumnezeu; oamenii care fac asta vor muri rapid. Dacă nu ești cuminte, devotat și prudent în slujirea lui Dumnezeu, atunci mai devreme sau mai târziu Îi vei ofensa firea.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Indiferent ce faci, mai întâi ar trebui să înțelegi de ce o faci, ce intenție te îndrumă să faci acest lucru, ce semnificație are fapta ta, care este natura chestiunii și dacă ceea ce faci este un lucru pozitiv sau negativ. Trebuie să ai o înțelegere clară a tuturor acestor chestiuni; aceasta este destul de necesară pentru ca tu să poți acționa principial. Dacă faci ceva ce poate fi calificat drept îndeplinirea datoriei tale, atunci ar trebui să cugeți: „Cum ar trebui să fac lucrul acesta? Cum ar trebui să-mi îndeplinesc bine datoria, ca să nu o îndeplinesc doar superficial?” Ar trebui să te rogi și să te apropii de Dumnezeu în această privință. A te ruga la Dumnezeu este pentru a căuta

adevărul calea de a practica, intenția lui Dumnezeu și a căuta să-L mulțumești pe Dumnezeu. Rugăciunea este pentru a obține aceste efecte. A te ruga lui Dumnezeu, a te apropia de El și a-I citi cuvintele nu reprezintă ceremonii religioase sau acțiuni exterioare. Aceste lucruri se fac cu scopul de a practica în conformitate cu adevărul, după ce ai căutat voia lui Dumnezeu. Dacă spui mereu „Slavă Ție, Dumnezeule!” când nu ai făcut nimic și s-ar putea să pari foarte spiritual și perspicace, dar dacă, atunci când vine momentul să acționezi, tot faci ce vrei, fără să cauți deloc adevărul, atunci acest „Slavă Ție, Dumnezeule!” nu este altceva decât o mantră, este o falsă spiritualitate. Când îți faci datoria, întotdeauna ar trebui să te gândești: „Cum ar trebui să fac această datorie? Care este voia lui Dumnezeu?” Cine se roagă lui Dumnezeu și se apropie de El cu scopul de a căuta principii și adevăruri pentru acțiunile sale, cine caută voia lui Dumnezeu în inima sa și nu se îndepărtează de cuvintele lui Dumnezeu sau de adevărurile-principii, numai acesta este o persoană care crede cu adevărat în Dumnezeu; toate acestea sunt de nerealizat pentru oamenii care nu iubesc adevărul. Există mulți oameni care își urmează ideile, indiferent ce fac, și privesc lucrurile în termeni extrem de simpliști și nici nu caută adevărul. Există o absență totală a principiului și, în inimile lor, ei nu se gândesc cum să acționeze conform cerințelor lui Dumnezeu sau într-un mod care să-L mulțumească și nu știu decât să urmeze cu încăpățânare voia lor. Dumnezeu nu are niciun loc în inimile unor astfel de oameni. Unii oameni spun: „Mă rog la Dumnezeu doar atunci când întâmpin dificultăți, dar tot nu pare să aibă vreun efect; așa că, în general, când mi se întâmplă lucruri în prezent, nu mă rog la Dumnezeu, pentru că rugăciunea aceasta nu este de niciun folos.” Dumnezeu lipsește cu desăvârșire din inimile unor asemenea oameni. Ei nu caută adevărul, indiferent ce fac în vremuri normale; își urmează doar propriile idei. Așadar, există principii în acțiunile lor? În mod

cert, nu. Văd totul în termeni simpli. Chiar și când oamenii au părtășie cu ei despre adevărurile-principii, ei nu sunt capabili să le accepte, deoarece acțiunile lor au fost mereu lipsite de principii, Dumnezeu nu are niciun loc în inimile lor și nu e nimeni în inimile lor în afară de ei înșiși. Ei simt că intențiile lor sunt bune, că nu comit rele, că acestea nu pot fi considerate ca fiind împotriva adevărului și cred că acționând după propriile intenții ar însemna să practice adevărul și că I se supun lui Dumnezeu acționând așa. De fapt, ei nu caută cu adevărat și nu se roagă la Dumnezeu în privința acestui lucru, ci acționează din impuls, conform intențiilor lor pline de zel, ei nu își îndeplinesc datoria după cerința lui Dumnezeu, nu au o inimă supusă Lui, sunt lipsiți de această dorință. Aceasta este cea mai mare greșeală din practica oamenilor. Dacă ai credință în Dumnezeu, dar totuși El nu Se află în inima ta, oare nu încerci să-L înșeli? Și ce efect poate să aibă o astfel de credință în Dumnezeu? Pur și simplu, ce poți câștiga? Și care este rostul unei asemenea credințe în Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

În îndeplinirea datoriei, nu poți, categoric, să te conduci după preferințele personale, făcând orice ți-ai dori să faci, orice te-ar bucura să faci sau orice te-ar face să arăți bine. Aceasta înseamnă a acționa în conformitate cu propria voință. Dacă te bazezi pe propriile preferințe în îndeplinirea datoriei tale, crezând că asta este ceea ce Dumnezeu cere și că asta este ceea ce Îl va face pe Dumnezeu fericit și dacă îți impui cu forța preferințele personale în fața lui Dumnezeu sau le practici de parcă ar fi adevărul, respectându-le ca și cum ar fi adevărurile-principii, atunci nu este aceasta o greșeală? Asta nu înseamnă că îți efectuezi datoria, iar a-ți îndeplini datoria în acest fel nu va fi ținut minte de Dumnezeu. Unii oameni nu înțeleg adevărul și nu știu ce înseamnă să-și îndeplinească bine îndatoririle. Ei au sentimentul că au depus eforturi și și-au pus inima în asta,

s-au răzvrătit împotriva trupului lor și au suferit, așadar, de ce nu-și pot îndeplini niciodată mulțumitor datoria? De ce este Dumnezeu mereu nemulțumit? Unde au greșit acești oameni? Greșeala lor a fost că nu au căutat cerințele lui Dumnezeu și, în schimb, acționează potrivit propriilor idei – acesta este motivul. Ei și-au tratat propriile dorințe, preferințe și motive egoiste ca și când ar fi adevărul și le-au tratat ca și când ar fi fost ce-I plăceau Dumnezeu, ca și când ar fi fost standardele și cerințele Lui. Au văzut ca adevăr lucrurile pe care le credeau ei corecte, bune și frumoase; este greșit. De fapt, chiar dacă oamenii ar putea crede că ceva este drept și că este conform cu adevărul, asta nu înseamnă neapărat că este în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Cu cât oamenii cred mai mult că un lucru este drept, cu atât ar trebui să fie mai precauți și cu atât mai mult ar trebui să caute mai întâi adevărul ca să vadă dacă ceea ce gândesc ei întrunește cerințele lui Dumnezeu. Dacă se opune precis cerințelor și cuvintelor Lui, atunci este inacceptabil, chiar dacă tu crezi că e corect, căci acesta este doar un gând uman și nu va fi conform adevărului, indiferent cât de corect crezi tu că este. Dacă un lucru e bun sau rău trebuie determinat în funcție de cuvintele lui Dumnezeu. Oricât de corect crezi că este un lucru, cu excepția cazului în care există o bază pentru el în cuvintele lui Dumnezeu, este greșit și tu trebuie să-l înlături. Este acceptabil doar când este în conformitate cu adevărul, iar îndeplinirea datoriei tale poate fi conform standardelor doar dacă susține adevărurile-principii în acest fel. Mai exact, ce este datoria? Este o însărcinare încredințată de Dumnezeu oamenilor, face parte din lucrarea casei lui Dumnezeu și reprezintă o responsabilitate și o obligație care ar trebui să fie asumate de fiecare dintre aleșii lui Dumnezeu. Este datoria cariera ta? Este o chestiune personală de familie? Este corect să spunem că, odată ce ți s-a dat o datorie, aceasta devine treaba ta personală? Categoric, lucrurile nu stau așa. Prin urmare, cum ar trebui să-ți îndeplinești

datoria? Acționând în acord cu cerințele, cuvintele și standardele lui Dumnezeu și comportându-te pe baza adevărurilor-principii, iar nu pe baza dorințelor omenești subiective. Unii oameni spun: „Odată ce mi s-a dat o datorie, nu este treaba mea personală? Datoria mea este răspunderea mea și lucrurile de care răspund nu reprezintă oare treburile mele personale? Dacă îmi voi face datoria ca pe o treabă personală, nu înseamnă asta că o voi face cum se cuvine? Aș face-o bine dacă nu aș trata-o ca fiind treaba mea personală?" Sunt aceste cuvinte corecte sau greșite? Sunt greșite; sunt în contradicție cu adevărul. Datoria nu reprezintă afacerea ta personală, este treaba lui Dumnezeu, face parte din lucrarea lui Dumnezeu și trebuie să procedezi după cum îți cere Dumnezeu; doar îndeplinindu-ți datoria cu o inimă plină de supunere față de Dumnezeu te poți ridica la nivelul standardului. Dacă îți vei îndeplini mereu datoria conform propriilor noțiuni și închipuiri și conform propriilor înclinații, atunci nu vei îndeplini niciodată standardul. Dacă doar îți îndeplinești datoria așa cum dorești, asta nu înseamnă a ți-o îndeplini, întrucât ceea ce faci nu se află în sfera de gestionare a lui Dumnezeu, nu reprezintă lucrarea casei lui Dumnezeu; în schimb, îți conduci propria operațiune, îți duci la bun sfârșit propriile sarcini și, prin urmare, nu este un lucru pomenit de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin căutarea adevărurilor-principii putem să ne îndeplinim datoria cum se cuvine"

Unii oameni nu caută niciodată adevărul în timp ce își îndeplinesc îndatoririle. Ei fac doar cum le place, acționând după propriile închipuiri și sunt mereu arbitrari și repeziți și, pur și simplu, nu merg pe calea practicării adevărului. Ce înseamnă a fi „arbitrar și repezit"? Înseamnă să acționezi oricum consideri de cuviință când întâmpini vreo problemă, fără vreun proces de gândire sau de căutare. Nimic din ceea ce spune altcineva nu îți poate atinge inima sau nu te poate face să te răzgândești. Când ți se oferă

părtășie despre adevăr, nici măcar nu îl poți accepta, rămâi la propriile opinii, nu asculți când ceilalți spun ceva corect, crezând că ai dreptate și agățându-te de propriile idei. Chiar dacă gândirea ta este corectă, ar trebui să iei în considerare și opiniile altora. Și dacă nu o faci deloc, nu înseamnă că ești extrem de neprihănit de sine? Nu este ușor pentru oamenii care sunt extrem de neprihăniți de sine și de încăpățânați să accepte adevărul. Dacă faci ceva greșit și ceilalți te critică, spunând: „Tu nu faci acest lucru conform adevărului!”, tu răspunzi: „Chiar dacă este așa, tot la fel voi proceda” și apoi găsești un motiv să îi faci să creadă că așa este corect. Dacă îți aduc reproșuri, spunând: „Acționând în acest fel înseamnă să perturbi, și asta va prejudicia lucrării bisericii”, nu numai că nu asculți, dar continui să vii cu scuze: „Cred că aceasta este calea corectă, deci așa voi face”. Ce fire este aceasta? (Aroganță.) Este aroganță. O natură arogantă te face îndărătnic. Dacă ai o fire arogantă, te vei purta în mod arbitrar și pripit, nepăsător față de ce spune oricine altcineva. Așadar, cum îți rezolvi arbitrarietatea și pripeala? Să spunem, de exemplu, că ți se întâmplă ceva și ai propriile idei și planuri. Înainte de a stabili ce să faci, trebuie să cauți adevărul și ar trebui cel puțin să ai părtășie cu toată lumea despre ceea ce gândești și crezi în privința asta, cerând tuturor să-ți spună dacă gândurile tale sunt corecte și în conformitate cu adevărul și să facă verificări pentru tine. Aceasta este cea mai bună metodă pentru a rezolva arbitrarietatea și pripeala. În primul rând, poți să-ți clarifici părerile și să cauți adevărul – acesta este primul pas al practicii pentru a înlătura caracterul arbitrar și pripit. Al doilea pas are loc atunci când alte persoane dau voce unor păreri contrare – cum poți practica astfel încât să te abții de la a fi arbitrar și pripit? Mai întâi, trebuie să ai o atitudine smerită, să lași deoparte ceea ce ți se pare că este corect și să le permiți tuturor să aibă părtășie. Chiar dacă tu crezi în corectitudinea căii tale, nu ar trebui să tot insiști în acest sens.

Acesta este un tip de pas înainte; arată atitudinea celui care caută adevărul, care se neagă pe sine și care mulțumește voia lui Dumnezeu. Odată ce ai această atitudine, în același timp în care nu-ți respecți părerile, ar trebui să te rogi, să cauți adevărul de la Dumnezeu și apoi o bază în cuvintele lui Dumnezeu – să stabilești cum să acționezi bazându-te pe cuvintele Lui. Aceasta este cea mai potrivită și precisă practică. Când cauți adevărul și ridici o problemă pentru ca toți să aibă părtășie și să caute un răspuns împreună, atunci e momentul în care Duhul Sfânt oferă iluminare. Dumnezeu îi luminează pe oameni conform principiilor, El le cântărește atitudinea. Dacă tu îți păstrezi cu încăpățânare atitudinea, indiferent dacă perspectiva ta este corectă sau greșită, Dumnezeu Își va ascunde chipul de tine și te va ignora; te va face să te lovești de un perete, te va expune și îți va dezvălui starea urâtă. Dacă, pe de altă parte, atitudinea ta este corectă, iar tu nici nu insiști pe propriile căi și nici nu ești neprihănit de sine, nici capricios și pripit, ci ai atitudinea să cauți și accepți adevărul, dacă ai părtășie cu toată lumea, iar Duhul Sfânt va începe să lucreze printre voi și poate El te va conduce spre înțelegere prin intermediul cuvintelor cuiva. Uneori, când Duhul Sfânt te luminează, El te conduce să înțelegi cel mai important aspect al unei chestiuni cu doar câteva cuvinte sau fraze sau oferindu-ți o idee. Îți dai seama, în acea clipă, că orice lucru de care te-ai agățat este eronat și, în aceeași clipă, înțelegi cel mai potrivit mod de a acționa. Ajuns la un astfel de nivel, nu ai evitat cu succes să faci răul și, totodată, să suporți consecințele unei greșeli? Nu este asta protecția din partea lui Dumnezeu? (Ba da.) Cum se realizează un astfel de lucru? Acest lucru se realizează doar atunci când ai o inimă cu frică de Dumnezeu și când cauți adevărul cu o inimă supusă. Odată ce ai primit luminarea Duhului Sfânt și ai stabilit principiile practicii, practica ta va fi în linie cu adevărul și vei fi capabil să satisfaci voia lui Dumnezeu. […] Dacă

atitudinea ta este de a insista cu încăpățânare, de a nega adevărul, de a respinge sugestiile oricui altcuiva, de a nu căuta adevărul, de a avea încredere doar în tine și de a face doar ceea ce vrei – dacă acesta este atitudinea ta indiferent de ceea ce face sau cere Dumnezeu, atunci care va fi reacția Sa? Dumnezeu nu îți va acorda nicio atenție, El te va marginaliza. Nu ești încăpățânat? Nu ești arogant? Nu crezi întotdeauna că ai dreptate? Dacă ești lipsit de supunere, dacă nu cauți niciodată, dacă inima ta este complet închisă și potrivnică față de Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu îți acordă atenție. De ce nu-ți acordă Dumnezeu nicio atenție? Întrucât, dacă inima ta este închisă pentru Dumnezeu, poți să accepți luminarea din partea lui Dumnezeu? Poți oare să simți când Dumnezeu îți face reproșuri? Atunci când oamenii sunt intransigenți, când natura satanică și bestialitatea lor răbufnesc, ei nu simt nimic din ceea ce face Dumnezeu, totul este în zadar – așa că Dumnezeu nu face o lucrare inutilă. Dacă ai acest tip de atitudine ostilă încăpățânată, tot ceea ce face Dumnezeu este să rămână ascuns de tine, Dumnezeu nu va face lucruri de prisos. Când ești atât de ostil, încăpățânat și atât de închis, Dumnezeu nu va face nimic cu forța în tine sau nu va forța nimic asupra ta, El nu va mai încerca să te miște și să te lumineze în repetate rânduri – Dumnezeu nu acționează în acest fel. De ce nu acționează Dumnezeu în acest mod? În principal, pentru că Dumnezeu a văzut un anumit tip de fire în tine, o fiară căreia îi este scârbă de adevăr și care este insensibilă la rațiune. Și crezi că oamenii pot controla un animal sălbatic atunci când bestialitatea lui răbufnește? A striga și a țipa la el ajută la ceva? Este oare util să raționezi cu el sau să îi oferi confort? Îndrăznesc oamenii să se apropie de el? Există o modalitate bună de a descrie acest lucru: este insensibil la rațiune. Ce face Dumnezeu atunci când bestialitatea ta izbucnește și ești insensibil la rațiune? Dumnezeu nu te bagă în seamă. Ce mai are Dumnezeu să-ți spună atunci când ești insensibil la rațiune? Este

inutil să mai spună ceva. Iar când Dumnezeu nu îți acordă nicio atenție, ești binecuvântat sau suferi? Obții beneficii sau suferi o pierdere? Fără îndoială, vei suferi o pierdere. Și cine a provocat acest lucru? (Noi l-am provocat.) Tu l-ai provocat. Nimeni nu te-a forțat să te comporți așa și totuși, tot te simți supărat. Nu ți-ai făcut-o oare cu mâna ta? Dumnezeu nu-ți acordă nicio atenție, nu Îl poți simți pe Dumnezeu, există întuneric în inima ta și viața îți este compromisă – ți-ai făcut-o cu mâna ta, o meriți.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cel mai mare obstacol în practicarea adevărului intervine atunci când voia cuiva este prea mare și e mai presus de toate – altfel spus, când interesul personal este mai presus de orice altceva, când reputația și statului cuiva sunt mai presus de toate celelalte. De aceea, asemenea oameni sunt întotdeauna dornici când intervine ceva, și acționează în interes personal, fără nicio considerație pentru principiile adevărului. Ei se agață în permanență de propriile idei. Ce înseamnă să te agăți de propriile idei? Înseamnă să condiționezi: „Dacă tu vrei asta, eu vreau aia. Dacă tu vrei să fie ca tine, eu voi insista să fie ca mine.” Arată asta supunere? (Nu.) Abordarea aceasta nu este deloc căutarea adevărului, ci insistența de a face după bunul plac. Este o fire arogantă și o etalare lipsită de rațiune. Dacă, într-o zi, vei putea să devii conștient că preferințele și determinările tale sunt contrare adevărului; dacă vei putea să le renegi și să vezi prin tine, să nu mai crezi în tine, și apoi treptat să ajungi să nu mai faci lucrurile după bunul tău plac și să nu mai definești lucrurile orbește, în schimb să poți căuta adevărul, să te rogi lui Dumnezeu și să te bazezi pe El, atunci aceasta este practica corectă. Înainte de a atesta ce fel de practică este conformă cu adevărul, trebuie să cauți. Acesta este în mod absolut lucrul corect de făcut, este ceea ce ar trebui făcut. Dacă aștepți până ce ești tratat și emondat pentru a căuta, asta e o atitudine un pic pasivă și probabil întârzie lucrurile.

Să înveți să cauți adevărul este atât de esențial. Care sunt beneficiile căutării adevărului? În primul rând, o persoană poate evita să își urmeze propria voință și să acționeze pripit; în al doilea rând, poate evita revărsarea corupției și a consecințelor rele; în al treilea rând, poate învăța cum să aștepte și să fie răbdătoare și poate opri greșelile să apară prin percepția clară și precisă a lucrurilor. Toate aceste lucruri pot fi dobândite prin căutarea adevărului. Câand înveți să cauți adevărul în toate, vei descoperi că nimic nu este simplu, că dacă nu ești atent și nu depui un efort, vei face lucrurile într-o manieră deplorabilă. După ce antrenezi în acest fel pentru o vreme, vei fi mai matur și mai călit când lucrurile se abat asupra ta. Atitudinea ta va fi mai temperată și mai moderată și, în loc să fii impulsiv, să îți asumi riscuri și să fii competitiv, vei fi capabil să cauți adevărul, să practici adevărul și să I te supui lui Dumnezeu. Apoi, problema revarsării firii tale corupte va fi rezolvată. Astfel, va fi mai ușor pentru tine să te supui, chiar nu este așa de dificil. Poate fi ceva mai dificil la început, dar poți fi răbdător, să aștepți și să continui să cauți adevărul până când rezolvi problema. Dacă vrei să iei mereu propriile decizii atunci când ți se întâmplă lucruri, să raționezi cu ceilalți și să insiști asupra propriilor idei, acest lucru va deveni destul de problematic. Aceasta e din cauză că lucrurile asupra cărora insiști nu sunt pozitive și sunt toate în cadrul unei firi corupte. Toate aceste lucruri reprezintă revărsări ale unei firi corupte și, în astfel de circumstanțe, deși s-ar putea să-ți dorești să cauți adevărul, nu vei fi capabil să-l practici și, deși s-ar putea să vrei să te rogi lui Dumnezeu, vei face lucrurile doar de formă. Dacă cineva ar avea părtășie cu tine despre adevăr și ar descoperi falsificările intenției tale, cum ai face o alegere? Te-ai putea supune cu ușurință adevărului? Ar fi foarte extenuant pentru tine să te supui într-un astfel de moment și nu vei fi capabil s-o faci. Nu ai asculta și ai încerca să raționezi cu ceilalți. Ai spune: „Deciziile mele sunt de dragul

casei lui Dumnezeu. Nu sunt greșite. De ce încă îmi ceri să mă supun?" Vezi în ce fel ai fi incapabil să te supui? Și în afară de asta, te-ai și împotrivi; aceasta este o fărădelege deliberată! Nu este acest lucru extrem de problematic? Atunci când cineva are părtășie cu tine despre adevăr, dacă nu ești capabil să accepți adevărul și chiar ai comite cu bună știință fărădelegi, neascultând și împotrivindu-te lui Dumnezeu, atunci ai o problemă gravă. Ești în pericol de a fi dat în vileag de Dumnezeu și alungat.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Supunerea față de Dumnezeu este o lecție de bază în dobândirea adevărului"

În activitatea lor, conducătorii de biserică și lucrătorii trebuie să fie atenți la două principii: unul este să-și înfăptuiască lucrarea în deplină conformitate cu principiile stipulate de rânduielile de lucru, fără să încalce vreodată acele principii și fără să-și întemeieze munca pe orice și-ar putea închipui sau pe oricare dintre propriile idei. În tot ceea ce fac, ei ar trebui să dea dovadă de grijă pentru lucrarea bisericii și să pună întotdeauna pe primul loc interesele casei lui Dumnezeu. Încă un lucru – iar acesta este cel mai important – e că în toate lucrurile, ei trebuie să se concentreze pe a urmări călăuzirea Duhului Sfânt și a face totul conformându-se strict cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă sunt încă în stare să se împotrivească călăuzirii Duhului Sfânt sau dacă se iau cu încăpățânare după propriile idei și fac lucrurile după propria închipuire, atunci acțiunile lor vor constitui o împotrivire cât se poate de gravă față de Dumnezeu. Să-și întoarcă spatele, de repetate ori, luminării și călăuzirii Duhului Sfânt nu va duce decât la un impas. Dacă pierd lucrarea Duhului Sfânt, atunci nu vor putea să lucreze; și, chiar dacă reușesc să lucreze cumva, nu vor realiza nimic. Acestea sunt cele două principii esențiale care trebuie respectate în timp ce lucrează: unul este să-și înfăptuiască lucrarea în concordanță exactă cu rânduielile de la cel de mai sus, precum și să acționeze în conformitate cu principiile stabilite de cel

de mai sus; iar celălalt este să urmeze călăuzirea Duhului Sfânt înăuntrul lor. Odată ce aceste două principii sunt înțelese, nu vor fi atât de predispuși să facă greșeli în lucrarea lor. Experiența voastră în înfăptuirea lucrării bisericii este încă limitată, iar când lucrați, este extrem de denaturată de propriile idei. Câteodată, s-ar putea să nu înțelegeți luminarea sau călăuzirea dinăuntrul vostru care vine de la Duhul Sfânt; alte dăți, păreți că o înțelegeți, dar e probabil să o ignorați. Mereu vă închipuiți sau deduceți într-o manieră umană, acționând cum considerați adecvat, fără niciun fel de grijă pentru intențiile Duhului Sfânt. Vă vedeți de lucrarea voastră doar conform propriilor idei, punând deoparte orice luminare de la Duhul Sfânt. Astfel de situații au loc frecvent. Călăuzirea lăuntrică de la Duhul Sfânt nu este transcendentală; de fapt, este foarte normală. Adică, în adâncul inimii tale, simți că acest mod de a acționa este potrivit și că este modul cel mai bun. De fapt, acest gând este destul de clar; nu a fost rezultatul cugetării și, câteodată, nu înțelegi pe deplin de ce ar trebui să te comporți așa. Deseori, aceasta nu este altceva decât luminarea de la Duhul Sfânt. Acest lucru se întâmplă cel mai adesea persoanelor cu experiență. Duhul Sfânt te îndrumă să faci ceea ce este cel mai potrivit. Nu este ceva la care te gândești, ci mai degrabă este un sentiment din inima ta care te face să-ți dai seama că acesta este cel mai bun mod de a proceda și îți place să procedezi astfel fără să știi de ce. Acest lucru poate veni de la Duhul Sfânt. Ideile proprii izvorăsc adesea din gândire și chibzuire și toate sunt denaturate de voința proprie; oamenii se gândesc mereu la ce beneficiu și avantaj este pentru ei; fiecare acțiune pe care oamenii decid să o facă implică aceste lucruri. Totuși, îndrumarea de la Duhul Sfânt nu cuprinde nicicum asemenea denaturări. Este necesar să fii foarte atent la îndrumarea sau luminarea de la Duhul Sfânt; mai ales în chestiunile esențiale, trebuie să fii atent ca să le înțelegi. Oamenii cărora le place să își folosească mintea și să acționeze în funcție de

propriile idei sunt cei mai predispuși să rateze o asemenea îndrumare sau luminare. Conducătorii și lucrătorii potriviți sunt oameni care au lucrarea Duhului Sfânt, care sunt atenți la lucrarea Duhului Sfânt în orice moment, care se supun Duhului Sfânt, au o inimă temătoare de Dumnezeu, nu neglijează voia lui Dumnezeu și urmăresc neosteniți adevărul. Ca să Îl mulțumești pe Dumnezeu și să fii martor pentru El în mod corespunzător, ar trebui să reflectezi deseori asupra motivelor și denaturărilor pe care le ai când îți îndeplinești datoria, iar apoi să încerci să-ți dai seamacât de mult din conținutul lucrării este motivat de ideile umane, cât provine din luminarea Duhului Sfânt și cât respectă cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie, în mod constant și în toate împrejurările, să reflectezi dacă faptele și cuvintele tale sunt în conformitate cu adevărul. Practicând des astfel, vei ajunge pe drumul corect al slujirii lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

În procesul experienței de viață, orice s-ar întâmpla, trebuie să înveți să cauți adevărul și să reflectezi temeinic la lucruri conform cuvintelor lui Dumnezeu și adevărului. Când știi să faci lucruri care sunt complet în acord cu voia lui Dumnezeu, vei putea renunța la lucrurile care vin din propria ta voință. Odată ce știi cum să acționezi în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu, ar trebui, pur și simplu, să acționezi în acel fel, ca și cum așa ți-ar veni în mod natural, să faci lucrurile în acest fel îți oferă un sentiment de relaxare și ușurință. Așa fac lucrurile oamenii care înțeleg adevărul. Dacă le poți arăta oamenilor că ești cu adevărat eficient atunci când îți îndeplinești datoria și că există principii în ceea ce privește modul în care faci lucrurile, că firea vieții tale s-a schimbat într-adevăr, că ai făcut multe lucruri bune pentru aleșii lui Dumnezeu, atunci ești o persoană care înțelege adevărul și, cu siguranță, ai asemănare umană și, desigur, există un efect asupra modului tău de a mânca și de a bea cuvintele lui Dumnezeu. Odată ce o persoană

înțelege realmente adevărul, își va putea discerne diferitele stări, va putea vedea clar chestiunile complexe și, astfel, va ști să practice în mod corespunzător. Dacă o persoană nu înțelege adevărul și nu poate discerne propria stare, atunci dacă vrea să se răzvrătească împotriva propiei persoane, nu va ști de ce anume sau cum să se răzvrătească. Dacă vrea să-și abandoneze propria voință, nu va ști ce este în neregulă cu propria voință, va crede că aceasta este în concordanță cu adevărul și poate chiar să-și considere propria voință ca fiind luminarea Duhului Sfânt. Cum își va abandona o astfel de persoană propria voință? Nu o va putea face și, cu atât mai puțin, va putea să se răzvrătească împotriva trupului. Prin urmare, atunci când nu înțelegi adevărul, poți greși cu ușurință lucrurile care vin din propria voință, lucruri care se aliniază la noțiunile umane și la prporia bunătate a cuiva, dragostea, suferința și plătirea unui preț ca fiind corecte și în conformitate cu adevărul. Atunci, cum ai putea să te lepezi de aceste lucruri umane? Tu nu înțelegi adevărul și nu știi ce înseamnă să practici adevărul. Ești complet în întuneric și e imposibil să știi ce să faci, așa că poți face doar ceea ce crezi că este bine și, drept urmare, ai denaturări în anumite acțiuni de-ale tale. Unele dintre acestea sunt din cauza respectării regulilor, altele din cauza entuziasmului și altele din cauza tulburării din partea Satanei. Așa sunt oamenii care nu înțeleg adevărul. Ei sunt extrem de imprevizibili atunci când fac lucruri și necontenit devianți, fără nicio precizie. Oamenii care nu înțeleg adevărul văd lucrurile într-un mod absurd, la fel ca non-credincioșii. Cum ar putea ei să practice adevărul? Cum ar putea ei să rezolve probleme? Înțelegerea adevărului nu este o chestiune simplă. Indiferent cât de bun sau de slab este calibrul cuiva, chiar și după o viață întreagă de experiență, cantitatea de adevăr pe care o poate înțelege este limitată, iar măsura în care poate înțelege cuvântul lui Dumnezeu este, de asemenea, limitată. Oamenii care sunt relativ mai experimentați sunt

oameni care înțeleg unele adevăruri și, cel mult, pot înceta să mai facă lucruri care se împotrivesc lui Dumnezeu și să mai facă lucruri evident rele. Este imposibil pentru ei să acționeze fără nicio pângărire provenită din propriile intenții. Întrucât ființele umane au o gândire normală și gândurile lor s-ar putea să nu fie întotdeauna conforme cuvântului lui Dumnezeu, pângărirea provenită din propria lor voință este inevitabilă. Ceea ce este important este să ai discernământ cu privire la toate lucrurile care vin din propria voință și se împotrivesc cuvântului lui Dumnezeu, adevărului și luminării Duhului Sfânt. Acest lucru presupune să lucrezi din greu pentru a înțelege cuvântul lui Dumnezeu; numai atunci când înțelegi adevărul, vei avea discernământ și numai atunci poți garanta că nu vei face rău.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii"

În termeni simpli, a-L respecta pe Dumnezeu ca fiind măreț înseamnă să-L ai în inima ta, aceasta să sălășluiască în Dumnezeu, să nu te uiți pe tine însuți în lucrurile pe care le faci și să nu încerci să acționezi pe cont propriu, ci să-L lași pe Dumnezeu să preia conducerea. În tot ce faci, să te gândești: „Cred în Dumnezeu și Îl urmez. Eu sunt doar o mică ființă creată pe care a ales-o Dumnezeu. Ar trebui să renunț la opiniile, recomandările și deciziile care vin din propria mea voință și să Îl las pe Dumnezeu să fie Stăpânul meu. Dumnezeu este Domnul meu, stânca mea și lumina strălucitoare care îmi călăuzește calea în tot ceea ce fac. Trebuie să fac lucrurile conform cuvintelor și voii Sale, nu să mă pun pe mine pe primul loc." Asta înseamnă să-L ai pe Dumnezeu în inima ta. Atunci când îți dorești să faci ceva, nu acționa din impuls sau pripit. Gândește-te mai întâi la ceea ce spun cuvintele lui Dumnezeu, dacă Dumnezeu ar fi dezgustat de acțiunile tale și dacă acestea sunt în conformitate cu voia Sa. În inima ta, mai întâi întreabă-te, gândește-te și cugetă; nu te pripi. A fi pripit înseamnă a fi impulsiv și a fi

motivat de impulsivitatea și de voința omului. Dacă ești mereu pripit și impulsiv, asta arată că Dumnezeu nu este în inima ta. Nu cumva sunt cuvinte goale atunci când spui că Îl respecți pe Dumnezeu ca fiind măreț? Unde este realitatea ta? Nu ai nicio realitate și nu poți să Îl respecți pe Dumnezeu ca fiind măreț. În toate chestiunile, te comporți de parcă ai fi stăpân pe moșie, făcând mereu ce vrei tu. În acest caz, nu este un nonsens dacă spui că ai o inimă cu frică de Dumnezeu? Îi păcălești pe oameni cu aceste cuvinte. Dacă o persoană are o inimă cu frică de Dumnezeu, cum se manifestă ea, de fapt? Prin respectarea lui Dumnezeu ca fiind măreț. Manifestarea concretă a faptului că Îl respectă pe Dumnezeu ca fiind măreț este că Dumnezeu are un loc în inima sa – locul cel mai important. În inima sa, Îi permite lui Dumnezeu să fie Stăpânul său și să dețină autoritatea. Când se întâmplă ceva, are o inimă ascultătoare față de Dumnezeu. Nu e pripită, nici impulsivă și nu acționează impetuos, ci, dimpotrivă, e capabilă să înfrunte orice lucru cu calm și să se liniștească în fața lui Dumnezeu pentru a căuta adevărurile-principii. Dacă faci lucrurile conform cuvântului lui Dumnezeu sau propriei voințe sau dacă lași voința ta sau cuvântul lui Dumnezeu să preia conducerea, depinde de măsura în care Dumnezeu este în inima ta. Tu spui că Dumnezeu este în inima ta, dar când se întâmplă ceva, acționezi orbește, făcând în așa fel încât să ai ultimul cuvânt și dându-L pe Dumnezeu la o parte. Este aceasta manifestarea unei inimi care Îl are pe Dumnezeu în ea? Există unii oameni care sunt capabili să se roage lui Dumnezeu atunci când se întâmplă ceva, dar, după ce se roagă, continuă să întoarcă lucrurile pe toate părțile, gândindu-se: „Cred că asta ar trebui să fac. Cred că asta ar trebui să fac”. Îți urmezi întotdeauna voința și nu asculți pe nimeni, indiferent cum are părtășie cu tine. Nu este asta manifestarea lipsei unei inimi cu frică de Dumnezeu? Pentru că nu cauți adevărurile-principii și nu practici adevărul atunci când spui că Îl respecți pe Dumnezeu

ca fiind măreț și că ai o inimă cu frică de Dumnezeu, acestea sunt doar vorbe goale. Oamenii în inimile cărora nu este Dumnezeu și care nu sunt capabili să-L respecte ca fiind măreț nu au o inimă cu frică de Dumnezeu. Oamenii care nu sunt capabili să caute adevărul atunci când se întâmplă ceva și care nu au o inimă ascultătoare față de Dumnezeu sunt oameni care nu au conștiință și rațiune. Dacă cineva are cu adevărat conștiință și rațiune va putea în mod firesc să caute adevărul atunci când se întâmplă ceva. Mai întâi trebuie să gândească: „Cred în Dumnezeu. Am venit să caut mântuirea din partea lui Dumnezeu. Pentru că am o fire coruptă, consider că sunt singura autoritate în tot ceea ce fac; întotdeauna mă opun voii lui Dumnezeu. Trebuie să mă căiesc. Nu pot continua să mă răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu în acest fel. Trebuie să învăț cum să fiu ascultător față de El. Trebuie să caut ce spun cuvintele lui Dumnezeu și care sunt adevărurile-principii." Acestea sunt gândurile și aspirațiile care se nasc din rațiunea umanității normale. Acestea sunt principiile și atitudinea cu care ar trebui să faci lucruri. Când ai rațiunea umanității normale, atunci ai această atitudine; când nu ai rațiunea umanității normale, atunci nu ai această atitudine. De aceea, este decisiv și foarte important să ai rațiunea umanității normale. Ea este direct legată de înțelegerea adevărului de către oameni și de obținerea mântuirii.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Mărturii similare bazate pe experiențe

Urmările lucratului cu încăpățânare

Îndărătnicia îi rănește pe ceilalți și pe tine însuți

Imnuri similare

Pioși sunt cei deseori liniștiți înaintea lui Dumnezeu

Doar o bază formată din cuvintele lui Dumnezeu oferă o cale de practică

Doar acționând cu principii ne putem îndeplini bine datoria

24. Cum să rezolvăm problema căutării faimei, a câștigului și a statutului

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

În căutarea voastră, aveți prea multe noțiuni individuale, speranțe și așteptări. Lucrarea actuală este pentru a emonda dorința voastră de statut și dorințele voastre extravagante. Speranțele, statutul și noțiunile sunt toate reprezentări clasice ale firii satanice. Motivul pentru care aceste lucruri există în inimile oamenilor este numai pentru că otrava Satanei întotdeauna atacă gândurile oamenilor și oamenii sunt întotdeauna incapabili să scape de aceste ispite ale Satanei. Ei trăiesc în mijlocul păcatului, dar nu cred că este păcat și, totuși, ei încă gândesc: „Noi credem în Dumnezeu, așa că El trebuie să reverse binecuvântări asupra noastră și să aranjeze totul pentru noi într-un mod adecvat. Noi credem în Dumnezeu, așa că sigur suntem superiori față de ceilalți și trebuie să avem mai mult statut și mai multe așteptări decât oricine altcineva. Din moment ce credem în Dumnezeu, El trebuie să ne dea binecuvântări nelimitate. Altfel, nu s-ar numi credință în Dumnezeu”. De mulți ani, gândurile pe care oamenii s-au bazat pentru supraviețuirea lor le-au corodat inimile până în punctul în care au devenit înșelători, josnici și lași. Nu numai că le lipsesc voința și hotărârea, dar au devenit și lacomi, aroganți și încăpățânați. Le lipsește cu desăvârșire orice hotărâre care să depășească sinele și, cu atât mai mult, nici măcar nu au curaj să scape de constrângerile acestor influențe întunecate. Gândurile și viețile oamenilor sunt atât de putrede încât perspectivele lor despre credința în Dumnezeu sunt încă insuportabil de hidoase și, chiar și atunci când oamenii vorbesc despre perspectivele asupra credinței în Dumnezeu, este pur și simplu ceva insuportabil de auzit. Oamenii sunt toți lași,

incompetenți, josnici și fragili. Ei nu simt dezgust față de forțele întunericului și nu simt dragoste pentru lumină și adevăr; în schimb, ei fac tot posibilul pentru a le elimina. Nu așa sunt gândurile și perspectivele voastre actuale? „De vreme ce eu cred în Dumnezeu, ar trebui doar să fiu copleșit de binecuvântări și ar trebui să fie sigur că statutul meu nu va decădea niciodată și că va rămâne mai înalt decât cel al necredincioșilor." Nu ați nutrit în voi acea perspectivă doar de un an sau doi, ci de mulți ani. Modul vostru de gândire tranzacțional este superdezvoltat. Deși ați ajuns la acest pas astăzi, încă nu ați renunțat la statut, ci vă zbateți neîncetat să-l cercetați și îl observați zilnic, cu teama profundă că, într-o zi, statutul vostru va fi pierdut și numele vostru va fi ruinat. Oamenii nu și-au abandonat niciodată dorința pentru tihnă. […] Cu cât căutați mai mult în acest fel, cu atât mai puțin veți culege. Cu cât este mai mare dorința unei persoane de statut, cu atât mai serios va trebui să fie emondată și cu atât mai mult va trebui să fie supusă unei rafinări deosebite. Astfel de oameni sunt lipsiți de valoare! Aceștia trebuie să fie emondați și judecați în mod adecvat, pentru ca ei să renunțe complet la aceste lucruri. Dacă veți continua astfel până la sfârșit, nu veți culege nimic. Cei care nu urmăresc viața, nu pot fi transformați, iar cei care nu sunt însetați după dreptate nu pot dobândi adevărul. Tu nu te concentrezi pe a urmări transformarea personală și intrarea, ci te concentrezi în schimb asupra dorințelor extravagante și a lucrurilor care îți îngrădesc dragostea față de Dumnezeu și te împiedică să te apropii de El. Te pot transforma acele lucruri? Te pot aduce în Împărăție?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „De ce nu ești dispus să fii un contrast?"

Fiecare dintre voi s-a ridicat până la culmile mulțimilor; v-ați înălțat pentru a fi strămoșii mulțimilor. Sunteți extrem de arbitrari și alergați înnebuniți printre toți viermii, căutând un loc liniștit și încercând să devorați viermii mai mici decât voi. Sunteți răutăcioși și siniștri în inimile voastre,

depășind până și fantomele care s-au scufundat pe fundul mării. Locuiți în partea de jos a bălegarului, tulburând viermii de sus până jos, până când nu mai au pace, luptându-vă unii cu alții o vreme și apoi calmându-vă. Nu vă cunoașteți locul, dar tot vă mai luptați unul cu celălalt în bălegar. Ce puteți câștiga din această luptă? Dacă ați avea cu adevărat inimi cu frică de Mine în inimi, cum ați putea să vă luptați unul cu altul în spatele Meu? Oricât de înalt este statutul tău, nu ești oare tot un mic vierme împuțit din balegă? Vor putea să-ți crească aripi și să devii un porumbel în cer?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când frunzele care cad se vor reîntoarce la rădăcinile lor, vei regreta tot răul pe care l-ai făcut”

Omul nu M-a iubit niciodată cu sinceritate. Când Eu îl înalț, el se simte nevrednic, dar aceasta nu-l face să încerce să Mă mulțumească. El deține numai, în mâinile sale, „poziția” pe care Eu i-am dat-o și o cercetează; insensibil la frumusețea Mea, el, în schimb, persistă în a se umfla cu beneficiile poziției sale. Nu este acesta neajunsul omului? Când munții se mișcă, ar putea ei face un ocol de dragul poziției voastre? Când apele curg, ar putea ele să se oprească înaintea poziției omului? Ar putea fi inversate cerurile și pământul de poziția omului? Cândva, Eu am fost milostiv față de om, de nenumărate ori – dar nimănui nu-i pasă sau nu prețuiește aceasta. Ei doar ascultă aceasta ca pe o poveste sau o citesc ca pe un roman. Oare, cu adevărat, cuvintele Mele nu ating inima omului? Cuvântările Mele nu au niciun efect? Ar putea fi faptul că nimeni nu crede în existența Mea? Omul nu se iubește pe sine; în schimb, el se unește cu Satana ca să Mă atace și îl folosește pe Satana ca pe un „bun” cu care să Mă slujească. Eu voi pătrunde în toate tertipurile Satanei și voi opri oamenii de pe pământ să accepte să fie induși în eroare de el, astfel încât ei să nu Mi se opună din cauza existenței sale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 22

Indiferent de cât de înalte sunt idealurile omului, cât de realiste sau de cuvenite pot fi dorințele lui, tot ceea ce omul dorește să realizeze, tot ceea ce caută el este strâns legat de două cuvinte. Aceste două cuvinte sunt de o importanță vitală pentru viața fiecărei persoane și sunt lucruri pe care Satana intenționează să le insufle în om. Care sunt aceste două cuvinte? Sunt „faimă" și „câștig". Satana folosește o metodă foarte subtilă, o metodă foarte mult în acord cu noțiunile oamenilor, care nu este deloc radicală, prin care îi face pe oameni să accepte pe neștiute modul lui de viață, regulile lui de trai, și să-și stabilească obiectivele și direcția în viață și, făcând astfel, ei ajung, fără să-și dea seama, și să aibă ambiții de viață. Indiferent cât de grandioase ar putea să pară aceste ambiții de viață, ele sunt legate inextricabil de „faimă" și de „câștig". Tot ceea ce persoanele importante sau faimoase – de fapt toți oamenii – urmează în viață are legătură doar cu aceste două cuvinte: „faimă" și „câștig". Oamenii cred că, odată ce au faimă și câștig, ei pot apoi să le valorifice ca să se bucure de statut înalt, de bogăție mare și să se bucure de viață. Ei cred că faima și câștigul sunt un gen de capital pe care îl pot folosi ca să obțină o viață de căutare a plăcerii și de desfătare nesăbuită a trupului. De dragul acestei faime și al acestui câștig la care râvnesc atât, oamenii, de bună voie, totuși fără să știe, îi predau Satanei trupurile și mințile lor, tot ceea ce au, viitorul și destinele lor. Ei fac astfel fără niciun moment de ezitare, ignorând întotdeauna nevoia de a recupera tot ceea ce au predat. Oare pot oamenii să mai păstreze vreun control asupra lor înșiși odată ce s-au refugiat astfel în Satana și i-au devenit loiali? Cu siguranță, nu. Ei sunt controlați complet și total de Satana. S-au scufundat complet și total într-o mlaștină și nu se pot elibera. Odată ce o persoană se împotmolește în faimă și câștig, nu mai caută ceea ce este strălucitor, ceea ce este drept sau acele lucruri care sunt frumoase și bune. Asta deoarece puterea seducătoare pe care o au asupra oamenilor faima și

câștigul este prea mare; ele devin lucruri pe care oamenii le urmăresc fără încetare pe tot parcursul vieții și chiar pentru întreaga veșnicie. Nu este acest lucru adevărat? […]

[…] Satana folosește faima și câștigul pentru a controla gândurile omului, până când oamenii nu se pot gândi decât la faimă și câștig. Ei se luptă pentru faimă și câștig, suferă greutăți, îndură umilirea pentru faimă și câștig și sacrifică tot ceea ce au pentru faimă și câștig și vor judeca și hotărî orice de dragul faimei și al câștigului. În acest fel, Satana îi leagă pe oameni cu lanțuri invizibile, iar ei nu au nici puterea și nici curajul de a se debarasa de ele. Fără să știe, ei poartă aceste lanțuri și se târăsc mereu înainte, cu mare dificultate. De dragul acestei faime și a câștigului, omenirea se ferește de Dumnezeu și Îl trădează și devine din ce în ce mai nemernică. Așadar, în acest fel, o generație după alta este distrusă în mijlocul faimei și câștigului Satanei. Privind acum la acțiunile Satanei, nu sunt întru totul demne de dispreț motivele sale sinistre? Poate că astăzi încă nu puteți percepe motivele lui sinistre, deoarece credeți că nu se poate trăi fără faimă și câștig. Credeți că, dacă oamenii lasă în urmă faima și câștigul, atunci nu vor mai putea să vadă calea înainte, nu vor mai putea să-și atingă obiectivele, iar viitorul le va deveni întunecat, palid și mohorât. Dar, încet, veți recunoaște cu toții într-o zi că faima și câștigul sunt cătușe monstruoase pe care Satana le folosește pentru a-l lega pe om. Când va sosi acea zi, te vei împotrivi complet controlului Satanei și lanțurilor pe care el le folosește pentru a te lega. Când va veni vremea să-ți dorești să te debarasezi de toate lucrurile pe care ți le-a insuflat Satana, atunci vei curma legătura cu Satana și vei detesta cu adevărat tot ceea ce ți-a adus Satana. Numai atunci omenirea va avea o dragoste și o dorință reală pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”

Când vine vorba de tot ceea ce implică reputația, statutul sau o oportunitate de a străluci – de exemplu, când auziți cum casa lui Dumnezeu plănuiește să educe diverse tipuri de indivizi talentați – inima fiecăruia dintre voi tresare de nerăbdare, fiecare dintre voi își dorește mereu să își facă un renume și să pășească în lumina reflectoarelor. Toți vreți să vă luptați pentru statut și reputație. Vă este rușine de acest lucru, dar v-ați simți prost dacă nu o faceți. Simțiți invidie, ură și resentiment oricând vedeți pe cineva remarcându-se și credeți că acest lucru este nedrept: „De ce nu pot să mă remarc? De ce alți oameni sunt mereu în lumina reflectoarelor? De ce mie nu-mi vine niciodată rândul?” Iar după aceea aveți resentimente, încercați să le reprimați, dar nu puteți. Vă rugați lui Dumnezeu și vă simțiți mai bine pentru o vreme, dar când întâlniți din nou acest gen de situație, tot nu o puteți depăși. Nu este aceasta o manifestare a unei staturi imature? Când oamenii sunt prinși în astfel de stări, nu cumva au căzut în capcana Satanei? Acestea sunt lanțurile naturii corupte a Satanei care îi încătușează pe oameni. Dacă oamenii se vor lepăda de aceste firi corupte, nu se vor simți atunci liberi și descătușați? Gândește-te: dacă vrei să eviți să fii prins în aceste stări în care concurezi pentru statut și profit – să te eliberezi de aceste stări corupte și să scapi de suferința și de robia prestigiului, a profitului și a statutului – ce adevăruri trebuie să înțelegi? Ce realități ale adevărului trebuie să deții pentru ca tu să câștigi libertate și emancipare? În primul rând, trebuie să vezi că Satana folosește prestigiul, profitul și statutul pentru a-i corupe pe oameni, pentru a-i prinde în mreje, pentru a abuza de ei, pentru a-i degrada și pentru a-i cufunda în păcat. În plus, doar acceptând adevărul, oamenii pot renunța, pot lăsa deoparte prestigiul, profitul și statutul. Oricui îi este foarte dificil să lase deoparte aceste lucruri, indiferent dacă este tânăr sau bătrân, dacă este credincios de curând sau de mult timp. Deși unii oameni sunt introvertiți și par să nu vorbească prea mult, în

realitate ei adăpostesc în inima lor mai multe dificultăți decât alții. Renunțarea la prestigiu, la profit și la statut este dificilă pentru toată lumea; nimeni nu poate depăși tentația acestor lucruri – stările interioare ale oamenilor sunt la fel. Satana a corupt omul folosind doar prestigiul și profitul; câteva mii de ani de cultură tradițională pur și simplu le-au insuflat oamenilor aceste lucruri. Prin urmare, natura coruptă a omului iubește și urmărește prestigiul, profitul și statutul, doar că modurile în care diferiți oameni le urmăresc și le exprimă diferă. Sunt unii care nu vorbesc niciodată despre asta și o ascund în inimile lor, în timp ce alții o dezvăluie în cuvintele lor. Sunt unii care vor lupta pentru aceste lucruri fără niciun scrupul, în timp ce alții nu luptă pentru ele, dar, în secret, se plâng, bombăne și sparg lucruri. Deși se manifestă diferit la diverși oameni, naturile lor sunt exact la fel. Ei sunt cu toții oameni corupți care se împotrivesc lui Dumnezeu. Dacă te axezi mereu pe prestigiu, profit și statut, dacă prețuiești prea mult aceste lucruri, dacă acestea îți acaparează inima și dacă nu ești dispus să renunți la ele, atunci vei fi controlat și legat de ele. Vei deveni sclavul lor și, în cele din urmă, te vor ruina complet. Trebuie să înveți să renunți și să lași aceste lucruri deoparte, să-i recomanzi pe alții și să le permiți să se remarce. Nu lupta sau nu te grăbi să profiți de oportunități pentru a te remarca și a străluci. Trebuie să fii capabil să lași aceste lucruri deoparte, dar nu trebuie nici să împiedici îndeplinirea datoriei tale. Fii o persoană care lucrează într-un anonimat liniștit și nu se dă mare în fața altora, în timp ce-ți îndeplinești datoria cu devotament. Cu cât vei renunța mai mult la mândria și statutul tău și cu cât vei renunța mai mult la interesele tale, cu atât mai împăcat te vei simți, cu atât mai multă lumină va fi în inima ta și cu atât mai mult ți se va îmbunătăți starea. Cu cât te lupți și concurezi mai mult, cu atât mai întunecată va deveni starea ta. Dacă nu Mă crezi, încearcă și vei vedea! Dacă vrei să anulezi acest tip de stare coruptă și

să nu fii controlat de aceste lucruri, trebuie să cauți adevărul și să înțelegi clar esența acestor lucruri, iar apoi să le dai deoparte și să le abandonezi. Altfel, cu cât te vei lupta mai mult, cu atât mai întunecată va deveni inima ta și cu atât mai multă invidie și ură vei simți, iar dorința ta de a obține aceste lucruri va deveni doar mai puternică. Cu cât este mai puternică dorința ta de a le obține, cu atât mai puțin capabil vei fi să le obții și, întrucât se întâmplă asta, ura ta va crește. Pe măsură ce ura ta crește, vei deveni mai întunecat înlăuntrul tău. Cu cât vei fi mai întunecat înlăuntrul tău, cu atât mai deficitară va deveni îndeplinirea datorie tale, cu atât mai puțin folositor vei fi casei lui Dumnezeu. Acesta este un cerc vicios și interconectat. Dacă nu-ți vei îndeplini bine datoria niciodată, atunci vei fi treptat alungat.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte”

În loc să caute adevărul, cei mai mulți oameni au propriile planuri meschine. Interesele lor, renumele și locul sau statutul pe care îl au în mintea altora sunt de mare importanță pentru ei. Acestea sunt singurele lucruri pe care le prețuiesc. Se agață de aceste lucruri cu o prinsoare de fier și le consideră drept viață a lor. Și modul în care sunt priviți sau tratați de Dumnezeu are o importanță secundară; pentru moment, ei ignoră asta; pentru moment, se gândesc doar dacă sunt șefii grupului, dacă alți oameni îi admiră și dacă vorbele lor au greutate. Prima lor grijă este să ocupe acea poziție. Când sunt într-un grup, aproape toți oamenii caută acest tip de statut, astfel de oportunități. Când sunt foarte talentați, bineînțeles că vor să fie cei mai buni; dacă au abilități medii, tot își vor dori să aibă o poziție mai înaltă în grup; iar dacă au o poziție joasă în grup, având un calibru și abilități medii, vor dori și ei să fie respectați de ceilalți, nu vor vrea ca alții să-i privească disprețuitor. Renumele și demnitatea acestor oameni sunt

lucrurile care-i fac să stabilească o limită: sunt nevoiți să se țină de aceste lucruri. S-ar putea să fie lipsiți de integritate și să nu fie nici aprobați, nici acceptați de Dumnezeu, dar în niciun caz nu pot pierde respectul, statutul sau stima pentru care au muncit din greu printre ceilalți – asta reprezintă firea Satanei. Dar oamenii nu sunt conștienți de acest lucru. Convingerea lor este că trebuie să se agațe de această fărâmă de renume până la capăt. Nu sunt conștienți că numai atunci când aceste lucruri zadarnice și superficiale vor fi pe deplin abandonate și lăsate deoparte vor deveni persoane adevărate. Dacă o persoană păzește aceste lucruri care ar trebui înlăturate drept viața sa, viața ei este pierdută. Ei nu știu ce este în joc. Așadar, atunci când acționează, întotdeauna rețin ceva, încearcă mereu să-și protejeze reputația și statutul, le pun pe acestea pe primul loc, vorbind doar pentru propriile scopuri, pentru propria apărare prefăcută. Tot ceea ce fac este pentru ei înșiși. Se grăbesc spre orice strălucește, anunțându-i pe toți că au luat parte la asta. De fapt, nu a avut nimic de-a face cu ei, dar nu-și doresc niciodată să fie lăsați pe plan secund, se tem mereu că alții îi privesc de sus, le este mereu teamă că alți oameni spun că ei sunt un nimic, că sunt incapabili de nimic, că nu au aptitudini. Nu sunt toate acestea îndrumate de firile lor satanice? Când vei putea să renunți la lucruri precum imaginea și statutul, vei fi mult mai relaxat și mai liber; vei fi pășit pe calea sincerității. Dar, pentru mulți, acest lucru nu este ușor de realizat. Când apare camera de fotografiat, de exemplu, oamenii se grăbesc în față; le place să fie filmați, cu cât mai mult, cu atât mai bine; se tem să nu fie filmați prea puțin și vor plăti orice preț pentru șansa aceasta. Și nu sunt toate acestea îndrumate de firile lor satanice? Acestea sunt firile lor satanice. Și ce dacă ești filmat? Și ce dacă oamenii au o părere foarte bună despre tine? Și ce dacă te idolatrizează? Demonstrează ceva din toate acestea că ai adevărul-realitate? Nimic din toate acestea nu are vreo valoare. Când poți depăși aceste lucruri

– când devii indiferent față de ele și nu mai simți că sunt importante, când renumele, vanitatea, statutul și admirația oamenilor nu-ți mai controlează gândurile și comportamentul, cu atât mai puțin modul în care îți îndeplinești datoria, atunci îndeplinirea datoriei tale va deveni din ce în ce mai eficientă și din ce în ce mai pură.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Omenirea coruptă iubește reputația și statutul. Cu toții urmăresc puterea. Voi, care sunteți acum conducători și lucrători, nu simțiți că vă implicați titlul sau rangul în acțiunile voastre? La fel fac și antihriștii și falșii conducători, care se simt cu toții persoane oficiale în casa lui Dumnezeu, fiind cu un cap deasupra celorlalți, superiori acestora. Dacă nu ar avea titluri și ranguri oficiale, nu ar avea nicio povară în îndeplinirea îndatoririlor lor și nu și-ar continua cu seriozitate activitatea. Toată lumea consideră că a fi conducător sau lucrător este echivalent cu a fi o persoană oficială și este dispusă să acționeze ca atare. Prezentat într-o lumină favorabilă, numim acest lucru urmărirea unei cariere – însă într-o lumină mai urâtă, acest lucru se numește implicarea în propria afacere. Este vorba despre întemeierea unei împărății independente pentru ca o persoană să-și satisfacă ambițiile și dorințele. În cele din urmă, a avea statut este un lucru bun sau rău? În ochii oamenilor, este un lucru bun. Atunci când ai un titlu oficial, felul în care vorbești și cel în care acționezi sunt diferite. Cuvintele tale au forță, iar oamenii vor ține seama de ele. Te vor linguși, mărșăluind în fața ta cu aclamații și susținându-te din culise. Însă fără statutul și titlurile tale, ei n-ar avea urechi pentru cuvintele tale. Deși cuvintele tale ar putea fi adevărate, pline de bun simț și benefice pentru oameni, nimeni nu-ți va da atenție. Ce arată acest lucru? Toți oamenii venerează statutul. Cu toții au ambiții și dorințe. Cu toții caută venerarea din partea celorlalți și tuturor le place să gestioneze treburile de pe o poziție de statut. Poate o persoană să

facă bine de pe o poziție de statut? Poate să facă lucruri benefice pentru oameni? Acest lucru nu este cert. Depinde de calea pe care o urmezi și de modul în care tratezi statutul. Dacă nu urmărești adevărul, ci vrei întotdeauna să câștigi favorurile celorlalți, dorindu-ți mereu să-ți satisfaci ambițiile și dorințele și să-ți îndeplinești dorința de statut, atunci mergi pe calea antihriștilor. Poate o persoană care merge pe calea antihriștilor să se conformeze adevărului în ceea ce urmărește și în îndeplinirea datoriei sale? În niciun caz. Acest lucru este din cauză că totul este determinat de calea pe care o alege. Dacă o persoană alege calea greșită, toate eforturile sale, îndeplinirea datoriei sale și ceea ce urmărește nu sunt, în niciun caz, aliniate cu adevărul. Ce anume cu privire la o astfel de persoană este în contradicție cu adevărul? Ce urmărește prin acțiunile sale? (Statutul.) Ce afișează toți oamenii care fac lucruri de dragul statutului? Unii spun: „Ei rostesc mereu cuvinte și doctrine, nu au niciodată părtășie despre adevărul-realitate, se fălesc mereu, vorbesc întotdeauna de dragul lor, nu Îl înalță niciodată pe Dumnezeu și nici nu mărturisesc pentru El. Oamenii în care sunt dezvăluite astfel de lucruri acționează de dragul statutului.” Este corect? (Da.) De ce rostesc ei cuvinte și doctrine și se fălesc? De ce nu Îl înalță pe Dumnezeu și nu mărturisesc pentru El? Pentru că, în inimile lor, există doar statutul, faima și câștigul lor – Dumnezeu este cu desăvârșire absent. Astfel de oameni idolatrizează în special statutul și autoritatea. Faima și câștigul lor au o importanță enormă pentru ei; faima, câștigul și statutul personal au devenit viața lor. Dumnezeu este absent din inimile lor, ei nu se tem de Dumnezeu, și cu atât mai puțin I se supun; nu fac decât să se înalțe pe sine, să mărturisească pentru ei înșiși și să se grozăvească pentru a câștiga admirația celorlalți. Astfel, se laudă adesea cu propria persoană, cu ceea ce au făcut, cu cât de mult au suferit, cum L-au mulțumit pe Dumnezeu, cât de răbdători au fost când au fost emondați, totul pentru a câștiga simpatia și

admirația oamenilor. Acești oameni sunt același tip de oameni ca și antihriștii, merg pe calea lui Pavel.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să înlături tentațiile și robia statutului”

În cazul în care sunteți conducător sau lucrător, vă este frică de casa lui Dumnezeu dacă pune întrebări și vă supraveghează lucrarea? Vă este teamă că va descoperi casa lui Dumnezeu lacune și greșeli în lucrarea voastră și vă va trata? Vă este teamă că, după ce Cei de mai sus vă vor cunoaște calibrul și statura reală, vă vor vedea într-o lumină diferită și nu vă vor lua în calcul pentru promovare? Dacă ai aceste temeri, acest lucru dovedește că motivațiile tale nu sunt de dragul lucrării bisericii, ci lucrezi de dragul statutului și prestigiului, ceea ce demonstrează că ai firea unui antihrist. Dacă ai firea unui antihrist, ești pasibil să mergi pe calea antihriștilor și să comiți tot răul făcut de antihriști. Dacă, în inima ta, nu te temi că își va supraveghea casa lui Dumnezeu lucrarea și ești capabil să oferi răspunsuri reale la întrebările și întrebările Celui de mai sus, fără a ascunde nimic, și să spui tot ce știi, atunci indiferent dacă ceea ce spui este corect sau greșit, indiferent de corupția pe care o dezvălui – chiar dacă dezvălui firea unui antihrist – nu vei fi, în niciun caz, definit drept un antihrist. Cheia stă în măsura în care ești capabil să-ți cunoști propria fire de antihrist și în care ești capabil să cauți adevărul pentru a rezolva această problemă. Dacă ești o persoană care acceptă adevărul, firea ta de antihrist poate fi remediată. Dacă știi prea bine că ai firea unui antihrist și totuși nu cauți adevărul pentru a o înlătura, dacă încerci chiar să ascunzi sau să minți cu privire la problemele care apar și eviți responsabilitatea și dacă nu accepți adevărul atunci când ești supus emondării, atunci aceasta este o problemă serioasă și nu ești cu nimic diferit de un antihrist. Știind că ai firea unui antihrist, de ce nu îndrăznești să o înfrunți? De ce nu poți să o abordezi sincer și să spui:

„Dacă Cei de mai sus Se interesează de lucrarea mea, voi spune tot ce știu și, chiar dacă lucrurile rele pe care le-am făcut ies la iveală, iar ei nu mă mai folosesc odată ce află și îmi pierd statutul, tot voi spune clar ce am de spus”? Teama ta de supraveghere și de întrebări din partea casei lui Dumnezeu cu privire la lucrarea ta dovedește că îți prețuiești statutul mai mult decât adevărul. Nu este aceasta firea unui antihrist? A prețui statutul mai presus de toate reprezintă firea unui antihrist. De ce îți prețuiești atât de mult statutul? Care sunt beneficiile statutului? Dacă statutul ți-ar aduce dezastre, dificultăți, jenă și durere, l-ai mai prețui? (Nu.) Există atât de multe beneficii în a avea statut, lucruri precum invidia, respectul, părerea bună și lingușirea din partea altor oameni, precum și admirația și respectul lor. Există, de asemenea, sentimentul de superioritate și privilegiu care îți oferă mândrie și un sentiment de valoare. În plus, te poți bucura și de lucruri de care alții nu se bucură, cum ar fi privilegiile statutului și tratamentul special. Acestea sunt lucrurile la care nici măcar nu îndrăznești să te gândești și sunt ceea ce ți-ai dorit în visele tale. Prețuiești aceste lucruri? Dacă statutul este pur și simplu gol, fără semnificație reală, iar apărarea lui nu servește niciunui scop real, nu este nesăbuit să-l prețuiești? Dacă poți renunța la lucruri precum interesele și plăcerile trupești, atunci nu vei mai fi legat de prestigiu, profit și statut. Prin urmare, ce trebuie rezolvat înainte de a rezolva problemele legate de prețuirea și urmărirea statutului? În primul rând, observă natura problemei de a face rău și de a te angaja în șiretlicuri, ascundere și mușamalizare, precum și de a refuza supravegherea, întrebările și investigația casei lui Dumnezeu, pentru a te bucura de privilegiile statutului. Nu e aceasta împotrivire și opoziție flagrantă față de Dumnezeu? Dacă poți vedea până la natura și consecințele râvnirii la privilegiile statutului, problema urmăririi acestuia va fi rezolvată. Și fără

capacitatea de a vedea până la esența râvnirii la privilegiile statutului, această problemă nu va fi niciodată rezolvată.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea a doua)”

Acest tip de persoană care face lucrurile de dragul faimei, câștigului și statutului este cea mai pricepută în a-i induce pe alții în eroare. Când întâlnești această persoană pentru prima dată, nu o poți desluși. Vezi că doctrina despre care vorbește sună bine, ceea ce spune pare a fi practic, lucrarea pe care o rânduiește este foarte potrivită și pare a avea un oarecare calibru, și o admiri destul de mult. Acest tip de persoană este de asemenea dispusă să plătească un preț când își îndeplinește datoria. Lucrează din greu zilnic, dar nu se plânge niciodată de oboseală. Nu are niciun strop de fragilitate. Când alții sunt slabi, ea nu este. Nici nu tânjește după confortul trupului și nu este pretențioasă la mâncare. Când familia care o găzduiește prepară ceva deosebit în cinstea ei, refuză și nu mănâncă. Mănâncă doar mâncăruri obișnuite. Cine vede oameni de acest fel îi admiră. Așadar, cum poate cineva să discearnă dacă fac aceste lucruri de dragul statutului? În primul rând trebuie să vadă dacă este vorba de o persoană care urmărește adevărul. Unde devine acest lucru evident? (În intenția și punctul ei de plecare, când face lucruri.) Asta reprezintă o parte. În principal, va fi evident în țelul urmărit. Dacă este de dragul dobândirii adevărului, o asemenea persoană va acorda importanță citirii frecvente a cuvintelor lui Dumnezeu, înțelegând adevărul și cunoscându-se pe sine prin cuvintele lui Dumnezeu. Dacă are deseori părtășie despre cunoașterea de sine, va putea să vadă că îi lipsesc prea multe lucruri, că nu deține adevărul și, în mod natural, se va strădui să urmărească adevărul. Cu cât oamenii se cunosc mai bine pe ei înșiși, cu atât mai capabili sunt să urmărească adevărul. Cei care spun și fac mereu lucruri de dragului statutului sunt evident oameni care nu

urmăresc adevărul. Când sunt emondați, nu acceptă – se tem că reputația lor va avea de suferit. Așadar, sunt capabili să accepte cuvintele de judecată și mustrare ale lui Dumnezeu și să reflecteze asupra lor înșiși? Pot înțelege cu adevărat abaterile din propria lor experiență? Dacă nu au niciuna dintre aceste manifestări, atunci poți fi sigur că nu sunt oameni care urmăresc adevărul. Spuneți-Mi, ce alte manifestări au oamenii care nu iubesc adevărul și care urmăresc statutul? (Când alții îi critică, nu acceptă asta și, în schimb, se apără, se justifică și găsesc motive. Vorbesc pentru a-și menține mândria și a-și păstra statutul. Dacă cineva nu îi sprijină, ei îl atacă și judecă.) Când oamenii îi atacă și îi judecă pe alții, și vorbesc pentru a se apăra de dragul propriei lor mândrii și statut, intenția și țelul din spatele acțiunilor lor sunt evident greșite, și ei trăiesc în totalitate pentru statut. Pot avea considerație pentru voia lui Dumnezeu asemenea oameni care spun și fac totul de dragul statutului? Pot ei accepta adevărul? Categoric nu. Ei cred că, dacă au considerație pentru voia lui Dumnezeu, atunci trebuie să practice adevărul, și dacă practică adevărul, atunci trebuie să sufere și să plătească un preț. Apoi, ei își vor pierde plăcerea care însoțește statutul și vor fi incapabili să se bucure de beneficiile statutului. Așadar, aleg să urmărească doar faima, câștigul și statutul și urmăresc să primească recompense. În ce alte moduri se manifestă oamenii care urmăresc statutul? Ce alte lucruri fac? (Dacă văd în preajma lor indivizi talentați care sunt mai inclinați să urmărească adevărul, care merită să fie cultivați și pe care frații și surorile sunt mai dispuși să îi sprijine, atunci, de teamă că acești oameni se vor ridica și îi vor înlocui și le vor amenința statutul, ei se gândesc la moduri de a-i reprima pe acești indivizi talentați și găsesc tot soiul de motive și scuze pentru a-i doborî. Modul cel mai des întâlnit este să îi eticheteze ca fiind prea aroganți, neprihăniți de sine și întotdeauna constrângători cu alții și să îi facă pe oameni să creadă că aceste lucruri sunt

adevărate și să nu lase casa lui Dumnezeu să îi promoveze sau să îi cultive pe acești indivizi.) Aceasta este cea mai obișnuită manifestare. Doriți să adăugați ceva? (Ei vor mereu să mărturisească pentru ei înșiși și să se dea în spectacol. Spun mereu unele lucruri minunate despre ei înșiși; nu vorbesc niciodată despre latura lor urâtă și, dacă fac ceva rău, nu reflectează asupra acțiunilor lor și nici nu le disecă.) Vorbesc mereu despre cum suferă și plătesc un preț, despre cum îi îndrumă Dumnezeu și arată lucrarea făcută de ei. Și asta face parte din modul în care se manifestă protejarea și consolidarea statului. Oamenii care urmăresc statutul și fac lucrurile de dragul statutului au o altă caracteristică – cea mai frapantă – aceea că, indiferent ce se întâmplă, ei trebuie să aibă ultimul cuvânt. Ei urmăresc statutul deoarece doresc să aibă ultimul cuvânt. Ei vor să fie cei care iau deciziile și singurii care au autoritate. Indiferent de situație, toată lumea trebuie să îi asculte pe ei și, indiferent cine are o problemă, trebuie să vină la ei să caute rezolvare și să ceară indicații. Ceea ce doresc ei este să se bucure de beneficiile statutului. Indiferent de situație, ei trebuie să aibă ultimul cuvânt. Nu contează dacă ceea ce spun este corect sau greșit, chiar dacă este greșit, ei tot trebuie să aibă ultimul cuvânt și trebuie să îi facă pe ceilalți să-i asculte și să li se supună. Aceasta este o problemă gravă. Indiferent de situație, ei trebuie să aibă ultimul cuvânt; indiferent dacă este sau nu o situație pe care o înțeleg, ei trebuie să se implice și să aibă ultimul cuvânt. Indiferent de chestiunea despre care au părtășie conducătorii și lucrătorii, ei trebuie să ia decizia și nu îi lasă pe ceilalți să se exprime. Indiferent ce soluție sugerează, ei trebuie să facă pe toată lumea să o accepte și, dacă alții nu o acceptă, se înfurie și îi emondează. Dacă cineva are critici sau opinii, chiar dacă sunt drepte și în conformitate cu adevărul, ei trebuie să găsească tot felul de moduri de a se opune. Sunt deosebit de pricepuți la sofisme, vor convinge cealaltă persoană cu vorbe frumoase și,

în cele din urmă, aceasta va face ca ei. Ei trebuie să aibă ultimul cuvânt în orice privință. Niciodată nu negociază cu partenerii sau colegii lor; nu sunt democratici. Acest lucru este suficient pentru a demonstra că sunt prea aroganți și neprihăniți de sine, nu pot accepta deloc adevărul și nu i se supun deloc. Dacă se întâmplă ceva important sau crucial și pot lăsa pe toată lumea să lanseze o supoziție și să-și facă auzită părerea și, în cele din urmă, aleg o metodă de practică potrivită opiniei majorității, asigurându-se că aceasta nu va prejudicia lucrarea casei lui Dumnezeu și că va fi benefică lucrării de ansamblu – dacă aceasta este atitudinea lor, atunci sunt persoane care protejează lucrarea casei lui Dumnezeu și care pot accepta adevărul, deoarece există principii în spatele acestui mod de a acționa. Totuși, procedează astfel oamenii care urmăresc statutul? (Nu.) Cum ar proceda ei? Dacă s-ar întâmpla ceva, nu le-ar păsa ce sfaturi au alți oameni. Ei ar fi avut deja în minte o soluție sau o decizie cu mult înainte ca oamenii să își fi împărtășit sfaturile. În sinea lor, ei ar fi decis deja ce ar face. În acel moment, indiferent de spusele oamenilor, ei nu le-ar da nicio atenție. Chiar dacă cineva i-ar dojeni, nu le-ar păsa deloc. Nu iau deloc în considerare principiile adevărului, dacă ceea ce fac este benefic pentru lucrarea bisericii sau dacă frații și surorile pot accepta. Aceste lucruri nu intră în sfera atenției lor. La ce sunt ei atenți? Trebuie să aibă ultimul cuvânt; ei vor să fie factorul decizional în această chestiune; acest lucru trebuie făcut în felul lor; ei trebuie să vadă dacă această chestiune este benefică sau nu statutului lor. Aceasta este perspectiva din care privesc ei lucrurile. Sunt aceștia persoane care urmăresc adevărul? (Nu.) Când oamenii care nu urmăresc adevărul fac lucruri, ei își iau mereu în considerare statutul, faima și câștigul propriu; iau mereu în considerare modul în care le poate fi benefic. Acesta este punctul de pornire când fac lucruri.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar în practicarea adevărului există intrare în viață”

Prețuirea antihriștilor față de reputația și statutul lor o depășește pe cea a oamenilor normali și este ceva din firea-esență a lor; nu e un interes temporar sau efectul tranzitoriu al împrejurimilor lor – e ceva înăuntrul vieții lor, în oasele lor și, astfel, este esența lor. Altfel spus, în tot ceea ce fac antihriștii, prima lor considerație este propria reputație și propriul statut, nimic altceva. Pentru antihriști, reputația și statutul sunt viața lor și scopul lor de-o viață. În tot ceea ce fac, prima lor considerație este: „Ce se va întâmpla cu statutul meu? Și cu reputația mea? Oare această acțiune îmi va da o reputație bună? Îmi va ridica statutul în mintea oamenilor?” Acesta e primul lucru la care se gândesc, ceea ce e o dovadă amplă că au firea și esența antihriștilor; altminteri, nu ar lua în considerare aceste probleme. Se poate spune că, pentru antihriști, reputația și statutul nu sunt vreo cerință suplimentară, cu atât mai puțin ceva neesențial de care s-ar putea lipsi. Ele fac parte din natura antihriștilor, sunt în oasele lor, în sângele lor, sunt înnăscute în ei. Antihriștilor nu le e indiferent dacă dețin reputație și statut; nu aceasta e atitudinea lor. Atunci, care e atitudinea lor? Reputația și statutul sunt strâns legate de viețile lor de zi cu zi, de starea lor de zi cu zi, de cele pentru care se străduiesc zilnic. Astfel, pentru antihriști, statutul și reputația sunt viața lor. Indiferent de modul în care trăiesc, indiferent de mediul în care trăiesc, indiferent de munca pe care o fac, indiferent pentru ce se străduiesc, care sunt obiectivele lor, care este direcția vieții lor, totul se învârte în jurul faptului de a avea o bună reputație și un statut înalt. Și acest scop nu se schimbă; ei nu pot lăsa niciodată deoparte asemenea lucruri. Aceasta e adevărata față a antihriștilor și esența lor. I-ai putea pune într-o pădure primordială, adânc în munți, și tot n-ar lăsa deoparte urmărirea reputației și a statutului. Îi poți pune în orice grup de oameni și tot nu se pot gândi decât la reputație și statut. Cu toate că și antihriștii cred în Dumnezeu, ei văd urmărirea reputației și a statutului ca echivalând cu credința în

Dumnezeu și îi acordă aceeași importanță. Cu alte cuvinte, în timp ce merg pe calea credinței în Dumnezeu, ei își urmăresc propria reputație și propriul statut. Se poate spune că, în inimile lor, antihriștii consideră credința în Dumnezeu și căutarea adevărului ca fiind căutarea reputației și a statutului; căutarea reputației și a statutului e și căutarea adevărului, iar a câștiga reputație și statut înseamnă a câștiga adevărul și viața. Dacă simt că nu au reputație sau statut, că nimeni nu-i admiră, nu-i venerează sau nu-i urmează, sunt foarte frustrați, consideră că nu are rost să creadă în Dumnezeu, că acest lucru nu are nicio valoare și își spun în sinea lor: „Este o astfel de credință în Dumnezeu un eșec? Este lipsită de speranță?" Ei chibzuiesc adesea la astfel de lucruri în inimile lor, plănuiesc cum își pot face un loc în casa lui Dumnezeu, cum pot avea o reputație înaltă în biserică, astfel încât oamenii să-i asculte când vorbesc, să-i sprijine când acționează și să-i urmeze oriunde merg; astfel încât ei să aibă o voce în biserică și prestigiu, profit și statut – chiar se concentrează la astfel de lucruri în inimile lor. Acestea sunt lucrurile pe care le urmăresc asemenea oameni. De ce se gândesc mereu la astfel de lucruri? După ce citesc cuvintele lui Dumnezeu, după ce aud predici, chiar nu înțeleg, chiar nu sunt în stare să discearnă toate acestea? Oare cuvintele lui Dumnezeu și adevărul chiar nu sunt capabile să le schimbe noțiunile, ideile și opiniile? Situația nu e deloc așa. Problema începe cu ei, este în întregime cauzată de faptul că ei nu iubesc adevărul pentru că, în inima lor, le este scârbă de adevăr și, drept urmare, sunt total nereceptivi la adevăr – ceea ce este determinat de natura-esența lor.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă – Partea a treia)"

Care este mottoul antihriștilor, indiferent în ce grup se află? „Trebuie să concurez! Să concurez! Să concurez! Trebuie să concurez să fiu cel mai mare și mai tare!" Aceasta este firea antihriștilor; oriunde se duc,

concurează și încearcă să-și îndeplinească țelurile. Sunt lacheii Satanei și tulbură lucrarea bisericii. Firea antihriștilor este după cum urmează: ei încep să caute în biserică pentru a vedea cine a crezut în Dumnezeu mulți ani și are resurse, cine are unele daruri sau talente, cine a adus beneficii fraților și surorilor în privința intrării lor în viață, cine are mai mult prestigiu, cine are vechime, cine are o bună reputație printre frați și surori, cine are mai multe lucruri pozitive. Acei oameni vor fi concurenții lor. Pe scurt, de fiecare dată când antihriștii se află într-un grup de oameni, asta fac întotdeauna: concurează pentru statut, concurează pentru o reputație bună, concurează să aibă ultimul cuvânt în diverse chestiuni și dreptul de a lua decizii în cadrul grupului, care, odată câștigată, îi face fericiți. Sunt capabili să facă lucrare concretă după ce au câștigat aceste lucruri? Categoric nu, ei nu concurează și nu luptă ca să facă lucrare concretă; scopul lor este să-i domine pe toți ceilalți. „Nu-mi pasă dacă ești sau nu dispus să mi te supui; în ceea ce privește capitalul, sunt cel mai grozav, în ceea ce privește abilitățile oratorice, sunt cel mai bun și în ceea ce privește darurile și talentele, eu le am pe cele mai multe.” Oricare ar fi domeniul, ei vor mereu să concureze pentru primul loc. Dacă frații și surorile îi aleg să fie supraveghetori, vor concura cu partenerii lor ca să aibă ultimul cuvânt și dreptul de a lua decizii. Dacă biserica îi face responsabili de o anumită lucrare, vor insista să decidă felul în care se desfășoară aceasta. Vor vrea să se străduiască să facă tot ce spun și toate lucrurile pe care le decid să fie un succes și să devină realitate. Dacă frații și surorile adoptă idea altcuiva, va trece acest lucru neobservat de ei? (Nu.) Asta înseamnă necazuri. Dacă nu îi asculți, îți vor da o lecție, te vor face să simți că nu ai putea fără ei și îți vor arăta ce consecințe vor fi dacă nu asculți de ei. Atât de îngâmfată, odioasă și nerezonabilă este firea antihriștilor. Ei nu au nici conștiință, nici rațiune, nici măcar o fărâmă de adevăr. Din acțiunile și faptele unui antihrist se poate vedea că ceea ce face

nu are nimic din rațiunea unei persoane normale și, deși cineva poate să aibă părtășie cu el despre adevăr, nu îl acceptă. Oricât de corect este ceea ce spui, nu îl mulțumește. Singurele lucruri pe care îi place să le urmărească, pe care le venerează, sunt reputația și statutul. Atât timp cât se poate bucura de beneficiile statutului, este mulțumit. Aceasta este valoarea existenței lor, după cum cred ei. Indiferent în cadrul cărui grup de oameni se află, trebuie să le arate „lumina” și „căldura” pe care le oferă, talentele, unicitatea lor. Și, tocmai deoarece se cred speciali, ei consideră în mod natural că ar trebui tratați mai bine decât oamenii obișnuiți, că ar trebui să primească sprijinul și admirația oamenilor, că oamenii ar trebui să-i admire, să-i venereze – ei cred că toate astea li se datorează. Oare astfel de oameni nu sunt neobrăzați și nerușinați? Nu este o problemă ca asemenea oameni să fie prezenți în biserică? Când se întâmplă ceva, e de bun simț ca oamenii să asculte de oricine vorbește corect, să se supună oricui are o sugestie care este benefică pentru lucrarea casei lui Dumnezeu și să adopte sugestia care este în conformitate cu adevărurile-principii. Dacă antihriștii spun ceva care nu este în concordanță cu principiile, toți ceilalți ar putea să nu-i asculte sau să nu le adopte sugestia. În acest caz, ce vor face antihriștii? Vor continua să încerce să se apere și să se justifice și se vor gândi la moduri de a-i convinge pe ceilalți și de a-i face pe frați și pe surori să-i asculte și să le adopte sugestiile. Nu vor ține cont de efectul pe care l-ar putea avea asupra lucrării bisericii, dacă sugestia lor este adoptată. Nu este un lucru de care să țină cont. Care este singurul lucru de care vor ține cont? „Dacă sugestia mea nu va fi adoptată, unde voi fi capabil să-mi arăt fața? Așadar, trebuie să concurez și să mă străduiesc ca sugestia mea să fie adoptată.” Oricând se întâmplă ceva, așa gândesc și acționează ei. Nu reflectează niciodată să vadă dacă acest lucru este sau nu în conformitate cu principiile și nu acceptă niciodată adevărul. Aceasta este firea antihriștilor.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă – Partea a treia)”

Dacă cineva spune că iubește adevărul și că îl urmărește, dar în esență, țelul urmărit este să iasă în evidență, să se dea mare, să-i facă pe oameni să aibă o părere bună despre el, să-și atingă propriile interese, iar îndeplinirea datoriei sale nu este pentru a se supune lui Dumnezeu sau pentru a-L mulțumi, ci, în schimb, vrea să dobândească faimă, câștig și statut, atunci căutarea lui este nedreaptă. În aceste condiții, când vine vorba de lucrarea bisericii, sunt faptele lui un obstacol sau ajută la progresul acestor lucruri? În mod clar, sunt un obstacol; nu o ajută să progreseze. Unii oameni se laudă că fac lucrarea bisericii, dar totuși urmăresc faima, câștigul și statutul propriu, își desfășoară propria activitate, își creează micul lor grup, micul lor regat – își face datoria acest fel de om? Toată lucrarea pe care o face perturbă, tulbură și împiedică în principal biserica. Care este consecința faptului că urmărește faima, câștigul și statutul? Mai întâi, asta afectează modul în care aleșii lui Dumnezeu mănâncă și beau cuvântul lui Dumnezeu în mod normal și cum înțeleg adevărul, le îngreunează intrarea în viață, îi împiedică să intre pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu și îi conduce pe drumul greșit – ceea ce le face rău celor aleși și îi duce la ruină. Și, în cele din urmă, ce efecte are asupra lucrării bisericii? Tulbură, păgubește și scindează. Aceasta este consecința faptului că oamenii caută faima, câștigul și statutul. Când își fac datoria în acest mod, nu putem spune că merg pe calea unui antihrist? Când Dumnezeu cere ca oamenii să-și lase la o parte faima, câștigul și statutul nu înseamnă că îi privează de dreptul de a alege; mai degrabă, o face pentru că, în timp ce urmăresc faima, câștigul și statutul, oamenii întrerup și perturbă lucrarea bisericii și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, ba chiar pot influența și modul în care și mai mulți oameni mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și înțeleg adevărul, aceștia dobândind prin asta mântuirea lui Dumnezeu. Acesta este un fapt

incontestabil. Când oamenii își urmăresc propria faimă, propriul câștig și statut, în mod sigur nu vor urmări adevărul și nu își vor realiza cu fidelitate datoria. Vor vorbi și vor acționa doar de dragul faimei, câștigului și al statutului, și toată lucrarea pe care o fac, fără cea mai mică excepție, va fi de dragul acestor lucruri. A te purta și a acționa în acest fel înseamnă, fără îndoială, a merge pe calea antihriștilor; este o întrerupere și o perturbare a lucrării lui Dumnezeu și toate consecințele ei diferite împiedică răspândirea Evangheliei Împărăției și libera propagare a voii lui Dumnezeu în cadrul bisericii. Prin urmare, se poate spune cu certitudine despre calea parcursă de cei care urmăresc faima, câștigul și statutul că este calea împotrivirii față de Dumnezeu. Este o împotrivire intenționată față de El, contrazicându-L – înseamnă a coopera cu Satana pentru a te împotrivi lui Dumnezeu și a fi în opoziție cu El. Aceasta este natura căutării faimei, câștigului și a statutului de către oameni. Problema cu oamenii care își urmăresc propriile interese este că țelurile urmate sunt cele ale Satanei – sunt țeluri malefice și nedrepte. Când oamenii urmăresc interese personale, cum ar fi faima, câștigul și statutul, devin fără să știe o unealtă a Satanei, devin un debușeu pentru Satana, ba mai mult, devin întruchiparea Satanei. Ei joacă un rol negativ în biserică; efectul pe care îl au asupra lucrării bisericii și asupra vieții bisericești normale și a căutării normale a aleșilor lui Dumnezeu este să tulbure și să împiedice; au un efect advers și negativ. Când cineva caută adevărul, e capabil să țină seama de voia lui Dumnezeu și este conștient de povara lui Dumnezeu. Când își face datoria, susține lucrarea bisericii în toate privințele. Este capabil să Îl preamărească pe Dumnezeu și să mărturisească pentru El, le este de folos fraților și surorilor, îi sprijină și aprovizionează, iar Dumnezeu dobândește slavă și mărturie, ceea ce îl rușinează pe Satana. Drept rezultat al căutării lui, Dumnezeu dobândește o creatură care este cu adevărat capabilă să se teamă de Dumnezeu și să se

ferească de rău, care este capabilă să-L venereze pe Dumnezeu. De asemenea, drept rezultat al căutării lui, voia lui Dumnezeu e îndeplinită, iar lucrarea lui Dumnezeu poate să progreseze. În ochii lui Dumnezeu, o astfel de căutare este pozitivă, corectă. O astfel de căutare este de un imens folos aleșilor lui Dumnezeu, cât și pe deplin benefică lucrării bisericii, ajută la progresul lucrării și este lăudată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă – Partea întâi)"

Urmărirea reputației și a statutului nu este calea cea bună – merge exact în direcția opusă căutării adevărului. În concluzie, indiferent de direcția sau ținta căutării tale, dacă nu reflectezi asupra urmăririi statutului și a reputației și dacă ți se pare foarte dificil să lași aceste lucruri deoparte, atunci ele îți vor afecta intrarea în viață. Atâta vreme cât statutul are un loc în inima ta, va controla și influența pe deplin direcția din viața ta și țelurile pentru care te străduiești, caz în care îți va fi foarte greu să intri în adevărul-realitate, ca să nu mai vorbim despre dobândirea unor schimbări în firea ta; dacă vei fi în cele din urmă capabil să câștigi aprobarea lui Dumnezeu este, desigur, de la sine înțeles. Mai mult, dacă nu ești niciodată în stare să lași deoparte căutarea statutului, acest lucru îți va afecta capacitatea de a-ți face datoria în mod adecvat, ceea ce va face foarte dificil să devii o ființă creată acceptabilă. De ce spun asta? Nimic nu detestă Dumnezeu mai mult decât atunci când oamenii urmăresc statutul, întrucât urmărirea statutului este o fire satanică; este o cale greșită, se naște din corupția Satanei, e ceva condamnat de Dumnezeu și este chiar lucrul pe care Dumnezeu îl judecă și-l purifică. Nimic nu detestă mai mult Dumnezeu decât atunci când oamenii urmăresc statutul și, cu toate astea, tu tot concurezi cu încăpățânare pentru statut, îl prețuiești și-l protejezi în mod constant, încercând mereu să-l iei pentru tine. Și, în natură, nu sunt toate acestea potrivnice lui Dumnezeu? Statutul nu este rânduit pentru oameni de Dumnezeu; Dumnezeu le oferă

oamenilor adevărul, calea și viața și, în cele din urmă, îi face să devină ființe create acceptabile, niște ființe create mărunte și insignifiante – nu cineva care are statut și prestigiu și este venerat de mii de oameni. Așadar, indiferent din ce perspectivă este privită, căutarea statutului este o fundătură. Indiferent cât de rezonabilă este scuza ta pentru a urmări statutul, această cale este totuși cea greșită și nu este aprobată de Dumnezeu. Indiferent cât de mult încerci sau cât de mare este prețul pe care îl plătești, dacă îți dorești statut, Dumnezeu nu ți-l va da; dacă nu este dat de Dumnezeu, vei eșua în lupta de a-l obține, iar dacă lupți în continuare, va exista un singur final: vei fi dezvăluit și eliminat, ceea ce reprezintă o fundătură. Înțelegi asta, nu-i așa?

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă – Partea a treia)"

Modul în care omul se străduiește să obțină statut este numai una dintre manifestările acestui fapt. Această manifestare – asemenea firii arogante a omului, asemenea răzvrătirii și împotrivirii lui față de Dumnezeu – provine din natura lui satanică. Ce metodă poate fi folosită pentru a rezolva asta? Trebuie să folosești, totuși, metoda cea mai simplă. Atât timp cât urmezi calea lui Dumnezeu și mergi pe calea urmăririi adevărului, toate aceste probleme pot fi rezolvate. Când nu ai statut, poți să te diseci adeseori și să ajungi să te cunoști. Ceilalți pot beneficia de acest lucru. Când ai statut și încă te poți diseca și înțelege, permițându-le oamenilor să-ți vadă punctele forte, faptul că înțelegi adevărul, că ai experiență practică și că te schimbi cu adevărat, nu mai pot beneficia alții de pe urma asta? Indiferent dacă ai sau nu statut, atât timp cât poți să practici adevărul și să ai mărturie bazată pe experiență autentică, permițându-le oamenilor să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu și adevărul din experiența ta, nu este acest lucru de folos oamenilor? Prin urmare, ce înseamnă statutul pentru tine? De fapt, statutul este pur și simplu un lucru în plus, suplimentar, cum ar fi o piesă

vestimentară sau o pălărie. Este doar un ornament. Nu are nicio utilizare reală, iar prezența sa nu afectează nimic. Indiferent dacă ai sau nu statut, ești în continuare aceeași persoană. Dacă oamenii pot sau nu să înțeleagă adevărul și să dobândească adevărul și viața nu are nimic de-a face cu statutul. Atât timp cât nu consideri statutul o chestiune prea însemnată, nu te poate constrânge. Dacă iubești statutul și pui un accent special pe acesta, tratându-l întotdeauna ca pe o chestiune importantă, atunci vei fi sub controlul său; nu vei fi dispus să te deschizi, să te dezvălui, să te cunoști sau să-ți lași deoparte rolul de lider pentru a acționa, a vorbi și interacționa cu ceilalți și a-ți îndeplini datoria. Ce fel de problemă este aceasta? Nu este aceasta o chestiune de a fi constrâns de statut? Acest lucru se întâmplă pentru că vorbești și acționezi de pe o poziție cu statut și nu poți coborî de pe calul tău înalt. Nu doar te chinui făcând asta? Dacă înțelegi realmente adevărul și dacă poți avea un statut fără să te tragi în jos, dar, în schimb, te poți concentra pe cum să-ți îndeplinești bine îndatoririle, fă tot ce ar trebui și îndeplinește datoria pe care trebuie să o faci, și dacă te consideri un frate sau o soră de rând, atunci nu vei constrâns de statut? Atunci când nu ești constrâns de statut și ai o pătrundere în viață normală, tot te-ai mai compara cu alții? Când alții au un statut mai înalt, tot ai mai simți disconfort? Trebuie să cauți adevărul și să te eliberezi de constrângerile statutului și de constrângerile oricăror oameni, evenimente și lucruri. Nimic nu este mai bun decât să-ți faci bine datoria. Numai atunci vei fi o persoană care are adevărul-realitate.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să înlături tentațiile și robia statutului”

Cum poate fi rezolvată problema că ei merg pe calea antihriștilor? (Pe de o parte, trebuie să înțeleagă această chestiune și să vină înaintea lui Dumnezeu ca să se roage, atunci când dezvăluie gânduri de a lupta pentru

statut. În plus, trebuie să se dezvăluie așa cum sunt fraților și surorilor și apoi să se răzvrătească în mod conștient împotriva acestor gânduri incorecte. De asemenea, trebuie să-I ceară lui Dumnezeu să-i judece, să-i mustre, să-i emondeze și să-i disciplineze. Apoi vor fi capabili să pășească pe calea corectă.) Este un răspuns destul de bun. Totuși, acest lucru nu este ușor de obținut și este și mai greu pentru cei care iubesc prea mult reputația și statutul. A renunța la reputație și statut nu este ușor – ține de măsura în care oamenii urmăresc adevărul. Numai înțelegând adevărul, o persoană poate ajunge să se cunoască, să vadă clar deșertăciunea din spatele căutării faimei, a câștigului și a statutului și să vadă clar adevărul corupției omenirii. Numai atunci când o persoană ajunge cu adevărat să se cunoască, poate să renunțe la statut și reputație. Nu este ușor să te eliberezi de o fire coruptă. Dacă ai recunoscut că îți lipsește adevărul, că ești plin de neajunsuri și dezvălui prea multă corupție și totuși nu depui niciun efort în urmărirea adevărului și te deghizezi și te complaci în ipocrizie, făcându-i pe oameni să creadă că tu poți face orice, atunci acest lucru te va pune în pericol – mai devreme sau mai târziu, va veni o vreme când te vei lovi de un obstacol și vei cădea. Trebuie să recunoști că nu deții adevărul și să fii suficient de curajos pentru a înfrunta realitatea. Ai slăbiciuni, dezvălui corupție și ești plin de tot felul de neajunsuri. Acest lucru este normal, pentru că ești o persoană obișnuită, nu ești supraomenesc sau omnipotent și trebuie să recunoști acest lucru. Când alți oameni te disprețuiesc sau te batjocoresc, să nu reacționezi imediat cu antipatie pentru că lucrurile pe care le spun ei sunt neplăcute sau să te împotrivești acestora pentru că te crezi capabil și perfect – nu aceasta ar trebui să fie atitudinea ta față de astfel de cuvinte. Care ar trebui să fie atitudinea ta? Ar trebui să-ți spui: „Am defectele mele, tot ce are legătură cu mine este corupt și imperfect, iar eu sunt pur și simplu o persoană obișnuită. În ciuda faptului că ei mă disprețuiesc și mă

batjocoresc, oare există vreun adevăr în asta? Dacă o parte din ceea ce spun este adevărată, atunci trebuie să o accept de la Dumnezeu.” Dacă ai această atitudine, este o dovadă că ești capabil să gestionezi corect statutul, reputația și lucrurile pe care alții oameni le spun despre tine. Statutul și reputația nu sunt cu ușurință date la o parte. Pentru cei care sunt oarecum înzestrați, au un anumit grad de calibru sau au o anumită experiență de lucru, să lase aceste lucruri deoparte este și mai greu. Deși uneori ar putea pretinde că le-au lăsat deoparte, ei nu pot face asta în inimile lor. Imediat ce situația le permite și au oportunitatea, vor lupta pentru faimă, câștig și statut, la fel cum au făcut înainte, pentru că toți oamenii corupți iubesc aceste lucruri, doar că aceia care nu sunt înzestrați sau nu au talente au o dorință puțin mai slabă de a urmări statutul. Cei care au cunoștințe, talente, care arată bine și au un capital deosebit, au o dorință foarte puternică de reputație și statut, până într-acolo încât sunt plini de această ambiție și dorință. Pentru ei, cel mai greu lucru de lăsat la o parte este acesta. Când nu au niciun statut, dorința lor este în stadiu incipient. Odată ce dobândesc statut, când casa lui Dumnezeu le încredințează o sarcină importantă și mai ales dacă au lucrat mulți ani și au multă experiență și capital, dorința nu mai este în curs de dezvoltare, ci a prins deja rădăcini, a înflorit și este pe cale să dea roade. Dacă o persoană are dorința și ambiția constantă de a face lucruri mărețe, de a deveni faimoasă, de a deveni o figură grozavă, apoi, imediat ce comit un mare rău, iar consecințele acestuia au efecte, ei vor fi complet terminați și eliminați. Și astfel, înainte ca acest lucru să ducă la o mare nenorocire, ei trebuie să schimbe rapid situația, cât încă este timp. Ori de câte ori faci ceva și în orice context, trebuie să cauți adevărul, să practici să fii o persoană cinstită și ascultătoare de Dumnezeu și să lași deoparte căutarea statutului și a reputației. Atunci când ai gândul și dorința constantă de a concura pentru statut, trebuie să îți dai seama la ce lucruri rele va duce

acest tip de stare dacă este lăsată nerezolvată. Așa că nu pierde timpul în căutarea adevărului, depășește-ți dorința de a concura pentru statut cât este în stare incipientă și înlocuiește-o cu practicarea adevărului. Când practici adevărul, dorința și ambiția ta de a concura pentru statut vor fi diminuate și tu nu vei tulbura lucrarea bisericii. În acest fel, Dumnezeu Își va aminti de acțiunile tale și le va aproba. Prin urmare, ce încerc să subliniez? Următorul lucru: trebuie să scapi de dorințele și ambițiile tale înainte ca acestea să dea roade și să conducă la o mare nenorocire. Dacă nu te ocupi de ele cât timp sunt încă la început, vei rata o oportunitate grozavă; și, odată ce au condus la o mare nenorocire, va fi prea târziu pentru a le înlătura. Dacă îți lipsește chiar și voința de a te răzvrăti împotriva trupului, îți va fi foarte greu să pășești pe calea urmăririi adevărului; dacă întâmpini piedici și eșecuri în căutarea faimei, a câștigului și a statutului și nu-ți vii în fire, atunci acest lucru este periculos: există posibilitatea să fii eliminat. Când cei care iubesc adevărul se confruntă cu una sau două piedici și eșecuri în ceea ce privește reputația și statutul lor, ei pot să vadă clar că reputația și statutul nu au deloc valoare. Sunt capabili să se lepede complet de statut și de reputație și, chiar dacă nu vor avea niciodată statut, hotărăsc să continue să urmărească adevărul și să-și îndeplinească cum se cuvine datoria și să-și împărtășească mărturiile din experiență, fiind astfel mărturie pentru Dumnezeu. Chiar și atunci când sunt adepți obișnuiți, tot sunt capabili să urmărească până la capăt și tot ceea ce își doresc este să primească aprobarea lui Dumnezeu. Numai aceștia sunt oameni care iubesc sincer adevărul și sunt hotărâți. Casa lui Dumnezeu a eliminat mulți antihriști și oameni răi, iar unii dintre cei care urmăresc adevărul, după ce văd eșecul antihriștilor, reflectează la calea aleasă de acei oameni și, de asemenea, reflectează asupra propriilor persoane și se cunosc pe ei înșiși. Din aceasta, ei dobândesc o înțelegere a voii lui Dumnezeu, se hotărăsc să fie adepți obișnuiți și se concentrează pe

urmărirea adevărului și pe a-și face bine datoria. Chiar dacă Dumnezeu spune că sunt făcători de servicii sau nulități josnice, e în ordine pentru ei. Vor încerca numai să fie persoane umile și adepți mărunți și nesemnificativi în ochii lui Dumnezeu, dar persoane care vor ajunge, în cele din urmă, să fie numite de către Dumnezeu ființe create acceptabile. Oameni ca aceștia sunt cei buni și cei pe care Dumnezeu îi aprobă.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă – Partea a treia)"

Când Dumnezeu cere oamenilor să-și îndeplinească bine datoria, El nu le cere să săvârșească un anumit număr de sarcini sau să ducă la capăt vreun angajament măreț și nici nu are nevoie ca ei să realizeze vreun demers important. Ceea ce vrea Dumnezeu este ca oamenii să fie în stare să facă tot ce pot într-un mod practic și să trăiască potrivit cuvintelor Sale. Dumnezeu nu are nevoie ca tu să fii măreț sau nobil ori să săvârșești vreo minune, și nici nu vrea să vadă surprize plăcute în tine. El nu are nevoie de astfel de lucruri. Dumnezeu nu are nevoie decât să practici potrivit cuvintelor Sale, cu statornicie. Atunci când asculți cuvintele lui Dumnezeu, fă ceea ce ai înțeles, du la bun sfârșit ceea ce ai priceput, amintește-ți bine ce ai auzit și apoi, când vine momentul să practici, fă asta potrivit cuvintelor lui Dumnezeu. Lasă-le să devină viața ta, realitățile tale și ceea ce trăiești. Astfel, Dumnezeu va fi mulțumit. Tu cauți întotdeauna măreția, noblețea și statutul; întotdeauna cauți preamărirea. Cum Se simte Dumnezeu când vede asta? El urăște acest lucru și Se va îndepărta de tine. Cu cât urmărești mai mult lucruri ca măreția, noblețea, și să fii superior celorlalți, distins, extraordinar și demn de remarcat, cu atât mai dezgustător te găsește Dumnezeu. Dacă nu meditezi la propria persoană și nu te pocăiești, atunci Dumnezeu te va disprețui și Se va lepăda de tine. Evită să devii cineva pe care Dumnezeu îl consideră dezgustător; fii o persoană pe care Dumnezeu o iubește. Așadar, cum poate cineva să dobândească iubirea lui Dumnezeu?

Acceptând adevărul cu ascultare, stând în poziția unei ființe create, acționând în baza cuvintelor lui Dumnezeu în mod pragmatic, realizându-și îndatoririle cum se cuvine, fiind o persoană cinstită și trăind o asemănare umană. Este de ajuns, Dumnezeu va fi mulțumit. Oamenii trebuie să fie siguri că nu au ambiție sau că nu întrețin vise deșarte, că nu caută faimă, câștiguri și statut sau să iasă în evidență din mulțime. Și mai mult, nu trebuie să încerce să fie o persoană măreață sau supraumană, superioară printre oameni și care îi face pe alții să i se închine. Aceasta este dorința umanității corupte și este calea Satanei; Dumnezeu nu mântuiește astfel de oameni. Dacă oamenii urmăresc neîncetat faima, câștigurile și statutul fără să se pocăiască, atunci pentru ei nu există niciun leac, ci un singur final: să fie eliminați. Astăzi, dacă vă grăbiți să vă pocăiți, mai este timp; dar când va veni ziua în care Dumnezeu Își încheie lucrarea, iar dezastrele vor fi și mai mari, atunci nu veți mai avea șansa. Când vine acea vreme, toți cei care urmăresc faima, câștigurile și statutul, însă refuză cu încăpățânare să se pocăiască, vor fi alungați. Voi toți trebuie să înțelegeți limpede ce fel de oameni mântuiește lucrarea lui Dumnezeu și care este sensul mântuirii de la El. Dumnezeu le cere oamenilor să vină înaintea Lui să-I asculte cuvintele, să accepte adevărul, să-și înlăture firile corupte și să practice așa cum spune și poruncește Dumnezeu. Asta înseamnă să trăiască potrivit cuvintelor Lui, ca ceva opus propriilor noțiuni și închipuiri și filosofii satanice sau urmăririi „fericirii” omenești. Oricine nu ascultă cuvintele lui Dumnezeu sau nu acceptă adevărul, ci încă trăiește, impenitent, după filosofiile Satanei și cu o fire satanică, acest tip de persoană nu poate să fie mântuită de Dumnezeu. Îl urmezi pe Dumnezeu, însă, desigur, asta și pentru că Dumnezeu te-a ales – dar care este semnificația faptului că Dumnezeu te alege pe tine? Este acela de a te schimba într-o persoană care are încredere în Dumnezeu, care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu, care poate renunța la tot pentru El și

care este capabilă să urmeze calea lui Dumnezeu; într-o persoană care s-a lepădat de propria fire satanică, fără a-l mai urma pe Satana sau a mai trăi sub stăpânirea lui. Dacă Îl urmezi pe Dumnezeu și îți realizezi datoria în casa Lui, dar încalci adevărul în toate privințele și nu practici sau nu experimentezi conform cuvintelor Lui, poate chiar împotrivindu-I-te, ai putea fi acceptat de Dumnezeu? Categoric nu. Ce vreau să spun prin asta? Să-ți realizezi datoria nu este, de fapt, dificil și nici greu de făcut într-o manieră devotată și la un standard acceptabil. Nu trebuie să-ți sacrifici viața sau să faci vreun lucru deosebit sau dificil, trebuie, pur și simplu, să urmezi onest și statornic cuvintele și instrucțiunile lui Dumnezeu, neadăugând propriile idei sau desfășurându-ți propriile activități, ci mergând pe calea urmăririi adevărului. Dacă oamenii pot face asta, vor avea, practic, o asemănare umană. Atunci când au o supunere adevărată față de Dumnezeu și au devenit persoane oneste, vor avea asemănarea unei adevărate ființe umane.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă"

Întrucât vă judec astfel astăzi, ce grad de înțelegere veți avea în cele din urmă? Veți spune că, deși statutul vostru nu este înalt, v-ați bucurat totuși de înălțare din partea lui Dumnezeu. Deoarece sunteți neînsemnați din naștere, nu aveți statut, dar dobândiți statut pentru că Dumnezeu vă înalță – este ceva ce El v-a oferit. Astăzi sunteți capabili să primiți personal pregătirea lui Dumnezeu, mustrarea Lui și judecata Lui. Aceasta este, cu atât mai mult, înălțarea Lui. Sunteți în stare să primiți personal purificarea și arderea Lui. Aceasta este dragostea cea mare a lui Dumnezeu. De-a lungul veacurilor, nu a existat nicio singură persoană care să primească purificarea și arderea Lui, și nicio singură persoană nu a putut să fie desăvârșită prin cuvintele Sale. Dumnezeu vă vorbește acum față în față, vă

purifică, dezvăluind răzvrătirea voastră interioară – aceasta este cu adevărat înălțarea Lui. Ce capacități au oamenii? Fie că sunt fiii lui David sau urmașii lui Moab, în concluzie, oamenii sunt niște ființe create care nu au nimic demn de laudă. Deoarece sunteți ființe create, trebuie să îndepliniți datoria unei ființe create. Nu vi se cere nimic altceva. Iată cum ar trebui să vă rugați: „O, Dumnezeule! Indiferent dacă am statut sau nu, acum mă înțeleg. Dacă statutul meu este înalt, aceasta se datorează înălțării Tale și, dacă este umil, este din cauza ordinului Tău. Totul este în mâinile Tale. Nu am nici vreo alegere, nici vreo plângere. Ai ordonat că mă voi naște în această țară și în mijlocul acestui popor, iar tot ce ar trebui să fac eu este să fiu total supus sub stăpânirea Ta, pentru că totul este cum ai poruncit Tu. Nu stau cu gândul la statut; la urma urmei, eu nu sunt altceva decât o creatură. Dacă mă pui în Adânc, în iazul de foc și pucioasă, nu sunt altceva decât o ființă creată. Dacă mă folosești, sunt o ființă creată. Dacă mă desăvârșești, sunt tot o ființă creată. Dacă nu mă desăvârșești, tot Te voi iubi pentru că nu sunt mai mult decât o ființă creată. Eu nu sunt altceva decât o minusculă ființă creată de Domnul creației, doar unul dintre toți oamenii creați. Tu ai fost Cel care m-a creat, iar acum m-ai pus iarăși în mâinile Tale pentru a face cu mine precum voiești. Sunt dispus să fiu unealta Ta și contrastul Tău, pentru că totul este după cum ai sorocit. Nimeni nu poate schimba aceasta. Toate lucrurile și toate evenimentele sunt în mâinile Tale". Când va veni timpul în care nu te vei mai gândi la statut, atunci te vei elibera de el. Numai atunci vei fi capabil să cauți cu încredere și curaj, și numai atunci inima ta poate să devină liberă de orice constrângeri. Odată ce oamenii au fost eliberați de aceste lucruri, atunci nu vor mai avea nicio îngrijorare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „De ce nu ești dispus să fii un contrast?"

Ca membru al omenirii create, un om trebuie să își păstreze poziția și să se comporte conștiincios. Să păzești cu grijă ceea ce-ți încredințează

Creatorul. Să nu te abați sau să faci lucruri dincolo de aria capacităților tale sau care sunt neplăcute lui Dumnezeu. Nu încerca să fii măreț sau să devii un supraom sau deasupra altora, nici să cauți să devii Dumnezeu. Oamenii nu ar trebui să dorească să fie astfel. Să cauți să fii măreț sau un supraom e absurd. Să cauți să devii Dumnezeu este și mai dezonorant; este dezgustător și mârșav. Să devină adevărate ființe create este ceva vrednic de laudă și scopul pe care ființele create ar trebui să și-l asume mai mult decât orice altceva; acesta este singurul țel pe care toți oamenii ar trebui să îl urmărească.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Fragmente din filme similare

Renunțarea la faimă și statut prin judecata și mustrarea de la Dumnezeu

Înaintea alegerilor

Mărturii similare bazate pe experiențe

Mi-am găsit locul

Judecata este iubirea lui Dumnezeu

Puținele mele cunoștințe despre firile antihriste

Ce ar trebui să urmărim în viață?

Imnuri similare

Satana controlează gândurile oamenilor cu faima și bogăția

Ce valoare are să prețuiești statutul?

Ar trebui să accepți cercetarea lui Dumnezeu în toate lucrurile

Sunt doar o micuță ființă creată

26. Cum să rezolvăm problema unei firi intransigente

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Ce fel de stare există în oameni când aceștia au o fire intransigentă? În principal, sunt încăpățânați și neprihăniți de sine. Se agață mereu de ideile lor, cred întotdeauna că este corect ceea ce spun, sunt foarte inflexibili și dogmatici. Aceasta este atitudinea intransigenței. Ei sunt ca o placă stricată, neascultând de nimeni, rămânând invariabil fixați pe o singură conduită, insistând să o păstreze până la capăt, indiferent dacă e bună sau rea; există o oarecare lipsă de căință în asta. După cum se spune: „Porcii morți nu se tem de apa fiartă.” Oamenii știu foarte bine ce trebuie să facă și, totuși, nu o fac; refuză cu fermitate să accepte adevărul. Acesta este un tip de fire: intransigența. În ce feluri de situații dezvăluiți o fire intransigentă? Sunteți deseori intransigenți? (Da.) Foarte des! Și, de vreme ce intransigența este firea ta, aceasta te însoțește în fiecare secundă din fiecare zi a existenței tale. Intransigența îi împiedică pe oameni să fie capabili să vină înaintea lui Dumnezeu, îi împiedică să fie capabili să accepte adevărul și îi împiedică să fie capabili să intre în adevărul-realitate. Iar dacă nu ești capabil să intri în adevărul-realitate, poate avea loc vreo schimbare în acest aspect al firii tale? Doar cu foarte mare dificultate. A avut loc acum vreo schimbare în acest aspect al firii voastre, care este intransigentă? Și câtă schimbare a avut loc? Să spunem, de exemplu, că erați extrem de încăpățânați, dar că acum a avut loc o mică schimbare în voi: când întâlniți vreo problemă, aveți un oarecare simț al conștiinței în inima voastră și vă spuneți: „În această problemă, trebuie să practic puțin adevăr. De vreme ce Dumnezeu a expus această fire intransigentă – de vreme ce am auzit-o și acum o știu – trebuie, prin urmare,

să mă schimb. Când am întâlnit aceste tipuri de lucruri de câteva ori în trecut, m-am luat după trupul meu și am eșuat și nu sunt mulțumit de asta. De data aceasta, trebuie să practic adevărul.” Cu o astfel de aspirație, este posibil să practicați adevărul, iar asta înseamnă schimbare. Când ați experimentat în acest fel o vreme și sunteți capabili să puneți mai multe adevăruri în practică și asta produce schimbări mai mari, iar firile voastre răzvrătite și intransigente se dezvăluie tot mai puțin, a avut loc o schimbare în firea vieții voastre? Dacă firea voastră răzvrătită a devenit vizibil tot mai atenuată, iar supunerea voastră față de Dumnezeu a devenit tot mai mare, atunci a avut loc o schimbare reală. Așadar, în ce măsură trebuie să vă schimbați ca să obțineți supunere adevărată? Veți fi reușit când nu mai există nici cea mai mică intransigență, ci doar supunere. Acesta este un proces lent. Schimbările firii nu se petrec peste noapte, ele necesită perioade extinse de experiență, poate chiar și o viață întreagă. Uneori, e necesar să suferiți multe greutăți mari, greutăți similare morții și revenirii la viață, greutăți mai dureroase și mai mari decât eliminarea otrăvii din oasele voastre.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cunoașterea celor șase tipuri de firi corupte reprezintă adevărata cunoaștere de sine”

Când cineva dezvăluie aroganță, înșelăciune și ipocrizie în fața lui Dumnezeu, are vreo conștiință despre asta, adânc în inima lui? (Da.) Când are această conștiință, ce face cu ea? Se înfrânează? Se stăpânește? Reflectă asupra sa? (Nu.) Despre ce fel de fire este vorba atunci când o persoană știe că a dezvăluit o fire arogantă, dar tot nu reflectă asupra sa sau nu încearcă să se cunoască pe sine, iar, dacă cineva îi atrage atenția asupra acestui lucru, tot nu-l acceptă și, în schimb, încearcă să se apere? (Intransigență.) Așa este, aceasta e intransigență. Oricum s-ar manifesta această fire intransigentă în fața altor oameni și indiferent de contextele în care e

dezvăluită o asemenea fire, aceasta este o persoană cu o fire intransigentă. Indiferent cât de vicleni și ascunși sunt oamenii, această fire intransigentă e ușor de dat în vileag. Deoarece oamenii nu trăiesc într-un vid și, indiferent dacă sunt sau nu în fața altor oameni, toți trăiesc în fața lui Dumnezeu și orice persoană e supusă examinării atente a lui Dumnezeu. Când cineva e de obicei încăpățânat, desfrânat, neînfrânat și are aceste înclinații și aceste manifestări de corupție și dacă, în ciuda faptului că simte asta, nu dă înapoi, iar când recunoaște asta, nu se căiește, nu e deschis să aibă părtășie sau nu caută adevărul pentru a rezolva această problemă, aceasta este intransigență. În ceea ce privește manifestările intransigenței, acestea sunt de două tipuri: „încăpățânarea" și „duritatea".[a] „Încăpățânarea" înseamnă să fii foarte îndărătnic, să nu-ți schimbi direcția și să nu fii maleabil. „Duritatea" înseamnă că alți oameni nu îndrăznesc să se atingă de tine și simt durere atunci când o fac. De obicei, oamenii nu sunt dispuși să intre în contact cu cei care au o fire intransigentă, la fel cum oamenii nu sunt dispuși să intre în contact cu lucrurile dure și se simt inconfortabil atunci când o fac; oamenilor le plac lucrurile moi, textura lucrurilor moi îi face pe oameni să se simtă confortabil și le aduce plăcere, în vreme ce intransigența este exact opusul. Intransigența îi face pe oameni să afișeze o atitudine, iar această atitudine este aceea de a fi îndărătnic și încăpățânat. Ce fire se manifestă aici? Firea intransigentă. Acest lucru înseamnă că, atunci când o persoană se confruntă cu ceva, deși e conștientă sau are o vagă senzație că această atitudine a ei nu e bună și nu e corectă, firea ei intransigentă o înseamnă să se gândească: „Și ce dacă află cineva? Așa sunt eu!" Ce fel de atitudine este aceasta? Ea neagă problema, nu crede că această atitudine e greșită sau răzvrătită împotriva lui Dumnezeu, că vine de la Satana sau că e o manifestare a firii Satanei; nu simte sau nu își dă seama cum vede Dumnezeu acest lucru și cât îl detestă – aceasta este gravitatea problemei. E

firea intransigentă bună sau rea? (E rea.) E o fire satanică. Le îngreunează oamenilor acceptarea adevărului și le vine și mai greu să se căiască. Toate firile satanice sunt lucruri negative, toate sunt urâte de Dumnezeu și niciuna dintre ele nu e un lucru pozitiv.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cunoașterea firii este temelia schimbării acesteia"

Note de subsol:

a. Textul original nu conține propoziția „acestea sunt de două tipuri: «încăpățânarea» și «duritatea»".

O altă problemă principală este ceva ce există în esența firii fiecărei persoane: intransigența. Și aceasta se manifestă destul de concret și evident, nu-i așa? (Așa este.) Acestea sunt două dintre modurile principale în care firea coruptă a omului se manifestă și este exprimată. Aceste comportamente specifice, aceste păreri, atitudini specifice și așa mai departe ilustrează în mod real și corect că firea coruptă a omului are un element de lehamite de adevăr. Firește, mai vizibile în firea omului sunt manifestările intransigenței: orice ar spune Dumnezeu și orice firi corupte ale omului ar fi expuse în cursul lucrării lui Dumnezeu, oamenii refuză cu încăpățânare să le recunoască și li se împotrivesc. Dincolo de împotrivirea evidentă sau respingerea disprețuitoare mai există, desigur, și alt tip de comportament, și anume, când oamenii nu-și fac griji în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu, ca și cum aceasta nu i-ar privi deloc. Ce înseamnă să nu-ți faci griji în legătură cu Dumnezeu? Este atunci când o persoană zice: „Spune ce vrei, nu are nicio legătură cu mine. Nicio judecată sau expunere a ta nu are legătură cu mine. Nu o accept și nu o recunosc." Putem să numim o astfel de atitudine „intransigentă"? (Da.) Este o manifestare a intransigenței. Acești oameni spun: „Trăiesc așa cum îmi place, în orice fel

mă face să mă simt în largul meu și în orice fel mă face fericit. Chiar dacă am comportamentele despre care vorbești Tu, precum aroganța, înșelăciunea, lehamitea de adevăr, răutatea, cruzimea și așa mai departe, ce contează? Eu n-o să le examinez și nici n-o să le cunosc sau accept. Așa cred eu în Dumnezeu, ce-ai de gând să faci în acest sens?” Aceasta este o atitudine intransigentă. Când oamenii nu-și fac griji privind cuvintele lui Dumnezeu sau nu sunt atenți la acestea, ceea ce înseamnă că Îl ignoră constant pe Dumnezeu, indiferent ce spune El, dacă El glăsuiește sub forma unor atenționări, avertismente sau îndemnuri – indiferent ce mod de a glăsui alege El, sau care sunt sursa și obiectivele discursului Său – atunci, atitudinea lor este una intransigentă. Înseamnă că nu sunt deloc atenți la voia urgentă a lui Dumnezeu și cu atât mai puțin la dorința Sa sinceră, bine intenționată, de a mântui omenirea. Indiferent ce face Dumnezeu, oamenii nu au suflete cooperante și nu sunt dornici să năzuiască la adevăr. Chiar dacă ei recunosc că judecata și revelația lui Dumnezeu sunt în întregime faptice, nu există nicio remușcare în sufletele lor și continuă să creadă ca și înainte. În cele din urmă, după ce au ascultat multe predici, spun același lucru: „Sunt un credincios adevărat, în orice caz, umanitatea mea nu e slabă, nu aș face rău în mod intenționat, sunt capabil să mă lepăd de lucruri, pot să îndur greutăți și sunt dornic să plătesc un preț pentru credința mea. Dumnezeu nu Se va lepăda de mine.” Nu este acest lucru exact cum a zis Pavel: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății”? Acesta este genul de atitudine pe care o au oamenii. Care este firea din spatele unei astfel de atitudini? Intransigența.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (1)”

Dacă oamenii au conștiință și rațiune și tânjesc după adevăr, dar nu știu niciodată să reflecteze asupra lor înșiși și să facă o schimbare după ce

greșesc, crezând în schimb că trecutul este trecut și fiind siguri că nu se înșală, atunci ce fel de fire arată acest lucru? Ce fel de comportament? Care este esența unui astfel de comportament? (Intransigența). Acești oameni sunt intransigenți și, orice s-ar întâmpla, aceasta este calea pe care o vor urma. Lui Dumnezeu nu Îi plac astfel de oameni. Ce a spus Iona când a rostit cuvintele lui Dumnezeu către niniviteni? („Încă patruzeci de zile şi Ninive va fi distrusă!” [Iona 3:4].) Cum au reacționat ninivitenii la aceste cuvinte? Când au văzut că Dumnezeu urma să îi distrugă, s-au grăbit să ia haine din pânză de sac și cenușă, să-și mărturisească păcatele înaintea Lui și să părăsească acea cale a răului. Asta înseamnă să te pocăiești. Dacă omul poate să se pocăiască, asta îi oferă o oportunitate enormă. Ce oportunitate este aceasta? Este aceea de a continua să trăiască. Fără pocăință adevărată, ți-ar fi greu să continui, fie în îndeplinirea datoriei tale, fie în căutarea mântuirii. În fiecare etapă – indiferent dacă Dumnezeu te disciplinează sau te corectează ori când îți aduce aminte și te îndeamnă – atâta vreme cât între tine și Dumnezeu a avut loc un conflict, dar tu nu faci o schimbare și continui să te agăți de propriile idei, puncte de vedere și atitudini, atunci, chiar dacă pașii tăi se îndreaptă înainte, conflictul dintre tine și Dumnezeu, neînțelegerile și nemulțumirile și răzvrătirea ta față de El nu sunt corectate și inima ta nu se schimbă. Atunci, Dumnezeu, la rândul Lui, te va elimina. Deși nu ai renunțat la datoria pe care o ai și încă îți respecți datoria și ai un pic de loialitate față de însărcinarea dată de Dumnezeu, iar oamenii văd acest lucru ca fiind acceptabil, disputa dintre tine și Dumnezeu a format un nod permanent. Nu ai folosit adevărul ca să o rezolvi și să obții o înțelegere adevărată a voii lui Dumnezeu. Drept urmare, înțelegerea greșită pe care o ai față de Dumnezeu se adâncește, iar tu crezi mereu că Dumnezeu greșește și că ești tratat nedrept. Asta înseamnă că nu ai făcut o schimbare. Răzvrătirea, noțiunile și înțelegerea ta greșită față de Dumnezeu încă

persistă, ceea ce te face să ai o mentalitate neascultătoare, să fii mereu răzvrătit și să te opui lui Dumnezeu. Nu este acest tip de persoană cineva care se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu, I se opune lui Dumnezeu și refuză cu încăpățânare să se pocăiască? De ce este atât de important pentru Dumnezeu ca oamenii să facă o schimbare? Cu ce atitudine ar trebui o ființă creată să-L privească pe Creator? Cu atitudinea celui care recunoaște că, indiferent de ceea ce face, Creatorul are dreptate. Dacă nu recunoști acest lucru, cuvintele că El, Creatorul, este adevărul, calea și viața, vor fi goale pentru tine. Dacă așa stau lucrurile, mai poți să obții mântuirea? Nu poți. Ai fi necalificat; Dumnezeu nu mântuiește oameni ca tine.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar când ne rezolvăm noțiunile putem porni pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu (3)”

Unii oameni sunt întotdeauna controlați de fărădelegile din trecut și se gândesc: „Nu e cu putință ca Dumnezeu să ierte orice lucru care Îi jignește firea. Inima Lui m-a disprețuit și m-a respins de multă vreme și e inutil să urmăresc adevărul.” Ce fel de atitudine este aceasta? Se numește că ești neîncrezător în Dumnezeu și nu Îl înțelegi. De fapt, chiar înainte să faci orice care să-I jignească firea lui Dumnezeu, ai avut o atitudine nerespectuoasă, ireverențioasă și superficială față de El și nu L-ai tratat pe Dumnezeu în calitate de Dumnezeu. Oamenii își dezvăluie firile satanice din cauza unei clipe de ignoranță sau de impulsivitate și, dacă nu e cineva care să-i disciplineze sau să-i oprească, fac fărădelegi. După ce fărădelegile lor duc la consecințe, nu știu să se pocăiască și totuși se simt prost. Se îngrijorează despre urmări și viitoarea destinație și poartă toate aceste lucruri în inimile lor, gândindu-se mereu: „Sunt terminat și ruinat, așa că o să mă consider lipsit de speranță. Dacă într-o bună zi Dumnezeu nu mă va dori și îi va fi complet silă de mine, cel mai rău lucru care se poate întâmpla e să mor. Mă las la mila lui Dumnezeu.” Aparent, ei vorbesc despre a se

lăsa la mila lui Dumnezeu și a se supune rânduielilor și suveranității Sale, dar care e starea lor reală? Este rezistentă, intransigentă, lipsită de pocăință. Ce înseamnă să fii lipsit de pocăință? Să rămâi la ideile tale, să nu crezi sau să nu accepți nimic din ce spune Dumnezeu, să te gândești mereu: „Cuvintele de încurajare și consolare ale lui Dumnezeu nu sunt destinate mie, ci altor oameni. Cât despre mine, eu sunt terminat, sunt deja etichetat ca un ratat, nu sunt bun de nimic – Dumnezeu a renunțat de mult la mine și, indiferent cum îmi mărturisesc păcatele, mă rog sau plâng, cuprins de remușcări, El nu îmi va da niciodată o altă șansă.” Când ei Îl măsoară și Îl critică pe Dumnezeu în inimile lor, ce atitudine este? E o atitudine de mărturisire și pocăință? Evident că nu. Acest fel de atitudine reprezintă un fel de fire – intransigență, o incredibilă intransigență. Aparent, ei sunt deosebit de neprihăniți de sine, nu ascultă de nimeni, înțeleg orice doctrină, dar nu practică nimic. De fapt, ei au o fire intransigentă. Din perspectiva lui Dumnezeu, intransigența este ascultare sau răzvrătire? E în mod clar răzvrătire. Cu toate astea, ei simt că au fost foarte nedreptățiți: „L-am iubit mult pe Dumnezeu, dar El nu a putut trece peste o mică greșeală pe care am făcut-o, iar acum finalul meu este pierdut. Dumnezeu a dat o sentință pentru oamenii ca mine. Sunt Pavel.” A zis Dumnezeu că ești Pavel? Nu a spus acest lucru. Tu spui că ești Pavel – de unde vine asta? Spui că vei fi lovit de Dumnezeu, pedepsit și trimis în iad. Cine a hotărât acest final? În mod clar tu l-ai decis, pentru că Dumnezeu nu a spus niciodată că vei fi trimis în iad când lucrarea Sa va fi completă și că nu poți intra în Împărăția Cerurilor. Atâta vreme cât Dumnezeu nu spune că te disprețuiește și te respinge, atunci ai șansa și dreptul de a urmări adevărul și ar trebui să accepți judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu. Trebuie să ai acest fel de atitudine, căci aceasta e atitudinea de acceptare a adevărului, a mântuirii lui Dumnezeu și a adevăratei pocăințe. Te agăți încontinuu de noțiunile,

închipuirile și neînțelegerile tale; ești deja plin și ocupat de aceste lucruri, ba chiar ai decis că Dumnezeu nu te va mântui și apoi ai nutrit o mentalitate nepăsătoare și superficială în timp ce ți-ai îndeplinit datoria, o mentalitate în care te-ai etichetat drept lipsit de speranță, o mentalitate negativă și pasivă, una în care trăiești zi de zi, o mentalitate leneșă. Poți dobândi adevărul? Nu vei fi capabil să dobândești adevărul cu această mentalitate și nu vei fi mântuit. Nu este o asemenea persoană demnă de milă? (Ba da, este.) Cum a ajuns să fie atât de demnă de milă? Din cauza ignoranței. Când i se întâmplă ceva, nu caută adevărul, ci mereu studiază și speculează, ba chiar vrea să cerceteze cuvintele lui Dumnezeu, să vadă ce s-a spus despre situația sa, care este atitudinea lui Dumnezeu, cum dă El sentințe și care va fi urmarea lor – iar prin asta să determine care va fi rezultatul situației. Este această abordare o căutare a adevărului? Categoric nu. Agață cuvintele acuzatoare ale lui Dumnezeu și nenorocirea deasupra capului său, trăind în negativitate – ceea ce pare să fie fragilitate, slăbiciune și pasivitate, dar este de fapt un fel de rezistență. Care este firea din spatele rezistenței? E intransigență. În ochii lui Dumnezeu, acest fel de intransigență este un tip de răzvrătire și e ceea ce El disprețuiește cel mai mult.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Un om poate să-și rezolve noțiunile și neînțelegerile despre Dumnezeu numai urmărind adevărul”

Știți la ce fel de oameni renunță Dumnezeu, în ultimă instanță? (La cei care sunt intransigenți încontinuu și nu se căiesc înaintea lui Dumnezeu.) Care e starea caracteristică a unor asemenea oameni? (Când își îndeplinesc îndatoririle sunt mereu superficiali, iar când se confruntă cu probleme nu caută adevărul pentru a găsi o rezolvare. Nu sunt serioși în legătură cu modul în care ar trebui să practice adevărul și gestionează totul de mântuială. Se mulțumesc să nu facă lucruri rele sau greșite, doar, și nu se străduiesc să obțină adevărul.) Purtarea superficială e în funcție de situație.

Unii oameni o au fiindcă nu înțeleg adevărul și chiar consideră că este normal să fii superficial. Alții sunt în mod intenționat superficiali, alegând dinadins să se comporte astfel. Se comportă în felul acesta când nu înțeleg adevărul, dar chiar și după ce îl înțeleg realmente, nu-și îmbunătățesc purtarea. Ei nu practică adevărul, purtându-se consecvent în felul acesta, fără să se schimbe câtuși de puțin. Nu ascultă când cineva îi critică și nici nu acceptă să fie emondați, ci rămân neclintiți, cu încăpățânare, până la capăt. Cum se numește aceasta? Se numește intransigență. Toată lumea știe că „intransigență" e un termen negativ, un termen depreciativ. Nu e un cuvânt bun. Așadar, care ați spune că ar fi finalul unei persoane, dacă i se aplică termenul „intransigent", iar ea corespunde descrierii? (Este disprețuită, respinsă și dată la o parte de Dumnezeu.) Să vă spun Eu: Dumnezeu disprețuiește cel mai mult astfel de oameni intransigenți și vrea să renunțe la ei. Aceștia sunt complet conștienți de fărădelegile lor, dar nu se căiesc, nu-și recunosc niciodată greșelile și mereu invocă pretexte și argumente pentru a se justifica și a da vina pe altcineva și încearcă să găsească modalități rafinate și evazive de-a ocoli problema, ferindu-și acțiunile de ochii altora și făcând permanent greșeli fără cea mai vagă căință sau mărturisire în inimă. O astfel de persoană e foarte problematică și nu-i este ușor să dobândească mântuirea. Ei sunt exact oamenii pe care Dumnezeu vrea să-i abandoneze. De ce ar abandona El asemenea oameni? (Fiindcă ei nu acceptă deloc adevărul, iar conștiința le-a devenit insensibilă.) Asemenea oameni nu pot fi mântuiți. Dumnezeu nu-i mântuiește pe oamenii aceștia; El nu face o astfel de lucrare zadarnică. La suprafață, pare că Dumnezeu nu-i mântuiește și nu-i dorește, dar în realitate există un motiv practic, anume că acești oameni nu acceptă mântuirea Lui; resping mântuirea de la Dumnezeu și i se împotrivesc. Ei gândesc: „Ce câștig eu supunându-mă Ție, acceptând și practicând adevărul? Ce avantaj

există? O voi face numai dacă există un beneficiu pentru mine. Dacă nu există niciun beneficiu, atunci n-o voi face.” Ce fel de oameni sunt aceștia? Sunt oameni mânați de interesul propriu, toți cei care nu iubesc adevărul fiind mânați de interesul propriu. Oamenii mânați de interesul propriu nu pot să accepte adevărul. Dacă încerci să ai părtășie despre adevăr cu cineva mânat de interesul propriu și-i ceri să se cunoască pe sine și să-și recunoască greșelile, cum va răspunde el? „Ce beneficiu obțin recunoscându-mi greșelile? Dacă mă faci să recunosc că am făcut ceva greșit și mă faci să-mi mărturisesc păcatele și să mă căiesc, ce binecuvântări voi primi? Reputația și interesele mele vor fi prejudiciate. Voi suferi pierderi. Cine îmi va da compensații?” Aceasta e mentalitatea lor. Caută doar câștigul personal și li se pare că a te purta într-un anumit mod pentru a primi binecuvântările lui Dumnezeu e foarte vag. Pur și simplu ei nu cred că este posibil; cred numai ce văd cu ochii lor. Astfel de oameni sunt mânați de interesul propriu și trăiesc după filosofia satanică ce spune „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate”. Aceasta e propria lor natură-esență. În inimile lor, a-L recunoaște pe Dumnezeu și a recunoaște adevărul înseamnă că ei cred în Dumnezeu. Să nu facă rău e acceptabil pentru ei, însă trebuie să primească beneficii și, categoric, să nu sufere pierderi. Doar atunci când nu le sunt afectate interesele vor vorbi despre practicarea adevărului și supunerea față de Dumnezeu. Dacă le sunt prejudiciate interesele, ei nu pot să practice adevărul ori să se supună Dumnezeu. A le cere să se sacrifice, să sufere sau să plătească un preț pentru Dumnezeu e și mai puțin posibil. Astfel de oameni nu sunt credincioși adevărați. Trăiesc pentru interesele lor, doar căutând binecuvântări și beneficii și nu sunt dispuși să îndure suferință ori să plătească un preț. Totuși, ei doresc un loc în casa lui Dumnezeu, ca să scape de finalul morții. Asemenea oameni nu acceptă nicio fărâmă de adevăr și nu

pot fi mântuiți de Dumnezeu. Mai poate Dumnezeu să-i mântuiască? Cu siguranță El îi va disprețui și respinge și-i va elimina. Înseamnă asta, oare, că Dumnezeu nu-i mântuiește? Ei înșiși s-au abandonat. Nu se străduiesc să obțină adevărul, nu se roagă lui Dumnezeu și nu se bazează pe El, deci cum poate El să-i mântuiască? Singura cale este să renunțe la ei, să-i dea la o parte și să-i lase să reflecteze asupra lor. Dacă oamenii vor să fie mântuiți, singura cale este ca ei să accepte adevărul, să se cunoască pe ei înșiși, să practice căința și să trăiască adevărul-realitate. Astfel, pot să obțină aprobarea lui Dumnezeu. Trebuie să practice adevărul ca să poată să I se supună și să se teamă de Dumnezeu, ceea ce reprezintă țelul suprem al mântuirii. Supunerea și frica de Dumnezeu trebuie să fie întruchipate prin oameni și prin modul în care ei își trăiesc viața. Dacă nu mergi pe calea urmăririi adevărului, nu există o a doua cale pe care o poți alege. Dacă un om nu merge pe această cale, se poate spune doar că nu crede că adevărul îl poate mântui. El nu crede că toate cuvintele pe care Dumnezeu le-a rostit pot să-l transforme și să-l facă să devină o persoană sinceră. Mai mult decât atât, în esență el nu crede că Dumnezeu este adevărul și nu crede nici în faptul că adevărul poate schimba și mântui oamenii. Deci, oricum diseci lucrul acesta, inima unui astfel de om este prea intransigentă. El refuză să accepte adevărul orice ar fi și nu poate fi mântuit.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, cel mai important este să practici și să experimentezi cuvintele Lui”

Este greu de schimbat o fire intransigentă? Există o cale pentru a face asta? Cea mai simplă și cea mai directă metodă este de a-ți transforma atitudinea față de cuvintele lui Dumnezeu și față de Dumnezeu Însuși. Cum poți transforma aceste lucruri? Analizând și ajungând să cunoști stările și mentalitățile ce rezultă din atitudinea ta intransigentă și verificând care dintre acțiunile și cuvintele tale, care dintre punctele de vedere și intențiile

de care te agăți și chiar, în mod concret, care dintre gândurile și ideile pe care le exprimi sunt controlate de firea ta intransigentă. Examinează și înlătură aceste comportamente, efuziuni și stări, una câte una, iar apoi, schimbă-le – imediat ce ai examinat și ai detectat ceva, grăbește-te și schimbă acel lucru. De exemplu, tocmai vorbeam despre a acționa pe baza preferințelor și paselor tale, ceea ce te face capricios. Cei cu o fire capricioasă au defectul de a le fi lehamite de adevăr. Dacă îți dai seama că ești acest gen de persoană, cu acest gen de fire coruptă, dar nu reflectezi asupra ta și nu cauți adevărul pentru a o înlătura, crezând cu încăpățânare că nu ai nicio problemă, aceasta este intransigență. După această predică, îți poți da seama brusc: „Am spus și eu astfel de lucruri și am astfel de păreri. Această fire a mea este una căreia îi este lehamite de adevăr. Cum așa stau lucrurile, mă voi apuca să înlătur această fire.” Și cum te apuci să o înlături? Începe prin a renunța la impresia de superioritate, la a fi capricios și arbitrar; indiferent dacă ești într-o pasă bună sau proastă, gândește-te care sunt cerințele lui Dumnezeu. Dacă poți să te lepezi de trup și să practici în acord cu cerințele lui Dumnezeu, cum te va vedea El? Dacă poți începe cu adevărat să-ți înlături aceste firi corupte, acesta este un semn că în mod sincer și ambițios cooperezi cu lucrarea lui Dumnezeu. Te vei lepăda și vei înlătura în mod conștient acea fire căreia îi este lehamite de adevăr și, în același timp, îți vei înlătura firea intransigentă. După ce ți-ai înlăturat ambele firi corupte, vei fi capabil să asculți de Dumnezeu și să Îl mulțumești, iar asta Îi va plăcea.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (1)”

Intransigența este o problemă a unei firi corupte; este ceva în natura cuiva și nu este ușor de înlăturat. Atunci când o persoană are o fire intransigentă, aceasta se manifestă, în principal, ca o înclinație spre a oferi justificări și argumente amăgitoare, a nu renunța la propriile idei și a nu

accepta cu ușurință lucruri noi. Sunt momente în care oamenii știu că ideile lor sunt greșite și, totuși, nu renunță la ele, de dragul vanității și mândriei lor, încăpățânați până la capăt. O astfel de fire intransigentă este greu de schimbat, chiar dacă persoana este conștientă de aceasta. Pentru a rezolva problema intransigenței, omul trebuie să-și cunoască aroganța, înșelăciunea, răutatea, lehamitea de adevăr și alte asemenea firi. Când un om își cunoaște aroganța, înșelăciunea, răutatea, când știe că îi este lehamite de adevăr, că nu este dispus să se lepede de trup, deși își dorește să practice adevărul, că vine mereu cu scuze și-și explică dificultățile, cu toate că vrea să se supună lui Dumnezeu, îi va fi ușor să recunoască faptul că are o problemă cu intransigența. Pentru a rezolva această problemă, trebuie mai întâi să fie înzestrat cu rațiunea umană normală și să înceapă prin a învăța să asculte de cuvintele lui Dumnezeu. Dacă îți dorești să fii oaia lui Dumnezeu, trebuie să înveți să asculți cuvintele Lui. Și cum ar trebui să le asculți? Ascultând problemele pe care Dumnezeu le expune în cuvintele Sale și care sunt relevante pentru tine. Dacă găsești una, ar trebui să o accepți; nu trebuie să crezi că este o problemă pe care o au alți oameni, că este problema tuturor sau a umanității și că nu are nimic de-a face cu tine. Ar fi greșit să ai o astfel de convingere. Cu ajutorul revelației din cuvintele lui Dumnezeu, ar trebui să reflectezi dacă ai firile corupte sau opiniile eronate pe care le dezvăluie Dumnezeu. De exemplu, când auzi cuvintele lui Dumnezeu dezvăluind manifestările unei firi arogante de care dă dovadă cineva, ar trebui să te gândești: „Dau dovadă de aroganță? Sunt un om corupt, așa că sigur am unele dintre acele manifestări; ar trebui să reflectez unde fac asta. Oamenii spun că sunt arogant, că mă port cu nasul pe sus, că îi constrâng pe oameni când vorbesc. Asta-i firea mea cu adevărat?” Cu ajutorul reflecției, îți vei da în sfârșit seama că revelația cuvintelor lui Dumnezeu este întru totul corectă – că ești o persoană arogantă. Și, deoarece revelația cuvintelor

lui Dumnezeu este pe deplin corectă, deoarece se potrivește perfect situației tale, fără nici cea mai mică discrepanță și pare și mai exactă la o reflecție ulterioară, ar trebui să accepți judecata și mustrarea cuvintelor Sale și să deslușești și să ajungi să cunoști esența firii tale corupte potrivit acestora. Atunci vei putea să ai, cu adevărat, remușcări. În credința în Dumnezeu, doar mâncând și bând din cuvintele Lui în acest fel, poți ajunge să te cunoști. Pentru a-ți înlătura firile corupte, trebuie să accepți judecata și dezvăluirea cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă nu poți face asta, nu vei avea cum să te lepezi de firile tale corupte. Dacă ești o persoană inteligentă care își dă seama că revelația cuvintelor lui Dumnezeu este în general corectă sau dacă poți admite că jumătate din aceasta este corectă, atunci ar trebui să o accepți imediat și să te supui înaintea lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să te rogi Lui și să reflectezi asupra ta. Numai atunci vei înțelege că toate cuvintele revelației lui Dumnezeu sunt corecte, că toate sunt fapte și nimic mai puțin decât atât. Numai supunându-se înaintea lui Dumnezeu cu o inimă plină de venerație pentru El, pot oamenii să reflecteze cu adevărat asupra lor. Numai atunci vor putea să vadă varietatea de firi corupte care există în ei și că sunt într-adevăr aroganți și neprihăniți de sine, fără pic de rațiune. Dacă un om este un iubitor al adevărului, va putea să se prosterneze înaintea lui Dumnezeu, să-I recunoască faptul că a fost profund corupt și să aibă voința de a accepta judecata și mustrarea Lui. În acest fel, el poate dobândi un suflet care să aibă remușcări, să înceapă să se nege și să se urască și să regrete că nu a urmărit adevărul înainte, gândindu-se: „De ce nu am fost în stare să accept judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu când am început să le citesc? Această atitudine pe care am avut-o față de cuvintele Lui a fost una de aroganță, nu-i așa? Cum am putut să fiu atât de arogant?” După o vreme în care reflectează frecvent asupra lui în acest fel, va recunoaște că este într-adevăr arogant, că nu este pe deplin capabil să

admită că spusele lui Dumnezeu sunt adevărul și fapte și că într-adevăr nu are nicio fărâmă de rațiune. Dar este un lucru dificil să te cunoști pe tine însuți. De fiecare dată când o persoană meditează, poate doar să dobândească un pic mai multe cunoștințe profunde despre sine. A dobândi cunoștințe clare despre o fire coruptă nu este ceva ce poate fi realizat într-un interval scurt de timp; omul trebuie să citească mai mult din cuvintele lui Dumnezeu, să se roage și să reflecteze mai mult asupra sa. Numai așa poate ajunge, treptat, să se cunoască. Toți cei care se cunosc cu adevărat au eșuat și s-au poticnit de câteva ori în trecut, după care, au citit cuvintele lui Dumnezeu, s-au rugat Lui și au reflectat asupra lor, ajungând prin asta să vadă clar adevărul propriei corupții și să simtă că erau într-adevăr profund corupți și absolut lipsiți de adevărul-realitate. Dacă experimentezi astfel lucrarea lui Dumnezeu și te rogi Lui și cauți adevărul atunci când se abate ceva asupra ta, vei ajunge treptat să te cunoști. Apoi, într-o zi, inima ta va fi lămurită: „Poate că am un calibru puțin mai bun decât alții, dar acesta mi-a fost dat de Dumnezeu. Sunt mereu lăudăros, încercând să-i întrec pe alții când vorbesc și să-i determin pe oameni să facă lucrurile ca mine. Într-adevăr sunt lipsit de rațiune – este aroganță și neprihănire de sine! Prin reflecție, am aflat de propria mea fire arogantă. Sunt luminarea și harul lui Dumnezeu și Îi mulțumesc pentru asta!” Este un lucru bun sau unul rău să afli despre propria fire coruptă? (E un lucru bun.) Pornind de acolo, ar trebui să cauți cum să vorbești și să acționezi cu rațiune și supunere, cum să fii pe picior de egalitate cu ceilalți, cum să-i tratezi pe ceilalți corect, fără a-i constrânge, cum să-ți privești corect calibrul, darurile, punctele forte și așa mai departe. În acest fel, ca un munte bătut cu ciocanul până când ajunge praf, lovitură cu lovitură, firea ta arogantă va fi înlăturată. După aceea, atunci când vei interacționa cu ceilalți sau vei lucra cu ei pentru a îndeplini o datorie, vei putea să le tratezi corect opiniile și să le acorzi o atenție

deosebită în timp ce îi asculți. Și când îi vei auzi dând glas unei opinii corecte, vei descoperi: „Aparent, calibrul meu nu este cel mai bun. Adevărul e că fiecare are propriile puncte forte; nu-mi sunt deloc inferiori. Înainte, am crezut mereu că aveam un calibru mai bun decât alții. Asta a fost admirație de sine și ignoranță cu mintea îngustă. Aveam o perspectivă foarte limitată, ca a unei broaște pe fundul unei fântâni. A gândi așa chiar era lipsit de rațiune – a fost nerușinat! Am fost orbit și asurzit de firea mea arogantă. Cuvintele altora nu au ajuns până la mine și am crezut că eram mai bun decât ei, că aveam dreptate, când, de fapt, nu sunt mai bun decât niciunul dintre ei!” Începând din acel moment, îți vei înțelege și cunoaște cu adevărat neajunsurile și statura mică. Și, după aceea, când vei avea părtășie cu alții, le vei asculta cu atenție părerile și îți vei da seama: „Sunt atât de mulți oameni mai buni decât mine. Calibrul și capacitatea mea de înțelegere sunt medii, în cel mai bun caz.” Dându-ți seama de acest lucru, nu vei fi dobândit un strop de conștiință de sine? Experimentând asta și cugetând frecvent asupra ta conform cuvintelor lui Dumnezeu, vei fi capabil să dobândești o adevărată cunoaștere de sine care devine din ce în ce mai profundă. Vei putea vedea adevărul corupției tale, sărăcia și infamia ta, urâțenia ta deplorabilă și, în acel moment, îți va fi scârbă de tine și îți vei urî firea coruptă. Apoi, îți va fi ușor să te lepezi de tine. În acest mod experimentezi lucrarea lui Dumnezeu. Trebuie să reflectezi la efuziunile tale de corupție, conform cuvintelor lui Dumnezeu. Mai ales după ce ai dezvăluit o fire coruptă în orice fel de situație, trebuie să reflectezi frecvent asupra ta și să te cunoști. Apoi îți va fi ușor să-ți vezi clar esența coruptă și vei putea să-ți urăști din inimă corupția, trupul și pe Satana. Și, din inimă, vei putea să iubești adevărul și să lupți pentru el. În acest fel, firea ta arogantă se va diminua și, treptat, o vei alunga. Vei dobândi tot mai multă rațiune și îți va fi mai ușor să te supui lui Dumnezeu. În ochii celorlalți, vei

părea mai statornic și mai hotărât și vei părea că vorbești mai obiectiv. Vei fi capabil să-i asculți pe alții și le vei da timp să vorbească. Atunci când ceilalți vor avea dreptate, îți va fi ușor să le accepți cuvintele, iar interacțiunile tale cu oamenii nu vor fi atât de solicitante. Vei fi capabil să cooperezi armonios cu oricine. Dacă așa îți îndeplinești datoria, nu vei avea atunci rațiune și umanitate? Aceasta este calea de a înlătura acest tip de fire coruptă.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (1)"

Firea intransigentă: la început, când nu avusese loc nicio schimbare în firea ta, nu ai înțeles adevărul, nici nu ai fost conștient că aveai o fire intransigentă și, când ai auzit adevărul, te-ai gândit în sinea ta: „Cum poate adevărul să descopere întotdeauna cicatricile oamenilor?" După ce l-ai auzit, ai simțit că erau drepte cuvintele lui Dumnezeu, dar, dacă după un an sau doi, nu ai pus niciun cuvânt la suflet, dacă nu ai acceptat niciunul, atunci aceasta este intransigență, nu-i așa? Dacă, după doi sau trei ani, nu a existat nicio acceptare, dacă nu a existat nicio schimbare în starea din tine și, deși nu ai rămas în urmă cu îndeplinirea datoriei și ai suferit mult, starea ta intransigentă nu a fost înlăturată deloc sau diminuată câtuși de puțin, atunci a existat vreo schimbare în acest aspect al firii tare? (Nu.) Atunci de ce alergi de colo-colo și lucrezi? Indiferent de motivul pentru care faci asta, alergi de colo-colo și lucrezi orbește, pentru că ai alergat și ai muncit atât de mult și, totuși, nu a existat nici cea mai mică schimbare în firea ta. Până când vine o zi în care te gândești brusc în sinea ta: „Cum se face că nu sunt capabil să spun nici măcar un singur cuvânt de mărturie? Viața-fire nu mi s-a schimbat deloc." În acel moment, simți cât de gravă este această problemă și te gândești în sinea ta: „Sunt cu adevărat răzvrătit și intransigent! Nu sunt o persoană care urmărește adevărul! Nu am niciun loc pentru Dumnezeu în inima mea! Cum se poate numi asta credință în Dumnezeu? Cred în

Dumnezeu de mai mulți ani și, totuși, nu trăiesc chipul omului, nici nu am inima aproape de Dumnezeu! Nu am pus la suflet nici cuvintele lui Dumnezeu; nici nu am vreun simț al reproșului sau vreo înclinație de a mă căi atunci când fac ceva greșit – nu este aceasta intransigență? Nu sunt un fiu al răzvrătirii?” Te simți tulburat. Și ce înseamnă faptul că te simți tulburat? Înseamnă că dorești să te căiești. Ești conștient de propria intransigență și răzvrătire și, în acest moment, firea ta începe să se schimbe. Fără să-ți dai seama, există anumite gânduri și dorințe în conștiința ta pe care vrei să le schimbi și nu te mai trezești într-un impas cu Dumnezeu. Te trezești că vrei să-ți îmbunătățești relația cu Dumnezeu, să nu mai fi atât de intransigent, să fii capabil să pui cuvintele lui Dumnezeu în practică în viața ta de zi cu zi, să le practici drept adevărurile-principii – ai această conștiință. Este bine că ești conștient de aceste lucruri, dar înseamnă asta că vei fi capabil să te schimbi imediat? (Nu.) Trebuie să treci prin mai mulți ani de experiență, timp în care vei avea o conștientizare și mai clară în inima ta și vei avea o nevoie puternică și, în sufletul tău, te vei gândi: „Nu e bine – trebuie să nu mai îmi irosesc timpul. Trebuie să urmăresc adevărul, trebuie să fac ceva adecvat. În trecut, îmi neglijam propriile îndatoriri, gândindu-mă doar la lucruri materiale, precum mâncarea și îmbrăcămintea și urmăream doar faima și câștigul. Drept urmare, nu am dobândit niciun adevăr. Regret asta și trebuie să mă căiesc!” În acest punct, pornești pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu. Atâta vreme cât oamenii încep să se concentreze asupra practicării adevărului, nu îi aduce asta cu un pas mai aproape de schimbările din firea lor? Indiferent cât de mult timp ai crezut în Dumnezeu, dacă îți poți simți propria nebulozitate – faptul că tot timpul doar ai rătăcit și că, după mai mulți ani de simplă rătăcire, nu ai dobândit nimic și încă te simți pustiu și dacă asta te face să te simți inconfortabil și începi să reflectezi asupra ta și simți că a nu urmări adevărul

înseamnă să pierzi timp, atunci, într-un astfel de moment, vei realiza că acele cuvinte de îndemn ale lui Dumnezeu sunt iubirea Lui pentru om și te vei urî pentru că nu asculți cuvintele lui Dumnezeu și pentru că îți lipsesc atât de mult conștiința și rațiunea. Vei simți regret și, apoi, vei vrea să te comporți într-un mod nou și să trăiești cu adevărat înaintea lui Dumnezeu și îți vei spune: „Nu mai pot să Îl rănesc pe Dumnezeu. El a vorbit atât de mult și fiecare cuvânt a fost pentru beneficiul omului și pentru a-l îndrepta spre calea cea dreaptă. Dumnezeu e atât de încântător și atât de vrednic de iubirea omului!” Acesta este începutul transformării oamenilor. Este un lucru atât de bun să ai această recunoștință! Dacă ești atât de amorțit încât nici nu cunoști aceste lucruri, atunci ai dat de necaz, nu-i așa? Azi, oamenii realizează că, în credința în Dumnezeu, este esențial să citească mai mult din cuvintele Lui, că înțelegerea adevărului este cea mai importantă dintre toate, că aceasta și cunoașterea de sine sunt cruciale și că numai fiind capabili să practice adevărul și să facă din el realitatea lor înseamnă să intre pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu. Așadar, câți ani de experiență credeți că trebuie să aveți pentru a avea această cunoaștere și acest sentiment în inimă? Oamenii care sunt abili, care sunt intuitivi, care au o dorință puternică pentru Dumnezeu – astfel de oameni pot să fie capabili să se schimbe într-un an sau doi și să înceapă intrarea. Dar oamenii care sunt confuzi, care sunt amorțiți și grei de cap – cărora le lipsește intuiția – vor petrece trei sau cinci ani năuci, nefiind conștienți că nu au câștigat nimic. Dacă își îndeplinesc îndatoririle cu entuziasm, s-ar putea să petreacă mai mult de zece ani în confuzie și să nu aibă încă niciun câștig evident sau să nu fie capabili să vorbească despre mărturiile lor bazate pe experiențe. Numai când sunt dați afară sau alungați, se trezesc în sfârșit și se gândesc: „Chiar nu am deloc adevărul-realitate. Chiar nu am fost o persoană care urmărește adevărul!” Trezirea lor nu este cam tardivă în acest punct? Unii

oameni rătăcesc năuci, sperând în mod constant să vină ziua lui Dumnezeu, dar fără să urmărească deloc adevărul. Drept urmare, mai mult de zece ani trec fără ca ei să aibă vreun câștig sau să fie capabili să împărtășească vreo mărturie. Numai când sunt emondați aspru și avertizați, simt, în sfârșit, cuvintele lui Dumnezeu străpungându-le inima. Cât de intransigente sunt inimile lor! Cum să fie bine pentru ei să nu fie emondați și pedepsiți? Cum să fie bine pentru ei să nu fie aspru disciplinați? Ce trebuie făcut pentru a-i determina să fie conștienți, să reacționeze? Cei care nu urmăresc adevărul nu vor vărsa nicio lacrimă până nu vor vedea sicriul. Numai după ce au făcut foarte multe lucruri demonice și rele, își dau seama și își spun: „S-a terminat credința mea în Dumnezeu? Oare Dumnezeu nu mă mai vrea? Am fost condamnat?” Încep să reflecteze. Când sunt negativi, simt că toți acești ani de credință în Dumnezeu au fost o risipă și sunt plini de resentimente și înclinați să renunțe la ei, crezându-se fără speranță. Dar când își vin în fire, realizează că: „Nu cumva îmi fac rău numai mie? Trebuie să mă pun iarăși pe picioare. Mi s-a spus că nu iubesc adevărul. De ce mi s-a spus asta? Cum nu iubesc adevărul? O, nu! Nu numai că nu iubesc adevărul, dar nici nu pot să pun în practică adevărurile pe care chiar le înțeleg! Aceasta este o manifestare a aversiunii față de adevăr!” Gândindu-se la asta, se simt plini de remușcări și, de asemenea, înfricoșați: „Dacă voi continua așa, cu siguranță voi fi pedepsit. Nu, trebuie să mă căiesc repede – firea lui Dumnezeu nu trebuie să fie ofensată.” În acest moment, este nivelul intransigenței lor redus? Este ca și cum un ac le-ar fi străpuns inima; ei simt ceva. Iar când ai acest sentiment, inima ta este stârnită, iar tu începi să te simți interesat de adevăr. De ce ai acest interes? Pentru că ai nevoie de adevăr. Fără adevăr, când ești emondat, nu te poți supune sau nu poți accepta adevărul și nu poți să rămâi ferm când ești încercat. Dacă ar fi să ajungi conducător, te-ai putea abține să nu fii un conducător fals și să nu

mergi pe calea unui antihrist? Nu ai putea. Poți trece peste statut și lauda celorlalți? Poți trece peste situațiile în care ești pus și încercările care ți se dau? Te cunoști și te înțelegi prea bine și vei spune: „Dacă nu înțeleg adevărul, nu pot să trec peste toate astea – sunt un gunoi, nu sunt capabil de nimic.” Ce fel de mentalitate este aceasta? Asta înseamnă să ai nevoie de adevăr. Când vei fi la ananghie, când vei fi cel mai neajutorat, nu vei vrea decât să depinzi de adevăr. Vei simți că nu poți să depinzi de nimeni altcineva și că numai faptul de a depinde de adevăr poate să îți rezolve problemele și să îți permită să depășești emondările, încercările și ispitele și să te ajute să treci peste orice situație. Și cu cât depinzi mai mult de adevăr, cu atât mai mult vei simți că adevărul este bun, folositor și de cel mai mare ajutor ție și că poate să-ți rezolve toate dificultățile. În astfel de momente, vei începe să tânjești după adevăr. Când oamenii ajung în acest punct, oare firea lor coruptă începe să se diminueze sau să se schimbe puțin câte puțin? De când încep să înțeleagă și să accepte adevărul, felul în care oamenii văd lucrurile începe să se schimbe, după care și firile lor încep să se schimbe. Acesta este un proces lent. În stadiile incipiente, oamenii nu sunt capabili să perceapă aceste schimbări mărunte; dar când înțeleg și sunt capabili pe deplin să practice adevărul, încep să existe schimbări esențiale, iar ei sunt capabili să simtă astfel de schimbări. Din punctul în care oamenii încep să simtă dorință înfocată și sete de adevăr și doresc să îl caute, până în punctul în care li se întâmplă ceva și, pe baza înțelegerii pe care o au față de adevăr, sunt capabili să-l pună în practică, să îndeplinească voia lui Dumnezeu și să nu acționeze conform voinței lor și sunt capabili să-și biruie motivele și să-și biruie inima arogantă, răzvrătită, intransigentă și trădătoare, atunci, puțin câte puțin, nu devine adevărul viața lor? Și când adevărul devine viața ta, firile arogante, răzvrătite, intransigente și trădătoare din tine încetează să fie viața ta și nu te mai pot controla. Ce îndrumă comportamentul tău în acel

moment? Cuvintele lui Dumnezeu. Când cuvintele lui Dumnezeu au devenit viața ta, a existat vreo schimbare? (Da.) Iar după aceea, cu cât te schimbi mai mult, cu atât mai mult se îmbunătățesc lucrurile. Acesta este procesul prin care se schimbă firile oamenilor, iar obținerea acestui efect ia mult timp.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cunoașterea celor șase tipuri de firi corupte reprezintă adevărata cunoaștere de sine”

27. Cum să înlăturăm firea lehamitei de adevăr

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Aversiunea față de adevăr se referă în principal la dezinteres și antipatie față de adevăr și lucruri pozitive. Aversiunea față de adevăr este atunci când oamenii sunt capabili să înțeleagă adevărul și știu ce sunt lucrurile pozitive, totuși tratează adevărul și lucrurile pozitive cu o atitudine și o stare potrivnică, superficială, ostilă, echivocă și indiferentă. Acesta este firea aversiunii față de adevăr. Există acest tip de fire în toată lumea? Unii oameni spun: „Deși știu că este adevărul cuvântul lui Dumnezeu, tot nu îmi place sau nu îl accept sau cel puțin nu pot să îl accept chiar acum.” Care este problema aici? Asta e aversiunea față de adevăr. Firea din ei nu le permite să accepte adevărul. Care sunt manifestările specifice ale faptului că nu acceptă adevărul? Unii spun: „Înțeleg toate adevărurile, dar pur și simplu nu pot să le pun în practică.” Asta dezvăluie că aceasta este o persoană scârbită de adevăr și, prin urmare, nu poate să pună în practică niciun adevăr. Unii oameni zic: „Faptul că am fost capabil să câștig atât de mulți bani este un lucru asupra căruia Dumnezeu are suveranitate. El m-a binecuvântat cu adevărat, a fost atât de bun cu mine, Dumnezeu mi-a dat atâtea bogății. Toată familia mea este bine îmbrăcată și hrănită și nu duce lipsă nici de haine, nici de mâncare.” Văzând că au fost binecuvântați de Dumnezeu, acești oameni Îi mulțumesc în inimile lor, știu că toate acestea au fost poruncite de Dumnezeu și că, dacă nu ar fi fost binecuvântați de El – dacă s-ar fi bazat pe propriile talente – cu siguranță nu ar fi câștigat toți acești bani. Asta este ceea ce cred ei cu adevărat în inima lor, ceea ce știu cu adevărat și chiar Îi aduc mulțumiri lui Dumnezeu. Însă vine o zi când afacerea lor dă chix, când ei trec prin vremuri grele și suferă de sărăcie. De ce se întâmplă asta? Pentru că sunt lacomi după confort și nu se gândesc

deloc cum să-și îndeplinească datoria în mod adecvat și își petrec tot timpul alergând după bogății, devenind sclavi ai banilor, ceea ce le afectează îndeplinirea datoriei și, prin urmare, Dumnezeu le ia asta. În inima lor, ei știu că Dumnezeu i-a binecuvântat cu atât de multe și le-a dat atât de multe, totuși, ei nu au nicio dorință de-a răsplăti iubirea lui Dumnezeu, nu doresc să iasă și să-și îndeplinească datoria și sunt în permanență timizi și speriați de arest și se tem să nu-și piardă toate bogățiile și plăcerile și, drept rezultat, Dumnezeu le ia aceste lucruri. Inimile lor sunt clare ca o oglindă, ei știu că Dumnezeu le-a luat aceste lucruri și că sunt disciplinați de El și, prin urmare, se roagă Lui și spun: „O, Dumnezeule! M-ai binecuvântat o dată, așa că poți să mă binecuvântezi și a doua oară. Existența Ta este eternă, la fel sunt și binecuvântările Tale pentru omenire. Îți aduc mulțumiri! Orice se întâmplă, binecuvântările Tale și promisiunea Ta nu se vor schimba. Dacă îmi vei lua, tot mă voi supune.” Însă expresia „a se supune” sună sec din gura lor. Aceasta spune că pot să asculte, dar după aceea, se gândesc la asta și ceva nu le convine: „Înainte, lucrurile erau atât de bune. De ce mi-a luat Dumnezeu totul? Dacă stăteam acasă și-mi făceam datoria nu ar fi fost același lucru cu a ieși să mi-o fac? Ce întârziam?” Își amintesc mereu de trecut. Au un fel de doleanță și insatisfacție față de Dumnezeu și se simt în permanență deprimați. Mai este Dumnezeu în inima lor? Ceea ce este în inima lor sunt banii, confortul material și acele vremuri bune. Dumnezeu nu are niciun loc în inima lor, El nu mai este Dumnezeul lor. Deși știu că este un adevăr faptul că „Dumnezeu a dat și Dumnezeu a luat”, le plac cuvintele „Dumnezeu a dat” și sunt scârbiți de cuvintele „Dumnezeu a luat”. În mod clar, acceptarea adevărului de către ei este selectivă. Când Dumnezeu îi binecuvântează, acceptă acest lucru ca fiind adevărul – dar imediat ce Dumnezeu le ia, nu-l mai pot accepta. Nu pot accepta o astfel de suveranitate din partea lui Dumnezeu și, în schimb, se împotrivesc și devin

nemulțumiți. Când li se cere să-și îndeplinească datoria, ei spun: „O voi face dacă Dumnezeu îmi dă binecuvântări și haruri. Fără binecuvântările Lui și cu familia mea în această stare de sărăcie, cum să îmi îndeplinesc datoria? Nu vreau să o fac!” Ce fire este aceasta? Deși, în inimile lor, ei experimentează personal binecuvântările lui Dumnezeu și cât de multe le-a dat El, nu sunt dispuși să accepte când Dumnezeu le ia. De ce e așa? Pentru că nu pot să renunțe la bani și la viața lor confortabilă. Chiar dacă e posibil să nu fi făcut mare caz din asta, să nu fi întins mâna către Dumnezeu și să nu fi încercat să revină la valorile lor anterioare bazându-se pe propriile eforturi, ei au devenit deja demoralizați față de acțiunile lui Dumnezeu, sunt total incapabili să accepte și spun: „Este cu adevărat lipsit de considerație ca Dumnezeu să acționeze astfel. E de neînțeles. Cum pot să continui să cred în Dumnezeu? Nu mai doresc să recunosc că El este Dumnezeu. Dacă nu recunosc că El este Dumnezeu, El nu este Dumnezeu.” Este acesta un tip de fire? (Da.) Satana are acest tip de fire, Satana Îl neagă pe Dumnezeu în acest fel. Acest tip de fire este cea a aversiunii față de adevăr și a urii față de el. Când oamenii sunt scârbiți de adevăr în această măsură, unde îi duce acest lucru? Îi face să se opună lui Dumnezeu și îi face să I se opună cu încăpățânare până la capăt – ceea ce înseamnă că totul s-a sfârșit pentru ei.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cunoașterea celor șase tipuri de firi corupte reprezintă adevărata cunoaștere de sine”

Cea mai evidentă stare a oamenilor cărora le este scârbă de adevăr e că nu sunt interesați de adevăr și de lucruri pozitive, ba chiar sunt dezgustați de ele și le urăsc și le place în mod deosebit să urmeze tendințe lumești. Nu acceptă în inimile lor lucrurile pe care Dumnezeu le iubește și ceea ce Dumnezeu le cere oamenilor să facă. În schimb, sunt nepăsători și indiferenți față de ele, iar unii oameni chiar disprețuiesc deseori standardele și principiile pe care Dumnezeu le solicită de la om. Ei sunt dezgustați de

lucrurile pozitive și se simt mereu potrivnici, contrari și plini de dispreț față de ele în inimile lor. Aceasta este manifestarea fundamentală a scârbei de adevăr. În viața bisericească, a citi cuvântul lui Dumnezeu, a se ruga, a avea părtășie despre adevăr, a îndeplini îndatoriri și a rezolva probleme cu adevărul sunt toate lucruri pozitive. Ele sunt pe placul lui Dumnezeu, dar unii oamenii sunt dezgustați de aceste lucruri pozitive, nu le pasă de ele și sunt indiferenți față de ele. Partea cea mai detestabilă este că au o atitudine disprețuitoare față de oamenii pozitivi, precum cei onești, cei care caută adevărul, cei care își îndeplinesc îndatoririle cu loialitate și cei care protejează lucrarea casei lui Dumnezeu. Încearcă mereu să-i atace și să-i excludă pe acești oameni. Dacă descoperă că aceștia au neajunsuri sau dezvăluiri de corupție, profită de acest lucru, făcând mare zarvă și îi desconsideră constant pentru asta. Ce fel de fire este aceasta? De ce sunt atât de ostili față de oamenii pozitivi? De ce le plac atât de mult și sunt atât de binevoitori cu oamenii răi, non-credincioșii și antihriștii și de ce își pierd adesea vremea cu astfel de oameni? Unde este vorba despre lucruri negative și rele, ei simt entuziasm și exaltare, dar când este vorba de lucruri pozitive, în atitudinea lor începe să apară împotrivirea; în special, când îi aud pe oameni având părtășie despre adevăr sau rezolvând probleme folosind adevărul, se simt scârbiți și nemulțumiți în inimile lor și își varsă supărările. Nu este aceasta firea de scârbă de adevăr? Nu este aceasta dezvăluirea unei firi corupte? Există mulți oameni care cred în Dumnezeu și cărora le place să facă lucrare pentru El și să alerge entuziaști pentru El, iar când vine vorba de a-și întrebuința darurile și punctele forte, satisfăcându-și preferințele și dându-se în spectacol, au o energie nemărginită. Însă dacă le ceri să practice adevărul și să acționeze conform adevărurilor-principii, acest lucru le taie elanul și își pierd entuziasmul. Dacă nu li se permite să se dea în spectacol, ei devin apatici și abătuți. De ce oare au energie pentru a

se da în spectacol? Și de ce nu au energie pentru a practica adevărul? Care este problema aici? Tuturor oamenilor le place să iasă în evidență; toți râvnesc la glorie deșartă. Toată lumea are o energie inepuizabilă când vine vorba de a crede în Dumnezeu de dragul de a câștiga binecuvântări și recompense, așa că de ce devin oamenii apatici, de ce sunt abătuți când vine vorba de a practica adevărul și a se răzvrăti împotriva trupului? De ce se întâmplă asta? Acest lucru demonstrează că inimile oamenilor sunt denaturate. Ei cred în Dumnezeu în întregime de dragul de a câștiga binecuvântări – la drept vorbind, ei fac astfel ca să intre în Împărăția cerurilor. Fără binecuvântări sau beneficii de urmărit, oamenii devin apatici și abătuți și nu au entuziasm. Toate acestea sunt cauzate de o fire coruptă căreia îi este scârbă de adevăr. Când sunt controlați de această fire, oamenii nu sunt dispuși să aleagă calea urmăririi adevărului, ei merg pe propriul drum și aleg calea incorectă – știu foarte bine că este greșit să urmărească renumele, câștigurile și statutul și, totuși, nu pot suporta să se lipsească de aceste lucruri sau să le lase deoparte și încă le urmăresc, mergând pe calea Satanei. În acest caz, ei nu Îl urmează pe Dumnezeu, ci îl urmează pe Satana. Tot ceea ce fac este în slujba Satanei și sunt slujitori ai Satanei.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cum se manifestă, în principal, tipul de fire prin care ești scârbit de adevăr? Prin refuzul de a accepta emondarea. A nu accepta să fii emondat este un gen de stare manifestat de acest tip de fire. În inimile lor, acești oameni sunt deosebit de potrivnici când sunt emondați. Ei se gândesc: „Nu vreau să aud asta! Nu vreau să aud asta!” sau „De ce nu emondezi alți oameni? De ce te iei de mine?” Ce înseamnă aversiunea față de adevăr? Aversiunea față de adevăr este atunci când o persoană este total dezinteresată de tot ce are legătură cu lucrurile pozitive, cu adevărul, cu ceea ce Dumnezeu cere sau cu voia Lui. Uneori, simte repulsie față de

aceste lucruri, alteori este distantă față de ele, uneori este ireverențioasă și indiferentă și le tratează ca lipsite de importanță, fiind nesinceră și superficială cu ele sau neasumându-și nicio responsabilitate pentru ele. Principala manifestare a aversiunii față de adevăr nu înseamnă doar că oamenii simt repulsie când aud adevărul. Aceasta include și lipsa dorinței de a practica adevărul, retragerea când vine momentul să practice adevărul, de parcă adevărul nu are nicio legătură cu ei. Când unii oameni au părtășie în timpul adunărilor, par foarte animați, le place să repete cuvinte și doctrine și să facă declarații alese pentru a-i induce în eroare pe ceilalți și a-i câștiga de partea lor. Par plini de energie și binedispuși în timp ce fac asta și continuă la nesfârșit. Între timp, alții își petrec toată ziua, din zori până seara, ocupați cu chestiuni care țin de credință, citind cuvintele lui Dumnezeu, rugându-se, ascultând imnuri, luând notițe, de parcă nu ar putea să stea despărțiți de Dumnezeu nici măcar o clipă. De dimineață până seara, sunt preocupați cu îndeplinirea datoriei lor. Oare acești oameni chiar iubesc adevărul? Nu au ei firea aversiunii față de adevăr? Când poate fi văzută adevărata lor stare? (Când vine timpul să practice adevărul, ei fug și nu sunt dispuși să accepte să fie emondați.) Să fie oare din cauză că nu înțeleg ceea ce aud sau că nu sunt dispuși să accepte adevărul pentru că nu-l înțeleg? Răspunsul este niciuna dintre acestea. Sunt conduși de natura lor. Aceasta este o problemă a firii. În inimile lor, acești oameni știu foarte bine că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul, că sunt pozitive și că practicarea adevărului poate aduce schimbări în firile oamenilor și îi poate face capabili să se îngrijească de voia lui Dumnezeu – dar ei nu le acceptă sau nu le pun în practică. Asta este aversiunea față de adevăr. La cine ați văzut firea aversiunii față de adevăr? (La non-credincioși.) Non-credincioșii sunt scârbiți de adevăr, este un lucru foarte clar. Dumnezeu nu are cum să mântuiască astfel de oameni. Așadar, printre credincioșii în Dumnezeu, în

ce chestiuni ați văzut oameni care erau scârbiți de adevăr? Atunci când ați avut părtășie despre adevăr cu ei, este posibil să nu se fi ridicat și să nu fi plecat, iar atunci când părtășia a abordat propriile dificultăți și probleme, este posibil să le fi înfruntat în mod corect – cu toate acestea, ei tot au firea aversiunii față de adevăr. Unde poate fi văzut acest lucru? (Ei aud predici deseori, dar nu pun adevărul în practică.) Fără îndoială, oamenii care nu pun adevărul în practică au firea aversiunii față de adevăr. Unii oamenii sunt ocazional capabili de a pune în practică puțin adevăr, prin urmare, au ei firea aversiunii față de adevăr? O astfel de fire se regăsește deopotrivă și la cei care practică adevărul, doar că în grade diferite. Faptul că ești capabil să practici adevărul nu înseamnă că nu ai firea aversiunii față de adevăr. Practicarea adevărului nu înseamnă că firea vieții tale s-a schimbat imediat – nu este cazul. Trebuie să rezolvi problema firii tale corupte, este singura cale de a obține schimbare în firea vieții tale. Practicarea adevărului cu o singură ocazie nu înseamnă că nu mai ai o fire coruptă. Ești capabil să practici adevărul într-un domeniu, dar nu ești neapărat capabil să-l practici în altele. Contextele și motivele implicate sunt diferite, dar cel mai important este că există o fire coruptă, care este rădăcina problemei. Prin urmare, odată ce firea unei persoane s-a schimbat, toate dificultățile, pretextele și scuzele sale implicate în practicarea adevărului – toate aceste probleme sunt remediate și toate răzvrătirile, defectele și neajunsurile sale sunt înlăturate. Dacă firile oamenilor nu se schimbă, acestora le va fi tot timpul greu să practice adevărul și vor exista mereu pretexte și scuze. Dacă vrei să fii capabil să practici adevărul și să te supui lui Dumnezeu în toate lucrurile, trebuie să existe mai întâi o schimbare în firea ta. Doar atunci vei fi capabili să rezolvi problemele de la rădăcină.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cunoașterea celor șase tipuri de firi corupte reprezintă adevărata cunoaștere de sine”

În timpul adunărilor, unii oameni pot avea puțină părtășie despre propriile stări, dar când vine vorba de esența problemelor, de motivele și ideile personale, aceștia devin evazivi. Când oamenii îi dau în vileag pentru că au motive și țeluri, ei par să încuviințeze și să recunoască. Dar când oamenii încearcă să expună sau să disece un lucru mai în profunzime, ei nu suportă asta, se ridică și pleacă. De ce pleacă pe furiș, în momentul crucial? (Ei nu acceptă adevărul și nu sunt dispuși să-și înfrunte propriile probleme.) Aceasta este o problemă a firii. Când nu sunt dispuși să accepte adevărul pentru a rezolva problemele lor lăuntrice, nu înseamnă asta că sunt scârbiți de adevăr? Ce fel de predici sunt cel mai puțin dispuși să audă conducătorii și lucrătorii? (Predici despre cum să discernem antihriștii și conducătorii falși.) Corect. Ei se gândesc: „Toată această vorbărie despre identificarea antihriștilor și a conducătorilor falși și despre farisei – de ce tot insistați pe asta? Mă stresați.” Auzind că se va discuta despre identificarea conducătorilor și a lucrătorilor falși, găsesc orice scuză să plece. Ce înseamnă aici „să plece”? Se referă la furișare, la ascundere. De ce încearcă să se ascundă? Când alți oameni vorbesc despre fapte, ar trebui să asculți: îți face bine să asculți. Notează lucrurile care sunt aspre și care ți se par greu de acceptat; apoi, ar trebui să te gândești la ele des, să le asimilezi încet și să te schimbi încet. Așadar, de ce să te ascunzi? Astfel de oameni simt că aceste cuvinte de judecată sunt prea aspre și că nu sunt ușor de auzit, așa că ajung să dea curs împotrivirii și antipatiei. Își spun în sinea lor: „Nu sunt un antihrist sau un conducător fals – de ce tot vorbiți despre mine? De ce nu vorbiți despre alți oameni? Spuneți ceva despre identificarea oamenilor răi, nu vorbiți despre mine!” Devin evazivi și potrivnici. Ce fire este aceasta? Dacă nu sunt dispuși să accepte adevărul, argumentând și certându-se mereu pentru a se apăra, nu avem aici problema unei firi corupte? Aceasta este firea aversiunii față de adevăr. Conducătorii și

lucrătorii au acest fel de stare, dar cum rămâne cu frații și surorile de rând? (Și ei o au.) Când se întâlnesc la început, toți sunt atât de iubitori și destul de fericiți să repete papagalicește cuvinte și doctrine. Toți par să iubească adevărul. Dar când vine vorba de probleme personale și dificultăți reale, mulți oameni amuțesc. De exemplu, unii sunt permanent constrânși de căsătorie. Nu mai sunt dispuși să facă o datorie sau să urmărească adevărul, iar căsătoria devine cel mai mare obstacol al lor și cea mai grea povară. La adunări, când toată lumea are părtășie despre această stare, ei se compară cu aceste cuvinte ale celorlalți exprimate prin părtășie și simt că se vorbește despre ei. Spun: „Nu mă deranjează că aveți părtășie despre adevăr, dar de ce aduceți vorba despre mine? Voi nu aveți nicio problemă? De ce vorbiți numai despre mine?” Ce fire este aceasta? Când vă adunați pentru a avea părtășie despre adevăr, trebuie să disecați probleme reale și să le permiteți tuturor să vorbească despre înțelegerea lor în legătură cu aceste probleme; numai atunci sunteți capabili să vă cunoașteți pe voi înșivă și să vă rezolvați problemele. De ce nu pot oamenii să accepte asta? Ce fire este atunci când oamenii nu sunt capabili să accepte să fie emondați și atunci când nu pot să accepte adevărul? Nu ar trebui să discerneți clar acest lucru? Toate acestea sunt manifestări ale aversiunii față de adevăr – aceasta este esența problemei. Când oamenii sunt scârbiți de adevăr, le este foarte greu să îl accepte – iar dacă nu pot să accepte adevărul, poate fi remediată problema firii lor corupte? (Nu.) Așadar, o astfel de persoană, cineva care este incapabil să accepte adevărul – este capabilă să dobândească adevărul? Poate să fie mântuită de Dumnezeu? Categoric nu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cunoașterea celor șase tipuri de firi corupte reprezintă adevărata cunoaștere de sine”

Pentru a-și proteja propria vanitate și mândrie și pentru a-și menține reputația și statutul, unii oameni sunt fericiți să-i ajute pe alții și să se

sacrifice pentru prietenii lor, indiferent de preț. Însă când trebuie să protejeze interesele casei lui Dumnezeu, adevărul și dreptatea, intențiile lor bune s-au dus, au dispărut complet. Când ar trebui să practice adevărul, nu îl practică deloc. Ce se întâmplă? Pentru a-și proteja propria demnitate și mândrie, ei vor plăti orice preț și vor îndura orice suferință. Însă când trebuie să facă lucrare adevărată și să se ocupe de treburi practice, să ocrotească lucrarea bisericii și lucrurile pozitive și să-i protejeze și să-i aprovizioneze pe aleșii lui Dumnezeu, de ce nu mai au puterea să plătească orice preț și să îndure orice suferință? Acest lucru este de neconceput. De fapt, au un fel de fire căreia îi este scârbă de adevăr. De ce spun Eu că firii lor îi este scârbă de adevăr? Pentru că, ori de câte ori un lucru implică a fi martor pentru Dumnezeu, practicarea adevărului, protejarea aleșilor lui Dumnezeu, lupta împotriva urzelilor Satanei sau protejarea lucrării bisericii, ei fug și se ascund și nu se ocupă de nicio chestiune adecvată. Unde le este eroismul și spiritul de a îndura suferința? Unde aplică aceste lucruri? Asta e ușor de văzut. Chiar dacă cineva îi dojenește, spunând că nu ar trebui să fie atât de egoiști și de josnici și să se protejeze pe ei înșiși, că s-ar cuveni să protejeze lucrarea bisericii, lor nu le pasă cu adevărat. Ei își spun: „Eu nu fac acele lucruri și nu au nimic de-a face cu mine. Ce folos ar aduce urmăririi mele a renumelui, câștigurilor și statutului să acționez în acest fel?” Nu sunt persoane care urmăresc adevărul. Le place doar să caute renumele, câștigurile și statutul și nu fac deloc lucrarea pe care Dumnezeu le-a încredințat-o. Așa că, atunci când este nevoie de ei pentru a face lucrarea bisericii, aleg pur și simplu să fugă. Asta înseamnă că, în inimile lor, nu le plac lucrurile pozitive și nu sunt interesați de adevăr. Aceasta este o manifestare clară a faptului că sunt scârbiți de adevăr. Numai cei care iubesc adevărul și dețin adevărul-realitate pot face un pas în față atunci când lucrarea casei lui Dumnezeu și aleșii lui Dumnezeu le-o cer, numai ei

pot să se ridice, curajoși și obligați de datorie, să fie mărturie pentru Dumnezeu și să aibă părtășie despre adevăr, conducându-i pe aleșii lui Dumnezeu pe calea cea dreaptă, permițându-le să ajungă la supunere față de lucrarea lui Dumnezeu. Numai aceasta reprezintă o atitudine de responsabilitate și o manifestare a grijii față de voia lui Dumnezeu. Dacă nu aveți această atitudine, sunteți efectiv nepăsători în modul vostru de a gestiona lucrurile și gândiți: „Voi face lucrurile din sfera datoriei mele, dar nu îmi pasă de nimic altceva. Dacă mă întrebi ceva, îți voi răspunde – dacă am o dispoziție bună. Altfel, nu o voi face. Aceasta este atitudinea mea”, atunci acesta este un tip de fire coruptă, nu-i așa? A vă proteja doar propriul statut, reputația și mândria și a proteja doar lucrurile care au legătură cu propriile interese – înseamnă asta a proteja o cauză justă? Înseamnă asta a proteja interesele casei lui Dumnezeu? În spatele acestor motive meschine, egoiste, se află firea de a-ți fi scârbă de adevăr. Majoritatea dintre voi afișează frecvent aceste tipuri de manifestări și, în momentul în care întâlniți ceva care are legătură cu interesele casei lui Dumnezeu, vă eschivați, spunând: „Nu am văzut”, sau „nu știu”, sau „nu am auzit”. Indiferent că într-adevăr nu ești conștient de acest lucru sau că doar pretinzi asta, dacă, atunci când contează cel mai mult, dezvălui acest tip de fire coruptă în momentele cruciale, atunci este greu de spus dacă ești o persoană care crede cu adevărat în Dumnezeu sau nu; pentru Mine, ori ești cineva care este confuz în credința sa, ori ești un non-credincios. În niciun caz, nu ești o persoană care iubește adevărul.

S-ar putea să înțelegeți ce înseamnă să-ți fie scârbă de adevăr, dar de ce spun că a-ți fi scârbă de adevăr este o fire? O fire nu are nimic de-a face cu manifestările ocazionale, temporare, iar astfel de manifestări nu se califică drept o problemă a firii. Indiferent ce fel de fire coruptă are o persoană, aceasta se va dezvălui adesea sau chiar constant în ea; va fi

dezvăluită ori de câte ori acea persoană se află în contextul potrivit. Prin urmare, nu puteți caracteriza în mod arbitrar o problemă a firii pe baza unei manifestări ocazionale, temporare. Așadar, ce este o fire? Firile sunt legate de intenții și motivații, sunt legate de gândirea și punctul de vedere al unei persoane. Pari că reușești să îți dai seama că ele te domină și te influențează, dar firile pot fi, de asemenea, ascunse, camuflate și obscurate de fenomene superficiale. Pe scurt, atât timp cât în tine există o fire, aceasta va interfera cu tine, te va constrânge și te va controla și va da naștere în tine multor comportamente și manifestări – aceasta este o fire. Căror comportamente, gânduri, puncte de vedere și atitudini dă naștere adesea firea de scârbă de adevăr? Una dintre principalele caracteristici ale scârbei de adevăr pe care o manifestă oamenii este lipsa de interes pentru lucrurile pozitive și adevăr, precum și dezinteresul, apatia inimii, lipsa dorinței de a ajunge la adevăr și faptul de a crede că toate acestea sunt în regulă ori de câte ori e vorba de ceva ce implică practicarea adevărului. Voi da un exemplu simplu. Un lucru ce ține de simțul practic despre care oamenii vorbesc adesea cu privire la o sănătate bună este să mănânci mai multe fructe și legume, să mănânci mai multe alimente ușoare și mai puțină carne și, mai ales, mai puține prăjeli; acesta este un ghid pozitiv pentru sănătatea și bunăstarea oamenilor. Toată lumea poate înțelege și accepta ce să mănânce mai mult și ce să mănânce mai puțin, deci această acceptare se bazează pe teorie sau pe practică? (Pe teorie.) Cum se manifestă acceptarea teoretică? Printr-un fel de recunoaștere simplă. Înseamnă să crezi că această afirmație este corectă și că e foarte bună, cu ajutorul unui discernământ care se bazează pe judecata ta. Dar ai vreo dovadă care să demonstreze această afirmație? Ai vreo temelie să crezi asta? Fără a experimenta tu însuți acest lucru, fără niciun temei sau vreo bază care să verifice dacă această afirmație este corectă sau greșită și, desigur, fără a învăța lecții din greșelile

anterioare și fără exemple din viața reală, tu doar ai acceptat acest punct de vedere – aceasta este o acceptare teoretică. Indiferent dacă o accepți teoretic sau practic, trebuie mai întâi să confirmi că afirmația „Mănâncă mai multe legume și mai puțină carne” este corectă și e un lucru pozitiv. Deci, cum poate fi văzută firea ta de scârbă de adevăr? Pe baza modului în care abordezi și aplici această afirmație în viața ta; acesta arată atitudinea ta față de acea afirmație, dacă ai acceptat-o teoretic și în termeni de doctrină sau dacă ai aplicat-o în viața reală și ai făcut din ea realitatea ta. Dacă doar ai acceptat afirmația din punct de vedere al doctrinei, dar ceea ce faci în viața reală contrazice complet această afirmație sau dacă nu demonstrezi nicio aplicație practică a acesteia, atunci îți place această afirmație sau îți e scârbă de ea? De exemplu, când mănânci, vezi niște legume verzi și te gândești: „Legumele verzi sunt bune pentru sănătate, dar nu au gust bun, iar carnea are un gust mai bun, așa că voi mânca mai întâi puțină carne” și apoi mănânci doar carne și nu legume verzi, ce fel de fire arată asta? Una de a nu accepta afirmațiile corecte, de scârbă față de lucrurile pozitive și de a fi dispus să mănânci doar conform preferințelor trupești. Acest tip de persoană, care este nesătulă și lacomă după plăcere, a ajuns deja să-i fie foarte scârbă de lucrurile pozitive, să simtă repulsie față de acestea, iar acesta este un fel de fire. Cineva ar putea recunoaște că această afirmație este destul de corectă, dar el însuși nu poate face acel lucru și, deși nu poate, le spune totuși altora să-l facă; după ce o spune de multe ori, acea afirmație devine pentru el un fel de teorie și nu are niciun efect asupra sa. Acea persoană știe foarte bine în inima sa că este corect să mănânci mai multe legume și că nu e bine să mănânci mai multă carne, dar se gândește: „Oricum, nu sunt în pierdere, să mănânc carne înseamnă să am un avantaj, și nu simt că e nesănătos.” Lăcomia și dorințele ei au făcut-o să aleagă un stil de viață incorect și să se împotrivească mereu simțului practic corect și

a stilului de viață potrivit. Are genul de fire coruptă care râvnește la avantaje și la plăcerea trupească, așa că îi va fi oare ușor să accepte afirmații corecte și lucruri pozitive? Nu îi va fi deloc ușor. Stilul său de viață nu este atunci guvernat de firea sa coruptă? Este o dezvăluire și o manifestare a firii sale corupte. Ceea ce se manifestă în exterior este reprezentat de aceste comportamente și de o atitudine, dar, de fapt, este o fire care o guvernează. Ce fire este aceasta? Este scârba de adevăr. Această fire de scârbă de adevăr este greu de descoperit; nimeni nu simte că îi este scârbă de adevăr, dar faptul de a crede în Dumnezeu de ceva ani și a nu ști încă să practice adevărul e suficient să arate că îi este scârbă de adevăr. Oamenii ascultă atât de multe predici și citesc atât de mult din cuvântul lui Dumnezeu, iar voia lui Dumnezeu este ca ei să accepte cuvintele Sale în inimile lor și să aducă aceste cuvinte în viața lor reală pentru a le practica și a le folosi, astfel încât să înțeleagă adevărul și să facă din adevăr viața lor. Această cerință este dificil de îndeplinit pentru majoritatea oamenilor și de aceea se spune că majoritatea oamenilor au firea de scârbă de adevăr.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Indiferent ce gândesc, ce spun sau cum văd lucrurile, totdeauna consideră că propriile puncte de vedere și atitudini sunt corecte și că ceea ce spun alții nu e la fel de bun sau de corect precum ceea ce spun ei. Întotdeauna se agață de opiniile lor și, indiferent cine vorbește, nu vor să-l asculte. Chiar dacă ceea ce spune altcineva este corect sau în acord cu adevărul, ei nu vor accepta; doar vor părea că ascultă, dar nu vor adopta realmente ideea, iar când va veni timpul să acționeze, tot vor face lucrurile așa cum doresc, gândindu-se mereu că ceea ce spun ei este corect și rezonabil. […] Ce va spune Dumnezeu când va vedea acest comportament al tău? Va spune: „Ești intransigent! E de înțeles că s-ar putea să te agăți de ideile tale când nu știi că greșești, dar când știi clar că greșești și totuși te

agăți de ideile tale și ai prefera să mori, decât să te căiești, nu ești decât un nesăbuit încăpățânat și ai o problemă. Dacă, indiferent cine face o sugestie, întotdeauna adopți o atitudine negativă, de împotrivire față de ea, și nu accepți nici măcar un strop din adevăr, iar inima îți e total potrivnică, închisă și refractară, atunci ești foarte ridicol, ești un om absurd! Ești prea dificil!" În ce sens ești dificil? Ești dificil întrucât ceea ce afișezi nu este o abordare eronată sau un comportament eronat, ci o manifestare a firii tale. O manifestare a cărei firi? A unei firi în care îți e lehamite de adevăr și urăști adevărul. Odată ce ai fost identificat ca persoană care urăște adevărul, în ochii lui Dumnezeu ai o problemă și El te va detesta, te va respinge și te va ignora. Din punctul de vedere al oamenilor, cel mult ei vor spune: „Firea acestei persoane e rea, este incredibil de încăpățânată, împietrită și arogantă! E greu să te înțelegi cu persoana asta și nu iubește adevărul. N-a acceptat niciodată adevărul și nu-l pune în practică." Cel mult, toți te vor evalua astfel, dar poate această evaluare să-ți decidă soarta? Evaluarea pe care ți-o fac oamenii nu poate să-ți decidă soarta, dar există un lucru pe care nu trebuie să-l uiți: Dumnezeu examinează atent inimile oamenilor și, în același timp, El le observă fiecare cuvânt și faptă. Dacă Dumnezeu te definește în felul acesta și spune că urăști adevărul, dacă El nu spune doar că firea ta e puțin coruptă sau că ești puțin neascultător, nu e asta o problemă foarte gravă? (Este gravă.) Asta înseamnă necaz, iar necazul acesta nu constă în modul în care te văd oamenii sau cum te evaluează ei, ci în modul în care Dumnezeu vede firea ta coruptă de-a urî adevărul. Cum o vede Dumnezeu, deci? Oare Dumnezeu doar a stabilit că urăști, și nu iubești adevărul, și asta-i tot? Oare e atât de simplu? De unde vine adevărul? Pe cine reprezintă adevărul? (Îl reprezintă pe Dumnezeu.) Reflectați asupra acestui lucru: dacă o persoană urăște adevărul, atunci, din punctul lui Dumnezeu de vedere, cum o va privi El? (Ca fiind dușmanul Său.) Nu e

asta o problemă gravă? Când o persoană urăște adevărul, ea Îl urăște pe Dumnezeu! De ce spun Eu că Îl urăște pe Dumnezeu? L-a blestemat ea pe Dumnezeu? I s-a împotrivit lui Dumnezeu fățiș? L-a judecat sau L-a osândit pe la spate? Nu neapărat. Atunci, de ce spun că a manifesta o fire care urăște adevărul înseamnă a-L urî pe Dumnezeu? Asta nu înseamnă să faci din țânțar armăsar, e realitatea situației. Este ca în cazul fariseilor ipocriți care L-au pironit pe cruce pe Domnul Isus pentru că urau adevărul – consecințele au fost teribile. Asta înseamnă că, dacă o persoană are o fire căreia îi e lehamite de adevăr și urăște adevărul, aceasta poate răbufni din ea oricând și oriunde și, dacă trăiește după firea asta, oare nu I se va împotrivi lui Dumnezeu? Când persoana se va confrunta cu ceva care implică adevărul sau cu luarea unei decizii, dacă ea nu poate accepta adevărul și trăiește după firea ei coruptă, I se va împotrivi în mod natural lui Dumnezeu și-L va trăda, întrucât firea ei coruptă este una care-L urăște pe Dumnezeu și urăște adevărul. Dacă ai o asemenea fire, atunci, chiar și când e vorba de cuvinte rostite de Dumnezeu, tu le vei pune sub semnul întrebării și vei vrea să le analizezi și să le diseci. Apoi vei fi suspicios în privința cuvintelor Lui și vei spune: „Acestea sunt cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu? Mie nu-mi par a fi adevărul, nu mi se par toate neapărat corecte!” Oare nu a răbufnit astfel firea ta de-a urî adevărul? Te poți supune lui Dumnezeu, când gândești în modul acesta? Categoric nu poți. Dacă nu te poți supune Lui, mai este El Dumnezeul tău? Nu este. Ce va fi Dumnezeu pentru tine, atunci? Îl vei trata ca pe un subiect de cercetare, ca pe cineva pe care să-L pui la îndoială, cineva pe care să-L condamni; Îl vei trata ca pe un om obișnuit și comun și-L vei condamna ca atare. Făcând astfel, vei deveni o persoană care I se împotrivește lui Dumnezeu și Îl blasfemiază. Ce fel de fire provoacă lucrul acesta? Este provocat de o fire arogantă, care s-a inflamat într-o anumită măsură; nu doar că din tine va răbufni firea ta

satanică, ci și chipul tău satanic va fi complet expus. Ce se întâmplă cu relația dintre Dumnezeu și un om care a ajuns la stadiul de-a I se împotrivi lui Dumnezeu și a cărui răzvrătire față de El a ajuns la un anumit grad? Devine o relație ostilă, în care un om Îl plasează pe Dumnezeu în opoziție cu sine. Dacă, în credința ta în Dumnezeu, nu poți accepta adevărul și nu i te poți supune, atunci Dumnezeu nu este Dumnezeul tău. Dacă refuzi și respingi adevărul, vei fi devenit deja cineva care I se împotrivește lui Dumnezeu. Mai poate Dumnezeu să te mântuiască, atunci? Categoric nu poate. Dumnezeu îți dă o oportunitate să primești mântuirea Sa și nu te vede ca pe un dușman, însă tu nu poți accepta adevărul și-L plasezi pe Dumnezeu în opoziție cu tine; incapacitatea ta de a-L accepta pe Dumnezeu ca fiind adevărul tău și calea ta te face o persoană care I se împotrivește lui Dumnezeu. Cum ar trebui rezolvată această problemă? Trebuie să te căiești și să schimbi direcția rapid. De exemplu, când întâmpini o problemă sau o dificultate în timp ce îți îndeplinești datoria și nu știi cum s-o rezolvi, nu trebuie să te gândești orbește la ea. Mai întâi trebuie să te liniștești înaintea lui Dumnezeu, să te rogi, să cauți la El și să vezi ce spun cuvintele Lui despre ea. Dacă, după citirea cuvintelor lui Dumnezeu, tot nu înțelegi și nu știi de care adevăruri ține această chestiune, trebuie să rămâi fidel unui principiu, și anume: în primul rând să asculți, să nu ai idei sau gânduri personale, să aștepți cu inima liniștită și să vezi cum intenționează și cum vrea Dumnezeu să acționeze. Când nu înțelegi adevărul, ar trebui să-l cauți și ar trebui să-L aștepți pe Dumnezeu, în loc să acționezi orbește și neglijent. Dacă cineva îți dă o sugestie atunci când nu înțelegi adevărul și-ți spune cum să acționezi în acord cu adevărul, întâi ar trebui s-o accepți și să-i lași pe toți să aibă părtășie despre ea și să vezi dacă această cale este sau nu corectă și dacă este sau nu în acord cu adevărurile-principii. Dacă îți confirmi că este în acord cu adevărul, atunci practică în modul respectiv;

dacă stabilești că nu se potrivește cu adevărul, atunci nu practica în acel mod. Atât este de simplu! Atunci când cauți adevărul, ar trebui să cauți de la mulți oameni. Dacă cineva are ceva de spus, ar trebui să-l asculți și să iei în serios toate cuvintele sale. Nu-l ignora și nu-l disprețui, fiindcă asta se leagă de chestiuni din sfera datoriei tale și trebuie să iei în serios acest lucru. Aceasta e atitudinea și starea corectă. Când te afli în starea corectă și nu dai dovadă de o fire căreia îi este lehamite de adevăr și urăște adevărul, atunci practicarea în acest mod va înlocui firea ta coruptă. Asta e practicarea adevărului. Ce roade va aduce dacă practici în modul acesta? (Vom fi îndrumați de Duhul Sfânt.) A primi îndrumarea Duhului Sfânt e un aspect. Uneori, chestiunea va fi foarte simplă și se poate înfăptui folosindu-ți propria minte; după ce alții au terminat să-ți dea sugestii și înțelegi, vei fi capabil să îndrepți lucrurile și să acționezi în acord cu principiile. Oamenii pot crede că aceasta este o chestiune minoră, dar pentru Dumnezeu e o chestiune importantă. De ce spun asta? Deoarece, atunci când practici în felul acesta, pentru Dumnezeu ești o persoană care poate să practice adevărul, o persoană care iubește adevărul și o persoană căreia nu îi e lehamite de adevăr – atunci când Dumnezeu vede în inima ta, El îți vede și firea, iar asta e o chestiune importantă. Cu alte cuvinte, când îți faci datoria și acționezi în prezența lui Dumnezeu, ceea ce trăiești și manifești sunt, toate, adevăruri-realități pe care oamenii ar trebui să le aibă. Atitudinile, gândurile și stările pe care le ai în tot ce faci sunt cele mai importante lucruri pentru Dumnezeu și ele sunt ceea ce El examinează atent.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai trăind adesea înaintea lui Dumnezeu se poate obține o relație normală cu El”

Cum se manifestă cu precădere în oameni firea lehamitei de adevăr? Când văd un lucru pozitiv, ei nu îl evaluează conform adevărului – la ce apelează ei ca să-l evalueze? Folosesc logica Satanei ca să-l evalueze și să

vadă dacă acest lucru e făcut cu stil, care e forma lui și cât de impresionant e. Ei evaluează totul cu metodele pe care le folosește Satana ca să evalueze oamenii, adică principiile și metodele pe care le folosesc necredincioșii ca să evalueze oamenii. Ei nu caută adevărul când fac lucruri, iar punctul de pornire al tuturor acțiunilor lor este să le evalueze folosindu-și propriile închipuiri și puncte de vedere, cunoașterea și filozofiile de viață pe care le-au înțeles, dând la o parte adevărul – așa fac ei totul. Folosesc punctele de vedere ale omului și logica Satanei ca mijloc de evaluare și, după ce evaluează iar și iar, descoperă că, în ochii lor, nimeni nu e la fel de bun ca ei – ei sunt cei mai buni. Au cerințele lui Dumnezeu față de omenire în inimile lor? Există principii ale adevărului acolo? Nu, nu există niciunul. Ei nu văd cerințele lui Dumnezeu față de omenire, nu văd că adevărul e realitatea tuturor lucrurilor pozitive, nu văd că adevărul este deasupra tuturor lucrurilor, așa că ei, în mod natural, Îl disprețuiesc pe Dumnezeul întrupat și au întotdeauna noțiuni despre felul de a se îmbrăca, despre vorbirea și purtarea întrupării lui Dumnezeu. Prin urmare, după un contact îndelungat, ei se gândesc: „Nu ești atât de demn, de maiestuos și de profund pe cât mi-am imaginat și nici măcar nu ai la fel de multă clasă ca mine. Cum stau eu aici, nu am clasa unei persoane grozave? Deși Tu rostești adevărul, nu văd nimic la Tine care să arate ca Dumnezeu. Vorbești întotdeauna despre adevăr, vorbești întotdeauna despre a intra în realitate, de ce nu dezvălui câteva taine? De ce nu vorbești puțin în limbajul celui de-al treilea Cer?” Ce fel de logică și punct de vedere asupra lucrurilor sunt acestea? (Este punctul de vedere al Satanei asupra lucrurilor.) Acest lucru vine de la Satana. Cum credeți că abordez aceste lucruri? (Urăști acest gen de persoană și nu dorești să interacționezi cu ea.) Vă înșelați. Dimpotrivă, când voi întâlni o asemenea persoană, mă voi apropia de ea și voi avea părtășie cu ea în mod normal, voi oferi ce pot și voi ajuta cum pot. Dacă e încăpățânată și

îndărătnică, în mod normal, nu numai că mă voi înțelege bine cu ea, dar voi și discuta cu ea despre lucruri cât se poate de mult. Voi spune: „Crezi că funcționează să faci lucrurile în acest fel? Folosește oricare dintre metodele pe care le simți potrivite, iar dacă simți că niciuna dintre ele nu e potrivită, gândește-te la propria ta cale de a rezolva problema.” Cu cât mai grozavă se crede acest gen de persoană, cu atât mai bine mă înțeleg cu ea în acest fel; nu-mi voi da aere în fața nimănui. Dacă vor fi două locuri, unul mai sus și unul mai jos, o voi lăsa pe ea să stea pe cel mai de sus, iar eu voi sta pe cel mai de jos. Voi vorbi cu ea înălțându-mi capul și, în cele din urmă, o voi face să se simtă rușinată și să-și dea seama, încetul cu încetul, că nu deține niciun adevăr, că e sărăcită și demnă de milă, amorțită și obtuză. Ce crezi despre această metodă? (Este bună.) Așadar, dacă ar fi să o resping, ar fi bine pentru ea? Dacă ea crede în Dumnezeu cu o oarecare sinceritate, dacă are puțină umanitate și poate fi mântuită, atunci e în regulă pentru Mine să interacționez cu ea. În cele din urmă, într-o zi, dacă va înțelege adevărul, va alege singură să se așeze pe locul de mai jos și nu va mai fi mândră. Dacă o voi respinge, va rămâne o ignorantă și o nesăbuită pentru totdeauna, spunând și făcând lucruri prostești, și va fi întotdeauna o persoană nesăbuită, sărăcită și demnă de milă – aceasta este starea urâtă a oamenilor care nu urmăresc adevărul. Oamenii tratează cu superioritate și disprețuiesc lucrurile pozitive și, când văd pe cineva care e onest, iubitor și care practică mereu adevărul, dar căruia îi lipsește uneori înțelepciunea, îl disprețuiesc din inimă. Ei cred că o asemenea persoană e inutilă, că nu e bună de nimic, în vreme ce ei înșiși sunt șireți, pricepuți la calcule, experți în comploturi și uneltiri, au mijloace și talente, sunt capabili și cu darul vorbirii. Ei cred că asta îi face subiecții mântuirii lui Dumnezeu, dar, de fapt, este exact pe dos: sunt genul de persoane de care lui Dumnezeu Îi e lehamite. Aceasta este firea aversiunii față de adevăr și a lehamitei de adevăr.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cunoașterea firii este temelia schimbării acesteia”

Dumnezeu nu detestă calibrul slab al oamenilor, El nu detestă nesăbuința lor și nu detestă faptul că au firi corupte. Ce anume detestă Dumnezeu cel mai mult la oameni? Când aceștia sunt scârbiți de adevăr. Dacă ești scârbit de adevăr, atunci numai din cauza asta, Dumnezeu nu va găsi niciodată încântare în tine. Asta este scris în piatră. Dacă ești scârbit de adevăr, dacă nu iubești adevărul, dacă atitudinea ta față de adevăr este nepăsătoare, disprețuitoare și arogantă sau chiar scârbită, potrivnică și respingătoare – dacă așa te comporți – atunci Dumnezeu este cu totul dezgustat de tine și ești ca înecat, departe de mântuire. Dacă, în inima ta, chiar iubești adevărul, însă ai un calibru oarecum slab și ești lipsit de perspicacitate și puțin nesăbuit; dacă deseori faci greșeli, dar nu intenționezi să faci rău și ai făcut pur și simplu câteva lucruri nesăbuite; dacă în inima ta ești dispus să auzi părtășia lui Dumnezeu despre adevăr și tânjești după adevăr; dacă atitudinea pe care o ai în tratarea adevărului și a cuvintelor lui Dumnezeu este una de sinceritate și dor, iar tu poți să venerezi și să prețuiești cuvintele lui Dumnezeu, asta este suficient. Lui Dumnezeu Îi plac astfel de oameni. Chiar dacă s-ar putea să fii un pic nesăbuit uneori, Dumnezeu tot te place. Dumnezeu îți iubește inima, care tânjește după adevăr și El iubește atitudinea ta sinceră față de adevăr. Deci, Dumnezeu are milă de tine și îți oferă întotdeauna har. El nu ia în considerare calibrul tău slab sau nesăbuința ta, și nici fărădelegile tale. Deoarece atitudinea ta față de adevăr este sinceră și pasionată, iar inima ta este cinstită, atunci – luând în considerare sinceritatea inimii tale și această atitudine a ta – El va fi mereu milos față de tine, iar Duhul Sfânt va lucra asupra ta și vei avea speranța mântuirii. Pe de altă parte, dacă ai inima împietrită sau ești indulgent cu tine însuți, dacă ești scârbit de adevăr, nu iei în seamă

niciodată cuvintele lui Dumnezeu și tot ceea ce implică adevărul și ești potrivnic și disprețuitor din adâncul inimii tale, atunci care este atitudinea lui Dumnezeu față de tine? Detestare, repulsie și mânie veșnică. Care două caracteristici sunt evidente în firea dreaptă a lui Dumnezeu? Milostenie din belșug și mânie profundă. „Din belșug” din „milostenie din belșug” înseamnă că milostenia lui Dumnezeu este tolerantă, răbdătoare, îngăduitoare și că este cea mai mare iubire – asta înseamnă „din belșug”. Întrucât oamenii sunt nesăbuiți și au un calibru slab, așa trebuie să acționeze Dumnezeu. Dacă iubești adevărul, dar ești nesăbuit și ai un calibru slab, atitudinea lui Dumnezeu este de milostenie din belșug pentru tine. Ce include milostenia? Răbdare și toleranță: Dumnezeu este tolerant și răbdător față de ignoranța ta, îți oferă suficientă credință ca să te sprijine, să te aprovizioneze și să te ajute, astfel încât să poți înțelege puțin câte puțin adevărul și să te maturizezi treptat. Pe ce temelie este construit acest lucru? Pe temelia iubirii omului față de adevăr, a modului în care tânjește după el și a atitudinii lui sincere față de Dumnezeu, de cuvintele Lui și de adevăr. Acestea sunt comportamentele fundamentale care ar trebui să se manifeste în oameni. Dacă însă, în inima lui, un om e scârbit de adevăr, dezgustat de adevăr, sau chiar îl urăște, dacă nu-l ia niciodată în serios și vorbește tot timpul despre realizările lui, despre felul în care a lucrat, despre câtă experiență are, despre lucrurile prin care a trecut, despre felul în care Dumnezeu îl stimează și i-a încredințat sarcini mărețe – dacă vorbește numai despre aceste lucruri, despre calificările, realizările și talentele lui, dacă se împăunează mereu și nu are niciodată părtășie despre adevăr, nu este martor pentru Dumnezeu sau nu are părtășie despre înțelegerea dobândită din experimentarea lucrării lui Dumnezeu sau despre cunoașterea pe care o are despre Dumnezeu, oare nu este scârbit de adevăr? Așa se manifestă faptul că e scârbit de adevăr și lipsa de iubire față de el. Unii

spun: „Cum poate asculta predici dacă nu iubește adevărul?” Oare toți cei care ascultă predici iubesc adevărul? Unii pur și simplu fac lucrurile mecanic. Sunt forțați să joace teatru în fața celorlalți, temându-se că, dacă nu participă la viața bisericii, casa lui Dumnezeu nu le va recunoaște credința. Cum definește Dumnezeu această atitudine față de adevăr? Dumnezeu spune că ei nu iubesc adevărul, că sunt scârbiți de adevăr. În firea lor, există cel mai dezastruos lucru, chiar mai dezastruos decât aroganța și înșelătoria, iar acela este faptul de a fi scârbit de adevăr. Dumnezeu vede asta. Dată fiind firea dreaptă a lui Dumnezeu, cum tratează El astfel de oameni? Este plin de mânie față de ei. Dacă Dumnezeu este plin de mânie față de cineva, uneori îl admonestează sau îl disciplinează și pedepsește. Dacă nu I se opune lui Dumnezeu în mod voit, El va fi tolerant, va aștepta și va supraveghea. Din cauza situației sau a altor motive obiective, Dumnezeu s-ar putea să folosească acest non-credincios ca să-I facă servicii, dar de îndată ce mediul o permite și momentul este potrivit, astfel de oameni vor fi dați afară din casa lui Dumnezeu, pentru că nu sunt potriviți nici măcar să facă servicii. Așa este mânia lui Dumnezeu. De ce este Dumnezeu atât de profund mânios? Acest lucru exprimă ura adâncă a lui Dumnezeu pentru cei care sunt scârbiți de adevăr. Mânia profundă a lui Dumnezeu indică faptul că El a definit finalul și destinația unor astfel de oameni care sunt scârbiți de adevăr. Unde îi clasează Dumnezeu pe acești oameni? Dumnezeu îi clasează în tabăra Satanei. Întrucât este plin de mânie față de ei și sătul de aceștia, Dumnezeu le închide ușa, nu le permite să pună piciorul în casa lui Dumnezeu și nu le dă șansa de a fi mântuiți. Aceasta este una dintre manifestările mâniei lui Dumnezeu. De asemenea, Dumnezeu îi pune la același nivel cu Satana, cu demonii necurați și cu duhurile rele, cu non-credincioșii și, la momentul potrivit, El îi va alunga. Nu este acesta un mod de a Se ocupa de ei? (Ba da.) Așa este mânia lui

Dumnezeu. Și ce îi așteaptă odată ce sunt alungați? Se vor mai putea bucura vreodată de harul, binecuvântările și mântuirea de la Dumnezeu? (Nu.)

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a-ți îndeplini bine datoria, înțelegerea adevărului este cea mai importantă”

Dacă ți-e scârbă de adevăr, îl hulești și îl disprețuiești mereu, dacă ai acest fel de natură, nu te vei schimba ușor. Chiar dacă te schimbi, rămâne de văzut dacă atitudinea lui Dumnezeu s-a schimbat. Dacă ceea ce faci poate schimba atitudinea lui Dumnezeu, atunci încă ai speranță să fii mântuit. Dacă nu poți să schimbi atitudinea lui Dumnezeu și, în adâncul inimii Sale, S-a scârbit de mult de esența ta, atunci nu ai nicio speranță să fii mântuit. Prin urmare, trebuie să vă examinați. Dacă ești într-o stare în care îți este scârbă de adevăr și i te împotrivești, este foarte periculos. Dacă provoci adesea o astfel de stare, dacă te prăbușești adesea într-o astfel de stare sau dacă, în mod fundamental, ești o astfel de persoană, atunci este cu atât mai mult o problemă. Dacă te afli ocazional în starea de a-ți fi scârbă de adevăr, în primul rând, s-ar putea să fie din cauza staturii tale mici; în al doilea rând, însăși firea coruptă a omului conține acest fel de esență, care, în mod inevitabil, provoacă această stare. Totuși, această stare nu reprezintă esența ta. Uneori, o emoție trecătoare poate produce o stare care te face să-ți fie scârbă de adevăr. Este doar un lucru temporar. Nu este provocat de esența firii tale, de a-ți fi scârbă de adevăr. Dacă este o stare temporară, poate fi inversată, dar cum o inversezi? Trebuie să vii imediat înaintea lui Dumnezeu, pentru a căuta adevărul în această privință și a deveni capabil să recunoști adevărul, și să te supui acestuia și lui Dumnezeu. Atunci această stare este înlăturată. Dacă nu o înlături și o lași să continue la nesfârșit, ești în pericol. De exemplu, unii spun: „În orice caz, am un calibru slab și nu pot înțelege adevărul, așa că nu-l voi mai urmări și nici nu trebuie să mă supun lui Dumnezeu. Cum a putut Dumnezeu să-mi dea acest calibru?

Dumnezeu nu este drept!” Negi dreptatea lui Dumnezeu. Nu înseamnă asta să-ți fie scârbă de adevăr? Este atitudinea de a-ți fi scârbă de adevăr și o manifestare a scârbei de adevăr. Există un context al apariției acestei manifestări, așa că este necesar să înlăturăm acest context și cauza acestei stări. Odată ce cauza este înlăturată, starea ta va dispărea odată cu ea. Unele stări sunt ca un simptom, precum tusea, care ar putea fi provocat de o răceală sau de pneumonie. Dacă vindeci răceala sau pneumonia, și tusea se va ameliora. Când cauza este înlăturată, simptomele dispar. Însă unele stări de scârbă de adevăr nu sunt un simptom, ci o tumoră. Cauza bolii este în interior. S-ar putea să nu fii capabil să găsești niciun simptom dacă te uiți la exterior, dar odată ce apare boala, este fatală. Aceasta este o problemă foarte gravă. Astfel de oameni nu acceptă sau nu recunosc niciodată adevărul sau chiar îl hulesc constant, ca necredincioșii. Chiar dacă nu rostesc niciodată cuvintele, ei continuă să calomnieze, să respingă și să infirme adevărul în inimile lor. Nu contează care adevăr – fie că este vorba de cunoașterea de sine, de recunoașterea propriei firi corupte, de acceptarea adevărului, de supunerea față de Dumnezeu, de a nu face lucrurile într-un mod superficial, sau de a fi o persoană onestă – ei nu acceptă, nu admit sau nu dau atenție niciunui aspect al adevărului sau chiar infirmă și hulesc toate aspectele adevărului. Aceasta este firea de a-ți fi scârbă de adevăr, este un fel de esență. La ce soi de final duce această esență? La a fi disprețuit și respins de Dumnezeu, iar apoi la pierzanie. Consecințele sunt foarte grave.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a-ți îndeplini bine datoria, înțelegerea adevărului este cea mai importantă”

Dumnezeu întrupat a venit în zilele de pe urmă. Ce se cuvine să câștige cel mai mult omul, având în vedere că el crede în Dumnezeul practic? Adevărul, viața; nimic altceva în afară de aceasta nu este semnificativ. Când a venit Hristos, a adus cu El adevărul, viața; El a venit pentru a oferi

oamenilor viață. Așadar, cum ajungi să crezi în Dumnezeul practic? Ce trebuie să facă cineva pentru a obține adevărul și viața? Dumnezeu a exprimat foarte multe adevăruri. Cei flămânzi și însetați de dreptate ar trebui să mănânce și să bea pe săturate din cuvintele lui Dumnezeu. Toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul, iar cuvintele Sale sunt bogate și abundente; peste tot există lucruri prețioase și comori. Bucurându-se de abundența pământului frumos al Canaanului, cei care iubesc adevărul sunt plini de bucurie în suflet. Există adevăr și lumină în fiecare propoziție a cuvintelor lui Dumnezeu din care aceștia mănâncă și beau – toate sunt prețioase. Oamenii care nu iubesc adevărul se încruntă de durere; ei stau la ospăț și suferă de foamete, arătându-și jalea. Câștigurile celor care sunt capabili să caute adevărul vor continua să crească, iar cei care nu pot face acest lucru vor ajunge într-un punct mort. Cea mai mare preocupare acum este să înveți să cauți adevărul în toate, să ajungi la o înțelegere a adevărului, să practici adevărul și să fii capabil să te supui cu adevărat lui Dumnezeu. Asta înseamnă să crezi în Dumnezeu. A crede în Dumnezeul practic înseamnă a obține adevărul și viața. La ce este folosit adevărul? Este folosit pentru a îmbogăți lumea spirituală a oamenilor? Este el menit să ofere oamenilor o educație bună? (Nu.) Așadar, ce problemă a omului rezolvă adevărul? Adevărul există pentru a înlătura firea coruptă a omului, pentru a-i înlătura natura păcătoasă, pentru a-i face pe oameni să trăiască în fața lui Dumnezeu și să trăiască o umanitate normală. Unii oameni nu înțeleg ce este adevărul. Ei simt întotdeauna că adevărul este profund și abstract și că este o taină. Ei nu înțeleg că adevărul este ceva ce oamenii trebuie să practice, ceva ce trebuie să aplice. Unii oameni au crezut în Dumnezeu zece sau douăzeci de ani și totuși nu înțeleg exact ce este adevărul. A obținut acest tip de persoană adevărul? (Nu.) Nu sunt demni de milă cei care nu au obținut adevărul? Foarte mult – exact așa cum se spune

în acel imn, ei „stau la ospăț și suferă de foamete.” A dobândi adevărul nu este dificil, și nici a pătrunde în adevărul-realitate, dar dacă oamenii sunt mereu scârbiți de adevăr, sunt ei în stare să-l câștige? Nu sunt. Așa că trebuie să vii întotdeauna înaintea lui Dumnezeu, să-ți cercetezi stările lăuntrice de om scârbit de adevăr, să vezi cum expui această aversiune față de adevăr, în ce moduri se maifestă ea și în ce privințe ai atitudinea unui om căruia îi e scârbă de adevăr – trebuie să examinezi adesea aceste lucruri. De exemplu, cineva te admonestează spunându-ți: „Nu-ți poți face datoria doar bazându-te pe propria voință – ar trebui să reflectezi și să te cunoști pe tine însuți”, iar tu te înfurii și răspunzi: „Nu este bine cum îmi fac eu datoria, dar cum o faci tu pe a ta e bine? Ce este în neregulă cu felul în care îmi fac eu datoria? Dumnezeu îmi cunoaște inima!” Ce fel de atitudine este aceasta? Una de acceptare a adevărului? (Nu.) Trebuie să ai mai întâi o atitudine de acceptare a adevărului atunci când ți se întâmplă unele lucruri. A nu avea acest tip de atitudine este ca și cum nu ai avea un vas care să primească o comoară, lăsându-te astfel în imposibilitatea de a dobândi adevărul. Dacă o persoană nu poate obține adevărul, credința sa în Dumnezeu este în zadar! Scopul credinței în Dumnezeu este de a dobândi adevărul. Dacă cineva nu poate obține adevărul, atunci credința sa în Dumnezeu a eșuat. Ce înseamnă să dobândești adevărul? Înseamnă ca adevărul să devină realitatea ta, viața ta. Asta înseamnă să dobândești adevărul – asta înseamnă să crezi în Dumnezeu! Pentru ce rostește Dumnezeu cuvintele Sale? Pentru ce exprimă Dumnezeu aceste adevăruri? Pentru ca oamenii să accepte adevărul, astfel încât corupția să devină puritate; pentru ca oamenii să obțină adevărul, astfel încât acesta să devină viața lor. Altfel, de ce ar exprima Dumnezeu atâtea adevăruri? Pentru a concura cu Biblia? Pentru a înființa o „Universitate a adevărului” și a pregăti un grup de oameni? Răspunsul e „nu” la ambele întrebări. În schimb, este menit să mântuiască omenirea în

totalitate, ca oamenii să înțeleagă adevărul și, în cele din urmă, să îl dobândească. Înțelegeți acum, nu-i așa? Ce este cel mai important în ceea ce privește credința în Dumnezeu? (Dobândirea adevărului și intrarea în adevărul-realitate.) De aici, totul se reduce la modul în care intrați în adevărul-realitate și dacă puteți sau nu să faceți asta.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Mărturii similare bazate pe experiențe

Am văzut că mă săturasem de adevăr

Ce am câștigat scriindu-mi mărturia

30. Cum să rezolvăm problema oamenilor care nu ascultă de Dumnezeu și I se împotrivesc

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

După câteva mii de ani de corupție, omul este insensibil și stupid; a devenit un demon care I se împotrivește lui Dumnezeu, în măsura în care răzvrătirea omului față de Dumnezeu a fost documentată în cărțile de istorie și nici măcar omul însuși nu este capabil să dea socoteală pentru comportamentul lui răzvrătit – căci omul a fost profund corupt de Satana și a fost dus pe cărări greșite de Satana, astfel încât nu știe unde să se întoarcă. Chiar și astăzi, omul tot Îl trădează pe Dumnezeu: când omul Îl vede pe Dumnezeu, Îl trădează și, când nu Îl poate vedea, chiar și atunci Îl trădează. Sunt chiar unii care, după ce au fost martori la blestemele și mânia lui Dumnezeu, tot Îl trădează. Deci, spun că rațiunea omului și-a pierdut funcția originală, iar conștiința omului, de asemenea, și-a pierdut funcția originală. Omul la care Mă uit este o fiară în haine umane, este un șarpe veninos și, indiferent de cât de vrednic de milă încearcă el să apară înaintea ochilor Mei, nu voi fi niciodată milostiv față de el, pentru că omul nu înțelege deloc diferența dintre alb și negru, diferența dintre adevăr și neadevăr. Rațiunea omului este atât de amorțită și, totuși, încă își dorește să obțină binecuvântări; umanitatea lui este atât de plină de rușine și, totuși, încă își dorește să aibă suveranitatea unui rege. Al cui rege ar putea fi oare, cu o astfel de rațiune? Cum ar putea el, cu o astfel de umanitate, să șadă pe un tron? Omul este cu adevărat lipsit de rușine! Este un nefericit îngâmfat! Acelora dintre voi care doriți să obțineți binecuvântări, vă sugerez să găsiți mai întâi o oglindă și să vă priviți reflexia urâtă – ai tu ce îți trebuie ca să fii rege? Ai tu fața cuiva care ar putea obține binecuvântări? Nu a avut loc nici

cea mai mică schimbare în firea ta și nu ai pus niciun adevăr în practică și, totuși, încă îți dorești o minunată zi de mâine. Te amăgești singur! Născut pe un pământ atât de murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la „instituții de învățământ superior". Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filosofia josnică pentru interacțiuni lumești, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns adânc în inima omului și i-au subminat și atacat grav conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. Firea omului devine mai vicioasă pe zi ce trece și nu există nicio singură persoană care va renunța de bunăvoie la ceva pentru Dumnezeu, nicio singură persoană care I se va supune de bunăvoie lui Dumnezeu și, mai mult chiar, nicio singură persoană care va căuta de bunăvoie arătarea lui Dumnezeu. În schimb, sub puterea Satanei, omul nu face altceva decât să caute plăcere, să se dedea corupției trupului în ținutul noroiului. Chiar și atunci când aud adevărul, cei care trăiesc în întuneric nu se gândesc la cum să îl pună în practică, nici nu sunt înclinați să Îl caute pe Dumnezeu, chiar dacă I-au văzut arătarea. Cum ar putea o omenire atât de depravată să aibă vreo șansă la mântuire? Cum ar putea o omenire atât de decăzută să trăiască în lumină?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu"

Sursa răzvrătirii și împotrivirii omului față de Dumnezeu este faptul că omul a fost corupt de Satana. Din cauza corupției Satanei, conștiința omului a devenit amorțită; el este imoral, gândurile lui sunt decăzute și are un mod de gândire înapoiat. Înainte să fie corupt de Satana, omul I se supunea în mod natural lui Dumnezeu și se supunea cuvintelor Lui după ce le auzea. El avea, în mod natural, o conștiință și o rațiune sănătoasă și, în același timp, o

umanitate normală. După ce au fost corupte de Satana, rațiunea, conștiința și umanitatea inițială a omului au devenit inerte și afectate de Satana. Așadar, el și-a pierdut supunerea și dragostea pentru Dumnezeu. Rațiunea omului a devenit aberantă, firea lui a devenit asemenea firii unui animal și răzvrătirea lui față de Dumnezeu este mai frecventă și mai dureroasă. Și, totuși, omul nu este conștient de acest lucru și nu îl recunoaște, ci doar se împotrivește și se răzvrătește orbește. Firea omului este dezvăluită în expresiile rațiunii, înțelegerii și conștiinței lui; pentru că rațiunea și înțelegerea lui nu sunt sănătoase, iar conștiința lui a devenit extrem de inertă, atunci firea lui este una de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Dacă rațiunea și înțelegerea omului nu se pot schimba, atunci schimbările în firea lui sunt în afara oricărei discuții, așa cum este și conformarea cu voia lui Dumnezeu. Dacă rațiunea omului nu este una sănătoasă, el nu-L poate sluji pe Dumnezeu și nu este potrivit să fie folosit de Dumnezeu. „O rațiune normală” se referă la a I te supune lui Dumnezeu și a-I fi credincios, a tânji după Dumnezeu, a fi sigur față de Dumnezeu și a avea o conștiință față de Dumnezeu. Se referă la a avea inima și gândul la Dumnezeu și a nu se împotrivi în mod deliberat lui Dumnezeu. A avea o rațiune aberantă nu este astfel. De când a fost corupt de Satana, omul a născocit anumite noțiuni despre Dumnezeu, nu I-a fost loial și nu a tânjit după El, ca să nu mai spunem de conștiința lui față de Dumnezeu. Omul se împotrivește voit lui Dumnezeu și emite judecăți despre El și, mai mult chiar, aruncă invective asupra Lui, prin spate. Omul Îl judecă pe Dumnezeu prin spatele Său, știind clar că El este Dumnezeu; omul nu are nicio intenție de a I se supune lui Dumnezeu și nu face altceva decât să pretindă și să ceară lucruri absurde de la El. Astfel de oameni – oameni cu o rațiune aberantă – nu sunt capabili să își cunoască propriul comportament josnic sau să își regrete răzvrătirea. Dacă oamenii sunt capabili să se cunoască pe ei înșiși, atunci și-au

recâştigat un pic din rațiunea lor; cu cât mai răzvrătiți împotriva lui Dumnezeu sunt oamenii care încă nu pot să se cunoască pe ei înșiși, cu atât mai puțin au o rațiune sănătoasă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu"

Rivalii lui Dumnezeu despre care vorbesc se referă la aceia care nu Îl cunosc pe Dumnezeu, aceia care Îl recunosc cu vorba, dar cu toate acestea, nu Îl cunosc, aceia care Îl urmează pe Dumnezeu și cu toate acestea, nu I se supun și aceia care se desfată în harul lui Dumnezeu și cu toate acestea, sunt incapabili să mărturisească ferm pentru El. Fără o înțelegere a scopului lucrării lui Dumnezeu ori o înțelegere a lucrării pe care Dumnezeu o face în om, acesta nu poate fi în acord cu voia lui Dumnezeu, nici nu poate mărturisească ferm pentru Dumnezeu. Motivul pentru care omul se împotrivește lui Dumnezeu își are originea, pe de o parte, în firea lui stricată și, pe de altă parte, în ignoranța față de Dumnezeu și lipsa de înțelegere a principiilor după care Dumnezeu lucrează și a voii Lui pentru om. Aceste două aspecte, luate laolaltă, constituie o istorie a împotrivirii oamenilor față de Dumnezeu. Cei începători în credință se împotrivesc lui Dumnezeu pentru că o astfel de împotrivire este în natura lor, în timp ce împotrivirea față de Dumnezeu a celor cu mulți ani în credință rezultă din ignoranța lor față de El, pe lângă firea lor coruptă. În vremea dinainte ca Dumnezeu să devină trup, măsura împotrivirii unui om față de Dumnezeu se baza pe respectarea legilor lăsate de Dumnezeu din cer. De exemplu, în Epoca Legii, oricine nu ținea legile lui Iahve era privit ca cineva care se împotrivea lui Dumnezeu; oricine fura jertfele lui Iahve sau oricine se opunea celor plăcuți lui Iahve, era privit ca cineva care se împotrivea lui Dumnezeu și era ucis cu pietre; oricine nu își respecta tatăl și mama și oricine lovea sau blestema pe cineva era privit ca cineva care nu păzea

legile. Și toți aceia care nu păzeau legile lui Iahve erau priviți ca împotrivindu-I-se. Nu a mai fost la fel în Epoca Harului, când oricine se împotrivea lui Isus era privit ca cineva care se împotrivea lui Dumnezeu, iar oricine nu se supunea cuvintelor rostite de Isus erau privit ca cineva care se împotrivea lui Dumnezeu. În vremea aceasta, felul în care era definită împotrivirea față de Dumnezeu a devenit mai precis și mai practic. Pe vremea când Dumnezeu încă nu Se întrupase, măsura împotrivirii omului față de Dumnezeu se stabilea în funcție de faptul dacă omul se închina și privea la Dumnezeul invizibil din ceruri. Felul în care era definită împotrivirea față de Dumnezeu la acea vreme nu era deloc practic, pentru că omul nu Îl putea vedea pe Dumnezeu, nici nu știa cum era chipul lui Dumnezeu sau cum lucra și vorbea El. Omul nu avea niciun fel de noțiuni despre Dumnezeu și credea în Dumnezeu în mod nedeslușit, pentru că Dumnezeu încă nu Se arătase oamenilor. Prin urmare, indiferent cum credea omul în Dumnezeu în imaginația sa, Dumnezeu nu l-a condamnat pe om și nu i-a făcut prea multe cereri, pentru că omul era complet incapabil să-L vadă pe Dumnezeu. Când Dumnezeu devine trup și vine să lucreze printre oameni, toți Îl văd și Îi aud cuvintele și toți văd faptele pe care Dumnezeu le lucrează dinăuntrul corpului Său trupesc. În acel moment, toate noțiunile omului se transformă în spumă. Cât despre cei care L-au văzut pe Dumnezeu arătându-Se în trup, nu vor fi condamnați dacă sunt dornici să I se supună, pe când cei care I se împotrivesc dinadins vor fi considerați adversari ai lui Dumnezeu. Astfel de oameni sunt antihriști, dușmani care se împotrivesc intenționat lui Dumnezeu. Cei care nutresc noțiuni cu privire la Dumnezeu, dar tot sunt pregătiți și dornici să I se supună, nu vor fi condamnați. Dumnezeu condamnă omul pe baza intențiilor și acțiunilor lui, niciodată pentru gândurile și ideile lui. Dac-ar fi ca El să condamne omul pe baza gândurilor și ideilor acestuia, atunci nici măcar o persoană nu ar putea

scăpa din mâinile pline de mânie ale lui Dumnezeu. Aceia care se împotrivesc cu bună știință Dumnezeului întrupat vor fi pedepsiți pentru lipsa lor de supunere. În privința acestor oameni care se împotrivesc lui Dumnezeu cu bună știință, împotrivirea lor ia naștere din faptul că nutresc noțiuni despre Dumnezeu, lucru ce duce, la rândul său, la acțiuni care perturbă lucrarea lui Dumnezeu. Acești oameni opun rezistență și distrug intenționat lucrarea lui Dumnezeu. Ei nu doar că au noțiuni despre Dumnezeu, dar se și implică în activități care Îi perturbă lucrarea, iar din acest motiv, oamenii de acest fel vor fi condamnați. Aceia care nu perturbă cu bună știință lucrarea lui Dumnezeu nu vor fi condamnați ca și păcătoși, pentru că ei sunt capabili să se supună de bunăvoie și să nu se implice în activități care cauzează perturbare și tulburare. Oamenii ca aceștia nu vor fi condamnați. Cu toate acestea, când oamenii au experimentat lucrarea lui Dumnezeu mulți ani, dacă ei continuă să nutrească noțiuni despre Dumnezeu și rămân incapabili să cunoască lucrarea Dumnezeului întrupat și dacă, oricât de mulți ani au experimentat lucrarea Lui, ei continuă să fie plini de noțiuni despre Dumnezeu și încă sunt incapabili să ajungă să-L cunoască, atunci, chiar dacă nu se angajează în activități perturbatoare, inimile lor tot sunt pline de nenumărate noțiuni despre Dumnezeu și, chiar dacă astfel de noțiuni nu devin evidente, oameni ca aceștia nu sunt nicicum de folos lucrării lui Dumnezeu. Ei nu sunt capabili să predice Evanghelia pentru Dumnezeu sau să mărturisească ferm pentru El. Oameni ca aceștia nu sunt buni de nimic și sunt imbecili. Pentru că nu Îl cunosc pe Dumnezeu și, în plus, sunt întru totul incapabili să se lepede de noțiunile lor despre El, ei sunt, prin urmare, condamnați. Se poate spune astfel: e normal ca începătorii în credință să dețină noțiuni despre Dumnezeu sau să nu știe nimic despre El, dar pentru cineva care a crezut în Dumnezeu mulți ani și a experimentat o bună parte din lucrarea Lui, nu ar fi normal ca o astfel de

persoană să continue să dețină noțiuni și ar fi și mai puțin normal ca aceasta să nu aibă nicio cunoaștere de Dumnezeu. Din pricina faptului că aceasta nu e o stare normală, ei sunt condamnați. Acești oameni anormali sunt cu toții gunoaie; ei cei ce I se împotrivesc cel mai mult lui Dumnezeu și care s-au bucurat de harul lui Dumnezeu degeaba. Toți oamenii de acest fel vor fi alungați la sfârșit!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu”

Să știți că vă opuneți lucrării lui Dumnezeu sau vă folosiți propriile noțiuni pentru a măsura lucrarea de astăzi, pentru că nu cunoașteți principiile lucrării lui Dumnezeu și din cauza nesăbuinței cu care tratați lucrarea Duhului Sfânt. Opoziția voastră față de Dumnezeu și obstrucționarea lucrării Duhului Sfânt sunt cauzate de noțiunile și inerenta voastră aroganță. Nu pentru că lucrarea lui Dumnezeu este greșită, ci pentru că voi sunteți în mod natural prea răzvrătiți. După ce își găsesc credința în Dumnezeu, unii oameni nu pot nici măcar să spună cu siguranță de unde a venit omul, și totuși ei îndrăznesc să țină discursuri publice, evaluând bunele și relele lucrării Duhului Sfânt. Chiar le țin predici apostolilor care au lucrarea cea nouă a Duhului Sfânt, făcând comentarii și vorbind când nu trebuie; umanitatea lor este prea josnică și nu au nici cea mai mică urmă de rațiune. Nu va veni ziua când asemenea oameni vor fi disprețuiți și respinși de lucrarea Duhului Sfânt și vor fi arși de focurile iadului? Ei nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu, dar în schimb Îi critică lucrarea și încearcă și să-L învețe pe Dumnezeu cum să lucreze. Cum pot asemenea oameni lipsiți de rațiune să-L cunoască pe Dumnezeu? Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu în timpul procesului de căutare și experimentare; nu prin a critica după bunul plac ajunge omul să-L cunoască pe Dumnezeu prin luminarea Duhului Sfânt. Cu cât devine mai precisă cunoașterea lui

Dumnezeu de către oameni, cu atât mai puțin I se opun. Dimpotrivă, cu cât mai puțin Îl cunosc oamenii pe Dumnezeu, cu atât este mai probabil ca ei să I se opună. Noțiunile tale, vechea ta natură și umanitatea, caracterul și perspectiva ta morală sunt capitalul cu care Îi reziști lui Dumnezeu și, cu cât etica ta e mai coruptă, cu cât calitățile tale sunt mai odioase și cu cât umanitatea ta este mai josnică, cu atât mai mult ești dușmanul lui Dumnezeu. Cei care au noțiuni puternice și o fire neprihănită de sine sunt încă și mai mult în vrăjmășie cu Dumnezeul întrupat; asemenea oameni sunt anticriști. Dacă noțiunile tale nu sunt corectate, atunci ele vor fi mereu împotriva lui Dumnezeu; nu vei fi niciodată compatibil cu Dumnezeu și vei fi pentru totdeauna separat de El.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Oricine nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu e cineva care I se împotrivește, iar cineva care a ajuns să înțeleagă scopul lucrării lui Dumnezeu, dar încă nu caută să-L mulțumească pe Dumnezeu, va fi cu atât mai mult socotit un adversar al lui Dumnezeu. Există cei care citesc Biblia în bisericile mari și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei I se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat îi perturbă pe cei care încearcă să umble pe calea cea dreaptă și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă „o constituție zdravănă”, dar cum să știe

adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane? Aceia care se stimează nespus în prezența lui Dumnezeu sunt cei mai abjecți dintre oameni, în timp ce aceia care se cred modești sunt cei mai onorați. Și aceia care cred că ei cunosc lucrarea lui Dumnezeu și care, mai mult, sunt în stare să proclame altora lucrarea lui Dumnezeu în sunet de fanfară chiar în timp ce se uită direct la El – aceștia sunt cei mai ignoranți oameni. Astfel de oameni sunt fără mărturia lui Dumnezeu, aroganți și plini de îngâmfare. Aceia care cred că au prea puțină cunoaștere de Dumnezeu, în ciuda faptului că au experiență reală și cunoștințe practice despre El, sunt cei mai iubiți de El. Doar astfel de oameni au o mărturie adevărată și sunt cu adevărat capabili să fie desăvârșiți de Dumnezeu. Aceia care nu înțeleg voia lui Dumnezeu sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care înțeleg voia lui Dumnezeu și totuși, nu practică adevărul, sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și totuși, merg împotriva esenței cuvintelor lui Dumnezeu, sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care au noțiuni despre Dumnezeul întrupat și, în plus, le trece prin minte să se dedea răzvrătirii sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care Îl supun judecății pe Dumnezeu sunt adversarii lui Dumnezeu; și oricine e incapabil să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să fie martor pentru El, este un adversar al lui Dumnezeu. Așa că vă îndemn: dacă aveți într-adevăr credința că puteți să umblați pe această cărare, atunci continuați să o urmați. Dar dacă nu vă puteți abține de la a vă împotrivi lui Dumnezeu, atunci ar fi mai bine să plecați până nu e prea târziu. Altfel, șansa ca lucrurile să ia o întorsătură rea pentru voi sunt extrem de mari, pentru că natura voastră e pur și simplu prea stricată. Din loialitate sau supunere sau o inimă care însetează după dreptate și adevăr, nu aveți niciun strop și nicio iotă. Se poate spune că situația voastră înaintea

lui Dumnezeu este într-o totală dezordine. Nu puteți să respectați ceea ce se cuvine să respectați și sunteți incapabili să spuneți ce se cuvine să fie spus. Ceea ce se cuvine să puneți în practică, ați eșuat să puneți în practică; iar funcția pe care se cuvine să o îndepliniți, ați fost incapabili să o îndepliniți. Nu aveți loialitatea, conștiința, supunerea sau fermitatea care se cuvin. Nu ați îndurat suferința pe care se cade să o îndurați și nu aveți credința care se cuvine. Mai simplu spus, sunteți lipsiți total de orice merit: nu vă e rușine să continuați să trăiți? Lăsați-mă să vă conving că ar fi mai bine pentru voi să închideți ochii pentru odihna veșnică, scutindu-L astfel pe Dumnezeu să-Și facă griji din cauza voastră și să sufere de dragul vostru. Credeți în Dumnezeu și totuși, nu Îi cunoașteți voia; mâncați și beți cuvintele lui Dumnezeu și totuși, nu sunteți capabili să respectați ceea ce Dumnezeu cere de la om. Credeți în Dumnezeu și totuși, nu Îl cunoașteți și rămâneți în viață fără un scop la care să năzuiți, fără nicio valoare, fără nicio semnificație. Trăiți ca ființe umane și totuși, nu aveți nicio conștiință, integritate sau credibilitate în cea mai mică măsură – vă mai puteți numi ființe umane? Credeți în Dumnezeu și totuși, Îl înșelați; mai mult, luați banii lui Dumnezeu și mâncați din jertfele care Îi sunt făcute Lui. Și totuși, la sfârșit, tot nu reușiți să arătați nici considerația cea mai mică pentru sentimentele lui Dumnezeu sau cea mai palidă conștiință față de El. Nu puteți îndeplini nici cea mai neînsemnată dintre poruncile lui Dumnezeu. Vă mai puteți numi ființe umane? Mâncați mâncarea cu care vă aprovizionează Dumnezeu și respirați oxigenul pe care El vi-l dă, vă bucurați de harul Său, totuși, la final, nu aveți nici minima cunoaștere de Dumnezeu. Dimpotrivă, ați devenit niște neisprăviți care I se împotrivesc lui Dumnezeu. Nu vă face asta niște dobitoace chiar mai prejos decât un câine? Printre animale, există vreunele care sunt mai malițioase decât voi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu”

Dacă ai crezut în Dumnezeu timp de mulți ani și totuși nu I te-ai supus niciodată și nu accepți întregimea cuvintelor Lui, și ceri în schimb ca Dumnezeu să ți Se supună ție și să acționeze conform noțiunilor tale, atunci ești cel mai răzvrătit dintre toți și ești un non-credincios. Cum ar putea astfel de oameni să reușească să se supună lucrării și cuvintelor lui Dumnezeu care nu se conformează noțiunilor omului? Cei mai răzvrătiți dintre toți sunt cei care intenționat Îl sfidează pe Dumnezeu și I se împotrivesc. Ei sunt dușmanii lui Dumnezeu, antihriștii. Ei au mereu o atitudine de ostilitate față de noua lucrare a lui Dumnezeu; nu au niciodată nici cea mai mică înclinație de a se supune și nici nu s-au supus ori s-au smerit vreodată de bunăvoie. Ei se înalță pe sine înaintea altora și nu se supun niciodată nimănui. Înaintea lui Dumnezeu, se consideră cei mai buni la predicarea cuvântului și cei mai pricepuți la a lucra asupra altora. Ei nu renunță niciodată la „averile" din posesia lor, ci le consideră niște moșteniri de familie pentru închinare, pentru a predica altora despre ele și le folosesc pentru a ține prelegeri acelor nesăbuiți care îi idolatrizează. Există într-adevăr un anumit număr de oameni ca aceștia în biserici. Se poate spune că ei sunt „eroi neîmblânziți", care, generație după generație, poposesc în casa lui Dumnezeu. Ei pretind că predicarea cuvântului (doctrinei) este datoria lor supremă. An de an și generație după generație, aceștia își practică, impunând cu tărie, datoria lor „sacră și inviolabilă". Nimeni nu îndrăznește să-i atingă; nici o singură persoană nu îndrăznește să le reproșeze deschis. Ei devin „împărați" în casa lui Dumnezeu, alergând frenetic pe măsură ce îi tiranizează pe ceilalți din epocă în epocă. Această ceată de diavoli caută să se unească și să-Mi distrugă lucrarea; cum pot permite acestor diavoli vii să existe în fața ochilor Mei? Nici măcar cei care sunt supuși doar pe jumătate nu pot să continue până la capăt, cu atât mai puțin acești tirani fără cea mai neînsemnată urmă de supunere în inimile lor! Lucrarea lui Dumnezeu nu

este câștigată de om cu ușurință. Chiar și folosindu-și toată puterea pe care o au, oameni pot să câștige doar o părticică din ea, permițându-le în cele din urmă să fie desăvârșiți. Ce se întâmplă atunci cu copiii arhanghelului care caută să distrugă lucrarea lui Dumnezeu? Nu au ei oare o speranță și mai mică de a fi câștigați de Dumnezeu? Scopul Meu în a face lucrarea de cucerire nu este numai de a cuceri de dragul cuceririi, ci de a cuceri pentru a descoperi neprihănirea și nelegiuirea, pentru a obține dovada pedepsirii omului, pentru a-i condamna pe cei răi și, mai mult, scopul Meu e de a cuceri de dragul desăvârșirii celor care se supun de bună voie. În cele din urmă, toate vor fi despărțite după felul lor, iar cei care sunt desăvârșiți vor fi aceia ale căror gânduri și idei sunt pline de supunere. Aceasta este lucrarea care va fi săvârșită în cele din urmă. Între timp, cei ale căror acțiuni sunt răzvrătite vor fi pedepsiți și trimiși să ardă în flăcări, țintele blestemelor eterne. Când va veni acel timp, acei „eroi măreți și neîmblânziți” din veacurile trecute vor deveni cei mai netrebnici și cei mai ocoliți „slabi și neputincioși fricoși”. Doar acest lucru poate arăta fiecare aspect al dreptății lui Dumnezeu și firea Lui de neofensat de către om și doar acest lucru poate calma ura din inima Mea. Oare nu sunteți de acord că toate acestea sunt drepte?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu”

Toți cei care nu caută să I se supună lui Dumnezeu în credința lor se împotrivesc Lui. Dumnezeu le cere oamenilor să caute adevărul, să înseteze după cuvintele Sale, să mănânce și să bea cuvintele Lui și să le pună în practică, pentru a reuși să I se supună lui Dumnezeu. Dacă acestea sunt adevăratele tale intenții, atunci Dumnezeu sigur te va înălța și sigur va fi milostiv față de tine. Acest lucru este cert și de neschimbat. Dacă intenția ta nu este să I te supui lui Dumnezeu și ai alte scopuri, atunci tot ceea ce spui

și faci – rugăciunile tale către Dumnezeu și chiar fiecare dintre acțiunile tale – va fi potrivnic Lui. S-ar putea să vorbești frumos și să fii blând, acțiunile și expresiile tale să pară cuviincioase, iar tu să pari supus, dar, când vine vorba de intențiile și părerile tale asupra credinței în Dumnezeu, toate lucrurile pe care le faci se opun lui Dumnezeu; tot ceea ce faci este rău. Oamenii care par ascultători precum oile, dar ale căror inimi adăpostesc intenții rele, sunt lupi îmbrăcați în haine de oi. Ei Îl ofensează pe Dumnezeu în mod direct și Dumnezeu nu va cruța pe niciunul dintre ei. Duhul Sfânt îi va dezvălui pe fiecare dintre ei și va arăta tuturor că toți aceia care sunt ipocriți vor fi cu siguranță disprețuiți și respinși de Duhul Sfânt. Nu te îngrijora: Dumnezeu le va cere socoteală tuturor și îl va înlătura pe fiecare în parte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „În credința ta în Dumnezeu ar trebui să I te supui lui Dumnezeu"

Oamenii au firi corupte și, chiar dacă au hotărârea de a se supune lui Dumnezeu, supunerea lor este limitată; este relativă și, de asemenea, este ocazională, trecătoare și condiționată. Nu este absolută. Având o fire coruptă, răzvrătirea lor este deosebit de mare. Îl recunosc pe Dumnezeu, dar nu I se pot supune și sunt dispuși să-I asculte cuvintele, dar nu se pot supune acestora. Știu că Dumnezeu este bun și vor să-L iubească, dar nu pot. Nu-L pot asculta întru totul pe Dumnezeu, nu-L pot lăsa să orchestreze totul și continuă să facă alegeri proprii, să nutrească intenții și motive proprii și să aibă planuri, idei și modul propriu de a face lucrurile. Faptul că au un mod propriu de a face lucrurile și metode proprii înseamnă că nu se pot supune în niciun caz lui Dumnezeu. Pot doar să acționeze potrivit ideilor proprii și să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Atât de rebeli sunt oamenii! Prin urmare, natura omului nu constă doar în simple firi corupte, cum sunt neprihănirea de sine, înfumurarea și mândria superficială

sau în minciunile și amăgirile ocazionale față de Dumnezeu; în schimb, esența omului a devenit deja esența Satanei. Cum L-a trădat atunci arhanghelul pe Dumnezeu? Și cum sunt oamenii din zilele noastre? Să fim sinceri, indiferent dacă puteți sau nu accepta, oamenii din zilele noastre nu doar Îl trădează în totalitate pe Dumnezeu așa cum a făcut Satana, dar sunt și de-a dreptul ostili lui Dumnezeu în inimile, gândirea și ideologiile lor. Aceasta e coruperea omenirii de către Satana și transformarea ei în diavoli; oamenii au devenit cu adevărat progeniturile Satanei. Poate veți spune: „Nu suntem ostili față de Dumnezeu. Ascultăm tot ce spune Dumnezeu.” Este superficial; pare că asculți tot ce spune Dumnezeu. De fapt, când am părtășie și vorbesc în mod formal, cei mai mulți oameni nu au noțiuni și sunt cuminți și ascultători, dar când vorbesc și fac lucruri în umanitatea normală sau când trăiesc și acționez în umanitatea normală, ei încep să aibă noțiuni. Deși vor să-Mi facă loc în inimile lor, nu Mă pot primi și, indiferent cum am părtășie despre adevăr, ei nu pot renunța la noțiunile lor. Asta arată că omul se poate supune lui Dumnezeu doar relativ, nu absolut. Știi că El este Dumnezeu și știi că Dumnezeu întrupat trebuie să aibă umanitate normală, deci de ce nu I te poți supune în mod absolut? Dumnezeu devenit trup este Hristos, Fiul Omului; El are atât divinitate, cât și umanitate normală. La exterior, are umanitate normală, dar divinitatea Sa trăiește și lucrează în această umanitate normală. Acum, Dumnezeu a devenit trup ca Hristos, având divinitate și umanitate. Cu toate acestea, unii oameni se pot supune doar unei părți din cuvintele și lucrarea Lui divină, considerând doar cuvintele Sale divine și limbajul profund drept cuvintele lui Dumnezeu, neținând seama de o parte din cuvintele și lucrarea Sa în umanitate normală. Unii oameni chiar au idei și noțiuni în inimile lor, crezând că doar limbajul Lui divin este cuvântul lui Dumnezeu și că limbajul Lui omenesc nu este. Pot astfel de oameni să accepte toate adevărurile pe care le exprimă

Dumnezeu? Pot ei să fie purificați și desăvârșiți de Dumnezeu? Nu pot, deoarece astfel de oameni au un mod absurd de a înțelege și nu pot obține adevărul. Pe scurt, lumea interioară a omului este extrem de complexă, iar aceste situații de răzvrătire sunt deosebit de complicate – nu este nevoie să dezvoltăm acest subiect.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Odată ce oamenii au devenit aroganți în natura și esența lor, pot adeseori să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și să I se împotrivească, să nu ia aminte la cuvintele Lui, să genereze noțiuni despre El, să facă lucruri care-L trădează și care mărturisesc pentru ei înșiși și îi înalță pe ei. Spui că nu ești arogant, dar să presupunem că ți s-a dat o biserică și ți s-a permis să o conduci; să presupunem că Eu nu te-am emondat și că nimeni din familia lui Dumnezeu nu te-a criticat sau nu te-a ajutat: după ce ai condus-o o vreme, i-ai aduce pe oameni la picioarele tale și i-ai face să asculte de tine, chiar până în punctul în care te-ar admira și venera. Și de ce ai face asta? Acest lucru ar fi determinat de natura ta; nu ar fi altceva decât o dezvăluire naturală. Nu trebuie să afli asta de la ceilalți, și nici ca ei să te învețe acest lucru. Nu e nevoie ca ceilalți să te instruiască sau să te constrângă să faci asta; acest tip de situație se produce în mod firesc. Tot ceea ce faci are legătură cu a-i determina pe oameni să te înalțe, să te slăvească, să te venereze, să asculte de tine și să te asculte în toate lucrurile. A-ți permite să fii un lider în mod natural dă naștere acestei situații și nu poate fi schimbată. Și cum ia naștere această situație? Este determinată de natura arogantă a omului. Manifestarea aroganței este răzvrătire și împotrivire față de Dumnezeu. Când oamenii sunt aroganți, îngâmfați și neprihăniți de sine, tind să-și înființeze propriile împărății independente și să facă lucrurile în orice fel doresc. De asemenea, îi aduc pe ceilalți în propriile lor mâini și îi atrag în îmbrățișările lor. Faptul că oamenii sunt

capabili să facă astfel de lucruri arogante dovedește, pur și simplu, că esența naturii lor arogante este cea a Satanei; este cea a arhanghelului. Când aroganța și îngâmfarea lor ating un anumit nivel, ei nu mai au un loc pentru Dumnezeu în inimile lor, iar Dumnezeu este dat deoparte. Atunci, ei își doresc să fie Dumnezeu, să-i facă pe oameni să asculte de ei și devin arhanghelul. Dacă deții o astfel de natură satanică arogantă, Dumnezeu nu va avea loc în inima ta. Chiar dacă tu crezi în Dumnezeu, El nu te va mai recunoaște, te va vedea ca pe o persoană rea și te va elimina.

Noi am predicat Evanghelia în mod repetat multor lideri din cercurile religioase, dar, indiferent de modul în care avem părtășie cu ei despre adevăr, ei nu vor să-l accepte. De ce este așa? Pentru că aroganța a devenit a doua natură a lor și Dumnezeu nu mai are un loc în inimile lor. Unii oameni pot spune: „Oamenii aflați sub conducerea unor anumiți pastori din lumea religioasă au într-adevăr multă determinare; e ca și cum Îl au pe Dumnezeu în mijlocul lor.” Crezi că a avea entuziasm înseamnă a avea motivație? Indiferent cât de mărețe ar putea suna teoriile acelor pastori, Îl cunosc ei oare pe Dumnezeu? Dacă s-ar teme cu adevărat de Dumnezeu în adâncul lor, ar face ca oamenii să-i urmeze și să-i înalțe? I-ar putea controla pe alții? Ar îndrăzni să-i împiedice pe alții să caute adevărul și să cerceteze calea adevărată? Dacă ei cred că oile lui Dumnezeu sunt de fapt ale lor, că ele ar trebui toate să asculte de ei, atunci asta nu înseamnă că se văd pe ei înșiși drept Dumnezeu? Astfel de oameni sunt chiar mai răi decât fariseii. Nu sunt ei adevărați antihriști? Prin urmare, aroganța lor este fatală și îi poate împinge să comită acte de trădare. Printre voi nu se întâmplă astfel de lucruri? Puteți să ademeniți oamenii în acest fel? Ai putea, doar că nu ți s-a dat ocazia și ești încontinuu emondat, deci nu ai îndrăzni. Unii oameni se și preamăresc în moduri ocolite, dar au un fel foarte inteligent de a vorbi, deci oamenii obișnuiți nu pot discerne acest lucru. Unii oameni sunt atât de

aroganți, încât spun: „Este inacceptabil ca altcineva să conducă această biserică! Dumnezeu trebuie să treacă prin mine ca să ajungă aici și El nu vă poate predica decât după ce I-am explicat situația acestei biserici. În afară de mine, nimeni altcineva nu poate să vină aici și să vă ude.” Care este intenția din spatele acestei afirmații? Ce fel de fire dezvăluie asta? Este aroganță. Când oamenii acționează așa, comportamentul lor este de împotrivire și de răzvrătire față de Dumnezeu. Deci natura arogantă a oamenilor hotărăște că aceștia se vor preamări, se vor răzvrăti împotriva lui Dumnezeu și-L vor trăda, îi vor ademeni și îi vor ruina pe alții și se vor ruina pe ei înșiși. Dacă mor fără să se fi căit, în cele din urmă, ei vor fi eliminați. Nu este periculos pentru o persoană să aibă o fire arogantă? Dacă are o fire arogantă, dar poate să accepte adevărul, atunci, încă mai sunt șanse să fie mântuită. Trebuie să treacă prin judecată și mustrare și să se elibereze de firea lor coruptă, pentru a obține adevărata mântuire.

Unii oameni spun mereu: „De ce folosește Dumnezeu judecata și mustrarea pentru a mântui oamenii în zilele de pe urmă? De ce sunt cuvintele judecății atât de severe?” Există o zicală, pe care poate o cunoașteți: „Lucrarea lui Dumnezeu variază de la un individ la altul; este flexibilă, iar El nu aderă la reglementări.” Lucrarea de judecată și de mustrare din zilele de pe urmă vizează în principal natura arogantă a oamenilor. Aroganța include multe lucruri, multe firi corupte; judecata și mustrarea vizează direct acest cuvânt, „aroganță,” în scopul de a înlătura total firea arogantă a oamenilor. În cele din urmă, oamenii nu se vor răzvrăti împotriva lui Dumnezeu și nici nu I se vor împotrivi, deci nu vor încerca să-și înființeze propriile împărății independente, nici nu se vor preamări sau nu vor mărturisi pentru sine, nu vor acționa într-un mod josnic, nici nu vor avea cerințe extravagante de la Dumnezeu – în acest fel, ei s-au eliberat de firea lor arogantă.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O natură arogantă stă la originea împotrivirii omului față de Dumnezeu”

Deși, la suprafață, crezi în Dumnezeu și îți faci datoria, gândurile, opiniile, modurile lumești și satanice de a interacționa cu oamenii și firea coruptă din tine nu au fost niciodată îndepărtate și încă ești plin de lucruri satanice. Încă trăiești conform acelor lucruri, de aceea ești încă mic în statură. Încă ești într-o etapă periculoasă; încă nu ești nici protejat, nici în siguranță. Atât timp cât ai o fire satanică, vei continua să I te împotrivești lui Dumnezeu și să-L trădezi. Pentru a rezolva această problemă, trebuie mai întâi să înțelegi ce lucruri sunt rele și sunt ale Satanei, cum sunt ele dăunătoare, de ce face Satana aceste lucruri, ce fel de otravă îndură oamenii când le acceptă și ce se va alege de acei oameni, precum și ce fel de persoane le cere Dumnezeu oamenilor să fie, ce lucruri țin de umanitatea normală, ce lucruri sunt pozitive și ce lucruri sunt negative. Vei avea o cale doar dacă ai discernământ și ești capabil să vezi clar aceste lucruri. Mai mult, privind partea pozitivă, trebuie să îți și faci datoria în mod proactiv, în timp ce-ți oferi sinceritatea și loialitatea. Nu fi alunecos și nu lenevi, nu-ți aborda datoria sau ce ți-a încredințat Dumnezeu din perspectiva non-credincioșilor sau cu filosofiile Satanei. Trebuie să mănânci și să bei mai mult din cuvintele lui Dumnezeu, să cauți să înțelegi toate aspectele adevărului și să înțelegi clar importanța de a face o datorie, iar apoi, să practici și să pătrunzi în toate aspectele adevărului în timp ce-ți faci datoria și să ajungi, treptat, să-L cunoști pe Dumnezeu, lucrarea Lui și firea Lui. În acest fel, fără să știi, starea ta interioară se va schimba, vor fi mai multe lucruri pozitive și active în tine și mai puține lucruri negative și pasive, iar abilitatea ta de a discerne lucruri va deveni mai puternică decât era înainte. Când vei crește în statură într-o asemenea măsură, vei avea discernământ cu privire la tot felul de oameni, evenimente și lucruri din lumea aceasta și vei

fi capabil să recunoşti esenţa problemelor. Dacă ai vedea un film făcut de non-credincioşi, ai fi capabil să percepi de ce otrăvuri ar putea fi oamenii afectaţi după ce-l urmăresc, precum şi ce intenţionează Satana să insufle şi să planteze în oameni prin aceste mijloace şi tendinţe şi ce intenţionează să erodeze în oameni. Treptat, vei fi capabil să recunoşti aceste lucruri. Nu vei fi otrăvit după ce vei urmări filmul şi vei avea discernământ cu privire la el – atunci vei avea, cu adevărat, statură.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Credinţa în Dumnezeu trebuie să înceapă cu a înţelege tendinţele rele ale lumii”

Mulţi oameni au urmat şi au crezut întotdeauna în acest mod; s-au comportat bine cât timp L-au urmat pe Dumnezeu, dar acest lucru nu stabileşte ce se va întâmpla în viitor. Acest lucru se datorează faptului că tu nu eşti niciodată conştient de punctul slab al omului sau de lucrurile care sunt în natura omului şi care pot ajunge să se opună lui Dumnezeu, iar tu rămâi ignorant faţă de aceste lucruri înainte ca ele să te ducă la dezastru. Faptul că problema naturii tale care se opune lui Dumnezeu rămâne nerezolvată te duce la dezastru şi este posibil ca, atunci când călătoria ta se va încheia şi lucrarea lui Dumnezeu se va termina, tu să faci lucruri care se opun cel mai mult lui Dumnezeu şi să spui lucruri hulitoare la adresa Lui şi, astfel, vei fi condamnat şi eliminat. În momentul final, în cel mai periculos moment, Petru a încercat să scape. În acel moment, el nu a înţeles voia lui Dumnezeu şi a plănuit să supravieţuiască şi să facă lucrarea bisericilor. Mai târziu, Isus i s-a arătat şi i-a spus: „Ai vrea să fiu răstignit încă o dată pentru tine?” Petru a înţeles atunci voia lui Dumnezeu şi s-a grăbit să asculte. Să presupunem că, în acel moment, el ar fi avut propriile cereri şi ar fi spus: „Nu vreau să mor acum, mă tem de durere. Nu ai fost răstignit pentru noi? De ce îmi ceri să fiu răstignit eu? Pot fi cruţat de la răstignire?” Dacă ar fi făcut astfel de cereri, atunci calea pe care mersese ar fi fost în zadar. Dar

Petru fusese întotdeauna o persoană care a ascultat de Dumnezeu și a căutat voia Lui și, în cele din urmă, el a înțeles voia lui Dumnezeu și s-a supus complet. Dacă Petru nu ar fi căutat voia lui Dumnezeu și ar fi acționat conform propriei sale gândiri, atunci ar fi mers pe calea greșită. Oamenii nu au resursele necesare pentru a înțelege direct voia lui Dumnezeu, dar dacă nu ascultă după ce au înțeles adevărul, atunci Îl trădează pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu"

Oamenii nu își pot schimba singuri firea; ei trebuie să fie supuși judecății, mustrării, suferinței și rafinării cuvintelor lui Dumnezeu sau să fie disciplinați și emondați prin cuvintele Lui. Doar după aceea pot să ajungă la supunerea și devotamentul față de Dumnezeu și să nu mai fie superficiali față de El. Sub rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu se schimbă firile oamenilor. Doar prin dezvăluirea, judecata, disciplinarea și emondarea din cuvintele Lui nu vor mai îndrăzni ei să acționeze nechibzuit și, în schimb, vor deveni calmi și liniștiți. Cel mai important lucru este că sunt capabili să se supună cuvintelor actuale ale lui Dumnezeu și lucrării Sale și, chiar dacă nu este conform noțiunilor umane, ei pot să lase la o parte aceste noțiuni și să se supună de bunăvoie.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu"

Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. […] De exemplu, când oamenii și-au dat seama că se trag din Moab, au făcut plângeri, au încetat să-și urmeze viața și au devenit absolut negativi. Nu arată aceasta că umanitatea încă este incapabilă să se supună pe deplin stăpânirii lui Dumnezeu? Nu este aceasta

exact firea lor coruptă satanică? Când tu nu ai fost supus mustrării, mâinile ți-au fost ridicate mai sus decât toate celelalte, chiar și decât ale lui Isus. Iar voi ați strigat cu voce tare: „Fii un fiu preaiubit al lui Dumnezeu! Fii un intim al lui Dumnezeu! Mai degrabă am muri decât să ne plecăm Satanei! Răzvrătește-te împotriva vechiului Satana! Răzvrătește-te împotriva marelui balaur roșu! Fie ca marele balaur roșu să cadă în mod abject de la putere! Fie ca Dumnezeu să ne facă să fim compleți!" Plânsetele voastre au fost mai puternice decât toate celelalte. Dar apoi a venit vremea mustrării și, încă o dată, firea coruptă a umanității a fost dezvăluită. Apoi, strigătele lor au încetat, iar hotărârea lor a slăbit. Aceasta este corupția omului; mai profundă decât păcatul, este ceva plantat de Satana și înrădăcinată adânc în om. Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

Schimbarea firii omului începe prin cunoașterea propriei esențe și prin schimbările produse în gândirea lui, în natura și în perspectiva lui mentală – prin schimbări fundamentale. Doar așa vor fi obținute schimbări autentice în firea omului. Sursa principală a firii corupte care apare în om este reprezentată de induce în eroare, corupția și otrava Satanei. Omul a fost legat și controlat de Satana și suferă nemaipomenitul rău pe care l-a cauzat Satana gândirii, moralității, înțelegerii și rațiunii lui. Tocmai pentru că lucrurile fundamentale ale omului au fost corupte de Satana și sunt total diferite de cum le-a creat Dumnezeu la început, omul se împotrivește lui Dumnezeu și nu poate să accepte adevărul. Așadar, schimbările în firea omului ar trebui să înceapă cu schimbări la nivelul gândirii, al înțelegerii și

al rațiunii, care vor duce la o schimbare a cunoașterii lui Dumnezeu și a cunoașterii adevărului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu”

Dacă vrei să cauți o schimbare în firea ta, trebuie să-ți cunoști natura. „Un leopard nu-și poate schimba petele.” Nu presupune că natura poate fi schimbată. Dacă natura unei persoane este prea rea, atunci aceasta nu se va schimba niciodată și Dumnezeu nu o va mântui. Ce înseamnă transformarea firii? Ea se întâmplă atunci când o persoană care iubește adevărul, în timp ce experimentează lucrarea lui Dumnezeu, acceptă judecata și mustrarea cuvintelor Sale și este supusă la tot felul de suferințe și rafinări. O astfel de persoană este curățită de otrăvurile satanice lăuntrice și scapă întru totul de firile sale corupte, astfel încât poate să se supună cuvintelor lui Dumnezeu și tuturor orchestrărilor și rânduielilor Lui, fără să se mai răzvrătească față de El sau să I se împotrivească. Aceasta este o transformare a firii. Dacă natura unei persoane este foarte rea și dacă aceasta este o persoană rea, atunci, Dumnezeu nu o va mântui, iar Duhul Sfânt nu va lucra în ea. Cu alte cuvinte, e ca un doctor care vindecă un pacient: o persoană care are o inflamație poate fi tratată, dar o persoană care face un cancer nu poate fi salvată. O transformare a firii înseamnă că o persoană, pentru că iubește și poate accepta adevărul, ajunge în sfârșit să-și cunoască natura, care este neascultătoare față de Dumnezeu și în opoziție cu El. Ea înțelege că oamenii sunt prea profund corupți, înțelege absurditatea și înșelăciunea omenirii și starea sărăcită și deplorabilă a omenirii și, în cele din urmă, ajunge să înțeleagă natura-esență a omenirii. Cunoscând toate acestea, ea devine capabilă să se nege și să se lepede complet pe sine, să trăiască după cuvântul lui Dumnezeu și să practice adevărul în toate lucrurile. Aceasta

este o persoană care Îl cunoaște pe Dumnezeu și o persoană a cărei fire s-a schimbat.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”

Când îți vei dezvălui firea coruptă, când vei avea gânduri și idei care Îl sfidează pe Dumnezeu, când vei avea stări și puncte de vedere care Îl contrazic pe Dumnezeu, când vei avea stări în care Îl vei înțelege greșit sau I te vei împotrivi și I te vei opune, Dumnezeu îți va face reproșuri, te va judeca, te va mustra și uneori te va disciplina și te va pedepsi. Care este scopul disciplinării și al reproșurilor? (Să ne facă să ne căim și să ne schimbăm.) Da, este menit să te facă să te căiești. Prin disciplinare și reproșuri ți se permite să te schimbi. Este acela de a te face să înțelegi că gândurile tale reprezintă noțiunile omului și că sunt greșite; motivațiile tale vin de la Satana, se nasc din voința omului, și nu sunt conform adevărului, nu sunt compatibile cu Dumnezeu, nu pot mulțumi intențiile lui Dumnezeu, sunt detestabile și odioase pentru El, Îi incită mânia și chiar Îi stârnesc blestemul. După ce îți dai seama de acest lucru, trebuie să-ți schimbi motivațiile și atitudinea. Și cum le schimbi? Mai întâi, trebuie să te supui felului în care te tratează Dumnezeu, precum și mediului, oamenilor, evenimentelor și lucrurilor pe care El le pregătește pentru tine. Nu căuta nod în papură, nu oferi scuze obiective și nu te eschiva de la responsabilitățile tale. În al doilea rând, caută adevărul pe care oamenii ar trebui să-l pună în practică și în care ar trebui să intre când Dumnezeu face ceea ce face. Dumnezeu îți cere să înțelegi aceste lucruri. El vrea să-ți recunoști firile corupte și esența satanică, ca să poți să te supui mediilor pe care El le rânduiește pentru tine și, în cele din urmă, să poți practica în acord cu intențiile Lui și cu cerințele Lui de la tine. Atunci vei fi trecut peste încercare. Odată ce încetezi să te împotrivești și să te opui lui

Dumnezeu, nu te vei mai certa cu Dumnezeu și vei fi capabil să te supui. Când Dumnezeu spune: „Înapoia Mea, Satan”, tu răspunzi: „Dacă Dumnezeu spune că sunt Satana, eu sunt Satana. Deși nu înțeleg ce am greșit sau de ce spune Dumnezeu că sunt Satana, îmi ordonă să trec în spatele Lui, așa că nu voi ezita. Trebuie să caut dorințele lui Dumnezeu.” Când Dumnezeu spune că natura acțiunilor tale este satanică, tu zici: „Înțeleg orice spune Dumnezeu, accept totul.” Ce atitudine este aceasta? Aceasta este supunere. Este oare supunere atunci când ești capabil să accepți cu reticență că Dumnezeu spune că ești un diavol și Satana, dar nu poți accepta asta – și ești incapabil să te supui – când El spune că ești o fiară? Supunerea înseamnă conformitate totală și acceptare, să nu te cerți sau să nu stabilești condiții. Înseamnă să nu analizezi cauza și efectul, indiferent de motivele obiective, și să te preocupe doar acceptarea. Când oamenii au dobândit o astfel de supunere, sunt aproape de credință adevărată în Dumnezeu. Cu cât va acționa mai mult Dumnezeu și cu cât vei experimenta mai mult, cu cât vei considera mai reală suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor, cu atât va ajunge mai mare încrederea ta în Dumnezeu și cu atât vei simți mai mult: „Tot ce face Dumnezeu e bun, nimic din toate acestea nu e rău. Nu trebuie să fac mofturi, ci ar trebui să mă supun. Responsabilitatea mea, obligația mea, datoria mea este de a mă supune. Asta ar trebui să fac în calitate de ființă creată. Dacă nu pot nici măcar să mă supun lui Dumnezeu, atunci ce sunt? Sunt o fiară, sunt un diavol!” Nu arată acest lucru că acum ai credință veritabilă? Odată ce vei ajunge în acest punct, vei fi fără pată, așa că lui Dumnezeu Îi va fi ușor să te folosească, așa cum și ție îți va fi ușor să te supui orchestrărilor lui Dumnezeu. Când vei avea aprobarea lui Dumnezeu, vei fi capabil să obții binecuvântări de la El.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cu supunere adevărată se poate avea încredere reală”

Deși nu este ușor să schimbi natura oamenilor, dacă aceștia pot discerne și percepe firile corupte pe care le dezvăluie și dacă pot căuta adevărul pentru a le înlătura, atunci își pot schimba treptat firile. Odată ce o persoană reușește să își schimbe firea vieții, atunci vor fi din ce în ce mai puține lucruri în ea care se împotrivesc lui Dumnezeu. Scopul analizei naturii omului este acela de a-i schimba firile. Voi nu ați înțeles acest scop și credeți că, doar analizându-vă și înțelegându-vă natura, puteți să ascultați de Dumnezeu și să vă recăpătați rațiunea. Nu faceți decât să aplicați orbește reguli! De ce nu dau pur și simplu în vileag aroganța și neprihănirea de sine a oamenilor? De ce trebuie să le analizez și natura coruptă? Nu se va rezolva problema doar dacă le dau în vileag neprihănirea de sine și aroganța. Dar dacă le analizez natura, aspectele pe care aceasta le cuprinde sunt foarte ample, ea incluzând toate firile corupte. Nu se limitează doar la anvergura restrânsă a neprihănirii de sine, a autoimportanței și a aroganței. Natura include mult mai mult decât atât. Așadar, ar fi bine dacă oamenii ar putea să recunoască exact câte firi corupte dezvăluie în toate cererile lor diverse de la Dumnezeu, adică în dorințele lor extravagante. Odată ce oamenii își înțeleg propria natură și esență, se pot disprețui și lepăda de sine; le va fi ușor să își înlăture firile corupte și vor avea o cale. În caz contrar, voi nu veți scoate niciodată la iveală cauza principală și veți spune doar că este vorba de neprihănire de sine, aroganță sau mândrie, sau de lipsă totală de loialitate. Poate să fie rezolvată problema voastră doar vorbind despre astfel de lucruri superficiale? Este nevoie să discutăm despre natura omului? Care a fost natura lui Adam și a Evei la început? Nu exista în sufletele lor nicio împotrivire intenționată, cu atât mai puțin o răzvrătire deschisă. Ei nu știau ce însemna să se împotrivească lui Dumnezeu, cu atât mai puțin ce însemna să asculte de El. Ei acceptau în inimile lor orice răspândea Satana. Acum, Satana a corupt omenirea într-o asemenea măsură

încât oamenii se pot răzvrăti și se pot împotrivi lui Dumnezeu în toate lucrurile și pot găsi tot felul de modalități de a I se opune. Este evident că natura omului este aceeași cu cea a Satanei. De ce spun că natura omului este natura Satanei? Satana este cel care I se împotrivește lui Dumnezeu și, deoarece oamenii au naturi satanice, ei sunt ai Satanei. Deși oamenii nu fac în mod intenționat lucruri prin care să I se împotrivească lui Dumnezeu, din cauza naturii lor satanice, toate gândurile lor sunt potrivnice lui Dumnezeu. Chiar dacă oamenii nu fac absolut nimic, ei tot se împotrivesc lui Dumnezeu, deoarece esența internă a omului s-a schimbat în ceva care se împotrivește lui Dumnezeu. Prin urmare, omul actual este diferit de omul nou creat. Înainte, nu exista împotrivire sau trădare în sufletele oamenilor, ei erau plini de viață și nu erau guvernați de nicio natură satanică. Dacă în sufletele oamenilor nu există dominarea sau tulburarea unei naturi satanice, atunci, indiferent ce fac, nu poate fi considerat că se împotrivesc lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu"

În cazul în care cunoașterea de sine a oamenilor este prea superficială, li se va părea imposibil să rezolve probleme, iar firile vieții lor pur și simplu nu se vor schimba. Este necesar să te cunoști la un nivel profund, ceea ce înseamnă să-ți cunoști natura: ce elemente sunt incluse în acea natură, cum au luat naștere aceste lucruri și de unde au venit. Mai mult decât atât, chiar ești capabil să urăști aceste lucruri? Ți-ai văzut vreodată sufletul urât și natura ticăloasă? Dacă ești într-adevăr în stare să vezi adevărul despre tine, atunci te vei urî. Atunci când te vei urî și, apoi, vei pune cuvântul lui Dumnezeu în practică, vei putea să te răzvrătești împotriva trupului și să ai puterea de a îndeplini adevărul fără a crede că este obositor. De ce mulți oameni își urmează preferințele trupești? Deoarece se consideră a fi destul

de buni, simțind că acțiunile lor sunt corecte și îndreptățite, că nu au defecte și că au întru totul dreptate, ei sunt, prin urmare, capabili să acționeze presupunând că dreptatea este de partea lor. Când o persoană recunoaște care este adevărata sa natură – cât de urâtă, cât de demnă de dispreț și cât de demnă de milă este – atunci ea nu este peste măsură de mândră de sine, nu este prea arogantă și nu este prea încântată de ea însăși ca înainte. O astfel de persoană simte: „Trebuie să fiu cinstit și realist în a practica ceva din cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu, atunci nu mă voi ridica la standardul de a fi uman și mă voi rușina să trăiesc în prezența lui Dumnezeu”. Ea se vede cu adevărat ca fiind măruntă, cu adevărat neînsemnată. În acest moment, devine ușor pentru ea să îndeplinească adevărul și va părea că este oarecum așa cum trebuie să fie un om. Oamenii sunt în stare să se răzvrătească împotriva trupului numai atunci când se urăsc cu adevărat. Dacă nu se urăsc, nu vor putea să se răzvrătească împotriva trupului. Să te urăști cu adevărat nu este o chestiune simplă. Există multe lucruri care trebuie găsite în tine: în primul rând, să-ți cunoști propria natură; și, în al doilea rând, să te vezi nevoiaș și jalnic, să te vezi ca fiind extrem de mic și nesemnificativ și să-ți vezi sufletul deplorabil și murdar. Când cineva vede pe deplin ceea ce este cu adevărat, iar acest rezultat este obținut, atunci câștigă într-adevăr cunoașterea de sine și se poate spune că a ajuns să se cunoască pe deplin. Doar atunci poate să se urască cu adevărat, mergând atât de departe până la a se blestema, și poate să simtă cu adevărat că a fost profund corupt de Satana, încât nici măcar nu mai seamănă cu o ființă umană. Apoi, într-o zi, când amenințarea morții va apărea, o astfel de persoană va gândi: „Aceasta este dreapta pedeapsă a lui Dumnezeu. Dumnezeu este, într-adevăr, drept; chiar ar trebui să mor!” În acest punct, nu se va plânge, cu atât mai puțin Îl va învinui pe Dumnezeu, simțind pur și simplu că este atât de nevoiașă și jalnică, atât de murdară și de coruptă încât ar trebui să fie alungată și

distrusă de Dumnezeu, iar un suflet ca al ei nu se cade să trăiască pe pământ. Prin urmare, această persoană nu se va plânge de Dumnezeu și nu I se va împotrivi, cu atât mai puțin Îl va trăda pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Vă îndemn să înțelegeți mai bine conținutul decretelor administrative și să depuneți eforturi pentru a cunoaște firea lui Dumnezeu. Dacă nu, va fi greu să vă țineți buzele pecetluite, limbile voastre se vor angaja prea liber în conversații pompoase și veți ofensa, fără să vreți, firea lui Dumnezeu și veți cădea în întuneric, pierzând prezența Duhului Sfânt și lumina. Pentru că voi nu sunteți principiali în acțiunile voastre, pentru că faceți și spuneți ceea ce nu ar trebui, veți primi răsplata cuvenită. Ar trebui să știi că, deși tu ești neprincipial în cuvânt și faptă, Dumnezeu este cât se poate de principial în ambele. Motivul pentru care tu primești condamnarea este că ai ofensat pe Dumnezeu, nu o persoană. Dacă în viața ta comiți multe infracțiuni împotriva firii lui Dumnezeu, atunci ești destinat să devii un copil al iadului. Pentru om, poate părea că ai comis numai câteva fapte care sunt în dezacord cu adevărul și nimic mai mult. Cu toate acestea, ești conștient că, în ochii lui Dumnezeu, tu ești deja cineva pentru care nu mai există nicio jertfă pentru păcat? Pentru că tu ai încălcat decretele administrative ale lui Dumnezeu mai mult decât o singură dată și, în plus, nu ai arătat niciun semn de pocăință, prin urmare, nu ai altă scăpare decât să plonjezi în iad, unde Dumnezeu pedepsește omul. Un număr mic de oameni, în timp ce-L urmau pe Dumnezeu, au săvârșit unele fapte care încălcau principiile, dar după ce au fost emondați și îndrumați, și-au descoperit treptat propria stricăciune, apoi au intrat pe calea cea bună a realității și rămân fundamentați și astăzi. Astfel de oameni sunt cei care vor rămâne în cele din urmă. Cu toate acestea, Eu îi caut pe cei onești; dacă tu ești o persoană cinstită și care acționează conform principiului, atunci tu poți fi un prieten

apropiat al lui Dumnezeu. Dacă în acțiunile tale nu jignești firea lui Dumnezeu și cauți intențiile lui Dumnezeu și ai o inimă cu frică de Dumnezeu, atunci credința ta este la nivelul cerut. Cine nu se teme de Dumnezeu și nu are o inimă care tremură de groază e foarte predispus să încalce decretele administrative ale lui Dumnezeu. Mulți Îl slujesc pe Dumnezeu cu puterea pasiunii lor, dar nu au nicio înțelegere a decretelor administrative ale lui Dumnezeu, cu atât mai puțin vreo bănuială cu privire la implicațiile cuvintelor Sale. Și astfel, cu intențiile lor bune, deseori sfârșesc prin a face lucruri care perturbă gestionarea lui Dumnezeu. În cazuri grave, ei sunt îndepărtați, lipsiți de orice altă șansă de a-L urma, și sunt aruncați în iad, orice asociere cu casa lui Dumnezeu luând sfârșit. Acești oameni lucrează în casa lui Dumnezeu prin puterea bunelor lor intenții ignorante și sfârșesc prin a mânia firea lui Dumnezeu. Oamenii își aduc căile de a sluji oficiali și domni în casa lui Dumnezeu și încearcă să le pună în practică, gândindu-se în zadar că pot fi aplicate cu ușurință și fără efort aici. Niciodată nu își închipuie că Dumnezeu nu are firea unui miel, ci a unui leu. De aceea, cei care se asociază cu Dumnezeu pentru prima dată nu sunt în stare să comunice cu El, căci inima lui Dumnezeu este diferită de cea a omului. Numai după ce înțelegi multe adevăruri poți ajunge să-L cunoști continuu pe Dumnezeu. Această cunoaștere nu este compusă din cuvinte și doctrine, dar poate fi folosită ca o comoară prin care tu intri în confidență apropiată cu Dumnezeu și ca dovadă că El Se bucură de tine. Dacă ești lipsit de realitatea cunoașterii și nu ești înzestrat cu adevărul, atunci slujirea ta înflăcărată poate aduce asupra ta doar disprețul și aversiunea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”

Imnuri similare

Cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu I se împotrivesc

31. Cum să rezolvăm problema faptului de a merge pe calea antihriștilor

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Tu trebuie să îi vezi clar și să îi identifici corect pe antihriști. Trebuie să știi cum să discerni diferitele manifestări ale antihriștilor și, în același timp, ar trebui să știi clar că sunt multe lucruri pe care propria natură-esență le are în comun cu antihriștii. Asta deoarece voi toți aparțineți omenirii care a fost coruptă de către Satana, și singura diferență este că antihriștii sunt complet sub controlul Satanei, au devenit complicii Satanei și vorbesc în numele lui. Și tu aparții omenirii corupte, dar ești capabil să accepți adevărul și ai speranța să dobândești mântuirea. Totuși, sunt multe lucruri în ceea ce privește esența pe care le ai în comun cu antihriștii, iar metodele și planurile tale sunt la fel. Doar că, odată ce ai auzit adevărul și ai ascultat predicile, ești capabil să îți schimbi direcția, iar abilitatea de a schimba direcția te face să ai speranța dobândirii mântuirii — aceasta este diferența dintre tine și antihriști. Astfel, când Eu îi expun pe antihriști, tu ar trebui și să faci o comparație și să recunoști lucrurile pe care le ai în comun cu antihriștii și ce manifestări, firi și aspecte ale esenței sunt comune cu ei. Făcând asta, nu vei fi capabil să te cunoști mai bine? Dacă te simți mereu potrivnic, crezând că tu nu ești un antihrist, simțind o ură intensă pentru antihriști și nu ești dispus să faci această comparație sau să reflectezi asupra ta și să înțelegi ce cale urmezi, atunci care va fi consecința? Cu o fire satanică, cel mai probabil vei deveni antihrist. Asta deoarece niciun antihrist nu caută intenționat să devină antihrist și apoi devine unul; asta se întâmplă deoarece nu urmărește adevărul și, ca urmare, sfârșește urmând calea unui antihrist. Nu sunt antihriști toți cei din lumea religioasă care nu

iubesc adevărul? Fiecare persoană care nu reflectează și nu-și înțelege propria natură-esență și care crede în Dumnezeu potrivit propriilor noțiuni și închipuiri este un antihrist. Odată ce ai pornit pe calea unui antihrist, odată ce dobândești statut, și combinat cu faptul că ai unele daruri și ceva educație și toată lumea te admiră, atunci, pe măsură ce timpul pe care îl petreci lucrând se mărește, ajungi să ocupi o poziție în inimile oamenilor. Pe măsură ce lucrarea de care ești responsabil crește în anvergură, ajungi să conduci din ce în ce mai mulți oameni, dobândești din ce în ce mai mult capital, și apoi devii un adevărat Pavel. Toate acestea țin de tine? Tu nu aveai niciun plan să urmezi această cale, dar cum se face că, fără să știi, ai pornit pe calea unui antihrist? Un motiv important este acela că, dacă nu urmărești adevărul, mai mult ca sigur vei urmări statutul și prestigiul, te vei ocupa de propria afacere, până când, în cele din urmă, fără să fii conștient de asta, vei urma calea unui antihrist. Dacă oamenii care urmează calea unui antihrist nu schimbă la timp direcția, atunci, când dobândesc statut, e destul de posibil să devină antihriști — acest rezultat este inevitabil. Dacă nu pot vedea clar această chestiune, atunci sunt în pericol, deoarece toată lumea are firi corupte și toată lumea iubește reputația și statutul; dacă nu iubesc adevărul, atunci sunt foarte predispuși să cadă din cauza reputației și a statutului. Fără judecata și mustrarea lui Dumnezeu, toată lumea ar urma calea unui antihrist și ar cădea din cauza reputației și statutului, și asta e ceva ce nimeni nu poate nega. Tu spui: „Am aceste revelații doar din când în când, sunt doar manifestări temporare. Chiar dacă am aceeași esență ca antihriștii, sunt totuși diferit de antihriști deoarece nu am ambiții așa de mari ca ei. De asemenea, când îmi îndeplinesc datoria, reflectez constant asupra mea, simt remușcare, caut adevărul și acționez în conformitate cu adevărurile-principii. Judecând după comportamentul meu, nu sunt un antihrist și nu îmi doresc să devin unul, astfel că nu este posibil să devin un

antihrist.” S-ar putea să nu fii un antihrist acum, dar poți fi sigur că nu vei urma calea unui antihrist și nu vei deveni unul? Poți să garantezi asta? Nu, nu poți. Atunci, cum poți garanta asta? Singura metodă să faci asta este să urmărești adevărul. Atunci cum ar trebui să urmărești adevărul? Ai o metodă pentru asta? În primul rând, trebuie să recunoști faptul că împărtășești aceeași fire-esență cu antihriștii. Deși nu ești un antihrist acum, pentru tine, care este lucrul cel mai mortal și cel mai periculos? Este faptul că ai aceeași natură-esență ca și antihriștii. Este acesta un lucru bun pentru tine? (Nu.) Cu siguranță nu. Lucrul acesta este mortal pentru tine. Așadar, când asculți aceste predici care dezvăluie feluritele manifestări ale antihriștilor, nu te gândi că aceste lucruri nu au nicio legătură cu tine; aceasta este o atitudine greșită. Atunci, ce fel de atitudine ar trebui să ai pentru a accepta aceste fapte și manifestări? Compară-te cu acestea, recunoaște că ai natura-esență a unui antihrist și apoi examinează-te ca să afli care dintre manifestările și dezvăluirile tale sunt identice cu cele ale antihriștilor. În primul rând, recunoaște acest fapt — nu încerca să disimulezi sau să te protejezi. Calea pe care pășești este calea unui antihrist, astfel, este conform realității să se spună că ești un antihrist; însă casa lui Dumnezeu nu te-a definit încă astfel și îți dă o șansă să te căiești, asta e tot. Înțelegi? În primul rând, acceptă și recunoaște acest lucru, apoi, ceea ce ai de făcut este să vii înaintea lui Dumnezeu și să Îl rogi să te disciplineze și să te țină în frâu. Nu te îndepărta de lumina prezenței lui Dumnezeu și nu părăsi protecția Sa și astfel vei fi ținut în frâu de conștiința și rațiunea ta când faci lucruri și vei avea și cuvintele lui Dumnezeu care să te ilumineze, să te conducă și să te țină în frâu. Mai mult, vei avea lucrarea Duhului Sfânt care să te călăuzească, să rânduiască oameni, evenimente și lucruri din preajma ta care să îți servească drept avertismente și să te disciplineze. Cum te avertizează Dumnezeu? Dumnezeu acționează în multe moduri. Uneori,

Dumnezeu va face să ai un sentiment evident în inima ta, permițându-ți să realizezi clar că trebuie să fii ținut în frâu, că nu poți acționa cu bună știință, că dacă acționezi greșit, vei aduce rușinea asupra lui Dumnezeu și te vei face de râs, și astfel te înfrânezi. Nu este acesta Dumnezeu care te protejează? Acesta este un mod. Uneori, Dumnezeu te va face să simți reproșuri în sinea ta și îți va prezenta cuvinte clare ca să-ți spună că acel mod de a acționa este rușinos, că îl detestă, că este blestemat. Așadar, El folosește cuvinte clare pentru a-ți aduce reproșuri, astfel încât tu să faci o comparație cu tine însuți. Care este țelul lui Dumnezeu în a-ți face reproșuri în acest mod? El procedează astfel ca să simtă ceva conștiința ta, iar atunci când simți ceva, vei lua în considerare impactul, consecințele și propriul simț al rușinii și astfel vei exercita o oarecare stăpânire de sine în acțiunile și practicile tale. Odată ce ai avut multe asemenea experiențe, vei vedea că, deși aceste firi corupte sunt înrădăcinate în oameni, atunci când oamenii devin capabili să accepte adevărul și văd clar adevărul propriilor firi corupte, se pot răzvrăti cu determinare contra propriului trup; atunci când oamenii devin capabili să pună adevărul în practică, firea lor satanică este curățită și schimbată. Firea satanică a omului nu este indestructibilă sau de neschimbat — când devii capabil să accepți adevărul și să pui în practică adevărul, firea ta satanică se va frânge și va fi înlocuită în mod natural. Odată ce guști cât de dulce este să pui în practică adevărul, te vei gândi: „Înainte am fost lipsit de rușine. Oricât de nerușinate mi-au fost cuvintele sau cât de mult m-am preamărit pentru a-i face pe alții să mă venereze, nu am simțit nicio rușine și nu am fost deloc conștient după aceea. Acum simt că am greșit și m-am făcut de râs acționând în acel mod și simt că sunt mulți ochi ațintiți asupra mea.” Asta este fapta lui Dumnezeu. El îți dă un sentiment și tu te vei simți ca și cum tu îți faci ție însuți reproșuri, și atunci nu vei mai face rău și nu vei mai rămâne pe calea ta. Fără să știi, căile tale

de preamărire și mărturisire pentru sine se vor împuțina din ce în ce mai tare, vei exercita din ce în ce mai mult autocontrolul și vei simți din ce în ce mai mult faptul că, acționând în acest mod, inima ta este liniștită și conștiința ta este împăcată — asta înseamnă să trăiești în lumină, nu mai este nevoie să stai ca pe ace sau să folosești minciuni sau vorbe plăcute pentru a te camufla. În trecut, ai mințit și ai continuat să minți zilnic pentru a-ți proteja reputația. De fiecare dată când ai spus o minciună, a trebuit apoi să te ții de ea, atât de speriat că te-ai putea da de gol. Rezultatul acestui lucru este acela că ai spus din ce în ce mai multe minciuni, iar mai târziu a trebuit să depui un mare efort și să îți storci creierii pentru a continua minciunile; duceai o viață ce nu amintea nici de a oamenilor, nici de a demonilor, și era atât de obositor! Acum, tu cauți să fii o persoană cinstită, și îți poți deschide inima și poți rosti lucruri reale. Nu este nevoie să spui minciuni și să continui să minți zilnic, nu mai ești constrâns de minciuni, suferi mult mai puțin, trăiești o viață din ce în ce mai relaxată, liberă și eliberată și în adâncul inimii tale te bucuri de sentimentele de pace și bucurie — guști dulceața acestei vieți. Iar în timp ce guști dulceața acestei vieți, lumea ta interioară nu mai este înșelătoare, ticăloasă sau falsă. În schimb, acum ești dispus să vii înaintea lui Dumnezeu, să te rogi lui Dumnezeu și să cauți adevărul atunci când ai o problemă, ești capabil să discuți cu alții atunci când ai o problemă și nu mai acționezi unilateral sau arbitrar. Simți din ce în ce mai mult că modul în care obișnuiai să faci lucrurile era demn de dispreț și nu mai vrei să faci lucrurile în acel mod. În schimb, acționezi în orice mod care este în conformitate cu adevărul, cu rațiunea și cu intențiile lui Dumnezeu; modul în care acționezi s-a schimbat. Când ești capabil să realizezi aceste lucruri, nu înseamnă asta că te-ai îndepărtat de calea unui antihrist? Și când te-ai îndepărtat de calea unui antihrist, nu înseamnă că ai pornit pe calea dobândirii mântuirii? Când ai

pornit pe calea dobândirii mântuirii și vii deseori în fața lui Dumnezeu, atitudinea, obiectivul, perspectiva și țelurile și direcția vieții tale nu mai sunt în contradictoriu cu Dumnezeu, începi să iubești lucrurile pozitive și corectitudinea, dreptatea și adevărul. Când se întâmplă asta, adâncul inimii tale și gândurile tale au început să se transforme. Când ai pornit pe calea dobândirii mântuirii, mai poți deveni antihrist? Te mai poți împotrivi intenționat lui Dumnezeu? Nu, nu mai poți, și ești acum în afara pericolului. Doar prin pătrunderea în această stare vor fi oamenii pe calea dreaptă a credinței în Dumnezeu și doar prin căutarea și acceptarea adevărului în acest mod se pot elibera de necazurile, controlul și tulburările cauzate de natura lor satanică și de natura lor de antihriști.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul patru: Ei se înalță și mărturisesc despre ei înșiși”

Cum poate fi rezolvată problema că ei merg pe calea antihriștilor? (Pe de o parte, trebuie să înțeleagă această chestiune și să vină înaintea lui Dumnezeu ca să se roage, atunci când dezvăluie gânduri de a lupta pentru statut. În plus, trebuie să se dezvăluie așa cum sunt fraților și surorilor și apoi să se răzvrătească în mod conștient împotriva acestor gânduri incorecte. De asemenea, trebuie să-I ceară lui Dumnezeu să-i judece, să-i mustre, să-i emondeze și să-i disciplineze. Apoi vor fi capabili să pășească pe calea corectă.) Este un răspuns destul de bun. Totuși, acest lucru nu este ușor de obținut și este și mai greu pentru cei care iubesc prea mult reputația și statutul. A renunța la reputație și statut nu este ușor – ține de măsura în care oamenii urmăresc adevărul. Numai înțelegând adevărul, o persoană poate ajunge să se cunoască, să vadă clar deșertăciunea din spatele căutării faimei, a câștigului și a statutului și să vadă clar adevărul corupției omenirii. Numai atunci când o persoană ajunge cu adevărat să se cunoască, poate să renunțe la statut și reputație. Nu este ușor să te eliberezi de o fire coruptă.

Dacă ai recunoscut că îți lipsește adevărul, că ești plin de neajunsuri și dezvălui prea multă corupție și totuși nu depui niciun efort în urmărirea adevărului și te deghizezi și te complaci în ipocrizie, făcându-i pe oameni să creadă că tu poți face orice, atunci acest lucru te va pune în pericol – mai devreme sau mai târziu, va veni o vreme când te vei lovi de un obstacol și vei cădea. Trebuie să recunoști că nu deții adevărul și să fii suficient de curajos pentru a înfrunta realitatea. Ai slăbiciuni, dezvălui corupție și ești plin de tot felul de neajunsuri. Acest lucru este normal, pentru că ești o persoană obișnuită, nu ești supraomenesc sau omnipotent și trebuie să recunoști acest lucru. Când alți oameni te disprețuiesc sau te batjocoresc, să nu reacționezi imediat cu antipatie pentru că lucrurile pe care le spun ei sunt neplăcute sau să te împotrivești acestora pentru că te crezi capabil și perfect – nu aceasta ar trebui să fie atitudinea ta față de astfel de cuvinte. Care ar trebui să fie atitudinea ta? Ar trebui să-ți spui: „Am defectele mele, tot ce are legătură cu mine este corupt și imperfect, iar eu sunt pur și simplu o persoană obișnuită. În ciuda faptului că ei mă disprețuiesc și mă batjocoresc, oare există vreun adevăr în asta? Dacă o parte din ceea ce spun este adevărată, atunci trebuie să o accept de la Dumnezeu.” Dacă ai această atitudine, este o dovadă că ești capabil să gestionezi corect statutul, reputația și lucrurile pe care alții oameni le spun despre tine. Statutul și reputația nu sunt cu ușurință date la o parte. Pentru cei care sunt oarecum înzestrați, au un anumit grad de calibru sau au o anumită experiență de lucru, să lase aceste lucruri deoparte este și mai greu. Deși uneori ar putea pretinde că le-au lăsat deoparte, ei nu pot face asta în inimile lor. Imediat ce situația le permite și au oportunitatea, vor lupta pentru faimă, câștig și statut, la fel cum au făcut înainte, pentru că toți oamenii corupți iubesc aceste lucruri, doar că aceia care nu sunt înzestrați sau nu au talente au o dorință puțin mai slabă de a urmări statutul. Cei care au cunoștințe, talente,

care arată bine și au un capital deosebit, au o dorință foarte puternică de reputație și statut, până într-acolo încât sunt plini de această ambiție și dorință. Pentru ei, cel mai greu lucru de lăsat la o parte este acesta. Când nu au niciun statut, dorința lor este în stadiu incipient. Odată ce dobândesc statut, când casa lui Dumnezeu le încredințează o sarcină importantă și mai ales dacă au lucrat mulți ani și au multă experiență și capital, dorința nu mai este în curs de dezvoltare, ci a prins deja rădăcini, a înflorit și este pe cale să dea roade. Dacă o persoană are dorința și ambiția constantă de a face lucruri mărețe, de a deveni faimoasă, de a deveni o figură grozavă, apoi, imediat ce comit un mare rău, iar consecințele acestuia au efecte, ei vor fi complet terminați și eliminați. Și astfel, înainte ca acest lucru să ducă la o mare nenorocire, ei trebuie să schimbe rapid situația, cât încă este timp. Ori de câte ori faci ceva și în orice context, trebuie să cauți adevărul, să practici să fii o persoană cinstită și ascultătoare de Dumnezeu și să lași deoparte căutarea statutului și a reputației. Atunci când ai gândul și dorința constantă de a concura pentru statut, trebuie să îți dai seama la ce lucruri rele va duce acest tip de stare dacă este lăsată nerezolvată. Așa că nu pierde timpul în căutarea adevărului, depășește-ți dorința de a concura pentru statut cât este în stare incipientă și înlocuiește-o cu practicarea adevărului. Când practici adevărul, dorința și ambiția ta de a concura pentru statut vor fi diminuate și tu nu vei tulbura lucrarea bisericii. În acest fel, Dumnezeu Își va aminti de acțiunile tale și le va aproba. Prin urmare, ce încerc să subliniez? Următorul lucru: trebuie să scapi de dorințele și ambițiile tale înainte ca acestea să dea roade și să conducă la o mare nenorocire. Dacă nu te ocupi de ele cât timp sunt încă la început, vei rata o oportunitate grozavă; și, odată ce au condus la o mare nenorocire, va fi prea târziu pentru a le înlătura. Dacă îți lipsește chiar și voința de a te răzvrăti împotriva trupului, îți va fi foarte greu să pășești pe calea urmăririi adevărului; dacă întâmpini piedici și eșecuri în

căutarea faimei, a câștigului și a statutului și nu-ți vii în fire, atunci acest lucru este periculos: există posibilitatea să fii eliminat. Când cei care iubesc adevărul se confruntă cu una sau două piedici și eșecuri în ceea ce privește reputația și statutul lor, ei pot să vadă clar că reputația și statutul nu au deloc valoare. Sunt capabili să se lepede complet de statut și de reputație și, chiar dacă nu vor avea niciodată statut, hotărăsc să continue să urmărească adevărul și să-și îndeplinească cum se cuvine datoria și să-și împărtășească mărturiile din experiență, fiind astfel mărturie pentru Dumnezeu. Chiar și atunci când sunt adepți obișnuiți, tot sunt capabili să urmărească până la capăt și tot ceea ce își doresc este să primească aprobarea lui Dumnezeu. Numai aceștia sunt oameni care iubesc sincer adevărul și sunt hotărâți. Casa lui Dumnezeu a eliminat mulți antihriști și oameni răi, iar unii dintre cei care urmăresc adevărul, după ce văd eșecul antihriștilor, reflectează la calea aleasă de acei oameni și, de asemenea, reflectează asupra propriilor persoane și se cunosc pe ei înșiși. Din aceasta, ei dobândesc o înțelegere a voii lui Dumnezeu, se hotărăsc să fie adepți obișnuiți și se concentrează pe urmărirea adevărului și pe a-și face bine datoria. Chiar dacă Dumnezeu spune că sunt făcători de servicii sau nulități josnice, e în ordine pentru ei. Vor încerca numai să fie persoane umile și adepți mărunți și nesemnificativi în ochii lui Dumnezeu, dar persoane care vor ajunge, în cele din urmă, să fie numite de către Dumnezeu ființe create acceptabile. Oameni ca aceștia sunt cei buni și cei pe care Dumnezeu îi aprobă.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă – Partea a treia)”

Vă temeți să mergeți pe calea antihriștilor? (Da.) Este utilă teama neînsoțită de altceva? Nu – doar teama nu poate rezolva problema. Este normal să vă fie teamă de a merge pe calea antihriștilor. Asta arată că sunteți un iubitor al adevărului, o persoană care este dispusă să tindă spre adevăr și care este dornică să-l urmeze. Dacă sunteți cu teamă în inimă,

atunci ar trebui să căutați adevărul și să găsiți o cale de practică. Trebuie să începeți prin a învăța să cooperați cu alții în armonie. Dacă există o problemă, rezolvați-o prin părtășie și discuții, astfel încât toată lumea să poată cunoaște principiile, precum și raționamentul specific și programul referitor la rezolvare. Nu te împiedică asta să iei decizii de unul singur? În plus, dacă ai o inimă care se teme de Dumnezeu, atunci vei fi capabil, în mod natural, să primești cercetarea lui Dumnezeu, dar trebuie să înveți și să accepți supravegherea aleșilor Lui, ceea ce presupune să ai toleranță și acceptare. Dacă vezi pe cineva supraveghindu-te, inspectându-ți lucrarea sau verificându-te fără știința ta și dacă devii irascibil, tratezi această persoană ca pe un dușman și o disprețuiești, ba chiar o ataci și o tratezi ca pe un trădător, tânjind ca ea să dispară, atunci asta este o problemă. Nu este extrem de josnic? Care este diferența dintre asta și un împărat diavol? Asta înseamnă să tratezi oamenii just? Dacă mergi pe calea corectă și acționezi corect, de ce să te temi de oamenii care te verifică? Dacă ești speriat, asta arată că ceva stă la pândă în inima ta. Dacă știi în inima ta că ai o problemă, atunci ar trebui să accepți judecata și mustrarea lui Dumnezeu. Acest lucru este rezonabil. Dacă știi că ai o problemă, dar nu permiți nimănui să te supravegheze, să-ți inspecteze munca sau să-ți investigheze problema, atunci ești extrem de nerezonabil, te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu și I te opui și, în acest caz, problema ta este și mai gravă. Dacă aleșii lui Dumnezeu discern că ești un răufăcător sau un necredincios, atunci consecințele vor fi și mai problematice. Așadar, cei care pot accepta supravegherea, examinarea și inspecția altora sunt cei mai rezonabili, ei au toleranță și o umanitate normală. Când descoperi că faci ceva greșit sau că ai o revărsare a unei firi corupte, dacă poți să te deschizi și să comunici cu oamenii, acest lucru îi va ajuta pe cei din jurul tău să te supravegheze. Cu siguranță este necesar să accepți supravegherea, însă principalul lucru este

să te rogi la Dumnezeu și să te bazezi pe El, supunându-te unei reflecții constante. În special când ai mers pe calea greșită sau ai făcut ceva greșit sau când urmează să acționezi ori să decizi ceva pe cont propriu, iar cineva din apropiere îți menționează acest lucru și te avertizează, trebuie să accepți acest lucru, să te grăbești să reflectezi asupra ta, să-ți recunoști greșeala și să ți-o corectezi. Acest lucru te poate împiedica să pășești pe calea antihriștilor. Dacă există cineva care te ajută și te avertizează astfel, nu ești protejat fără să știi? Ba da – asta este protecția ta. Prin urmare, nu ar trebui să te păzești întotdeauna de frații și surorile tale sau de oamenii din jurul tău. Nu te deghiza și ascunde întotdeauna, fără a le permite altora să te înțeleagă sau să vadă cine ești. Dacă inima ta se păzește mereu de alții, asta îți va afecta căutarea adevărului și îți va fi ușor să pierzi lucrarea Duhului Sfânt, precum și multe oportunități de a fi desăvârșit. Dacă te păzești mereu de ceilalți, va exista un zid în inima ta și nu vei putea coopera cu oamenii. Îți va fi ușor să faci lucrurile greșite și să mergi pe calea greșită și vei rămâne uluit când faci greșeli. Ce vei gândi în acel moment? „Dacă aș fi știut, aș fi colaborat chiar de la început cu frații și surorile mele pentru a-mi realiza datoria și cu siguranță nu aș fi avut probleme. Dar pentru că mi-a fost mereu teamă că ceilalți mă vor vedea deslușit, m-am păzit de ei. Dar, în cele din urmă, nimeni altcineva nu a făcut o greșeală – eu am fost cel care a făcut prima greșeală. Ce lucru jenant și prostesc!” Dacă te poți concentra pe căutarea adevărului și te poți deschide în părtășie cu frații și surorile tale când ai dificultăți, frații și surorile te pot ajuta și îți pot permite să înțelegi calea corectă a practicii și principiile de practică. Asta te poate proteja de a merge pe calea greșită când îți realizezi datoria, astfel încât să nu eșuezi sau să cazi, ori să fii detestat și respins de Dumnezeu și alungat. În schimb, vei primi protecție, îți vei realiza datoria în mod corespunzător și vei câștiga

aprobarea lui Dumnezeu. Cât de vaste sunt beneficiile pe care oamenii le obțin din cooperarea armonioasă!

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă"

Cum nu aveți acum realitatea cuvintelor lui Dumnezeu ca viață, ce se va întâmpla cu voi atunci când veți avea statut și titluri oficiale? Veți merge pe calea antihriștilor? (Acest lucru e incert.) Acesta este cel mai periculos moment. Puteți să vedeți clar acest lucru? Spuneți-Mi, a fi conducător sau lucrător este un lucru periculos? (Este.) Cunoscând pericolul, mai sunteți dispuși să îndepliniți această datorie? (Da.) Această dorință de a vă îndeplini datoria este voința umană și este un lucru pozitiv. Totuși, acest lucru pozitiv e suficient pentru a vă permite să puneți adevărul în practică? Veți fi capabili să vă răzvrătiți împotriva dorințelor trupului? Bazându-te pe bunele intenții umane și pe voința umană, pe dorințele și idealurile umane, vei putea să-ți îndeplinești voia? (Nu.) Atunci trebuie să te gândești la ceea ce trebuie să faci pentru a-ți transforma dorințele, idealurile și voința în realitate și în adevărata ta statură. De fapt, aceasta nu este o problemă atât de mare. Adevărata problemă este că, având în vedere starea și statura actuală a omului și calitățile umanității sale, el este departe de a îndeplini condițiile de aprobare ale lui Dumnezeu. Caracterul vostru uman nu are decât un pic de conștiință și rațiune, nu și voința de a urmări adevărul. Atunci când vă îndepliniți datoria, e posibil să vă doriți să nu fiți superficiali și nici să încercați să-L păcăliți pe Dumnezeu, dar o veți face. Având în vedere starea și statura voastră actuală, adevărată, vă aflați deja într-un loc periculos. Ați mai susține că a avea statut este periculos, dar a nu-l avea înseamnă că sunteți în siguranță? De fapt, a nu avea statut este, de asemenea, periculos. Atât timp cât trăiți într-o fire coruptă, sunteți în pericol. Acum, este oare vorba de faptul că ar fi periculos doar să fii

conducător, în timp ce aceia care nu sunt conducători sunt în siguranță? (Nu.) Dacă nu ești o persoană care urmărește adevărul și nu deții nici cel mai mic adevăr-realitate, te afli în pericol, indiferent dacă ești sau nu conducător. Prin urmare, cum ar trebui să urmărești adevărul pentru a scăpa de acest pericol? V-ați gândit la această întrebare? Dacă ai doar o mică dorință și urmezi, pur și simplu, niște reglementări, va funcționa? Poți scăpa cu adevărat de locul periculos în acest mod? S-ar putea să funcționeze pe termen scurt, dar este greu de spus ce se va întâmpla pe termen lung. Așadar, ce este de făcut? Unii oameni spun că urmărirea adevărului reprezintă cea mai bună cale. Acest lucru este absolut corect, dar în ce mod trebuie urmărit pentru a pătrunde în adevărul-realitate? Cum poate să crească viața omului? Niciuna dintre acestea nu este o chestiune simplă. În primul rând, trebuie să înțelegi adevărul, iar apoi să îl pui în practică. Atât timp cât o persoană înțelege adevărul, jumătate din aceste probleme sunt deja rezolvate. Aceasta va fi capabilă să reflecteze asupra propriei stări și să o vadă clar. Va simți pericolul în care trăiește. Va putea să pună adevărul în practică în mod proactiv. O astfel de practică ghidează în mod firesc o persoană către supunerea față de Dumnezeu. Este o persoană care se supune lui Dumnezeu în afara pericolului? Chiar aveți nevoie de un răspuns? Cei care I se supun cu adevărat lui Dumnezeu nu se vor mai răzvrăti împotriva Lui sau nu I se vor mai împotrivi și, cu atât mai puțin, nu-L vor mai trăda. Mântuirea lor este asigurată. Nu este o astfel de persoană complet în afara pericolului? Prin urmare, cel mai bun mijloc de rezolvare a problemelor este de a pune seriozitatea în slujba adevărului și de a depune eforturi pentru adevăr. Odată ce oamenii au înțeles realmente adevărul, toate problemele vor fi rezolvate.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să înlături tentațiile și robia statutului”

Când lucrătorii și conducătorii lucrează, ei sunt uneori luminați și iluminați de Duhul Sfânt, pot vorbi de unele experiențe reale și, în mod natural, vor avea oameni care îi respectă profund și îi venerează, în mod natural vor avea oameni care îi urmează, lipiți de ei ca propria umbră – în momente ca acestea, cum ar trebui ei să abordeze aceste lucruri? Toți au propriile predilecții, toți sunt vanitoși; dacă oamenii aud pe cineva vorbind aprobator și laudativ despre ei, se vor bucura mult. Acesta este un sentiment normal și nu e mare lucru. Totuși, dacă susțin pe cineva care îi poate lăuda și flata excesiv și pun pe cineva de acest fel să se ocupe de ceva important, atunci acesta este un lucru periculos. Asta deoarece oamenii care adoră să îi măgulească și să îi laude excesiv pe alții sunt cu toții deosebit de vicleni și înșelători și nu sunt cinstiți sau sinceri. De îndată ce asemenea oameni dobândesc statut, nu mai sunt de folos pătrunderii în viață a aleșilor lui Dumnezeu sau lucrării bisericii. Acești oameni sunt vicleni și sunt mai mult decât capabili să tulbure lucrurile. Acei oameni care sunt relativ integri nu îi laudă niciodată excesiv pe alții. Chiar dacă te aprobă în inimile lor, nu o vor spune cu voce tare, iar dacă descoperă că ai defecte sau ai făcut ceva greșit, atunci îți vor indica asta. Unora, totuși, nu le plac oamenii direcți, iar atunci când cineva le indică defectele sau le aduce reproșuri, ei o vor oprima și o vor exclude pe acea persoană, ba chiar vor detecta defectele și minusurile acelei persoane pentru a o judeca și condamna tot timpul. Făcând asta, nu oprimă și rănesc oamenii buni? Să faci asemenea lucruri și să persecuți asemenea oameni buni sunt lucruri pe care Dumnezeu le detestă cel mai mult. Să persecuți oameni buni e o mârșăvie! Și dacă cineva persecută mulți oameni buni, atunci este un diavol. Conducătorii și lucrătorii ar trebui să trateze pe toată lumea corect și cu dragoste și ar trebui să se ocupe de chestiuni conform principiului. În special când ai oameni care te flatează și se gudură pe lângă tine, roiesc în jurul tău, trebuie să îi tratezi corect, să îi

ajuți cu afecțiune și să îi faci să își îndeplinească sarcinile corespunzătoare și să nu flateze oamenii precum fac non-credincioșii; expune-ți poziția și perspectiva în mod clar, fă-i să se simtă umiliți și rușinați, astfel încât să nu o mai facă niciodată. Dacă poți să rămâi fidel principiilor și să tratezi oamenii corect, atunci acești clovni demni de dispreț și indivizi satanici nu se vor simți rușinați? Asta l-ar face pe Satana să se simtă rușinat și l-ar mulțumi pe Dumnezeu. Cei ce adoră să îi flateze pe alții cred că și conducătorii și lucrătorii deopotrivă adoră oamenii care îi flatează și, de fiecare dată când cineva spune ceva flatant sau se gudură pe lângă ei, vanitatea și dorința de statut le sunt satisfăcute. Oamenilor care iubesc adevărul nu le plac toate acestea și le chiar detestă enorm și sunt dezgustați de ele. Doar conducătorilor falși le place să fie flatați. Poate casa lui Dumnezeu nu îi aplaudă și nu îi laudă, dar dacă aleșii lui Dumnezeu îi aplaudă și îi laudă, ei se simt atât de mulțumiți și se bucură enorm de asta, ba chiar în cele din urmă capătă ceva mângâiere din asta. Antihriștilor le place chiar mai mult să fie flatați și se bucură cel mai mult atunci când oamenii de acest fel se apropie de ei și roiesc în jurul lor. Nu este acest lucru problematic? Așa sunt antihriștii; lor le place ca oamenii să îi laude și să îi aplaude, să îi venereze și să îi urmeze, pe când cei care urmăresc adevărul și sunt relativ integri nu apreciază nimic din toate acestea. Trebuie să te apropii de oameni care îți pot vorbi deschis; să ai oameni de acest fel lângă tine constituie un mare avantaj. În special, să ai asemenea oameni buni în jurul tău precum cei care, atunci când îți descoperă o problemă, au curajul să îți aducă reproșuri și să te expună, te poate feri de rătăcire. Lor nu le pasă care este statutul tău și, în momentul în care descoperă că ai făcut ceva ce este împotriva adevărurilor-principii, îți vor aduce reproșuri și te vor expune dacă este necesar. Doar asemenea oameni sunt integri, cu simțul dreptății și, indiferent de modul în care te expun și îți aduc reproșuri, toate

sunt pentru a te ajuta și a te superviza și a te promova. Trebuie să te apropii de asemenea oameni; cu asemenea oameni lângă tine, care să te ajute, devii relativ mult mai în siguranță – asta înseamnă să ai protecția lui Dumnezeu. Să ai zilnic alături de tine oameni care înțeleg adevărul și care susțin principiile, supervizându-te, este benefic pentru ca tu să-ți faci îndatorirea și lucrarea bine. Categoric, nu trebuie să îi ai ca asistenți pe acei oameni vicleni, înșelători, care te lingușesc și te flatează; să ai asemenea oameni lipiți de tine este ca și cum ai avea muște urât mirositoare pe tine, vei fi expus atâtor bacterii și virusuri! Asemenea oameni sunt predispuși spre a te tulbura și a-ți afecta lucrarea, te pot duce în ispită și rătăcire și pot aduce asupra ta dezastru și calamitate. Trebuie să stai departe de ei, cu cât mai departe, cu atât mai bine, și dacă poți discerne faptul că au esență de neîncrezători și îi poți îndepărta din biserică, e și mai bine. Odată ce o persoană integră care urmărește adevărul vede că ai o problemă, îți va spune adevărul indiferent de statutul tău, indiferent de cum o vei trata, chiar și dacă o vei concedia. Niciodată nu va încerca să ascundă problema sau să se eschiveze. Este atât de benefic să ai mulți oameni de acest fel în jurul tău! Când faci ceva ce contravine principiilor, ei te vor expune, îți vor oferi opiniile lor asupra problemelor tale și îți vor indica problemele și greșelile deschis și onest; nu vor încerca să te ajute să scapi basma curată și nici măcar nu îți vor da șansa să eviți stânjeneala în fața multor oameni. Cum ar trebui să tratezi asemenea oameni? Ar trebui să îi pedepsești sau să te apropii de ei? (Să mă apropii de ei.) Corect. Ar trebui să îți deschizi inima și să ai părtășie cu ei, să spui: „Este drept că am acea problemă pe care mi-ai indicat-o. În acel moment, eram plin de vanitate și de gânduri privind statutul. Am simțit că, deși fusesem conducător atâția ani, tu nu numai că nu m-ai ajutat să scap basma curată, dar ai și indicat problemele mele în fața atâtor oameni și eu nu am putut să accept asta. Acum, totuși, văd că ceea ce

am făcut a fost cu adevărat împotriva principiilor și adevărului și că nu ar fi trebuit să fac asta. Care este relevanța deținerii poziției de conducător? Nu este pur și simplu datoria mea? Toți ne facem datoria și suntem egali în statut. Singura diferență este că eu am ceva mai multă responsabilitate, asta e tot. Dacă descoperi orice problemă în viitor, atunci spune ce se cuvine să spui și nu va fi nicio ranchiună personală între noi. Dacă avem o pricepere diferită a adevărului, atunci putem avea părtășie. În casa lui Dumnezeu și înaintea lui Dumnezeu și a adevărului, vom fi uniți, nu înstrăinați." Aceasta este o atitudine de practicare și iubire a adevărului. Ce ar trebui să faci pentru a evita calea unui antihrist? Ar trebui să iei inițiativa să te apropii de oameni care iubesc adevărul, oameni care sunt integri, să te apropii de oameni care pot indica problemele tale, care pot vorbi onest și îți pot aduce reproșuri când îți descoperă problemele și în special de oameni care te pot emonda atunci când îți descoperă problemele – aceștia sunt oamenii care sunt cel mai mare beneficiu pentru tine și ar trebui să îi prețuiești. Dacă excluzi și scapi de asemenea oameni buni, atunci vei pierde protecția lui Dumnezeu și dezastrul se va abate treptat asupra ta. Prin apropierea de oameni buni și oameni care înțeleg adevărul, vei avea pace și bucurie și vei putea să ții dezastrul la distanță; prin apropierea de oameni mârșavi, oameni lipsiți de rușine și oameni care te flatează, vei fi în pericol. Nu doar că vei fi ușor de amăgit și păcălit, dar dezastrul se poate abate oricând asupra ta. Trebuie să știi ce tip de persoană va fi cea mai benefică pentru tine – cei care te pot avertiza când faci ceva greșit sau când te preamărești și mărturisești pentru tine însuți și îi induci pe alții în eroare, îți vor fi cei mai benefici. Să te apropii de asemenea oameni reprezintă calea corectă de urmat.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul patru: Ei se înalță și mărturisesc despre ei înșiși"

Pentru a câștiga simpatia oamenilor și pentru a-și asigura realegerea în funcție, unii conducători de biserică practică principiile democratice în tot ceea ce fac, sub pretextul că nu sunt dictatoriali. Ei folosesc acest lucru ca pe o modalitate de a cumpăra simpatia oamenilor, dar, în realitate, o fac pentru a-și consolida propriul statut. Oare nu este acesta comportamentul unui antihrist? (Ba da.) Numai un antihrist ar acționa în acest mod. Faceți și voi aceste lucruri? (Uneori.) Și reflectați la ce intenții guvernează aceste acțiuni? Acest lucru are sens în cazul unei persoane care abia a început să se formeze în lucrarea de conducător și nu înțelege principiile. Dar dacă este conducător sau lucrător de câțiva ani și continuă să facă acest lucru, atunci aceasta este lipsită de principii. Aceasta este o conducere falsă, iar persoana respectivă nu este una care urmărește adevărul. Dacă o persoană are propriile intenții și scopuri și continuă să facă lucrurile astfel, este un antihrist. Cum vedeți voi această problemă? Ce practicați atunci când vă confruntați cu această problemă? Dacă aveți propriile intenții și scopuri, ce ar trebui să faceți pentru a le înlătura? (Am observat că am unele intenții. Uneori, mă tem că frații și surorile vor spune că nu sunt deschis și transparent în acțiunile mele, că iau decizii de unul singur, fără să le spun. Când voi avea astfel de gânduri, voi discuta și voi rezolva problemele cu frații și surorile. Nu voi lua decizii de capul meu.) Este acceptabil să te consultați cu alții. Este indicat să te asiguri că toată lumea este informată; asta înseamnă să accepți ca lucrarea să îți fie supravegheată de către frați și surori, ceea ce te ajută să îți îndeplinești datoria. Cu toate acestea, în timpul discuțiilor, trebuie să respecți și adevărurile-principii. Dacă te abați de la adevărurile-principii, discuția poate să devieze de la subiect sau se poate irosi timp și nu vei ajunge la concluziile corecte De aceea, atunci când se începe o discuție, conducătorii și lucrătorii trebuie să preia conducerea în citirea pasajelor relevante din cuvintele lui Dumnezeu. În acest fel, toată

lumea poate avea părtășie conform cuvintelor Sale. O astfel de părtășie va oferi o cale și va da rezultate bune. Nu poți să stai, pur și simplu, deoparte și să-l lași pe fiecare să aibă părtășie după cum își dorește. Dacă nimeni nu are opinii puternice și nu caută adevărul, atunci acest mod de părtășie este inutil, indiferent cât timp faci asta. Nu va duce niciodată la finalul corect. […]

[…] Trebuie să înțelegi că îndatoririle pe care le îndeplinești și lucrarea pe care o faci sunt însărcinări de la Dumnezeu și trebuie să îți faci lucrarea în conformitate cu cerințele Lui. Dacă procedezi așa, vei avea un obiectiv și o direcție în minte și vei putea căuta adevărul și o cale în cuvintele lui Dumnezeu. Ar trebui apoi să îi îndrumi pe toți spre a avea părtășie despre pasajele relevante din cuvintele lui Dumnezeu și să le dai posibilitatea să aibă părtășie despre adevăr conform cuvintelor Sale, să obțină mai multă lumină din cuvintele lui Dumnezeu, să înțeleagă voia Lui și adevărul, iar apoi să practice în conformitate cu adevărurile-principii. Asta înseamnă să pășești pe calea cea bună. În esență, lucrarea bisericii este de a-i îndruma pe aleșii lui Dumnezeu spre a înțelege și a pătrunde în toate adevărurile pe care Dumnezeu le exprimă. Aceasta este lucrarea fundamentală a bisericii. Așadar, indiferent ce problemă e în curs de rezolvare, nicio adunare nu se poate lipsi de citirea pasajelor relevante din cuvintele lui Dumnezeu sau de părtășia despre adevăr. În cele din urmă, dacă poți avea părtășie despre adevăr și despre principiile de practică până când acestea vor fi clare, toată lumea va înțelege adevărul și va ști cum să îl practice. Indiferent din ce aspect al adevărului mănânci și bei în timpul unei adunări, trebuie să ai părtășie în acest mod și să cauți adevărul pe baza problemelor cu care te confrunți. Cei care înțeleg adevărul trebuie să conducă părtășia, iar cei care au fost luminați pot, apoi, să o continue. În acest fel, cu cât vor avea mai multă părtășie, cu atât mai mult Duhul Sfânt va lucra asupra lor, iar pe

măsură ce vor avea mai multă părtășie despre adevăr, vor obține mai multă claritate. Atunci când toți vor înțelege adevărul, vor obține eliberarea și libertatea deplină și vor avea o cale de urmat. Acesta este cel mai bun rezultat pe care îl poate obține o adunare. Când toți vor comunica despre adevărul-realitate până când aceasta va fi clar prin acest tip de părtășie, nu vor înțelege atunci adevărul? (Ba da). După ce oamenii vor înțelege adevărul, vor ști în mod natural cum să-l experimenteze și să-l practice. Când vor putea practica adevărul cu acuratețe, oare nu vor fi obținut adevărul? (Ba da.) Când o persoană a dobândit adevărul, nu Îl va fi câștigat pe Dumnezeu? Dacă cineva L-a câștigat pe Dumnezeu, nu va fi obținut mântuirea din partea Lui? (Ba da). Dacă, în activitatea ta de conducător sau de lucrător, poți obține acest rezultat, îți vei fi făcut lucrarea în mod corespunzător, îți vei fi îndeplinit datoria conform standardelor și vei primi lauda lui Dumnezeu. Când toți aleșii lui Dumnezeu vor înțelege adevărul, ți se vor mai închina, și te vor mai urma? (Nu.) Oamenii doar te vor lăuda, te vor respecta, vor fi dispuși să intre în contact și să interacționeze cu tine și vor fi dispuși să asculte părtășia ta pentru a putea avea beneficii de pe urma acesteia. Cei care înțeleg adevărul pot fi cu adevărat lumina și sarea. Asta înseamnă să îți îndeplinești datoria de ființă creată și să fii o ființă creată corespunzătoare. Atunci când oamenii vor fi înțeles adevărul și vor fi ajuns la o relație mai strânsă cu Dumnezeu, vor putea atinge compatibilitatea cu El, nu se vor mai răzvrăti împotriva Lui, nu Îl vor mai înțelege greșit și nu I se vor mai împotrivi și vor putea să Îl preamărească și să fie martori pentru Dumnezeu indiferent de problemele cu care se confruntă. Dacă, în calitate de conducător sau de lucrător, practici conform unor principii ca acestea, în cel mai scurt timp, vei fi adus oamenii în fața lui Dumnezeu. Oamenii pe care îi conduci vor fi, de asemenea, capabili să practice adevărul, să intre în realitate, să-L preamărească pe Dumnezeu și să Îi fie martori. În acest fel,

oamenii pe care îi conduci vor putea și ei să fie lăudați și câștigați de Dumnezeu. Așadar, atunci când un conducător merge pe calea urmăririi adevărului, acest lucru este pe deplin în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Atât timp cât ceea ce fac oamenii este în concordanță cu adevărurile-principii, rezultatele acțiunilor lor vor fi din ce în ce mai bune, fără nici un efect secundar, iar ei vor avea binecuvântarea și protecția lui Dumnezeu în orice privință. Chiar dacă uneori vor produce unele abateri, Dumnezeu îi va lumina și îi va conduce, iar ei vor găsi îndreptarea în cuvintele lui Dumnezeu. Atunci când oamenii iau calea cea bună, ei vor avea parte de binecuvântarea și de protecția lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Omului corupt îi place să urmărească statutul și să se bucure de beneficiile sale. Lucrul acesta e valabil pentru orice persoană, fie că în prezent ai statut sau nu: e peste măsură de greu să abandonezi statutul și să te descotorosești de ispitele lui. Asta cere multă cooperare din partea omului. Ce presupune o astfel de cooperare? În principal, să cauți adevărul, să-l accepți, să înțelegi intențiile lui Dumnezeu și să pătrunzi în mod clar esența problemelor. Cu aceste lucruri, omul va avea credința de a învinge ispita statutului. În plus, trebuie să te gândești la modalități eficiente de a scăpa de ispită și de a mulțumi intențiile lui Dumnezeu. Trebuie să ai căi de practică. Asta te va menține pe calea corectă. Fără căi de practică, vei cădea adesea în ispită. Chiar dacă vei dori s-o iei pe calea cea dreaptă, eforturile tale nu se vor solda cu mare lucru, până la urmă, oricât de mult încerci. Care sunt, deci, ispitele pe care le întâmpinați des? (Când obțin un succes îndeplinindu-mi datoria și câștig stima deosebită a fraților și surorilor, mă simt satisfăcut de mine însumi și mă bucur mult de sentimentul acesta. Uneori nu-mi dau seama de asta; alteori îmi dau seama într-adevăr că starea aceasta e greșită, dar tot nu mă pot răzvrăti împotriva ei.) Aceea este o

ispită. Cine mai vrea să vorbească? (Pentru că sunt conducător, frații și surorile îmi acordă câteodată tratament special.) Și aceea este o ispită. Dacă nu ești conștient de ispitele pe care le întâmpini, ci le gestionezi prost și nu poți să faci alegerile corecte, ispitele acestea îți vor aduce mâhnire și nefericire. Ca un exemplu, să zicem că tratamentul special pe care ți-l acordă frații și surorile include avantajele materiale de a te hrăni, de a te îmbrăca, de a te găzdui și de a-ți acoperi nevoile cotidiene. Dacă lucrurile de care beneficiezi sunt mai de calitate decât ceea ce-ți oferă ei, vei desconsidera și poate vei refuza cu dispreț darurile lor. Însă dacă ai întâlni un om bogat și el ți-ar dărui un costum elegant, spunând că nu-l poartă, ai putea rămâne ferm în fața unei asemenea ispite? S-ar putea să reflectezi asupra situației, zicându-ți: „E bogat și hainele acestea nu înseamnă nimic pentru el. Oricum nu le poartă. Dacă nu mi le dă mie, le va ține împachetate pe undeva. Așadar, le voi păstra.” Voi ce înțelegeți din hotărârea aceasta? (Deja se bucură de beneficiile statutului.) De ce înseamnă lucrul acesta să te bucuri de beneficiile statutului? (Pentru că a acceptat lucruri elegante.) A te bucura de beneficiile statutului înseamnă doar a accepta lucrurile elegante care ți se oferă? Dacă ți se oferă ceva obișnuit, însă e exact ce ai nevoie, așa că accepți, și asta se consideră tot că te bucuri de beneficiile statutului? (Da. Ori de câte ori cineva acceptă lucruri de la alții pentru a-și satisface propriile dorințe egoiste, așa se consideră.) Se pare că nu vă este clară această problemă. Te-ai gândit vreodată la următorul lucru: dacă nu ai fi conducător și nu ai avea niciun statut, ți-ar mai oferi el darul acesta? (Nu.) Cu siguranță nu. Fiindcă ești conducător, de aceea îți face el darul acesta. S-a schimbat natura lucrului. Asta nu e caritate normală, și aici e problema. Dacă l-ai întreba: „Dacă n-aș fi conducător, ci pur și simplu un frate sau o soră obișnuită, mi-ai face un asemenea dar? Dacă de articolul acesta ar avea nevoie un frate sau o soră, l-ai da lor?”, el ar spune: „N-aș putea. Nu pot să

dau lucruri la întâmplare, oricui. Ți-l dau ție pentru că ești conducătorul meu. Dacă nu ai avea acest statut special, de ce ți-aș da un asemenea dar?” Acum vezi cum nu ai reușit să înțelegi situația. L-ai crezut când ți-a spus că nu avea ce face cu acel costum elegant, însă el te înșela. Scopul lui e să te facă să-i accepți darul pentru ca, în viitor, să fii bun cu el și să-i acorzi tratament special. Aceasta e intenția din spatele darului său. Realitatea este că tu știi, în inima ta, că el nu ți-ar da niciodată un asemenea dar dacă nu ai avea statut, dar tot îl accepți. Cu gura spui: „Slavă Ție, Dumnezeule! Am acceptat darul acesta de la Dumnezeu, este bunăvoința Sa față de mine.” Nu numai că te bucuri de beneficiile statutului, ci te și delectezi cu lucrurile aleșilor lui Dumnezeu, ca și cum ele ar fi ceea ce ți se cuvine. Nu e aceasta nerușinare? Dacă omul nu are un simț al conștiinței și nicio rușine, atunci aceasta e problema. E asta doar o chestiune de comportament? E pur și simplu greșit să accepți lucruri de la alții și corect să le refuzi? Ce ar trebui să faceți când întâlniți o astfel de situație? Trebuie să-l întrebi pe acest dătător de daruri dacă ceea ce face se conformează principiilor. Spune-i: „Haide să căutăm îndrumare din cuvântul lui Dumnezeu sau din decretele administrative ale bisericii și să vedem dacă ceea ce faci este în acord cu principiile! Dacă nu, nu pot accepta un asemenea dar.” Dacă sursele respective îl informează pe cel care oferă că acțiunea lui încalcă principiile, însă el vrea, totuși, să-ți ofere darul, ce ar trebui să faci? Trebuie să acționezi în acord cu principiile. Oamenii obișnuiți nu pot învinge asta. Tânjesc cu sete ca alții să le dea mai mult și vor să se bucure de mai mult tratament special. Dacă ești genul cel bun de persoană, când te confrunți cu o asemenea situație ar trebui să te rogi imediat lui Dumnezeu, spunând: „Dumnezeule, cu ceea ce mă confrunt azi este în mod sigur un semn al bunăvoinței Tale. Este o lecție pe care mi-ai pregătit-o. Sunt dornic să caut adevărul și să mă port în acord cu principiile.” Ispitele cu care se confruntă

cei cu statut sunt prea mari și, odată ce o ispită vine, e într-adevăr greu de învins. Ai nevoie de protecția și ajutorul lui Dumnezeu; trebuie să te rogi Lui și trebuie, totodată, să cauți adevărul și să reflectezi des asupra ta. Astfel, te vei simți echilibrat și liniștit. Însă dacă aștepți până după ce primești asemenea daruri ca să te rogi, vei mai simți oare asemenea echilibru și liniște? (Nu.) Ce va crede Dumnezeu despre tine, atunci? Oare va fi mulțumit de acțiunile tale sau le va detesta? Va detesta acțiunile tale. Oare problema e, pur și simplu, dacă accepți sau nu un lucru? (Nu.) Unde e problema, deci? Problema constă în atitudinea și opiniile pe care le adopți când te confrunți cu o astfel de situație. Hotărăști singur sau cauți adevărul? Ai vreun standard al conștiinței? Ai cumva o inimă cu frică de Dumnezeu? Te rogi lui Dumnezeu ori de câte ori întâlnești situația? În primul rând cauți să-ți satisfaci propriile dorințe, sau în primul rând te rogi și cauți intențiile lui Dumnezeu? Chestiunea aceasta te dă în vileag. Cum ar trebui să gestionezi o astfel de situație? Trebuie să ai principii de practică. Mai întâi, în exterior, trebuie să refuzi aceste considerente materiale speciale, aceste ispite. Chiar și atunci când ți se oferă ceva ce îți dorești în mod deosebit sau exact lucrul de care ai nevoie, trebuie să-l refuzi, la fel. Ce se înțelege prin lucruri materiale? Mâncare, îmbrăcăminte, adăpost și articole de uz zilnic – toate intră aici. Aceste considerente materiale speciale trebuie refuzate. De ce trebuie să le refuzi? Să procedezi astfel e doar o chestiune ce ține de modul în care te porți? Nu. E o chestiune ce ține de atitudinea ta cooperantă. Dacă vrei să practici adevărul, să-L mulțumești pe Dumnezeu și să te ferești de ispită, în primul rând trebuie să ai această atitudine cooperantă. Cu atitudinea aceasta vei fi capabil să te ferești de ispită, iar conștiința ta va fi liniștită. Dacă ți se oferă un lucru pe care-l dorești și îl accepți, inima ta va simți, într-o oarecare măsură, reproșul conștiinței. Totuși, din cauza scuzelor și autojustificărilor tale, vei spune că se cuvine să

ți se dea lucrul acesta, că ți se datorează. Și atunci, mustrările tale de conștiință nu vor fi atât de clare sau de evidente. Uneori, anumite motive sau gânduri și păreri îți pot influența conștiința, astfel încât mustrările ei nu sunt evidente. Deci este oare conștiința ta un standard de încredere? Nu este. Acesta-i un semnal de alarmă care avertizează oamenii. Ce fel de avertisment dă el? Că nu există nicio siguranță în a te baza doar pe ceea ce simte conștiința; trebuie să cauți și adevărurile-principii. Acesta e lucrul demn de încredere. Fără adevărul care să-i înfrâneze, oamenii pot să cadă, totuși, în ispită, oferind diverse motive și scuze care le permit să-și satisfacă lăcomia de beneficiile statutului. De aceea, în calitate de conducător, ar trebui să aderi în inima ta la acest unic principiu: întotdeauna voi refuza, întotdeauna mă voi feri și voi respinge total orice tratament special. Respingerea totală este condiția prealabilă pentru a te feri de rău. Dacă ai condiția prealabilă pentru a te feri de rău, deja ești sub protecția lui Dumnezeu într-o anumită măsură. Și dacă ai asemenea principii de practică și te ții ferm de ele, deja practici adevărul și Îl mulțumești pe Dumnezeu. Deja mergi pe calea corectă. Odată ce mergi pe calea corectă și Îl mulțumești deja pe Dumnezeu, mai ai nevoie de testul conștiinței tale? Purtarea în acord cu principiile și practicarea adevărului sunt mai înalte decât standardele conștiinței. Dacă cineva are determinarea de a fi cooperant și este capabil să se poarte în acord cu principiile, deja L-a mulțumit pe Dumnezeu. Acesta e standardul pe care-l cere Dumnezeu de la oameni.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să înlături tentațiile și robia statutului”

Unii oameni nu înțeleg lucrarea lui Dumnezeu și nu știu cum sau pe cine mântuiește El. Ei văd că toți oamenii au firea antihriștilor și pot să meargă pe calea antihriștilor și de aceea consideră că probabil astfel de

oameni nu au speranță de mântuire. La sfârșit, toți vor fi judecați ca fiind antihriști. Nu pot fi mântuiți și toți trebuie să piară. Oare sunt corecte asemenea gânduri și păreri? (Nu.) Așadar, cum urmează a fi rezolvată această problemă? Mai întâi, trebuie să înțelegi lucrarea lui Dumnezeu. Omul corupt este cel pe care îl mântuiește El. Omul corupt poate să meargă pe calea antihriștilor și să I se împotrivească lui Dumnezeu. Iată de ce are nevoie de mântuirea Sa. Așadar, cum poate fi determinat un om să-L urmeze cu adevărat pe Dumnezeu, în loc să meargă pe calea antihriștilor? El trebuie să înțeleagă adevărul, să reflecteze asupra lui însuși și să se cunoască, să-și cunoască firea coruptă și natura satanică. Apoi, trebuie să meargă mai departe să caute adevărul și să-și înlăture firea coruptă. Numai în felul acesta te poți asigura că nu vei merge pe calea antihriștilor, că vei evita să devii tu însuți un antihrist și ceea ce Dumnezeu disprețuiește și respinge. Dumnezeu nu lucrează în moduri supranaturale, ci scrutează adânc în inimile oamenilor. Dacă întotdeauna te bucuri de beneficiile statutului, Dumnezeu doar te va dojeni. Te va face să fii conștient de această greșeală, astfel încât să reflectezi asupra ta și să afli că lucrul acesta nu este conform cu adevărul și nu-I este plăcut Lui. Dacă poți ajunge să-ți dai seama de asta și poți să reflectezi asupra ta și să te cunoști pe tine însuți, nu vei avea dificultăți în rezolvarea problemei. Însă dacă trăiești într-o astfel de stare un timp îndelungat, bucurându-te întotdeauna de beneficiile statutului, nereușind să te rogi lui Dumnezeu ori să reflectezi asupra ta și nereușind să cauți adevărul, atunci Dumnezeu nu va face nimic. Te va abandona, așa încât să nu-L simți a fi cu tine. Dumnezeu te va face să-ți dai seama că, dacă vei continua așa, cu siguranță vei deveni ceea ce El detestă. El îți va face cunoscut că această cale este greșită, că modul tău de a trăi este greșit. Oferindu-le oamenilor o astfel de conștientizare, scopul Lui este de a le face cunoscute acele acțiuni care sunt drepte și cele care sunt greșite,

permițându-le să facă alegerea corectă. Însă depinde de credința și cooperarea omului dacă el poate alege sau nu să meargă pe calea cea dreaptă. Când Dumnezeu face aceste lucruri, El te îndrumă spre o înțelegere a adevărului dar, dincolo de asta, îți lasă ție puterea alegerii, iar aceasta este, în esență, dacă mergi pe calea cea dreaptă sau nu. Dumnezeu nu te obligă niciodată. El niciodată nu te controlează cu forța și nu-ți poruncește să faci ceva, nu te pune să faci una sau alta. Dumnezeu nu Se poartă așa. El îți permite să alegi liber. Ce ar trebui să facă cineva, în asemenea momente? Când îți dai seama că ceea ce faci este greșit, că modul tău de a trăi este greșit, poți ajunge imediat să practici în acord cu metodele corecte? Asta ar fi foarte dificil. Aici trebuie să se dea o luptă, pentru că lucrurile iubite de om sunt filosofia și logica Satanei, care se opun adevărului. Uneori știi ce ar fi drept și ce ar fi greșit, și există o luptă în inima ta. În timpul unei astfel de lupte, trebuie să te rogi frecvent, să-L lași pe Dumnezeu să te îndrume și să te critice, ca să devii conștient de lucrurile pe care nu ar trebui să le faci. Apoi, răzvrătește-te în mod activ împotriva unor asemenea ispite, ferește-te de ele și evită-le. Asta cere cooperarea ta. În timpul bătăliei vei mai face greșeli și este ușor s-o iei pe calea greșită. Deși poate că în inima ta alegi direcția cea bună, nu este sigur că o vei lua pe calea cea dreaptă. Nu așa stau, într-adevăr, lucrurile? O neglijență de-o clipă și o apuci pe calea greșită. Ce înseamnă aici „o neglijență de-o clipă”? Înseamnă că o ispită este prea mare. Pentru tine, asta se poate reduce la considerente care țin de înfățișare sau de dispoziția ta sau de vreun context deosebit ori de un mediu deosebit. Factorul cel mai grav este, de fapt, firea ta coruptă, care te domină și te controlează. Asta e ceea ce-ți îngreunează urmarea căii drepte. Poate ai ceva credință, dar încă ești aruncat și purtat încoace și-ncolo de circumstanțe. Până nu ești emondat, până nu ești pedepsit și disciplinat, până când obstacolele nu-ți umplu calea și nu vezi niciun drum înainte,

până atunci nu-ți vei da seama că urmărirea faimei, câștigului și statutului nu reprezintă calea cea dreaptă, ci un lucru detestat și blestemat de Dumnezeu, că numai a merge pe calea pe care o cere Dumnezeu este drumul corect în viață și că, dacă nu-ți concentrezi voința să mergi pe calea aceasta, vei fi eliminat cu totul. Lumea nu plânge până nu vede sicriul! Totuși, pe parcursul acestei lupte, dacă omul are o credință mare, o puternică hotărâre de-a coopera și voința de a urmări adevărul, îi va fi mai ușor să învingă aceste ispite. Dacă slăbiciunea ta vitală este grija deosebită pentru demnitate și iubirea statutului, lăcomia după faimă, câștig și plăcerile trupului, iar aceste lucruri sunt deosebit de puternice în sinea ta, îți va fi greu să ieși victorios. Ce înseamnă asta, că îți va fi greu să ieși victorios? Înseamnă că îți va fi greu să alegi calea urmăririi adevărului, așa că e posibil să alegi, în locul ei, calea greșită, făcându-L pe Dumnezeu să te deteste și să te abandoneze. Însă dacă ești mereu atent și prudent și poți să vii des înaintea lui Dumnezeu ca să fii criticat și disciplinat și dacă nu te bucuri de beneficiile statutului, nici nu râvnești la faimă, câștig sau plăcerile trupului și dacă, atunci când ai asemenea gânduri, te bazezi pe Dumnezeu pentru a te răzvrăti împotriva lor din toate puterile tale, înainte ca ele să ducă la fapte, și te rogi Lui și cauți adevărul și, în cele din urmă, ești capabil să mergi pe calea practicării adevărului și să pătrunzi în acea realitate, indiferent de toate celelalte, atunci nu vei avea oare mai multe șanse de a alege direcția cea bună când te confrunți cu o mare ispită? (Ba da.) Asta depinde de rezervele tale obișnuite acumulate. Spuneți-Mi: dacă un om întâmpină o ispită mare, poate el mulțumi pe deplin intenția lui Dumnezeu bazându-se pe statura lui, așa cum este, pe voința proprie sau pe rezervele sale obișnuite acumulate? (Nu.) Poate el să o mulțumească în parte? (Da.) E posibil ca omul să o poată mulțumi în parte, dar când dă de mari dificultăți, este necesară intervenția lui Dumnezeu. Dacă vrei să practici adevărul,

bazarea numai pe înțelegerea omenească a adevărului și pe voința omenească nu-ți poate oferi protecție totală și nici nu poți să mulțumești intențiile lui Dumnezeu și să te ferești întru totul de rău. Soluția este că omul trebuie să aibă hotărârea de a coopera și să se bazeze pe lucrările lui Dumnezeu pentru restul. Să presupunem că spui: „M-am străduit mult pentru scopul acesta și am făcut tot ce am putut. Cu orice ispite sau circumstanțe mă voi confrunta în viitor, statura mea e doar atât de mare și doar atât pot să fac.” Văzând că te porți astfel, ce va face Dumnezeu? El te va păzi împotriva acestor ispite. Când Dumnezeu te va proteja de aceste ispite, vei fi capabil să practici adevărul, credința ta va deveni tot mai fermă, iar statura ta va crește, treptat.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să înlături tentațiile și robia statutului”

E. Adevăruri referitoare la urmărirea mântuirii și a desăvârșirii

1. Ce înseamnă a crede în Dumnezeu, ce înseamnă a-L urma pe Dumnezeu

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Deși mulți oameni cred în Dumnezeu, puțini înțeleg ce înseamnă credința în Dumnezeu și ce trebuie să facă ei pentru a se conforma intențiilor lui Dumnezeu. Acest lucru se întâmplă din cauză că, deși oamenii sunt familiarizați cu cuvântul „Dumnezeu" și cu expresii precum „lucrarea lui Dumnezeu", ei nu Îl cunosc pe Dumnezeu și cu atât mai puțin Îi cunosc lucrarea. Atunci, nu e de mirare că toți cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu sunt confuzi în credința lor despre El. Oamenii nu iau în serios credința în Dumnezeu, și asta doar deoarece a crede în Dumnezeu este prea nefamiliar, prea ciudat pentru ei. Astfel, ei nu se ridică la înălțimea cerințelor lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dacă oamenii nu Îl cunosc pe Dumnezeu și dacă nu Îi cunosc lucrarea, atunci nu sunt potriviți pentru folosul lui Dumnezeu și cu atât mai puțin sunt ei capabili să-I satisfacă intențiile. „Credința în Dumnezeu" înseamnă a crede că există un Dumnezeu; acesta este cel mai simplu concept în ceea ce privește credința în Dumnezeu. În plus, a crede că există un Dumnezeu nu este același lucru cu a crede cu adevărat în Dumnezeu; mai degrabă este un fel de credință simplă cu puternice conotații religioase. Adevărata credință în Dumnezeu înseamnă următorul lucru: în baza credinței că Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor, omul experimentează cuvintele și lucrarea Sa, își purifică firea coruptă, satisface intențiile lui Dumnezeu și ajunge să Îl cunoască pe Dumnezeu. Numai o astfel de călătorie se poate numi „credință în Dumnezeu." Totuși, deseori oamenii percep credința în Dumnezeu ca pe o chestiune simplă și frivolă. Oamenii care cred în Dumnezeu astfel nu mai

știu ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și, cu toate că poate continuă să creadă până la capăt, nu vor dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu, pentru că merg pe calea greșită. Astăzi, încă mai există cei care cred în Dumnezeu după cuvinte și după doctrine fără valoare. Ei nu știu că le lipsește esența credinței în Dumnezeu și că nu pot dobândi aprobarea lui Dumnezeu. Totuși, ei se roagă lui Dumnezeu pentru binecuvântările siguranței și suficient har. Să ne oprim, să ne liniștim inimile și să ne întrebăm: nu cumva a crede în Dumnezeu este cu adevărat cel mai ușor lucru de pe pământ? Nu cumva a crede în Dumnezeu nu înseamnă nimic mai mult decât să primești mult har de la Dumnezeu? Sunt oamenii care cred în Dumnezeu fără a-L cunoaște sau care cred în Dumnezeu și, totuși, I se opun, într-adevăr capabili să satisfacă intențiile lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"

Cea mai simplă cale de a descrie credința în Dumnezeu este să ai încredere că există un Dumnezeu și, pe această bază, să-L urmezi, să I te supui, să-I accepți suveranitatea, orchestrările și rânduielile, să dai atenție cuvintelor Sale, să trăiești conform cuvintelor Sale, să faci totul conform cuvintelor Lui, să fii o adevărată ființă creată, să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău; numai aceasta este credința adevărată în Dumnezeu. Asta înseamnă să-L urmezi pe Dumnezeu. Dacă spui că Îl urmezi pe Dumnezeu, dar, în inima ta, tu nu accepți cuvintele lui Dumnezeu și păstrezi o atitudine plină de îndoială față de ele și nu Îi accepți suveranitatea, orchestrările și rânduielile și dacă mereu ai noțiuni și înțelegeri greșite despre ceea ce face Dumnezeu și mereu înțelegi greșit ce face și te plângi despre asta, mereu nemulțumit, și dacă mereu măsori și abordezi ceea ce face El folosindu-ți propriile noțiuni și închipuiri și dacă mereu ai propriile gânduri și înțelegeri, asta va cauza necazuri. Asta nu înseamnă să experimentezi lucrarea lui

Dumnezeu și nu este o cale de a-L urma cu adevărat. Nu este credință în Dumnezeu.

Ce este, mai exact, credința în Dumnezeu? Este credința în religie echivalentă cu credința în Dumnezeu? A crede în religie înseamnă a-l urma pe Satana; a crede în Dumnezeu înseamnă a-L urma pe Dumnezeu, doar cei care Îl urmează pe Hristos fiind cei care cred cu adevărat în Dumnezeu. Cineva care nu acceptă nici pe departe cuvintele lui Dumnezeu drept viața sa nu este un adevărat credincios în Dumnezeu. Este un necredincios și, indiferent câți ani ar crede în Dumnezeu, este în zadar. Dacă un credincios în Dumnezeu doar se implică în ritualuri religioase, dar nu practică adevărul, atunci el nu este un credincios în Dumnezeu, iar Dumnezeu nu îl recunoaște. Ce trebuie să stăpânești pentru ca Dumnezeu să te recunoască drept adept al Său? Cunoști standardele după care Dumnezeu măsoară o persoană? Dumnezeu evaluează dacă faci totul conform cerințelor Sale și dacă practici și te supui adevărului potrivit cuvintelor Sale. Acesta este standardul după care Dumnezeu măsoară o persoană. Măsurătoarea lui Dumnezeu nu are la bază anii de când crezi în El, cât de departe ai călătorit, câte comportamente bune ai sau câte cuvinte doctrinare înțelegi. El te măsoară în baza faptului dacă urmărești adevărul și ce cale alegi. Mulți oameni cred verbal în Dumnezeu și Îl slăvesc, dar în inimile lor nu iubesc cuvintele pe care El le spune. Ei nu sunt interesați de adevăr. Ei întotdeauna cred că a trăi potrivit filosofiilor Satanei sau diverselor teorii lumești este ceea ce fac oamenii normali, că așa se pot proteja și că așa se poate trăi cu folos în lume. Sunt aceștia oameni care cred în Dumnezeu și Îl urmează? Nu, nu sunt.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O persoană nu poate fi mântuită prin credință în religie sau prin implicarea în ceremonii religioase”

Adevărata credință în Dumnezeu nu înseamnă să credeți în El doar pentru a fi mântuiți, cu atât mai puțin să credeți în El doar pentru a fi o persoană bună. Totodată, nu înseamnă doar să credeți în El pentru a dobândi o asemănare umană. Adevărul este că nu ar trebui să percepem credința oamenilor în Dumnezeu doar ca o simplă convingere că există un Dumnezeu și că El este adevărul, calea, viața și gata. Nici nu este vorba doar despre a recunoaște că Dumnezeu există și a crede că El este Suveran peste toate lucrurile, că El a creat lumea și toate lucrurile, că este unic și că este suprem. Nu se termină când ajungi să crezi asta. Voia lui Dumnezeu înseamnă că ar trebui să Îi oferi Lui întreaga ta ființă și inima ta și să I te supui. Cu alte cuvinte, trebuie să Îl urmezi pe Dumnezeu, să Îi permiți să te folosească și să fii fericit chiar să prestezi un serviciu pentru El – orice faci pentru El este ceea ce se cuvine a fi făcut. Nu doar cei predestinați și aleși de Dumnezeu ar trebui să creadă în El. Adevărul este că întreaga omenire ar trebui să I se închine lui Dumnezeu, să Îi acorde atenție și să I se supună, pentru că omenirea a fost creată de Dumnezeu. Dacă știi că scopul credinței în Dumnezeu este să dobândești mântuirea și viața veșnică, dar nu accepți deloc adevărul și nu mergi pe calea urmăririi adevărului, nu-i așa că te păcălești singur? Dacă doar înțelegi doctrina, dar nu urmărești adevărul, îl poți dobândi? Cea mai mare parte a credinței în Dumnezeu constă în urmărirea adevărului. Cu fiecare adevăr, oamenii ar trebui să caute, să reflecteze și să cerceteze semnificația lăuntrică a acestuia, cât și cum să practice și să pătrundă în acel aspect al adevărului. Credincioșii trebuie să înțeleagă și să își însușească aceste lucruri.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Din moment ce crezi în Dumnezeu, atunci trebuie să mănânci și să bei cuvintele Lui, să-I experimentezi cuvintele și să le trăiești. Doar aceasta poate fi numită credință în Dumnezeu! Dacă spui cu gura că crezi în

Dumnezeu și, totuși, nu poți să pui în practică niciunul dintre cuvintele Lui sau să produci vreo realitate, asta nu se numește credință în Dumnezeu. Mai degrabă înseamnă „să cauți pâine pentru a potoli foamea”. Să vorbești numai despre mărturii neînsemnate, despre lucruri inutile și despre chestiuni superficiale, fără să ai nici măcar un pic de realitate: acestea nu constituie credință în Dumnezeu și, pur și simplu, nu ai înțeles calea corectă de a crede în Dumnezeu. De ce trebuie să mănânci și să bei cât mai multe din cuvintele lui Dumnezeu? Dacă nu mănânci și nu bei cuvintele Lui, ci cauți doar să te înalți la cer, înseamnă acest lucru să crezi în Dumnezeu? Care este primul pas pe care ar trebui să îl facă un om care crede în Dumnezeu? Pe ce cale îl desăvârșește Dumnezeu pe om? Poți fi desăvârșit fără să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu? Poți fi considerat o persoană a Împărăției fără să-ți fie cuvintele lui Dumnezeu realitate? Ce înseamnă, exact, credința în Dumnezeu? Cei care cred în Dumnezeu ar trebui, cel puțin, să se comporte frumos la exterior; cel mai important dintre toate lucrurile este să ai cuvintele lui Dumnezeu. Indiferent de situație, nu poți niciodată să întorci spatele cuvintelor Lui. Cunoașterea lui Dumnezeu și împlinirea voii Lui sunt realizate prin cuvintele Lui. În viitor, fiecare națiune, confesiune, religie și sector vor fi cucerite prin cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu va vorbi direct și toți oamenii vor ține cuvintele lui Dumnezeu în mâinile lor și, prin aceasta, omenirea va fi desăvârșită. Înăuntru și în afară, cuvintele lui Dumnezeu pătrund pretutindeni: omenirea va rosti cuvintele lui Dumnezeu cu gura ei, va practica conform cuvintelor lui Dumnezeu și va păstra cuvintelor lui Dumnezeu în interior, rămânând scăldată în cuvintele Lui atât înăuntru, cât și în afară. Astfel va fi desăvârșită omenirea. Cei care împlinesc voia lui Dumnezeu și sunt capabili să fie martori pentru El sunt cei care au cuvintele lui Dumnezeu ca realitate a lor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului"

Ar trebui să ai punctul de vedere corect despre credința în Dumnezeu și ar trebui să cauți să obții cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu și să poți trăi adevărul și, în special, să poți să fii capabil să-I vezi faptele concrete, faptele Sale minunate în întregul univers, precum și lucrarea practică pe care o săvârșește în trup. Prin experiențele lor practice, oamenii pot să aprecieze exact cum Își face Dumnezeu lucrarea asupra lor și care este voia Lui față de ei. Scopul tuturor acestor lucruri este de a elimina firea coruptă și satanică a oamenilor. După ce ai alungat toată murdăria și nedreptatea din tine și după ce te-ai lepădat de intențiile tale greșite și ai căpătat adevărata credință în Dumnezeu – numai atunci și cu adevărata credință Îl poți iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Poți să-L iubești cu adevărat pe Dumnezeu doar pe temelia credinței tale în El. Poți obține iubire față de Dumnezeu fără să crezi în El? Din moment ce tu crezi în Dumnezeu, nu poți fi confuz în privința aceasta. Unii oameni devin plini de vigoare de îndată ce văd cum credința în Dumnezeu le va aduce binecuvântări, dar, apoi, își pierd toată energia imediat ce văd că trebuie să fie supuși rafinărilor. Înseamnă asta a crede în Dumnezeu? În cele din urmă, în credința ta, trebuie să dobândești supunerea deplină și absolută înaintea lui Dumnezeu. Crezi în Dumnezeu, dar totuși Îi ceri diverse lucruri, ai multe noțiuni religioase de care nu poți să te lepezi, interese personale la care nu poți să renunți și tot cauți binecuvântările trupului și-ți dorești ca Dumnezeu să-ți salveze trupul, să-ți mântuiască sufletul – toate acestea sunt comportamente ale oamenilor a căror perspectivă este greșită. Deși oamenii cu convingeri religioase au credință în Dumnezeu, ei nu caută să-și schimbe firile și nu urmăresc să-L cunoască pe Dumnezeu, ci caută doar interesele trupului lor. Mulți dintre voi au credințe care fac parte din categoria

convingerilor religioase; aceasta nu este adevărata credință în Dumnezeu. Pentru a crede în Dumnezeu, oamenii trebuie să aibă o inimă pregătită să sufere pentru El și voința de a renunța la ei înșiși. Dacă oamenii nu îndeplinesc aceste două condiții, credința lor în Dumnezeu nu este valabilă, iar ei nu vor putea să obțină o schimbare în firea lor. Doar oamenii care urmăresc sincer adevărul, care caută cunoașterea de Dumnezeu și urmăresc viața sunt cei care într-adevăr cred în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"

Dacă tu crezi în Dumnezeu, atunci trebuie să I te supui, să pui adevărul în practică și să-ți îndeplinești toate îndatoririle. În plus, trebuie să înțelegi lucrurile pe care ar trebui să le experimentezi. Dacă experimentezi doar emondarea, disciplinarea și judecarea, dacă poți doar să te bucuri de Dumnezeu, dar rămâi incapabil să simți când El te disciplinează sau te emondează, lucrul acesta este inacceptabil. Poate în cazul acestei rafinări ești capabil să rămâi neclintit, dar tot nu este suficient; tot trebuie să înaintezi în continuare. Lecția iubirii față de Dumnezeu nu încetează niciodată și nu are sfârșit. Oamenii consideră credința în Dumnezeu ca pe ceva extrem de simplu, dar, după ce capătă o oarecare experiență practică, își dau seama că a crede în Dumnezeu nu este un lucru atât de simplu pe cât își imaginează. Când Dumnezeu lucrează pentru a-l rafina pe om, omul suferă. Cu cât este mai intensă rafinarea unei persoane, cu atât mai mare va fi inima sa iubitoare de Dumnezeu și cu atât mai mult se va dezvălui în ea puterea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, cu cât un om primește mai puțină rafinare, cu atât mai puțin va avea o inimă iubitoare de Dumnezeu și cu atât mai puțin se va dezvălui în acesta puterea lui Dumnezeu. Cu cât sunt mai mari rafinarea și durerea unei astfel de persoane și cu cât îndură mai multe chinuri, cu atât mai mult va crește dragostea sa pentru Dumnezeu, cu atât

mai sinceră va deveni credința sa în El și cu atât mai profundă va fi cunoașterea sa de Dumnezeu. În experiențele tale, vei vedea oameni care suferă enorm în timp ce sunt rafinați, care sunt emondați și disciplinați mult, și vei observa că aceia sunt oamenii care au o dragoste profundă pentru Dumnezeu și o cunoaștere mult mai temeinică și pătrunzătoare a Sa. Cei care nu au trecut prin experiența emondării au doar o cunoaștere superficială și pot să spună numai atât: „Dumnezeu este atât de bun și revarsă har asupra oamenilor ca ei să se poată bucura de El”. Dacă oamenii au experiența emondării și disciplinării, atunci sunt capabili să vorbească despre adevărata cunoaștere de Dumnezeu. Așadar, cu cât este mai minunată lucrarea lui Dumnezeu asupra omului, cu atât este mai valoroasă și mai semnificativă. Cu cât mai de nepătruns este pentru tine și cu cât mai incompatibilă este cu noțiunile tale, cu atât mai mult izbutește lucrarea lui Dumnezeu să te cucerească, să te câștige și să te desăvârșească. Ce măreață e semnificația lucrării lui Dumnezeu! Dacă Dumnezeu nu l-ar rafina pe om astfel, dacă El nu ar lucra potrivit acestei metode, atunci lucrarea Lui ar fi ineficientă și neînsemnată. În trecut, se spunea că Dumnezeu avea să selecteze și să câștige acest grup și să-l desăvârșească în zilele de pe urmă; faptul acesta are o semnificație extraordinară. Cu cât mai măreață este lucrarea pe care o săvârșește El în voi, cu atât mai profundă și mai pură e iubirea voastră de Dumnezeu. Cu cât mai măreață e lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai capabil e omul să priceapă ceva din înțelepciunea Sa și cu atât mai profund Îl cunoaște omul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

Ce este credința adevărată în Dumnezeu astăzi? Este acceptarea cuvântului lui Dumnezeu ca viață-realitate a ta și cunoașterea lui Dumnezeu prin cuvântul Său pentru a obține o iubire adevărată față de El. Pentru a fi

clar: credința în Dumnezeu este motivul pentru care tu să poți să te supui lui Dumnezeu, să-L iubești pe Dumnezeu și să îndeplinești datoria care trebuie îndeplinită de o ființă creată. Acesta este scopul credinței în Dumnezeu. Trebuie să dobândești o cunoaștere a frumuseții lui Dumnezeu, a cât de vrednic de venerație este Dumnezeu, a modului în care Dumnezeu face lucrarea de mântuire și de desăvârșire asupra ființelor Sale create – acestea sunt lucrurile de bază în credința ta în Dumnezeu. Credința în Dumnezeu este în primul rând trecerea de la o viață a trupului la o viață de iubire față de Dumnezeu; de la traiul în corupție la traiul în viața cuvintelor lui Dumnezeu; este ieșirea de sub puterea Satanei și trăirea sub grija și protecția lui Dumnezeu, este capacitatea de a te supune lui Dumnezeu și nu trupului, este permiterea lui Dumnezeu de a-ți câștiga pe deplin inima, de a te desăvârși și de a te elibera de firea satanică coruptă. Credința în Dumnezeu este în primul rând așa pentru ca puterea și slava lui Dumnezeu să se poată manifesta în tine, astfel încât să poți să urmezi voia lui Dumnezeu, să împlinești planul lui Dumnezeu și să fii mărturie pentru Dumnezeu înaintea Satanei. Credința în Dumnezeu nu ar trebui să aibă legătură cu dorința de a vedea semne și minuni, nici nu ar trebui să fie de dragul trupului tău. Ar trebui să fie despre căutarea cunoașterii lui Dumnezeu și a fi capabil să te supui lui Dumnezeu și, asemeni lui Petru, să te supui Lui până la moarte. Acestea sunt principalele obiective ale credinței în Dumnezeu. Omul mănâncă și bea cuvântul lui Dumnezeu pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și pentru a-L mulțumi. A mânca și a bea cuvântul lui Dumnezeu îți oferă o mai bună cunoaștere a lui Dumnezeu, și abia după aceea poți să te supui Lui. Numai prin cunoașterea de Dumnezeu Îl poți iubi, iar acesta e scopul pe care omul trebuie să îl aibă în credința sa în Dumnezeu. Dacă, în credința ta în Dumnezeu, încerci întotdeauna să vezi semne și minuni, atunci punctul de vedere al acestei credințe în Dumnezeu

este greșit. Credința în Dumnezeu este în primul rând acceptarea cuvântului lui Dumnezeu ca viață-realitate. Scopul lui Dumnezeu e atins doar punerea în aplicare a cuvintelor lui Dumnezeu din gura Lui și purtarea lor în tine. În credința lui în Dumnezeu, omul ar trebui să se străduiască să fie desăvârșit de Dumnezeu, să fie capabil să se supună lui Dumnezeu și să fie în supunere totală față de El. Dacă poți să te supui lui Dumnezeu fără să te plângi, să respecți cu grijă intențiile lui Dumnezeu, să atingi statura lui Petru și să deții stilul lui Petru despre care vorbește Dumnezeu, atunci asta va fi când vei fi dobândit succes în credința în Dumnezeu și va însemna că ai fost câștigat de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

Atunci ce este mai exact credința în Dumnezeu? Credința în Dumnezeu este, de fapt, procesul de obținere a mântuirii lui Dumnezeu și procesul de transformare dintr-o ființă umană coruptă de Satana în ceea ce reprezintă, în ochii lui Dumnezeu, o adevărată ființă creată. Dacă un om continuă să trăiască bazându-se pe firile și natura lui satanică, este el o ființă creată calificată, în ochii lui Dumnezeu? (Nu.) Spui că ai credință în Dumnezeu, Îl recunoști pe Dumnezeu, recunoști suveranitatea lui Dumnezeu și recunoști că Dumnezeu îți dă totul, dar trăiești după cuvintele lui Dumnezeu? Trăiești conform cerințelor lui Dumnezeu? Urmezi calea lui Dumnezeu? Este o ființă creată, ca tine, capabilă să vină înaintea lui Dumnezeu? Ești capabil să trăiești cu Dumnezeu? Ai o inimă temătoare de Dumnezeu? Sunt felul în care trăiești și calea pe care pășești compatibile cu Dumnezeu? (Nu.) Atunci, care este sensul credinței tale în Dumnezeu? Ai intrat pe calea cea dreaptă? Credința ta în Dumnezeu este doar de formă și verbală. Crezi în numele lui Dumnezeu și recunoști existența Lui și că El este Creatorul și Suveranul tău, dar nu ai acceptat în esență suveranitatea

sau orchestrările lui Dumnezeu și nu poți fi pe deplin compatibil cu Dumnezeu. Adică, sensul credinței tale în Dumnezeu nu a fost în întregime îndeplinit. Deși crezi în Dumnezeu, nu te-ai lepădat de stricăciune și nu ai ajuns la mântuire, nu ai pătruns în adevărul-realitate în care ar fi trebuit să pătrunzi în credința ta în Dumnezeu. Aceasta este o greșeală. Privită astfel, credința în Dumnezeu nu e lucru ușor.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

După toți acești ani în care ai crezut, ai tu cuvintele lui Dumnezeu drept viața ta? A avut loc o schimbare în firea ta coruptă de dinainte? În conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu de astăzi, știi ce înseamnă să ai viață și ce înseamnă să fii fără viață? Vă este clar acest lucru? Cel mai important aspect în urmarea lui Dumnezeu este ca totul să fie în conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu de astăzi: indiferent dacă tu cauți intrarea în viață sau împlinirea voii lui Dumnezeu, totul ar trebui să fie centrat pe cuvintele lui Dumnezeu de astăzi. Dacă ceea ce comunici și cauți nu este centrat în jurul cuvintelor lui Dumnezeu de astăzi, atunci ești străin de cuvintele lui Dumnezeu și în totalitate lipsit de lucrarea Duhului Sfânt. Dumnezeu dorește oameni care să-I calce pe urme. Indiferent cât de minunat și pur este ceea ce ai înțeles înainte, Dumnezeu nu dorește așa ceva și, dacă nu poți renunța la astfel de lucruri, atunci acestea vor fi un obstacol imens în calea pătrunderii tale în viitor. Toți cei care sunt capabili să urmeze lumina prezentă a Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Oamenii din veacurile trecute au călcat, de asemenea, pe urmele pașilor lui Dumnezeu, dar nu au putut să urmeze până astăzi; aceasta este binecuvântarea oamenilor din zilele de pe urmă. Cei care pot urma lucrarea prezentă a Duhului Sfânt și care sunt capabili să urmeze pașii lui Dumnezeu astfel încât să-L urmeze pe Dumnezeu oriunde îi conduce – aceștia sunt oameni care sunt binecuvântați de Dumnezeu. Cei care nu urmează lucrarea prezentă a Duhului Sfânt nu au

pătruns în lucrarea cuvintelor lui Dumnezeu și, indiferent cât de mult lucrează, cât de mari sunt suferințele lor sau cât de mult se zbat, nimic din acestea nu înseamnă ceva pentru Dumnezeu, iar El nu îi va lăuda. Astăzi, toți cei care urmează cuvintele actuale ale lui Dumnezeu sunt în curentul Duhului Sfânt; cei care sunt străini de cuvintele lui Dumnezeu de astăzi sunt în afara curentului Duhului Sfânt și astfel de oameni nu sunt lăudați de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii"

Cei care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie măcar să se poată lepăda de tot ceea ce au. Dumnezeu a spus în Biblie: „Oricine dintre voi care nu renunță la toate bunurile lui, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14:33). Ce înseamnă să te lepezi de tot ceea ce ai? Înseamnă să renunți la familie, la muncă, la toate legăturile lumești. E ceva ușor de făcut? Este foarte dificil. Fără voința de a o face, nu se poate realiza sub nicio formă. Când cineva are voința să renunțe, are în mod natural și voința de a îndura greutățile. Dacă cineva nu poate îndura greutățile, nu va putea renunța la nimic, cu toate că și-ar dori. Sunt și unii cărora, după ce au renunțat la familiile lor și s-au îndepărtat de cei dragi, li se face dor după ce-și îndeplinesc îndatoririle pentru un timp. Dacă într-adevăr nu pot suporta, ar putea să fugă acasă în secret ca să arunce o privire și apoi să se întoarcă la îndeplinirea îndatoririlor. Unele persoane care și-au părăsit căminul pentru a-și îndeplini îndatoririle nu se pot stăpâni să nu li se facă dor de cei dragi de Anul Nou sau de alte sărbători și, când toată lumea doarme noaptea, plâng în secret. Când termină, se roagă la Dumnezeu și se simt mult mai bine, după care revin la îndeplinirea îndatoririlor. Chiar dacă oamenii aceștia au putut să renunțe la familiile lor, nu sunt capabili să îndure o mare suferință. Dacă nu pot scăpa nici măcar de aceste sentimente pentru relațiile trupului, cum vor

putea ei oare să se sacrifice sincer pentru Dumnezeu? Unii sunt capabili să se lepede de tot ceea ce au și să-L urmeze pe Dumnezeu, renunțând la slujbele și familiile lor – dar care este scopul lor atunci când fac acest lucru? Unii încearcă să dobândească har și binecuvântări și alții, ca Pavel, sunt doar în căutarea unei cununi și a unei recompense. Puțini se leapădă de tot ceea ce au pentru a dobândi adevărul și viața și pentru a atinge mântuirea. Deci, care dintre aceste căutări este în acord cu voia lui Dumnezeu? Este, desigur, căutarea adevărului și câștigarea vieții. Acest lucru este întru totul conform voii lui Dumnezeu și este cea mai importantă parte din credința în Dumnezeu. […] Vei putea intra în Împărăția lui Dumnezeu doar dacă te lepezi de tot ceea ce este important pentru tine, pentru a-L urma pe Dumnezeu și a-ți face datoria, pentru a urmări adevărul și a câștiga viață. Ce înseamnă să intri în Împărăția lui Dumnezeu? Înseamnă că ești capabil să renunți la tot ceea ce ai și să-L urmezi pe Dumnezeu, să iei aminte la cuvintele Lui și să te supui rânduielii Lui, să I te supui întru totul; înseamnă că El a devenit Domnul și Dumnezeul tău. Pentru Dumnezeu, acest lucru înseamnă că ai intrat în Împărăția Lui și, indiferent ce dezastre se abat asupra ta, te vei bucura de protecția Lui, vei putea supraviețui și vei fi unul dintre oamenii din Împărăția Lui. Dumnezeu te va recunoaște ca adeptul Lui sau îți va promite să te desăvârșească, dar, prima dată, trebuie să-L urmezi pe Hristos. Doar astfel vei fi inclus în pregătirea pentru Împărăție. Dacă nu-L urmezi pe Hristos și ești în afara Împărăției lui Dumnezeu, Dumnezeu nu te va recunoaște. Și, dacă Dumnezeu nu te recunoaște, chiar dacă îți dorești să fii mântuit și să câștigi promisiunea lui Dumnezeu și desăvârșirea Lui, vei putea dobândi aceste lucruri? Nu vei putea. Dacă îți dorești să primești aprobarea lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să fii vrednic să intri în Împărăția Lui. Dacă te poți lepăda de tot ceea ce ai pentru a urmări adevărul, dacă poți căuta adevărul în timp

ce îți îndeplinești datoria, dacă poți acționa conform principiilor și dacă ai mărturii adevărate bazate pe experiență, atunci ești vrednic să intri în Împărăția lui Dumnezeu și să-I primești promisiunea. Dacă nu te poți lepăda de tot ceea ce ai pentru a-L urma pe Dumnezeu, nu ești demn să intri în Împărăția Lui și nu ai dreptul la binecuvântarea și la promisiunea Lui. Sunt multe persoane care au renunțat acum la tot ceea ce au și care își îndeplinesc îndatoririle în casa lui Dumnezeu, dar, cu toate acestea, nu vor putea neapărat să atingă adevărul. O persoană trebuie să iubească adevărul și să-l poată accepta înainte de a-l câștiga. Dacă cineva nu caută adevărul, nu-l poate dobândi. Ca să nu mai vorbim despre cei care își îndeplinesc datoria în timpul liber – experiența lor cu lucrarea lui Dumnezeu este atât de limitată, încât dobândirea adevărului va fi și mai dificilă pentru ei. Dacă cineva nu-și îndeplinește datoria sau nu urmărește adevărul, va rata minunata ocazie de a atinge mântuirea și desăvârșirea lui Dumnezeu. Unii oameni pretind că ei cred în Dumnezeu, dar nu își îndeplinesc îndatoririle și caută doar lucruri lumești. Înseamnă asta că renunță la tot ceea ce au? Dacă cineva crede în felul acesta în Dumnezeu, Îl va putea urma până la capăt? Priviți la discipolii Domnului Isus: printre ei erau pescari, țărani și un perceptor. Când Domnul Isus le-a strigat: „Urmați-Mă!”, și-au lăsat slujbele și L-au urmat pe Domnul. Nu s-au mai gândit la slujbele lor sau dacă vor avea apoi o cale de supraviețuire în lume și L-au urmat de îndată pe Domnul Isus. Petru I s-a dedicat Lui cu toată inima, îndeplinind însărcinarea dată de Domnul Isus până la capăt și persistând în datoria lui. De-a lungul întregii sale vieți, el a urmărit iubirea lui Dumnezeu și, la final, a fost desăvârșit de Dumnezeu. În prezent, sunt unii oameni care nici măcar nu reușesc să se lepede de tot ceea ce au și, totuși, își doresc să pătrundă în Împărăție. Oare nu visează?

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Știi ce înseamnă să-L urmezi pe Dumnezeu? Fără viziuni, pe ce cale ai merge? În lucrarea de astăzi, dacă nu ai viziuni, nu vei fi capabil să fii făcut complet sub nicio formă. În cine crezi? De ce crezi în El? De ce Îl urmezi pe El? Îți consideri credința un fel de joc? Îți dirijezi viața ca pe un fel de jucărie? Dumnezeul de astăzi este cea mai măreață viziune. Cât de multe știi despre El? Cât de mult ai văzut din El? După ce L-ai văzut pe Dumnezeul de astăzi, s-a consolidat fundamentul credinței tale în Dumnezeu? Crezi că atât timp cât urmezi în felul acesta confuz vei atinge mântuirea? Crezi că poți pescui în ape tulburi? Este atât de simplu? La câte dintre noțiunile tale despre ceea ce spune Dumnezeul de astăzi ai renunțat? Ai o viziune a Dumnezeului de astăzi? Unde stă înțelegerea ta asupra Dumnezeului de astăzi? Crezi mereu că doar urmând-L și văzându-L, Îl poți obține pe El[a] și că nimeni nu va fi în stare să te dea deoparte. Să nu crezi că este atât de ușor să-L urmezi pe Dumnezeu. Cheia este că trebuie să-L cunoști, trebuie să-I cunoști lucrarea și trebuie să ai voința de a îndura greutăți pentru El, de a-ți sacrifica viața pentru El și de a fi desăvârșit de către El. Aceasta este viziunea pe care ar trebui să o ai. Nu va fi suficient dacă te gândești mereu să te bucuri de har. Să nu presupui că Dumnezeu este acolo doar pentru plăcerea oamenilor și doar ca să acorde har oamenilor. Ai greși! Dacă un om nu-și poate risca viața și abandona toate posesiunile lumești pentru a-L urma, atunci acel om nu va fi sub nicio formă capabil să-L urmeze până la sfârșit! Trebuie să ai viziuni drept fundament. Dacă, într-o zi, te lovește o nenorocire, ce s-ar cuveni să faci? Ai mai fi în stare să-L urmezi? Nu spune cu prea multă ușurință că vei fi capabil să-L urmezi până la sfârșit. Ai face mai bine să deschizi bine ochii mai întâi să vezi în ce vremuri trăim. Chiar dacă poate sunteți ca stâlpii templului acum, va veni o vreme când toți acești stâlpi vor fi roși de viermi, făcând templul să se prăbușească, pentru că în prezent vă lipsesc atât de

multe viziuni. Nu dați atenție decât propriilor voastre lumi mărunte și nu știți care este modalitatea cea mai potrivită și cea mai demnă de încredere pentru a cerceta. Nu țineți seama de viziunea lucrării de astăzi și nu păstrați aceste lucruri în inimile voastre. V-ați gândit că într-o zi Dumnezeul vostru vă va așeza într-un loc complet nefamiliar? Puteți să vă imaginați ce se va alege de voi în ziua în care s-ar putea să vă smulg totul? Ați mai avea energia de acum în ziua aceea? Ar reapărea credința voastră? În a-L urma pe Dumnezeu, trebuie să cunoașteți această viziune măreață care este „Dumnezeu”. Aceasta este chestiunea cea mai importantă. De asemenea, să nu credeți că dacă vă despărțiți de oamenii lumești pentru a deveni sanctificați, înseamnă că faceți parte din familia lui Dumnezeu. Astăzi Dumnezeu Însuși este Cel care este la lucru printre ființele create. Dumnezeu este Cel care a venit printre oameni ca să-Și facă propria lucrare, nu să desfășoare campanii. Printre voi, nu sunt nici măcar câțiva în stare să știe că lucrarea de astăzi este lucrarea lui Dumnezeu din ceruri care S-a întrupat. Scopul nu este să vă transforme pe voi în persoane de mare talent, ci, mai degrabă, să vă ajute să cunoașteți semnificația vieții omenești, a destinației ființelor omenești și să-L cunoașteți pe Dumnezeu și toată întregimea Lui. Ar trebui să știi că ești o ființă creată în mâinile Creatorului. Ce ar trebui să înțelegi, ce ar trebui să faci și cum ar trebui să-L urmezi pe Dumnezeu – nu sunt acestea adevărurile pe care trebuie să le înțelegi? Nu sunt viziunile pe care ar trebui să le vezi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trebuie să înțelegeți lucrarea – nu cercetați confuzi!”

Note de subsol:

a. Textul original nu include expresia „pe El”.

Când totul le merge bine, cei mai mulți oameni simt că Dumnezeu este puternic, drept și încântător. Când Dumnezeu îi testează, îi tratează, îi ceartă și îi disciplinează, când le cere să-și lase deoparte propriile interese, să întoarcă spatele trupului și să practice adevărul, când Dumnezeu lucrează asupra lor, orchestrează și domnește asupra sorții și vieții lor, răzvrătirea lor iese la suprafață, iar între ei și Dumnezeu există o separare, creând conflicte și o prăpastie între ei și Dumnezeu. În astfel de momente, în inimile lor, Dumnezeu nu este deloc încântător; nu este deloc puternic, pentru că ceea ce face El nu le îndeplinește dorințele. Dumnezeu îi întristează; El îi supără; le aduce durere și suferință; îi face să se simtă stingheriți. Drept urmare, ei nu se supun deloc lui Dumnezeu, ci se răzvrătesc împotriva Lui și se feresc de El. Făcând asta, practică ei adevărul? Urmează ei calea lui Dumnezeu? Îl urmează pe Dumnezeu? Nu. Indiferent de numeroasele tale noțiuni și închipuiri despre lucrarea lui Dumnezeu și indiferent cum fi acționat în trecut conform propriei voințe și te-ai fi răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, dacă tu cauți realmente adevărul și accepți judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu și să fii emondat și tratat de cuvintele lui Dumnezeu; dacă, în tot ceea ce orchestrează El, poți să urmezi calea lui Dumnezeu, să acorzi atenție cuvintelor Sale, înveți să-I cauți voia, să practici conform cuvintelor și intenției Sale și poți să te supui, căutând, și dacă poți să renunți la propria voință, la toate dorințele, gândurile și intențiile și să nu-L confrunți pe Dumnezeu, abia atunci Îl urmezi pe Dumnezeu! Poate spui că Îl urmezi pe Dumnezeu, dar dacă faci totul conform propriei voințe, cu propriile ținte și propriile planuri, fără să lași lucrurile în seama lui Dumnezeu, atunci mai este Dumnezeu Dumnezeul tău? Nu, nu este. Dacă Dumnezeu nu este Dumnezeul tău, atunci, când spui că-L urmezi pe Dumnezeu, nu sunt acestea vorbe goale? Nu sunt ele o încercare de a păcăli oamenii? Poate spui că Îl urmezi pe Dumnezeu, dar toate acțiunile și faptele tale,

perspectiva asupra vieții și a valorilor atitudinea și principiile cu care abordezi și tratezi lucrurile, vin toate de la Satana, dacă tratezi toate aceste lucruri conform legilor și logicii Satanei, ești, atunci, un adept al lui Dumnezeu? (Nu.) […] Dacă o persoană pare doar în exterior că s-a lepădat de tot și că și-a acceptat datoria, în aparență urmându-L pe Dumnezeu, dar toate gândurile și toate acțiunile ei fiind în concordanță cu logica și filosofia Satanei, Îl urmează ea cu adevărat pe Dumnezeu? (Nu.) Nu Îl urmează, pentru că se răzvrătește constant împotriva lui Dumnezeu, nu practică adevărul și nu se supune lui Dumnezeu. Atunci, de ce crede ea în Dumnezeu? Ce dorește să obțină de fapt? Acest lucru sfidează concepția. Este ea cu adevărat credincioasă în Dumnezeu? Nu; ca să Mă exprim puțin mai frumos, ea este credincioasă în religie. Aceasta poate pretinde că are credință în Dumnezeu, dar El nu o recunoaște. Dumnezeu va considera astfel de oameni făcători de rele și nu îi va mântui.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O persoană nu poate fi mântuită prin credință în religie sau prin implicarea în ceremonii religioase”

Astăzi, mulți cred că este ușor să Îl urmezi pe Dumnezeu, dar atunci când lucrarea lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, tu vei cunoaște adevăratul sens al cuvântului „urmează”. Doar pentru că tu ești încă vrednic să Îl urmezi pe Dumnezeu astăzi, după ce ai fost cucerit, nu înseamnă că ești unul dintre aceia care vor fi desăvârșiți. Aceia care nu sunt vrednici să suporte încercările, care nu sunt vrednici de a ieși victorioși din încercări, vor fi, în cele din urmă, nevrednici să rămână neclintiți și, astfel, vor fi nevrednici să Îl urmeze pe Dumnezeu până la sfârșit. Aceia care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu sunt vrednici să îndure încercarea lucrării lor, în vreme ce aceia care nu Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu nu sunt vrednici să îndure nicio încercare a lui Dumnezeu. Ei vor fi îndepărtați mai devreme sau mai târziu, în vreme ce biruitorii vor rămâne în Împărăție.

Dacă omul caută sau nu cu adevărat pe Dumnezeu este stabilit de încercarea lucrării sale, adică de încercările lui Dumnezeu, și nu are nimic de a face cu hotărârea omului însuși. Dumnezeu nu respinge nicio persoană la întâmplare; tot ceea ce El face poate convinge omul pe deplin. El nu face nimic invizibil omului și nicio lucrare care nu îl poate convinge pe om. Dacă credința omului este adevărată sau nu se demonstrează prin fapte și nu poate fi hotărât de om. Faptul că „grâul nu poate fi transformat în neghină și că neghina nu poate fi transformată în grâu” este de netăgăduit. Toți aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne, în cele din urmă, în împărăție, și Dumnezeu nu se va purta urât cu nimeni care Îl iubește cu adevărat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Fragmente din filme similare

Ce înseamnă credința adevărată în Dumnezeu?

Este munca grea același lucru cu adevărata credință în Dumnezeu?

Mărturii similare bazate pe experiențe

Încercările unui mediu dificil

Imnuri similare

Toată omenirea ar trebui să Îl slăvească pe Dumnezeu

Ar trebui să cauți să ai iubire adevărată pentru Dumnezeu

Aforisme despre credința în Dumnezeu

2. De ce trebuie credincioșii în Dumnezeu să accepte judecata și mustrarea Lui

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

După câteva mii de ani de corupție, omul este insensibil și stupid; a devenit un demon care I se împotrivește lui Dumnezeu, în măsura în care răzvrătirea omului față de Dumnezeu a fost documentată în cărțile de istorie și nici măcar omul însuși nu este capabil să dea socoteală pentru comportamentul lui răzvrătit – căci omul a fost profund corupt de Satana și a fost dus pe cărări greșite de Satana, astfel încât nu știe unde să se întoarcă. Chiar și astăzi, omul tot Îl trădează pe Dumnezeu: când omul Îl vede pe Dumnezeu, Îl trădează și, când nu Îl poate vedea, chiar și atunci Îl trădează. Sunt chiar unii care, după ce au fost martori la blestemele și mânia lui Dumnezeu, tot Îl trădează. Deci, spun că rațiunea omului și-a pierdut funcția originală, iar conștiința omului, de asemenea, și-a pierdut funcția originală. Omul la care Mă uit este o fiară în haine umane, este un șarpe veninos și, indiferent de cât de vrednic de milă încearcă el să apară înaintea ochilor Mei, nu voi fi niciodată milostiv față de el, pentru că omul nu înțelege deloc diferența dintre alb și negru, diferența dintre adevăr și neadevăr. Rațiunea omului este atât de amorțită și, totuși, încă își dorește să obțină binecuvântări; umanitatea lui este atât de plină de rușine și, totuși, încă își dorește să aibă suveranitatea unui rege. Al cui rege ar putea fi oare, cu o astfel de rațiune? Cum ar putea el, cu o astfel de umanitate, să șadă pe un tron? Omul este cu adevărat lipsit de rușine! Este un nefericit îngâmfat! Acelora dintre voi care doriți să obțineți binecuvântări, vă sugerez să găsiți mai întâi o oglindă și să vă priviți reflexia urâtă – ai tu ce îți trebuie ca să fii rege? Ai tu fața cuiva care ar putea obține binecuvântări? Nu a avut loc nici

cea mai mică schimbare în firea ta și nu ai pus niciun adevăr în practică și, totuși, încă îți dorești o minunată zi de mâine. Te amăgești singur! Născut pe un pământ atât de murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la „instituții de învățământ superior”. Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filosofia josnică pentru interacțiuni lumești, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns adânc în inima omului și i-au subminat și atacat grav conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. Firea omului devine mai vicioasă pe zi ce trece și nu există nicio singură persoană care va renunța de bunăvoie la ceva pentru Dumnezeu, nicio singură persoană care I se va supune de bunăvoie lui Dumnezeu și, mai mult chiar, nicio singură persoană care va căuta de bunăvoie arătarea lui Dumnezeu. În schimb, sub puterea Satanei, omul nu face altceva decât să caute plăcere, să se dedea corupției trupului în ținutul noroiului. Chiar și atunci când aud adevărul, cei care trăiesc în întuneric nu se gândesc la cum să îl pună în practică, nici nu sunt înclinați să Îl caute pe Dumnezeu, chiar dacă I-au văzut arătarea. Cum ar putea o omenire atât de depravată să aibă vreo șansă la mântuire? Cum ar putea o omenire atât de decăzută să trăiască în lumină?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu”

Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât

de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. De exemplu, când oamenii și-au dat seama că se trag din Moab, au făcut plângeri, au încetat să-și urmeze viața și au devenit absolut negativi. Nu arată aceasta că umanitatea încă este incapabilă să se supună pe deplin

stăpânirii lui Dumnezeu? Nu este aceasta exact firea lor coruptă satanică? Când tu nu ai fost supus mustrării, mâinile ți-au fost ridicate mai sus decât toate celelalte, chiar și decât ale lui Isus. Iar voi ați strigat cu voce tare: „Fii un fiu preaiubit al lui Dumnezeu! Fii un intim al lui Dumnezeu! Mai degrabă am muri decât să ne plecăm Satanei! Răzvrătește-te împotriva vechiului Satana! Răzvrătește-te împotriva marelui balaur roșu! Fie ca marele balaur roșu să cadă în mod abject de la putere! Fie ca Dumnezeu să ne facă să fim compleți!" Plânsetele voastre au fost mai puternice decât toate celelalte. Dar apoi a venit vremea mustrării și, încă o dată, firea coruptă a umanității a fost dezvăluită. Apoi, strigătele lor au încetat, iar hotărârea lor a slăbit. Aceasta este corupția omului; mai profundă decât păcatul, este ceva plantat de Satana și înrădăcinată adânc în om. Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să I se supună lui Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl disprețuiesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva

cuvinte; El o demască, o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine intențiile lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu. Dacă nu acorzi importanță acestor adevăruri, dacă nu te gândești decât la cum să le eviți sau cum să găsești un nou drum pentru a te îndepărta de ele, atunci Eu spun că ești un păcătos deplorabil. Dacă ai credință în Dumnezeu și, totuși, nu cauți adevărul sau intențiile lui Dumnezeu și nici nu iubești calea care te aduce mai aproape de Dumnezeu, atunci Eu spun că ești cineva care încearcă să scape de judecată și că ești o marionetă și un trădător care fuge de marele tron alb. Dumnezeu nu va cruța pe niciunul dintre răzvrătiții care fug de sub ochii Lui. Astfel de oameni vor primi o pedeapsă și mai aspră. Cei care vin înaintea lui Dumnezeu pentru a fi judecați și, mai mult, au fost purificați, vor trăi veșnic în Împărăția lui Dumnezeu. Desigur, acest lucru se va întâmpla în viitor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Întreaga viață a omului este trăită sub puterea Satanei și nu există nicio singură persoană care să se poată elibera de influența Satanei pe cont propriu. Toți trăiesc într-o lume murdară, în corupție și deșertăciune, fără cea mai mică semnificație sau valoare; ei trăiesc vieți așa de lipsite de griji pentru trup, pentru pofte și pentru Satana. Nu există nici cea mai mică valoare în existența lor. Omul este incapabil să descopere adevărul care îl va elibera de influența Satanei. Chiar dacă omul crede în Dumnezeu și citește Biblia, el nu înțelege cum să se elibereze de sub controlul influenței Satanei. De-a lungul secolelor, foarte puțini oameni au descoperit acest secret, foarte puțini l-au priceput. Astfel, deși omul îl detestă pe Satana și detestă trupul, el nu știe cum să se elibereze de influența ademenitoare a Satanei. Astăzi, nu sunteți voi încă sub puterea Satanei? Voi nu regretați faptele de răzvrătire și cu atât mai puțin simțiți că sunteți murdari și răzvrătiți. După ce vă opuneți lui Dumnezeu, voi chiar aveți liniște sufletească și simțiți o mare pace. Pacea voastră nu este din cauză că sunteți corupți? Nu vine oare această pace din nrăzvrătirea voastră? Omul trăiește într-un iad uman, el trăiește sub influența întunecată a Satanei; pe pământ, fantomele trăiesc împreună cu omul, năvălind asupra trupului omului. Pe pământ, nu trăiești într-un paradis frumos. Locul unde ești este ținutul diavolilor, un iad uman, un infern. Dacă omul nu este curățit, atunci el e al murdăriei; dacă nu este protejat și îngrijit de Dumnezeu, atunci el e încă un prizonier al Satanei; dacă nu este judecat și mustrat, atunci nu va avea mijloace să scape de prigonirea influenței întunecate a Satanei. Firea coruptă pe care o dai la iveală și purtarea de răzvrătire pe care o trăiești sunt suficiente pentru a dovedi că încă trăiești sub puterea Satanei. Dacă mintea și gândurile tale nu au fost curățite, iar firea ta nu a fost judecată și mustrată, atunci întreaga ta ființă este controlată încă de puterea Satanei, mintea ta este controlată de Satana, gândurile tale sunt manipulate de

Satana și întreaga ta ființă e controlată de mâinile Satanei. […] Așa cum stau lucrurile astăzi, mulți oameni nu urmăresc viața, ceea ce înseamnă că nu le pasă să fie curățiți sau să intre într-o experiență mai profundă de viață. Așa stând lucrurile, cum pot fi ei desăvârșiți? Aceia care nu urmăresc viața nu au nicio oportunitate de a fi desăvârșiți, iar aceia care nu urmăresc să-L cunoască pe Dumnezeu, care nu urmăresc schimbări în firea lor, sunt incapabili să scape de sub influența întunecată a Satanei. Nu sunt serioși în ceea ce privește cunoștințele lor despre Dumnezeu și intrarea în schimbările din firea lor, exact ca aceia care cred doar în religie, care doar urmează ritualul și iau parte la serviciile obișnuite. Nu este aceea o pierdere de vreme? Dacă, în credința sa în Dumnezeu, omul nu este serios privind chestiunile vieții, nu urmărește intrarea în adevăr, nu urmărește schimbări în firea sa, și cu atât mai puțin urmărește o cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu, atunci el nu poate fi desăvârșit. Dacă dorești să fii desăvârșit, atunci trebuie să înțelegi lucrarea lui Dumnezeu. În special, trebuie să înțelegi semnificația mustrării și judecății Sale și motivul pentru care lucrarea aceasta este săvârșită asupra omului. Ești capabil să accepți această lucrare? În timpul mustrării de acest tip, ești capabil să obții aceleași experiențe și cunoștințe ca Petru? Dacă urmărești cunoașterea de Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt și dacă urmărești schimbări în firea ta, atunci ai oportunitatea de a fi desăvârșit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Toți cei care trăiesc sub influența întunericului sunt cei care trăiesc în mijlocul morții, cei care sunt posedați de Satana. Fără a fi mântuiți de Dumnezeu și judecați și mustrați de Dumnezeu, oamenii nu pot să scape de influența morții; ei nu pot deveni cei vii. Acești „morți” nu pot fi mărturie pentru Dumnezeu și nici nu pot fi folosiți de Dumnezeu, cu atât mai puțin

nu pot să intre în împărăție. Dumnezeu vrea mărturia celor vii, nu a celor morți, și El cere celor vii, nu celor morți, să lucreze pentru El. „Morții” sunt cei care se opun și se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, cei care sunt amorțiți în duh și nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu; ei sunt cei care nu pun adevărul în practică și nu au pic de loialitate față de Dumnezeu și ei sunt cei care trăiesc sub puterea Satanei și sunt exploatați de acesta. Morții se manifestă stând în contradicție cu adevărul, răzvrătindu-se împotriva lui Dumnezeu și fiind inferiori, disprețuitori, răi, brutali, înșelători și hidoși. Chiar dacă astfel de oameni mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, ei nu pot să trăiască cuvintele lui Dumnezeu; deși sunt în viață, sunt doar cadavre umblătoare, care respiră. Morții sunt total incapabili să-L mulțumească pe Dumnezeu, cu atât mai puțin să Îi fie pe deplin supuși. Ei pot doar să-L înșele, să-L hulească și să-L trădeze, și tot ceea ce ei pricinuiesc dezvăluie natura Satanei. Dacă oamenii doresc să devină ființe vii și să fie mărturie pentru Dumnezeu și să fie aprobați de Dumnezeu, atunci trebuie să accepte mântuirea lui Dumnezeu, să se supună cu bucurie judecății și mustrării Sale și trebuie să accepte cu bucurie emondarea din partea lui Dumnezeu. Doar atunci vor putea să pună în practică toate adevărurile cerute de Dumnezeu și numai atunci vor câștiga mântuirea lui Dumnezeu și vor deveni cu adevărat ființe vii. Cei vii sunt mântuiți de Dumnezeu; au fost judecați și mustrați de Dumnezeu, sunt dispuși să se dedice și sunt fericiți să-și dea viața pentru Dumnezeu și își vor dedica cu bucurie toată viața lui Dumnezeu. Numai atunci când cei vii dau mărturie despre Dumnezeu, Satana poate fi rușinat; numai cei vii pot răspândi lucrarea Evangheliei lui Dumnezeu, numai cei vii se conformează voii lui Dumnezeu și numai cei vii sunt oameni adevărați.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești o persoană care a prins viață?”

Omul trăiește în trup, ceea ce înseamnă că trăiește într-un iad uman și fără judecata și mustrarea lui Dumnezeu, omul este la fel de murdar precum

Satana. Cum ar putea omul să fie sfânt? Petru a crezut că mustrarea și judecata din partea lui Dumnezeu erau protecția cea mai bună și harul cel mai mare al omului. Doar prin mustrare și judecată din partea lui Dumnezeu poate să se trezească omul și să urască trupul, să-l urască pe Satana. Disciplina strictă a lui Dumnezeu îl eliberează pe om de sub influența Satanei, îl eliberează din propria lui mică lume și îi permite să trăiască în lumina prezenței lui Dumnezeu. Nu există nicio mântuire mai bună decât mustrarea și judecata! Petru s-a rugat: „O, Dumnezeule! Atât timp cât mă mustri și mă judeci, voi ști că nu m-ai părăsit. Chiar dacă nu îmi dai bucurie sau pace și mă faci să trăiesc în suferință și îmi aplici nenumărate mustrări, atât timp cât nu mă părăsești, inima mea va fi liniștită. Astăzi, mustrarea și judecata Ta au devenit cea mai bună protecție a mea și cea mai mare binecuvântare. Harul pe care mi-l dai mă protejează. Harul pe care mi-l acorzi astăzi este o manifestare a firii Tale drepte și este mustrare și judecată; în plus, este o încercare și, mai mult decât atât, este o viață plină de suferință”. Petru a putut să dea la o parte plăcerile trupului și să caute o iubire mai profundă și o protecție mai mare, deoarece el câștigase atât de mult har din mustrarea și judecata lui Dumnezeu. În viața Sa, dacă omul dorește să fie curățat și să obțină schimbări în firea sa, dacă el dorește să trăiască o viață plină de semnificație și să-și îndeplinească datoria de ființă creată, atunci el trebuie să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu și nu trebuie să permită ca disciplinarea din partea lui Dumnezeu și lovirea din partea lui Dumnezeu să plece de la el, pentru ca el să se poată elibera de manipularea și influența Satanei și să trăiască în lumina lui Dumnezeu. Să știi că mustrarea și judecata lui Dumnezeu reprezintă lumina și lumina mântuirii omului și că nu există nicio mântuire, har sau protecție mai bună pentru om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Voi toți trăiți într-un tărâm al păcatului și al imoralității și toți sunteți păcătoși și imorali. Astăzi, nu numai că puteți să-L priviți pe Dumnezeu, dar, mai important, ați primit mustrarea și judecata, ați primit mântuirea cu adevărat profundă, ați primit cea mai mare iubire a lui Dumnezeu. În tot ceea ce face El, Dumnezeu e cu adevărat iubitor față de voi. El nu are nicio intenție rea. El vă judecă din cauza păcatelor voastre, ca să vă analizați și să primiți această extraordinară mântuire. Toate acestea au scopul de a-l face complet pe om. De la început până la sfârșit, Dumnezeu a făcut totul pentru a-l mântui pe om și nu-Și dorește să-i distrugă pe deplin pe oamenii pe care i-a creat cu propriile Sale mâini. Astăzi, El a venit printre voi ca să lucreze; nu este această mântuire cu atât mai mare? Dacă v-ar urî, ar mai face El o lucrare atât de amplă ca să vă îndrume personal? De ce să sufere așa? Dumnezeu nu vă urăște și nu are nicio intenție rea față de voi. Ar trebui să știți că iubirea lui Dumnezeu este cea mai sinceră iubire. Numai din cauza răzvrătirii oamenilor trebuie să îi mântuiască El prin judecată; altfel, mântuirea lor ar fi imposibilă. Pentru că nu știți cum să trăiți și nici măcar nu sunteți conștienți de modul în care să trăiți și pentru că trăiți în acest tărâm păcătos și imoral și voi înșivă sunteți niște diavoli imorali și murdari, pe El nu-L lasă inima să vă lase să deveniți și mai depravați, nu-L lasă inima să vă vadă trăind în acest ținut mizerabil, așa cum trăiți acum, călcați în picioare de Satana după bunul plac sau să vă lase să cădeți în Infern. El vrea doar să câștige acest grup de oameni și să vă mântuiască pe deplin. Acesta este principalul scop al săvârșirii lucrării de cucerire asupra voastră – doar pentru mântuire. Dacă nu vezi că tot ceea ce se face asupra ta este iubire și mântuire, dacă tu crezi că este doar o metodă, o cale de a-l chinui pe om și ceva îndoielnic, atunci ai putea foarte bine să te întorci în lumea ta și să rabzi dureri și greutăți! Dacă ești dispus să te afli în acest curent și să te bucuri de această judecată și de această mântuire imensă, să te bucuri de

toate aceste binecuvântări, binecuvântări care nu pot fi găsite nicăieri în lumea umană, și să te bucuri de iubirea aceasta, atunci fii bun: rămâi în acest curent pentru a accepta lucrarea de cucerire astfel încât să poți fi desăvârșit. Astăzi, se poate să înduri un strop de durere și rafinare din cauza judecății lui Dumnezeu, dar durerea aceasta este valoroasă și semnificativă. Deși oamenii sunt rafinați și demascați fără milă de mustrarea și judecata lui Dumnezeu – cu scopul de a-i pedepsi pentru păcatele lor, de a le pedepsi trupul – nimic din această lucrare nu este menit să le condamne trupul la pieire. Severele dezvăluiri prin cuvânt sunt toate în scopul de a te conduce pe calea cea dreaptă. Ați experimentat personal atât de mult din lucrarea aceasta și, în mod clar, nu v-a condus pe o cale rea! Totul este cu scopul de a vă face să trăiți o umanitate normală și totul este ceva ce umanitatea voastră normală poate să obțină. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu se face pe baza nevoilor voastre, în funcție de slăbiciunile voastre și de statura voastră reală, și nicio povară de nesuportat nu vă este pusă pe umeri. Lucrul acesta nu-ți este clar astăzi și ți se pare că sunt dur cu tine și, într-adevăr, crezi mereu că motivul pentru care te mustru, te judec și îți fac zilnic reproșuri este pentru că te urăsc. Dar, cu toate că ceea ce înduri este mustrare și judecată, în realitate, este iubire pentru tine și cea mai mare protecție.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (4)”

De fapt, lucrarea ce se face astăzi este ca oamenii să se răzvrătească împotriva Satanei, vechiul lor strămoș. Toate judecățile prin cuvânt au ca scop să scoată la lumină firea coruptă a omenirii și să permită oamenilor să înțeleagă esența vieții. Aceste judecăți repetate pătrund în inimile oamenilor. Fiecare judecată are legătură directă cu soarta lor și este menită să le rănească inimile pentru ca ei să se lepede de acele lucruri și, în acest

fel, să cunoască viața, să cunoască această lume întinată, să cunoască înțelepciunea și atotputernicia lui Dumnezeu și, de asemenea, să cunoască această omenire care e coruptă de Satana. Cu cât mai mult sunt mustrarea și judecata astfel, cu atât inima omului poate fi rănită mai mult și cu atât mai mult duhul său se poate deștepta. Scopul acestui fel de judecată este deșteptarea duhurilor acestor oameni extrem de corupți și profund amăgiți. Omul nu are duh, adică duhul său s-a stins cu mult timp în urmă și nu știe că există Cerurile, nu știe că există un Dumnezeu și cu siguranță nu are habar că se zbate în abisul morții; de unde să știe că trăiește în acest iad demonic pe pământ? De unde să știe că leșul său putred a fost azvârlit, prin corupția Satanei, în gheena morții? De unde să știe că tot ce se află pe pământ a fost de mult iremediabil distrus de omenire? Și de unde să știe că a coborât Creatorul astăzi pe pământ și este în căutarea unui grup de oameni corupți pe care El îi poate salva? Chiar după ce omul experimentează fiecare rafinare și judecată posibilă, conștiința sa trândavă tot nu se înflăcărează și chiar este, practic, nepăsătoare. Ce degenerată e omenirea! Și cu toate că acest tip de judecată seamănă cu o grindină nemiloasă care cade din ceruri, este de cel mai mare folos omului. Dacă oamenii nu ar fi judecați astfel, totul ar fi în zadar și salvarea oamenilor din prăpastia nefericirii ar fi absolut imposibilă. Dacă nu ar fi această lucrare, oamenilor le-ar fi foarte greu să scape din gheenă pentru că inimile lor au pierit cu mult timp în urmă, iar duhurile lor au fost de mult strivite de Satana. Pentru a vă salva pe voi cei care v-ați afundat în cele mai adânci hăuri ale degenerării trebuie să fiți chemați cu înverșunare, să fiți judecați cu înverșunare; abia atunci va fi posibil să vă deșteptați inimile înghețate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei desăvârșiți pot trăi o viață plină de sens”

Atunci când suferiți o constrângere sau o greutate mică este bine pentru voi; dacă v-ar fi ușor, ați fi distruși și atunci cum ați putea fi protejați? Astăzi, tocmai pentru că sunteți mustrați, judecați și blestemați, vi se acordă protecție. Tocmai pentru că ați suferit mult sunteți protejați. Dacă nu ar fi așa, de mult ați fi căzut în depravare. Aceasta nu înseamnă că fac lucrurile dificile pentru voi în mod intenționat – natura omului este greu de schimbat și trebuie să fie astfel pentru ca firile lor să fie schimbate. Astăzi, nu posedați nici măcar conștiința sau rațiunea lui Pavel și nu aveți nici conștiința lui de sine. Trebuie să fiți mereu presați și trebuie să fiți mereu mustrați și judecați ca să vă treziți sufletele. Mustrarea și judecata reprezintă ceea ce este mai bun pentru viața voastră. Și, când este necesar, trebuie să fie și mustrarea faptelor care vin asupra voastră; numai atunci vă veți supune pe deplin. Naturile voastre sunt astfel încât, fără mustrare și blestem, nu veți vrea să vă plecați capetele, nu veți vrea să vă supuneți. Fără faptele dinaintea ochilor voștri, nu va exista niciun efect. Aveți caractere prea josnice și prea lipsite de valoare! Fără mustrare și judecată, va fi dificil să fiți cuceriți iar nelegiuirea și neascultarea voastră n-ar fi biruite. Vechea voastră natură este atât de adânc înrădăcinată. Dacă ați fi puși pe tron, nu v-ați cunoaște locul în univers, cu atât mai puțin locul spre care vă îndreptați. Nu știți nici măcar de unde ați venit, așadar cum ați putea să-L cunoașteți pe Domnul creației? Fără mustrarea oportună și blestemele de astăzi, ziua voastră de pe urmă ar fi venit de mult. Ca să nu mai vorbesc despre soarta voastră – nu ar fi ea într-o primejdie iminentă? Fără această binevenită mustrare și judecată, cine știe cât de trufași ați deveni sau cât de depravați ați ajunge. Această mustrare și această judecată v-au adus în ziua de astăzi și v-au menținut existența. Dacă ați fi încă „educați” după aceleași metode ca ale „tatălui” vostru, cine știe în ce lume ați intra! Nu aveți absolut nicio abilitate de a vă controla și de a reflecta cu privire la voi înșivă. Pentru

oameni ca voi, dacă doar urmați și vă supuneți, fără să provocați nicio tulburare sau perturbare, scopurile Mele vor fi atinse. Nu ați face mai bine să acceptați mustrarea și judecata de astăzi? Ce alte alegeri aveți?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (6)”

Oamenii nu își pot schimba singuri firea; ei trebuie să fie supuși judecății, mustrării, suferinței și rafinării cuvintelor lui Dumnezeu sau să fie disciplinați și emondați prin cuvintele Lui. Doar după aceea pot să ajungă la supunerea și devotamentul față de Dumnezeu și să nu mai fie superficiali față de El. Sub rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu se schimbă firile oamenilor. Doar prin dezvăluirea, judecata, disciplinarea și emondarea din cuvintele Lui nu vor mai îndrăzni ei să acționeze nechibzuit și, în schimb, vor deveni calmi și liniștiți. Cel mai important lucru este că sunt capabili să se supună cuvintelor actuale ale lui Dumnezeu și lucrării Sale și, chiar dacă nu este conform noțiunilor umane, ei pot să lase la o parte aceste noțiuni și să se supună de bunăvoie. În trecut, discuțiile despre schimbările firii se refereau, în principal, la a putea să te răzvrătești împotiva propriei persoane, a-i permite trupului să sufere, la disciplinarea propriului trup și lepădarea de preferințele trupești, care este un tip de schimbare a firii. Astăzi, toți oamenii știu că adevărata expresie a schimbării firii este să asculte cuvintele actuale ale lui Dumnezeu și să-I cunoască, cu adevărat, noua lucrare. În acest fel, înțelegerea anterioară a oamenilor despre Dumnezeu, care era influențată de noțiunile lor, poate fi nimicită, iar ei pot să dobândească adevărata cunoaștere și supunere față de Dumnezeu – doar aceasta este o expresie autentică a schimbării firii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu”

Schimbarea firii omului se îndeplinește prin diferite tipuri de lucrări ale lui Dumnezeu; fără astfel de schimbări în firea omului, omul nu ar fi în

stare să fie martor pentru Dumnezeu și nu s-ar putea conforma voii lui Dumnezeu. Schimbările din firea omului semnifică faptul că omul s-a eliberat din robia Satanei și de influența întunericului și că a devenit, cu adevărat, un model și un specimen al lucrării lui Dumnezeu, un martor al lui Dumnezeu și cineva care se conformează voii lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeul întrupat a venit să-Și facă lucrarea pe pământ și cere ca omul să capete cunoaștere despre El, supunere față de El, să fie mărturie pentru El, să Îi cunoască lucrarea concretă și firească, să se supună tuturor cuvintelor și lucrării Sale, care nu sunt potrivite cu noțiunile omului, și să fie martor pentru toată lucrarea pe care o săvârșește El ca să-l mântuiască pe om, cât și pentru toate faptele pe care le face El pentru a-l cuceri pe om. Cei care sunt martori pentru Dumnezeu trebuie să aibă cunoaștere despre Dumnezeu; numai acest fel de mărturie este adevărată și practică și numai acest fel de mărturie îl poate face de rușine pe Satana. Dumnezeu îi folosește pe cei care au ajuns să-L cunoască trecând prin judecata, mustrarea și emondarea Sa, pentru a fi martori pentru El. El îi folosește pe cei care au fost stricați de Satana ca să fie martori pentru El și la fel îi folosește și pe cei a căror fire s-a schimbat și care au dobândit astfel binecuvântările Sale, pentru a fi martori pentru El. El nu are nevoie ca omul să-L slăvească numai cu gura, și nici nu Îi trebuie laudele și mărturia celor din tagma Satanei, care nu au fost mântuiți de El. Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt potriviți să fie martori pentru El și numai cei a căror fire s-a schimbat sunt potriviți să fie martori pentru El. Dumnezeu nu îi va îngădui omului să-I facă numele de rușine în mod voit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

Înțelegi acum ce este judecata și ce este adevărul? Dacă ai înțeles, atunci te îndemn să te supui ascultător judecății, altfel, nu vei avea niciodată

ocazia de a fi lăudat de către Dumnezeu sau de a fi adus de către El în Împărăția Sa. Cei care doar acceptă judecata, dar nu pot fi niciodată purificați, adică cei care fug în toiul lucrării judecății, vor fi mereu disprețuiți și respinși de Dumnezeu. Păcatele lor sunt mai numeroase și mai grave decât acelea ale fariseilor, deoarece ei L-au trădat pe Dumnezeu și s-au răzvrătit împotriva Lui. Astfel de oameni, care nu sunt vrednici nici măcar să muncească vor primi o pedeapsă și mai aspră, o pedeapsă care este, în plus, veșnică. Dumnezeu nu va cruța niciun trădător care și-a manifestat cândva loialitatea prin cuvinte, dar care apoi L-a trădat. Oameni ca aceștia vor primi răsplata prin pedeapsa duhului, a sufletului și a trupului. Nu este tocmai aceasta o revelație a firii drepte a lui Dumnezeu? Nu este acesta scopul lui Dumnezeu în judecarea oamenilor și demascarea lor? Dumnezeu îi trimite în exil pe toți cei care săvârșesc tot felul de fapte rele în timpul judecății, într-un loc infestat cu duhuri rele, lăsând aceste duhuri rele să le distrugă trupurile după bunul plac, iar trupurile acelor oameni emană mirosul cadavrelor. Asta le este răsplata potrivită. Dumnezeu consemnează în registrele lor fiecare dintre păcatele acelor credincioși, apostoli și lucrători falși și neloiali; apoi, la momentul potrivit, El îi aruncă printre duhurile necurate, cărora le permite să le profaneze trupurile după bunul plac, astfel încât să nu se mai poată reîntrupa și să nu mai vadă lumina niciodată. Acei ipocriți care fac servicii la un moment dat, dar nu sunt capabili să rămână credincioși până la sfârșit, sunt numărați de Dumnezeu printre cei răi, astfel încât să intre în cârdășie cu cei răi și să devină parte a gloatei lor dezordonate; în final, Dumnezeu îi va distruge. Dumnezeu îi aruncă deoparte și nu le acordă atenție celor care nu I-au fost niciodată loiali lui Hristos sau nu au depus niciun efort și îi va distruge pe toți la schimbarea epocii. Ei nu vor mai exista pe pământ, cu atât mai puțin nu vor primi acces în Împărăția lui Dumnezeu. Cei care nu au fost niciodată

sinceri cu Dumnezeu, dar au fost forțați de împrejurări să aibă de-a face cu El în mod superficial se numără printre aceia care fac servicii poporului Lui. Doar un mic număr de astfel de oameni va supraviețui, în timp ce majoritatea va pieri împreună cu cei care muncesc și care nu se ridică la standard. În cele din urmă, Dumnezeu îi va aduce în Împărăția Sa pe toți cei care au aceeași gândire ca a Lui, oamenii și fiii lui Dumnezeu, precum și pe cei predestinați de Dumnezeu să fie preoți. Ei vor fi chintesența lucrării lui Dumnezeu. Cât despre cei care nu sunt în măsură să se încadreze în nicio categorie stabilită de Dumnezeu, aceia se vor număra printre non-credincioși. Și, cu siguranță, vă puteți imagina care va fi deznodământul lor. V-am spus deja tot ce trebuia să vă spun; drumul pe care îl alegeți este doar decizia voastră. Ceea ce trebuie să înțelegeți este aceasta: lucrarea lui Dumnezeu nu-i așteaptă niciodată pe cei care nu pot ține pasul cu El, iar firea dreaptă a lui Dumnezeu nu arată milă niciunui om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Fragmente din filme similare

Cum să devii cu adevărat ascultător față de Dumnezeu și să fii mântuit de El

Predici similare

De ce face Dumnezeu lucrarea de judecată în zilele de pe urmă?

Imnuri similare

Mustrarea și judecata lui Dumnezeu sunt lumina mântuirii omului

Înțelesul lucrării de judecată a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă

Ești protejat pentru că ești mustrat și judecat

4. Ce este adevărata cunoaștere de sine

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

După câteva mii de ani de corupție, omul este insensibil și stupid; a devenit un demon care I se împotrivește lui Dumnezeu, în măsura în care răzvrătirea omului față de Dumnezeu a fost documentată în cărțile de istorie și nici măcar omul însuși nu este capabil să dea socoteală pentru comportamentul lui răzvrătit – căci omul a fost profund corupt de Satana și a fost dus pe cărări greșite de Satana, astfel încât nu știe unde să se întoarcă. Chiar și astăzi, omul tot Îl trădează pe Dumnezeu: când omul Îl vede pe Dumnezeu, Îl trădează și, când nu Îl poate vedea, chiar și atunci Îl trădează. Sunt chiar unii care, după ce au fost martori la blestemele și mânia lui Dumnezeu, tot Îl trădează. Deci, spun că rațiunea omului și-a pierdut funcția originală, iar conștiința omului, de asemenea, și-a pierdut funcția originală. Omul la care Mă uit este o fiară în haine umane, este un șarpe veninos și, indiferent de cât de vrednic de milă încearcă el să apară înaintea ochilor Mei, nu voi fi niciodată milostiv față de el, pentru că omul nu înțelege deloc diferența dintre alb și negru, diferența dintre adevăr și neadevăr. Rațiunea omului este atât de amorțită și, totuși, încă își dorește să obțină binecuvântări; umanitatea lui este atât de plină de rușine și, totuși, încă își dorește să aibă suveranitatea unui rege. Al cui rege ar putea fi oare, cu o astfel de rațiune? Cum ar putea el, cu o astfel de umanitate, să șadă pe un tron? Omul este cu adevărat lipsit de rușine! Este un nefericit îngâmfat! Acelora dintre voi care doriți să obțineți binecuvântări, vă sugerez să găsiți mai întâi o oglindă și să vă priviți reflexia urâtă – ai tu ce îți trebuie ca să fii rege? Ai tu fața cuiva care ar putea obține binecuvântări? Nu a avut loc nici cea mai mică schimbare în firea ta și nu ai pus niciun adevăr în practică și, totuși, încă îți dorești o minunată zi de mâine. Te amăgești singur! Născut

pe un pământ atât de murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la „instituții de învățământ superior”. Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filosofia josnică pentru interacțiuni lumești, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns adânc în inima omului și i-au subminat și atacat grav conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. Firea omului devine mai vicioasă pe zi ce trece și nu există nicio singură persoană care va renunța de bunăvoie la ceva pentru Dumnezeu, nicio singură persoană care I se va supune de bunăvoie lui Dumnezeu și, mai mult chiar, nicio singură persoană care va căuta de bunăvoie arătarea lui Dumnezeu. În schimb, sub puterea Satanei, omul nu face altceva decât să caute plăcere, să se dedea corupției trupului în ținutul noroiului. Chiar și atunci când aud adevărul, cei care trăiesc în întuneric nu se gândesc la cum să îl pună în practică, nici nu sunt înclinați să Îl caute pe Dumnezeu, chiar dacă I-au văzut arătarea. Cum ar putea o omenire atât de depravată să aibă vreo șansă la mântuire? Cum ar putea o omenire atât de decăzută să trăiască în lumină?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu”

Să te cunoști înseamnă să îți știi fiecare cuvânt, fiecare faptă și fiecare acțiune; înseamnă să îți cunoști gândurile și ideile, intențiile și noțiunile și închipuirile. Trebuie să cunoști și filosofiile de viață ale Satanei pentru chestiunile lumești și toate diversele otrăvuri ale Satanei, precum și cunoștințele culturale tradiționale. Trebuie să cauți adevărul și să discerni clar aceste lucruri. În acest fel, vei înțelege adevărul și realmente te vei cunoaște. Deși o persoană poate că a făcut un număr mare de fapte bune de când a început să creadă în Dumnezeu, încă nu poate să vadă clar multe

lucruri, cu atât mai puțin să obțină înțelegerea adevărului. Totuși, datorită multelor sale fapte bune, simte că deja practică adevărul, deja I S-a supus lui Dumnezeu și deja I-a satisfăcut într-o mare măsură intențiile. Când nu ți se întâmplă nimic, ești capabil să faci orice ți se spune, nu ai remușcări cu privire la îndeplinirea vreunei datorii și nu te împotrivești. Când ți se spune să răspândești Evanghelia, nu te plângi și poți suporta această greutate, iar când ți se spune să alergi de colo-colo și să lucrezi sau să faci o sarcină, asta faci. Din cauza acestui lucru, simți că ești o persoană care I se supune lui Dumnezeu și care urmărește în mod autentic adevărul. Însă dacă ești întrebat, în mod serios: „Ești o persoană sinceră? Ești o persoană care I se supune cu adevărat lui Dumnezeu? O persoană a cărei fire s-a schimbat?” – dacă fiecare persoană este supusă scrutării prin comparație cu adevărul din cuvintele lui Dumnezeu – se poate spune că niciuna nu se ridică la înălțimea standardelor și că niciuna nu ar fi capabilă să acționeze conform adevărurilor-principii. Așadar, toată omenirea coruptă trebuie să reflecteze asupra sa. Oamenii trebuie să reflecteze asupra firilor după care trăiesc și asupra filosofiilor satanice, a logicii, ereziilor și punctelor de vedere eronate din care derivă toate acțiunile și faptele lor. Trebuie să reflecteze asupra motivului principal pentru care își dezvăluie firea coruptă, asupra esenței faptului că acționează cu încăpățânare, asupra a ceea ce trăiesc și pentru cine. Dacă aceste lucruri sunt comparate cu adevărul, atunci, toți oamenii vor fi condamnați. Care este motivul pentru asta? Motivul este că omenirea este coruptă atât de profund. Oamenii nu înțeleg adevărul și toți trăiesc după firile lor corupte. Nu au nici cea mai mică urmă de autocunoaștere, cred întotdeauna în Dumnezeu conform propriilor noțiuni și închipuiri, își îndeplinesc îndatoririle pe baza propriilor preferințe și metode și urmează teorii religioase în felul în care Îl slujesc pe Dumnezeu. Mai mult, cred în continuare că sunt plini de credință, că acțiunile lor sunt foarte rezonabile

și, în cele din urmă, simt că au câștigat mult. Fără să-și dea seama, ajung să creadă că deja acționează în acord cu intențiile lui Dumnezeu, că le-au satisfăcut în totalitate și că deja au întrunit cerințele lui Dumnezeu și urmează voia Lui. Dacă asta este ceea ce simți sau dacă tu crezi că ai obținut unele câștiguri în cei câțiva ani ai tăi de credință în Dumnezeu, atunci, cu atât mai mult trebuie să te întorci înaintea lui Dumnezeu, ca să te examinezi cu atenție. Ar trebui să te uiți la calea pe care ai mers de-a lungul anilor tăi de credință, ca să vezi dacă toate acțiunile și faptele tale înaintea lui Dumnezeu au fost în întregime conform intențiilor Sale. Analizează care dintre comportamentele tale au fost în opoziție cu Dumnezeu, care au realizat supunerea față de El, dacă acțiunile tale au întrunit și au satisfăcut cerințele lui Dumnezeu. Ar trebui să clarifici toate aceste lucruri, fiindcă numai atunci te vei cunoaște.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare”

Autocunoașterea înseamnă să știi care lucruri din gândurile și părerile noastre sunt fundamental incompatibile cu adevărul, aparțin unei firi corupte și sunt ostile față de Dumnezeu. Este simplu să dobândești o înțelegere a firilor corupte ale omului, precum a fi arogant, a te crede neprihănit, a minți și a înșela. Poți ajunge să le cunoști puțin dacă ai, pur și simplu, părtășie despre adevăr de câteva ori sau prin părtășie frecventă sau dacă frații și surorile îți atrag atenția asupra stării tale. În plus, aroganța și înșelăciunea sunt prezente în fiecare persoană, variind doar gradul acestora, deci sunt relativ simplu de recunoscut. Însă a discerne dacă gândurile și părerile cuiva sunt în concordanță cu adevărul este dificil și nu la fel de simplu precum a-ți cunoaște firile corupte. Când comportamentul unei persoane sau practicile ei exterioare se modifică puțin, persoana respectivă simte ca și cum s-ar fi schimbat, dar aceasta este, de fapt, doar o schimbare

comportamentală și nu înseamnă că i s-a transformat cu adevărat concepția despre lucruri. În adâncul inimii oamenilor, încă există multe noțiuni și închipuiri, diverse gânduri, păreri și otrăvuri ale culturii tradiționale și multe lucruri care sunt ostile față de Dumnezeu. Aceste lucruri sunt ascunse în lăuntrul lor, urmând a fi descoperite. Ele sunt sursa dezvăluirilor firilor lor corupte și provin din interiorul naturii-esențe a omului. De aceea, atunci când Dumnezeu face ceva ce nu se aliniază cu noțiunile tale, I te vei împotrivi și I te vei opune. Nu vei înțelege de ce Dumnezeu a acționat în acest fel și, deși știi că există adevăr în tot ceea ce face Dumnezeu și dorești să te supui, vei descoperi că ești incapabil să faci acest lucru. De ce ești incapabil să te supui? Care este motivul opoziției și împotrivirii tale? Faptul că există multe lucruri în gândurile și părerile omului care sunt ostile față de Dumnezeu, față de principiile după care acționează El și față de esența Lui. Oamenilor le este dificil să obțină cunoaștere cu privire la aceste lucruri.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare”

Ce aspecte există în privința cunoașterii de sine? Primul este acela de a ști ce firi corupte sunt dezvăluite în discursul și acțiunile cuiva. Uneori, este aroganță, alteori este înșelăciune, sau poate rău, intransigență sau trădare și așa mai departe. Dincolo de asta, atunci când se întâmplă ceva cu o persoană, aceasta ar trebui să se analizeze pentru a vedea dacă are intenții sau motive care nu sunt în concordanță cu adevărul. Ar trebui să cerceteze, de asemenea, dacă există ceva în discursul sau acțiunile sale care se împotrivește sau se răzvrătește față de Dumnezeu, în special în ceea ce privește datoria sa – dacă își asumă o povară și este devotată, dacă într-adevăr se sacrifică pentru Dumnezeu și dacă este tranzacțională sau superficială. Cunoașterea de sine înseamnă și a ști dacă are noțiuni și închipuiri, cereri extravagante sau neînțelegeri și nemulțumiri cu privire la

Dumnezeu și dacă are o inimă ascultătoare. Înseamnă a ști dacă poate să caute adevărul, să primească de la Dumnezeu și să I se supună atunci când abordează situațiile, oamenii, problemele și lucrurile pe care El le orchestrează. Înseamnă a ști dacă are conștiință și rațiune și dacă este iubitoare de adevăr. Înseamnă a ști dacă se supune sau încearcă să găsească scuze atunci când i se întâmplă lucruri și dacă se bazează pe noțiuni și închipuiri sau pe căutarea adevărului în abordarea acestor chestiuni. Aceasta este sfera de aplicare a cunoașterii de sine. Ar trebui să reflecteze pentru a vedea dacă iubește adevărul și are credință adevărată în Dumnezeu, în lumina atitudinii sale față de diverse situații și oameni, chestiuni și lucruri. Dacă poate ajunge să-și cunoască firea coruptă și să vadă cât de mare îi este răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu, atunci se va fi maturizat. În plus, când vine vorba de treburile care implică tratamentul său față de Dumnezeu, ar trebui să reflecteze dacă are noțiuni, este smerită și ascultătoare în tratarea numelui și întrupării lui Dumnezeu și, în special, care este atitudinea sa față de adevăr. O persoană ar trebui să-și cunoască și neajunsurile, statura și dacă are realitatea adevărului, precum și dacă urmărirea și drumul pe care îl parcurge sunt corecte și în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Acestea sunt toate lucruri pe care oamenii ar trebui să le știe. Pe scurt, diferitele aspecte ale cunoașterii de sine constau, în mod special, în următoarele: cunoașterea calibrului, cunoașterea firilor pe care le dezvăluie, cunoașterea intențiilor și motivelor pe care le are în acțiunile sale, cunoașterea calității umanității sale, cunoașterea cu privire la preferințele și lucrurile pe care le urmărește, cunoașterea drumului pe care îl parcurge, cunoașterea opiniilor asupra lucrurilor, cunoașterea perspectivei asupra vieții și a valorilor și cunoașterea atitudinii sale față de Dumnezeu și adevăr. Cunoașterea de sine este compusă, în principal, din aceste aspecte.

– Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (2)”

Pentru a te cunoaște pe tine însuți, trebuie să-ți cunoști propriile dezvăluiri ale corupției, firea coruptă, propriile tale slăbiciuni vitale și natura-esență pe care o ai. De asemenea, trebuie să cunoști, până la ultimul detaliu, acele lucruri care sunt dezvăluite în viața ta de zi cu zi – motivele tale, perspectivele tale și atitudinea ta despre fiecare lucru – fie că ești acasă sau afară, atunci când te afli la adunări, când mănânci și bei din cuvintele lui Dumnezeu sau în fiecare chestiune pe care o întâmpini. Prin aceste aspecte, trebuie să ajungi să te cunoști pe tine însuți. Desigur, pentru a te cunoaște la un nivel mai profund, trebuie să integrezi cuvintele lui Dumnezeu; numai cunoscându-te pe baza cuvintelor Lui poți dobândi rezultate.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Importanța urmăririi adevărului și calea urmăririi acestuia"

Petru a căutat să se cunoască și să vadă ce fusese dezvăluit în el prin rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu și în timpul diferitelor încercări pe care Dumnezeu i le pregătise. Când a ajuns cu adevărat să se înțeleagă pe sine, Petru și-a dat seama exact cât de profund corupți sunt oamenii și cât de lipsiți de valoare și de nedemni să-L slujească pe Dumnezeu sunt ei și că ei nu merită să trăiască înaintea lui Dumnezeu. Apoi, Petru s-a prosternat înaintea lui Dumnezeu. După ce a experimentat atât de mult, în cele din urmă, Petru a ajuns să simtă: „A-L cunoaște pe Dumnezeu este cel mai prețios lucru! Dacă aș muri înainte de a-L cunoaște, ar fi așa un păcat. A-L cunoaște pe Dumnezeu este cel mai important, cel mai semnificativ lucru care există. Dacă omul nu Îl cunoaște pe Dumnezeu, atunci el nu merită să trăiască, este la fel ca animalele și nu are viață." Când experiența lui Petru atinsese punctul acesta, el ajunsese să își cunoască propria natură și dobândise o înțelegere relativ bună a acesteia. Deși poate nu ar fi fost în stare să o explice la fel de lămurit cum ar face-o oamenii din ziua de azi,

Petru chiar atinsese această stare. Prin urmare, a merge pe calea urmăririi adevărului și a atinge desăvârșirea de către Dumnezeu necesită cunoașterea propriei naturi din cuvântările lui Dumnezeu, precum și înțelegerea diverselor aspecte ale naturii proprii și descrierea cu exactitate a acesteia în cuvinte, vorbind clar și simplu. Doar asta înseamnă a te cunoaște pe tine însuți cu adevărat și numai în acest mod vei fi obținut rezultatul pe care îl cere Dumnezeu. În cazul în care cunoașterea ta încă nu a ajuns în acest punct, dar susții că te cunoști pe tine însuți și spui că ai câștigat viață, atunci nu te dai pur și simplu mare? Tu nu te cunoști și nici nu știi ce ești în fața lui Dumnezeu, dacă ai atins cu adevărat standardele de a fi uman sau câte elemente satanice ai încă în tine. Încă îți este neclar cui îi aparții și nici măcar nu te cunoști defel – deci cum poți să ai rațiune în fața lui Dumnezeu? Când Petru urmărea viața, se concentra pe a se cunoaște pe sine și a-și transforma firea pe parcursul încercărilor sale, și s-a străduit să-L cunoască pe Dumnezeu. În final, s-a gândit: „În viață, oamenii trebuie să caute să-L înțeleagă pe Dumnezeu; a-L cunoaște este cel mai important lucru. Dacă nu-L cunosc pe Dumnezeu, atunci nu am să pot să mă odihnesc în pace când am să mor. După ce am să-L cunosc, dacă Dumnezeu va vrea să mor, atunci mă voi fi simțit cel mai mulțumit; nu am să mă plâng câtuși de puțin, iar toată viața mea va fi fost împlinită.” Petru nu a putut să dobândească acest nivel de înțelegere sau să ajungă la acest punct imediat după ce începuse să creadă în Dumnezeu; în schimb, a trecut prin foarte multe încercări. Experiența lui trebuia să ajungă la un anumit punct de cotitură, iar el trebuia să se înțeleagă pe sine înainte de a putea simți valoarea faptului de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Prin urmare, calea pe care a luat-o Petru a fost calea urmăririi adevărului și cea în care să dobândească viața și să fie desăvârșit. Acesta este aspectul asupra căruia practica lui specifică s-a concentrat în principal.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru”

Dacă autocunoașterea voastră implică doar recunoașterea sumară a unor lucruri superficiale – dacă spuneți doar că sunteți aroganți și neprihăniți de sine, că vă răzvrătiți și vă împotriviți lui Dumnezeu – atunci aceasta nu este o cunoaștere adevărată, ci o doctrină. Trebuie să integrezi faptele în acest lucru: trebuie să scoți la lumină orice chestiuni asupra cărora ai intenții și păreri greșite sau opinii denaturate, pentru părtășie și disecare. Doar asta e adevărata cunoaștere de sine. Nu trebuie să dobândești o înțelegere a ta doar pe baza acțiunilor tale; trebuie să înțelegi care este cheia și să înlături rădăcina problemei. După ce a trecut o perioadă de timp, trebuie să reflectezi asupra ta și să rezumi care sunt problemele pe care le-ai rezolvat și care mai rămân. La fel, trebuie să cauți adevărul pentru a rezolva aceste probleme. Trebuie să nu fii pasiv, să nu ai mereu nevoie de alții care să te convingă sau să te împingă să faci ceva sau chiar să te ducă de nas; trebuie să ai propria ta cale de intrare în viață. Trebuie să te examinezi frecvent pentru a vedea ce lucruri ai spus și ai făcut care sunt în contradicție cu adevărul, care dintre intențiile tale sunt greșite și ce firi corupte ai dezvăluit. Dacă practici și pătrunzi mereu în acest mod – dacă îți impui cerințe stricte față de tine însuți – atunci vei putea înțelege treptat adevărul și vei avea intrare în viață. Când vei înțelege realmente adevărul, vei vedea că într-adevăr nu ești nimic. Pe de o parte, ai o fire profund coruptă; pe de altă parte, ai prea multe lipsuri și nu înțelegi niciun adevăr. Dacă va veni o zi în care vei avea cu adevărat o astfel de cunoaștere de sine, nu vei mai fi capabil de aroganță, iar în multe chestiuni vei avea bun simț și vei fi capabil de supunere. Care este problema-cheie în acest moment? Prin părtășia și analiza esenței noțiunilor, oamenii au ajuns să înțeleagă motivul pentru care formează noțiuni; ei sunt capabili să înlăture unele noțiuni, dar asta nu

înseamnă că pot vedea clar natura-esență a fiecăreia dintre ele, ci doar că au o anumită cunoaștere de sine, dar cunoașterea lor nu este încă suficient de profundă sau de clară. Cu alte cuvinte, ei încă nu pot vedea clar esența propriei naturi și nici nu pot vedea ce firi corupte au prins rădăcini în inimile lor. Există o limită în ceea ce privește cât de multă cunoaștere de sine poate dobândi cineva în acest fel. Unii oameni spun: „Sunt conștient că firea mea este extrem de arogantă – nu înseamnă asta că mă cunosc pe mine însumi?” O astfel de cunoaștere este prea superficială; ea nu poate rezolva problema. Dacă te cunoști cu adevărat, atunci de ce mai cauți avansarea personală, de ce mai râvnești la statut și distincție? Asta înseamnă că natura ta arogantă nu a fost eradicată. Prin urmare, schimbarea trebuie să pornească de la gândurile și părerile tale și de la intențiile din spatele cuvintelor și acțiunilor tale. Recunoașteți că o mare parte din ceea ce spun oamenii sunt lucruri spinoase și veninoase și că există un element de aroganță în tonul pe care îl folosesc? Cuvintele lor poartă intențiile și părerile lor personale. Cei care au discernământ vor fi capabili să distingă acest lucru atunci când îl aud. Unii oameni vorbesc într-un anumit fel și au anumite expresii în cea mai mare parte a timpului, atunci când aroganța lor nu este dezvăluită în ei, dar comportamentul lor este foarte diferit atunci când aroganța lor este dezvăluită. Uneori vor trăncăni la nesfârșit despre ideile lor pompoase, alteori își vor arăta colții și ghearele și își vor ține capul sus. Ei cred că sunt regii muntelui, iar fața urâtă a Satanei este expusă în acest lucru. Există tot felul de intenții și firi corupte în lăuntrul fiecărei persoane. La fel cum oamenii înșelători fac cu ochiul când vorbesc și se uită la oameni cu coada ochiului – există o fire coruptă ascunsă în aceste acțiuni. Unii oameni vorbesc în cuvinte evazive, iar ceilalți nu știu niciodată ce vor să spună cu adevărat. Există întotdeauna înțelesuri ascunse și tertipuri în cuvintele lor, dar în aparență sunt foarte calmi și liniștiți. Astfel de oameni

sunt și mai înșelători și le este și mai greu să accepte adevărul. Sunt foarte greu de mântuit.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum intră omul în noua epocă?”

Când unii oameni au părtășie despre cunoașterea de sine, primul lucru care iese din gura lor este: „Sunt un diavol, o satană vie, cineva care se împotrivește lui Dumnezeu. Mă răzvrătesc împotriva Lui și Îl trădez; sunt o viperă, o persoană rea care ar trebui să fie blestemată.” Este aceasta adevărata cunoaștere de sine? Ei vorbesc doar în termeni generali. De ce nu oferă exemple? De ce nu scot la lumină, pentru disecare, lucrurile rușinoase pe care le-au făcut? Unii oameni lipsiți de discernământ îi aud și se gândesc: „Acum, aceasta este adevărata cunoaștere de sine! Să se cunoască pe ei drept diavoli și chiar să se blesteme pe ei înșiși – ce înălțimi au atins!” Mulți oameni, în special noii credincioși, sunt predispuși să fie induși în eroare de această discuție. Ei cred că vorbitorul este pur și are înțelegere spirituală, că acesta este cineva care iubește adevărul și este calificat pentru conducere. Cu toate acestea, odată ce interacționează cu el pentru o perioadă, constată că nu este așa, că persoana nu este cea pe care și-au imaginat-o, ci este excepțional de falsă și înșelătoare, pricepută la deghizare și prefăcătorie, ceea ce vine ca o mare dezamăgire. Pe ce bază se poate considera că oamenii se cunosc cu adevărat? Nu poți ține cont doar de ceea ce spun ei – cheia este să stabilești dacă sunt capabili să practice și să accepte adevărul. În ceea ce-i privește pe cei care înțeleg realmente adevărul, nu numai că au cunoaștere adevărată despre sine, ci, cel mai important, sunt capabili să practice adevărul. Ei nu doar vorbesc despre adevărata lor înțelegere, ci sunt, totodată, capabili să facă într-adevăr ceea ce spun. Așadar, cuvintele și acțiunile lor sunt complet aliniate. Dacă ceea ce spun sună coerent și agreabil, dar nu fac acel lucru, nu îl trăiesc, atunci,

prin aceasta, au devenit farisei, sunt ipocriți și, în niciun caz, nu sunt oameni care se cunosc pe ei înșiși cu adevărat. Mulți oameni par foarte coerenți atunci când au părtășie despre adevăr, dar nu își dau seama când au dezvăluiri ale unei firi corupte. Sunt aceștia oameni care se cunosc pe ei înșiși? Dacă oamenii nu se cunosc pe ei înșiși, sunt ei oameni care înțeleg adevărul? Toți cei care nu se cunosc pe ei înșiși sunt oameni care nu înțeleg adevărul și toți cei care rostesc cuvinte goale de autocunoaștere au spiritualitate falsă, sunt mincinoși. Unii oameni par foarte coerenți atunci când rostesc cuvinte și doctrine, dar starea din spiritul lor este amorțită și plictisitoare, nu sunt perceptivi și nu răspund la nicio problemă. Se poate spune că sunt amorțiți, dar uneori, ascultându-i vorbind, spiritele lor par destul de ascuțite. De exemplu, imediat după un incident, ei sunt capabili să se cunoască pe sine imediat: „Abia acum s-a ivit în mine o idee. M-am gândit la asta și mi-am dat seama că era înșelătorie, că Îl înșelam pe Dumnezeu.” Unii oameni lipsiți de discernământ sunt invidioși când aud asta, spunând: „Această persoană își dă imediat seama când are o dezvăluire de corupție și este capabilă să fie sinceră și să aibă părtășie despre asta. Reacționează atât de repede, spiritul ei este ascuțit, e o persoană mult mai bună decât noi. Este cu adevărat cineva care urmărește adevărul.” Este acesta un mod precis de a măsura oamenii? (Nu.) Așadar, care ar trebui să fie baza pentru a evalua dacă oamenii se cunosc cu adevărat pe ei înșiși? Nu trebuie să fie doar ceea ce le iese pe gură. De asemenea, trebuie să vă uitați la ceea ce se manifestă cu adevărat în ei. Cea mai simplă metodă pentru aceasta este să vă uitați dacă sunt capabili să practice adevărul – asta este cel mai important. Capacitatea lor de a practica adevărul dovedește că ei se cunosc cu adevărat pe ei înșiși, întrucât cei care se cunosc cu adevărat manifestă căință și numai atunci când oamenii manifestă căința se cunosc cu adevărat pe ei înșiși. De exemplu, o persoană poate să știe că ei sunt

înșelători, plini de urzeli și comploturi meschine și poate, de asemenea, să își dea seama când alții dau dovadă de înșelăciune. Așadar, ar trebui să vă uitați dacă se căiesc cu adevărat și dacă se leapădă de înșelăciunea lor după ce recunosc că sunt înșelători. Și dacă ei dezvăluie din nou înșelăciunea, vedeți dacă își fac reproșuri și au un sentiment de rușine pentru că au făcut acest lucru, dacă regretă sincer. Dacă nu au niciun simț al rușinii, cu atât mai puțin al căinței, atunci cunoașterea lor de sine este o chestiune superficială, de mântuială. Ei doar fac totul mecanic; cunoașterea lor nu este cunoaștere adevărată. Ei nu simt că înșelăciunea e un lucru atât de rău sau că e demonică și cu siguranță nu simt ce purtare nerușinată și dezgustătoare e înșelăciunea. Ei se gândesc: „Toți oamenii sunt înșelători. Singurii care nu sunt în acest fel sunt netoții. Puţină înșelăciune nu te face o persoană rea. Nu am făcut rău; nu sunt cea mai înșelătoare persoană.” Chiar poate o asemenea persoană să se cunoască pe sine însăși? Cu siguranță nu poate. Aceasta se întâmplă pentru că nu își cunoaște deloc firea înșelătoare, nu detestă înșelăciunea și tot ceea ce spune despre cunoașterea de sine este amăgitor, sunt vorbe goale. A nu-ți recunoaște firile corupte nu înseamnă adevărata cunoaștere de sine. Motivul pentru care oamenii înșelători nu se pot cunoaște cu adevărat pe ei înșiși e că nu le este ușor să accepte adevărul. Așadar, oricât de multe cuvinte și doctrine pot debita, ei nu se vor schimba cu adevărat.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cunoașterea de sine este de ajutor în căutarea adevărului”

A cunoaște esența firii tale corupte nu este o sarcină simplă. A te cunoaște pe tine însuți nu înseamnă a spune, în linii mari: „Sunt o persoană coruptă; sunt un diavol; sunt odrasla Satanei, descendentul marelui balaur roșu; sunt potrivnic și ostil față de Dumnezeu; sunt dușmanul Lui.” O astfel de vorbărie nu înseamnă neapărat că îți cunoști într-adevăr corupția. Este

posibil să fi învățat acele cuvinte de la altcineva și să nu știi prea multe despre tine. Adevărata cunoaștere de sine nu se bazează pe învățătura sau judecățile omului, ci se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu – înseamnă să vezi consecințele firilor corupte și suferința pe care ai experimentat-o din cauza lor, să simți cum o fire coruptă nu îți face rău numai ție, ci și altor oameni. Înseamnă să-ți dai seama că firile corupte își au originea în Satana, că sunt otrăvurile și filosofiile sale și că sunt întru totul ostile adevărului și lui Dumnezeu. Când vei fi înțeles această problemă, vei fi ajuns să-ți cunoști firea coruptă. După ce unii oameni recunosc faptul că sunt diavolul Satana, ei tot nu acceptă să fie emondați și tratați. Nu admit că au făcut ceva rău sau că au încălcat adevărul. Ce se întâmplă cu ei? Încă nu se cunosc pe ei înșiși. Unii oameni spun că sunt diavolul Satana, dar dacă i-ai întreba: „De ce spui că ești diavolul Satana?”, nu ar putea să răspundă. Acest lucru arată că ei nu își cunosc firea coruptă, nici natura-esență. Dacă ar putea să vadă că natura lor este natura diavolului, că firea lor coruptă este firea Satanei și să admită că, prin urmare, ei sunt diavolul Satana, atunci ar ajunge să-și cunoască natura-esență. Adevărata cunoaștere de sine se dobândește prin expunerea, judecata, practica și experiența cuvintelor lui Dumnezeu. Se dobândește prin înțelegerea adevărului. Dacă o persoană nu înțelege adevărul, atunci, orice ar spune despre cunoașterea de sine este gol și impracticabil, deoarece nu poate găsi sau pricepe acele lucruri care stau la baza acestui fapt și care sunt esențiale. Pentru a se cunoaște pe ei înșiși, oamenii trebuie să recunoască firile corupte pe care le-au dezvăluit în anumite situații, care a fost intenția lor, cum s-au comportat, cu ce anume au fost întinați și de ce nu au putut accepta adevărul. Trebuie să poată afirma clar aceste lucruri, și abia atunci se pot cunoaște pe ei înșiși. Când unii oameni se confruntă cu emondarea și tratarea, recunosc faptul că le e lehamite de adevăr, că au suspiciuni și neînțelegeri în privința lui

Dumnezeu și că se păzesc de El. În plus, ei admit că toate cuvintele lui Dumnezeu care îl judecă și îl dezvăluie pe om sunt reale. Acest lucru arată că au un strop de autocunoaștere. Însă pentru că ei nu-L cunosc pe Dumnezeu sau lucrarea Lui, pentru că nu-I înțeleg voia, autocunoașterea lor este destul de superficială. Dacă o persoană își recunoaște doar propria corupție, dar nu a găsit rădăcina problemei, poate să-și înlăture suspiciunile și neînțelegerile în privința lui Dumnezeu și faptul că se păzește de El? Nu, nu poate. Acesta este motivul pentru care cunoașterea de sine este mai mult decât o simplă recunoaștere a corupției și a problemelor omului – trebuie, de asemenea, să înțeleagă adevărul și să înlăture de la rădăcină problema firii sale corupte. Acesta este singurul mod de a vedea adevărul corupției sale și de a dobândi adevărata pocăință. Când aceia care iubesc adevărul ajung să se cunoască, ei sunt, de asemenea, capabili să caute și să înțeleagă adevărul, pentru a-și rezolva problemele. Doar acest tip de autocunoaștere dă rezultate. Ori de câte ori o persoană care iubește adevărul citește o frază din cuvintele lui Dumnezeu care îl dezvăluie și îl judecă pe om, înainte de orice, ea are credință că acele cuvinte ale lui Dumnezeu care îl dezvăluie pe om sunt reale și faptice și că acele cuvinte ale Sale care îl judecă pe om sunt adevărul și că reprezintă dreptatea lui Dumnezeu. Iubitorii adevărului trebuie să fie capabili să recunoască măcar acest lucru. Dacă un om nici nu crede cuvintele lui Dumnezeu și nici nu consideră că acele cuvinte ale lui Dumnezeu care îl dezvăluie și îl judecă pe om sunt fapte și adevăr, poate să se cunoască prin cuvintele Sale? Cu siguranță nu – chiar dacă și-ar dori să o facă, nu ar putea. Dacă poți să fii ferm în credința ta că toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și să le crezi pe toate, indiferent ce spune Dumnezeu sau de felul Lui de a vorbi, dacă poți să crezi și să accepți cuvintele lui Dumnezeu chiar dacă nu le înțelegi, îți va fi ușor să reflectezi asupra ta și să te cunoști prin ele. Autoreflecția trebuie să se bazeze pe

adevăr. Acest lucru este dincolo de orice îndoială. Numai cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul – niciunul dintre cuvintele omului și niciunul dintre cuvintele Satanei nu reprezintă adevărul. De mii de ani, Satana a corupt omenirea cu tot felul de cunoștințe, învățături și teorii, iar oamenii au devenit atât de insensibili și de tonți, încât nu numai că sunt lipsiți de cel mai mic strop de autocunoaștere, ba chiar susțin erezii și sofisme și refuză să accepte adevărul. Oamenii ca aceștia sunt fără speranțe. Cei care au credință adevărată în Dumnezeu cred că numai cuvintele Lui sunt adevărul, sunt capabili să se cunoască pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului, dobândind prin asta adevărata pocăință. Unii oameni nu urmăresc adevărul; își bazează autoreflecția doar pe învățăturile omului și nu admit nimic altceva decât un comportament păcătos, fiind în tot acest timp incapabili să-și dea seama de propria esență coruptă. O astfel de autocunoaștere este un efort zadarnic și nu dă niciun rezultat. Un om trebuie să-și pună baza autoreflecției pe cuvintele lui Dumnezeu și, după ce reflectează, să ajungă treptat să cunoască firile corupte pe care le dezvăluie. Trebuie să fie capabil să-și măsoare și să-și cunoască neajunsurile, umanitatea-esență, opiniile asupra lucrurilor, perspectiva și valorile de viață pe baza adevărului și apoi să ajungă la o evaluare și la un verdict precis asupra acestor lucruri. În acest fel, poate ajunge treptat la cunoașterea de sine. Însă, cunoașterea de sine devine din ce în ce mai profundă pe măsură ce un om are mai multe experiențe în viață. Și, înainte să câștige adevărul, îi va fi imposibil să-și vadă în întregime natura-esență. Dacă o persoană se cunoaște cu adevărat, poate vedea că ființele umane corupte sunt într-adevăr odraslele și întruchipările Satanei. Va simți că nu merită să trăiască înaintea lui Dumnezeu, că este nevrednic de iubirea și de mântuirea Lui și se va putea prosterna cu totul în fața Lui. Doar cei care sunt capabili de un asemenea grad de cunoaștere se cunosc cu adevărat.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (1)”

Aveți acum un oarecare discernământ privind firea coruptă pe care o dezvăluiți. Odată ce puteți să vedeți limpede lucrurile corupte pe care sunteți încă în stare să le dezvăluiți în mod regulat și lucrurile contrare adevărului pe care încă e posibil să le faceți, curățirea firii voastre corupte va fi ușoară. De ce, în multe chestiuni, oamenii nu se pot controla? Pentru că, în orice moment și în orice privință, ei sunt controlați de firile lor corupte, care îi constrâng și îi perturbă în toate lucrurile. Când totul merge bine și ei nu s-au poticnit și nu au devenit negativi, unii oameni simt invariabil că au statură și nu se sinchisesc atunci când văd o persoană rea, un conducător fals sau un antihrist fiind dezvăluit și alungat. Ba chiar se vor lăuda în fața tuturor că: „Oricine altcineva ar putea să se poticnească, dar nu eu. Oricine altcineva s-ar putea să nu-L iubească pe Dumnezeu, dar eu Îl iubesc”. Ei cred că pot să rămână fermi în mărturia lor în orice situație sau împrejuare. Și rezultatul? Va veni o zi când vor fi încercați și se vor plânge de Dumnezeu. Nu reprezintă acest lucru un eșec, o poticnire? Nimic nu-i dezvăluie pe oameni mai mult decât atunci când sunt încercați. Dumnezeu scrutează ungherele lăuntrice ale inimii omului și oamenii nu trebuie să se laude niciodată. Indiferent cu ce se laudă, în privința acelui lucru se vor poticni într-o zi, mai devreme sau mai târziu. Când îi văd pe alții poticnindu-se și eșuând într-o anumită împrejurare, ei nu se gândesc la asta și chiar cred că ei înșiși nu pot greși, că vor fi capabili să rămână fermi, dar și ei ajung să se poticnească și să eșueze în aceeași împrejurare. Cum e posibil așa ceva? Asta se întâmplă pentru că oamenii nu-și înțeleg amănunțit natura-esență; cunoașterea de către ei a problemelor privind natura-esență personală încă este insuficient de profundă, așa că punerea adevărului în practică este foarte extenuantă pentru ei. De exemplu, unii oameni sunt foarte înșelători și necinstiți cu vorba și fapta și, totuși, dacă îi

întrebi în ce privință este mai gravă firea lor coruptă, ei vor spune: „Sunt un pic înșelător.” Vor spune doar că sunt puțin înșelători, dar nu spun că însăși natura lor este înșelătoare și nu spun că sunt persoane înșelătoare. Cunoașterea de către ei a propriei stări corupte nu este atât de profundă și nu o tratează la fel de serios, și nici atât de temeinic ca alții. Din perspectiva celorlalți, această persoană este foarte înșelătoare și necinstită și toate spusele ei sunt tertipuri, iar cuvintele și acțiunile sale nu sunt niciodată sincere – însă acea persoană nu este capabilă să se cunoască atât de profund. Orice cunoaștere pe care se întâmplă să o aibă este pur și simplu superficială. Ori de câte ori vorbește și acționează, dezvăluie o parte din natura sa și, totuși, nu este conștientă de acest lucru. Crede că felul în care acționează nu reprezintă o dezvăluire a corupției; consideră că a pus deja adevărul în practică, dar, pentru cei care observă, această persoană este destul de necinstită și înșelătoare, iar cuvintele și acțiunile ei sunt foarte necinstite. Adică, oamenii au o înțelegere foarte superficială a propriei naturi și există o incongruență imensă între acest lucru și cuvintele lui Dumnezeu care îi judecă și îi dau în vileag. Ceea ce expune Dumnezeu nu este o greșeală, ci mai degrabă faptul că oamenilor le lipsește o înțelegere adecvat de profundă a propriei naturi. Oamenii nu au o înțelegere fundamentală sau esențială despre ei înșiși; în schimb, se concentrează și își dedică energia pentru a ajunge să-și cunoască acțiunile și dezvăluirile exterioare. Chiar dacă unii oameni sunt ocazional în stare să spună câte ceva despre cunoașterea lor de sine, nu va fi foarte profund. Nimeni nu s-a gândit vreodată că este un anumit tip de persoană sau că are un anumit tip de natură din cauza faptului că a făcut un anumit tip de lucru sau că a dezvăluit un anumit lucru. Dumnezeu a dat în vileag natura și esența omului, dar ceea ce înțeleg oamenii este că modurile lor de a face lucrurile și modurile lor de a vorbi sunt imperfecte și deficiente; prin urmare, este o

sarcină extenuantă ca ei să pună adevărul în practică. Oamenii cred că greșelile lor sunt doar manifestări de moment, dezvăluite fără grijă, mai degrabă decât că sunt dezvăluiri ale naturii lor. Atunci când oamenii gândesc astfel, le este foarte greu să se cunoască cu adevărat și le este foarte dificil să înțeleagă și să practice adevărul. Întrucât ei nu cunosc adevărul și nu însetează după el, când vine vorba despre a pune adevărul în practică, ei doar respectă reglementările într-un mod superficial. Oamenii nu își consideră natura ca fiind foarte rea și nu cred că sunt atât de răi încât să trebuiască să fie distruși sau pedepsiți. Totuși, conform standardelor lui Dumnezeu, oamenii sunt prea profund corupți, sunt încă departe de standardele pentru mântuire, deoarece ei au doar unele abordări care nu par să încalce fățiș adevărul, dar, de fapt, nu practică adevărul și nu sunt supuși față de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

În cazul în care cunoașterea de sine a oamenilor este prea superficială, li se va părea imposibil să rezolve probleme, iar firile vieții lor pur și simplu nu se vor schimba. Este necesar să te cunoști la un nivel profund, ceea ce înseamnă să-ți cunoști natura: ce elemente sunt incluse în acea natură, cum au luat naștere aceste lucruri și de unde au venit. Mai mult decât atât, chiar ești capabil să urăști aceste lucruri? Ți-ai văzut vreodată sufletul urât și natura ticăloasă? Dacă ești într-adevăr în stare să vezi adevărul despre tine, atunci te vei urî. Atunci când te vei urî și, apoi, vei pune cuvântul lui Dumnezeu în practică, vei putea să te răzvrătești împotriva trupului și să ai puterea de a îndeplini adevărul fără a crede că este obositor. De ce mulți oameni își urmează preferințele trupești? Deoarece se consideră a fi destul de buni, simțind că acțiunile lor sunt corecte și îndreptățite, că nu au defecte și că au întru totul dreptate, ei sunt, prin urmare, capabili să acționeze presupunând că dreptatea este de partea lor. Când o persoană recunoaște

care este adevărata sa natură – cât de urâtă, cât de demnă de dispreț și cât de demnă de milă este – atunci ea nu este peste măsură de mândră de sine, nu este prea arogantă și nu este prea încântată de ea însăși ca înainte. O astfel de persoană simte: „Trebuie să fiu cinstit și realist în a practica ceva din cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu, atunci nu mă voi ridica la standardul de a fi uman și mă voi rușina să trăiesc în prezența lui Dumnezeu”. Ea se vede cu adevărat ca fiind măruntă, cu adevărat neînsemnată. În acest moment, devine ușor pentru ea să îndeplinească adevărul și va părea că este oarecum așa cum trebuie să fie un om. Oamenii sunt în stare să se răzvrătească împotriva trupului numai atunci când se urăsc cu adevărat. Dacă nu se urăsc, nu vor putea să se răzvrătească împotriva trupului. Să te urăști cu adevărat nu este o chestiune simplă. Există multe lucruri care trebuie găsite în tine: în primul rând, să-ți cunoști propria natură; și, în al doilea rând, să te vezi nevoiaș și jalnic, să te vezi ca fiind extrem de mic și nesemnificativ și să-ți vezi sufletul deplorabil și murdar. Când cineva vede pe deplin ceea ce este cu adevărat, iar acest rezultat este obținut, atunci câștigă într-adevăr cunoașterea de sine și se poate spune că a ajuns să se cunoască pe deplin. Doar atunci poate să se urască cu adevărat, mergând atât de departe până la a se blestema, și poate să simtă cu adevărat că a fost profund corupt de Satana, încât nici măcar nu mai seamănă cu o ființă umană. Apoi, într-o zi, când amenințarea morții va apărea, o astfel de persoană va gândi: „Aceasta este dreapta pedeapsă a lui Dumnezeu. Dumnezeu este, într-adevăr, drept; chiar ar trebui să mor!” În acest punct, nu se va plânge, cu atât mai puțin Îl va învinui pe Dumnezeu, simțind pur și simplu că este atât de nevoiașă și jalnică, atât de murdară și de coruptă încât ar trebui să fie alungată și distrusă de Dumnezeu, iar un suflet ca al ei nu se cade să trăiască pe pământ. Prin urmare, această persoană nu se va plânge de Dumnezeu și nu I se va împotrivi, cu atât mai puțin Îl va trăda pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Imnuri similare

Înțelege-te pe tine însuți conform cuvintelor lui Dumnezeu

5. Cum să ne cunoaștem pe noi înșine și să ne alungăm firile corupte

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Schimbarea firii omului începe prin cunoașterea propriei esențe și prin schimbările produse în gândirea lui, în natura și în perspectiva lui mentală – prin schimbări fundamentale. Doar așa vor fi obținute schimbări autentice în firea omului. Sursa principală a firii corupte care apare în om este reprezentată de induce în eroare, corupția și otrava Satanei. Omul a fost legat și controlat de Satana și suferă nemaipomenitul rău pe care l-a cauzat Satana gândirii, moralității, înțelegerii și rațiunii lui. Tocmai pentru că lucrurile fundamentale ale omului au fost corupte de Satana și sunt total diferite de cum le-a creat Dumnezeu la început, omul se împotrivește lui Dumnezeu și nu poate să accepte adevărul. Așadar, schimbările în firea omului ar trebui să înceapă cu schimbări la nivelul gândirii, al înțelegerii și al rațiunii, care vor duce la o schimbare a cunoașterii lui Dumnezeu și a cunoașterii adevărului. Cei care s-au născut în cea mai profund coruptă țară sunt și mai ignoranți cu privire la cine este Dumnezeu sau ce înseamnă să crezi în Dumnezeu. Cu cât sunt mai corupți oamenii, cu atât mai puțin știu despre existența lui Dumnezeu și cu atât mai sărace sunt rațiunea și înțelegerea lor. Sursa răzvrătirii și împotrivirii omului față de Dumnezeu este faptul că omul a fost corupt de Satana. Din cauza corupției Satanei, conștiința omului a devenit amorțită; el este imoral, gândurile lui sunt decăzute și are un mod de gândire înapoiat. Înainte să fie corupt de Satana, omul I se supunea în mod natural lui Dumnezeu și se supunea cuvintelor Lui după ce le auzea. El avea, în mod natural, o conștiință și o rațiune sănătoasă și, în același timp, o umanitate normală. După ce au fost corupte

de Satana, rațiunea, conștiința și umanitatea inițială a omului au devenit inerte și afectate de Satana. Așadar, el și-a pierdut supunerea și dragostea pentru Dumnezeu. Rațiunea omului a devenit aberantă, firea lui a devenit asemenea firii unui animal și răzvrătirea lui față de Dumnezeu este mai frecventă și mai dureroasă. Și, totuși, omul nu este conștient de acest lucru și nu îl recunoaște, ci doar se împotrivește și se răzvrătește orbește. Firea omului este dezvăluită în expresiile rațiunii, înțelegerii și conștiinței lui; pentru că rațiunea și înțelegerea lui nu sunt sănătoase, iar conștiința lui a devenit extrem de inertă, atunci firea lui este una de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Dacă rațiunea și înțelegerea omului nu se pot schimba, atunci schimbările în firea lui sunt în afara oricărei discuții, așa cum este și conformarea cu voia lui Dumnezeu. Dacă rațiunea omului nu este una sănătoasă, el nu-L poate sluji pe Dumnezeu și nu este potrivit să fie folosit de Dumnezeu. „O rațiune normală" se referă la a I te supune lui Dumnezeu și a-I fi credincios, a tânji după Dumnezeu, a fi sigur față de Dumnezeu și a avea o conștiință față de Dumnezeu. Se referă la a avea inima și gândul la Dumnezeu și a nu se împotrivi în mod deliberat lui Dumnezeu. A avea o rațiune aberantă nu este astfel. De când a fost corupt de Satana, omul a născocit anumite noțiuni despre Dumnezeu, nu I-a fost loial și nu a tânjit după El, ca să nu mai spunem de conștiința lui față de Dumnezeu. Omul se împotrivește voit lui Dumnezeu și emite judecăți despre El și, mai mult chiar, aruncă invective asupra Lui, prin spate. Omul Îl judecă pe Dumnezeu prin spatele Său, știind clar că El este Dumnezeu; omul nu are nicio intenție de a I se supune lui Dumnezeu și nu face altceva decât să pretindă și să ceară lucruri absurde de la El. Astfel de oameni – oameni cu o rațiune aberantă – nu sunt capabili să își cunoască propriul comportament josnic sau să își regrete răzvrătirea. Dacă oamenii sunt capabili să se cunoască pe ei înșiși, atunci și-au recâștigat un pic din rațiunea lor; cu cât mai răzvrătiți

împotriva lui Dumnezeu sunt oamenii care încă nu pot să se cunoască pe ei înșiși, cu atât mai puțin au o rațiune sănătoasă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu"

Dumnezeu folosește diferite mijloace să-i determine pe oameni să se cunoască pe ei înșiși. El a pregătit tot felul de medii pentru ca oamenii să-și dezvăluie stricăciunea și să ajungă să se cunoască pe ei înșiși, treptat, prin experiență. Indiferent dacă este vorba despre expunerea cuvintelor lui Dumnezeu sau de judecata și mustrarea Lui, înțelegeți care este scopul final pentru care Dumnezeu săvârșește această lucrare? Scopul final al lui Dumnezeu în a-Și face lucrarea în acest fel este acela de a permite fiecărei persoane care Îi experimentează lucrarea să știe ce este omul. Și ce presupune acest lucru, „a ști ce este omul"? Presupune să lase omul să-și cunoască identitatea și statutul, datoria și responsabilitatea. Înseamnă să te lase să știi ce înseamnă să fii uman, să te lase să înțelegi cine ești. Acesta este scopul final al lui Dumnezeu în a-i determina pe oameni să se cunoască pe ei înșiși.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Pentru a urmări schimbarea firii, o persoană trebuie mai întâi să-și recunoască propria fire coruptă. Adevărata cunoaștere de sine implică vederea și disecarea minuțioasă a esenței propriei corupții, precum și recunoașterea diverselor stări pe care le trezește o fire coruptă. Doar atunci când cineva își înțelege clar firea și stările corupte își poate urî trupul și pe Satana şi de-abia atunci se produce o schimbare a firii. Dacă nu își poate recunoaște aceste stări și nu reușește să facă legăturile și să le pună în relație cu sine, poate firea acelei persoane să se schimbe? Nu poate. Schimbarea firii necesită ca o persoană să-și recunoască diferitele stări pe care firea sa coruptă le trezește; trebuie să ajungă în punctul de a nu fi

constrânsă de firea sa coruptă și de a pune adevărul în practică – doar atunci firea sa poate începe să se schimbe. Dacă nu poate recunoaște originea stărilor sale corupte și doar se înfrânează conform cuvintelor și doctrinelor pe care le înțelege, atunci, chiar dacă are o purtare cât de cât bună și se schimbă puțin la exterior, acest lucru nu poate fi considerat o schimbare a firii. Din moment ce nu poate fi considerat o schimbare a firii, atunci care este rolul pe care majoritatea oamenilor îl joacă în timpul îndeplinirii datoriei lor? Este rolul de muncitor; ei doar depun efort și se ocupă de treburi. Deși își îndeplinesc și datoria, în majoritatea timpului, se concentrează doar să termine lucrurile, nu caută adevărul, ci doar depun efort. Uneori, când sunt într-o pasă bună, se străduiesc mai mult, iar alteori, când sunt într-o pasă proastă, se înfrânează puțin. Dar, după aceea, se vor examina și vor simți remușcări, așa că se vor strădui din nou mai mult, crezând că aceasta e căința. De fapt, aceasta nu înseamnă nici schimbare adevărată, nici căință adevărată. Căința adevărată începe cu cunoașterea de sine; începe cu o schimbare în comportament După ce purtarea unei persoane s-a schimbat și aceasta se poate răzvrăti împotriva trupului, poate pune adevărul în practică și comportamentul său pare să fie aliniat cu principiile, asta înseamnă că a existat o căință veritabilă. Apoi, puțin câte puțin, ajunge în punctul în care e capabilă să vorbească și să acționeze conform principiilor, conformându-se în totalitate adevărului. Atunci începe o schimbare în viața-fire.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cunoașterea de sine este de ajutor în căutarea adevărului"

Cheia pentru dobândirea unei schimbări a firii este cunoașterea propriei naturi, iar lucrul acesta trebuie să se întâmple în conformitate cu expunerea de către Dumnezeu. Numai din cuvântul lui Dumnezeu poate cineva să-și cunoască natura hidoasă, să recunoască în propria natură

diferitele otrăvuri ale Satanei, să își dea seama că este nechibzuit și ignorant și să recunoască elementele slabe și negative din natura sa. După ce acestea sunt pe deplin cunoscute și ești cu adevărat în stare să te urăști și să răzvrătești împotriva trupului, să duci la îndeplinire în mod constant cuvântul lui Dumnezeu, să urmărești constant adevărul în timp ce-ți îndeplinești îndatoririle, să obții o schimbare a firii tale și să devii o persoană care-L iubește cu adevărat pe Dumnezeu, atunci vei fi pornit pe calea lui Petru. Fără harul lui Dumnezeu și fără luminarea și îndrumarea Duhului Sfânt ar fi dificil să mergi pe această cărare, deoarece oamenii nu dețin adevărul și nu sunt în stare să se răzvrătească împotriva lor. A merge pe calea desăvârșirii lui Petru se bazează în primul rând pe hotărâre, credință și nădejde în Dumnezeu. Mai mult, omul trebuie să se supună lucrării Duhului Sfânt; fără cuvintele lui Dumnezeu, nu se poate descurca în nicio privință. Acestea sunt aspectele cheie, dintre care niciunul nu poate fi încălcat. A ajunge să te cunoști prin experiență este foarte dificil; fără lucrarea Duhului Sfânt, este zadarnic.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Pentru a te cunoaște pe tine însuți, trebuie să-ți cunoști propriile dezvăluiri ale corupției, firea coruptă, propriile tale slăbiciuni vitale și natura-esență pe care o ai. De asemenea, trebuie să cunoști, până la ultimul detaliu, acele lucruri care sunt dezvăluite în viața ta de zi cu zi – motivele tale, perspectivele tale și atitudinea ta despre fiecare lucru – fie că ești acasă sau afară, atunci când te afli la adunări, când mănânci și bei din cuvintele lui Dumnezeu sau în fiecare chestiune pe care o întâmpini. Prin aceste aspecte, trebuie să ajungi să te cunoști pe tine însuți. Desigur, pentru a te cunoaște la un nivel mai profund, trebuie să integrezi cuvintele lui Dumnezeu; numai cunoscându-te pe baza cuvintelor Lui poți dobândi rezultate. Când acceptați judecata cuvintelor lui Dumnezeu, să nu vă temeți

de suferință sau durere și, mai mult decât atât, să nu vă temeți că ale lui Dumnezeu cuvinte vă vor străpunge inimile și vă vor da în vileag stările urâte. Chiar este benefic să suferiți aceste lucruri. Dacă aveți credință în Dumnezeu, ar trebui să citiți mai mult din cuvintele Sale de judecată și mustrare a oamenilor, în special cele care expun esența corupției umane. Ar trebui să le comparați mai mult cu starea voastră practică și ar trebui să le asociați cu voi înșivă mai mult și cu alții, mai puțin. Tipurile de stări pe care le expune Dumnezeu există în fiecare persoană și toate pot fi găsite în voi. Dacă nu crezi acest lucru, încearcă să experimentezi. Cu cât experimentezi mai mult, cu atât te vei cunoaște mai mult și cu atât mai mult vei simți că sunt foarte corecte cuvintele lui Dumnezeu. După ce citesc cuvintele lui Dumnezeu, unii oameni sunt incapabili să le asocieze cu ei înșiși; cred că o parte din aceste cuvinte nu se referă la ei, ci la alți oameni. De exemplu, când Dumnezeu îi dezvăluie pe oameni drept femei stricate și desfrânați, unele surori cred că, deoarece au fost întru totul credincioase soților lor, asemenea cuvinte nu se referă la ele; unele surori cred că, de vreme ce sunt necăsătorite și nu au făcut niciodată sex, asemenea cuvinte nu se referă la ele. Unii frați cred că aceste cuvinte se referă doar la femei și că nu au vreo legătură cu ei; unii oameni cred că sunt prea severe cuvintele lui Dumnezeu care îl expun pe om, că nu se conformează realității, așa că refuză să le accepte. Sunt chiar și oameni care spun că, în unele cazuri, cuvintele lui Dumnezeu sunt incorecte. Oare e asta atitudinea corectă față de cuvintele lui Dumnezeu? Evident că este greșită. Toți oamenii se percep pe baza comportamentelor externe. Sunt incapabili să reflecteze asupra lor și să ajungă să-și cunoască esența coruptă prin intermediul cuvintelor lui Dumnezeu. Aici, „femei stricate” și „desfrânați” se referă la esența corupției, spurcăciunii și promiscuității omenirii. Fie că sunt bărbați sau femei, căsătoriți sau necăsătoriți, toți au gânduri corupte ale promiscuității –

așadar, cum poate acest lucru să nu aibă nicio legătură cu tine? Cuvintele lui Dumnezeu dau în vileag firile corupte ale oamenilor; fie că este bărbat sau femeie, nivelul de corupție este același. Nu așa stau lucrurile? Mai întâi de toate, trebuie să realizăm că tot ceea ce spune Dumnezeu este adevărul și este în concordanță cu faptele și că, indiferent cât de severe sunt cuvintele Sale care judecă și expun oamenii sau cât de blânde sunt cuvintele Sale de părtășie privind adevărul sau impulsionarea oamenilor, indiferent dacă aceste cuvinte ale Sale sunt judecată sau binecuvântări, dacă sunt condamnări sau blesteme, dacă le dau oamenilor un sentiment amar sau unul dulce, oamenii trebuie să le accepte pe toate. Aceasta este atitudinea pe care ar trebui să o aibă oamenii față de cuvintele lui Dumnezeu. Ce gen de atitudine este aceasta? Este oare o atitudine devotată, o atitudine pioasă, o atitudine răbdătoare sau o atitudine de îmbrățișare a suferinței? Ești întrucâtva confuz. Am să vă spun că nu este niciuna dintre acestea. În credința lor, oamenii trebuie să susțină cu tărie că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul. Dat fiind că ele sunt efectiv adevărul, oamenii ar trebui să le accepte cu rațiune. Indiferent dacă sunt sau nu în stare să recunoască sau să admită asta, prima lor atitudine față de cuvintele lui Dumnezeu ar trebui să fie una de acceptare deplină. În cazul în care cuvântul lui Dumnezeu nu-l expune pe unul dintre voi sau pe toți, atunci pe cine expune? Și dacă nu este pentru a te expune, de ce ți se cere să îl accepți? Nu este asta o contradicție? Dumnezeu se adresează întregii omeniri, fiecare propoziție rostită de Dumnezeu expune omenirea coruptă și nimeni nu este scutit – ceea ce, normal, te include și pe tine. Nici măcar unul dintre rândurile cuvântărilor lui Dumnezeu nu se referă la aspectul exterior sau la un tip de stare, cu atât mai puțin la o reglementare externă sau la o simplă formă de comportament a oamenilor. Nu este așa. Dacă tu crezi că fiecare rând rostit de Dumnezeu expune doar un simplu tip de comportament uman sau de aparență

exterioară, atunci nu ai nici o înțelegere de natură spirituală și nu înțelegi ce este adevărul. Cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul. Oamenii pot simți profunzimea cuvintelor lui Dumnezeu. În ce fel sunt ele profunde? Fiecare cuvânt al lui Dumnezeu expune firile corupte ale oamenilor și lucrurile esențiale și adânc înrădăcinate din viețile lor. Sunt lucruri esențiale, nu aparențe exterioare și, mai ales, nu sunt comportamente externe. Văzând oamenii din perspectiva aparențelor exterioare, toți pot părea oameni buni. Dar atunci de ce spune, totuși, Dumnezeu că unii oameni sunt duhuri rele, iar alții sunt duhuri necurate? Aceasta este o chestiune care nu este vizibilă pentru tine. Deci, nu trebuie să tratezi cuvintele lui Dumnezeu conform noțiunilor sau a închipuirilor umane, sau a vorbelor în vânt ale oamenilor și cu siguranță nu prin prisma declarațiilor partidului aflat la conducere. Doar cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul; toate cuvintele omului sunt sofisme. După ce ați auzit o astfel de părtășie, ați experimentat o schimbare în atitudinea voastră față de cuvintele lui Dumnezeu? Indiferent cât de mare sau mică este schimbarea, data viitoare când veți citi cuvintele lui Dumnezeu care îi judecă și îi expun pe oameni, cel puțin nu ar trebui să încercați să vă contraziceți cu Dumnezeu. Ar trebui să încetați a vă plânge de Dumnezeu, spunând: „Cuvintele lui Dumnezeu care expun și judecă oamenii sunt foarte severe; nu voi citi pagina aceasta. Voi trece pur și simplu peste ea. Hai să caut să citesc ceva despre binecuvântări și promisiuni, ca să găsesc o oarecare alinare.” Nu ar mai trebui să citiți cuvântul lui Dumnezeu alegând și selectând conform propriilor înclinații. Trebuie să acceptați adevărul, precum și judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu; doar atunci pot fi curățite firile voastre corupte și doar atunci puteți obține mântuirea.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Importanța urmăririi adevărului și calea urmăririi acestuia”

Dacă ești o persoană care urmărește adevărul, atunci trebuie să reflectezi la firea ta coruptă și să ți-o înțelegi pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, să te compari cu fiecare propoziție din cuvintele de expunere și de judecată ale lui Dumnezeu și, puțin câte puțin, să-ți scoți la iveală toate firile și stările corupte. Începe prin a cerceta intențiile și scopul cuvintelor și acțiunilor tale, disecă și discerne fiecare cuvânt pe care îl rostești și nu trece nimic cu vederea din ceea ce există în gândurile și mintea ta. În acest fel, prin disecare și discernere progresive, vei descoperi că firea ta coruptă nu e neglijabilă, ci mai degrabă vastă, și că otrăvurile Satanei nu sunt limitate, ci mai degrabă numeroase. Astfel, treptat, îți vei vedea cu claritate firile corupte și natura-esență și îți vei da seama cât de profund te-a corupt Satana. În acel moment, vei simți cât de prețios este adevărul exprimat de Dumnezeu. El poate rezolva problemele firii și naturii corupte ale omenirii. Acest leac pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru oamenii corupți cu scopul de a mântui omenirea este incredibil de eficient, ba chiar mai valoros decât orice elixir. De aceea, pentru a primi mântuirea lui Dumnezeu, urmărești de bunăvoie adevărul, prețuind din ce în ce mai mult fiecare aspect al adevărului și urmărindu-l cu tot mai multă forță. Când o persoană are acest sentiment în inima ei, înseamnă că a înțeles deja adevărul într-o măsură și că a prins deja rădăcini pe calea adevărată. Dacă îl poate experimenta mai profund și Îl poate iubi cu adevărat, din inimă, pe Dumnezeu, viața-fire a persoanei va începe să se transforme.

E ușor să se facă unele schimbări în comportament, dar nu e ușor să se schimbe viața-fire a unei persoane. Rezolvarea problemei unei firi corupte trebuie să înceapă de la cunoașterea de sine. Acest lucru necesită atenție, concentrare pe examinarea treptată a propriilor intenții și stări, scrutare constantă a intențiilor și a modurilor obișnuite de a vorbi. Și apoi, într-o bună zi, va exista o conștientizare bruscă: „Spun întotdeauna lucruri

frumoase pentru a mă preface, sperând că voi obține un loc de seamă în inimile celorlalți. Aceasta e o fire rea. Nu este revelația unei umanităţi normale și nu se conformează cu adevărul. Acest mod rău de a vorbi și această intenție rea sunt greșite, trebuie schimbate și e necesar să scap de ele.” După ce ai această conștientizare, vei simţi gravitatea serioasă a firii tale rele cu o claritate crescândă. Crezuseși că răutatea înseamnă doar existența unei mici pofte rele între un bărbat și o femeie și simțiseși că, deși ai dat dovadă de răutate în această privință, nu erai o persoană cu o fire rea. Acest lucru arată că ți-a lipsit înțelegerea unei firi rele; părea că știi înțelesul superficial al cuvântului „rău”, dar nu puteai cu adevărat să recunoști sau să discerni o fire rea; și, de fapt, încă nu înțelegi ce înseamnă cuvântul „rău”. Când îți vei da seama că ai dezvăluit acest fel de fire, vei începe să reflectezi la sinele tău și să o recunoști, să îi cercetezi în profunzime originile și vei vedea că ai într-adevăr o asemenea fire. Ce ar trebui să faci după aceea? Trebuie să îți examinezi permanent intențiile în modurile tale similare de a vorbi. Prin această cercetare constantă, vei recunoaște cu o autenticitate și o acuratețe din ce în ce mai mari că ai într-adevăr acest fel de fire și esență. Doar în ziua în care vei admite cu adevărat că ai o fire rea, vei începe să simți ură și detestare față de ea. De la a crede că e bună, cu o conduită cinstită, înzestrată cu simțul dreptății, cu integritate morală, neprefăcută, o persoană ajunge să recunoască faptul că are asemenea naturi-esențe precum aroganța, intransigența, înșelăciunea, răutatea și aversiunea față de adevăr. În acel moment, se va fi evaluat cu exactitate și știe ce este cu adevărat. Doar să admiți verbal sau să recunoști superficial că ai aceste manifestări și dispoziții nu va stârni o ură veritabilă. O persoană poate să se urască pe sine cu adevărat doar recunoscând că esența acestor firi corupte e maniera respingătoare a Satanei. Ce fel de umanitate e necesară ca o persoană să se cunoască pe sine însăși până în punctul în care să se urască?

Trebuie să iubească lucrurile pozitive, adevărul, corectitudinea și dreptatea, să aibă conștiință și vigilență, să fie bună la suflet și să fie capabilă să accepte și să practice adevărul – toți oamenii de acest fel se pot cunoaște cu adevărat și urî pe ei înșiși. Aceia care nu iubesc adevărul și cărora li se pare greu să accepte adevărul nu se vor cunoaște niciodată pe sine. Chiar dacă pot rosti unele cuvinte despre cunoașterea de sine, nu pot pune adevărul în practică și nu vor suferi nicio schimbare autentică. Cunoașterea de sine e cea mai dificilă sarcină.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cunoașterea de sine este de ajutor în căutarea adevărului"

Când a citit cuvintele lui Dumnezeu, Petru nu s-a concentrat pe înțelegerea doctrinelor, cu atât mai puțin s-a concentrat la obținerea cunoștințelor teologice. În schimb, el s-a concentrat la înțelegerea adevărului și voii lui Dumnezeu, precum și la obținerea unei înțelegeri a firii și a frumuseții lui Dumnezeu. Petru a încercat, de asemenea, să înțeleagă diferitele stări corupte ale omului din cuvintele lui Dumnezeu, precum și natura-esență a omului și neajunsurile lui propriu-zise, îndeplinind prin asta cu ușurință toate cerințele lui Dumnezeu pentru a-L mulțumi. Petru a avut atât de multe practici corecte ce respectau cuvintele lui Dumnezeu. Acest lucru era cel mai potrivit cu voia Lui și era cea mai bună cale prin care o persoană putea coopera în timp ce experimenta lucrarea lui Dumnezeu. Când a experimentat sutele de încercări trimise de Dumnezeu, Petru s-a examinat cu strictețe în lumina fiecărui cuvânt al judecății lui Dumnezeu și al dezvăluirii omului de către Dumnezeu și în lumina fiecărui cuvânt al cerințelor Lui de la om și s-a străduit să priceapă cu acuratețe semnificația acelor cuvinte. El a încercat cu adevărat să reflecteze și să memoreze fiecare cuvânt pe care i l-a spus Isus și a obținut rezultate foarte bune. Practicând în acest fel, el a reușit să se înțeleagă pe

sine din cuvintele lui Dumnezeu și nu numai că a ajuns să înțeleagă diferitele stări corupte și neajunsuri ale omului, ci a ajuns și să înțeleagă esența și natura omului. Aceasta înseamnă o adevărată înțelegere de sine.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru"

Ca oamenii să se înțeleagă, trebuie să își înțeleagă firile corupte și să-și cunoască adevăratele stări; cel mai important lucru în înțelegerea propriei stări este de a pricepe propriile gânduri și idei. În fiecare perioadă de timp, gândurile și ideile oamenilor au fost controlate de un lucru major. Dacă poți să îți înțelegi gândurile și ideile, poți să înțelegi lucrurile de la baza lor. Oamenii nu-și pot controla gândurile și ideile. Totuși trebuie să știi de unde vin aceste gânduri și idei, care sunt motivele din spatele lor, ce le controlează și care este natura lor. După ce firea unei persoane se schimbă, gândurile, ideile, opiniile și țelurile la care aspiră acea persoană și care sunt create de partea care s-a schimbat vor fi foarte diferite față de cele de dinainte – în esență, acestea se vor apropia de adevăr și vor fi în acord cu adevărul. Aspectele din interiorul oamenilor care nu s-au schimbat, adică vechile lor gânduri, idei și opinii, inclusiv lucrurile care le plac oamenilor și pe care le urmăresc, sunt toate extrem de murdare, mizerabile și oribile. După ce o persoană înțelege adevărul, ea devine capabilă să discearnă aceste lucruri și să le vadă clar; așadar, devine capabilă să se răzvrătească împotriva lor și să le întoarcă spatele. Cu siguranță, astfel de oameni s-au schimbat într-un fel. Ei sunt capabili să accepte adevărul, să-l practice și să pătrundă în unele adevăruri-realități. Oamenii care nu înțeleg adevărul nu pot vedea clar aceste lucruri corupte sau negative și nici nu le pot discerne; așadar, sunt incapabili să renunțe la ele și cu atât mai puțin să se răzvrătească împotriva lor. Ce provoacă această diferență? De ce sunt toți credincioși, dar unii dintre ei pot discerne lucrurile negative și necurate și

pot renunța la ele, în timp ce alții nu pot vedea clar aceste lucruri și nici nu se pot elibera de ele? Totul este direct corelat cu întrebarea dacă persoana iubește și urmărește adevărul.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Esențial privind auto-reflecția și cunoașterea de sine este următorul lucru: cu cât simți mai mult că în anumite domenii te-ai descurcat bine sau că ai făcut ceea ce era corect și cu cât crezi mai mult că poți satisface intențiile lui Dumnezeu sau ești capabil să te lauzi în anumite domenii, cu atât merită mai mult să te cunoști pe tine însuți în acele domenii și cu atât mai profund merită să le explorezi pentru a vedea ce impurități există în tine și să vezi din cauza căror lucruri din tine nu poți satisface intențiile lui Dumnezeu. Să-l luăm ca exemplu pe Pavel. Pavel era deosebit de învățat, a suferit foarte mult când a predicat și a lucrat și mulți oameni l-au adorat în mod deosebit. Drept urmare, după ce a săvârșit multă lucrare, a presupus că, pentru el, va fi pusă deoparte o cunună. Lucrul acesta l-a determinat să meargă din ce în ce mai departe pe calea greșită, până când, în cele din urmă, a fost pedepsit de Dumnezeu. Dacă ar fi reflectat asupra sa și s-ar fi disecat atunci, nu ar fi gândit așa cum gândea. Cu alte cuvinte, Pavel nu s-a concentrat asupra căutării adevărului din cuvintele Domnului Isus; nu a crezut decât în propriile noțiuni și închipuiri. El a crezut că, făcând pur și simplu câteva lucruri bune și dând dovadă de câteva comportamente bune, va fi aprobat și răsplătit de Dumnezeu. Până la urmă, propriile noțiuni și închipuiri i-au orbit inima și au acoperit adevărul cu privire la corupția sa. Însă oamenii nu erau capabili să discearnă acest lucru și nu aveau cunoștință de aceste chestiuni și astfel, înainte ca faptul acesta să fie expus de către Dumnezeu, ei l-au considerat mereu pe Pavel un standard la care să năzuiască, un exemplu după care să trăiască și l-au privit ca pe un idol pe care-l căutau și aidoma cui tânjeau să fie. Cazul lui Pavel este un

avertisment pentru fiecare dintre aleșii lui Dumnezeu. Mai ales atunci când noi, cei care Îl urmăm pe Dumnezeu, putem să suferim și să plătim prețul în îndatoririle noastre și, în timp ce Îl slujim pe Dumnezeu, simțim că suntem loiali și Îl iubim pe Dumnezeu și, în astfel de momente, ar trebui să reflectăm asupra noastră și să ne înțelegem și mai mult în ceea ce privește calea pe care o luăm, lucru care este foarte necesar. Acest lucru se datorează faptului că ceea ce crezi că este bun este ceea ce vei stabili ca fiind corect și nu te vei îndoi de asta, nu vei reflecta asupra acestui lucru sau nu vei diseca dacă există ceva în acesta care să se împotrivească lui Dumnezeu. De exemplu, sunt oameni care se cred foarte buni la inimă. Nu îi urăsc sau rănesc niciodată pe ceilalți și întotdeauna dau o mână de ajutor fraților sau surorilor a căror familie se află în dificultate, ca nu cumva problema lor să rămână nerezolvată; au multă bunăvoință și fac tot ce le stă în putere să îi ajute pe toți. Totuși, nu se concentrează niciodată asupra practicării adevărului și nu au nicio intrare în viață. Care este rezultatul unui asemenea ajutor? Își amână propria viață și, totuși, sunt foarte mulțumiți de ei înșiși și extrem de satisfăcuți de tot ce au făcut. În plus, se mândresc mult cu asta, crezând că nimic din tot ce au făcut nu contravine adevărului, că sigur va satisface intențiile lui Dumnezeu și că sunt adevărați credincioși în Dumnezeu. Își consideră bunătatea naturală ca pe ceva de valorificat și, de îndată ce fac asta, indiscutabil o consideră drept adevărul. În realitate, tot ce fac ei este un bine omenesc. Ei nu practică deloc adevărul, întrucât ceea ce fac este în fața oamenilor și nu înaintea lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin practică potrivit cerințelor lui Dumnezeu și adevărului. Prin urmare, toate faptele lor sunt în zadar. Nimic din ceea ce fac nu reprezintă practicarea adevărului sau a cuvintelor lui Dumnezeu, cu atât mai puțin respectarea voii Lui; mai degrabă, ei folosesc bunătatea umană și buna conduită ca să îi ajute pe ceilalți. Pe scurt, ei nu caută intențiile lui Dumnezeu în tot ce fac și

nici nu se poartă în conformitate cu cerințele Lui. Dumnezeu nu aprobă acest tip de comportament bun al omului; din punctul de vedere al lui Dumnezeu este de condamnat și nu merită să fie comemorat de El.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare”

În timp ce experimentezi lucrarea lui Dumnezeu, indiferent de câte ori ai eșuat, ai căzut, ai fost emondat sau dezvăluit, acestea nu sunt lucruri rele. Indiferent de modul în care ai fost emondat sau dacă acest lucru este făcut de către conducători, lucrători, frații sau surorile tale, toate acestea sunt lucruri bune. Trebuie să îți amintești acest lucru: indiferent cât de mult suferi, de fapt, beneficiezi de pe urma acestui lucru. Oricine are experiență poate confirma asta. Indiferent de situație, a fi emondat sau dezvăluit este întotdeauna un lucru bun. Nu este o condamnare. Este mântuirea lui Dumnezeu și cea mai bună oportunitate ca să ajungi să te cunoști. Poate să-ți aducă o schimbare în bine în experiența ta de viață. Fără așa ceva, nu vei avea nici oportunitatea, nici condiția și nici contextul ca să poți dobândi o înțelegere a adevărului corupției tale. Dacă realmente înțelegi adevărul și ești capabil să descoperi lucrurile corupte ascunse în adâncul inimii tale, dacă le poți distinge clar, atunci este bine, acest lucru a rezolvat o problemă majoră a intrării în viață și este foarte benefic pentru schimbările firii. A deveni capabil să te cunoști cu adevărat pe tine însuți este cea mai bună oportunitate de a-ți drege căile și de a deveni o persoană nouă; este pentru tine cea mai bună ocazie să obții o nouă viață. Odată ce te cunoști cu adevărat pe tine însuți, vei putea vedea că, atunci când adevărul devine viața cuiva, este, cu adevărat, un lucru de mare preț, și vei înseta după adevăr, îl vei practica și vei pătrunde în realitate. Acesta este un lucru nespus de măreț! Dacă poți să profiți de această oportunitate, să reflectezi cu seriozitate asupra ta și să câștigi o cunoaștere autentică de sine ori de

câte ori dai greș sau cazi, atunci, în mijlocul negativității și slăbiciunii, vei putea să te ridici înapoi pe picioare. Odată trecut de acest prag, vei putea să faci un pas mare înainte și să pătrunzi în adevărul-realitate.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a dobândi adevărul, trebuie să înveți de la oamenii, din evenimentele și lucrurile din apropiere”

Toți cei care se cunosc cu adevărat au eșuat și s-au poticnit de câteva ori în trecut, după care, au citit cuvintele lui Dumnezeu, s-au rugat Lui și au reflectat asupra lor, ajungând prin asta să vadă clar adevărul propriei corupții și să simtă că erau într-adevăr profund corupți și absolut lipsiți de adevărul-realitate. Dacă experimentezi astfel lucrarea lui Dumnezeu și te rogi Lui și cauți adevărul atunci când se abate ceva asupra ta, vei ajunge treptat să te cunoști. Apoi, într-o zi, inima ta va fi lămurită: „Poate că am un calibru puțin mai bun decât alții, dar acesta mi-a fost dat de Dumnezeu. Sunt mereu lăudăros, încercând să-i întrec pe alții când vorbesc și să-i determin pe oameni să facă lucrurile ca mine. Într-adevăr sunt lipsit de rațiune – este aroganță și neprihănire de sine! Prin reflecție, am aflat de propria mea fire arogantă. Sunt luminarea și harul lui Dumnezeu și Îi mulțumesc pentru asta!” Este un lucru bun sau unul rău să afli despre propria fire coruptă? (E un lucru bun.) Pornind de acolo, ar trebui să cauți cum să vorbești și să acționezi cu rațiune și supunere, cum să fii pe picior de egalitate cu ceilalți, cum să-i tratezi pe ceilalți corect, fără a-i constrânge, cum să-ți privești corect calibrul, darurile, punctele forte și așa mai departe. În acest fel, ca un munte bătut cu ciocanul până când ajunge praf, lovitură cu lovitură, firea ta arogantă va fi înlăturată. După aceea, atunci când vei interacționa cu ceilalți sau vei lucra cu ei pentru a îndeplini o datorie, vei putea să le tratezi corect opiniile și să le acorzi o atenție deosebită în timp ce îi asculți. Și când îi vei auzi dând glas unei opinii corecte, vei descoperi: „Aparent, calibrul meu nu este cel mai bun. Adevărul e că fiecare are

propriile puncte forte; nu-mi sunt deloc inferiori. Înainte, am crezut mereu că aveam un calibru mai bun decât alții. Asta a fost admirație de sine și ignoranță cu mintea îngustă. Aveam o perspectivă foarte limitată, ca a unei broaște pe fundul unei fântâni. A gândi așa chiar era lipsit de rațiune – a fost nerușinat! Am fost orbit și asurzit de firea mea arogantă. Cuvintele altora nu au ajuns până la mine și am crezut că eram mai bun decât ei, că aveam dreptate, când, de fapt, nu sunt mai bun decât niciunul dintre ei!" Începând din acel moment, îți vei înțelege și cunoaște cu adevărat neajunsurile și statura mică. Și, după aceea, când vei avea părtășie cu alții, le vei asculta cu atenție părerile și îți vei da seama: „Sunt atât de mulți oameni mai buni decât mine. Calibrul și capacitatea mea de înțelegere sunt medii, în cel mai bun caz." Dându-ți seama de acest lucru, nu vei fi dobândit un strop de conștiință de sine? Experimentând asta și cugetând frecvent asupra ta conform cuvintelor lui Dumnezeu, vei fi capabil să dobândești o adevărată cunoaștere de sine care devine din ce în ce mai profundă. Vei putea vedea adevărul corupției tale, sărăcia și infamia ta, urâțenia ta deplorabilă și, în acel moment, îți va fi scârbă de tine și îți vei urî firea coruptă. Apoi, îți va fi ușor să te lepezi de tine. În acest mod experimentezi lucrarea lui Dumnezeu. Trebuie să reflectezi la efuziunile tale de corupție, conform cuvintelor lui Dumnezeu. Mai ales după ce ai dezvăluit o fire coruptă în orice fel de situație, trebuie să reflectezi frecvent asupra ta și să te cunoști. Apoi îți va fi ușor să-ți vezi clar esența coruptă și vei putea să-ți urăști din inimă corupția, trupul și pe Satana. Și, din inimă, vei putea să iubești adevărul și să lupți pentru el. În acest fel, firea ta arogantă se va diminua și, treptat, o vei alunga. Vei dobândi tot mai multă rațiune și îți va fi mai ușor să te supui lui Dumnezeu. În ochii celorlalți, vei părea mai statornic și mai hotărât și vei părea că vorbești mai obiectiv. Vei fi capabil să-i asculți pe alții și le vei da timp să vorbească. Atunci când

ceilalți vor avea dreptate, îți va fi ușor să le accepți cuvintele, iar interacțiunile tale cu oamenii nu vor fi atât de solicitante. Vei fi capabil să cooperezi armonios cu oricine. Dacă așa îți îndeplinești datoria, nu vei avea atunci rațiune și umanitate?

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (1)"

Pentru a rezolva complet problema firii tale corupte, trebuie să cauți adevărul pentru a o rezolva atunci când apare prima dată. Trebuie să rezolvi firea coruptă în starea ei inițială, asigurându-te astfel că nu vei face nimic greșit și prevenind problemele viitoare. Dacă o fire coruptă prinde rădăcini și devine gândurile sau punctul de vedere al unei persoane, ea va putea să o îndemne să facă rău. Prin urmare, auto-reflecția și cunoașterea de sine au în principal legătură cu descoperirea firilor corupte ale unei persoane și căutarea grabnică a adevărului, pentru a le înlătura. Trebuie să știi ce lucruri sunt în natura ta, ce îți place, ce urmărești și ce vrei să obții. Trebuie să analizezi aceste lucruri conform cuvintelor lui Dumnezeu pentru a vedea dacă sunt în conformitate cu voia lui Dumnezeu și în ce sens sunt eronate. Odată ce înțelegi aceste lucruri, trebuie să rezolvi problema anormalității rațiunii tale, adică problema vexării tale iraționale și neîncetate. Aceasta nu este doar problema firii tale corupte, ci include și lipsa ta de rațiune. În special în chestiuni care privesc interesele oamenilor, cei care se lasă în voia interesului propriu nu au rațiune normală. Aceasta este o problemă psihologică și reprezintă, totodată, călcâiul lui Ahile pentru oameni. […]

Lucrurile din natura omului nu sunt ca niște comportamente exterioare, practici sau gânduri și idei care pot fi doar tratate, și gata; ele trebuie să fie scoase la iveală încetul cu încetul. Mai mult, nu sunt ușor de identificat de către oameni și, chiar dacă sunt identificate, nu sunt ușor de schimbat – pentru a face acest lucru este nevoie de o înțelegere suficient de profundă.

De ce analizăm mereu natura omului? Nu înțelegeți ce înseamnă asta? De unde provin revelațiile firilor corupte ale oamenilor? Toate provin din interiorul naturii lor și toate sunt guvernate de natura lor. Fiecare dintre firile corupte ale omului, fiecare gând și idee, fiecare intenție, toate sunt legate de natura omului. Prin urmare, prin scoaterea la iveală în mod direct a naturii omului, firile sale corupte pot fi înlăturate cu ușurință. Deși nu este ușor să schimbi natura oamenilor, dacă aceștia pot discerne și percepe firile corupte pe care le dezvăluie și dacă pot căuta adevărul pentru a le înlătura, atunci își pot schimba treptat firile. Odată ce o persoană reușește să își schimbe firea vieții, atunci vor fi din ce în ce mai puține lucruri în ea care se împotrivesc lui Dumnezeu. Scopul analizei naturii omului este acela de a-i schimba firile. Voi nu ați înțeles acest scop și credeți că, doar analizându-vă și înțelegându-vă natura, puteți să ascultați de Dumnezeu și să vă recăpătați rațiunea. Nu faceți decât să aplicați orbește reguli! De ce nu dau pur și simplu în vileag aroganța și neprihănirea de sine a oamenilor? De ce trebuie să le analizez și natura coruptă? Nu se va rezolva problema doar dacă le dau în vileag neprihănirea de sine și aroganța. Dar dacă le analizez natura, aspectele pe care aceasta le cuprinde sunt foarte ample, ea incluzând toate firile corupte. Nu se limitează doar la anvergura restrânsă a neprihănirii de sine, a autoimportanței și a aroganței. Natura include mult mai mult decât atât. Așadar, ar fi bine dacă oamenii ar putea să recunoască exact câte firi corupte dezvăluie în toate cererile lor diverse de la Dumnezeu, adică în dorințele lor extravagante. Odată ce oamenii își înțeleg propria natură și esență, se pot disprețui și lepăda de sine; le va fi ușor să își înlăture firile corupte și vor avea o cale. În caz contrar, voi nu veți scoate niciodată la iveală cauza principală și veți spune doar că este vorba de neprihănire de sine, aroganță sau mândrie, sau de lipsă totală de loialitate. Poate să fie

rezolvată problema voastră doar vorbind despre astfel de lucruri superficiale? Este nevoie să discutăm despre natura omului?

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu"

În zilele noastre, majoritatea oamenilor se înțeleg pe ei înșiși superficial. Nu au ajuns deloc să cunoască limpede lucrurile care fac parte din natura lor. Ei nu cunosc decât câteva dintre stările corupte pe care le dezvăluie, lucrurile pe care este probabil să le facă sau puține dintre neajunsurile lor, iar asta îi face să creadă că se cunosc pe ei înșiși. Dacă, în plus, respectă câteva reglementări, se asigură că nu greșesc în anumite domenii și reușesc să evite săvârșirea anumitor fărădelegi, atunci ei cred că au realitatea în credința lor în Dumnezeu și presupun că vor fi mântuiți. Aceasta este numai imaginația umană. Dacă respecți acele lucruri, oare vei deveni într-adevăr capabil să te înfrânezi de la a comite vreo fărădelege? Vei fi dobândit o reală schimbare a firii? Vei trăi cu adevărat asemănarea unei ființe umană? Poți, într-adevăr, să-L mulțumești astfel pe Dumnezeu? Absolut nu – acest lucru este sigur. Credința în Dumnezeu dă roade numai atunci când avem standarde înalte și obținem adevărul și o oarecare transformare în firea vieții. Acest lucru necesită în primul rând dedicare pentru a se cunoaște pe sine. În cazul în care cunoașterea de sine a oamenilor este prea superficială, li se va părea imposibil să rezolve probleme, iar firile vieții lor pur și simplu nu se vor schimba. Este necesar să te cunoști la un nivel profund, ceea ce înseamnă să-ți cunoști natura: ce elemente sunt incluse în acea natură, cum au luat naștere aceste lucruri și de unde au venit. Mai mult decât atât, chiar ești capabil să urăști aceste lucruri? Ți-ai văzut vreodată sufletul urât și natura ticăloasă? Dacă ești într-adevăr în stare să vezi adevărul despre tine, atunci te vei urî. Atunci când te vei urî și, apoi, vei pune cuvântul lui Dumnezeu în practică, vei putea să te

răzvrătești împotriva trupului și să ai puterea de a îndeplini adevărul fără a crede că este obositor. De ce mulți oameni își urmează preferințele trupești? Deoarece se consideră a fi destul de buni, simțind că acțiunile lor sunt corecte și îndreptățite, că nu au defecte și că au întru totul dreptate, ei sunt, prin urmare, capabili să acționeze presupunând că dreptatea este de partea lor. Când o persoană recunoaște care este adevărata sa natură – cât de urâtă, cât de demnă de dispreț și cât de demnă de milă este – atunci ea nu este peste măsură de mândră de sine, nu este prea arogantă și nu este prea încântată de ea însăși ca înainte. O astfel de persoană simte: „Trebuie să fiu cinstit și realist în a practica ceva din cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu, atunci nu mă voi ridica la standardul de a fi uman și mă voi rușina să trăiesc în prezența lui Dumnezeu". Ea se vede cu adevărat ca fiind măruntă, cu adevărat neînsemnată. În acest moment, devine ușor pentru ea să îndeplinească adevărul și va părea că este oarecum așa cum trebuie să fie un om. Oamenii sunt în stare să se răzvrătească împotriva trupului numai atunci când se urăsc cu adevărat. Dacă nu se urăsc, nu vor putea să se răzvrătească împotriva trupului. Să te urăști cu adevărat nu este o chestiune simplă. Există multe lucruri care trebuie găsite în tine: în primul rând, să-ți cunoști propria natură; și, în al doilea rând, să te vezi nevoiaș și jalnic, să te vezi ca fiind extrem de mic și nesemnificativ și să-ți vezi sufletul deplorabil și murdar. Când cineva vede pe deplin ceea ce este cu adevărat, iar acest rezultat este obținut, atunci câștigă într-adevăr cunoașterea de sine și se poate spune că a ajuns să se cunoască pe deplin. Doar atunci poate să se urască cu adevărat, mergând atât de departe până la a se blestema, și poate să simtă cu adevărat că a fost profund corupt de Satana, încât nici măcar nu mai seamănă cu o ființă umană. Apoi, într-o zi, când amenințarea morții va apărea, o astfel de persoană va gândi: „Aceasta este dreapta pedeapsă a lui Dumnezeu. Dumnezeu este, într-adevăr, drept; chiar ar trebui să mor!" În

acest punct, nu se va plânge, cu atât mai puțin Îl va învinui pe Dumnezeu, simțind pur și simplu că este atât de nevoiașă și jalnică, atât de murdară și de coruptă încât ar trebui să fie alungată și distrusă de Dumnezeu, iar un suflet ca al ei nu se cade să trăiască pe pământ. Prin urmare, această persoană nu se va plânge de Dumnezeu și nu I se va împotrivi, cu atât mai puțin Îl va trăda pe Dumnezeu. Dacă un om nu se cunoaște și, totuși, se consideră a fi destul de bun, atunci când moartea îi va bate la ușă, omul acesta va gândi: „M-am descurcat atât de bine în credința mea. Cât de mult am căutat! Am dat atât de mult, am suferit atât de mult, dar, în cele din urmă, Dumnezeu îmi cere acum să mor. Nu știu unde este dreptatea lui Dumnezeu. De ce îmi cere El să mor? Dacă eu trebuie să mor, atunci cine va fi mântuit? Nu va fi sfârșitul rasei umane?” În primul rând, această persoană are noțiuni despre Dumnezeu. În al doilea rând, această persoană se plânge și nu dă dovadă de niciun pic de ascultare. Este ca în cazul lui Pavel: când a fost aproape să moară, nu se cunoștea pe sine, iar când pedeapsa lui Dumnezeu a fost aproape, a fost totul prea târziu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

A se cunoaște este crucial pentru fiecare persoană, fiindcă are un impact direct asupra chestiunii importante dacă o persoană poate sau nu să se elibereze de firea sa coruptă și să obțină mântuirea. Să nu crezi că aceasta este o chestiune simplă. Să te cunoști nu înseamnă să îți înțelegi acțiunile sau practicile, ci să cunoști esența problemei tale; să cunoști sursa răzvrătirii tale și esența ei, să știi de ce nu poți să practici adevărul și să înțelegi lucrurile care apar și care te tulbură atunci când practici adevărul. Acestea sunt câteva dintre cele mai importante aspecte ale autocunoașterii. De exemplu, din cauza condiționării culturii tradiționale chineze, în noțiunile tradiționale ale chinezilor, ei cred că oamenii ar trebui să respecte pietatea filială față de părinții lor. Cine nu respectă pietatea filială nu este un copil

devotat părinților. Aceste idei au fost insuflate oamenilor încă din copilărie și, practic, sunt predate în fiecare gospodărie, precum și în fiecare școală și în societate, în general. Când capul unei persoane a fost umplut cu astfel de lucruri, ea crede că „Pietatea filială este mai importantă decât orice. Dacă nu aș respecta-o, nu aș fi o persoană bună – nu aș fi un copil devotat și aș fi învinuit de societate. Aș fi o persoană lipsită de conștiință.” Este corectă această părere? Oamenii au văzut foarte multe adevăruri exprimate de Dumnezeu – a cerut Dumnezeu ca o persoană să manifeste pietate filială față de părinții săi? Este acesta unul dintre adevărurile pe care credincioșii în Dumnezeu trebuie să le înțeleagă? Nu, nu este. Dumnezeu doar a avut părtășie cu privire la câteva principii. Pe baza cărui principiu cuvintele lui Dumnezeu le cer oamenilor să-i trateze pe ceilalți? Să iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El: acesta este principiul la care ar trebui să se adere. Dumnezeu îi iubește pe cei care urmăresc adevărul și care-I pot respecta voia; aceștia sunt oamenii pe care și noi ar trebui să-i iubim. Cei care nu pot urma voia lui Dumnezeu, cei care-L urăsc pe Dumnezeu și se răzvrătesc împotriva Lui – acești oameni sunt detestați de Dumnezeu și ar trebui să-i detestăm și noi. Asta le cere Dumnezeu oamenilor. Dacă părinții tăi nu cred în Dumnezeu, dacă știu prea bine că a crede în Dumnezeu reprezintă calea cea dreaptă și că aceasta poate conduce la mântuire, totuși rămân nereceptivi, atunci nu există nicio îndoială că sunt oameni scârbiți de adevăr și îl urăsc, că sunt oameni care se împotrivesc lui Dumnezeu și-L urăsc – iar Dumnezeu, în mod natural, îi detestă și îi urăște. Ai putea detesta asemenea părinți? Se împotrivesc lui Dumnezeu și Îl ocărăsc – caz în care cu siguranță sunt demoni și satane. Ai putea să-i urăști și să-i blestemi? Acestea sunt toate întrebări reale. Dacă părinții tăi te împiedică să crezi în Dumnezeu, cum ar trebui să-i tratezi? După cum cere Dumnezeu, ar trebui să iubești ce iubește Dumnezeu și să urăști ce urăște El. În timpul Epocii

Harului, Domnul Isus a spus: „Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?” „Căci oricine face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.” Aceste cuvinte existau deja în Epoca Harului, iar acum cuvintele lui Dumnezeu sunt și mai clare: „Să iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El.” Aceste cuvinte pun punctul pe i, însă oamenii sunt adeseori incapabili să le priceapă adevăratul sens. Dacă o persoană este o ființă care Îl tăgăduiește pe Dumnezeu și I se împotrivește, care este blestemată de Dumnezeu, dar este un părinte sau o rudă de-a ta și, din câte știi tu, nu este o persoană rea și te tratează bine, atunci s-ar putea să te trezești incapabil să urăști acea persoană și chiar să păstrezi strâns legătura, iar relația voastră să rămână neschimbată. Te va tulbura să auzi că Dumnezeu urăște astfel de oameni și nu ești capabil să fii de partea lui Dumnezeu și să-i respingi fără milă. Ești tot timpul constrâns de sentimente și nu poți renunța pe deplin la ei. Care este motivul acestui lucru? Se întâmplă pentru că sentimentele tale sunt prea puternice și te împiedică să practici adevărul. Acea persoană este bună cu tine, așa că nu poți să o urăști. Ai putea să o urăști numai dacă te-ar răni. Ar fi acea ură în acord cu adevărurile-principii? De asemenea, ești constrâns de noțiuni tradiționale, crezând că este un părinte sau o rudă, așa că, dacă o urăști, vei fi disprețuit de societate și ponegrit de opinia publică, condamnat ca fiind lipsit de sentimente filiale, de conștiință, ca nefiind nici măcar uman. Crezi că vei îndura condamnarea și pedeapsa divină. Chiar dacă vrei să o urăști, conștiința ta nu te va lăsa. De ce funcționează conștiința ta în acest mod? Fiindcă un mod de gândire ți-a fost imprimat încă din copilărie, prin moștenirea familiei tale, prin educația pe care ți-au dat-o părinții și prin îndoctrinarea culturii tradiționale. Acest mod de gândire este foarte adânc înrădăcinat în inima ta și te face să crezi, în mod greșit, că pietatea filială este absolut firească și justificată și că orice este moștenit de la strămoșii tăi

este întotdeauna bun. Ai învățat mai întâi acest mod de gândire și el rămâne dominant, creând un mare obstacol și o mare tulburare în credința ta și în acceptarea adevărului, făcându-te incapabil să pui cuvintele lui Dumnezeu în practică și să iubești ce iubește Dumnezeu, să urăști ce urăște Dumnezeu. În inima ta știi că viața ta a venit de la Dumnezeu, nu de la părinții tăi, și știi, de asemenea, că părinții tăi nu numai că nu cred în Dumnezeu, ci I se împotrivesc, că Dumnezeu îi urăște și că ar trebui să I te supui, să stai de partea Sa, dar pur și simplu nu te poți decide să-i urăști, chiar dacă vrei asta. Nu poți să faci acel pas, nu poți să-ți oțelești inima și nu poți să practici adevărul. Care este sursa acestui lucru? Satana folosește acest fel de cultură tradițională și aceste noțiuni de moralitate pentru a-ți înrobi gândurile, mintea și inima, făcându-te incapabil să accepți cuvintele lui Dumnezeu; ai fost stăpânit de aceste lucruri ale Satanei și făcut incapabil să accepți cuvintele lui Dumnezeu. Când vrei să practici cuvintele lui Dumnezeu, aceste lucruri provoacă tulburări în tine, te fac să te opui adevărului și cerințelor lui Dumnezeu și te fac incapabil să scapi de jugul culturii tradiționale. După ce te lupți o vreme, faci un compromis: preferi să crezi că noțiunile tradiționale ale moralității sunt corecte și în acord cu adevărul, așa că respingi cuvintele lui Dumnezeu sau te lepezi de ele. Nu accepți cuvintele lui Dumnezeu drept adevărul și nu ți se pare ceva neobișnuit să fii mântuit, simțind că încă trăiești în această lume și poți supraviețui doar bazându-te pe acești oameni. Incapabil să înduri acuzațiile societății, ai alege mai degrabă să renunți la adevăr și la cuvintele lui Dumnezeu, abandonându-te noțiunilor tradiționale ale moralității și influenței Satanei, preferând să-L ofensezi pe Dumnezeu și să nu practici adevărul. Nu este deplorabil omul? Nu are el nevoie de mântuirea de la Dumnezeu? Unii oameni cred de mulți ani în Dumnezeu, dar tot nu au discernământ în ceea ce privește chestiunea pietății filiale. Ei chiar nu înțeleg adevărul. Nu pot

niciodată să treacă de această barieră a relațiilor lumești; nu au nici curajul, nici încrederea, cu atât mai puțin hotărârea interioară, deci nu pot să-L iubească pe Dumnezeu și să asculte de El. Unii oameni sunt capabili să vadă dincolo de asta și chiar nu le este ușor să spună: „Părinții mei nu cred în Dumnezeu și mă împiedică să cred. Sunt diavoli.” Niciun non-credincios nu are credință că există un Dumnezeu sau că El a creat cerul, pământul și toate lucrurile sau că omul este creat de Dumnezeu. Ba chiar există unii care spun: „Viața îi este dată omului de către părinții lui, iar el ar trebui să-i cinstească.” De unde vine un asemenea gând sau o asemenea părere? De la Satana? Multele milenii de cultură tradițională au educat și au indus în eroare omul în acest fel, făcându-l să nege creația și suveranitatea lui Dumnezeu. Fără înșelăciunea și controlul Satanei, omenirea ar investiga lucrarea lui Dumnezeu și ar citi cuvintele Lui și ar ști că este creată de Dumnezeu, că viața ei este dată de Dumnezeu; ar ști că tot ceea ce are este dat de Dumnezeu și că lui Dumnezeu ar trebui să-I mulțumească. Dacă ne-ar ajuta cineva cu ceva, ar trebui să acceptăm acest lucru de la Dumnezeu – în special părinții noștri, care ne-au adus pe lume și ne-au crescut; toate acestea sunt rânduite de Dumnezeu. Dumnezeu are suveranitate peste toate; omul este doar o unealtă pentru servicii. Dacă cineva poate să-și lase deoparte părinții, sau soțul (sau soția) și copiii, ca să se sacrifice pentru Dumnezeu, atunci, respectiva persoană va fi mai puternică și va avea un simț mai mare al dreptății înaintea Lui. Totuși, oamenilor nu le este ușor să scape de robia educației naționale și a ideilor culturale tradiționale, a noțiunilor și a afirmațiilor morale, fiindcă aceste otrăvuri și filosofii satanice au prins de mult rădăcini în inimile oamenilor, producând tot felul de firi corupte, care îi împiedică să audă cuvântul lui Dumnezeu și să se supună Lui. În adâncul inimii omului corupt, nu există o dorință fundamentală de a pune adevărul în practică și de a urma voia lui

Dumnezeu. Așadar, oamenii se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și I se împotrivesc; Îl pot trăda și se pot lepăda de El în orice moment. Poate un om să primească adevărul dacă firile corupte și otrăvurile și filosofiile satanice există în el? Poate un om să obțină supunerea față de Dumnezeu? Este, într-adevăr, foarte greu. Dacă nu ar fi lucrarea de judecată de către Dumnezeu Însuși, atunci omenirea profund coruptă nu ar putea să obțină mântuirea și nu ar putea să fie curățită de toată firea ei satanică. Chiar dacă oamenii cred în Dumnezeu și sunt dispuși să-L urmeze, ei nu pot să asculte de Dumnezeu și să I se supună, fiindcă pentru oameni, a accepta adevărul presupune prea mult efort. Prin urmare, urmărirea adevărului trebuie să fie precedată de urmărirea autocunoașterii și de rezolvarea firii corupte. Numai atunci va fi mai ușor să accepți adevărul. Să te cunoști nu este sub nicio formă o chestiune simplă; numai cei care acceptă adevărul pot să se cunoască. De aceea este vital să te cunoști și aceasta este o chestiune pe care nu trebuie să o treci cu vederea.

Oamenii au firi corupte, prin urmare, le este foarte dificil să accepte adevărul și le este chiar mai greu să se cunoască. Dacă vor să obțină mântuirea, trebuie să ajungă să-și cunoască propriile firi corupte și natura-esență. Numai atunci pot să accepte sincer adevărul și să-l pună în practică. Majoritatea oamenilor care cred în Dumnezeu sunt mulțumiți dacă doar sunt capabili să spună cuvintele și doctrinele, crezând că înțeleg adevărul. Aceasta este o mare greșeală, întrucât cei care nu se cunosc nu înțeleg adevărul. Prin urmare, pentru a înțelege și a obține adevărul în credința lor în Dumnezeu, oamenii trebuie să se concentreze asupra autocunoașterii. Indiferent când sau unde suntem și indiferent în ce mediu suntem, dacă putem ajunge să ne cunoaștem, să ne descoperim și să ne disecăm firile corupte și să tratăm autocunoașterea drept prioritatea noastră absolută, atunci, cu siguranță, vom câștiga ceva și ne vom aprofunda treptat

autocunoașterea. În același timp, vom practica adevărul, iubirea și supunerea față de Dumnezeu și vom înțelege din ce în ce mai mult din adevăr. Apoi, adevărul va deveni, în mod firesc, viața noastră. Totuși, dacă nu pătrunzi deloc în autocunoaștere, este fals să spui că practici adevărul, fiindcă ești orbit de tot soiul de fenomene superficiale. Simți că parcă ți s-ar fi îmbunătățit comportamentul, că ai mai multă conștiință și rațiune decât înainte, că ești mai blând, mai atent și mai tolerant cu alții și mai răbdător și mai iertător cu oamenii și, în consecință, crezi că deja trăiești umanitatea normală și că ești o persoană grozavă și perfectă. Dar în ochii lui Dumnezeu, tot nu întrunești cerințele și standardele Lui și ești foarte departe de a asculta de El și de a I te închina sincer. Asta arată că nu ai câștigat adevărul, că îți lipsește și cea mai mică urmă de realitate și că ești încă departe de a întruni standardele mântuirii.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare”

Imnuri similare

Aceasta este asemănarea unei persoane adevărate

Eșecul este cea mai bună oportunitate de a te cunoaște pe tine însuți

Înțelege-te pe tine însuți conform cuvintelor lui Dumnezeu

6. Firile corupte pe care le au oamenii

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Sursa principală a firii corupte care apare în om este reprezentată de induce în eroare, corupția și otrava Satanei. Omul a fost legat și controlat de Satana și suferă nemaipomenitul rău pe care l-a cauzat Satana gândirii, moralității, înțelegerii și rațiunii lui. Tocmai pentru că lucrurile fundamentale ale omului au fost corupte de Satana și sunt total diferite de cum le-a creat Dumnezeu la început, omul se împotrivește lui Dumnezeu și nu poate să accepte adevărul. Așadar, schimbările în firea omului ar trebui să înceapă cu schimbări la nivelul gândirii, al înțelegerii și al rațiunii, care vor duce la o schimbare a cunoașterii lui Dumnezeu și a cunoașterii adevărului. Cei care s-au născut în cea mai profund coruptă țară sunt și mai ignoranți cu privire la cine este Dumnezeu sau ce înseamnă să crezi în Dumnezeu. Cu cât sunt mai corupți oamenii, cu atât mai puțin știu despre existența lui Dumnezeu și cu atât mai sărace sunt rațiunea și înțelegerea lor. Sursa răzvrătirii și împotrivirii omului față de Dumnezeu este faptul că omul a fost corupt de Satana. Din cauza corupției Satanei, conștiința omului a devenit amorțită; el este imoral, gândurile lui sunt decăzute și are un mod de gândire înapoiat. Înainte să fie corupt de Satana, omul I se supunea în mod natural lui Dumnezeu și se supunea cuvintelor Lui după ce le auzea. El avea, în mod natural, o conștiință și o rațiune sănătoasă și, în același timp, o umanitate normală. După ce au fost corupte de Satana, rațiunea, conștiința și umanitatea inițială a omului au devenit inerte și afectate de Satana. Așadar, el și-a pierdut supunerea și dragostea pentru Dumnezeu. Rațiunea omului a devenit aberantă, firea lui a devenit asemenea firii unui animal și răzvrătirea lui față de Dumnezeu este mai frecventă și mai dureroasă. Și, totuși, omul nu este conștient de acest lucru și nu îl recunoaște, ci doar se

împotrivește și se răzvrătește orbește. Firea omului este dezvăluită în expresiile rațiunii, înțelegerii și conștiinței lui; pentru că rațiunea și înțelegerea lui nu sunt sănătoase, iar conștiința lui a devenit extrem de inertă, atunci firea lui este una de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Dacă rațiunea și înțelegerea omului nu se pot schimba, atunci schimbările în firea lui sunt în afara oricărei discuții, așa cum este și conformarea cu voia lui Dumnezeu. Dacă rațiunea omului nu este una sănătoasă, el nu-L poate sluji pe Dumnezeu și nu este potrivit să fie folosit de Dumnezeu. „O rațiune normală" se referă la a I te supune lui Dumnezeu și a-I fi credincios, a tânji după Dumnezeu, a fi sigur față de Dumnezeu și a avea o conștiință față de Dumnezeu. Se referă la a avea inima și gândul la Dumnezeu și a nu se împotrivi în mod deliberat lui Dumnezeu. A avea o rațiune aberantă nu este astfel. De când a fost corupt de Satana, omul a născocit anumite noțiuni despre Dumnezeu, nu I-a fost loial și nu a tânjit după El, ca să nu mai spunem de conștiința lui față de Dumnezeu. Omul se împotrivește voit lui Dumnezeu și emite judecăți despre El și, mai mult chiar, aruncă invective asupra Lui, prin spate. Omul Îl judecă pe Dumnezeu prin spatele Său, știind clar că El este Dumnezeu; omul nu are nicio intenție de a I se supune lui Dumnezeu și nu face altceva decât să pretindă și să ceară lucruri absurde de la El. Astfel de oameni – oameni cu o rațiune aberantă – nu sunt capabili să își cunoască propriul comportament josnic sau să își regrete răzvrătirea. Dacă oamenii sunt capabili să se cunoască pe ei înșiși, atunci și-au recâștigat un pic din rațiunea lor; cu cât mai răzvrătiți împotriva lui Dumnezeu sunt oamenii care încă nu pot să se cunoască pe ei înșiși, cu atât mai puțin au o rațiune sănătoasă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu"

Revelarea firii corupte a omului își are sursa în nimic altceva decât conștiința inertă a omului, în natura lui rea și rațiunea lui nesănătoasă; dacă rațiunea și conștiința omului sunt capabile să devină din nou normale, atunci el va deveni o persoană potrivită pentru a fi folosită de Dumnezeu. Pentru că întotdeauna conștiința omului a fost amorțită și întrucât rațiunea omului, care nu a fost niciodată una sănătoasă, devenind din ce în ce mai inertă, omul este din ce în ce mai răzvrătit față de Dumnezeu, în așa măsură încât L-a pironit pe Isus pe cruce și refuză ca întruparea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă să intre în casa lui, condamnă trupul lui Dumnezeu și Îl vede ca umil. Dacă omul ar avea măcar un pic de omenie, nu ar trata cu atâta cruzime trupul întrupat al lui Dumnezeu; dacă ar avea un pic de rațiune, nu ar trata atât de rău trupul întrupat al lui Dumnezeu; dacă ar avea un pic de conștiință, nu I-ar „mulțumi” în felul acesta Dumnezeului întrupat. Omul trăiește în epoca Dumnezeului devenit trup și, totuși, nu este capabil să Îi mulțumească lui Dumnezeu pentru că i-a oferit o oportunitate atât de bună, ci dimpotrivă, blestemă venirea lui Dumnezeu sau ignoră complet faptul întrupării lui Dumnezeu și pare să se împotrivească acestui fapt și se arată scârbit de el. Indiferent cum tratează omul venirea lui Dumnezeu, Acesta, pe scurt, Și-a continuat mereu lucrarea cu răbdare, chiar dacă omul n-a fost câtuși de puțin ospitalier față de El, ci doar Îi face, orbește, cereri. Firea omului a devenit extrem de vicioasă, rațiunea lui a devenit extrem de inertă și conștiința lui extrem de călcată în picioare de către cel rău și a încetat de mult să mai fie conștiința inițială a omului. Omul nu este doar nerecunoscător față de Dumnezeu întrupat pentru că a dăruit atât de multă viață și har omenirii, ci a devenit chiar plin de resentimente față de Dumnezeu pentru că Acesta i-a dat adevărul; întrucât omul nu are nici cel mai mic interes față de adevăr, a devenit plin de resentimente față de Dumnezeu. Nu doar că omul nu este capabil să își

sacrifice viața pentru Dumnezeu întrupat, ci și încearcă să obțină beneficii de la El, pretinzând o dobândă care este de zeci de ori mai mare decât ceea ce omul I-a dat lui Dumnezeu. Oamenii cu o astfel de conștiință și rațiune cred că nu este mare lucru și încă mai cred că s-au sacrificat atât de mult pentru Dumnezeu și că Dumnezeu le-a dat prea puțin. Sunt unii oameni care, dându-Mi un vas cu apă, întind mâinile și Îmi cer să le plătesc pentru două strachini cu lapte sau care, după ce Mi-au dat o cameră pentru o noapte, Îmi cer să plătesc chirie pentru mai multe. Cu o astfel de umanitate și o astfel de conștiință, cum v-ați mai putea dori să câștigați viață? Ce nefericiți demni de dispreț sunteți!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu"

Naturile voastre arogante și vanitoase vă împing să vă trădați conștiințele, să vă răzvrătiți și să vă împotriviți lui Hristos și să vă dezvăluiți urâțenia, prin aceasta scoțând la lumină intențiile, noțiunile, dorințele voastre extravagante și ochii plini de lăcomie. Și totuși, turuiți într-una despre pasiunea voastră de o viață pentru lucrarea lui Hristos și repetați iar și iar adevărurile rostite de Hristos acum mult timp. Aceasta este „credința" voastră – „credința voastră fără pată". În toate privințele am avut așteptări stricte de la om. Dacă loialitatea ta vine cu intenții și condiții, atunci mai degrabă Mă lipsesc de așa-zisa ta loialitate, căci îi urăsc pe toți cei care Mă înșală prin intențiile lor și Mă șantajează cu condiții. Tot ce Îmi doresc este ca omul să Îmi fie absolut loial și să facă toate lucrurile pentru a dovedi și de dragul acelui unic cuvânt: credință. Disprețuiesc faptul că voi folosiți cuvinte dulci pentru a încerca să Mă faceți să Mă bucur, căci Eu v-am tratat întotdeauna cu sinceritate, și deci Îmi doresc ca și voi să vă purtați față de Mine cu credință adevărată. Când vine vorba de credință, mulți pot crede că Îl urmează pe Dumnezeu pentru că au credință și că altfel nu ar

îndura atâta suferință. Atunci te întreb aceasta: dacă tu crezi în existența lui Dumnezeu, de ce nu te temi de El? Dacă tu crezi în existența lui Dumnezeu, de ce în inima ta nu te îngrozești câtuși de puțin de El? Accepți faptul că Hristos este întruparea lui Dumnezeu, așadar, de ce Îl disprețuiești? De ce te comporți necuviincios față de El? De ce Îl judeci fățiș? De ce întotdeauna Îi spionezi mișcările? De ce nu te supui aranjamentelor Lui? De ce nu acționezi conform cuvântului Lui? De ce Îl șantajezi și-I furi jertfele? De ce vorbești din poziția lui Hristos? De ce judeci dacă sunt corecte cuvântul Lui și lucrarea Lui? De ce îndrăznești să-L blasfemiezi pe la spatele Lui? Acestea și altele reprezintă credința voastră?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?”

Opoziția voastră față de Dumnezeu și obstrucționarea lucrării Duhului Sfânt sunt cauzate de noțiunile și inerenta voastră aroganță. Nu pentru că lucrarea lui Dumnezeu este greșită, ci pentru că voi sunteți în mod natural prea răzvrătiți. După ce își găsesc credința în Dumnezeu, unii oameni nu pot nici măcar să spună cu siguranță de unde a venit omul, și totuși ei îndrăznesc să țină discursuri publice, evaluând bunele și relele lucrării Duhului Sfânt. Chiar le țin predici apostolilor care au lucrarea cea nouă a Duhului Sfânt, făcând comentarii și vorbind când nu trebuie; umanitatea lor este prea josnică și nu au nici cea mai mică urmă de rațiune. Nu va veni ziua când asemenea oameni vor fi disprețuiți și respinși de lucrarea Duhului Sfânt și vor fi arși de focurile iadului? Ei nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu, dar în schimb Îi critică lucrarea și încearcă și să-L învețe pe Dumnezeu cum să lucreze. Cum pot asemenea oameni lipsiți de rațiune să-L cunoască pe Dumnezeu? Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu în timpul procesului de căutare și experimentare; nu prin a critica după bunul plac ajunge omul să-L cunoască pe Dumnezeu prin luminarea Duhului Sfânt. Cu cât devine

mai precisă cunoașterea lui Dumnezeu de către oameni, cu atât mai puțin I se opun. Dimpotrivă, cu cât mai puțin Îl cunosc oamenii pe Dumnezeu, cu atât este mai probabil ca ei să I se opună. Noțiunile tale, vechea ta natură și umanitatea, caracterul și perspectiva ta morală sunt capitalul cu care Îi rezişti lui Dumnezeu și, cu cât etica ta e mai coruptă, cu cât calitățile tale sunt mai odioase și cu cât umanitatea ta este mai josnică, cu atât mai mult ești dușmanul lui Dumnezeu. Cei care au noțiuni puternice și o fire neprihănită de sine sunt încă și mai mult în vrăjmășie cu Dumnezeul întrupat; asemenea oameni sunt anticriști. Dacă noțiunile tale nu sunt corectate, atunci ele vor fi mereu împotriva lui Dumnezeu; nu vei fi niciodată compatibil cu Dumnezeu și vei fi pentru totdeauna separat de El.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Unii oameni nu se bucură de adevăr, cu atât mai puțin de judecată. În schimb, se bucură de putere și bogății; se spune că astfel de oameni caută puterea. Ei caută în lume numai acele confesiuni cu influență și pe acei pastori și învățători care vin din seminarii. Deși au acceptat calea adevărului, ei cred doar pe jumătate; nu sunt capabili să-și dedice inima și mintea cu totul, gurile lor rostesc cuvinte despre sacrificarea pentru Dumnezeu, dar ochii lor sunt concentrați pe marii învățători și pastori, iar la Hristos nu se uită a doua oară. Inimile lor sunt ahtiate după faimă, bogăție și glorie. Ei nu cred că se pune problema ca o astfel de persoană modestă să fie capabilă să cucerească atât de mulți, ca o persoană atât de neînsemnată ar putea să-l desăvârșească pe om. Ei cred că e cu neputință că acești nimeni aflați printre praf și grămezi de bălegar să fie oamenii aleși de Dumnezeu. Ei cred că dacă astfel de oameni ar fi obiectul mântuirii lui Dumnezeu, atunci cerul și pământul s-ar întoarce cu susul în jos și toți oamenii ar izbucni în râs. Ei cred că dacă Dumnezeu ar alege astfel de nimeni pentru a

fi desăvârșiți, atunci acei mari oameni ar deveni Însuși Dumnezeu. Perspectivele lor sunt întinate de necredință; pe lângă faptul că nu cred, ei sunt pur și simplu bestii absurde. Căci ei prețuiesc doar statutul, prestigiul și puterea și respectă doar grupurile și confesiunile mari. Ei nu au niciun respect față de toți cei conduși de Hristos; sunt simpli trădători care I-au întors spatele lui Hristos, adevărului și vieții.

Ceea ce admiri tu nu este umilința lui Hristos, ci acei falși păstori cu o reputație proeminentă. Nu adori frumusețea sau înțelepciunea lui Hristos, ci pe acei libertini care se tăvălesc în mizeria lumii. Râzi de durerea lui Hristos care nu are unde să-Și așeze capul, dar admiri acele cadavre care vânează jertfele și trăiesc în depravare. Nu ești dispus să suferi alături de Hristos, dar te arunci cu bucurie în brațele acelor antihriști nesăbuiți, deși ei îți furnizează doar trup, cuvinte și control. Chiar și acum inima ta încă se întoarce către ei, către reputația lor, către statutul și către influența lor. Și, totuși, continui să ai o atitudine prin care percepi lucrarea lui Hristos ca fiind greu de acceptat și o refuzi. Acesta este motivul pentru care spun că îți lipsește credința de a-L recunoaște pe Hristos. Motivul pentru care L-ai urmat până în ziua de astăzi este doar pentru că nu ai avut altă opțiune. O serie de imagini grandioase se înalță întotdeauna în inima ta; nu poți uita fiecare cuvânt și fiecare faptă a lor, nici cuvintele și mâinile lor influente. Ei sunt, în inima voastră, întotdeauna superiori și întotdeauna eroi. Dar aceasta nu este astfel pentru Hristos Cel de astăzi. El este întotdeauna nesemnificativ în inima ta și întotdeauna nedemn de teamă. Căci este prea obișnuit, are prea puțină influență și este departe de a fi grandios.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?”

Pe mulți care Îl urmează pe Dumnezeu îi preocupă doar cum să obțină binecuvântări sau să prevină dezastrul. De îndată ce se menționează lucrarea și gestionarea lui Dumnezeu, ei tac și își pierd orice interes. Ei cred că înțelegerea unor chestiuni atât de plictisitoare nu le va ajuta viața să crească și nici nu le va oferi vreun beneficiu. De aceea, deși au auzit despre gestionarea lui Dumnezeu, îi acordă puțină atenție. Ei nu văd acest lucru ca fiind ceva prețios de acceptat, cu atât mai puțin îl acceptă, integrându-l ca parte a vieții lor. Acești oameni au doar un scop foarte simplu în a-L urma pe Dumnezeu, iar acel scop este de a primi binecuvântări. Astfel de oameni nu se pot deranja să țină cont de orice altceva care nu implică direct acest scop. Pentru ei, nu există un scop mai legitim decât credința în Dumnezeu pentru a primi binecuvântări – este însăși valoarea credinței lor. În caz că ceva nu contribuie la acest scop, lucrul acela nu îi mișcă deloc. Acesta este cazul majorității oamenilor care cred astăzi în Dumnezeu. Scopul și intenția lor par legitime, pentru că, în timp ce ei cred în Dumnezeu, se și sacrifică pentru Dumnezeu, se dedică lui Dumnezeu și își îndeplinesc datoria. Ei renunță la tinerețe, își părăsesc familia și cariera și chiar își petrec ani de zile departe de casă, găsindu-și ceva de făcut. De dragul scopului lor final, își schimbă interesele, viziunea asupra vieții și chiar direcția pe care o caută; totuși, ei nu pot schimba scopul credinței lor în Dumnezeu. Ei aleargă pentru a-și gestiona propriile idealuri; indiferent cât de departe este drumul și indiferent cât de multe greutăți și obstacole întâmpină pe drum, continuă să fie insistenți și netemători de moarte. Ce putere îi constrânge să continue să se dedice în acest fel? Este conștiința lor? Este caracterul lor minunat și nobil? Este hotărârea lor să se lupte cu forțele răului până la sfârșit? Este credința lor de a fi mărturie lui Dumnezeu fără să caute recompense? Este loialitatea lor în a fi dispuși să renunțe la toate pentru a împlini voia lui Dumnezeu? Sau este spiritul lor de devotament, de a renunța întotdeauna la

cererile extravagante personale? Ca o persoană care nu a înțeles niciodată lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu să dea încă atât de mult este, pur și simplu, un miracol! Pentru moment, să nu discutăm despre cât de mult au oferit acești oameni. Comportamentul lor, totuși, este foarte demn de disecția noastră. În afară de beneficiile care sunt atât de strâns asociate cu ei, ar putea exista alte motive pentru care acești oameni, care nu Îl înțeleg niciodată pe Dumnezeu, I-ar da atât de mult? În aceasta, descoperim o problemă neidentificată anterior: relația omului cu Dumnezeu este doar una de interes personal. Este o relație dintre o persoană care primește și una care dă binecuvântarea. Pentru a spune lucrurilor pe nume, seamănă cu relația dintre angajat și angajator. Angajatul lucrează numai pentru a primi recompensele acordate de angajator. Într-o astfel de relație nu există nicio afecțiune, ci doar o tranzacție. Nu există a iubi sau a fi iubit, numai caritate și milă. Nu există înțelegere, doar indignare reprimată și înșelătorie. Nu există intimitate, numai o prăpastie de netraversat. Acum că lucrurile au ajuns până în acest punct, cine poate inversa o astfel de tendință? Și câți oameni sunt capabili să înțeleagă cu adevărat cât de cumplită a devenit această relație? Cred că atunci când oamenii se scufundă în bucuria de a fi binecuvântați, niciunul nu-și poate imagina cât de jenantă și de dizgrațioasă este o astfel de relație cu Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

Faptele Mele sunt mai numeroase decât firele de nisip de pe plajă, și înțelepciunea Mea depășește toți fiii lui Solomon, totuși oamenii Mă cred un simplu medic fără importanță și un învățător necunoscut al oamenilor. Atât de mulți cred în Mine doar ca să-i vindec. Atât de mulți cred în Mine doar ca să Îmi folosesc puterile pentru a alunga spiritele necurate din trupurile lor, și atât de mulți cred în Mine doar pentru a putea primi pace și

bucurie de la Mine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a pretinde de la Mine mai multă bogăție materială. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a-și petrece această viață în pace și pentru a fi teferi și nevătămați în lumea care vine. Atât de mulți cred în Mine doar pentru a evita suferința iadului și pentru a primi binecuvântările cerești. Atât de mulți cred în Mine doar pentru confort temporar, totuși nu caută să câștige nimic în lumea care vine. Când Mi-am revărsat mânia asupra omului și i-am luat toată bucuria și pacea pe care o avea cândva, omul a devenit plin de îndoieli. Când am dat omului suferința iadului și am revendicat binecuvântările cerești, rușinea omului s-a transformat în mânie. Când Mi-a cerut să îl vindec, Eu nu i-am acordat atenție și am simțit dezgust față de el; omul a plecat de lângă Mine ca să caute în schimb calea leacurilor rele și a vrăjitoriei. Când am retras tot ceea ce omul ceruse de la Mine, toată lumea a dispărut fără nicio urmă. Din acest motiv, zic că omul are credință în Mine pentru că îi dau prea mult har și are mult mai mult de câștigat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”

Ori de câte ori este menționată destinația, o tratați cu o seriozitate aparte; mai mult, este un lucru în privința căruia toți sunteți deosebit de sensibili. Unii oameni de-abia așteaptă să-și atingă capetele de pământ, să se ploconească înaintea lui Dumnezeu pentru a obține o destinație bună. Mă pot identifica cu râvna voastră, care nu are nevoie să fie exprimată în cuvinte. Nu vreți cu niciun chip ca trupul vostru să ajungă în nenorocire și cu atât mai puțin vă doriți să cădeți în veșnica pedeapsă ce va să vină. Voi doar sperați să vă permiteți să trăiți un pic mai liber, un pic mai ușor. Și, astfel, vă simțiți deosebit de neliniștiți ori de câte ori se menționează destinația, profund temători că, dacă nu sunteți suficient de atenți, s-ar putea să-L ofensați pe Dumnezeu și, prin urmare, să fiți supuși răzbunării pe care o meritați. Nu ați ezitat să faceți compromisuri de dragul destinației voastre

și chiar mulți dintre voi care erați cândva prefăcuți și neserioși ați devenit deosebit de blânzi și sinceri; aparenta voastră sinceritate îi înfioară pe oameni până-n măduva oaselor. Cu toate acestea, aveți cu toții inimi „sincere” și v-ați dezvăluit pe deplin secretele din inimi înaintea Mea, fără să tăinuiți nimic, fie că e vorba de doleanțe, înșelăciune sau devotament. Una peste alta, Mi-ați „mărturisit” lucrurile fundamentale care se găsesc în cele mai adânci cotloane ale ființei voastre. Bineînțeles, Eu nu am ocolit niciodată asemenea lucruri, căci pentru Mine au devenit prea cunoscute. Ați trece mai degrabă prin marea de foc de dragul destinației voastre finale, decât să pierdeți un singur fir de păr pentru a câștiga aprobarea lui Dumnezeu. Nu e vorba că sunt prea dogmatic cu voi; e vorba că vă lipsește prea mult o inimă devotată pentru a înfrunta tot ce fac Eu. S-ar putea să nu înțelegeți ce tocmai am spus, așa că permiteți-Mi să vă ofer o simplă explicație: nu adevărul și viața și nici principiile modului de a vă comporta nu sunt ceea ce vă trebuie, cu atât mai puțin lucrarea Mea migăloasă. Mai degrabă, vă trebuie tot ce posedați în trup – bogății, statut, familie, căsnicie și așa mai departe. Sunteți complet neinteresați de cuvintele Mele și de lucrarea Mea, așadar vă pot rezuma credința într-un singur cuvânt: superficială. Vă veți da toată osteneala pentru a obține lucrurile cărora le sunteți total devotați, dar am descoperit că nu ați proceda la fel de dragul chestiunilor ce țin de credința voastră în Dumnezeu. Mai degrabă, sunteți relativ loiali și relativ sinceri. De aceea spun că aceia care nu au o inimă cât se poate de sinceră au eșuat în ce privește credința lor în Dumnezeu. Gândiți-vă bine – sunt mulți care au eșuat printre voi?

S-ar cuveni să știți că succesul în credința în Dumnezeu se obține în urma acțiunilor unei persoane; când oamenii nu au succes, ci eșuează, acest lucru se datorează tot acțiunilor lor și niciun alt factor nu are vreun rol. Cred că voi ați face orice este nevoie pentru a înfăptui un lucru mai dificil și care

presupune mai multă suferință decât a crede în Dumnezeu și că ați trata acel lucru foarte serios, atât de serios încât ați fi dispuși chiar și să nu tolerați nicio greșeală; acesta este genul de eforturi constante pe care fiecare dintre voi le-a depus în viața sa. Ba chiar sunteți capabili să-Mi înșelați trupul în situații în care nu ați înșela niciun membru al propriei familii. Acestea sunt comportarea voastră constantă și principiul după care vă trăiți viața. Oare încă nu proiectați o fațadă falsă ca să Mă înșelați, de dragul destinației voastre și ca destinația voastră să fie deosebit de frumoasă și tot ceea ce vă doriți? Sunt conștient că devotamentul vostru este temporar, ca și sinceritatea voastră. Oare hotărârea voastră și prețul pe care îl plătiți nu sunt doar de dragul prezentului, și nu pentru viitor? Vreți doar să depuneți un ultim efort pentru a vă căzni să vă asigurați o destinație frumoasă, cu unicul scop de a face un schimb. Nu depuneți acest efort pentru a evita să deveniți îndatorați adevărului, și cu atât mai puțin pentru a Mă răsplăti pentru prețul ce l-am plătit. Pe scurt, sunteți dispuși doar să folosiți trucuri inteligente ca să obțineți ce vreți, dar nu să luptați cinstit. Nu este aceasta dorința voastră arzătoare? Nu trebuie să vă prefaceți, și nici să vă stoarceți creierii cu privire la destinația voastră, până într-acolo încât nu mai puteți mânca sau dormi. Nu este adevărat că finalul vostru va fi fost deja stabilit în cele din urmă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre destinație"

În fiecare zi, faptele și gândurile fiecărui om sunt privite de ochii Unicului și, în același timp, se pregătesc pentru propria lor zi de mâine. Aceasta este calea care trebuie străbătută de către toți cei vii; este calea pe care am predestinat-o pentru toți și nimeni nu poate scăpa de ea sau deveni o excepție. Cuvintele pe care le-am rostit sunt nenumărate și, mai mult decât atât, lucrarea pe care am făcut-o este nemăsurată. În fiecare zi, privesc cum fiecare persoană își desfășoară în mod firesc tot ce are de făcut în

conformitate cu natura sa inerentă și cu dezvoltarea naturii sale. Fără să-și dea seama, mulți au împresurat deja „calea cea dreaptă” pe care am creat-o pentru evidențierea diferitelor feluri de oameni. Am plasat de mult aceste feluri diferite de oameni în diferite medii, și fiecare dintre ei, în locul său, și-a exprimat atributele sale inerente. Nu este nimeni care să-i constrângă, nimeni care să-i ispitească. Ei sunt în întregime liberi și ceea ce exprimă vine în mod natural. Un singur lucru îi ține în frâu: cuvintele Mele. Și așa, unii oameni Îmi citesc în silă cuvintele, fără a le practica vreodată, făcând astfel doar pentru a evita moartea; altora, între timp, li se pare dificil să îndure zilele fără cuvintele Mele care să-i ghideze și să îi alimenteze, așa că ei păstrează, în mod firesc, cuvintele Mele tot timpul. Pe măsură ce trece timpul, ei descoperă secretul vieții omenești, destinația omenirii și valoarea de a fi uman. Pur și simplu așa este omenirea în prezența cuvintelor Mele, iar Eu doar permit lucrurilor să-și urmeze cursul. Nu fac nicio lucrare care să-i forțeze pe oameni să facă din cuvintele Mele fundamentul existenței lor. Astfel, cei care nu au avut niciodată o conștiință și a căror existență nu a avut niciodată vreo valoare, renunță cu îndrăzneală la cuvintele Mele și fac după cum doresc, după ce observă liniștiți cum merg lucrurile. Ei încep să simtă aversiune față de adevărși tot ce vine de la Mine. Mai mult decât atât, simt aversiune față de faptul de a rămâne în casa Mea. De dragul destinațiilor lor și pentru a scăpa de pedeapsă, acești oameni locuiesc pentru o vreme în casa Mea, chiar dacă fac muncesc. Totuși intențiile și acțiunile lor nu se schimbă niciodată. Aceasta le sporește dorința pentru binecuvântări și le sporește dorința de a intra în Împărăție o singură dată și de a rămâne pentru totdeauna după aceea – chiar să intre în cerul veșnic. Cu cât ei tânjesc mai mult ca ziua Mea să vină cât mai curând, cu atât ei simt mai mult că adevărul a devenit un obstacol, o piatră de încercare în calea lor. Ei abia așteaptă să pășească în Împărăție pentru a se bucura întotdeauna

de binecuvântările Împărăției cerurilor – toate fără a fi nevoie să urmărească adevărul sau să accepte judecata și mustrarea și, mai presus de toate, fără să fie nevoiți să se umilească în casa Mea și să facă precum poruncesc Eu. Acești oameni intră în casa Mea nu pentru a-și satisface dorința de a căuta adevărul și nici ca să coopereze cu planul Meu de gestionare; ținta lor este doar să fie printre aceia care nu sunt distruși în epoca viitoare. De aceea, inimile lor nu au știut niciodată ce este adevărul sau cum să accepte adevărul. Acesta este motivul pentru care astfel de oameni nu au practicat niciodată adevărul sau nu au realizat profunzimea stricăciunii lor și, totuși, au locuit în casa Mea ca „slujitori" tot acest timp. Ei așteaptă „răbdători" venirea zilei Mele și sunt neobosiți pe măsură ce sunt aruncați încoace și încolo de felul lucrării Mele. Însă indiferent cât de mari le sunt eforturile și ce preț plătesc, nimeni nu i-a văzut niciodată suferind pentru adevăr sau oferind ceva de dragul Meu. În inimile lor, sunt nerăbdători să vadă ziua în care Eu pun capăt vechii epoci și, în plus, abia așteaptă să afle cât de mare este puterea și autoritatea Mea. Ceea ce ei nu s-au grăbit niciodată să facă este să se schimbe și să urmărească adevărul. Ei iubesc lucrurile față de care Eu simt aversiune și au o aversiune față de ceea ce Eu iubesc. Ei tânjesc după ceea ce urăsc Eu, dar se tem să nu piardă ceea ce Eu detest. Ei trăiesc în această lume rea, fără să le fie vreodată silă de ea și totuși profund înfricoșați că o voi distruge. În mijlocul intențiilor contradictorii pe care le au, ei iubesc această lume pe care Eu o detest dar, totuși, își doresc cu înfocare ca eu să o distrug cât mai curând, ca ei să fie cruțați de suferința distrugerii și transformați în stăpânii veacului următor, înainte ca ei să se îndepărteze de calea adevărată. Acest lucru se datorează faptului că ei nu iubesc adevărul și au o aversiune față de tot ceea ce vine de la Mine. Poate că vor deveni „oameni supuși" pentru o scurtă perioadă, pentru a nu-și pierde binecuvântările, dar nerăbdarea lor de a fi binecuvântați și teama lor

de a pieri și de a intra în iazul de foc care arde nu pot fi ascunse niciodată. Pe măsură ce ziua Mea se apropie, dorința lor crește mai puternică în mod constant. Și cu cât este mai mare dezastrul, cu atât devin mai neajutorați, fără să știe de unde să înceapă, pentru a Mă face să Mă bucur și pentru a evita pierderea binecuvântărilor pe care le-au dorit cu înfocare. Astfel de oameni sunt dornici să ia măsuri pentru a servi drept avangardă de îndată ce mâna Mea își începe lucrarea. Ei se gândesc doar să se avânte până în prima linie a trupelor, profund temători de faptul că nu îi voi vedea. Ei fac și spun ceea ce cred ei că este drept, fără să știe câtuși de puțin că faptele și acțiunile lor nu au fost nicicând relevante pentru adevăr, și că faptele lor doar subminează și perturbă cu planul Meu. Poate că au depus un efort considerabil și poate sunt sinceri în voința și intenția lor de a îndura greutăți, dar nimic din ceea ce fac nu are legătură cu Mine, căci n-am văzut niciodată ca faptele lor să provină din intenții bune, cu atât mai puțin i-am văzut să pună ceva pe altarul Meu. Astfel sunt faptele pe care le-au făcut înaintea Mea de-a lungul acestor mulți ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să vă gândiți la faptele voastre”

Pe parcursul multților ani ai lucrării Mele, oamenii au câștigat mult și au renunțat la mult, dar tot spun că ei nu cred cu adevărat în Mine. Căci oamenii nu fac decât să recunoască cu gura că Eu sunt Dumnezeu, dar nu sunt de acord cu adevărurile pe care le rostesc și, mai mult, nu practică adevărurile pe care le cer de la ei. Adică, oamenii recunosc existența lui Dumnezeu, însă nu și pe cea a adevărului; oamenii recunosc numai existența lui Dumnezeu, însă nu și pe cea a vieții; oamenii recunosc numai numele lui Dumnezeu, însă nu și esența Lui. Îi disprețuiesc din pricina zelului lor, căci folosesc doar cuvinte plăcute urechii ca să Mă amăgească; niciunul dintre ei nu Mi se închină. Cuvintele voastre conțin ispita șarpelui;

mai mult, sunt cât se poate de trufaşe, o adevărată proclamaţie a arhanghelului. Mai mult, faptele voastre sunt atât de roase şi sfâşiate încât sunt ruşinoase; dorinţele voastre deşănţate şi intenţiile hrăpăreţe aduc ofensă auzului. Voi toţi aţi devenit nişte molii în casa Mea, nişte obiecte pe care trebuie să le dispreţuiesc. Căci niciunul dintre voi nu iubeşte adevărul; în schimb, râvniţi să fiţi binecuvântaţi, să vă înălţaţi la cer şi să vedeţi arătarea măreaţă a lui Hristos folosindu-Şi puterea pe pământ. Dar v-aţi gândit vreodată cum ar putea cineva ca voi, oameni atât de adânc corupţi şi care habar nu au ce este Dumnezeu, să fie vrednici de a-L urma pe Dumnezeu? Cum aţi putea voi să vă înălţaţi la cer? Cum aţi putea fi demni să vedeţi scene atât de mărețe, scene fără precedent în splendoarea lor? Gurile voastre sunt pline de cuvinte înşelătoare şi obscene, trădătoare şi arogante. Nu aţi rostit niciodată cuvinte sincere către Mine, nici cuvinte sfinte, nici cuvinte de supunere faţă de Mine, după ce aţi experimentat cuvântul Meu. Cum este credinţa voastră, la urma urmelor? În inimile voastre nu se află decât dorinţa şi banii şi doar lucruri materiale în mintea voastră. În fiecare zi, calculaţi cum să obţineţi ceva de la Mine. În fiecare zi, număraţi cât de multă bogăţie şi cât de multe lucruri materiale aţi dobândit de la Mine. În fiecare zi, aşteptaţi ca şi mai multe binecuvântări să se pogoare asupra voastră, ca să vă puteţi bucura de acele lucruri care pot aduce bucurie în cantităţi mai mari şi la un standard mai înalt. Nu Eu sunt în cugetul vostru în fiecare moment, nici adevărul care de la Mine purcede, ci soţii sau soţiile voastre, fiii voştri, fiicele, şi lucrurile pe care le mâncaţi şi îmbrăcaţi. Vă gândiţi cum să dobândiţi o şi mai importantă, şi mai mare bucurie. Însă chiar şi după ce vă umpleţi stomacul până la refuz, oare nu sunteţi tot nişte cadavre? Chiar şi atunci când vă împodobiţi, la exterior, cu ţinute atât de frumoase, nu sunteţi oare tot nişte cadavre ambulante, lipsite de vitalitate? Vă spetiţi de dragul stomacului vostru, până când părul vostru

ajunge să fie presărat cu fire cărunte, dar niciunul dintre voi nu sacrifică un singur fir de păr pentru lucrarea Mea. Sunteți mereu pe fugă, solicitându-vă trupul și storcându-vă creierul, de dragul trupului vostru și pentru fiii și fiicele voastre, însă niciunul dintre voi nu arată vreo preocupare sau vreo grijă față de intențiile Mele. Oare ce mai sperați să obțineți de la Mine?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mulți sunt chemați, puțini sunt aleși"

Toți M-ați urmat în acești ani, dar nu Mi-ați dat niciodată o iotă de loialitate. În schimb, ați gravitat în jurul celor pe care îi iubiți și al lucrurilor care vă plac – atât de mult încât tot timpul și oriunde vă duceți, le țineți mereu aproape de inimile voastre și nu le-ați abandonat niciodată. Ori de câte ori deveniți dornici sau pasionați de un anume lucru pe care-l iubiți, aceasta se petrece chiar în timp ce Mă urmați sau chiar când Îmi ascultați cuvintele. Așadar, Eu spun că folosiți loialitatea pe care o cer de la voi, ca, de fapt, să prețuiți „animalele de companie" și să le fiți loiali. Cu toate că puteți sacrifica un lucru sau două pentru Mine, aceasta nu vă reprezintă pe toți și nu dovedește că Eu sunt Acela căruia Îi sunteți cu adevărat loiali. Vă implicați în acțiunile de care sunteți pasionați: unii oameni sunt loiali fiilor și fiicelor, alții sunt bărbaților, soțiilor, bogăției, muncii, superiorilor, statutului social sau femeilor. Niciodată nu vă simțiți obosiți sau supărați în privința lucrurilor cărora le sunteți credincioși; în schimb, deveniți și mai dornici să aveți aceste lucruri în cantități mai mari și de o mai bună calitate și niciodată nu renunțați. Eu și cuvintele Mele suntem întotdeauna împinși în spatele lucrurilor de care sunteți pasionați. Și nu aveți de ales decât să le plasați la urmă. Sunt chiar unii care păstrează acest ultim loc pentru lucruri cărora le sunt credincioși, dar pe care încă nici nu le-au descoperit. În inimile lor, n-a existat niciodată nicio fărâmă din Mine. S-ar putea să credeți că vă cer prea mult sau că vă acuz pe nedrept, dar v-ați gândit vreodată că, deși vă petreceți fericiți timpul cu familia, nu Mi-ați fost credincioși nici

măcar o dată? În astfel de momente, nu vă doare? Atunci când inimile voastre sunt pline de bucurie și sunteți răsplătiți pentru munca voastră, nu vă simțiți descurajați că nu v-ați aprovizionat cu suficient adevăr? Când ați plâns pentru că nu ați primit aprobarea Mea? Vă frământați creierii și suferiți mult pentru fiii și fiicele voastre, dar totuși nu sunteți mulțumiți; mai credeți că nu ați făcut destul pentru ei, că nu ați făcut tot ce v-a stat în puteri pentru ei. Totuși, față de Mine, ați fost mereu nepăsători și neglijenți; sunt doar în amintirile voastre, dar nu rezist în inimile voastre. Pentru voi, devotamentul și eforturile Mele rămân întotdeauna insesizabile, iar voi nu le-ați apreciat niciodată. Voi doar vă angajați într-o scurtă reflecție și aveți impresia că este suficient. O astfel de „loialitate” nu este aceea după care mult am râvnit, ci mai degrabă ceea ce de multă vreme disprețuiesc.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cui îi ești credincios?”

Am exprimat atât de multe cuvinte și, de asemenea, Mi-am exprimat intențiile și firea, însă chiar și așa oamenii sunt în continuare incapabili să Mă cunoască și să creadă în Mine. Sau, se poate spune că sunt în continuare nepregătiți să se supună Mie. Cei care trăiesc în Biblie, cei care trăiesc în lege, cei care trăiesc pe cruce, cei care trăiesc după doctrină, sau cei care trăiesc în mijlocul lucrării pe care o fac Eu astăzi – care dintre aceștia este compatibil cu Mine? Nu vă gândiți decât să primiți binecuvântări și răsplăți, dar nu ați stat niciodată să vă gândiți cum să fiți cu adevărat compatibili cu Mine, sau cum să preveniți să fiți împotriva Mea. Sunt atât de dezamăgit de voi, fiindcă v-am dat atât de multe, dar am primit atât de puțin de la voi. Viclenia, aroganța, lăcomia voastră, dorințele voastre extravagante, trădarea voastră, răzvrătirea voastră – care dintre acestea ar putea scăpa atenției Mele? Sunteți superficiali cu Mine, Mă păcăliți, Mă insultați, Mă lingușiți, Îmi pretindeți lucruri și smulgeți sacrificii de la Mine – cum ar putea această pornire spre rele să ocolească pedeapsa Mea? Toată nemernicia

voastră este mărturia dușmăniei voastre față de Mine și este mărturia incompatibilității voastre cu Mine. Fiecare dintre voi crede că este atât de compatibil cu Mine, dar dacă așa ar sta lucrurile, atunci cui i s-ar aplica aceste dovezi de netăgăduit? Credeți despre voi că dețineți cea mai mare sinceritate și loialitate față de Mine. Credeți că sunteți atât de buni la inimă, atât de milostivi și că Mi-ați dedicat atât de multe. Credeți că ați făcut mai mult decât destule pentru Mine. Dar ați comparat vreodată aceste convingeri cu propriile acțiuni? Eu vă spun că sunteți cât se poate de aroganți, cât se poate de lacomi, cât se poate de superficiali; vicleșugurile cu care voiți să Mă păcăliți sunt cât se poate de iscusite și aveți din belșug intenții și metode demne de dispreț. Loialitatea voastră este prea puțină, seriozitatea voastră prea neînsemnată, iar conștiința voastră are lipsuri încă și mai mari. În inimile voastre este prea multă răutate și nimeni nu este scutit de ranchiuna voastră, nici chiar Eu. Mă ignorați de dragul copiilor voștri, ori al soțului, ori din propriul instinct de conservare. În loc să Mă iubiți pe Mine, vă iubiți familia, copiii, statutul, viitorul și propria satisfacție. Oare v-ați gândit vreodată la Mine atunci când vorbeați sau acționați? În zilele geroase, gândurile voastre se îndreaptă spre copiii voștri, spre soțul sau soția voastră, ori spre părinți. Nici în zilele caniculare nu am loc în gândurile voastre. Când îți îndeplinești sarcinile, te gândești la propriile interese, la siguranța personală, la membrii familiei tale. Ce ai făcut tu vreodată pentru Mine? Când te-ai gândit tu vreodată la Mine? Când te-ai devotat tu vreodată Mie și lucrării Mele, cu orice preț? Unde este dovada compatibilității tale cu Mine? Unde este realitatea loialității tale față de Mine? Unde este realitatea supunerii tale față de Mine? Când au avut intențiile tale față de Mine alt scop decât obținerea binecuvântării Mele? Mă înșelați și Mă amăgiți, vă jucați cu adevărul, ascundeți existența adevărului și trădați esența adevărului. Ce vă așteaptă în viitor, dacă vă împotriviți Mie

în acest fel? Nu faceți decât să căutați compatibilitate cu un Dumnezeu neclar și să căutați o credință vagă, însă nu sunteți compatibili cu Hristos. Oare răutatea voastră nu va primi aceeași răsplată ca și cea meritată de cei nelegiuiți? În acel moment, vă veți da seama că niciun om care este incompatibil cu Hristos nu poate scăpa de ziua mâniei și veți descoperi ce fel de răsplată le va fi dată celor care sunt împotriva lui Hristos.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos"

În căutarea voastră, aveți prea multe noțiuni individuale, speranțe și așteptări. Lucrarea actuală este pentru a emonda dorința voastră de statut și dorințele voastre extravagante. Speranțele, statutul și noțiunile sunt toate reprezentări clasice ale firii satanice. Motivul pentru care aceste lucruri există în inimile oamenilor este numai pentru că otrava Satanei întotdeauna atacă gândurile oamenilor și oamenii sunt întotdeauna incapabili să scape de aceste ispite ale Satanei. Ei trăiesc în mijlocul păcatului, dar nu cred că este păcat și, totuși, ei încă gândesc: „Noi credem în Dumnezeu, așa că El trebuie să reverse binecuvântări asupra noastră și să aranjeze totul pentru noi într-un mod adecvat. Noi credem în Dumnezeu, așa că sigur suntem superiori față de ceilalți și trebuie să avem mai mult statut și mai multe așteptări decât oricine altcineva. Din moment ce credem în Dumnezeu, El trebuie să ne dea binecuvântări nelimitate. Altfel, nu s-ar numi credință în Dumnezeu". De mulți ani, gândurile pe care oamenii s-au bazat pentru supraviețuirea lor le-au corodat inimile până în punctul în care au devenit înșelători, josnici și lași. Nu numai că le lipsesc voința și hotărârea, dar au devenit și lacomi, aroganți și încăpățânați. Le lipsește cu desăvârșire orice hotărâre care să depășească sinele și, cu atât mai mult, nici măcar nu au curaj să scape de constrângerile acestor influențe întunecate. Gândurile și viețile oamenilor sunt atât de putrede încât perspectivele lor despre credința

în Dumnezeu sunt încă insuportabil de hidoase și, chiar și atunci când oamenii vorbesc despre perspectivele asupra credinței în Dumnezeu, este pur și simplu ceva insuportabil de auzit. Oamenii sunt toți lași, incompetenți, josnici și fragili. Ei nu simt dezgust față de forțele întunericului și nu simt dragoste pentru lumină și adevăr; în schimb, ei fac tot posibilul pentru a le elimina. Nu așa sunt gândurile și perspectivele voastre actuale? „De vreme ce eu cred în Dumnezeu, ar trebui doar să fiu copleșit de binecuvântări și ar trebui să fie sigur că statutul meu nu va decădea niciodată și că va rămâne mai înalt decât cel al necredincioșilor.” Nu ați nutrit în voi acea perspectivă doar de un an sau doi, ci de mulți ani. Modul vostru de gândire tranzacțional este superdezvoltat. Deși ați ajuns la acest pas astăzi, încă nu ați renunțat la statut, ci vă zbateți neîncetat să-l cercetați și îl observați zilnic, cu teama profundă că, într-o zi, statutul vostru va fi pierdut și numele vostru va fi ruinat. Oamenii nu și-au abandonat niciodată dorința pentru tihnă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „De ce nu ești dispus să fii un contrast?”

Mulți oameni în urma Mea râvnesc la beneficiile pe care le aduce statutul, se îndoapă cu mâncare, le place somnul și acordă toată atenția trupului, mereu temători că nu există scăpare pentru trup. Nu-și îndeplinesc funcția specifică în biserică, ci profită de pe urma bisericii sau își mustră frații și surorile cu cuvintele Mele, constrângându-i pe alții din poziții de autoritate. Acești oameni continuă să spună că urmează voia lui Dumnezeu și spun mereu că sunt apropiații lui Dumnezeu – nu este absurd? Dacă motivația ta e corectă, dar nu poți să slujești în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu, atunci te comporți prostește; dar dacă motivația ta nu e cea corectă și tot spui că-L slujești pe Dumnezeu, atunci te opui lui Dumnezeu și ar trebui să fii pedepsit de El! Nu am niciun fel de milă pentru astfel de oameni! În casa lui Dumnezeu mănâncă pe gratis, râvnesc mereu la

confortul trupesc și nu se gândesc la interesele lui Dumnezeu. Caută întotdeauna ce e bine pentru ei și nu dau nicio atenție intențiilor lui Dumnezeu. Nu acceptă atenta cercetare a Duhului lui Dumnezeu în nimic din ceea ce fac. Mereu sunt necinstiți și vicleni și își însală frații și surorile, având două fețe, ca vulpea într-o vie, care mereu fură struguri și calcă via în picioare. Ar putea asemenea oameni să fie apropiații lui Dumnezeu? Ești potrivit să primești binecuvântările lui Dumnezeu? Nu îți asumi nicio povară față de viața ta și față de Biserică, ești potrivit să primești însărcinarea dată de Dumnezeu? Cine ar îndrăzni să aibă încredere în unul asemenea ție? Când slujești în felul acesta, ar putea Dumnezeu să îți încredințeze o sarcină mai importantă? Oare acest lucru nu ar întârzia lucrarea?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu intențiile Lui”

Îmi găsesc plăcerea în aceia care nu îi suspectează pe alții și Îmi plac aceia care acceptă adevărul cu dragă inimă; față de aceste două tipuri de oameni Eu dau dovadă de mare grijă, căci în ochii Mei ei sunt oameni sinceri. Dacă ești înșelător, atunci vei fi precaut și bănuitor cu privire la toți oamenii și toate lucrurile și, astfel, credința ta în Mine se va clădi pe o temelie a suspiciunii. Nu aș putea recunoaște niciodată o astfel de credință. Din cauza lipsei credinței adevărate, ești și mai lipsit de dragostea adevărată. Iar dacă ești predispus să te îndoiești de Dumnezeu și să faci speculații cu privire la El după bunul tău plac, atunci ești, fără îndoială, cel mai înșelător dintre toți oamenii. Tu speculezi dacă Dumnezeu poate fi asemenea omului: păcătos de neiertat, cu un caracter meschin, lipsit de corectitudine și rațiune, fără simțul dreptății, predispus la tactici răutăcioase, trădătoare și viclene, încântat de rău și de întuneric și așa mai departe. Motivul pentru care oamenii au astfel de gânduri nu este acela că

nu-L cunosc pe Dumnezeu câtuși de puțin? O astfel de credință este pur și simplu păcat! Sunt unii care chiar cred că aceia care sunt pe placul Meu sunt tocmai cei care lingușesc și lingăii și că aceia cărora le lipsesc asemenea abilități nu vor fi bineveniți în casa lui Dumnezeu și își vor pierde locul acolo. Sunt acestea singurele cunoștințe pe care le-ați acumulat de-a lungul anilor? Aceasta este ceea ce ați câștigat? Iar cunoașterea voastră despre Mine nu se oprește la aceste înțelegeri greșite; chiar mai rea este blasfemia voastră împotriva Duhului lui Dumnezeu și denigrarea cerului. De aceea spun că o astfel de credință ca a voastră vă va face doar să vă îndepărtați și mai mult de Mine și să-Mi fiți și mai potrivnici. De-a lungul multor ani de lucrare, ați văzut multe adevăruri, dar știți ce au auzit urechile Mele? Câți dintre voi sunt dispuși să accepte adevărul? Voi toți credeți că sunteți dispuși să plătiți prețul pentru adevăr, dar câți dintre voi au suferit cu adevărat pentru adevăr? În inimile voastre nu există decât nedreptate, ceea ce vă face să credeți că oricine, indiferent cine e, este la fel de înșelător și necinstit – până în punctul în care chiar credeți că Dumnezeu întrupat ar putea, ca orice persoană obișnuită, să nu aibă o inimă bună sau o dragoste binevoitoare. Mai mult decât atât, credeți că un caracter nobil și o natură miloasă și binevoitoare se găsesc numai la Dumnezeul din cer. Credeți că un asemenea sfânt nu există, că pe pământ domnesc doar întunericul și răul, în timp ce Dumnezeu este ceva căruia oamenii îi încredințează tânjirea lor după bine și frumos, o imagine de legendă născocită de ei. În mințile voastre, Dumnezeul din cer este integru, drept și măreț, vrednic de închinare și admirație; între timp, acest Dumnezeu de pe pământ este doar un înlocuitor și un instrument al Dumnezeului din cer. Voi credeți că acest Dumnezeu nu ar putea fi egalul Dumnezeului din cer, nici măcar menționat alături de El. Când vine vorba de măreția și onoarea lui Dumnezeu, ele aparțin slavei Dumnezeului din cer, dar când vine vorba de natura și

stricăciunea omului, ele sunt atributele în care Dumnezeul de pe pământ are o parte. Dumnezeul din cer este veșnic elevat, în timp ce Dumnezeul de pe pământ este veșnic neînsemnat, slab și incompetent. Dumnezeul din cer nu este predispus la sentimente trupești, doar la dreptate, pe când Dumnezeul de pe pământ are motive egoiste și este lipsit de corectitudine și rațiune. Dumnezeul din cer n-are nici cea mai mică înșelăciune și este mereu credincios, pe când Dumnezeul de pe pământ are mereu o latură necinstită. Dumnezeul din cer iubește omul nespus de mult, pe când Dumnezeul de pe pământ nu se îngrijește suficient de om, ba chiar îl neglijează complet. Această cunoaștere falsă și-a făcut loc demult în inimile voastre și se poate perpetua și în viitor. Voi priviți toate faptele lui Hristos din punctul de vedere al celor nedrepți și Îi evaluați toată lucrarea, precum și identitatea și esența Sa, din perspectiva celor răi. Ați făcut o greșeală gravă și ați făcut ceea ce nicicând n-a fost făcut de cei care au venit înaintea voastră. Și anume, voi Îl slujiți doar pe Dumnezeul elevat din cer, cu o coroană pe capul Său, și nu țineți cont niciodată de Dumnezeul pe care Îl considerați atât de neînsemnat încât pentru voi este invizibil. Nu este acesta păcatul vostru? Nu este acesta un exemplu clasic al ofensei voastre la adresa firii lui Dumnezeu? Voi vă închinați Dumnezeului din cer. Adorați imaginile elevate și îi stimați pe cei renumiți pentru elocvența lor. Primești cu bucurie poruncile Dumnezeului care îți umple mâinile de bogății și tânjești după Dumnezeul care îți poate împlini orice dorință. Singurul Căruia nu I te închini este acest Dumnezeu care nu e elevat; singurul lucru pe care-l urăști este asocierea cu acest Dumnezeu pentru care nimeni nu are o stimă deosebită. Singurul lucru pe care nu ești dispus să-l faci este să-L slujești pe acest Dumnezeu care nu ți-a dat niciun ban vreodată, iar Singurul care nu te poate face să tânjești după El este acest Dumnezeu neatrăgător. Acest Dumnezeu nu te poate ajuta să-ți lărgești orizontul, să te simți de parcă ai

găsit o comoară, cu atât mai puțin să îndeplinească ce-ți dorești. De ce Îl urmezi atunci? Ai reflectat la asemenea întrebări? Ceea ce faci nu-L ofensează doar pe Hristos; mai important, Îl ofensează pe Dumnezeul din cer. Eu cred că nu acesta este scopul credinței voastre în Dumnezeu!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeul de pe pământ"

Mulți ar prefera să fie condamnați la iad decât să vorbească și să acționeze sincer. Nu e de mirare că am alt tratament pregătit pentru cei care sunt necinstiți. Desigur, înțeleg bine cât de greu vă este să fiți oameni onești. Pentru că toți sunteți atât de inteligenți și de pricepuți să apreciați măsura unui om cu micul vostru etalon, munca Mea devine mult mai simplă. Și din moment ce vă îmbrățișați fiecare secretele, atunci vă voi trimite, unul câte unul, în dezastru pentru a fi „școliți" prin foc, pentru ca apoi să puteți deveni total devotați credinței în cuvintele Mele. În cele din urmă, voi smulge din gurile voastre cuvintele „Dumnezeu este un Dumnezeu credincios", după care vă veți bate în piept și vă veți plânge: „Înșelătoare este inima omului!" Care va fi starea voastră cu această ocazie? Îmi imaginez că nu veți fi atât de triumfători așa cum sunteți acum. Și mult mai puțin veți fi „prea profunzi pentru a fi înțeleși", așa cum sunteți acum. Unii se comportă cuviincios și par a fi deosebit de „bine crescuți" în prezența lui Dumnezeu, totuși, își dau arama pe față în prezența Duhului. Ați include un astfel de om printre cei cinstiți? Dacă tu ești un ipocrit, un expert în „relațiile interpersonale", atunci Eu spun că ești cu siguranță unul care încearcă să se joace cu Dumnezeu. Dacă vorbele ți-s pline de scuze și justificări fără valoare, atunci spun că tu ești un om care ezită să pună adevărul în practică. Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele – dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un

om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”

Omul Mă caută în mijlocul durerii și ridică privirea la Mine printre încercări. În timp de pace se bucură de Mine, pe când în primejdie Mă neagă, când este ocupat, el Mă uită, iar când este leneș, face lucrurile de mântuială pentru Mine – totuși niciodată nu M-a iubit nimeni de-a lungul întregii sale vieți. Îmi doresc ca omul să fie sincer înaintea Mea: nu cer să-Mi dea nimic, ci doar ca toți oamenii să Mă ia în serios, ca, în loc să Mă lingușească, să-Mi permită să aduc înapoi sinceritatea omului. Luminarea Mea, iluminarea Mea și costul eforturilor Mele se răspândesc printre toți oamenii, totuși astfel și adevăratul fapt al fiecărei acțiuni a omului se răspândește printre toți oamenii, precum și înșelăciunea lor față de Mine. Este ca și cum ingredientele înșelăciunii omului l-ar fi însoțit încă din pântece, de parcă ar fi avut aceste abilități speciale de înșelătorie de la naștere. În plus, el nu s-a dat niciodată de gol; nimeni nu a perceput vreodată sursa acestor abilități înșelătoare. Ca urmare, omul trăiește în mijlocul înșelăciunii fără a-și da seama și este ca și când s-ar ierta pe sine, ca și cum ar fi aranjamentele lui Dumnezeu mai degrabă decât înșelăciunea lui intenționată față de Mine. Nu este aceasta tocmai sursa înșelăciunii omului față de Mine? Nu este acesta planul lui viclean? Niciodată n-am fost dezorientat de lingușirile și tertipurile omului, pentru că Mi-am dat seama de substanța lui cu mult timp în urmă. Cine știe cât de multă necurățenie este în sângele lui și cât de mult din veninul Satanei este în măduva lui? Omul devine mai obișnuit cu acesta în fiecare zi care trece, astfel încât nu simte răul făcut de Satana și, astfel, nu are niciun interes să afle „arta unei existențe sănătoase”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 21

Credința voastră este foarte frumoasă; spuneți că sunteți dispuși să vă dedicați toată viața lucrării Mele și că sunteți dispuși să vă sacrificați viețile pentru aceasta, dar firile voastre nu s-au schimbat prea mult. Nu faceți decât să vorbiți cu aroganță, în ciuda faptului că modul vostru real de a vă comporta este foarte jalnic. Parcă limbile și buzele oamenilor ar fi în ceruri, dar picioarele le-ar fi tocmai pe pământ, și, drept urmare, cuvintele, faptele și reputațiile lor sunt tot nimicite. Reputațiile voastre au fost distruse, comportamentul vostru e depravat, modul vostru de a vorbi este josnic, iar viețile voastre sunt vrednice de dispreț; chiar și întreaga voastră umanitate s-a scufundat în josnicie. Sunteți înguști la minte față de ceilalți și vă ciondăniți din orice lucru mărunt. Vă certați din cauza reputațiilor și a statuturilor voastre, chiar până în punctul în care sunteți dispuși să coborâți în iad și în iazul de foc. Cuvintele și faptele voastre actuale Îmi sunt suficiente pentru a stabili că sunteți păcătoși. Atitudinile voastre față de lucrarea Mea Îmi sunt suficiente pentru a hotărî că sunteți nedrepți și toate firile voastre sunt suficiente pentru a arăta că sunteți suflete murdare, pline de mârșăvii. Manifestările voastre și ceea ce dezvăluiți sunt adecvate pentru a spune că sunteți oameni care au băut destul din sângele spiritelor necurate. Când se vorbește despre intrarea în Împărăție, nu vă dezvăluiți sentimentele. Credeți că felul în care sunteți acum este e suficient ca voi să intrați pe poarta Împărăției Mele din ceruri? Credeți că puteți să dobândiți intrarea în ținutul sfânt al lucrării și al cuvintelor Mele fără ca Eu să vă cercetez mai întâi faptele și cuvintele? Cine poate să-Mi păcălească ochii? Cum ar putea să-Mi scape din vedere comportamentele și conversațiile voastre josnice și demne de dispreț? Eu am hotărât ca viețile voastre să fie vieți în care beți sângele și mâncați carnea acelor spirite necurate, pentru că

le imitați în fața Mea în fiecare zi. Înaintea Mea, comportamentul vostru a fost deosebit de rău, așadar, cum aș putea să nu Mă simt dezgustat? Cuvintele voastre conțin impuritățile spiritelor necurate: lingușiți, ascundeți și flatați, întocmai ca aceia care se dedau vrăjitoriei și ca aceia care practică înșelătoria și beau sângele celor nedrepți. Toate manifestările omului sunt extrem de nedrepte, deci cum pot fi toți oamenii plasați în tărâmul sfânt unde se află cei drepți? Crezi că acel comportament mârșav al tău poate să te caracterizeze ca sfânt, în comparație cu nedrepții? Limba ta ca de șarpe îți va nimici în cele din urmă trupul care duce la distrugere și săvârșește mârșăvii, iar mâinile tale care sunt acoperite de sângele spiritelor necurate îți vor trage în cele din urmă și sufletul în iad. Așadar, de ce nu profiți de această șansă ca să-ți cureți mâinile acoperite de murdărie? Și de ce nu profiți de această ocazie ca să-ți tai limba care rostește cuvinte nelegiuite? Oare din cauză că ești dispus să suferi în flăcările iadului pentru mâinile, limba și buzele tale? Veghez inimile tuturor cu ambii ochi întrucât, cu mult înainte de a crea omenirea, le cuprinsesem inimile în mâinile Mele. Cu mult timp în urmă am văzut cu adevărat inimile oamenilor, așadar, cum ar putea gândurile din inima omului să scape privirii Mele? Și cum s-ar putea să nu fie prea târziu ca ei să scape fără să fie arși de Duhul Meu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Caracterul vostru, al tuturor, este atât de infam!”

Buzele tale sunt mai blânde decât porumbeii, dar inima ta este mai ticăloasă decât șarpele de odinioară. Buzele tale sunt chiar la fel de frumoase ca libanezele, dar, totuși, inima ta nu este la fel de bună ca a lor și cu siguranță nu se poate compara cu frumusețea cananeenelor. Inima ta este atât de înșelătoare! Detest doar buzele și inimile celor nedrepți, iar cerințele Mele de la oameni nu sunt deloc mai mari decât la ce Mă aștept de la sfinți; doar că Îmi este silă de faptele rele ale celor nedrepți și sper ca ei să fie în

stare să-și arunce murdăria și să scape din situația lor actuală, astfel încât să se poată deosebi de cei nedrepți și să trăiască și să fie sfinți alături de cei drepți. Vă aflați în aceleași împrejurări ca și Mine și, totuși, sunteți plini de murdărie; din asemănarea originală a oamenilor creați la început, nu aveți nici măcar cea mai mică urmă. În plus, pentru că în fiecare zi imitați asemănările acelor spirite necurate, făcând ce fac ele și spunând ce spun ele, toate mădularele voastre – chiar și limbile și buzele voastre – sunt atât de înmuiate în apa lor murdară, încât sunteți acoperiți în întregime de astfel de pete și nici măcar o parte din voi nu poate fi folosită pentru lucrarea Mea. Este atât de sfâșietor! Trăiți într-o lume a cailor și a vitelor, dar, totuși, nu vă simțiți tulburați; sunteți plini de bucurie și trăiți liber și ușor. Înotați în această apă murdară, dar, de fapt, nu vă dați seama că ați plonjat într-o astfel de situație. În fiecare zi vă întovărășiți cu spirite necurate și aveți de-a face cu „excremente". Viețile voastre sunt foarte vulgare și, cu toate acestea, nu sunteți de fapt conștienți că nu existați în lumea umană și că nu aveți control asupra voastră. Nu știi că acele spirite necurate ți-au călcat viața în picioare în urmă cu multă vreme, iar apa murdară ți-a pătat demult caracterul? Crezi că trăiești într-un paradis pământesc și că te afli în sânul fericirii? Nu știi că ai trăit o viață alături de spirite necurate și că ai coexistat cu tot ce ți-au pregătit ele? Cum ar putea să aibă vreun sens felul în care trăiești? Cum ar putea să aibă viața ta vreo valoare? Te-ai tot dus de colo până colo pentru părinții tăi, părinții spiritelor necurate, dar, de fapt, nu știi că aceia care te prind în cursă sunt părinții spiritelor necurate, care te-au născut și te-au crescut. Mai mult decât atât, nu ești conștient că, de fapt, ei ți-au dat toată murdăria ta; nu știi decât că îți pot aduce „bucurie", că nu te mustră și nici nu te judecă și, mai ales, că nu te blestemă. Ei nu și-au vărsat niciodată furia asupra ta, ci te tratează cu afecțiune și amabilitate. Cuvintele lor îți hrănesc inima și te captivează astfel încât să devii dezorientat și, fără

să-ți dai seama, ești atras de ei și dispus să le fii de folos, devenind supapa și slujitorul lor. Nu ai nicio obiecție, dar ești dispus să lucrezi pentru ei ca un câine, ca un cal; ești indus în eroare de ei. Din acest motiv, nu ai absolut nicio reacție față de lucrarea pe care o fac Eu. Nu e de mirare că mereu îți dorești să-Mi aluneci în secret printre degete, și nu e de mirare că mereu îți dorești să folosești cuvinte dulci ca să obții prin înșelăciune o favoare din partea Mea. După cum s-a dovedit, ai avut deja un alt plan, un alt aranjament. Poți să vezi o mică parte din acțiunile Mele, ale Atotputernicului, dar nu știi o iotă despre judecata și mustrarea Mea. Nu știi când a început mustrarea Mea; știi doar cum să Mă înșeli – totuși, nu știi că nu voi tolera nicio necinstire din partea omului. De vreme ce te-ai hotărât deja să-Mi slujești, nu te voi lăsa să pleci. Sunt un Dumnezeu care detestă răul și sunt un Dumnezeu gelos pe omenire. De vreme ce ți-ai așezat deja cuvintele pe altar, nu îți voi îngădui să fugi chiar dinaintea ochilor Mei și nu voi tolera să servești la doi stăpâni. Credeai că poți să ai o a doua dragoste după ce ți-ai așezat cuvintele pe altarul Meu și înaintea ochilor Mei? Cum aș putea să le permit oamenilor să Mă facă de râs în felul acesta? Credeai că poți să-Mi faci lejer făgăduințe și jurăminte cu limba? Cum ai putut să depui jurăminte lângă tronul Meu, tronul Celui care sunt Preaînalt? Credeai că jurămintele tale au dispărut deja? Permiteți-Mi să vă spun: chiar dacă trupurile voastre vor dispărea, jurămintele voastre nu pot să o facă. În final, vă voi condamna pe baza jurămintelor voastre. Totuși, credeți că puteți să Mă tratați cu superficialitate punându-vă cuvintele înaintea Mea și că inimile voastre pot să servească spiritelor necurate și spiritelor rele. Cum ar putea mânia Mea să-i tolereze pe acei oameni care, asemănători câinilor și porcilor, Mă înșală? Trebuie să-Mi execut decretele administrative și să smulg cu forța din mâinile spiritelor necurate pe toți acei amorțiți și „pioși” care cred în Mine ca să Mă poată „sluji” în mod disciplinat, ca să fie boii și

caii Mei și să se supună orchestrărilor Mele. Te voi face să-ți recapeți hotărârea anterioară și să-Mi slujești din nou. Nu voi tolera nicio ființă creată care Mă înșală. Credeai că ai putea, pur și simplu, să faci în mod absurd cereri și să minți în fața Mea? Credeai că nu ți-am auzit sau nu ți-am văzut cuvintele și faptele? Cum aș fi putut să nu-ți am în vedere cuvintele și faptele? Cum aș putea vreodată să le permit oamenilor să Mă înșele așa?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Caracterul vostru, al tuturor, este atât de infam!"

Amintiți-vă de trecut: când privirea Mea a fost supărată și vocea Mea neînduplecată față de voi? Când am despicat firul în patru cu voi? Când v-am mustrat neîntemeiat? Când v-am mustrat în față? Nu este de dragul lucrării Mele că apelez la Tatăl Meu să vă ferească de orice ispită? De ce Mă tratați astfel? Mi-am folosit Eu vreodată autoritatea pentru a vă culca trupul la pământ? De ce Mă răsplătiți astfel? După ce ați fost calzi și reci față de Mine, nu sunteți nici calzi și nici reci, și apoi încercați să Mă flatați și ascundeți lucruri de Mine, și gurile voastre sunt pline de scuipatul nedrepților. Credeți că limbile voastre pot înșela Duhul Meu? Credeți că limbile voastre pot scăpa de mânia Mea? Credeți că limbile voastre pot să emită judecăți asupra faptelor Mele, ale lui Iahve, oricum doresc ele? Sunt Eu Dumnezeul asupra Căruia omul emite judecăți? Aș putea să-i permit unui mic vierme să Mă blasfemieze astfel? Cum aș putea să așez astfel de fii ai răzvrătirii în binecuvântările Mele veșnice? Cuvintele și acțiunile voastre demult v-au expus și v-au condamnat. Când am întins cerurile și am creat toate lucrurile, nu am permis niciunei ființe create să participe așa cum a dorit ea, cu atât mai puțin nu am permis niciunui lucru să perturbe lucrarea Mea și gestionarea Mea, oricât și-ar fi dorit. Nu am tolerat niciun om sau obiect; cum i-aș putea cruța pe cei care sunt cruzi și inumani față de Mine? Cum i-aș putea ierta pe cei care se răzvrătesc împotriva cuvintelor

Mele? Cum i-aș putea cruța pe cei care nu se supun Mie? Destinul omului nu este în mâinile Mele, ale Celui Atotputernic? Cum aș putea să îți consider sfântă nedreptatea și răzvrătirea ta? Cum ar putea păcatele tale să-Mi pângărească sfințenia Mea? Eu nu sunt pângărit de necurăția celor nedrepți, nici nu Mă bucur de jertfele celor nedrepți. Dacă ai fi loial față de Mine, Iahve, ai putea să iei asupra ta jertfele la altarul Meu? Poți să-ți folosești limba veninoasă pentru a blasfemia numele Meu sfânt? Să-Mi poți trăda cuvintele în acest fel? Poți trata slava Mea și numele Meu sfânt ca un instrument cu care să-l slujești pe Satana, cel rău? Viața Mea este oferită pentru bucuria celor sfinți. Cum aș putea să îți permit să te joci cum vrei tu cu viața Mea și să o utilizezi ca un instrument de conflict între voi? Cum puteți fi atât de împietriți la inimă, și atât de departe de calea binelui, în felul în care vă purtați cu Mine? Nu știți că am scris deja faptele voastre rele în aceste cuvinte ale vieții? Cum ați putea să scăpați de ziua mâniei când voi mustra Egiptul? Cum v-aș putea permite să vă împotriviți Mie și să vă răzvrătiți împotriva Mea în acest fel, în mod repetat? Vă spun clar, când vine ziua, mustrarea voastră va fi mai insuportabilă decât cea a Egiptului! Cum puteți scăpa de ziua mâniei Mele?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Nimeni care este din carne nu poate scăpa de ziua mâniei”

Cei care se gândesc doar la trupul lor și cărora le place confortul; cei care par să creadă, dar nu cred cu adevărat; cei care se implică în leacuri rele și vrăjitorie; cei care sunt promiscui, zdrențuiți și neîngrijiți, cei care fură jertfele către Iahve și posesiunile Lui; cei care iubesc mita; cei care visează, cu mintea în altă parte, să se ridice în ceruri; cei care sunt aroganți și îngâmfați, care se zbat doar pentru faimă și avere personală; cei care împrăștie cuvinte impertinente; cei care Îl blasfemiază pe Dumnezeu Însuși; cei care nu fac altceva decât să facă judecăți împotriva lui Dumnezeu Însuși

și să-L defăimeze; cei care formează grupări și caută independența, cei care se înalță pe sine deasupra lui Dumnezeu; acei tineri frivoli, precum și bărbații și femeile de vârstă mijlocie sau mai înaintată care sunt prinși în mrejele desfrâului; acei bărbați și acele femei care se bucură de faima și averea personală și care urmăresc, printre altele, statutul personal; acei oameni care nu se căiesc și care sunt prinși în păcat – nu sunt ei, cu toții, dincolo de mântuire? Desfrâul, păcătoșenia, leacurile rele, vrăjitoria, vulgaritățile și cuvintele impertinente, toate se dezlănțuie printre voi; iar adevărul și cuvintele vieții sunt călcate în picioare de voi și limba sfântă printre voi e pângărită. Voi, neamuri, umflate de mizerie și răzvrătire! Care va fi sfârșitul vostru? Cum pot cei care iubesc trupul, care comit vrăjitorii ale trupului și care sunt împotmoliți în păcate obscene să trăiască în continuare? Nu știți că oamenii ca voi sunt niște viermi dincolo de mântuire? Ce vă îndreptățește să cereți una și alta? Până în prezent, nu a existat nici cea mai mică schimbare în cei care nu iubesc adevărul, ci iubesc doar trupul – cum pot fi mântuiți astfel de oameni? Cei care nu iubesc a vieții cale, care nu Îl preamăresc pe Dumnezeu și nu-I sunt mărturie, care uneltesc de dragul propriului statut, care se ridică în slăvi – nu sunt ei, și astăzi, tot la fel? Unde este valoarea în a-i mântui? Dacă poți să fii mântuit nu depinde de câtă vechime ai sau de câți ani ai lucrat, cu atât mai puțin de cât de multe acreditări ai adunat. Dimpotrivă, depinde de faptul dacă urmărirea ta a dat roade. Se cuvine să știi că cei care sunt mântuiți sunt „pomii” care dau rod, nu copacii cu frunzișuri luxuriante și flori abundente, dar care nu dau roade. Chiar dacă ai petrecut mulți ani rătăcind pe străzi, ce contează? Unde este mărturia ta? Ai cu mult mai puțin o inimă cu frică de Dumnezeu decât una de iubire față de tine și dorințele tale desfrânate – nu este un astfel de om un degenerat? Cum ar putea să fie un specimen și un model pentru mântuire? Natura ta este incorigibilă, ești prea răzvrătit, nu

poți fi mântuit! Nu sunt astfel de oameni cei ce vor fi eliminați? Oare momentul când lucrarea Mea se încheie nu este și momentul în care sosește ziua ta din urmă? Am lucrat atât de mult și am rostit atât de multe cuvinte printre voi – cât de mult a intrat cu adevărat în urechile voastre? Cât de mult v-ați supus vreodată? Când se va încheia lucrarea Mea, va fi și momentul când veți înceta să vă împotriviți Mie, când veți înceta să Mă înfruntați. În timp ce Eu lucrez, voi acționați neîncetat împotriva Mea; nu-Mi respectați niciodată cuvintele. Eu Îmi fac lucrarea Mea, iar voi vă vedeți de „lucrarea" voastră, făcându-vă propria mică împărăție. Nu sunteți altceva decât o haită de vulpi și câini, tot ce faceți e împotriva Mea! Încercați necontenit să-i aduceți în îmbrățișarea voastră pe cei ce vă oferă iubirea lor deplină – unde e inima voastră plină de teamă? Tot ceea ce faceți este înșelător! Nu aveți nicio supunere și nicio teamă, iar tot ceea ce faceți este înșelător și blasfemator! Pot fi astfel de oameni mântuiți? Bărbații imorali sexual și lascivi vor întotdeauna să atragă stricate vanitoase pentru propria plăcere. Nu voi mântui sub nicio formă astfel de demoni imorali sexual. Vă urăsc, demoni murdari, iar lascivitatea și vanitatea voastră vă vor arunca în iad. Ce aveți de spus în apărarea voastră? Voi, demoni murdari și spirite rele, sunteți atât de respingători! Sunteți dezgustători! Cum ar putea fi mântuit un asemenea gunoi? Mai pot fi mântuiți cei prinși în mrejele păcatului? Astăzi, acest adevăr, această cale și această viață nu vă atrag; dimpotrivă, sunteți atrași de păcătoșenie, de bani, de statut, de faimă și câștig, de plăcerile trupului, de frumusețea bărbaților și de farmecul femeilor. Ce vă califică să intrați în Împărăția Mea? Imaginea voastră este chiar mai presus decât cea a lui Dumnezeu, statutul vostru, chiar mai înalt decât al lui Dumnezeu, ca să nu mai spun nimic despre prestigiul vostru printre oameni – ați devenit idoli pe care oamenii îi venerează. Nu ai devenit arhanghelul? Când se dezvăluie sfârșitul oamenilor, adică atunci când și lucrarea mântuirii se apropie de

sfârșit, mulți dintre voi veți fi cadavre care sunt dincolo de mântuire și trebuie să fie eliminate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (7)”

Înainte ca oamenii să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și să înțeleagă adevărul, natura Satanei este cea care preia controlul în ei şi îi domină. Ce lucruri specifice sunt în acea natură? De exemplu, de ce ești egoist? De ce trebuie să îți protejezi propria poziție? De ce ai emoții atât de puternice? De ce te bucuri de acele lucruri nedrepte? De ce îți plac cele rele? Care este baza preferinței tale pentru aceste lucruri? De unde vin aceste lucruri? De ce ești așa de fericit să le accepți? De pe acum, ați ajuns cu toții să înțelegeți că motivul principal din spatele tuturor acestor lucruri este că otrava Satanei e înăuntrul omului. Așadar, ce este otrava Satanei? Cum poate fi ea exprimată? De exemplu, dacă întrebi: „Cum ar trebui să trăiască oamenii? Pentru ce ar trebui să trăiască ei?”, oamenii vor răspunde: „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate”. Această singură frază exprimă sursa problemei. Filosofia și logica Satanei au devenit viața oamenilor. Indiferent ce urmăresc oamenii, o fac pentru ei înșiși – și, astfel, trăiesc doar pentru ei înșiși. „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate” – aceasta este filosofia de viață a omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Aceste cuvinte au devenit deja natura omenirii corupte și sunt adevărata zugrăvire a naturii satanice pe care o are omenirea coruptă. Această natură satanică a devenit deja baza existenței omenirii corupte. Vreme de câteva mii de ani, omenirea coruptă a trăit cu acest venin al Satanei, chiar până în zilele noastre. Tot ceea ce face Satana este de dragul propriei pofte, de dragul propriilor ambiții și scopuri. Își dorește să-L depășească pe Dumnezeu, să se elibereze de Dumnezeu și să preia controlul asupra tuturor lucrurilor create de Dumnezeu. Astăzi, atât de corupți sunt oamenii de Satana: toți au naturi satanice, toți încearcă să-L

tăgăduiască pe Dumnezeu și să I se împotrivească și vor să-și controleze propriile destine și încearcă să se opună orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu. Ambițiile și poftele lor sunt exact aceleași ca ale Satanei. Prin urmare, natura omului este natura Satanei.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru”

De la corupția omenirii de către Satana, natura oamenilor a început să se deterioreze și, treptat, ei și-au pierdut rațiunea pe care o au oamenii normali. Acum, ei nu mai acționează ca ființe umane în poziția omului, ci, sunt plini de aspirații neînfrânate; au depășit statutul omului – cu toate acestea, încă tânjesc să ajungă și mai sus. La ce se referă acest „mai sus”? Ei doresc să-L depășească pe Dumnezeu, să depășească cerurile și să depășească toate celelalte. Care este sursa motivului pentru care oamenii dezvăluie astfel de firi? Pe scurt, natura omului este excesiv de arogantă. Majoritatea oamenilor înțeleg sensul cuvântului „aroganță”. Este un termen peiorativ. Dacă cineva dezvăluie aroganță, alții cred că nu este o persoană bună. Ori de câte ori cineva este incredibil de arogant, alții presupun că este o persoană rea. Nimeni nu-și dorește să fie etichetat astfel. De fapt, totuși, toată lumea este arogantă și toți oamenii corupți au această esență. Unii oameni spun: „Nu sunt câtuși de puțin arogant. Nu mi-am dorit niciodată să fiu arhanghelul și nici nu am vrut vreodată să-L întrec pe Dumnezeu sau să întrec orice altceva. Am fost întotdeauna o persoană deosebit de manierată și conștiincioasă.” Nu neapărat; aceste cuvinte sunt incorecte. Odată ce oamenii au devenit aroganți în natura și esența lor, pot adeseori să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și să I se împotrivească, să nu ia aminte la cuvintele Lui, să genereze noțiuni despre El, să facă lucruri care-L trădează și care mărturisesc pentru ei înșiși și îi înalță pe ei. Spui că nu ești arogant, dar să presupunem că ți s-a dat o biserică și ți s-a permis să o

conduci; să presupunem că Eu nu te-am emondat și că nimeni din familia lui Dumnezeu nu te-a criticat sau nu te-a ajutat: după ce ai condus-o o vreme, i-ai aduce pe oameni la picioarele tale și i-ai face să asculte de tine, chiar până în punctul în care te-ar admira și venera. Și de ce ai face asta? Acest lucru ar fi determinat de natura ta; nu ar fi altceva decât o dezvăluire naturală. Nu trebuie să afli asta de la ceilalți, și nici ca ei să te învețe acest lucru. Nu e nevoie ca ceilalți să te instruiască sau să te constrângă să faci asta; acest tip de situație se produce în mod firesc. Tot ceea ce faci are legătură cu a-i determina pe oameni să te înalțe, să te slăvească, să te venereze, să asculte de tine și să te asculte în toate lucrurile. A-ți permite să fii un lider în mod natural dă naștere acestei situații și nu poate fi schimbată. Și cum ia naștere această situație? Este determinată de natura arogantă a omului. Manifestarea aroganței este răzvrătire și împotrivire față de Dumnezeu. Când oamenii sunt aroganți, îngâmfați și neprihăniți de sine, tind să-și înființeze propriile împărății independente și să facă lucrurile în orice fel doresc. De asemenea, îi aduc pe ceilalți în propriile lor mâini și îi atrag în îmbrățișările lor. Faptul că oamenii sunt capabili să facă astfel de lucruri arogante dovedește, pur și simplu, că esența naturii lor arogante este cea a Satanei; este cea a arhanghelului. Când aroganța și îngâmfarea lor ating un anumit nivel, ei nu mai au un loc pentru Dumnezeu în inimile lor, iar Dumnezeu este dat deoparte. Atunci, ei își doresc să fie Dumnezeu, să-i facă pe oameni să asculte de ei și devin arhanghelul. Dacă deții o astfel de natură satanică arogantă, Dumnezeu nu va avea loc în inima ta. Chiar dacă tu crezi în Dumnezeu, El nu te va mai recunoaște, te va vedea ca pe o persoană rea și te va elimina.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O natură arogantă stă la originea împotrivirii omului față de Dumnezeu”

Ce fel de stare există în oameni când aceştia au o fire intransigentă? În principal, sunt încăpățânați și neprihăniți de sine. Se agață mereu de ideile lor, cred întotdeauna că este corect ceea ce spun, sunt foarte inflexibili și dogmatici. Aceasta este atitudinea intransigenței. Ei sunt ca o placă stricată, neascultând de nimeni, rămânând invariabil fixați pe o singură conduită, insistând să o păstreze până la capăt, indiferent dacă e bună sau rea; există o oarecare lipsă de căință în asta. După cum se spune: „Porcii morți nu se tem de apa fiartă.” Oamenii știu foarte bine ce trebuie să facă și, totuși, nu o fac; refuză cu fermitate să accepte adevărul. Acesta este un tip de fire: intransigența. În ce feluri de situații dezvăluiți o fire intransigentă? Sunteți deseori intransigenți? (Da.) Foarte des! Și, de vreme ce intransigența este firea ta, aceasta te însoțește în fiecare secundă din fiecare zi a existenței tale. Intransigența îi împiedică pe oameni să fie capabili să vină înaintea lui Dumnezeu, îi împiedică să fie capabili să accepte adevărul și îi împiedică să fie capabili să intre în adevărul-realitate. Iar dacă nu ești capabil să intri în adevărul-realitate, poate avea loc vreo schimbare în acest aspect al firii tale? Doar cu foarte mare dificultate. A avut loc acum vreo schimbare în acest aspect al firii voastre, care este intransigentă? Și câtă schimbare a avut loc? Să spunem, de exemplu, că erați extrem de încăpățânați, dar că acum a avut loc o mică schimbare în voi: când întâlniți vreo problemă, aveți un oarecare simț al conștiinței în inima voastră și vă spuneți: „În această problemă, trebuie să practic puțin adevăr. De vreme ce Dumnezeu a expus această fire intransigentă – de vreme ce am auzit-o și acum o știu – trebuie, prin urmare, să mă schimb. Când am întâlnit aceste tipuri de lucruri de câteva ori în trecut, m-am luat după trupul meu și am eșuat și nu sunt mulțumit de asta. De data aceasta, trebuie să practic adevărul.” Cu o astfel de aspirație, este posibil să practicați adevărul, iar asta înseamnă schimbare. Când ați experimentat în acest fel o vreme și sunteți capabili să puneți mai multe

adevăruri în practică și asta produce schimbări mai mari, iar firile voastre răzvrătite și intransigente se dezvăluie tot mai puțin, a avut loc o schimbare în firea vieții voastre? Dacă firea voastră răzvrătită a devenit vizibil tot mai atenuată, iar supunerea voastră față de Dumnezeu a devenit tot mai mare, atunci a avut loc o schimbare reală.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cunoașterea celor șase tipuri de firi corupte reprezintă adevărata cunoaștere de sine”

Aversiunea față de adevăr se referă în principal la dezinteres și antipatie față de adevăr și lucruri pozitive. Aversiunea față de adevăr este atunci când oamenii sunt capabili să înțeleagă adevărul și știu ce sunt lucrurile pozitive, totuși tratează adevărul și lucrurile pozitive cu o atitudine și o stare potrivnică, superficială, ostilă, echivocă și indiferentă. Acesta este firea aversiunii față de adevăr. Există acest tip de fire în toată lumea? Unii oameni spun: „Deși știu că este adevărul cuvântul lui Dumnezeu, tot nu îmi place sau nu îl accept sau cel puțin nu pot să îl accept chiar acum.” Care este problema aici? Asta e aversiunea față de adevăr. Firea din ei nu le permite să accepte adevărul. Care sunt manifestările specifice ale faptului că nu acceptă adevărul? Unii spun: „Înțeleg toate adevărurile, dar pur și simplu nu pot să le pun în practică.” Asta dezvăluie că aceasta este o persoană scârbită de adevăr și, prin urmare, nu poate să pună în practică niciun adevăr. Unii oameni zic: „Faptul că am fost capabil să câștig atât de mulți bani este un lucru asupra căruia Dumnezeu are suveranitate. El m-a binecuvântat cu adevărat, a fost atât de bun cu mine, Dumnezeu mi-a dat atâtea bogății. Toată familia mea este bine îmbrăcată și hrănită și nu duce lipsă nici de haine, nici de mâncare.” Văzând că au fost binecuvântați de Dumnezeu, acești oameni Îi mulțumesc în inimile lor, știu că toate acestea au fost poruncite de Dumnezeu și că, dacă nu ar fi fost binecuvântați de El – dacă s-ar fi bazat pe propriile talente – cu siguranță nu ar fi câștigat toți

acești bani. Asta este ceea ce cred ei cu adevărat în inima lor, ceea ce știu cu adevărat și chiar Îi aduc mulțumiri lui Dumnezeu. Însă vine o zi când afacerea lor dă chix, când ei trec prin vremuri grele și suferă de sărăcie. De ce se întâmplă asta? Pentru că sunt lacomi după confort și nu se gândesc deloc cum să-și îndeplinească datoria în mod adecvat și își petrec tot timpul alergând după bogății, devenind sclavi ai banilor, ceea ce le afectează îndeplinirea datoriei și, prin urmare, Dumnezeu le ia asta. În inima lor, ei știu că Dumnezeu i-a binecuvântat cu atât de multe și le-a dat atât de multe, totuși, ei nu au nicio dorință de-a răsplăti iubirea lui Dumnezeu, nu doresc să iasă și să-și îndeplinească datoria și sunt în permanență timizi și speriați de arest și se tem să nu-și piardă toate bogățiile și plăcerile și, drept rezultat, Dumnezeu le ia aceste lucruri. Inimile lor sunt clare ca o oglindă, ei știu că Dumnezeu le-a luat aceste lucruri și că sunt disciplinați de El și, prin urmare, se roagă Lui și spun: „O, Dumnezeule! M-ai binecuvântat o dată, așa că poți să mă binecuvântezi și a doua oară. Existența Ta este eternă, la fel sunt și binecuvântările Tale pentru omenire. Îți aduc mulțumiri! Orice se întâmplă, binecuvântările Tale și promisiunea Ta nu se vor schimba. Dacă îmi vei lua, tot mă voi supune.” Însă expresia „a se supune” sună sec din gura lor. Aceasta spune că pot să asculte, dar după aceea, se gândesc la asta și ceva nu le convine: „Înainte, lucrurile erau atât de bune. De ce mi-a luat Dumnezeu totul? Dacă stăteam acasă și-mi făceam datoria nu ar fi fost același lucru cu a ieși să mi-o fac? Ce întârziam?” Își amintesc mereu de trecut. Au un fel de doleanță și insatisfacție față de Dumnezeu și se simt în permanență deprimați. Mai este Dumnezeu în inima lor? Ceea ce este în inima lor sunt banii, confortul material și acele vremuri bune. Dumnezeu nu are niciun loc în inima lor, El nu mai este Dumnezeul lor. Deși știu că este un adevăr faptul că „Dumnezeu a dat și Dumnezeu a luat”, le plac cuvintele „Dumnezeu a dat” și sunt scârbiți de cuvintele „Dumnezeu a luat”. În mod

clar, acceptarea adevărului de către ei este selectivă. Când Dumnezeu îi binecuvântează, acceptă acest lucru ca fiind adevărul – dar imediat ce Dumnezeu le ia, nu-l mai pot accepta. Nu pot accepta o astfel de suveranitate din partea lui Dumnezeu și, în schimb, se împotrivesc și devin nemulțumiți. Când li se cere să-și îndeplinească datoria, ei spun: „O voi face dacă Dumnezeu îmi dă binecuvântări și haruri. Fără binecuvântările Lui și cu familia mea în această stare de sărăcie, cum să îmi îndeplinesc datoria? Nu vreau să o fac!” Ce fire este aceasta? Deși, în inimile lor, ei experimentează personal binecuvântările lui Dumnezeu și cât de multe le-a dat El, nu sunt dispuși să accepte când Dumnezeu le ia. De ce e așa? Pentru că nu pot să renunțe la bani și la viața lor confortabilă. Chiar dacă e posibil să nu fi făcut mare caz din asta, să nu fi întins mâna către Dumnezeu și să nu fi încercat să revină la valorile lor anterioare bazându-se pe propriile eforturi, ei au devenit deja demoralizați față de acțiunile lui Dumnezeu, sunt total incapabili să accepte și spun: „Este cu adevărat lipsit de considerație ca Dumnezeu să acționeze astfel. E de neînțeles. Cum pot să continui să cred în Dumnezeu? Nu mai doresc să recunosc că El este Dumnezeu. Dacă nu recunosc că El este Dumnezeu, El nu este Dumnezeu.” Este acesta un tip de fire? (Da.) Satana are acest tip de fire, Satana Îl neagă pe Dumnezeu în acest fel. Acest tip de fire este cea a aversiunii față de adevăr și a urii față de el. Când oamenii sunt scârbiți de adevăr în această măsură, unde îi duce acest lucru? Îi face să se opună lui Dumnezeu și îi face să I se opună cu încăpățânare până la capăt – ceea ce înseamnă că totul s-a sfârșit pentru ei.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cunoașterea celor șase tipuri de firi corupte reprezintă adevărata cunoaștere de sine”

Oamenii care au o fire feroce vor întotdeauna să-i controleze pe ceilalți. Ce înseamnă să controlezi oamenii? Înseamnă doar să ți se interzică să spui anumite cuvinte? Înseamnă doar să ți se interzică să gândești într-un

anumit fel? Cu siguranță nu – nu este o problemă ce ține de un cuvânt sau de un gând, ci de faptul că firea lor este feroce. Pornind de la cuvântul „feroce”, ce lucruri ar putea face o persoană când manifestă această fire? În primul rând, va vrea să manipuleze oamenii. Ce înseamnă să manipuleze? Înseamnă că, orice se va întâmpla în biserică, ea va dori să intervină, să se amestece și să facă rânduieli. Va stabili o regulă pentru tine, iar tu va trebui apoi să o respecți. Dacă nu vei face asta, se va supăra. Vrea să te manipuleze: dacă îți spune să te duci la est, trebuie să te duci la est și dacă îți spune să te duci la vest, trebuie să te duci la vest. Își pune această dorință și apoi acționează în acest fel – asta se numește manipulare. Acești oameni vor să preia controlul asupra destinului unui om, să pună stăpânire și să preia controlul asupra vieții, minții, comportamentului și preferințelor unei persoane, astfel încât mintea, ideile, preferințele și dorințele acelei persoane să se conformeze cu ce spun și ce vor ei, mai degrabă decât cu ce spune Dumnezeu – asta se numește manipulare. Doresc tot timpul să-i facă pe oameni să facă una sau alta conform voinței lor, nu acționează pe baza principiilor, ci pe baza propriilor intenții și preferințe. Nu le pasă cum te simți, îți ordonă cu forța și trebuie să faci orice îți spun; dacă nu vei acționa conform voinței lor, se vor ocupa de tine și te vor face să simți că într-adevăr nu ai de ales și că nu se poate face nimic. Știi în inima ta că ești păcălit și controlat, dar încă nu știi cum să discerni asta, cu atât mai puțin îndrăznești să te împotrivești. Nu sunt acțiunile lor comportamentul Satanei? (Ba da.) Acesta este comportamentul Satanei. Satana păcălește și controlează oamenii în acest fel, așa că o fire satanică se manifestă în oameni prin încercarea permanentă de a-i controla și a-i manipula pe ceilalți. Indiferent dacă pot sau nu să-și atingă obiectivul de a-i controla și a-i manipula pe ceilalți, toți oamenii au acest tip de fire. Ce este această fire? (Ferocitate.) Aceasta este ferocitate. De ce se numește ferocitate? Care

sunt manifestările clare ale acestei firi? Implică o senzație de constrângere? (Da.) Implică o senzație de constrângere, ceea ce înseamnă că, indiferent dacă asculți sau nu, indiferent de felul în care te simți, indiferent dacă îți place sau înțelegi, ei îți cer cu forța să îi asculți și să faci ce spun ei fără nicio discuție, fără să îți dea șansa să vorbești și fără să-ți dea nicio libertate – nu are și acest înțeles? (Ba da.) Asta se numește „cruzime”, care este un aspect al ferocității.[a] Celălalt aspect al ferocității este „răul”[b]. La ce se referă acest „rău”? Se referă la oamenii care folosesc metode de îndoctrinare și suprimare constrângătoare, pentru a reuși să te controleze și să te facă să ții cont de manipularea lor și, în acest fel, să fie mulțumiți. Acest lucru se numește „răul”. În acțiunile lui, Satana vrea să te împiedice să ai liber-arbitru, să înveți să cugeți și să discerni și să înțelegi adevărul pentru ca viața ta să se maturizeze. Satana nu te lasă să faci aceste lucruri și vrea să te controleze. Satana nu te lasă să cauți adevărul și să înțelegi voia lui Dumnezeu, nu te aduce în fața lui Dumnezeu, în schimb, te aduce în fața lui și te face să-l asculți de parcă el ar fi adevărul și orice spune ar fi corect, de parcă ar fi centrul tuturor lucrurilor, astfel încât să-i dai ascultare și să nu încerci să analizezi dacă vorbele lui sunt corecte sau greșite. Firea de a manipula și a controla în mod constrângător și violent comportamentul și mințile oamenilor se numește ferocitate.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cunoașterea firii este temelia schimbării acesteia”

Note de subsol:

a. Textul original nu conține propoziția „care este un aspect al ferocității”.

b. Textul original nu conține propoziția „celălalt aspect al ferocității este «răul»”.

Cel mai greu de depistat e ticăloşia, deoarece a devenit natura omului și el începe să o laude și chiar mai multă ticăloşie nu i se va părea ceva rău.

Așadar, o fire ticăloasă e și mai greu de detectat decât una intransigentă. Unii oameni spun: „Cum de nu e ușor de depistat? Toți oamenii au pofte rele. Nu e asta ticăloşia?” Acest lucru e superficial. Ce este adevărata ticăloşie? Ce stări sunt ticăloase atunci când se manifestă? Este o fire ticăloasă atunci când oamenii folosesc declarații răsunătoare ca să ascundă intențiile rele și rușinoase care se află în adâncul inimii lor, iar apoi să-i facă pe ceilalți să creadă că aceste afirmații sunt foarte bune, superioare și legitime și, în cele din urmă, să își atingă motivele ascunse? De ce se numește acest lucru a fi ticălos, și nu a fi înșelător? În ceea ce privește firea și esența, înșelăciunea nu este chiar la fel de rea. A fi ticălos este mai grav decât a fi înșelător, reprezintă un comportament mai insidios și mult mai abject decât înșelăciunea și este dificil pentru omul de rând să vadă acest lucru așa cum este de fapt. De exemplu, ce fel de cuvinte a folosit șarpele pentru a o ademeni pe Eva? Cuvinte amăgitoare, care sună corect și par a fi spuse pentru binele tău. Tu nu ești conştient că există ceva în neregulă cu aceste cuvinte sau vreo intenție malițioasă în spatele lor și, în același timp, ești incapabil să renunți la aceste sugestii făcute de Satana. Aceasta este ispita. Când ești ispitit și asculți astfel de cuvinte, nu te poți abține să nu fii ademenit și este posibil să cazi într-o capcană, atingând astfel scopul Satanei. Aceasta se numește ticăloşie. Șarpele a folosit această metodă pentru a o ademeni pe Eva. Este acesta un tip de fire? (Da.) De unde vine acest tip de fire? Vine de la șarpe, de la Satana. Acest tip de fire ticăloasă există în natura omului. Nu e această ticăloşie diferită de poftele rele ale oamenilor? Cum se nasc poftele ticăloase? Au legătură cu trupul. Adevărata ticăloşie e un fel de fire adânc ascunsă, care e complet de nepătruns pentru oamenii fără experiență sau pricepere a adevărului. De aceea, dintre firile omului, ea este cel mai dificil de depistat. În ce fel de persoană se manifestă cel mai grav firea ticăloasă? În cea căreia îi place să-i exploateze pe alții. Ea

se pricepe așa de bine la manipulare, că oamenii pe care îi manipulează nici nu știu ce s-a întâmplat, după aceea. Acest fel de persoană are o fire ticăloasă. Oamenii ticăloşi, pe baza înșelăciunii, folosesc alte mijloace ca să-și ascundă înșelătoria, să-și țină secrete păcatele și să-și tăinuiască intențiile secrete, scopurile și dorințele egoiste. Aceasta este ticăloşia. În plus, vor folosi diverse mijloace să te ademenească, să te ispitească și să te seducă, făcându-te să le urmezi aspirațiile și să le satisfaci dorințele egoiste pentru a-și atinge scopurile. Toate acestea sunt ticăloase. Aceasta e o adevărată fire satanică. Ați manifestat vreuna dintre aceste purtări? Ce aspect al unei firi ticăloase ați manifestat mai mult: ispita, ademenirea sau folosirea minciunilor pentru a ascunde alte minciuni? (Simt că am manifestat puțin din toate.) Simți că ai manifestat puțin din toate. Adică, la nivel emoțional, simți că ai manifestat și, în același timp, nu ai manifestat aceste purtări. Nu poți aduce nicio dovadă. Atunci, în viața ta de zi cu zi, îți dai seama că dezvălui o fire ticăloasă când te confrunți cu ceva? De fapt, aceste lucruri există în firea tuturor. De pildă, e ceva ce nu înțelegi, dar nu vrei să le spui celorlalţi că nu înțelegi, așa că folosești diverse mijloace să-i induci în eroare ca să creadă că înțelegi. Aceasta este fraudă. Acest fel de fraudă e o manifestare a ticăloşiei. Mai sunt și ispita și ademenirea, toate acestea sunt manifestările ticăloşiei. Îi ispitiți adesea pe alții? Dacă încerci în mod legitim să înțelegi pe cineva, dorind să ai părtășie cu acea persoană, dacă o cere munca ta și e o interacțiune corectă, nu se consideră ispită. Dar dacă ai intenție și scop personale și nu vrei cu adevărat să înțelegi firea, căutările și cunoașterea acestei persoane, ci vrei mai degrabă să-i extragi cele mai intime gânduri și adevăratele sentimente, atunci asta se numește ticăloşie, ispită și ademenire. Dacă faci asta, atunci ai o fire ticăloasă; nu este acesta un lucru ascuns? E acest fel de fire ușor de schimbat? Dacă vei putea discerne ce manifestări are fiecare aspect al firii tale, ce stări provoacă

adesea și le vei pune în legătură cu tine, simțind cât de îngrozitor și periculos e acest fel de fire, te vei simți obligat să te schimbi în această privință și vei fi capabil să fii însetat după cuvintele lui Dumnezeu și să accepți adevărul. Acesta e momentul în care poți să te schimbi și să primești mântuirea. Dar dacă după ce le vei pune în legătură, tot nu vei fi însetat după adevăr, nu vei avea nicio obligație sau învinovățire – cu atât mai puțin căință – și nu vei iubi adevărul, atunci va fi dificil să te schimbi. Iar înțelegerea nu va ajuta, deoarece tot ce ai înțelege ar fi doar doctrină. Indiferent ce aspect al adevărului este, dacă înțelegerea ta se va opri la nivelul doctrinei și nu se va lega de practica și intrarea ta, nu va fi de niciun folos doctrina pe care o înțelegi.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cunoașterea de sine este de ajutor în căutarea adevărului"

În general, ca ființă umană care s-a născut în această lume, vei fi făcut ceva care să constituie o încălcare a adevărului, indiferent dacă-ți amintești că ai făcut vreodată ceva pentru a trăda o persoană sau dacă i-ai trădat pe alții de multe ori înainte. Întrucât ești capabil să-ți trădezi părinții sau prietenii, atunci ești capabil să-i trădezi și pe alții și, mai mult decât atât, ești capabil să Mă trădezi pe Mine și să faci lucruri pe care Eu le disprețuiesc. Cu alte cuvinte, trădarea nu este un simplu comportament superficial imoral, ci un lucru ce intră în conflict cu adevărul. Tocmai aceasta este sursa împotrivirii și răzvrătirii omenirii împotriva Mea. Acesta este motivul pentru care am rezumat-o în următoarea afirmație: trădarea este natura omului și această natură este marele dușman al armoniei fiecărei persoane cu Mine.

Comportamentul care nu Mi se poate supune în mod absolut înseamnă trădare. Comportamentul care nu poate fi loial față de Mine înseamnă

trădare. A Mă înșela și a folosi minciuni pentru a Mă înșela înseamnă trădare. A nutri multe noțiuni și a le răspândi peste tot este trădare. A fi incapabili să-Mi sprijiniți mărturiile și interesele este trădare. A afișa zâmbete false dacă în inimi sunteți departe de Mine este trădare. Acestea sunt toate acte de trădare de care voi ați fost întotdeauna capabili și sunt ceva obișnuit printre voi. Poate că niciunul dintre voi nu se gândește la asta ca la o problemă, dar Eu nu cred asta. Nu pot trata faptul că o persoană Mă trădează ca pe o chestiune măruntă și cu siguranță nu o pot ignora. Acum, când lucrez printre voi, vă comportați în acest fel – dacă va veni ziua când nu va fi nimeni care să vă supravegheze, nu veți fi ca niște bandiți care s-au declarat regii micilor munți proprii? Când se va întâmpla asta și veți provoca o catastrofă, cine va fi acolo pentru a curăța după voi? Voi credeți că unele acte de trădare sunt simple incidente ocazionale, nu comportamentul vostru insistent, și că nu meritați să fiți puși în discuție cu atâta severitate, într-un mod care vă rănește orgoliul. Dacă voi credeți cu adevărat astfel, atunci vă lipsește judecata. A gândi așa înseamnă a fi un specimen și un arhetip de răzvrătire. Natura omului este viața lui; este un principiu pe care se bazează pentru a supraviețui și nu îl poate schimba. Luați ca exemplu natura trădării. Dacă poți face ceva pentru a trăda o rudă sau un prieten, acest lucru dovedește că asta face parte din viața ta și este o natură cu care te-ai născut. E ceva ce nimeni nu poate nega. […]

Oricine își poate folosi propriile cuvinte și acțiuni pentru a-și reprezenta adevărata față. Această adevărată față este, desigur, natura sa. Dacă ești cineva care vorbește într-un mod întortocheat, atunci ai o natură întortocheată. Dacă natura ta este înșelătoare, atunci tu acționezi în mod viclean și e foarte ușor ca ceilalți să fie păcăliți de tine. Dacă natura ta este sinistră, cuvintele tale ar putea să fie plăcute auzului, dar acțiunile tale nu-ți pot ascunde șiretlicurile sinistre. Dacă natura ta este leneșă, atunci tot ce

spui este menit să te sustragă de la responsabilitatea ta din cauza superficialității și leneviei tale, iar acțiunile tale vor fi lente și superficiale și destul de pricepute să ascundă adevărul. Dacă natura ta este empatică, cuvintele tale vor fi rezonabile, iar acțiunile tale se vor conforma și ele bine cu adevărul. Dacă natura ta este fidelă, atunci cuvintele tale sunt cu siguranță sincere, iar modul în care acționezi este întemeiat, lipsit de vreun lucru care ar putea să-L neliniștească pe stăpânul vostru. Dacă natura ta este lascivă sau lacomă de bani, atunci inima ta va fi adesea umplută de aceste lucruri, iar tu vei săvârși în mod involuntar fapte deviante, imorale, pe care oamenii nu le vor uita ușor și care îi vor dezgusta. Așa cum am mai spus, dacă ai o natură a trădării, atunci cu greu te poți descotorosi de ea. Să nu crezi în norocul că, dacă nu i-ai nedreptățit pe alții, atunci nu ai o natură a trădării. Dacă asta gândești, atunci într-adevăr ești revoltător. Toate cuvintele Mele, de fiecare dată când vorbesc, sunt destinate tuturor oamenilor, nu doar unei persoane sau unui singur tip de persoană. Doar pentru că nu M-ai trădat într-o chestiune, nu dovedește că nu Mă poți trăda într-o orice altă chestiune. Unii oameni, în timpul obstacolele din căsnicia lor, își pierd încrederea în căutarea adevărului. Unii oameni renunță la obligația de a-Mi fi loiali în timpul unei crize familiale. Unii Mă abandonează pentru a căuta un moment de bucurie și de emoție. Unii ar prefera să cadă într-o râpă întunecată decât să trăiască în lumină și să dobândească bucuria lucrării Duhului Sfânt. Unii ignoră sfaturile prietenilor de dragul de a-și satisface pofta de bogăție și nici măcar acum nu pot să-și recunoască greșeala și să-și schimbe direcția. Unii oameni trăiesc doar temporar sub numele Meu, pentru a-Mi primi protecția, în timp ce alții Mi se dedică doar puțin, fără tragere de inimă, pentru că se agață de viață și se tem de moarte. Nu sunt acestea și alte acțiuni care, mai mult, sunt lipsite de integritate, doar comportamente cu care oamenii M-au trădat demult în

adâncul inimilor lor? Desigur, știu că oamenii nu planifică în prealabil să Mă trădeze; trădarea lor este o dezvăluire naturală a naturii lor. Nimeni nu vrea să Mă trădeze și nimeni nu e fericit pentru că a făcut ceva pentru a Mă trăda. Dimpotrivă, tremură de frică, nu-i așa? Deci, vă gândiți cum să răscumpărați aceste trădări și cum să schimbați situația actuală?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (1)"

Faptul că oamenii dezvăluie frecvent o fire coruptă demonstrează că viața lor e controlată de firea coruptă a Satanei și că esența lor este cea a Satanei. Oamenii ar trebui să recunoască și să accepte acest fapt. Între natura-esență a omului și esența lui Dumnezeu există o diferență. Ce ar trebui să facă ei după ce recunosc acest fapt? Când oamenii dezvăluie o fire coruptă, când se dedau plăcerilor trupului și se îndepărtează de Dumnezeu, sau când Dumnezeu lucrează într-un mod care e în contradicție cu propriile lor idei, iar în sinea lor apar nemulțumiri, ei ar trebui să conștientizeze imediat că asta e o problemă și o fire coruptă; este răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, împotrivire față de Dumnezeu; nu este în acord cu adevărul și e un lucru detestat de Dumnezeu. Când oamenii își dau seama de aceste lucruri, nu ar trebui să se plângă sau să devină negativi și să lenevească, și cu atât mai puțin ar trebui să fie supărați; în schimb, ar trebui să fie capabili să se cunoască mai profund. În plus, ar trebui să poată veni în mod proactiv înaintea lui Dumnezeu și să accepte reproșul și disciplina Lui și ar trebui să își schimbe imediat starea, astfel încât să poată să practice potrivit adevărului și cuvintelor lui Dumnezeu și să acționeze conform principiilor. În acest fel, relația ta cu Dumnezeu va deveni tot mai normală, la fel ca și starea ta lăuntrică. Vei putea identifica firile corupte, esența corupției și diferitele stări urâte ale Satanei cu o claritate crescândă. Nu vei mai rosti astfel de cuvinte prostești și copilărești precum „a fost Satana care s-a

amestecat” sau „a fost o idee pe care mi-a dat-o Satana”. În schimb, vei cunoaște exact firile corupte, esența umană care se împotrivește lui Dumnezeu și esența Satanei. Vei avea un mod mai riguros de a trata aceste lucruri, iar acestea nu te vor constrânge. Nu vei deveni slab și nici nu-ți vei pierde credința în Dumnezeu și în mântuirea Lui pentru că ai dezvăluit un pic din firea ta coruptă, ai comis vreo fărădelege ori ți-ai făcut datoria superficial, sau pentru că te afli des într-o stare pasivă, negativă. Nu vei trăi în toiul unor astfel de stări, ci te vei confrunta cu propria fire coruptă în mod corect și vei fi capabil de o viață spirituală normală. Atunci când cineva dezvăluie firi corupte, dacă poate reflecta asupra propriei ființe, poate veni în fața lui Dumnezeu în rugăciune, poate căuta adevărul și poate discerne și diseca esența firilor sale corupte, astfel încât să nu mai fie controlat și constrâns de firile sale corupte, ci să poată pune adevărul în practică, va fi pășit pe calea mântuirii. Cu acest tip de practică și experiență, poate apoi să se lepede de firile sale corupte și să se elibereze de influența Satanei. Nu a ajuns atunci să trăiască în fața lui Dumnezeu și nu a obținut libertatea și eliberarea? Aceasta este calea practicării și obținerii adevărului, precum și calea spre mântuire. Firile corupte sunt adânc înrădăcinate în oameni; esența Satanei și natura sa controlează gândurile, comportamentul și mintea oamenilor. Totuși, toate acestea pălesc în fața adevărului, a lucrării lui Dumnezeu și a mântuirii lui Dumnezeu; nu prezintă niciun obstacol. Indiferent ce firi corupte poate avea o persoană, ce dificultăți înfruntă și indiferent cum este constrânsă, există o cale care poate fi urmată, o metodă pentru a le rezolva, precum și adevăruri corespunzătoare pentru a le rezolva. În felul acesta, oare nu există speranță pentru mântuirea oamenilor? Da, există speranță pentru mântuirea oamenilor.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

7. Cum să discernem natura-esență a oamenilor corupți

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

După câteva mii de ani de corupție, omul este insensibil și stupid; a devenit un demon care I se împotrivește lui Dumnezeu, în măsura în care răzvrătirea omului față de Dumnezeu a fost documentată în cărțile de istorie și nici măcar omul însuși nu este capabil să dea socoteală pentru comportamentul lui răzvrătit – căci omul a fost profund corupt de Satana și a fost dus pe cărări greșite de Satana, astfel încât nu știe unde să se întoarcă. Chiar și astăzi, omul tot Îl trădează pe Dumnezeu: când omul Îl vede pe Dumnezeu, Îl trădează și, când nu Îl poate vedea, chiar și atunci Îl trădează. Sunt chiar unii care, după ce au fost martori la blestemele și mânia lui Dumnezeu, tot Îl trădează. Deci, spun că rațiunea omului și-a pierdut funcția originală, iar conștiința omului, de asemenea, și-a pierdut funcția originală. Omul la care Mă uit este o fiară în haine umane, este un șarpe veninos și, indiferent de cât de vrednic de milă încearcă el să apară înaintea ochilor Mei, nu voi fi niciodată milostiv față de el, pentru că omul nu înțelege deloc diferența dintre alb și negru, diferența dintre adevăr și neadevăr. Rațiunea omului este atât de amorțită și, totuși, încă își dorește să obțină binecuvântări; umanitatea lui este atât de plină de rușine și, totuși, încă își dorește să aibă suveranitatea unui rege. Al cui rege ar putea fi oare, cu o astfel de rațiune? Cum ar putea el, cu o astfel de umanitate, să șadă pe un tron? Omul este cu adevărat lipsit de rușine! Este un nefericit îngâmfat! Acelora dintre voi care doriți să obțineți binecuvântări, vă sugerez să găsiți mai întâi o oglindă și să vă priviți reflexia urâtă – ai tu ce îți trebuie ca să fii rege? Ai tu fața cuiva care ar putea obține binecuvântări? Nu a avut loc nici

cea mai mică schimbare în firea ta și nu ai pus niciun adevăr în practică și, totuși, încă îți dorești o minunată zi de mâine. Te amăgești singur! Născut pe un pământ atât de murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la „instituții de învățământ superior". Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filosofia josnică pentru interacțiuni lumești, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns adânc în inima omului și i-au subminat și atacat grav conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. Firea omului devine mai vicioasă pe zi ce trece și nu există nicio singură persoană care va renunța de bunăvoie la ceva pentru Dumnezeu, nicio singură persoană care I se va supune de bunăvoie lui Dumnezeu și, mai mult chiar, nicio singură persoană care va căuta de bunăvoie arătarea lui Dumnezeu. În schimb, sub puterea Satanei, omul nu face altceva decât să caute plăcere, să se dedea corupției trupului în ținutul noroiului. Chiar și atunci când aud adevărul, cei care trăiesc în întuneric nu se gândesc la cum să îl pună în practică, nici nu sunt înclinați să Îl caute pe Dumnezeu, chiar dacă I-au văzut arătarea. Cum ar putea o omenire atât de depravată să aibă vreo șansă la mântuire? Cum ar putea o omenire atât de decăzută să trăiască în lumină?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu"

Sursa răzvrătirii și împotrivirii omului față de Dumnezeu este faptul că omul a fost corupt de Satana. Din cauza corupției Satanei, conștiința omului a devenit amorțită; el este imoral, gândurile lui sunt decăzute și are un mod de gândire înapoiat. Înainte să fie corupt de Satana, omul I se supunea în mod natural lui Dumnezeu și se supunea cuvintelor Lui după ce le auzea. El avea, în mod natural, o conștiință și o rațiune sănătoasă și, în același timp, o

umanitate normală. După ce au fost corupte de Satana, rațiunea, conștiința și umanitatea inițială a omului au devenit inerte și afectate de Satana. Așadar, el și-a pierdut supunerea și dragostea pentru Dumnezeu. Rațiunea omului a devenit aberantă, firea lui a devenit asemenea firii unui animal și răzvrătirea lui față de Dumnezeu este mai frecventă și mai dureroasă. Și, totuși, omul nu este conștient de acest lucru și nu îl recunoaște, ci doar se împotrivește și se răzvrătește orbește. Firea omului este dezvăluită în expresiile rațiunii, înțelegerii și conștiinței lui; pentru că rațiunea și înțelegerea lui nu sunt sănătoase, iar conștiința lui a devenit extrem de inertă, atunci firea lui este una de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Dacă rațiunea și înțelegerea omului nu se pot schimba, atunci schimbările în firea lui sunt în afara oricărei discuții, așa cum este și conformarea cu voia lui Dumnezeu. Dacă rațiunea omului nu este una sănătoasă, el nu-L poate sluji pe Dumnezeu și nu este potrivit să fie folosit de Dumnezeu. „O rațiune normală” se referă la a I te supune lui Dumnezeu și a-I fi credincios, a tânji după Dumnezeu, a fi sigur față de Dumnezeu și a avea o conștiință față de Dumnezeu. Se referă la a avea inima și gândul la Dumnezeu și a nu se împotrivi în mod deliberat lui Dumnezeu. A avea o rațiune aberantă nu este astfel. De când a fost corupt de Satana, omul a născocit anumite noțiuni despre Dumnezeu, nu I-a fost loial și nu a tânjit după El, ca să nu mai spunem de conștiința lui față de Dumnezeu. Omul se împotrivește voit lui Dumnezeu și emite judecăți despre El și, mai mult chiar, aruncă invective asupra Lui, prin spate. Omul Îl judecă pe Dumnezeu prin spatele Său, știind clar că El este Dumnezeu; omul nu are nicio intenție de a I se supune lui Dumnezeu și nu face altceva decât să pretindă și să ceară lucruri absurde de la El. Astfel de oameni – oameni cu o rațiune aberantă – nu sunt capabili să își cunoască propriul comportament josnic sau să își regrete răzvrătirea. Dacă oamenii sunt capabili să se cunoască pe ei înșiși, atunci și-au

recâștigat un pic din rațiunea lor; cu cât mai răzvrătiți împotriva lui Dumnezeu sunt oamenii care încă nu pot să se cunoască pe ei înșiși, cu atât mai puțin au o rațiune sănătoasă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu”

Oamenii nu sunt nimic altceva decât vrăjmașii Mei. Oamenii sunt cei răi care Mi se opun și se răzvrătesc împotriva Mea. Oamenii nu sunt nimic altceva decât descendenții celui rău care a fost blestemat de Mine. Oamenii nu sunt nimic altceva decât descendenții arhanghelului care M-a trădat. Oamenii nu sunt altceva decât moștenirea diavolului, care, disprețuit de Mine cu mult timp în urmă, a fost inamicul Meu ireconciliabil de atunci. Pentru că cerul de deasupra întregii omeniri este înnorat și întunecat, fără nicio urmă de claritate, iar lumea omenească e aruncată în întunericul beznă, astfel încât cineva care trăiește în ea nu-și poate vedea nici măcar mâna întinsă înaintea feței sau soarele când își înalță capul. Drumul de sub picioarele lui, noroios și plin de gropi, face meandre șerpuitoare; întreg pământul este plin de cadavre. Colțurile întunecate sunt umplute cu rămășițele morților, iar în colțurile răcoroase și umbrite mulțimi de demoni și-au construit locașuri. Și peste tot în lumea oamenilor, demonii vin și pleacă în hoarde. Urmașii a tot felul de bestii, plini de murdărie, sunt prinși într-o luptă înverșunată, al cărei sunet lovește cu teroare în inimă. În astfel de momente, într-o astfel de lume, într-un astfel de „paradis pământesc”, unde merge cineva să-și caute împlinirile vieții? Unde s-ar putea duce pentru a-și găsi destinația vieții? Omenirea, călcată de multă vreme sub picioarele Satanei, a fost de la început un actor care a preluat imaginea Satanei – mai mult decât atât, omenirea este întruchiparea Satanei și servește ca dovadă care e martoră pentru Satana, tare și clar. Cum poate o astfel de rasă umană, o așa grămadă de deșeuri degenerate, un astfel de

descendent al acestei familii omenești corupte, să fie martoră pentru Dumnezeu? De unde vine slava Mea? De unde poate începe să vorbească cineva despre mărturia Mea? Căci vrăjmașul care, corupând omenirea, se pune împotriva Mea, a luat deja omenirea – omenirea pe care am creat-o cu mult timp în urmă și care a fost plină de slava Mea și de trăirea Mea – și a spurcat-o. Mi-a smuls gloria și a impregnat omul numai cu o otravă profund îmbibată cu urâciunea Satanei și cu zeamă din fructul pomului cunoașterii binelui și răului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înseamnă să fii o persoană adevărată"

Natura omului este destul de diferită de esența Mea, deoarece natura coruptă a omului provine în întregime de la Satana; natura omului a fost prelucrată și coruptă de către Satana. Adică, omul trăiește sub influența răutății și a urâțeniei acestuia. Omul nu crește într-o lume a adevărului sau într-un mediu sfânt și cu atât mai puțin trăiește el în lumină. De aceea, nu este posibil pentru nimeni să aibă adevărul în natura sa din momentul nașterii și cu atât mai puțin cineva se poate naște cu o esență care se teme de Dumnezeu și I se supun Lui. Din contră, oamenii posedă o natură care se împotrivește lui Dumnezeu, se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu și nu are nicio dragoste de adevăr. Această natură este problema despre care vreau să discut – trădarea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (2)"

Revelarea firii corupte a omului își are sursa în nimic altceva decât conștiința inertă a omului, în natura lui rea și rațiunea lui nesănătoasă; dacă rațiunea și conștiința omului sunt capabile să devină din nou normale, atunci el va deveni o persoană potrivită pentru a fi folosită de Dumnezeu. Pentru că întotdeauna conștiința omului a fost amorțită și întrucât rațiunea

omului, care nu a fost niciodată una sănătoasă, devenind din ce în ce mai inertă, omul este din ce în ce mai răzvrătit față de Dumnezeu, în așa măsură încât L-a pironit pe Isus pe cruce și refuză ca întruparea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă să intre în casa lui, condamnă trupul lui Dumnezeu și Îl vede ca umil. Dacă omul ar avea măcar un pic de omenie, nu ar trata cu atâta cruzime trupul întrupat al lui Dumnezeu; dacă ar avea un pic de rațiune, nu ar trata atât de rău trupul întrupat al lui Dumnezeu; dacă ar avea un pic de conștiință, nu I-ar „mulțumi" în felul acesta Dumnezeului întrupat. Omul trăiește în epoca Dumnezeului devenit trup și, totuși, nu este capabil să Îi mulțumească lui Dumnezeu pentru că i-a oferit o oportunitate atât de bună, ci dimpotrivă, blestemă venirea lui Dumnezeu sau ignoră complet faptul întrupării lui Dumnezeu și pare să se împotrivească acestui fapt și se arată scârbit de el. Indiferent cum tratează omul venirea lui Dumnezeu, Acesta, pe scurt, Și-a continuat mereu lucrarea cu răbdare, chiar dacă omul n-a fost câtuși de puțin ospitalier față de El, ci doar Îi face, orbește, cereri. Firea omului a devenit extrem de vicioasă, rațiunea lui a devenit extrem de inertă și conștiința lui extrem de călcată în picioare de către cel rău și a încetat de mult să mai fie conștiința inițială a omului. Omul nu este doar nerecunoscător față de Dumnezeu întrupat pentru că a dăruit atât de multă viață și har omenirii, ci a devenit chiar plin de resentimente față de Dumnezeu pentru că Acesta i-a dat adevărul; întrucât omul nu are nici cel mai mic interes față de adevăr, a devenit plin de resentimente față de Dumnezeu. Nu doar că omul nu este capabil să își sacrifice viața pentru Dumnezeu întrupat, ci și încearcă să obțină beneficii de la El, pretinzând o dobândă care este de zeci de ori mai mare decât ceea ce omul I-a dat lui Dumnezeu. Oamenii cu o astfel de conștiință și rațiune cred că nu este mare lucru și încă mai cred că s-au sacrificat atât de mult pentru Dumnezeu și că Dumnezeu le-a dat prea puțin. Sunt unii oameni

care, dându-Mi un vas cu apă, întind mâinile și Îmi cer să le plătesc pentru două străchini cu lapte sau care, după ce Mi-au dat o cameră pentru o noapte, Îmi cer să plătesc chirie pentru mai multe. Cu o astfel de umanitate și o astfel de conștiință, cum v-ați mai putea dori să câștigați viață? Ce nefericiți demni de dispreț sunteți! O astfel de umanitate a omului și o asemenea conștiință a sa sunt ceea ce-L fac pe Dumnezeu întrupat să cutreiere țara, fără a găsi niciun adăpost. Cei care au cu adevărat conștiință și umanitate ar trebui să se închine și să slujească din toată inima pe Dumnezeu întrupat, nu pentru cât de mult a lucrat, ci chiar dacă nu ar face nicio lucrare. Asta ar trebui să facă cei care au o rațiune sănătoasă și aceasta este datoria omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu"

Dacă vă folosiți noțiunile pentru a-L măsura și delimita pe Dumnezeu, ca și cum El ar fi o statuie nemișcată din lut și dacă Îl delimitați întru totul pe Dumnezeu în parametrii Bibliei și Îl reduceți la o sferă limitată a lucrării, acest lucru dovedește că L-ați condamnat pe Dumnezeu. Deoarece evreii din epoca Vechiului Testament L-au considerat pe Dumnezeu un idol sau o formă fixă pe care o păstrau în inimile lor, ca și cum Dumnezeu ar fi putut fi numit doar Mesia și doar acela care era numit Mesia putea fi Dumnezeu, și pentru că oamenii L-au servit și L-au slăvit pe Dumnezeu, ca și cum ar fi fost o statuie din lut (lipsită de viață), L-au răstignit pe Isus în acea vreme pe cruce, osândindu-L la moarte – Isus cel fără vină a fost, astfel, condamnat la moarte. Dumnezeu nu comisese nicio crimă, dar omul nu L-a cruțat și a insistat să-L condamne la moarte și, astfel, Isus a fost crucificat. Omul crede întotdeauna că Dumnezeu este neschimbător și Îl definește în baza unei singure cărți, Biblia, ca și cum omul ar înțelege perfect gestionarea lui Dumnezeu, ca și cum omul ar ține în palmă tot ceea ce face

Dumnezeu. Oamenii sunt extrem de absurzi și toți au un talent înnăscut pentru hiperbole. Indiferent cât de multe sunt cunoștințele tale despre Dumnezeu, Eu tot spun că nu Îl cunoști pe Dumnezeu, că te împotrivești cel mai mult lui Dumnezeu și că L-ai condamnat, pentru că ești total incapabil să te supui lucrării lui Dumnezeu și să pășești pe calea desăvârșirii de către Dumnezeu. De ce nu este Dumnezeu niciodată mulțumit de acțiunile omului? Deoarece omul nu Îl cunoaște pe Dumnezeu, pentru că are prea multe noțiuni și deoarece cunoștințele sale despre Dumnezeu nu sunt în niciun caz conform realității, ci, în schimb, repetă monoton aceeași temă, fără variații, și folosește aceeași abordare pentru toate situațiile. Și astfel, venind pe pământ astăzi, Dumnezeu este răstignit încă o dată pe cruce de către om. Omenire crudă! Complicitatea și intriga, smulsul și înșfăcatul de la alții, fuga disperată după faimă și avere, măcelul reciproc – când se vor încheia toate acestea? În ciuda sutelor de mii de cuvinte rostite de Dumnezeu, nimănui nu i-a venit mintea la cap. Oamenii acționează de dragul familiei, al fiilor și al fiicelor lor, pentru carieră, perspective, poziție, orgoliu și bani, de dragul mâncării, hainelor, și trupului. Dar există vreun om ale cărui acțiuni să fie cu adevărat de dragul lui Dumnezeu? Chiar și printre cei care acționează de dragul lui Dumnezeu, există foarte puțini care Îl cunosc. Câți oameni nu acționează pentru propriile interese? Câți nu-i persecută sau ostracizează pe alții pentru a-și apăra poziția? Și astfel, Dumnezeu a fost osândit de nenumărate ori prin forță la moarte și nenumărați judecători barbari L-au condamnat pe Dumnezeu și L-au răstignit încă o dată pe cruce. Câți pot fi numiți drepți deoarece acționează cu adevărat de dragul lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei răi cu siguranță vor fi pedepsiți”

Să știți că vă opuneți lucrării lui Dumnezeu sau vă folosiți propriile noțiuni pentru a măsura lucrarea de astăzi, pentru că nu cunoașteți

principiile lucrării lui Dumnezeu și din cauza nesăbuinței cu care tratați lucrarea Duhului Sfânt. Opoziția voastră față de Dumnezeu și obstrucționarea lucrării Duhului Sfânt sunt cauzate de noțiunile și inerenta voastră aroganță. Nu pentru că lucrarea lui Dumnezeu este greșită, ci pentru că voi sunteți în mod natural prea răzvrătiți. După ce își găsesc credința în Dumnezeu, unii oameni nu pot nici măcar să spună cu siguranță de unde a venit omul, și totuși ei îndrăznesc să țină discursuri publice, evaluând bunele și relele lucrării Duhului Sfânt. Chiar le țin predici apostolilor care au lucrarea cea nouă a Duhului Sfânt, făcând comentarii și vorbind când nu trebuie; umanitatea lor este prea josnică și nu au nici cea mai mică urmă de rațiune. Nu va veni ziua când asemenea oameni vor fi disprețuiți și respinși de lucrarea Duhului Sfânt și vor fi arși de focurile iadului? Ei nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu, dar în schimb Îi critică lucrarea și încearcă și să-L învețe pe Dumnezeu cum să lucreze. Cum pot asemenea oameni lipsiți de rațiune să-L cunoască pe Dumnezeu? Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu în timpul procesului de căutare și experimentare; nu prin a critica după bunul plac ajunge omul să-L cunoască pe Dumnezeu prin luminarea Duhului Sfânt. Cu cât devine mai precisă cunoașterea lui Dumnezeu de către oameni, cu atât mai puțin I se opun. Dimpotrivă, cu cât mai puțin Îl cunosc oamenii pe Dumnezeu, cu atât este mai probabil ca ei să I se opună. Noțiunile tale, vechea ta natură și umanitatea, caracterul și perspectiva ta morală sunt capitalul cu care Îi reziști lui Dumnezeu și, cu cât etica ta e mai coruptă, cu cât calitățile tale sunt mai odioase și cu cât umanitatea ta este mai josnică, cu atât mai mult ești dușmanul lui Dumnezeu. Cei care au noțiuni puternice și o fire neprihănită de sine sunt încă și mai mult în vrăjmășie cu Dumnezeul întrupat; asemenea oameni sunt anticriști. Dacă noțiunile tale nu sunt corectate, atunci ele vor fi mereu

împotriva lui Dumnezeu; nu vei fi niciodată compatibil cu Dumnezeu și vei fi pentru totdeauna separat de El.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Oricine nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu e cineva care I se împotrivește, iar cineva care a ajuns să înțeleagă scopul lucrării lui Dumnezeu, dar încă nu caută să-L mulțumească pe Dumnezeu, va fi cu atât mai mult socotit un adversar al lui Dumnezeu. Există cei care citesc Biblia în bisericile mari și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei I se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat îi perturbă pe cei care încearcă să umble pe calea cea dreaptă și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă „o constituție zdravănă”, dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane? Aceia care se stimează nespus în prezența lui Dumnezeu sunt cei mai abjecți dintre oameni, în timp ce aceia care se cred modești sunt cei mai onorați. Și aceia care cred că ei cunosc lucrarea lui Dumnezeu și care, mai mult, sunt în stare să proclame altora lucrarea lui Dumnezeu în sunet de fanfară chiar în timp ce se uită direct la El – aceștia sunt cei mai ignoranți oameni. Astfel de oameni sunt fără mărturia lui Dumnezeu, aroganți și plini de îngâmfare. Aceia care cred că

au prea puțină cunoaștere de Dumnezeu, în ciuda faptului că au experiență reală și cunoștințe practice despre El, sunt cei mai iubiți de El. Doar astfel de oameni au o mărturie adevărată și sunt cu adevărat capabili să fie desăvârșiți de Dumnezeu. Aceia care nu înțeleg voia lui Dumnezeu sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care înțeleg voia lui Dumnezeu și totuși, nu practică adevărul, sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și totuși, merg împotriva esenței cuvintelor lui Dumnezeu, sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care au noțiuni despre Dumnezeul întrupat și, în plus, le trece prin minte să se dedea răzvrătirii sunt adversarii lui Dumnezeu; aceia care Îl supun judecății pe Dumnezeu sunt adversarii lui Dumnezeu; și oricine e incapabil să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să fie martor pentru El, este un adversar al lui Dumnezeu. Așa că vă îndemn: dacă aveți într-adevăr credința că puteți să umblați pe această cărare, atunci continuați să o urmați. Dar dacă nu vă puteți abține de la a vă împotrivi lui Dumnezeu, atunci ar fi mai bine să plecați până nu e prea târziu. Altfel, șansa ca lucrurile să ia o întorsătură rea pentru voi sunt extrem de mari, pentru că natura voastră e pur și simplu prea stricată. Din loialitate sau supunere sau o inimă care însetează după dreptate și adevăr, nu aveți niciun strop și nicio iotă. Se poate spune că situația voastră înaintea lui Dumnezeu este într-o totală dezordine. Nu puteți să respectați ceea ce se cuvine să respectați și sunteți incapabili să spuneți ce se cuvine să fie spus. Ceea ce se cuvine să puneți în practică, ați eșuat să puneți în practică; iar funcția pe care se cuvine să o îndepliniți, ați fost incapabili să o îndepliniți. Nu aveți loialitatea, conștiința, supunerea sau fermitatea care se cuvin. Nu ați îndurat suferința pe care se cade să o îndurați și nu aveți credința care se cuvine. Mai simplu spus, sunteți lipsiți total de orice merit: nu vă e rușine să continuați să trăiți? Lăsați-mă să vă conving că ar fi mai bine pentru voi să închideți ochii pentru odihna veșnică, scutindu-L astfel pe Dumnezeu să-Și

facă griji din cauza voastră și să sufere de dragul vostru. Credeți în Dumnezeu și totuși, nu Îi cunoașteți voia; mâncați și beți cuvintele lui Dumnezeu și totuși, nu sunteți capabili să respectați ceea ce Dumnezeu cere de la om. Credeți în Dumnezeu și totuși, nu Îl cunoașteți și rămâneți în viață fără un scop la care să năzuiți, fără nicio valoare, fără nicio semnificație. Trăiți ca ființe umane și totuși, nu aveți nicio conștiință, integritate sau credibilitate în cea mai mică măsură – vă mai puteți numi ființe umane? Credeți în Dumnezeu și totuși, Îl înșelați; mai mult, luați banii lui Dumnezeu și mâncați din jertfele care Îi sunt făcute Lui. Și totuși, la sfârșit, tot nu reușiți să arătați nici considerația cea mai mică pentru sentimentele lui Dumnezeu sau cea mai palidă conștiință față de El. Nu puteți îndeplini nici cea mai neînsemnată dintre poruncile lui Dumnezeu. Vă mai puteți numi ființe umane? Mâncați mâncarea cu care vă aprovizionează Dumnezeu și respirați oxigenul pe care El vi-l dă, vă bucurați de harul Său, totuși, la final, nu aveți nici minima cunoaștere de Dumnezeu. Dimpotrivă, ați devenit niște neisprăviți care I se împotrivesc lui Dumnezeu. Nu vă face asta niște dobitoace chiar mai prejos decât un câine? Printre animale, există vreunele care sunt mai malițioase decât voi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu”

Cea mai mare problemă a omului este că el iubește doar lucrurile pe care nu le poate vedea sau atinge, lucruri care sunt misterioase și nemaipomenite în mod suprem și care nu pot fi imaginate de către om sau atinse de către muritorii de rând. Cu cât sunt mai nerealiste aceste lucruri, cu atât sunt analizate mai mult de către oameni, iar oamenii chiar le urmăresc nepăsători față de orice altceva și încearcă să le obțină. Cu cât sunt mai nerealiste, cu atât le examinează și le analizează mai îndeaproape oamenii, mergând chiar până acolo încât își concep propriile idei complete

despre ele. Din contră, cu cât sunt mai realiste lucrurile, cu atât sunt mai indiferenți oamenii față de ele; pur și simplu le privesc de sus și sunt chiar disprețuitori la adresa lor. Nu este aceasta exact atitudinea voastră față de lucrarea realistă pe care o săvârșesc Eu astăzi? Cu cât sunt mai realiste astfel de lucruri, cu atât aveți mai multe prejudecăți față de ele. Nu petreceți deloc timp examinându-le, pur și simplu le ignorați; vă uitați de sus la aceste cerințe realiste cu standarde scăzute și chiar păstrați numeroase noțiuni despre acest Dumnezeu, care este Cel mai practic și sunteți pur și simplu incapabili să acceptați realitatea și caracterul Lui practic. Astfel, nu păstrați o credință nedeslușită? Aveți o credință nezdruncinată în Dumnezeul nedeslușit al timpurilor trecute și niciun interes față de Dumnezeul practic din prezent. Nu este acest lucru din cauză că Dumnezeu de ieri și Dumnezeu de astăzi fac parte din două epoci diferite? Nu este acest lucru și din cauză că Dumnezeul de ieri este Dumnezeul preamărit din Ceruri, în timp ce Dumnezeul de azi este o mică ființă umană pe pământ? Nu este mai ales din cauză că Dumnezeul venerat de om este Cel produs de noțiunile lui, în timp ce Dumnezeul de azi este un trup tangibil, produs pe pământ? Când totul e spus și săvârșit, oare nu datorită faptului că Dumnezeul de astăzi este prea realistic, omul nu Îl urmează? Căci ceea ce Dumnezeul de astăzi cere de la oameni este exact ceea ce oamenii sunt cel mai puțin dispuși să facă, ceea ce-i rușinează. Nu îngreunează aceste lucruri situația oamenilor? Nu le dezgolesc rănile? Astfel, mulți oameni nu-L urmează pe Dumnezeul realistic, pe Dumnezeul practic și, astfel, devin dușmanii Dumnezeului întrupat, adică antihriști. Nu este acesta un adevăr evident? În trecut, când Dumnezeu urma să Se întrupeze, poate că ai fost o figură religioasă sau un credincios devotat. După ce Dumnezeu a devenit trup, mulți astfel de credincioși devotați au devenit antihriști, fără să știe. Știi ce se întâmplă aici? În credința ta față de Dumnezeu, nu te concentrezi

pe realitate sau pe urmărirea adevărului, în schimb, te preocupi de neadevăruri – nu este aceasta cea mai clară sursă a dușmăniei tale față de Dumnezeu întrupat?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi”

Omul nu este dornic să Îl urmeze pe Dumnezeu, nu este dornic să își cheltuiască bunurile pentru Dumnezeu și nu este dornic să își dedice efortul de o viață pentru Dumnezeu; în schimb, spune că Dumnezeu S-a îndepărtat și că prea mult din Dumnezeu este în contradicție cu noțiunile omului. Cu o astfel de umanitate, chiar dacă ați fi foarte generoși în eforturile voastre, tot nu ați putea să obțineți aprobarea lui Dumnezeu, ca să nu mai vorbim despre faptul că nu Îl căutați pe Dumnezeu. Nu știți că voi sunteți rebuturile omenirii? Nu știți că umanitatea nimănui nu este mai prejos decât a voastră? Nu știți cum vă spun alții ca să vă onoreze? Cei care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu vă numesc pe voi tată al lupului, mamă a lupului, fiu al lupului, nepot al lupului; sunteți urmașii lupului, poporul lupului, și ar trebui să vă cunoașteți propria identitate și să nu o uitați niciodată. Să nu vă gândiți că sunteți în vreun fel superiori: sunteți cel mai rău grup de ființe neumane din omenire. Nu știți nimic din toate acestea? Știți cât de mult am riscat lucrând printre voi? Dacă rațiunea voastră nu poate deveni din nou normală și conștiința voastră nu poate funcționa normal, atunci nu vă veți lepăda niciodată de numele de „lup”, nu veți scăpa niciodată de ziua blestemului și nu veți scăpa de ziua pedepsei voastre. V-ați născut inferiori, un lucru fără valoare. Sunteți prin natură o haită de lupi flămânzi, o grămadă de resturi și de gunoaie și, spre deosebire de voi, Eu nu lucrez asupra voastră ca să obțin beneficii, ci pentru că este nevoie să lucrez. Dacă veți continua să fiți răzvrătiți în felul acesta, atunci voi opri lucrarea Mea și nu voi mai lucra asupra voastră vreodată; dimpotrivă, Îmi voi muta lucrarea

într-un alt grup care Îmi face pe plac și, astfel, vă voi părăsi pentru totdeauna, pentru că nu mai vreau să Mă uit către cei care sunt în vrăjmășie cu Mine.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu”

Credința voastră este foarte frumoasă; spuneți că sunteți dispuși să vă dedicați toată viața lucrării Mele și că sunteți dispuși să vă sacrificați viețile pentru aceasta, dar firile voastre nu s-au schimbat prea mult. Nu faceți decât să vorbiți cu aroganță, în ciuda faptului că modul vostru real de a vă comporta este foarte jalnic. Parcă limbile și buzele oamenilor ar fi în ceruri, dar picioarele le-ar fi tocmai pe pământ, și, drept urmare, cuvintele, faptele și reputațiile lor sunt tot nimicite. Reputațiile voastre au fost distruse, comportamentul vostru e depravat, modul vostru de a vorbi este josnic, iar viețile voastre sunt vrednice de dispreț; chiar și întreaga voastră umanitate s-a scufundat în josnicie. Sunteți înguști la minte față de ceilalți și vă ciondăniți din orice lucru mărunt. Vă certați din cauza reputațiilor și a statuturilor voastre, chiar până în punctul în care sunteți dispuși să coborâți în iad și în iazul de foc. Cuvintele și faptele voastre actuale Îmi sunt suficiente pentru a stabili că sunteți păcătoși. Atitudinile voastre față de lucrarea Mea Îmi sunt suficiente pentru a hotărî că sunteți nedrepți și toate firile voastre sunt suficiente pentru a arăta că sunteți suflete murdare, pline de mârșăvii. Manifestările voastre și ceea ce dezvăluiți sunt adecvate pentru a spune că sunteți oameni care au băut destul din sângele spiritelor necurate. Când se vorbește despre intrarea în Împărăție, nu vă dezvăluiți sentimentele. Credeți că felul în care sunteți acum este e suficient ca voi să intrați pe poarta Împărăției Mele din ceruri? Credeți că puteți să dobândiți intrarea în ținutul sfânt al lucrării și al cuvintelor Mele fără ca Eu să vă cercetez mai întâi faptele și cuvintele? Cine poate să-Mi păcălească ochii?

Cum ar putea să-Mi scape din vedere comportamentele și conversațiile voastre josnice și demne de dispreț? Eu am hotărât ca viețile voastre să fie vieți în care beți sângele și mâncați carnea acelor spirite necurate, pentru că le imitați în fața Mea în fiecare zi. Înaintea Mea, comportamentul vostru a fost deosebit de rău, așadar, cum aș putea să nu Mă simt dezgustat? Cuvintele voastre conțin impuritățile spiritelor necurate: lingușiți, ascundeți și flatați, întocmai ca aceia care se dedau vrăjitoriei și ca aceia care practică înșelătoria și beau sângele celor nedrepți. Toate manifestările omului sunt extrem de nedrepte, deci cum pot fi toți oamenii plasați în tărâmul sfânt unde se află cei drepți? Crezi că acel comportament mârșav al tău poate să te caracterizeze ca sfânt, în comparație cu nedrepții? Limba ta ca de șarpe îți va nimici în cele din urmă trupul care duce la distrugere și săvârșește mârșăvii, iar mâinile tale care sunt acoperite de sângele spiritelor necurate îți vor trage în cele din urmă și sufletul în iad. Așadar, de ce nu profiți de această șansă ca să-ți cureți mâinile acoperite de murdărie? Și de ce nu profiți de această ocazie ca să-ți tai limba care rostește cuvinte nelegiuite? Oare din cauză că ești dispus să suferi în flăcările iadului pentru mâinile, limba și buzele tale? Veghez inimile tuturor cu ambii ochi întrucât, cu mult înainte de a crea omenirea, le cuprinsesem inimile în mâinile Mele. Cu mult timp în urmă am văzut cu adevărat inimile oamenilor, așadar, cum ar putea gândurile din inima omului să scape privirii Mele? Și cum s-ar putea să nu fie prea târziu ca ei să scape fără să fie arși de Duhul Meu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Caracterul vostru, al tuturor, este atât de infam!”

Buzele tale sunt mai blânde decât porumbeii, dar inima ta este mai ticăloasă decât șarpele de odinioară. Buzele tale sunt chiar la fel de frumoase ca libanezele, dar, totuși, inima ta nu este la fel de bună ca a lor și cu siguranță nu se poate compara cu frumusețea cananeenelor. Inima ta este

atât de înșelătoare! Detest doar buzele și inimile celor nedrepți, iar cerințele Mele de la oameni nu sunt deloc mai mari decât la ce Mă aștept de la sfinți; doar că Îmi este silă de faptele rele ale celor nedrepți și sper ca ei să fie în stare să-și arunce murdăria și să scape din situația lor actuală, astfel încât să se poată deosebi de cei nedrepți și să trăiască și să fie sfinți alături de cei drepți. Vă aflați în aceleași împrejurări ca și Mine și, totuși, sunteți plini de murdărie; din asemănarea originală a oamenilor creați la început, nu aveți nici măcar cea mai mică urmă. În plus, pentru că în fiecare zi imitați asemănările acelor spirite necurate, făcând ce fac ele și spunând ce spun ele, toate mădularele voastre – chiar și limbile și buzele voastre – sunt atât de înmuiate în apa lor murdară, încât sunteți acoperiți în întregime de astfel de pete și nici măcar o parte din voi nu poate fi folosită pentru lucrarea Mea. Este atât de sfâșietor! Trăiți într-o lume a cailor și a vitelor, dar, totuși, nu vă simțiți tulburați; sunteți plini de bucurie și trăiți liber și ușor. Înotați în această apă murdară, dar, de fapt, nu vă dați seama că ați plonjat într-o astfel de situație. În fiecare zi vă întovărășiți cu spirite necurate și aveți de-a face cu „excremente”. Viețile voastre sunt foarte vulgare și, cu toate acestea, nu sunteți de fapt conștienți că nu existați în lumea umană și că nu aveți control asupra voastră. Nu știi că acele spirite necurate ți-au călcat viața în picioare în urmă cu multă vreme, iar apa murdară ți-a pătat demult caracterul? Crezi că trăiești într-un paradis pământesc și că te afli în sânul fericirii? Nu știi că ai trăit o viață alături de spirite necurate și că ai coexistat cu tot ce ți-au pregătit ele? Cum ar putea să aibă vreun sens felul în care trăiești? Cum ar putea să aibă viața ta vreo valoare? Te-ai tot dus de colo până colo pentru părinții tăi, părinții spiritelor necurate, dar, de fapt, nu știi că aceia care te prind în cursă sunt părinții spiritelor necurate, care te-au născut și te-au crescut. Mai mult decât atât, nu ești conștient că, de fapt, ei ți-au dat toată murdăria ta; nu știi decât că îți pot aduce „bucurie”, că nu te

mustră și nici nu te judecă și, mai ales, că nu te blestemă. Ei nu și-au vărsat niciodată furia asupra ta, ci te tratează cu afecțiune și amabilitate. Cuvintele lor îți hrănesc inima și te captivează astfel încât să devii dezorientat și, fără să-ți dai seama, ești atras de ei și dispus să le fii de folos, devenind supapa și slujitorul lor. Nu ai nicio obiecție, dar ești dispus să lucrezi pentru ei ca un câine, ca un cal; ești indus în eroare de ei. Din acest motiv, nu ai absolut nicio reacție față de lucrarea pe care o fac Eu. Nu e de mirare că mereu îți dorești să-Mi aluneci în secret printre degete, și nu e de mirare că mereu îți dorești să folosești cuvinte dulci ca să obții prin înșelăciune o favoare din partea Mea. După cum s-a dovedit, ai avut deja un alt plan, un alt aranjament. Poți să vezi o mică parte din acțiunile Mele, ale Atotputernicului, dar nu știi o iotă despre judecata și mustrarea Mea. Nu știi când a început mustrarea Mea; știi doar cum să Mă înșeli – totuși, nu știi că nu voi tolera nicio necinstire din partea omului. De vreme ce te-ai hotărât deja să-Mi slujești, nu te voi lăsa să pleci. Sunt un Dumnezeu care detestă răul și sunt un Dumnezeu gelos pe omenire. De vreme ce ți-ai așezat deja cuvintele pe altar, nu îți voi îngădui să fugi chiar dinaintea ochilor Mei și nu voi tolera să servești la doi stăpâni. Credeai că poți să ai o a doua dragoste după ce ți-ai așezat cuvintele pe altarul Meu și înaintea ochilor Mei? Cum aș putea să le permit oamenilor să Mă facă de râs în felul acesta? Credeai că poți să-Mi faci lejer făgăduințe și jurăminte cu limba? Cum ai putut să depui jurăminte lângă tronul Meu, tronul Celui care sunt Preaînalt? Credeai că jurămintele tale au dispărut deja? Permiteți-Mi să vă spun: chiar dacă trupurile voastre vor dispărea, jurămintele voastre nu pot să o facă. În final, vă voi condamna pe baza jurămintelor voastre. Totuși, credeți că puteți să Mă tratați cu superficialitate punându-vă cuvintele înaintea Mea și că inimile voastre pot să servească spiritelor necurate și spiritelor rele. Cum ar putea mânia Mea să-i tolereze pe acei oameni care, asemănători câinilor și

porcilor, Mă înșală? Trebuie să-Mi execut decretele administrative și să smulg cu forța din mâinile spiritelor necurate pe toți acei amorțiți și „pioși” care cred în Mine ca să Mă poată „sluji” în mod disciplinat, ca să fie boii și caii Mei și să se supună orchestrărilor Mele. Te voi face să-ți recapeți hotărârea anterioară și să-Mi slujești din nou. Nu voi tolera nicio ființă creată care Mă înșală. Credeai că ai putea, pur și simplu, să faci în mod absurd cereri și să minți în fața Mea? Credeai că nu ți-am auzit sau nu ți-am văzut cuvintele și faptele? Cum aș fi putut să nu-ți am în vedere cuvintele și faptele? Cum aș putea vreodată să le permit oamenilor să Mă înșele așa?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Caracterul vostru, al tuturor, este atât de infam!”

Unii oameni vor întreba: „Ce este, exact, o ființă umană?” Niciunul dintre oamenii din ziua de astăzi nu este ființă umană. Dacă nu sunt ființe umane, ce sunt ei? Ai putea spune că sunt animale, fiare, satane sau diavoli; în orice caz, sunt doar înveliți în piele umană, dar nu pot fi numiți ființe umane, întrucât nu au umanitate normală. A spune că sunt animale e oarecum potrivit, dar oamenii au limbaj, minte și gânduri și pot să se implice în știință și producție, așa că pot fi categorisiți doar ca animale superioare. Cu toate acestea, oamenii au fost prea profund corupți de Satana, și-au pierdut de mult timp conștiința și rațiunea, nu I se supun lui Dumnezeu și nu se tem deloc de El. Este întru totul potrivit să-i numim diavoli și satane. Întrucât natura lor este a Satanei și ei dezvăluie firi satanice și exprimă opinii satanice, este mai potrivit să-i numim diavoli și satane. Oamenii au fost prea profund corupți și nu au cine știe ce asemănare umană. Sunt ca fiarele și animalele, sunt diavoli. În acest moment, oamenii nu sunt una sau alta, nu seamănă nici cu ființele umane, nici cu demonii și nu au adevărata asemănare umană. După mulți ani de experiență, unii credincioși mai vechi ajung la un pic de intimitate cu Dumnezeu și-L

înțeleg mai mult sau mai puțin, își fac mai mult sau mai puțin griji pentru lucrurile de care Se îngrijorează Dumnezeu și se gândesc mai mult sau mai puțin la lucrurile la care Se gândește El – asta înseamnă că au un pic din înfățișarea unui om și sunt formați pe jumătate. Noii credincioși nu au experimentat încă mustrarea și judecata, sau prea multă emondare, și nici nu au auzit prea mult despre adevăr; abia au citit cuvintele lui Dumnezeu, dar nu au nicio experiență adevărată. Prin urmare, nu sunt la înălțime. Profunzimea experienței unei persoane determină cât de mult se schimbă. Cu cât experimentezi mai puțin cuvintele lui Dumnezeu, cu atât vei înțelege mai puțin adevărul. Dacă nu ai deloc experiență, atunci ești o satană vie neatinsă și ești un diavol, pur și simplu. Crezi asta? Într-o zi, vei înțelege acele cuvinte. Există vreun om bun acum? Dacă oamenii nu au înfățișare umană, cum îi putem numi ființe umane? A-i numi oameni buni este exclus. Au doar o carapace umană, însă nu au o esență umană; nu ar fi o exagerare să-i numim fiare în haine umane.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Înainte ca oamenii să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și să înțeleagă adevărul, natura Satanei este cea care preia controlul în ei şi îi domină. Ce lucruri specifice sunt în acea natură? De exemplu, de ce ești egoist? De ce trebuie să îți protejezi propria poziție? De ce ai emoții atât de puternice? De ce te bucuri de acele lucruri nedrepte? De ce îți plac cele rele? Care este baza preferinței tale pentru aceste lucruri? De unde vin aceste lucruri? De ce ești așa de fericit să le accepți? De pe acum, ați ajuns cu toții să înțelegeți că motivul principal din spatele tuturor acestor lucruri este că otrava Satanei e înăuntrul omului. Așadar, ce este otrava Satanei? Cum poate fi ea exprimată? De exemplu, dacă întrebi: „Cum ar trebui să trăiască oamenii? Pentru ce ar trebui să trăiască ei?”, oamenii vor răspunde: „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate”. Această

singură frază exprimă sursa problemei. Filosofia și logica Satanei au devenit viața oamenilor. Indiferent ce urmăresc oamenii, o fac pentru ei înșiși – și, astfel, trăiesc doar pentru ei înșiși. „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate” – aceasta este filosofia de viață a omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Aceste cuvinte au devenit deja natura omenirii corupte și sunt adevărata zugrăvire a naturii satanice pe care o are omenirea coruptă. Această natură satanică a devenit deja baza existenței omenirii corupte. Vreme de câteva mii de ani, omenirea coruptă a trăit cu acest venin al Satanei, chiar până în zilele noastre. Tot ceea ce face Satana este de dragul propriei pofte, de dragul propriilor ambiții și scopuri. Își dorește să-L depășească pe Dumnezeu, să se elibereze de Dumnezeu și să preia controlul asupra tuturor lucrurilor create de Dumnezeu. Astăzi, atât de corupți sunt oamenii de Satana: toți au naturi satanice, toți încearcă să-L tăgăduiască pe Dumnezeu și să I se împotrivească și vor să-și controleze propriile destine și încearcă să se opună orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu. Ambițiile și poftele lor sunt exact aceleași ca ale Satanei. Prin urmare, natura omului este natura Satanei. De fapt, mottourile și aforismele multor oameni reprezintă natura umană și reflectă esența corupției umane. Lucrurile pe care oamenii le aleg sunt propriile preferințe și toate reprezintă firile și preocupările lor. În fiecare cuvânt pe care îl spune o persoană și în tot ceea ce face, oricât de voalat ar fi, nu îi poate ascunde natura. De exemplu, fariseii predicau de obicei destul de frumos, dar când au auzit predicile și adevărurile exprimate de Isus, în loc să le accepte, le-au condamnat. Acest lucru a dezvăluit esența naturii fariseilor de a fi sătui de adevăr și de a-l urî. Unii oameni vorbesc destul de frumos și se pricep să se deghizeze, dar după ce alții se asociază cu ei o vreme, aceștia constată că natura lor este profund vicleană și necinstită. După o lungă perioadă de asociere cu ei, toți ceilalți descoperă esența naturii lor. În final, ceilalți trag

următoarea concluzie: ei nu rostesc niciodată un cuvânt adevărat și sunt înșelători. Această afirmație reprezintă natura unor astfel de oameni și este cea mai bună ilustrare și dovadă a naturii-esență pe care o au. Filosofia lor de a trăi este de a nu spune nimănui adevărul, precum și de a nu avea încredere în nimeni. Natura satanică a omului conține multe filosofii și otrăvuri satanice. Uneori, nici măcar tu însuți nu ești conștient de ele și nu le înțelegi; cu toate acestea, fiecare moment din viața ta se bazează pe aceste lucruri. În plus, crezi că aceste lucruri sunt destul de corecte și rezonabile și deloc greșite. Acest lucru e suficient pentru a arăta că filosofiile Satanei au devenit natura oamenilor și că ei trăiesc în conformitate deplină cu ele, considerând acest mod de viață ca fiind bun și neavând deloc simțul pocăinței. Prin urmare, ei își dezvăluie constant natura satanică și trăiesc constant după filosofiile Satanei. Natura Satanei este viața omenirii și este esența naturii omenirii.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru”

În general, ca ființă umană care s-a născut în această lume, vei fi făcut ceva care să constituie o încălcare a adevărului, indiferent dacă-ți amintești că ai făcut vreodată ceva pentru a trăda o persoană sau dacă i-ai trădat pe alții de multe ori înainte. Întrucât ești capabil să-ți trădezi părinții sau prietenii, atunci ești capabil să-i trădezi și pe alții și, mai mult decât atât, ești capabil să Mă trădezi pe Mine și să faci lucruri pe care Eu le disprețuiesc. Cu alte cuvinte, trădarea nu este un simplu comportament superficial imoral, ci un lucru ce intră în conflict cu adevărul. Tocmai aceasta este sursa împotrivirii și răzvrătirii omenirii împotriva Mea. Acesta este motivul pentru care am rezumat-o în următoarea afirmație: trădarea este natura omului și această natură este marele dușman al armoniei fiecărei persoane cu Mine.

Comportamentul care nu Mi se poate supune în mod absolut înseamnă trădare. Comportamentul care nu poate fi loial față de Mine înseamnă trădare. A Mă înșela și a folosi minciuni pentru a Mă înșela înseamnă trădare. A nutri multe noțiuni și a le răspândi peste tot este trădare. A fi incapabili să-Mi sprijiniți mărturiile și interesele este trădare. A afișa zâmbete false dacă în inimi sunteți departe de Mine este trădare. Acestea sunt toate acte de trădare de care voi ați fost întotdeauna capabili și sunt ceva obișnuit printre voi. Poate că niciunul dintre voi nu se gândește la asta ca la o problemă, dar Eu nu cred asta. Nu pot trata faptul că o persoană Mă trădează ca pe o chestiune măruntă și cu siguranță nu o pot ignora. Acum, când lucrez printre voi, vă comportați în acest fel – dacă va veni ziua când nu va fi nimeni care să vă supravegheze, nu veți fi ca niște bandiți care s-au declarat regii micilor munți proprii? Când se va întâmpla asta și veți provoca o catastrofă, cine va fi acolo pentru a curăța după voi? Voi credeți că unele acte de trădare sunt simple incidente ocazionale, nu comportamentul vostru insistent, și că nu meritați să fiți puși în discuție cu atâta severitate, într-un mod care vă rănește orgoliul. Dacă voi credeți cu adevărat astfel, atunci vă lipsește judecata. A gândi așa înseamnă a fi un specimen și un arhetip de răzvrătire. Natura omului este viața lui; este un principiu pe care se bazează pentru a supraviețui și nu îl poate schimba. Luați ca exemplu natura trădării. Dacă poți face ceva pentru a trăda o rudă sau un prieten, acest lucru dovedește că asta face parte din viața ta și este o natură cu care te-ai născut. E ceva ce nimeni nu poate nega.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (1)”

Toate sufletele corupte de Satana sunt ținute în robie în puterea Satanei. Numai cei care cred în Hristos au fost separați, salvați din tabăra Satanei și aduși în Împărăția de astăzi. Acești oameni nu mai trăiesc sub

influența Satanei. Chiar și așa, natura omului este încă înrădăcinată în trupul omului, adică, deși sufletele voastre au fost mântuite, natura voastră este tot cum era înainte, iar șansa că Mă veți trăda rămâne de sută la sută. Iată de ce lucrarea Mea durează atât de mult, fiindcă natura voastră este refractară. Acum, cu toții îndurați greutăți la maximul capacității voastre în timp ce vă faceți datoriile, totuși fiecare dintre voi este capabil să Mă trădeze și să se întoarcă sub puterea Satanei, în tabăra lui, și să se întoarcă la vechea sa viață – acesta este un lucru de netăgăduit. În acel moment, nu vă va fi cu putință să arătați o urmă de umanitate sau de asemănare umană, așa cum faceți acum. În cazuri grave, veți fi distruși și, mai mult decât atât, veți fi damnați pe vecie, pedepsiți cu severitate, fără să vă mai reîntrupați vreodată din nou. Aceasta este problema pusă în fața voastră. Vă aduc aminte astfel, în primul rând, pentru ca lucrarea Mea să nu fi fost în van și, în al doilea rând, pentru ca să puteți trăi cu toții în zile de lumină. Cu adevărat, dacă lucrarea Mea este sau nu zadarnică nu este problema crucială. Ce este crucial este ca voi să fiți în stare să aveți vieți fericite și un viitor minunat. Lucrarea Mea este lucrarea de mântuire a sufletelor oamenilor. Dacă sufletul tău va cădea în mâinile Satanei, atunci trupul tău nu va trăi în pace. Dacă Eu îți protejez trupul, atunci și sufletul tău va fi cu siguranță în grija Mea. Dacă voi simți cu adevărat dezgust pentru tine, atunci trupul și sufletul tău vor cădea deodată în mâinile Satanei. Îți poți imagina cum va fi situația ta, atunci? Dacă, într-o zi, cuvintele Mele nu vor fi prețuite de voi, atunci fie vă voi preda pe toți Satanei, care vă va supune unui chin atroce, până când mânia Mea se va fi disipat complet, fie am să vă pedepsesc personal pe voi, oameni de nerăscumpărat, căci inimile voastre care Mă trădează nu se vor fi schimbat niciodată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (2)”

Numeroșii voștri ani de comportament înaintea Mea Mi-au dat un răspuns fără precedent și întrebarea la acest răspuns este: „Care este atitudinea omului înaintea adevărului și a adevăratului Dumnezeu?” Eforturile pe care le-am consacrat oamenilor dovedesc esența Mea de iubire față de om, iar fiecare acțiune a omului înaintea Mea dovedește esența omului de ură față de adevăr și împotrivire față de Mine. Tot timpul sunt îngrijorat pentru toți cei care M-au urmat, cu toate acestea, cei care Mă urmează nu pot să accepte niciodată cuvintele Mele; ei nici măcar nu sunt capabili să-Mi accepte sugestiile. Aceasta este ceea ce Mă întristează cel mai mult. Nimeni nu a fost niciodată capabil să Mă înțeleagă și, în plus, nici nu a fost nimeni capabil vreodată să Mă accepte, chiar dacă atitudinea Mea este sinceră și cuvintele Mele sunt blânde. Toți încearcă să facă lucrarea pe care le-am încredințat-o conform propriilor lor idei; ei nu caută intențiile Mele, darămite să Mă întrebe ce anume cer de la ei. Ei încă pretind că Mă slujesc cu credință, totul în timp ce se răzvrătesc împotriva Mea. Mulți cred că adevărurile care sunt de neacceptat pentru ei sau pe care nu le pot practica nu sunt adevăruri. În astfel de oameni, adevărurile Mele devin ceva ce este negat și respins. În același timp, oamenii Mă recunosc drept Dumnezeu doar cu vorba dar, de asemenea, Mă cred a fi un străin care nu este adevărul, calea sau viața. Nimeni nu știe acest adevăr: cuvintele Mele sunt adevărul invariabil etern. Eu sunt alimentarea cu viață pentru om și singurul ghid pentru omenire. Valoarea și semnificația cuvintelor Mele nu sunt determinate de faptul că sunt sau nu recunoscute sau acceptate de către omenire, ci de esența cuvintelor înseși. Chiar dacă nicio singură persoană de pe acest pământ nu poate accepta cuvintele Mele, valoarea cuvintelor Mele și ajutorul lor pentru omenire sunt inestimabile pentru orice om. Prin urmare, atunci când se confruntă cu mulți oameni care se răzvrătesc, resping sau sunt complet disprețuitori față de cuvintele Mele, poziția Mea

este numai aceasta: lăsați timpul și faptele să fie mărturia Mea și să arate cum cuvintele Mele sunt adevărul, calea și viața. Lăsați-le să arate că tot ceea ce am spus este drept, că este ceea ce ar trebui furnizat omului și, de asemenea, ceea ce omul ar trebui să accepte. Îi voi lăsa pe toți cei care Mă urmează să știe acest lucru: cei care nu pot accepta pe deplin cuvintele Mele, aceia care nu pot să-Mi practice cuvintele, cei care nu pot găsi un scop în cuvintele Mele și aceia care nu pot primi mântuirea din cauza cuvintelor Mele, sunt cei care au fost condamnați prin cuvintele Mele și, mai mult decât atât, au pierdut mântuirea Mea, iar toiagul Meu nu se va depărta de la ei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să vă gândiți la faptele voastre”

10. Cum să experimentăm încercările și rafinarea

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Confruntat cu starea omului și cu atitudinea sa față de Dumnezeu, Dumnezeu a făcut o nouă lucrare, permițându-i omului să aibă deopotrivă atât cunoștințe despre El și supunere față de El, cât și dragoste și mărturie. Astfel, omul trebuie să experimenteze rafinarea sa de către Dumnezeu, precum și judecata și emondarea sa, fără de care omul nu L-ar cunoaște niciodată pe Dumnezeu și nu ar fi niciodată capabil să-L iubească și să fie mărturie pentru El cu adevărat. Rafinarea omului de către Dumnezeu nu este doar de dragul unui efect unilateral, ci de dragul unui efect cu multiple fațete. Doar în acest fel Dumnezeu înfăptuiește lucrarea de rafinare în cei care doresc să caute adevărul, pentru ca hotărârea și dragostea lor să fie desăvârșite de către Dumnezeu. Pentru cei care doresc să caute adevărul și care tânjesc după Dumnezeu, nimic nu este mai semnificativ sau de mai mare ajutor decât o asemenea rafinare. Firea lui Dumnezeu nu este atât de ușor înțeleasă sau cuprinsă de către om, căci Dumnezeu, în cele din urmă, este Dumnezeu. Până la urmă, este imposibil ca Dumnezeu să aibă aceeași fire ca omul și, astfel, nu este ușor pentru om să Îi înțeleagă firea. Adevărul nu este deținut în mod inerent de către om și nu este ușor de înțeles de cei care au fost corupți de către Satana; omul este lipsit de adevăr și lipsit de hotărârea de a pune adevărul în practică, și dacă nu suferă și nu este rafinat sau judecat, atunci hotărârea lui nu va fi niciodată desăvârșită. Pentru toți oamenii, rafinarea este chinuitoare și foarte greu de acceptat – totuși, în timpul rafinării, Dumnezeu îi clarifică omului firea Sa cea dreaptă și face publice cerințele Lui pentru om și oferă mai multă luminare, precum și emondare mai reale; prin compararea faptelor cu adevărul, El dă omului o mai mare cunoaștere a sa și a adevărului și o mai bună înțelegere a voii

Sale, permițându-i astfel omului să aibă o iubire adevărată și mai pură față de Dumnezeu. Acestea sunt obiectivele lui Dumnezeu în realizarea rafinării. Toată lucrarea pe care o face Dumnezeu în om are propriile scopuri și semnificații; Dumnezeu nu face o lucrare fără sens, și nici nu face o lucrare care este lipsită de beneficii pentru om. Rafinarea nu înseamnă îndepărtarea oamenilor din fața lui Dumnezeu, nici nu înseamnă distrugerea lor în iad. Mai degrabă, înseamnă schimbarea firii omului în timpul rafinării, schimbarea intențiilor sale, a vechilor sale păreri, schimbarea dragostei lui pentru Dumnezeu și schimbarea întregii sale vieți. Rafinarea este o adevărată testare a omului și o formă de pregătire reală, și numai în timpul rafinării iubirea lui poate servi funcției sale inerente.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire”

Când Dumnezeu lucrează pentru a-l rafina pe om, omul suferă. Cu cât este mai intensă rafinarea unei persoane, cu atât mai mare va fi inima sa iubitoare de Dumnezeu și cu atât mai mult se va dezvălui în ea puterea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, cu cât un om primește mai puțină rafinare, cu atât mai puțin va avea o inimă iubitoare de Dumnezeu și cu atât mai puțin se va dezvălui în acesta puterea lui Dumnezeu. Cu cât sunt mai mari rafinarea și durerea unei astfel de persoane și cu cât îndură mai multe chinuri, cu atât mai mult va crește dragostea sa pentru Dumnezeu, cu atât mai sinceră va deveni credința sa în El și cu atât mai profundă va fi cunoașterea sa de Dumnezeu. În experiențele tale, vei vedea oameni care suferă enorm în timp ce sunt rafinați, care sunt emondați și disciplinați mult, și vei observa că aceia sunt oamenii care au o dragoste profundă pentru Dumnezeu și o cunoaștere mult mai temeinică și pătrunzătoare a Sa. Cei care nu au trecut prin experiența emondării au doar o cunoaștere superficială și pot să spună numai atât: „Dumnezeu este atât de bun și

revarsă har asupra oamenilor ca ei să se poată bucura de El”. Dacă oamenii au experiența emondării și disciplinării, atunci sunt capabili să vorbească despre adevărata cunoaștere de Dumnezeu. Așadar, cu cât este mai minunată lucrarea lui Dumnezeu asupra omului, cu atât este mai valoroasă și mai semnificativă. Cu cât mai de nepătruns este pentru tine și cu cât mai incompatibilă este cu noțiunile tale, cu atât mai mult izbutește lucrarea lui Dumnezeu să te cucerească, să te câștige și să te desăvârșească. Ce măreață e semnificația lucrării lui Dumnezeu! Dacă Dumnezeu nu l-ar rafina pe om astfel, dacă El nu ar lucra potrivit acestei metode, atunci lucrarea Lui ar fi ineficientă și neînsemnată. În trecut, se spunea că Dumnezeu avea să selecteze și să câștige acest grup și să-l desăvârșească în zilele de pe urmă; faptul acesta are o semnificație extraordinară. Cu cât mai măreață este lucrarea pe care o săvârșește El în voi, cu atât mai profundă și mai pură e iubirea voastră de Dumnezeu. Cu cât mai măreață e lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai capabil e omul să priceapă ceva din înțelepciunea Sa și cu atât mai profund Îl cunoaște omul. În timpul zilelor de pe urmă, cei 6000 de ani din planul de gestionare al lui Dumnezeu vor ajunge la final. Chiar se poate încheia cu ușurință? Se va sfârși lucrarea Sa odată ce El va cuceri omenirea? Poate fi atât de simplu? Oamenii chiar își imaginează că așa este, dar ceea ce face Dumnezeu nu este atât de simplu. Indiferent ce parte a lucrării lui Dumnezeu ai dori să aduci în discuție, pentru om, toată este de nepătruns. Dacă ai fi în stare s-o înțelegi, atunci lucrarea lui Dumnezeu ar fi lipsită de semnificație sau valoare. Lucrarea săvârșită de Dumnezeu este de nepătruns; este întru totul contrară noțiunilor tale și, cu cât este mai incompatibilă cu noțiunile tale, cu atât mai mult arată că lucrarea lui Dumnezeu este plină de înțeles; dacă ar fi compatibilă cu noțiunile tale, atunci ar fi lipsită de sens. Astăzi, simți că lucrarea lui Dumnezeu este atât de minunată și, cu cât mai minunată simți că este, cu atât mai mult simți că

Dumnezeu este de nepătruns și vezi cât de mărețe sunt faptele Sale. Dacă ar face doar o lucrare superficială, de mântuială, pentru a-l cuceri pe om și apoi nu ar mai face nimic, atunci omul nu ar fi în stare să vadă însemnătatea lucrării lui Dumnezeu. Deși acum primești un strop de rafinare, aceasta este de mare folos creșterii tale în viață; așadar, este extrem de necesar ca voi să fiți supuși unor astfel de greutăți. Astăzi primești un strop de rafinare, dar, apoi, vei fi cu adevărat capabil să vezi faptele lui Dumnezeu și, în cele din urmă, vei spune: „Faptele lui Dumnezeu sunt atât de minunate!” Acestea vor fi cuvintele din inima ta. După ce au experimentat o vreme rafinarea de către Dumnezeu (încercarea făcătorilor de servicii și vremea mustrării), unii oameni au zis în cele din urmă: „Să crezi în Dumnezeu e cu adevărat dificil!” Faptul că au folosit cuvintele „cu adevărat dificil” arată că faptele lui Dumnezeu sunt de nepătruns, că lucrarea lui Dumnezeu are o mare însemnătate și valoare și că lucrarea Sa este foarte demnă de a fi prețuită de om. Dacă, după ce am lucrat atât de mult, nu ai dobândi nici cele mai neînsemnate cunoștințe, atunci ar mai putea lucrarea Mea să aibă valoare? Te va face să spui: „A-L sluji pe Dumnezeu e foarte dificil, faptele Sale sunt atât de minunate, iar Dumnezeu este cu adevărat înțelept! Dumnezeu este atât de încântător!” Dacă, după o perioadă în care ai experimentat, ești capabil să spui astfel de cuvinte, atunci asta dovedește că ai câștigat lucrarea lui Dumnezeu în tine.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

Ce stare internă din oameni țintesc aceste încercări? Acestea sunt orientate spre firea rebelă a oamenilor, care nu este în stare să-L mulțumească pe Dumnezeu. Există multe lucruri care sunt impure în sinea oamenilor și multe care sunt ipocrite și, astfel, Dumnezeu îi supune pe oameni încercărilor pentru a-i purifica. Dar dacă astăzi ești în stare să-L

mulțumești pe Dumnezeu, atunci încercările viitoare vor fi o desăvârșire pentru tine. Dacă astăzi nu ești în stare să-L mulțumești pe Dumnezeu, atunci încercările viitoare te vor ispiti și vei cădea pe neștiute, iar în acel moment nu vei putea să te ajuți, pentru că nu poți ține pasul cu lucrarea lui Dumnezeu și nu ești înzestrat cu statură reală. Așadar, dacă dorești să rămâi ferm pe viitor, să-L mulțumești pe Dumnezeu mai bine și să-L urmezi până la sfârșit, astăzi trebuie să construiești o fundație solidă. Trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu punând adevărul în practică în toate lucrurile și fiind atent la voia Lui. Dacă practica ta va fi mereu aceasta, va exista o bază în tine și Dumnezeu va inspira în tine o inimă care Îl iubește și El îți va da credință. Într-o zi, când o încercare se va abate cu adevărat asupra ta, s-ar putea să suferi o oarecare durere și să fii profund îndurerat la un moment dat și să pătimești o durere zdrobitoare, ca și cum ai fi murit – dar inima ta iubitoare de Dumnezeu nu se va schimba și va deveni chiar mai profundă. Acestea sunt binecuvântările lui Dumnezeu. Dacă ești în stare să accepți tot ceea ce Dumnezeu spune și face astăzi cu o inimă supusă, atunci cu siguranță vei fi binecuvântat de Dumnezeu și astfel, vei fi cineva care este binecuvântat de Dumnezeu și primește promisiunea Lui. Dacă astăzi nu practici, atunci când într-o zi se vor abate încercări asupra ta, vei lipsit de credință sau de o inimă iubitoare, iar în acel moment încercarea va deveni ispită; vei fi aruncat în mijlocul ispitei Satanei și nu vei avea nicio cale de scăpare. Astăzi, poate că ești capabil să rămâi ferm atunci când o mică încercare se abate asupra ta, dar nu vei fi neapărat în măsură să rămâi ferm atunci când, într-o zi, o mare încercare se va abate asupra ta. Unii oameni sunt îngâmfați și cred că sunt deja aproape perfecți. Dacă nu vei căuta mai în profunzime în acele vremuri și vei rămâne mulțumit, atunci vei fi în pericol. Astăzi, Dumnezeu nu face lucrarea unor încercări mai mari și totul pare bine, dar când Dumnezeu te va pune la încercare, vei descoperi că îți

lipsesc multe lucruri, căci statura ta este prea mică și ești incapabil să reziști la încercări mari. Dacă rămâi așa cum ești și te afli într-o stare de inerție, atunci, când încercările vor veni, tu vei cădea. Ar trebui să vă uitați adesea la cât de mică este statura voastră; numai în acest fel veți face progrese. Dacă doar în timpul încercărilor vezi că statura ta este atât de mică, că voința ta este atât de slabă încât prea puțin din tine este real și că nu ești potrivit pentru voia lui Dumnezeu – dacă îți dai seama de aceste lucruri abia în acel moment, atunci va fi prea târziu.

Dacă nu cunoști firea lui Dumnezeu, atunci vei cădea în mod inevitabil în timpul încercărilor, pentru că nu ești conștient de modul în care Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni, de metodele prin care Dumnezeu îi desăvârșește, iar când încercările lui Dumnezeu se vor abate asupra ta și acestea nu vor corespunde noțiunilor tale, nu vei putea rămâne ferm. Adevărata dragoste a lui Dumnezeu este întreaga Lui fire, și atunci când întreaga Lui fire se arată oamenilor, ce aduce acest lucru trupului tău? Când firea dreaptă a lui Dumnezeu se arată oamenilor, trupul lor va suferi în mod inevitabil multă durere. Dacă nu suferi această durere, atunci nu poți fi desăvârșit de Dumnezeu și nici nu vei putea să-I dedici dragoste adevărată lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu te va desăvârși, El îți va arăta cu siguranță întreaga Sa fire. Din momentul facerii până în ziua de astăzi, Dumnezeu nu Și-a arătat niciodată întreaga Sa fire omului – dar, în zilele de pe urmă, Își va dezvălui firea în fața acestui grup de oameni pe care El i-a predestinat și i-a ales și, făcându-i pe oameni desăvârșiți, Își dezvăluie firile prin intermediul cărora desăvârșește un grup de oameni. Aceasta este dragostea adevărată a lui Dumnezeu față de oameni. A trăi dragostea adevărată a lui Dumnezeu necesită ca oamenii să sufere dureri extreme și să plătească un preț ridicat. Doar după aceasta ei vor fi câștigați de Dumnezeu și vor putea să-I înapoieze lui Dumnezeu dragostea lor și numai atunci inima lui

Dumnezeu va fi mulțumită. Dacă oamenii doresc să fie desăvârșiți de Dumnezeu și, dacă doresc să-I urmeze voia și să-și dea pe deplin dragostea adevărată lui Dumnezeu, atunci trebuie să îndure multe suferințe și multe chinuri din împrejurările lor, să sufere o durere mai rea decât moartea. În cele din urmă vor fi nevoiți să-și dea inima adevărată înapoi lui Dumnezeu. Dacă cineva iubește sau nu cu adevărat pe Dumnezeu se va vedea în timpul greutăților și al rafinării. Dumnezeu purifică dragostea oamenilor, iar acest lucru se realizează numai în mijlocul greutăților și al rafinării.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”

În credința lor în Dumnezeu, ceea ce oamenii caută este să obțină binecuvântări pentru viitor; acesta este țelul pe care îl au în credința lor. Toți oamenii au această intenție și speranță, dar corupția din natura lor trebuie rezolvată prin încercări și rafinare. Trebuie să fiți rafinați în oricare dintre aspectele în care nu sunteți purificați și dezvăluiți corupție – acesta este aranjamentul lui Dumnezeu. El îți creează un mediu, forțându-te să fii rafinat acolo, astfel încât să-ți poți cunoaște propria corupție. În cele din urmă, ajungi la un punct în care preferi să mori și să renunți la planurile și dorințele tale și să te supui suveranității și aranjamentului lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă oamenii nu au câțiva ani de rafinare, dacă nu îndură o anumită doză de suferință, nu vor putea să se elibereze de constrângerile corupției trupului în gândurile lor și în inima lor. În oricare dintre aspectele în care oamenii sunt încă supuși constrângerilor naturii lor satanice și în oricare dintre aspectele în care au încă propriile dorințe și cerințe, acestea sunt aspectele în care ar trebui să sufere. Numai prin suferință pot să fie învățate lecțiile, ceea ce înseamnă a fi capabil să câștigi adevărul și să înțelegi voia lui Dumnezeu. De fapt, multe adevăruri sunt înțelese experimentând încercări dureroase. Nimeni nu poate să priceapă voia lui

Dumnezeu, să recunoască atotputernicia și înțelepciunea Lui sau să aprecieze firea Sa dreaptă, atunci când se află într-un mediu confortabil și relaxat sau atunci când împrejurările sunt favorabile. Acest lucru ar fi imposibil!

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

În timp ce sunt supuși încercărilor, este normal ca oamenii să fie slabi, ca negativitatea să sălășluiască în ei sau să fie lipsiți de claritate în ceea ce privește voia lui Dumnezeu sau calea lor de practică. Dar, în orice caz, trebuie să ai încredere în lucrarea lui Dumnezeu și să nu-L tăgăduiești, întocmai ca Iov. Deși Iov a fost slab și a blestemat ziua în care s-a născut, nu a negat că toate lucrurile din viața oamenilor sunt dăruite de Iahve și că El este și Cel care putea să le ia pe toate. Indiferent cum a fost încercat, și-a păstrat această credință. În experiența ta, indiferent la ce rafinare te supun cuvintele lui Dumnezeu, credința și inima ta iubitoare de Dumnezeu sunt, pe scurt, ceea ce îi cere omenirii. Credința, iubirea și aspirațiile oamenilor sunt ceea ce desăvârșește El lucrând în acest fel. Dumnezeu face lucrarea de desăvârșire asupra oamenilor, iar ei nu pot să o vadă, nu pot să o simtă; în astfel de împrejurări, ți se cere să ai credință. Credința oamenilor e necesară atunci când ceva nu poate fi văzut cu ochiul liber, iar credința ta e necesară când nu poți renunța la propriile tale noțiuni. Când lucrarea lui Dumnezeu nu îți este clară, ceea ce ți se cere este să ai credință, să iei o poziție fermă și să fii martor. Când Iov a ajuns în acest punct, Dumnezeu i S-a arătat și i-a vorbit. Adică, doar din credința ta vei putea să-L vezi pe Dumnezeu și, când ai credință, El te va desăvârși. Fără credință, El nu poate să te desăvârșească. Dumnezeu îți va dărui orice speri să dobândești. Dacă nu ai credință, atunci nu poți fi desăvârșit și nu vei fi în stare să vezi acțiunile lui Dumnezeu, cu atât mai puțin atotputernicia Sa. Când ai credință că-I vei vedea acțiunile în experiența ta practică, Dumnezeu ți Se va arăta și te va

lumina și călăuzi dinlăuntrul tău. Fără acea credință, Dumnezeu nu va putea să facă asta. Dacă ți-ai pierdut speranța în Dumnezeu, cum vei fi în stare să-I experimentezi lucrarea? Așadar, doar când ai credință și nu nutrești îndoieli față de Dumnezeu, doar când crezi cu adevărat în El indiferent de ceea ce face, El te va lumina și ilumina prin experiențele tale și numai atunci vei putea să-I vezi acțiunile. Toate aceste lucruri se dobândesc prin credință. Credința vine doar prin rafinare și, în absența rafinării, credința nu se poate dezvolta. La ce se referă acest cuvânt, „credință”? Credința este încrederea adevărată și inima sinceră pe care ar trebui să le aibă oamenii când nu pot să vadă sau să atingă ceva, când lucrarea lui Dumnezeu nu se aliniază noțiunilor umane, când este de neatins pentru oameni. Aceasta este credința despre care vorbesc. Oamenii au nevoie de credință în vremea greutăților și rafinării, iar credința este urmată de rafinare; rafinarea și credința nu pot fi separate. Indiferent cum lucrează Dumnezeu și indiferent de mediul tău, ești capabil să urmărești viața, să cauți adevărul și cunoașterea lucrării lui Dumnezeu, să-I înțelegi acțiunile și să acționezi potrivit adevărului. A proceda astfel înseamnă a avea credință adevărată și asta arată că nu ți-ai pierdut credința în Dumnezeu. Poți să ai credință adevărată în Dumnezeu doar dacă poți să stărui în căutarea adevărului prin rafinare, dacă poți să-L iubești cu adevărat pe Dumnezeu și să nu începi să ai îndoieli în ceea ce-L privește, dacă indiferent ce face El tu tot practici adevărul pentru a-L mulțumi și dacă poți să-I cauți în profunzime voia și să fii atent la aceasta. În trecut, când Dumnezeu a spus că vei domni ca rege, L-ai iubit, iar când ți S-a arătat fățiș, L-ai urmat. Dar acum Dumnezeu este ascuns, tu nu poți să-L vezi, iar necazurile s-au abătut asupra ta – așadar, îți pierzi acum nădejdea în Dumnezeu? Deci, trebuie să urmărești viața și să cauți să împlinești voia lui Dumnezeu tot timpul. Asta se numește credință adevărată și este cel mai sincer și cel mai frumos tip de iubire.

[…] Când te confrunți cu suferința, trebuie să poți fi capabil să lași deoparte grija pentru trup și să nu te plângi de Dumnezeu. Când Dumnezeu Se ascunde de tine, trebuie să poți să ai credința de a-L urma, de a-ți păstra iubirea de dinainte fără să o lași să șovăie sau să se risipească. Indiferent ce face Dumnezeu, trebuie să te supui planului Său și să fii pregătit să-ți blestemi trupul, mai degrabă decât să te plângi de El. Când te confrunți cu încercări, trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu, deși s-ar putea să plângi amarnic sau să eziți să te desparți de vreun obiect îndrăgit. Doar aceasta este adevărata iubire și credință. Indiferent care este statura ta reală, mai întâi trebuie să ai voința de a îndura greutăți și credință adevărată și, de asemenea, trebuie să ai voința de a te răzvrăti împotriva trupului. Ar trebui să fii dispus să înduri greutăți și pierderi în dauna intereselor tale, ca să împlinești voia lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să fii capabil să simți regret față de tine în inima ta: în trecut, nu ai putut să-L mulțumești pe Dumnezeu și, acum, poți să ai regrete în ceea ce te privește. Nu trebuie să îți lipsească niciunul dintre aceste lucruri – prin acestea te va desăvârși Dumnezeu. Dacă nu poți să îndeplinești aceste criterii, atunci nu poți fi desăvârșit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

În prezent, Dumnezeu testează oamenii. El nu rostește niciun cuvânt, ci Se ascunde și nu ia direct legătura cu oamenii. Din afară, pare că nu face nicio lucrare, dar adevărul este că El încă lucrează în interiorul omului. Oricine urmărește intrarea în viață are o viziune pentru propria urmărire a vieții și nu are dubii, chiar dacă nu înțelege complet lucrarea lui Dumnezeu. În timp ce ești supus încercărilor, chiar și când nu știi ce vrea Dumnezeu să facă și ce lucrare vrea să îndeplinească, ar trebui să știi că intențiile lui Dumnezeu pentru omenire sunt întotdeauna bune. Dacă Îl urmărești cu o

inimă sinceră, El nu te va părăsi niciodată, iar în final te va desăvârși cu siguranță și va duce oamenii la o destinație potrivită. Indiferent cum testează Dumnezeu oamenii în prezent, va sosi o zi când El le va oferi un rezultat potrivit și le va da răsplata potrivită pe baza a ceea ce au făcut. Dumnezeu nu îi va duce pe oameni la un anume punct ca apoi pur și simplu să-i dea deoparte și să-i ignore. Asta deoarece El este un Dumnezeu demn de încredere. În această etapă, Duhul Sfânt face lucrarea de rafinare. El rafinează fiecare persoană în parte. În pașii lucrării reprezentați de încercarea morții și de încercarea mustrării, rafinarea a fost îndeplinită prin cuvinte. Pentru ca oamenii să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu, ei trebuie să înțeleagă mai întâi lucrarea Lui actuală și să înțeleagă cum ar trebui să coopereze omenirea. Într-adevăr, acesta este un lucru pe care ar trebui să-l înțeleagă toată lumea. Indiferent ce face Dumnezeu, chiar dacă este rafinare sau chiar dacă El nu vorbește, nici măcar un pas al lucrării lui Dumnezeu nu se conformează concepțiilor omenirii. Fiecare pas al lucrării Lui zdruncină și destramă noțiunile oamenilor. Aceasta este lucrarea Sa. Dar trebuie să crezi că, din moment ce lucrarea lui Dumnezeu a ajuns la un anumit stadiu, El nu va trimite la moarte toată omenirea orice-ar fi. El oferă și promisiuni și binecuvântări omenirii, iar toți cei care Îl urmăresc vor putea să dobândească binecuvântările Lui, dar cei care nu o fac vor fi alungați de Dumnezeu. Asta depinde de urmărirea ta. Orice ar fi, trebuie să crezi că atunci când lucrarea lui Dumnezeu este încheiată, fiecare persoană va avea o destinație potrivită. Dumnezeu a oferit omenirii aspirații frumoase, dar, fără urmărire, acestea sunt de neatins. Ar trebui să poți vedea asta acum – rafinarea și mustrarea oamenilor de către Dumnezeu este lucrarea Sa, dar oamenii, la rândul lor, trebuie să urmărească tot timpul o schimbare a firii. În experiența ta practică, trebuie mai întâi să știi cum să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu; trebuie să găsești, în cadrul

cuvintelor Sale, lucrul în care ar trebui să pătrunzi și propriile-ți lipsuri, să cauți intrarea în experiența ta practică, să iei acea parte din cuvintele lui Dumnezeu care ar trebui pusă în practică și să încerci să faci astfel. A mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu este un aspect. În plus, viața Bisericii trebuie menținută, trebuie să ai o viață spirituală normală și să fii în stare să-I încredințezi lui Dumnezeu toate stările tale actuale. Indiferent cum se schimbă lucrarea Sa, viața ta spirituală ar trebui să rămână normală. O viață spirituală îți poate menține intrarea normală. Indiferent ce face Dumnezeu, se cuvine să-ți continui viața spirituală fără întreruperi și să-ți realizezi datoria. Asta ar trebui să facă oamenii. Este întru totul lucrarea Duhului Sfânt, dar, în timp ce aceasta reprezintă desăvârșirea pentru cei cu o condiție normală, pentru cei cu o condiție anormală este o încercare. În etapa actuală a lucrării de rafinare a Duhului Sfânt, unii oameni spun că lucrarea lui Dumnezeu este atât de măreață și că oamenii au absolut nevoie de rafinare, altfel statura lor va fi prea mică și nu vor avea cum să împlinească voia lui Dumnezeu. Totuși, pentru cei a căror condiție nu este bună, asta devine un motiv pentru a nu-L urmări pe Dumnezeu și un motiv pentru a nu participa la adunări sau a mânca și bea cuvântul lui Dumnezeu. În lucrarea lui Dumnezeu, indiferent ce face El sau ce schimbări efectuează, oamenii trebuie să se mențină pe linia unei vieți spirituale normale. Poate că nu ai fost slab în actuala etapă a vieții tale spirituale, dar tot nu ai dobândit mult și nu ai strâns o recoltă bogată. În acest gen de circumstanțe, chiar dacă te ții de viața ta spirituală ca și când ai respecta un regulament, tot trebuie să ți-o păstrezi; trebuie să respecți acest regulament astfel încât să nu suferi pierderi în viața ta și astfel încât să mulțumești voia lui Dumnezeu. Dacă viața ta spirituală este anormală, nu poți înțelege lucrarea actuală a lui Dumnezeu și, în schimb, simți mereu că este complet incompatibilă cu propriile tale noțiuni și, cu toate că ești dispus să Îl urmezi,

îți lipsește motivația lăuntrică. Deci, indiferent ce face Dumnezeu în prezent, oamenii trebuie să coopereze. Dacă oamenii nu cooperează, Duhul Sfânt nu Își poate face lucrarea, iar dacă oamenii nu au dorința de a coopera, atunci cu greu pot câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Dacă dorești să ai lucrarea Duhului Sfânt în interiorul tău și dacă vrei să câștigi aprobarea lui Dumnezeu, atunci trebuie să îți menții devotamentul inițial în fața lui Dumnezeu. Acum, nu este necesar să ai o înțelegere mai profundă, o teorie mai înaltă sau alte asemenea lucruri – tot ceea ce ți se cere este să susții cuvântul lui Dumnezeu pe fundamentul original. Dacă oamenii nu cooperează cu Dumnezeu și nu urmăresc pătrunderea mai profundă, Dumnezeu le va lua lucrurile care inițial erau ale lor. În interior, oamenii sunt întotdeauna lacomi după confort și s-ar bucura mai degrabă de ceea ce este deja disponibil. Ei vor să câștige promisiunile lui Dumnezeu fără a plăti niciun preț. Acestea sunt gândurile extravagante pe care le nutrește omenirea. A câștiga însăși viața fără a plăti un preț – însă a fost vreodată ceva așa ușor? Când cineva crede în Dumnezeu și caută intrarea în viață și caută o schimbare a firii sale, trebuie să plătească un preț și să dobândească o stare în care Îl va urma pe Dumnezeu întotdeauna, indiferent ce face El. Asta e ceva ce oamenii trebuie să facă. Chiar dacă urmezi toate acestea ca regulament, trebuie să le susții mereu și, indiferent cât de grele sunt încercările, nu poți renunța la relația ta normală cu Dumnezeu. Ar trebui să fii capabil să te rogi, să îți menții viața bisericească și să nu-ți părăsești niciodată frații și surorile. Când Dumnezeu te încearcă, tot ar trebui să cauți adevărul. Aceasta este cerința minimă pentru o viață spirituală. Întotdeauna să ai dorința de a căuta și să te străduiești să cooperezi, aplicând întreaga ta energie – se poate face asta?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu”

În timpul purificării chinuitoare, omul poate să cadă foarte ușor sub influența Satanei, așadar, cum ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu în timpul unei astfel de rafinări? Ar trebui să-ți aduni voința, să-ți așezi inima înaintea lui Dumnezeu și să Îi dedici până la ultima clipă din timpul tău. Indiferent de modul în care Dumnezeu te rafinează, ar trebui să poți pune în practică adevărul pentru a împlini voia Sa și ar trebui să-ți asumi răspunderea de a-L căuta pe Dumnezeu și de a căuta comuniunea. În momente ca acestea, cu cât ești mai pasiv, cu atât va crește latura ta negativă și cu atât mai ușor îți va fi să regresezi. Când este necesar să îți îndeplinești funcția, deși nu o îndeplinești cum trebuie, faci tot ceea ce poți, și faci acest lucru folosind nimic mai mult decât inima ta iubitoare de Dumnezeu; indiferent de ceea ce spun ceilalți – fie că spun că ai făcut bine, sau că ai făcut rău – intențiile tale sunt corecte și nu ești neprihănit de sine, deoarece acționezi în numele lui Dumnezeu. Când alții te interpretează greșit, ești capabil să te rogi lui Dumnezeu și să spui: „O, Dumnezeule! Nu cer ca alții să mă tolereze sau să mă trateze bine, și nici să mă înțeleagă sau să mă aprobe. Cer doar să Te pot iubi în inima mea, să fiu nestingherit în inima mea, iar conștiința mea să fie clară. Nu cer ca alții să mă laude sau să mă stimeze foarte mult; eu caut doar să Te mulțumesc din inima mea; îmi îndeplinesc rolul făcând tot ce pot, și deși sunt nesăbuit și stupid, de calibru slab și orb, știu că Tu ești minunat și sunt dispus să-Ți dedic Ție tot ce am”. De îndată ce te rogi în acest fel, inima ta iubitoare de Dumnezeu iese la lumină și tu te simți mult mai ușurat în inima ta. Aceasta este ceea ce se înțelege prin practicarea iubirii față de Dumnezeu. Pe măsură ce experimentezi, vei eșua de două ori și vei reuși o dată, dacă nu cumva vei eșua de cinci ori și vei reuși de două ori, și, pe măsură ce experimentezi în acest fel, numai prin eșec vei putea vedea frumusețea lui Dumnezeu și vei descoperi ce lipsește în tine. Când întâmpini din nou astfel de situații, ar trebui să fii precaut, să-ți temperezi

pașii și să te rogi mai des. Vei dezvolta treptat capacitatea de a triumfa în astfel de situații. Când se întâmplă acest lucru, rugăciunile tale au fost eficiente. Când vezi că de data aceasta ai avut succes, vei fi foarte mulțumit în interiorul tău, și când te rogi, vei putea să-L simți pe Dumnezeu și că prezența Duhului Sfânt nu te-a părăsit – și numai atunci vei ști cum lucrează Dumnezeu înăuntrul tău. Practicarea în acest fel îți va oferi o cale de a experimenta. Dacă nu pui adevărul în practică, atunci vei fi lipsit de prezența Duhului Sfânt în tine. Dar dacă pui adevărul în practică atunci când întâmpini lucrurile așa cum sunt, deși suferi în interior, Duhul Sfânt va fi cu tine după aceea, vei putea să simți prezența lui Dumnezeu atunci când te rogi, vei avea puterea de a practica cuvintele lui Dumnezeu și, în timpul comuniunii cu frații și surorile tale, nu va exista nimic care să-ți apese conștiința și te vei simți în pace și, astfel, vei putea aduce la lumină ceea ce ai făcut. Indiferent de ceea ce spun alții, vei fi în stare să ai o relație normală cu Dumnezeu, nu vei fi constrâns de ceilalți, te vei ridica mai presus de orice – și, prin asta, vei demonstra că practicarea cuvintelor lui Dumnezeu a fost eficientă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire”

Pentru fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu, există un mod în care oamenii ar trebui să coopereze. Dumnezeu rafinează oamenii pentru ca ei să aibă încredere când sunt supuși rafinărilor. Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni pentru ca ei să aibă încrederea de a fi desăvârșiți de Dumnezeu și să fie dispuși să accepte rafinările Sale și să fie emondați de către Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu lucrează în interiorul oamenilor pentru a le aduce luminare și iluminare și pentru a-i determina să coopereze cu El și să practice. Dumnezeu nu vorbește în timpul rafinărilor. El nu Își folosește glasul, dar tot există o lucrare pe care oamenii ar trebui să o facă. Ar trebui

să susții ceea ce ai deja, ar trebui să te poți ruga încă lui Dumnezeu, să fii aproape de Dumnezeu și să mărturisești ferm în fața lui Dumnezeu; în acest mod, îți vei îndeplini propria datorie. Toți ar trebui să vedeți clar, din lucrarea lui Dumnezeu, că încercările Sale privind încrederea și iubirea oamenilor necesită ca ei să se roage mai mult lui Dumnezeu și să savureze mai des cuvintele lui Dumnezeu înaintea Lui. Dacă Dumnezeu te luminează și te face să-I înțelegi voia, și totuși tu nu o pui în practică deloc, nu vei câștiga nimic. Când pui cuvintele lui Dumnezeu în practică, tot ar trebui să te poți ruga Lui, iar când Îi savurezi cuvintele, ar trebui să vii înaintea Lui, să cauți și să fii plin de încredere în El, fără urmă de descurajare sau răceală. Aceia care nu pun cuvintele lui Dumnezeu în practică sunt plini de energie în timpul adunărilor, dar cad în întuneric atunci când se întorc acasă. Există unii care nici măcar nu vor să meargă la adunări. Așadar, trebuie să vezi clar care este datoria pe care ar trebui să o realizeze oamenii. Poate că nu știi care este de fapt voia lui Dumnezeu, dar îți poți îndeplini datoria, poți să te rogi când ar trebui, poți pune adevărul în practică atunci când ar trebui și poți face ceea ce se cuvine să facă oamenii. Poți să-ți susții viziunea inițială. În acest mod, vei fi mai capabil să accepți următorul pas al lucrării lui Dumnezeu. Dacă tu nu urmărești când Dumnezeu lucrează într-un mod ascuns, e o problemă. Când El vorbește și predică în timpul adunărilor, asculți cu entuziasm, dar când nu vorbește, îți lipsește energia și te retragi. Ce fel de persoană acționează astfel? Este cineva care urmează oriunde se duce turma. Nu are nicio postură, nicio mărturie și nicio viziune! Majoritatea oamenilor sunt așa. Dacă tu continui pe calea aceea, într-o zi, când vei da peste o încercare mare, vei cădea în pedeapsă. Să ai postură e foarte important în procesul lui Dumnezeu de desăvârșire a oamenilor. Dacă nu te îndoiești de niciun pas al lucrării lui Dumnezeu, dacă îndeplinești datoria omului, susții cu sinceritate ceea ce Dumnezeu te-a pus să pui în

practică, adică, îți aduci aminte de îndemnurile lui Dumnezeu și, indiferent ce face El în ziua de azi, nu uiți îndemnurile Sale, nu ai dubii privind lucrarea Sa, îți menții postura, îți susții mărturia și ești victorios la fiecare pas de pe cale, în final vei fi desăvârșit de către Dumnezeu și vei fi transformat în biruitor. Dacă ești capabil să rămâi neclintit în fiecare etapă a încercărilor lui Dumnezeu și dacă poți să-ți menții poziția până la capăt, atunci ești un biruitor, ești cineva care a fost desăvârșit de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu”

În calitate de ființe create, oamenii ar trebui să îndeplinească datoriile pe care se cuvine să le îndeplinească și să mărturisească ferm pentru Dumnezeu în toiul rafinării. În fiecare încercare, ar trebui să susțină mărturia pe care ar trebui să o aducă și să facă asta în mod răsunător de dragul lui Dumnezeu. O persoană care face acest lucru este un biruitor. Indiferent cum te rafinează Dumnezeu, tu rămâi plin de încredere și nu îți pierzi niciodată încrederea în El. Faci ceea ce ar trebui să facă omul. Asta îi cere Dumnezeu omului, iar inima omului ar trebui să poată reveni la El pe deplin și să se întoarcă spre El în fiecare clipă care trece. Acesta este un biruitor. Cei la care Dumnezeu Se referă ca biruitori sunt cei care încă pot să mărturisească ferm, să-și mențină încrederea și devotamentul față de Dumnezeu când sunt sub influența Satanei sau sunt asediați de Satana, adică atunci când se găsesc printre forțele întunericului. Dacă poți să rămâi cu inima pură înaintea lui Dumnezeu și să păstrezi iubirea autentică pentru Dumnezeu indiferent de situație, atunci tu mărturisești ferm în fața lui Dumnezeu, și asta vrea să spună Dumnezeu prin „a fi biruitor”. Dacă urmărirea ta este excelentă când Dumnezeu te binecuvântează, dar te retragi fără binecuvântările Sale, este aceasta puritate? Din moment ce ești sigur că această cale este adevărată, trebuie să o urmezi până la capăt; trebuie să-ți

menții devotamentul față de Dumnezeu. Din moment ce ai văzut că Dumnezeu Însuși a venit pe pământ pentru a te desăvârși, ar trebui să-I dai inima ta în întregime. Dacă încă Îl poți urma orice face El, chiar dacă îți acordă un rezultat nefavorabil la final, asta înseamnă să-ți menții puritatea în fața lui Dumnezeu. Să-I oferi lui Dumnezeu un corp spiritual sfânt și o fecioară pură înseamnă să-ți menții o inimă sinceră în fața lui Dumnezeu. Pentru omenire, sinceritatea este puritate, iar capacitatea de a fi sincer față de Dumnezeu înseamnă a-ți menține puritatea. Asta e ceea ce ar trebui să pui în practică. Când se cuvine să te rogi, te rogi; când se cuvine să te aduni la părtășie, faci asta; când se cuvine să cânți imnuri, cânți imnuri; iar când se cuvine să te răzvrătești împotriva trupului, te răzvrătești împotriva trupului. Când îți îndeplinești datoria, nu o faci cât de cât; când te confrunți cu încercări, rămâi neclintit. Acesta este devotamentul față de Dumnezeu. Dacă nu susții ce ar trebui să facă oamenii, atunci toate suferințele și hotărârile anterioare au fost zadarnice.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu”

Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă necesită o încredere enormă, o încredere chiar mai mare decât cea a lui Iov. Fără încredere, oamenii nu vor putea continua să dobândească experiență și nici nu vor putea să fie desăvârșiți de Dumnezeu. Când vine ziua marilor încercări, unii oameni vor părăsi bisericile – unii într-o parte, alții în alta. Vor exista unii care se descurcaseră destul de bine în urmărirea lor din zilele anterioare și nu va fi clar de ce nu mai cred. Se vor întâmpla multe lucruri pe care nu le vei înțelege, iar Dumnezeu nu va revela niciun semn și nicio minune, nici nu va face nimic supranatural. Asta e pentru a vedea dacă poți rămâne neclintit – Dumnezeu folosește faptele pentru a rafina oamenii. Nu ai suferit încă prea mult. În viitor, când vor veni marile încercări, în anumite locuri

fiecare persoană din biserică va pleca, iar cei cu care ai avut o relație bună vor pleca și își vor abandona credința. Vei putea atunci să rămâi neclintit? Până acum, încercările cu care te-ai confruntat au fost minore și probabil că abia ai fost în stare să le faci față. Acest pas include rafinări și desăvârșire doar prin cuvinte. În pasul următor, faptele vor veni asupra ta pentru a te rafina, iar atunci vei fi în mijlocul pericolului. Odată ce lucrurile devin cu adevărat serioase, Dumnezeu te va sfătui să te grăbești și să pleci, iar oamenii religioși vor încerca să te ademenească să mergi cu ei. Asta e pentru a vedea dacă poți continua pe această cale, iar toate acestea sunt încercări. Încercările actuale sunt minore, dar va veni ziua când vor exista unele cămine în care părinții nu vor mai crede și altele în care copiii nu vor mai crede. Vei fi capabil să continui? Cu cât te duci mai departe, cu atât vor deveni mai mari încercările tale. Dumnezeu Își îndeplinește lucrarea de rafinare a oamenilor conform nevoilor și staturii lor. În timpul etapei în care Dumnezeu desăvârșește omenirea, este imposibil ca numărul de oameni să continue să crească – doar se va micșora. Numai prin aceste rafinări pot fi desăvârșiți oamenii. Să fii emondat, disciplinat, testat, mustrat, blestemat – poți rezista la toate acestea? Când vezi o biserică cu o situație deosebit de bună, unde frații și surorile caută toți cu multă energie, te vei simți și tu încurajat. Când vine ziua în care toți vor fi plecat, în care unii dintre ei nu vor mai crede, alții vor fi plecat să facă afaceri sau să se căsătorească, iar alții se vor fi alăturat religiei – vei putea atunci să rămâi neclintit? Vei putea atunci să rămâi neperturbat pe dinăuntru? Desăvârșirea omenirii de către Dumnezeu nu este un lucru așa simplu! El utilizează multe lucruri pentru a rafina oamenii. Oamenii le văd ca metode, dar în intenția inițială a lui Dumnezeu acestea nu sunt deloc metode, ci fapte. În final, când El va fi rafinat oamenii până la un punct anume și ei nu vor mai avea plângeri, această etapă a lucrării Sale va fi finalizată. Marea lucrare a Duhului Sfânt

este de a te desăvârși, iar când El nu lucrează și Se ascunde, este cu atât mai mult în scopul de a te desăvârși, și mai ales în acest mod se poate vedea dacă oamenii au iubire pentru Dumnezeu, dacă au încredere adevărată în El. Când Dumnezeu vorbește fățis, nu e nevoie să cauți; doar când El este ascuns, e nevoie să cauți și să îți găsești calea pe dibuite. Ar trebui să fii capabil să-ți îndeplinești datoria de ființă creată și, oricare ar putea fi rezultatul și destinația ta viitoare, ar trebui să fii capabil să urmărești cunoașterea și iubirea de Dumnezeu în timpul anilor vieții tale și, indiferent cum te tratează Dumnezeu, ar trebui să fii în stare să eviți plângerile. Există o singură condiție pentru ca Duhul Sfânt să lucreze în oameni. Aceștia trebuie să înseteze, să caute și să nu fie fără tragere de inimă sau plini de îndoieli privind acțiunile lui Dumnezeu și trebuie să-și poată susține datoria tot timpul; doar în acest fel pot câștiga lucrarea Duhului Sfânt. În fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu, ceea ce se cere de la omenire este să aibă o încredere enormă și să vină înaintea lui Dumnezeu pentru a căuta – doar prin experiență pot oamenii să descopere cât de adorabil este Dumnezeu și cum lucrează Duhul Sfânt în oameni. Dacă nu experimentezi, dacă nu îți găsești calea spre asta pe dibuite, dacă nu cauți, atunci nu vei câștiga nimic. Trebuie să îți găsești calea pe dibuite prin experiențele tale, și doar prin experiențele tale poți să vezi acțiunile lui Dumnezeu și să recunoști că El este minunat și insondabil.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu”

Toți sunteți în toiul încercărilor și al rafinării. Cum ar trebui să-L iubiți pe Dumnezeu în timpul rafinării? După ce au experimentat rafinarea, oamenii pot să-I ofere laude sincere lui Dumnezeu și, în toiul rafinării, pot să vadă că le lipsesc foarte multe. Cu cât rafinarea ta este mai mare, cu atât mai mult te poți răzvrăti împotriva trupului; cu cât rafinarea oamenilor este

mai mare, cu atât mai mare este dragostea lor pentru Dumnezeu. Asta e ceea ce ar trebui să înțelegeți. De ce trebuie să fie purificați oamenii? Ce efect urmărește să atingă acest lucru? Care este semnificația lucrării de rafinare a lui Dumnezeu în om? Dacă Îl cauți cu adevărat pe Dumnezeu, atunci, experimentând purificarea Sa până la un anumit punct, vei simți că este extrem de bine și este de maximă necesitate. Cum ar trebui să-L iubească omul pe Dumnezeu în timpul rafinării? Prin folosirea hotărârii de a-L iubi pe Dumnezeu pentru a accepta rafinarea Lui: în timpul rafinării, ești chinuit pe dinăuntru, ca și cum un cuțit ar fi răsucit în inima ta, totuși, ești dispus să-L mulțumești folosindu-ți inima iubitoare de Dumnezeu, și nu ești dispus să te îngrijești de trup. Aceasta este ceea ce se înțelege prin practicarea iubirii față de Dumnezeu. Durerea din interiorul tău și suferința ta au atins un anumit punct, totuși încă ești dispus să vii în fața lui Dumnezeu și să te rogi, spunând: „O, Dumnezeule! Nu Te pot părăsi. Deși este întuneric în mine, doresc să Te mulțumesc; îmi cunoști inima și aș vrea să investești mai mult din dragostea Ta în mine”. Aceasta este practica din timpul rafinării. Dacă folosești inima ta iubitoare de Dumnezeu ca temelie, rafinarea te poate aduce mai aproape de Dumnezeu și te poate face mai familiar cu Dumnezeu. De vreme ce crezi în Dumnezeu, trebuie să-ți predai inima înaintea lui Dumnezeu. Dacă îți oferi și îți pui inima înaintea lui Dumnezeu, atunci în timpul rafinării îți va fi imposibil să Îl tăgăduiești pe Dumnezeu sau să Îl abandonezi. În felul acesta, relația ta cu Dumnezeu va deveni tot mai apropiată și mai normală, iar comuniunea ta cu Dumnezeu va deveni tot mai frecventă. Dacă practici întotdeauna în acest fel, atunci vei petrece mai mult timp în lumina lui Dumnezeu și mai mult timp sub îndrumarea cuvintelor Sale. Vor exista, de asemenea, tot mai multe schimbări în firea ta, iar cunoștințele tale se vor înmulți zi după zi. Când va veni ziua în care încercările lui Dumnezeu se vor abate brusc asupra ta, nu

numai că vei putea să stai de partea lui Dumnezeu, ci vei putea și să fii mărturie pentru Dumnezeu. În acel moment, vei fi ca Iov și Petru. După ce ai fost mărturie pentru Dumnezeu, Îl vei iubi cu adevărat și îți vei da viața bucuros pentru El; vei fi martorul lui Dumnezeu și o persoană care este iubită de Dumnezeu. Dragostea care a experimentat rafinarea este puternică, iar nu slabă. Indiferent de momentul sau modul în care Dumnezeu te supune încercărilor Sale, tu ești capabil să nu-ți pese dacă trăiești sau mori, să dai cu bucurie totul la o parte pentru Dumnezeu și să înduri fericit orice pentru Dumnezeu – astfel dragostea ta va fi curată și credința ta reală. Numai atunci vei fi cineva care este într-adevăr iubit de către Dumnezeu și care a fost cu adevărat desăvârșit de către Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire”

Când Iov a trecut prin încercările sale prima dată, el a rămas fără toate bunurile și toți copiii săi, dar nu a căzut ca urmare a acestor lucruri și nu a zis nimic care să fie un păcat împotriva lui Dumnezeu. El biruise ispitele Satanei și trecuse peste bunurile materiale, urmașii săi și încercarea de a pierde toate posesiunile sale lumești, ceea ce înseamnă că a putut să se supună lui Dumnezeu când a luat de la el și a putut să ofere mulțumiri și laude lui Dumnezeu, datorită lucrurilor făcute de Dumnezeu. Așa a fost comportamentul lui Iov în timpul primei ispitiri a Satanei și așa a fost și mărturia lui Iov în timpul primei încercări a lui Dumnezeu. În a doua încercare, Satana și-a întins mâna să-l rănească pe Iov și, deși Iov a experimentat o durere mai mare ca niciodată, mărturia sa tot a fost suficientă pentru a-i ului pe oameni. El și-a folosit tăria de caracter, convingerea și supunerea față de Dumnezeu, precum și frica de Dumnezeu, pentru a-l mai învinge încă o dată pe Satana, iar comportamentul și mărturia lui au fost încă o dată aprobate și privilegiate de Dumnezeu. În timpul

acestei ispite, Iov a folosit comportamentul său efectiv pentru a-i declara Satanei că durerea trupului nu putea să-i schimbe credința și supunerea față de Dumnezeu sau să-l lase fără devotamentul său pentru Dumnezeu și inima sa cu frică de Dumnezeu; el nu avea să renunțe la Dumnezeu sau la propria desăvârșire și neprihănire din cauză că se confrunta cu moartea. Determinarea lui Iov l-a făcut laș pe Satana, credința lui l-a lăsat pe Satana înfricoșat și tremurând, intensitatea cu care a luptat împotriva Satanei în timpul bătăliei lor pe viață și pe moarte l-a umplut pe Satana de resentimente și de o ură profundă; desăvârșirea și neprihănirea lui l-au lăsat pe Satana incapabil să-i mai facă ceva, astfel încât Satana și-a abandonat atacurile asupra lui și a renunțat la acuzațiile sale împotriva lui Iov, pe care le lansase înaintea lui Iahve Dumnezeu. Aceasta însemna că Iov biruise lumea, biruise trupul, îl biruise pe Satana și biruise moartea; el era complet și pe deplin un om care-I aparținea lui Dumnezeu. În timpul acestor două încercări, Iov a rămas neclintit în mărturia sa, și-a trăit într-adevăr desăvârșirea și neprihănirea și și-a mărit sfera principiilor de viață de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. După ce a trecut prin aceste două încercări, s-a născut în Iov o experiență mai bogată, iar această experiență l-a făcut mai matur și mai experimentat, l-a făcut mai puternic, cu o convingere mai profundă și l-a făcut mai încrezător în dreptatea și valoarea integrității pe care și-a păstrat-o cu fermitate. Încercările lui Iahve Dumnezeu pentru Iov i-au dat o înțelegere și o măsură profundă a preocupării lui Dumnezeu pentru om și i-au permis să simtă valoarea iubirii lui Dumnezeu, iar din acest moment, respectul și iubirea față de Dumnezeu au fost adăugate fricii sale de Dumnezeu. Încercările lui Iahve Dumnezeu nu numai că nu l-au îndepărtat pe Iov de El, ci i-au adus inima mai aproape de Dumnezeu. Când durerea trupească îndurată de Iov a atins punctul culminant, grija pe care o simțea din partea lui Iahve Dumnezeu nu i-a dat

de ales decât să-și blesteme ziua nașterii. Un astfel de comportament nu a fost planificat cu mult timp înainte, ci a fost o revelație naturală a respectului și iubirii pentru Dumnezeu din inima sa, a fost o revelație naturală care a venit din respectul și iubirea sa pentru Dumnezeu. Adică, deoarece era dezgustat de el însuși și nu era dispus și nu putea rezista să-L chinuiască pe Dumnezeu, respectul și iubirea sa au atins astfel punctul de altruism. În acest moment, Iov și-a ridicat adorația și dorul său de lungă durată pentru Dumnezeu și devotamentul pentru El la nivelul de respect și iubire. În același timp, el și-a ridicat și credința și supunerea față de Dumnezeu și frica de Dumnezeu la nivelul de respect și iubire. Nu și-a permis să facă nimic care I-ar provoca rău lui Dumnezeu, nu și-a permis un comportament care L-ar răni pe Dumnezeu și nu și-a permis să aducă tristețe, durere sau chiar nefericire asupra lui Dumnezeu, din motive personale. În ochii lui Dumnezeu, deși Iov era același ca înainte, credința, supunerea și frica sa de Dumnezeu Îi aduseseră lui Dumnezeu bucurie și mulțumire deplină. În acest stadiu, Iov atinsese desăvârșirea pe care Dumnezeu Se aștepta să o atingă; el devenise cineva cu adevărat vrednic de a fi numit „desăvârșit și neprihănit” în ochii lui Dumnezeu. Faptele lui drepte i-au permis să îl biruie pe Satana și să rămână neclintit în mărturia sa pentru Dumnezeu. De asemenea, faptele sale drepte l-au desăvârșit și au permis valorii vieții sale să crească și să transceandă mai mult ca niciodată și l-au făcut totodată prima persoană care nu a mai fost atacată și ispitită de Satana. Deoarece Iov era drept, el a fost acuzat și ispitit de Satana; deoarece Iov era drept, el a fost predat Satanei; și deoarece Iov era drept, el l-a biruit și l-a înfrânt pe Satana și a rămas neclintit în mărturia sa. Din acel moment, Iov a devenit primul om care nu va mai fi niciodată predat Satanei, el a venit cu adevărat înaintea tronului lui Dumnezeu și a trăit în lumină, sub binecuvântările lui Dumnezeu, fără spionarea sau distrugerea din partea

Satanei… El devenise un om adevărat în ochii lui Dumnezeu, fusese eliberat…

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

În primul rând, scopul lucrării de rafinare este de a desăvârși credința oamenilor. În cele din urmă, ceea ce se obține este că vrei să pleci, dar, în același timp, nu poți; unii oameni sunt în continuare capabili să aibă credință chiar dacă sunt lipsiți de orice fărâmă de speranță; iar oamenii nu mai au deloc speranță în legătură cu propriile perspective de viitor. Numai în acest moment se va încheia rafinarea lui Dumnezeu. Omul nu a ajuns încă în etapa în care plutește între viață și moarte și nu a gustat moartea, deci procesul de rafinare încă nu s-a încheiat. Nici măcar cei care au ajuns în etapa făcătorilor de servicii nu au fost rafinați pe deplin. Iov a fost supus unei rafinări extreme și nu a avut pe ce să se bazeze. Oamenii trebuie să fie supuși rafinărilor până în punctul în care nu mai au speranță și pe ce să se bazeze – doar aceasta e adevărata rafinare. Dacă în vremea făcătorilor de servicii inima ta a fost întotdeauna liniștită înaintea lui Dumnezeu și dacă, indiferent ce a făcut El și care a fost voia Lui pentru tine, te-ai supus mereu rânduirilor Sale, atunci, la capătul drumului, vei înțelege tot ce a făcut Dumnezeu. Ești supus încercărilor lui Iov și, în același timp, încercărilor lui Petru. Când Iov a fost încercat, el a mărturisit ferm, iar în final, Iahve i S-a arătat. El a fost demn să vadă chipul lui Dumnezeu numai după ce a mărturisit ferm. De ce se spune: „Mă ascund de țara murdăriei, dar Mă arăt Împărăției sfinte”? Asta înseamnă că numai atunci când ești sfânt și mărturisești ferm poți să ai demnitatea de a vedea chipul lui Dumnezeu. Dacă nu poți să mărturisești ferm pentru El, nu ai demnitatea de a-I vedea chipul. Dacă în fața rafinărilor dai înapoi sau te plângi de Dumnezeu, nereușind astfel să mărturisești ferm pentru El și devenind obiectul

batjocurii Satanei, atunci nu vei câștiga arătarea lui Dumnezeu. Dacă ești ca Iov, care în toiul încercărilor și-a blestemat propriul trup și nu s-a plâns de Dumnezeu și a fost în stare să-și deteste trupul fără să se plângă sau să păcătuiască prin cuvintele sale, atunci vei mărturisi ferm. Când ești supus rafinărilor până într-un anumit punct și mai poți să fii ca Iov, pe deplin supus înaintea lui Dumnezeu, fără să ai alte cerințe de la El sau noțiuni proprii, atunci Dumnezeu ți Se va arăta. Acum, Dumnezeu nu ți Se arată pentru că ai atât de multe noțiuni, prejudecăți personale, gânduri egoiste, cerințe individuale și interese trupești și nu ești demn de a-I vedea chipul. Dacă L-ai vedea pe Dumnezeu, L-ai măsura cu propriile noțiuni și, făcând acest lucru, Îl vei pironi pe cruce. Dacă asupra ta se abat multe lucruri care nu se potrivesc noțiunilor tale, dar, totuși, ești în stare să le lași deoparte și să ajungi să cunoști acțiunile lui Dumnezeu din aceste lucruri și dacă în toiul rafinărilor îți dezvălui inima iubitoare de Dumnezeu, atunci asta înseamnă să mărturisești ferm. Dacă al tău cămin este liniștit, te bucuri de mângâierile trupului, nimeni nu te persecută, iar frații și surorile tale din Biserică te ascultă, poți să-ți arăți inima iubitoare de Dumnezeu? Poate această situație să te rafineze? Numai prin rafinare poți să-ți arăți inima iubitoare de Dumnezeu și numai prin lucrurile care nu se aliniază noțiunilor tale poți fi desăvârșit. Cu serviciul multor lucruri contrare și negative și folosind tot felul de manifestări ale Satanei – acțiunile, acuzațiile, tulburările lui și inducerile în eroare – Dumnezeu îți arată clar chipul hidos al Satanei și, astfel, îți desăvârșește abilitatea de a-l deosebi pe Satana, ca să poți să-l urăști și să te răzvrătești împotriva lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

Cu cât rafinarea lui Dumnezeu este mai mare, cu atât inimile oamenilor sunt mai capabile să-L iubească pe Dumnezeu. Chinul din

inimile lor este benefic pentru viețile lor, ei sunt mai capabili să fie în pace înaintea lui Dumnezeu, relația lor cu Dumnezeu este mai apropiată și sunt mai în măsură să vadă dragostea supremă a lui Dumnezeu și mântuirea Lui supremă. Petru a experimentat rafinarea de sute de ori, iar Iov a trecut prin multe încercări. Dacă doriți să fiți desăvârșiți de către Dumnezeu, și voi trebuie să suferiți rafinarea de sute de ori; numai dacă treceți prin acest proces și vă bazați pe acest pas, veți putea să mulțumiți voia lui Dumnezeu și să fiți desăvârșiți de către Dumnezeu. Rafinarea este cel mai bun mijloc prin care Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni; numai rafinarea și încercările amare pot scoate la iveală adevărata dragoste pentru Dumnezeu din inimile oamenilor. Fără greutăți, oamenii sunt lipsiți de adevărata dragoste pentru Dumnezeu; dacă nu sunt testați în interior și nu sunt cu adevărat supuși rafinării, atunci inimile lor vor fi mereu în derivă în exterior. După ce ai fost rafinat până la un anumit punct, îți vei vedea propriile slăbiciuni și dificultăți, vei vedea cât de multe îți lipsesc și că nu ești în stare să depășești numeroasele probleme cu care te confrunți și vei vedea cât de mare este răzvrătirea ta. Numai în timpul încercărilor oamenii sunt capabili să-și cunoască într-adevăr stările reale; încercările îi fac pe oameni mai capabili să fie desăvârșiți.

În timpul vieții sale, Petru a experimentat rafinarea de sute de ori și a suferit multe suplicii chinuitoare. Această rafinare a devenit temelia iubirii sale supreme pentru Dumnezeu și cea mai importantă experiență a întregii sale vieți. Faptul că el a putut să aibă o iubire supremă pentru Dumnezeu s-a datorat, într-un anumit sens, hotărârii sale de a-L iubi pe Dumnezeu; mai important, totuși, s-a datorat rafinării și suferinței pe care le-a îndurat. Această suferință a devenit călăuza sa pe calea iubirii de Dumnezeu și lucrul cel mai memorabil pentru el. Dacă oamenii nu trec prin durerea rafinării când Îl iubesc pe Dumnezeu, atunci dragostea lor este plină de

impurități și de preferințele lor; o astfel de iubire este plină de ideile Satanei și pur și simplu incapabilă de a mulțumi voia lui Dumnezeu. Să ai hotărârea de a-L iubi pe Dumnezeu nu este același lucru cu a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Chiar dacă tot ceea ce gândesc în inimile lor este de dragul de a-L iubi și a-L mulțumi pe Dumnezeu, și chiar dacă gândurile lor par să fie în întregime dedicate lui Dumnezeu și golite de orice idei umane, totuși, când gândurile lor sunt aduse înaintea lui Dumnezeu, El nu laudă și nu binecuvântează astfel de gânduri. Chiar și atunci când oamenii au înțeles pe deplin toate adevărurile – când au ajuns să le cunoască pe toate – acest lucru nu se poate considera un semn al iubirii de Dumnezeu, nu se poate spune că acești oameni au realitatea de a-L iubi pe Dumnezeu. În ciuda faptului că au înțeles multe adevăruri fără a trece prin rafinare, oamenii sunt incapabili să pună aceste adevăruri în practică; numai în timpul rafinării, oamenii pot înțelege adevăratul sens al acestor adevăruri, numai atunci oamenii pot aprecia cu adevărat înțelesul lor lăuntric. În momentul acela, când ei încearcă din nou, pot să pună adevărurile în practică în mod corespunzător și în conformitate cu voia lui Dumnezeu; în acel moment, ideile lor lumești sunt diminuate, corupția lor omenească este redusă, iar sentimentele lor omenești sunt diminuate; numai în momentul acela practica lor este o adevărată manifestare a dragostei de Dumnezeu. Efectul adevărului iubirii față de Dumnezeu nu este atins prin cunoștințe rostite sau prin deschiderea mentală, și nici nu poate fi atins doar prin înțelegerea acestui adevăr. Este nevoie ca oamenii să plătească un preț, să înfrunte multă amărăciune în timpul rafinării, și numai atunci dragostea lor va deveni pură și în conformitate cu voia lui Dumnezeu. În cerința Sa ca omul să-L iubească, Dumnezeu nu pretinde ca omul să-L iubească punând pasiune sau propria voință; numai prin loialitate și folosirea adevărului pentru a-L sluji, omul Îl poate iubi cu adevărat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire”

Cât de mult Îl iubești pe Dumnezeu astăzi? Și cât de mult știi din tot ceea ce Dumnezeu a făcut în tine? Acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să le înveți. Când Dumnezeu ajunge pe pământ, tot ceea ce El a făcut în om și l-a lăsat pe om să vadă este astfel încât omul să-L iubească și să-L cunoască cu adevărat. Faptul că omul e capabil să sufere pentru Dumnezeu și a reușit să ajungă atât de departe este, pe de-o parte, datorită dragostei lui Dumnezeu și, pe de altă parte, datorită mântuirii lui Dumnezeu; mai mult, este datorită judecății și lucrării de mustrare pe care Dumnezeu a îndeplinit-o în om. Dacă sunteți fără judecata, mustrarea și încercările lui Dumnezeu și dacă Dumnezeu nu v-a făcut să suferiți, atunci, să fim cinstiți, voi nu-L iubiți cu adevărat pe Dumnezeu. Cu cât este mai mare lucrarea lui Dumnezeu în om și cu cât este mai mare suferința omului, cu atât este mai evident cât de importantă este lucrarea lui Dumnezeu și cu atât mai mult inima omului este capabilă să-L iubească cu adevărat pe Dumnezeu. Cum înveți cum să-L iubești pe Dumnezeu? Fără chin și rafinare, fără încercări dureroase – și dacă, în plus, tot ceea ce Dumnezeu i-a dat omului era har, iubire și milă – ai fi tu capabil să atingi punctul în care Îl iubești cu adevărat pe Dumnezeu? Pe de o parte, în timpul încercărilor de la Dumnezeu, omul ajunge să-și cunoască lipsurile și să vadă că este neînsemnat, vrednic de dispreț și umil, că nu are nimic și nu este nimic; pe de altă parte, în timpul încercărilor Sale, Dumnezeu creează medii diferite pentru om, care fac omul mai capabil să experimenteze frumusețea lui Dumnezeu. Deși durerea este mare și, uneori, insurmontabilă – ajungând chiar la nivelul suferinței devastatoare – după ce a experimentat-o, omul vede cât de încântătoare este lucrarea lui Dumnezeu în el și numai pe această fundație se naște în om dragostea adevărată pentru Dumnezeu. Astăzi omul vede că, doar cu harul,

dragostea și mila lui Dumnezeu, el este incapabil să se cunoască cu adevărat pe sine însuși și e cu atât mai puțin capabil să cunoască esența omului. Doar prin rafinarea și, deopotrivă, judecata lui Dumnezeu și în timpul procesului de rafinare omul poate să-și cunoască lipsurile și să știe că nu are nimic. Astfel, dragostea omului față de Dumnezeu este construită pe fundația rafinării și judecății lui Dumnezeu. Dacă doar te bucuri de harul lui Dumnezeu, având o viață de familie liniștită sau binecuvântări materiale, atunci nu L-ai câștigat pe Dumnezeu, iar credința ta în Dumnezeu nu poate fi considerată de succes. Dumnezeu a desfășurat deja o fază a lucrării harului în trup și a revărsat deja binecuvântări materiale asupra omului, dar omul nu poate fi desăvârșit numai cu har, dragoste și îndurare. În experiențele sale, omul întâlnește o parte din dragostea lui Dumnezeu și vede dragostea și mila lui Dumnezeu, însă, după ce a experimentat pentru o perioadă, el vede că harul lui Dumnezeu și dragostea și mila Lui sunt incapabile de a-l desăvârși pe om, incapabile de a dezvălui ceea ce e corupt în om și incapabile de a-l scăpa pe om de firea sa coruptă sau a-i desăvârși dragostea și credința. Lucrarea harului lui Dumnezeu a fost lucrarea unei perioade, iar omul nu se poate baza pe faptul de a se bucura de harul lui Dumnezeu pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”

Astăzi, majoritatea oamenilor nu au această cunoaștere. Ei cred că suferința este fără valoare, ei sunt lepădați de lume, viața lor de familie este tulburată, ei nu sunt îndrăgiți de către Dumnezeu, iar perspectivele lor sunt sumbre. Suferința unor oameni ajunge la extrem, iar gândurile lor se îndreaptă spre moarte. Aceasta nu este dragoste adevărată pentru Dumnezeu; astfel de oameni sunt lași, nu au perseverență, sunt slabi și neputincioși! Dumnezeu este nerăbdător ca omul să-L iubească, dar cu cât

omul Îl iubește mai mult, cu atât este mai mare suferința omului și, cu cât omul Îl iubește mai mult, cu atât sunt mai mari încercările omului. Dacă Îl iubești, atunci tot felul de suferințe se vor abate asupra ta – iar dacă nu, atunci poate că totul va merge ca pe roate pentru tine și totul va fi pașnic în jurul tău. Când Îl iubești pe Dumnezeu, vei simți că multe lucruri din jurul tău sunt insurmontabile și, pentru că statura ta este prea mică, vei fi rafinat; în plus, vei fi incapabil de a-L mulțumi pe Dumnezeu și vei simți întotdeauna că voia lui Dumnezeu este prea exigentă, că este de neatins de către om. Din cauza tuturor acestor lucruri, vei fi rafinat – pentru că există multă slăbiciune în tine și multe lucruri care nu pot împlini voia lui Dumnezeu, tu vei fi rafinat în interior. Totuși, trebuie să vedeți clar că purificarea este realizată doar prin rafinare. Astfel, în timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare. Când ești ispitit de Satana, ar trebui să spui: „Inima mea Îi aparține lui Dumnezeu, iar Dumnezeu m-a câștigat deja. Eu nu te pot mulțumi – trebuie să dedic totul pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu”. Cu cât Îl mulțumești mai mult pe Dumnezeu, cu atât Dumnezeu te binecuvântează mai mult și cu atât este mai mare puterea iubirii tale pentru Dumnezeu; de asemenea, vei avea credință și fermitate și vei simți că nimic nu este mai valoros sau mai semnificativ decât o viață petrecută iubindu-L pe Dumnezeu. Se poate spune că, pentru a fi fără tristețe, omul trebuie doar să-L iubească pe Dumnezeu. Deși există momente în care trupul tău este slab și ți se întâmplă multe necazuri reale, în aceste clipe te vei baza cu adevărat pe Dumnezeu, vei fi consolat în spiritul tău și vei simți certitudine și că ai ceva pe care să te bazezi. În felul

acesta, vei fi capabil să depășești multe medii și astfel nu te vei plânge de Dumnezeu din cauza chinului pe care îl suferi. În schimb, vei vrea să cânți, să dansezi și să te rogi, să ai întruniri și comuniuni, să te gândești la Dumnezeu, și vei simți că toți oamenii, chestiunile și lucrurile din jurul tău care sunt organizate de Dumnezeu sunt potrivite. Dacă nu-L iubești pe Dumnezeu, tot ceea ce apreciezi va fi plictisitor pentru tine, nimic nu va fi plăcut ochilor tăi; nu vei fi liber în spirit, ci asuprit, inima ta se va plânge mereu de Dumnezeu, iar tu vei simți mereu că suferi atât de mult chin și că e atât de nedrept. Dacă nu cauți de dragul fericirii, ci pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și pentru a nu fi acuzat de Satana, atunci această căutare îți va da o mare putere de a-L iubi pe Dumnezeu. Omul este capabil să îndeplinească tot ceea ce este rostit de Dumnezeu, și tot ceea ce face el poate să-L mulțumească pe Dumnezeu – asta e ceea ce înseamnă a avea realitate. A căuta să-L mulțumești pe Dumnezeu înseamnă a-ți folosi inima iubitoare de Dumnezeu ca să-I pui cuvintele în practică; indiferent de moment – chiar și atunci când ceilalți sunt fără putere – înăuntrul tău există încă o inimă care-L iubește pe Dumnezeu, care tânjește profund după Dumnezeu și căreia îi e dor de El. Aceasta este statura reală. Cât de mare este statura ta depinde de cât de mare e inima ta iubitoare de Dumnezeu, de faptul dacă ești capabil să stai neclintit când ești testat, dacă ești slab când o anumită împrejurare vine asupra ta și dacă poți să rămâi pe poziție când frații și surorile tale te resping; sosirea faptelor va arăta cum anume este inima ta iubitoare de Dumnezeu. Dintr-o mare parte a lucrării lui Dumnezeu se poate vedea că Dumnezeu îl iubește într-adevăr pe om, cu toate că ochii spiritului omului încă trebuie să fie deschiși complet, iar el nu e capabil să vadă clar mult din lucrarea lui Dumnezeu și din voia Lui, nici multele lucruri despre Dumnezeu care sunt încântătoare; omul are prea puțină iubire adevărată pentru Dumnezeu. Ai crezut în Dumnezeu tot acest timp, iar astăzi

Dumnezeu a retezat toate mijloacele de scăpare. Realist vorbind, nu ai de ales decât să o iei pe calea cea dreaptă, calea cea dreaptă pe care ai fost condus prin judecata aspră și mântuirea supremă a lui Dumnezeu. Doar după ce experimentează greutăți și rafinare, omul știe că Dumnezeu este încântător. După ce a experimentat până astăzi, se poate spune că omul a ajuns să cunoască o parte din frumusețea lui Dumnezeu, dar încă nu e suficient, pentru că omul este atât de deficitar. El trebuie să experimenteze mai mult din lucrarea extraordinară a lui Dumnezeu și mai mult din întreaga rafinare a suferințelor rânduite de Dumnezeu. Doar atunci poate fi schimbată firea vieții omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”

Fragmente din filme similare

După ce a aflat că fiica ei are cancer

Mărturii similare bazate pe experiențe

Recolta culeasă prin boală

Reflecții după ce m-am îmbolnăvit în pandemie

După moartea soției mele

Imnuri similare

Încercările atrag credința

Încercările la care îl supune Dumnezeu pe om sunt pentru a-l purifica

Încercările și rafinarea lui Dumnezeu sunt pentru desăvârșirea omului

Rafinarea omului de către Dumnezeu e cea mai semnificativă

Doar prin greutăți și încercări poți să-L iubești cu adevărat pe Dumnezeu

12. Cum ne putem îndeplini datoria în mod adecvat

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

În expresia „îndeplinirea adecvată a datoriei”, emfaza este pe cuvântul „adecvată”. Așadar, cum ar trebui să se definească „adecvată”? Și în asta este un adevăr de căutat. Este adecvat să faci numai o treabă acceptabilă? Pentru detaliile specifice ale felului în care trebuie înțeles și privit cuvântul „adecvat”, trebuie să înțelegi multe adevăruri și să ai părtășie mai mult despre adevăr. În îndeplinirea datoriei tale, trebuie să înțelegi adevărul și principiile sale; abia atunci poți ajunge la o îndeplinire adecvată a datoriei. De ce ar trebui oamenii să-și îndeplinească îndatoririle? Odată ce cred în Dumnezeu și I-au acceptat însărcinarea, oamenii au partea lor de responsabilitate și obligație în lucrarea casei lui Dumnezeu și pe terenul lucrării lui Dumnezeu și, la rândul lor, datorită acestei responsabilități și obligații, ei au devenit un element în lucrarea lui Dumnezeu – un element al obiectelor lucrării Sale și un element al obiectelor mântuirii Sale. Astfel, există o relație substanțială între mântuirea oamenilor și felul în care își îndeplinesc îndatoririle, dacă le pot face bine și dacă le pot face adecvat. De vreme ce ai devenit parte a casei lui Dumnezeu și I-ai acceptat însărcinarea, acum ai o datorie. Nu tu decizi felul în care ar trebui să îndeplinești această datorie; Dumnezeu îl decide și este dictat de standardele adevărului. Prin urmare, oamenii ar trebui să înțeleagă și să vadă limpede modul în care lucrurile sunt măsurate de Dumnezeu – acesta este un lucru care merită căutat. În lucrarea lui Dumnezeu, oameni diferiți primesc îndatoriri diferite. Adică oamenii primesc îndatoriri care variază în funcție de darurile, calibrele, vârstele, condițiile și vremurile lor. Orice datorie ți se dă, în orice

vremuri sau circumstanțe o primești, o datorie este numai o datorie; nu este un lucru administrat de o persoană. În cele din urmă, standardul pe care îl cere Dumnezeu de la tine, în ceea ce privește datoria ta, este „adecvarea”. Cum ar trebui să fie înțeles cuvântul „adecvare”? Înseamnă că trebuie să îndeplinești cerințele lui Dumnezeu și să-L mulțumești, iar Dumnezeu trebuie să-ți numească lucrarea „adecvată” și să-Și dea aprobarea; abia atunci îți vei fi îndeplinit datoria în mod adecvat. Dacă Dumnezeu spune că îți faci datoria în mod inadecvat, atunci, indiferent de cât timp o îndeplinești și cât de mare e prețul pe care l-ai plătit pentru ea, tot inadecvată este. Care va fi consecința acestui lucru? Vei efectua un serviciu și atât. Numai un mic număr de făcători fideli de servicii vor putea supraviețui dezastrelor. Dacă nu ești loial în serviciul pe care îl efectuezi, nu vei avea nicio speranță de-a supraviețui. Spus direct, vei fi distrus în dezastre. în cazuri mai puțin grave, s-ar putea să fie privați de dreptul de a îndeplini îndatoriri. După ce sunt privați de astfel de drepturi, unii sunt puși deoparte, după care sunt îngrijiți și rânduiți separat. Dacă se îngrijesc separat și sunt aranjați înseamnă că sunt eliminați? Nu neapărat; Dumnezeu va aștepta și va vedea cum acționează acești oameni. Prin urmare, felul în care un om își îndeplinește datoria este crucial. Oamenii ar trebui să trateze acest lucru cu prudență, să-l ia în serios și să îl vadă ca pe o chestiune de importanță majoră în intrarea lor în viață și în obținerea mântuirii; nu trebuie să-l trateze superficial.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce înseamnă îndeplinirea adecvată a datoriei?”

Toți cei care cred în Dumnezeu ar trebui să-I înțeleagă voia. Numai cei care își îndeplinesc bine îndatoririle Îl pot mulțumi pe Dumnezeu, iar îndeplinirea îndatoririlor de către aceștia poate fi satisfăcătoare numai prin îndeplinirea însărcinării date de Dumnezeu. Există un standard pentru îndeplinirea însărcinării date de Dumnezeu. Domnul Isus a spus: „Să-L

iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta și cu toată puterea ta". „A-L iubi pe Dumnezeu" este unul dintre aspectele pe care Dumnezeu le cere oamenilor. Unde ar trebui să se manifeste această cerință? În faptul că trebuie să duci la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu. În termeni practici, asta înseamnă să-ți îndeplinești bine datoria de om. Așadar, care este standardul pentru a-ți îndeplini bine datoria? Este cerința lui Dumnezeu ca tu să-ți îndeplinești bine datoria de ființă creată cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea ta. Acest lucru ar trebui să fie ușor de înțeles. Pentru a îndeplini cerința lui Dumnezeu, trebuie, în principal, să-ți pui inima în datoria ta. Dacă poți să-ți pui inima în ea, atunci îți va fi ușor să acționezi cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea ta. Dacă îți îndeplinești datoria bazându-te doar pe închipuirile cugetului tău și bazându-te pe darurile tale, poți îndeplini cerința lui Dumnezeu? Categoric nu. Așadar, care este standardul care trebuie respectat pentru a îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu și pentru a-ți îndeplini datoria cu loialitate și bine? Este să-ți realizezi datoria cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea ta. Dacă încerci să-ți îndeplinești datoria bine fără o inimă iubitoare de Dumnezeu, nu va funcționa. Dacă inima ta iubitoare de Dumnezeu devine din ce în ce mai puternică și mai autentică, atunci, în mod firesc, vei putea să-ți îndeplinești bine datoria cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea ta. Toată inima, tot sufletul, tot cugetul, toată puterea ta – cea care este pe ultimul loc este „toată puterea ta"; „toată inima" este pe primul. Dacă nu-ți faci datoria cu toată inima, cum ai putea să o faci cu toată puterea ta? De aceea, simpla încercare de a-ți face datoria cu toată puterea ta nu poate obține niciun rezultat – și nici nu se poate ridica la nivelul principiilor. Care este cel mai important lucru pe care îl cere Dumnezeu? (Cu toată inima.) Indiferent de datoria sau de lucrul pe care

Dumnezeu ți-l încredințează, dacă doar trudești, alergi și depui efort, poți fi în acord cu adevărurile-principii? Poți păși conform voii lui Dumnezeu? (Nu.) Atunci, cum poți fi în acord cu voia Lui? (Cu toată inima.) Cuvintele „cu toată inima” sunt ușor de rostit și oamenii le spun adesea, deci cum puteți acționa cu toată inima? Unii oameni spun: „Este atunci când faci lucrurile cu ceva mai mult efort și sinceritate, te gândești mai mult, nu lași nimic altceva să-ți ocupe mintea și te concentrezi doar asupra modului în care faci sarcina curentă, nu-i așa?” Este atât de simplu? (Nu.) Așa că haideți să discutăm despre câteva principii fundamentale de practică. Conform principiilor pe care le practicați sau le respectați de obicei, ce ar trebui să faceți mai întâi pentru a face lucrurile cu toată inima voastră? Trebuie să vă folosiți tot cugetul vostru, să vă folosiți energia și să vă puneți inima în a face lucrurile, să nu fiți superficiali. Dacă o persoană nu este capabilă să facă lucrurile cu toată inima ei, atunci și-a pierdut inima, ceea ce este ca și cum și-ar fi pierdut sufletul. Gândurile sale vor rătăci în timp ce vorbește, nu-și va pune niciodată inima în a face ceva și va fi lipsită de cuget, indiferent ce face. În consecință, nu va fi capabilă să gestioneze bine lucrurile. Dacă nu-ți îndeplinești datoria cu toată inima ta și nu-ți pui întreaga inimă în ea, îți vei îndeplini datoria precar. Chiar dacă îți vei îndeplini datoria timp de mai mulți ani, nu vei putea să o faci în mod adecvat. Nu poți face nimic bine dacă nu îți pui inima în asta. Unii oameni nu sunt muncitori sârguincioși, sunt mereu instabili și capricioși, țintesc prea sus și nu știu unde și-au lăsat inima. Oare astfel de oameni au inimă? Cum vă puteți da seama dacă o persoană are inimă sau nu? Dacă cineva care crede în Dumnezeu citește rareori cuvintele lui Dumnezeu, are inimă? Dacă nu se roagă niciodată lui Dumnezeu, indiferent de ce se întâmplă, are inimă? Dacă nu caută niciodată adevărul, indiferent de dificultățile cu care se confruntă, are inimă? Unii oameni își îndeplinesc îndatoririle timp de

mulți ani fără a obține rezultate clare – oare au inimă? (Nu.) Oamenii care nu au inimă își pot îndeplini îndatoririle bine? Cum pot oamenii să-și îndeplinească îndatoririle cu toată inima? Mai întâi de toate, ar trebui să vă gândiți la responsabilitate. „Aceasta este responsabilitatea mea, trebuie să mi-o asum. Nu pot fugi acum, când este cea mai mare nevoie de mine. Trebuie să-mi fac bine datoria și să-I dau socoteală lui Dumnezeu.” Aceasta înseamnă că aveți o bază teoretică. Dar oare simplul fapt de a avea baza teoretică înseamnă că vă faceți datoria cu toată inima? (Nu.) Sunteți încă departe de a îndeplini cerințele lui Dumnezeu de a intra în adevărul-realitate și de a vă face datoria cu toată inima. Așadar, ce înseamnă să-ți faci datoria cu toată inima? Cum pot ajunge oamenii să-și facă datoria cu toată inima? Mai întâi de toate, trebuie să vă gândiți: „Pentru cine îndeplinesc această datorie? O fac pentru Dumnezeu, pentru biserică sau pentru vreo persoană?” Și acest lucru trebuie priceput clar. De asemenea: „Cine mi-a încredințat această datorie? A fost Dumnezeu, a fost vreun conducător sau biserica?” Și acest lucru trebuie lămurit. Poate părea unul mărunt, dar tot trebuie căutat adevărul pentru a-l rezolva. Spuneți-Mi, vreun conducător, vreun lucrător sau vreo biserică v-a însărcinat cu datoria voastră? (Nu.) Asta este bine, atât timp cât ești sigur în sufletul tău în privința acestui lucru. Trebuie să confirmi că Dumnezeu a fost Cel care te-a însărcinat cu datoria ta. Poate părea că ți-a fost dată de un conducător de biserică, dar, de fapt, totul vine din rânduielile lui Dumnezeu. Pot exista momente în care vine în mod clar din voința umană, dar, chiar și atunci, trebuie să o accepți mai întâi de la Dumnezeu. Acesta este modul corect de a o experimenta. Dacă tu o accepți de la Dumnezeu, te supui voit rânduielii Lui și faci un pas înainte pentru a accepta însărcinarea dată de El – dacă treci prin aceasta astfel, vei avea îndrumarea și lucrarea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pe ce anume se bazează oamenii ca să trăiască?”

Principiile pe care trebuie să le înțelegi și adevărurile pe care trebuie să le pui în practică sunt aceleași, indiferent ce datorie îndeplinești. Fie că ți se cere să fii lider sau lucrător sau fie că pregătești de mâncare ca gazdă sau ți se cere să te ocupi de unele treburi externe sau să faci ceva muncă fizică, adevărurile-principii care ar trebui respectate în îndeplinirea acestor diferite îndatoriri sunt aceleași, în sensul în care trebuie să se bazeze pe adevăr și cuvintele lui Dumnezeu. Care este atunci cel mai mare și cel mai important dintre aceste principii? E de a-ți devota inima, mintea și efortul pentru a-ți face bine datoria și a o realiza la standardele cerute. Pentru a-ți face datoria bine și a o realiza conform standardelor, trebuie să știi ce este datoria. Ce anume este datoria, până la urmă? Este datoria propria ta carieră? (Nu.) Dacă ți-ai trata datoria ca pe propria carieră, dorindu-ți să-ți dai toată silința să o faci bine, ca alții să poată vedea ce mult succes ai și cât ești de distins, crezând că asta dă sens vieții tale, ar fi aceasta opinia corectă? (Nu.) Ce este greșit în această opinie? E incorect când o persoană consideră însărcinarea dată de Dumnezeu drept propria inițiativă. Deși oamenilor li se pare în regulă acest lucru, pentru Dumnezeu, înseamnă să mergi pe calea greșită, să încalci adevărurile-principii și El condamnă aceste lucruri. Datoria trebuie făcută în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu și cu adevărurile-principii, pentru a fi în corconrdanță cu intențiile lui Dumnezeu. Să te abați de la adevărurile-principii și să acționezi conform înclinațiilor umane este un păcat. Aceste lucruri sunt împotriva lui Dumnezeu și pedeapsa este necesară. Aceasta este soarta acelor oameni nesăbuiți și ignoranți care nu acceptă adevărul. Aceia care cred în Dumnezeu ar trebui să știe clar ce le cere Dumnezeu oamenilor. Această viziune trebuie să fie limpede. Mai întâi, să vorbim despre ce înseamnă datoria. O datorie nu este activitatea ta, nu e cariera sau lucrarea ta proprie; este lucrarea lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu necesită cooperarea ta, ceea ce dă naștere datoriei tale. Partea

din lucrarea lui Dumnezeu la care trebuie să coopereze omul este datoria acestuia. Datoria este o porțiune din lucrarea lui Dumnezeu – nu e cariera ta, nici treaba ta casnică, nici o treabă personală a ta în viață. Fie că datoria ta e să te ocupi de chestiuni externe sau interne, fie că implică muncă mentală sau fizică, aceasta este datoria pe care ar trebui să o îndeplinești, este lucrarea bisericii, ea formează o parte din planul de gestionare al lui Dumnezeu (planul mântuirii) și este însărcinarea pe care ți-a dat-o Dumnezeu. Nu este treaba ta personală. Deci, atunci, cum ar trebui să-ți tratezi datoria? Cel puțin, nu trebuie să-ți îndeplinești datoria în orice fel îți place ție, nu trebuie să acționezi în mod nesăbuit. De pildă, dacă ești responsabil de pregătirea mâncării pentru frații și surorile tale, aceasta este datoria ta. Cum ar trebui să tratezi această sarcină? (Ar trebui să caut adevărurile-principii.) Cum cauți adevărurile-principii? Acest lucru se referă la realitate și la adevăr. Trebuie să te gândești cum să pui adevărul în practică, în ce fel să-ți faci bine datoria și ce aspecte ale adevărului implică această datorie. Primul pas e că, mai întâi, trebuie să știi: „Nu gătesc pentru mine. Eu îmi fac datoria.” Aspectul despre care e vorba aici este perspectiva. Dar care e al doilea pas? (Trebuie să mă gândesc cum să gătesc bine mâncarea.) Care este criteriul pentru a găti bine? (Trebuie să caut cerințele lui Dumnezeu.) Așa este. Doar cerințele lui Dumnezeu reprezintă adevărul, standardul și principiul. A găti în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu este un aspect al adevărului. Mai întâi, trebuie să iei în considerare acest aspect al adevărului și apoi să te gândești: „Dumnezeu mi-a dat să fac această datorie. Care e standardul cerut de Dumnezeu?” Acest fundament e necesar. Și atunci, cum ar trebui să gătești la înălțimea standardelor lui Dumnezeu? Mâncarea pe care o gătești ar trebui să fie sănătoasă, gustoasă, curată și să nu facă rău trupului – despre aceste detalii este vorba. Atâta vreme cât gătești conform acestui principiu, mâncarea pe

care o gătești va fi făcută în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu. De ce spun acest lucru? Pentru că ai căutat principiile acestei datorii și nu ai depășit obiectivul trasat de Dumnezeu. Acesta e felul corect de a găti. Ți-ai făcut bine datoria și ai făcut-o mulțumitor.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin căutarea adevărurilor-principii putem să ne îndeplinim datoria cum se cuvine"

Indiferent ce datorie efectuezi, trebuie să cauți adevărurile-principii, să înțelegi intențiile lui Dumnezeu, să știi care sunt cerințele Lui cu privire la datoria în chestiune și să înțelegi ce ar trebui să realizezi prin acea datorie. Numai procedând astfel îți poți înfăptui lucrarea conform principiului. În îndeplinirea datoriei, nu poți, categoric, să te conduci după preferințele personale, făcând orice ți-ai dori să faci, orice te-ar bucura să faci sau orice te-ar face să arăți bine. Aceasta înseamnă a acționa în conformitate cu propria voință. Dacă te bazezi pe propriile preferințe în îndeplinirea datoriei tale, crezând că asta este ceea ce Dumnezeu cere și că asta este ceea ce Îl va face pe Dumnezeu fericit și dacă îți impui cu forța preferințele personale în fața lui Dumnezeu sau le practici de parcă ar fi adevărul, respectându-le ca și cum ar fi adevărurile-principii, atunci nu este aceasta o greșeală? Asta nu înseamnă că îți efectuezi datoria, iar a-ți îndeplini datoria în acest fel nu va fi ținut minte de Dumnezeu. Unii oameni nu înțeleg adevărul și nu știu ce înseamnă să-și îndeplinească bine îndatoririle. Ei au sentimentul că au depus eforturi și și-au pus inima în asta, s-au răzvrătit împotriva trupului lor și au suferit, așadar, de ce nu-și pot îndeplini niciodată mulțumitor datoria? De ce este Dumnezeu mereu nemulțumit? Unde au greșit acești oameni? Greșeala lor a fost că nu au căutat cerințele lui Dumnezeu și, în schimb, acționează potrivit propriilor idei – acesta este motivul. Ei și-au tratat propriile dorințe, preferințe și motive egoiste ca și când ar fi adevărul și le-au tratat ca și când ar fi fost ce-I plăceau Dumnezeu, ca și când ar fi fost

standardele și cerințele Lui. Au văzut ca adevăr lucrurile pe care le credeau ei corecte, bune și frumoase; este greșit. De fapt, chiar dacă oamenii ar putea crede că ceva este drept și că este conform cu adevărul, asta nu înseamnă neapărat că este în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Cu cât oamenii cred mai mult că un lucru este drept, cu atât ar trebui să fie mai precauți și cu atât mai mult ar trebui să caute mai întâi adevărul ca să vadă dacă ceea ce gândesc ei întrunește cerințele lui Dumnezeu. Dacă se opune precis cerințelor și cuvintelor Lui, atunci este inacceptabil, chiar dacă tu crezi că e corect, căci acesta este doar un gând uman și nu va fi conform adevărului, indiferent cât de corect crezi tu că este. Dacă un lucru e bun sau rău trebuie determinat în funcție de cuvintele lui Dumnezeu. Oricât de corect crezi că este un lucru, cu excepția cazului în care există o bază pentru el în cuvintele lui Dumnezeu, este greșit și tu trebuie să-l înlături. Este acceptabil doar când este în conformitate cu adevărul, iar îndeplinirea datoriei tale poate fi conform standardelor doar dacă susține adevărurile-principii în acest fel.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin căutarea adevărurilor-principii putem să ne îndeplinim datoria cum se cuvine”

Când îți îndeplinești datoria, ar trebui să te examinezi mereu pentru a vedea dacă faci lucrurile conform principiului, dacă îți îndeplinești datoria la nivelul standardelor, dacă o faci sau nu doar în manieră superficială, dacă ai încercat să te sustragi de la responsabilitățile tale și dacă există probleme cu atitudinea ta și modul în care gândești. Odată ce ai reflectat asupra ta și aceste lucruri ți-au devenit clare, îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești datoria. Indiferent ce întâmpini în timp ce-ți îndeplinești datoria – negativitate și slăbiciune, sau faptul că ești într-o dispoziție proastă după ce ai fost tratat – ar trebui să abordezi acest lucru în mod corespunzător și, de asemenea, trebuie să cauți adevărul și să înțelegi voia lui Dumnezeu. Făcând aceste

lucruri, vei avea o cale de a practica. Dacă dorești să faci o treabă bună în îndeplinirea datoriei tale, atunci nu trebuie să fii afectat de dispoziția ta. Indiferent cât de negativ sau de slab te simți, ar trebui să practici adevărul în tot ceea ce faci, cu strictețe absolută și respectând principiile. Dacă faci acest lucru, atunci nu numai că ceilalți oameni te vor aproba, ci vei fi și pe placul lui Dumnezeu. Ca atare, vei fi o persoană responsabilă și care suportă o povară; vei fi o persoană cu adevărat bună, care într-adevăr își îndeplinește îndatoririle la nivelul standardelor și care trăiește pe deplin asemănarea unei persoane autentice. Astfel de oameni sunt purificați și dobândesc o transformare reală atunci când își îndeplinesc îndatoririle și se poate spune că sunt cinstiți în ochii lui Dumnezeu. Numai oamenii cinstiți pot să persevereze în practicarea adevărului, reușesc să acționeze principial și pot să își îndeplinească îndatoririle la nivelul standardelor. Oamenii care acționează principial își îndeplinesc meticulos îndatoririle când sunt într-o dispoziție bună; nu lucrează într-o manieră superficială, nu sunt aroganți și nu se laudă ca să îi facă pe ceilalți să aibă o părere excelentă despre ei. Când sunt într-o pasă proastă, își pot termina sarcinile cotidiene la fel de serios și de responsabil și, chiar dacă întâlnesc un lucru dăunător îndeplinirii îndatoririlor lor sau care îi presează un pic sau îi întrerupe în timp ce își fac îndatoririle, ei tot pot să își liniștească inima în fața lui Dumnezeu și să se roage spunând: „Indiferent cât de mare e problema cu care mă confrunt – chiar dacă cerul se prăbușește – cât timp sunt viu, sunt hotărât să fac tot ce pot pentru a-mi îndeplini datoria. Fiecare zi în care trăiesc este o zi în care trebuie să-mi îndeplinesc datoria bine, astfel încât să fiu vrednic de această datorie încredințată mie de Dumnezeu, cât și de suflarea pe care El a pus-o în trupul meu. Indiferent câte greutăți aș putea avea, voi lăsa totul deoparte, deoarece îndeplinirea datoriei mele este cea mai importantă!” Cei care nu sunt afectați de nicio persoană, niciun

eveniment, lucru sau mediu, care nu sunt constrânși de nicio dispoziție sau situație exterioară și care își pun pe primul loc îndatoririle și însărcinările încredințate lor de Dumnezeu – aceia sunt oamenii care Îi sunt loiali Lui și care I se supun cu adevărat. Astfel de oameni au obținut intrarea în viață și au pătruns în adevărul-realitate. Aceasta este una dintre cele mai autentice și mai practice expresii ale trăirii adevărului.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei"

Să lucrezi doar mecanic, de formă, când îți îndeplinești datoria e absolut interzis. Dacă întotdeauna lucrezi mecanic, de formă, în timp ce-ți îndeplinești datoria, nu ai cum să ți-o îndeplinești la un standard acceptabil. Dacă vrei să-ți îndeplinești loial datoria, mai întâi trebuie să-ți rezolvi problema lucrului mecanic, de formă. Ar trebui să iei măsuri să corectezi situația de îndată ce observi asta. Dacă ești confuz, nu ești niciodată capabil să observi problemele, lucrezi mereu mecanic, de formă, și faci lucrurile într-o manieră superficială, atunci nu vei avea cum să-ți faci datoria bine. De aceea, întotdeauna trebuie să-ți faci datoria din inimă. Oamenii au obținut foarte dificil această oportunitate! Când Dumnezeu le dă o șansă, dar ei nu profită de ea, atunci acea șansă este pierdută – și chiar dacă, mai târziu, își doresc să găsească o astfel de oportunitate, este posibil să nu mai apară din nou. Nici lucrarea lui Dumnezeu și nici șansele cuiva de a-și realiza datoria nu așteaptă pe nimeni. Unii oameni spun: „Nu mi-am realizat bine datoria înainte, dar acum tot vreau s-o îndeplinesc. Ar trebui doar să încerc din nou." E minunat să fii atât de hotărât, însă trebuie să știi clar cum să-ți îndeplinești bine datoria și trebuie să te străduiești să ajungi la adevăr. Numai cei care înțeleg adevărul își pot îndeplini bine datoria. Cei care nu înțeleg adevărul nu sunt calificați nici măcar să facă servicii. Cu cât îți este mai limpede adevărul, cu atât vei deveni mai eficient în datoria ta. Dacă

poți vedea chestiunea aceasta, atunci te vei strădui să ajungi la adevăr și ai o speranță de a-ți îndeplini bine datoria. În prezent, nu există multe oportunități de a îndeplini o datorie, așa că trebuie să te ții de ea atunci când poți. Exact atunci când te confrunți cu o datorie, tu trebuie să depui efort; atunci este momentul în care trebuie să te dăruiești, să te sacrifici pentru Dumnezeu și când ți se cere să plătești prețul. Nu ascunde nimic, nu unelti nimic, nu lăsa nicio marjă de libertate și nu-ți oferi o cale de scăpare. Dacă îți iei vreo libertate, ești calculat sau șiret și trădător, atunci sigur nu vei face o treabă de calitate. Să presupunem că spui: „Nimeni nu m-a văzut acționând cu viclenie. Ce grozav!” Ce fel de gândire este aceasta? Crezi că ai tras un văl de ceață peste ochii oamenilor și peste cei ai lui Dumnezeu? De fapt, cu toate acestea, știe sau nu Dumnezeu ce ai făcut? Știe. De fapt, oricine interacționează cu tine pentru o perioadă de timp va afla despre corupția și ticăloșia ta și, deși s-ar putea să nu spună direct acest lucru, va avea evaluările lui despre tine în inima lui. Au existat mulți oameni care au fost dați în vileag și alungați pentru că mulți alții au ajuns să-i înțeleagă. Odată ce toți le-au văzut esența, i-au dezvăluit pe acești oameni așa cum erau de fapt și i-au dat afară. Așadar, fie că urmăresc sau nu adevărul, oamenii ar trebui să-și îndeplinească bine datoria, făcând tot ce le stă în putință; ar trebui să-și folosească conștiința pentru a face lucruri practice. S-ar putea să ai defecte, dar dacă poți să fii eficient în îndeplinirea datoriei, acest lucru nu va fi atât de grav încât să fii alungat. Dacă te gândești mereu că ești bine, că ești sigur că nu vei fi alungat, dacă tot nu reflectezi sau nu încerci să te cunoști și îți ignori sarcinile proprii, dacă întotdeauna ești neglijent și superficial, atunci, când aleșii lui Dumnezeu chiar își pierd îngăduința față de tine, te vor expune așa cum ești și, cel mai probabil, vei fi alungat. Asta pentru că toată lumea te-a văzut așa cum ești de fapt, iar tu ți-ai pierdut demnitatea și integritatea. Dacă nimeni nu are încredere în tine, ar

putea Dumnezeu să aibă încredere în tine? Dumnezeu Se uită la inima cea mai lăuntrică a omului: El nu ar putea sub nicio formă să aibă încredere într-o astfel de persoană. Dacă cineva e o persoană pe care nu te poți baza, nu-i încredința, în niciun caz, o sarcină. Dacă nu știi cum e o persoană sau doar i-ai auzit pe alți oameni zicând că persoana aceasta e bună la ceea ce face, dar în inima ta nu ești sigur sută la sută, atunci, tot ce poți face este să-i dai mai întâi să se ocupe de o sarcină mică, nimic important. Dacă se descurcă bine cu câteva sarcini mici, atunci poți să-i dai una obișnuită. Și numai dacă reușește în sarcina aceea, ar trebui să-i dai să se ocupe de una importantă. Dacă dă greș la sarcina obișnuită, atunci persoana aceasta nu e de încredere. Indiferent dacă o sarcină e mare sau mică, nu i se poate încredința. Dacă observi o persoană care e amabilă și responsabilă, care niciodată nu a lucrat doar mecanic, de formă, care tratează sarcinile pe care i le-au încredințat alții ca fiind ale sale, care acordă atenție fiecărui aspect al sarcinii, se gândește la nevoile tale, ia în considerare toate perspectivele, e foarte meticuloasă și gestionează lucrurile exact în modul potrivit, făcându-te să fii deosebit de mulțumit de munca ei, atunci, acesta-i genul de persoană care e de încredere. Oamenii de încredere sunt oameni care au umanitate, iar cei care au umanitate au conștiință și rațiune și lor ar trebui să le fie foarte ușor să-și îndeplinească bine datoria, întrucât își tratează datoria ca pe obligația lor. Oamenii lipsiți de conștiință sau rațiune își îndeplinesc, cu siguranță, slab datoria și nu au simțul răspunderii față de datoria lor, indiferent care este aceasta. Alții trebuie să-și facă întotdeauna griji pentru ei, să-i supravegheze și să întrebe despre progresul lor; dacă nu, lucrurile ar putea merge prost în timp ce își îndeplinesc datoria și lucrurile ar putea merge greșit în timp ce îndeplinesc o sarcină, ceea ce ar fi mai problematic decât merită.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei”

Pentru a-ți face datoria la un standard acceptabil, în primul rând trebuie să ai mentalitatea adecvată. Când firea ta coruptă răbufnește, trebuie să-ți corectezi și propria stare. Când vei putea să-ți tratezi în mod corect datoria, după ce te vei descotorosi de constrângerile și influențele a tot felul de oameni, evenimente sau lucruri, când vei putea să te supui total lui Dumnezeu, atunci vei fi capabil să-ți faci datoria bine. Secretul pentru a face asta este să-ți pui întotdeauna pe primul plan datoria și responsabilitățile. În timp ce-ți faci datoria, trebuie mereu să te cercetezi: „Oare am o atitudine superficială față de datoria mea? Ce lucruri mă tulbură și mă fac să fiu superficial în îndeplinirea datoriei? Îmi fac eu datoria din toată inima și din toate puterile? Oare comportamentul acesta Îi va permite lui Dumnezeu să aibă încredere în mine? Oare mi-am supus pe deplin inima lui Dumnezeu? Modul acesta de a-mi face datoria este în acord cu principiile? Oare modul acesta de a-mi face datoria va obține cele mai bune rezultate?” Ar trebui să reflectezi des la aceste întrebări. Când descoperi probleme, ar trebui să cauți adevărul în mod activ și să găsești cuvintele relevante ale lui Dumnezeu pentru a le rezolva. Astfel, vei fi capabil să-ți faci bine datoria și vei avea pace și bucurie în inimă. Dacă apar des probleme făcându-ți datoria, majoritatea lor vin din probleme cu intențiile tale – sunt problemele unei firi corupte. Când firea coruptă a cuiva răbufnește, persoana în cauză va avea probleme în inima sa, iar starea îi va fi anormală, ceea ce va influența în mod direct capacitatea ei de a-și face datoria. Problemele care influențează capacitatea cuiva de a-și face datoria sunt probleme mari, grave; ele îi pot influența în mod direct relația cu Dumnezeu. De pildă, unii oameni dezvoltă noțiuni și înțelegeri greșite despre Dumnezeu când peste familiile lor se abat dezastre. Unii oameni devin negativi când îndură greutăți în îndatoririle lor și nimeni nu vede asta sau nu-i laudă. Unii oameni nu-și fac datoria bine, mereu fiind superficiali

și se plâng de Dumnezeu când sunt emondați și tratați. Unii oameni nu sunt dornici să-și facă datoria fiindcă mereu se gândesc la o cale de-a scăpa. Toate aceste probleme influențează în mod direct o relație normală cu Dumnezeu. Toate acestea sunt problemele unei firi corupte. Toate provin din faptul că oamenii nu-L cunosc pe Dumnezeu, că mereu urzesc pentru sine și țin cont de ei înșiși, ceea ce-i împiedică să se gândească la voia lui Dumnezeu și să se supună planurilor Lui. Asta dă naștere la tot felul de sentimente negative. Pur și simplu, așa sunt oamenii care nu urmăresc adevărul. Când mici probleme se abat asupra lor, devin negativi și slabi, își varsă năduful pe îndeplinirea datoriei, se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, I se împotrivesc și vor să-și abandoneze responsabilitățile și să-L trădeze. Toate aceste lucruri sunt diversele consecințe produse de constrângerile unei firi corupte. O persoană care iubește adevărul este capabilă să-și lase la o parte viața, viitorul și destinul propriu și-și dorește numai să urmărească și să dobândească adevărul. Se gândește că nu e suficient timp, se teme că nu va putea să-și facă datoria și că nu va putea să fie desăvârșită, așa că e capabilă să dea totul deoparte. Mentalitatea ei este doar să apeleze la Dumnezeu și să I se supună Lui. Nu este intimidată de nicio dificultate, iar dacă se simte negativă sau slabă, rezolvă asta în mod firesc, citind câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu. Oamenii care nu urmăresc adevărul sunt tulburați și, indiferent cum ai părtășie cu ei despre adevăr, sunt incapabili să-și rezolve total problemele. Chiar dacă pe moment revin la rațiune și pot să accepte adevărul, totuși, mai târziu, se vor răzgândi, așa că e foarte greu să faci față unei astfel de persoane. Nu e vorba că nu înțelege nimic din adevăr, ci că nu prețuiește sau nu acceptă adevărul în inima sa. În cele din urmă, asta o face să fie incapabilă de a-și da la o parte voia, egoismul, viitorul, destinul și destinația proprie, care apoi se ivesc mereu pentru a o tulbura. Dacă un om e capabil să accepte

adevărul, atunci, pe măsură ce îl înțelege, toate acele lucruri care țin de o fire coruptă vor dispărea natural, iar el va avea intrare în viață și statură; nu va mai fi un copil neștiutor. Când un om are statură, el va deveni tot mai capabil să înțeleagă lucrurile, tot mai capabil să discearnă între toate genurile de persoane și nu va fi constrâns de niciun om, eveniment sau lucru. Nu va fi influențat de niciun lucru pe care îl spune sau îl face cineva. Nu va fi supus amestecului din partea forțelor rele ale Satanei, ori înșelăciunii și tulburărilor falșilor conducători și ale antihriștilor. Dacă se va întâmpla asta, oare statura omului nu va crește treptat? Cu cât o persoană înțelege mai mult adevărul, cu atât mai repede va progresa viața ei și-i va fi ușor să-și facă datoria cu succes și să pătrundă în adevărul-realitate. Când ai intrarea în viață și viața ta crește treptat, starea ta va deveni din ce în ce mai normală. Persoanele, evenimentele și lucrurile care puteau cândva să te tulbure și să te constrângă nu vor mai fi o problemă pentru tine. Nu vei mai avea dificultăți în a-ți face datoria, iar relația ta cu Dumnezeu va fi tot mai normală. Când vei ști cum să te bazezi pe Dumnezeu, când vei ști cum să cauți voia Lui, când îți vei cunoaște locul, când vei ști ce ar trebui și ce nu ar trebui să faci și care chestiuni necesită să-ți asumi sau nu responsabilitatea, oare nu va deveni starea ta tot mai normală? Nu te va obosi să trăiești astfel, nu-i așa? Nu doar că nu vei fi obosit, ci te vei simți deosebit de relaxat și fericit. Nu-ți va fi inima plină de lumină, ca urmare? Mentalitatea ta va fi normală, manifestările firii tale corupte se vor împuțina, iar tu vei fi capabil să trăiești în prezența lui Dumnezeu, să trăiești umanitatea normală. Când oamenii îți vor vedea perspectiva mentală, se vor gândi că în tine s-a produs o mare schimbare. Vor fi dornici să aibă părtășie cu tine, vor simți pace și bucurie în inimi și vor avea de câștigat și ei. Pe măsură ce statura îți va crește, limbajul și acțiunile tale vor fi mai corecte și principiale. Când vei vedea oameni care sunt slabi și negativi, vei putea să îi

sprijini substanțial – nu constrângându-i sau ținându-le discursuri, ci mai curând folosindu-ți propriile experiențe reale pentru a-i ajuta și a le fi de folos. În felul acesta, nu doar vei lucra din greu în casa lui Dumnezeu, ci vei fi o persoană utilă, capabilă să-și asume responsabilitatea și să facă lucruri mai semnificative în casa Lui. Nu e acesta genul de persoană care Îi place lui Dumnezeu? Dacă ești o persoană care-I place lui Dumnezeu, oare nu le vei plăcea tuturor? (Ba da.) De ce este El mulțumit de o astfel de persoană? Pentru că este capabilă să facă lucruri practice înaintea Lui, nu este înclinată să lingușească, se ocupă de probleme practice și poate să-i ajute și să-i conducă pe alții vorbindu-le despre experiențele ei reale. Este capabilă să-i ajute pe alții să-și rezolve orice problemă, iar când lucrarea bisericii întâmpină dificultăți, ea poate să preia conducerea, rezolvând problemele în mod activ. Asta înseamnă să-ți faci datoria cu loialitate.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei"

Nu face mereu lucrurile de dragul tău și nu lua constant în considerare propriile interese; nu ține cont de interesele omului și nu te gândi la mândria, reputația și statutul tău. Mai întâi trebuie să te gândești la interesele casei lui Dumnezeu și să faci din ele prioritatea ta. S-ar cuveni să ții seama de voia lui Dumnezeu și să începi prin a contempla dacă au fost sau nu impurități în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai fost devotat, ți-ai îndeplinit responsabilitățile și dacă ai dat totul pentru asta, precum și dacă te-ai gândit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea bisericii. Trebuie să te gândești la aceste lucruri. Dacă te gândești la ele frecvent și le înțelegi, îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești bine datoria. Dacă ai un calibru slab, dacă experiența ta este superficială sau dacă nu ești competent în lucrarea ta profesională, pot exista unele greșeli sau lipsuri în lucrarea ta, iar tu s-ar putea să nu obții rezultate bune – dar vei fi făcut tot ce îți stă în putință. Nu

îți satisfaci propriile dorințe egoiste sau preferințe. În schimb, acorzi mereu atenție lucrării bisericii și intereselor casei lui Dumnezeu. Deși s-ar putea să nu obții rezultate bune în datoria ta, inima ta se va fi îndreptat; dacă, în plus, poți să cauți adevărul ca să rezolvi problemele din datoria ta, vei fi la înălțimea standardului în îndeplinirea datoriei tale și, în același timp, vei putea să intri în adevărul-realitate. Asta este ceea ce înseamnă să ai mărturie.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"

La început, oamenii sunt reticenți la practicarea adevărului. Să luăm ca exemplu realizarea cu loialitate a propriilor îndatoriri: înțelegi oarecum ce înseamnă să-ți realizezi îndatoririle și să fii loial lui Dumnezeu și, de asemenea, ai o anumită înțelegere a adevărului, dar când vei fi capabil să fii loial în totalitate? Când vei fi capabil să îți realizezi îndatoririle atât cu vorba cât și cu fapta? Acest lucru va necesita un proces. În timpul acestui proces, ai putea suferi multe greutăți. Unii oameni ar putea să te emondeze, iar alții ar putea să te critice. Ochii tuturor vor fi pe tine, examinându-te atent, și doar atunci vei începe să realizezi că greșești și că tu ești cel care s-a descurcat slab, că lipsa de loialitate în realizarea datoriei tale este inacceptabilă și că nu trebuie să fii superficial! Duhul Sfânt te va lumina din interior și îți va face reproșuri atunci când vei greși. În timpul acestui proces, vei ajunge să înțelegi unele lucruri despre tine însuți și vei ști că ai prea multe impurități, că nutrești prea multe motive personale și ai prea multe dorințe necumpătate atunci când îți realizezi îndatoririle. Odată ce ai înțeles esența acestor lucruri, dacă poți să vii înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și să ai pocăință adevărată, poți fi curățit de acele lucruri corupte. Dacă, în această manieră, cauți frecvent adevărul pentru a-ți rezolva problemele practice, vei păși treptat pe calea cea dreaptă a credinței; vei

începe să ai experiențe adevărate de viață, iar firea ta coruptă va începe, treptat, să fie purificată. Cu cât firea ta coruptă este mai purificată, cu atât mai mult firea vieții tale se va transforma.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce ar trebui să se știe despre transformarea firii omului”

Dacă vrei ca îndeplinirea îndatoririlor tale să fie la înălțime, atunci, pe parcursul realizării acestora, trebuie mai întâi să obții o cooperare armonioasă. În momentul de față, există unii oameni care practică deja cooperarea armonioasă. După ce au înțeles adevărul, chiar dacă nu reușesc să-l practice pe deplin și chiar dacă există eșecuri, slăbiciuni și abateri de-a lungul drumului, ei tot se străduiesc să atingă adevărurile-principii. Așadar, au speranța de a obține o cooperare armonioasă. De exemplu, uneori, ai putea crede că ceea ce faci e corect, dar ești capabil să nu fii neprihănit de sine. Poți să discuți cu alții și să ai părtășie împreună cu ei despre adevărurile-principii, până când acestea devin clare și evidente, astfel încât toată lumea să înțeleagă și să fie de acord că, procedând astfel, se va obține cel mai bun rezultat; de asemenea, că nu se iese în afara principiilor, că interesele casei lui Dumnezeu sunt luate în considerare și vor fi protejate în cea mai mare măsură posibilă. Practicarea în acest mod este în concordanță cu adevărurile-principii. Deși rezultatul final poate să nu fie întotdeauna cum ți-ai imaginat tu, calea, direcția și scopul practicii tale au fost corecte. Așadar, cum vede Dumnezeu acest lucru? Cum definește El această chestiune? Dumnezeu va spune că îndeplinirea îndatoririlor tale este adecvată.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce înseamnă îndeplinirea adecvată a datoriei?”

Ce trebuie să facă omul pentru a-și îndeplini bine datoria? Trebuie să ajungă să o îndeplinească din toată inima și cu toată energia. A-și dedica

toată inima și energia înseamnă a-și păstra toate gândurile concentrate la îndeplinirea datoriei și a nu lăsa alte lucruri să le preocupe și apoi să aplice energia avută, să-și exercite întreaga putere și să-și îndrepte asupra datoriei calibrul, talentele, punctele forte și lucrurile pe care le-a înțeles. Dacă ai capacitatea de a pricepe și a înțelege și ai o idee bună, trebuie să comunici despre asta cu ceilalți. Asta înseamnă să cooperezi în armonie. Așa îți vei îndeplini bine datoria, așa vei ajunge la îndeplinirea satisfăcătoare a datoriei tale. Dacă îți dorești întotdeauna să-ți asumi totul singur, să faci pe cont propriu lucruri mărețe și ca atenția să fie îndreptată spre tine, și nu spre ceilalți, îți îndeplinești datoria? Ceea ce faci tu se numește autocrație; înseamnă că dai un spectacol. Este un comportament satanic, nu îndeplinirea datoriei. Nimeni, indiferent de atuurile, darurile sau talentele sale speciale, nu poate prelua singur toată lucrarea; oamenii trebuie să învețe să coopereze în armonie dacă vor să facă bine lucrarea bisericii. De aceea, cooperarea armonioasă este un principiu al practicii de îndeplinire a datoriei. Atâta vreme cât îți dedici toată inima, toată energia și toată loialitatea și faci tot posibilul, îți îndeplinești bine datoria. Dacă ai un gând sau o idee, spune-le altora; nu le păstra pentru tine și nu le ține ascunse – dacă ai sugestii, oferă-le; ideea oricărei persoane care este în conformitate cu adevărul va fi acceptată și ascultată. Fă acest lucru și vei fi obținut o cooperare în armonie. Asta înseamnă să-ți îndeplinești datoria cu loialitate. În îndeplinirea datoriei tale, nu ți se cere să-ți asumi totul, nici nu ți se cere să lucrezi până-ți dai duhul, sau să fii „singura floare înflorită”, sau neconformist; mai degrabă, ți se cere să înveți cum să cooperezi cu ceilalți în armonie și să faci tot ce poți, să-ți îndeplinești responsabilitățile, să-ți folosești toată energia. Asta înseamnă să-ți îndeplinești datoria. A-ți îndeplini datoria înseamnă să etalezi toată puterea și lumina pe care o ai pentru a obține un rezultat. Acest lucru e suficient. Nu încerca întotdeauna

să te fălești, să spui mereu lucruri care par elevate, să faci lucrurile singur. Ar trebui să înveți cum să lucrezi cu alții și ar trebui să te concentrezi mai mult pe a asculta sugestiile altora și a le descoperi punctele tari. Concentrează-te mai mult să asculți sugestiile celorlalți și să descoperi punctele lor forte. În acest fel, cooperarea în armonie devine ușoară. Dacă încerci mereu să te dai mare și să ai ultimul cuvânt, nu cooperezi în armonie. Ce faci atunci? Cauzezi o tulburare și îi subminezi pe ceilalți. A cauza o tulburare și a-i submina pe ceilalți înseamnă a juca rolul Satanei; nu este îndeplinirea datoriei. Dacă faci mereu lucruri care provoacă o tulburare și îi subminezi pe ceilalți, atunci, indiferent cât de mult efort vei depune sau câtă grijă vei avea, Dumnezeu nu Își va aminti. S-ar putea să ai puțină putere, dar dacă ești capabil să lucrezi cu alții și să accepți sugestii adecvate și dacă ai motivațiile potrivite și poți proteja lucrarea casei lui Dumnezeu, atunci ești o persoană potrivită. Uneori, cu o singură propoziție, poți rezolva o problemă și poți aduce beneficii tuturor; uneori, după părtășia ta cu privire la o singură declarație a adevărului, toți au o cale de a practica și sunt capabili să lucreze armonios împreună, și toți se străduiesc pentru un țel comun și împărtășesc aceleași puncte de vedere și opinii, și astfel lucrarea este deosebit de eficientă. Deși poate nimeni nu-și va aminti că ai jucat acest rol și s-ar putea să nu simți că ai depus prea mult efort, Dumnezeu va vedea că ești o persoană care practică adevărul, care acționează conform principiilor. Dumnezeu Își va aminti că ai făcut asta. Acest lucru se numește îndeplinirea cu fidelitate a datoriei. Oricare ar fi dificultățile pe care le ai în îndeplinirea datoriei tale, de fapt toate pot fi rezolvate cu ușurință. Atât timp cât ești o persoană cinstită, cu o inimă îndreptată către Dumnezeu și ești capabil să cauți adevărul, atunci nu există nicio problemă care să nu poată fi rezolvată. Dacă nu înțelegi adevărul, atunci trebuie să înveți să asculți. Dacă există cineva care înțelege adevărul sau vorbește în conformitate cu

adevărul, atunci trebuie să accepți acest lucru și să asculți. În niciun caz nu ar trebui să faci lucruri care tulbură sau subminează, și nu acționa și nu lua decizii pe cont propriu. În acest fel, nu vei face niciun rău. Trebuie să ții minte: îndeplinirea datoriei tale nu este o chestiune care ține de a întreprinde propriile demersuri sau propria gestionare. Asta nu este activitatea ta personală, este lucrarea bisericii, iar tu doar contribui cu punctele tari pe care le ai. Ceea ce faci tu în lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu este doar o mică parte a cooperării oamenilor. Rolul tău este doar un rol minor într-un colțișor. Aceasta este responsabilitatea pe care o ai. În inima ta, ar trebui să ai această rațiune. Și, astfel, indiferent câți oameni își realizează îndatoririle împreună sau ce dificultăți înfruntă, primul lucru pe care ar trebui să-l facă toată lumea este să se roage lui Dumnezeu și să aibă părtășie împreună, să caute adevărul și apoi să determine care sunt principiile de practică. Când își realizează îndatoririle în acest fel, vor avea o cale de practică.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă”

În casa lui Dumnezeu, indiferent ce faci, nu lucrezi la propria-ți întreprindere; este lucrarea casei lui Dumnezeu, este lucrarea lui Dumnezeu. Trebuie să ai în permanență în minte această cunoaștere și conștientizare și să spui: „Nu e afacerea mea personală; îmi fac datoria și-mi îndeplinesc responsabilitatea. Fac lucrarea bisericii. E o sarcină pe care mi-a încredințat-o Dumnezeu și o fac pentru El. Este datoria mea, nu e afacerea mea personală.” Acesta e primul lucru pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă. Dacă tratezi o datorie ca pe o afacere personală și nu cauți adevărurile-principii când acționezi, ci o îndeplinești conform motivelor, opiniilor și planurilor proprii, atunci e foarte probabil să faci greșeli. Așadar, cum ar trebui să acționezi dacă faci o distincție foarte clară între

datoria ta și afacerile tale personale și ești conștient că aceasta este o datorie? (Să caut ceea ce Dumnezeu cere și să caut principiile.) Așa e. Dacă ți se întâmplă ceva și nu înțelegi adevărul, și ai o oarecare idee, dar lucrurile tot nu-ți sunt clare, atunci trebuie să găsești frați și surori care înțeleg adevărul, cu care să ai părtășie; aceasta este căutarea adevărului și, înainte de toate, aceasta e atitudinea pe care ar trebui să o ai față de datoria ta. Nu ar trebui să decizi lucrurile pe baza a ceea ce crezi tu că e potrivit, iar apoi să dai verdictul și să spui „caz închis” – asta duce cu ușurință la probleme. O datorie nu este o afacere personală; indiferent dacă sunt majore sau minore, chestiunile din casa lui Dumnezeu nu sunt afacerea personală a nimănui. Atât timp cât are legătură cu datoria, atunci nu este o chestiune privată, nu e o afacere personală – ea privește adevărul și privește principiul. Așadar, care este primul lucru pe care ar trebui să-l faceți? Ar trebui să căutați adevărul și să căutați principiile. Iar dacă nu înțelegeți adevărul, trebuie să căutați mai întâi principiile; dacă înțelegeți deja adevărul, identificarea principiilor va fi ușoară. Ce ar trebui să faci dacă nu înțelegi principiile? Există o cale: poți avea părtășie cu aceia care chiar înțeleg. Să nu presupui întotdeauna că înțelegi totul și că ai întotdeauna dreptate; aceasta este o modalitate ușoară de a face greșeli. Ce fel de fire e aceea în care vrei să ai întotdeauna ultimul cuvânt? Aceasta este aroganță și neprihănire de sine, înseamnă să acționezi în mod arbitrar și unilateral. Unii oameni gândesc: „Eu am studii universitare, sunt mai cultivat decât voi, am putere de înțelegere; voi aveți cu toții o statură mică și nu înțelegeți adevărul, așa că ar trebui să ascultați tot ce spun eu, doar eu pot lua deciziile!” Cum este acest punct de vedere? Dacă ai acest tip de viziune, vei da de necaz; nu-ți vei îndeplini niciodată îndatoririle bine. Cum îți poți îndeplini bine îndatoririle când vrei să fii întotdeauna cel care are ultimul cuvânt, fără o cooperare armonioasă? Îndeplinirea îndatoririlor tale în acest

mod nu va fi deloc satisfăcătoare. De ce spun asta? Vrei întotdeauna să-i constrângi pe ceilalți și să-i faci să te asculte; nu iei în considerare nimic din ceea ce spun ceilalți. Acest lucru este părtinitor și încăpățânat; este, de asemenea, aroganță și neprihănire de sine. În acest fel, nu numai că nu vei reuși să-ți îndeplinești bine îndatoririle, ci îi vei împiedica și pe ceilalți să și le îndeplinească bine. Aceasta este consecința unei firi arogante. De ce Dumnezeu cere o cooperare armonioasă din partea oamenilor? Într-o anumită privință, ea este benefică pentru a dezvălui firile corupte ale oamenilor, permițându-le astfel să se cunoască pe ei înșiși și să se elibereze de firile lor corupte – acest lucru este benefic pentru intrarea lor în viață. Într-o altă privință, cooperarea armonioasă este benefică și pentru lucrarea bisericii. Întrucât tuturor le lipsește înțelegerea adevărului și toți au firi corupte, dacă nu poate exista cooperare armonioasă, atunci ei nu vor fi capabili să-și îndeplinească bine îndatoririle, ceea ce va avea un impact asupra lucrării bisericii. Consecința acestui lucru e gravă. Pe scurt, pentru a obține o îndeplinire adecvată a îndatoririlor, o persoană trebuie să învețe să coopereze armonios, iar atunci când se confruntă cu situații, să aibă părtășie despre adevăr pentru a găsi soluții. Acest lucru este esențial – el este benefic nu numai pentru lucrarea bisericii, ci și pentru intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu. […] Pentru a-ți realiza datoria în mod adecvat, nu contează câți ani ai crezut în Dumnezeu, câte îndatoriri ai îndeplinit și nici câte contribuții ai adus casei lui Dumnezeu și, cu atât mai puțin, cât ești de experimentat în datoria ta. Principalul lucru la care Se uită Dumnezeu este calea pe care un om merge. Cu alte cuvinte, Se uită la atitudinea omului față de adevăr și principii, la direcția, originea și punctul de plecare din spatele acțiunilor unui om. Dumnezeu Se concentrează pe lucrurile acestea; ele sunt cele care determină calea pe care mergi. Dacă, în procesul îndeplinirii datoriei tale, aceste lucruri pozitive nu se văd deloc în tine și principiile,

calea și baza acțiunilor tale sunt propriile gânduri, scopuri și uneltiri; punctul tău de plecare este să-ți aperi propriile interese și să-ți protejezi reputația și funcția, modul tău de operare este să iei decizii, să acționezi singur și să ai ultimul cuvânt, să nu discuți lucrurile și să nu cooperezi armonios cu ceilalți niciodată și să nu asculți niciodată sfaturile când ai făcut o greșeală, cu atât mai puțin să cauți adevărul, atunci cum te va privi Dumnezeu? Încă nu ești conform standardului dacă îți faci datoria așa și nu ai pășit pe calea căutării adevărului fiindcă, pe măsură ce îți faci datoria, nu cauți adevărurile-principii și acționezi mereu după bunul plac, făcând ce vrei. Acesta este motivul pentru care cei mai mulți oameni nu-și îndeplinesc datoria în mod adecvat. Așadar, cum ar trebui rezolvată problema aceasta? Ați spune că este dificil să-ți îndeplinești datoria în mod adecvat? De fapt, nu este; oamenii trebuie doar să fie capabili să adopte o atitudine umilă, să aibă un pic de rațiune și să adopte o poziție adecvată. Indiferent de cât de educat ești, ce premii ai câștigat sau ce ai dobândit și oricât de mare crezi că ar putea fi statutul și gradul tău, trebuie să renunți la toate aceste lucruri, trebuie să cobori de pe piedestal – toate acestea nu contează deloc. În casa lui Dumnezeu, oricât de mărețe ar fi aceste glorii, nu pot fi mai presus de adevăr, întrucât aceste lucruri superficiale nu sunt adevărul și nu îi pot lua locul. Trebuie să fii lămurit în legătură cu această chestiune. Dacă spui „Sunt foarte talentat, am o minte foarte ascuțită și reflexe rapide, învăț repede și am o memorie extrem de bună, deci sunt calificat să iau decizia finală”, dacă folosești mereu aceste lucruri drept capital și le vezi drept prețioase și drept pozitive, atunci ai dat de necaz. Dacă inima ta e ocupată de aceste lucruri, dacă ele au prins rădăcină în inima ta, atunci îți va fi greu să accepți adevărul – iar consecințele acestui lucru sunt prea înfricoșătoare pentru a fi măcar concepute. Așadar, trebuie mai întâi să lași deoparte și să tăgăduiești acele lucruri pe care le iubești, care par drăguțe, pe care le

prețuiești. Aceste lucruri nu sunt adevărul; mai degrabă, pot să te împiedice să intri în adevăr. Acum, cel mai presant lucru este că trebuie să cauți adevărul în îndeplinirea datoriei tale și să practici conform adevărului, astfel încât îndeplinirea datoriei tale să devină adecvată, întrucât îndeplinirea adecvată a datoriei reprezintă doar primul pas pe calea intrării în viață. Ce înseamnă „primul pas” aici? Înseamnă să începi o călătorie. În toate lucrurile, există ceva cu care să începi călătoria, un lucru care este elementar, fundamental, iar atingerea îndeplinirii adecvate a datoriei reprezintă o cale de intrare în viață. Dacă îndeplinirea datoriei tale doar pare potrivită în modul în care este realizată, dar nu este în conformitate cu adevărurile-principii, atunci nu îți îndeplinești datoria în mod adecvat. Prin urmare, cum trebuie să se lucreze la asta? Trebuie să lucrezi la adevărurile-principii și să le cauți; a fi înzestrat cu adevărurile-principii este crucial. Dacă doar îți îmbunătățești comportamentul și temperamentul, dar nu ești înzestrat cu adevărurile-realități, este inutil. S-ar putea să ai un oarecare dar sau o oarecare specialitate. Acesta este un lucru bun – dar numai dacă îl utilizezi în îndeplinirea datoriei tale folosești acest lucru cum se cuvine. A-ți îndeplini bine datoria nu necesită o îmbunătățire a umanității sau personalității tale și nici să-ți lași deoparte darul sau talentul. Nu asta se cere. Ceea ce este crucial este să înțelegi adevărul și să înveți să te supui lui Dumnezeu. Faptul că vei dezvălui o fire coruptă pe măsură ce îți îndeplinești datoria este aproape inevitabil. Ce ar trebui să faci în astfel de momente? Trebuie să cauți adevărul pentru a rezolva problema și să ajungi să acționezi în conformitate cu adevărurile-principii.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce înseamnă îndeplinirea adecvată a datoriei?”

În procesul de îndeplinire a îndatoririlor, ca latură pozitivă, dacă poți să-ți tratezi îndatoririle corect, să nu le abandonezi niciodată, indiferent de

circumstanțele cu care te confrunți și, chiar și atunci când alții își pierd credința și încetează să-și îndeplinească îndatoririle, tu nu renunți totuși la ale tale și nu le abandonezi niciodată, de la început până la sfârșit, rămânând ferm și loial îndatoririlor tale până la capăt, atunci îți tratezi cu adevărat îndatoririle ca îndatoriri și dai dovadă de loialitate totală. Dacă poți îndeplini acest standard, în esență, ai atins ținta pentru îndeplinirea adecvată a îndatoririlor tale; aceasta este partea pozitivă. Cu toate acestea, înainte de a atinge acest standard, ca parte negativă, o persoană trebuie să fie capabilă să reziste diverselor ispite. Ce fel de problemă este aceea când cineva nu poate rezista ispitelor în procesul de îndeplinire a propriei datorii, astfel încât își abandonează datoria și fuge, trădând-o? Asta echivalează cu a-L trăda pe Dumnezeu. A trăda însărcinarea dată de Dumnezeu înseamnă a-L trăda pe Dumnezeu. Mai poate cineva care Îl trădează pe Dumnezeu să fie mântuit? Această persoană este terminată; orice speranță este pierdută, iar îndatoririle pe care le-a îndeplinit anterior au fost doar o muncă, iar aceasta a pierit în neant odată cu trădarea sa. Așadar, este esențial să rămâi fidel datoriei tale; făcând acest lucru, există speranță. Prin îndeplinirea cu loialitate a datoriei, o persoană poate să fie mântuită și să câștige aprobarea lui Dumnezeu. Care consideră toți oamenii că este partea cea mai grea a faptului de a se ține în mod neclintit de propria datorie? Dacă pot rămâne fermi când se confruntă cu ispitele. Ce includ aceste ispite? Banii, statutul, relațiile intime, sentimentele. Ce altceva? Dacă unele îndatoriri comportă riscuri, chiar riscuri pentru viața cuiva, iar îndeplinirea acestor îndatoriri ar putea duce la arestare și încarcerare sau chiar la persecuție până la moarte, poți să-ți îndeplinești totuși datoria? Poți persevera? Ușurința cu care pot fi depășite aceste ispite depinde de faptul dacă cineva urmărește adevărul. Depinde de capacitatea persoanei de a discerne și de a recunoaște treptat aceste ispite în timp ce urmărește adevărul, de a recunoaște esența lor și

trucurile satanice din spatele lor. Este necesar și să își recunoască propriile firi corupte, propria natură-esență și propriile slăbiciuni. Trebuie, de asemenea, să Îi ceară încontinuu lui Dumnezeu să o protejeze pentru a se putea împotrivi acestor ispite. Dacă cineva poate să li se împotrivească și să rămână fidel datoriei sale în orice împrejurare, fără a trăda sau a fugi, atunci probabilitatea de a fi mântuit ajunge la 50 la sută. Este acest procent de 50 la sută ușor de obținut? Fiecare pas este o provocare, plină de pericole; nu este ușor de realizat! Există oare oameni cărora urmărirea adevărului li se pare atât de grea, încât simt că viața e prea obositoare și ar prefera să fie morți? Ce fel de oameni simt acest lucru? Asta simt neîncrezătorii. Pentru simpla supraviețuire, oamenii pot să-și frământe mintea, să îndure orice greutate și tot să se agațe cu tenacitate de viață în dezastre, fără să renunțe până la ultima suflare – dacă ar crede în Dumnezeu și ar urmări adevărul cu o astfel de vigoare, cu siguranță ar obține rezultate. Dacă oamenii nu iubesc adevărul și nu sunt dispuși să lupte pentru el, nu sunt buni de nimic! Urmărirea adevărului nu este ceva ce poate fi obținut prin simplul efort uman; ea necesită efort uman combinat cu lucrarea Duhului Sfânt. Necesită ca Dumnezeu să orchestreze diverse medii pentru a-i testa și rafina pe oameni, iar Duhul Sfânt să lucreze pentru a-i lumina, a-i ilumina și a-i îndruma. Suferința prin care trece o persoană pentru a obține adevărul este pe deplin justificată. La fel ca alpiniștii care își riscă viața pentru a escalada vârfuri – ei nu se tem de greutăți în căutarea lor de a-și sfida limitele, chiar până în punctul de a-și risca viața. Este mai greu să crezi în Dumnezeu și să dobândești adevărul decât să escaladezi un munte? Ce fel de oameni sunt cei care-și doresc binecuvântări, dar nu sunt dispuși să sufere? Unii care nu sunt buni de nimic. Nu poți urmări și dobândi adevărul fără voință; nu poți face acest lucru fără capacitatea de a suferi. Trebuie să plătești un preț pentru a-l dobândi.

Oamenii au ajuns să înțeleagă definiția adecvației, standardul pentru adecvație, motivul pentru care Dumnezeu a stabilit acest standard pentru ea, relația dintre îndeplinirea adecvată a propriei datorii și intrarea în viață, precum și alți asemenea factori legați de adevărul îndeplinirii adecvate a datoriei. Dacă, după aceea, ei sunt capabili să ajungă în punctul în care pot rămâne fideli datoriei lor, indiferent de timp sau de loc, fără a renunța la ea, și sunt capabili să reziste la tot felul de ispite, iar apoi să priceapă și să dobândească cunoașterea și pătrunderea tuturor diferitelor adevăruri pe care le cere Dumnezeu, în toate situațiile diferite pe care El le rânduiește pentru ei, atunci, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, au atins, practic, adecvația. Există trei ingrediente fundamentale pentru a atinge adecvația în îndeplinirea propriei datorii: în primul rând, să aibă o atitudine corectă față de datoria proprie și să nu o abandoneze nicicând; în al doilea rând, să poată face față diferitelor ispite în timpul îndeplinirii propriei datorii și să nu se poticnească; în al treilea rând, să poată înțelege fiecare aspect al adevărului în timpul îndeplinirii datoriei proprii și să intre în realitate. Când oamenii înfăptuiesc aceste trei lucruri și au ajuns la nivelul cerut, atunci prima condiție prealabilă pentru a accepta judecata și mustrarea și a fi desăvârșit – îndeplinirea adecvată a propriei datorii – va fi fost împlinită.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce înseamnă îndeplinirea adecvată a datoriei?”

Imnuri similare

Numai cei cinstiți își pot îndeplini datoria în mod satisfăcător

Doar acționând cu principii ne putem îndeplini bine datoria

13. Legătura dintre îndeplinirea unei datorii și intrarea în viață

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Dacă vrei ca Dumnezeu să te accepte ca unul dintre discipolii Săi, atunci trebuie să te concentrezi în primul rând asupra intrării în viață. Trebuie să începi prin a te înțelege pe tine însuți, prin a fi capabil să te lepezi de firea ta coruptă, prin a ajunge la capacitatea de a te ține de datoria ta și a-ți face datoria conform cerințelor lui Dumnezeu – acestea sunt pe primul loc. Concentrarea asupra intrării în viață este de dragul de a-ți face datoria bine, căci despre asta sunt, în esență, toate acestea. Ar trebui să începi urmărirea intrării în viață de la îndeplinirea datoriei tale, iar de la intrarea în viață ar trebui să înțelegi și să dobândești adevărul strop cu strop, pe rând, până ajungi la punctul în care ai statură, în care viața ta crește, treptat, și ai experiențe reale cu adevărul. Apoi ar trebui să stăpânești tot felul de principii de practică, așa încât să fii capabil să-ți faci datoria fără să fii constrâns sau tulburat de niciun om, eveniment sau lucru. În felul acesta, vei trăi, treptat, în prezența lui Dumnezeu. Nu vei fi tulburat de niciun fel de om, eveniment sau lucru și vei avea experiență cu adevărul. Pe măsură ce experiența ta devine mai bogată, vei fi mai capabil să mărturisești despre Dumnezeu și, pe măsură ce vei fi mai capabil să mărturisești despre Dumnezeu, vei deveni, treptat, o persoană utilă. Când vei deveni o persoană utilă, vei putea să-ți faci datoria în casa lui Dumnezeu la un standard acceptabil, vei putea să stai pe locul unei făpturi create și să te supui aranjamentelor și orchestrărilor lui Dumnezeu și vei putea să rămâi ferm. Numai o astfel de persoană este o făptură creată plăcută, care are lauda lui Dumnezeu. Atunci vei fi demn de tot ce ți-a dat El.

Care este cheia pătrunderii în adevărul-realitate? Trebuie să înveți cum să practici adevărul și cum să gestionezi problemele într-un mod principial. Ce rost are să faci mereu jurăminte și să-ți exprimi voința? Dacă mereu faci jurăminte și îți exprimi voința, dar ești tot incapabil să practici adevărul, atunci nu are niciun rost. Lucrul esențial, cel mai real, este să dobândești intrarea în viață în timp ce îți faci datoria, prin căutarea adevărului pentru a rezolva diferitele probleme ce apar când îți faci datoria și pentru a-ți îndrepta atitudinile greșite față de datoria ta. Ce înseamnă a avea intrarea în viață? A avea intrarea în viață înseamnă să ai experiență cu adevărul și cunoașterea adevărului și să fii capabil să-l practici corect. În momentul acesta aveți cu toții intrarea în viață? Sunteți capabili să mărturisiți despre Dumnezeu? Nu sunteți blocați în doctrină cea mai mare parte a timpului? Nu vă opriți la doctrină, fără să cunoașteți efectiv adevărul sau să aveți experiență cu el? Dacă nu poți să dobândești experiențe adevărate și să cunoști adevărul, atunci nu poți mărturisi despre Dumnezeu. Cea mai mare parte a timpului, cunoașterea voastră este perceptuală. Sunteți nehotărâți, părându-vi-se că și un lucru, și celălalt sunt corecte amândouă; când Dumnezeu spune un lucru, e ca și cum este adevărul pentru voi, iar când spune altceva, este tot adevărul. Vi se pare că toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul, spuneți „amin” și le lăudați, însă nu puteți să vă plasați alături de ele pentru comparație. Când faceți ceva, sunteți tot derutați și nu știți ce adevăruri să folosiți pentru a vă rezolva problemele. Nu sunteți majoritatea dintre voi în starea aceasta? Deși înțelegeți mult și puteți vorbi mult despre doctrină, nu puteți să o folosiți în viața voastră reală. Încă nu știți cum să practicați adevărul, nici cum să aplicați cuvintele lui Dumnezeu în viața voastră reală și, orice vi se întâmplă, nu știți cum să căutați adevărul pentru a vă rezolva problemele. Asta deoarece statura voastră e prea mică. Atunci când veți ști cum să experimentați, să practicați și să aplicați

cuvintele lui Dumnezeu în viața voastră reală și când veți ști cum să căutați adevărul pentru a rezolva probleme după ce vi se întâmplă ceva, atunci viețile voastre vor crește. Să știi cum să practici adevărul este un semn că viața ta crește. Într-o bună zi, când vei fi capabil să rezolvi probleme cu ajutorul adevărului, când vei avea o oarecare cunoaștere de Dumnezeu, când vei putea, împărtășind cunoașterea ta adevărată de Dumnezeu, să mărturisești despre lucrarea Lui, despre firea Lui sfântă și dreaptă și atotputernicia și înțelepciunea Lui, atunci vei fi capabil să mărturisești cu adevărat despre Dumnezeu și vei fi calificat să fii folosit de El. Dacă înțelegi multe și ești capabil să vorbești despre doctrină cât e ziua de lungă, dar nu poți rezolva nimic legat de propriile tale probleme sau nu știi cum să le rezolvi, atunci asta dovedește că lucrurile pe care le înțelegi nu sunt adevărul, sunt doar cuvinte și doctrine. Chiar dacă rostești câteva doctrine în mod foarte practic, de fapt, aceasta e doar cunoaștere perceptuală, care nu a ajuns încă la raționalitate. Cu toate că oamenii sunt edificați după ce te ascultă, având aceleași sentimente ca tine, iar cunoștințele tale pot chiar să obțină unele rezultate asupra lor, nu ești capabil să vorbești prea clar despre ele și nu ești capabil să rezolvi probleme în întregime. Asta dovedește că doctrinele despre care ai vorbit sunt simplă cunoaștere perceptuală. Nu poți afirma că ele sunt adevărul-realitate și cu atât mai puțin că ai pătruns în adevărul-realitate. Acum, oare cum rezolvi problema discutării despre cuvinte și doctrine? Este nevoie să reflectezi la diversele tipuri de corupție care sunt dezvăluite în tine când îți faci datoria, să reflectezi la originile fiecărei probleme pe care o întâmpini și apoi să cauți adevărul și să folosești cuvintele lui Dumnezeu pentru a înlătura temeinic firea coruptă pe care ai dezvăluit-o. Fie că ceea ce se dezvăluie în tine este aroganță și neprihănire de sine ori un caracter pervers și înșelător, fie că este egoism și josnicie sau superficialitate și mințirea lui Dumnezeu, trebuie să reflectezi asupra

acestor firi corupte până le vezi limpede. Astfel, vei ști ce probleme există când îți faci datoria și cât de departe ești de dobândirea mântuirii. Numai când îți vei putea vedea limpede propria fire coruptă, vei fi capabil să afli unde sunt dificultățile și obstacolele în îndeplinirea datoriei tale. Numai atunci vei fi capabil să rezolvi problemele de la rădăcină. De pildă, să spunem că nu-ți asumi responsabilitatea pentru îndeplinirea datoriei tale, ci te porți mereu superficial, provocând pierderi în lucrarea ta, dar îți pasă de imaginea ta, așa că nu ești dispus să ai părtășie în mod deschis despre starea și dificultățile tale, ori să practici autoanaliza și autocunoașterea, căutând mereu, în schimb, scuze pentru a trata lucrurile superficial. Cum ar trebui să rezolvi această problemă? Trebuie să te rogi lui Dumnezeu și să reflectezi la tine însuți, spunând: „O, Dumnezeule, dacă vorbesc așa, e doar ca să-mi protejez imaginea. Firea mea coruptă e cea care vorbește. Nu ar trebui să vorbesc așa. Trebuie să mă deschid, să mă dezvălui și să rostesc cu voce tare adevăratele gânduri ale inimii mele. Aș prefera să îndur rușinea și să-mi stric imaginea, decât să-mi satisfac propria vanitate. Eu vreau doar să-L mulțumesc pe Dumnezeu." În felul acesta, răzvrătindu-te împotriva ta și rostind cu voce tare adevăratele gânduri ale inimii tale, practici faptul de a fi o persoană cinstită și, în plus, nu te porți după propria voință sau protejându-ți imaginea. Ești capabil să pui cuvintele lui Dumnezeu în practică, să practici adevărul după intențiile lui Dumnezeu, să-ți îndeplinești datoria onest și să-ți îndeplinești responsabilitățile în întregime. Astfel, nu doar că practici adevărul și-ți faci datoria bine, ci susții, totodată, interesele casei lui Dumnezeu, iar inima Lui e mulțumită. Acesta e un mod drept și onorabil de a trăi, demn de a fi adus înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, deopotrivă. Este minunat! E puțin cam greu să practici așa, dar, dacă eforturile și practica îți sunt îndreptate în această direcție, atunci, chiar dacă eșuezi o dată sau de două ori, vei reuși, cu siguranță. Și ce înseamnă

succesul pentru tine? Înseamnă că, atunci când practici adevărul, poți face acest pas care te eliberează de legăturile Satanei, un pas care îți permite să te răzvrătești împotriva ta. Înseamnă că poți să lași deoparte vanitatea și prestigiul, să încetezi urmărirea beneficiului propriu și să încetezi să faci lucruri egoiste și josnice. Când pui acest lucru în practică, le arăți oamenilor că ești cineva care iubește adevărul, care tânjește după adevăr, cineva care tânjește după dreptate și lumină. Acesta-i rezultatul pe care-l obții practicând adevărul. În același timp, îl și faci de rușine pe Satana. Satana te-a corupt, te-a făcut să-ți porți singur de grijă, te-a făcut egoist, te-a făcut să te gândești la propriul prestigiu. Dar acum, aceste lucruri satanice nu te mai pot lega, te-ai eliberat de ele, nu mai ești controlat de vanitate, prestigiu sau de propriile interese personale, și practici adevărul, astfel că Satana e umilit total și nu poate face nimic. Atunci nu ești victorios? Când ești victorios, nu rămâi ferm în mărturia ta față de Dumnezeu? Nu lupți lupta cea bună? Când ai luptat lupta cea bună, ai pace și bucurie și un sentiment de ușurință în inima ta. Dacă ai adesea un sentiment de acuzație în viața ta, dacă inima ta nu poate găsi odihnă, dacă ești lipsit de pace sau bucurie și ești deseori cuprins de îngrijorare și neliniște cu privire la tot felul de lucruri, ce demonstrează acest lucru? Doar faptul că nu practici adevărul, că nu rămâi ferm în mărturia ta față de Dumnezeu. Când trăiești în mijlocul firii Satanei, ești pasibil ca, de multe ori, să nu reușești să practici adevărul, să trădezi adevărul, să fii egoist și ticălos; doar îți susții imaginea, renumele și statutul și propriile interesele. A trăi mereu pentru tine îți aduce o mare durere. Ai atât de multe dorințe egoiste, încurcături, piedici, îndoieli și necazuri, încât nu ai nici cea mai mică pace sau bucurie. A trăi de dragul trupului corupt înseamnă a suferi excesiv. Cei care urmăresc adevărul sunt altfel. Cu cât înțeleg mai mult adevărul, cu atât devin mai liberi și mai descătușați; cu cât practică mai mult adevărul, cu atât au mai multă pace și bucurie. Când vor

dobândi adevărul, ei vor trăi cu totul în lumină, se vor bucura de binecuvântările lui Dumnezeu și nu vor avea absolut nicio durere.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei"

Sunt mulți oameni care, după ce-și fac datoria, simt că le lipsește ceva și că nu au adevărul-realitate, așa că își impun mereu să asculte mai multe predici, iar conducătorilor și lucrătorilor le cer să organizeze mai multe adunări, ca și cum numai asta le-ar putea oferi pătrunderea și creșterea în viață. Dacă trece o perioadă de timp în care nu participă la o adunare sau la o predică, li se pare că inima le e goală și pustie, de parcă nu au nimic. În inimile lor, e ca și cum doar adunările și predicile zilnice le vor oferi pătrunderea în viață sau le vor permite să ajungă la maturitatea spirituală. În realitate, acest tip de gândire este total incorect. Cei care cred în Dumnezeu și Îl urmează trebuie să-și facă datoria – numai atunci pot câștiga experiență de viață. Dacă spui că tu crezi sincer în Dumnezeu, însă nu vrei să-ți faci datoria, atunci unde-i sinceritatea din credința ta în Dumnezeu? Cei care-și fac datoria cu sinceritate sunt cei care au credință. Doar cei care au credință îndrăznesc să-și dedice viața lui Dumnezeu și sunt dispuși să renunțe la toate ca să se sacrifice pentru El. Astfel de oameni au parte de lucrarea Duhului Sfânt în timp ce-și fac datoria; sunt luminați, conduși și disciplinați de Duhul Sfânt. Toate acestea produc experiență de viață. Așadar, pătrunderea în viață începe făcându-ți datoria în mod oficial.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei"

Orice datorie pe care o îndeplinești implică intrarea în viață. Indiferent dacă datoria ta este mai degrabă ordonată sau dezordonată, anostă sau plină de viață, întotdeauna trebuie să dobândești intrarea în viață. Îndatoririle pe care le îndeplinesc unii oameni sunt mai degrabă monotone; ei fac același

lucru în fiecare zi. Cu toate acestea, atunci când le îndeplinesc, stările pe care aceste persoane le dezvăluie nu sunt atât de omogene. Uneori, când sunt bine dispuși, oamenii sunt un pic mai harnici și fac o treabă mai bună. Alteori, din cauza unei influențe necunoscute, firile lor satanice corupte stârnesc răutate în ei, făcându-i să aibă puncte de vedere nepotrivite și să fie în stări rele și în toane rele; acest lucru duce la îndeplinirea îndatoririlor lor într-o manieră superficială. Stările lăuntrice ale oamenilor se schimbă în mod constant; se pot schimba oriunde și oricând. Indiferent cum se schimbă starea ta, este întotdeauna greșit să acționezi pe baza dispoziției tale. Să spunem că te descurci puțin mai bine când ai o dispoziție bună și ceva mai rău când ești într-o dispoziție proastă – este acesta un mod principial de a face lucrurile? Îți va permite asta să-ți îndeplinești datoria la un standard acceptabil? Indiferent de dispoziția lor, oamenii trebuie să știe să se roage înaintea lui Dumnezeu și să caute adevărul; doar în acest mod se pot abține să nu fie controlați și duși încoace și încolo de dispozițiile lor. Când îți îndeplinești datoria, ar trebui să te examinezi mereu pentru a vedea dacă faci lucrurile conform principiului, dacă îți îndeplinești datoria la nivelul standardelor, dacă o faci sau nu doar în manieră superficială, dacă ai încercat să te sustragi de la responsabilitățile tale și dacă există probleme cu atitudinea ta și modul în care gândești. Odată ce ai reflectat asupra ta și aceste lucruri ți-au devenit clare, îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești datoria. Indiferent ce întâmpini în timp ce-ți îndeplinești datoria – negativitate și slăbiciune, sau faptul că ești într-o dispoziție proastă după ce ai fost tratat – ar trebui să abordezi acest lucru în mod corespunzător și, de asemenea, trebuie să cauți adevărul și să înțelegi voia lui Dumnezeu. Făcând aceste lucruri, vei avea o cale de a practica. Dacă dorești să faci o treabă bună în îndeplinirea datoriei tale, atunci nu trebuie să fii afectat de dispoziția ta. Indiferent cât de negativ sau de slab te simți, ar trebui să practici adevărul în

tot ceea ce faci, cu strictețe absolută și respectând principiile. Dacă faci acest lucru, atunci nu numai că ceilalți oameni te vor aproba, ci vei fi și pe placul lui Dumnezeu. Ca atare, vei fi o persoană responsabilă și care suportă o povară; vei fi o persoană cu adevărat bună, care într-adevăr își îndeplinește îndatoririle la nivelul standardelor și care trăiește pe deplin asemănarea unei persoane autentice. Astfel de oameni sunt purificați și dobândesc o transformare reală atunci când își îndeplinesc îndatoririle și se poate spune că sunt cinstiți în ochii lui Dumnezeu. Numai oamenii cinstiți pot să persevereze în practicarea adevărului, reușesc să acționeze principial și pot să își îndeplinească îndatoririle la nivelul standardelor. Oamenii care acționează principial își îndeplinesc meticulos îndatoririle când sunt într-o dispoziție bună; nu lucrează într-o manieră superficială, nu sunt aroganți și nu se laudă ca să îi facă pe ceilalți să aibă o părere excelentă despre ei. Când sunt într-o pasă proastă, își pot termina sarcinile cotidiene la fel de serios și de responsabil și, chiar dacă întâlnesc un lucru dăunător îndeplinirii îndatoririlor lor sau care îi presează un pic sau îi întrerupe în timp ce își fac îndatoririle, ei tot pot să își liniștească inima în fața lui Dumnezeu și să se roage spunând: „Indiferent cât de mare e problema cu care mă confrunt – chiar dacă cerul se prăbușește – cât timp sunt viu, sunt hotărât să fac tot ce pot pentru a-mi îndeplini datoria. Fiecare zi în care trăiesc este o zi în care trebuie să-mi îndeplinesc datoria bine, astfel încât să fiu vrednic de această datorie încredințată mie de Dumnezeu, cât și de suflarea pe care El a pus-o în trupul meu. Indiferent câte greutăți aș putea avea, voi lăsa totul deoparte, deoarece îndeplinirea datoriei mele este cea mai importantă!” Cei care nu sunt afectați de nicio persoană, niciun eveniment, lucru sau mediu, care nu sunt constrânși de nicio dispoziție sau situație exterioară și care își pun pe primul loc îndatoririle și însărcinările încredințate lor de Dumnezeu – aceia sunt oamenii care Îi sunt loiali Lui și

care I se supun cu adevărat. Astfel de oameni au obținut intrarea în viață și au pătruns în adevărul-realitate. Aceasta este una dintre cele mai autentice și mai practice expresii ale trăirii adevărului.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei"

Pentru a-ți face datoria la un standard acceptabil, în primul rând trebuie să ai mentalitatea adecvată. Când firea ta coruptă răbufnește, trebuie să-ți corectezi și propria stare. Când vei putea să-ți tratezi în mod corect datoria, după ce te vei descotorosi de constrângerile și influențele a tot felul de oameni, evenimente sau lucruri, când vei putea să te supui total lui Dumnezeu, atunci vei fi capabil să-ți faci datoria bine. Secretul pentru a face asta este să-ți pui întotdeauna pe primul plan datoria și responsabilitățile. În timp ce-ți faci datoria, trebuie mereu să te cercetezi: „Oare am o atitudine superficială față de datoria mea? Ce lucruri mă tulbură și mă fac să fiu superficial în îndeplinirea datoriei? Îmi fac eu datoria din toată inima și din toate puterile? Oare comportamentul acesta Îi va permite lui Dumnezeu să aibă încredere în mine? Oare mi-am supus pe deplin inima lui Dumnezeu? Modul acesta de a-mi face datoria este în acord cu principiile? Oare modul acesta de a-mi face datoria va obține cele mai bune rezultate?" Ar trebui să reflectezi des la aceste întrebări. Când descoperi probleme, ar trebui să cauți adevărul în mod activ și să găsești cuvintele relevante ale lui Dumnezeu pentru a le rezolva. Astfel, vei fi capabil să-ți faci bine datoria și vei avea pace și bucurie în inimă. Dacă apar des probleme făcându-ți datoria, majoritatea lor vin din probleme cu intențiile tale – sunt problemele unei firi corupte. Când firea coruptă a cuiva răbufnește, persoana în cauză va avea probleme în inima sa, iar starea îi va fi anormală, ceea ce va influența în mod direct capacitatea ei de a-și face datoria. Problemele care influențează capacitatea cuiva de a-și face datoria

sunt probleme mari, grave; ele îi pot influența în mod direct relația cu Dumnezeu. De pildă, unii oameni dezvoltă noțiuni și înțelegeri greșite despre Dumnezeu când peste familiile lor se abat dezastre. Unii oameni devin negativi când îndură greutăți în îndatoririle lor și nimeni nu vede asta sau nu-i laudă. Unii oameni nu-și fac datoria bine, mereu fiind superficiali și se plâng de Dumnezeu când sunt emondați și tratați. Unii oameni nu sunt dornici să-și facă datoria fiindcă mereu se gândesc la o cale de-a scăpa. Toate aceste probleme influențează în mod direct o relație normală cu Dumnezeu. Toate acestea sunt problemele unei firi corupte. Toate provin din faptul că oamenii nu-L cunosc pe Dumnezeu, că mereu urzesc pentru sine și țin cont de ei înșiși, ceea ce-i împiedică să se gândească la voia lui Dumnezeu și să se supună planurilor Lui. Asta dă naștere la tot felul de sentimente negative. Pur și simplu, așa sunt oamenii care nu urmăresc adevărul. Când mici probleme se abat asupra lor, devin negativi și slabi, își varsă năduful pe îndeplinirea datoriei, se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, I se împotrivesc și vor să-și abandoneze responsabilitățile și să-L trădeze. Toate aceste lucruri sunt diversele consecințe produse de constrângerile unei firi corupte. O persoană care iubește adevărul este capabilă să-și lase la o parte viața, viitorul și destinul propriu și-și dorește numai să urmărească și să dobândească adevărul. Se gândește că nu e suficient timp, se teme că nu va putea să-și facă datoria și că nu va putea să fie desăvârșită, așa că e capabilă să dea totul deoparte. Mentalitatea ei este doar să apeleze la Dumnezeu și să I se supună Lui. Nu este intimidată de nicio dificultate, iar dacă se simte negativă sau slabă, rezolvă asta în mod firesc, citind câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu. Oamenii care nu urmăresc adevărul sunt tulburați și, indiferent cum ai părtășie cu ei despre adevăr, sunt incapabili să-și rezolve total problemele. Chiar dacă pe moment revin la rațiune și pot să accepte adevărul, totuși, mai târziu, se vor

răzgândi, așa că e foarte greu să faci față unei astfel de persoane. Nu e vorba că nu înțelege nimic din adevăr, ci că nu prețuiește sau nu acceptă adevărul în inima sa. În cele din urmă, asta o face să fie incapabilă de a-și da la o parte voia, egoismul, viitorul, destinul și destinația proprie, care apoi se ivesc mereu pentru a o tulbura. Dacă un om e capabil să accepte adevărul, atunci, pe măsură ce îl înțelege, toate acele lucruri care țin de o fire coruptă vor dispărea natural, iar el va avea intrare în viață și statură; nu va mai fi un copil neștiutor. Când un om are statură, el va deveni tot mai capabil să înțeleagă lucrurile, tot mai capabil să discearnă între toate genurile de persoane și nu va fi constrâns de niciun om, eveniment sau lucru. Nu va fi influențat de niciun lucru pe care îl spune sau îl face cineva. Nu va fi supus amestecului din partea forțelor rele ale Satanei, ori înșelăciunii și tulburărilor falșilor conducători și ale antihriștilor. Dacă se va întâmpla asta, oare statura omului nu va crește treptat? Cu cât o persoană înțelege mai mult adevărul, cu atât mai repede va progresa viața ei și-i va fi ușor să-și facă datoria cu succes și să pătrundă în adevărul-realitate. Când ai intrarea în viață și viața ta crește treptat, starea ta va deveni din ce în ce mai normală. Persoanele, evenimentele și lucrurile care puteau cândva să te tulbure și să te constrângă nu vor mai fi o problemă pentru tine. Nu vei mai avea dificultăți în a-ți face datoria, iar relația ta cu Dumnezeu va fi tot mai normală. Când vei ști cum să te bazezi pe Dumnezeu, când vei ști cum să cauți voia Lui, când îți vei cunoaște locul, când vei ști ce ar trebui și ce nu ar trebui să faci și care chestiuni necesită să-ți asumi sau nu responsabilitatea, oare nu va deveni starea ta tot mai normală? Nu te va obosi să trăiești astfel, nu-i așa? Nu doar că nu vei fi obosit, ci te vei simți deosebit de relaxat și fericit. Nu-ți va fi inima plină de lumină, ca urmare? Mentalitatea ta va fi normală, manifestările firii tale corupte se vor împuțina, iar tu vei fi capabil să trăiești în prezența lui Dumnezeu, să trăiești

umanitatea normală. Când oamenii îți vor vedea perspectiva mentală, se vor gândi că în tine s-a produs o mare schimbare. Vor fi dornici să aibă părtășie cu tine, vor simți pace și bucurie în inimi și vor avea de câștigat și ei. Pe măsură ce statura îți va crește, limbajul și acțiunile tale vor fi mai corecte și principiale. Când vei vedea oameni care sunt slabi și negativi, vei putea să îi sprijini substanțial – nu constrângându-i sau ținându-le discursuri, ci mai curând folosindu-ți propriile experiențe reale pentru a-i ajuta și a le fi de folos. În felul acesta, nu doar vei lucra din greu în casa lui Dumnezeu, ci vei fi o persoană utilă, capabilă să-și asume responsabilitatea și să facă lucruri mai semnificative în casa Lui. Nu e acesta genul de persoană care Îi place lui Dumnezeu? Dacă ești o persoană care-I place lui Dumnezeu, oare nu le vei plăcea tuturor? (Ba da.) De ce este El mulțumit de o astfel de persoană? Pentru că este capabilă să facă lucruri practice înaintea Lui, nu este înclinată să lingușească, se ocupă de probleme practice și poate să-i ajute și să-i conducă pe alții vorbindu-le despre experiențele ei reale. Este capabilă să-i ajute pe alții să-și rezolve orice problemă, iar când lucrarea bisericii întâmpină dificultăți, ea poate să preia conducerea, rezolvând problemele în mod activ. Asta înseamnă să-ți faci datoria cu loialitate.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei”

Permiteți-Mi să vă spun acest lucru: îndeplinirea datoriei proprii este ceea ce omul se cuvine să facă, iar dacă nu este capabil să-și facă datoria, atunci asta este răzvrătirea lui. Tocmai prin procesul îndeplinirii datoriei sale omul se schimbă treptat și prin acest proces el își demonstrează loialitatea. Ca atare, cu cât ești mai capabil să-ți faci datoria, cu atât mai mult adevăr vei primi și cu atât mai reală va deveni expresia ta. Cei care își îndeplinesc datoria doar în mod mecanic și nu caută adevărul vor fi eliminați în final, deoarece astfel de oameni nu-și îndeplinesc datoria în

practicarea adevărului și nu practică adevărul în realizarea datoriei lor. Ei sunt aceia care rămân neschimbați și vor fi blestemați. Nu doar că expresiile lor sunt impure, ci tot ceea ce exprimă ei este rău.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului”

Unii oameni nu știu cum să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și nu știu cum să transpună cuvintele Lui în îndeplinirea îndatoririlor proprii sau în viața reală. Aceștia se bazează întotdeauna pe faptul că merg la numeroase adunări pentru a dobândi adevărul și a crește în viață. Este totuși o situație nerealistă și un argument care nu stă în picioare. Viața se dobândește experimentând cuvintele lui Dumnezeu și experimentând judecata și mustrarea. Cei care știu cum să-I experimenteze lucrarea, indiferent de datoria pe care o îndeplinesc, pot să înțeleagă și să pună în practică adevărul, să accepte să fie emondați, să pătrundă în adevărul-realitate, să obțină schimbarea firii lor și să fie desăvârșiți de Dumnezeu când își îndeplinesc îndatoririle. Cei care sunt leneși și avizi de plăceri lumești nu sunt dispuși să îndeplinească îndatoriri și nu experimentează lucrarea lui Dumnezeu când își îndeplinesc îndatoririle, solicitând neîncetat casei lui Dumnezeu să le ofere adunări, slujbe și părtășii despre adevăr. Drept urmare, după zece sau douăzeci de ani de credință și după ce au ascultat nenumărate slujbe, tot nu au înțeles adevărul sau nu au dobândit adevărul. Aceștia nu știu cum să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu, nu înțeleg ce înseamnă credința în Dumnezeu și nu știu cum să experimenteze cuvântul lui Dumnezeu pentru a se cunoaște și pentru a dobândi adevărul și viața. Sunt oameni care tânjesc după confort și se sustrag de la îndatoririle proprii; drept urmare, sunt dezvăluiți și eliminați din cauza modului în care își îndeplinesc îndatoririle. Acum, toți acei oameni care sunt mulțumiți să-și îndeplinească îndatoririle și acordă importanță urmăririi adevărului au o

anumită pătrundere în viață când își îndeplinesc îndatoririle, reflectează pentru a se cunoaște când dezvăluie corupție și, când întâmpină dificultăți în îndeplinirea îndatoririlor, caută adevărul și părtășia despre adevăr pentru a rezolva probleme. Pe neștiute, după mai mulți ani în care și-au îndeplinit îndatoririle, aceștia culeg roade clare, pot vorbi de o oarecare mărturie despre experiențe, au anumite cunoștințe despre lucrarea lui Dumnezeu și despre firea Lui și, astfel, aduc schimbări în viața-fire pe care o au. În prezent, bisericile de pretutindeni îi înlătură pe oamenii răi și pe cei care sunt perturbatori și provoacă tulburări. În general, cei care rămân sunt cei capabili să persevereze în îndeplinirea îndatoririlor proprii, au o anumită loialitate și acordă importanță căutării adevărului pentru a rezolva probleme. Aceștia sunt genul de oameni care pot să rămână neclintiți în mărturia lor. Trebuie să învățați să transpuneți cuvintele lui Dumnezeu în viața reală și în îndatoririle pe care le îndepliniți, punându-le în practică și aplicându-le și, apoi, când apar probleme și dificultăți, să căutați adevărul pentru a le rezolva. În plus, trebuie să învățați să țineți seama de voia lui Dumnezeu când vă îndepliniți îndatoririle și să lucrați la practicarea a adevărului și la tratarea lucrurile conform principiilor din fiecare chestiune. Trebuie să învățați să practicați iubirea de Dumnezeu și, cu o inimă iubitoare de Dumnezeu, să fiți atenți la povara Lui și să ajungeți în punctul în care Îl puteți mulțumi. Doar o astfel de persoană Îl iubește sincer pe Dumnezeu. Practicând în acest fel, chiar dacă nu înțelegi pe deplin adevărul, încă îți poți îndeplini îndatoririle în mod adecvat și nu doar că poți să-ți înlături superficialitatea, ci poți să înveți să pui în practică iubirea de Dumnezeu, să I te supui și să Îl mulțumești când îți îndeplinești îndatoririle; aceasta este lecția pătrunderii în viață. Dacă poți să pui în practică adevărul și să acționezi în acest fel, conform principiilor pentru fiecare chestiune, atunci pătrunzi în adevărul-realitate și vei obține pătrunderea în viață.

Indiferent cât de ocupat ești cu îndeplinirea îndatoririlor, când obții roadele pătrunderii în viață, ale creșterii în viață și te poți supune orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu, atunci vei găsi plăcere în îndeplinirea propriilor îndatoriri. Nu te vei simți trudit, oricât ești de ocupat. Vei avea întotdeauna parte de pace și de bucurie în inimă și te vei simți deosebit de îmbogățit și de calm. Indiferent de greutățile care apar, când ești în căutarea adevărului, Duhul Sfânt te va lumina și te va îndruma. Atunci vei primi binecuvântarea lui Dumnezeu. Mai mult, indiferent dacă ești sau nu ocupat când îți îndeplinești îndatoririle, este important să te implici ocazional în activități adecvate de mișcare fizică și fitness rațional. Acest lucru va stimula circulația, va ajuta la menținerea nivelului ridicat de energie și poate fi eficient în prevenirea anumitor boli profesionale. Este foarte benefic și pentru buna îndeplinire a îndatoririlor tale. Prin urmare, când îți îndeplinești îndatoririle, dacă poți să înveți multe lecții, să obții o înțelegere a multor adevăruri, să Îl cunoști cu adevărat pe Dumnezeu și, în cele din urmă, să te temi de El și să te ferești de rău, atunci te vei conforma pe deplin voii Lui. Dacă poți să dobândești iubirea de Dumnezeu, să-I fii martor și să formezi un singur tot cu inima și voia Lui, atunci mergi pe calea desăvârșirii de către El. Aceasta este o persoană care a obținut binecuvântarea lui Dumnezeu și este un lucru incredibil de binecuvântat! Dacă te sacrifici cu sinceritate pentru Dumnezeu, cu siguranță vei primi binecuvântări îmbelșugate de la El. Pot cei care nu se sacrifică pentru Dumnezeu și nu își îndeplinesc îndatoririle să dobândească adevărul? Pot să obțină mântuirea? Greu de spus. Toate binecuvântările pot fi obținute prin îndeplinirea îndatoririlor și experimentarea lucrării lui Dumnezeu. Pe parcursul îndeplinirii îndatoririlor, o persoană află cum să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și cum să experimenteze judecata și mustrarea, încercările și rafinarea și faptul de a fi emondată. Acestea sunt lucrurile cele mai demne

de a fi binecuvântate. Atât timp cât o persoană iubește adevărul și îl urmărește, îl va dobândi în cele din urmă, își va schimba viața-fire pe care o are, va obține aprobarea lui Dumnezeu și va deveni cineva binecuvântat de El.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Imnuri similare

Este de o importanță majoră să practici adevărul în datoria ta

14. Legătura dintre îndeplinirea unei datorii și mărturia pentru Dumnezeu

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Ceea ce ați experimentat și ceea ce ați văzut întrece experiența sfinților și profeților din toate timpurile, dar sunteți voi oare capabili să oferiți o mărturie mai mare decât cuvintele acestor sfinți și profeți din vremuri trecute? Ceea ce vă dăruiesc acum întrece ceea ce i-am dăruit lui Moise și eclipsează pe David și, tot așa, cer ca mărturia voastră să întreacă pe Moise și cuvintele voastre să fie mai mărețe decât David. Eu vă dau însutit mai mult – deci, tot așa vă cer să Îmi plătiți și voi la fel. Trebuie să știți că Eu sunt Acela care dă viață omenirii, și voi sunteți cei care primesc viață de la Mine și care trebuie să-Mi fiți martori. Aceasta este datoria voastră pe care v-o trimit și pe care se cuvine să o împliniți pentru Mine. V-am dăruit toată slava Mea, v-am dat viața pe care poporul ales, israeliții, nu au primit-o niciodată. De drept, voi se cuvine să Îmi fiți martori, să Îmi dedicați tinerețea voastră și să Îmi oferiți viața voastră. Oricui Îmi dăruiesc slava Îmi va fi martor și își va da viața pentru Mine. Acest lucru a fost predestinat de Mine cu mult timp în urmă. Este norocul vostru că vă dăruiesc slava Mea, iar datoria voastră este să mărturisiți pentru gloria Mea. Dacă ați crede în Mine doar ca să câștigați binecuvântări, atunci lucrarea Mea ar avea puțină însemnătate, iar voi nu v-ați realiza datoria. […] Ceea ce ați primit nu este doar adevărul Meu, calea Mea și viața Mea, ci o viziune și o revelație mai mari ca cele ale lui Ioan. Înțelegeți mult mai multe taine și ați văzut, de asemenea, adevărata Mea față; ați acceptat mai mult din judecata Mea și știți mai mult despre firea Mea dreaptă. Și astfel, chiar dacă v-ați născut în zilele de pe urmă, înțelegerea voastră este cea a celor dinainte și a trecutului

și, de asemenea, ați experimentat lucrurile de astăzi, și totul a fost săvârșit personal de mâna Mea. Ceea ce vă cer nu este exagerat, căci v-am dat atât de mult, iar voi ați văzut mult în Mine. Așadar, vă cer să Îmi fiți martori pentru sfinții vremurilor trecute, și aceasta este singura dorință a inimii Mele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”

În ceea ce privește lucrarea, omul crede că a lucra înseamnă a alerga de colo până colo pentru Dumnezeu, a predica peste tot și a se sacrifica de dragul Lui. Deși această credință este corectă, ea este prea mărginită; ceea ce Dumnezeu cere de la om nu este doar să alerge de colo până colo pentru El; mai mult decât atât, această lucrare privește slujirea și alimentarea în interiorul spiritului. Mulți frați și surori, chiar și după toți acești ani de experiență, nu s-au gândit niciodată să lucreze pentru Dumnezeu, deoarece lucrarea, așa cum o concepe omul, este incompatibilă cu ceea ce Dumnezeu cere. De aceea, omul nu are absolut niciun interes în chestiunea lucrării, iar acesta este exact motivul pentru care intrarea omului este, de asemenea, destul de mărginită. Voi toți ar trebui să vă începeți intrarea lucrând pentru Dumnezeu, astfel încât să puteți trece cât mai bine prin fiecare aspect al experienței. În asta ar trebui voi să intrați. Lucrarea nu privește faptul de a alerga de colo-colo pentru Dumnezeu, ci dacă viața omului și ceea ce trăiește omul reușesc să-L bucure pe Dumnezeu. Lucrarea se referă la utilizarea de către oameni a devotamentului lor față de Dumnezeu și a cunoștințelor lor despre El pentru a mărturisi despre Dumnezeu, precum și pentru a-i sluji omului. Aceasta este responsabilitatea omului și asta e ceea ce ar trebui să înțeleagă toți oamenii. S-ar putea spune că intrarea voastră este lucrarea voastră și că voi căutați să intrați în timp ce lucrați pentru Dumnezeu. A experimenta lucrarea lui Dumnezeu nu înseamnă numai că știți cum să mâncați și să beți cuvântul Lui; mai important, trebuie să știți

cum să mărturisiți pentru Dumnezeu și să fiți capabili să-L slujiți pe Dumnezeu, să fiți capabili să faceți lucrare de slujire pentru oameni și să-i aprovizionați. Aceasta este lucrarea, și este și intrarea voastră; acesta este lucrul pe care fiecare persoană ar trebui să-l înfăptuiască.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (2)"

Ai experimentat atât de mult din lucrarea lui Dumnezeu, ai văzut-o cu ochii tăi și ai experimentat-o personal; când ai ajuns chiar la sfârșit, nu trebuie să fii incapabil să îndeplinești funcția care-ți revine. Ce păcat ar fi! În viitor, atunci când Evanghelia este răspândită, ar trebui să poți vorbi despre propriile tale cunoștințe, să mărturisești pentru tot ce ai câștigat în inima ta și să nu cruți niciun efort. Asta e ceea ce ar trebui să dobândească o ființă creată. Care este semnificația propriu-zisă a acestei etape a lucrării lui Dumnezeu? Care este efectul ei? Și cât de mult din ea este îndeplinit în om? Ce ar trebui să facă oamenii? Când puteți vorbi clar despre toată lucrarea pe care Dumnezeu întrupat a făcut-o de când a venit pe pământ, atunci mărturia voastră va fi completă. Când poți vorbi clar despre aceste cinci lucruri: semnificația lucrării Sale, conținutul acesteia, esența ei, firea pe care o reprezintă și principiile ei, atunci asta va dovedi că ești capabil de a fi mărturie pentru Dumnezeu, că ești cu adevărat în posesia cunoașterii. Cerințele Mele de la voi nu sunt foarte mari și pot fi îndeplinite de toți cei care urmăresc cu adevărat. Dacă ești hotărât să fii unul dintre martorii lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi ceea ce urăște Dumnezeu și ceea ce iubește El. Ai experimentat mult din lucrarea Lui; prin această lucrare, trebuie să ajungi să-I cunoști firea, să înțelegi intențiile Lui și cerințele Lui de la omenire și să folosești această cunoaștere pentru a mărturisi despre El și a-ți îndeplini datoria.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (7)"

Cea dintâi prioritate a fiecărei ființe create este să răspândească Evanghelia, să mărturisească pentru lucrarea lui Dumnezeu și s-o răspândească în întreaga lume și până în cele mai îndepărtate locuri de pe Pământ. Aceasta e responsabilitatea și obligația fiecărui om care acceptă Evanghelia lui Dumnezeu. Este ceva care e datoria sa de onoare. Poate că nu îndeplinești în prezent această datorie sau datoria aceasta e ceva foarte departe de tine ori nu te-ai gândit niciodată că aceasta e o datorie pe care trebuie s-o îndeplinești. În orice caz, inima ta trebuie să înțeleagă limpede următorul lucru: datoria aceasta are legătură cu tine. Nu este numai o responsabilitate a altora – este și responsabilitatea și datoria ta. Doar pentru că acum nu ești desemnat s-o îndeplinești, nu înseamnă că datoria aceasta nu te privește, că tu nu trebuie să îndeplinești această datorie ori că Dumnezeu nu ți-a încredințat s-o îndeplinești. Dacă înțelegerea ta se poate ridica la acest nivel, nu înseamnă oare că perspectiva pe care o ai în inimă asupra datoriei de răspândire a Evangheliei este în acord cu adevărul și cu intenția lui Dumnezeu? Când înțelegerea voastră se va ridica la acest nivel, într-o bună zi, după ce veți termina toată lucrarea pe care o veți avea la îndemână, Dumnezeu va da o poruncă să vă împrăștie și să vă împartă peste tot, chiar și în unele locuri pe care le considerați cele mai ciudate, cele mai neplăcute și dificile. Ce veți face atunci? (Va fi datoria noastră de onoare să acceptăm.) Asta e ceea ce spuneți acum, dar când va veni ziua aceea, se prea poate să vi se umple ochii de lacrimi. Acum trebuie să vă pregătiți astfel – trebuie să ajungeți să conștientizați următorul lucru: „Asta e epoca în care m-am născut. Sunt norocos că am acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu și că am o parte din lucrarea planului de gestionare al lui Dumnezeu. Ca urmare, valoarea și însemnătatea vieții mele ar trebui să fie faptul de a-mi dedica energia întregii vieți extinderii lucrării de evanghelizare a lui Dumnezeu. Nu mă voi gândi la nimic altceva.” Aveți

năzuința aceasta? (Da.) Ar trebui să aveți această năzuință și să fi făcut pregătirea și planul acesta. Doar așa poți fi o ființă creată adevărată, o ființă creată ce este iubită de Dumnezeu și adecvată pentru El.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria de onoare a tuturor credincioșilor”

Acum, sunteți cu toții ocupați să vă îndepliniți îndatoririle, pregătindu-vă să predicați și să fiți martori pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru lucrarea Sa din zilele de pe urmă. Fie că este vorba de a produce filme sau de a cânta imnuri ca să fiți martori pentru Dumnezeu, sunt îndatoririle pe care le îndepliniți valoroase pentru omenirea coruptă? (Sunt.) În ce constă valoarea lor? Valoarea lor constă în a ajuta oamenii să pornească pe calea cea dreaptă după ce au văzut aceste cuvinte și adevăruri exprimate de Dumnezeu și în a-i ajuta să înțeleagă că fac parte din creație și că ar trebui să vină înaintea Creatorului. Mulți oameni nu sunt capabili să vadă sau să înțeleagă multe dintre lucrurile cu care se confruntă. Se simt neajutorați și cred că viața este lipsită de sens și goală, iar ei nu au nicio hrană spirituală. Care este sursa tuturor acestor lucruri? Răspunsul la toate acestea se află în cuvântul lui Dumnezeu. De-a lungul anilor în care ați crezut în Dumnezeu, ați citit cu toții o mare parte din cuvântul Său și ați înțeles un anumit număr de adevăruri, așa că datoria pe care ar trebui să o îndepliniți este să folosiți cuvântul lui Dumnezeu pentru a-i lumina și a le îndepărta gândurile și opiniile eronate, permițându-le să înțeleagă adevărul din cuvântul lui Dumnezeu și să vadă întunericul și răul din lume, precum și ajutându-i să caute adevărata cale, să-L găsească pe Creator, să audă glasul lui Dumnezeu și să citească cuvintele Sale. Acest lucru le va permite să înțeleagă unele adevăruri și să vadă lucrarea de mântuire pe care o face Dumnezeu, astfel încât să poată să se îndrepte către El și să accepte lucrarea Sa. Exact aceasta este datoria pe care s-ar cuveni să o îndepliniți. În inimile voastre, știți cu

toții câte adevăruri ați înțeles și câte probleme ați rezolvat de când ați început să credeți în Dumnezeu. În prezent, există mulți oameni, atât oameni religioși, cât și necredincioși, care caută adevărata cale și Îl caută pe Mântuitor. Ei nu cunosc răspunsurile la întrebări specifice, cum ar fi de ce trăiesc și mor oamenii, care este valoarea și sensul vieții unei persoane sau de unde vin oamenii și încotro se îndreaptă. Ei așteaptă ca voi să predicați Evanghelia, să fiți martori pentru Dumnezeu și să-i conduceți înaintea Creatorului – de aceea îndatoririle pe care le îndepliniți acum sunt foarte importante! Pe de-o parte, voi înșivă experimentați lucrarea lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, mărturisiți și altora despre lucrarea Sa. Cu cât experimentați mai mult acest lucru, cu atât mai multe adevăruri va trebui să înțelegeți și să cunoașteți și cu atât mai mult va trebui să lucrați. Aceasta este o ocazie excelentă pentru ca Dumnezeu să îi desăvârșească pe oameni. Ar trebui să vă rugați lui Dumnezeu și să vă bizuiți pe El, indiferent de dificultățile pe care le întâmpinați atunci când vă îndepliniți îndatoririle; atunci când toți citesc cuvântul lui Dumnezeu și împreună caută mai mult adevărul, nu există nicio problemă care să nu poată fi rezolvată. În cuvântul lui Dumnezeu există multe adevăruri pe care trebuie să le înțelegeți, așa că ar trebui să meditați și să aveți părtășie despre ele deseori, apoi veți avea parte de luminarea și iluminarea Duhului Sfânt. Nu există nicio problemă care să nu poată fi rezolvată bizuindu-vă pe Dumnezeu, trebuie să aveți credință în asta.

După ce Dumnezeu a creat această omenire, a elaborat un plan de gestionare. În ultimele câteva mii de ani, această omenire nu și-a asumat nicio responsabilitate sau însărcinare majoră de a fi martoră pentru Creator, iar lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o printre oameni a fost relativ tainică și simplă. Cu toate acestea, în zilele de pe urmă, lucrurile nu mai sunt la fel. Creatorul a început să rostească cuvinte. El a exprimat foarte multe

adevăruri și a dezvăluit tainele planului Său de gestionare, dar omenirea coruptă este înceată la minte și amorțită: oamenii văd, dar nu știu, și aud, dar nu înțeleg, ca și cum inimile lor ar fi împietrite. De aceea, cu toții purtați o mare responsabilitate! Ce este atât de măreț în asta? Pe lângă răspândirea acestor cuvinte și adevăruri exprimate de Dumnezeu, este și mai important ca voi să fiți martori pentru Creator în fața fiecărei ființe umane create și, de asemenea, să aduceți în fața Creatorului toate acele ființe umane create care au auzit Evanghelia lui Dumnezeu, pentru ca ele să poată să priceapă semnificația creării omenirii de către Dumnezeu și să înțeleagă că, în calitate de ființe umane create, ar trebui să se întoarcă înaintea Creatorului, să asculte cuvântările Sale și să accepte toate adevărurile pe care El le-a exprimat. Acesta este modul în care toate ființele umane pot fi făcute să se supună suveranității și rânduielilor Creatorului. Este posibil să obținem aceste rezultate citind doar câteva fragmente din cuvântul lui Dumnezeu? Sau învățând să cântăm doar câteva imnuri? Sau făcând doar un singur aspect a lucrării? Nu. Prin urmare, dacă vreți să vă îndepliniți bine îndatoririle, trebuie să fiți martori pentru acțiunile Creatorului și pentru suveranitatea și rânduielile Sale, folosind diverse metode și diferite forme. În acest fel, veți putea aduce mai mulți oameni înaintea Creatorului și îi veți ajuta să accepte și să se supună suveranității și rânduielilor Sale. Nu este aceasta o mare responsabilitate? (Este.) Atunci, ce atitudine ar trebui să adoptați față de îndatoririle voastre? Este în regulă să fiți confuzi? Este în regulă să închideți ochii în privința anumitor lucruri? Este în regulă să faceți lucrurile fără tragere de inimă și cu superficialitate? Să tergiversați și să faceți lucrurile neglijent? (Nu.) Atunci, ce ar trebui să faceți? (Să ne implicăm din toată inima.) Ar trebui să vă implicați din toată inima, folosind orice strop de energie, experiență și înțelegere pe care o aveți. Necredincioșii nu înțeleg care este cel mai semnificativ lucru pe care

o persoană îl poate face în viața sa, dar voi înțelegeți ceva despre asta, nu-i așa? (Da.) Acceptarea a ceea ce ți-a încredințat Dumnezeu și îndeplinirea misiunii tale – acestea sunt cele mai importante lucruri. Îndatoririle pe care le îndepliniți acum sunt valoroase! S-ar putea să nu le vezi efectele chiar acum și să nu obții imediat rezultate deosebite de pe urma lor, dar nu va trece mult timp până când vor da roade. Pe termen lung, dacă această lucrare este bine făcută, banii nu vor fi suficienți pentru a măsura contribuția pe care o aduce omenirii. Astfel de mărturii adevărate sunt mai prețioase și mai valoroase decât orice altceva, iar ele vor dăinui pentru eternitate. Acestea sunt faptele bune ale fiecărei persoane care Îl urmează pe Dumnezeu, iar ele merită să fie comemorate. În viața omului, totul este gol și nedemn de comemorare, în afară de a crede în Dumnezeu, de a căuta adevărul și de a-ți îndeplini datoria de ființă creată. Chiar dacă ai realizat cele mai răsunătoare fapte; chiar dacă ai fost pe Lună și înapoi; chiar dacă ai făcut progrese științifice care au fost de un oarecare folos sau ajutor pentru omenire, totul este zadarnic și totul va pieri. Care este singurul lucru care nu va pieri? (Cuvântul lui Dumnezeu.) Numai cuvântul lui Dumnezeu, mărturiile pentru Dumnezeu, toate mărturiile și lucrările care mărturisesc pentru Creator și faptele bune ale oamenilor nu vor pieri. Aceste lucruri vor dăinui pentru totdeauna și sunt foarte valoroase. Așadar, lepădați-vă de toate restricțiile voastre, duceți la bun sfârșit acest mare efort și nu vă lăsați constrânși de niciun om, eveniment sau lucru; sacrificați-vă cu sinceritate pentru Dumnezeu și depuneți toată energia și tot efortul în îndeplinirea îndatoririlor voastre. Acesta este lucrul pe care Dumnezeu îl binecuvântează cel mai mult și care merită oricâtă suferință!

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Traiul are valoare numai prin îndeplinirea corespunzătoare a datoriei de ființă creată”

Dacă recunoști că ești o ființă creată, trebuie să te pregătești să suferi și să plătești un preț de dragul îndeplinirii responsabilității tale de a răspândi Evanghelia și de dragul îndeplinirii adecvate a datoriei tale. Prețul s-ar putea să fie vreo boală sau dificultate fizică sau să înduri persecuțiile marelui balaur roșu sau înțelegerile greșite ale oamenilor lumești, precum și necazurile care-i încearcă pe cei care răspândesc Evanghelia: să fii trădat, să fii bătut sau certat, să fii condamnat – ba chiar să fii prins la înghesuială și pus în pericol de moarte. Este posibil ca, pe parcursul răspândirii Evangheliei, să mori înainte ca lucrarea lui Dumnezeu să fie terminată și să nu trăiești să vezi ziua gloriei lui Dumnezeu. Trebuie să fiți pregătiți pentru asta. Acest lucru nu este menit să vă sperie; este un fapt. Acum că am clarificat acest lucru, iar voi l-ați înțeles, dacă încă mai aveți năzuința asta și sunteți siguri că nu se va schimba și rămâneți loiali până la moarte, asta dovedește că aveți o anumită statură. Să nu presupui că răspândirea Evangheliei în aceste națiuni de peste hotare, care au libertăți religioase și drepturi ale omului, va fi lipsită de pericole și că tot ce faci va merge ca pe roate, că totul va avea binecuvântarea lui Dumnezeu și va fi însoțit de autoritatea și puterea Lui extraordinară. Asemenea idei țin de noțiunile și închipuirile omenești. Fariseii credeau și ei în Dumnezeu, dar, cu toate astea, L-au luat pe Dumnezeu întrupat și L-au răstignit pe cruce. Atunci, oare lumea religioasă din prezent ce lucruri rele e în stare să-I facă Dumnezeului întrupat? Au făcut atâtea lucruri rele – L-au judecat pe Dumnezeu, L-au condamnat, L-au blasfemiat – nu există lucru rău de care ei nu sunt în stare. Nu uita că cei care L-au luat pe Domnul Isus și L-au răstignit pe cruce erau credincioși. Numai ei au avut ocazia să facă un astfel de lucru. Non-credincioșilor nu le păsa de lucrurile acestea. Credincioșii au fost cei care au complotat cu guvernul ca să-L ia pe Domnul Isus și să-L răstignească pe cruce. În plus, cum au murit discipolii Domnului Isus?

Printre discipoli, s-au numărat cei care au fost lapidați, târâți în urma unui cal, răstigniți cu capul în jos, dezmembrați de cinci cai – diverse feluri de a muri s-au abătut asupra lor. Care a fost motivul pentru moartea lor? Au fost executați pentru crimele lor conform legii? Nu. Au fost condamnați, bătuți, certați și uciși fiindcă au răspândit Evanghelia Domnului și au fost respinși de oamenii lumii – astfel au fost martirizați. Să nu vorbim de finalul acestor martiri sau de definiția lui Dumnezeu pentru comportamentul lor, ci să întrebăm asta: când au ajuns la final, modurile în care și-au întâlnit sfârșitul vieții au fost conform noțiunilor umane? (Nu, nu au fost.) Din perspectiva noțiunilor omenești, au plătit un preț atât de mare pentru a răspândi lucrarea lui Dumnezeu, dar au fost uciși de Satana, în ultimă instanță. Acest lucru nu este conform noțiunilor omenești, dar tocmai asta e ceea ce li s-a întâmplat. E ceea ce Dumnezeu a îngăduit. Ce adevăr poate fi căutat în acest lucru? Faptul că Dumnezeu i-a lăsat să moară în felul acesta a fost blestemul și condamnarea Lui sau planul și binecuvântarea Sa? Nici una, nici cealaltă. Atunci ce a fost? Acum oamenii reflectează asupra morții lor cu multă amărăciune, dar așa erau lucrurile pe atunci. Cei care credeau în Dumnezeu mureau în felul acela, cum se explică acest lucru? Când menționăm acest subiect, vă puneți în locul lor, deci sunt inimile voastre triste și simțiți o durere ascunsă? Vă gândiți: „Acești oameni și-au făcut datoria de a răspândi Evanghelia lui Dumnezeu și ar trebui considerați oameni buni, deci cum au putut avea un astfel de sfârșit și un astfel de final?” De fapt, acesta este felul în care trupurile lor au murit și au mers pe lumea cealaltă; acesta a fost modul în care au părăsit lumea omenească, dar asta nu înseamnă că finalul lor a fost același. Indiferent de cum au murit sau de cum au părăsit lumea, acesta nu este felul în care Dumnezeu a definit finalurile acelor vieți, acelor ființe create. Acesta este un lucru pe care trebuie să-l vezi clar. Din contră, ei au folosit întocmai acele mijloace pentru a condamna această lume și a

mărturisi pentru faptele lui Dumnezeu. Aceste ființe create și-au folosit viețile lor foarte prețioase – au folosit ultima clipă a vieții lor ca să mărturisească pentru faptele și extraordinara putere a lui Dumnezeu și să-i declare Satanei și lumii că faptele lui Dumnezeu sunt corecte, că Domnul Isus este Dumnezeu, că El este Domnul și Dumnezeu întrupat. Până și în ultima clipă a vieții lor, ei nu au negat niciodată numele Domnului Isus. Nu a fost aceasta un fel de judecată asupra acestei lumi? Și-au folosit viețile ca să proclame lumii, ca să le confirme ființelor umane că Domnul Isus este Domnul, că Domnul Isus este Hristos, că El este Dumnezeu întrupat, că lucrarea de răscumpărare pe care a făcut-o pentru toată omenirea îi permite acesteia să trăiască mai departe – acest fapt nu se va schimba niciodată. În ce măsură și-au îndeplinit datoria cei care au fost martirizați pentru răspândirea Evangheliei Domnului Isus? Până la extrem? Cum s-a manifestat extrema? (Și-au oferit viețile.) Așa este, ei au plătit cu viețile lor. Familia, averea și lucrurile materiale ale acestei vieți sunt toate lucruri exterioare; singurul lucru care are legătură cu sinele este viața. Pentru fiecare om viu, viața este lucrul cel mai demn de a fi prețuit, cel mai de preț lucru și, după cum se vede, acești oameni au fost capabili să ofere cea mai de preț avere a lor – viața – drept confirmare și ca mărturie a iubirii lui Dumnezeu pentru omenire. Până în ziua morții lor, ei nu au negat numele lui Dumnezeu și nici lucrarea lui Dumnezeu și și-au folosit ultimele clipe din viață pentru a mărturisi existența acestui fapt – nu este aceasta cea mai înaltă formă de mărturie? Acesta este cel mai bun mod de a-ți face datoria; asta înseamnă să-ți îndeplinești responsabilitatea. Când Satana i-a amenințat și i-a terorizat și, în cele din urmă, chiar și când i-a făcut să plătească cu prețul vieții, ei nu și-au abandonat responsabilitatea lor. Asta înseamnă să-ți îndeplinești datoria în cea mai mare măsură. Ce vreau să spun prin asta? Vreau să spun că vă oblig să folosiți aceeași metodă ca să mărturisiți pentru

Dumnezeu și să răspândiți Evanghelia Sa? Nu e necesar să faci asta, dar trebuie să înțelegi că asta este responsabilitatea ta, că dacă Dumnezeu are nevoie de tine, ar trebui să accepți acest lucru ca pe ceva ce este datoria ta de onoare să faci. Oamenii din ziua de azi se tem și își fac griji, dar la ce folosesc aceste sentimente? Dacă Dumnezeu nu are nevoie ca tu să faci asta, la ce bun să te îngrijorezi? Dacă Dumnezeu are nevoie ca tu să faci asta, nu ar trebui să te eschivezi de la această responsabilitate și nici să o respingi. Ar trebui să cooperezi în mod proactiv și să o accepți fără grijă. Indiferent cum moare un om, el nu ar trebui să moară înaintea Satanei și în mâinile Satanei. Dacă un om urmează să moară, ar trebui să moară în mâinile lui Dumnezeu. Oamenii vin de la Dumnezeu și la Dumnezeu se întorc – aceasta este rațiunea și atitudinea pe care ar trebui să le aibă o ființă creată. Acesta este adevărul final pe care un om ar trebui să-l înțeleagă când răspândește Evanghelia și își face datoria – un om trebuie să plătească cu prețul vieții pentru a răspândi și a mărturisi Evanghelia îndeplinirii lucrării lui Dumnezeu întrupat și a mântuirii omenirii de către El. Dacă aspiri la asta, dacă poți să fii mărturie în acest fel, este minunat. Dacă încă nu ai acest fel de aspirație, ar trebui cel puțin să-ți îndeplinești cum trebuie responsabilitatea și datoria care sunt înaintea ta, încredințându-i restul lui Dumnezeu. Poate că atunci, pe măsură ce lunile și anii trec, experiența îți sporește și înaintezi în vârstă, iar înțelegerea adevărului îți devine mai profundă, îți vei da seama că ai o obligație și o responsabilitate să-ți oferi viața lucrării Evangheliei lui Dumnezeu, chiar până în ultima clipă a vieții tale.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria de onoare a tuturor credincioșilor”

Acest om care crede în Dumnezeu de mulți ani fără nicio intrare în viață, care nu poate vorbi despre mărturia sa bazată pe experiențe personale

și cu atât mai puțin să mărturisească despre Dumnezeu, care nu poate împărtăși cu succes Evanghelia nimănui nu e demn de a fi numit martor al lui Dumnezeu. Așadar, cineva cu o statură imatură și care nu are intrarea în viață nu poate mărturisi niciodată despre Dumnezeu. Implicația nerostită este că o astfel de persoană nu trăiește în prezența lui Dumnezeu. Dacă nu trăiești în prezența lui Dumnezeu, dacă nu ai intrarea în viață și nu ești un martor al lui Dumnezeu, atunci oare te va recunoaște El ca unul dintre discipolii Săi? Nu te va recunoaște. Dumnezeu ți-a dat o oportunitate să-ți faci datoria și ești dispus să ți-o faci, dar, prin comportamentul tău, El a văzut că nu poți mărturisi despre El, nici chiar după ce crezi în El de atâta vreme. Nu doar că nu ai o adevărată cunoaștere bazată pe experiență, dar mai și trăiești după noțiunile și imaginația ta, nu ai adevărul-realitate și nu trăiești în prezența lui Dumnezeu. […] Dacă vrei ca Dumnezeu să te accepte ca unul dintre discipolii Săi, atunci trebuie să te concentrezi în primul rând asupra intrării în viață. Trebuie să începi prin a te înțelege pe tine însuți, prin a fi capabil să te lepezi de firea ta coruptă, prin a ajunge la capacitatea de a te ține de datoria ta și a-ți face datoria conform cerințelor lui Dumnezeu – acestea sunt pe primul loc. Concentrarea asupra intrării în viață este de dragul de a-ți face datoria bine, căci despre asta sunt, în esență, toate acestea. Ar trebui să începi urmărirea intrării în viață de la îndeplinirea datoriei tale, iar de la intrarea în viață ar trebui să înțelegi și să dobândești adevărul strop cu strop, pe rând, până ajungi la punctul în care ai statură, în care viața ta crește, treptat, și ai experiențe reale cu adevărul. Apoi ar trebui să stăpânești tot felul de principii de practică, așa încât să fii capabil să-ți faci datoria fără să fii constrâns sau tulburat de niciun om, eveniment sau lucru. În felul acesta, vei trăi, treptat, în prezența lui Dumnezeu. Nu vei fi tulburat de niciun fel de om, eveniment sau lucru și vei avea experiență cu adevărul. Pe măsură ce experiența ta devine mai bogată, vei fi mai capabil

să mărturisești despre Dumnezeu și, pe măsură ce vei fi mai capabil să mărturisești despre Dumnezeu, vei deveni, treptat, o persoană utilă. Când vei deveni o persoană utilă, vei putea să-ți faci datoria în casa lui Dumnezeu la un standard acceptabil, vei putea să stai pe locul unei făpturi create și să te supui aranjamentelor și orchestrărilor lui Dumnezeu și vei putea să rămâi ferm. Numai o astfel de persoană este o făptură creată plăcută, care are lauda lui Dumnezeu. Atunci vei fi demn de tot ce ți-a dat El.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei"

Deși credința voastră este foarte sinceră, niciunul dintre voi nu este în stare să Mă descrie întru totul, nici unul dintre voi nu poate să depună mărturie deplină despre toate faptele pe care le vede. Gândiți-vă la asta: astăzi cei mai mulți dintre voi v-ați abandonat îndatoririle, căutând în schimb trupul, săturându-l și bucurându-l cu lăcomie. Aveți puțin adevăr. Cum puteți, așadar, mărturisi pentru tot ce ați văzut? Chiar credeți că puteți fi martorii Mei? Dacă va veni o zi în care nu vei putea depune mărturie pentru tot ce ai văzut astăzi, atunci îți vei fi pierdut funcția de ființă creată și existența ta nu va mai avea niciun sens. Nu vei mai fi demn să te numești om. S-ar putea chiar spune că nu vei mai fi om! Am făcut o nemăsurată lucrare asupra ta, dar, pentru că în prezent tu nu înveți nimic, nu ești conștient de nimic și ineficient în munca ta, când va fi vremea să Îmi extind lucrarea, pur și simplu vei privi în gol, cu limba legată și cu totul inutilă. Oare atunci nu vei fi cunoscut în istorie ca un păcătos? Când va veni acel timp, nu vei regreta amarnic? Nu te va cuprinde deprimarea? Toată lucrarea Mea de astăzi nu e săvârșită din lipsă de activitate și plictiseală, ci pentru a pune o temelie lucrării Mele viitoare. Nu este vorba că sunt în impas și e necesar să inventez ceva nou. Ar trebui să înțelegi lucrarea pe care o fac; nu este ceva făcut de un copil ce se joacă pe stradă, ci o lucrare săvârșită ca să-

L reprezinte pe Tatăl Meu. Ar trebui să știi că nu Eu fac totul; mai degrabă, Îl reprezint pe Tatăl Meu. Între timp, rolul tău este doar acela de a urma, de a te supune, de a te schimba și de a da mărturie. Ce ar trebui să înțelegeți este motivul pentru care ar trebui să credeți în Mine; aceasta este cea mai importantă chestiune pe care trebuie să o înțelegeți fiecare dintre voi. Tatăl Meu, pentru slava Sa, v-a predestinat pe toți pentru Mine, din momentul în care a creat lumea. Pentru lucrarea Mea și pentru slava Lui v-a predestinat El. Datorită Tatălui voi credeți în Mine; datorită predestinării Tatălui Meu, voi Mă urmați pe Mine. Nimic din toate acestea nu a fost alegerea voastră. Chiar și mai important este să înțelegeți că voi sunteți cei pe care Tatăl Mi i-a încredințat cu scopul de a mărturisi pentru Mine. Pentru că El v-a încredințat Mie, ar trebui să păziți căile pe care le-am așezat pentru voi, precum și cuvintele și căile pe care vă învăț, căci este datoria voastră să mergeți pe căile Mele. Acesta este scopul inițial al credinței voastre în Mine. Prin urmare, vă spun aceasta: voi sunteți pur și simplu oameni pe care Tatăl Meu Mi i-a încredințat pentru a rămâne pe calea Mele. Cu toate acestea, doar credeți în Mine; nu sunteți de la Mine pentru că nu sunteți din familia israelită, ci, în schimb, sunteți din teapa vechiului șarpe. Tot ce vă cer să faceți este să fiți martori pentru Mine, dar astăzi trebuie să-Mi urmați calea. Toate acestea sunt de dragul mărturiei viitoare. Dacă vă purtați doar ca oameni care ascultă de căile Mele, atunci nu veți avea nicio valoare și sensul faptului că Tatăl v-a încredințat Mie se va pierde. Ceea ce insist să vă spun este aceasta: ar trebui să-Mi urmați calea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înțelegi despre Dumnezeu?”

Acum știi cu adevărat care este motivul pentru care crezi în Mine? Cunoști cu adevărat scopul și însemnătatea lucrării Mele? Știi cu adevărat care îți este datoria? Cunoști cu adevărat mărturia Mea? Dacă doar crezi în Mine, însă în tine nu e niciun semn al slavei sau mărturiei Mele, atunci

înseamnă că te-am eliminat de mult timp. Cât despre cei atotștiutori, ei sunt ghimpi și mai mari în coasta Mea, iar în casa Mea doar obstacole în drumul Meu, sunt neghină ce trebuie cernută din lucrarea Mea, căci nu au niciun folos, sunt lipsiți de valoare și îi detest de mult timp. Mânia Mea se abate adeseori asupra celor lipsiți de mărturie, iar toiagul Meu nu se îndepărtează niciodată de ei. I-am predat demult în mâinile celui rău; sunt lipsiți de binecuvântările Mele. Când va veni acea zi, mustrarea lor va fi chiar mai cumplită decât cea a femeilor nesăbuite. Acum Îmi fac doar datoria în lucrarea Mea. Voi strânge grâul în snopi, împreună cu neghina. Aceasta este lucrarea Mea astăzi. Acea neghină va fi cernută în timpul lucrării Mele de cernere, apoi boabele de grâu vor fi adunate într-un grânar, iar neghina care a fost cernută va fi aruncată în foc și va fi prefăcută în cenușă. Deocamdată, lucrarea Mea este de a-i aduna pe oameni în snopi; adică de a-i cuceri pe deplin. Apoi, voi începe cernerea pentru a dezvălui sfârșitul tuturor oamenilor. Și, așadar, se cuvine să știi cum ar trebui să Mă mulțumești acum și cum să umbli pe calea cea dreaptă în credința ta în Mine. Ceea ce Îmi doresc este loialitatea și supunerea ta de acum, dragostea și mărturia ta de acum. Chiar dacă, în acest moment, nu știi ce este mărturia sau dragostea, ar trebui să Îmi aduci tot ce ai și să Îmi predai singurele comori pe care le ai: loialitatea și supunerea ta. Ar trebui să știi că dovada biruinței Mele asupra Satanei stă în loialitatea și supunerea omului, precum și dovada cuceririi Mele complete a omului. Datoria credinței tale în Mine este de a-Mi fi martor, de a-Mi fi loial Mie și nimănui altcuiva și de a fi supus până la sfârșit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”

Mărturii similare bazate pe experiențe

Să fii martor pentru Dumnezeu înseamnă să-ți faci datoria cu adevărat

Imnuri similare

A fi martor pentru Dumnezeu este datoria omului

Datoria ta de credincios este să fii mărturie pentru Dumnezeu

15. Buna îndeplinire a propriei datorii reprezintă o mărturie adevărată

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Toți cei care cred în Dumnezeu ar trebui să-I înțeleagă voia. Numai cei care își îndeplinesc bine îndatoririle Îl pot mulțumi pe Dumnezeu, iar îndeplinirea îndatoririlor de către aceștia poate fi satisfăcătoare numai prin îndeplinirea însărcinării date de Dumnezeu. Există un standard pentru îndeplinirea însărcinării date de Dumnezeu. Domnul Isus a spus: „Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta și cu toată puterea ta". „A-L iubi pe Dumnezeu" este unul dintre aspectele pe care Dumnezeu le cere oamenilor. Unde ar trebui să se manifeste această cerință? În faptul că trebuie să duci la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu. În termeni practici, asta înseamnă să-ți îndeplinești bine datoria de om. Așadar, care este standardul pentru a-ți îndeplini bine datoria? Este cerința lui Dumnezeu ca tu să-ți îndeplinești bine datoria de ființă creată cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea ta. Acest lucru ar trebui să fie ușor de înțeles. Pentru a îndeplini cerința lui Dumnezeu, trebuie, în principal, să-ți pui inima în datoria ta. Dacă poți să-ți pui inima în ea, atunci îți va fi ușor să acționezi cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea ta. Dacă îți îndeplinești datoria bazându-te doar pe închipuirile cugetului tău și bazându-te pe darurile tale, poți îndeplini cerința lui Dumnezeu? Categoric nu. Așadar, care este standardul care trebuie respectat pentru a îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu și pentru a-ți îndeplini datoria cu loialitate și bine? Este să-ți realizezi datoria cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea ta. Dacă încerci să-ți îndeplinești datoria bine fără o inimă iubitoare

de Dumnezeu, nu va funcționa. Dacă inima ta iubitoare de Dumnezeu devine din ce în ce mai puternică și mai autentică, atunci, în mod firesc, vei putea să-ți îndeplinești bine datoria cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea ta.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pe ce anume se bazează oamenii ca să trăiască?”

Dacă ai cu adevărat conștiință, atunci trebuie să ai o povară, să ai un simț al responsabilității. Trebuie să spui: „Indiferent dacă voi fi cucerit sau desăvârșit, trebuie să aduc mărturia corespunzătoare acestei etape”. Fiind o ființă creată, omul poate fi cucerit în totalitate de El și, în final, devine capabil să-L mulțumească pe Dumnezeu, răsplătindu-I dragostea cu o inimă iubitoare de Dumnezeu și dedicându-se pe deplin Lui. Aceasta este responsabilitatea omului, datoria care se cuvine să fie îndeplinită de om și povara pe care omul se cuvine să o poarte, iar omul trebuie să ducă la bun sfârșit această însărcinare. Doar atunci el crede cu adevărat în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (3)”

Ceea ce Îmi doresc este loialitatea și supunerea ta de acum, dragostea și mărturia ta de acum. Chiar dacă, în acest moment, nu știi ce este mărturia sau dragostea, ar trebui să Îmi aduci tot ce ai și să Îmi predai singurele comori pe care le ai: loialitatea și supunerea ta. Ar trebui să știi că dovada biruinței Mele asupra Satanei stă în loialitatea și supunerea omului, precum și dovada cuceririi Mele complete a omului. Datoria credinței tale în Mine este de a-Mi fi martor, de a-Mi fi loial Mie și nimănui altcuiva și de a fi supus până la sfârșit. Înainte de a începe următoarea etapă a lucrării Mele, cum Îmi vei fi martor? Cum Îmi vei fi loial și supus? Îți dedici toată loialitatea funcției tale, sau pur și simplu vei renunța? Preferi să te supui oricărui aranjament al Meu (chiar de ar fi moarte sau distrugere) sau să fugi la jumătatea drumului pentru a evita mustrarea Mea? Te mustru ca să Îmi fii

martor, să Îmi fii loial și supus. Mai mult, mustrarea din momentul de față este pentru a sprijini următoarea etapă a lucrării Mele și pentru a permite lucrării să progreseze nestânjenită. Așadar, te îndemn să fii înțelept și să nu-ți tratezi nici viața, nici importanța existenței tale ca pe un nisip fără valoare. Poți ști cu precizie care va fi lucrarea Mea viitoare? Știi oare cum voi lucra în zilele ce vor veni și cum se va desfășura lucrarea Mea? Ar trebui să cunoști importanța experimentării lucrării Mele, ba chiar mai mult, importanța credinței tale în Mine. Am făcut atât de mult, deci oare cum îți imaginezi că aș putea să renunț la jumătatea drumului? Am făcut o lucrare atât de vastă; cum aș putea să o distrug? Într-adevăr, am venit să pun capăt acestei epoci. Este adevărat, însă, totodată, trebuie să știi că voi începe o nouă epocă, o nouă lucrare și, mai presus de toate, voi răspândi Evanghelia Împărăției. Deci, ar trebui să știi că lucrarea din prezent este doar pentru a începe o epocă și pentru a pune temelia pentru răspândirea Evangheliei în vremurile următoare și încheierea acestei epoci în viitor. Lucrarea Mea nu este atât de simplă precum crezi, nici nu este atât de lipsită de valoare și fără sens pe cât ai crede. De aceea, tot trebuie să îți spun: se cuvine să îți dedici viața pentru a face lucrarea Mea și, mai mult decât atât, se cuvine să te dedici pe tine însuți slavei Mele. De mult timp tânjesc să Îmi fii martor și chiar de mai multă vreme tânjesc să răspândești Evanghelia Mea. Se cuvine să înțelegi ce este în inima Mea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”

Nu face mereu lucrurile de dragul tău și nu lua constant în considerare propriile interese; nu ține cont de interesele omului și nu te gândi la mândria, reputația și statutul tău. Mai întâi trebuie să te gândești la interesele casei lui Dumnezeu și să faci din ele prioritatea ta. S-ar cuveni să ții seama de voia lui Dumnezeu și să începi prin a contempla dacă au fost sau nu impurități în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai fost devotat, ți-ai

îndeplinit responsabilitățile și dacă ai dat totul pentru asta, precum și dacă te-ai gândit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea bisericii. Trebuie să te gândești la aceste lucruri. Dacă te gândești la ele frecvent și le înțelegi, îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești bine datoria. Dacă ai un calibru slab, dacă experiența ta este superficială sau dacă nu ești competent în lucrarea ta profesională, pot exista unele greșeli sau lipsuri în lucrarea ta, iar tu s-ar putea să nu obții rezultate bune – dar vei fi făcut tot ce îți stă în putință. Nu îți satisfaci propriile dorințe egoiste sau preferințe. În schimb, acorzi mereu atenție lucrării bisericii și intereselor casei lui Dumnezeu. Deși s-ar putea să nu obții rezultate bune în datoria ta, inima ta se va fi îndreptat; dacă, în plus, poți să cauți adevărul ca să rezolvi problemele din datoria ta, vei fi la înălțimea standardului în îndeplinirea datoriei tale și, în același timp, vei putea să intri în adevărul-realitate. Asta este ceea ce înseamnă să ai mărturie.

Unii oameni cred în Dumnezeu, dar nu urmăresc adevărul. Ei trăiesc mereu în funcție de trup, râvnind la plăcerile carnale, satisfăcându-și totdeauna propriile dorințe egoiste. Indiferent câți ani cred ei în Dumnezeu, nu vor intra niciodată în adevărul-realitate. Acesta este semnul cuiva care Îl face de rușine pe Dumnezeu. Spui: „Nu am făcut nimic pentru a mă împotrivi lui Dumnezeu. Cum L-am făcut de rușine?” Toate ideile și gândurile tale sunt rele. Intențiile, scopurile și motivele din spatele a ceea ce faci și consecințele acțiunilor tale îl mulțumesc mereu pe Satana, devii bătaia lui de joc și îi permiți să te aibă la mână. Nu ai fost mărturia care ar trebui să fie un creștin. Ești al Satanei. Faci de rușine numele lui Dumnezeu în toate lucrurile și nu deții o mărturie adevărată. Își va aminti Dumnezeu lucrurile pe care le-ai făcut? În cele din urmă, ce concluzie va trage Dumnezeu despre toate acțiunile tale, despre comportamentul tău și îndatoririle pe care le-ai îndeplinit? Nu trebuie să existe o urmare, un soi de

declarație? În Biblie, Domnul Isus spune: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în numele Tău? N-am scos noi demoni în numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!»” (Matei 7:22-23). De ce a spus Domnul Isus aceasta? De ce atât de mulți dintre cei care au predicat, au alungat demoni și au făcut multe minuni în numele Domnului au devenit răufăcători? S-a întâmplat pentru că ei nu au acceptat adevărurile exprimate de Domnul Isus, nu au respectat poruncile Lui și nu au avut iubire pentru adevăr în inimile lor. Au vrut doar să dea lucrarea pe care o îndepliniseră, greutățile pe care le înduraseră și sacrificiile pe care le făcuseră pentru Domnul la schimb pentru binecuvântările Împărăției Cerurilor. Prin asta, încercau să facă o înțelegere cu Dumnezeu și să-L folosească și să-L înșele, așa că Domnului Isus I S-a făcut lehamite de ei, i-a urât și i-a condamnat drept răufăcători. Astăzi, oamenii acceptă judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, dar unii încă urmăresc reputația și statutul și doresc întotdeauna să se distingă, vrând mereu să fie conducători și lucrători și să câștige reputație și statut. Deși toți spun că au credință în Dumnezeu, că Îl urmează și renunță și se sacrifică pentru Dumnezeu, ei își îndeplinesc îndatoririle pentru a câștiga prestigiu, profit și statut și au întotdeauna propriile lor planuri. Nu sunt ascultători sau devotați față de Dumnezeu, pot să o ia razna făcând rău, fără să reflecteze deloc asupra lor și, astfel, devin răufăcători. Dumnezeu îi urăște pe acești răufăcători și Dumnezeu nu-i mântuiește. Care este standardul după care sunt judecate acțiunile și comportamentul unei persoane drept bune sau rele? Acesta e dacă acea persoană, în gândurile, efuziunile și acțiunile sale, deține sau nu mărturia punerii în practică a adevărului și a trăirii adevărului-realitate. Dacă nu ai această realitate sau nu o trăiești, atunci, fără nicio îndoială, ești un

răufăcător. Cum îi privește Dumnezeu pe răufăcători? Pentru Dumnezeu, gândurile și acțiunile tale exterioare nu sunt mărturie pentru El, nici nu-l umilesc și nu îl înfrâng pe Satana; în schimb, Îl fac de rușine pe El și sunt pline de semnele ocării pe care I-ai adus-o. Nu mărturisești pentru Dumnezeu, nu te sacrifici pentru El și nici nu-ți îndeplinești responsabilitățile și obligațiile față de Dumnezeu; în schimb, acționezi pentru binele tău. Ce înseamnă „pentru binele tău”? Mai precis, înseamnă pentru binele Satanei. Prin urmare, în final, Dumnezeu va spune: „Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!” În ochii lui Dumnezeu, acțiunile tale nu vor fi văzute ca fapte bune, vor fi considerate fapte rele. Nu numai că nu vor obține aprobarea lui Dumnezeu – vor fi condamnate. Ce speră să câștige cineva dintr-o astfel de credință în Dumnezeu? Oare, până la urmă, nu-i așa că o astfel de credință nu va da niciun rezultat?

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte”

Indiferent de încercările cu care te confrunți, trebuie să vii înaintea lui Dumnezeu – asta e corect. Trebuie să reflectezi la tine însuți, fără ca între timp să îți întârzii realizarea datoriei. Nu doar să reflectezi și să nu îți îndeplinești niciodată datoria, neglijând ce e important pentru a te concentra asupra a ceea ce e nesemnificativ – aceasta e calea prostiei. Indiferent ce încercare se abate asupra ta, trebuie să o tratezi ca pe o povară dată de Dumnezeu. Să zicem că unii oameni sunt afectați de boli grave și suferințe insuportabile, unii chiar se confruntă cu moartea. Cum ar trebui să abordeze o astfel de situație? În multe cazuri, încercările de la Dumnezeu sunt poveri pe care El le dă oamenilor. Oricât de grea este povara dată ție de Dumnezeu, aceea este greutatea poverii pe care ar trebui să ți-o asumi, căci Dumnezeu te înțelege și știe că vei fi capabil să o duci. Povara dată ție de Dumnezeu nu-ți va depăși statura sau limitele rezistenței, așa că nu e nicio

îndoială că o vei putea duce. Indiferent ce tip de povară, ce fel de încercare îți dă Dumnezeu, adu-ți aminte un singur lucru: indiferent dacă înțelegi voia lui Dumnezeu sau nu și indiferent dacă ești luminat și iluminat de Duhul Sfânt sau nu, după ce te rogi, indiferent dacă această încercare reprezintă faptul că Dumnezeu te disciplinează sau îți dă un avertisment, nu contează dacă tu nu înțelegi. Câtă vreme nu ai întârzieri în îndeplinirea datoriei și poți să i te conformezi cu fidelitate, Dumnezeu va fi satisfăcut și tu vei rămâne neclintit în mărturia ta. Văzând că suferă de o boală gravă și urmează să moară, unii oameni se gândesc în sinea lor: „Tocmai ca să evit moartea am început să cred în Dumnezeu – dar se pare că, și după toți acești ani în care mi-am realizat datoria, El o să mă lase să mor. Ar trebui să-mi văd de treaba mea, să fac lucrurile pe care mi-am dorit dintotdeauna să le fac și să mă bucur de lucrurile de care nu m-am bucurat în această viață. Pot să îmi amân datoria.” Ce atitudine e asta? Ți-ai realizat datoria în toți acești ani, ai ascultat toate aceste predici și tot nu ai înțeles adevărul. O încercare te dă peste cap, te pune în genunchi și te lasă dezgolit. Este o astfel de persoană demnă de a fi îngrijită de Dumnezeu? (Este nedemnă.) E total lipsită de loialitate. Deci, cu ce nume este cunoscută datoria pe care au petrecut toți acești ani să o realizeze? Este cunoscută sub numele de „a face serviciu” și nu au făcut decât să se străduiască. Dacă, în credința ta în Dumnezeu și în căutarea adevărului, ești în stare să spui: „Orice boală sau eveniment neplăcut permite Dumnezeu să se abată asupra mea – indiferent de ceea ce face Dumnezeu – trebuie să mă supun și să rămân în locul meu ca o ființă creată. Înainte de orice altceva, trebuie să pun în practică acest aspect al adevărului – ascultarea – trebuie să îl implementez și să trăiesc realitatea ascultării de Dumnezeu. Mai mult decât atât, nu trebuie să arunc deoparte ceea ce mi-a încredințat Dumnezeu și datoria pe care ar trebui să o îndeplinesc. Chiar și la ultima mea răsuflare, trebuie să rămân credincios

datoriei mele”, nu înseamnă acest lucru a fi mărturie? Când ai acest gen de hotărâre și acest tip de stare, mai ești capabil să te plângi de Dumnezeu? Nu, nu ești. Într-un astfel de moment, te vei gândi: „Dumnezeu îmi dă această suflare, El m-a aprovizionat și protejat în toți acești ani, El a luat multă durere de la mine, mi-a dat mult har și multe adevăruri. Am înțeles adevăruri și taine pe care oamenii nu le-au înțeles de generații. Am câștigat atât de mult de la Dumnezeu, așa că trebuie să-L răsplătesc! Înainte, statura mea era prea mică, nu înțelegeam nimic și tot ceea ce făceam era vătămător pentru Dumnezeu. S-ar putea să nu mai am o altă șansă să-L răsplătesc pe Dumnezeu în viitor. Oricât mi-a mai rămas de trăit, trebuie să ofer puțina putere pe care o am și să fac ce pot pentru Dumnezeu, astfel încât Dumnezeu să vadă că toți acești ani de aprovizionare pentru mine nu au fost în zadar, ci au dat roade. Lasă-mă să aduc mângâiere lui Dumnezeu și să nu-L mai rănesc sau să-L dezamăgesc.” Ce părere ai despre o astfel de gândire? Nu te gândi cum să te salvezi sau să scapi, zicându-ți: „Când se va vindeca această boală? Când se va întâmpla, voi face tot posibilul să-mi îndeplinesc datoria și să fiu loial. Cum pot să fiu loial când sunt bolnav? Cum pot îndeplini datoria unei ființe create?” Atât timp cât ai o singură suflare, nu ești oare capabil să îți îndeplinești datoria? Atât timp cât ai o singură suflare, ești capabil să nu aduci rușine asupra lui Dumnezeu? Atât timp cât ai o singură suflare, atât timp cât mintea ta este lucidă, ești capabil să nu te plângi de Dumnezeu? (Da.) Este ușor să spui „Da” acum, dar nu va fi atât de ușor când acest lucru ți se va întâmpla cu adevărat. Și astfel, trebuie să urmăriți adevărul, să lucrați adesea din greu la adevăr și să petreceți mai mult timp gândindu-vă: „Cum pot satisface voia lui Dumnezeu? Cum pot răsplăti dragostea lui Dumnezeu? Cum pot îndeplini datoria unei ființe create?”

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai în citirea frecventă a cuvintelor lui Dumnezeu și în contemplarea adevărului există o cale de urmat”

Indiferent ce întâmpini în timp ce-ți îndeplinești datoria – negativitate și slăbiciune, sau faptul că ești într-o dispoziție proastă după ce ai fost tratat – ar trebui să abordezi acest lucru în mod corespunzător și, de asemenea, trebuie să cauți adevărul și să înțelegi voia lui Dumnezeu. Făcând aceste lucruri, vei avea o cale de a practica. Dacă dorești să faci o treabă bună în îndeplinirea datoriei tale, atunci nu trebuie să fii afectat de dispoziția ta. Indiferent cât de negativ sau de slab te simți, ar trebui să practici adevărul în tot ceea ce faci, cu strictețe absolută și respectând principiile. Dacă faci acest lucru, atunci nu numai că ceilalți oameni te vor aproba, ci vei fi și pe placul lui Dumnezeu. Ca atare, vei fi o persoană responsabilă și care suportă o povară; vei fi o persoană cu adevărat bună, care într-adevăr își îndeplinește îndatoririle la nivelul standardelor și care trăiește pe deplin asemănarea unei persoane autentice. Astfel de oameni sunt purificați și dobândesc o transformare reală atunci când își îndeplinesc îndatoririle și se poate spune că sunt cinstiți în ochii lui Dumnezeu. Numai oamenii cinstiți pot să persevereze în practicarea adevărului, reușesc să acționeze principial și pot să își îndeplinească îndatoririle la nivelul standardelor. Oamenii care acționează principial își îndeplinesc meticulos îndatoririle când sunt într-o dispoziție bună; nu lucrează într-o manieră superficială, nu sunt aroganți și nu se laudă ca să îi facă pe ceilalți să aibă o părere excelentă despre ei. Când sunt într-o pasă proastă, își pot termina sarcinile cotidiene la fel de serios și de responsabil și, chiar dacă întâlnesc un lucru dăunător îndeplinirii îndatoririlor lor sau care îi presează un pic sau îi întrerupe în timp ce își fac îndatoririle, ei tot pot să își liniștească inima în fața lui Dumnezeu și să se roage spunând: „Indiferent cât de mare e problema cu care mă confrunt – chiar dacă cerul se prăbușește – cât timp sunt viu, sunt hotărât să fac tot ce pot pentru a-mi îndeplini datoria. Fiecare zi în care trăiesc este o zi în care trebuie să-mi îndeplinesc datoria bine, astfel încât să

fiu vrednic de această datorie încredințată mie de Dumnezeu, cât și de suflarea pe care El a pus-o în trupul meu. Indiferent câte greutăți aș putea avea, voi lăsa totul deoparte, deoarece îndeplinirea datoriei mele este cea mai importantă!” Cei care nu sunt afectați de nicio persoană, niciun eveniment, lucru sau mediu, care nu sunt constrânși de nicio dispoziție sau situație exterioară și care își pun pe primul loc îndatoririle și însărcinările încredințate lor de Dumnezeu – aceia sunt oamenii care Îi sunt loiali Lui și care I se supun cu adevărat. Astfel de oameni au obținut intrarea în viață și au pătruns în adevărul-realitate. Aceasta este una dintre cele mai autentice și mai practice expresii ale trăirii adevărului.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei”

Oamenii care nu-și fac datoria față de Dumnezeu sunt deja vinovați de cele mai atroce crime, pentru care nici măcar moartea nu este o pedeapsă suficientă, cu toate acestea au obrăznicia de a se certa cu Dumnezeu și de a se compara cu El. Ce folos este în a desăvârși astfel de oameni? Când oamenii nu reușesc să își facă datoria, ar trebui să simtă vinovăția și îndatorarea; ar trebui să-și urască slăbiciunile și inutilitatea, răzvrătirea și corupția și, mai mult decât atât, ar trebui să-ș Când oamenii nu reușesc să își facă datoria, ar trebui să simtă vinovăția și îndatorarea; ar trebui să-și urască slăbiciunile și inutilitatea,ucura de binecuvântările și promisiunile lui Dumnezeu și de a fi desăvârșiți de către El. Cât despre cei mai mulți dintre voi? Cum Îl tratați pe Dumnezeul care trăiește printre voi? Cum v-ați îndeplinit datoria înaintea Lui? Ați îndeplinit tot ceea ce ați fost chemați să îndepliniți, chiar și cu prețul vieții voastre? Ce ați sacrificat? Nu ați primit multe din partea Mea? Puteți discerne? Cât de loiali Îmi sunteți? Cum Mi-ați slujit? Și cum rămâne cu tot ce v-am acordat și am făcut pentru voi? Ați luat în calcul toate acestea? Ați judecat și comparat cu toții acest aspect cu

puțina conștiință pe care o aveți în voi? De cine ar putea să fie demne cuvintele și acțiunile voastre? S-ar putea oare ca astfel de sacrificii minuscule din partea voastră să fie vrednice de tot ceea ce v-am dăruit? Nu am altă alternativă și, cu toate că v-am fost devotat din toată inima, tot nutriți intenții rele și sunteți fără tragere de inimă în privința Mea. Aceasta este dimensiunea datoriei voastre, singura voastră funcție. Nu e așa? Nu știți că ați eșuat complet să îndepliniți datoria unei ființe create? Cum puteți fi considerați o ființă creată? Nu vă este clar ce anume exprimați și trăiți? Ați eșuat în îndeplinirea datoriei voastre, dar căutați să obțineți toleranța și harul bogat al lui Dumnezeu. Un astfel de har nu a fost pregătit pentru unii atât de lipsiți de valoare și de josnici ca voi, ci pentru aceia care nu cer nimic și se sacrifică cu bucurie. Astfel de oameni ca voi, astfel de mediocrități, sunt total nevrednice să se bucure de harul cerului. Doar dificultățile și suferințele interminabile vă vor acompania zilele! Dacă nu-Mi puteți fi credincioși, soarta voastră va fi una a suferinței. Dacă nu puteți fi răspunzători față de cuvintele Mele și de lucrarea Mea, rezultatul vostru va fi unul al pedepsirii. Orice har, binecuvântare și viața minunată în Împărăție nu vor avea nimic de-a face cu voi. Acesta este finalul de care meritați să aveți parte și este consecința propriilor voastre fapte! Nu doar că cei nechibzuiți și aroganți nu încearcă tot posibilul, nu își îndeplinesc datoria, ci își întind mâinile după har, ca și când merită ceea ce ei cer. Și, dacă nu reușesc să obțină ceea ce cer, devin și mai puțin credincioși. Cum pot fi considerați rezonabili astfel de oameni? Sunteți de calibru slab și lipsiți de rațiune, complet incapabili de a vă îndeplini datoria pe care se cuvine să o îndepliniți pe parcursul lucrării de gestionare. Valoarea voastră s-a prăbușit deja. Eșecul vostru de a Mă răsplăti pentru că v-am arătat un astfel de har este deja un act extrem de răzvrătire, suficient pentru a vă condamna și demonstra lașitatea, incompetența, josnicia și nevrednicia

voastră. Ce vă îndreptățește să vă întindeți încă mâinile? Faptul că nu sunteți în stare să fiți de cel mai mic ajutor lucrării Mele, incapabili de a fi loiali și incapabili de a-Mi fi martori reprezintă nelegiuirile și eșecurile voastre, și totuși Mă atacați în schimb pe Mine, răspândiți lucruri false despre Mine și vă plângeți că sunt nedrept. În asta constă loialitatea voastră? În asta constă dragostea voastră? Ce altă lucrare mai puteți întreprinde în afară de aceasta? Cum ați contribuit la toată lucrarea care a fost făcută? Cât ați sacrificat? M-am arătat deja foarte tolerant prin faptul că nu v-am învinovățit, totuși Îmi cereți cu nerușinare scuze și vă plângeți de Mine în privat. Aveți măcar cea mai mică urmă de umanitate? Deși datoria omului este mânjită de mintea omului și de noțiunile sale, trebuie să îți faci datoria și să-ți arăți loialitatea. Impuritățile din lucrarea omului sunt o problemă a calibrului său, în timp ce, dacă omul nu-și îndeplinește datoria, acest lucru îi arată răzvrătirea. Nu există o corelare între datoria omului și faptul dacă este binecuvântat sau blestemat. Datoria este ceea ce omul se cuvine să îndeplinească; reprezintă vocația sa de la ceruri și nu ar trebui să depindă de recompensă, condiții sau motive. Doar atunci el își face datoria. A fi binecuvântați este când cineva este desăvârșit și se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu după ce a experimentat judecata. A fi blestemați este când firea cuiva nu se schimbă după ce a experimentat mustrarea șomul se cuvine să îndeplinească; reprezintă vocația sa de la ceruri și nu ar trebui să depindă de recompensă, condiții sau motive. Doar atuncele create ar trebui să-și facă datoria, să facă ceea ce se cuvine să facă și ceea ce sunt capabile să facă; acesta este minimul pe care o persoană, o persoană care-L caută pe Dumnezeu, ar trebui să-l facă. Nu ar trebui să-ți faci datoria doar pentru a fi binecuvântat și nu ar trebui să refuzi să acționezi din teama de a fi blestemat. Permiteți-Mi să vă spun acest lucru: îndeplinirea datoriei proprii este ceea ce omul se cuvine să facă, iar dacă nu

este capabil să-și facă datoria, atunci asta este răzvrătirea lui. Tocmai prin procesul îndeplinirii datoriei sale omul se schimbă treptat și prin acest proces el își demonstrează loialitatea. Ca atare, cu cât ești mai capabil să-ți faci datoria, cu atât mai mult adevăr vei primi și cu atât mai reală va deveni expresia ta. Cei care își îndeplinesc datoria doar în mod mecanic și nu caută adevărul vor fi eliminați în final, deoarece astfel de oameni nu-și îndeplinesc datoria în practicarea adevărului și nu practică adevărul în realizarea datoriei lor. Ei sunt aceia care rămân neschimbați și vor fi blestemați. Nu doar că expresiile lor sunt impure, ci tot ceea ce exprimă ei este rău.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului”

Imnuri similare

Fă-ți datoria și vei mărturisi ferm

16. De ce se spune că îndeplinirea unei datorii poate să-i dezvăluie cel mai bine pe oameni

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Toți aleșii lui Dumnezeu practică acum îndeplinirea îndatoririlor, iar Dumnezeu Se folosește de faptul că oamenii își îndeplinesc îndatoririle pentru a desăvârși un grup de oameni și a elimina pe altul. Prin urmare, îndeplinirea datoriei este cea care dezvăluie fiecare tip de persoană și fiecare tip de persoană înșelătoare, neîncrezătoare și rea este dezvăluită și eliminată în îndeplinirea datoriei sale. Cei care își îndeplinesc îndatoririle cu loialitate sunt oameni cinstiți; cei care sunt în mod constant superficiali sunt oameni înșelători, ageri și sunt neîncrezători; iar cei care provoacă perturbări și tulburări în îndeplinirea îndatoririlor sunt oameni răi și antihriști. În momentul acesta, există încă o gamă largă de probleme cu mulți dintre cei care îndeplinesc îndatoriri. Unii oameni sunt mereu foarte pasivi în îndatoririle lor, stând, așteptând și bazându-se mereu pe alții. Ce fel de atitudine este aceasta? Este iresponsabilitate. Casa lui Dumnezeu ți-a rânduit să faci o datorie, și totuși, tu chibzuiești la ea zile întregi, fără să finalizezi nicio lucrare concretă. Nu ești văzut nicăieri la locul de muncă și oamenii nu te pot găsi când au probleme care trebuie rezolvate. Nu duci o povară pentru lucrarea aceasta. Dacă un conducător se va interesa de lucrare, ce îi vei spune? În acest moment, nu faci niciun fel de lucrare. Ești perfect conștient că această lucrare este responsabilitatea ta, dar nu o faci. Ce crezi tu, de fapt? Nu faci nicio lucrare pentru că ești incapabil? Sau ești doar lacom de confort? Ce atitudine ai față de datoria ta? Tu vorbești despre cuvinte și doctrine și spui numai lucruri care sună plăcut, dar nu faci nicio lucrare concretă. Dacă nu dorești să-ți îndeplinești datoria, ar trebui să

demisionezi. Nu îți păstra poziția fără a face nimic acolo. A face acest lucru nu provoacă rău aleșilor lui Dumnezeu și nu compromite lucrarea bisericii? În felul în care vorbești, se pare că înțelegi tot felul de doctrine, dar când ești rugat să îndeplinești o datorie, ești superficial și deloc conștiincios. Înseamnă acest lucru că te sacrifici sincer pentru Dumnezeu? Nu ești sincer când vine vorba de Dumnezeu, dar simulezi sinceritatea. Ești capabil să-L înșeli? În felul în care vorbești de obicei, pare să existe o credință atât de mare; ai vrea să fii stâlpul bisericii și punctul ei de sprijin. Însă când îndeplinești o datorie, ești și mai puțin util ca un băț de chibrit. Nu înseamnă asta să-L înșeli pe Dumnezeu cu ochii larg deschiși? Știi ce va rezulta din încercarea ta de a-L înșela pe Dumnezeu? Te va disprețui, te va respinge și te va elimina! Toți oamenii sunt dezvăluiți în îndeplinirea îndatoririlor lor – doar numește o persoană responsabilă de o datorie și nu va dura mult până când se va dezvălui dacă este o persoană cinstită sau una înșelătoare și dacă este sau nu iubitoare de adevăr. Cei care iubesc adevărul își pot îndeplini îndatoririle cu sinceritate și susține lucrarea casei lui Dumnezeu; cei care nu iubesc adevărul nu susțin deloc lucrarea casei lui Dumnezeu și sunt iresponsabili în îndeplinirea îndatoririlor. Acest lucru este imediat limpede pentru cei care văd clar. Nicio persoană care își îndeplinește prost datoria nu este iubitoare de adevăr sau o persoană cinstită; toți oamenii ca aceștia vor fi dezvăluiți și eliminați. Pentru a-și îndeplini bine îndatoririle, oamenii trebuie să aibă simțul răspunderii și simțul poverii. În felul acesta, lucrarea sigur va fi făcută cum se cuvine. Este îngrijorător doar când cineva nu are simțul poverii sau al răspunderii, când trebuie să fie îndemnat să facă orice, când este mereu superficial și încearcă să dea vina pe altcineva când apar probleme, lucru care duce la întârzieri în rezolvarea acestora. Atunci mai poate fi făcută bine lucrarea? Îndeplinirea datoriei lui poate da rezultate? El nu-și dorește să facă niciuna

dintre aceste sarcini care sunt rânduite pentru el și, când îi vede pe alții că au nevoie de ajutor cu lucrarea lor, îi ignoră. Face o mică parte din lucrare numai atunci când i se ordonă, numai când îi ajunge cuțitul la os și nu are de ales. Asta nu înseamnă că îndeplinește o datorie – asta e muncă plătită! Un muncitor plătit lucrează pentru un angajator, lucrând o zi pentru a fi plătit o zi, muncind o oră pentru o oră de plată; așteaptă să fie plătit. Unor astfel de oameni le este frică să facă orice lucrare pe care șeful lor nu o vede, le este frică să nu rămână fără răsplată pentru orice fac, lucrează întotdeauna doar de dragul aparențelor – ceea ce înseamnă că sunt lipsiți de loialitate. De cele mai multe ori, nu sunteți capabili să răspundeți când sunteți întrebați despre problemele lucrării. Unii dintre voi v-ați implicat în lucrare, dar nu ați întrebat niciodată dacă lucrarea merge sau nu și nu v-ați gândit cu atenție la asta. Având în vedere calibrul și cunoașterea voastră, se cuvine să știți măcar ceva, fiindcă toți ați luat parte la această lucrare. Deci de ce majoritatea oamenilor nu spun nimic? Poate chiar nu știți ce să spuneți – nu știți dacă lucrurile merg bine sau nu. Există două motive pentru asta: unul este că sunteți complet indiferenți, nu v-a păsat niciodată de lucrurile acestea și le-ați tratat mereu doar ca pe o sarcină care trebuie îndeplinită. Celălalt este că sunteți iresponsabili și refractari să vă pese de aceste lucruri. Dacă ți-ar păsa cu adevărat și ai fi într-adevăr implicat, ai avea o viziune și o perspectivă asupra tuturor lucrurilor. Să nu ai nicio perspectivă sau viziune vine adesea din a fi indiferent și apatic și din a nu-ți asuma nicio responsabilitate. Nu ești sârguincios față de datoria pe care o îndeplinești, nu-ți asumi nicio responsabilitate, nu ești dispus să plătești un preț sau să te implici. Nu îți faci griji și nici nu vrei să consumi mai multă energie; vrei doar să fii un subaltern, ceea ce nu se deosebește de modul în care un non-credincios care lucrează pentru șeful său. O astfel de

îndeplinire a datoriei nu este pe placul lui Dumnezeu și nu Îl mulțumește. Nu poate primi aprobarea Lui.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind o persoană onestă poți trăi adevărata asemănare umană”

Se vede în modul în care o persoană își îndeplinește datoria dacă aceasta are cu adevărat credință în dumnezeu. Pentru a afla dacă cineva urmărește adevărul, observați dacă acesta își îndeplinește datoria conform principiilor. Unora le lipsește orice principiu când își îndeplinesc datoria. Mereu își urmează năzuințele și acționează după bunul plac. Oare asta nu demonstrează nepăsare și superficialitate? Oare nu îl înșală pe Dumnezeu? V-ați gândit vreodată la consecințele unui asemenea comportament? Prin modul în care vă faceți voi datoria nu arătați deloc respect pentru intențiile lui Dumnezeu. Sunteți nechibzuiți și ineficienți în tot ce faceți, nu vă dedicați din toată inima și nu depuneți efort. Puteți dobândi aprobarea lui Dumnezeu în felul acesta? Mulți oameni își îndeplinesc datoria fără tragere de inimă și nu pot persevera. Nu pot îndura nici măcar cea mai mică suferință, având mereu impresia că li s-a făcut cel mai mare deserviciu, și nici nu caută adevărul pentru a înlătura dificultățile. Îl pot ei urma pe Dumnezeu până la capăt dacă-și îndeplinesc îndatoririle în acest fel? Este în regulă să fie neglijenți și superficiali în tot ce fac? Poate conștiința accepta acest lucru? Acest comportament este inacceptabil chiar și după standardele umane – așadar, poate el să fie considerat o îndeplinire satisfăcătoare a datoriei? Nu vei dobândi niciodată adevărul dacă îți îndeplinești datoria astfel. Serviciul pe care îl oferi va fi nesatisfăcător. Atunci, cum ai putea dobândi aprobarea lui Dumnezeu? Când își îndeplinesc datoria, mulți oameni se tem de dificultăți, sunt prea leneși și tânjesc după confort trupesc. Nu depun niciodată vreun efort să deprindă competențe specializate sau să mediteze la adevărul din cuvintele lui Dumnezeu. Ei consideră că în acest

mod, dacă sunt superficiali, nu au bătăi de cap. Nu e necesar să se documenteze sau să ceară sfatul altora. Nu e necesar să își pună mințile la contribuție ori să chibzuiască. Asta pare să-i scutească de mult efort și disconfort trupesc, reușind totuși să își îndeplinească sarcina. Iar dacă îi tratezi, devin sfidători și se ceartă spunând: „n-am fost leneș sau delăsător, sarcina a fost îndeplinită, de ce-mi cauți nod în papură? Nu cumva încerci să mă învinuiești pe nedrept? Deja mă descurc destul de bine îndeplinindu-mi datoria în acest fel. Cum poți să fii nemulțumit?” Credeți că asemenea oameni mai pot progresa? Ei permanent își îndeplinesc îndatoririle cu superficialitate și mereu inventează scuze. Când apar probleme, nu vor să lase pe nimeni să le semnaleze. Ce fel de fire este asta? Nu e firea Satanei? Oare, cu o astfel de fire, oamenii își pot îndeplini datoria în mod acceptabil? Îl pot mulțumi pe dumnezeu? Voi așa vă îndepliniți datoria? La prima vedere, păreți că sunteți ocupați, că lucrați bine cu ceilalți, fără certuri. Însă niciunul dintre voi nu depune eforturi în datoria sa, nu-și frământă mintea și nu-și face griji în legătură cu asta. Niciunul dintre voi nu își pierde apetitul sau somnul pentru că nu și-a îndeplinit bine datoria. Niciunul dintre voi nu caută adevărul, nici nu respectă principiile pentru a rezolva problemele. Cu toții doar reușiți să vă descurcați, făcând totul mecanic, superficial. Prea puțini dintre voi își asumă cu adevărat responsabilitatea în datoria lor. Indiferent de dificultățile care apar, nu vă uniți forțele ca să vă rugați din toată inima sau să înfruntați și să rezolvați problemele împreună. Nu țineți deloc seamă de final. Pur și simplu îndepliniți o sarcină, doar ca să ajungeți la concluzia că trebuie refăcută. Făcându-vă datoria în felul ăsta doar vă comportați superficial, acest lucru nefiind cu nimic diferit de felul în care necredincioșii își fac datoria. Aceasta e atitudinea unui făcător de servicii. Îndeplinindu-vă îndatoririle în acest fel nu experimentați lucrarea lui Dumnezeu și nici nu vă sacrificați în mod sincer pentru El. Dacă nu vă

schimbați această mentalitate doar veți ajunge să fiți dați în vileag și alungați.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cel care își îndeplinește datoria cu toată inima, mintea și sufletul este o persoană care Îl iubește pe Dumnezeu"

Unii oameni muncesc ani întregi fără să se schimbe defel. Ei tot devin adesea negativi, se plâng și își dezvăluie firile corupte când întâmpină dificultăți. Când sunt emondați, recurg la argumente și subterfugii, nefiind capabili să accepte câtuși de puțin adevărul, și nu se supun deloc lui Dumnezeu. În cele din urmă, li se interzice să își îndeplinească îndatoririle. Unii oameni fac o treabă de mântuială când își îndeplinesc îndatoririle și nu acceptă criticile, ci, în schimb, spun cu nerușinare că nu au greșit cu nimic și nu se pocăiesc deloc. Și, într-un final, când casa lui Dumnezeu le retrage îndatoririle și își încheie socotelile cu ei, își părăsesc locul de muncă plângând și lamentându-se. Acesta e modul în care sunt eliminați. Acesta este felul prin care îndatoririle îi dezvăluie complet pe oameni. De obicei, sunt foarte convingători când vorbesc și strigă tare sloganuri, dar de ce atunci când îndeplinesc o datorie nu se poartă ca niște oameni, ci devin diavoli? Din cauza faptului că oamenii cărora le lipsește umanitatea sunt diavoli oriunde merg; și, fără să accepte adevărul, ei nu pot rămâne de neclintit nicăieri. Adesea, unii oameni își îndeplinesc îndatoririle superficial și încearcă să se certe și să argumenteze când sunt emondați. După ce sunt emondați în mod repetat, simt o oarecare dorință să se pocăiască, astfel că încep să folosească metode de autocontrol. Totuși, în cele din urmă, ei nu se pot înfrâna și, chiar dacă s-ar putea să facă jurăminte și să se blesteme, acest lucru nu ajută, iar ei tot nu rezolvă problema superficialității lor și nici pe cea a argumentelor și a subterfugiilor personale. Doar după ce toată lumea ajunge în cele din urmă să deteste acest ins și îl critică, se simte și el forțat, într-un final, să recunoască: „Chiar am firi corupte. Vreau să mă pocăiesc,

dar nu sunt capabil să o fac. Când îmi fac datoria, mă gândesc mereu la propriile interese, propria mândrie și reputație, ceea ce mă face să mă răzvrătesc deseori împotriva lui Dumnezeu. Vreau să practic adevărul, dar nu pot renunța la intențiile și dorințele mele; nu mă pot răzvrăti împotriva lor. Vreau mereu să fac lucrurile conform propriei voințe, născocesc tertipuri ca să evit să lucrez și tânjesc după timp liber și plăceri. Nu pot accepta să fiu emondat și încerc întotdeauna să aduc argumente pentru a scăpa de aceste lucruri. Cred că este îndeajuns de bine că am trudit și am îndurat greutăți, așa că recurg la argumente și la subterfugii când cineva încearcă să mă emondeze și nu mă simt convins în inima mea. E foarte dificil să te descurci cu mine! Cum ar trebui să caut adevărul ca să rezolv aceste probleme?" Începe să reflecteze la aceste lucruri. Asta înseamnă că are o oarecare înțelegere privind modul în care ar trebui să se poarte oamenii, precum și o oarecare rațiune. Dacă un muncitor începe la un moment dat să își facă lucrarea corect și să se concentreze asupra schimbării firii lui și își dă seama că și el are firi corupte, că și el e arogant și incapabil să I se supună lui Dumnezeu și că, dacă va continua în acest fel, nu va funcționa – când începe să se gândească la aceste lucruri și să le priceapă, când poate să caute adevărul pentru a înfrunta problemele pe care le descoperă – nu va da atunci el semne că se schimbă? Dacă începe să fie altfel, atunci există speranță ca el să se schimbe. Dar dacă nu intenționează niciodată să urmărească adevărul, dacă îi lipsește dorința de a tânji după adevăr și știe doar să trudească și să muncească, fiind încredințat că încheierea lucrării pe care o are la îndemână înseamnă îndeplinirea sarcinii lui și finalizarea însărcinării date de Dumnezeu – dacă el crede că a depune eforturi înseamnă că și-a făcut datoria, fără să ia vreodată în considerare care sunt cererile lui Dumnezeu sau ce este adevărul sau dacă e o persoană care Îl ascultă pe Dumnezeu și nu încearcă niciodată să înțeleagă vreunul

dintre aceste lucruri – dacă aceasta e metoda prin care își abordează datoria, va fi el capabil să atingă mântuirea? Nu va fi capabil. Nu a pornit pe calea mântuirii, nu a ajuns pe calea cea bună a credinței în Dumnezeu și nu și-a clădit o relație cu El. Doar trudește și muncește în casa lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin căutarea adevărurilor-principii putem să ne îndeplinim datoria cum se cuvine”

Dacă te-ai sacrifica sincer pentru Dumnezeu și ai avea o inimă iubitoare de Dumnezeu, cum ai trata sarcinile care sunt murdare, solicitante sau grele? Mentalitatea ta ar fi diferită: ai alege să faci tot ce e dificil și să cauți poveri grele pe care să le iei asupra ta. Ai prelua ceea ce alți oameni nu sunt dispuși să facă și ai face-o numai pentru dragostea față de Dumnezeu și pentru a-L mulțumi. Ai fi copleșit de bucurie să faci asta, fără să te plângi deloc. Sarcinile murdare, solicitante și dificile arată cine sunt, de fapt, oamenii. Cu ce ești diferit de oamenii care-și asumă doar sarcini ușoare și atractive? Nu ești cu mult mai bun decât ei. Nu e așa? Iată cum trebuie să vezi aceste lucruri. Așadar, lucrul care îi dezvăluie cel mai mult pe oameni așa cum sunt cu adevărat este îndeplinirea datoriei lor. Unii oameni spun lucruri grozave de cele mai multe ori, susținând că sunt dispuși să-L iubească pe Dumnezeu și să se supună Lui, dar când întâmpină o greutate în îndeplinirea datoriei lor, dau glas la tot felul de plângeri și cuvinte negative. Este evident că sunt ipocriți. Dacă cineva este un iubitor al adevărului, atunci, când se confruntă cu dificultăți în îndeplinirea datoriei, se va ruga lui Dumnezeu și va căuta adevărul, tratându-și între timp datoria cu seriozitate, chiar dacă aceasta nu este rânduită corespunzător. Nu se va plânge, chiar dacă se va confrunta cu sarcini grele, murdare sau dificile și poate să-și îndeplinească bine sarcinile și să-și facă bine datoria, cu o inimă supusă lui Dumnezeu. Găsește o mare bucurie în a proceda astfel, iar Dumnezeu este mângâiat să vadă asta. Acesta e genul de

persoană care primește aprobarea lui Dumnezeu. Dacă cineva devine arțăgos și iritabil de îndată ce se confruntă cu sarcini murdare, grele sau solicitante și nu lasă pe nimeni să-l critice, o astfel de persoană nu este cineva care se sacrifică sincer pentru Dumnezeu. Ea poate fi doar dezvăluită și eliminată.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Lucrul care reflectă cel mai perceptibil legătura dintre tine și Dumnezeu e modul în care tratezi chestiunile pe care ți le încredințează Dumnezeu, datoria pe care El ți-o atribuie și atitudinea pe care o ai. Cea mai observabilă și mai practică este această problemă. Dumnezeu așteaptă; vrea să vadă atitudinea ta. În această conjunctură crucială, ar trebui să te grăbești și să-ți faci poziția cunoscută lui Dumnezeu, să accepți însărcinarea dată de El și să-ți realizezi bine datoria. Când ai priceput acest punct crucial și ai împlinit însărcinarea pe care ți-a dat-o Dumnezeu, relația ta cu Dumnezeu va fi normală. Atunci când Dumnezeu îți încredințează o sarcină sau îți spune să îndeplinești o anumită datorie, dacă atitudinea ta e pripită și apatică și nu o iei în serios, nu-i acesta tocmai opusul la a-ți da toată inima și toată puterea? Îți poți realiza datoria bine în acest fel? Cu siguranță nu. Nu-ți vei realiza datoria în mod corespunzător. Așadar, atitudinea ta când îți realizezi datoria este de o importanță crucială, la fel cum sunt metoda și calea pe care le alegi. Indiferent de câți ani cred în Dumnezeu, cei care nu reușesc să-și realizeze bine îndatoririle vor fi eliminați.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Cel mai presant lucru de rezolvat acum e cum să ne abordăm datoria. Pentru că îndeplinirea datoriei dezvăluie cel mai bine dacă e adevărată sau falsă credința unei persoane, dacă iubește sau nu adevărul, dacă alege calea cea bună sau pe cea greșită și dacă are sau este lipsită de conștiință și

rațiune. Toate aceste probleme pot fi dezvăluite în îndeplinirea datoriei. Pentru a aborda problema modului în care să-ți tratezi datoria, mai întâi, trebuie să înțelegi ce este datoria, precum și cum să o realizezi corect și ce să faci când întâmpini dificultăți în timp ce o îndeplinești – ce principii să respecți și să practici și conform căror adevăruri. Trebuie să înțelegi ce să faci când Îl înțelegi greșit pe Dumnezeu și când nu poți renunța la intențiile tale. În plus, de-a lungul îndeplinirii îndatoririlor tale, trebuie să reflectezi des la gândurile greșite din sufletul tău, care sunt gânduri și opinii ce aparțin Satanei, ce influențează și ce te împiedică să-ți faci datoria; care te pot determina să te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu și să-L trădezi în timp ce-ți faci datoria și care te fac să eșuezi în lucrul pe care Dumnezeu ți-l încredințează – trebuie să știi toate acestea. Este datoria importantă pentru o persoană? Este extrem de importantă. Această viziune trebuie să vă fie clară acum: îndeplinirea datoriei voastre e cea mai importantă pentru a crede în Dumnezeu. Acum, cel mai însemnat aspect al credinței în Dumnezeu este îndeplinirea datoriei. Dacă nu îți faci bine datoria, nu poate exista realitate. Prin îndeplinirea datoriei, oamenii sunt capabili să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu și pot să clădească treptat o relație normală cu El. Prin îndeplinirea datoriei, oamenii își identifică treptat problemele și ajung să își recunoască firea și esența coruptă. În același timp, reflectând la ei înșiși, oamenii pot descoperi treptat exact ceea ce le cere Dumnezeu. Înțelegeți acum ce anume credeți atunci când credeți în Dumnezeu? De fapt, este o credință în adevăr, o dobândire a adevărului. Îndeplinirea datoriei permite dobândirea adevărului și a vieții. Adevărul și viața nu pot fi obținute fără îndeplinirea datoriei. Poate exista realitatea dacă o persoană crede în Dumnezeu fără să-și facă datoria? (Nu.) Realitatea nu poate exista. Prin urmare, dacă nu îți îndeplinești bine datoria, nu poți dobândi adevărul. Când ești eliminat, asta îți arată că nu ai reușit să crezi în Dumnezeu. Deși spui că

tu crezi în El, credința ta e deja lipsită de sens. Acest lucru e ceva ce trebuie înțeles temeinic.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin căutarea adevărurilor-principii putem să ne îndeplinim datoria cum se cuvine”

Acum este timpul ca toți să fie grupați cu cei de felul lor. Este vremea când Dumnezeu îi dezvăluie pe oameni și îi alungă. Dacă voi credeți cu adevărat în Dumnezeu, trebuie să urmăriți bine adevărul și să vă faceți bine datoria. Dacă poți împărtăși o oarecare mărturie bazată pe experiență, acest lucru arată că ești o persoană care iubește adevărul și că ai niște adevăruri-realități. Dacă însă nu poți împărtăși nicio mărturie bazată pe experiență, atunci ești un făcător de servicii și ești în pericol de a fi eliminat. Dacă îți îndeplinești bine datoria, ești responsabil și loial, atunci ești un făcător de serviciu loial și poți rămâne. Cine nu este un făcător de servicii loial trebuie eliminat. Prin urmare, poți rămâne în casa lui Dumnezeu și să fii cruțat de dezastru doar prin îndeplinirea datoriei tale. Îndeplinirea datoriei tale este crucială. Măcar oamenii din casa lui Dumnezeu sunt cinstiți. Sunt inși care sunt demni de încredere în datoria lor, care pot să accepte însărcinarea dată de Dumnezeu și să își îndeplinească datoria cu loialitate. Dacă oamenii nu au credință adevărată, conștiință și rațiune și dacă nu au o inimă cu frică de Dumnezeu sau supusă Lui, atunci nu sunt potriviți pentru a îndeplini îndatoriri. Deși își fac datoria, o fac neglijent. Sunt făcători de servicii – oameni care nu s-au căit cu adevărat. Asemenea făcători de servicii vor fi alungați mai devreme sau mai târziu. Doar făcătorii de servicii loiali vor fi cruțați. Deși făcătorii de servicii loiali nu au adevărurile-realități, ei au conștiință și rațiune, sunt capabili să își îndeplinească îndatoririle cu sinceritate, iar Dumnezeu le permite să fie cruțați. Aceia care au adevăruri-realități și care pot să aducă o mărturie răsunătoare despre Dumnezeu sunt oamenii Săi și vor fi și ei cruțați și aduși în Împărăția Sa.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a-ți îndeplini bine datoria, trebuie măcar să fii înzestrat cu o conștiință și cu rațiune”

17. Cum să abordăm boala și durerea

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

În primul rând, oamenii trebuie să înțeleagă de unde vin durerea nașterii, a bătrâneții, a bolii și a morții de-a lungul vieții lor și de ce omul suferă aceste lucruri. Existau acestea când a fost creat omul? De unde provin aceste dureri? Ele au apărut după ce omul a fost ispitit și corupt de Satana, și apoi a decăzut. Durerea, necazurile și deșertăciunea trupului omului și toate nenorocirile din lumea omului – toate au apărut după ce Satana l-a corupt pe om. După ce omul a fost corupt de Satana, Satana a început să chinuie omul, astfel încât acesta a căzut tot mai mult, bolile lui au devenit tot mai profunde, durerea tot mai mare și a avut tot mai mult sentimentul că lumea e goală și nefericită, că e imposibil să supraviețuiești în această lume și că viața în această lume e tot mai lipsită de speranță. Deci această durere a fost adusă asupra omului de către Satana și a venit după ce omul a fost corupt de Satana și a decăzut.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Însemnătatea experimentării suferinței lumești de către Dumnezeu”

Unii oameni se îmbolnăvesc des, dar oricât de mult s-ar ruga lui Dumnezeu, tot nu se fac bine. Oricât vor să scape de boală, nu reușesc. Uneori, s-ar putea să înfrunte stări care le pun viața în pericol și sunt forțați să le confrunte direct. De fapt, dacă cineva chiar are credință în Dumnezeu în inima sa, înainte de toate trebuie să știe că durata de viață a unei persoane e în mâinile lui Dumnezeu. Momentul nașterii și al morții cuiva sunt predestinate de Dumnezeu. Când Dumnezeu le dă oamenilor o boală, există un motiv – există un sens. Lor li se pare o boală, dar în realitate, ce li s-a dat este har, nu boală. În primul rând, oamenii trebuie să recunoască și să fie

siguri de acest fapt și să îl ia în serios. Când oamenii suferă de boli, pot să vină adesea înaintea lui Dumnezeu și să se asigure că fac ceea ce ar trebui, cu prudență și băgare de seamă, și să-și trateze datoria cu mai multă grijă și sârguință decât ceilalți. În ceea ce-i privește pe oameni, aceasta e o protecție, nu o încătușare. Este modul negativ de a se ocupa de lucruri. În plus, durata de viață a fiecăruia a fost predeterminată de Dumnezeu. O boală poate părea a fi terminală din punct de vedere medical, dar, din punctul lui Dumnezeu de vedere, dacă viața ta trebuie să continue și nu ți-a sunat ceasul încă, atunci nu ai putea muri chiar dacă ai vrea. Dacă Dumnezeu ți-a dat o însărcinare și misiunea ta nu s-a încheiat, atunci nu vei muri nici măcar din cauza unei boli care se presupune că ar fi fatală – Dumnezeu nu te va lua încă. Chiar dacă nu te rogi și nu cauți adevărul sau nu te ocupi de tratarea bolii sau chiar dacă amâni tratamentul, nu vei muri. Acest lucru este valabil mai ales pentru cei care au primit o însărcinare de la Dumnezeu: când misiunea lor nu a fost încă îndeplinită, indiferent de boala care s-ar abate asupra lor, nu trebuie să moară imediat; trebuie să trăiască până în momentul final al îndeplinirii misiunii. Ai această credință? Dacă nu crezi, vei oferi lui Dumnezeu doar niște rugăciuni superficiale, spunând: „Dumnezeule! Trebuie să îndeplinesc însărcinarea pe care mi-ai dat-o. Vreau să-mi petrec ultimele zile fiindu-Ți loial, așa încât să nu las în urmă regrete. Trebuie să mă protejezi!” Deși te rogi așa, dacă nu iei inițiativa să cauți adevărul, atunci nu vei avea voința și puterea să-ți exerciți loialitatea. Din moment ce nu ești dispus să plătești prețul real, vei folosi deseori acest fel de scuză și această metodă ca să te rogi lui Dumnezeu și să te tocmești cu El – este aceasta o persoană care urmărește adevărul? Dacă boala ți-ar fi vindecată, ai putea cu adevărat să-ți îndeplinești bine datoria? Nu neapărat. Adevărul e că, indiferent dacă te tocmești ca să-ți vindeci boala și să nu mori, sau dacă ai vreo altă intenție sau scop prin asta, din punctul de vedere

al lui Dumnezeu, dacă-ți poți face datoria și încă ești folositor, dacă Dumnezeu a hotărât că ar trebui să fii folosit, atunci nu vei muri. Nu vei putea muri nici dacă vei vrea asta. Dar dacă faci probleme și comiți tot felul de fapte rele și exasperezi firea lui Dumnezeu, vei muri repede; viața ta va fi curmată brusc. Durata de viață a tuturor a fost determinată de Dumnezeu înainte de facerea lumii. Dacă pot asculta de rânduielile și orchestrările lui Dumnezeu, atunci indiferent dacă suferă de o boală sau nu și dacă sunt sănătoși sau nu, vor trăi numărul de ani predeterminat de Dumnezeu. Ai această credință? Dacă accepți acest lucru numai bazându-te pe doctrină, atunci nu ai credință adevărată și este inutil să rostești cuvinte care sună frumos. Dacă tu confirmi din adâncul inimii tale că Dumnezeu va face asta, abordarea și practica ta se vor schimba în mod firesc. Desigur, oamenii trebuie să aibă un oarecare bun simț în legătură cu menținerea sănătății de-a lungul vieții lor, indiferent dacă se îmbolnăvesc sau nu. Acesta este instinctul pe care Dumnezeu i l-a dat omului. Rațiunea și bunul simț ar trebui să facă parte din liberul arbitru primit de la Dumnezeu. Odată ce te îmbolnăvești, ar trebui să înțelegi ce înseamnă un oarecare bun simț în privința îngrijirii sănătății și a tratamentelor pentru a gestiona această boală – asta ar trebui să faci. Însă tratarea bolii tale în acest fel nu are menirea să schimbe durata de viață pe care ți-a hotărât-o Dumnezeu și nici nu este garantat că poți trăi pe toată durata de viață pe care ți-a hotărât-o El. Ce înseamnă asta? Se poate explica așa: din punct de vedere pasiv, dacă nu îți iei boala în serios, dacă îți faci datoria așa cum ar trebui și te odihnești puțin mai mult decât alții, dacă nu ai întârziat cu datoria ta, boala nu se va înrăutăți și nu te va ucide. Totul depinde de ce face Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dacă, în viziunea lui Dumnezeu, durata ta de viață predestinată încă nu și-a urmat cursul, atunci, chiar dacă te îmbolnăvești, El nu-ți va permite să mori. Dacă boala ta nu este fatală, dar ți-a sunat ceasul, atunci Dumnezeu

te va lua oricând vrea El. Nu e acest lucru complet la mila și dispoziția lui Dumnezeu? Este la mila predeterminării Sale! Iată cum ar trebui să privești această chestiune. S-ar putea să-ți faci partea și să mergi la medic, să iei câteva medicamente, să-ți îngrijești sănătatea și să faci mișcare, dar trebuie să înțelegi, în profunzime, că viața unei persoane este în mâinile lui Dumnezeu, durata de viață a unei persoane e predeterminată de Dumnezeu și nimeni nu poate transcende ceea ce Dumnezeu a predeterminat. Dacă nu deții nici măcar această mică măsură de înțelegere, atunci tu nu ai cu adevărat credință și, de fapt, nu crezi în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Dumnezeu Atotputernic, Conducătorul tuturor lucrurilor, Își exercită puterea regească de pe tronul Său. El stăpânește peste tot universul și toate lucrurile și ne călăuzește pe tot Pământul. Vom fi în fiecare clipă aproape de El și vom veni înaintea Lui în tăcere, fără să ratăm vreodată o clipă și mereu cu lecții pe care să le învățăm. Totul, de la mediul din jurul nostru, la oameni, situații și lucruri, există datorită permisiunii tronului Său. Să nu permiți, în niciun caz, ca nemulțumirile să se nască în inima ta, sau Dumnezeu nu-Și va pogorî harul asupra ta. Apariția bolii se datorează iubirii lui Dumnezeu și cu siguranță bunăvoința Lui se află în spatele acesteia. Deși s-ar putea ca trupul tău să îndure un pic de suferință, nu pleca urechea la Satana. Preamărește-L pe Dumnezeu în toiul bolii și bucură-te de Dumnezeu în toiul laudelor tale. Nu te descuraja în fața bolii, continuă să cauți și nu renunța, iar Dumnezeu te va ilumina și lumina. Cum era credința lui Iov? Dumnezeu Atotputernic este un doctor omnipotent! Să trăiești în boală înseamnă să fii bolnav, dar să trăiești în spirit înseamnă să fii bine. Câtă vreme mai ai suflare, Dumnezeu nu te va lăsa să mori.

Avem în noi viața lui Hristos cel înviat. Indiscutabil, în prezența lui Dumnezeu, credința ne lipsește: să sperăm că Dumnezeu ne va da credință adevărată. Cuvântul lui Dumnezeu este într-adevăr dulce! Cuvântul lui Dumnezeu este un remediu puternic! Îi face de rușine pe diavoli și pe Satana! Înțelegerea cuvântului Său ne oferă sprijin. Cuvântul Său acționează rapid ca să ne salveze inimile! Împrăștie toate lucrurile și aduce pacea în toate. Credința este ca un pod dintr-un singur buștean: cei care se agață în mod abject de viață vor avea dificultăți în a-l traversa, dar cei care sunt gata să se sacrifice pot să-l traverseze siguri pe picioare și fără griji. Dacă oamenii au gânduri sfioase și pline de frică, asta se datorează faptului că Satana i-a păcălit, de teamă că vom traversa podul credinței pentru a pătrunde în Dumnezeu. Satana încearcă prin orice mod posibil să ne transmită gândurile sale. În orice moment, ar trebui să ne rugăm ca Dumnezeu să ne ilumineze și să ne lumineze și să ne bizuim pe El să ne scape de otrava Satanei din noi, să practicăm mereu în duhurile noastre apropierea de Dumnezeu și să-L lăsam pe Dumnezeu să ne stăpânească întreaga ființă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 6

Cum ar trebui să experimentezi boala atunci când vine? Ar trebui să vii înaintea lui Dumnezeu și să te rogi, să cauți și să bâjbâi după intenția lui Dumnezeu; ar trebui să te analizezi ca să afli ce ai făcut împotriva adevărului și ce corupție din tine nu a fost înlăturată. Firea ta coruptă nu poate fi îndepărtată fără să treci prin suferință. Doar dacă sunt temperați prin suferință, pot oamenii să nu fie desfrânați și sunt capabili să trăiască tot timpul înaintea lui Dumnezeu. Când cineva suferă, se roagă mereu. Nu se gândește deloc la plăcerile culinare, vestimentare sau la alte desfătări; în inima lui, se roagă constant, analizându-se ca să vadă dacă a greșit cu ceva

sau unde a acționat împotriva adevărului. În mod normal, când înfrunți o boală gravă sau o maladie ciudată care te face să suferi foarte mult, asta nu este o întâmplare. Fie că ești bolnav sau sănătos, intenția lui Dumnezeu este acolo, în acel lucru. Când Duhul Sfânt lucrează, iar tu ești bine din punct de vedere fizic, de obicei, Îl poți căuta pe Dumnezeu, dar atunci când te îmbolnăvești și suferi, nu-L mai cauți și nici nu știi cum s-o faci. Trăiești cuprins de boală, gândindu-te mereu ce tratament te va face să te simți mai bine cât mai repede. Îi invidiezi pe cei care nu sunt bolnavi în astfel de moment și vrei să scapi de boala și de durerea ta cât mai curând posibil. Acestea sunt sentimente negative și potrivnice. Când oamenii se îmbolnăvesc, uneori se gândesc: „Oare eu mi-am atras această boală, din cauza ignoranței mele, sau este intenția lui Dumnezeu?" Pur și simplu nu-și pot da seama. De fapt, unele boli sunt normale, cum ar fi frisoanele, inflamația sau gripa. Când ești afectat de o boală gravă, care te doboară dintr-odată, încât ai prefera să mori decât să suferi, o astfel de boală nu apare întâmplător. Când boala și suferința îți apar în cale, te rogi lui Dumnezeu și ceri de la El? Cum te îndrumă și te conduce lucrarea Duhului Sfânt? Doar te luminează și te iluminează? Aceasta nu este singura Sa metodă; în plus, te va testa și te va rafina. Cum testează Dumnezeu oamenii? Oare nu făcându-i să sufere? Suferința merge mână-n mână cu testarea. De ce ar suferi omul dacă nu ar fi un test? Cum se pot schimba oamenii fără suferință? Suferința merge mână-n mână cu testarea – aceea este lucrarea Duhului Sfânt. Uneori, Dumnezeu îi face pe oameni să sufere puțin pentru că, altfel, ei nu și-ar cunoaște locul în univers și ar deveni insolenți. O fire coruptă nu poate fi complet îndepărtată doar prin părtășie despre adevăr. Alții s-ar putea să-ți atragă atenția asupra problemelor pe care le ai și tu s-ar putea să știi de ele, dar nu le poți schimba. Indiferent cât de mult te bazezi pe voința ta ca să te stăpânești, chiar plesnindu-te peste

față, lovindu-te în cap, izbindu-te de perete și rănindu-ți propriul trup, asta nu-ți va rezolva problemele. Întrucât există o fire satanică înlăuntrul tău, care te chinuie, te tulbură și îți dă constant tot felul de gânduri și idei, firea ta coruptă va fi dezvăluită. Așadar, ce faci dacă nu poți s-o înlături? Trebuie să fii rafinat prin boală. Unii suferă atât de mult în această rafinare, încât nu o pot suporta și încep să se roage și să caute. Când nu ești bolnav, ești foarte desfrânat și extrem de arogant. Când te îmbolnăvești, ajungi să îngenunchezi – mai poți fi atunci extrem de arogant? Când de-abia ai destulă energie ca să vorbești, mai poți să le faci morală altora sau să fii arogant? În astfel de momente, nu ai nicio cerință; îți dorești numai să scapi de suferința ta, fără să te gândești la mâncare, îmbrăcăminte sau desfătare. Majoritatea nu ați experimentat acel sentiment, dar veți înțelege când o veți face. În prezent, există unii care se luptă pentru funcție, pentru plăcerile trupului și pentru propriile interese. Asta pentru că se simt prea în largul lor, suferă prea puțin și sunt înjosiți. Pe acești oameni îi așteaptă greutăți și rafinare!

Uneori, Dumnezeu va rândui unele situații pentru tine, emondându-te prin intermediul oamenilor din jurul tău și făcându-te să suferi, să înveți lecții și permițându-ți să înțelegi adevărul și să vezi lucrurile așa cum sunt. Dumnezeu face această lucrare chiar acum, făcând ca trupul tău să fie însoțit de suferință, astfel încât să-ți poți învăța lecția, să-ți înlături firea coruptă și să-ți îndeplinești bine datoria. Pavel spunea adesea că avea un spin în carne. Ce era acest spin? Era o boală, iar el nu putea scăpa de ea. Știa prea bine ce era acea boală, că era îndreptată împotriva firii și naturii lui. Dacă nu ar fi fost înțepat de acest spin, dacă nu ar fi fost urmărit de această boală, ar fi putut, oriunde și oricând, să-și întemeieze propria împărăție, dar, fiind bolnav, nu a avut energia necesară. Prin urmare, în cele mai multe cazuri, boala este un fel de „umbrelă protectoare” pentru oameni.

Dacă nu ești bolnav, ci plin de energie, e foarte posibil să faci rău în vreun fel și să atragi vreun necaz. Oamenii își pot pierde cu ușurință rațiunea atunci când sunt extrem de aroganți și de desfrânați. Vor regreta atunci când au făcut rău, dar până atunci vor fi incapabili să se stăpânească. De aceea e bine să fii puțin bolnav, este o protecție pentru oameni. Poți fi capabil să rezolvi problemele tuturor celorlalți oameni și poți rezolva toate problemele din propria gândire, dar nu poți face nimic când nu ți-ai revenit dintr-o boală. Să te îmbolnăvești nu este sub controlul tău. Dacă te îmbolnăvești și nu există leac, atunci aceea este suferința pe care ar trebui s-o înduri. Nu încerca să scapi de ea; mai întâi trebuie să te supui, să te rogi lui Dumnezeu și să-I cauți dorințele. Spune: „O, Dumnezeule, știu că sunt corupt și că natura mea e rea. Sunt capabil să fac lucruri care sunt răzvrătiri și împotriviri față de Tine, lucruri care Te rănesc și Îți provoacă durere. Este minunat că mi-ai dat această boală! Ar trebui să mă supun ei. Te rog să mă luminezi, să-mi permiți să înțeleg care este intenția Ta și ce anume dinlăuntrul meu vrei să schimbi și să desăvârșești. Îți cer doar să mă îndrumi, ca să pot înțelege adevărul și să pornesc pe calea cea dreaptă în viață.” Trebuie să cauți și să te rogi. Nu poți fi confuz, crezând că nu există nicio însemnătate în a fi bolnav, că nu poate fi disciplinarea pe care o înfrunți pentru că L-ai ofensat pe Dumnezeu. Nu face judecăți pripite. Dacă ești într-adevăr un om care-L poartă pe Dumnezeu în inima sa, atunci, orice întâlnești, nu lăsa să treacă pe lângă tine. Ar trebui să te rogi și să cauți, să dibui dorința lui Dumnezeu în orice chestiune și să înveți să te supui Lui. Când vede că te poți supune și că ai o inimă supusă lui Dumnezeu, El îți va alina suferința. Dumnezeu obține astfel de efecte prin intermediul suferinței și al rafinării.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, dobândirea adevărului este cea mai importantă”

Unii oameni sunt afectați de boli grave și suferințe insuportabile, unii chiar se confruntă cu moartea. Cum ar trebui să abordeze o astfel de situație? În multe cazuri, încercările de la Dumnezeu sunt poveri pe care El le dă oamenilor. Oricât de grea este povara dată ție de Dumnezeu, aceea este greutatea poverii pe care ar trebui să ți-o asumi, căci Dumnezeu te înțelege și știe că vei fi capabil să o duci. Povara dată ție de Dumnezeu nu-ți va depăși statura sau limitele rezistenței, așa că nu e nicio îndoială că o vei putea duce. Indiferent ce tip de povară, ce fel de încercare îți dă Dumnezeu, adu-ți aminte un singur lucru: indiferent dacă înțelegi voia lui Dumnezeu sau nu și indiferent dacă ești luminat și iluminat de Duhul Sfânt sau nu, după ce te rogi, indiferent dacă această încercare reprezintă faptul că Dumnezeu te disciplinează sau îți dă un avertisment, nu contează dacă tu nu înțelegi. Câtă vreme nu ai întârzieri în îndeplinirea datoriei și poți să i te conformezi cu fidelitate, Dumnezeu va fi satisfăcut și tu vei rămâne neclintit în mărturia ta. Văzând că suferă de o boală gravă și urmează să moară, unii oameni se gândesc în sinea lor: „Tocmai ca să evit moartea am început să cred în Dumnezeu – dar se pare că, și după toți acești ani în care mi-am realizat datoria, El o să mă lase să mor. Ar trebui să-mi văd de treaba mea, să fac lucrurile pe care mi-am dorit dintotdeauna să le fac și să mă bucur de lucrurile de care nu m-am bucurat în această viață. Pot să îmi amân datoria.” Ce atitudine e asta? Ți-ai realizat datoria în toți acești ani, ai ascultat toate aceste predici și tot nu ai înțeles adevărul. O încercare te dă peste cap, te pune în genunchi și te lasă dezgolit. Este o astfel de persoană demnă de a fi îngrijită de Dumnezeu? (Este nedemnă.) E total lipsită de loialitate. Deci, cu ce nume este cunoscută datoria pe care au petrecut toți acești ani să o realizeze? Este cunoscută sub numele de „a face serviciu” și nu au făcut decât să se străduiască. Dacă, în credința ta în Dumnezeu și în căutarea adevărului, ești în stare să spui: „Orice boală sau eveniment

neplăcut permite Dumnezeu să se abată asupra mea – indiferent de ceea ce face Dumnezeu – trebuie să mă supun și să rămân în locul meu ca o ființă creată. Înainte de orice altceva, trebuie să pun în practică acest aspect al adevărului – ascultarea – trebuie să îl implementez și să trăiesc realitatea ascultării de Dumnezeu. Mai mult decât atât, nu trebuie să arunc deoparte ceea ce mi-a încredințat Dumnezeu și datoria pe care ar trebui să o îndeplinesc. Chiar și la ultima mea răsuflare, trebuie să rămân credincios datoriei mele”, nu înseamnă acest lucru a fi mărturie? Când ai acest gen de hotărâre și acest tip de stare, mai ești capabil să te plângi de Dumnezeu? Nu, nu ești. Într-un astfel de moment, te vei gândi: „Dumnezeu îmi dă această suflare, El m-a aprovizionat și protejat în toți acești ani, El a luat multă durere de la mine, mi-a dat mult har și multe adevăruri. Am înțeles adevăruri și taine pe care oamenii nu le-au înțeles de generații. Am câștigat atât de mult de la Dumnezeu, așa că trebuie să-L răsplătesc! Înainte, statura mea era prea mică, nu înțelegeam nimic și tot ceea ce făceam era vătămător pentru Dumnezeu. S-ar putea să nu mai am o altă șansă să-L răsplătesc pe Dumnezeu în viitor. Oricât mi-a mai rămas de trăit, trebuie să ofer puțina putere pe care o am și să fac ce pot pentru Dumnezeu, astfel încât Dumnezeu să vadă că toți acești ani de aprovizionare pentru mine nu au fost în zadar, ci au dat roade. Lasă-mă să aduc mângâiere lui Dumnezeu și să nu-L mai rănesc sau să-L dezamăgesc.” Ce părere ai despre o astfel de gândire? Nu te gândi cum să te salvezi sau să scapi, zicându-ți: „Când se va vindeca această boală? Când se va întâmpla, voi face tot posibilul să-mi îndeplinesc datoria și să fiu loial. Cum pot să fiu loial când sunt bolnav? Cum pot îndeplini datoria unei ființe create?” Atât timp cât ai o singură suflare, nu ești oare capabil să îți îndeplinești datoria? Atât timp cât ai o singură suflare, ești capabil să nu aduci rușine asupra lui Dumnezeu? Atât timp cât ai o singură suflare, atât timp cât mintea ta este lucidă, ești capabil

să nu te plângi de Dumnezeu? (Da.) Este ușor să spui „Da” acum, dar nu va fi atât de ușor când acest lucru ți se va întâmpla cu adevărat. Și astfel, trebuie să urmăriți adevărul, să lucrați adesea din greu la adevăr și să petreceți mai mult timp gândindu-vă: „Cum pot satisface voia lui Dumnezeu? Cum pot răsplăti dragostea lui Dumnezeu? Cum pot îndeplini datoria unei ființe create?” Ce este o ființă creată? Este responsabilitatea unei ființe create doar de a asculta cuvintele lui Dumnezeu? Nu – este de a trăi după cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu ți-a dat atât de mult adevăr, atât de mult din cale și atât de multă viață, pentru ca tu să poți să trăiești aceste lucruri și să fii mărturie pentru El. Aceasta este ceea ce s-ar cuveni să facă o ființă creată și este responsabilitatea și obligația ta. Trebuie să meditezi frecvent la aceste lucruri; dacă meditezi mereu la ele, vei pătrunde mai adânc în toate aspectele adevărului.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai în citirea frecventă a cuvintelor lui Dumnezeu și în contemplarea adevărului există o cale de urmat”

Unii oameni fac tot posibilul, folosindu-se de tot felul de metode ca să-și trateze bolile, dar orice tratament folosesc, nu se pot vindeca. Cu cât se tratează mai mult, cu atât devine mai gravă boala. În loc să se roage lui Dumnezeu ca să afle exact ce e cu boala lor și să caute sursa ei, își rezolvă singuri problemele. Ajung să folosească multe metode și să cheltuiască destul de mulți bani, dar boala lor tot nu se vindecă. Apoi, odată ce au renunțat la tratament, pe neașteptate boala se vindecă de la sine după o vreme, iar ei nu știu cum s-a întâmplat. Unii oameni ajung să aibă o boală nesemnificativă și nu-și fac cu adevărat griji pentru ea, dar într-o zi starea lor se înrăutățește și mor brusc. Ce se întâmplă? Oamenii nu pot să înțeleagă asta. De fapt, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, asta se întâmplă fiindcă misiunea persoanei respective în această lume s-a încheiat, așa că El o ia de-aici. Oamenii spun deseori: „Oamenii nu mor dacă nu sunt

bolnavi.” Oare chiar așa e? Au existat oameni care, după ce au fost consultați la spital, au aflat că n-aveau nicio boală. Erau extrem de sănătoși, dar după câteva zile au murit. Asta înseamnă să mori fără să fii bolnav. Sunt mulți astfel de oameni. Asta înseamnă că o persoană a ajuns la finalul vieții și a fost dusă înapoi în tărâmul spiritual. Unii oameni au supraviețuit cancerului și tuberculozei și tot au ajuns să trăiască până la șaptezeci sau optzeci de ani. Sunt destul de mulți astfel de oameni. Toate acestea ține de rânduielile lui Dumnezeu. Să înțelegi asta înseamnă credință adevărată în Dumnezeu. Dacă ești bolnav fizic și trebuie să iei medicamente ca să-ți îmbunătățești starea, atunci ar trebui să le iei sau să faci sport regulat, să te relaxezi și să tratezi situația cu calm. Ce fel de atitudine e asta? E o atitudine de credință adevărată în Dumnezeu. Să zicem că nu îți iei medicamentele, nu faci injecții, nu faci sport, nu ai grijă de sănătatea ta, dar apoi tot îți faci nenumărate griji și te rogi mereu: „O, Dumnezeule, trebuie să-mi îndeplinesc îndatoririle în mod adecvat, misiunea mea nu s-a încheiat, nu sunt gata să mor. Vreau să-mi îndeplinesc îndatoririle și însărcinarea dată de Tine. Dacă mor, nu voi putea îndeplini însărcinarea dată de Tine. Nu vreau să las regrete în urma mea. Dumnezeule, te rog ascultă-mi rugăciunile. Lasă-mă în viață ca să-mi pot îndeplini îndatoririle și însărcinarea dată de Tine. Vreau să Te laud veșnic și să-Ți văd ziua slavei cât mai curând posibil.” După toate aparențele, nu iei medicamente, nu faci injecții și pari foarte puternic și plin de credință în Dumnezeu. În realitate, credința ta e mai mică decât grăuntele de muștar. Ți-e cumplit de teamă și n-ai credință în Dumnezeu. Cum de nu ai credință? Cum s-a întâmplat asta? Ființele umane pur și simplu nu înțeleg atitudinea Creatorului, principiile și modurile în care tratează ființele create de El, așa încât își folosesc perspectivele, noțiunile și închipuirile limitate ca să ghicească ce va face Dumnezeu. Vor să parieze cu Dumnezeu ca să vadă dacă El îi va vindeca și

îi va lăsa să trăiască o viață îndelungată. Nu e nesăbuit? Dacă Dumnezeu te lasă să trăiești, nu vei muri oricât te-ai îmbolnăvi. Dacă Dumnezeu nu te lasă să trăiești, atunci, chiar dacă nu ești bolnav, tot vei muri, dacă asta trebuie să te întâmple. Durata vieții tale e predeterminată de Dumnezeu. A ști acest lucru înseamnă adevărată cunoaștere și adevărată credință. Așadar, îi face Dumnezeu pe oameni să se îmbolnăvească la întâmplare? Nu este întâmplător; e o modalitate de a le rafina credința. Este o suferință pe care oamenii trebuie să o îndure. Dacă El te face să te îmbolnăvești, nu încerca să scapi de asta; dacă nu o face El, atunci nu o cere. Totul e în mâinile Creatorului, iar oamenii trebuie să învețe să lase natura să-și urmeze cursul. Ce este natura? Nimic din natură nu e întâmplător; totul vine de la Dumnezeu. Acest lucru este adevărat. Dintre cei care suferă de aceeași boală, unii mor, iar alții trăiesc; toate acestea au fost predeterminate de Dumnezeu. Dacă poți trăi, asta dovedește că nu ai dus încă la bun sfârșit misiunea pe care ți-a dat-o Dumnezeu. Ar trebui să lucrezi din greu pentru a o duce la bun sfârșit și să prețuiești acest timp; nu-l risipi. Despre asta e vorba. Dacă ești bolnav, nu încerca să scapi, iar dacă nu ești bolnav, nu cere asta. În orice chestiune, nu poți obține ceea ce dorești cerând pur și simplu, nici nu poți scăpa de ceva doar pentru că dorești. Nimeni nu poate schimba ceea ce Dumnezeu a decis să facă.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Unii oameni se îngrijorează mereu în legătură cu boala lor, spunând: „Oare voi fi capabil să o îndur dacă se agravează? Dacă starea mea se deteriorează, oare îmi va lua viața? Voi avea nevoie de o operație? Și dacă mă operez, oare voi muri pe masă? M-am supus. Oare Dumnezeu îmi va lua viața din cauza acestei boli?” Ce rost are să te gândești la aceste lucruri? Dacă nu te poți abține și te gândești la aceste lucruri, atunci ar trebui să te rogi lui Dumnezeu. Nu are rost să te bazezi pe tine însuți, sigur nu vei fi

capabil să reziști. Nimeni nu vrea să fie nevoit să îndure boala și nimeni nu radiază, zâmbind, nu se bucură și nu sărbătorește când se îmbolnăvește. Nu există un astfel de om pentru că aceasta nu este o umanitate normală. Când oamenii normali se îmbolnăvesc, ei vor suferi mereu, se vor simți deprimați și au o limită la ceea ce pot îndura. Totuși, trebuie remarcat un lucru: dacă oamenii s-ar gândi întotdeauna să depindă de propriile forțe atunci când sunt bolnavi, ca să se elibereze de boală și să scape de ea, care ar fi rezultatul final? Pe lângă boala lor, nu ar suferi și s-ar simți și mai abătuți? De aceea, cu cât oamenii sunt mai acaparați de boală, cu atât mai mult ar trebui să caute adevărul și calea de a practica, pentru a fi în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Cu cât oamenii sunt mai acaparați de boală, cu atât mai mult ar trebui să vină înaintea lui Dumnezeu și să-și cunoască propria corupție și cerințele absurde pe care le au față de Dumnezeu. Cu cât ești mai acaparat de boala ta, cu atât mai mult îți este testată supunerea. Prin urmare, când ești bolnav, abilitatea ta de a continua să te supui orchestrărilor lui Dumnezeu și să te răzvrătești împotriva propriilor doleanțe și cerințe absurde arată că ești un om care urmărește realmente adevărul și se supune cu adevărat lui Dumnezeu, că ești mărturie, că loialitatea și supunerea ta față de Dumnezeu sunt reale și pot trece testul și că ele nu sunt doar sloganuri și doctrine. Astfel trebuie să practice astfel oamenii atunci când se îmbolnăvesc. Când te îmbolnăvești, asta se întâmplă ca toate cerințele tale absurde, toate închipuirile și noțiunile tale nerealiste despre Dumnezeu să fie dezvăluite și ca să-ți testeze credința în Dumnezeu și supunerea față de El. Dacă treci testul acestor lucruri, atunci ai o mărturie adevărată și o dovadă reală a credinței tale în Dumnezeu, a loialității și supunerii tale față de El. Asta vrea Dumnezeu și este ceea ce o ființă creată ar trebui să aibă și să trăiască. Nu sunt toate acestea lucruri pozitive? (Ba da.) Toate acestea sunt lucruri pe care oamenii ar trebui să le urmărească. Mai mult decât atât,

dacă Dumnezeu permite să te îmbolnăvești, oare nu poate, de asemenea, să-ți ia boala oricând și oriunde? (Ba da.) Dumnezeu îți poate lua boala oricând și oriunde, așadar, nu poate face în așa fel încât boala ta să persiste și să nu te părăsească niciodată? (Ba poate.) Și dacă Dumnezeu face ca această boală să nu te părăsească niciodată, oare îți mai poți îndeplini datoria? Îți poți păstra credința în Dumnezeu? Nu este acesta un test? (Ba este.) Dacă te îmbolnăvești și apoi, după câteva luni, îți revii, atunci credința ta în Dumnezeu, loialitatea și supunerea ta față de El nu sunt testate, iar tu nu ai nicio mărturie. E ușor să înduri boala timp de câteva luni, dar dacă aceasta persistă timp de doi sau trei ani, iar credința ta și dorința de a fi supus și loial față de Dumnezeu nu se schimbă, ci devin tot mai reale, oare asta nu arată că ai crescut în viață? Nu culegi aceste roade? (Ba da.) Așadar, atunci când cineva care chiar urmărește adevărul este bolnav, el experimentează personal și este supus nenumăratelor beneficii aduse de boala lui. El nu încearcă, anxios, să scape de boala sa sau nu-și face griji dacă boala lui se prelungește în legătură cu finalul, ce probleme va provoca, dacă se va agrava sau dacă el va muri – el nu-și face astfel de griji. Pe lângă faptul că nu se îngrijorează cu privire la aceste lucruri, el este capabil să pătrundă în mod pozitiv, să aibă credință adevărată în Dumnezeu și să fie cu adevărat supus și loial față de El. Practicând în felul acesta, el ajunge să aibă mărturie, iar acest lucru aduce, de asemenea, mari beneficii pătrunderii sale în viață și schimbării firii și construiește o fundație solidă pentru obținerea mântuirii. Ce minunat este acest lucru! În plus, boala poate fi gravă sau ușoară, însă, oricum ar fi, ea rafinează mereu oamenii. După ce au trecut printr-o anumită boală, oamenii nu-și pierd credința în Dumnezeu, sunt supuși și nu se plâng, comportamentul lor este în principiu acceptabil și, ulterior, ei pot culege anumite roade după ce boala a trecut, iar ei sunt foarte mulțumiți – asta se întâmplă când oamenii întâmpină o boală

obișnuită. Ei nu sunt bolnavi mult timp și sunt capabili să îndure, iar boala se încadrează practic în sfera a ceea ce pot ei îndura. Cu toate acestea, există unele boli care, deși se ameliorează după ce sunt tratate o vreme, recidivează și se agravează. Acest lucru se tot întâmplă până când, în cele din urmă, boala ajunge într-un asemenea stadiu încât nu mai poate fi tratată, iar toate mijloacele medicinii moderne nu mai sunt de niciun folos. În ce stadiu ajunge boala? Ajunge în stadiul în care persoana afectată poate muri oriunde și în orice moment. Ce semnifică acest lucru? Faptul că viața acelei persoane este limitată. Nu este un moment în care nu este bolnavă, iar moartea este îndepărtată și nu se simte, ci acea persoană simte ca ziua morții ei se apropie și că se confruntă moartea. Înfruntarea morții anunță sosirea celui mai greu moment crucial din viața unei persoane. Așadar, ce faci? […] Moartea este cel mai dureros lucru dintre toate, iar atunci când se gândesc la ea, ei simt că li se răsucește un cuțit în inimă și că toate oasele din trup se transformă în gelatină. Când se gândesc la moarte, sunt îndurerați și vor să plângă, vor să se jelească și chiar plâng, chiar se jelesc și se simt răniți că sunt pe cale să înfrunte moartea. Se gândesc: „De ce nu vreau să mor? De ce mă tem atât de mult de moarte? Înainte, când nu eram grav bolnav, nu credeam că moartea era înspăimântătoare. Cine nu va înfrunta moartea? Cine nu moare? Lăsați-mă să mor atunci! Acum, când mă gândesc la asta, nu este un lucru atât de ușor de spus, iar atunci când moartea vine cu adevărat, nu este un lucru atât de ușor de rezolvat. De ce sunt atât de trist?” Sunteți triști când vă gândiți la moarte? Oricând vă gândiți la moarte, sunteți triști și îndurerați, iar acest lucru care vă provoacă cea mai multă anxietate și îngrijorare sosește, în cele din urmă. Prin urmare, cu cât gândiți mai mult astfel, cu atât mai înfricoșați și neajutorați vă simțiți și cu atât mai mult suferiți. Inimile voastre sunt neconsolate, iar voi nu vreți să muriți. Cine poate rezolva această chestiune a morții? Nimeni. Și cu

siguranță n-o puteți rezolva voi înșivă. Nu vreți să muriți, deci ce puteți face? Tot trebuie să muriți și nimeni nu poate scăpa de moarte. Moartea îi încătușează pe oameni; în inimile lor, ei nu vor să moară, însă nu se gândesc decât la moarte. Nu înseamnă asta că mor chiar înainte să fie morți? Chiar pot muri? Cine îndrăznește să spună cu certitudine când va muri sau în ce an? Cine poate ști aceste lucruri? Unii oameni spun: „Mi s-a citit viitorul și știu anul, luna și ziua morții mele și cum voi muri.” Îndrăznești să spui cu certitudine acest lucru? (Nu.) Nu poți ști sigur acest lucru. Nu știi când vei muri – acesta este un lucru secundar. Cel mai important este ce atitudine vei adopta atunci când boala ta te va aduce, cu adevărat, în pragul morții. Aceasta este o întrebare la care ar trebui să meditezi și să te gândești. Vei înfrunta moartea cu o atitudine de supunere sau o vei aborda cu o atitudine de împotrivire, respingere și reticență? Ce atitudine ar trebui să ai? (O atitudine de supunere.) Această supunere nu este realizabilă și practicabilă doar cu vorba. Cum poți obține această supunere? Ce înțelegere trebuie să ai înainte să poți obține supunerea de bunăvoie? Nu e un lucru simplu, nu-i așa? (Nu, nu este.) Așadar, spuneți ce este în inimile voastre. (Dacă m-aș îmbolnăvi grav, m-aș gândi că, și dacă aș muri, totul ar fi sub suveranitatea lui Dumnezeu și rânduit de El. Omul este atât de profund corupt încât, dacă ar fi să mor, ar fi prin dreptatea lui Dumnezeu. Nu e ca și cum ar trebui neapărat să trăiesc; omul nu este calificat să aibă astfel de cerințe de la Dumnezeu. În plus, consider că, acum că eu cred în Dumnezeu, orice s-ar întâmpla, am văzut calea corectă în viață și am înțeles atât de multe adevăruri încât, chiar dacă aș muri în curând, totul ar merita.) Este acesta modul corect de a gândi? Constituie aceasta o teorie pe care te poți baza? (Da.) Cine altcineva va vorbi? (Dumnezeule, dacă într-o zi chiar întâmpin o boală și e posibil să mor, atunci oricum nu am cum să evit moartea. Aceasta este predestinarea și suveranitatea lui Dumnezeu și, oricât de mult m-aș

agita sau îngrijora, nu ar folosi la nimic. Ar trebui să-mi petrec puținul timp rămas axându-mă pe modul în care să-mi îndeplinesc bine datoria. Chiar dacă mor, nu voi avea regrete. Să fii capabil, în final, să te supui lui Dumnezeu și rânduielilor Sale este mult mai bine decât să trăiești în frică și teroare.) Ce credeți despre această înțelegere? Nu e puțin mai bună? (Ba da.) Așa e, acesta este modul în care ar trebui să privești chestiunea morții. Toți trebuie să înfrunte moartea în viața aceasta, adică moartea este lucrul pe care toți trebuie să-l înfrunte la sfârșitul călătoriei lor. Totuși, există multe atribute diferite ale morții. Unul dintre acestea este că, la momentul predestinat de Dumnezeu, tu ți-ai îndeplinit misiunea și Dumnezeu trage o linie sub viața ta trupească, iar aceasta ajunge la sfârșit, deși asta nu înseamnă că viața ta s-a încheiat. Când o persoană este lipsită de trup, viața ei s-a încheiat – așa stau lucrurile? (Nu.) Forma în care viața ta există după moarte depinde de felul în care ai tratat, în timpul vieții, lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu – acest lucru este foarte important. Forma în care exiști după moarte sau dacă vei exista sau nu va depinde de atitudinea pe care o ai față de Dumnezeu și adevăr în timpul vieții. Dacă, în timpul vieții, atunci când înfrunți moartea și tot felul de boli, atitudinea ta față de adevăr este una de răzvrătire, împotrivire și aversiune față de adevăr, atunci, când vine vremea ca viața ta trupească să se sfârșească, în ce fel vei exista după moarte? Cu siguranță vei exista într-un alt fel, iar viața ta sigur nu va continua. Dimpotrivă, dacă, în timpul vieții, atunci când ești conștient în trupul tău, atitudinea ta față de adevăr și de Dumnezeu este una de supunere și loialitate și ai credință adevărată, atunci, chiar dacă viața ta trupească ajunge la final, viața ta va continua să existe într-o altă formă, într-o altă lume. Aceasta este una dintre explicațiile morții. Mai există un lucru de care trebuie să se țină cont și anume că problema morții are aceeași natură ca alte chestiuni. Nu depinde de oameni să aleagă pentru ei înșiși și cu atât mai

puțin poate fi schimbată prin voința omului. Moartea este la fel ca orice alt eveniment important din viață: se află în întregime sub predestinarea și suveranitatea Creatorului. Dacă cineva ar implora ca moartea să vină, e posibil să nu moară; dacă ar implora să trăiască, e posibil să nu trăiască. Toate acestea sunt sub suveranitatea și predestinarea lui Dumnezeu și sunt lucruri schimbate și hotărâte de autoritatea Sa, de firea Lui dreaptă și de suveranitatea și rânduielile Sale. Prin urmare, să spunem că faci o boală gravă, posibil fatală, nu vei muri neapărat – cine decide dacă vei muri sau nu? (Dumnezeu.) Dumnezeu decide. Și, de vreme ce Dumnezeu decide și oamenii nu pot hotărî un asemenea lucru, în legătură cu ce se simt ei anxioși și tulburați? Ca și părinții tăi, momentul și locul în care te-ai născut – nu poți alege nici aceste lucruri. Cea mai înțeleaptă alegere în aceste chestiuni este să lași lucrurile să-și urmeze cursul natural, să te supui și să nu alegi, să nu te gândești mult la asta sau să consumi energie în legătură cu această chestiune și să nu te simți tulburat, anxios sau îngrijorat în privința acestor lucruri. De vreme ce oamenii nu sunt capabili să aleagă pentru ei înșiși, să cheltuie atât de multă energie și să aibă atât de multe gânduri în privința acestei chestiuni reprezintă o nesăbuință și o lipsă de înțelepciune.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (4)”

Unii oameni se roagă tot timpul atunci când se îmbolnăvesc prima dată, dar, ulterior, când văd că rugăciunile lor nu i-au vindecat, se afundă în boala lor, se plâng mereu și, în inimile lor, spun: „Nu mi-a fost de niciun folos să cred în Dumnezeu. Sunt bolnav și Dumnezeu nu vrea să mă vindece!” Aceasta nu este credință adevărată. Nu există nicio supunere în ea, iar ceea ce rezultă din ea, odată ce nu se mai plâng, este moartea lor. Asta înseamnă că Dumnezeu le ia înapoi trupul și îi trimite în iad; este sfârșitul tuturor lucrurilor pentru ei. Nu au nicio șansă să câștige mântuirea în această viață, iar sufletul lor trebuie să meargă în iad. Aceasta este ultima

etapă a lucrării lui Dumnezeu de mântuire a omenirii și dacă cineva este eliminat, nu va mai avea niciodată altă șansă! Dacă mori în timp ce Dumnezeu Își face lucrarea de mântuirea, această moarte este o pedeapsă, nu o moarte normală. Cei care mor ca pedeapsă nu au nicio șansă de a fi mântuiți. Nu este Pavel pedepsit constant în Hades? Au trecut două mii de ani și el este tot acolo, fiind pedepsit! Este și mai rău când faci ceva greșit cu bună știință, iar pedeapsa va fi și mai aspră!

Unii spun: „Întotdeauna am fost bolnav, am suferit și am avut dureri. În jurul meu, întotdeauna au existat anumite circumstanțe, dar nu am simțit niciodată lucrarea Duhului Sfânt.” Așa este. Acesta este felul în care Duhul Sfânt lucrează de cele mai multe ori – nu poți simți acest lucru. Aceasta este rafinarea. Uneori, Duhul Sfânt te va lumina și-ți va permite să înțelegi, prin părtășie, o parte din adevăr. Alteori te va face să realizezi ceva prin intermediul mediului tău și te va testa, tempera și instrui în acel mediu, făcându-te să crești – acesta este felul în care lucrează Duhul Sfânt. Înainte, nu ați avut cunoștințe când ați trecut prin anumite lucruri, pentru că, în inimile voastre, nu v-ați axat pe căutarea adevărului. Când un om nu înțelege adevărul, el nu poate vedea lucrurile așa cum sunt și are o comprehensiune denaturată. Este exact ca atunci când cineva se îmbolnăvește și crede că Dumnezeu îl disciplinează, când, de fapt, unele boli sunt create de om, provocate de o lipsă a înțelegerii regulilor de viață. Când mănânci în neștire și nu înțelegi cum să trăiești sănătos, faci tot felul de boli. Cu toate acestea, spui că este disciplinarea de la Dumnezeu, când, de fapt, asta s-a întâmplat din cauza ignoranței tale. Pe de altă parte, fie că o boală are o cauză umană, fie că este dată de Duhul Sfânt, aceasta este o bunăvoință specială din partea lui Dumnezeu; are scopul de a te face să înveți o lecție, iar tu ar trebui să-I mulțumești lui Dumnezeu și să nu te plângi. Fiecare doleanță a ta lasă o pată și este un păcat care nu poate fi

spălat! Când te plângi, cât va dura până să-ți schimbi starea? Dacă ești puțin negativ, s-ar putea să te schimbi după o lună. Când te plângi și dai glas unor sentimente negative, s-ar putea să nu te schimbi nici după un an, iar Duhul Sfânt nu va lucra asupra ta. Va fi groaznic pentru tine dacă te plângi mereu și-ți va fi și mai greu să câștigi lucrarea Duhului Sfânt. Omul trebuie să facă mari eforturi prin rugăciune, pentru a-și îndrepta mentalitatea și a primi puțin din lucrarea Duhului Sfânt. Nu este un lucru ușor să schimbi complet o mentalitate. Acest lucru se poate face numai prin căutarea adevărului și dobândirea luminării și iluminării de la Duhul Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, dobândirea adevărului este cea mai importantă”

Când vine vorba de acest trup bătrân al omului, nu contează ce boală fac oamenii, dacă se pot însănătoși sau în ce măsură suferă, niciunul dintre aceste lucruri nu ține de ei – toate sunt în mâinile lui Dumnezeu. Dacă, atunci când te îmbolnăvești, te supui orchestrărilor lui Dumnezeu și ești dispus să înduri și să accepți acest fapt, tot vei avea această boală; dacă nu accepți acest fapt, tot nu vei fi capabil să scapi de această boală – asta e realitatea. Într-o zi îți poți înfrunta boala în mod pozitiv și în alta în mod negativ. Adică, indiferent de atitudinea pe care o ai, nu poți schimba faptul că ești bolnav. Ce alegere fac oamenii inteligenți? […] Când oamenii care urmăresc adevărul dau piept cu boala, oare se vor împotmoli în sentimente de tulburare, anxietate și îngrijorare? (Nu.) Ce abordare vor avea față de boala lor? (Mai întâi, ei sunt capabili să se supună și apoi, cât sunt bolnavi, caută să înțeleagă voia lui Dumnezeu și reflectează asupra firilor corupte pe care le au.) Pot aceste câteva cuvinte să rezolve problema? Dacă nu fac decât să reflecteze, oare tot nu va trebui să-și trateze boala? (De asemenea, vor căuta tratament.) Da, dacă este o boală care ar trebui să fie tratată, o boală gravă sau una care s-ar putea agrava fără tratament, atunci trebuie să

fie tratată – asta fac oamenii inteligenți. Când oamenii nesăbuiți nu sunt bolnavi, își fac mereu griji: „O, oare sunt bolnav? Și dacă sunt, oare se va agrava? Voi lua acea boală? Și dacă o voi lua, oare voi avea o moarte prematură? Voi suferi când voi muri? Voi duce o viață fericită? Dacă fac acea boală, atunci oare trebuie să fac pregătiri pentru moartea mea și să mă bucur de viață cât de curând posibil?” Oamenii nesăbuiți se vor simți adesea tulburați, anxioși și îngrijorați în legătură cu astfel de lucruri. Nu caută niciodată adevărul sau adevărurile pe care ar trebui să le înțeleagă în legătură cu această chestiune. Cu toate acestea, oamenii inteligenți înțeleg într-o oarecare măsură și pătrund această chestiune, fie atunci când se îmbolnăvește altcineva sau atunci când ei înșiși nu sunt încă bolnavi. Așadar, ce ar trebui să înțeleagă și să pătrundă? În primul rând, oare boala va ocoli pe cineva pentru că se simte tulburat, anxios și îngrijorat? (Nu.) Spune-Mi, nu este sortit deja când cineva va face o anumită boală, cum va fi sănătatea lui la o anumită vârstă și dacă va face vreo boală majoră sau gravă? Ba da, și acest lucru este sigur, îți spun Eu. Nu vom discuta acum despre felul în care Dumnezeu predestinează aceste lucruri pentru tine; înfățișarea oamenilor, trăsăturile lor, forma corpului și data nașterii sunt lucruri știute clar de toți. Acei ghicitori și astrologi necredincioși și cei care pot citi în stele și în palmele, chipurile și datele de naștere ale oamenilor atunci când aceștia din urmă vor suferi un dezastru și vor întâmpina vreo nenorocire – aceste lucruri au fost deja stabilite. Așadar, când cineva se îmbolnăvește, poate părea că e din cauza epuizării, a sentimentelor de mânie sau pentru că a trăit prost și nu s-a hrănit suficient – așa poate părea la suprafață. Această situație se aplică tuturor, așadar, de ce unii oameni din același grup de vârstă fac această boală, în vreme ce alții, nu? E sortit să fie așa? (Da.) În termeni simpli, este sortit. Cum spunem asta în cuvinte care sunt în conformitate cu adevărul? Toate acestea țin de suveranitatea și de

rânduielile lui Dumnezeu. Prin urmare, indiferent cum sunt hrana, băutura, locul și mediul în care trăiești, acestea nu au nicio legătură cu momentul în care te vei îmbolnăvi sau cu felul de boală care te va afecta. Oamenii care nu cred în Dumnezeu caută mereu motive din punct de vedere obiectiv și subliniază mereu cauzele bolii, spunând: „Trebuie să faci mai multă mișcare și să mănânci mai multe legume și mai puțină carne.” Chiar așa stau lucrurile? Oamenii care nu mănâncă niciodată carne tot pot avea tensiunea arterială ridicată și diabet, iar vegetarienii tot pot avea colesterolul mărit. Știința medicală nu a oferit o explicație precisă și rezonabilă pentru aceste lucruri. Dă-mi voie să-ți spun, toate alimentele diferite pe care Dumnezeu le-a creat pentru om sunt lucruri pe care omul trebuie să le mănânce; doar că nu în exces, ci cu moderație. Trebuie să înveți cum să ai grijă de sănătatea ta, dar e greșit să vrei mereu să studiezi cum să previi boala. Cum tocmai am spus, felul în care va fi sănătatea cuiva la o anumită vârstă sau dacă va face o boală gravă, toate sunt rânduite de Dumnezeu. Necredincioșii nu cred în Dumnezeu și se duc să caute pe cineva care să le vadă aceste lucruri în palmă, în datele de naștere și pe chipurile lor, și cred aceste lucruri. Crezi în Dumnezeu și asculți adesea predici și părtășii despre adevăr, așa că dacă nu crezi asta, atunci nu ești altceva decât un non-credincios. Dacă tu crezi cu adevărat că totul este în mâinile lui Dumnezeu, atunci ar trebui să crezi că aceste lucruri – boli grave, boli majore, boli minore și sănătatea – toate se supun suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu. Apariția unei boli grave și felul în care va fi sănătatea cuiva la o anumită vârstă nu sunt lucruri care se întâmplă accidental, iar înțelegerea acestui lucru înseamnă să ai o înțelegere pozitivă și precisă. Este acest lucru în conformitate cu adevărul? (Da.) Este conform adevărului, este adevărul, ar trebui să accepți asta, iar atitudinea și părerile pe care le ai față de această chestiune ar trebui să se schimbe. Și ce se rezolvă odată ce aceste lucruri se

schimbă? Nu sunt îndepărtate sentimentele tale de tulburare, anxietate și îngrijorare? Cel puțin, emoțiile tale negative de tulburare, anxietate și îngrijorare față de boală sunt, teoretic, înlăturate. Întrucât înțelegerea ta ți-a transformat gândurile și părerile, pe cale de consecință, îți înlătură emoțiile negative. Acesta este un aspect: dacă cineva se va îmbolnăvi sau nu, ce boală gravă va face și cum va fi sănătatea lui în fiecare etapă a vieții, aceste lucruri nu pot fi schimbate prin voia omului, ci sunt toate predestinate de Dumnezeu. Unii spun: „Așadar este în regulă să nu vreau să mă îmbolnăvesc? E în regulă dacă vreau să-I cer lui Dumnezeu să-mi ia boala? E în regulă dacă vreau să-I cer să mă ferească de acest dezastru și de această nenorocire?” Voi ce credeți? Sunt aceste lucruri în regulă? (Nu.) Spuneți asta cu multă certitudine, dar nimeni nu este capabil să înțeleagă clar aceste lucruri. Poate că cineva își îndeplinește datoria cu loialitate și are determinarea de a urmări adevărul și este esențial pentru o anumită lucrare din casa lui Dumnezeu, iar Dumnezeu poate că ia în serios boala care îi afectează datoria, lucrarea, energia și puterea fizică, fiindcă Dumnezeu Își va asuma responsabilitatea pentru lucrarea Sa. Dar există o astfel de persoană? Cine este așa? Nu știți, nu-i așa? Poate că există astfel de oameni. Dacă ar exista cu adevărat astfel de oameni, atunci oare Dumnezeu nu ar fi capabil să le ia boala și nenorocirea cu un singur cuvânt? N-ar fi capabil Dumnezeu s-o facă printr-un simplu gând? Gândul Lui ar fi: „Această persoană va întâlni o boală într-o anumită lună, la această vârstă. Acum este foarte ocupată cu datoria ei, așa că nu se va îmbolnăvi. Nu are nevoie să experimenteze această boală. Fie s-o ocolească!” Nu există niciun motiv pentru care să nu se întâmple asta și ar fi nevoie de un singur cuvânt de la Dumnezeu, nu-i așa? Dar cine ar putea primi o astfel de binecuvântare? Oricine posedă cu adevărat o astfel de determinare și loialitate și poate cu adevărat să îndeplinească această funcție în lucrarea lui Dumnezeu, acela

este posibil să primească o astfel de binecuvântare. Nu acesta este subiectul despre care trebuie să vorbim, așa că nu-l vom discuta acum. Vorbim despre boală; acesta este un lucru pe care majoritatea oamenilor îl vor experimenta pe parcursul vieții. Prin urmare, felul de boală care va afecta trupurile oamenilor, momentul sau vârsta la care se va întâmpla asta și cum va fi sănătatea lor sunt toate lucruri rânduite de Dumnezeu, iar oamenii nu le pot decide singuri; exact ca data la care se naște cineva – oamenii nu sunt capabili să o decidă singuri. Așadar, nu este o nesăbuință să te simți tulburat, anxios și îngrijorat de lucruri pe care nu le poți decide singur? (Ba da.) Oamenii ar trebui să se apuce să rezolve lucrurile pe care le pot rezolva singuri, iar pentru acele lucruri pe care nu le pot face singuri, ar trebui să-L aștepte pe Dumnezeu; oamenii ar trebui să se supună în tăcere și să-I ceară lui Dumnezeu să-i protejeze – aceasta este mentalitatea pe care ar trebui s-o aibă oamenii. Atunci când boala chiar lovește și moartea e aproape, oamenii ar trebui să se supună, să nu se plângă și să nu se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu sau să spună lucruri care Îl hulesc sau Îl atacă. În schimb, oamenii ar trebui să ia postura de ființe create și să experimenteze și să aprecieze tot ce vine de la Dumnezeu – nu ar trebui să încerce să aleagă lucruri pentru ei înșiși. Aceasta ar trebui să fie o experiență specială care îți îmbogățește viața și nu e neapărat un lucru rău, nu-i așa? Prin urmare, când vine vorba de boală, oamenii ar trebui mai întâi să-și înlăture gândurile și părerile greșite cu privire la originea bolii și apoi nu-și vor mai face griji în privința asta; în plus, oamenii nu au dreptul de a controla lucruri cunoscute sau necunoscute și nici nu sunt capabili să le controleze, întrucât toate aceste lucruri se supun suveranității lui Dumnezeu. Atitudinea și principiile de practică pe care ar trebui să le aibă oamenii sunt să aștepte și să se supună. De la înțelegere la practică, totul ar trebui să se facă în conformitate cu adevărurile-principii – asta înseamnă să urmărești adevărul.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (4)”

Fie că suferi sau ai dureri, atât timp cât ți-a mai rămas chiar și o suflare, atât timp cât încă trăiești, atât timp cât încă poți să vorbești și să mergi, înseamnă că ai energie să-ți îndeplinești datoria și ar trebui să te comporți bine în îndeplinirea datoriei tale, cu picioarele pe pământ. Nu trebuie să-ți abandonezi datoria de ființă creată sau responsabilitatea pe care ți-a dat-o Creatorul. Atât timp cât încă nu ești mort, ar trebui să-ți îndeplinești datoria și s-o îndeplinești bine. Unii zic: „Aceste lucruri pe care le spui Tu nu prea țin cont de oameni. Sunt bolnav și mi-e greu să suport!” Când îți este greu, poți să te odihnești, să ai grijă de tine și să primești tratament. Dacă tot vrei să-ți îndeplinești datoria, poți reduce volumul de muncă și poți îndeplini o datorie potrivită, una care să nu-ți afecteze recuperarea. Asta va dovedi că, în inima ta, nu ți-ai abandonat datoria, că inima ta nu s-a îndepărtat de Dumnezeu, că, în sufletul tău, nu ai negat numele lui Dumnezeu și nu ai abandonat dorința de a fi o ființă creată adecvată. Unii spun: „Am făcut toate astea, deci îmi va lua Dumnezeu boala?” O va face? (Nu neapărat.) Fie că Dumnezeu îți ia sau nu boala, fie că te vindecă sau nu, ceea ce faci este ceea ce se cuvine să facă o ființă creată. Fie că ești sau nu capabil fizic să-ți îndeplinești datoria, fie că poți sau nu să-ți asumi o parte din lucrare, fie că sănătatea îți permite sau nu să-ți îndeplinești datoria, inima ta nu trebuie să se îndepărteze de Dumnezeu, iar tu nu trebuie, în sufletul tău, să-ți abandonezi datoria. În felul acesta, îți vei îndeplini responsabilitățile, obligațiile și datoria – aceasta este loialitatea pe care trebuie să o păstrezi. Doar pentru că nu-ți mai poți folosi mâinile și nu mai poți vorbi, sau ți-ai pierdut vederea, sau nu te mai poți mișca, nu trebuie să te gândești că Dumnezeu trebuie să te vindece și, dacă nu o face, vrei să-L negi în adâncul inimii tale, să-ți abandonezi datoria și să-L lași în urmă pe Dumnezeu. Care este natura unei asemenea fapte? (Este o trădare a

lui Dumnezeu.) Este o trădare! Când nu sunt bolnavi, unii vin adesea înaintea lui Dumnezeu pentru a se ruga, iar când sunt bolnavi și speră că Dumnezeu îi va vindeca, punându-și toate speranțele în El, tot vin înaintea Lui și nu-L abandonează. Totuși, după ce trece ceva timp și Dumnezeu tot nu-i vindecă, devin dezamăgiți de El, Îl abandonează adânc în inimile lor și-și abandonează îndatoririle. Când boala lor nu este atât de gravă și Dumnezeu nu-i vindecă, unii nu-L abandonează; totuși, când boala lor se agravează și ei privesc moartea în față, știu sigur că Dumnezeu chiar nu i-a vindecat, că în tot acest timp n-au așteptat decât moartea și astfel Îl abandonează și-L neagă pe Dumnezeu în inimile lor. Ei cred că, dacă Dumnezeu nu i-a vindecat, atunci înseamnă că nu există; dacă Dumnezeu nu i-a vindecat, atunci El nu e deloc Dumnezeu și nu merită să creadă în El. Pentru că Dumnezeu nu i-a vindecat, ei regretă că au crezut vreodată în El și încetează să mai creadă. Nu este aceasta o trădare a lui Dumnezeu? Aceasta este o trădare gravă a lui Dumnezeu. Prin urmare, nu trebuie să mergi sub nicio formă pe această cale – doar cei care I se supun lui Dumnezeu până la moarte au credință adevărată.

Când boala bate la ușă, care e calea pe care ar trebui să meargă oamenii? Cum ar trebui să aleagă? Oamenii nu ar trebui să se cufunde în tulburare, anxietate și îngrijorare și să-și contemple propriile perspective și căi de mers înainte. Cu cât se regăsesc mai mult în astfel de vremuri, în asemenea situații și contexte speciale și în asemenea dificultăți imediate, oamenii ar trebui, mai degrabă, să caute și să urmărească mai mult adevărul. Numai dacă faci asta, predicile pe care le-ai auzit în trecut și adevărurile pe care le-ai înțeles nu vor fi în zadar și vor avea efect. Cu cât te regăsești mai mult în asemenea dificultăți, cu atât mai mult ar trebui să renunți la propriile dorințe și să te supui orchestrărilor lui Dumnezeu. Scopul Lui când creează o astfel de situație și rânduiește aceste condiții pentru tine nu este să

te facă să te adâncești în emoțiile de tulburare, anxietate și îngrijorare și nici ca tu să-L poți testa pe Dumnezeu, ca să vezi dacă te va vindeca atunci când te îmbolnăvești, sau să descoperi adevărul în această privință; El creează aceste situații și condiții speciale pentru tine, ca să poți învăța lecțiile practice din acestea, să obții o pătrundere mai profundă în adevăr și în supunerea față de Dumnezeu și ca să știi mai clar și mai precis cum orchestrează Dumnezeu toți oamenii, toate evenimentele și toate lucrurile. Sorțile oamenilor sunt în mâinile lui Dumnezeu și, indiferent dacă oamenii pot simți sau nu asta, indiferent dacă sunt cu adevărat conștienți de lucrul acesta sau nu, ar trebui să I se supună și să nu I se împotrivească, să nu-L respingă și mai ales să nu-L testeze pe Dumnezeu. Poți muri oricum și, dacă te împotrivești, Îl respingi și-L testezi pe Dumnezeu, atunci este de la sine înțeles care va fi sfârșitul tău. Pe de altă parte, dacă în aceleași situații și condiții, ești capabil să cauți felul în care se cuvine ca o ființă creată să se supună orchestrărilor Creatorului, să cauți lecțiile pe care trebuie să le înveți și ce firi corupte trebuie să cunoști în situațiile pe care le creează Dumnezeu pentru tine, să înțelegi intențiile Lui în astfel de situații și să fii mărturie bună ca să răspunzi cerințelor lui Dumnezeu, atunci asta ar trebui să faci. Când Dumnezeu rânduiește ca un om să se îmbolnăvească, fie de o boală grea sau de una ușoară, scopul Lui nu este să te facă să cunoști amănuntele bolii, răul pe care ți-l face, greutățile și dificultățile pe care ți le provoacă și nenumăratele sentimente pe care te face să le ai – scopul Lui nu este ca tu să cunoști boala trecând prin ea. Scopul Lui este mai degrabă ca tu să tragi învățăminte din boală, să înveți cum să cauți intențiile lui Dumnezeu, să cunoști firile corupte pe care le dezvălui și atitudinile greșite pe care le adopți față de Dumnezeu atunci când ești bolnav și să înveți cum să te supui suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu, astfel încât să poți ajunge la o supunere adevărată față de Dumnezeu și să fii capabil să rămâi ferm în

mărturia ta – acest lucru este esențial. Dumnezeu Își dorește să te mântuiască și să te curățească prin boală. Ce anume vrea să curățească la tine? Vrea să curățească toate dorințele și cerințele tale extravagante de la Dumnezeu și chiar diversele planuri, judecăți și intrigi pe care le faci cu orice preț, ca să supraviețuiești și să rămâi în viață. Dumnezeu nu-ți cere să faci planuri și să judeci și nu-ți permite să ai dorințe extravagante față de El; îți cere doar să I te supui și, prin practicarea ta și experimentarea supunerii tale, să-ți cunoști atitudinea față de boală și față de aceste afecțiuni trupești pe care ți le dă, precum și propriile dorințe. Când ajungi să cunoști aceste lucruri, poți aprecia beneficiile pe care ți le aduce faptul că Dumnezeu a rânduit circumstanțele bolii pentru tine sau că ți-a dat aceste afecțiuni trupești; și poți aprecia cât de mult te ajută acestea să-ți schimbi firea, să obții mântuirea și să pătrunzi în viață. De aceea, atunci când boala îți bate la ușă, nu trebuie să te întrebi mereu cum poți să scapi, să fugi de ea sau s-o respingi. […] Când înfrunți boala, poți să cauți activ tratament, dar ar trebui și s-o abordezi cu o atitudine pozitivă. Cât despre măsura în care poate fi tratată boala ta sau dacă poate fi vindecată și ce s-ar putea întâmpla la sfârșit, ar trebui să te supui mereu și să nu te plângi. Aceasta este atitudinea pe care ar trebui s-o adopți, fiindcă ești o ființă creată și nu ai altă opțiune. Nu poți să spui: „Dacă mă vindec de boala asta, atunci voi crede că este marea putere a lui Dumnezeu, dar dacă nu mă vindec, atunci nu voi fi mulțumit de Dumnezeu. De ce mi-a dat această boală? De ce nu vindecă această boală? De ce m-am îmbolnăvit eu și nu altcineva? Nu o vreau! De ce trebuie să mor atât de devreme, la o vârstă atât de fragedă? Cum se face că alți oameni pot continua să trăiască? De ce?” Nu întreba de ce, este orchestrarea lui Dumnezeu. Nu există niciun motiv și nu ar trebui să întrebi de ce. Dacă faci asta, sunt vorbe de răzvrătire, iar aceasta nu este o întrebare pe care ar trebui s-o pună o ființă creată. Nu întreba de ce, nu există un

motiv. Dumnezeu a rânduit și a planificat lucrurile în felul acesta. Dacă întrebi de ce, atunci se poate spune doar că ești prea răzvrătit, prea intransigent. Când ceva te nemulțumește sau Dumnezeu nu face așa cum îți dorești sau nu te lasă să faci cum vrei tu, devii nefericit, ești nemulțumit și întrebi mereu de ce. Așadar, Dumnezeu te întreabă: „În calitate de ființă creată, de ce nu ți-ai făcut bine datoria? De ce nu ți-ai îndeplinit-o cu fidelitate?” Și tu cum vei răspunde? Spui: „Nu există un motiv, pur și simplu așa sunt eu.” Este acceptabil? (Nu.) Este acceptabil ca Dumnezeu să-ți vorbească în felul acela, dar nu este acceptabil ca tu să-I vorbești Lui așa. Punctul tău de vedere este greșit, iar tu ești prea absurd. Indiferent ce dificultăți întâlnește o ființă creată, este absolut firesc și justificat faptul că ar trebui să te supui rânduielilor și orchestrărilor Creatorului. De exemplu, părinții tăi ți-au dat viață, te-au crescut, iar tu le spui mamă și tată – acest lucru este absolut firesc și justificat și așa ar trebui să fie; nu există un motiv. Așadar, Dumnezeu orchestrează toate aceste lucruri pentru tine și, fie că te bucuri de binecuvântări sau suferi greutăți, și acest lucru este absolut firesc și justificat, iar tu nu ai un cuvânt de spus în chestiunea aceasta. Dacă te poți supune până la bun sfârșit, atunci vei obține mântuirea, la fel ca Petru. Totuși, dacă-L învinuiești pe Dumnezeu, Îl abandonezi și-L trădezi din cauza unei boli trecătoare, atunci degeaba ai renunțat, te-ai sacrificat, ți-ai îndeplinit datoria și ai plătit prețul înainte. Asta pentru că toată truda ta din trecut nu va fi pus nicio bază pentru ca tu să-ți îndeplinești bine datoria de ființă creată sau să-ți iei locul cuvenit de ființă creată și nu va fi schimbat nimic la tine. Acest lucru te va face apoi să-L trădezi pe Dumnezeu din cauza bolii tale, iar sfârșitul tău va fi la fel ca al lui Pavel, să fii, în cele din urmă, pedepsit. Motivul acestei hotărâri este că tot ceea ce ai făcut în trecut a fost ca să poți obține o cunună și de dragul binecuvântărilor. Dacă, atunci când, în cele din urmă, înfrunți boala și moartea, tot ești capabil să te supui

fără să te plângi deloc, asta dovedește că tot ce ai făcut înainte a fost făcut sincer și de bunăvoie pentru Dumnezeu. Ești supus față de Dumnezeu și, în final, supunerea ta va fi un sfârșit perfect pentru viața ta de credință în Dumnezeu, iar acest lucru este lăudat de El. Prin urmare, o boală te poate face să ai un sfârșit bun sau unul rău; tipul de sfârșit pe care-l ai depinde de calea pe care o urmezi și de atitudinea ta față de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (3)"

Nimeni nu trece prin viață fără suferință. Pentru unii oameni, aceasta are de-a face cu familia, pentru unii, cu munca, pentru unii, cu căsătoria, iar pentru alții, cu boala fizică. Toată lumea suferă. Unii spun: „De ce trebuie să sufere oamenii? Cât de grozav ar fi să ne trăim întreaga viață într-un mod liniștit și fericit. Nu putem să nu suferim?" Nu – toată lumea trebuie să sufere. Suferința face ca fiecare persoană să experimenteze nenumăratele senzații ale vieții fizice, fie că aceste senzații sunt pozitive, negative, active sau pasive; suferința îți dă sentimente și aprecieri diferite, care, pentru tine, sunt toate experiențe de viață. Acesta este un aspect și are scopul de a-i face pe oameni mai experimentați. Dacă poți căuta adevărul și înțelege voia lui Dumnezeu din asta, atunci te vei apropia din ce în ce mai mult de standardul pe care ți-l cere Dumnezeu. Un alt aspect este că reprezintă responsabilitatea pe care Dumnezeu i-o dă omului. Ce responsabilitate? Aceasta este suferința pe care ar trebui să o înduri. Dacă poți să iei asupra ta această suferință și să o înduri, atunci aceasta este mărturie, și nu ceva rușinos. Când se îmbolnăvesc, unii oameni se tem că alții vor afla; ei cred că îmbolnăvirea este ceva rușinos, când, de fapt, nu e niciun motiv de rușine. Ca persoană normală, dacă, în timpul bolii, ești capabil să te supui rânduielilor lui Dumnezeu, să înduri tot felul de suferințe și ești în continuare în stare să-ți îndeplinești datoria normal, să duci la bun sfârșit însărcinările date de Dumnezeu, atunci este acesta un lucru bun sau rău?

Este un lucru bun, este o mărturie a ascultării tale de Dumnezeu, a faptului că-ți îndeplinești cu credință datoria și este o mărturie care îl face pe Satana de ocară și triumfă asupra lui. Și, astfel, fiecare ființă creată și fiecare dintre aleșii lui Dumnezeu ar trebui să accepte și să se supună la orice suferință. Așa trebuie să înțelegeți și trebuie să învățați această lecție și să ajungeți la o ascultare adevărată de Dumnezeu. Acest lucru este în acord cu voia lui Dumnezeu și este intenția Sa. Asta rânduiește El pentru fiecare ființă creată. Faptul că Dumnezeu te pune în aceste situații și condiții este echivalent cu a-ți da o responsabilitate, o obligație și o însărcinare, prin urmare ar trebui să le accepți. Nu este acesta adevărul? (Este.) Atât timp cât vine de la Dumnezeu, atât timp cât Dumnezeu are o astfel de cerere de la tine și are această intenție pentru tine, atunci este adevărul. De ce se spune că e adevărul? Pentru că, dacă accepți aceste cuvinte ca pe adevăr, vei fi capabil să-ți rezolvi firea coruptă, noțiunile și răzvrătirea, astfel încât, când te vei confrunta din nou cu dificultăți, nu te vei împotrivi voii lui Dumnezeu și nu te vei răzvrăti împotriva Lui, mai exact, vei fi capabil să practici adevărul și să te supui lui Dumnezeu. Astfel, vei fi în stare să depui mărturie, făcându-l pe Satana de ocară, să dobândești adevărul și să atingi mântuirea.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar când ne rezolvăm noțiunile putem porni pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu (1)”

Mărturii similare bazate pe experiențe

Eliberată de neliniștea provocată de bolile mele

Imnuri similare

Declanșarea bolii este dragostea lui Dumnezeu

18. Cum să abordăm familia, legăturile trupești

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Influențe dăunătoare, pe care mii de ani de „spirit înalt al naționalismului” le-au lăsat adânc în inima omului, precum și gândirea feudală, prin care oamenii sunt legați și înlănțuiți, fără un dram de libertate, fără nicio voință de a aspira sau a persevera, nicio dorință de a face progrese, rămânând, în schimb, negativ și regresiv, înrădăcinat într-o mentalitate de sclav, și așa mai departe – acești factori obiectivi au conferit o distribuție urâtă și o mizerie permanentă a concepției ideologice, idealurilor, moralității și firii umanității. Oamenii, s-ar părea, trăiesc într-o lume întunecată a terorismului pe care niciunul dintre ei nu caută să o depășească și, niciunul dintre ei nu se gândește să avanseze spre o lume ideală; mai degrabă, ei sunt mulțumiți cu soarta lor în viață, să-și petreacă zilele născând și crescând copiii, străduindu-se, transpirând, făcându-și treburile casnice, visând la o familie confortabilă și fericită, la afecțiune conjugală, la copii ascultători, la bucurie în anii lor de amurg, în timp ce-și trăiesc, în pace, viețile… Timp de zeci, mii, zeci de mii de ani până acum, oamenii și-au risipit timpul, în acest fel, fără ca nimeni să-și creeze o viață desăvârșită. Toți intenționează doar să se ucidă reciproc în această lume întunecată, în cursa pentru faimă și avere, și să se provoace unul pe celălalt. Cine a căutat vreodată intențiile lui Dumnezeu? A fost cineva vreodată atent la lucrarea lui Dumnezeu? Toate părțile umanității, ocupate de influența întunericului, au devenit, de mult timp, natură umană și, astfel, este destul de dificil de îndeplinit lucrarea lui Dumnezeu, iar oamenii au chiar mai puțină inimă pentru a acorda atenție la ceea ce Dumnezeu le-a încredințat astăzi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (3)”

Oamenii care trăiesc în această societate adevărată au fost profund corupți de Satana. Indiferent dacă sunt sau nu educați, mare parte din cultura tradițională este înrădăcinată în gândurile și părerile oamenilor. În special, femeilor li se cere să aibă grijă de soții lor și să-și crească și copiii, să fie soții bune și mame iubitoare, devotându-și întreaga viață soților și copiilor lor și trăind pentru aceștia, asigurându-se că familia are trei mese pe zi și spălând, făcând curățenie și făcând bine toate celelalte treburi gospodărești. Acesta este standardul acceptat pentru a fi o soție bună și o mamă iubitoare. Fiecare femeie crede, de asemenea, că așa ar trebui să fie făcute lucrurile și dacă nu le face așa, atunci nu este o femeie bună și a încălcat conștiința și standardele de moralitate. Faptul că au încălcat aceste standarde morale va avea un mare impact asupra conștiinței unor oameni; vor simți că și-au dezamăgit soții și copiii și că nu sunt femei bune. Însă după ce crezi în Dumnezeu, ai citit mult din cuvintele Lui, ai înțeles unele adevăruri și ai văzut adevărul despre unele chestiuni, te vei gândi: „Sunt o ființă creată și ar trebui să-mi fac datoria ca atare și să mă sacrific pentru Dumnezeu.” În acest moment, există un conflict între a fi o soție bună și o mamă iubitoare și a-ți îndeplini datoria de ființă creată? Dacă vrei să fii o soție bună și o mamă iubitoare, atunci nu-ți poți îndeplini datoria cu normă întreagă, dar dacă vrei să-ți îndeplinești datoria cu normă întreagă, atunci nu poți fi o soție bună și o mamă iubitoare. Ce faci acum? Dacă alegi să-ți faci datoria bine și să răspunzi de lucrarea bisericii, să fii devotată lui Dumnezeu, atunci trebuie să renunți la ideea de a fi o soție bună și o mamă iubitoare. Ce ai crede acum? Ce fel de dezacord ar apărea în mintea ta? Ai simți că ți-ai dezamăgit copiii, soțul? De unde vine acest sentiment de vinovăție și de neliniște? Când nu-ți îndeplinești datoria de ființă creată, simți că L-ai dezamăgit pe Dumnezeu? Nu ai un simț al vinovăției sau al blamării, fiindcă, în inima și în mintea ta, nu există nici măcar cea mai mică

urmă de adevăr. Așadar, ce înțelegi? Cultura tradițională și a fi o soție bună și o mamă iubitoare. Astfel, va lua naștere în mintea ta noțiunea că: „Dacă nu sunt o soție bună și o mamă iubitoare, atunci nu sunt o femeie bună sau decentă”. Începând din acel moment, vei fi înrobită și încătușată de această noțiune și aceste tipuri de noțiuni te vor menține așa chiar după ce vei crede în Dumnezeu și-ți vei îndeplini datoria. Când există un conflict între a-ți îndeplini datoria și a fi o soție bună și o mamă iubitoare, deși este posibil să alegi, reticentă, să-ți îndeplinești datoria, având, poate, puțină loialitate față de Dumnezeu, tot va exista în inima ta un sentiment de neliniște și vinovăție. Prin urmare, când vei avea puțin timp liber, în timp ce-ți faci datoria, vei căuta ocazii de a avea grijă de copiii și de soțul tău, dorind și mai mult să te revanșezi față de ei, și vei crede că este în regulă chiar dacă trebuie să suferi mai mult, atât timp cât ai liniște sufletească. Nu este această atitudine provocată de influența ideilor și teoriilor din cultura tradițională despre a fi o soție bună și o mamă iubitoare? Acum, ai câte un picior în ambele tabere, dorind să-ți îndeplinești bine datoria, dar și să fii o soție bună și o mamă iubitoare. Însă înaintea lui Dumnezeu, avem o singură responsabilitate și obligație, o singură misiune: să ne îndeplinim în mod corespunzător datoria de ființă creată. Ți-ai îndeplinit bine această datorie? De ce te-ai abătut iar de la cale? Chiar nu ai în inimă niciun simț al vinovăției sau vreun reproș? Pentru că adevărul încă nu a pus o temelie în inima ta și încă nu o stăpânește, poți să te abați de la cale, când îți îndeplinești datoria. Deși acum ești capabilă să-ți îndeplinești datoria, în realitate, încă nu te ridici la standardele adevărului și ale cerințelor lui Dumnezeu. Acum poți vedea clar acest fapt? Ce vrea Dumnezeu să spună atunci când zice că „Dumnezeu este sursa vieții omului”? Spune asta ca să-i facă pe toți să realizeze următorul lucru: viețile și sufletele noastre provin de la Dumnezeu și au fost create de El – nu provin de la părinții noștri și, cu

siguranță, nu de la natură, ci ne-au fost date de Dumnezeu. Numai trupul nostru s-a născut din părinții noștri, la fel cum copiii noștri se nasc din noi, dar soarta lor este în întregime în mâinile Lui. Faptul că putem crede în Dumnezeu este o oportunitate pe care El ne-a dat-o; este predeterminat de El și de harul Lui. Prin urmare, nu este nevoie să-ți îndeplinești obligația sau responsabilitatea față de altcineva; ar trebui doar să-ți îndeplinești datoria față de Dumnezeu, ca o ființă creată. Asta trebuie să facă oamenii, mai presus de orice, lucrul principal care ar trebui să fie înfăptuit ca preocupare de bază în viața unui om. Dacă nu îți îndeplinești bine datoria, nu ești o ființă creată calificată. În ochii celorlalți, poate că ești o soție bună și o mamă iubitoare, o gospodină excelentă, un copil cu sentimente filiale și o membră integră a societății, dar înaintea lui Dumnezeu, tu ești cineva care se răzvrătește împotriva Lui, care nu și-a îndeplinit deloc obligația sau datoria, cineva care a acceptat, însă nu a dus până la capăt, însărcinarea de la Dumnezeu, care a renunțat la jumătatea drumului. Poate o astfel de persoană să câștige aprobarea lui Dumnezeu? Oamenii de acest fel sunt lipsiți de valoare.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare”

Dacă o privim din perspectiva copiilor, viețile și trupurile lor provin de la părinții lor, care au și bunătatea de a-i crește și a-i educa, așadar, copiii ar trebui să le asculte fiecare cuvânt, să-și îndeplinească obligația filială și să nu le caute vină părinților lor. Importanța ascunsă a acestor cuvinte este că nu ar trebui să-ți discerni părinții așa cum sunt ei cu adevărat. Dacă analizăm lucrurile din această perspectivă, este corectă această părere? (Nu, este greșită.) Cum ar trebui să tratăm această chestiune, în conformitate cu adevărul? Care ar fi modalitatea corectă de exprimare? Sunt trupurile și viețile copiilor date de părinții lor? (Nu.) Trupul unei persoane provine de la

părinții ei, dar de unde provine abilitatea părinților de a avea copii? (Este dată de Dumnezeu și provine de la El.) Dar sufletul unei persoane? De unde provine? Și acesta provine de la Dumnezeu. Deci, în esență, oamenii sunt creați de Dumnezeu și toate acestea sunt prestabilite de El. Dumnezeu a fost Cel care a prestabilit să te naști în această familie. Dumnezeu a trimis un suflet acestei familii și apoi te-ai născut tu și ai această relație prestabilită cu părinții tăi – acest lucru a fost prestabilit de Dumnezeu. Datorită suveranității și prestabilirii din partea lui Dumnezeu, părinții tăi au fost capabili să te aibă și te-ai născut în această familie. Asta înseamnă să privim lucrurile de la sursă. Dar dacă Dumnezeu nu predestina lucrurile în felul acesta? Atunci părinții tăi nu te-ar fi avut, iar tu nu ai fi avut această relație copil-părinte cu ei. Nu ar fi existat relații de sânge, afecțiunea familiei și niciun fel de conexiune. Prin urmare, e greșit să spunem că viața unei persoane îi este dată de părinții ei. Un alt aspect este acela că, privind lucrurile din perspectiva copilului, părinții lui sunt cu o generație mai în vârstă decât el. Dar în ceea ce le privește pe toate ființele umane, părinții sunt la fel ca toată lumea, în măsura în care toți sunt membri ai rasei umane corupte și toți au firile corupte ale Satanei. Nu sunt cu nimic diferiți de ceilalți și nici de tine. Deși, fizic, ți-au dat viață și, în privința relației voastre de sânge, ei sunt cu o generație mai în vârstă decât tine, totuși, în ceea ce privește esența firea umană, toți trăiți sub puterea Satanei și toți ați fost corupți de el și aveți firi corupte și satanice. Dat fiind că toți oamenii au firi corupte satanice, esențele tuturor oamenilor sunt la fel. Indiferent de diferențele de vechime sau de vârstă, sau de cât de devreme sau târziu a venit cineva pe lumea asta, în esență, oamenii au aceeași fire-esență coruptă, sunt toți ființe umane care au fost corupte de Satana și nu sunt diferiți, din acest punct de vedere. Indiferent dacă umanitatea lor este bună sau rea, pentru că au firi corupte, adoptă aceleași perspective și puncte de

vedere, când este vorba de a privi oamenii și chestiunile și de a aborda adevărul. În acest sens, nu există nicio diferență între ei. De asemenea, toți cei care trăiesc în mijlocul acestei rase umane rele acceptă diversele idei și păreri care abundă în lumea aceasta rea, fie în ceeea ce privește cuvintele sau gândurile, fie în formă sau ideologie și acceptă tot felul de idei de la Satana, fie prin educația de stat sau prin condiționarea moravurilor sociale. Aceste lucruri nu sunt deloc conform adevărului. Nu există adevăr în ele, iar oamenii cu siguranță nu înțeleg care este adevărul. Din acest punct de vedere, părinții și copiii lor sunt egali și au aceleași idei și păreri. Doar că părinții tăi au acceptat aceste idei și păreri în urmă cu 20 sau 30 de ani, pe când tu le-ai acceptat puțin mai târziu. Cu alte cuvinte, având același mediu social, atât timp cât ești o persoană normală, atât tu, cât și părinții tăi, ați acceptat aceeași corupție de la Satana, condiționarea moravurilor sociale și aceleași idei și păreri care provin din diversele tendințe rele din societate. Din acest punct de vedere, copiii sunt la fel ca părinții lor. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, lăsând la o parte premisa că El poruncește dinainte, prestabilește și alege, în ochii lui Dumnezeu, atât părinții, cât și copiii lor sunt asemănători prin faptul că sunt ființe create și, fie că sunt sau nu ființe create care Îl venerează pe Dumnezeu, ei sunt, în mod colectiv, cunoscuți drept ființe create și toți acceptă suveranitatea, orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu. Din acest punct de vedere, părinții și copiii lor au de fapt un statut egal în ochii lui Dumnezeu și toți acceptă în mod similar și egal suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu. Aceasta este o realitate obiectivă. Dacă toți sunt aleși de Dumnezeu, toți au șanse egale de a urmări adevărul. Desigur, au și șanse egale de a accepta mustrarea și judecata din partea lui Dumnezeu și șanse egale de a fi mântuiți. Pe lângă similaritățile de mai sus, există o singură diferență între părinți și copiii lor, aceea că rangul părinților în așa-zisa ierarhie familială este mai înalt decât cel al

copiilor lor. Ce înseamnă rangul lor în ierarhia familială? Înseamnă că sunt numai cu o generație mai în vârstă, cu 20 sau 30 de ani – nu-i nimic mai mult decât o mare diferență de vârstă. Și din cauza statutului special al părinților, copiii trebuie să fie filiali și să-și îndeplinească obligațiile față de părinții lor. Aceasta este singura responsabilitate pe care o are o persoană față de părinții ei. Dar întrucât copiii și părinții fac cu toții parte din aceeași rasă umană coruptă, părinții nu sunt exemple de moralitate pentru copiii lor și nici un punct de referință sau un model de urmat pentru copiii lor în urmărirea adevărului și nici nu sunt modele de urmat pentru copiii lor în ceea ce privește venerarea și supunerea față de Dumnezeu. Desigur, părinții nu sunt întruparea adevărului. Oamenii nu au nicio obligație sau responsabilitate să-și privească părinții drept exemple de moralitate și personalități pe care ar trebui să le asculte necondiționat. Copiii nu ar trebui să se teamă să discearnă comportamentul, acțiunile și esența firii părinților lor. Adică, atunci când vine vorba de felul în care își tratează părinții, oamenii nu ar trebui să respecte astfel de idei și păreri precum „Părintele are întotdeauna dreptate”. Această părere se bazează pe faptul că părinții au un statut special, și anume că ți-au dat viață după prestabilirea de la Dumnezeu și sunt cu 20, 30 sau chiar 40 sau 50 de ani mai în vârstă decât tine. Doar din perspectiva acestei relații de sânge, din punct de vedere al statutului și al rangului lor în ierarhia familială, ei sunt diferiți de copiii lor. Dar din cauza acestei diferențe, oamenii consideră că părinții lor nu au niciun defect. E corect? Acesta este un lucru greșit, irațional și nu este conform adevărului. Unii se întreabă cum ar trebui să-și trateze părinții, dat fiind că părinții și copiii au această relație de sânge. Dacă părinții cred în Dumnezeu, ar trebui să fie tratați ca atare, drept credincioși; dacă nu cred în Dumnezeu, ar trebui să fie tratați ca atare, drept non-credincioși. Indiferent ce fel de oameni sunt părinții, ei ar trebui să fie tratați conform adevărurilor-

principii corespunzătoare. Dacă sunt diavoli, ar trebui să spui că sunt diavoli. Dacă nu au umanitate, ar trebui să spui că nu au umanitate. Dacă ideile și părerile pe care le înveți de la ei nu sunt conform adevărului, nu trebuie să le asculți sau să le accepți și poți chiar să discerni ceea ce sunt cu adevărat și să le dai în vileag. Dacă părinții tăi spun: „Fac asta pentru binele tău” și apoi au un acces de furie și fac scandal, îți va păsa? (Nu, nu-mi va păsa.) Dacă părinții tăi nu cred, pur și simplu nu le da atenție și încheie discuția acolo. Dacă fac atât de mult caz, vei vedea că sunt diavoli și nimic altceva. Aceste adevăruri care privesc credința în Dumnezeu sunt ideile și părerile pe care majoritatea oamenilor trebuie să le accepte. Ei nu le pot accepta sau nu vor adera la ele, deci ce fel de lucruri sunt? Ei nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, așa că sunt subumani, nu-i așa?

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (13)”

Indiferent cât de multă grijă au avut părinții de tine când te-au crescut și cât de mult și-au îndeplinit responsabilitatea față de tine, au făcut doar ce se cuvine să facă în sfera abilităților unei ființe umane create – a fost instinctul lor. Priviți păsările: cu mai mult de o lună înainte de sezonul de împerechere, ele caută constant un loc sigur pentru a-și face cuiburile. Masculii și femelele pleacă în schimburi, cărând diferite tipuri de plante, pene și crenguțe ca să înceapă a-și construi cuiburile în copaci cu ramuri relativ dese. Micile cuiburi construite de diverse tipuri de păsări sunt toate incredibil de rezistente și complexe. De dragul puilor, păsările fac tot acest efort construind cuiburi și adăposturi. După ce-și construiesc cuiburile și vine vremea clocirii, în fiecare cuib există tot timpul o pasăre; masculii și femelele sunt în schimburi alternative timp de 24 de ore pe zi și sunt incredibil de atenți – când unul dintre ei se întoarce, celălalt zboară curând după aceea. La scurt timp, câțiva pui ies din găoace și-și scot capetele, iar tu îi poți auzi ciripind în copacii lor. Păsările adulte zboară încoace și încolo,

întorcându-se acum ca să-și hrănească puii cu viermi, mai târziu pentru a-i hrăni cu altceva, dând dovadă de o atenție incredibilă. După două luni, câțiva pui au crescut puțin și pot sta pe marginea cuibului și dau din aripi; părinții lor zboară încoace și încolo, hrănindu-i și păzindu-i cu rândul. […] Toate felurile de viețuitoare și de animale au aceste instincte și legi și le respectă foarte bine, ducându-le la perfecție. Acesta este un lucru pe care nicio persoană nu-l poate distruge. Există, de asemenea, câteva animale speciale, precum tigrii și leii. Când aceste animale ajung la maturitate, își părăsesc părinții, iar unii masculi chiar devin rivali, mușcând, concurând și luptând dacă este necesar. Acest lucru este normal, este o lege. Ele nu sunt foarte afectuoase și nu trăiesc sub imperiul sentimentelor lor așa ca oamenii, spunând: „Trebuie să le răsplătesc bunătatea, trebuie să-i recompensez – trebuie să-mi ascult părinții. Dacă nu le arăt pietate filială, alți oameni mă vor condamna, mustra și critica pe la spate. N-aș putea suporta asta!” Astfel de lucruri nu se spun în lumea animalelor. De ce zic oamenii astfel de lucruri? Pentru că, în societate și în grupurile de oameni, există diverse idei și consensuri greșite. După ce oamenii au fost influențați, măcinați și stricați de aceste lucruri, în ei vor apărea diferite moduri de a interpreta și de a gestiona relația părinte-copil și, în cele din urmă, își vor trata părinții ca pe creditorii lor – creditori pe care nu vor fi capabili să-i răsplătească toată viața lor. Chiar există niște oameni care, după moartea părinților, se simt vinovați toată viața și se cred nevrednici de bunătatea părinților lor, din cauza unui lucru pe care l-au făcut și care nu i-a făcut fericiți pe părinții lor sau nu a mers așa cum au vrut părinții lor. Spune-Mi, nu este o exagerare? Oamenii trăiesc sub imperiul sentimentelor lor, așa că nu pot fi invadați și tulburați decât de diverse idei care derivă din aceste sentimente. Oamenii trăiesc într-un mediu influențat de ideologia omenirii corupte, așadar sunt invadați și tulburați de diverse idei false, lucru care le

face viața epuizantă și mai puțin simplă decât cea a altor viețuitoare. Cu toate acestea, în prezent, întrucât Dumnezeu lucrează și exprimă adevărul, pentru a le spune oamenilor care este adevărata natură a tuturor faptelor și pentru a le permite să înțeleagă adevărul, după ce ajungi să înțelegi adevărul, aceste idei și păreri false nu te vor mai împovăra și nu-ți vor mai servi drept ghid pentru felul în care îți gestionezi relația cu părinții. În acest punct, viața ta va deveni mai relaxată. Să duci o viață relaxată nu înseamnă că nu vei ști care sunt responsabilitățile și obligațiile tale – vei ști în continuare aceste lucruri. Depinde doar de perspectiva și metodele pe care le alegi pentru a-ți aborda responsabilitățile și obligațiile. O cale este de a lua drumul sentimentelor și de a gestiona aceste lucruri prin mijloace emoționale și prin metodele, ideile și părerile spre care Satana îl îndrumă pe om. Cealaltă cale este de a trata aceste lucruri pe baza cuvintelor pe care omul le-a învățat de la Dumnezeu. Când ei tratează aceste chestiuni conform ideilor și părerilor false ale Satanei, nu pot decât să trăiască în încurcătura sentimentelor lor și nu vor fi niciodată capabili să distingă ce este corect de ce este greșit. În aceste circumstanțe, nu au de ales decât să trăiască într-o capcană, prinși mereu în chestiuni precum: „Ai dreptate, eu greșesc. Tu mi-ai oferit mai mult; eu ți-am oferit mai puțin. Ești nerecunoscător. Depășești limita.” Prin urmare, ei nu vorbesc niciodată clar. Totuși, după ce oamenii înțeleg adevărul și când scapă de ideile și părerile lor false și din plasa sentimentelor, aceste chestiuni devin simple pentru ei. Dacă respecți un adevăr-principiu, o idee sau o părere care este corectă și provine de la Dumnezeu, viața ta va deveni foarte relaxată. Nici opinia publică, nici conștiința ta trează și nici povara sentimentelor tale nu-ți vor mai obstrucționa felul în care gestionezi relația cu părinții tăi; dimpotrivă, aceste lucruri îți vor permite să înfrunți această relație într-un mod corect și rațional. […] Nu am părtășie despre asta ca să te fac să-ți trădezi părinții și

cu siguranță nu ca să te determin să trasezi limite între tine și părinții tăi – nu dăm startul unei mișcări, nu este nevoie să trasezi limite. Am părtășie despre asta doar ca să-ți împărtășesc o înțelegere corectă a acestor chestiuni și să te ajut să accepți o idee și o părere corectă. În plus, am părtășie despre asta ca, atunci când ți se vor întâmpla aceste lucruri, să nu fii tulburat sau legat de mâini și de picioare de ele și, mai important, când vei întâlni aceste lucruri, ele să nu-ți afecteze modul în care îți faci datoria de ființă creată. În felul acesta, părtășia Mea își va îndeplini scopul.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (17)"

Să arăți pietate filială față de părinți este adevărul? (Nu, nu este.) Să fii filial față de părinți este un lucru corect și pozitiv, dar de ce spunem că nu este adevărul? (Pentru că oamenii nu arată pietate filială față de părinții lor pe baza principiilor și nu sunt capabili să discearnă ce fel de persoane sunt, cu adevărat, părinții lor.) Felul în care o persoană ar trebui să-și trateze părinții are legătură cu adevărul. Dacă părinții tăi cred în Dumnezeu și te tratează bine, ar trebui să fii filial? (Da.) Cum ești filial? Îi tratezi diferit față de frați și surori. Faci tot ce îți spun și, dacă sunt în vârstă, trebuie să le fii alături pentru a avea grijă de ei, ceea ce te împiedică să ieși să îți îndeplinești datoria. Este corect să faci asta? (Nu.) Ce ar trebui să faci în astfel de momente? Acest lucru depinde de circumstanțe. Dacă poți să ai grijă de ei cât îți îndeplinești datoria în apropierea casei, iar părinții tăi nu se opun credinței tale în Dumnezeu, atunci ar trebui să îți îndeplinești responsabilitatea de fiu sau fiică și să îți ajuți părinții la unele treburi. Dacă sunt bolnavi, ai grijă de ei; dacă îi necăjește ceva, consolează-i; dacă situația ta financiară permite, cumpără-le suplimentele nutritive care se încadrează în bugetul tău. Totuși, ce ar trebui să alegi să faci dacă ești ocupat cu datoria ta, nu există nimeni care să aibă grijă de părinții tăi și ei, de asemenea, cred în Dumnezeu? Ce adevăr ar trebui să practici? Întrucât a

fi filial față de părinți nu reprezintă adevărul, ci doar o responsabilitate și o obligație umană, atunci ce ar trebui să faci în cazul în care obligația intră în conflict cu datoria ta? (Să acord prioritate datoriei mele; s-o pun pe primul loc.) O obligație nu reprezintă neapărat datoria unei persoane. A alege să-ți îndeplinești datoria înseamnă a practica adevărul, în timp ce îndeplinirea unei obligații, nu. Dacă ești în această situație, îți poți îndeplini această responsabilitate sau obligație, dar dacă mediul actual nu ți-o permite, ce ar trebui să faci? Ar trebui să spui: „Trebuie să-mi fac datoria – asta este practicarea adevărului. A fi filial cu părinții mei înseamnă să trăiesc după conștiința mea și nu se ridică la nivelul practicării adevărului.” Prin urmare, ar trebui să acorzi prioritate datoriei tale și să o susții. Dacă nu ai nicio datorie acum, nu lucrezi departe de casă și locuiești aproape de părinții tăi, atunci găsește modalități pentru a avea grijă de ei. Fă tot posibilul pentru a-i ajuta să trăiască puțin mai bine și a le ușura suferința. Dar asta depinde și de ce fel de oameni sunt părinții tăi. Ce ar trebui să faci dacă părinții tăi au o umanitate slabă, dacă te împiedică în mod constant să crezi în Dumnezeu și dacă ei continuă să te îndepărteze de credința în Dumnezeu și de îndeplinirea datoriei? Care este adevărul pe care ar trebui să-l practici? (Respingerea.) În acest punct, trebuie să-i respingi. Ți-ai îndeplinit obligația. Părinții tăi nu cred în Dumnezeu, așa că nu ai nicio obligație să le arăți respect filial. Dacă ei cred în Dumnezeu, atunci sunt familie, sunt părinții tăi. Dacă nu o fac, atunci voi mergeți pe căi diferite: ei cred în Satana și-l venerează pe diavolul-rege și merg pe calea Satanei; sunt oameni care merg pe căi diferite de cele ale oamenilor care cred în Dumnezeu. Nu mai sunteți o familie. Ei îi consideră pe credincioșii în Dumnezeu drept adversarii și dușmanii lor, așa că nu mai ai nicio obligație să ai grijă de ei și trebuie să rupi orice legătură cu ei. Care este adevărul: să fii filial față de părinți sau să-ți îndeplinești datoria? Desigur, îndeplinirea datoriei

reprezintă adevărul. A-ți îndeplini datoria în casa lui Dumnezeu nu înseamnă doar a-ți îndeplini obligația și a face ceea ce se cuvine să faci. Este vorba despre îndeplinirea datoriei unei ființe create. Implică însărcinarea dată de Dumnezeu; este obligația și responsabilitatea ta. Aceasta este o adevărată responsabilitate, și anume să-ți îndeplinești responsabilitatea și obligația înaintea Creatorului. Aceasta este cerința Creatorului de la oameni și lucrul de mare importanță al vieții. Însă a le arăta părinților respect filial reprezintă doar responsabilitatea și obligația unui fiu sau ale unei fiice. Cu siguranță, nu este însărcinată de Dumnezeu și cu atât mai puțin este conform cerinței Lui. Prin urmare, între a arăta respect filial părinților și îndeplinirea datoriei nu există nicio îndoială că a-ți îndeplini datoria, și numai asta, înseamnă a practica adevărul. A-ți îndeplini datoria de ființă creată reprezintă adevărul și este o datorie de legământ. A arăta respect filial părinților înseamnă a fi filial cu oamenii. Nu înseamnă că o persoană își îndeplinește datoria și nici că practică adevărul.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Care este adevărul-realitate?”

Dacă, pe baza mediului tău de viață și a contextului în care te afli, onorarea părinților tăi nu intră în conflict cu îndeplinirea însărcinării date de Dumnezeu și a îndatoririlor tale – sau, cu alte cuvinte, dacă onorarea părinților tăi nu afectează îndeplinirea cu loialitate a datoriei tale – atunci le poți practica pe amândouă în același timp. Nu este nevoie să te separi oficial de părinții tăi și nu ești nevoit să renunți la ei sau să-i respingi în mod oficial. În ce situație se aplică acest lucru? (Când onorarea părinților de către o persoană nu intră în conflict cu îndeplinirea datoriei sale.) Corect. Cu alte cuvinte, dacă părinții tăi nu încearcă să-ți împiedice credința în Dumnezeu și, de asemenea, dacă sunt credincioși și te sprijină și încurajează cu adevărat să-ți îndeplinești datoria cu loialitate și să duci la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu, atunci relația ta cu părinții tăi nu

este o relație trupească între rude, în sensul obișnuit al cuvântului, ci este o relație între frații și surorile bisericii. În acest caz, în afară de a interacționa cu ei ca frați și surori ai bisericii, trebuie să-ți îndeplinești și câteva dintre responsabilitățile filiale față de ei. Trebuie să dai dovadă de puțin mai multă grijă. Atât timp cât nu afectează îndeplinirea datoriei tale, adică atât timp cât inima ta nu este constrânsă de ei, poți să-ți suni părinții ca să-i întrebi ce mai fac și să dai dovadă de puțină grijă pentru ei, poți să-i ajuți să rezolve câteva dificultăți și să se ocupe de unele dintre problemele lor de viață și poți chiar să-i ajuți să rezolve unele dintre dificultățile pe care le au în ceea ce privește intrarea lor în viață – poți să faci toate aceste lucruri. Cu alte cuvinte, dacă părinții tăi nu te împiedică să crezi în Dumnezeu, ar trebui să păstrezi această relație cu ei și ar trebui să-ți îndeplinești responsabilitățile față de ei. Și de ce ar trebui să te arăți îngrijorat pentru ei, să ai grijă de ei și să-i întrebi ce mai fac? Pentru că ești copilul lor și ai această relație cu ei, ai un alt tip de responsabilitate și, din cauza acestei responsabilități, trebuie te interesezi ceva mai mult de ei și să le oferi un ajutor considerabil. Atât timp cât nu afectează îndeplinirea datoriei tale și atât timp cât părinții tăi nu-ți împiedică sau nu-ți tulbură credința în Dumnezeu și îndeplinirea datoriei tale și nici nu te trag înapoi, atunci este firesc și potrivit să-ți îndeplinești responsabilitățile față de ei și trebuie să faci acest lucru în măsura în care nu ai mustrări de conștiință – acesta este cel mai scăzut standard pe care trebuie să-l îndeplinești. Dacă nu poți să-ți onorezi părinții acasă din cauza impactului și a obstacolelor circumstanțelor tale, atunci nu trebuie să respecți această regulă. Ar trebui să te lași la mila orchestrărilor lui Dumnezeu, să te supui rânduielilor Sale și nu ai nevoie să insiști pe onorarea părinților tăi. Condamnă Dumnezeu asta? Dumnezeu nu condamnă acest lucru; El nu-i obligă pe oameni să facă asta. […] Dacă părinții tăi nu cred în Dumnezeu și nu împărtășesc un limbaj comun sau

preocupări și obiective comune cu tine, nu merg pe aceeași cale ca tine și chiar îți împiedică și-ți persecută credința în Dumnezeu, atunci poți să-i discerni, să le percepi esența și să-i respingi. Desigur, dacă Îl abuzează verbal pe Dumnezeu sau te blestemă, îi poți blestema în inima ta. Așadar, la ce se referă „onorarea părinților” despre care vorbește Dumnezeu? Cum ar trebui să practici acest lucru? Adică, dacă îți poți îndeplini responsabilitățile, atunci îndeplinește-le în mică parte și, dacă nu ai această șansă sau dacă neînțelegerile din interacțiunile tale cu ei au devenit deja prea mari și între voi există un conflict, ajungând deja în punctul în care nu vă mai puteți vedea, atunci ar trebui să te grăbești să te separi de ei. Când Dumnezeu vorbește despre onorarea acestor tipuri de părinți, El vrea să spună că ar trebui să-ți îndeplinești responsabilitățile filiale din perspectiva poziției tale de copil al lor și să faci lucrurile pe care s-ar cuveni să le facă un copil. Nu ar trebui să-ți tratezi rău părinții, să te cerți cu ei, să-i lovești, să țipi la ei sau să-i abuzezi și ar trebui să-ți îndeplinești responsabilitățile față de ei cât poți de bine. Acestea sunt lucruri care ar trebui realizate în sfera umanității; acestea sunt principiile pe care ar trebui să le practicăm în ceea ce privește „onorarea părinților”. Nu sunt ușor de realizat? Nu trebuie să-ți tratezi părinții cu impetuozitate, spunând: „Voi, diavolilor și non-credincioșilor, Dumnezeu vă blestemă să ajungeți în iazul de foc și pucioasă și în Adânc; El vă va trimite în cel de-al optsprezecelea nivel al iadului!” Așa ceva nu este necesar, nu trebuie să ajungi la această extremă. Dacă împrejurările o permit și dacă situația o impune, poți să-ți îndeplinești responsabilitățile filiale față de părinții tăi. Dacă acest lucru nu este necesar, sau dacă împrejurările nu o permit și nu este posibil, poți să te scutești de această obligație. Tot ce trebuie să faci este să-ți îndeplinești responsabilitățile filiale atunci când te întâlnești cu părinții tăi și interacționezi cu ei. Când ai făcut asta, ți-ai finalizat sarcina. Ce părere aveți

despre acest principiu? (Este bun.) Trebuie să existe principii cu privire la modul în care îi tratezi pe toți oamenii, inclusiv pe părinții tăi. Nu poți acționa impetuos și nu-ți poți abuza verbal părinții doar pentru că aceștia îți persecută credința în Dumnezeu. În lume sunt atât de mulți oameni care nu cred în Dumnezeu, sunt atât de mulți necredincioși și sunt atât de mulți oameni care Îl insultă pe Dumnezeu – ai de gând să-i blestemi pe toți și să țipi la ei? Dacă nu, atunci nu ar trebui să țipi nici la părinții tăi. Dacă țipi la părinții tăi, dar nu și la ceilalți oameni, atunci trăiești în vâltoarea impetuozității și lui Dumnezeu nu-I place asta. Să nu crezi că Dumnezeu va fi mulțumit de tine dacă-ți abuzezi verbal și-ți blestemi părinții fără un motiv întemeiat, spunând că aceștia sunt diavoli, satane vii și lacheii Satanei și îi blestemi să ajungă în iad – pur și simplu nu așa stau lucrurile. Dumnezeu nu te va găsi acceptabil și nici nu va spune că ai umanitate din cauza acestei false manifestări de proactivitate. În schimb, Dumnezeu va spune că acțiunile tale sunt însoțite de emoții și impetuozitate. Lui Dumnezeu nu-I va plăcea să acționezi în acest fel, este prea extrem și nu este în concordanță cu voia Sa. Trebuie să existe principii cu privire la modul în care tratezi toți oamenii, inclusiv pe părinții tăi; indiferent dacă ei cred sau nu în Dumnezeu și indiferent dacă sunt sau nu oameni răi, trebuie să-i tratezi cu principii. Dumnezeu i-a spus omului acest principiu: este vorba despre a-i trata corect pe ceilalți – doar că oamenii au un grad suplimentar de responsabilitate față de părinții lor. Tot ce trebuie să faci este să îndeplinești această responsabilitate. Indiferent dacă părinții tăi sunt credincioși sau nu, indiferent dacă își urmăresc sau nu credința, indiferent dacă viziunea lor asupra vieții și umanitatea lor se aliniază sau nu cu ale tale, tu trebuie doar să-ți îndeplinești resposabilitatea față de ei. Nu este nevoie să-i eviți – lasă doar totul să-și urmeze cursul firesc, potrivit orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu. Dacă ei te împiedică să crezi în

Dumnezeu, atunci tot ar trebui să-ți îndeplinești cât mai bine responsabilitățile filiale, astfel încât măcar conștiința ta să nu se simtă îndatorată față de ei. Dacă nu-ți pun piedici și îți susțin credința în Dumnezeu, atunci ar trebui, de asemenea, să practici potrivit principiilor, tratându-i bine atunci când se cuvine să faci acest lucru. În concluzie, indiferent de situație, cerințele lui Dumnezeu față de om nu se schimbă, iar principiile adevărului pe care oamenii ar trebui să le practice nu se pot schimba. În aceste chestiuni, trebuie pur și simplu să susții principiile și să îndeplinești responsabilitățile pe care ești capabil să le îndeplinești.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (4)”

Pe baza cărui principiu cuvintele lui Dumnezeu le cer oamenilor să-i trateze pe ceilalți? Să iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El: acesta este principiul la care ar trebui să se adere. Dumnezeu îi iubește pe cei care urmăresc adevărul și care-I pot respecta voia; aceștia sunt oamenii pe care și noi ar trebui să-i iubim. Cei care nu pot urma voia lui Dumnezeu, cei care-L urăsc pe Dumnezeu și se răzvrătesc împotriva Lui – acești oameni sunt detestați de Dumnezeu și ar trebui să-i detestăm și noi. Asta le cere Dumnezeu oamenilor. Dacă părinții tăi nu cred în Dumnezeu, dacă știu prea bine că a crede în Dumnezeu reprezintă calea cea dreaptă și că aceasta poate conduce la mântuire, totuși rămân nereceptivi, atunci nu există nicio îndoială că sunt oameni scârbiți de adevăr și îl urăsc, că sunt oameni care se împotrivesc lui Dumnezeu și-L urăsc – iar Dumnezeu, în mod natural, îi detestă și îi urăște. Ai putea detesta asemenea părinți? Se împotrivesc lui Dumnezeu și Îl ocărăsc – caz în care cu siguranță sunt demoni și satane. Ai putea să-i urăști și să-i blestemi? Acestea sunt toate întrebări reale. Dacă părinții tăi te împiedică să crezi în Dumnezeu, cum ar trebui să-i tratezi? După cum cere Dumnezeu, ar trebui să iubești ce iubește Dumnezeu și să urăști ce urăște El. În timpul Epocii Harului, Domnul Isus a

spus: „Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?” „Căci oricine face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.” Aceste cuvinte existau deja în Epoca Harului, iar acum cuvintele lui Dumnezeu sunt și mai clare: „Să iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El.” Aceste cuvinte pun punctul pe i, însă oamenii sunt adeseori incapabili să le priceapă adevăratul sens. Dacă o persoană este o ființă care Îl tăgăduiește pe Dumnezeu și I se împotrivește, care este blestemată de Dumnezeu, dar este un părinte sau o rudă de-a ta și, din câte știi tu, nu este o persoană rea și te tratează bine, atunci s-ar putea să te trezești incapabil să urăști acea persoană și chiar să păstrezi strâns legătura, iar relația voastră să rămână neschimbată. Te va tulbura să auzi că Dumnezeu urăște astfel de oameni și nu ești capabil să fii de partea lui Dumnezeu și să-i respingi fără milă. Ești tot timpul constrâns de sentimente și nu poți renunța pe deplin la ei. Care este motivul acestui lucru? Se întâmplă pentru că sentimentele tale sunt prea puternice și te împiedică să practici adevărul. Acea persoană este bună cu tine, așa că nu poți să o urăști. Ai putea să o urăști numai dacă te-ar răni. Ar fi acea ură în acord cu adevărurile-principii? De asemenea, ești constrâns de noțiuni tradiționale, crezând că este un părinte sau o rudă, așa că, dacă o urăști, vei fi disprețuit de societate și ponegrit de opinia publică, condamnat ca fiind lipsit de sentimente filiale, de conștiință, ca nefiind nici măcar uman. Crezi că vei îndura condamnarea și pedeapsa divină. Chiar dacă vrei să o urăști, conștiința ta nu te va lăsa. De ce funcționează conștiința ta în acest mod? Fiindcă un mod de gândire ți-a fost imprimat încă din copilărie, prin moștenirea familiei tale, prin educația pe care ți-au dat-o părinții și prin îndoctrinarea culturii tradiționale. Acest mod de gândire este foarte adânc înrădăcinat în inima ta și te face să crezi, în mod greșit, că pietatea filială este absolut firească și justificată și că orice este moștenit de la strămoșii tăi este întotdeauna bun. Ai învățat mai întâi acest

mod de gândire și el rămâne dominant, creând un mare obstacol și o mare tulburare în credința ta și în acceptarea adevărului, făcându-te incapabil să pui cuvintele lui Dumnezeu în practică și să iubești ce iubește Dumnezeu, să urăști ce urăște Dumnezeu. În inima ta știi că viața ta a venit de la Dumnezeu, nu de la părinții tăi, și știi, de asemenea, că părinții tăi nu numai că nu cred în Dumnezeu, ci I se împotrivesc, că Dumnezeu îi urăște și că ar trebui să I te supui, să stai de partea Sa, dar pur și simplu nu te poți decide să-i urăști, chiar dacă vrei asta. Nu poți să faci acel pas, nu poți să-ți oțelești inima și nu poți să practici adevărul. Care este sursa acestui lucru? Satana folosește acest fel de cultură tradițională și aceste noțiuni de moralitate pentru a-ți înrobi gândurile, mintea și inima, făcându-te incapabil să accepți cuvintele lui Dumnezeu; ai fost stăpânit de aceste lucruri ale Satanei și făcut incapabil să accepți cuvintele lui Dumnezeu. Când vrei să practici cuvintele lui Dumnezeu, aceste lucruri provoacă tulburări în tine, te fac să te opui adevărului și cerințelor lui Dumnezeu și te fac incapabil să scapi de jugul culturii tradiționale. După ce te lupți o vreme, faci un compromis: preferi să crezi că noțiunile tradiționale ale moralității sunt corecte și în acord cu adevărul, așa că respingi cuvintele lui Dumnezeu sau te lepezi de ele. Nu accepți cuvintele lui Dumnezeu drept adevărul și nu ți se pare ceva neobișnuit să fii mântuit, simțind că încă trăiești în această lume și poți supraviețui doar bazându-te pe acești oameni. Incapabil să înduri acuzațiile societății, ai alege mai degrabă să renunți la adevăr și la cuvintele lui Dumnezeu, abandonându-te noțiunilor tradiționale ale moralității și influenței Satanei, preferând să-L ofensezi pe Dumnezeu și să nu practici adevărul. Nu este deplorabil omul? Nu are el nevoie de mântuirea de la Dumnezeu? Unii oameni cred de mulți ani în Dumnezeu, dar tot nu au discernământ în ceea ce privește chestiunea pietății filiale. Ei chiar nu înțeleg adevărul. Nu pot niciodată să treacă de această barieră a relațiilor

lumești; nu au nici curajul, nici încrederea, cu atât mai puțin hotărârea interioară, deci nu pot să-L iubească pe Dumnezeu și să asculte de El. Unii oameni sunt capabili să vadă dincolo de asta și chiar nu le este ușor să spună: „Părinții mei nu cred în Dumnezeu și mă împiedică să cred. Sunt diavoli.” Niciun non-credincios nu are credință că există un Dumnezeu sau că El a creat cerul, pământul și toate lucrurile sau că omul este creat de Dumnezeu. Ba chiar există unii care spun: „Viața îi este dată omului de către părinții lui, iar el ar trebui să-i cinstească.” De unde vine un asemenea gând sau o asemenea părere? De la Satana? Multele milenii de cultură tradițională au educat și au indus în eroare omul în acest fel, făcându-l să nege creația și suveranitatea lui Dumnezeu. Fără înșelăciunea și controlul Satanei, omenirea ar investiga lucrarea lui Dumnezeu și ar citi cuvintele Lui și ar ști că este creată de Dumnezeu, că viața ei este dată de Dumnezeu; ar ști că tot ceea ce are este dat de Dumnezeu și că lui Dumnezeu ar trebui să-I mulțumească. Dacă ne-ar ajuta cineva cu ceva, ar trebui să acceptăm acest lucru de la Dumnezeu – în special părinții noștri, care ne-au adus pe lume și ne-au crescut; toate acestea sunt rânduite de Dumnezeu. Dumnezeu are suveranitate peste toate; omul este doar o unealtă pentru servicii. Dacă cineva poate să-și lase deoparte părinții, sau soțul (sau soția) și copiii, ca să se sacrifice pentru Dumnezeu, atunci, respectiva persoană va fi mai puternică și va avea un simț mai mare al dreptății înaintea Lui.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare”

Într-o zi, când vei înțelege o parte din adevăr, nu vei mai crede că mama ta este cea mai bună persoană sau că părinții tăi sunt cei mai buni oameni. Îți vei da seama că și ei sunt membri ai coruptului neam omenesc și că firile lor corupte sunt toate la fel. Singurul lucru care îi deosebește este legătura de sânge cu tine. Dacă nu cred în Dumnezeu, atunci sunt la fel ca

non-credincioșii. Nu îi vei mai privi din perspectiva unui membru al familiei sau din perspectiva legăturii tale trupești, ci prin prisma adevărului. Care sunt principalele aspecte pe care ar trebui să le cercetezi? Ar trebui să cercetezi părerile lor despre credința în Dumnezeu, despre lume, părerile lor despre cum să se ocupe de lucruri și, cel mai important, atitudinile lor față de Dumnezeu. Dacă vei evalua cu acuratețe aceste aspecte, vei putea să vezi clar dacă sunt oameni buni sau răi. Într-o zi e posibil să vezi clar că sunt oameni cu firi corupte, exact ca tine. E posibil să fie și mai clar că nu sunt oamenii inimoși care au o iubire adevărată pentru tine pe care ți i-ai imaginat tu, și nici nu sunt capabili deloc să te conducă spre adevăr sau pe calea cea dreaptă în viață. E posibil să vezi clar că ceea ce au făcut pentru tine nu îți este de mare folos și că nu îți folosește în a o lua pe calea cea dreaptă în viață. E posibil să descoperi și că multe dintre practicile și opiniile lor sunt contrare adevărului, că ei aparțin trupului și că asta te face să-i disprețuiești și să simți repulsie și scârbă. Dacă vei ajunge să vezi aceste lucruri, atunci vei fi capabil să îți tratezi corect părinții în inima ta și nu îți va mai fi dor de ei, nu-ți vei mai face griji pentru ei și nu vei mai fi incapabil să trăiești separat de ei. Ei și-au terminat misiunea de părinți, deci nu îi vei mai trata ca pe cele mai apropiate persoane ție, nici nu-i vei mai idolatriza. În schimb, îi vei trata ca pe niște oameni obișnuiți și, atunci, vei scăpa cu totul de robia sentimentelor și te vei desprinde cu adevărat de sentimentele tale și de afecțiunea familiei. Odată ce ai făcut asta, îți vei da seama că lucrurile acelea nu merită prețuite. În acel moment vei vedea rudele, familia și legăturile trupești ca pietre de care te poticnești în calea ta de a înțelege adevărul și a te elibera de sentimente. Cauza este faptul că ai cu ei acea legătură de familie – acea legătură trupească ce te paralizează, te face să te rătăcești și te face să crezi că ei te tratează cel mai bine, sunt cei mai apropiați de tine, țin la tine mai mult decât oricine și te iubesc cel mai

mult – toate acestea sunt lucrurile care te fac incapabil să discerni limpede dacă ei sunt oameni buni sau răi. Odată ce te-ai îndepărtat cu adevărat de aceste sentimente, deși este posibil să te mai gândești la ei din când în când, oare îți va mai fi dor de ei din toată inima, vei mai stărui cu gândul la ei și vei mai tânji după ei așa cum faci acum? Nu. Nu vei spune: „Persoana de care chiar nu mă pot lipsi este mama; ea este cea care mă iubește, are grijă de mine și ține la mine cel mai mult.” Când vei avea acest nivel de percepție, vei mai plânge oare când te vei gândi la ea? Nu. Problema aceasta va fi rezolvată. Așadar, în privința problemelor sau a chestiunilor care-ți provoacă dificultăți, dacă nu ai dobândit acel aspect al adevărului și dacă nu ai pătruns în acel aspect al adevărului-realitate, vei fi blocat în astfel de stări sau dificultăți și nu vei fi niciodată capabil să ieși din ele. Dacă tratezi asemenea probleme și dificultăți drept problemele-cheie ale intrării în viață și apoi cauți adevărul pentru a le rezolva, atunci vei fi capabil să pătrunzi în acest aspect al adevărului-realitate; fără să-ți dai seama, îți vei învăța lecția din aceste probleme și dificultăți. Când problemele vor fi rezolvate, vei simți că nu ești atât de apropiat de părinți și de membrii familiei, le vei vedea mai clar natura-esență și vei vedea ce fel de oameni sunt cu adevărat. Când îi vei vedea clar pe cei dragi, vei spune: „Mama nu acceptă adevărul deloc; de fapt, îi e scârbă de adevăr și îl urăște. În esența ei, este o persoană rea, un diavol. Tata caută să placă oamenilor, e de partea mamei. El nici nu acceptă, nici nu practică adevărul deloc; nu este cineva care urmărește adevărul. Pe baza comportamentului mamei și al tatălui meu, amândoi sunt neîncrezători; ambii sunt diavoli. Trebuie să mă răzvrătesc împotriva lor și să stabilesc limite clare cu ei.” În felul acesta, vei sta de partea adevărului și vei fi capabil să renunți la ei. Atunci când vei fi capabil să discerni cine sunt ei, ce fel de oameni sunt, vei mai avea sentimente pentru ei? Vei mai simți afecțiune pentru ei? Vei mai avea cu ei

o legătură trupească? Nu. Vei mai avea nevoie să-ți înfrânezi sentimentele? (Nu.) Așadar, pe ce te bazezi, de fapt, pentru a rezolva aceste dificultăți? Te bazezi pe faptul de a înțelege adevărul, de a te bizui pe Dumnezeu și a-L respecta. Dacă aceste lucruri îți sunt limpezi în inima ta, mai ai nevoie să te înfrânezi, atunci? Te mai simți nedreptățit? Mai ai nevoie să înduri o durere atât de mare? Mai ai nevoie ca alții să aibă părtășie cu tine și să facă lucrare ideologică? Nu, fiindcă deja ai rezolvat tu însuți lucrurile – e floare la ureche. Pentru a reveni la subiect: cum ar trebui să rezolvi această problemă, ca să nu te gândești la ei sau ca să nu-ți fie dor de ei? (Caut adevărul pentru a o rezolva.) Acestea sunt cuvinte mari și sună foarte oficial. Vorbește, însă, în mod puțin mai practic! (Aplic cuvintele lui Dumnezeu pentru a vedea clar esența lor; adică îi discern pe baza esenței lor. Apoi, voi fi capabil să îmi dau la o parte afecțiunea și legătura trupească.) Așa este. Trebuie să-ți bazezi discernerea naturii-esențe a oamenilor pe cuvintele lui Dumnezeu. Fără expunerea cuvântului lui Dumnezeu, nimeni nu poate să vadă clar natura-esență a altora. Numai întemeindu-te în cuvintele lui Dumnezeu și în adevăr poți să vezi clar natura-esență a oamenilor; numai atunci poți să rezolvi problema sentimentelor omenești la originea ei. Începe prin a-ți abandona afecțiunile și legăturile trupești; oricare e persoana față de care sentimentele tale sunt cele mai puternice, pe aceea ar trebui s-o diseci și s-o discerni mai întâi. Ce credeți despre această soluție? (Este bună.) Unii oameni spun: „Să-i discern și să-i disec pe oamenii față de care sentimentele mele sunt cele mai puternice – cât de insensibil!” Rostul faptului că te pun să-i discerni nu este ca să rupi relațiile cu ei – nu este ca să-ți tai legăturile părinte-copil și nici ca să-i abandonezi total, pentru a nu mai interacționa cu ei niciodată. Ar trebui să-ți îndeplinești responsabilitățile față de cei dragi, dar nu se poate să fii constrâns ori încurcat de ei, căci tu Îl urmezi pe Dumnezeu; trebuie să

ai acest principiu. Dacă totuși s-ar putea să devii constrâns ori încurcat de ei, nu poți să-ți faci datoria bine și nici nu poți să garantezi că-L poți urma pe Dumnezeu până la capătul drumului. Dacă nu L-ai urma pe Dumnezeu sau nu ai iubi adevărul, atunci nimeni nu ți-ar cere lucrul acesta.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai înlăturarea firii corupte poate produce o transformare adevărată"

Cum și-a tratat Iov copiii? El doar și-a îndeplinit responsabilitatea de tată, împărtășind Evanghelia și având cu ei părtășie despre adevăr. Cu toate acestea, fie că l-au ascultat sau nu, fie că s-au supus sau nu, Iov nu i-a obligat să creadă în Dumnezeu – el nu a tras de ei cu de-a sila, nici nu s-a amestecat în viața lor. Ideile și opiniile lor erau diferite de ale lui, așa că el nu a intervenit în ceea ce făceau ei și în privința tipului de cale pe care o urmau aceștia. Le-a vorbit rar Iov copiilor săi despre credința în Dumnezeu? Cu siguranță, avusese destule discuții cu ei despre asta, dar ei au refuzat să asculte și nu le-au acceptat. Care a fost atitudinea lui Iov față de acest lucru? „Mi-am îndeplinit responsabilitatea; în ceea ce privește calea pe care o urmează, acest lucru depinde de ceea ce aleg și de orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu lucrează asupra lor sau nu îi emoționează, nu voi încerca să-i forțez." Prin urmare, Iov nu s-a rugat pentru ei înaintea lui Dumnezeu, nici nu a vărsat lacrimi de suferință pentru ei, nici nu a postit pentru ei și nici nu a suferit în vreun fel. El nu a făcut aceste lucruri. De ce nu a făcut Iov niciunul dintre aceste lucruri? Pentru că niciunul dintre acestea nu reprezenta o modalitate de a se supune suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu; toate proveneau din idei umane și erau modalități de a forța în mod activ lucrurile. Când copiii lui Iov nu au urmat aceeași cale ca el, aceasta a fost atitudinea lui; așadar, când copiii lui au murit, care a fost atitudinea sa? A plâns sau nu? A dat frâu liber sentimentelor? S-a simțit rănit? Biblia nu consemnează niciunul dintre

aceste lucruri. Când Iov și-a văzut copiii murind, și-a simțit inima frântă sau a fost trist? (Da.) Vorbind prin prisma afecțiunii pe care o simțea pentru copiii săi, cu siguranță a simțit un pic de tristețe, dar tot I s-a supus lui Dumnezeu. Cum a fost exprimată supunerea sa? El a zis: „Acești copii mi-au fost dați de către Dumnezeu. Indiferent de faptul că au crezut sau nu în Dumnezeu, viețile lor sunt în mâinile Sale. Dacă ar fi crezut în Dumnezeu și Dumnezeu voia să îi ia, El tot ar fi făcut asta; dacă nu ar fi crezut în Dumnezeu, ei tot ar fi fost luați dacă Dumnezeu ar fi spus că vor fi luați. Toate acestea sunt în mâinile lui Dumnezeu; altfel, cine ar putea lua viețile oamenilor?" Pe scurt, ce vrea să însemne „să fie luați"? „Iahve a dat și Iahve a luat; binecuvântat să fie numele lui Iahve" (Iov 1:20-21). El și-a păstrat această atitudine în felul în care și-a tratat copiii. Fie că aceștia erau vii sau morți, el a continuat să aibă această atitudine. Metoda lui de practicare era corectă; în toate felurile în care a practicat, în punctul de vedere, atitudinea și starea cu care a tratat totul, el s-a aflat mereu într-o postură și stare de supunere, așteptare, căutare și apoi de dobândire a cunoașterii. Această atitudine este foarte importantă. Dacă oamenii nu au niciodată acest tip de atitudine în ceea ce fac și au idei personale deosebit de puternice și pun intențiile și beneficiile personale înainte de orice, atunci oare se supun cu adevărat? (Nu.) În cazul unor astfel de oameni nu se poate vedea supunerea autentică; sunt incapabili să dobândească o supunere autentică.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile de practică ale supunerii față de Dumnezeu"

O altă latură a umanității lui Iov este demonstrată în cadrul acestei discuții dintre el și soția sa: „Atunci soția lui i-a zis: «Încă rămâi neclintit în curăția ta? Blestemă-L pe Dumnezeu și mori!» El i-a răspuns: «Vorbești ca o femeie nebună. Ce?! Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?»" (Iov 2:9-10). Văzând chinul pe care îl îndura, soția lui Iov a

încercat să îi dea sfaturi, pentru a-l ajuta să scape de chinul său – totuși, „intențiile ei bune” nu au obținut aprobarea lui Iov; în schimb, i-au stârnit mânia, căci ea îi negase credința și supunerea față de Iahve Dumnezeu și negase, de asemenea, existența Lui. Acesta era un lucru intolerabil pentru Iov, căci el nu își permisese niciodată să facă nimic care I se opunea lui Dumnezeu sau Îl rănea, și cu atât mai puțin le permitea altor oameni. Cum putea el să rămână indiferent, când îi vedea pe alții rostind cuvinte care Îl huleau și Îl insultau pe Dumnezeu? Prin urmare, și-a numit soția o „femeie nesăbuită”. Atitudinea lui Iov față de soția sa era una de mânie și ură, precum și de reproș și dojană. Aceasta era exprimarea naturală a umanității lui Iov, care face diferența dintre iubire și ură, și era o reprezentare reală a umanității sale neprihănite. Iov avea un simț al justiției – unul care îl făcea să urască tendințele și curentele răului și să fie dezgustat, să condamne și să respingă erezia absurdă, argumentele ridicole și afirmațiile nebunești, și care i-a permis să își respecte postura și propriile principii corecte când fusese respins de mase și părăsit de cei care îi erau apropiați.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Fiecare persoană are un destin propriu, iar acesta este predestinat de Dumnezeu; nimeni nu poate controla destinul altcuiva. Trebuie să încetezi să îți faci griji pentru familia ta și să înveți să renunți și să abandonezi totul. Cum faci asta? O cale este să te rogi lui Dumnezeu. Trebuie, de asemenea, să meditezi la modul în care rudele tale care nu cred în Dumnezeu urmăresc lucruri lumești, bogăție și confort material. Acești oameni aparțin Satanei și sunt alt fel de persoane decât tine. Tu vei trăi o viață plină de suferință dacă nu-ți faci datoria și trăiești printre ei. Cum tu vezi lucrurile altfel decât ei, nu vă veți înțelege bine, iar tu, în schimb, te vei chinui. Nu vei avea decât durere și niciun pic de fericire. Oare afecțiunea îți poate aduce pace și

bucurie? Dacă te îngrijești de trup, nu vei avea parte decât de suferință, deșertăciune și regrete pe viață. Este un lucru pe care trebuie să-l înțelegi bine. Astfel, dorul de familie este unilateral; înseamnă să fii sentimental în mod inutil! Tu mergi pe o altă cale decât familia ta. Perspectiva ta asupra vieții, viziunea ta asupra lumii, calea vieții tale și obiectivele a ceea ce urmărești sunt toate diferite. Nu ești acum cu familia ta, însă pentru că sunt rude de sânge, vei simți mereu că îți sunt apropiate și că formați o singură familie. Totuși, atunci când chiar locuiți împreună, după doar câteva zile în care ai de-a face cu ele, vei fi complet enervat. Ele sunt pline de minciună; ceea ce spun sunt numai vorbe dulci, falsitate și înșelăciune. Felul lor de a se purta și de a trata lumea se bazează numai pe filozofii și maxime de viață satanice. Gândurile și opiniile lor sunt toate greșite și absurde și este pur și simplu insuportabil să le auzi. Apoi îți vei spune: „Mă gândeam tot timpul la aceste rude și mă temeam necontenit că nu o duceau bine. Dar conviețuirea cu acești oameni acum este cu adevărat insuportabilă!” Vei simți repulsie față de ei. Încă nu ți-ai dat seama ce fel de oameni sunt, așa că vei continua să crezi că legăturile de familie sunt mai importante și mai reale decât orice altceva. Încă te simți constrâns de afecțiune. Încearcă să renunți cum poți la acele lucruri legate de afecțiune. Dacă nu poți, atunci pune datoria ta înainte de toate. Însărcinarea dată de Dumnezeu și misiunea ta sunt cele mai importante. Îndeplinirea datoriei tale mai întâi este mai presus de orice altceva și nu te preocupa acum de acele lucruri legate de rudele tale trupești. Când îți îndeplinești însărcinarea și datoria, adevărul îți devine tot mai limpede, relația ta cu Dumnezeu va deveni tot mai normală, supunerea din inima ta față de Dumnezeu va crește tot mai mult și inima ta va deveni tot mai temătoare de Dumnezeu, în mod vădit, iar atunci starea din tine se va schimba. Odată ce ți se va schimba starea, opiniile și afecțiunile tale lumești se vor estompa, nu vei mai căuta aceste lucruri, iar

inima ta va vrea numai să caute cum să-L iubească pe Dumnezeu, cum să-L mulțumească, cum să trăiască astfel încât să Îi facă plăcere și cum să trăiască cu adevărul. Odată ce inima ta va năzui la asta, lucrurile care țin de afecțiuni trupești se vor estompa treptat și nu vor mai putea să te înrobească sau să pună stăpânire pe tine.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Toți aceia care își târâie copiii și rudele complet non-credincioase la biserică sunt extrem de egoiști și pur și simplu își arată bunătatea. Acești oameni se concentrează doar la a fi iubitori, indiferent dacă ei cred sau nu și indiferent dacă este sau nu intenția lui Dumnezeu. Unii își aduc soțiile în fața lui Dumnezeu sau își târâie părinții înaintea lui Dumnezeu și, chiar dacă Duhul Sfânt este sau nu de acord cu asta sau lucrează asupra lor, ei continuă orbește să „adopte oameni înzestrați" pentru Dumnezeu. Ce beneficiu poate fi câștigat din oferirea generozității către acești necredincioși? Chiar dacă ei, cărora le lipsește prezența Duhului Sfânt, se străduiesc să Îl urmeze pe Dumnezeu, tot nu pot fi mântuiți așa cum s-ar putea crede. Aceia care pot să primească mântuire nu sunt atât de ușor de obținut. Oamenii care nu au trecut prin lucrarea și încercările Duhului Sfânt și care nu au fost desăvârșiți de Dumnezeul întrupat, nu pot nici în ruptul capului să fie făcuți compleți. De aceea, din momentul în care încep să Îl urmeze convențional pe Dumnezeu, acei oameni sunt lipsiți de prezența Duhului Sfânt. Ținând cont de condițiile și stărilor lor actuale, ei pur și simplu nu pot fi făcuți compleți. Prin urmare, Duhul Sfânt decide să nu consume multă energie asupra lor și nici nu le oferă luminare și nu îi călăuzește în vreun fel; El doar le permite să urmeze și, în cele din urmă, le va dezvălui finalurile – lucrul acesta este suficient. Entuziasmul și intențiile omenirii vin de la Satana și acestea nu pot îndeplini în niciun fel lucrarea Duhului Sfânt. Indiferent cum sunt oamenii, ei trebuie să aibă lucrarea

Duhului Sfânt. Pot oamenii să facă alți oameni compleți? De ce un soț își iubește soția? De ce o soție își iubește soțul? De ce sunt copiii ascultători față de părinții lor? De ce părinții își adoră copiii? Ce gen de intenții nutresc, de fapt, oamenii? Oare intenția lor nu e de a-și satisface propriile planuri și dorințe egoiste? Chiar își doresc să acționeze de dragului planului de gestionare al lui Dumnezeu? Oare chiar acționează de dragul lucrării lui Dumnezeu? Este intenția lor să îndeplinească îndatoririle unei ființe create? Aceia care, din momentul în care au început să creadă în Dumnezeu, nu au reușit să dobândească prezența Duhului Sfânt, nu pot să câștige niciodată lucrarea Duhului Sfânt; acești oameni sunt, fără îndoială, ținte ale distrugerii. Indiferent cât de multă iubire are cineva pentru ei, aceasta nu poate înlocui lucrarea Duhului Sfânt. Entuziasmul și iubirea oamenilor reprezintă intențiile umane, dar nu pot reprezenta intențiile lui Dumnezeu și nici nu pot să fie un substitut pentru lucrarea lui Dumnezeu. Chiar dacă cineva oferă cea mai multă iubire sau îndurare posibilă față de acei oameni care cred convențional în Dumnezeu și pretind că Îl urmează, fără să știe ce înseamnă de fapt să creadă în Dumnezeu, tot nu va obține simpatia lui Dumnezeu și nici nu va câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Chiar dacă oamenii care Îl urmează cu sinceritate pe Dumnezeu au un calibru slab și nu sunt în stare să înțeleagă multe adevăruri, ei tot pot câștiga ocazional lucrarea Duhului Sfânt; totuși, aceia care au un calibru foarte bun, dar nu cred sincer, pur și simplu nu pot câștiga prezența Duhului Sfânt. Nu există absolut nicio posibilitate de mântuire cu asemenea oameni. Chiar dacă ei citesc ale lui Dumnezeu cuvinte sau ascultă ocazional predici sau chiar cântă laude lui Dumnezeu, în cele din urmă nu vor putea supraviețui până la vremea odihnei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Acele cuvinte rostite în trecut, „Când cineva crede în Domnul, norocul zâmbește asupra întregii sale familii”, sunt potrivite pentru Epoca Harului, dar nu au legătură cu destinația omenirii. Acestea au fost corespunzătoare doar pentru o etapă în timpul Epocii Harului. Conotația acelor cuvinte viza pacea și binecuvântările materiale de care se bucurau oamenii; nu însemnau că întreaga familie a unuia care crede în Domnul va fi mântuită și nici că atunci când cineva va primi binecuvântări, întreaga familie a acestei persoane va putea fi, de asemenea, adusă în odihnă. Faptul că o persoană primește binecuvântări sau îndură necazuri este stabilit conform esenței acesteia și nu conform vreunei esenței comune pe care s-ar putea să o împartă cu alții. Acel tip de zicală sau regulă pur și simplu nu are loc în Împărăție. Dacă o persoană este, în cele din urmă, capabilă să supraviețuiască, este datorită faptului că a îndeplinit cerințele lui Dumnezeu și, dacă, în final, nu poate să rămână până la vremea odihnei, este deoarece s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și nu I-a îndeplinit cerințele. Toată lumea are o destinație potrivită. Aceste destinații sunt determinate conform esenței fiecărui individ și nu au absolut nicio legătură cu alți oameni. Comportamentul rău al unui copil nu poate fi transferat părinților lui și nici dreptatea unui copil nu poate fi împărtășită cu părinții lui. Comportamentul rău al unui părinte nu poate fi transferat copiilor lui și nici dreptatea unui părinte nu poate fi împărtășită cu copiii lui. Fiecare își poartă păcatele și fiecare se bucură de binecuvântările proprii. Nimeni nu poate fi un înlocuitor pentru o altă persoană; aceasta este dreptatea. Din perspectiva omului, dacă părinții primesc binecuvântări, atunci și copiii lor ar trebui să o poată face, iar în cazul în care copiii fac rele, atunci părinții lor trebuie să se căiască pentru acele păcate. Aceasta este o perspectivă și o cale umană de a face lucrurile; nu este perspectiva lui Dumnezeu. Finalul tuturor este determinat conform esenței care vine din comportamentul lor și este

întotdeauna stabilit corespunzător. Nimeni nu poate duce păcatele altcuiva; mai mult, nimeni nu poate primi pedeapsa în locul altcuiva. Acest lucru este incontestabil. Grija unui părinte pentru copilul său nu indică faptul că poate face fapte bune în locul copilului, și nici afecțiunea respectuoasă a unui copil pentru părinții săi nu înseamnă că poate face fapte bune în locul lor. Aceasta înseamnă cu adevărat cuvintele „Doi bărbați vor fi la câmp – unul va fi luat, iar altul va fi lăsat. Două femei vor măcina la moară – una va fi luată, iar alta va fi lăsată”. Oamenii nu își pot duce odraslele răufăcătoare la odihnă pe baza iubirii profunde pentru ele, nici nu poate cineva să își ducă soția (sau soțul) la odihnă pe baza propriului comportament drept. Aceasta este o regulă administrativă; nu pot exista excepții pentru nimeni. În cele din urmă, făcătorii de dreptate sunt făcători de dreptate, iar răufăcătorii sunt răufăcători. În cele din urmă, făcătorilor de dreptate li se va permite să supraviețuiască, în timp ce răufăcătorii vor fi distruși. Cei sfinți sunt sfinți; ei nu sunt întinați. Cei întinați sunt întinați și nicio parte din ei nu este sfântă. Toți oamenii care vor fi distruși sunt cei răi și toți oamenii care vor supraviețui sunt drepți – chiar dacă odraslele celor răi fac fapte drepte și chiar dacă părinții celor drepți comit fapte rele. Nu există nicio legătură între un soț care crede și o soție non-credincioasă și nu există nicio legătură între copiii care cred și părinții non-credincioși; aceste două tipuri de oameni sunt cu totul incompatibile. Înainte de a intra în odihnă, o persoană are rude fizice, dar odată ce va intra în odihnă, această persoană nu va mai avea rude fizice despre care să vorbească. Aceia care își fac datoria sunt dușmanii celor care nu și-o fac; aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu și aceia care Îl urăsc sunt în opoziție unii față de alții. Aceia care vor intra în odihnă și aceia care vor fi fost distruși sunt două tipuri de ființe create incompatibile. Ființele create care își îndeplinesc îndatoririle vor putea supraviețui, în vreme ce acelea care nu și le îndeplinesc vor fi ținte ale

distrugerii; și mai mult, aceasta va dura în eternitate. Îți iubești soțul pentru a-ți face datoria de ființă creată? Îți iubești soția pentru a-ți face datoria de ființă creată? Ești ascultător față de părinții tăi non-credincioși pentru a-ți face datoria de ființă creată? Este corectă sau nu perspectiva umană asupra credinței în Dumnezeu? De ce crezi în Dumnezeu? Ce îți dorești să câștigi? Cum Îl iubești pe Dumnezeu? Aceia care nu își pot îndeplini îndatoririle de ființe create și care nu pot depune un efort suprem vor deveni ținte ale distrugerii. Între oamenii de astăzi există relații fizice, precum și asocieri prin sânge, dar, în viitor, toate acestea vor fi nimicite. Credincioșii și non-credincioșii nu sunt compatibili; mai degrabă, sunt opuși unii altora. Aceia din odihnă vor crede că există un Dumnezeu și se vor supune lui Dumnezeu, iar aceia care sunt răzvrătiți împotriva lui Dumnezeu vor fi fost distruși cu toții. Familiile nu vor mai exista pe pământ; cum ar mai putea fi părinți, copii sau relații între soți și soții? Chiar incompatibilitatea credinței și a necredinței va fi desfăcut întru totul asemenea relații fizice!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Odată ce omenirea va intra în odihnă, răufăcătorii vor fi fost distruși și întreaga omenire va fi pe calea cea dreaptă; toate tipurile de oameni vor fi cu ai lor, conform funcțiilor pe care ar trebui să le îndeplinească. Doar aceasta va fi ziua de odihnă a omenirii, va fi direcția inevitabilă pentru dezvoltarea omenirii și doar când omenirea va intra în odihnă va ajunge la îndeplinire reușita măreață și finală a lui Dumnezeu; aceasta va fi ultima parte a lucrării Sale. Această lucrare va încheia toată viața trupească decadentă a omenirii, cât și viața omenirii corupte. Din acel moment, oamenii vor intra într-un nou ținut. Deși toți oamenii vor trăi în trup, vor exista diferențe semnificative între esența acestei vieți și esența vieții omenirii corupte. Semnificația acestei existențe și cea a existenței omenirii

corupte sunt, de asemenea, diferite. Deși aceasta nu va fi viața unui nou tip de persoană, se poate spune că este viața unei omeniri care a primit mântuirea, cât și o viață în care umanitatea și rațiunea au fost recâștigate. Aceștia sunt oameni care odată au fost răzvrătiți față de Dumnezeu, care au fost cuceriți de Dumnezeu și apoi mântuiți de El; aceștia sunt oameni care L-au făcut de ocară pe Dumnezeu și care, mai târziu, I-au fost martori. După ce au fost supuși și au supraviețuit încercării Sale, existența lor va fi cea mai semnificativă existență; ei sunt oameni care au fost martori pentru Dumnezeu înaintea Satanei și sunt oameni potriviți pentru a trăi. Aceia care vor fi distruși sunt cei care nu pot mărturisi ferm pentru Dumnezeu și nu sunt potriviți pentru a mai trăi. Distrugerea lor va fi rezultatul comportamentului lor rău, iar o asemenea distrugere este cea mai bună destinație. În viitor, când omenirea va intra în frumosul ținut, nu va exista niciuna dintre relațiile dintre soț și soție, dintre tată și fiică sau dintre mamă și fiu pe care oamenii își imaginează că le vor găsi. În acel moment, fiecare om își va urma propriul tip, iar familiile vor fi fost deja nimicite. Deoarece a eșuat pe deplin, Satana nu va mai deranja niciodată omenirea, iar oamenii nu vor mai avea firi corupte satanice. Acei oameni răzvrătiți vor fi fost deja distruși și doar oamenii care se supun vor rămâne. Și astfel, foarte puține familii vor supraviețui intacte; cum vor mai putea să existe relațiile fizice? Viața trupească din trecut a omenirii va fi complet interzisă; așadar, cum vor putea să existe relațiile fizice între oameni? Fără firile corupte satanice, viața nu va mai fi vechea viață a trecutului, ci mai degrabă una nouă. Părinții vor pierde copii, iar copiii vor pierde părinți. Soții vor pierde soțiile, iar soțiile vor pierde soții. Relațiile fizice există în prezent între oameni, dar nu vor mai exista după ce toată lumea va intra în odihnă. Doar o astfel de omenire va fi dreaptă și sfântă; doar acest fel de omenire poate să se închine lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Mărturii similare bazate pe experiențe

Am văzut adevărata față a părinților mei

Sentimentele mi-au întunecat judecata

Imnuri similare

Omul nu-și poate lăsa la o parte trupul pentru un scurt timp?

Dumnezeu decide sfârșitul oamenilor în funcție de esența lor

19. Cum să abordăm căsătoria

Cuvinte din Biblie

„Și Iahve Dumnezeu a spus: «Nu este bine ca omul să fie singur; voi face un ajutor potrivit pentru el»” (Geneza 2:18).

„Aşa că Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste Adam, iar acesta a adormit. Atunci Domnul a luat una dintre coastele lui şi a închis carnea la locul ei. Şi, din coasta pe care a luat-o din Adam, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie şi i-a adus-o lui Adam. Atunci Adam a exclamat: «În sfârşit, aceasta este os din oasele mele şi carne din carnea mea; ea se va numi „femeie”, pentru că a fost luată din bărbat». De aceea bărbatul îşi va lăsa tatăl şi mama şi se va uni cu soţia lui, iar ei vor deveni un singur trup” (Geneza 2:21-24).

„Femeii i-a zis: «Îţi voi mări mult durerile naşterii; în durere vei naşte copii. Dorinţa ta va fi pentru soţul tău, iar el va stăpâni peste tine.» Iar lui Adam i-a zis: «Pentru că ai ascultat de soţia ta şi ai mâncat din pomul din care-ţi poruncisem să nu mănânci, blestemat este pământul din cauza ta; cu trudă îţi vei lua hrana din el toată viaţa ta. Spini şi mărăcini îţi va da, iar tu vei mânca din plantele câmpului. Cu sudoarea frunţii tale îţi vei mânca pâinea, până când te vei întoarce în pământ, pentru că din el ai fost luat; căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce»” (Geneza 3:16-19).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Căsnicia este rânduită și sorocită de Dumnezeu. Își are originea și sursa în creația lui Dumnezeu. Dumnezeu a creat primul om, care avea nevoie de o parteneră ca să-l ajute și să-l însoțească, să trăiască împreună cu

el, astfel că Dumnezeu i-a creat o parteneră, iar apoi, a apărut căsnicia umană. Asta este tot. Este cât se poate de simplu. Aceasta este înțelegerea rudimentară despre căsnicie pe care ar trebui s-o aveți. Căsnicia vine de la Dumnezeu; este rânduită și sorocită de El. Măcar puteți spune că nu este un lucru negativ, ci mai degrabă pozitiv. Se poate spune, în mod precis, și că este adecvată, că este un segment adecvat pe parcursul vieții umane și în procesul existenței oamenilor. Nu este malefică și nici nu este un instrument sau un mijloc de corupere a omenirii; este adecvată și pozitivă, fiindcă a fost creată și poruncită de Dumnezeu și, bineînțeles, fiindcă El a rânduit-o. Căsnicia umană își are originea în creația lui Dumnezeu și este ceva ce El personal a rânduit și a poruncit, deci privind lucrurile din acest unghi, singura perspectivă pe care se cuvine să o aibă cineva cu privire la căsnicie este că aceasta vine de la Dumnezeu, că este un lucru adecvat și pozitiv, că nu este negativă, malefică, egoistă sau sumbră. Nu vine de la om, nici de la Satana, și cu atât mai puțin s-a dezvoltat organic în natură; mai degrabă, Dumnezeu a creat-o cu propriile mâini și a rânduit-o și a poruncit-o personal. Acest lucru este absolut sigur. Asta reprezintă definiția și conceptul original și precis al căsniciei.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (9)”

Adevăratul sens al căsniciei nu este doar înmulțirea rasei umane, ci, mai important, este ca Dumnezeu să rânduiască un partener pentru fiecare bărbat și pentru fiecare femeie, care îi va însoți în fiecare perioadă din viața lor, fie că este dificilă și dureroasă sau ușoară, plină de bucurie și fericire – în toate aceste momente, vor avea pe cineva căruia să i se confeseze, care să formeze un tot unitar cu ei, în inimă și în minte și care să le împărtășească tristețea, durerea, fericirea și bucuria. Acesta este sensul din spatele faptului că Dumnezeu rânduiește căsnicia pentru oameni și este nevoia subiectivă a fiecărei persoane. Când Dumnezeu a creat omenirea, El nu a vrut ca

oamenii să se simtă stingheri, așa că a rânduit căsnicia pentru ei. În căsnicie, bărbații și femeile își asumă fiecare roluri diferite și cel mai important lucru este că se însoțesc și se susțin reciproc, trăind fiecare zi cum se cuvine, parcurgând cu bine drumul vieții. În primul rând, se pot însoți unul pe altul și, în alt doilea rând, se pot susține reciproc – acesta este sensul căsniciei și nevoia ca ea să existe. Bineînțeles, este și înțelegerea și atitudinea pe care oamenii ar trebui să le aibă față de căsnicie și este responsabilitatea și obligația pe care ar trebui să le îndeplinească față de căsnicie.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (9)"

Căsătoria este un eveniment important în viața oricărui om; este momentul în care o persoană începe cu adevărat să-și asume diferite responsabilități și începe treptat să încheie diferite tipuri de misiuni. Oamenii nutresc numeroase iluzii cu privire la căsătorie înainte de a o trăi ei înșiși, și toate aceste iluzii sunt destul de minunate. Femeile își imaginează că jumătatea lor va fi Făt-Frumos, iar bărbații își imaginează că se vor însura cu Alba ca Zăpada. Aceste fantezii demonstrează că fiecare persoană are anumite cerințe pentru căsătorie, propriile ei seturi de pretenții și standarde. Cu toate că în această epocă malefică oamenii sunt constant bombardați cu mesaje distorsionate despre căsătorie, care creează încă și mai multe cerințe suplimentare și dau oamenilor tot soiul de încărcături și atitudini ciudate, orice persoană care a trăit căsătoria știe că, indiferent de cum o înțelege cineva, indiferent de atitudinea pe care cineva o are față de ea, căsătoria nu este o chestiune de alegere individual.

Cineva întâlnește mulți oameni de-a lungul vieții sale, dar nimeni nu știe cine îi va deveni partener de viață. Cu toate că fiecare are propriile sale idei și vederi personale în privința căsătoriei, nimeni nu poate prevedea cine

va deveni, cu adevărat, jumătatea sa, iar ideile personale ale cuiva în privința acestei chestiuni contează puțin. După ce cunoști o persoană pe care o placi, poți să încerci să o cucerești, dar dacă acea persoană este sau nu interesată de tine, dacă este sau nu în stare să-ți devină partener sau parteneră nu este decizia ta. Obiectul afecțiunii tale nu este în mod necesar persoana cu care vei putea să-ți împarți viața; și, între timp, cineva la care nu te-ai așteptat vreodată s-ar putea să intre pe nesimțite în viața ta și să-ți devină partener sau parteneră, cel mai important element în destinul tău, jumătatea ta, de care soarta ta este legată în mod inextricabil. Și astfel, deși sunt milioane de căsnicii în lume, fiecare dintre ele este diferită. Atât de multe căsnicii sunt nesatisfăcătoare, atât de multe sunt fericite; atât de multe se întind de la est la vest și atât de multe de la nord la sud; atât de multe sunt potriviri perfecte, atât de multe sunt la același nivel social; atât de multe sunt fericite și armonioase, atât de multe sunt dureroase și pline de jale; atât de multe stârnesc invidia altora, atât de multe sunt greșit înțelese și condamnate; atât de multe sunt pline de bucurie, atât de multe sunt scăldate în lacrimi și aduc disperare… În aceste nenumărate tipuri de căsnicii, oamenii dezvăluie fidelitate și angajament pe viață față de căsătorie; dezvăluie iubire, atașament și indisolubilitate, sau resemnare și neînțelegere. Unii își trădează căsnicia sau chiar simt ură față de aceasta. Indiferent dacă mariajul în sine aduce fericire sau durere, misiunea fiecăruia în căsnicie este predestinată de către Creator și nu se va schimba; această misiune e ceva ce fiecare trebuie să îndeplinească. Destinul fiecărei persoane din spatele fiecărei căsătorii este de neschimbat, determinat cu mult timp în urmă de către Creator.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Căsătoria este o răscruce importantă în viața cuiva. Este produsul sorții unei persoane și un element crucial; nu se bazează pe voința individuală sau

preferința niciunei persoane și nu este influențată de vreun factor extern, ci este complet determinată de destinele celor două părți, de aranjamentele Creatorului și de predeterminările pentru destinele ambilor membri ai cuplului. La suprafață, scopul căsătoriei este acela de a perpetua rasa umană, dar, de fapt, căsătoria nu este decât un ritual prin care o persoană trece în procesul încheierii misiunii sale. În căsnicie, oamenii nu joacă doar rolul de a crește noua generație; ei adoptă toate rolurile variate implicate în menținerea unei căsnicii și misiunile pe care acele roluri le impun să le îndeplinească. Din moment ce nașterea unei persoane influențează schimbările la care sunt supuși oamenii, evenimentele și lucrurile din jurul acesteia, căsătoria sa va afecta și ea în mod inevitabil acești oameni și aceste evenimente și lucruri și, mai mult, le va transforma pe toate în diferite feluri.

Când o persoană devine independentă, aceasta își începe propria călătorie în viață, ceea ce duce, pas cu pas, către oameni, evenimente și lucruri care au o legătură cu căsnicia acelei persoane. În același timp, cealaltă persoană care va fi în acea căsnicie se apropie, pas cu pas, de aceiași oameni, aceleași evenimente și lucruri. Sub suveranitatea Creatorului, doi oameni fără legătură între ei, cu destine conexe, ajung treptat într-o căsătorie și devin, în mod miraculos, o familie: „două lăcuste care se agață de aceeași funie”. Așadar, când cineva face pasul căsătoriei, drumul său în viață îi va influența și afecta jumătatea și, la fel, drumul în viață al partenerului cuiva va influența și afecta destinul celuilalt. Cu alte cuvinte, destinele omenești sunt interconectate și nimeni nu-și poate încheia misiunea în viață sau juca rolul complet independent de ceilalți. Nașterea unei persoane afectează un imens sistem de relații; creșterea implică și ea un sistem complet de relații; și, în același mod, o căsnicie există și se menține, în mod inevitabil, într-o rețea vastă și complexă de conexiuni

omenești, implicând fiecare membru al acelei rețele și influențând soarta oricui face parte din ea. O căsătorie nu este produsul familiilor amânduror membrilor, al circumstanțelor în care au crescut aceștia, al aspectului lor fizic, al vârstei lor, al calibrului, talentelor sau al altor factori; mai degrabă, ea apare dintr-o misiune comună și o soartă aflată în legătură. Aceasta este originea căsătoriei, un produs al destinului omenesc orchestrat și aranjat de către Creator.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Nu ar trebui să ai nicio fantezie subiectivă sau nerealistă despre căsnicie, despre cine este partenerul tău sau despre ce fel de persoană este acesta; ar trebui să ai o atitudine de supunere față de Dumnezeu, ar trebui să te supui rânduielilor și poruncii Lui și să ai încredere că El va pregăti pe cineva cât se poate de potrivit pentru tine. Nu este necesar să ai o atitudine supusă? (Ba da.) În al doilea rând, trebuie să renunți la acele criterii pentru alegerea unui partener insuflate ție de tendințele ticăloase ale societății și apoi să stabilești criteriile corecte pentru alegerea unui partener, adică partenerul tău ar trebui cel puțin să fie cineva care crede în Dumnezeu, la fel ca tine, și care pășește pe aceeași cale ca tine – asta este dintr-o perspectivă generală. Mai mult, partenerul tău trebuie să fie capabil să îndeplinească responsabilitățile unui bărbat sau ale unei femei în căsnicie; trebuie să fie capabil să îndeplinească responsabilitățile unui partener. Cum poți judeca acest aspect? Trebuie să te uiți la calitatea umanității sale, să vezi dacă are un simț al răspunderii și dacă are conștiință. Și cum judeci dacă un om are conștiință și umanitate? Dacă nu te apropii de el, atunci nu ai de unde să știi cum este umanitatea lui și, chiar și dacă te apropii de el, dacă o faci doar pentru o perioadă scurtă, tot este posibil să nu poți descoperi cum este acesta. Atunci, cum judeci dacă un om are umanitate? Vezi dacă își asumă responsabilitatea pentru datoria lui, pentru însărcinarea

dată de Dumnezeu și pentru lucrarea casei lui Dumnezeu și vezi dacă poate ocroti interesele casei lui Dumnezeu și dacă este credincios datoriei lui – acesta este cel mai bun mod prin care poți să judeci calitatea umanității cuiva. Să presupunem că această persoană are un caracter foarte onest și, când vine vorba de lucrarea pe care i-o deleagă casa lui Dumnezeu, este extrem de devotat, responsabil, serios și zelos, foarte meticulos, deloc nepăsător și deloc neglijent și urmărește adevărul și ascultă atent și conștiincios tot ce spune Dumnezeu. Odată ce îi este clar acel lucru și îl înțelege, îl pune imediat în practică; deși poate că o asemenea persoană nu are un calibru înalt, măcar nu este superficială față de datoria sa și de lucrarea bisericii și este un om care își poate asuma zelos răspunderea. Dacă este conștiincios și responsabil față de datoria lui, atunci cu siguranță își va trăi pe deplin viața cu tine și își va asuma răspunderea pentru tine până la final – caracterul unei astfel de persoane poate face față încercărilor. Chiar dacă te îmbolnăvești, îmbătrânești, te urâțești sau ai defecte și neajunsuri, această persoană te va trata mereu corect și te va tolera și va face mereu tot posibilul pentru a te ocroti pe tine și pe familia ta și a te proteja, pentru a-ți oferi o viață stabilă, astfel încât să trăiești cu liniște sufletească. Acesta este cel mai fericit lucru pentru un bărbat sau pentru o femeie în viața conjugală. Nu va putea neapărat să-ți ofere o viață înstărită, luxoasă sau romantică și nu va putea neapărat să-ți ofere nimic diferit din punctul de vedere al afecțiunii sau sub orice alt aspect, dar cel puțin te va face să te simți liniștită și să simți că, alături de el, viața ta va fi statornică și că nu va exista niciun pericol sau nicio senzație de neliniște. Când privești acea persoană, vei putea să vezi cum va fi viața sa peste 20 sau 30 de ani și chiar la bătrânețe. O astfel de persoană ar trebui să fie criteriul tău pentru alegerea unui partener. Bineînțeles, acest criteriu pentru alegerea unui partener este puțin cam ridicat și o astfel de persoană nu este ușor de găsit în rândurile omenirii

moderne, nu-i așa? Ca să judeci cum este caracterul unui om și dacă acesta va fi capabil să-și îndeplinească responsabilitățile în căsnicie, trebuie să îi observi atitudinea față de datoria lui – acesta este un aspect. Un alt aspect este că trebuie să vezi dacă are o inimă cu frică de Dumnezeu. Dacă da, atunci cel puțin nu va face nimic inuman sau ceva care este imoral sau nu este etic, deci cu siguranță te va trata bine. Dacă nu are o inimă cu frică de Dumnezeu și este necuviincios, încăpățânat, sau are o umanitate rea, înșelătoare și arogantă; dacă nu Îl are pe Dumnezeu în inimă și se consideră superior celorlalți; dacă tratează lucrarea, îndatoririle și chiar însărcinarea dată de Dumnezeu și orice problemă majoră a casei lui Dumnezeu într-un mod nechibzuit, conform voinței proprii, acționând arbitrar, fără să fie vreodată precaut, fără să caute principii și mai ales dacă atunci când se ocupă de ofrande, le ia și le acaparează într-un mod nechibzuit, fără să se teamă de nimic, atunci categoric nu trebuie să cauți un astfel de om. Fără o inimă cu frică de Dumnezeu, este capabil de orice. În acest moment, un astfel de bărbat ar putea să te lingușească și să-ți promită dragostea lui veșnică, dar când, într-o bună zi, nu va fi fericit, când nu vei fi capabilă să-i satisfaci nevoile și când nu vei mai fi iubita lui, atunci va spune că nu te mai iubește și că nu mai simte nimic pentru tine și pur și simplu te va părăsi oricând vrea el. Chiar dacă încă nu ați divorțat, tot va merge să caute pe altcineva – toate acestea sunt posibile. Te poate abandona oricând, oriunde, și e capabil de orice. Astfel de bărbați sunt foarte periculoși și nu merită să le încredințezi toată viața ta. Dacă vei găsi un astfel de bărbat ca să fie iubitul tău, dragul tău, partenerul pe care ți l-ai ales, atunci vei da de necaz. Chiar dacă este înalt, bogat și chipeș, incredibil de talentat și are mare grijă de tine și este atent cu tine și, superficial vorbind, îndeosebi dacă întrunește standardele, indiferent dacă este prietenul tău sau soțul tău, însă nu are o inimă cu frică de Dumnezeu, atunci această persoană nu poate fi partenerul

pe care ți-l alegi. Dacă ești îndrăgostită de el și începi să ieși cu el și apoi vă căsătoriți, atunci el va fi un coșmar și un dezastru pentru tine toată viața. Spui: „Nu mă tem, urmăresc adevărul.” Ai picat în mâna unui diavol, iar el Îl urăște pe Dumnezeu, Îl sfidează și folosește tot felul de mijloace pentru a-ți perturba credința în Dumnezeu – ești capabilă să depășești acest lucru? Statura ta joasă și puțina ta credință nu pot suporta acest chin și, după câteva zile, ești atât de chinuită, că implori iertare și ești incapabilă să continui să crezi în Dumnezeu. Nu te mai încrezi în Dumnezeu și mintea ta e într-un conflict continuu. E ca și cum ai fi fost aruncată într-o mașină de tocat și făcută bucăți, fără nicio asemănare umană, complet împotmolită în ea, până când, într-un final, ești condamnată aceleiași sorți ca diavolul cu care ești căsătorită, iar viața ta se va sfârși.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (10)”

Este urmărirea fericirii conjugale obiectivul pe care ar trebui să-l atingă oamenii în viață, după ce se căsătoresc? Are acest lucru vreo legătură cu căsnicia pe care a poruncit-o Dumnezeu? (Nu.) Dumnezeu i-a dat omului căsnicia și ție ți-a oferit un mediu în care poți să îndeplinești responsabilitățile și obligațiile unui bărbat sau ale unei femei în cadrul căsniciei. Dumnezeu ți-a dat căsnicia, ceea ce înseamnă că ți-a dat un partener. Partenerul te va însoți până la sfârșitul vieții acesteia și-ți va fi alături în fiecare etapă a vieții. Ce vreau să spun prin „însoți”? Vreau să spun că partenerul tău te va ajuta și-ți va purta de grijă, va împărtăși cu tine toate lucrurile cu care te vei confrunta în viață. Adică, indiferent cu câte lucruri te vei confrunta, nu le vei mai înfrunta singur, ci le veți înfrunta împreună. A trăi în acest fel face viața oarecum mai ușoară și mai relaxată, ambele persoane făcând ce trebuie să facă, fiecare din ele folosindu-și abilitățile și punctele forte și începându-și viața. Chiar este atât de simplu. Totuși, Dumnezeu nu a avut niciodată nicio cerință de la oameni, spunând:

„Ți-am dat căsnicia. Acum, ești căsătorit, deci trebuie neapărat să-ți iubești partenerul până la final și să-l măgulești întruna – aceasta este misiunea ta.” Dumnezeu ți-a dat căsnicia, ți-a dat un partener și ți-a dat un alt mediu de viață. În acest fel de mediu de viață și în acest fel de situație, El îți determină partenerul să împărtășească și să înfrunte totul împreună cu tine, astfel încât tu să trăiești mai liber și mai ușor, permițându-ți, în același timp, să apreciezi o altă etapă a vieții. Totuși, Dumnezeu nu te-a păcălit în legătură cu căsnicia. Ce vreau să spun prin acest lucru? Vreau să spun că Dumnezeu nu ți-a luat viața, soarta, misiunea, calea pe care o urmezi în viață, direcția pe care o alegi în viață și felul de credință pe care o ai și i le-a dat pe toate partenerului tău, ca să le stabilească pentru tine. El nu a spus că felul de soartă, ceea ce urmărești, calea în viață și perspectiva asupra vieții pe care le are o femeie trebuie hotărâte de către soțul ei, sau că felul de soartă, ceea ce caută, calea în viață și perspectiva asupra vieții pe care le are un bărbat trebuie hotărâte de către soția lui. Dumnezeu nu a spus niciodată astfel de lucruri și nu a poruncit ca lucrurile să fie astfel. Vezi tu, a spus Dumnezeu așa ceva atunci când a consacrat căsnicia pentru omenire? (No.) Dumnezeu nu a spus niciodată că urmărirea fericirii conjugale este misiunea unei femei sau a unui bărbat în viață și că trebuie să-ți întreții bine fericirea căsniciei, pentru ca misiunea vieții tale să fie îndeplinită, iar tu să te comporți cu succes ca o ființă creată – Dumnezeu nu a spus niciodată un astfel de lucru. Dumnezeu nu a spus nici: „Trebuie să îți alegi calea vieții în cadrul căsniciei. Căsnicia ta și partenerul tău de viață vor hotărî dacă vei obține sau nu mântuirea. Perspectiva ta asupra vieții și soarta ta vor fi hotărâte de partenerul tău de viață.” A spus vreodată Dumnezeu un asemenea lucru? (Nu.) Dumnezeu ți-a poruncit să te căsătorești și ți-a dat un partener. Te căsătorești, dar identitatea și statutul tău înaintea lui Dumnezeu nu se schimbă – rămâi același. Dacă ești femeie, atunci rămâi femeie

înaintea lui Dumnezeu; dacă ești bărbat, atunci rămâi bărbat înaintea lui Dumnezeu. Există însă un lucru pe care îl aveți în comun, și anume faptul că, indiferent dacă ești bărbat sau femeie, sunteți amândoi ființe create înaintea Creatorului. În cadrul căsniciei, vă tolerați și vă iubiți unul pe altul, vă ajutați și vă susțineți reciproc, iar asta înseamnă că vă îndepliniți responsabilitățile. Însă înaintea lui Dumnezeu, responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinești și misiunea pe care ar trebui s-o duci la bun sfârșit nu pot fi înlocuite de responsabilitățile pe le îndeplinești față de partenerul tău. Prin urmare, când responsabilitățile tale față de partenerul tău intră în conflict cu datoria pe care o ființă creată ar trebui s-o îndeplinească înaintea lui Dumnezeu, ce ar trebui să alegi ar fi să faci datoria unei ființe create, și nu să-ți îndeplinești responsabilitățile față de partenerul tău. Acestea sunt direcția și scopul pe care ar trebui să le alegi și, bineînțeles, aceasta este și misiunea pe care ar trebui s-o îndeplinești. Însă unii oameni transformă, în mod greșit, urmărirea fericirii conjugale sau îndeplinirea responsabilităților față de partenerul de viață și protejarea, îngrijirea și iubirea partenerului lor în misiunea vieții lor și-și consideră partenerul ca fiind universul și destinul lor – nu este bine. Destinul tău este sub suveranitatea lui Dumnezeu și nu este guvernat de partenerul tău. Căsnicia nu-ți poate schimba nici destinul, nici faptul că Dumnezeu îți guvernează destinul. Cât privește felul de perspectivă asupra vieții pe care s-ar cuveni să-l ai și calea pe care s-ar cuveni s-o urmezi, ar trebui să le cauți în cuvintele învățămintelor și cerințelor lui Dumnezeu. Aceste lucruri nu depind de partenerul tău și nu sunt hotărâte de către acesta. În afară de a-și îndeplini responsabilitățile față de tine, el nu ar trebui să aibă controlul asupra destinului tău și nici nu ar trebui să-ți ceară să-ți schimbi direcția în viață, nici să decidă ce cale ar trebui să urmezi, ce perspectivă asupra vieții ar trebui să ai și, cu atât mai puțin, să te constrângă sau să te împiedice să urmărești mântuirea. Cât

privește căsnicia, tot ce pot face oamenii este să o accepte de la Dumnezeu și să respecte definiția căsniciei pe care El a poruncit-o pentru oameni, în care atât soțul, cât și soția își îndeplinesc responsabilitățile și obligațiile reciproce. Ce nu pot face este să hotărască destinul, viața anterioară, viața prezentă sau viața următoare a partenerului lor, cu atât mai puțin eternitatea acestuia. Destinația ta, destinul și calea pe care o urmezi pot fi hotărâte doar de către Creator. Prin urmare, ca ființă creată, indiferent dacă rolul tău este de soție sau de soț, fericirea pe care ar trebui să o urmărești în această viață își are originea în faptul că faci datoria unei ființe create și îndeplinești misiunea unei ființe create. Nu își are originea în căsnicia în sine și cu atât mai puțin în faptul că îndeplinești responsabilitățile unei soții sau ale unui soț în cadrul căsniciei. Bineînțeles, calea pe care alegi să o urmezi și perspectiva asupra vieții pe care o adopți nu ar trebui să se bazeze pe fericirea conjugală și în niciun caz nu ar trebui stabilite de vreunul din membrii cuplului căsătorit – se cuvine să înțelegi acest lucru. Așadar, oamenii care se căsătoresc și care urmăresc doar fericirea conjugală și consideră această urmărire ca fiind misiunea lor ar trebui să renunțe la asemenea gânduri și puncte de vedere, să schimbe modul în care practică și direcția drumului lor în viață. Te căsătorești și trăiești împreună cu partenerul tău sub orânduirea lui Dumnezeu, asta este tot, și este îndeajuns să îndeplinești responsabilitățile unei soții sau ale unui soț în timp ce vă trăiți viața împreună. Cât privește calea pe care ar trebui să o urmezi și perspectiva asupra vieții pe care ar trebui să o adopți, partenerul tău nu are nicio obligație și niciun drept de a hotărî aceste lucruri. Chiar dacă ești deja căsătorit și ai un partener de viață, așa-numitul tău partener de viață poate avea doar înțelesul poruncit de Dumnezeu cu privire la ideea de partener de viață. Acesta poate doar să îndeplinească responsabilitățile unui partener de viață, iar tu poți să alegi și să hotărăști toate celelalte lucruri care nu au

legătură cu partenerul tău de viață. Bineînțeles, chiar mai important este că alegerile și deciziile tale nu ar trebui să se bazeze pe preferințele și pe înțelegerea ta, ci mai degrabă pe cuvintele lui Dumnezeu. Înțelegi părtășia cu privire la această chestiune? (Da.) Prin urmare, acțiunile oricărui partener în cadrul unei căsnicii care urmărește fericirea conjugală cu orice preț sau care face orice sacrificiu nu vor fi ținute minte de Dumnezeu. Indiferent cât de bine sau cât de corect îți îndeplinești obligațiile și responsabilitățile față de partenerul tău, sau cât de mult te ridici la așteptările partenerului tău – cu alte cuvinte, indiferent cât de bine sau de corect îți întreții fericirea conjugală, sau cât de demnă de invidiat este – asta nu înseamnă că ai îndeplinit misiunea unei ființe create și nici nu dovedește că ești o ființă creată care întrunește standardele. Poate că ești o soție perfectă sau un soț perfect, dar acest lucru este limitat la cadrul căsniciei. Creatorul evaluează ce tip de persoană ești în funcție de modul în care îndeplinești datoria unei ființe create înaintea Sa, a felului de cale pe care o urmezi, a perspectivei pe care o ai asupra vieții, a lucrurilor pe care le urmărești în viață și a manierei în care duci la bun sfârșit misiunea unei ființe create. Cu aceste lucruri, Dumnezeu evaluează calea pe care o urmezi ca ființă creată și următoarea ta destinație. El nu evaluează aceste lucruri pe baza felului în care îți îndeplinești responsabilitățile și obligațiile ca soție sau ca soț și nici luând în calcul dacă iubirea ta pentru partenerul tău îl mulțumește.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (11)”

Nu avem părtășie despre renunțarea la urmărirea fericirii conjugale pentru ca tu să renunți la căsătoria ca formalitate, nici pentru a te încuraja să divorțezi, ci mai degrabă ca să renunți la acele lucruri pe care le urmărești cu privire la fericirea conjugală. În primul rând, ar trebui să renunți la acele opinii care te domină în urmărirea fericirii conjugale, iar apoi, ar trebui să

renunți la practica de urmărire a fericirii conjugale și să-ți dedici cea mai mare parte a timpului și energiei tale îndeplinind datoria unei ființe create și urmărind adevărul. În ceea ce privește căsnicia, atât timp cât nu este în dezacord sau nu intră în conflict cu urmărirea adevărului de către tine, atunci, obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinești, misiunea pe care ar trebui să o duci la capăt și rolul pe care ar trebui să-l joci în cadrul căsniciei nu se vor schimba. Prin urmare, a-ți cere să renunți la urmărirea fericirii conjugale nu înseamnă a-ți cere să abandonezi căsnicia sau să divorțezi, ca formalitate, ci mai degrabă înseamnă a-ți cere să-ți îndeplinești misiunea ca ființă creată și să îndeplinești în mod adecvat datoria care îți revine, plecând de la premisa îndeplinirii responsabilităților care îți revin în căsnicie. Bineînțeles, dacă faptul că urmărești fericirea conjugală îți afectează, împiedică sau chiar compromite îndeplinirea datoriei unei ființe create, atunci ar trebui să abandonezi nu doar urmărirea fericirii conjugale, ci și întreaga ta căsnicie. Care este scopul și înțelesul final al părtășiei despre aceste aspecte? Este ca fericirea conjugală să nu îți împiedice pașii, să nu îți lege mâinile, să nu îți orbească ochii, să nu îți deformeze vederea, să nu îți perturbe și să nu îți ocupe mintea; este ca urmărirea fericirii conjugale să nu îți umple calea vieții și însăși viața și ca tu să abordezi corect responsabilitățile și obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinești în căsnicie și să faci alegerile corecte cu privire la responsabilitățile și obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinești. Un mod mai bun de a practica este să dedici mai mult timp și mai multă energie datoriei tale, să realizezi datoria care îți revine și să execuți misiunea pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu. Nu trebuie să uiți niciodată că ești o ființă creată, că Dumnezeu este Cel care te-a călăuzit în viață până în acest moment, că Dumnezeu ți-a dat căsnicia, ți-a dat o familie și că Dumnezeu este Cel care ți-a oferit responsabilitățile pe care ar trebui să le îndeplinești în cadrul căsniciei și că nu tu ai ales

căsnicia; ideea nu este că ai ajuns să fii căsătorit din senin sau că îți poți întreține fericirea conjugală bazându-te pe propriile abilități și pe propria forță. Acum am explicat clar acest lucru? (Da.) Înțelegi ce trebuie să faci? Îți este clară calea acum? (Da.) Dacă nu există niciun conflict sau nicio contradicție între responsabilitățile și obligațiile pe care ar trebui să le îndeplinești în căsnicie și datoria și misiunea ta ca ființă creată, atunci, în aceste condiții, ar trebui să-ți îndeplinești responsabilitățile în cadrul căsniciei oricum trebuie îndeplinite acestea și ar trebui să-ți îndeplinești responsabilitățile bine, să îți asumi responsabilitățile care îți revin și să nu încerci să te sustragi de la ele. Trebuie să îți asumi răspunderea pentru partenerul tău și pentru viața partenerului tău, pentru sentimentele lui și pentru tot ce ține de acesta. Totuși, când apare un dezacord între responsabilitățile și obligațiile pe care ți le asumi în cadrul căsniciei și misiunea și datoria ta ca ființă creată, atunci nu va trebui să renunți la datoria sau la misiunea ta, ci mai degrabă la responsabilitățile tale în cadrul căsniciei. Asta este ceea ce așteaptă Dumnezeu de la tine, este însărcinarea dată ție de Dumnezeu și, bineînțeles, este ceea ce îi cere Dumnezeu oricărui bărbat sau oricărei femei. Abia atunci când ești capabil să faci asta vei urmări adevărul și-L vei urma pe Dumnezeu. Dacă nu ești capabil de asta și nu poți să practici în acest fel, atunci ești credincios doar cu numele, nu Îl urmezi pe Dumnezeu cu o inimă sinceră și nu ești un urmăritor al adevărului. Acum ai ocazia și condițiile pentru a pleca din China ca să-ți îndeplinești datoria, iar unii oameni spun: „Dacă plec din China ca să-mi îndeplinesc datoria, atunci va trebui să-mi las partenerul acasă. Deci nu ne vom mai vedea niciodată? Nu va trebui să trăim separat? Nu înseamnă că nu vom mai avea o căsnicie?” Unii oameni se gândesc: „Ah, cum va trăi partenerul meu fără mine? Nu se va destrăma căsnicia noastră dacă eu nu sunt acolo? Se va încheia căsnicia noastră? Ce voi face în viitor?” Ar trebui

să te gândești la viitor? La ce ar trebui să te gândești cel mai mult? Dacă vrei să fii cineva care urmărește adevărul, atunci, cel mai mult ar trebui să te gândești la modul în care să renunți la lucrurile la care îți cere Dumnezeu să renunți și la modul în care să realizezi ce îți cere Dumnezeu să realizezi. Dacă vei rămâne fără căsnicie și fără partenerul tău alături în viitor, în zilele care urmează, poți să trăiești până la bătrânețe și să trăiești bine. Însă dacă abandonezi această ocazie, atunci acest lucru este echivalent cu a abandona datoria și misiunea pe care ți le-a încredințat Dumnezeu. Atunci, pentru Dumnezeu, tu nu vei fi cineva care urmărește adevărul, cineva care Îl dorește cu adevărat pe Dumnezeu, sau cineva care urmărește mântuirea. Dacă-ți dorești în mod activ să abandonezi ocazia și dreptul tău de a dobândi mântuirea și misiunea ta și, în schimb, alegi căsnicia, alegi să rămâneți uniți ca soț și soție, alegi să fii cu partenerul tău și să îl mulțumești pe el și alegi să îți păstrezi căsnicia intactă, atunci, în final, tu vei câștiga unele lucruri și vei pierde altele. Înțelegi ce vei pierde, nu-i așa? Căsnicia nu este totul pentru tine, și nici fericirea conjugală nu este – acestea nu îți pot decide soarta, nu îți pot decide viitorul și cu atât mai puțin îți pot decide destinația. Așadar, oamenii trebuie să decidă ce alegeri ar trebui să facă și dacă ar trebui sau nu să renunțe la urmărirea fericirii conjugale și să îndeplinească datoria unei ființe create.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (10)”

Dumnezeu ți-a poruncit să te căsătorești doar ca să poți învăța să-ți îndeplinești responsabilitățile, să înveți să trăiești în pace cu altă persoană și să aveți o viață împreună și ca să experimentezi cum este viața trăită cu partenerul tău și cum să faceți față împreună tuturor lucrurilor cu care vă confruntați, făcându-ți viața mai bogată și mai deosebită. Totuși, El nu te amăgește în legătură cu căsnicia și, bineînțeles, nu te vinde partenerului tău, ca să-i fii sclav. Nu ești sclavul lui și nici el nu este stăpânul tău. Sunteți

egali. Ai doar responsabilitățile unei soții sau ale unui soț față de partenerul tău, iar când îndeplinești aceste responsabilități, Dumnezeu te consideră o soție sau un soț mulțumitor. Partenerul tău nu are nimic în plus față de tine, iar tu nu ești mai prejos de el. Dacă tu crezi în Dumnezeu și urmărești adevărul, dacă îți poți face datoria, participi adesea la adunări, citești în rugăciune cuvintele lui Dumnezeu și vii înaintea Lui, acestea sunt lucruri pe care El le acceptă și reprezintă ceea ce ar trebui să facă o ființă creată și viața normală pe care o ființă creată ar trebui să o trăiască. Nu este nimic rușinos la asta și nici nu trebuie să simți că îi datorezi ceva partenerului tău fiindcă trăiești o astfel de viață – nu îi datorezi nimic. Dacă dorești, ai obligația să depui mărturie pentru lucrarea lui Dumnezeu, față de partenerul tău. Însă dacă el nu crede în Dumnezeu și nu urmează aceeași cale ca tine, atunci nu este nevoie și nu ai nicio obligație să îi spui sau să îi explici vreun lucru sau vreo informație despre credința ta sau calea pe care o urmezi, iar el nu are niciun drept să știe despre aceste lucruri. Este responsabilitatea și obligația sa să te susțină, să te încurajeze și să te apere. Dacă nu poate face asta, atunci îi lipsește umanitatea. De ce? Fiindcă tu urmezi calea corectă și tocmai din acest motiv, familia și partenerul tău primesc binecuvântări și se bucură alături de tine de harul lui Dumnezeu. Este corect ca partenerul tău să fie recunoscător pentru asta, în loc să te discrimineze sau să te hărțuiască din cauza credinței tale sau fiindcă suferi persecuții, sau în loc să creadă că ar trebui să faci mai multe treburi gospodărești și alte lucruri, sau că îi datorezi ceva. Nu îi datorezi nimic pe plan emoțional, spiritual sau pe orice alt plan – el îți datorează ție. Datorită credinței tale în Dumnezeu, el se bucură de har și de binecuvântări în plus de la Dumnezeu și dobândește aceste lucruri în mod excepțional. Ce vreau să spun prin „dobândește aceste lucruri în mod excepțional”? Vreau să spun că o astfel de persoană nu merită și nu ar trebui să le dobândească. De ce nu ar trebui să le

dobândească? Fiindcă nu Îl urmează și nu Îl recunoaște pe Dumnezeu, prin urmare, se bucură de har datorită credinței tale în Dumnezeu. El beneficiază alături de tine și se bucură de binecuvântări împreună cu tine și este corect ca el să-ți fie recunoscător. Cu alte cuvinte, fiindcă se bucură de aceste binecuvântări în plus și de acest har, ar trebui să-și îndeplinească mai mult responsabilitățile și să-ți susțină mai mult credința în Dumnezeu. Fiindcă o persoană din familie crede în Dumnezeu, afacerea de familie a unor oameni merge bine, iar ei devin deosebit de prosperi. Câștigă mulți bani, familia lor trăiește o viață bună, ei devin bogați pe plan material, iar calitatea vieții lor crește – cum s-au întâmplat toate aceste lucruri? Ar fi capabilă familia ta să obțină toate aceste lucruri dacă unul dintre voi nu ar crede în Dumnezeu? Unii oameni spun: „Dumnezeu a poruncit ca ei să aibă o soartă bogată.” Este corect că Dumnezeu a poruncit asta, dar dacă familia lor nu ar avea acel membru care crede în Dumnezeu, afacerea lor nu ar beneficia de atât har și de atâtea binecuvântări. Fiindcă au o persoană care crede în Dumnezeu, fiindcă persoana care crede în El are credință adevărată, urmărește cu sinceritate și este dornică să I se dedice și să se sacrifice pentru El, partenerul său de viață necredincios primește harul și binecuvântările în mod excepțional. Lui Dumnezeu Îi este foarte ușor să facă acest lucru mărunt. Cei care nu cred tot nu sunt mulțumiți, ba chiar îi cenzurează și-i hărțuiesc pe cei care cred în Dumnezeu. Persecutarea la care țara și societatea îi supun pe credincioși este deja un dezastru pentru ei și, cu toate acestea, membrii familiilor acestora merg chiar și mai departe și pun și ei presiuni suplimentare. Dacă, în astfel de situații, tu tot crezi că îi dezamăgești și ești dispusă să devii sclava căsniciei tale, asta chiar este ceva ce nu ar trebui să faci. Nu-ți susțin credința în Dumnezeu, în regulă; nu-ți apără credința în Dumnezeu, și asta este în regulă. Au libertatea de a nu face acele lucruri. Totuși, nu ar trebui să te trateze ca pe o sclavă deoarece

crezi în Dumnezeu. Nu ești o sclavă, ești o ființă umană, o persoană demnă și cinstită. Ești cel puțin o ființă creată înaintea lui Dumnezeu și nu ești sclava nimănui. Dacă trebuie să fii o sclavă, atunci poți fi doar sclava adevărului, sclava lui Dumnezeu, nu sclava unei persoane, cu atât mai puțin să-l ai pe partenerul tău de viață drept stăpân. În ceea ce privește relațiile pământești, în afara părinților tăi, persoana care îți este cea mai apropiată în această lume este partenerul tău de viață. Însă fiindcă tu crezi în Dumnezeu, el te tratează ca pe un dușman, te atacă și te persecută. Obiectează la participarea ta la adunări, dacă aude vreo bârfă, vine acasă să te dojenească și să se poarte urât cu tine. Chiar și atunci când te rogi sau citești cuvintele lui Dumnezeu acasă și nu afectezi cu nimic normalitatea vieții sale, tot te va dojeni și ți se va opune, ba chiar te va bate. Spune-Mi, ce fel de lucru este acesta? Nu este el un demon? Este aceasta persoana cea mai apropiată de tine? Merită o astfel de persoană ca tu să îndeplinești vreo responsabilitate față de ea? (Nu.) Nu, nu merită! Și astfel, unii oameni care au o asemenea căsnicie încă sunt la dispoziția partenerului lor, dispuși să sacrifice totul, să sacrifice timpul pe care ar trebui să-l petreacă făcându-și datoria, ocazia de a-și face datoria, ba chiar și ocazia de a obține mântuirea. Nu ar trebui să facă aceste lucruri și ar trebui măcar să abandoneze asemenea idei. În afară de a-I fi datori lui Dumnezeu, oamenii nu datorează nimănui nimic. Nu le ești dator părinților tăi, soțului tău, soției tale, copiilor tăi, cu atât mai puțin prietenilor tăi – nu datorezi nimănui nimic. Sursa tuturor lucrurilor pe care le au oamenii, inclusiv a căsniciilor lor, este Dumnezeu. Dacă trebuie să vorbim despre ce datorați, oamenii Îi sunt datori doar lui Dumnezeu. Bineînțeles, Dumnezeu nu îți cere înapoi ce-I datorezi, El îți cere doar să urmezi calea corectă în viață. Cea mai importantă intenție a lui Dumnezeu cu privire la căsnicie este ca tu să nu-ți pierzi demnitatea și integritatea din cauza căsniciei tale, să nu devii cineva care nu are o cale corectă de urmat,

nu are propria perspectivă asupra vieții sau propria direcție de urmărit și să nu devii un om care renunță chiar și la urmărirea adevărului, la șansa lui de a obține mântuirea și la orice însărcinare sau misiune pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca în schimb, să devii de bunăvoie sclavul căsniciei tale. Dacă îți tratezi căsnicia în acest fel, atunci ar fi fost mai bine dacă nu te-ai fi căsătorit deloc, iar viața de persoană necăsătorită ți s-ar potrivi mai bine. Dacă orice-ai face, nu te poți debarasa de o astfel de situație sau structură conjugală, atunci ar fi cel mai bine dacă te-ai retrage complet din căsnicie și ai trăi mai bine ca persoană liberă. După cum spuneam, scopul lui Dumnezeu când poruncește căsnicia este ca tu să poți avea un partener, să treci prin suișurile și coborâșurile vieții și prin fiecare etapă a ei în compania partenerului tău, să nu fii singur sau stingher în fiecare etapă a vieții, să ai pe cineva alături, să ai cui să-i împărtășești gândurile cele mai intime și să ai pe cineva care să te aline și să aibă grijă de tine. Totuși, Dumnezeu nu folosește căsnicia ca să te înrobească, sau ca să te lege de mâini și de picioare, astfel încât să nu ai niciun drept de a-ți alege calea și să devii sclavul căsniciei. Dumnezeu ți-a poruncit să te căsătorești și ți-a rânduit un partener; El nu ți-a găsit un stăpân și nici nu vrea ca tu să fii izolat în căsnicia ta, fără să ai propriile lucruri pe care le urmărești, propriile scopuri în viață, fără direcția corectă pentru ceea ce urmărești și fără dreptul de a căuta mântuirea. Dimpotrivă, indiferent dacă ești căsătorit sau nu, cel mai important drept pe care ți L-a dăruit Dumnezeu este cel de a-ți urmări scopurile în viață, de a stabili perspectiva corectă asupra vieții și de a căuta mântuirea. Nimeni nu îți poate lua acest drept și nimeni nu poate interveni asupra lui, nici măcar partenerul tău de viață. Așadar, acelea dintre voi care joacă rolul de sclave în căsnicia lor ar trebui să abandoneze acest mod de viață, să-și abandoneze ideile și practicile legate de dorința de a fi sclave în căsnicia lor și să lase în urmă situația respectivă. Nu fi constrânsă de

partenerul tău și nu fi afectată, limitată, restricționată sau înrobită de emoțiile, punctele de vedere, cuvintele, atitudinile sau chiar acțiunile partenerului tău. Lasă totul în urmă și bazează-te pe Dumnezeu, cu îndrăzneală și curaj. Când vrei să citești cuvintele lui Dumnezeu, atunci citește-le, participă la adunări atunci când trebuie să participi, fiindcă ești o ființă umană, nu un câine, și nu ai nevoie de nimeni care să-ți reglementeze comportamentul sau să-ți restricționeze sau să-ți controleze viața. Ai dreptul să-ți alegi obiectivele și direcția în viață – Dumnezeu ți-a dăruit acest drept și, mai ales, tu pășești pe calea corectă. Cel mai important lucru este ca atunci când casa lui Dumnezeu are nevoie ca tu să îndeplinești o anumită sarcină, când casa lui Dumnezeu îți dă o datorie, tu ar trebui să abandonezi totul, în mod conștiincios, fără preferințe sau rezerve, și să faci datoria pe care ar trebui să o faci și să duci până la capăt misiunea pe care ți-a dat-o Dumnezeu. Dacă această sarcină presupune ca tu să pleci de acasă zece zile sau o lună, atunci ar trebui să alegi să-ți faci bine datoria, să duci până la capăt însărcinarea pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu și să-I mulțumești inima – acestea sunt atitudinea, hotărârea și dorința pe care ar trebui să le aibă cei care urmăresc adevărul. Dacă această sarcină presupune ca tu să pleci pentru șase luni, un an, sau pentru o perioadă necunoscută, atunci ar trebui să îți abandonezi, în mod conștiincios, familia și partenerul conjugal și să mergi să duci până la capăt misiunea pe care ți-a dat-o Dumnezeu. Asta fiindcă acesta este momentul când lucrarea casei lui Dumnezeu și datoria ta au nevoie cel mai mult de tine, și nu momentul când căsnicia și partenerul tău au nevoie cel mai mult de tine. Prin urmare, nu trebuie să crezi că dacă ești căsătorit, atunci trebuie să fii sclavul căsniciei tale, sau că este o rușine dacă se încheie sau se destramă căsnicia ta. De fapt, nu este o rușine și trebuie să vezi circumstanțele în care s-a încheiat căsnicia și care a fost rânduiala lui Dumnezeu. Dacă acest eveniment a fost poruncit și

guvernat de Dumnezeu și nu provocat de oameni, atunci este un lucru măreț, este o onoare ca tu să fi renunțat la căsnicia ta și s-o fi încheiat dintr-o cauză dreaptă, căutând să-L mulțumești pe Dumnezeu și să-ți duci la bun sfârșit misiunea ca ființă creată. Acesta este un lucru care va fi ținut minte și acceptat de Dumnezeu și de aceea spun că este un lucru măreț, nu o rușine! Deși căsniciile unor oameni se încheie pentru că partenerul îi abandonează și-i trădează – în termeni colocviali, li se dau papucii și sunt trimiși la plimbare – acest lucru nu este rușinos. În schimb, ar trebui să spui: „Este onoarea mea. De ce? Faptul că a ajuns în acest punct și s-a încheiat în acest fel căsnicia mea este poruncit și guvernat de Dumnezeu. Călăuzirea lui Dumnezeu m-a determinat să fac acest pas. Dacă nu ar fi făcut Dumnezeu asta și nu l-ar fi pus să mă arunce în stradă, chiar nu aș fi avut credința și curajul să fac acest pas. Slavă suveranității și călăuzirii lui Dumnezeu! Lăudat fie Dumnezeu!” Aceasta este o onoare. În toate tipurile de căsnicii, poți să ai o asemenea experiență, poți să alegi să urmezi calea corectă sub călăuzirea lui Dumnezeu, să duci la bun sfârșit misiunea pe care ți-a dat-o Dumnezeu, să-ți părăsești partenerul de viață sub o astfel de premisă și cu o asemenea motivație și să-ți închei căsnicia, iar pentru asta meriți felicitări. Există cel puțin un lucru în legătură cu care merită să te bucuri, și anume că nu mai ești sclavul căsniciei tale. Ai scăpat de sclavia căsniciei tale și nu mai trebuie să-ți faci griji, să suferi și să te chinui din cauză că ești sclavul căsniciei tale și vrei să te eliberezi, dar nu poți. Din acel moment, ai scăpat, ești liber, iar acesta este un lucru bun. Cu toate acestea, sper că aceia ale căror căsnicii s-au încheiat în mod dureros și care încă sunt apăsați de umbrele acestei chestiuni să poată renunța cu adevărat la căsnicia lor; renunță la umbrele cu care te-a lăsat aceasta, la ura, furia și chiar suferința cu care te-a lăsat și nu mai simți durere și furie fiindcă toate sacrificiile și eforturile pe care le-ai făcut pentru partenerul tău au fost răsplătite cu

infidelitatea, trădarea și batjocura acestuia. Sper să lași în urmă toate aceste lucruri, să te bucuri că nu mai ești sclavul căsniciei tale, că nu mai trebuie să faci nimic ori să te sacrifici în mod inutil pentru stăpânul din căsnicia ta și, în schimb, sub călăuzirea și suveranitatea lui Dumnezeu, să urmezi calea corectă în viață, să-ți îndeplinești datoria de ființă creată, să nu mai fii necăjit și să nu mai ai nicio grijă. Bineînțeles, nu mai este nevoie să fii preocupat, îngrijorat sau neliniștit cu privire la partenerul tău conjugal sau să-ți ocupi mintea cu gânduri despre el; din acest moment, totul va fi bine, nu mai este nevoie să discuți chestiunile personale cu partenerul tău, nu mai ai de ce să fii constrâns de el. Trebuie doar să cauți adevărul și să te uiți după principii și după fundament în cuvintele lui Dumnezeu. Deja ești liber și nu mai ești sclavul căsniciei tale. Este un noroc că ai lăsat în urma ta acea căsnicie de coșmar, că ai venit cu sinceritate înaintea lui Dumnezeu, că nu mai ești îngrădit de căsnicia ta și că ai mai mult timp să citești cuvintele lui Dumnezeu, să participi la adunări și să faci devoțiuni spirituale. Ești absolut liber, nu trebuie să acționezi într-un anumit fel, în funcție de toanele altcuiva, nu mai ești nevoit să asculți tachinările batjocoritoare ale nimănui, nu mai trebuie să iei în calcul toanele sau sentimentele nimănui – trăiești viața unei persoane necăsătorite, e grozav! Nu mai ești un sclav, poți să ieși din acel mediu în care aveai diverse responsabilități de îndeplinit față de oameni, poți să fii o ființă creată adevărată sub stăpânirea Creatorului și să îndeplinești datoria unei ființe create – ce minunat este să faci asta într-un mod pur! Nu mai trebuie să te cerți, să-ți faci griji, să-ți bați capul, să tolerezi, să înduri, să suferi sau să te înfurii vreodată cu privire la căsnicia ta, nu mai trebuie să trăiești niciodată în acel mediu odios și în acea situație complicată. Asta este grozav, toate acestea sunt lucruri bune și totul merge bine. Când cineva vine înaintea Creatorului, acea persoană acționează și vorbește potrivit cuvintelor lui Dumnezeu și în conformitate cu adevărurile-

principii. Totul decurge fără probleme, nu mai au loc acele dispute dificile, iar inima ta se poate liniști. Toate acestea sunt lucruri bune, dar este păcat că unii oameni încă sunt dispuși să fie sclavi într-un asemenea mediu conjugal odios și nu scapă de el sau nu-l lasă în urmă. În orice caz, Eu tot sper că, deși acești oameni nu-și încheie căsniciile și nu lasă în urmă căsniciile destrămate, ar trebui, măcar, să nu fie sclavii căsniciilor lor. Indiferent cine este partenerul tău, indiferent ce talente sau ce umanitate are, cât de înalt este statutul lui, cât de talentat și de capabil este, el tot nu este stăpânul tău. Este partenerul tău, egalul tău. Nu este mai nobil decât tine și nici tu nu ești mai modestă decât el. Dacă nu este în stare să-și îndeplinească responsabilitățile conjugale, atunci ești îndreptățită să-l critici și ai obligația să-l ții în frâu și să-i ții predici. Nu te degrada și nu-ți da voie să fii exploatată pentru că îl crezi prea formidabil sau te temi că se va plictisi de tine, te va respinge sau te va abandona, sau pentru că vrei să păstrezi continuitatea relației tale conjugale, compromițându-te de bunăvoie pentru a fi sclava lui și sclava căsniciei tale – nu se cuvine. Nu așa ar trebui să se comporte cineva, iar acestea nu sunt responsabilitățile pe care cineva ar trebui să le îndeplinească în cadrul căsniciei. Dumnezeu nu-ți cere să fii sclav și nici nu-ți cere să fii stăpân. El cere doar să-ți îndeplinești responsabilitățile și de aceea trebuie să înțelegi corect responsabilitățile pe care se cuvine să le îndeplinești în căsnicie și ar trebui să înțelegi și să vezi corect și rolul pe care-l joci în căsnicie. Dacă rolul pe care-l joci este denaturat și nu este în acord cu umanitatea sau cu ceea ce a poruncit Dumnezeu, atunci ar trebui să te verifici și să reflectezi la cum să ieși din această stare. Dacă partenerul tău poate fi criticat, atunci critică-l; dacă vei suferi consecințe nedorite criticându-ți partenerul, atunci ar trebui să faci o alegere mai înțeleaptă, mai potrivită.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (11)”

Când oamenii se căsătoresc, toți se cred norocoși și fericiți. Majoritatea oamenilor cred că, atunci când se căsătoresc, partenerul lor este simbolul vieții viitoare alese de ei și că, bineînțeles, căsnicia lor este destinația pe care o caută în viața aceasta. Ce înseamnă asta? Înseamnă că toți cei care se căsătoresc consideră că destinația lor este căsnicia și că, odată ce au o asemenea căsnicie, destinația lor este acea căsnicie. Ce înseamnă „destinație”? Înseamnă un punct de sprijin. Încredințează planurile, viitorul și fericirea lor căsniciei, precum și partenerului cu care s-au căsătorit și, prin urmare, după ce se căsătoresc, cred că nu le va mai lipsi niciodată nimic și nu vor mai avea griji. Asta se întâmplă fiindcă simt că deja și-au găsit destinația, iar această destinație este reprezentată atât de partenerul lor, cât și de căminul pe care l-au construit împreună cu persoana respectivă. Dat fiind că și-au găsit destinația, nu mai au nevoie să urmărească nimic sau să spere la nimic. […] Când un om se căsătorește, dacă-și privește căsnicia drept destinație, dar în același timp privește toate lucrurile pe care le urmărește, concepția asupra vieții, calea pe care o urmează în viață și tot ce îi cere Dumnezeu drept lucruri inutile, pentru timpul său liber, atunci, a-și avea în mod imperceptibil căsnicia drept destinație nu este un lucru bun, ci dimpotrivă, devine un obstacol, o piedică și un impediment pentru urmărirea obiectivelor corecte în viață, pentru stabilirea concepției corecte despre viață și chiar și pentru urmărirea mântuirii de către acesta. Asta se întâmplă fiindcă atunci când o persoană care se căsătorește își consideră partenerul ca fiind destinația și destinul său în viață, crede că diversele emoții ale partenerului său, fericirea și nefericirea sa, au legătură cu ea, iar propria fericire și nefericire și propriile emoții diverse sunt legate de partenerul său și, prin urmare, viața, moartea, fericirea și bucuria partenerului său sunt asociate cu propria viață, moarte, fericire și bucurie. Prin urmare, ideea acestor oameni că destinația vieții lor

este căsnicia le face foarte lentă și pasivă urmărirea căii în viață, a lucrurilor pozitive și a mântuirii. Dacă partenerul cuiva care Îl urmează pe Dumnezeu în căsnicia lor alege să nu-L urmeze pe Dumnezeu și, în schimb, alege să urmărească lucruri lumești, atunci cel care Îl urmează pe Dumnezeu va fi grav afectat de partenerul său. […] Acest lucru se întâmplă fiindcă în inima ei, soțul este sufletul și viața ei și, chiar mai mult, este cerul ei și e totul pentru ea. Soțul din inima ei o iubește cel mai mult, iar ea este cea care îl iubește pe soțul ei cel mai mult. Dar acum, a întâmpinat o problemă: dacă soțul se opune credinței ei în Dumnezeu, iar rugăciunile ei sunt în zadar, ce se va întâmpla? Se agită mult în legătură cu asta. Când i se cere să meargă să-și facă datoria departe de casă, deși își dorește și să-și îndeplinească datoria în casa lui Dumnezeu, când aude că, pentru a face asta, trebuie să plece de acasă și să călătorească departe și că trebuie stea departe de casă pentru o perioadă îndelungată, simte o suferință incredibilă. Din ce motiv? Se teme că, plecând de acasă, nu va mai avea nimeni grijă de soțul ei, ei îi va fi dor de el și-și va face întruna griji în legătură cu el. Va fi îngrijorată în ce-l privește și va tânji după el, ba chiar va simți că nu poate trăi fără el alături, că își va pierde speranța și direcția în viață și că nici nu-și va putea îndeplini datoria din toată inima. Acum, o doare inima și doar când se gândește la asta, ca să nu mai vorbim de cazul în care chiar s-ar întâmpla. Astfel, în biserică, ea nu îndrăznește niciodată să ceară să-și îndeplinească datoria în alt loc, sau dacă există vreo sarcină care presupune ca o persoană să fie plecată mult timp și să doarmă noaptea departe de casă, nu îndrăznește niciodată să se ofere pentru sarcină și nu îndrăznește să accepte o asemenea cerere. Pur și simplu își dă toată silința distribuind scrisori pentru frații și surorile ei, sau uneori găzduind adunări cu ei la ea acasă, dar niciodată nu îndrăznește să se despartă de soțul ei o zi întreagă. […] Aceste persoane simt că a fi capabile să-și privească partenerul, să-l țină de mână și

să trăiască împreună cu el înseamnă că au parte de susținere toată viață, precum să fie liniștite și alinate. Cred că nu vor avea griji cu privire la mâncare sau îmbrăcăminte, nu vor avea neliniști, și cred că partenerul este destinația lor. Non-credincioșii au o zicală care spune: „Dacă te am pe tine în viața aceasta, nu-mi mai trebuie nimic altceva.” În adâncul inimii, asta e părerea pe care o au aceste persoane față de căsnicia și partenerul lor; sunt fericite când partenerul lor este fericit, neliniștite atunci când partenerul lor este neliniștit și suferă atunci când suferă partenerul lor. Dacă le moare partenerul, nu mai vor nici ele să trăiască, iar dacă partenerul lor pleacă și se îndrăgostește de altcineva, ce fac? (Nu vor să trăiască.) Unele nu mai vor să trăiască, așa că se sinucid, iar unele persoane își pierd mințile. Spuneți-Mi, despre ce este vorba aici? Ce fel de persoană își pierde mințile? A-ți pierde mințile înseamnă că ești posedat. Unele femei își cred soțul destinația lor în viață și cred că, odată ce au găsit un astfel de bărbat, nu vor mai iubi niciodată un alt bărbat – este un exemplu al zicalei „Dacă îl am pe el în viața asta, nu-mi mai trebuie nimic altceva.” Soțul ei însă o dezamăgește, pleacă să iubească pe altcineva, iar pe ea nu o mai vrea. Deci în final, ce se întâmplă? Atunci, ea îi urăște pe toți membrii sexului opus. Când mai vede un bărbat, vrea să-l scuipe, să-l blesteme și să-l lovească. Începe să aibă tendințe violente, iar simțul rațiunii i se denaturează. Unele chiar își pierd mințile. Acestea sunt consecințele atunci când oamenii nu înțeleg corect căsnicia.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (11)”

Cum ar trebui să tratezi problema atunci când partenerul tău este infidel? Nu ar trebui să te cerți și să creezi necazuri și nici nu ar trebui să faci o scenă și să te tăvălești. Ar trebui să înțelegi că atunci când se întâmplă asta, nu se prăbușește cerul, nici nu îți este distrus visul privind destinația ta și, bineînțeles, nu înseamnă nici că trebuie să se încheie și să se

destrame căsnicia ta și cu atât mai puțin că aceasta a eșuat sau că a ajuns la capăt de drum. Doar că, fiindcă toți oamenii au firi corupte și fiindcă sunt influențați de tendințele ticăloase și de practicile comune ale lumii și nu au pic de imunitate pentru a se proteja împotriva tendințelor ticăloase, ei nu pot evita să facă greșeli, să fie infideli, să calce strâmb în căsniciile lor și să-și dezamăgească partenerii. Dacă privești problema din această perspectivă, atunci nu este chiar așa mare lucru. Toate familiile conjugale sunt influențate de mediul general al lumii și de tendințele ticăloase și practicile comune ale societății. De asemenea, dintr-o perspectivă individuală, oamenii au dorințe sexuale și, în plus, sunt influențați de fenomene precum relațiile amoroase dintre bărbați și femei în filmele și serialele TV și tendința pornografică în societate. Oamenilor le este dificil să adere la principiile pe care ar trebui să le susțină. Cu alte cuvinte, le este dificil să păstreze un reper moral. Granițele dorinței sexuale sunt încălcate cu ușurință; în sine, dorința sexuală nu este coruptă, dar fiindcă oamenii au firi corupte și, în plus, fiindcă trăiesc în acest tip de mediu general, fac cu ușurință greșeli atunci când vine vorba despre relațiile dintre bărbați și femei, iar acesta este un lucru pe care ar trebui în mod clar să-l înțelegi. Niciun om cu o fire coruptă nu poate face față ispitei sau ademenirii în acest tip de mediu general. Dorința sexuală umană se poate revărsa oricând și oriunde, iar oamenii vor comite infidelități oricând și oriunde. Acest lucru nu se întâmplă fiindcă există o problemă cu dorința sexuală în sine, ci fiindcă este ceva în neregulă cu înșiși oamenii. Ei își vor folosi dorințele sexuale pentru a comite acte care îi fac să-și piardă moralitatea, etica și integritatea, ca de exemplu să comită infidelități, să aibă relații amoroase, să aibă amante și așa mai departe. Astfel, ca persoană care crede în Dumnezeu, dacă poți privi corect aceste lucruri, atunci ar trebui să le tratezi într-un mod rațional. Tu ești o ființă umană coruptă, iar el este tot o ființă umană

coruptă, deci nu trebuie să ceri ca el să fie ca tine și să rămână fidel doar fiindcă tu ești capabilă să rămâi fidelă căsniciei tale, cerându-i să nu fie niciodată infidel. Când se întâmplă așa ceva, ar trebui să înfrunți situația în modul corect. De ce? Toți oamenii au ocazia să întâmpine un astfel de mediu sau o astfel de ispită. Poți să stai cu ochii lipiți de partenerul tău, dar nu va conta și, cu cât îl supraveghezi mai atent, cu atât se întâmplă mai rapid și mai curând. Asta fiindcă toți oamenii au firi corupte, toți trăiesc în acest mediu general al unei societăți ticăloase și foarte puțini nu sunt persoane promiscue. Doar situația sau condițiile lor îi împiedică să fie așa. Nu există multe lucruri la care oamenii să le fie superiori animalelor. Măcar un animal reacționează în mod natural la instinctele sale sexuale, dar la oameni, lucrurile nu stau așa. Oamenii pot să se implice în mod conștient în acte de promiscuitate și incest – doar oamenii pot să se dedea promiscuității. Prin urmare, în mediul general al acestei societăți ticăloase, nu numai cei care nu cred în Dumnezeu sunt capabili să facă astfel de lucruri, ci aproape toți oamenii. Este un fapt incontestabil și nu poți scăpa de această problemă. Așadar, cum acest lucru i se poate întâmpla oricui, de ce nu permiți să se întâmple cu soțul tău? Să se întâmple acest lucru este, de fapt, ceva foarte normal. Doar fiindcă ești implicată emoțional cu el, atunci când te abandonează și-ți dă papucii, nu ești capabilă să treci peste asta și nu poți suporta. Dacă i s-ar întâmpla așa ceva altcuiva, pur și simplu ai afișa un zâmbet ironic și te-ai gândi: „Dar asta e normal. Nu e toată lumea așa în societate?” Cum sună acea zicală? Ceva cu o prăjitură? (Vor și să mănânce prăjitura, și să rămână cu ea.) Toate acestea sunt vorbe populare și lucruri legate de tendințele ticăloase ale lumii. Este un lucru lăudabil pentru un bărbat. Dacă un bărbat nu are nicio prăjitură și nu este capabil să mănânce niciuna, asta arată că este incapabil și oamenii vor râde de el. Așa că atunci când un astfel de lucru i se întâmplă unei femei, ea poate să facă o scenă, să

se tăvălească și să dea frâu liber irascibilității, plângând, creând necazuri și refuzând să mănânce fiindcă s-a întâmplat asta și vrând să caute moartea, să se spânzure și să se sinucidă. Unele femei se înfurie atât de tare, încât își pierd mințile. Acest lucru este în mod imperceptibil legat de atitudinea femeii față de căsnicie și, bineînțeles, este și direct legat de ideea personală că „partenerul ei este destinația ei.” Femeia crede că, destrămând căsnicia lor, soțul ei a distrus încredințarea și minunata aspirație a destinației vieții ei. Fiindcă soțul ei a fost primul care a distrus echilibrul căsniciei lor, primul care a încălcat regulile, fiindcă i-a dat papucii, a nesocotit jurămintele de căsătorie și i-a transformat frumosul vis într-un coșmar, asta o face pe ea să se exprime în aceste feluri și să manifeste aceste comportamente extreme. Dacă oamenii acceptă înțelegerea corectă a căsniciei din partea lui Dumnezeu, atunci se vor comporta oarecum mai rațional. Când li se întâmplă un astfel de lucru, oamenii normali se vor simți răniți, vor plânge și vor suferi. Însă când se vor calma și se vor gândi la cuvintele lui Dumnezeu, la mediul general din societate, iar apoi se vor gândi la situația efectivă, și anume că toți oamenii au firi corupte, vor trata această chestiune în mod rațional și corect și vor renunța la ea, în loc să se agațe cu înverșunare de ea. Ce vreau să spun prin „vor renunța la ea”? Vreau să spun că, având în vedere că soțul tău a făcut acest lucru și a fost infidel căsniciei voastre, ar trebui să accepți acest fapt, să stai și să discuți cu el, întrebându-l: „Care sunt planurile tale? Ce vom face acum? Vom merge mai departe cu căsnicia, sau o vom încheia și vom alege să trăim separat?” Stai jos și discută; nu are sens să te cerți sau să faci necazuri. Dacă soțul tău insistă să încheie căsnicia, atunci nu e mare lucru. Non-credincioșii spun adesea: „Are balta pește”, „Bărbații sunt ca autobuzele – mereu apare rapid altul”; și cum era zicala cealaltă? „Nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard.” Și nu numai că această cioară e urâtă, dar e și

bolnavă. Sunt corecte aceste zicale? Acestea sunt lucruri pe care non-credincioșii le folosesc pentru a se alina, dar au ele ceva de-a face cu adevărul? (Nu.) Așadar, care ar trebui să fie gândirea corectă și punctul de vedere corect? Când te confrunți cu un astfel de eveniment, în primul rând nu ar trebui să devii irascibilă și trebuie să-ți înfrânezi furia și să spui: „Hai să ne calmăm și să discutăm. Ce intenționezi să faci?” El spune: „Intenționez să mai încerc cu tine.” Și apoi, tu spui: „Dacă este așa, atunci hai să mai încercăm. Nu mai avea legături amoroase, îndeplinește-ți responsabilitățile ca soț și putem da uitării chestiunea asta. Dacă nu poți face asta, atunci ne vom despărți și își va vedea fiecare de drumul lui. Poate că Dumnezeu a poruncit să se încheie căsnicia noastră aici. Dacă este așa, atunci sunt dispusă să mă supun rânduielii Lui. Tu poți urma drumul larg, eu voi urma calea credinței în Dumnezeu și nu ne vom mâhni reciproc. Eu nu mă voi băga în treaba ta, iar tu nu ar trebui să mă constrângi. Soarta mea nu depinde de tine, iar tu nu ești destinația mea. Dumnezeu îmi decide soarta și destinația. Locul în care voi ajunge în această viață va fi ultima mea oprire și acolo îmi voi atinge destinația – trebuie să Îl întreb pe Dumnezeu, El știe, El deține suveranitatea și doresc să mă supun orchestrărilor și rânduielilor Lui. În orice caz, dacă nu vrei să continui această căsnicie cu mine, atunci ne vom despărți în pace. Deși nu am nicio abilitate specială și această familie depinde financiar de tine, tot pot continua să trăiesc fără tine și voi trăi bine. Dumnezeu nu va lăsa nici o vrabie să moară de foame, deci va face mai mult pentru mine, o ființă umană în carne și oase. Am mâini și picioare, pot să-mi port de grijă. Nu este nevoie să-ți faci griji. Dacă Dumnezeu a poruncit să fiu singură pentru tot restul vieții, fără tine alături, atunci sunt dispusă să mă supun și să accept acest lucru, fără să mă plâng.” Nu este bine să faci un asemenea lucru? (Ba da, este.) Este grozav, nu? Nu este nevoie să te contrazici și să te

cerți, cu atât mai puțin să provoci necazuri nesfârșite în legătură cu acest lucru, astfel încât să ajungă toată lumea să știe despre el – nu este nevoie de așa ceva. O căsnicie nu este treaba nimănui altcuiva, în afară de tine și de soțul tău. Dacă într-o căsnicie apare un conflict, atunci voi doi trebuie să-l rezolvați și să suportați consecințele. Ca persoană care crede în Dumnezeu, ar trebui să te supui orchestrărilor și rânduielilor Lui, indiferent de final. Bineînțeles, când vine vorba de căsnicie, indiferent ce fisuri apar sau ce consecințe rezultă, indiferent dacă va continua sau nu, dacă începi o nouă viață în cadrul căsniciei tale sau dacă aceasta se încheie chiar în acel moment, destinația ta nu este nici căsnicia, nici soțul tău. Lui doar i-a poruncit Dumnezeu să apară în viața și în existența ta ca să joace un rol, însoțindu-te pe calea ta prin viață. Dacă el te poate însoți până la capătul drumului și poate ajunge la final cu tine, atunci nu există nimic mai bun și ar trebui să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru harul Lui. Dacă există o problemă în timpul căsniciei, dacă apar fisuri sau se întâmplă ceva care nu îți este pe plac și, în cele din urmă, căsnicia ta se încheie, asta nu înseamnă că nu mai ai nicio destinație, că acum, viața ta a fost cufundată în întuneric sau că nu există nicio lumină și că nu ai niciun viitor. Poate că încheierea căsniciei tale este începutul unei vieți mai frumoase. Toate acestea sunt în mâinile lui Dumnezeu și pe toate trebuie să le orchestreze și să le rânduiască El. Poate că faptul că ți s-a încheiat căsnicia îți oferă o pătrundere și o apreciere mai profundă a căsniciei, precum și o înțelegere mai profundă. Bineînțeles, este posibil să ți se pară că încheierea căsniciei tale este un punct de cotitură important în obiectivele și direcția vieții tale și în calea pe care pășești. Nu îți va aduce amintiri sumbre, cu atât mai puțin amintiri dureroase, și nici nu vor fi doar experiențe și rezultate negative, ci mai degrabă îți va aduce experiențe pozitive și active, pe care nu le-ai fi putut avea dacă încă ai fi fost căsătorită. Dacă ar fi continuat căsnicia ta,

poate că ai fi trăit mereu această viață banală, mediocră și monotonă, până la sfârșitul zilelor. Însă dacă ți se încheie și ți se destramă căsnicia, atunci acesta nu este neapărat un lucru rău. Înainte, te constrângeau fericirea și responsabilitățile căsniciei tale, precum și emoțiile sau modul de viață axat pe preocuparea pentru partenerul tău, pe îngrijirea acestuia, pe considerația față de el, afecțiunea și grija față de el. Însă începând din ziua în care căsnicia ta se încheie, toate circumstanțele vieții tale, obiectivele tale de viață și ceea ce urmărești în viață suferă o schimbare amănunțită și completă și trebuie spus că această schimbare îți este adusă de încheierea căsniciei tale. Este posibil ca acest rezultat, această schimbare și tranziție să fie ce intenționează Dumnezeu ca tu să câștigi din căsnicia pe care a poruncit-o El pentru tine și, de asemenea, ce intenționează ca tu să câștigi, îndrumându-te să îți închei căsnicia. Deși ai fost rănită și ai urmat o cale complicată și deși ai făcut unele sacrificii și compromisuri inutile în cadrul căsniciei, ce primești la final nu poate fi obținut în cadrul vieții conjugale. Prin urmare, oricare ar fi situația, este corect să renunți la gândul și la punctul de vedere că „destinația ta este căsnicia”. Indiferent dacă merge mai departe căsnicia ta sau trece printr-un moment de criză, sau dacă se îndreaptă spre o despărțire sau deja s-a încheiat, oricare ar fi situația, destinația ta nu este căsnicia în sine. Asta este ceva ce oamenii ar trebui să înțeleagă.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (11)”

Dumnezeu ți-a dat o viață așezată și un partener doar ca să poți trăi mai bine și să ai pe cineva care să te îngrijească, să ai pe cineva alături, nu ca să poți să Îl uiți pe Dumnezeu și să-I uiți cuvintele sau să-ți abandonezi obligația de a-ți îndeplini datoria și obiectivul vieții de a urmări mântuirea odată ce ai un partener, iar apoi să trăiești pentru partenerul tău. Dacă acționezi și trăiești cu adevărat în acest fel, atunci sper că vei schimba

direcția cât mai curând posibil. Indiferent cât de important este un om pentru tine sau cât de important este pentru viața ta, pentru traiul tău sau pentru calea vieții tale, el nu este destinația ta, fiindcă este doar o ființă umană coruptă. Dumnezeu ți-a rânduit partenerul de viață actual și poți trăi împreună cu el. Dacă Dumnezeu Și-a schimbat dispoziția și a rânduit pe altcineva pentru tine, ai putea să trăiești în continuare la fel de bine, deci partenerul tău actual nu este unicul pentru tine și nici nu este destinația ta. Numai Dumnezeu este Singurul căruia Îi este încredințată destinația ta și numai Dumnezeu este Singurul căruia Îi este încredințată destinația omenirii. Poți în continuare să supraviețuiești și să trăiești dacă îți părăsești părinții și, bineînțeles, poți trăi în continuare la fel de bine dacă îți părăsești partenerul. Părinții tăi nu sunt destinația ta și nici partenerul tău nu este. Doar fiindcă ai un partener, pe cineva căruia să-i încredințezi spiritul, sufletul și trupul tău, nu uita cele mai importante lucruri în viață. Dacă vei uita de Dumnezeu, vei uita ce ți-a încredințat El, vei uita datoria pe care ar trebui să o îndeplinească o ființă creată și vei uita care este identitatea ta, atunci îți vei fi pierdut toată conștiința și rațiunea. Indiferent cum este viața ta acum, dacă ești căsătorit sau nu, identitatea ta înaintea Creatorului nu se va schimba niciodată. Nimeni nu poate fi destinația ta și tu nu te poți încredința nimănui. Numai Dumnezeu îți poate da o destinația adecvată, numai Dumnezeu este Singurul căruia Îi este încredințată supraviețuirea omenirii și așa vor sta mereu lucrurile.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (11)”

Mărturii similare bazate pe experiențe

O alegere fără niciun regret

20. Cum să experimentăm persecuția și necazurile

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„Nu vă temeţi de cei ce omoară trupul, dar care nu pot omorî sufletul! Ci temeţi-vă mai degrabă de Cel Ce poate să distrugă şi sufletul, şi trupul, în Gheenă” (Matei 10:28).

„Cel ce-şi va găsi viaţa, o va pierde, dar cel ce-şi va pierde viaţa de dragul Meu, o va găsi” (Matei 10:39).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Ca și credincioși în Dumnezeu, fiecare dintre voi ar trebui să aprecieze cum a dobândit într-adevăr maxima înălțare și mântuire primind lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și lucrarea planului Său pe care El îl face în tine astăzi. Dumnezeu a făcut din acest grup de oameni singurul punct de focalizare al lucrării Lui în întregul univers. El Și-a sacrificat tot sângele inimii pentru voi; El a revendicat și v-a dat vouă toată lucrarea Duhului din întregul univers. Iată de ce voi sunteți cei norocoși. Mai mult, El Și-a transferat slava de la Israel, poporul Lui ales, către voi, și va face ca scopul planului Lui să se manifeste pe deplin prin acest grup. De aceea, voi sunteți cei care veți primi moștenirea lui Dumnezeu și, chiar mai mult, sunteți moștenitorii slavei lui Dumnezeu. Poate că vă amintiți cu toții aceste cuvinte: „Căci necazul nostru ușor de purtat și temporar, lucrează în noi o greutate veșnică de slavă, dincolo de orice imaginație”. Cu toții ați auzit aceste cuvinte înainte, totuși niciunul dintre voi nu a înțeles adevărata lor însemnătate. Astăzi, sunteți profund conștienți de însemnătatea lor reală. Aceste cuvinte vor fi împlinite de Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă și vor fi împlinite în cei care au fost persecutați cu cruzime de marele balaur

roșu în ținutul unde stă încolăcit. Marele balaur roșu Îl persecută pe Dumnezeu și este vrăjmașul lui Dumnezeu și deci, în acest ținut, cei care cred în Dumnezeu sunt astfel supuși umilinței și asupririi, și ca urmare, aceste cuvinte sunt împlinite în voi, acest grup de oameni. Deoarece a demarat într-un ținut care se împotrivește lui Dumnezeu, toată lucrarea lui Dumnezeu întâmpină piedici formidabile, iar îndeplinirea multora dintre cuvintele Lui ia mult timp; așadar, oamenii sunt rafinați ca rezultat al cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce este și o parte a suferinței. Este enorm de dificil pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni. Tocmai prin suferința oamenilor, prin calibrul lor și prin toate firile satanice ale oamenilor din acest ținut murdar, Dumnezeu Își face lucrarea de purificare și cucerire, astfel încât, din asta, El să poată obține slavă și să îi poată câștiga pe cei care vor fi martori pentru faptele Lui. Aceasta este întreaga însemnătate a tuturor sacrificiilor pe care le-a făcut Dumnezeu pentru grupul acesta de oameni. Adică, tocmai prin cei care I se împotrivesc face Dumnezeu lucrarea de cucerire și doar astfel poate fi manifestată măreața putere a lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, numai cei din ținutul necurat sunt vrednici să moștenească slava lui Dumnezeu și numai acest lucru poate evidenția puterea măreață a lui Dumnezeu. Iată de ce tocmai din ținutul necurat și de la cei ce trăiesc în ținutul necurat este câștigată slava lui Dumnezeu. Aceasta este intenția lui Dumnezeu. Etapa lucrării lui Isus a fost aceeași: El putea să câștige slava numai în mijlocul fariseilor care Îl persecutau; dacă n-ar fi existat persecuția fariseilor și trădarea lui Iuda, Isus n-ar fi fost batjocorit și defăimat, cu atât mai puțin răstignit și astfel, nu ar fi putut câștiga slava. Locul unde lucrează Dumnezeu în fiecare epocă și unde

lucrează El în trup este locul unde El câștigă slavă și unde îi câștigă pe cei pe care intenționează să îi câștige. Acesta este planul lucrării lui Dumnezeu și aceasta este gestionarea Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”

Când Îmi încep oficial lucrarea, toți oamenii se mișcă odată cu Mine, astfel încât oamenii din tot universul au grijă să fie în pas cu Mine, este „jubilare” peste tot în univers, iar omul este îndemnat înainte de Mine. În consecință, însuși marele balaur roșu este împins de către Mine într-o stare de frenezie și năuceală, servește lucrarea Mea și, chiar dacă se împotrivește, nu-și poate urma propriile dorințe, și nu are de ales decât să se supună controlului Meu. În toate planurile Mele, marele balaur roșu este contrastul Meu, inamicul Meu, dar și servitorul Meu; ca atare, nu i-am ușurat niciodată „însărcinările”. Așadar, ultima etapă a lucrării întrupării Mele se încheie în casa acestuia. În felul acesta, marele balaur roșu e mai capabil să-Mi facă un serviciu cum se cuvine prin care îl voi cuceri și Îmi voi încheia planul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 29

Lucrarea Mea în mijlocul grupului de oameni din zilele de pe urmă este o acțiune fără precedent și, de aceea, toți oamenii trebuie să îndure ultima dificultate pentru Mine, astfel încât gloria Mea să umple întregul cosmos. Înțelegeți intenția Mea? Acesta este ultimul lucru pe care i-l cer omului, adică, sper ca toți oamenii să-Mi poată fi mărturie puternică și răsunătoare în fața marelui balaur roșu, să se poată da pe ei înșiși pentru Mine pentru o ultimă oară și să-Mi îndeplinească cerințele într-o ultimă dată. Puteți face voi cu adevărat acest lucru? În trecut, ați fost incapabili să-Mi mulțumiți inima – puteți rupe acest tipar la final? Le ofer oamenilor

șansa să reflecteze, îi las să chibzuiască bine înainte să-Mi dea un răspuns – este greșit să fac acest lucru? Aștept răspunsul omului, aștept „scrisoarea de răspuns” – aveți credința să Îmi îndepliniți cerințele?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 34

S-a spus înainte că acești oameni sunt progeniturile marelui balaur roșu. De fapt, ca să fie clar, ei sunt încarnarea marelui balaur roșu. Când Dumnezeu îi forțează până la capătul drumului și îi măcelărește, atunci – fără nicio îndoială – spiritul marelui balaur roșu nu mai are șansa să lucreze în ei. În acest fel, când oamenii merg până la capătul drumului, e și momentul când marele balaur roșu moare. Se poate spune că moartea e folosită pentru a răsplăti „marea bunătate a lui Dumnezeu” – care este scopul lucrării lui Dumnezeu în națiunea marelui balaur roșu. Când oamenii sunt gata să-și sacrifice viețile, totul devine neînsemnat și nimeni nu-i poate învinge. Ce ar putea fi mai important decât viața? Astfel, Satana devine incapabil de a face mai mult în oameni, nu poate face nimic cu omul. Deși, în definiția „trupului”, se spune că trupul este stricat de Satana, dacă oamenii vor renunța, cu adevărat, la ei înșiși și nu vor fi mânați de Satana, atunci nimeni nu va putea să-i învingă – și, în acest moment, trupul își va îndeplini cealaltă funcție a sa și va începe să primească, în mod oficial, îndrumarea Duhului lui Dumnezeu. Acesta este un proces necesar, trebuie să se întâmple pas cu pas; altfel, Dumnezeu nu ar avea mijloace să lucreze în trupul încăpățânat. Așa este înțelepciunea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor «cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers»”, Capitolul 36

Indiferent de cât de „puternic” este Satana, indiferent de cât de insolent și ambițios este, indiferent de cât de mare îi este abilitatea de a provoca pagube, indiferent de cât de cuprinzătoare sunt tehnicile cu care strică și

ademenește omul, indiferent de cât de istețe sunt păcălelile și uneltirile cu care îl sperie pe om, indiferent de cât de schimbătoare este forma în care există, nu a fost niciodată capabil să creeze o singură ființă vie, nu a fost niciodată capabil să stabilească legi sau reguli pentru existența tuturor lucrurilor și nu a fost niciodată capabil să conducă sau să controleze vreun obiect, fie el însuflețit sau neînsuflețit. În cosmos și pe bolta cerească, nu există o singură persoană sau obiect care să fie născut din el sau să existe datorită lui; nu există o singură persoană sau obiect condus de el ori controlat de el. Dimpotrivă, nu doar că trebuie să trăiască sub stăpânirea lui Dumnezeu dar, mai mult decât atât, trebuie să se supună tuturor ordinelor și poruncilor lui Dumnezeu. Fără permisiunea lui Dumnezeu, este dificil pentru Satana să atingă fie și un strop de apă sau un grăunte de nisip de pe pământ; fără permisiunea lui Dumnezeu, Satana nu este liber să miște furnicile de pe pământ, ca să nu mai vorbim de omenire, care a fost creată de Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, Satana este inferior crinilor de pe munte, păsărilor ce zboară în aer, peștilor din mare și viermilor de pe pământ. Rolul acestuia între toate lucrurile este să servească toate lucrurile, să lucreze pentru omenire și să slujească lucrării lui Dumnezeu și planului Său de gestionare. Indiferent de cât de răuvoitoare îi este natura sau cât de rea îi este esența, singurul lucru pe care îl poate face este să își respecte ascultător funcția: să Îi slujească lui Dumnezeu și să asigure un contrapunct lui Dumnezeu. Astfel este esența și poziția Satanei. Esența sa este deconectată de la viață, deconectată de la putere, deconectată de la autoritate; este doar o jucărie în mâinile lui Dumnezeu, doar o mașinărie în slujba lui Dumnezeu!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I”

Nu ar trebui să îți fie frică de una și de alta; indiferent cu cât de multe dificultăți și pericole ai putea să te confrunți, ești în stare să rămâi neclintit

înaintea Mea, fără să te împiedice nimic, pentru ca voia Mea să poată fi nestingherit îndeplinită. Aceasta este datoria ta; altfel, Îmi voi aduce mânia asupra ta, iar cu mâna Mea voi… Atunci, vei răbda suferințe mentale interminabile. Tu trebuie să suporți totul; pentru Mine, trebuie să fii pregătit să renunți la tot ce ai și să faci tot ce poți ca să Mă urmezi, și să fii gata să sacrifici tot ce ai. Acesta este momentul în care te voi încerca: Îmi vei oferi loialitatea ta? Poți să Mă urmezi până la capătul drumului cu loialitate? Nu te teme; cu sprijinul Meu, cine ți-ar putea bloca vreodată drumul? Ține minte asta! Nu uita! Tot ceea ce se întâmplă este prin bunăvoința Mea și totul este sub observația Mea. Poți să-Mi urmezi cuvântul în tot ce spui și faci? Când încercările de foc vor veni asupra ta, vei îngenunchea și vei striga? Sau vei tremura, incapabil să mergi mai departe?

Trebuie să ai curajul Meu în tine și trebuie să ai principii când te confrunți cu rudele care nu cred. Dar, de dragul Meu, nu trebuie să cedezi în fața niciunei forțe întunecate. Bizuie-te pe înțelepciunea Mea pentru a merge pe calea perfectă; nu permite niciuneia dintre conspirațiile Satanei să preia controlul. Depune toate eforturile pentru a-ți pune inima înaintea Mea, iar Eu te voi alina și îți voi aduce pace și fericire. Nu te strădui să fii într-un fel anume în fața altor oameni; nu este mai valoros și mai important să Mă mulțumești pe Mine? Mulțumindu-Mă pe Mine, nu vei avea și mai multă pace și fericire veșnică de-a lungul vieții? Suferința prezentă arată cât de mari vor fi binecuvântările tale viitoare; sunt de nedescris. Nu știi măreția binecuvântărilor pe care le vei avea; nici măcar nu ai putea să o visezi. Astăzi, a devenit reală; atât de reală! Acest lucru nu este atât de departe – poți să-l vezi? Fiecare fărâmă din acest lucru este în Mine; cât de strălucitor este drumul înainte! Șterge-ți lacrimile și nu mai simți durerea sau tristețea. Toate lucrurile sunt rânduite de mâinile Mele, iar scopul Meu este să vă fac biruitori, în curând, și să vă aduc în slavă cu Mine. Pentru tot ce ți se

întâmplă, ar trebui să fii recunoscător în mod corespunzător și plin de laude; asta Îmi va aduce o profundă mulțumire.

Viața transcendentă a lui Hristos a apărut deja; nu ai de ce să te temi. Satanele sunt sub picioarele noastre, iar timpul lor nu se va mai scurge mult. Trezește-te! Leapădă lumea desfrâului; eliberează-te din abisul morții! Fi-Mi loial orice s-ar întâmpla și mergi mai departe cu curaj; Eu sunt stânca ta puternică, deci bizuie-te pe Mine!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 10

Dacă oamenii nu au încredere, nu le este ușor să continue pe această cale. Toată lumea poate vedea acum că lucrarea lui Dumnezeu nu se conformează nicicum noțiunilor și închipuirilor oamenilor. Dumnezeu a făcut atât de multă lucrare și a rostit atât de multe cuvinte și, deși oamenii ar putea recunoaște că ele reprezintă adevărul, noțiunile cu privire la Dumnezeu sunt încă susceptibile să apară în ei. Dacă oamenii doresc să înțeleagă adevărul și să-l dobândească, trebuie să aibă încrederea și puterea voinței de reuși să respecte ce au văzut deja și ce au câștigat din experiențele lor. Indiferent ce face Dumnezeu în oameni, ei trebuie să susțină ceea ce ei înșiși au, să fie sinceri în fața lui Dumnezeu și să-I rămână devotați până la capăt. Aceasta este datoria omenirii. Oamenii trebuie să susțină ceea ce trebuie să facă. Credința în Dumnezeu necesită supunere față de El și experiența lucrării Sale. Dumnezeu a făcut atât de multă lucrare – s-ar putea spune că pentru oameni este toată desăvârșire, rafinare și chiar mai mult, mustrare. Nu a existat niciun singur pas din lucrarea lui Dumnezeu care să se potrivească cu noțiunile umane; lucrul de care s-au bucurat oamenii sunt cuvintele dure ale lui Dumnezeu. Când Dumnezeu vine, oamenii ar trebui să se bucure de măreția Sa și de mânia

Sa. Totuși, oricât de dure pot fi cuvintele Lui, El vine să mântuiască și desăvârșească omenirea. În calitate de ființe create, oamenii ar trebui să îndeplinească datoriile pe care se cuvine să le îndeplinească și să mărturisească ferm pentru Dumnezeu în toiul rafinării. În fiecare încercare, ar trebui să susțină mărturia pe care ar trebui să o aducă și să facă asta în mod răsunător de dragul lui Dumnezeu. O persoană care face acest lucru este un biruitor. Indiferent cum te rafinează Dumnezeu, tu rămâi plin de încredere și nu îți pierzi niciodată încrederea în El. Faci ceea ce ar trebui să facă omul. Asta îi cere Dumnezeu omului, iar inima omului ar trebui să poată reveni la El pe deplin și să se întoarcă spre El în fiecare clipă care trece. Acesta este un biruitor. Cei la care Dumnezeu Se referă ca biruitori sunt cei care încă pot să mărturisească ferm, să-și mențină încrederea și devotamentul față de Dumnezeu când sunt sub influența Satanei sau sunt asediați de Satana, adică atunci când se găsesc printre forțele întunericului. Dacă poți să rămâi cu inima pură înaintea lui Dumnezeu și să păstrezi iubirea autentică pentru Dumnezeu indiferent de situație, atunci tu mărturisești ferm în fața lui Dumnezeu, și asta vrea să spună Dumnezeu prin „a fi biruitor”. Dacă urmărirea ta este excelentă când Dumnezeu te binecuvântează, dar te retragi fără binecuvântările Sale, este aceasta puritate? Din moment ce ești sigur că această cale este adevărată, trebuie să o urmezi până la capăt; trebuie să-ți menții devotamentul față de Dumnezeu. Din moment ce ai văzut că Dumnezeu Însuși a venit pe pământ pentru a te desăvârși, ar trebui să-I dai inima ta în întregime. Dacă încă Îl poți urma orice face El, chiar dacă îți acordă un rezultat nefavorabil la final, asta înseamnă să-ți menții puritatea în fața lui Dumnezeu. Să-I oferi lui Dumnezeu un corp spiritual sfânt și o fecioară pură înseamnă să-ți menții o inimă sinceră în fața lui Dumnezeu. Pentru omenire, sinceritatea este puritate, iar capacitatea de a fi sincer față de Dumnezeu înseamnă a-ți

menține puritatea. Asta e ceea ce ar trebui să pui în practică. Când se cuvine să te rogi, te rogi; când se cuvine să te aduni la părtășie, faci asta; când se cuvine să cânți imnuri, cânți imnuri; iar când se cuvine să te răzvrătești împotriva trupului, te răzvrătești împotriva trupului. Când îți îndeplinești datoria, nu o faci cât de cât; când te confrunți cu încercări, rămâi neclintit. Acesta este devotamentul față de Dumnezeu. Dacă nu susții ce ar trebui să facă oamenii, atunci toate suferințele și hotărârile anterioare au fost zadarnice.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu"

În momentul de față, acele viziuni și acele adevăruri pe care le înțelegi pun bazele experiențelor tale viitoare; în necazurile viitoare, vei avea toată experiența practică a acestor cuvinte. Mai târziu, când încercările vor veni asupra ta și vei îndura necazuri, te vei gândi la cuvintele pe care le spui astăzi, și anume: „Oricare-ar fi necazurile, încercările sau dezastrele enorme pe care le întâmpin, trebuie să-L mulțumesc pe Dumnezeu". Gândește-te la experiențele lui Petru și apoi la experiențele lui Iov – vei fi însuflețit de cuvintele de astăzi. Numai astfel poate fi inspirată credința ta. Pe vremea aceea, Petru a spus că nu este vrednic de a primi judecata și mustrarea lui Dumnezeu, iar când va veni timpul, și tu vei fi dornic să-i faci pe toți oamenii să vadă, prin tine, firea dreaptă a lui Dumnezeu. Îi vei accepta grabnic judecata și mustrarea, iar judecata, mustrarea și blestemul Lui vor fi o mângâiere pentru tine. Acum, pur și simplu nu este acceptabil să nu fii echipat cu adevărul. Fără acesta, nu numai că nu vei fi capabil să rămâi neclintit în viitor, dar este posibil să nu reușești să experimentezi lucrarea curentă. Dacă așa stau lucrurile, nu vei fi tu unul dintre cei eliminați și pedepsiți? În clipa de față, nu există fapte care să se fi abătut asupra ta, iar Eu te-am aprovizionat în orice privință ai neajunsuri; Eu vorbesc din toate

punctele de vedere. Nu ați îndurat multă suferință; pur și simplu luați ce e disponibil fără a fi plătit niciun fel de preț și, mai mult decât atât, nu aveți propriile experiențe sau idei autentice. Așadar, ceea ce înțelegeți nu este adevărata voastră statură. Sunteți limitați la a înțelege, a cunoaște și a vedea, dar nu ați strâns cine știe ce recoltă. Dacă nu v-aș fi dat deloc atenție, ci v-aș fi supus experiențelor în propria voastră casă, v-ați fi întors demult în lumea largă. Calea pe care o veți parcurge în viitor va fi un traseu al suferinței și, dacă veți parcurge cu succes această porțiune actuală a căii, atunci veți avea o mărturie când veți suferi necazuri mai mari în viitor. Dacă înțelegi semnificația vieții umane și ai luat calea corectă a vieții umane și dacă în viitor te vei supune planurilor Sale fără nicio plângere sau alegere, indiferent cum te tratează Dumnezeu și dacă nu ai nicio cerere de la El, atunci, în acest fel, vei fi o persoană de valoare. În momentul de față, nu ai îndurat necazul, așa că poți asculta de orice, fără diferențiere. Tu spui că, oricum conduce Dumnezeu, e în regulă și că lasă totul pe seama orchestrărilor Sale. Fie că Dumnezeu te mustră sau te blestemă, vei fi dornic să-L mulțumești. Acestea fiind spuse, ceea ce zici acum nu îți reprezintă neapărat statura. Ceea ce ești dornic să faci acum nu poate demonstra că ești capabili să urmezi până la sfârșit. Când necazuri mari vor veni asupra ta sau când vei fi supus vreunei persecuții sau constrângeri ori încercări și mai mari, nu vei putea spune acele cuvinte. Dacă poți să ai atunci acest tip de înțelegere și să rămâi neclintit, aceasta va fi statura ta. Cum era Petru în acel moment? Petru a spus: „Doamne, îmi voi sacrifica viața pentru Tine. Dacă vei vrea să mor, voi muri!” Așa se ruga el la vremea aceea. A mai spus: „Chiar dacă alții nu Te iubesc, eu trebuie să Te iubesc până la sfârșit. Te voi urma neîncetat”. Așa a spus la vremea respectivă, dar, imediat ce încercările s-au abătut asupra lui, s-a pierdut cu firea și a plâns. Știți că Petru s-a lepădat de Domnul de trei ori, nu-i așa? Există multe

persoane care vor plânge și vor arăta slăbiciune umană când încercările se vor abate asupra lor. Tu nu ești stăpân pe tine. În asta, nu te poți controla. Poate că astăzi te descurci foarte bine, dar asta se datorează faptului că ai un mediu adecvat. Dacă acest lucru se schimbă mâine, îți vei arăta lașitatea și incompetența, josnicia și nevrednicia. „Masculinitatea” ta se va fi redus demult la zero și, uneori, vei putea chiar să-ți dai sarcina la o parte și să te îndepărtezi. Acest lucru arată că ceea ce ai înțeles în momentul respectiv nu era statura ta reală. Trebuie să cercetăm statura reală a unei persoane pentru a vedea dacă Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu, dacă este capabilă să se supună cu adevărat planului Său și să își pună toată puterea în a îndeplini ceea ce El cere, și dacă Îi rămâne loială lui Dumnezeu și Îi dă tot ce e mai bun lui Dumnezeu, chiar dacă înseamnă să-și sacrifice propria viață.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum ar trebui să parcurgi porțiunea finală a căii”

În zilele noastre, majoritatea oamenilor care cred în Dumnezeu nu au luat-o încă pe drumul bun și nu au ajuns să înțeleagă adevărul, așa că încă se simt goi în interior, simt că viața înseamnă suferință și că nu au energia de a-și îndeplini îndatoririle. Așa sunt credincioșii lui Dumnezeu înainte să aibă o viziune în inimile lor. Oamenii nu au obținut adevărul și încă nu-L cunosc pe Dumnezeu, de aceea nu simt încă multă plăcere. Voi, mai ales, ați suferit cu toții persecuții și ați experimentat dificultăți la întoarcerea acasă. Când suferiți, aveți și gânduri de moarte și lipsa voinței de a trăi. Acestea sunt slăbiciuni ale trupului. Unii oameni chiar se gândesc: „Credința în Dumnezeu ar trebui să fie plăcută. În Epoca Harului, Duhul Sfânt le-a dăruit oamenilor pace și bucurie. Acum există prea puțină pace și bucurie, iar plăcere așa cum era în Epoca Harului nu există. A crede în Dumnezeu azi este extrem de supărător.” Știi doar că plăcerea trupului e mai bună decât orice altceva. Nu știi ce lucrare face astăzi Dumnezeu. Dumnezeu

trebuie să vă lase trupul să sufere pentru a vă transforma firea. Chiar dacă trupul tău suferă, ai cuvântul lui Dumnezeu și ai binecuvântarea lui Dumnezeu. Nu poți muri chiar dacă vrei. Poți să te resemnezi să nu Îl cunoști pe Dumnezeu și să nu obții adevărul? Acum este vorba, în cea mai mare parte, doar de faptul că oamenii n-au obținut încă adevărul și nu au viață. Ei sunt în toiul căutării mântuirii, astfel că trebuie să sufere puțin pe parcursul acestui proces. Astăzi, toate persoanele din lume trec prin încercări, chiar și Dumnezeu suferă – așadar, este potrivit ca voi să nu suferiți? Fără rafinare prin dezastre mari nu poate exista o credință autentică, iar adevărul și viața nu pot fi obținute. Fără încercări și rafinare nu se poate. Uită-te la Petru — în cele din urmă a trecut prin șapte ani de încercări (după ce a avut 53 de ani). A experimentat sute de încercări de-a lungul acelor șapte ani. A trebuit să treacă prin una dintre aceste încercări o dată la câteva zile și, numai după ce a fost supus la tot felul de încercări, a obținut viața și a experimentat o transformare a firii lui. Când chiar vei obține adevărul și vei ajunge să-L cunoști pe Dumnezeu, vei simți că ar trebui să trăiești pentru El. Dacă nu vei trăi pentru Dumnezeu, atunci îți va părea rău; îți vei trăi restul zilelor regretând amarnic și având cele mai mari remușcări. Nu poți muri încă. Trebuie să strângi pumnii și să continui să trăiești cu hotărâre. Trebuie să trăiești o viață pentru Dumnezeu. Când oamenii au adevăr în interiorul lor, au această hotărâre și nu își mai doresc niciodată să moară. Când moartea te va amenința, tu vei spune: „Oh, Dumnezeule, nu vreau să mor. Încă nu Te cunosc. Încă nu Ți-am răsplătit iubirea. Nu pot să mor până când nu ajung să Te cunosc bine.” Sunteți în acest punct acum? Încă nu, nu-i așa? Unii oameni se confruntă cu durerea familiei, alții cu durerea căsătoriei, iar alții suferă din cauza persecuției, neavând nici măcar un loc în care să trăiască. Oriunde se duc, este casa altcuiva, iar ei simt durere în inimile lor. Nu este durerea pe care o

experimentați voi chiar acum durerea pe care a îndurat-o Dumnezeu? Suferiți împreună cu Dumnezeu, iar Dumnezeu îi însoțește pe oameni în suferință. Astăzi, cu toții aveți o parte din durerea, Împărăția și suferința lui Hristos și veți dobândi slavă în final! Această suferință e semnificativă. Nu este așa? Nu poți fi lipsit de această voință. Trebuie să înțelegi sensul suferinței astăzi și de ce suferi atât de mult. Trebuie să cauți adevărul și să ajungi la o înțelegere a voii lui Dumnezeu și apoi vei avea voința de a suferi. Dacă nu înțelegi voia lui Dumnezeu și doar te gândești la suferință, atunci, cu cât te gândești mai mult la asta, cu atât mai supărător devine și cu atât mai deprimat te simți, ca și cum calea vieții tale se apropie de sfârșit. Vei începe să înduri chinul morții. Dacă vei pune suflet și vei depune tot efortul pentru adevăr și dacă vei fi capabil să-l înțelegi, atunci, inima ta se va lumina și vei experimenta satisfacție. În viață, vei găsi pace și bucurie în inima ta, iar când va lovi boala sau se va întrevedea moartea, vei spune: „Nu am obținut încă adevărul, așa că nu pot să mor. Trebuie să mă sacrific bine pentru Dumnezeu, să mărturisesc bine pentru El și să-I răsplătesc iubirea. Nu contează cum voi muri în final, pentru că voi fi trăit o viață satisfăcătoare. Orice ar fi, nu pot să mor încă. Trebuie să stărui și să continui să trăiesc.” Acum trebuie să îți fie clară această chestiune și trebuie să înțelegi adevărul din aceste lucruri. Când oamenii dețin adevărul, ei au putere. Când dețin adevărul, au o energie inepuizabilă care le umple corpul. Când dețin adevărul, au hotărâre. Fără adevăr, oamenii sunt moi ca legumele putrezite; când dețin adevărul, ei devin tari ca oțelul. Oricât de amare vor fi lucrurile, ei nu se vor simți deloc amarnic.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”

Astăzi, majoritatea oamenilor nu au această cunoaștere. Ei cred că suferința este fără valoare, ei sunt lepădați de lume, viața lor de familie este

tulburată, ei nu sunt îndrăgiți de către Dumnezeu, iar perspectivele lor sunt sumbre. Suferința unor oameni ajunge la extrem, iar gândurile lor se îndreaptă spre moarte. Aceasta nu este dragoste adevărată pentru Dumnezeu; astfel de oameni sunt lași, nu au perseverență, sunt slabi și neputincioși! Dumnezeu este nerăbdător ca omul să-L iubească, dar cu cât omul Îl iubește mai mult, cu atât este mai mare suferința omului și, cu cât omul Îl iubește mai mult, cu atât sunt mai mari încercările omului. Dacă Îl iubești, atunci tot felul de suferințe se vor abate asupra ta – iar dacă nu, atunci poate că totul va merge ca pe roate pentru tine și totul va fi pașnic în jurul tău. Când Îl iubești pe Dumnezeu, vei simți că multe lucruri din jurul tău sunt insurmontabile și, pentru că statura ta este prea mică, vei fi rafinat; în plus, vei fi incapabil de a-L mulțumi pe Dumnezeu și vei simți întotdeauna că voia lui Dumnezeu este prea exigentă, că este de neatins de către om. Din cauza tuturor acestor lucruri, vei fi rafinat – pentru că există multă slăbiciune în tine și multe lucruri care nu pot împlini voia lui Dumnezeu, tu vei fi rafinat în interior. Totuși, trebuie să vedeți clar că purificarea este realizată doar prin rafinare. Astfel, în timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare. Când ești ispitit de Satana, ar trebui să spui: „Inima mea Îi aparține lui Dumnezeu, iar Dumnezeu m-a câștigat deja. Eu nu te pot mulțumi – trebuie să dedic totul pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu”. Cu cât Îl mulțumești mai mult pe Dumnezeu, cu atât Dumnezeu te binecuvântează mai mult și cu atât este mai mare puterea iubirii tale pentru Dumnezeu; de asemenea, vei avea credință și fermitate și vei simți că nimic nu este mai valoros sau mai semnificativ decât o viață

petrecută iubindu-L pe Dumnezeu. Se poate spune că, pentru a fi fără tristețe, omul trebuie doar să-L iubească pe Dumnezeu. Deși există momente în care trupul tău este slab și ți se întâmplă multe necazuri reale, în aceste clipe te vei baza cu adevărat pe Dumnezeu, vei fi consolat în spiritul tău și vei simți certitudine și că ai ceva pe care să te bazezi. În felul acesta, vei fi capabil să depășești multe medii și astfel nu te vei plânge de Dumnezeu din cauza chinului pe care îl suferi. În schimb, vei vrea să cânți, să dansezi și să te rogi, să ai întruniri și comuniuni, să te gândești la Dumnezeu, și vei simți că toți oamenii, chestiunile și lucrurile din jurul tău care sunt organizate de Dumnezeu sunt potrivite. Dacă nu-L iubești pe Dumnezeu, tot ceea ce apreciezi va fi plictisitor pentru tine, nimic nu va fi plăcut ochilor tăi; nu vei fi liber în spirit, ci asuprit, inima ta se va plânge mereu de Dumnezeu, iar tu vei simți mereu că suferi atât de mult chin și că e atât de nedrept. Dacă nu cauți de dragul fericirii, ci pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și pentru a nu fi acuzat de Satana, atunci această căutare îți va da o mare putere de a-L iubi pe Dumnezeu. Omul este capabil să îndeplinească tot ceea ce este rostit de Dumnezeu, și tot ceea ce face el poate să-L mulțumească pe Dumnezeu – asta e ceea ce înseamnă a avea realitate. A căuta să-L mulțumești pe Dumnezeu înseamnă a-ți folosi inima iubitoare de Dumnezeu ca să-I pui cuvintele în practică; indiferent de moment – chiar și atunci când ceilalți sunt fără putere – înăuntrul tău există încă o inimă care-L iubește pe Dumnezeu, care tânjește profund după Dumnezeu și căreia îi e dor de El. Aceasta este statura reală. Cât de mare este statura ta depinde de cât de mare e inima ta iubitoare de Dumnezeu, de faptul dacă ești capabil să stai neclintit când ești testat, dacă ești slab când o anumită împrejurare vine asupra ta și dacă poți să rămâi pe poziție când frații și surorile tale te resping; sosirea faptelor va arăta cum anume este inima ta iubitoare de Dumnezeu. Dintr-o mare parte a lucrării lui Dumnezeu se poate vedea că

Dumnezeu îl iubește într-adevăr pe om, cu toate că ochii spiritului omului încă trebuie să fie deschiși complet, iar el nu e capabil să vadă clar mult din lucrarea lui Dumnezeu și din voia Lui, nici multele lucruri despre Dumnezeu care sunt încântătoare; omul are prea puțină iubire adevărată pentru Dumnezeu. Ai crezut în Dumnezeu tot acest timp, iar astăzi Dumnezeu a retezat toate mijloacele de scăpare. Realist vorbind, nu ai de ales decât să o iei pe calea cea dreaptă, calea cea dreaptă pe care ai fost condus prin judecata aspră și mântuirea supremă a lui Dumnezeu. Doar după ce experimentează greutăți și rafinare, omul știe că Dumnezeu este încântător. După ce a experimentat până astăzi, se poate spune că omul a ajuns să cunoască o parte din frumusețea lui Dumnezeu, dar încă nu e suficient, pentru că omul este atât de deficitar. El trebuie să experimenteze mai mult din lucrarea extraordinară a lui Dumnezeu și mai mult din întreaga rafinare a suferințelor rânduite de Dumnezeu. Doar atunci poate fi schimbată firea vieții omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu"

Trebuie să-ți amintești că aceste cuvinte au fost acum rostite: mai târziu, vei experimenta necazuri mai mari și suferințe mai mari! A fi desăvârșit nu este un lucru simplu sau ușor. Trebuie să ai măcar credința lui Iov sau poate chiar o credință mai mare decât a lui. Ar trebui să știi că încercările din viitor vor fi mai mari decât încercările lui Iov și că mai trebuie să fii supus mustrării mult timp. E oare un lucru simplu? Dacă al tău calibru nu poate fi îmbunătățit, dacă îți lipsește capacitatea de a pricepe și dacă știi prea puțin, atunci nu vei avea nicio mărturie în acel moment, ci vei deveni în schimb o glumă, o jucărie pentru Satana. Dacă nu îți poți menține viziunile acum, atunci nu ai niciun fundament și în viitor vei fi respins! Nicio porțiune a căii nu este ușor de parcurs, așa că nu lua acest lucru cu

ușurință. Cântărește asta cu atenție și fă pregătiri pentru modul în care să parcurgi așa cum se cuvine ultima porțiune a acestei căi. Aceasta este calea care trebuie străbătută în viitor, calea pe care trebuie să o parcurgă toți oamenii. Nu trebuie să permiți ca această cunoaștere să fie neglijată; să nu crezi că tot ce-ți spun e o pierdere de vreme. Va veni ziua când totul îți va fi de folos – cuvintele Mele nu pot fi rostite în zadar. Acesta este momentul să te echipezi, momentul să deschizi calea către viitor. Ar trebui să pregătești calea pe care ar trebui să o străbați ulterior; ar trebui să te îngrijorezi și să te neliniștești cu privire la modul în care vei putea rămâne neclintit în viitor și să te pregătești bine pentru calea ta viitoare. Nu fi lacom și leneș! Trebuie să faci tot posibilul să-ți întrebuințezi cât mai bine timpul, astfel încât să poți câștiga tot ceea ce ai nevoie. Îți ofer totul ca să poți înțelege. Ați văzut cu ochii voștri că, în mai puțin de trei ani, am spus atâtea lucruri și am lucrat atât de mult. Un motiv pentru care am lucrat în acest fel este acela că oamenii au atâtea lipsuri, iar un alt motiv este timpul prea scurt; nu pot exista întârzieri ulterioare. Tu îți închipui că oamenii trebuie să obțină mai întâi o claritate lăuntrică perfectă înainte de a putea fi martori și a fi folosiți – dar nu ar fi prea lent? Deci, cât timp voi fi nevoit să te însoțesc? Dacă ai vrea să te însoțesc până voi fi bătrân și cărunt, ar fi imposibil! Îndurând un necaz mai mare, toți oamenii vor dobândi o înțelegere autentică. Acestea sunt etapele lucrării. După ce vei înțelege pe deplin viziunile din părtășia de astăzi și vei dobândi o statură autentică, nicio greutate pe care o vei îndura în viitor nu te va copleși și vei putea să îi faci față. În viitor, când voi fi încheiat acest ultim pas al lucrării și voi fi terminat de rostit ultimele cuvinte, va trebui ca oamenii să-și parcurgă propria cale. Acest lucru va îndeplini cuvintele rostite înainte: Duhul Sfânt are o însărcinare pentru fiecare persoană și lucrează asupra fiecărui om în parte. În viitor, toată lumea va merge pe calea pe care ar trebui să meargă, condusă de Duhul

Sfânt. Cine va putea avea grijă de alții când suferă necazuri? Fiecare individ are propria suferință și fiecare are propria statură. Statura niciunei persoane nu este aceeași cu a alteia. Soții nu vor putea avea grijă de soțiile lor, nici părinții de copiii lor; nimeni nu va putea avea grijă de nimeni altcineva. Nu va fi ca acum, când îngrijirea și sprijinul reciproc sunt încă posibile. Aceea va fi o vreme în care fiecare tip de persoană va fi dată în vileag. Adică, atunci când Dumnezeu îi va lovi pe păstori, oile turmei se vor risipi, iar în acel moment nu veți avea niciun conducător adevărat. Oamenii vor fi împărțiți – nu va fi ca acum, când vă puteți reuni ca o congregație. În viitor, cei care nu au lucrarea Duhului Sfânt își vor arăta adevărata față. Soții își vor vinde soțiile, soțiile își vor vinde soții, copiii își vor vinde părinții, iar părinții își vor persecuta copiii – inima umană este dincolo de orice închipuire! Tot ce se poate face este ca fiecare să țină de ceea ce are și să parcurgă corect porțiunea finală a căii. Momentan, nu vedeți clar acest lucru; toți sunteți obtuzi. Să experimentați cu succes acest pas al lucrării nu este un lucru ușor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum ar trebui să parcurgi porțiunea finală a căii"

Dacă recunoști că ești o ființă creată, trebuie să te pregătești să suferi și să plătești un preț de dragul îndeplinirii responsabilității tale de a răspândi Evanghelia și de dragul îndeplinirii adecvate a datoriei tale. Prețul s-ar putea să fie vreo boală sau dificultate fizică sau să înduri persecuțiile marelui balaur roșu sau înțelegerile greșite ale oamenilor lumești, precum și necazurile care-i încearcă pe cei care răspândesc Evanghelia: să fii trădat, să fii bătut sau certat, să fii condamnat – ba chiar să fii prins la înghesuială și pus în pericol de moarte. Este posibil ca, pe parcursul răspândirii Evangheliei, să mori înainte ca lucrarea lui Dumnezeu să fie terminată și să nu trăiești să vezi ziua gloriei lui Dumnezeu. Trebuie să fiți pregătiți pentru

asta. Acest lucru nu este menit să vă sperie; este un fapt. Acum că am clarificat acest lucru, iar voi l-ați înțeles, dacă încă mai aveți năzuința asta și sunteți siguri că nu se va schimba și rămâneți loiali până la moarte, asta dovedește că aveți o anumită statură. Să nu presupui că răspândirea Evangheliei în aceste națiuni de peste hotare, care au libertăți religioase și drepturi ale omului, va fi lipsită de pericole și că tot ce faci va merge ca pe roate, că totul va avea binecuvântarea lui Dumnezeu și va fi însoțit de autoritatea și puterea Lui extraordinară. Asemenea idei țin de noțiunile și închipuirile omenești. Fariseii credeau și ei în Dumnezeu, dar, cu toate astea, L-au luat pe Dumnezeu întrupat și L-au răstignit pe cruce. Atunci, oare lumea religioasă din prezent ce lucruri rele e în stare să-I facă Dumnezeului întrupat? Au făcut atâtea lucruri rele – L-au judecat pe Dumnezeu, L-au condamnat, L-au blasfemiat – nu există lucru rău de care ei nu sunt în stare. Nu uita că cei care L-au luat pe Domnul Isus și L-au răstignit pe cruce erau credincioși. Numai ei au avut ocazia să facă un astfel de lucru. Non-credincioșilor nu le păsa de lucrurile acestea. Credincioșii au fost cei care au complotat cu guvernul ca să-L ia pe Domnul Isus și să-L răstignească pe cruce. În plus, cum au murit discipolii Domnului Isus? Printre discipoli, s-au numărat cei care au fost lapidați, târâți în urma unui cal, răstigniți cu capul în jos, dezmembrați de cinci cai – diverse feluri de a muri s-au abătut asupra lor. Care a fost motivul pentru moartea lor? Au fost executați pentru crimele lor conform legii? Nu. Au fost condamnați, bătuți, certați și uciși fiindcă au răspândit Evanghelia Domnului și au fost respinși de oamenii lumii – astfel au fost martirizați. Să nu vorbim de finalul acestor martiri sau de definiția lui Dumnezeu pentru comportamentul lor, ci să întrebăm asta: când au ajuns la final, modurile în care și-au întâlnit sfârșitul vieții au fost conform noțiunilor umane? (Nu, nu au fost.) Din perspectiva noțiunilor omenești, au plătit un preț atât de mare pentru a răspândi lucrarea

lui Dumnezeu, dar au fost uciși de Satana, în ultimă instanță. Acest lucru nu este conform noțiunilor omenești, dar tocmai asta e ceea ce li s-a întâmplat. E ceea ce Dumnezeu a îngăduit. Ce adevăr poate fi căutat în acest lucru? Faptul că Dumnezeu i-a lăsat să moară în felul acesta a fost blestemul și condamnarea Lui sau planul și binecuvântarea Sa? Nici una, nici cealaltă. Atunci ce a fost? Acum oamenii reflectează asupra morții lor cu multă amărăciune, dar așa erau lucrurile pe atunci. Cei care credeau în Dumnezeu mureau în felul acela, cum se explică acest lucru? Când menționăm acest subiect, vă puneți în locul lor, deci sunt inimile voastre triste și simțiți o durere ascunsă? Vă gândiți: „Acești oameni și-au făcut datoria de a răspândi Evanghelia lui Dumnezeu și ar trebui considerați oameni buni, deci cum au putut avea un astfel de sfârșit și un astfel de final?" De fapt, acesta este felul în care trupurile lor au murit și au mers pe lumea cealaltă; acesta a fost modul în care au părăsit lumea omenească, dar asta nu înseamnă că finalul lor a fost același. Indiferent de cum au murit sau de cum au părăsit lumea, acesta nu este felul în care Dumnezeu a definit finalurile acelor vieți, acelor ființe create. Acesta este un lucru pe care trebuie să-l vezi clar. Din contră, ei au folosit întocmai acele mijloace pentru a condamna această lume și a mărturisi pentru faptele lui Dumnezeu. Aceste ființe create și-au folosit viețile lor foarte prețioase – au folosit ultima clipă a vieții lor ca să mărturisească pentru faptele și extraordinara putere a lui Dumnezeu și să-i declare Satanei și lumii că faptele lui Dumnezeu sunt corecte, că Domnul Isus este Dumnezeu, că El este Domnul și Dumnezeu întrupat. Până și în ultima clipă a vieții lor, ei nu au negat niciodată numele Domnului Isus. Nu a fost aceasta un fel de judecată asupra acestei lumi? Și-au folosit viețile ca să proclame lumii, ca să le confirme ființelor umane că Domnul Isus este Domnul, că Domnul Isus este Hristos, că El este Dumnezeu întrupat, că lucrarea de răscumpărare pe care a făcut-o pentru toată omenirea îi permite

acesteia să trăiască mai departe – acest fapt nu se va schimba niciodată. În ce măsură și-au îndeplinit datoria cei care au fost martirizați pentru răspândirea Evangheliei Domnului Isus? Până la extrem? Cum s-a manifestat extrema? (Și-au oferit viețile.) Așa este, ei au plătit cu viețile lor. Familia, averea și lucrurile materiale ale acestei vieți sunt toate lucruri exterioare; singurul lucru care are legătură cu sinele este viața. Pentru fiecare om viu, viața este lucrul cel mai demn de a fi prețuit, cel mai de preț lucru și, după cum se vede, acești oameni au fost capabili să ofere cea mai de preț avere a lor – viața – drept confirmare și ca mărturie a iubirii lui Dumnezeu pentru omenire. Până în ziua morții lor, ei nu au negat numele lui Dumnezeu și nici lucrarea lui Dumnezeu și și-au folosit ultimele clipe din viață pentru a mărturisi existența acestui fapt – nu este aceasta cea mai înaltă formă de mărturie? Acesta este cel mai bun mod de a-ți face datoria; asta înseamnă să-ți îndeplinești responsabilitatea. Când Satana i-a amenințat și i-a terorizat și, în cele din urmă, chiar și când i-a făcut să plătească cu prețul vieții, ei nu și-au abandonat responsabilitatea lor. Asta înseamnă să-ți îndeplinești datoria în cea mai mare măsură. Ce vreau să spun prin asta? Vreau să spun că vă oblig să folosiți aceeași metodă ca să mărturisiți pentru Dumnezeu și să răspândiți Evanghelia Sa? Nu e necesar să faci asta, dar trebuie să înțelegi că asta este responsabilitatea ta, că dacă Dumnezeu are nevoie de tine, ar trebui să accepți acest lucru ca pe ceva ce este datoria ta de onoare să faci. Oamenii din ziua de azi se tem și își fac griji, dar la ce folosesc aceste sentimente? Dacă Dumnezeu nu are nevoie ca tu să faci asta, la ce bun să te îngrijorezi? Dacă Dumnezeu are nevoie ca tu să faci asta, nu ar trebui să te eschivezi de la această responsabilitate și nici să o respingi. Ar trebui să cooperezi în mod proactiv și să o accepți fără grijă. Indiferent cum moare un om, el nu ar trebui să moară înaintea Satanei și în mâinile Satanei. Dacă un om urmează să moară, ar trebui să moară în

mâinile lui Dumnezeu. Oamenii vin de la Dumnezeu și la Dumnezeu se întorc – aceasta este rațiunea și atitudinea pe care ar trebui să le aibă o ființă creată. Acesta este adevărul final pe care un om ar trebui să-l înțeleagă când răspândește Evanghelia și își face datoria – un om trebuie să plătească cu prețul vieții pentru a răspândi și a mărturisi Evanghelia îndeplinirii lucrării lui Dumnezeu întrupat și a mântuirii omenirii de către El. Dacă aspiri la asta, dacă poți să fii mărturie în acest fel, este minunat. Dacă încă nu ai acest fel de aspirație, ar trebui cel puțin să-ți îndeplinești cum trebuie responsabilitatea și datoria care sunt înaintea ta, încredințându-i restul lui Dumnezeu. Poate că atunci, pe măsură ce lunile și anii trec, experiența îți sporește și înaintezi în vârstă, iar înțelegerea adevărului îți devine mai profundă, îți vei da seama că ai o obligație și o responsabilitate să-ți oferi viața lucrării Evangheliei lui Dumnezeu, chiar până în ultima clipă a vieții tale.

Acum e timpul potrivit să începem să discutăm despre aceste subiecte, căci răspândirea Evangheliei Împărăției a început deja. Înainte, în Epoca Legii și în Epoca Harului, unii profeți și sfinți din vechime și-au dat viața răspândind Evanghelia, așadar, cei născuți în zilele de pe urmă pot să-și dea viața și ei pentru această cauză. Aceasta nu e ceva nou sau brusc și cu atât mai puțin o cerință exagerată. Aceasta e datoria pe care ființele create se cuvine să o facă și să o îndeplinească. Acesta e adevărul; acesta e adevărul suprem. Dacă tot ce faci este să strigi sloganuri despre ceea ce vrei să faci pentru Dumnezeu, cum vrei să-ți îndeplinești datoria și cât de mult vrei să te sacrifici pentru El, este inutil. Când realitatea va veni peste tine, când ți se va cere să-ți sacrifici viața, oare te vei plânge în clipa cea din urmă, vei fi pregătit, te vei supune cu adevărat? Asta îți testează statura.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria de onoare a tuturor credincioșilor”

Omul va fi făcut complet în totalitate în Epoca Împărăției. După lucrarea de cucerire, omul va fi supus rafinării și încercărilor. Aceia care pot îndura și pot mărturisi ferm în timpul acestor încercări sunt aceia care vor fi, în cele din urmă, făcuți compleți; ei sunt biruitorii. În timpul acestor încercări, omului i se cere să accepte această rafinare, iar această rafinare este ultimul aspect al lucrării lui Dumnezeu. Este ultima dată când omul va fi rafinat înainte de încheierea întregii lucrări de gestionare a lui Dumnezeu, și toți aceia care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie să accepte acest test final, trebuie să accepte această ultimă rafinare. Aceia care sunt copleșiți de încercări sunt fără lucrarea Duhului Sfânt și îndrumarea lui Dumnezeu, dar cei care au fost cu adevărat cuceriți și care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne, în cele din urmă, neclintiți; ei sunt cei care au umanitate și care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, acești victorioși nu vor fi lipsiți de viziuni, și vor continua să pună adevărul în practică fără greș în mărturia lor. Ei sunt cei care vor scăpa, în cele din urmă, din marile încercări. Chiar dacă aceia care pescuiesc în ape tulburi încă se pot distra astăzi pe seama altora, nimeni nu va putea scăpa de încercarea finală și nimeni nu va putea să fugă de testul final. Pentru aceia care reușesc, o astfel de încercare reprezintă o rafinare extraordinară; dar pentru aceia care pescuiesc în ape tulburi reprezintă lucrarea eliminării absolute. Indiferent de modul în care sunt încercați, loialitatea celor care Îl au pe Dumnezeu în inima lor rămâne neschimbată; dar cei care nu Îl au pe Dumnezeu în inima lor, când lucrarea lui Dumnezeu nu le aduce avantaj trupului, își schimbă părerea despre Dumnezeu și chiar se îndepărtează de Dumnezeu. Astfel sunt aceia care nu vor rămâne pe loc la sfârșit, cei care caută numai binecuvântările lui Dumnezeu și nu sunt dornici să se sacrifice pentru Dumnezeu și să se dedice Lui. Acest fel de oameni infami va fi eliminat cu totul atunci când lucrarea lui Dumnezeu se

va încheia, și ei sunt nevrednici de orice compasiune. Cei fără umanitate sunt incapabili să Îl iubească pe Dumnezeu cu adevărat. Atunci când mediul este sigur și protejat sau e vreun profit de tras, ei ascultă întru totul de Dumnezeu dar, atunci când ceea ce doresc este compromis sau este respins, ei se revoltă imediat. Chiar și pe parcursul unei singure nopți, ei se pot transforma dintr-o persoană zâmbitoare, „bună la suflet”, într-un ucigaș urât și feroce, care își tratează binefăcătorul de ieri ca pe inamicul lor de moarte, fără niciun motiv. Dacă acești demoni nu sunt alungați, acești demoni care ar ucide fără să clipească, nu vor deveni ei un pericol ascuns? Lucrarea de salvare a omului nu se obține ca urmare a finalizării lucrării de cucerire. Deși lucrarea de cucerire s-a terminat, lucrarea de purificare a omului nu s-a încheiat; această lucrare va fi încheiată atunci când omul va fi fost purificat în totalitate, atunci când cei care se supun cu adevărat lui Dumnezeu vor fi fost făcuți compleți, și atunci când cei prefăcuți care nu Îl au pe Dumnezeu în inima lor vor fi fost îndepărtați. Aceia care nu Îl mulțumesc pe Dumnezeu în etapa finală a lucrării Sale vor fi eliminați cu desăvârșire, iar cei care sunt eliminați aparțin diavolilor. Pentru că sunt nevrednici să Îl mulțumească pe Dumnezeu, se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și chiar dacă acești oameni Îl urmează pe Dumnezeu astăzi, acest lucru nu dovedește că ei sunt cei care vor rămâne în cele din urmă. În cuvintele „cei care Îl urmează pe Dumnezeu până la sfârșit vor primi mântuirea”, sensul lui „urmează” este de a sta neclintit în mijlocul încercărilor. Astăzi, mulți cred că este ușor să Îl urmezi pe Dumnezeu, dar atunci când lucrarea lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, tu vei cunoaște adevăratul sens al cuvântului „urmează”. Doar pentru că tu ești încă vrednic să Îl urmezi pe Dumnezeu astăzi, după ce ai fost cucerit, nu înseamnă că ești unul dintre aceia care vor fi desăvârșiți. Aceia care nu sunt vrednici să suporte încercările, care nu sunt vrednici de a ieși victorioși din încercări, vor fi, în

cele din urmă, nevrednici să rămână neclintiți și, astfel, vor fi nevrednici să Îl urmeze pe Dumnezeu până la sfârșit. Aceia care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu sunt vrednici să îndure încercarea lucrării lor, în vreme ce aceia care nu Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu nu sunt vrednici să îndure nicio încercare a lui Dumnezeu. Ei vor fi îndepărtați mai devreme sau mai târziu, în vreme ce biruitorii vor rămâne în Împărăție. Dacă omul caută sau nu cu adevărat pe Dumnezeu este stabilit de încercarea lucrării sale, adică de încercările lui Dumnezeu, și nu are nimic de a face cu hotărârea omului însuși. Dumnezeu nu respinge nicio persoană la întâmplare; tot ceea ce El face poate convinge omul pe deplin. El nu face nimic invizibil omului și nicio lucrare care nu îl poate convinge pe om. Dacă credința omului este adevărată sau nu se demonstrează prin fapte și nu poate fi hotărât de om. Faptul că „grâul nu poate fi transformat în neghină și că neghina nu poate fi transformată în grâu" este de netăgăduit. Toți aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne, în cele din urmă, în împărăție, și Dumnezeu nu se va purta urât cu nimeni care Îl iubește cu adevărat. Pe baza diferitelor funcții și mărturii, biruitorii din împărăție vor servi ca preoți sau discipoli, iar toți aceia care ies victorioși din încercări vor forma tagma preoților din împărăție. Tagma preoților va fi formată atunci când lucrarea Evangheliei se va încheia în întregul univers. Când acea vreme va sosi, ceea ce trebuie făcut de către om va fi îndeplinirea datoriei sale în împărăția lui Dumnezeu și locuirea lui împreună cu Dumnezeu în împărăție. În tagma preoților vor fi marii preoți și preoți, iar ceilalți vor fi fiii și oamenii lui Dumnezeu. Toate acestea sunt stabilite prin mărturiile lor în fața lui Dumnezeu în timpul încercărilor; acestea nu sunt titluri care se dau la întâmplare. Atunci când statutul omului a fost stabilit, lucrarea lui Dumnezeu va înceta, pentru că fiecare va fi clasificat în funcție de tip și adus la poziția sa inițială, și acesta este semnul împlinirii lucrării

lui Dumnezeu, acesta este rezultatul final al lucrării lui Dumnezeu și al practicii omului, și este cristalizarea viziunilor lucrării lui Dumnezeu și a colaborării omului. În final, omul își va găsi odihna în împărăția lui Dumnezeu, și Dumnezeu, de asemenea, Se va întoarce la locul Său de odihnă. Acesta va fi rezultatul final a 6000 de ani de colaborare între Dumnezeu și om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Împărăția se extinde în mijlocul umanității, se formează în mijlocul umanității și se ridică în mijlocul umanității; nu există nicio forță care să poată să-Mi distrugă Împărăția. Dintre oamenii Mei care sunt în Împărăția de astăzi, care dintre voi nu este o ființă umană între ființe umane? Care dintre voi se află în afara condiției umane? Când noul Meu punct de început este anunțat mulțimii, cum va reacționa umanitatea? Ați văzut cu ochii voștri starea omenirii; sigur nu mai nutriți speranțe de a rezista pentru totdeauna în această lume? Acum merg în mijlocul poporului Meu și trăiesc în mijlocul său. În prezent, cei care Îmi poartă o iubire sinceră sunt binecuvântați. Binecuvântați sunt cei care Mi se supun, aceștia cu siguranță vor rămâne în Împărăția Mea. Binecuvântați sunt cei care Mă cunosc, aceștia cu siguranță vor exercita putere în Împărăția Mea. Binecuvântați sunt cei care Mă urmează, aceștia cu siguranță vor scăpa de robia Satanei și se vor bucura de binecuvântările Mele. Binecuvântați sunt cei capabili să se răzvrătească împotriva lor înșiși, cu siguranță, aceștia vor intra în posesia Mea și vor moșteni abundența Împărăției Mele. Pe cei care aleargă încoace și încolo pentru Mine, Mi-i voi aminti, pe cei care fac eforturi pentru Mine, îi voi îmbrățișa cu bucurie, iar celor care Îmi aduc jertfe, le voi oferi bucurii. Pe cei care găsesc fericirea în cuvintele Mele, îi voi binecuvânta; cu siguranță, ei vor fi stâlpii care vor susține acoperișul Împărăției Mele, cu

siguranță ei vor avea un belșug inegalabil în casa Mea și nimeni nu se poate compara cu ei. Ați acceptat vreodată binecuvântările care v-au fost date? Ați căutat vreodată făgăduințele care au fost făcute pentru voi? Voi, cu siguranță, sub îndrumarea luminii Mele, veți străpunge încleștarea forțelor întunericului. Cu siguranță, în mijlocul întunericului, nu veți pierde lumina care vă ghidează. Voi sigur veți fi stăpânii întregii creații. Veți fi desigur învingători înaintea Satanei. Cu siguranță, la căderea împărăției marelui balaur roșu, vă veți ridica în mijlocul nenumăratelor mulțimi ca să fiți martori biruinței Mele. Veți fi desigur hotărâți și de neclintit în ținutul Sinimului. Prin suferințele pe care le îndurați, veți moșteni binecuvântarea care vine de la Mine și, cu siguranță, Îmi veți emana slava în întregul univers.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 19

Videoclipuri similare

Mărturii similare bazate pe experiențe

Povestea lui Angel

Căutată, dar nevinovată

Anevoiosul meu drum de răspândire a Evangheliei

Imnuri similare

Voi sunteți cei care veți primi moștenirea lui Dumnezeu

Cântecul biruitorilor

Caută să-L iubești pe Dumnezeu, indiferent cât de mare e suferința ta

Mărturia vieții

21. Cum să biruim ispita Satanei

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Construirea Împărăției are ca scop direct tărâmul spiritual. Adică, stadiul luptei din tărâmul spiritual este dezvăluit direct printre toți oamenii Mei și asta e suficient pentru a arăta că, nu doar în biserică, ci cu atât mai mult în Epoca Împărăției, toate persoanele sunt permanent în război. În ciuda corpurilor lor fizice, tărâmul spiritual este dezvăluit direct, iar ele intră în contact cu viața tărâmului spiritual. Astfel, când începeți să fiți credincioși, trebuie să vă pregătiți cum se cuvine pentru următoarea parte a lucrării Mele. Ar trebui să vă dăruiți inima în întregime; doar atunci puteți să Îmi mulțumiți inima. Nu Îmi pasă de ce s-a întâmplat înainte în biserică; astăzi, este în Împărăție. În planul Meu, Satana, de la bun început, a pândit la fiecare pas și, ca termen de contrast al înțelepciunii Mele, a încercat întotdeauna să găsească mijloace de a Îmi perturba planul inițial. Însă puteam Eu să cedez în fața schemelor sale înșelătoare? Toate lucrurile din cer și de pe pământ acționează ca obiecte care prestează servicii pentru Mine; oare uneltirile înșelătoare ale Satanei ar putea face altfel? Tocmai aici se intersectează înțelepciunea Mea; este exact ceea ce e minunat în privința faptelor Mele și este principiul de funcționare a întregului Meu plan de gestionare. În era construirii Împărăției, tot nu evit uneltirile înșelătoare ale Satanei, ci continui să fac lucrarea pe care trebuie să o fac. Din univers și dintre toate lucrurile, am ales faptele Satanei drept contrast al Meu. Nu este aceasta o manifestare a înțelepciunii Mele? Nu tocmai asta e minunat în privința lucrării Mele?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 8

Tot ceea ce face Dumnezeu este necesar și are o semnificație extraordinară, căci tot ceea ce El face pentru om are legătură cu gestionarea Sa și mântuirea omenirii. Desigur, lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o asupra lui Iov nu este diferită, deși Iov era desăvârșit și neprihănit în ochii lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, indiferent ce face Dumnezeu sau de mijloacele prin care face acel lucru, indiferent de cost sau de obiectivul Său, scopul acțiunilor Sale nu se schimbă. Scopul Său este de a prelucra în om cuvintele lui Dumnezeu, precum și cerințele și intențiile lui Dumnezeu pentru om; cu alte cuvinte, este de a lucra în om tot ceea ce Dumnezeu consideră a fi pozitiv în conformitate cu etapele Sale, permițându-i omului să înțeleagă inima și esența lui Dumnezeu și să se supună suveranității și aranjamentelor Lui, permițându-i astfel omului să obțină frica de Dumnezeu și ferirea de rău – toate acestea fiind un aspect al scopului lui Dumnezeu în tot ceea ce face El. Celălalt aspect este că, deoarece Satana este contrastul și obiectul care face servicii în lucrarea lui Dumnezeu, omul este deseori dat Satanei; acesta este mijlocul pe care Dumnezeu îl folosește pentru a le permite oamenilor să vadă viclenia, urâțenia și caracterul vrednic de dispreț al Satanei din ispitele și atacurile sale, făcându-i astfel pe oameni să-l urască pe Satana și să poată cunoaște și recunoaște ceea ce este negativ. Acest proces le permite să se elibereze treptat de sub controlul, acuzațiile, perturbările și atacurile Satanei – până când, mulțumită cuvintelor lui Dumnezeu, a cunoașterii Lui, a supunerii lor față de Dumnezeu, a credinței lor în El și a fricii de El, ei triumfă asupra atacurilor și acuzațiilor Satanei; doar atunci vor fi fost ei eliberați pe deplin de sub puterea Satanei. Eliberarea oamenilor înseamnă că Satana a fost înfrânt, înseamnă că ei nu mai sunt hrana din gura Satanei – în loc să îi înghită, Satana i-a abandonat. Aceasta este deoarece astfel de oameni sunt neprihăniți, deoarece au credință, supunere și frică față de Dumnezeu și deoarece se despart cu totul

de Satana. Ei îl rușinează pe Satana, fac un laș din acesta și îl înving întru totul. Convingerea lor în a-L urma pe Dumnezeu, supunerea și frica lor de Dumnezeu îl înving pe Satana și îl fac să renunțe pe deplin la ei. Doar astfel de oameni au fost cu adevărat câștigați de Dumnezeu și acesta este obiectivul suprem al lui Dumnezeu în a-l mântui pe om. Dacă doresc să fie mântuiți și doresc să fie câștigați complet de Dumnezeu, atunci toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie să se confrunte cu ispite și atacuri atât mari, cât și mici din partea Satanei. Aceia care ies din aceste ispite și atacuri și sunt capabili să îl învingă pe deplin pe Satana sunt cei care au fost mântuiți de Dumnezeu. Adică, aceia care au fost mântuiți prin Dumnezeu sunt cei care au trecut prin încercările Lui și care au fost ispitiți și atacați de Satana de nenumărate ori. Cei care au fost mântuiți prin Dumnezeu înțeleg intențiile și cerințele lui Dumnezeu, sunt capabili să se supună suveranității și rânduielilor Lui și nu abandonează calea de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău în mijlocul ispitirilor Satanei. Cei care sunt mântuiți prin Dumnezeu au onestitate, sunt buni, fac diferența dintre iubire și ură, au simțul dreptății și sunt raționali și capabili de a-L iubi pe Dumnezeu și de a prețui tot ceea ce este al lui Dumnezeu. Astfel de oameni nu sunt legați, spionați, acuzați sau abuzați de Satana; ei sunt complet liberi, au fost eliberați și descătușați pe deplin. Iov a fost tocmai un astfel de om al libertății și aceasta este exact semnificația motivului pentru care Dumnezeu îl predase Satanei.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Când oamenii încă nu sunt mântuiți, Satana le perturbă deseori viețile sau chiar le controlează. Cu alte cuvinte, oamenii care nu au fost mântuiți sunt prizonieri ai Satanei, nu au libertate, nu au fost abandonați de Satana, nu sunt calificați sau îndreptățiți să I se închine lui Dumnezeu și sunt

urmăriți îndeaproape și atacați cu sălbăticie de Satana. Asemenea oameni nu au o fericire demnă de menționat, nu au dreptul la o existență normală și, în plus, nu au nicio demnitate. Doar dacă te ridici și te lupți cu Satana, folosindu-ți credința, supunerea și frica de Dumnezeu ca arme cu care să porți o luptă pe viață și pe moarte cu Satana, astfel încât să îl învingi pe deplin și să-l faci să fugă și să devină laș când te vede, astfel încât să abandoneze complet atacurile și acuzațiile sale împotriva ta – doar atunci vei fi mântuit și vei deveni liber. Dacă ești hotărât să te desparți complet de Satana, dar nu ești echipat cu armele care te vor ajuta să-l învingi, atunci vei fi încă în pericol. Pe măsură ce trece timpul, când ai fost atât de torturat de Satana încât nu mai ai nici pic de putere rămasă în tine, dar încă nu ai fost în stare să fii mărturie, tot nu te-ai eliberat complet de acuzațiile și atacurile Satanei împotriva ta, atunci vei avea puține șanse de a fi mântuit. În final, când încheierea lucrării lui Dumnezeu este declarată, tu vei fi încă în strânsoarea Satanei, incapabil să te eliberezi și, prin urmare, nu vei avea niciodată o șansă sau o speranță. Atunci, aceasta sugerează că asemenea oameni vor fi complet sub robia Satanei.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Când Iov a trecut prin încercările sale prima dată, el a rămas fără toate bunurile și toți copiii săi, dar nu a căzut ca urmare a acestor lucruri și nu a zis nimic care să fie un păcat împotriva lui Dumnezeu. El biruise ispitele Satanei și trecuse peste bunurile materiale, urmașii săi și încercarea de a pierde toate posesiunile sale lumești, ceea ce înseamnă că a putut să se supună lui Dumnezeu când a luat de la el și a putut să ofere mulțumiri și laude lui Dumnezeu, datorită lucrurilor făcute de Dumnezeu. Așa a fost comportamentul lui Iov în timpul primei ispitiri a Satanei și așa a fost și mărturia lui Iov în timpul primei încercări a lui Dumnezeu. În a doua

încercare, Satana și-a întins mâna să-l rănească pe Iov și, deși Iov a experimentat o durere mai mare ca niciodată, mărturia sa tot a fost suficientă pentru a-i ului pe oameni. El și-a folosit tăria de caracter, convingerea și supunerea față de Dumnezeu, precum și frica de Dumnezeu, pentru a-l mai învinge încă o dată pe Satana, iar comportamentul și mărturia lui au fost încă o dată aprobate și privilegiate de Dumnezeu. În timpul acestei ispite, Iov a folosit comportamentul său efectiv pentru a-i declara Satanei că durerea trupului nu putea să-i schimbe credința și supunerea față de Dumnezeu sau să-l lase fără devotamentul său pentru Dumnezeu și inima sa cu frică de Dumnezeu; el nu avea să renunțe la Dumnezeu sau la propria desăvârșire și neprihănire din cauză că se confrunta cu moartea. Determinarea lui Iov l-a făcut laș pe Satana, credința lui l-a lăsat pe Satana înfricoșat și tremurând, intensitatea cu care a luptat împotriva Satanei în timpul bătăliei lor pe viață și pe moarte l-a umplut pe Satana de resentimente și de o ură profundă; desăvârșirea și neprihănirea lui l-au lăsat pe Satana incapabil să-i mai facă ceva, astfel încât Satana și-a abandonat atacurile asupra lui și a renunțat la acuzațiile sale împotriva lui Iov, pe care le lansase înaintea lui Iahve Dumnezeu. Aceasta însemna că Iov biruise lumea, biruise trupul, îl biruise pe Satana și biruise moartea; el era complet și pe deplin un om care-I aparținea lui Dumnezeu. În timpul acestor două încercări, Iov a rămas neclintit în mărturia sa, și-a trăit într-adevăr desăvârșirea și neprihănirea și și-a mărit sfera principiilor de viață de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. După ce a trecut prin aceste două încercări, s-a născut în Iov o experiență mai bogată, iar această experiență l-a făcut mai matur și mai experimentat, l-a făcut mai puternic, cu o convingere mai profundă și l-a făcut mai încrezător în dreptatea și valoarea integrității pe care și-a păstrat-o cu fermitate. Încercările lui Iahve Dumnezeu pentru Iov i-au dat o înțelegere și o măsură profundă a

preocupării lui Dumnezeu pentru om și i-au permis să simtă valoarea iubirii lui Dumnezeu, iar din acest moment, respectul și iubirea față de Dumnezeu au fost adăugate fricii sale de Dumnezeu. Încercările lui Iahve Dumnezeu nu numai că nu l-au îndepărtat pe Iov de El, ci i-au adus inima mai aproape de Dumnezeu. Când durerea trupească îndurată de Iov a atins punctul culminant, grija pe care o simțea din partea lui Iahve Dumnezeu nu i-a dat de ales decât să-și blesteme ziua nașterii. Un astfel de comportament nu a fost planificat cu mult timp înainte, ci a fost o revelație naturală a respectului și iubirii pentru Dumnezeu din inima sa, a fost o revelație naturală care a venit din respectul și iubirea sa pentru Dumnezeu. Adică, deoarece era dezgustat de el însuși și nu era dispus și nu putea rezista să-L chinuiască pe Dumnezeu, respectul și iubirea sa au atins astfel punctul de altruism. În acest moment, Iov și-a ridicat adorația și dorul său de lungă durată pentru Dumnezeu și devotamentul pentru El la nivelul de respect și iubire. În același timp, el și-a ridicat și credința și supunerea față de Dumnezeu și frica de Dumnezeu la nivelul de respect și iubire. Nu și-a permis să facă nimic care I-ar provoca rău lui Dumnezeu, nu și-a permis un comportament care L-ar răni pe Dumnezeu și nu și-a permis să aducă tristețe, durere sau chiar nefericire asupra lui Dumnezeu, din motive personale. În ochii lui Dumnezeu, deși Iov era același ca înainte, credința, supunerea și frica sa de Dumnezeu Îi aduseseră lui Dumnezeu bucurie și mulțumire deplină. În acest stadiu, Iov atinsese desăvârșirea pe care Dumnezeu Se aștepta să o atingă; el devenise cineva cu adevărat vrednic de a fi numit „desăvârșit și neprihănit” în ochii lui Dumnezeu. Faptele lui drepte i-au permis să îl biruie pe Satana și să rămână neclintit în mărturia sa pentru Dumnezeu. De asemenea, faptele sale drepte l-au desăvârșit și au permis valorii vieții sale să crească și să transceandă mai mult ca niciodată și l-au făcut totodată prima persoană care nu a mai fost atacată și ispitită de

Satana. Deoarece Iov era drept, el a fost acuzat și ispitit de Satana; deoarece Iov era drept, el a fost predat Satanei; și deoarece Iov era drept, el l-a biruit și l-a înfrânt pe Satana și a rămas neclintit în mărturia sa. Din acel moment, Iov a devenit primul om care nu va mai fi niciodată predat Satanei, el a venit cu adevărat înaintea tronului lui Dumnezeu și a trăit în lumină, sub binecuvântările lui Dumnezeu, fără spionarea sau distrugerea din partea Satanei… El devenise un om adevărat în ochii lui Dumnezeu, fusese eliberat…

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Iov suferise devastarea Satanei, totuși, el nu se lepădase de numele lui Iahve Dumnezeu. Soția lui a fost prima care a ieșit și, jucând rolul Satanei într-o formă care e vizibilă pentru ochii oamenilor, l-a atacat pe Iov. Textul original descrie astfel lucrurile: „Atunci soția lui i-a zis: Încă rămâi neclintit în curăția ta? Blestemă-L pe Dumnezeu și mori!” (Iov 2:9). Acestea erau cuvintele rostite de Satana deghizat în om. Acestea erau un atac și o acuzație, precum și o îndemnare, o ispită și o defăimare. După ce a eșuat în a-i ataca trupul lui Iov, Satana a atacat apoi direct integritatea lui Iov, dorind să o utilizeze pentru a-l face pe Iov să renunțe la integritatea sa, să renunțe la Dumnezeu și să nu mai trăiască. La fel, a dorit Satana să folosească astfel de cuvinte pentru a-l ademeni pe Iov: dacă Iov lepăda numele lui Iahve, atunci, el nu trebuia să îndure un asemenea chin; se putea elibera de chinul trupului. Confruntat cu sfatul soției sale, Iov a certat-o, spunând: „El i-a răspuns: «Vorbești ca o femeie nebună. Ce?! Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?»” (Iov 2:10). Iov cunoștea demult aceste cuvinte, dar în acest moment s-a dovedit adevărul cunoașterii lor de către Iov.

Când soția l-a sfătuit să Îl blesteme pe Dumnezeu și să moară, ceea ce voia să spune era: „Dumnezeul tău te tratează astfel, așadar, de ce nu Îl blestemi? De ce mai ești în viață? Dumnezeul tău este atât de nedrept cu tine, totuși, tu spui «binecuvântat fie numele lui Iahve». Cum a putut El să trimită dezastrul asupra ta, când tu Îi binecuvântezi numele? Grăbește-te și leapădă numele lui Dumnezeu și nu Îl mai urma. Atunci, se vor termina greutățile tale”. În acest moment, s-a produs mărturia pe care Dumnezeu dorea să o vadă în Iov. Nicio persoană obișnuită nu putea să fie o asemenea mărturie, nici nu citim despre aceasta în niciuna dintre poveștile Bibliei – dar Dumnezeu o văzuse cu mult înainte ca Iov să rostească aceste cuvinte. Dumnezeu dorea numai să utilizeze această oportunitate pentru a-i permite lui Iov să dovedească tuturor că Dumnezeu avea dreptate. Confruntat cu sfatul soției lui, Iov nu numai că nu a renunțat la integritate sau la Dumnezeu, ci i-a și spus soției sale: „Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?” Au aceste cuvinte o importanță deosebită? Aici, există doar un singur fapt capabil să dovedească importanța acestor cuvinte. Importanța acestor cuvinte este că ele sunt aprobate de Dumnezeu în inima Sa, sunt ceea ce dorea Dumnezeu, sunt ceea ce Dumnezeu voia să audă și sunt finalul pe care Dumnezeu tânjea să-l vadă; aceste cuvinte sunt, de asemenea, miezul mărturiei lui Iov. Prin aceasta, desăvârșirea, onestitatea, frica de Dumnezeu și ferirea lui Iov de rău au fost dovedite. Valoarea lui Iov constă în modul în care, când a fost ispitit și chiar când tot corpul i-a fost acoperit cu bube, când a îndurat cel mai groaznic chin și când soția lui și rudele l-au sfătuit, el tot a rostit asemenea cuvinte. Ca să o spunem altfel, în inima sa, el credea că, indiferent de ispite sau de cât de teribile ar fi greutățile sau chinul, chiar dacă moartea avea să vină asupra lui, el nu va renunța la Dumnezeu sau nu va abandona calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. Vezi, așadar, că Dumnezeu deținea cel mai

important loc în inima sa și că exista un singur Dumnezeu în inima lui. Din această cauză citim astfel de descrieri ale sale în Scripturi, precum: În toate acestea Iov nu a păcătuit deloc prin vorbele sale. Nu numai că nu a păcătuit cu buzele, ci nici în inima lui nu s-a plâns în privința lui Dumnezeu. El nu a spus cuvinte supărătoare despre Dumnezeu, nici nu a păcătuit împotriva Lui. Nu numai că gura sa a binecuvântat numele lui Dumnezeu, ci el a binecuvântat numele Lui și în inima sa; gura și inima lui erau la unison. Acesta era adevăratul Iov văzut de Dumnezeu și acesta a fost exact motivul pentru care Dumnezeu îl prețuia pe Iov.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II"

Credința, supunerea și mărturia lui Iov pentru biruirea Satanei au fost o sursă de imens ajutor și încurajare pentru oameni. În Iov, ei văd speranță pentru propria lor mântuire și văd că prin credință, supunere și frică de Dumnezeu este posibil să-l învingă complet pe Satana, să izbândească asupra sa. Ei văd că, atât timp cât se supun aranjamentelor și suveranității lui Dumnezeu și atât timp cât au hotărâre și credință pentru a nu-L abandona pe Dumnezeu după ce au pierdut totul, atunci ei pot aduce rușine și înfrângere asupra Satanei și văd că au nevoie doar de hotărârea și perseverența de a rămâne neclintiți în mărturia lor – chiar dacă înseamnă să își piardă viața – pentru ca Satana să fie intimidat și să bată rapid în retragere. Mărturia lui Iov este un avertisment pentru generațiile ulterioare și acest avertisment le spune că, dacă nu îl înving pe Satana, atunci ei nu vor putea să se elibereze niciodată de acuzațiile și perturbările Satanei, nici nu vor putea să scape de abuzul și atacurile sale. Mărturia lui Iov a luminat generațiile ulterioare. Această luminare îi învață pe oameni că doar dacă sunt desăvârșiți și neprihăniți vor putea să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău; îi învață că doar dacă se tem de El și se feresc de rău pot

depune o mărturie puternică și răsunătoare pentru Dumnezeu; doar dacă depun o mărturie puternică și răsunătoare pentru Dumnezeu pot să nu fie niciodată controlați de Satana și să trăiască sub îndrumarea și protecția lui Dumnezeu – doar atunci vor fi fost ei cu adevărat mântuiți. Personalitatea și scopul vieții lui Iov ar trebui imitate de oricine urmărește mântuirea. Ceea ce a trăit el de-a lungul întregii vieți și comportamentul său în timpul încercărilor sunt o comoară prețioasă pentru toți cei care urmăresc calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Petru Mi-a fost credincios timp de mulți ani, totuși el nu s-a văitat niciodată, nici nu a avut vreo plângere; nici măcar Iov nu a fost egalul său și, de-a lungul secolelor, toți sfinții au fost mai prejos ca Petru. El nu numai că a căutat să Mă cunoască, ci a și ajuns să Mă cunoască într-un moment în care Satana își punea în aplicare uneltirile înșelătoare. Asta a făcut ca Petru să Mă slujească ani la rând, mereu în conformitate cu intențiile Mele și pentru acest motiv, el nu a fost niciodată exploatat de Satana. Petru a învățat o lecție din credința lui Iov, totuși el a perceput clar și lipsurile lui Iov. Deși Iov fusese foarte credincios, îi lipseau cunoștințele despre chestiunile tărâmului spiritual, deci a spus multe cuvinte care nu corespundeau cu realitatea; aceasta arată cum cunoașterea lui Iov era superficială și incapabilă de desăvârșire. Ca atare, Petru s-a concentrat întotdeauna pe a dobândi un simț al duhului și a observat întotdeauna cu atenție dinamica tărâmului spiritual. Prin urmare, el nu numai că fost capabil să deslușească unele dintre intențiile Mele, ci, de asemenea, a avut un dram de cunoaștere a uneltirilor înșelătoare ale Satanei. Di această cauză, cunoașterea sa despre Mine a fost mai mare decât oricare alta de-a lungul veacurilor.

Din experiența lui Petru, nu e greu de văzut că, dacă oamenii doresc să Mă cunoască, ei trebuie să se concentreze pe a cugeta atent în duhurile lor. Nu îți cer să Îmi „dedici” o anumită cantitate în exterior; aceasta este o preocupare secundară. Dacă nu Mă cunoști, atunci toată credința, iubirea și loialitatea despre care vorbești nu sunt decât iluzii; sunt nimicuri, iar tu vei deveni cu siguranță cineva care se laudă grozav de mult înaintea Mea, dar care nu se cunoaște pe sine. Ca atare, vei fi din nou prins în mreje de Satana și nu vei putea să scapi; vei deveni un fiu al pierzării și un obiect al distrugerii. Însă, dacă ești rece și nepăsător față de cuvintele Mele, atunci, fără îndoială, Mi te vei opune. Acesta este un lucru sigur și ai face bine să privești prin poarta tărâmului spiritual la multele și diferitele duhuri care au fost mustrate de Mine. Care dintre ele, în fața cuvintelor Mele, nu au fost negative, nepăsătoare și potrivnice? Care dintre ele nu au fost cinice cu privire la cuvintele Mele? Care dintre ele nu au încercat să găsească cusur în cuvintele Mele? Care dintre ele nu Mi-au folosit cuvintele ca „arme de apărare” cu care să se „protejeze”? Ele nu au folosit cuvintele Mele ca pe o cale de a Mă cunoaște, ci doar ca pe jucării cu care să se joace. Prin aceasta, nu Mi se împotriveau direct? Cine sunt cuvintele Mele? Cine este Duhul Meu? V-am pus astfel de întrebări de atât de multe ori, totuși ați dobândit vreodată înțelegeri mai înalte și mai clare despre ele? Le-ați experimentat vreodată cu adevărat? Vă mai aduc o dată aminte: dacă nu veți cunoaște cuvintele Mele, nici nu le veți accepta, nici nu le veți pune în practică, atunci veți deveni în mod inevitabil obiecte ale mustrării Mele! Veți deveni cu siguranță victime ale Satanei!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 8

Când Dumnezeu a spus: „stadiul luptei din tărâmul spiritual este dezvăluit direct printre toți oamenii Mei”, El a vrut să spună că, atunci când

oamenii pășesc pe calea cea dreaptă și încep să-L cunoască pe Dumnezeu, nu numai că fiecare persoană e ispitită lăuntric de Satana, ci și că ei pot fi ispitiți de Satana chiar în biserică. Totuși, aceasta este o cale pe care toți trebuie să o urmeze, deci nimeni nu trebuie să fie alarmat. Ispitirea Satanei poate veni sub diferite forme. Cineva poate neglija sau se poate lepăda de ceea ce spune Dumnezeu și ar putea spune lucruri negative care să strice pozitivitatea altor oameni; cu toate acestea, o astfel de persoană de obicei nu îi câștigă pe ceilalți de partea sa. Asta este greu de deslușit. Principalul motiv pentru aceasta este: o astfel de persoană poate încă să fie proactivă în participarea la întâlniri, dar are nelămuriri privind viziunile. Dacă biserica nu își ia măsuri de precauție în privința ei, atunci întreaga biserică ar putea fi molipsită de negativitatea sa, răspunzându-I căldicel lui Dumnezeu și prin aceasta, neacordând atenție cuvintelor lui Dumnezeu – iar aceasta ar însemna a cădea direct în ispita Satanei. O astfel de persoană poate că nu se se împotrivește direct lui Dumnezeu, dar, deoarece nu poate să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu și nu Îl cunoaște pe Dumnezeu, ar putea ajunge să se plângă sau să aibă o inimă plină de resentimente. Ar putea spune că Dumnezeu a abandonat-o și deci e incapabilă de a primi luminare și iluminare. Poate dorește să plece, dar încă îi este un pic teamă și ar putea spune că lucrarea lui Dumnezeu nu vine de la Dumnezeu, ci este, de fapt, lucrarea duhurilor rele.

De ce îl menționează Dumnezeu pe Petru atât de des? Și de ce spune El că nici măcar Iov nu s-a apropiat de nivelul lui? A spune asta nu numai că îi determină pe oameni să acorde atenție faptelor lui Petru, dar îi face, de asemenea, să înlăture toate exemplele pe care le au în inimile lor, într-un mod cum nici exemplul lui Iov – care a avut cea mai mare credință – nu reușește. Doar în acest fel poate fi dobândit un rezultat mai bun, în care oamenii să poată pune de-o parte totul în efortul de a-l imita pe Petru și,

făcând asta, să înainteze un pas către cunoașterea lui Dumnezeu. Dumnezeu le arată oamenilor calea de a practica pe care a mers Petru pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, iar scopul pentru care face asta e să le ofere oamenilor un punct de referință. Dumnezeu apoi continuă să prevestească una dintre căile pe care Satana îi va tenta pe oameni când El spune: „Însă, dacă ești rece și nepăsător față de cuvintele Mele, atunci, fără îndoială, Mi te vei opune. Acesta este un lucru sigur”. În aceste cuvinte, Dumnezeu prezice schemele șirete pe care Satana va încerca să le utilizeze; ele sunt pe post de avertizare. Nu e posibil ca toată lumea să fie indiferentă față de cuvintele lui Dumnezeu, dar cu toate acestea, unii oameni vor cădea prizonieri acestei ispite. Ca atare, la sfârșit, Dumnezeu repetă cu emfază: „Dacă nu veți cunoaște cuvintele Mele, nici nu le veți accepta, nici nu le veți pune în practică, atunci veți deveni în mod inevitabil obiecte ale mustrării Mele! Veți deveni cu siguranță victime ale Satanei!” Acesta este sfatul lui Dumnezeu pentru omenire – însă, în final, așa cum a prezis Dumnezeu, o parte din oameni vor deveni inevitabil victime ale Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor «cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers»”, Capitolul 8

Matei 4:8-11 Diavolul L-a mai dus pe un munte foarte înalt și I-a arătat toate regatele lumii și splendoarea lor. Apoi I-a zis: „Toate acestea Ți le voi da Ție dacă Te vei prosterna și mi Te vei închina”. Atunci Isus i-a răspuns: „Pleacă, Satan, căci este scris: «Domnului, Dumnezeul tău, să te închini și numai Lui să-I slujești!»” Atunci diavolul a plecat de la El. Și iată că niște îngeri au venit să-I slujească.

Diavolul Satana, eșuând cu cele două vicleșuguri anterioare, a mai încercat unul: I-a arătat Domnului Isus toate împărățiile lumii și slava lor și I-a cerut să i Se închine. Din această situație, ce înțelegeți despre

adevăratele trăsături ale diavolului? Nu este absolut nerușinat diavolul Satana? (Ba da.) Cum este nerușinat? Toate lucrurile au fost create de Dumnezeu și, totuși, Satana s-a întors și I le-a arătat, spunând: „Privește bogăția și slava tuturor acestor împărății. Dacă mi Te închini, Ți le voi da pe toate Ție”. Nu este aceasta o completă inversare a rolurilor? Oare nu este nerușinat Satana? Dumnezeu a creat toate lucrurile, dar pentru bucuria Sa le-a creat? El a dat totul omenirii, dar Satana a vrut să acapareze totul și, făcând asta, după aceea, I-a spus lui Dumnezeu: „Închină-Te mie! Închină-Te mie și Îți voi da toate acestea”. Aceasta este fața urâtă a Satanei; el este absolut nerușinat! Satana nici măcar nu cunoaște semnificația cuvântului „rușine”. Acesta este doar un alt exemplu al ticăloșiei lui. El nici măcar nu știe ce este rușinea. Satana știe în mod clar că Dumnezeu a creat toate lucrurile și că El le conduce și le stăpânește pe toate. Totul Îi aparține lui Dumnezeu, nu omului, cu atât mai puțin Satanei, totuși, diavolul Satana a spus cu neobrăzare că-I va da lui Dumnezeu toate lucrurile. Nu e oare un alt exemplu care ne arată că Satana a făcut din nou ceva absurd și fără rușine? Lucrul acesta Îl face pe Dumnezeu să-l urască și mai mult pe Satana, nu-i așa? Totuși, indiferent ce a încercat Satana să facă, oare L-a păcălit pe Domnul Isus? Ce a spus El? („Domnului, Dumnezeul tău, să te închini și numai Lui să-I slujești!”) Au aceste cuvinte un înțeles practic? (Da.) Ce fel de înțeles practic? Vedem ticăloșia și nerușinarea Satanei în discursul său. Deci, care ar fi rezultatul dacă omul i s-ar închina Satanei? Ar obține el bogăția și slava tuturor împărățiilor? (Nu.) Ce ar obține? Ar deveni omenirea la fel de nerușinată și ridicolă ca Satana? (Da.) Atunci, oamenii nu ar fi deloc diferiți de acesta. Prin urmare, Domnul Isus a spus aceste cuvinte care sunt importante pentru fiecare ființă umană: „Domnului, Dumnezeul tău, să te închini și numai Lui să-I slujești!” Asta înseamnă că, în afară de Domnul, cu excepția lui Dumnezeu Însuși, dacă ai sluji pe altul,

dacă te-ai închina diavolului Satana, atunci te-ai scălda în aceeași mizerie ca și acesta. Atunci ai împărtăși nerușinarea și ticăloșia Satanei și, la fel ca el, L-ai ispiti și ataca pe Dumnezeu. Atunci, care ar fi rezultatul pentru tine? Ai fi detestat, lovit și distrus de Dumnezeu. După ce Satana L-a ispitit pe Domnul Isus fără succes de câteva ori, a mai încercat s-o facă? N-a încercat din nou și apoi a plecat. Ce dovedește acest lucru? Dovedește că natura ticăloasă, răutatea, absurditatea și exagerarea Satanei nu merită nici măcar să fie menționate în fața lui Dumnezeu. Domnul Isus l-a înfrânt pe Satana cu doar trei propoziții, după care acesta a fugit înspăimântat, cu coada între picioare, prea rușinat ca să-și arate fața și niciodată nu L-a mai ispitit. De vreme ce Domnul Isus a învins această ispitire a Satanei, El ar putea acum să continue cu ușurință lucrarea pe care trebuia s-o facă și să preia sarcinile care stau înaintea Lui. Dacă ar fi aplicate în ziua de astăzi, oare toate lucrurile pe care le-a făcut și spus Domnul Isus în această situație ar purta o semnificație practică pentru toate ființele umane? (Da.) Ce fel de înțeles practic? Oare înfrângerea Satanei este un lucru ușor de făcut? Oare oamenii trebuie să înțeleagă clar natura ticăloasă a Satanei? Trebuie ca oamenii să înțeleagă exact ispitele Satanei? (Da.) Dacă în viața ta ai să experimentezi ispitele Satanei, dacă ai fi capabil să-i înțelegi natura ticăloasă, n-ai putea să-l înfrângi? Dacă ai ști despre absurditatea și exagerarea Satanei, i-ai mai rămâne alături și L-ai ataca pe Dumnezeu? Dacă ai înțelege cum prin tine sunt revelate răutatea și nerușinea Satanei – dacă ai recunoaște și ai ști în mod clar aceste lucruri – tot L-ai ataca și ispiti pe Dumnezeu astfel? (Nu, nu am face-o.) Ce ați face? (Ne-am răzvrăti împotriva Satanei și ne-am lepăda de el.) Oare este un lucru ușor de făcut? Nu este ușor. Pentru a face acest lucru, oamenii trebuie să se roage în mod frecvent, trebuie să se așeze adesea înaintea lui Dumnezeu și să se examineze. Trebuie să permită ca disciplina, judecata și mustrarea lui Dumnezeu să vină asupra lor. Numai în

acest fel se vor elibera oamenii treptat de inducerea în eroare și controlul Satanei.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul V”

În prezent, există multe tentații pentru oamenii care trăiesc în această societate? Ispitele te înconjoară din toate părțile, tot felul de curente malefice, tot felul de discursuri, tot felul de gânduri și puncte de vedere, tot felul de seducții și ademeniri de la tot felul de oameni, tot felul de fețe diavolești purtate de tot felul de oameni. Acestea sunt toate ispite cu care te confrunți. De exemplu, oamenii pot să îți facă favoruri, să te îmbogățească, să-ți devină prieteni, să iasă cu tine la întâlniri, să-ți ofere bani, să-ți ofere un loc de muncă, să te invite la dans, să îți arate politețe sau să-ți ofere daruri. Toate aceste lucruri sunt posibile ispite. Dacă lucrurile nu merg bine, vei cădea în capcană. Dacă nu ești echipat în interior cu ceva adevăr și nu ai o statură reală, nu vei putea vedea aceste lucruri așa cum sunt și toate vor fi capcane și ispite pentru tine. Într-o anumită privință, dacă nu ai adevărul, nu vei fi capabil să deslușești trucurile Satanei și nu vei fi capabil să vezi fețele satanice ale diferitelor tipuri de oameni. Nu vei putea să-l birui pe Satana, să te lepezi de trup și să ajungi la ascultarea de Dumnezeu. În altă privință, lipsindu-ți realitatea adevărului, nu vei putea rezista tuturor diferitelor curente malefice, puncte de vedere rele și gânduri și vorbe absurde. Când te confrunți cu acestea, va fi ca o răceală care te plesnește brusc. Poate că vei lua doar o răceală ușoară sau poate ceva mai grav – poți chiar suferi o comoție la rece potențial fatală[a]. Poate că îți vei pierde complet credința. Dacă ești lipsit de adevăr, doar câteva cuvinte de la Satana și de la diavolii lumii necredincioșilor te vor lăsa confuz și nedumerit. Vei pune în dubiu dacă ar trebui sau nu să crezi în Dumnezeu și dacă o astfel de credință este corectă. S-ar putea ca, mergând la adunare astăzi, să fii într-o stare bună, dar apoi, mâine, să mergi acasă și să urmărești două episoade dintr-o emisiune

de televiziune. Ai fost ademenit. Noaptea, uiți să te rogi înainte de a dormi, iar mintea ta e complet ocupată cu intriga emisiunii de televiziune. Dacă te uiți în continuare la televizor timp de două zile, inima ta este deja departe de Dumnezeu. Nu mai dorești să citești cuvântul lui Dumnezeu sau să ai părtășie despre adevăr. Nici măcar nu vrei să te rogi lui Dumnezeu. În inima ta, spui mereu: „Când voi putea să fac ceva? Când pot să încep o cauză importantă? Viața mea nu trebuie să fie în zadar!” E asta o schimbare de atitudine? Inițial, ai vrut să înțelegi mai multe despre adevăr, astfel încât să poți răspândi Evanghelia și să fii martor pentru Dumnezeu. De ce te-ai schimbat acum? Doar urmărind filme și programe de televiziune, îi permiți Satanei să pună stăpânire pe inima ta. Statura ta este într-adevăr mică. Crezi că ai statura de a rezista acestor valuri malefice? Acum Dumnezeu îți arată har și te duce în casa Lui ca să-ți realizezi datoria. Nu uita de statura ta. În prezent, ești o floare într-o seră, care nu poate rezista vântului și ploii de afară. Dacă oamenii nu pot recunoaște și nu pot rezista acestor ispite, Satana îi poate lua prizonieri în orice moment, în orice loc. Astfel e statura măruntă și starea jalnică a omului. Întrucât nu ai realitatea adevărului și nu înțelegi adevărul, toate cuvintele Satanei sunt ca o otravă pentru tine. Dacă apleci urechea la ele, vor fi de neînlăturat din inima ta. În inima ta, spui: „Îmi voi astupa urechile și îmi voi pecetlui ochii”, dar nu poți scăpa de ispita Satanei. Nu trăiești într-un vid. Dacă auzi cuvintele Satanei, nu vei putea rezista. Vei cădea în capcană. Rugăciunile tale și blestemele tale asupra ta nu vor fi de niciun folos. Nu poți rezista. Astfel de lucruri îți pot influența gândurile și îți pot influența acțiunile. Ele pot să îți blocheze calea urmăririi adevărului. Ele pot chiar să te controleze, să te împiedice să te sacrifici pentru Dumnezeu, să te facă pasiv și slab și să te țină departe de Dumnezeu. În cele din urmă, vei fi lipsit de valoare și îți vei pierde orice speranță.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai în citirea frecventă a cuvintelor lui Dumnezeu și în contemplarea adevărului există o cale de urmat”

Note de subsol:

a. Comoție la rece, termen folosit în medicina tradițională chineză, care se referă la răceala internă severă și potențial fatală, cauzată de elemente externe.

Să-L accepți și să-L urmezi pe Hristos în orice țară vine cu un anumit grad de persecuție și necazuri. Trebuie să acționezi întotdeauna cu prudență, să te rogi și să privești spre Dumnezeu și, de asemenea, trebuie să ai înțelepciune și inteligență. Oricare ar fi țara sau mediul social în care te afli, în toate există un mediu potrivit, pe care Dumnezeu l-a pregătit și rânduit pentru tine. Dacă omul urmărește sau nu adevărul – de asta depinde totul. Un mediu confortabil aduce ispite pentru oameni, în timp ce persecuția prin tortură aduce și ea ispite și încercări. Există, atunci, încercări în mediile confortabile? Există și încercările lui Dumnezeu. Dumnezeu a rânduit acest mediu confortabil pentru tine, iar totul depinde de modul în care tu îl experimentezi – fie vei fi prins cu totul în capcana Satanei și ispitele lui, fie vei putea să biruiești în toate privințele și să fii martor pentru Dumnezeu, rămânând credincios loialității și datoriei tale. Totul depinde de modul în care trăiești acest lucru și de alegerile pe care le faci. Frații și surorile din China continentală au un mediu puțin mai dur și Dumnezeu le-a dat o povară ceva mai grea și le-a pregătit un mediu un pic mai aspru, dar le-a și dat mai mult. Cu cât mediul este mai dur și încercările pe care le pregătește Dumnezeu mai mari, cu atât mai mult câștigă oamenii aceștia. Într-un mediu confortabil, însă, oamenii se confruntă peste tot și cu ispite și încercări, și Dumnezeu ți-a dat și ție mult. Dacă poți să biruiești ispita de fiecare dată când te confrunți cu ea, atunci nu vei câștiga mai puțin decât frații și surorile tale care experimentează persecuția prin tortură. Și pentru

asta e nevoie să urmărești adevărul și să ai statură ca să biruiești. De exemplu, lucruri precum a fi împreună cu familia ta, să mănânci și să bei bine, să te distrezi și să te bucuri, precum și unele tendințe sociale care mângâie trupul și duc la depravare sunt, toate, ispite pentru tine. Atunci când te vei confrunta cu aceste ispite, nu doar că îți vor atrage atenția, dar te vor și tulbura și ademeni. Când urmezi lucrurile și tendințele lumești, atunci este momentul în care apar ispitele Satanei, sau, am putea spune, apar încercările lui Dumnezeu. Va trebui să alegi cum să reacționezi la aceste ispite și încercări, iar acesta este momentul în care Dumnezeu îi încearcă pe oameni și le arată cine sunt. Acesta este momentul în care ceea ce ți-a spus Dumnezeu și adevărurile pe care le-ai înțeles ar trebui să aibă efect. Dacă ești o persoană care urmărește adevărul și ai credință adevărată în suflet, atunci vei putea să biruiești aceste ispite și să fii martor pentru Dumnezeu în încercările pe care El ți le-a pregătit. Dacă, în loc să iubești adevărul, tu iubești lumea și tendințele și îți place să tânjești după confort și după satisfacerea trupului tău, dacă iubești o viață deșartă, atunci vei urmări aceste lucruri lumești. Vei simți admirație pentru aceste lucruri, vei fi atras și stăpânit de ele. Încetul cu încetul, inima ta își va pierde interesul de a crede în Dumnezeu, îți va fi lehamite de adevăr și apoi, în mijlocul ispitei, Satana te va răpi. Într-o astfel de încercare, îți vei fi pierdut mărturia. Există mulți oameni care au auzit o mulțime de predici și care își îndeplinesc îndatoririle, dar se simt pustiiți pe dinăuntru. Lor încă le place să urmărească vedete pop și oameni faimoși, să fie la curent cu tendințele, urmărind programe de divertisment la televizor și chiar emisiuni toată noaptea, până în punctul în care devin nocturni. Unii tineri joacă până și jocuri video. În concluzie, nu ezită să plătească orice preț și urmăresc fanatic aceste lucruri la modă. Și de ce fac acest lucru? Pentru că ei nu au dobândit adevărul. Oamenii care nu au dobândit adevărul au un anumit

sentiment, și anume că nu pare să fie mare diferență între a crede în Dumnezeu și a nu crede în El. Ei încă își simt sufletele pustiite și cred că viața lor nu are niciun sens. Dacă urmează tendințele, cred că sunt mai împliniți, că viața lor este un pic mai bogată și că sunt puțin mai fericiți în fiecare zi. Dacă ei cred în Dumnezeu și nu urmează tendințele, tot simt că viața e lipsită de sens și deșartă. Acest lucru e din cauză că ei nu iubesc adevărul. Ai putea spune cu încredere și că acești oameni nu înțeleg câtuși de puțin adevărul și nu au adevărul-realitate și că de aceea nu pot trăi fără să urmeze tendințele. Unii oameni nu au urmărit niciodată adevărul și sunt neliniștiți chiar și atunci când își îndeplinesc îndatoririle. Ei nu sunt capabili să rămână fermi când se confruntă cu ispite și, în cele din urmă trebuie să renunțe. Unii oameni sunt destul de entuziaști și hotărâți atunci când încep să-și îndeplinească îndatoririle, dar nu-și mai doresc să le îndeplinească atunci când se confruntă cu ispite, devenind neglijenți, superficiali și lipsiți de devotament. Procedând așa, nu au nicio mărturie. Dacă ei pot renunța la îndatoririle lor de îndată ce se confruntă cu ispite și aleg ceea ce preferă, atunci nu au nicio mărturie. Dacă vine o altă ispită, s-ar putea să-L tăgăduiască pe Dumnezeu, să vrea să urmeze tendințele lumești și să părăsească biserica. Sau, atunci când vine altă ispită, încep să se îndoiască de Dumnezeu și nu sunt siguri dacă El există măcar și ajung chiar să creadă că au evoluat din maimuțe. Acești oameni au fost capturați complet de Satana. Prinși în toate aceste ispite, ei nu se roagă lui Dumnezeu și nu caută adevărul. Se gândesc doar la soarta trupului lor și, drept urmare, nu reușesc să rămână fermi în mărturia lor. Pas cu pas, ei sunt târâți de Satana în iad și în abisul morții. Dumnezeu i-a lăsat Satanei aceste persoane, iar ele nu mai au nicio șansă de mântuire. Spuneți-Mi, nu este importantă urmărirea adevărului? (Ba da, este). Adevărul este foarte important. Ce funcție poate îndeplini adevărul? Cel puțin, te poate ajuta să vezi dincolo de intrigile

Satanei atunci când înfrunți ispita, să știi ce ar trebui să faci și ce nu, și ceea ce ar trebui să alegi. Cel puțin, te va face să știi aceste lucruri. Cel mai important lucru este acela că adevărul îți va permite să rămâi ferm în fața ispitei. Vei putea să fii ferm, tare și de neclintit, ocupându-te de datoria pe care ți-a dat-o Dumnezeu, fiind loial acesteia și reușind să-l respingi pe Satana. Vei putea să rămâi ferm în mărturia ta în toiul încercărilor, așa cum a făcut Iov. Asta este ceea ce ar trebui să câștige oamenii cel puțin.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Pe pământ, tot felul de duhuri rele dau mereu târcoale în căutarea unui loc unde să se odihnească, căutând neîncetat cadavre umane ce pot fi consumate. Oamenii Mei! Trebuie să rămâneți sub grija și protecția Mea. Să nu fiți niciodată desfrânați! Să nu vă purtați niciodată cu nesăbuință! Ar trebui să-ți oferi loialitatea casei Mele, și doar cu loialitate poți pune la cale un contraatac împotriva vicleniei diavolilor. În niciun caz nu trebuie să te comporți ca în trecut, făcând un lucru în fața Mea și altul pe la spatele Meu; dacă te porți așa, atunci ești deja dincolo de răscumpărare. Nu am rostit oare cuvinte precum acestea mai mult decât îndeajuns? A trebuit să atrag atenția omului în mod repetat tocmai din cauză că vechea sa natură este incorigibilă. Nu vă plictisiți! Tot ceea ce spun este pentru a vă asigura destinul! Ceea ce îi trebuie Satanei este exact un loc scârbos și mizerabil; cu cât sunteți mai imposibil de răscumpărat și cu cât sunteți mai desfrânați, refuzând să vă supuneți restricțiilor, cu atât mai mult acele duhuri necurate vor profita de orice oportunitate de a se infiltra în voi. Dacă ați ajuns în acest punct, atunci loialitatea voastră va fi doar pălăvrăgeală inutilă, fără urmă realitate în ea, iar spiritele rele vă vor devora hotărârea și o vor transforma în răzvrătire și-n uneltiri satanice, de utilizat pentru a-Mi perturba lucrarea. De atunci, ați putea fi nimiciți de către Mine în orice clipă. Nimeni nu înțelege gravitatea acestei situații; oamenii pur și simplu

se fac că nu aud și nu sunt precauți nici măcar un pic. Nu Îmi amintesc ce a fost făcut în trecut; chiar te mai aștepți ca Eu să fiu indulgent față de tine, „uitând” încă o dată? Deși oamenii Mi s-au împotrivit, nu o să le port pică, căci statura lor este prea mică și, astfel, nu am avut cerințe exagerate de la ei. Tot ceea le cer este să nu fie depravați și să se supună constrângerilor. Cu siguranță, nu este dincolo de capacitatea voastră să îndepliniți această singură condiție, așa e?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 10

În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau perturbări umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Luați ca exemplu pe Iov, când a fost încercat: în spatele scenei, Satana făcea un pariu cu Dumnezeu și ceea ce i s-a întâmplat lui Iov au fost faptele și perturbarea oamenilor. În spatele fiecărui pas al lucrării pe care Dumnezeu o face în voi este pariul Satanei cu Dumnezeu – în spatele acestui tot este o luptă. De exemplu, dacă ai idei preconcepute față de frații și de surorile tale, vei avea cuvinte pe care vei vrea să le spui – cuvinte despre care simți că I-ar displăcea lui Dumnezeu – dar, dacă nu le spui, vei simți un disconfort interior și în acest moment o luptă va începe să se dea în tine: „Să vorbesc sau nu?” Aceasta este bătălia. Astfel, în toate lucrurile pe care le întâlnești se dă o luptă și, când există o luptă înăuntrul tău, datorită cooperării și suferinței tale reale, Dumnezeu lucrează în tine. În cele din urmă, poți lăsa problema deoparte înlăuntrul tău și mânia se stinge în mod natural. Acesta este efectul cooperării tale cu Dumnezeu. Tot ceea ce fac oamenii cere ca ei să plătească un anumit preț pentru eforturile lor.

Fără greutăți reale, nu Îl pot mulțumi pe Dumnezeu; și nici măcar nu sunt aproape de a-L mulțumi pe Dumnezeu și spun doar sloganuri goale! Pot aceste sloganuri goale să-L mulțumească pe Dumnezeu? Când Dumnezeu și Satana se luptă în tărâmul spiritual, cum ar trebui să-L mulțumești pe Dumnezeu și cum ar trebui să rămâi ferm în mărturia față de El? Ar trebui să știi că tot ceea ce ți se întâmplă este o mare încercare și timpul când Dumnezeu are nevoie de tine pentru a fi mărturie. Cu toate că ar putea să pară neimportant din afară, când aceste lucruri se întâmplă, arată dacă Îl iubești sau nu pe Dumnezeu. Dacă Îl iubești, vei fi capabil să rămâi ferm în mărturia ta față de El și, dacă nu ai pus în practică dragostea pentru El, acest lucru arată că nu ești cineva care pune adevărul în practică, că ești lipsit de adevăr și viață, că ești pleavă! Tot ceea ce se întâmplă oamenilor se întâmplă atunci când Dumnezeu are nevoie ca ei să rămână fermi în mărturia lor față de El. Cu toate că nu ți se întâmplă nimic important în momentul de față și nu aduci mare mărturie, fiecare detaliu al vieții tale de zi cu zi e o chestiune de mărturie față de Dumnezeu. Dacă poți câștiga admirația fraților și surorilor tale, a membrilor familiei tale și a tuturor celor din jurul tău; dacă, într-o zi, cei necredincioși vor veni și vor admira tot ceea ce faci și vei vedea că tot ce face Dumnezeu este minunat, atunci vei fi mărturisit ferm. Deși nu ai discernământ și calibrul tău este mic, prin desăvârșirea ta de către Dumnezeu, ești capabil să-L mulțumești și să fii atent la voia Lui, arătându-le celorlalți ce mare lucrare a făcut în oamenii de cel mai mic calibru. Când oamenii ajung să-L cunoască pe Dumnezeu și devin biruitori înaintea Satanei, în mare măsură loiali lui Dumnezeu, atunci niciunul nu are mai multă coloană vertebrală decât acest grup de oameni, iar aceasta este cea mai măreață mărturie. Deși ești incapabil să faci o mare lucrare, ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu. Alții nu pot să-și lase la o parte noțiunile, dar tu poți; alții nu pot să fie mărturie lui Dumnezeu în

timpul experiențelor lor reale, dar tu îți poți folosi statura și acțiunile reale pentru a răsplăti dragostea lui Dumnezeu și Îi poți fi mărturie răsunătoare lui Dumnezeu. Doar acest lucru contează ca fiind de fapt iubirea față de Dumnezeu. Dacă ești incapabil de acest lucru, atunci nu ești mărturie printre membrii familiei tale, printre frații și surorile tale sau în fața popoarelor lumii. Dacă nu poți fi mărturie înaintea Satanei, Satana va râde de tine, te va trata ca pe o glumă, ca pe o jucărie, adesea te va prosti și te va scoate din minți. Pe viitor, nenumărate încercări pot să se abată asupra ta – dar astăzi, dacă Îl iubești pe Dumnezeu cu o inimă adevărată și dacă, indiferent de cât de mari vor fi încercările viitoare, indiferent de ceea ce ți se întâmplă, ești capabil să rămâi ferm în mărturia ta și ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu, atunci inima ta va fi mângâiată și nu-ți va fi frică, indiferent de cât de mari vor fi încercările pe care le vei întâlni pe viitor. Nu puteți vedea ce se va întâmpla în viitor; nu puteți decât să-L mulțumiți pe Dumnezeu în situațiile actuale. Nu sunteți capabili să faceți nicio mare lucrare și ar trebui să vă concentrați pe a-L mulțumi pe Dumnezeu prin trăirea cuvintelor Lui în viața reală și să fiți mărturie puternică și răsunătoare, care aduce rușine asupra Satanei. Cu toate că trupul tău va rămâne nemulțumit și vei fi suferit, Îl vei fi mulțumit pe Dumnezeu și rușinat pe Satana. Dacă practici întotdeauna în acest fel, Dumnezeu va deschide o cale înaintea ta. Când, într-o bună zi, va veni o încercare mare, alții vor cădea, dar tu vei fi în continuare în stare să rămâi ferm: datorită prețului pe care l-ai plătit, Dumnezeu te va proteja pentru a te putea menține ferm și a nu cădea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”

La ce încercări reușiți să rezistați astăzi? Îndrăzniți să spuneți că aveți o fundație, sunteți capabili să rămâneți neclintiți când vă confruntați cu

teste? Testele de a fi vânați și persecutați de Satana, de exemplu, sau ale statutului și prestigiului, ale căsătoriei sau bogăției, sunteți capabili să depășiți aceste teste? (Putem, mai mult sau mai puțin, să depășim unele dintre ele.) Câte niveluri de teste sunt? Și ce nivel puteți să treceți? De exemplu, s-ar putea să nu-ți fie frică atunci când auzi că cineva a fost arestat pentru credința lui în Dumnezeu și s-ar putea să nu-ți fie frică atunci când vezi că alții sunt arestați și torturați, dar când ești arestat tu, când te afli tu în această situație, ești capabil să rămâi neclintit? Acesta este un test important, nu-i așa? Să zicem, de exemplu, că știi pe cineva, cineva cu o umanitate destul de bună, care este pasionat în credința sa în Dumnezeu, care a renunțat la familie și la carieră pentru a-și îndeplini datoria și a suferit multe greutăți. Vine brusc o zi când este arestat și condamnat la închisoare pentru credința sa în Dumnezeu și auzi că, după aceea, a fost bătut până la moarte. Este acesta un test pentru tine? Cum ai reacționa dacă ți s-ar întâmpla ție asta? Cum ai experimenta asta? Ai căuta adevărul? Cum ai căuta adevărul? Cum ai face, în timpul unui astfel de test, să rămâi neclintit și să înțelegi voia lui Dumnezeu și, din asta, să dobândești adevărul? Te-ai gândit vreodată la astfel de lucruri? Sunt astfel de teste ușor de depășit? Sunt ele ceva extraordinar? Cum ar trebui experimentate lucrurile care sunt excepționale și contrazic noțiunile și închipuirile omenești? Dacă nu ai o cale, tinzi să te plângi? Ești capabil să cauți adevărul în cuvintele lui Dumnezeu și să vezi esența problemelor? Ești capabil să folosești adevărul pentru a determina principiile potrivite după care să practici? Nu este acesta lucrul care ar trebui găsit la cei care urmăresc adevărul? Cum poți cunoaște lucrarea lui Dumnezeu? Cum ar trebui să experimentezi asta pentru ca Dumnezeu să te judece, să te purifice, să te mântuiască și să te desăvârșească? Ce adevăruri se cuvine să fie înțelese pentru a rezolva nenumăratele noțiuni și nemulțumiri ale oamenilor

împotriva lui Dumnezeu? Care sunt cele mai folositoare adevăruri cu care ar trebui să vă echipați, adevărurile care vă vor permite să rămâneți neclintiți în toiul diferitelor încercări? Cât de mare este statura voastră acum? Ce nivel de teste puteți depăși? Aveți vreo idee? Dacă nu aveți, atunci acest lucru este discutabil. Tocmai ați spus că ați putea, „mai mult sau mai puțin, să depășiți unele dintre ele.” Este un nonsens. Trebuie să fiți lămuriți cu privire la tipul de statură pe care o aveți, cu ce adevăruri v-ați echipat deja, ce teste puteți depăși, ce încercări puteți accepta și în timpul căror încercări ar trebui să dețineți anumite adevăruri, o anumită cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu și ce cale să alegeți pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu – trebuie să cunoașteți bine toate acestea. Când întâmpini ceva care nu se potrivește cu noțiunile și închipuirile tale, cum îl vei experimenta? Cum ar trebui, în astfel de lucruri, să te echipezi cu adevărul – și cu ce aspecte ale adevărului – pentru a le traversa fără probleme, nu doar rezolvându-ți noțiunile, ci și obținând adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu – nu asta ar trebui să cauți? Ce tipuri de teste experimentați de obicei? (Statut, prestigiu, profit, bani, relații dintre bărbați și femei.) Acestea, în principiu, sunt cele comune. Iar în ceea ce privește statura voastră astăzi, în care teste sunteți capabili să vă stăpâniți și să rămâneți neclintiți? Aveți adevărata statură de a depăși aceste teste? Puteți să garantați cu adevărat că vă veți îndeplini datoria în mod corespunzător și că nu veți face nimic care încalcă adevărul sau care este perturbator și indiscret ori sfidător și răzvrătit sau care Îl supără pe Dumnezeu? (Nu.) Deci, ce trebuie să faci pentru a-ți îndeplini datoria în mod corespunzător? În primul rând, trebuie să te examinezi în toate lucrurile, pentru a vedea dacă acțiunile tale sunt sau nu în concordanță cu adevărurile-principii, dacă acțiunile tale sunt sau nu superficiale, dacă există sau nu elemente de răzvrătire sau de împotrivire. Dacă există, trebuie să cauți adevărul pentru a le rezolva. În plus, dacă

există unele lucruri pe care nu le știi despre tine, trebuie să cauți adevărul pentru a le rezolva. Dacă ești tratat și emondat, ar trebui să accepți și să te supui. Atât timp cât oamenii vorbesc în conformitate cu faptele, atunci categoric nu poți să te certi și să te angajezi în sofisme cu ei; numai atunci poți ajunge să te cunoști și să te căiești cu adevărat. Oamenii ar trebui să îndeplinească cerințele acestor două aspecte ale lucrurilor și să aibă o adevărată intrare. În acest fel, ei pot să dobândească o înțelegere a adevărului și să intre în realitate și își pot îndeplini datoria la un standard acceptabil.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferindu-ți inima lui Dumnezeu, poți obține adevărul"

În viața de zi cu zi, oamenii intră în contact cu tot felul de persoane, evenimente și lucruri și, dacă nu au adevărul, nu se roagă și nu îl caută, atunci le va fi greu să se elibereze de ispită. Să luăm ca exemplu relațiile dintre bărbați și femei. Unii sunt incapabili să reziste unor astfel de ispite și cedează de îndată ce se confruntă cu o asemenea situație. Nu arată acest lucru că au o statură prea mică? Oamenii care nu dețin adevărul sunt demni de milă și nu sunt deloc martori. Unii cad în ispită când se confruntă cu situații care au legătură cu banii. Când văd pe altcineva cu bani, se plâng: „Cum de el are atât de mulți bani, iar eu sunt atât de sărac? Nu e corect!" Se plâng când li se întâmplă acest lucru și nu pot să îl accepte din partea lui Dumnezeu sau să se supună orchestrării și rânduielii Lui. De asemenea, există oamenii care se axează mereu pe statut, iar atunci când se confruntă cu acest fel de ispită, sunt incapabili să o depășească. De exemplu, un non-credincios vrea să-i angajeze într-o funcție oficială, oferindu-le multe avantaje, iar ei sunt incapabili să rămână fermi. Se gândesc: „Oare s-o fac?" Se roagă și contemplă și apoi: „Da! Trebuie s-o fac!" S-au hotărât și nu mai are rost să caute. Au decis clar să preia această funcție oficială și să-i

câștige beneficiile, dar vor și să se întoarcă și să creadă în Dumnezeu, temându-se să nu piardă binecuvântările credinței în Dumnezeu. Așa că I se roagă: „Dumnezeule, Te rog să mă testezi!” Pentru ce să te mai testeze? Ai decis deja să accepți funcția oficială. Nu ai fost ferm în această chestiune și deja ai cedat. Mai ai nevoie să fii testat? Nu meriți testarea lui Dumnezeu. I-ai face față, cu statura ta mică, demnă de milă? Mai există chiar și unii oameni demni de dispreț care concurează pentru orice avantaj văd. Duhul Sfânt este alături de ei, urmărindu-i ca să vadă ce opinii exprimă și care este atitudinea lor și începe să-i testeze. Unii oameni își spun în sinea lor: „Nu o vreau, chiar dacă este bunătatea lui Dumnezeu față de mine. Deja am suficient, iar Dumnezeu îmi arată prea multă bunătate. Nu-mi pasă dacă sunt bine hrănit și bine îmbrăcat, îmi pasă doar de urmărirea adevărului și de a fi capabil să-L câștig pe Dumnezeu. Adevărul pe care l-am primit mi-a fost dat de Dumnezeu pe degeaba. Nu merit aceste lucruri.” Duhul Sfânt le scrutează inimile și îi luminează și mai mult, permițându-le să înțeleagă mai mult, să fie mai revigorați și făcând adevărul mai transparent pentru ei. Totuși, acești oameni josnici văd că se oferă un beneficiu și se gândesc: „Voi lupta pentru el înainte s-o poată face altcineva. Dacă îl oferă altcuiva și nu mie, îi voi certa și le voi face zile fripte! Le arăt eu de ce sunt în stare și, data viitoare, vom vedea cui îl acordă!” Duhul Sfânt vede cum sunt și îi dă în vileag. Urâțenia lor este expusă, iar o astfel de persoană trebuie să fie pedepsită. Indiferent de câți ani crede, asta nu o va ajuta cu nimic. Nu poate câștiga nimic! De multe ori, când Duhul Sfânt le arată bunătate oamenilor, ei o câștigă pe neașteptate. Dacă Dumnezeu nu-ți arată bunătate, și pedeapsa ta va apărea pe neașteptate. Iată cât de periculoase sunt lucrurile pentru cei care nu urmăresc adevărul.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, dobândirea adevărului este cea mai importantă”

Dacă nu ești conștient de ispitele pe care le întâmpini, ci le gestionezi prost și nu poți să faci alegerile corecte, ispitele acestea îți vor aduce mâhnire și nefericire. Ca un exemplu, să zicem că tratamentul special pe care ți-l acordă frații și surorile include avantajele materiale de a te hrăni, de a te îmbrăca, de a te găzdui și de a-ți acoperi nevoile cotidiene. Dacă lucrurile de care beneficiezi sunt mai de calitate decât ceea ce-ți oferă ei, vei desconsidera și poate vei refuza cu dispreț darurile lor. Însă dacă ai întâlni un om bogat și el ți-ar dărui un costum elegant, spunând că nu-l poartă, ai putea rămâne ferm în fața unei asemenea ispite? S-ar putea să reflectezi asupra situației, zicându-ți: „E bogat și hainele acestea nu înseamnă nimic pentru el. Oricum nu le poartă. Dacă nu mi le dă mie, le va ține împachetate pe undeva. Așadar, le voi păstra.” Voi ce înțelegeți din hotărârea aceasta? (Deja se bucură de beneficiile statutului.) De ce înseamnă lucrul acesta să te bucuri de beneficiile statutului? (Pentru că a acceptat lucruri elegante.) A te bucura de beneficiile statutului înseamnă doar a accepta lucrurile elegante care ți se oferă? Dacă ți se oferă ceva obișnuit, însă e exact ce ai nevoie, așa că accepți, și asta se consideră tot că te bucuri de beneficiile statutului? (Da. Ori de câte ori cineva acceptă lucruri de la alții pentru a-și satisface propriile dorințe egoiste, așa se consideră.) Se pare că nu vă este clară această problemă. Te-ai gândit vreodată la următorul lucru: dacă nu ai fi conducător și nu ai avea niciun statut, ți-ar mai oferi el darul acesta? (Nu.) Cu siguranță nu. Fiindcă ești conducător, de aceea îți face el darul acesta. S-a schimbat natura lucrului. Asta nu e caritate normală, și aici e problema. Dacă l-ai întreba: „Dacă n-aș fi conducător, ci pur și simplu un frate sau o soră obișnuită, mi-ai face un asemenea dar? Dacă de articolul acesta ar avea nevoie un frate sau o soră, l-ai da lor?”, el ar spune: „N-aș putea. Nu pot să dau lucruri la întâmplare, oricui. Ți-l dau ție pentru că ești conducătorul meu. Dacă nu ai avea acest

statut special, de ce ți-aș da un asemenea dar?” Acum vezi cum nu ai reușit să înțelegi situația. L-ai crezut când ți-a spus că nu avea ce face cu acel costum elegant, însă el te înșela. Scopul lui e să te facă să-i accepți darul pentru ca, în viitor, să fii bun cu el și să-i acorzi tratament special. Aceasta e intenția din spatele darului său. Realitatea este că tu știi, în inima ta, că el nu ți-ar da niciodată un asemenea dar dacă nu ai avea statut, dar tot îl accepți. Cu gura spui: „Slavă Ție, Dumnezeule! Am acceptat darul acesta de la Dumnezeu, este bunăvoința Sa față de mine.” Nu numai că te bucuri de beneficiile statutului, ci te și delectezi cu lucrurile aleșilor lui Dumnezeu, ca și cum ele ar fi ceea ce ți se cuvine. Nu e aceasta nerușinare? Dacă omul nu are un simț al conștiinței și nicio rușine, atunci aceasta e problema. E asta doar o chestiune de comportament? E pur și simplu greșit să accepți lucruri de la alții și corect să le refuzi? Ce ar trebui să faceți când întâlniți o astfel de situație? Trebuie să-l întrebi pe acest dătător de daruri dacă ceea ce face se conformează principiilor. Spune-i: „Haide să căutăm îndrumare din cuvântul lui Dumnezeu sau din decretele administrative ale bisericii și să vedem dacă ceea ce faci este în acord cu principiile! Dacă nu, nu pot accepta un asemenea dar.” Dacă sursele respective îl informează pe cel care oferă că acțiunea lui încalcă principiile, însă el vrea, totuși, să-ți ofere darul, ce ar trebui să faci? Trebuie să acționezi în acord cu principiile. Oamenii obișnuiți nu pot învinge asta. Tânjesc cu sete ca alții să le dea mai mult și vor să se bucure de mai mult tratament special. Dacă ești genul cel bun de persoană, când te confrunți cu o asemenea situație ar trebui să te rogi imediat lui Dumnezeu, spunând: „Dumnezeule, cu ceea ce mă confrunt azi este în mod sigur un semn al bunăvoinței Tale. Este o lecție pe care mi-ai pregătit-o. Sunt dornic să caut adevărul și să mă port în acord cu principiile.” Ispitele cu care se confruntă cei cu statut sunt prea mari și, odată ce o ispită vine, e într-adevăr greu de învins. Ai nevoie de protecția și

ajutorul lui Dumnezeu; trebuie să te rogi Lui și trebuie, totodată, să cauți adevărul și să reflectezi des asupra ta. Astfel, te vei simți echilibrat și liniștit. Însă dacă aștepți până după ce primești asemenea daruri ca să te rogi, vei mai simți oare asemenea echilibru și liniște? (Nu.) Ce va crede Dumnezeu despre tine, atunci? Oare va fi mulțumit de acțiunile tale sau le va detesta? Va detesta acțiunile tale. Oare problema e, pur și simplu, dacă accepți sau nu un lucru? (Nu.) Unde e problema, deci? Problema constă în atitudinea și opiniile pe care le adopți când te confrunți cu o astfel de situație. Hotărăști singur sau cauți adevărul? Ai vreun standard al conștiinței? Ai cumva o inimă cu frică de Dumnezeu? Te rogi lui Dumnezeu ori de câte ori întâlnești situația? În primul rând cauți să-ți satisfaci propriile dorințe, sau în primul rând te rogi și cauți intențiile lui Dumnezeu? Chestiunea aceasta te dă în vileag. Cum ar trebui să gestionezi o astfel de situație? Trebuie să ai principii de practică. Mai întâi, în exterior, trebuie să refuzi aceste considerente materiale speciale, aceste ispite. Chiar și atunci când ți se oferă ceva ce îți dorești în mod deosebit sau exact lucrul de care ai nevoie, trebuie să-l refuzi, la fel. Ce se înțelege prin lucruri materiale? Mâncare, îmbrăcăminte, adăpost și articole de uz zilnic – toate intră aici. Aceste considerente materiale speciale trebuie refuzate. De ce trebuie să le refuzi? Să procedezi astfel e doar o chestiune ce ține de modul în care te porți? Nu. E o chestiune ce ține de atitudinea ta cooperantă. Dacă vrei să practici adevărul, să-L mulțumești pe Dumnezeu și să te ferești de ispită, în primul rând trebuie să ai această atitudine cooperantă. Cu atitudinea aceasta vei fi capabil să te ferești de ispită, iar conștiința ta va fi liniștită. Dacă ți se oferă un lucru pe care-l dorești și îl accepți, inima ta va simți, într-o oarecare măsură, reproșul conștiinței. Totuși, din cauza scuzelor și autojustificărilor tale, vei spune că se cuvine să ți se dea lucrul acesta, că ți se datorează. Și atunci, mustrările tale de conștiință nu vor fi atât de clare

sau de evidente. Uneori, anumite motive sau gânduri și păreri îți pot influența conștiința, astfel încât mustrările ei nu sunt evidente. Deci este oare conștiința ta un standard de încredere? Nu este. Acesta-i un semnal de alarmă care avertizează oamenii. Ce fel de avertisment dă el? Că nu există nicio siguranță în a te baza doar pe ceea ce simte conștiința; trebuie să cauți și adevărurile-principii. Acesta e lucrul demn de încredere. Fără adevărul care să-i înfrâneze, oamenii pot să cadă, totuși, în ispită, oferind diverse motive și scuze care le permit să-și satisfacă lăcomia de beneficiile statutului. De aceea, în calitate de conducător, ar trebui să aderi în inima ta la acest unic principiu: întotdeauna voi refuza, întotdeauna mă voi feri și voi respinge total orice tratament special. Respingerea totală este condiția prealabilă pentru a te feri de rău. Dacă ai condiția prealabilă pentru a te feri de rău, deja ești sub protecția lui Dumnezeu într-o anumită măsură. Și dacă ai asemenea principii de practică și te ții ferm de ele, deja practici adevărul și Îl mulțumești pe Dumnezeu. Deja mergi pe calea corectă. Odată ce mergi pe calea corectă și Îl mulțumești deja pe Dumnezeu, mai ai nevoie de testul conștiinței tale? Purtarea în acord cu principiile și practicarea adevărului sunt mai înalte decât standardele conștiinței. Dacă cineva are determinarea de a fi cooperant și este capabil să se poarte în acord cu principiile, deja L-a mulțumit pe Dumnezeu. Acesta e standardul pe care-l cere Dumnezeu de la oameni.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să înlături tentațiile și robia statutului”

Trebuie să veniți adesea înaintea lui Dumnezeu, să mâncați și să beți cuvintele Lui și să cugetați asupra lor, să acceptați disciplinarea și îndrumarea Lui și să învățați lecția supunerii – asta e foarte important. Trebuie să fii capabil să te supui tuturor mediilor, oamenilor, lucrurilor și chestiunilor pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru tine, iar când vine vorba

de lucruri pe care nu poți să le pricepi îndeajuns, trebuie să te rogi frecvent în timp ce cauți adevărul; numai înțelegând voia lui Dumnezeu poți găsi o cale înainte. Trebuie să te temi de Dumnezeu din inimă. Fă ceea ce se cuvine cu grijă și precauție și trăiește înaintea lui Dumnezeu cu o inimă supusă Lui. Liniștește-te adeseori în fața Lui și nu fi depravat. Cel puțin, când ți se întâmplă ceva, mai întâi să te liniștești, apoi să te grăbești să te rogi și, rugându-te, căutând și așteptând, să ajungi să înțelegi voia lui Dumnezeu. Nu e aceasta o atitudine de frică de Dumnezeu? Dacă te temi de Dumnezeu și asculți de El în inima ta și ești în stare să te liniștești înaintea Lui și să cauți să Îi înțelegi voia, atunci, cu acest tip de cooperare și practică, vei fi protejat și nu vei fi ispitit, nici nu vei face vreun lucru care să perturbe sau să tulbure lucrarea bisericii. Caută adevărul în chestiunile pe care nu le poți vedea clar. Nu judeca și nu condamna orbește. În felul acesta, nu vei fi urât de Dumnezeu, nici disprețuit și respins de El. Dacă te temi de Dumnezeu în inima ta, îți va fi teamă să nu-L jignești și, dacă ți se va întâmpla ceva care te ispitește, vei trăi înaintea lui Dumnezeu cu frică și în frământare și vei tânji să asculți de El și să-L mulțumești în toate lucrurile. Doar deîndată ce practici astfel și poți trăi adeseori într-o astfel de stare, liniștindu-te adesea în fața lui Dumnezeu și venind adeseori înaintea Lui, vei putea, fără să-ți dai seama, să te ferești de ispite și de lucrurile rele. Fără o inimă cu frică de Dumnezeu sau cu o inimă care nu este înaintea Lui, există unele rele de care vei fi capabil. Ai o fire coruptă și nu o poți stăpâni, așa că ești capabil de rău. Nu vor fi grave consecințele dacă ar fi să faci un astfel de rău care constituie o perturbare și o tulburare? Cel puțin, vei fi tratat și emondat, iar dacă ceea ce ai făcut este grav, Dumnezeu te va disprețui și te va respinge și vei fi exclus din biserică. Totuși, dacă te supui lui Dumnezeu din inimă, iar inima ta poate fi adesea liniștită în fața lui Dumnezeu, și dacă te temi de Dumnezeu și ești înspăimântat de El, oare nu

vei putea atunci să stai departe de multe lucruri rele? Dacă te temi de Dumnezeu și spui: „Sunt înspăimântat de Dumnezeu; mi-e teamă să nu-L jignesc, să-I perturb lucrarea și să-I provoc dezgustul”, nu reprezintă acest lucru o atitudine normală și o stare normală pe care să le ai? Ce anume va fi dat naștere spaimei tale? Spaima ta va fi izvorât dintr-o inimă de frică de Dumnezeu. Dacă ai în inimă spaima de Dumnezeu, atunci te vei feri de lucrurile rele și le vei evita când le vei vedea, și astfel vei fi protejat. Cineva care nu are spaima de Dumnezeu în inimă poate să se teamă de El? Poate să se ferească de rău? (Nu.) Cei care nu se pot teme de Dumnezeu și nu sunt înspăimântați de El nu sunt oameni îndrăzneți? Pot oamenii îndrăzneți să fie înfrânați? (Nu.) Iar cei care nu pot fi înfrânați nu fac orice le trece prin cap în înflăcărarea momentului? Care sunt lucrurile pe care le fac oamenii când acționează după propria lor voință, după zelul lor, după firea lor coruptă? După cum le vede Dumnezeu, sunt lucruri rele. Așadar, trebuie să vedeți clar că e un lucru bun ca omul să aibă în inimă spaima de Dumnezeu – cu ea, cineva poate ajunge să se teamă de Dumnezeu. Când cineva Îl are pe Dumnezeu în inimă și poate să se teamă de Dumnezeu, va putea atunci să stea departe de lucrurile rele. Astfel de oameni sunt cei care au speranța de a fi mântuiți.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cu frică față de Dumnezeu putem să pășim pe calea mântuirii”

În timpul lucrării lui Dumnezeu de a oferi aprovizionare și sprijin omului, El spune toate intențiile și cerințele Sale pentru om și îi arată omului faptele Sale, firea Lui și ceea ce are El ceea ce este. Obiectivul este de a înzestra omul cu statură și de a-i permite să câștige diverse adevăruri de la Dumnezeu în timp ce Îl urmează – adevăruri care sunt armele date omului de către Dumnezeu, cu care să se lupte cu Satana. Înzestrat astfel, omul trebuie să se confrunte cu testele lui Dumnezeu. Dumnezeu are multe

mijloace și metode de a testa omul, dar fiecare dintre acestea necesită „cooperarea” dușmanului lui Dumnezeu: Satana. Adică, după ce i-a dat omului armele cu care să se lupte cu Satana, Dumnezeu îl predă Satanei și îi permite Satanei să „testeze” statura omului. Dacă omul poate să scape din formația de luptă a Satanei, dacă poate să scape de încercuirea Satanei și încă să trăiască, atunci omul va fi trecut testul. Dar dacă omul nu reușește să părăsească formația de luptă a Satanei și îi cedează acestuia, atunci el nu va fi trecut testul. Indiferent ce latură a omului cercetează Dumnezeu, criteriile examinării Sale sunt dacă omul rămâne sau nu neclintit în mărturia sa când este atacat de Satana și dacă s-a lepădat sau nu de Dumnezeu și a capitulat și s-a predat Satanei când era în mrejele lui. Se poate spune că dacă un om poate sau nu să fie mântuit depinde de faptul dacă el îl poate înfrânge și birui pe Satana, iar dacă poate câștiga sau nu libertatea depinde de faptul dacă el poate să ridice, pe cont propriu, armele date lui de Dumnezeu pentru a birui legăturile Satanei, făcându-l pe Satana să renunțe complet la speranțe și să-l lase în pace. Dacă Satana renunță la speranțe și abandonează pe cineva, aceasta înseamnă că Satana nu va mai încerca niciodată să ia această persoană de la Dumnezeu, nu o va mai acuza și nu o va mai perturba niciodată pe această persoană, nu o va mai tortura sau ataca niciodată; doar o astfel de persoană va fi fost câștigată cu adevărat de Dumnezeu. Acesta este procesul complet prin care Dumnezeu câștigă oamenii.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Mărturii similare bazate pe experiențe

Am biruit ispita Satanei

Imnuri similare

Trebuie să fii mărturie lui Dumnezeu în toate lucrurile

Dumnezeu îi va câștiga doar pe cei care-l înfrâng pe deplin pe Satana

22. Cum să privim viața și moartea

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„Nu vă temeţi de cei ce omoară trupul, dar care nu pot omorî sufletul! Ci temeţi-vă mai degrabă de Cel Ce poate să distrugă şi sufletul, şi trupul, în Gheenă” (Matei 10:28).

„Cel ce-şi va găsi viaţa, o va pierde, dar cel ce-şi va pierde viaţa de dragul Meu, o va găsi” (Matei 10:39).

„Ei l-au învins prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturiei lor; ei nu şi-au iubit viaţa, chiar până la moarte” (Apocalipsa 12:11).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

În vastitatea cosmosului și a cerului, nenumărate creaturi trăiesc și se reproduc, urmează legea ciclică a vieții și respectă o lege constantă. Cei care mor iau cu ei poveștile celor vii, iar cei care trăiesc repetă aceeași istorie tragică a celor care au pierit. Și astfel, oamenii nu pot să nu se întrebe: de ce trăim? Și de ce trebuie să murim? Cine conduce această lume? Și cine a creat această omenire? Oare omenirea chiar a fost creată de Mama Natură? Își controlează într-adevăr omenirea propria soartă?… Acestea sunt întrebările pe care omenirea și le-a pus neîncetat de mii de ani. Din păcate, cu cât omul a devenit mai obsedat de aceste întrebări, cu atât mai mult a dezvoltat o sete pentru știință. Știința oferă o scurtă satisfacție și o bucurie temporară a trupului, dar este departe de a fi suficientă pentru a elibera omul de solitudinea, singurătatea, teroarea și neajutorarea ascunse adânc în sufletul său. Omul folosește numai cunoștințe științifice pe care poate să le vadă cu ochiul liber și pe care le înțelege cu creierul pentru a-și

ameți inima. Totuși, o astfel de cunoaștere științifică nu este îndeajuns pentru a opri omenirea din a explora misterele. Omenirea nu știe cine este suveranul tuturor lucrurilor din univers, și cu atât mai puțin începutul și viitorul omenirii. Omenirea trăiește pur și simplu, vrând-nevrând, în mijlocul acestei legi. Nimeni nu poate scăpa de ea și nimeni nu o poate schimba, căci printre toate lucrurile și în ceruri nu este decât Cel de la veșnicie în veșnicie care deține suveranitatea peste tot. El este Cel care nu a fost niciodată văzut de om, Cel pe care omenirea nu L-a cunoscut niciodată, în a cărui existență omenirea n-a crezut niciodată – totuși, El este Cel care a dat suflare strămoșilor omenirii și a dat viață omenirii. El este Cel care aprovizionează și hrănește omenirea, permițându-i să existe; El este Cel care a călăuzit omenirea până în prezent. Mai mult decât atât, El și numai El este Cel de care depinde omenirea pentru a supraviețui. El deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor și domnește peste toate ființele vii din univers. El stăpânește cele patru anotimpuri și El este Cel care cheamă vântul, înghețul, zăpada și ploaia. El aduce omenirii soare și vestește noaptea. El a fost Cel care a creat cerurile și pământul, oferind omului munții, lacurile și râurile și toate creaturile vii din ele. Faptele Lui sunt omniprezente, puterea Lui este omniprezentă, înțelepciunea Lui este omniprezentă, iar autoritatea Lui este omniprezentă. Fiecare dintre aceste legi și reguli este întruchiparea faptelor Sale, și fiecare dintre ele dezvăluie înțelepciunea și autoritatea Lui. Cine se poate eschiva de la suveranitatea Sa? Și cine se poate elibera de proiectele Sale? Toate lucrurile există sub privirea Lui și, în plus, toate creaturile trăiesc sub suveranitatea Lui. Faptele și puterea Lui nu dau omenirii altă posibilitate decât să admită că El există cu adevărat și că deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor. Nimic în afară de El nu poate avea control asupra universului, cu atât mai puțin să aibă grijă la nesfârșit de această omenire. Indiferent dacă ești în stare să

recunoști faptele lui Dumnezeu și indiferent dacă tu crezi în existența lui Dumnezeu, nu există nicio îndoială că soarta ta este stabilită de Dumnezeu și nu există nicio îndoială că Dumnezeu va păstra întotdeauna suveranitatea peste toate lucrurile. Existența și autoritatea Lui nu se bazează pe faptul că ele sunt sau nu recunoscute și înțelese de om. Numai El știe trecutul, prezentul și viitorul omului, și numai El poate hotărî soarta omenirii. Indiferent dacă ești capabil sau nu să accepți acest lucru, nu va mai dura mult înainte ca omenirea să fie martoră la toate acestea, iar aceasta este realitatea pe care Dumnezeu o va îndeplini. Omenirea trăiește și moare sub ochii lui Dumnezeu. Omul trăiește pentru gestionarea lui Dumnezeu și, când acesta închide ochii pentru ultima oară, îi închide și pentru această gestionare. Omul vine și pleacă, iarăși și iarăși, înainte și înapoi. Fără excepție, toate fac parte din suveranitatea și planul lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

Dacă nașterea cuiva a fost predestinată de viața sa anterioară, atunci moartea sa marchează sfârșitul acelui destin. Dacă nașterea cuiva este începutul misiunii sale în această viață, atunci moartea sa marchează finalul acelei misiuni. Din moment ce Creatorul a determinat un set fix de circumstanțe pentru nașterea unei persoane, nu mai trebuie precizat că El a pus la cale și un set fix de circumstanțe pentru moartea acelei persoane. Cu alte cuvinte, nimeni nu se naște din întâmplare, moartea nimănui nu sosește pe neașteptate și atât viața, cât și moartea, sunt legate în mod necesar de viețile anterioare și actuale ale cuiva. Circumstanțele nașterii și morții unei persoane sunt amândouă predeterminate de către Creator; acesta este destinul unei persoane, soarta unei persoane. Deoarece există multe explicații pentru nașterea unei persoane, este, de asemenea, adevărat că moartea unei persoane va avea loc în mod natural în propriul set special de

diverse circumstanțe. Acesta este motivul pentru variatele durate de viață ale oamenilor și diferitele moduri și momente ale morții lor. Unii oameni sunt puternici și sănătoși și totuși mor tineri; alții sunt slabi și bolnăvicioși și totuși trăiesc până la o vârstă înaintată și mor în pace. Unii pier din cauze nenaturale, alții, din cauze naturale. Unii își sfârșesc viața departe de casă, alții închid ochii pentru ultima dată cu cei dragi alături. Unii oameni mor în spațiu, alții sub pământ. Unii se scufundă sub apă, alții pier în catastrofe. Unii mor dimineața, alții noaptea… Fiecare își dorește o naștere ilustră, o viață extraordinară și o moarte glorioasă, dar nimeni nu poate trece peste propriul destin, nimeni nu poate scăpa de suveranitatea Creatorului. Aceasta este soarta omenească. Omul își poate face tot felul de planuri de viitor, dar nimeni nu poate planifica modul și timpul nașterii și al plecării sale de pe lume. Cu toate că oamenii fac tot posibilul să evite venirea morții și să i se împotrivească, totuși, pe neștiute, moartea se apropie în tăcere. Nimeni nu știe când va muri sau cum, cu atât mai puțin unde se va întâmpla. Evident, nu omenirea este cea care are putere asupra vieții și morții, nu vreo ființă din lumea naturală, ci Creatorul, a cărui autoritate este unică. Viața și moartea omenirii nu sunt produse ale vreunei legi a lumii naturale, ci o consecință a suveranității autorității Creatorului.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Cu cât o persoană se apropie de moarte, cu atât vrea mai mult să înțeleagă despre ce este vorba cu adevărat în viață; cu cât o persoană se apropie de moarte, cu atât inima îi pare mai goală; cu cât o persoană se apropie de moarte, cu atât mai neputincioasă se simte; și așa, frica de moarte a cuiva crește pe zi ce trece. Sunt două motive pentru care asemenea sentimente se manifestă în oameni pe măsură ce se apropie de moarte: în primul rând, sunt pe cale să-și piardă faima și averea de care au depins viețile lor, pe cale să lase în urmă tot ceea ce este vizibil în lume; și, în al

doilea rând, sunt pe cale să se confrunte, de unii singuri, cu o lume nefamiliară, un tărâm misterios, necunoscut, unde se tem să pună piciorul, unde nu îi au pe cei dragi și nu au mijloace de sprijin. Din aceste două motive, oricine se confruntă cu moartea se simte tulburat, experimentează panica și o senzație de neputință așa cum nu au mai cunoscut vreodată. Numai atunci când o persoană chiar a ajuns în acest punct își dă seama că, atunci când pune piciorul pe acest pământ, primul lucru pe care trebuie să-l înțeleagă este de unde vin ființele umane, de ce trăiesc oamenii, cine dictează soarta omenirii, cine asigură existența umană și cine are suveranitatea asupra ei. Aceste cunoștințe reprezintă adevăratele mijloace de trai, baza esențială pentru supraviețuirea omenească, nu să înveți cum să-ți întreții familia sau cum să obții faimă și avere, nu să înveți cum să ieși în evidență din mulțime, nici cum să trăiești o viață mai prosperă, cu atât mai puțin să înveți cum să excelezi și cum să concurezi cu succes cu alții. Cu toate că diferitele abilități de supraviețuire pe care oamenii își petrec viețile stăpânindu-le pot oferi o abundență de conforturi materiale, ele nu aduc niciodată adevărata pace și consolare inimii unei persoane, ci îi fac constant pe oameni să-și piardă direcția, să aibă dificultăți în a se controla și să rateze fiecare oportunitate de a învăța sensul vieții; aceste abilități de supraviețuire creează un curent subteran de neliniște privind înfruntarea corespunzătoare a morții. Viețile oamenilor sunt ruinate în felul acesta. Creatorul îi tratează pe toți corect, dându-le tuturor o viață întreagă de oportunități să Îi experimenteze și să Îi cunoască suveranitatea, totuși doar atunci când se apropie moartea, când fantoma sa se ivește, acesta începe să vadă lumina – și atunci este prea târziu.

Oamenii își petrec viețile alergând după bani și faimă; se agață de aceste paie, gândindu-se că sunt singurele lor mijloace de sprijin, ca și cum dacă le au ar putea continua să trăiască, scutiți de moarte. Dar numai atunci

când urmează să moară își dau seama cât de îndepărtate sunt lucrurile acestea de ei, cât de slabi sunt în fața morții, cât de ușor se fărâmă, cât de singuri și de neajutorați sunt, neavând unde să se întoarcă. Își dau seama că viața nu poate fi cumpărată cu bani sau cu faimă, că indiferent cât de bogată poate fi o persoană, indiferent cât de înaltă este poziția sa, toți oamenii sunt la fel de săraci și insignifianți în fața morții. Își dau seama că banii nu pot cumpăra viața, că faima nu poate șterge moartea, că nici banii și nici faima nu pot prelungi viața cuiva nici măcar cu un singur minut, cu o singură secundă. Cu cât oamenii se simt mai mult așa, cu atât tânjesc mai tare să continue să trăiască; cu cât oamenii se simt mai mult așa, cu atât sunt mai îngroziți de apropierea morții. Numai în acest moment își dau seama cu adevărat că viețile nu le aparțin, că nu sunt ale lor, să le poată controla, și că nimeni nu are nimic de spus în privința vieții sau a morții cuiva – toate acestea sunt dincolo de controlul lor.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

În momentul în care se naște o persoană, un suflet singuratic își începe experiența vieții pe pământ, experiența autorității Creatorului, pe care Creatorul a aranjat-o pentru el. Inutil de precizat, pentru persoană – pentru suflet – aceasta este o oportunitate excelentă de a câștiga cunoașterea suveranității Creatorului, de a ajunge să-I cunoască autoritatea și de a o experimenta personal. Oamenii își trăiesc viețile în cadrul legilor destinului proiectate pentru ei de către Creator, și, pentru orice ființă rațională cu conștiință, să accepte, de-a lungul deceniilor din propria viață, suveranitatea Creatorului și să ajungă să-I cunoască autoritatea nu sunt lucruri dificil de făcut. Așadar, ar trebui să fie foarte ușor pentru fiecare persoană să recunoască, prin propriile sale experiențe de viață de-a lungul câtorva decenii, că toate destinele omenești sunt predestinate, și ar trebui să fie ușor să înțeleagă sau să sintetizeze ce înseamnă să trăiești. Când o persoană

adoptă aceste lecții de viață, aceasta va ajunge treptat să înțeleagă de unde vine viața, să priceapă de ce are nevoie inima cu adevărat, ce o va duce pe cărarea adevărată a vieții și care s-ar cuveni să fie misiunea și țelurile unei vieți omenești. Va recunoaște treptat faptul că, dacă cineva nu-L venerează pe Creator, dacă nu se supune stăpânirii Lui, atunci, când va veni clipa să confrunte moartea – când sufletul unui om este pe cale să apară încă o dată înaintea Creatorului – inima sa se va umple de groază nemărginită și neliniște. Dacă o persoană a existat pe lume câteva decenii și totuși nu a ajuns să știe de unde vine viața omenească, nici nu a recunoscut încă în palma cui stă soarta omenească, atunci nu este de mirare că acea persoană nu va fi în stare să înfrunte moartea cu calm. O persoană care a câștigat cunoașterea suveranității Creatorului în deceniile de experiență de viață umană este o persoană cu o apreciere corectă a sensului și valorii vieții. O astfel de persoană are o cunoaștere profundă a scopului vieții, cu experiență reală și înțelegere a suveranității Creatorului și, mai mult decât atât, este capabilă să se supună autorității Creatorului. O asemenea persoană înțelege sensul creației omenirii de către Dumnezeu, înțelege că omul ar trebui să-L venereze pe Creator, că tot ceea ce deține fiecare om provine de la Creator și se va întoarce la El într-o zi nu prea îndepărtată din viitor. Acest tip de persoană înțelege că Creatorul aranjează nașterea omului și are suveranitate asupra morții omului, și că atât viața, cât și moartea, sunt predestinate de autoritatea Creatorului. Așadar, când cineva înțelege cu adevărat aceste lucruri, acesta va fi în mod natural în stare să înfrunte moartea cu calm, să lase la o parte toate posesiunile lumești cu calm, să accepte și să se supună bucuros la tot ceea ce urmează și să întâmpine ultimul moment critic al vieții pregătit de către Creator, în loc să se teamă orbește de el și să se lupte împotriva lui. Dacă o persoană privește viața ca pe o oportunitate de a experimenta suveranitatea Creatorului și de a ajunge să-I cunoască

autoritatea, dacă o persoană își vede viața ca pe o șansă rară de a-și împlini datoria ca ființă omenească creată și de a-și îndeplini misiunea, atunci acea persoană va avea cu siguranță perspectiva corectă asupra vieții, va avea sigur o viață binecuvântată și călăuzită de către Creator, va păși sigur în lumina Creatorului, va cunoaște sigur suveranitatea Creatorului, se va supune sigur stăpânirii Lui, va deveni sigur martor al faptelor Lui miraculoase și al autorității Sale. Nu mai trebuie menționat că o asemenea persoană va fi, cu siguranță, iubită și acceptată de către Creator, și numai o asemenea persoană poate să mențină o atitudine calmă în privința morții și să întâmpine cu bucurie momentul critic final al vieții. O persoană care a avut în mod evident genul acesta de atitudine față de moarte a fost Iov. Iov a fost în postura de a accepta cu bucurie momentul critic final al vieții și și-a adus călătoria de o viață la un final lin și și-a încheiat misiunea în viață și s-a întors alături de Creator.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

În Scripturi scrie despre Iov: „Iov a murit înaintat în vârstă și sătul de zile” (Iov 42:17). Aceasta înseamnă că, atunci când a murit, Iov nu a avut regrete și nu a simțit durere, ci s-a despărțit în mod natural de această lume. Așa cum știe toată lumea, Iov a fost un om care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău pe când trăia. Faptele lui au fost lăudate de Dumnezeu și amintite de alții și se poate spune că viața lui a avut valoare și semnificație care le depășeau pe ale tuturor celorlalți. Iov s-a bucurat de binecuvântările lui Dumnezeu și a fost numit drept de El pe pământ și a fost, de asemenea, pus la încercare de către Dumnezeu și ispitit de către Satana. A depus mărturie pentru Dumnezeu și a meritat ca El să-l numească un om drept. În deceniile după ce a fost pus la încercare de Dumnezeu, el a trăit o viață care a fost chiar mai valoroasă, mai semnificativă, mai stabilă și mai liniștită decât înainte. Datorită faptelor lui drepte, Dumnezeu l-a pus la încercare și

tot datorită faptelor lui drepte, Dumnezeu a apărut în fața lui și i-a vorbit direct. Așadar, în anii ce-au urmat încercării lui, Iov a înțeles și a apreciat valoarea vieții într-un mod mai concret, a atins o înțelegere mai profundă a suveranității Creatorului și a obținut o cunoaștere mai precisă și mai limpede a felului în care Creatorul Își oferă și retrage binecuvântările. Cartea lui Iov consemnează că Iahve Dumnezeu i-a acordat lui Iov binecuvântări încă și mai mari decât o făcuse înainte, punându-l pe Iov într-o poziție și mai bună de a cunoaște suveranitatea Creatorului și de a înfrunta moartea cu calm. Așa că Iov, atunci când a îmbătrânit și s-a confruntat cu moartea, cu siguranță nu a fost îngrijorat în privința proprietăților sale. Nu avea griji, nimic de regretat și bineînțeles că nu se temea de moarte, căci și-a petrecut toată viața mergând pe calea temerii de Dumnezeu și a feritului de rău. Nu avea niciun motiv să-și facă griji cu privire la propriul sfârșit. Câți oameni de astăzi ar putea acționa la fel cum a acționat Iov atunci când s-a confruntat cu propria moarte? De ce nu este nimeni capabil să mențină o purtare atât de simplă la exterior? Există un singur motiv: Iov și-a trăit viața în căutarea subiectivă a credinței, a recunoașterii și a supunerii față de suveranitatea lui Dumnezeu, și cu această credință, recunoaștere și supunere a trecut prin momentele critice ale vieții, și-a trăit ultimii ani și a întâmpinat momentul critic final al vieții sale. Indiferent ce a trăit Iov, căutările și țelurile lui în viață au fost fericite, nu dureroase. El nu era fericit doar datorită binecuvântărilor și a laudei oferite lui de către Creator, ci, mai important, datorită căutărilor și țelurilor lui în viață, datorită cunoașterii tot mai mari și adevăratei înțelegeri a suveranității Creatorului pe care a atins-o temându-se de Dumnezeu și ferindu-se de rău, și, mai mult, datorită experienței personale, ca supus al suveranității Creatorului, al faptelor minunate ale lui Dumnezeu și al experiențelor și amintirilor dificile, dar de neuitat, ale coexistenței, cunoștinței și înțelegerii reciproce dintre om și

Dumnezeu. Iov a fost fericit datorită alinării și bucuriei provenite din cunoașterea intențiilor Creatorului și datorită temii care a crescut după ce a văzut că El este măreț, minunat, demn de iubire și credincios. Iov a fost capabil să înfrunte moartea fără nicio suferință pentru că știa că, prin moarte, avea să se întoarcă lângă Creator. Căutările și realizările lui în viață au fost cele care i-au permis să înfrunte moartea cu calm, să accepte calm perspectiva că viața îi va fi luată înapoi de către Creator și, mai mult, să stea drept, neîntinat și fără nicio grijă înaintea Creatorului. Pot oamenii zilelor noastre obține genul de fericire pe care a avut-o Iov? Aveți condițiile necesare să faceți acest lucru? De vreme ce oamenii zilelor noastre au aceste condiții, de ce sunt incapabili să trăiască fericiți, așa cum a făcut-o Iov? De ce sunt incapabili să scape de suferința fricii de moarte? Când se confruntă cu moartea, unii oameni urinează incontrolabil; alții tremură, leșină, vorbesc urât și despre Ceruri și despre om; unii chiar se vaită și plâng. Acestea nu sunt sub nicio formă reacții naturale care apar deodată atunci când se apropie moartea. Oamenii se poartă în felurile acestea stânjenitoare în primul rând din cauza faptului că, adânc în inimile lor, se tem de moarte; din cauza faptului că nu au o cunoaștere limpede și o apreciere a suveranității lui Dumnezeu și a aranjamentelor Lui, cu atât mai puțin pentru că nu se supun cu adevărat acestora. Oamenii reacționează în acest fel pentru că nu vor decât să aranjeze și să guverneze singuri totul, să-și controleze propriile destine, propriile vieți și moartea. Nu este de mirare, așadar, că oamenii nu sunt niciodată în stare să scape de frica de moarte.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Când cineva nu are o cunoaștere limpede și experiența suveranității lui Dumnezeu și a aranjamentelor Lui, cunoașterea acestei persoane despre soartă și moarte va fi în mod necesar incoerentă. Oamenii nu pot vedea clar că totul stă în palma lui Dumnezeu, nu își dau seama că totul se supune

controlului și suveranității lui Dumnezeu, nu recunosc că omul nu poate înlătura sau scăpa de o asemenea suveranitate. Din acest motiv, când le vine vremea să confrunte moartea, nu există sfârșit pentru ultimele lor cuvinte, griji și regrete. Sunt trași în jos de atât de mult bagaj, de atâta reticență, de atâta confuzie. Asta îi face să se teamă de moarte. Pentru orice persoană născută pe această lume, nașterea este necesară și moartea inevitabilă; nimeni nu se poate înălța peste acest curs al lucrurilor. Dacă cineva își dorește să se despartă de această lume fără durere, dacă își dorește să fie în stare să înfrunte momentul critic final al vieții fără reticență sau îngrijorare, singura modalitate este să plece fără regrete. Și singura modalitate de a pleca fără regrete este să cunoască suveranitatea Creatorului, să Îi cunoască autoritatea și să li se supună. Numai așa se poate ține cineva la distanță de vrajba omenească, de rău, de robia Satanei și numai așa poate cineva să trăiască o viață ca a lui Iov, călăuzită și binecuvântată de către Creator, o viață liberă și eliberată, o viață cu valoare și sens, o viață care este sinceră și deschisă. Numai așa se poate cineva supune, ca Iov, încercărilor și lipsei de către Creator, orchestrărilor și aranjamentelor Creatorului. Numai așa poate cineva să-L venereze pe Creator toată viața sa și să câștige lauda Lui, așa cum a făcut Iov, și să-I audă vocea, să-L vadă apărând. Numai așa poate cineva să trăiască și să moară fericit, ca Iov, fără durere, fără griji, fără regrete. Numai așa poate cineva să trăiască în lumină, ca Iov, și să treacă de fiecare dintre momentele critice ale vieții în lumină, să-și termine lin călătoria în lumină, să-și încheie cu succes misiunea – să experimenteze, să învețe și ajungă să cunoască suveranitatea Creatorului în calitate de ființă creată – și să se stingă în lumină și să stea pe vecie alături de Creator, ca ființă umană creată, lăudată de El.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Cu orice chestiune s-ar confrunta oamenii, ar trebui s-o abordeze întotdeauna cu o atitudine activă și pozitivă, iar acest lucru este cu atât mai adevărat atunci când vine vorba de chestiunea morții. Să ai o atitudine activă și pozitivă nu înseamnă să fii de acord cu moartea, să o aștepți sau să o urmărești în mod pozitiv și activ. Dacă nu înseamnă să urmărești moartea, să fii de acord cu ea sau s-o aștepți, atunci ce înseamnă? (Să te supui.) Supunerea este un fel de atitudine față de chestiunea morții, iar a renunța la moarte și a nu te gândi la ea este cea mai bună cale de a o aborda. Unii oameni spun: „De ce să nu mă gândesc la ea? Dacă nu mă gândesc bine la ea, oare voi fi capabil să o înving? Dacă nu mă gândesc bine la ea, oare voi fi capabil să renunț la ea?” Da, vei fi capabil. Și care este motivul? Spune-Mi, atunci când părinții tăi ți-au dat viață, a fost ideea ta să te naști? Felul în care arăți, vârsta ta, domeniul în care lucrezi, faptul că stai aici acum și felul în care te simți în momentul acesta – tu ai înfăptuit toate acestea? Nu tu le-ai înfăptuit, ele s-au întâmplat prin trecerea zilelor și a lunilor și prin faptul că ți-ai trăit viața normală de la o zi la alta, zi după zi, până ai ajuns acolo unde ești acum, iar acesta este un lucru foarte natural. Moartea este la fel. Fără să-ți dai seama, crești și devii adult, ajungi la vârsta mijlocie, îmbătrânești, ajungi la ultimii tăi ani și atunci vine moartea – nu te gândi la ea. Nu poți evita lucrurile la care nu te gândești dacă nu te gândești la ele și nici nu vor veni mai devreme dacă te gândești la ele; acestea nu pot fi schimbate prin voia omului, nu-i așa? Nu te gândi la ele. La ce Mă refer când spun „nu te gândi la ele”? Vreau să spun că dacă acest lucru chiar urmează să se întâmple în viitorul apropiat, atunci faptul că te gândești mereu la el va fi ca o presiune invizibilă asupra ta. Această presiune te va face să te temi de viață și de a trăi, vei fi lipsit de o atitudine activă și pozitivă și, în schimb, vei deveni și mai deprimat. Întrucât o persoană care înfruntă moartea nu este interesată de nimic și nu are o atitudine pozitivă

față de nimic, se simte tot timpul deprimată. Va muri, totul s-a sfârșit, nu mai are niciun sens să urmărească sau să facă ceva, nu mai are perspective de viitor sau motivație, iar tot ceea ce face are scopul de a se pregăti pentru moarte și de a se îndrepta în direcția ei, așadar, ce sens mai are orice face? Prin urmare, tot ceea ce face conține elemente ale negativității și morții și o natură a acestora. Așadar, poți să nu te gândești la moarte? E un lucru ușor de realizat? Dacă această chestiune este pur și simplu un rezultat al rațiunii și închipuirii tale, atunci te-ai alarmat degeaba, te sperii și pur și simplu nu se va întâmpla în viitorul apropiat. Prin urmare, de ce te gândești la ea? A te gândi la ea devine și mai inutil. Ce trebuie să se întâmple se va întâmpla întotdeauna; ce nu trebuie să se întâmple nu se va întâmpla, indiferent cum te-ai gândi la acel lucru. Să te temi de ea e inutil, la fel și să te îngrijorezi în privința ei. Moartea nu poate fi evitată dacă te îngrijorezi în privința ei și nici nu te va cruța doar pentru că ți-e frică de ea. Prin urmare, un aspect este acela că ar trebui să renunți din inimă la chestiunea morții și să nu-i dai importanță; ar trebui să o încredințezi lui Dumnezeu, ca și cum nu ar avea nicio legătură cu tine. Este un lucru rânduit de Dumnezeu, deci lasă-L pe El să-l rânduiască – nu devin lucrurile simple atunci? Un alt aspect este că ar trebui să ai o atitudine activă și pozitivă față de moarte. Spuneți-Mi, cine dintre miliardele de oameni din toată lumea este atât de binecuvântat să audă atât de multe dintre cuvintele lui Dumnezeu, să înțeleagă atât de multe adevăruri despre viață și atât de multe taine? Cine dintre ei poate primi personal îndrumarea, aprovizionarea, grija și protecția lui Dumnezeu? Cine e atât de binecuvântat? Foarte puțini. Așadar, faptul că voi, cei puțini, sunteți capabili să trăiți astăzi în casa lui Dumnezeu, să-I primiți mântuirea și aprovizionarea, face să merite totul, chiar dacă ar fi să muriți acum. Sunteți atât de binecuvântați, nu-i așa? (Ba da.) Privind lucrurile din această perspectivă, oamenii nu ar trebui să fie îngroziți de chestiunea morții și nici

n-ar trebui să fie constrânși de ea. Chiar dacă nu te-ai bucurat deloc de gloria și bogăția lumii, ai primit, totuși, mila Creatorului și ai auzit multe dintre cuvintele lui Dumnezeu – nu este aceasta o mare fericire? (Ba da.) Oricâți ani trăiești în viața asta, totul merită și nu ai regrete, fiindcă ți-ai făcut mereu datoria în lucrarea lui Dumnezeu, ai înțeles adevărul, tainele vieții, calea și obiectivele pe care ar trebui să le urmărești în viață – ai câștigat atât de mult! Ai trăit o viață însemnată! Deși nu poți explica asta foarte clar, ești capabil să practici unele adevăruri și să deții o parte din realitate, iar asta dovedește că ai dobândit o oarecare aprovizionare a vieții și ai înțeles câteva adevăruri din lucrarea lui Dumnezeu. Ai câștigat atât de mult – un adevărat belșug – iar asta e o binecuvântare grozavă! De la începutul istoriei omenirii, de-a lungul veacurilor, nimeni nu s-a bucurat de această binecuvântare, totuși, voi vă bucurați de ea. Sunteți dispuși să muriți acum? Având o astfel de disponibilitate, atitudinea voastră față de moarte ar trebui să fie cu adevărat supusă, nu-i așa? (Ba da.) Un aspect este acela că oamenii ar trebui să aibă o înțelegere adevărată, să coopereze pozitiv și activ, să se supună cu adevărat și să aibă atitudinea corectă față de moarte. Astfel, oare sentimentelor oamenilor de tulburare, anxietate și îngrijorare față de moarte nu se vor atenua foarte mult? (Ba da.) Se vor atenua foarte mult. […]

Moartea nu este o problemă ușor de rezolvat și este cea mai mare dificultate a omului. Dacă cineva îți spune: „Firile tale corupte sunt prea profunde și nici umanitatea ta nu este bună. Dacă nu urmărești cu sinceritate adevărul și faci multe lucruri rele în viitor, atunci vei merge jos, în iad, și vei fi pedepsit!”, s-ar putea să te simți mâhnit o vreme după aceea. S-ar putea să te gândești bine la asta și să te simți mult mai bine după o noapte de somn și apoi nu te mai ești atât de mâhnit. Cu toate astea, dacă te îmbolnăvești de ceva incurabil și nu mai ai mult de trăit, atunci acesta este

un lucru care nu poate fi rezolvat cu o noapte de somn și nu e un lucru la care să poți renunța atât de ușor. O vreme, ți se cere să fii temperat în această chestiune. Cei care urmăresc sincer adevărul pot să lase în urmă această chestiune, să caute adevărul în toate și să folosească adevărul ca s-o rezolve – nu există nicio problemă pe care să n-o poată rezolva. Totuși, dacă oamenii folosesc căile omenești, atunci, în final, nu vor fi capabili decât să se simtă tot timpul tulburați, anxioși și îngrijorați în privința morții. Când lucrurile nu pot fi rezolvate, ei iau măsuri extreme ca să încerce să le rezolve. Unii au o abordare deprimată și negativă, spunând: „Atunci o să mor și gata. Cine se teme de moarte? După moarte, pur și simplu mă voi reîntrupa și voi trăi din nou!” Poți verifica asta? Tu doar cauți niște cuvinte de alinare, iar asta nu rezolvă problema. Toate lucrurile și fiecare dintre ele, vizibile sau invizibile, materiale sau imateriale sunt controlate și conduse de mâinile Creatorului. Nimeni nu-și poate controla destinul și singura atitudine pe care ar trebui s-o aibă omul față de boală sau de moarte este aceea de înțelegere, acceptare și supunere; oamenii n-ar trebui să se bazeze pe închipuirile sau noțiunile lor, nu ar trebui să caute să scape de aceste lucruri și cu atât mai puțin ar trebui să le respingă sau să li se împotrivească. Dacă încerci orbește să rezolvi problema bolii și a morții prin propriile metode, atunci cu cât trăiești mai mult, cu atât mai mult vei suferi, cu atât mai deprimat vei deveni și cu atât mai prins în capcană te vei simți. În cele din urmă, tot va trebui să mergi pe calea morții, iar finalitatea ta va fi într-adevăr aceeași ca moartea ta – chiar vei muri. Dacă poți căuta adevărul în mod activ și, fie că e vorba de a înțelege boala pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru tine sau a înfrunta moartea, poți să cauți în mod pozitiv și activ adevărul, să cauți orchestrările, suveranitatea și rânduielile Creatorului privind acest fel de eveniment major și să obții adevărata supunere, atunci asta e în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Dacă te bazezi pe puterile și

metodele omului ca să faci față acestor lucruri și încerci din răsputeri să le rezolvi sau să scapi de ele, atunci, chiar dacă nu mori și reușești temporar să eviți dificultatea morții, întrucât nu ai înțelegere, acceptare și supunere adevărată față de Dumnezeu și adevăr, ceea ce te face să nu fii mărturie în această chestiune, atunci rezultatul final va fi că, atunci când reîntâlnești aceeași problemă, ea va fi în continuare un test important pentru tine. Vei avea în continuare posibilitatea de a-L trăda pe Dumnezeu și de a cădea, iar acesta va fi, fără îndoială, un lucru periculos pentru tine. Așadar, dacă acum chiar înfrunți boala sau moartea, atunci lasă-Mă să-ți spun, e mai bine să profiți de această situație practică în acest moment, pentru a căuta adevărul și a rezolva problema de la rădăcină, în loc să aștepți ca moartea să vină cu adevărat doar ca să te prindă nepregătit, să te simți pierdut, perplex și neajutorat, determinându-te astfel să faci lucruri pe care le vei regreta tot restul vieții. Dacă faci lucruri pe care le regreți și în legătură cu care ai remușcări, atunci asta te poate duce la pieire. Prin urmare, oricare ar fi problema, întotdeauna ar trebui să începi pătrunderea cu înțelegerea pe care ar trebui să o ai asupra chestiunii și cu adevărurile pe care ar trebui să le înțelegi. Dacă te simți tot timpul tulburat, anxios și îngrijorat în legătură cu lucruri precum boala și trăiești cuprins de astfel de emoții negative, atunci ar trebui să începi să cauți adevărul chiar acum și să rezolvi aceste probleme cât de curând posibil.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (4)”

Celălalt aspect este că nu știu cum să-și trateze moartea și nici cum să trăiască într-un mod care să aibă sens. Așadar, haideți să analizăm atitudinea lui Dumnezeu față de tratarea morții oamenilor. Indiferent de aspectul datoriei îndeplinite, scopul lui Dumnezeu este ca, în procesul îndeplinirii datoriei lor, oamenii să înțeleagă adevărul, să-l pună în practică, să-și lase deoparte firile corupte, să trăiască asemănarea unei persoane

normale și să atingă standardul pentru dobândirea mântuirii, mai degrabă decât să se arunce spre moarte, cu capul înainte. Unii oameni se îmbolnăvesc grav sau de cancer și se gândesc: „Dumnezeu îmi cere să mor și să renunț la viața mea, așa că mă voi supune!” De fapt, Dumnezeu nu a spus asta și nici nu I-a trecut prin cap o asemenea idee. Aceasta nu este altceva decât înțelegerea greșită a oamenilor. Așadar, ce vrea să spună Dumnezeu? Toți trăiesc un anumit număr de ani, dar durata vieții lor este diferită. Toți mor când Dumnezeu hotărăște asta, la momentul și locul potrivit. Toate acestea sunt rânduite de Dumnezeu. El face să se întâmple asta în funcție de timpul pe care l-a rânduit pentru durata de viață a acelei persoane și de locul și modalitatea morții ei, mai degrabă decât să lase pe cineva să moară din cauza unei chestiuni arbitrare. Dumnezeu consideră viața unei persoane ca fiind foarte importantă și, de asemenea, consideră că moartea unei persoane și sfârșitul vieții ei fizice sunt foarte importante. Toate acestea sunt rânduite de Dumnezeu. Analizând chestiunea din acest punct de vedere, fie că Dumnezeu le cere oamenilor să-și îndeplinească îndatoririle sau să-L urmeze, El nu le cere să se arunce spre moarte, cu capul înainte. Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că Dumnezeu nu cere ca tu să fii pregătit să renunți la viața ta în orice moment, de dragul îndeplinirii datoriei tale sau să te sacrifici pentru Dumnezeu sau de dragul însărcinării date de El. Nu trebuie să faci astfel de pregătiri, nu trebuie să ai o astfel de mentalitate și cu siguranță nu trebuie să planifici sau să gândești așa, pentru că Dumnezeu nu are nevoie de viața ta. De ce spun asta? Este de la sine înțeles că viața ta Îi aparține lui Dumnezeu, El a fost cel care a dăruit-o, așa că de ce Și-ar dori-o înapoi? Este viața ta valoroasă? Din perspectiva lui Dumnezeu, nu se pune problema dacă este sau nu valoroasă, ci doar ce rol joci în planul de gestionare al lui Dumnezeu. În ceea ce privește viața ta, dacă Dumnezeu ar vrea să ți-o ia, ar putea să o facă oricând, în orice loc și

în orice moment. Prin urmare, viața oricărei persoane este importantă pentru ea însăși și este importantă pentru îndatoririle, obligațiile și responsabilitățile ei, precum și pentru însărcinarea dată de Dumnezeu. Desigur, este importantă și pentru rolul ei în planul general de gestionare al lui Dumnezeu. Deși este importantă, Dumnezeu nu are nevoie să-ți ia viața. De ce? Când viața îți este luată, devii o persoană moartă și nu mai ai niciun folos. Doar atunci când ești în viață, trăind în mijlocul rasei umane pe care Dumnezeu o conduce, poți să joci rolul pe care trebuie să îl joci în această viață și să îndeplinești responsabilitățile și obligațiile pe care ești menit să le îndeplinești și îndatoririle pe care Dumnezeu îți cere să le îndeplinești în această viață. Doar atunci când exiști în această formă, viața ta poate avea valoare și își poate fi valorificată. Așadar, nu rosti nonșalant expresii precum „a muri pentru Dumnezeu” sau „a renunța la viața ta pentru lucrarea lui Dumnezeu”, nu le repeta și nu le păstra în minte sau în adâncul inimii tale; nu este necesar. Când o persoană își dorește în mod constant să moară pentru Dumnezeu și să se sacrifice și să renunțe la viață pentru datoria ei, acesta este lucrul cel mai disprețuitor, nevrednic și infam. De ce? Dacă viața ta s-a terminat și nu mai trăiești în această formă trupească, cum îți poți îndeplini datoria de ființă creată? Dacă toți sunt morți, cine va rămâne să fie mântuit de Dumnezeu prin lucrarea Sa? Dacă nu există ființe umane care au nevoie să fie mântuite, cum va fi dus la îndeplinire planul de gestionare al lui Dumnezeu? Ar mai exista lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii? Ar mai putea continua? Analizând totul din aceste privințe, nu este un lucru important ca oamenii să aibă grijă de corpul lor și să ducă o viață sănătoasă? Nu merită să facă asta? Cu siguranță merită, iar oamenii ar trebui s-o facă. Cât despre acei oameni proști care spun cu dezinvoltură: „Dacă s-ar întâmpla ce este mai rău, aș muri pentru Dumnezeu” și care pot să-și trateze moartea cu nepăsare, să renunțe la viață și să-și abuzeze

trupurile, ce fel de oameni sunt aceştia? Sunt răzvrătiţi? (Da.) Aceştia sunt cei mai răzvrătiţi şi ar trebui desconsideraţi şi dispreţuiţi. Când cineva este capabil să spună dezinvolt că ar muri pentru Dumnezeu, s-ar putea spune că se gândeşte nonşalant să-şi pună capăt vieţii, să renunţe la datoria lui, să renunţe la însărcinarea pe care Dumnezeu i-a încredinţat-o şi să împiedice cuvintele lui Dumnezeu să se împlinească în el. Nu este acesta un mod nesăbuit de a face lucrurile? S-ar putea să renunţi dezinvolt şi de bunăvoie la viaţa ta şi să spui că vrei să o oferi lui Dumnezeu, dar are El nevoie ca tu să I-o oferi? Însăşi viaţa ta Îi aparţine lui Dumnezeu şi Dumnezeu o poate lua oricând, aşadar, ce rost are să I-o oferi? Dacă nu o oferi, dar Dumnezeu are nevoie de ea, ţi-o va cere frumos? Va trebui să discute cu tine despre asta? Nu, nu va trebui. Dar pentru ce Şi-ar dori Dumnezeu viaţa ta? Odată ce Dumnezeu îţi ia viaţa înapoi, nu vei mai putea să-ţi îndeplineşti datoria şi o persoană va lipsi din planul de gestionare al lui Dumnezeu. Ar fi El bucuros şi mulţumit de asta? Cine ar fi cu adevărat bucuros şi mulţumit? (Satana.) Dacă renunţi la viaţa ta, ce poţi câştiga făcând asta? Şi ce poate câştiga Dumnezeu luându-ţi viaţa? Dacă pierzi şansa de a fi mântuit, este un câştig sau o pierdere pentru Dumnezeu? (O pierdere.) Pentru Dumnezeu nu este un câştig, ci o pierdere. Dumnezeu îţi permite, în calitatea ta de fiinţă creată, să ai viaţa şi să îţi asumi locul unei fiinţe create pentru a îndeplini datoria unei fiinţe create şi, prin aceasta, să poţi să pătrunzi în adevărul-realitate, să te supui lui Dumnezeu, să-I înţelegi intenţiile şi să-L cunoşti, să-I urmezi voia, să cooperezi cu El la înfăptuirea lucrării Sale de mântuire a omenirii şi să-L urmezi până la capăt. Aceasta este dreptate şi aceasta reprezintă valoarea şi sensul existenţei vieţii tale. Dacă viaţa ta există pentru asta şi tu trăieşti în mod sănătos pentru asta, atunci acesta este cel mai semnificativ lucru şi, în ceea ce Îl priveşte pe Dumnezeu, acestea sunt adevărata dăruire şi adevărata cooperare – pentru El, acesta este cel mai

mulțumitor lucru. Dumnezeu Își dorește să vadă o ființă creată care trăiește în trup și care se leapădă de firea ei coruptă prin mustrarea și judecata Lui, care respinge multitudinea de idei false insuflate în ea de Satana și este capabilă să accepte adevărurile și cerințele de la Dumnezeu, să se supună pe deplin stăpânirii Creatorului, să îndeplinească datoria pe care ar trebui să o îndeplinească o ființă creată și să poată deveni o adevărată ființă creată. Asta este ceea ce Dumnezeu vrea să vadă și asta reprezintă valoarea și sensul existenței vieții umane. Prin urmare, pentru orice ființă creată, moartea nu este destinația finală. Nu moartea reprezintă valoarea și sensul existenței vieții umane, ci faptul de a trăi pentru Dumnezeu, de a exista pentru Dumnezeu și propria datorie, de a exista pentru a îndeplini îndatoririle și responsabilitățile unei ființe create, de urma voia lui Dumnezeu și de a-l umili pe Satana. Aceasta este valoarea existenței unei ființe create și, de asemenea, acesta e sensul vieții sale.

În ceea ce privește cerințele lui Dumnezeu de la oameni, modul în care Dumnezeu tratează viața și moartea lor este complet diferit de cel descris în zicala: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale”, din cultura tradițională. Satana vrea constant ca oamenii să moară. Nu se simte confortabil să vadă oameni în viață și descoperă mereu cum să le-o revendice. Odată ce oamenii acceptă ideile false ale culturii tradiționale de la Satana, tot ce vor este să-și sacrifice viața pentru țara și națiunea lor, sau pentru cariera lor, pentru dragoste sau familia lor. Ei își disprețuiesc în mod constant viața, sunt gata să moară și să-și dea viața oriunde și în orice moment și nu consideră viața pe care le-a dat-o Dumnezeu drept cel mai prețios lucru și ceva ce ar trebui prețuit. Incapabili să-și îndeplinească îndatoririle și obligațiile în timpul vieții, deși încă au viața pe care le-a dat-o Dumnezeu, ei acceptă în schimb sofismele și cuvintele diavolești ale Satanei, intenționând mereu să se dedice sarcinii

personale, străduindu-se să facă tot posibilul până în ziua morții lor și pregătindu-se să moară pentru Dumnezeu în orice moment. Adevărul este că, dacă mori cu adevărat, atunci nu o faci pentru Dumnezeu, ci pentru Satana, și nu vei fi amintit de Dumnezeu. Pentru că numai cei vii pot să-L slăvească pe Dumnezeu și să fie martori pentru El și numai cei vii pot să-și asume locul cuvenit de ființe create și să-și îndeplinească îndatoririle și, prin urmare, nu lasă în urmă regrete și pot să-l umilească pe Satana și să fie martori pentru faptele minunate și suveranitatea Creatorului – numai cei vii pot să facă aceste lucruri. Dacă nici măcar nu ai viață, toate acestea încetează să mai existe. Nu este așa? (Ba da.) Prin urmare, propunând zicala despre conduita morală: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale”, Satana se joacă, fără îndoială, cu viața oamenilor și o calcă în picioare. Satana nu le respectă viața, ci se joacă cu ea, făcându-i să accepte idei precum: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale.” Ei trăiesc după astfel de idei și nu prețuiesc viața și nu o consideră pe a lor ca fiind prețioasă, astfel încât renunță dezinvolt la ea, la cel mai prețios dintre lucrurile pe care Dumnezeu le oferă oamenilor. Acesta este un lucru înșelător și imoral. Atât timp cât termenul limită rânduit de Dumnezeu pentru tine nu a fost atins, nu ar trebui să vorbești cu ușurință despre renunțarea la viața ta, indiferent de moment. Câtă vreme mai ai suflare în tine, nu renunța, nu-ți abandona datoria și nu abandona încredințarea și însărcinarea pe care ți le-a dat Dumnezeu, deoarece viața oricărei ființe create există numai pentru Creator și numai pentru suveranitatea, orchestrarea și rânduielile Sale și, de asemenea, există și își ating valoarea pentru mărturia Creatorului și lucrarea Sa de mântuire a omenirii. Poți să vezi că perspectiva lui Dumnezeu asupra vieții umane este complet diferită de cea a Satanei. Așadar, cine prețuiește cu adevărat viața oamenilor? (Dumnezeu.) Doar Dumnezeu, în vreme ce oamenii înșiși nu

știu să-și prețuiască viața. Doar Dumnezeu prețuiește viața oamenilor. Deși ființele umane nu sunt adorabile și nu sunt demne de iubire, ci pline de murdărie, răzvrătire și multele feluri de idei și opinii absurde insuflate de Satana, și, deși îl idolatrizează și îl urmează pe Satana, chiar până în punctul de a se împotrivi lui Dumnezeu, totuși, pentru că ființele umane sunt create de Dumnezeu și El le dăruiește suflare și viață, numai El prețuiește viața oamenilor, numai El îi iubește pe oameni și numai El are grijă de omenire și o prețuiește permanent. Dumnezeu prețuiește ființele umane – nu trupurile lor fizice, ci viețile lor, pentru că numai ființele umane cărora Dumnezeu le-a dat viață pot deveni în cele din urmă ființe create care I se închină cu adevărat și Îi sunt martore. Dumnezeu are lucrări, însărcinări și așteptări pentru oameni, aceste ființe create. Prin urmare, Dumnezeu prețuiește și apreciază viața lor. Acesta este adevărul. Înțelegeți? (Da.) Așadar, odată ce oamenii ajung să înțeleagă intenția lui Dumnezeu Creatorul, nu ar trebui să existe principii pentru modul în care ar trebui să trateze viața corpului lor fizic și să trateze legile și nevoile prin care acesta supraviețuiește? Pe ce se bazează aceste principii? Ele se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu. Care sunt principiile pentru practicarea lor? Pe partea pasivă, oamenii trebuie să abandoneze numeroasele opinii eronate insuflate în ei de Satana, să dea în vileag și să recunoască falsitatea opiniilor Satanei – cum ar fi zicala: „Dedică-te unei sarcini și străduiește-te să faci tot posibilul până în ziua morții tale” – care-i amorțesc, rănesc și îngrădesc pe oameni și să abandoneaza aceste opinii; în plus, pe partea activă, ei trebuie să înțeleagă exact care sunt cerințele lui Dumnezeu Creatorul pentru omenire și să facă din cuvintele lui Dumnezeu temelia tuturor acțiunilor lor. În acest fel, oamenii vor putea să practice în mod corect, fără abateri, și chiar să urmărească adevărul.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (12)”

Dacă o persoană dorește să trăiască o viață valoroasă și semnificativă, trebuie să urmărească adevărul. În primul și în primul rând, ar trebui să aibă o perspectivă corectă asupra vieții, precum și gândurile și punctele de vedere corecte asupra diverselor chestiuni mari și mărunte cu care se confruntă în viață și pe calea vieții sale. De asemenea, ar trebui să privească toate aceste chestiuni din perspectiva și din postura corectă, în loc să abordeze diversele probleme pe care le întâmpină de-a lungul vieții sau în viața de zi cu zi folosind gânduri și puncte de vedere extreme sau radicale. Desigur, nici nu trebuie să privească aceste lucruri dintr-o perspectivă laică și, în schimb, ar trebui să renunțe la astfel de gânduri și puncte de vedere negative și incorecte. […] Ca să dau un exemplu, să spunem că o persoană s-a îmbolnăvit de cancer și se teme să nu moară. Refuză să accepte moartea și se roagă constant lui Dumnezeu să o protejeze de moarte și să-i prelungească viața cu câțiva ani. Ea nutrește emoțiile negative de tulburare, îngrijorare și neliniște trecând prin fiecare zi, chiar dacă reușește să mai supraviețuiască niște ani, atingându-și obiectivul și experimentând fericirea provocată de evitarea morții. Se simte norocoasă și crede că Dumnezeu este atât de bun, că este cu adevărat magnific. Prin propriile eforturi, prin cereri repetate, dragoste și grijă de sine, ea evită moartea și, în final, continuă să trăiască, exact cum își dorea. Exprimă recunoștință pentru ocrotirea, harul, iubirea și mila lui Dumnezeu. În fiecare zi Îi mulțumește lui Dumnezeu și vine înaintea Lui, ca să-I aducă laude pentru acest lucru. Adesea, plânge în timp ce cântă imnuri și în timp ce reflectează la cuvintele lui Dumnezeu și se gândește cât de minunat este Dumnezeu: „Dumnezeu are cu adevărat control asupra vieții și morții; El mi-a îngăduit să trăiesc.” În timp ce-și face datoria în fiecare zi, adesea se gândește cum să pună suferința pe primul loc și plăcerea pe ultimul și cum să se descurce mai bine decât ceilalți în toate privințele, astfel încât să-și poată proteja propria viață și să evite moartea –

ajunge să trăiască niște ani în plus și se simte destul de satisfăcută și de fericită. Dar într-o zi, boala ei se agravează și doctorul îi dă un ultim avertisment, spunându-i să se pregătească pentru sfârșit. Acum, se confruntă cu moartea; este cu adevărat în pragul morții. Cum va reacționa? Cea mai mare frică a sa a ajuns-o din urmă, cea mai mare grijă a sa s-a materializat, în cele din urmă. Ziua pe care ezita cel mai mult s-o vadă și s-o experimenteze a sosit. Într-o clipită, are inima grea și starea sa atinge cote pragul de jos. Nu mai este dispusă să-și facă datoria și nu i-au mai rămas cuvinte ca să se roage lui Dumnezeu. Nu mai vrea să-I aducă laude lui Dumnezeu sau să-L audă rostind vreun cuvânt sau furnizând vreun adevăr. Nu mai crede că Dumnezeu este iubire, dreptate, milă și bunătate. În același timp, simte regret: „În toți acești ani, am uitat să mănânc mai multă mâncare bună și să merg să mă distrez în timpul liber. Acum, nu mai am ocazia să fac acele lucruri.” Mintea sa este plină de nemulțumiri și tânguiri, iar inima sa este plină de durere, precum și de plângeri, resentimente și tăgăduire față de Dumnezeu. Apoi, cu regret, părăsește această lume. Înainte să plece, Îl mai avea pe Dumnezeu în inima sa? Mai credea ea în existența lui Dumnezeu? (Nu mai credea.) Cum s-a ajuns la acest final? Nu a început cu punctele de vedere eronate pe care le-a avut cu privire la viață și la moarte, încă de la început? (Ba da.) Nu numai că a avut gânduri și puncte de vedere incorecte de la început, ba chiar mai grav, după aceea, ea și-a urmat propriile gânduri și puncte de vedere și s-a conformat lor în tot ce a urmărit ulterior. Nu s-a dat niciodată bătută și a pornit în fugă țâșnind pe calea greșită, fără să privească în urmă. Drept rezultat, la final și-a pierdut credința în Dumnezeu – călătoria credinței sale a luat sfârșit în acest fel și astfel s-a încheiat viața ei. A obținut ea adevărul? A câștigat-o Dumnezeu de partea Lui? (Nu.) Când în sfârșit a murit, s-au schimbat perspectivele și atitudinile față de moarte, de care s-a agățat ea? (Nu.) A murit ea cu alinare,

bucurie și pace, sau cu regret, reticență și amărăciune? (A murit cu reticență și amărăciune.) Nu a câștigat absolut nimic. Ea nu a obținut adevărul și nici Dumnezeu n-a câștigat-o pe ea de partea Lui. Așadar, ați spune că o astfel de persoană a obținut mântuirea? (Nu.) Nu a fost mântuită. Înainte să moară, nu a alergat peste tot și nu s-a sacrificat mult? (Ba da.) Exact ca alți oameni, a crezut în Dumnezeu și și-a făcut datoria și, la suprafață, nu părea să existe nicio diferență între ea și oricine altcineva. Când a experimentat boala și moartea, s-a rugat lui Dumnezeu și tot nu și-a abandonat datoria. A continuat să lucreze, chiar la același nivel la care lucrase înainte. Totuși, există ceva ce oamenii ar trebui să înțeleagă și să discearnă: gândurile și punctele de vedere pe care le nutrea această persoană erau în mod consecvent negative și eronate. Indiferent de amploarea suferinței sale sau de prețul pe care l-a plătit în timp ce-șn făcea datoria, a nutrit aceste gânduri și puncte de vedere eronate în ceea ce urmărea. A fost constant stăpânită de ele și și-a adus emoțiile negative în datoria ei, căutând să-I ofere lui Dumnezeu îndeplinirea datoriei sale în schimbul propriei supraviețuiri, pentru a-și atinge scopul. Obiectivul a ceea ce urmărea nu a fost să înțeleagă sau să dobândească adevărul, sau să se supună tuturor orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu. Obiectivul a ceea ce urmărea a fost exact la polul opus. Ea a vrut să trăiască în conformitate cu voia și cerințele proprii, obținând ceea ce dorea să urmărească. A vrut să-și rânduiască și să-și orchestreze propria soartă, ba chiar și propria viață și moarte. Și, astfel, la sfârșitul călătoriei, finalul său a fost că nu a câștigat absolut nimic. Nu a obținut adevărul și, în cele din urmă, a tăgăduit existența lui Dumnezeu și și-a pierdut credința în El. Nici măcar când se apropia moartea, nu a reușit să înțeleagă cum ar trebui să trăiască oamenii și cum ar trebui să trateze o ființă creată orchestrările și rânduielile Creatorului. Acesta este lucrul cel mai jalnic și mai tragic la ea. Chiar și în

pragul morții, nu a reușit să înțeleagă că, de-a lungul vieții unei persoane, totul este sub suveranitatea și rânduiala Creatorului. Dacă vrea Creatorul să trăiești, atunci, chiar dacă ești chinuit de o boală mortală, nu vei muri. Dacă vrea Creatorul să mori, atunci, chiar dacă ești tânăr, sănătos și puternic, când ți se împlinește sorocul, trebuie să mori. Totul este sub suveranitatea și rânduiala lui Dumnezeu, aceasta este autoritatea lui Dumnezeu și nimeni nu se poate ridica deasupra ei. Ea nu a reușit să priceapă un lucru atât de simplu – nu este jalnic? (Ba da.) În ciuda faptului că a crezut în Dumnezeu, că a participat la adunări, a ascultat predici și și-a făcut datoria, în ciuda faptului că a crezut în existența lui Dumnezeu, a refuzat în mod repetat să recunoască faptul că destinul uman, inclusiv viața și moartea, este în mâinile lui Dumnezeu și nu ține de voia omului. Nimeni nu moare pur și simplu pentru că vrea acest lucru și nimeni nu supraviețuiește doar pentru că vrea să trăiască și se teme de moarte. Nu a reușit să priceapă un lucru atât de simplu, nu a reușit să-l identifice nici măcar când s-a confruntat cu moartea iminentă și tot nu a știut că viața și moartea unei persoane nu sunt hotărâte de aceasta, ci depind, în schimb, de predestinarea Creatorului. Nu este tragic acest lucru? (Ba da.)

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (6)”

Dacă recunoști că ești o ființă creată, trebuie să te pregătești să suferi și să plătești un preț de dragul îndeplinirii responsabilității tale de a răspândi Evanghelia și de dragul îndeplinirii adecvate a datoriei tale. Prețul s-ar putea să fie vreo boală sau dificultate fizică sau să înduri persecuțiile marelui balaur roșu sau înțelegerile greșite ale oamenilor lumești, precum și necazurile care-i încearcă pe cei care răspândesc Evanghelia: să fii trădat, să fii bătut sau certat, să fii condamnat – ba chiar să fii prins la înghesuială și pus în pericol de moarte. Este posibil ca, pe parcursul răspândirii Evangheliei, să mori înainte ca lucrarea lui Dumnezeu să fie terminată și să

nu trăiești să vezi ziua gloriei lui Dumnezeu. Trebuie să fiți pregătiți pentru asta. Acest lucru nu este menit să vă sperie; este un fapt. Acum că am clarificat acest lucru, iar voi l-ați înțeles, dacă încă mai aveți năzuința asta și sunteți siguri că nu se va schimba și rămâneți loiali până la moarte, asta dovedește că aveți o anumită statură. Să nu presupui că răspândirea Evangheliei în aceste națiuni de peste hotare, care au libertăți religioase și drepturi ale omului, va fi lipsită de pericole și că tot ce faci va merge ca pe roate, că totul va avea binecuvântarea lui Dumnezeu și va fi însoțit de autoritatea și puterea Lui extraordinară. Asemenea idei țin de noțiunile și închipuirile omenești. Fariseii credeau și ei în Dumnezeu, dar, cu toate astea, L-au luat pe Dumnezeu întrupat și L-au răstignit pe cruce. Atunci, oare lumea religioasă din prezent ce lucruri rele e în stare să-I facă Dumnezeului întrupat? Au făcut atâtea lucruri rele – L-au judecat pe Dumnezeu, L-au condamnat, L-au blasfemiat – nu există lucru rău de care ei nu sunt în stare. Nu uita că cei care L-au luat pe Domnul Isus și L-au răstignit pe cruce erau credincioși. Numai ei au avut ocazia să facă un astfel de lucru. Non-credincioșilor nu le păsa de lucrurile acestea. Credincioșii au fost cei care au complotat cu guvernul ca să-L ia pe Domnul Isus și să-L răstignească pe cruce. În plus, cum au murit discipolii Domnului Isus? Printre discipoli, s-au numărat cei care au fost lapidați, târâți în urma unui cal, răstigniți cu capul în jos, dezmembrați de cinci cai – diverse feluri de a muri s-au abătut asupra lor. Care a fost motivul pentru moartea lor? Au fost executați pentru crimele lor conform legii? Nu. Au fost condamnați, bătuți, certați și uciși fiindcă au răspândit Evanghelia Domnului și au fost respinși de oamenii lumii – astfel au fost martirizați. Să nu vorbim de finalul acestor martiri sau de definiția lui Dumnezeu pentru comportamentul lor, ci să întrebăm asta: când au ajuns la final, modurile în care și-au întâlnit sfârșitul vieții au fost conform noțiunilor umane? (Nu, nu au fost.) Din perspectiva

noțiunilor omenești, au plătit un preț atât de mare pentru a răspândi lucrarea lui Dumnezeu, dar au fost uciși de Satana, în ultimă instanță. Acest lucru nu este conform noțiunilor omenești, dar tocmai asta e ceea ce li s-a întâmplat. E ceea ce Dumnezeu a îngăduit. Ce adevăr poate fi căutat în acest lucru? Faptul că Dumnezeu i-a lăsat să moară în felul acesta a fost blestemul și condamnarea Lui sau planul și binecuvântarea Sa? Nici una, nici cealaltă. Atunci ce a fost? Acum oamenii reflectează asupra morții lor cu multă amărăciune, dar așa erau lucrurile pe atunci. Cei care credeau în Dumnezeu mureau în felul acela, cum se explică acest lucru? Când menționăm acest subiect, vă puneți în locul lor, deci sunt inimile voastre triste și simțiți o durere ascunsă? Vă gândiți: „Acești oameni și-au făcut datoria de a răspândi Evanghelia lui Dumnezeu și ar trebui considerați oameni buni, deci cum au putut avea un astfel de sfârșit și un astfel de final?” De fapt, acesta este felul în care trupurile lor au murit și au mers pe lumea cealaltă; acesta a fost modul în care au părăsit lumea omenească, dar asta nu înseamnă că finalul lor a fost același. Indiferent de cum au murit sau de cum au părăsit lumea, acesta nu este felul în care Dumnezeu a definit finalurile acelor vieți, acelor ființe create. Acesta este un lucru pe care trebuie să-l vezi clar. Din contră, ei au folosit întocmai acele mijloace pentru a condamna această lume și a mărturisi pentru faptele lui Dumnezeu. Aceste ființe create și-au folosit viețile lor foarte prețioase – au folosit ultima clipă a vieții lor ca să mărturisească pentru faptele și extraordinara putere a lui Dumnezeu și să-i declare Satanei și lumii că faptele lui Dumnezeu sunt corecte, că Domnul Isus este Dumnezeu, că El este Domnul și Dumnezeu întrupat. Până și în ultima clipă a vieții lor, ei nu au negat niciodată numele Domnului Isus. Nu a fost aceasta un fel de judecată asupra acestei lumi? Și-au folosit viețile ca să proclame lumii, ca să le confirme ființelor umane că Domnul Isus este Domnul, că Domnul Isus este Hristos, că El este Dumnezeu întrupat, că

lucrarea de răscumpărare pe care a făcut-o pentru toată omenirea îi permite acesteia să trăiască mai departe – acest fapt nu se va schimba niciodată. În ce măsură și-au îndeplinit datoria cei care au fost martirizați pentru răspândirea Evangheliei Domnului Isus? Până la extrem? Cum s-a manifestat extrema? (Și-au oferit viețile.) Așa este, ei au plătit cu viețile lor. Familia, averea și lucrurile materiale ale acestei vieți sunt toate lucruri exterioare; singurul lucru care are legătură cu sinele este viața. Pentru fiecare om viu, viața este lucrul cel mai demn de a fi prețuit, cel mai de preț lucru și, după cum se vede, acești oameni au fost capabili să ofere cea mai de preț avere a lor – viața – drept confirmare și ca mărturie a iubirii lui Dumnezeu pentru omenire. Până în ziua morții lor, ei nu au negat numele lui Dumnezeu și nici lucrarea lui Dumnezeu și și-au folosit ultimele clipe din viață pentru a mărturisi existența acestui fapt – nu este aceasta cea mai înaltă formă de mărturie? Acesta este cel mai bun mod de a-ți face datoria; asta înseamnă să-ți îndeplinești responsabilitatea. Când Satana i-a amenințat și i-a terorizat și, în cele din urmă, chiar și când i-a făcut să plătească cu prețul vieții, ei nu și-au abandonat responsabilitatea lor. Asta înseamnă să-ți îndeplinești datoria în cea mai mare măsură. Ce vreau să spun prin asta? Vreau să spun că vă oblig să folosiți aceeași metodă ca să mărturisiți pentru Dumnezeu și să răspândiți Evanghelia Sa? Nu e necesar să faci asta, dar trebuie să înțelegi că asta este responsabilitatea ta, că dacă Dumnezeu are nevoie de tine, ar trebui să accepți acest lucru ca pe ceva ce este datoria ta de onoare să faci. Oamenii din ziua de azi se tem și își fac griji, dar la ce folosesc aceste sentimente? Dacă Dumnezeu nu are nevoie ca tu să faci asta, la ce bun să te îngrijorezi? Dacă Dumnezeu are nevoie ca tu să faci asta, nu ar trebui să te eschivezi de la această responsabilitate și nici să o respingi. Ar trebui să cooperezi în mod proactiv și să o accepți fără grijă. Indiferent cum moare un om, el nu ar trebui să moară înaintea Satanei și în

mâinile Satanei. Dacă un om urmează să moară, ar trebui să moară în mâinile lui Dumnezeu. Oamenii vin de la Dumnezeu și la Dumnezeu se întorc – aceasta este rațiunea și atitudinea pe care ar trebui să le aibă o ființă creată. Acesta este adevărul final pe care un om ar trebui să-l înțeleagă când răspândește Evanghelia și își face datoria – un om trebuie să plătească cu prețul vieții pentru a răspândi și a mărturisi Evanghelia îndeplinirii lucrării lui Dumnezeu întrupat și a mântuirii omenirii de către El. Dacă aspiri la asta, dacă poți să fii mărturie în acest fel, este minunat. Dacă încă nu ai acest fel de aspirație, ar trebui cel puțin să-ți îndeplinești cum trebuie responsabilitatea și datoria care sunt înaintea ta, încredințându-i restul lui Dumnezeu. Poate că atunci, pe măsură ce lunile și anii trec, experiența îți sporește și înaintezi în vârstă, iar înțelegerea adevărului îți devine mai profundă, îți vei da seama că ai o obligație și o responsabilitate să-ți oferi viața lucrării Evangheliei lui Dumnezeu, chiar până în ultima clipă a vieții tale.

Acum e timpul potrivit să începem să discutăm despre aceste subiecte, căci răspândirea Evangheliei Împărăției a început deja. Înainte, în Epoca Legii și în Epoca Harului, unii profeți și sfinți din vechime și-au dat viața răspândind Evanghelia, așadar, cei născuți în zilele de pe urmă pot să-și dea viața și ei pentru această cauză. Aceasta nu e ceva nou sau brusc și cu atât mai puțin o cerință exagerată. Aceasta e datoria pe care ființele create se cuvine să o facă și să o îndeplinească. Acesta e adevărul; acesta e adevărul suprem. Dacă tot ce faci este să strigi sloganuri despre ceea ce vrei să faci pentru Dumnezeu, cum vrei să-ți îndeplinești datoria și cât de mult vrei să te sacrifici pentru El, este inutil. Când realitatea va veni peste tine, când ți se va cere să-ți sacrifici viața, oare te vei plânge în clipa cea din urmă, vei fi pregătit, te vei supune cu adevărat? Asta îți testează statura. Dacă, în clipa în care urmează să-ți fie luată viața, tu ești liniștit, pregătit, și te supui fără

să te plângi, dacă simți că ți-ai îndeplinit până la capăt responsabilitățile, obligațiile și îndatoririle, dacă inima ți-e bucuroasă și împăcată – dacă pleci astfel, atunci, pentru Dumnezeu, nu ai plecat deloc, ci trăiești în alt tărâm și în altă formă. Nu ai făcut decât să-ți schimbi modul de a trăi. În niciun caz nu ești cu adevărat mort. Omul zice: „Persoana aceasta a murit atât de tânără, ce lucru demn de milă!” În ochii lui Dumnezeu, însă, nu ai murit și nu ai plecat să suferi, ci ai plecat să te bucuri de binecuvântări și să vii mai aproape de El. Întrucât, ca ființă creată, în ochii lui Dumnezeu tu ți-ai îndeplinit deja datoria în mod adecvat, acum ți-ai încheiat datoria, Dumnezeu nu mai are nevoie să îndeplinești această datorie în rândurile ființelor create. Pentru El, „plecarea” ta nu se numește „plecare” – tu ești „luat”, „adus” sau „condus” de aici, și e un lucru bun.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria de onoare a tuturor credincioșilor”

Potrivit noțiunilor umane, binele este răsplătit și răul e pedepsit, oamenii buni sunt răsplătiți cu bine și cei răi cu rău, iar toți cei care nu fac rău ar trebui să fie răsplătiți cu bine și să primească binecuvântări. Aparent, în toate cazurile în care oamenii nu sunt răi, aceștia ar trebui răsplătiți cu bine; doar asta este dreptatea lui Dumnezeu. Nu aceasta este noțiunea oamenilor? Dar dacă nu reușesc să fie răsplătiți cu bine? Ai spune, atunci, că Dumnezeu nu este drept? De exemplu, pe vremea lui Noe, Dumnezeu i-a spus acestuia: „Sfârșitul tuturor creaturilor este hotărât înaintea Mea, pentru că pământul este plin de violență din cauza lor; le voi distruge împreună cu pământul” (Geneza 6:13). După aceea, i-a poruncit lui Noe să construiască arca. După ce Noe a acceptat însărcinarea dată de Dumnezeu și a construit arca, pe pământ a plouat torențial timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, șuvoaiele de apă au inundat lumea întreagă și, cu excepția lui Noe și a celor șapte membri ai familiei lui, Dumnezeu a nimicit toți oamenii din

acea epocă. Tu ce părere ai despre asta? Ai spune că Dumnezeu nu este iubitor? În ceea ce-l privește pe om, oricât de coruptă ar fi omenirea, atâta vreme cât Dumnezeu o distruge, înseamnă că El nu este iubitor – are omul dreptate să creadă asta? Nu este absurdă această convingere? Dumnezeu nu i-a iubit pe cei pe care i-a distrus, dar poți să zici sincer că nu i-a iubit pe cei care au supraviețuit și au obținut mântuirea Sa? Petru L-a iubit pe Dumnezeu din tot sufletul, iar Dumnezeu l-a iubit pe Petru – chiar poți să spui că Dumnezeu nu este iubitor? El îi iubește pe cei care Îl iubesc sincer și-i urăște și-i blestemă pe aceia care I se împotrivesc și refuză să se căiască. Adevărul este că Dumnezeu e înzestrat atât cu iubire, cât și cu ură. Oamenii nu ar trebui să-L eticheteze sau să-L judece în funcție de noțiunile și închipuirile lor deoarece acestea reprezintă modul lor de a vedea lucrurile și nu conțin niciun crâmpei de adevăr. Omul trebuie să-L cunoască pe Dumnezeu pe baza atitudinii Sale față de el, a firii și a esenței Sale. Categoric nu trebuie să încercăm să definim esența pe care o are Dumnezeu bazându-ne pe repercusiunile lucrurilor făcute și abordate de El. Neamul omenesc este extrem de profund corupt de Satana; nu cunoaște natura-esență a omenirii corupte, și cu atât mai puțin ce reprezintă omenirea coruptă înaintea lui Dumnezeu și nici cum s-ar cuveni să fie tratată conform firii Sale drepte. Haideți să ne gândim la Iov: el a fost un om drept și Dumnezeu l-a binecuvântat. Aceasta a fost dreptatea Sa. Satana a făcut un rămășag cu Iahve: „Iov se teme de Dumnezeu fără motiv? Nu ai pus Tu un zid în jurul lui și al casei sale și în jurul a tot ceea ce are? Tu i-ai binecuvântat lucrarea mâinilor, iar bunurile sale se înmulțesc pe pământ. Dar întinde-Ți mâna și atinge tot ceea ce are și Te va blestema fățiș” (Iov 1:9-11). Iahve Dumnezeu a spus: „Tot ceea ce are el este în puterea ta; doar pe el însuși să nu pui mâna” (Iov 1:12). Astfel, Satana s-a dus la Iov și l-a atacat și l-a ispitit, iar Iov a fost supus încercărilor. I s-a luat tot ce avea – și-a

pierdut copiii și bunurile și tot corpul i s-a umplut de bube. Așadar, s-a regăsit firea dreaptă a lui Dumnezeu în încercările lui Iov? Nu știți cu certitudine, nu-i așa? Chiar dacă ești o persoană dreaptă, Dumnezeu e îndreptățit să te supună la încercări și să-ți permită să-I fii martor. Firea lui Dumnezeu este dreaptă; El îi tratează pe toți în mod egal. Nu este vorba că oamenii drepți nu trebuie să fie supuși încercărilor, chiar dacă pot să le facă față, sau că apoi trebuie să fie protejați; nu așa stau lucrurile. Dumnezeu e îndreptățit să-i supună încercărilor pe cei drepți. Aceasta este dezvăluirea firii drepte a lui Dumnezeu. În cele din urmă, după ce Iov a trecut prin încercări și a fost martor pentru Iahve, El l-a binecuvântat chiar mai mult și mai bine decât înainte și i-a dat de două ori mai multe binecuvântări. În plus, Iahve i s-a arătat și i-a vorbit din vânt, iar Iov L-a văzut ca și când ar fi fost față în față. Aceasta a fost o binecuvântare pe care i-a oferit-o Dumnezeu. Aceasta a fost dreptatea Sa. Dacă, atunci când încercările lui Iov s-au terminat și Iahve a văzut cum Iov fusese martor pentru El în prezența Satanei și îl făcuse de rușine pe Satana, Iahve S-ar fi întors și ar fi plecat, ignorându-l, iar Iov nu ar fi primit binecuvântări după aceea, s-ar fi aflat în asta dreptatea lui Dumnezeu? Indiferent dacă Iov a fost sau nu binecuvântat după încercări, ori dacă Iahve i S-a arătat sau nu, toate acestea conțin bunăvoința lui Dumnezeu. Să i Se arate lui Iov ar fi fost dreptatea lui Dumnezeu, iar să nu i Se arate ar fi fost, de asemenea, dreptatea Sa. Pe ce bază, tu – o ființă creată – Îi ceri ceva lui Dumnezeu? Oamenii nu sunt calificați să Îi ceară nimic lui Dumnezeu. Nu există nimic mai irațional decât a cere de la Dumnezeu. El va face ceea ce se cuvine să facă, iar firea Sa este dreaptă. Dreptatea nu înseamnă nicidecum echitate sau justețe; nu înseamnă egalitarism și nici a-ți aloca ceea ce meriți în funcție de cât de multe lucrări ai dus la bun sfârșit, a-ți plăti pentru vreo lucrare pe care ai făcut-o sau a-ți da ce ți se cuvine în funcție de eforturile depuse. Aceasta nu

este dreptate, înseamnă doar a fi corect și rațional. Foarte puțini oameni sunt capabili să cunoască firea dreaptă a lui Dumnezeu. Să presupunem că Dumnezeu l-ar fi eliminat pe Iov după ce Iov a fost martor pentru El: ar fi asta drept? De fapt, ar fi. De ce se numește aceasta dreptate? Cum văd oamenii dreptatea? Dacă un lucru este în conformitate cu noțiunile oamenilor, atunci lor le este foarte ușor să spună că Dumnezeu este drept; totuși, dacă nu văd acel lucru ca fiind în concordanță cu noțiunile lor – dacă este ceva ce nu sunt capabili să înțeleagă – atunci le-ar fi greu să spună că Dumnezeu este drept. Dacă Dumnezeu l-ar fi distrus pe Iov pe atunci, oamenii nu ar fi spus că El este drept. De fapt, totuși, indiferent dacă oamenii au fost sau nu corupți și dacă au fost profund corupți sau nu, trebuie Dumnezeu să Se justifice atunci când îi distruge? Ar trebui să fie nevoit să le explice oamenilor pe ce bază face acest lucru? Trebuie oare Dumnezeu să le spună oamenilor regulile pe care El le-a poruncit? Nu este nevoie. În ochii lui Dumnezeu, cineva care este corupt și care este pasibil să se împotrivească lui Dumnezeu nu are nicio valoare; orice mod în care Se va ocupa Dumnezeu de el va fi potrivit și toate sunt rânduielile lui Dumnezeu. Dacă ai fi neplăcut în ochii lui Dumnezeu și dacă El ar spune că nu Îi mai ești de niciun folos după mărturia ta și, prin urmare, te-ar distruge, ar fi și aceasta dreptatea Lui? Ar fi. S-ar putea să nu fii capabil să recunoști acest lucru din fapte chiar acum, dar trebuie să înțelegi doctrina. Ce ați spune – este distrugerea Satanei de către Dumnezeu o expresie a dreptății Sale? (Da.) Și dacă i-ar permite Satanei să rămână? Nu îndrăzniți să spuneți, nu-i așa? Esența lui Dumnezeu este dreptatea. Deși ceea ce face El nu este ușor de înțeles, tot ceea ce face El este drept; doar că, pur și simplu, oamenii nu înțeleg. Când Dumnezeu i l-a dat pe Petru Satanei, cum a răspuns Petru? „Omenirea nu este în măsură să priceapă ce faci Tu, dar tot ceea ce faci conține voia Ta; în toate acestea există dreptate. Cum să nu

rostesc vorbe de laudă pentru înțelepciunea și faptele Tale?” Acum, ar trebui să vedeți că motivul pentru care Dumnezeu nu îl distruge pe Satana în timp ce îl mântuiește pe om este că oamenii pot să vadă clar cum i-a corupt Satana și măsura în care i-a corupt și cum îi purifică și mântuiește Dumnezeu. În cele din urmă, când oamenii au înțeles adevărul și au văzut clar chipul hidos al Satanei și păcatul monstruos al corupției lor de către Satana, Dumnezeu îl va distruge pe Satana, arătându-le dreptatea Lui. Momentul în care Dumnezeu îl distruge pe Satana este plin de firea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Tot ceea ce face Dumnezeu este drept. Deși s-ar putea ca oamenii să nu poată să perceapă dreptatea lui Dumnezeu, ei nu ar trebui să emită judecăți după bunul plac. În cazul în care ceva din ce face El li se pare nerezonabil oamenilor sau dacă aceștia au vreo noțiune privind acest lucru, iar asta îi determină să spună că El nu este drept, atunci sunt extrem de nerezonabili. Vezi că unele lucruri i s-au părut de neînțeles lui Petru, dar a fost sigur că înțelepciunea lui Dumnezeu era prezentă și că voia Sa bună era în acele lucruri. Oamenii nu pot înțelege totul; sunt atât de multe lucruri pe care nu le pot pricepe. Astfel, a cunoaște firea lui Dumnezeu nu este un lucru ușor.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Mărturii similare bazate pe experiențe

O rușine din trecut

Gândurile unui pacient în stadiul terminal

Vremea în care predicam pe front

Imnuri similare

Cel care deține suveranitatea peste toate lucrurile

Mărturia vieții

23. Cum să rămânem fermi în propria mărturie pe parcursul încercărilor

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Credința în Dumnezeu necesită supunere față de El și experiența lucrării Sale. Dumnezeu a făcut atât de multă lucrare – s-ar putea spune că pentru oameni este toată desăvârșire, rafinare și chiar mai mult, mustrare. Nu a existat niciun singur pas din lucrarea lui Dumnezeu care să se potrivească cu noțiunile umane; lucrul de care s-au bucurat oamenii sunt cuvintele dure ale lui Dumnezeu. Când Dumnezeu vine, oamenii ar trebui să se bucure de măreția Sa și de mânia Sa. Totuși, oricât de dure pot fi cuvintele Lui, El vine să mântuiască și desăvârșească omenirea. În calitate de ființe create, oamenii ar trebui să îndeplinească datoriile pe care se cuvine să le îndeplinească și să mărturisească ferm pentru Dumnezeu în toiul rafinării. În fiecare încercare, ar trebui să susțină mărturia pe care ar trebui să o aducă și să facă asta în mod răsunător de dragul lui Dumnezeu. O persoană care face acest lucru este un biruitor. Indiferent cum te rafinează Dumnezeu, tu rămâi plin de încredere și nu îți pierzi niciodată încrederea în El. Faci ceea ce ar trebui să facă omul. Asta îi cere Dumnezeu omului, iar inima omului ar trebui să poată reveni la El pe deplin și să se întoarcă spre El în fiecare clipă care trece. Acesta este un biruitor. Cei la care Dumnezeu Se referă ca biruitori sunt cei care încă pot să mărturisească ferm, să-și mențină încrederea și devotamentul față de Dumnezeu când sunt sub influența Satanei sau sunt asediați de Satana, adică atunci când se găsesc printre forțele întunericului. Dacă poți să rămâi cu inima pură înaintea lui Dumnezeu și să păstrezi iubirea autentică pentru Dumnezeu indiferent de situație, atunci tu mărturisești ferm în fața lui Dumnezeu, și asta vrea să

spună Dumnezeu prin „a fi biruitor”. Dacă urmărirea ta este excelentă când Dumnezeu te binecuvântează, dar te retragi fără binecuvântările Sale, este aceasta puritate? Din moment ce ești sigur că această cale este adevărată, trebuie să o urmezi până la capăt; trebuie să-ți menții devotamentul față de Dumnezeu. Din moment ce ai văzut că Dumnezeu Însuși a venit pe pământ pentru a te desăvârși, ar trebui să-I dai inima ta în întregime. Dacă încă Îl poți urma orice face El, chiar dacă îți acordă un rezultat nefavorabil la final, asta înseamnă să-ți menții puritatea în fața lui Dumnezeu. Să-I oferi lui Dumnezeu un corp spiritual sfânt și o fecioară pură înseamnă să-ți menții o inimă sinceră în fața lui Dumnezeu. Pentru omenire, sinceritatea este puritate, iar capacitatea de a fi sincer față de Dumnezeu înseamnă a-ți menține puritatea. Asta e ceea ce ar trebui să pui în practică. Când se cuvine să te rogi, te rogi; când se cuvine să te aduni la părtășie, faci asta; când se cuvine să cânți imnuri, cânți imnuri; iar când se cuvine să te răzvrătești împotriva trupului, te răzvrătești împotriva trupului. Când îți îndeplinești datoria, nu o faci cât de cât; când te confrunți cu încercări, rămâi neclintit. Acesta este devotamentul față de Dumnezeu. Dacă nu susții ce ar trebui să facă oamenii, atunci toate suferințele și hotărârile anterioare au fost zadarnice.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu”

Să fii mărturie răsunătoare pentru Dumnezeu are, în principal, legătură cu a avea sau nu o înțelegere a Dumnezeului practic și cu a fi sau nu capabil să te supui în fața acestei persoane, care nu este numai obișnuită, ci și normală, și chiar să te supui până la moarte. Dacă, prin această supunere, ești cu adevărat martor pentru Dumnezeu, înseamnă că ai fost câștigat de către Dumnezeu. Dacă poți să te supui până la moarte și, înaintea Lui, să te eliberezi de plângeri, să nu emiți judecăți, să nu defăimezi, să nu ai nicio

noțiune și să nu ai motive ascunse, atunci, în acest fel, Dumnezeu va câștiga glorie. A te supune în fața unei persoane obișnuite care este privită de sus de către om și a fi capabil să te supui până la moarte fără niciun fel de noțiuni – aceasta este adevărata mărturie. Realitatea în care Dumnezeu le cere oamenilor să pătrundă este aceea de a fi capabili să se supună cuvintelor Lui, să le pună în practică, să se închine în fața Dumnezeului practic și să-și cunoască propria corupție, să-și deschidă inimile în fața Lui și, în final, să fie câștigați de El prin aceste cuvinte ale Lui. Dumnezeu dobândește glorie atunci când aceste cuvântări te cuceresc și te fac complet supus față de El; prin aceasta, El îl rușinează pe Satana și Își completează lucrarea. Când nu ai niciun fel de noțiuni despre practicitatea lui Dumnezeu întrupat – adică, atunci când ai rămas ferm în această încercare – atunci ai fost o bună mărturie. Dacă vine o zi în care ai înțelegere deplină a Dumnezeului practic și te poți supune până la moarte, cum a făcut Petru, vei fi câștigat și desăvârșit de către Dumnezeu. Orice face Dumnezeu și nu este în conformitate cu noțiunile tale reprezintă o încercare pentru tine. Dacă lucrarea lui Dumnezeu ar fi în conformitate cu noțiunile tale, nu ar fi necesar ca tu să suferi sau să fii rafinat. Din cauza faptului că lucrarea Lui este atât de practică și nu este în conformitate cu noțiunile tale, este nevoie să renunți la asemenea noțiuni. De aceea este o încercare pentru tine. Din cauza practicității lui Dumnezeu, toți oamenii se află în mijlocul încercărilor; lucrarea lui este practică, nu supranaturală. Înțelegându-I pe deplin cuvintele practice și cuvântările practice, fără niciun fel de noțiuni și fiind capabil să Îl iubești sincer pe măsură ce lucrarea Lui devine tot mai practică, vei fi câștigat de către El. Grupul de oameni pe care îl va câștiga Dumnezeu este format din cei care Îl cunosc pe Dumnezeu; adică, cei care Îi cunosc practicitatea. Mai mult, ei sunt aceia care sunt capabili să se supună lucrării practice a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu sunt cei care se pot supune în mod absolut practicității Lui”

Ce anume este adevărata mărturie? Mărturia despre care se vorbește aici are două părți: una este mărturie că ai fost cucerit, iar cealaltă este mărturie că ai fost desăvârșit (ceea ce, firește, va fi mărturia de după încercările mai mari și necazurile viitorului). Cu alte cuvinte, dacă ești în stare să rămâi ferm în timpul necazurilor și încercărilor, atunci vei fi suportat al doilea pas al mărturiei. Ceea ce este crucial astăzi este primul pas al mărturiei: a fi capabil să rămâi ferm în fiecare situație a încercărilor de mustrare și judecată. Aceasta este mărturie că ai fost cucerit. Aceasta pentru că acum este timpul de cucerire. (Ar trebui să știi că acum este timpul lucrării lui Dumnezeu pe pământ; lucrarea principală a lui Dumnezeu întrupat pe pământ este cucerirea prin judecată și mustrare a acestui grup de oameni de pe pământ care Îl urmează). Faptul că ești sau nu capabil de a fi mărturie că ești cucerit nu depinde doar de capacitatea ta de a urma până la capăt, ci, mai important, de faptul dacă, pe măsură ce experimentezi fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu, ești capabil de adevărata înțelegere a mustrării și judecății lui Dumnezeu și de faptul dacă percepi cu adevărat toată această lucrare. Nu vei putea să te strecori doar urmând până la capăt. Trebuie să fii capabil să cedezi de bunăvoie în fiecare caz de mustrare și judecată, să fii capabil să înțelegi cu adevărat fiecare pas al lucrării pe care o experimentezi și să fii în stare să atingi cunoașterea și supunerea față de firea lui Dumnezeu. Aceasta este mărturia supremă a faptului de a fi cucerit, care se cere de la tine. Mărturia de a fi cucerit se referă în primul rând la cunoașterea despre întruparea lui Dumnezeu. În mod crucial, această etapă a mărturiei este despre întruparea lui Dumnezeu. Nu contează ce faci sau spui în fața oamenilor din lume sau a celor care dețin puterea; ce contează mai presus de toate este dacă ești în stare să te

supui tuturor cuvintelor din gura lui Dumnezeu și întregii Sale lucrări. Prin urmare, această etapă a mărturiei este îndreptată spre Satana și spre toți dușmanii lui Dumnezeu – demonii și ostilii care nu cred că Dumnezeu Se va întrupa a doua oară și va veni să facă o lucrare și mai măreață și, în plus, nu cred în faptul revenirii lui Dumnezeu la trup. Cu alte cuvinte, este îndreptată către toți antihriștii – toți dușmanii care nu cred în întruparea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (4)”

Ultima etapă a mărturiei este o mărturie a faptului dacă ești sau nu capabil să fii desăvârșit – adică, după ce ai înțeles toate cuvintele rostite din gura lui Dumnezeu întrupat, ajungi să ai cunoaștere despre Dumnezeu și devii sigur de El, trăiești toate cuvintele din gura lui Dumnezeu și îndeplinești condițiile pe care Dumnezeu ți le cere – stilul lui Petru și credința lui Iov – astfel încât să te poți supune până la moarte, să te dăruiești în întregime Lui și, în cele din urmă, să obții o imagine a unei persoane care este la înălțimea standardelor, ceea ce înseamnă imaginea cuiva care a fost cucerit și desăvârșit după ce a experimentat judecata și mustrarea lui Dumnezeu. Aceasta este mărturia supremă – este mărturia care ar trebui să fie adusă de cineva care este în cele din urmă desăvârșit. Acestea sunt cele două etape ale mărturiei pe care ar trebui să o aveți și ele sunt interconectate, fiecare fiind indispensabilă. Dar trebuie să știi un lucru: mărturia pe care o cer Eu astăzi de la tine nu este adresată popoarelor lumii, nici unui singur individ, ci a ceea ce cer de la tine. Ea se măsoară prin faptul dacă ești în stare să Mă mulțumești și dacă ești în stare să îndeplinești în totalitate standardele cerințelor Mele de la fiecare dintre voi. Aceasta este ceea ce ar trebui să înțelegeți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (4)”

Ești supus încercărilor lui Iov și, în același timp, încercărilor lui Petru. Când Iov a fost încercat, el a mărturisit ferm, iar în final, Iahve i S-a arătat. El a fost demn să vadă chipul lui Dumnezeu numai după ce a mărturisit ferm. De ce se spune: „Mă ascund de țara murdăriei, dar Mă arăt Împărăției sfinte”? Asta înseamnă că numai atunci când ești sfânt și mărturisești ferm poți să ai demnitatea de a vedea chipul lui Dumnezeu. Dacă nu poți să mărturisești ferm pentru El, nu ai demnitatea de a-I vedea chipul. Dacă în fața rafinărilor dai înapoi sau te plângi de Dumnezeu, nereușind astfel să mărturisești ferm pentru El și devenind obiectul batjocurii Satanei, atunci nu vei câștiga arătarea lui Dumnezeu. Dacă ești ca Iov, care în toiul încercărilor și-a blestemat propriul trup și nu s-a plâns de Dumnezeu și a fost în stare să-și deteste trupul fără să se plângă sau să păcătuiască prin cuvintele sale, atunci vei mărturisi ferm. Când ești supus rafinărilor până într-un anumit punct și mai poți să fii ca Iov, pe deplin supus înaintea lui Dumnezeu, fără să ai alte cerințe de la El sau noțiuni proprii, atunci Dumnezeu ți Se va arăta. Acum, Dumnezeu nu ți Se arată pentru că ai atât de multe noțiuni, prejudecăți personale, gânduri egoiste, cerințe individuale și interese trupești și nu ești demn de a-I vedea chipul. Dacă L-ai vedea pe Dumnezeu, L-ai măsura cu propriile noțiuni și, făcând acest lucru, Îl vei pironi pe cruce. Dacă asupra ta se abat multe lucruri care nu se potrivesc noțiunilor tale, dar, totuși, ești în stare să le lași deoparte și să ajungi să cunoști acțiunile lui Dumnezeu din aceste lucruri și dacă în toiul rafinărilor îți dezvălui inima iubitoare de Dumnezeu, atunci asta înseamnă să mărturisești ferm.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

Credința, supunerea și mărturia lui Iov pentru biruirea Satanei au fost o sursă de imens ajutor și încurajare pentru oameni. În Iov, ei văd speranță

pentru propria lor mântuire și văd că prin credință, supunere și frică de Dumnezeu este posibil să-l învingă complet pe Satana, să izbândească asupra sa. Ei văd că, atât timp cât se supun aranjamentelor și suveranității lui Dumnezeu și atât timp cât au hotărâre și credință pentru a nu-L abandona pe Dumnezeu după ce au pierdut totul, atunci ei pot aduce rușine și înfrângere asupra Satanei și văd că au nevoie doar de hotărârea și perseverența de a rămâne neclintiți în mărturia lor – chiar dacă înseamnă să își piardă viața – pentru ca Satana să fie intimidat și să bată rapid în retragere. Mărturia lui Iov este un avertisment pentru generațiile ulterioare și acest avertisment le spune că, dacă nu îl înving pe Satana, atunci ei nu vor putea să se elibereze niciodată de acuzațiile și perturbările Satanei, nici nu vor putea să scape de abuzul și atacurile sale. Mărturia lui Iov a luminat generațiile ulterioare. Această luminare îi învață pe oameni că doar dacă sunt desăvârșiți și neprihăniți vor putea să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău; îi învață că doar dacă se tem de El și se feresc de rău pot depune o mărturie puternică și răsunătoare pentru Dumnezeu; doar dacă depun o mărturie puternică și răsunătoare pentru Dumnezeu pot să nu fie niciodată controlați de Satana și să trăiască sub îndrumarea și protecția lui Dumnezeu – doar atunci vor fi fost ei cu adevărat mântuiți. Personalitatea și scopul vieții lui Iov ar trebui imitate de oricine urmărește mântuirea. Ceea ce a trăit el de-a lungul întregii vieți și comportamentul său în timpul încercărilor sunt o comoară prețioasă pentru toți cei care urmăresc calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Dacă dorești să rămâi ferm pe viitor, să-L mulțumești pe Dumnezeu mai bine și să-L urmezi până la sfârșit, astăzi trebuie să construiești o fundație solidă. Trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu punând adevărul în

practică în toate lucrurile și fiind atent la voia Lui. Dacă practica ta va fi mereu aceasta, va exista o bază în tine și Dumnezeu va inspira în tine o inimă care Îl iubește și El îți va da credință. Într-o zi, când o încercare se va abate cu adevărat asupra ta, s-ar putea să suferi o oarecare durere și să fii profund îndurerat la un moment dat și să pătimești o durere zdrobitoare, ca și cum ai fi murit – dar inima ta iubitoare de Dumnezeu nu se va schimba și va deveni chiar mai profundă. Acestea sunt binecuvântările lui Dumnezeu. Dacă ești în stare să accepți tot ceea ce Dumnezeu spune și face astăzi cu o inimă supusă, atunci cu siguranță vei fi binecuvântat de Dumnezeu și astfel, vei fi cineva care este binecuvântat de Dumnezeu și primește promisiunea Lui. Dacă astăzi nu practici, atunci când într-o zi se vor abate încercări asupra ta, vei lipsit de credință sau de o inimă iubitoare, iar în acel moment încercarea va deveni ispită; vei fi aruncat în mijlocul ispitei Satanei și nu vei avea nicio cale de scăpare. Astăzi, poate că ești capabil să rămâi ferm atunci când o mică încercare se abate asupra ta, dar nu vei fi neapărat în măsură să rămâi ferm atunci când, într-o zi, o mare încercare se va abate asupra ta. Unii oameni sunt îngâmfați și cred că sunt deja aproape perfecți. Dacă nu vei căuta mai în profunzime în acele vremuri și vei rămâne mulțumit, atunci vei fi în pericol. Astăzi, Dumnezeu nu face lucrarea unor încercări mai mari și totul pare bine, dar când Dumnezeu te va pune la încercare, vei descoperi că îți lipsesc multe lucruri, căci statura ta este prea mică și ești incapabil să reziști la încercări mari. Dacă rămâi așa cum ești și te afli într-o stare de inerție, atunci, când încercările vor veni, tu vei cădea. Ar trebui să vă uitați adesea la cât de mică este statura voastră; numai în acest fel veți face progrese. Dacă doar în timpul încercărilor vezi că statura ta este atât de mică, că voința ta este atât de slabă încât prea puțin din tine este real și că nu ești potrivit pentru voia lui Dumnezeu – dacă îți dai seama de aceste lucruri abia în acel moment, atunci va fi prea târziu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”

Fără cuvintele lui Dumnezeu ca realitate a ta, nu ai nicio statură reală. Când va veni timpul să fii încercat, vei cădea cu siguranță și, atunci, statura ta adevărată va fi dezvăluită. Dar cei care caută în mod regulat să pătrundă în realitate vor ajunge să înțeleagă scopul lucrării lui Dumnezeu, atunci când încercările se vor abate asupra lor. Cine are conștiință și însetează după Dumnezeu ar trebui să ia măsuri concrete pentru a-L răsplăti pe Dumnezeu pentru dragostea Lui. Cei care nu au realitatea nu pot fi tari nici măcar în fața unor chestiuni neînsemnate. Aceasta e diferența între cei cu și cei fără o statură reală. De ce, deși ambele tipuri de oameni mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, unii sunt capabili să rămână neclintiți în toiul încercărilor, în timp ce alții fug? Diferența evidentă este că unora le lipsește statura reală; ei nu au cuvintele lui Dumnezeu ca să le slujească drept realitate și cuvintele Lui nu s-au înrădăcinat în ei. Imediat ce sunt încercați, ei ajung la capătul drumului lor. De ce, atunci, alții sunt capabili să rămână neclintiți în toiul încercărilor? Acest lucru se datorează faptului că ei înțeleg adevărul și înțeleg voia și cerințele lui Dumnezeu și, astfel, pot să fie neclintiți în timpul încercărilor. Aceasta este statura reală și aceasta este și viața. Unii pot și să citească cuvintele lui Dumnezeu, dar nu le pun în practică, nu le iau în serios; cei care nu sunt le iau în serios nu acordă nicio importanță practicii. Cei care nu au cuvintele lui Dumnezeu ca să le slujească drept realitate sunt lipsiți de o statură reală, iar astfel de oameni nu pot să fie neclintiți în timpul încercărilor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului”

De vreme ce crezi în Dumnezeu, trebuie să-ți predai inima înaintea lui Dumnezeu. Dacă îți oferi și îți pui inima înaintea lui Dumnezeu, atunci în

timpul rafinării îți va fi imposibil să Îl tăgăduiești pe Dumnezeu sau să Îl abandonezi. În felul acesta, relația ta cu Dumnezeu va deveni tot mai apropiată și mai normală, iar comuniunea ta cu Dumnezeu va deveni tot mai frecventă. Dacă practici întotdeauna în acest fel, atunci vei petrece mai mult timp în lumina lui Dumnezeu și mai mult timp sub îndrumarea cuvintelor Sale. Vor exista, de asemenea, tot mai multe schimbări în firea ta, iar cunoștințele tale se vor înmulți zi după zi. Când va veni ziua în care încercările lui Dumnezeu se vor abate brusc asupra ta, nu numai că vei putea să stai de partea lui Dumnezeu, ci vei putea și să fii mărturie pentru Dumnezeu. În acel moment, vei fi ca Iov și Petru. După ce ai fost mărturie pentru Dumnezeu, Îl vei iubi cu adevărat și îți vei da viața bucuros pentru El; vei fi martorul lui Dumnezeu și o persoană care este iubită de Dumnezeu. Dragostea care a experimentat rafinarea este puternică, iar nu slabă. Indiferent de momentul sau modul în care Dumnezeu te supune încercărilor Sale, tu ești capabil să nu-ți pese dacă trăiești sau mori, să dai cu bucurie totul la o parte pentru Dumnezeu și să înduri fericit orice pentru Dumnezeu – astfel dragostea ta va fi curată și credința ta reală. Numai atunci vei fi cineva care este într-adevăr iubit de către Dumnezeu și care a fost cu adevărat desăvârșit de către Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire”

În timp ce sunt supuși încercărilor, este normal ca oamenii să fie slabi, ca negativitatea să sălășluiască în ei sau să fie lipsiți de claritate în ceea ce privește voia lui Dumnezeu sau calea lor de practică. Dar, în orice caz, trebuie să ai încredere în lucrarea lui Dumnezeu și să nu-L tăgăduiești, întocmai ca Iov. Deși Iov a fost slab și a blestemat ziua în care s-a născut, nu a negat că toate lucrurile din viața oamenilor sunt dăruite de Iahve și că El este și Cel care putea să le ia pe toate. Indiferent cum a fost încercat, și-a

păstrat această credință. În experiența ta, indiferent la ce rafinare te supun cuvintele lui Dumnezeu, credința și inima ta iubitoare de Dumnezeu sunt, pe scurt, ceea ce îi cere omenirii. Credința, iubirea și aspirațiile oamenilor sunt ceea ce desăvârșește El lucrând în acest fel. Dumnezeu face lucrarea de desăvârșire asupra oamenilor, iar ei nu pot să o vadă, nu pot să o simtă; în astfel de împrejurări, ți se cere să ai credință. Credința oamenilor e necesară atunci când ceva nu poate fi văzut cu ochiul liber, iar credința ta e necesară când nu poți renunța la propriile tale noțiuni. Când lucrarea lui Dumnezeu nu îți este clară, ceea ce ți se cere este să ai credință, să iei o poziție fermă și să fii martor. Când Iov a ajuns în acest punct, Dumnezeu i S-a arătat și i-a vorbit. Adică, doar din credința ta vei putea să-L vezi pe Dumnezeu și, când ai credință, El te va desăvârși. Fără credință, El nu poate să te desăvârșească. Dumnezeu îți va dărui orice speri să dobândești. Dacă nu ai credință, atunci nu poți fi desăvârșit și nu vei fi în stare să vezi acțiunile lui Dumnezeu, cu atât mai puțin atotputernicia Sa. Când ai credință că-I vei vedea acțiunile în experiența ta practică, Dumnezeu ți Se va arăta și te va lumina și călăuzi dinlăuntrul tău. Fără acea credință, Dumnezeu nu va putea să facă asta. Dacă ți-ai pierdut speranța în Dumnezeu, cum vei fi în stare să-I experimentezi lucrarea? Așadar, doar când ai credință și nu nutrești îndoieli față de Dumnezeu, doar când crezi cu adevărat în El indiferent de ceea ce face, El te va lumina și ilumina prin experiențele tale și numai atunci vei putea să-I vezi acțiunile. Toate aceste lucruri se dobândesc prin credință. Credința vine doar prin rafinare și, în absența rafinării, credința nu se poate dezvolta. La ce se referă acest cuvânt, „credință”? Credința este încrederea adevărată și inima sinceră pe care ar trebui să le aibă oamenii când nu pot să vadă sau să atingă ceva, când lucrarea lui Dumnezeu nu se aliniază noțiunilor umane, când este de neatins pentru oameni. Aceasta este credința despre care vorbesc. Oamenii au nevoie de credință în vremea

greutăților și rafinării, iar credința este urmată de rafinare; rafinarea și credința nu pot fi separate. Indiferent cum lucrează Dumnezeu și indiferent de mediul tău, ești capabil să urmărești viața, să cauți adevărul și cunoașterea lucrării lui Dumnezeu, să-I înțelegi acțiunile și să acționezi potrivit adevărului. A proceda astfel înseamnă a avea credință adevărată și asta arată că nu ți-ai pierdut credința în Dumnezeu. Poți să ai credință adevărată în Dumnezeu doar dacă poți să stărui în căutarea adevărului prin rafinare, dacă poți să-L iubești cu adevărat pe Dumnezeu și să nu începi să ai îndoieli în ceea ce-L privește, dacă indiferent ce face El tu tot practici adevărul pentru a-L mulțumi și dacă poți să-I cauți în profunzime voia și să fii atent la aceasta. În trecut, când Dumnezeu a spus că vei domni ca rege, L-ai iubit, iar când ți S-a arătat fățiș, L-ai urmat. Dar acum Dumnezeu este ascuns, tu nu poți să-L vezi, iar necazurile s-au abătut asupra ta – așadar, îți pierzi acum nădejdea în Dumnezeu? Deci, trebuie să urmărești viața și să cauți să împlinești voia lui Dumnezeu tot timpul. Asta se numește credință adevărată și este cel mai sincer și cel mai frumos tip de iubire.

În trecut, toți oamenii veneau înaintea lui Dumnezeu ca să ia hotărâri și spuneau: „Chiar dacă nimeni altcineva nu-L iubește pe Dumnezeu, eu trebuie să-L iubesc”. Dar, acum, rafinarea vine asupra ta și, de vreme ce nu corespunde noțiunilor tale, îți pierzi credința în Dumnezeu. Este aceasta iubire adevărată? Ai citit de multe ori despre faptele lui Iov – le-ai uitat? Dragostea adevărată poate să se materializeze doar din credință. Dezvolți o dragoste adevărată pentru Dumnezeu prin rafinările la care te supui și prin credința ta ești capabil să fii atent la voia Sa în experiențele tale practice și tot prin credință te răzvrătești împotriva trupului tău și cauți viața; asta ar trebui să facă oamenii. Dacă faci acest lucru, vei putea să vezi acțiunile lui Dumnezeu, dar, dacă ești lipsit de credință, nu vei fi în stare să-I vezi acțiunile sau să-I experimentezi lucrarea. Dacă vrei să fii folosit și

desăvârșit de Dumnezeu, atunci trebuie să le ai pe toate: voința de a suferi, credință, rezistență, supunere și capacitatea de a experimenta lucrarea lui Dumnezeu, de a-I pricepe voia, de a fi atent la mâhnirea Sa și așa mai departe. Desăvârșirea unei persoane nu este ușoară și fiecare rafinare prin care treci necesită credința și iubirea ta. Dacă vrei să fii desăvârșit de Dumnezeu, nu este suficient doar să te grăbești pe calea din fața ta, și nici doar să te sacrifici pentru El. Trebuie să ai multe calități ca să devii o persoană care e desăvârșită de Dumnezeu. Când te confrunți cu suferința, trebuie să poți fi capabil să lași deoparte grija pentru trup și să nu te plângi de Dumnezeu. Când Dumnezeu Se ascunde de tine, trebuie să poți să ai credința de a-L urma, de a-ți păstra iubirea de dinainte fără să o lași să șovăie sau să se risipească. Indiferent ce face Dumnezeu, trebuie să te supui planului Său și să fii pregătit să-ți blestemi trupul, mai degrabă decât să te plângi de El. Când te confrunți cu încercări, trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu, deși s-ar putea să plângi amarnic sau să eziți să te desparți de vreun obiect îndrăgit. Doar aceasta este adevărata iubire și credință. Indiferent care este statura ta reală, mai întâi trebuie să ai voința de a îndura greutăți și credință adevărată și, de asemenea, trebuie să ai voința de a te răzvrăti împotriva trupului. Ar trebui să fii dispus să înduri greutăți și pierderi în dauna intereselor tale, ca să împlinești voia lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să fii capabil să simți regret față de tine în inima ta: în trecut, nu ai putut să-L mulțumești pe Dumnezeu și, acum, poți să ai regrete în ceea ce te privește. Nu trebuie să îți lipsească niciunul dintre aceste lucruri – prin acestea te va desăvârși Dumnezeu. Dacă nu poți să îndeplinești aceste criterii, atunci nu poți fi desăvârșit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau perturbări umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Luați ca exemplu pe Iov, când a fost încercat: în spatele scenei, Satana făcea un pariu cu Dumnezeu și ceea ce i s-a întâmplat lui Iov au fost faptele și perturbarea oamenilor. În spatele fiecărui pas al lucrării pe care Dumnezeu o face în voi este pariul Satanei cu Dumnezeu – în spatele acestui tot este o luptă. De exemplu, dacă ai idei preconcepute față de frații și de surorile tale, vei avea cuvinte pe care vei vrea să le spui – cuvinte despre care simți că I-ar displăcea lui Dumnezeu – dar, dacă nu le spui, vei simți un disconfort interior și în acest moment o luptă va începe să se dea în tine: „Să vorbesc sau nu?” Aceasta este bătălia. Astfel, în toate lucrurile pe care le întâlnești se dă o luptă și, când există o luptă înăuntrul tău, datorită cooperării și suferinței tale reale, Dumnezeu lucrează în tine. În cele din urmă, poți lăsa problema deoparte înlăuntrul tău și mânia se stinge în mod natural. Acesta este efectul cooperării tale cu Dumnezeu. Tot ceea ce fac oamenii cere ca ei să plătească un anumit preț pentru eforturile lor. Fără greutăți reale, nu Îl pot mulțumi pe Dumnezeu; și nici măcar nu sunt aproape de a-L mulțumi pe Dumnezeu și spun doar sloganuri goale! Pot aceste sloganuri goale să-L mulțumească pe Dumnezeu? Când Dumnezeu și Satana se luptă în tărâmul spiritual, cum ar trebui să-L mulțumești pe Dumnezeu și cum ar trebui să rămâi ferm în mărturia față de El? Ar trebui să știi că tot ceea ce ți se întâmplă este o mare încercare și timpul când Dumnezeu are nevoie de tine pentru a fi mărturie. Cu toate că ar putea să pară neimportant din afară, când aceste lucruri se întâmplă, arată dacă Îl iubești sau nu pe Dumnezeu. Dacă Îl iubești, vei fi capabil să rămâi ferm în

mărturia ta față de El și, dacă nu ai pus în practică dragostea pentru El, acest lucru arată că nu ești cineva care pune adevărul în practică, că ești lipsit de adevăr și viață, că ești pleavă! Tot ceea ce se întâmplă oamenilor se întâmplă atunci când Dumnezeu are nevoie ca ei să rămână fermi în mărturia lor față de El. Cu toate că nu ți se întâmplă nimic important în momentul de față și nu aduci mare mărturie, fiecare detaliu al vieții tale de zi cu zi e o chestiune de mărturie față de Dumnezeu. Dacă poți câștiga admirația fraților și surorilor tale, a membrilor familiei tale și a tuturor celor din jurul tău; dacă, într-o zi, cei necredincioși vor veni și vor admira tot ceea ce faci și vei vedea că tot ce face Dumnezeu este minunat, atunci vei fi mărturisit ferm. Deși nu ai discernământ și calibrul tău este mic, prin desăvârșirea ta de către Dumnezeu, ești capabil să-L mulțumești și să fii atent la voia Lui, arătându-le celorlalți ce mare lucrare a făcut în oamenii de cel mai mic calibru. Când oamenii ajung să-L cunoască pe Dumnezeu și devin biruitori înaintea Satanei, în mare măsură loiali lui Dumnezeu, atunci niciunul nu are mai multă coloană vertebrală decât acest grup de oameni, iar aceasta este cea mai măreață mărturie. Deși ești incapabil să faci o mare lucrare, ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu. Alții nu pot să-și lase la o parte noțiunile, dar tu poți; alții nu pot să fie mărturie lui Dumnezeu în timpul experiențelor lor reale, dar tu îți poți folosi statura și acțiunile reale pentru a răsplăti dragostea lui Dumnezeu și Îi poți fi mărturie răsunătoare lui Dumnezeu. Doar acest lucru contează ca fiind de fapt iubirea față de Dumnezeu. Dacă ești incapabil de acest lucru, atunci nu ești mărturie printre membrii familiei tale, printre frații și surorile tale sau în fața popoarelor lumii. Dacă nu poți fi mărturie înaintea Satanei, Satana va râde de tine, te va trata ca pe o glumă, ca pe o jucărie, adesea te va prosti și te va scoate din minți. Pe viitor, nenumărate încercări pot să se abată asupra ta – dar astăzi, dacă Îl iubești pe Dumnezeu cu o inimă adevărată și dacă,

indiferent de cât de mari vor fi încercările viitoare, indiferent de ceea ce ți se întâmplă, ești capabil să rămâi ferm în mărturia ta și ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu, atunci inima ta va fi mângâiată și nu-ți va fi frică, indiferent de cât de mari vor fi încercările pe care le vei întâlni pe viitor. Nu puteți vedea ce se va întâmpla în viitor; nu puteți decât să-L mulțumiți pe Dumnezeu în situațiile actuale. Nu sunteți capabili să faceți nicio mare lucrare și ar trebui să vă concentrați pe a-L mulțumi pe Dumnezeu prin trăirea cuvintelor Lui în viața reală și să fiți mărturie puternică și răsunătoare, care aduce rușine asupra Satanei. Cu toate că trupul tău va rămâne nemulțumit și vei fi suferit, Îl vei fi mulțumit pe Dumnezeu și rușinat pe Satana. Dacă practici întotdeauna în acest fel, Dumnezeu va deschide o cale înaintea ta. Când, într-o bună zi, va veni o încercare mare, alții vor cădea, dar tu vei fi în continuare în stare să rămâi ferm: datorită prețului pe care l-ai plătit, Dumnezeu te va proteja pentru a te putea menține ferm și a nu cădea. Dacă, de regulă, ești capabil să pui adevărul în practică și să-L mulțumești pe Dumnezeu cu o inimă sinceră și care Îl iubește, atunci Dumnezeu te va proteja cu siguranță pe durata încercărilor ce vor veni. Chiar dacă ești nesăbuit și de statură și calibru mic, Dumnezeu nu va face discriminări împotriva ta. Aceasta depinde de faptul dacă intențiile tale sunt drepte sau nu. Astăzi, ești capabil să-L mulțumești pe Dumnezeu, lucru la care ești atent în cel mai mic detaliu, Îl mulțumești pe Dumnezeu în toate lucrurile, ai o inimă sinceră care Îl iubește pe Dumnezeu, îți dăruiești inima adevărată lui Dumnezeu și, deși există unele lucruri pe care nu poți să le înțelegi, poți veni înaintea lui Dumnezeu pentru a-ți îndrepta intențiile și a căuta voia lui Dumnezeu și a face tot ceea ce este necesar pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Poate că frații și surorile tale te vor părăsi, dar inima ta va mulțumi pe Dumnezeu și nu vei râvni la plăcerile

trupului. Dacă vei practica întotdeauna în acest fel, vei fi protejat atunci când asupra ta vor veni mari încercări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu"

Pentru ca oamenii să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu, ei trebuie să înțeleagă mai întâi lucrarea Lui actuală și să înțeleagă cum ar trebui să coopereze omenirea. Într-adevăr, acesta este un lucru pe care ar trebui să-l înțeleagă toată lumea. Indiferent ce face Dumnezeu, chiar dacă este rafinare sau chiar dacă El nu vorbește, nici măcar un pas al lucrării lui Dumnezeu nu se conformează concepțiilor omenirii. Fiecare pas al lucrării Lui zdruncină și destramă noțiunile oamenilor. Aceasta este lucrarea Sa. Dar trebuie să crezi că, din moment ce lucrarea lui Dumnezeu a ajuns la un anumit stadiu, El nu va trimite la moarte toată omenirea orice-ar fi. El oferă și promisiuni și binecuvântări omenirii, iar toți cei care Îl urmăresc vor putea să dobândească binecuvântările Lui, dar cei care nu o fac vor fi alungați de Dumnezeu. Asta depinde de urmărirea ta. Orice ar fi, trebuie să crezi că atunci când lucrarea lui Dumnezeu este încheiată, fiecare persoană va avea o destinație potrivită. Dumnezeu a oferit omenirii aspirații frumoase, dar, fără urmărire, acestea sunt de neatins. Ar trebui să poți vedea asta acum – rafinarea și mustrarea oamenilor de către Dumnezeu este lucrarea Sa, dar oamenii, la rândul lor, trebuie să urmărească tot timpul o schimbare a firii. În experiența ta practică, trebuie mai întâi să știi cum să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu; trebuie să găsești, în cadrul cuvintelor Sale, lucrul în care ar trebui să pătrunzi și propriile-ți lipsuri, să cauți intrarea în experiența ta practică, să iei acea parte din cuvintele lui Dumnezeu care ar trebui pusă în practică și să încerci să faci astfel. A mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu este un aspect. În plus, viața Bisericii trebuie menținută, trebuie să ai o viață spirituală normală și să fii în stare să-I încredințezi lui

Dumnezeu toate stările tale actuale. Indiferent cum se schimbă lucrarea Sa, viața ta spirituală ar trebui să rămână normală. O viață spirituală îți poate menține intrarea normală. Indiferent ce face Dumnezeu, se cuvine să-ți continui viața spirituală fără întreruperi și să-ți realizezi datoria. Asta ar trebui să facă oamenii. Este întru totul lucrarea Duhului Sfânt, dar, în timp ce aceasta reprezintă desăvârșirea pentru cei cu o condiție normală, pentru cei cu o condiție anormală este o încercare. În etapa actuală a lucrării de rafinare a Duhului Sfânt, unii oameni spun că lucrarea lui Dumnezeu este atât de măreață și că oamenii au absolut nevoie de rafinare, altfel statura lor va fi prea mică și nu vor avea cum să împlinească voia lui Dumnezeu. Totuși, pentru cei a căror condiție nu este bună, asta devine un motiv pentru a nu-L urmări pe Dumnezeu și un motiv pentru a nu participa la adunări sau a mânca și bea cuvântul lui Dumnezeu. În lucrarea lui Dumnezeu, indiferent ce face El sau ce schimbări efectuează, oamenii trebuie să se mențină pe linia unei vieți spirituale normale. Poate că nu ai fost slab în actuala etapă a vieții tale spirituale, dar tot nu ai dobândit mult și nu ai strâns o recoltă bogată. În acest gen de circumstanțe, chiar dacă te ții de viața ta spirituală ca și când ai respecta un regulament, tot trebuie să ți-o păstrezi; trebuie să respecți acest regulament astfel încât să nu suferi pierderi în viața ta și astfel încât să mulțumești voia lui Dumnezeu. Dacă viața ta spirituală este anormală, nu poți înțelege lucrarea actuală a lui Dumnezeu și, în schimb, simți mereu că este complet incompatibilă cu propriile tale noțiuni și, cu toate că ești dispus să Îl urmezi, îți lipsește motivația lăuntrică. Deci, indiferent ce face Dumnezeu în prezent, oamenii trebuie să coopereze. Dacă oamenii nu cooperează, Duhul Sfânt nu Își poate face lucrarea, iar dacă oamenii nu au dorința de a coopera, atunci cu greu pot câștiga lucrarea Duhului Sfânt. Dacă dorești să ai lucrarea Duhului Sfânt în interiorul tău și dacă vrei să câștigi aprobarea lui Dumnezeu, atunci trebuie să îți menții

devotamentul inițial în fața lui Dumnezeu. Acum, nu este necesar să ai o înțelegere mai profundă, o teorie mai înaltă sau alte asemenea lucruri – tot ceea ce ți se cere este să susții cuvântul lui Dumnezeu pe fundamentul original. Dacă oamenii nu cooperează cu Dumnezeu și nu urmăresc pătrunderea mai profundă, Dumnezeu le va lua lucrurile care inițial erau ale lor. În interior, oamenii sunt întotdeauna lacomi după confort și s-ar bucura mai degrabă de ceea ce este deja disponibil. Ei vor să câștige promisiunile lui Dumnezeu fără a plăti niciun preț. Acestea sunt gândurile extravagante pe care le nutrește omenirea. A câștiga însăși viața fără a plăti un preț – însă a fost vreodată ceva așa ușor? Când cineva crede în Dumnezeu și caută intrarea în viață și caută o schimbare a firii sale, trebuie să plătească un preț și să dobândească o stare în care Îl va urma pe Dumnezeu întotdeauna, indiferent ce face El. Asta e ceva ce oamenii trebuie să facă. Chiar dacă urmezi toate acestea ca regulament, trebuie să le susții mereu și, indiferent cât de grele sunt încercările, nu poți renunța la relația ta normală cu Dumnezeu. Ar trebui să fii capabil să te rogi, să îți menții viața bisericească și să nu-ți părăsești niciodată frații și surorile. Când Dumnezeu te încearcă, tot ar trebui să cauți adevărul. Aceasta este cerința minimă pentru o viață spirituală. Întotdeauna să ai dorința de a căuta și să te străduiești să cooperezi, aplicând întreaga ta energie – se poate face asta?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu”

Indiferent ce încercare se abate asupra ta, trebuie să o tratezi ca pe o povară dată de Dumnezeu. Să zicem că unii oameni sunt afectați de boli grave și suferințe insuportabile, unii chiar se confruntă cu moartea. Cum ar trebui să abordeze o astfel de situație? În multe cazuri, încercările de la Dumnezeu sunt poveri pe care El le dă oamenilor. Oricât de grea este povara dată ție de Dumnezeu, aceea este greutatea poverii pe care ar trebui

să ți-o asumi, căci Dumnezeu te înțelege și știe că vei fi capabil să o duci. Povara dată ție de Dumnezeu nu-ți va depăși statura sau limitele rezistenței, așa că nu e nicio îndoială că o vei putea duce. Indiferent ce tip de povară, ce fel de încercare îți dă Dumnezeu, adu-ți aminte un singur lucru: indiferent dacă înțelegi voia lui Dumnezeu sau nu și indiferent dacă ești luminat și iluminat de Duhul Sfânt sau nu, după ce te rogi, indiferent dacă această încercare reprezintă faptul că Dumnezeu te disciplinează sau îți dă un avertisment, nu contează dacă tu nu înțelegi. Câtă vreme nu ai întârzieri în îndeplinirea datoriei și poți să i te conformezi cu fidelitate, Dumnezeu va fi satisfăcut și tu vei rămâne neclintit în mărturia ta. Văzând că suferă de o boală gravă și urmează să moară, unii oameni se gândesc în sinea lor: „Tocmai ca să evit moartea am început să cred în Dumnezeu – dar se pare că, și după toți acești ani în care mi-am realizat datoria, El o să mă lase să mor. Ar trebui să-mi văd de treaba mea, să fac lucrurile pe care mi-am dorit dintotdeauna să le fac și să mă bucur de lucrurile de care nu m-am bucurat în această viață. Pot să îmi amân datoria.” Ce atitudine e asta? Ți-ai realizat datoria în toți acești ani, ai ascultat toate aceste predici și tot nu ai înțeles adevărul. O încercare te dă peste cap, te pune în genunchi și te lasă dezgolit. Este o astfel de persoană demnă de a fi îngrijită de Dumnezeu? (Este nedemnă.) E total lipsită de loialitate. Deci, cu ce nume este cunoscută datoria pe care au petrecut toți acești ani să o realizeze? Este cunoscută sub numele de „a face serviciu” și nu au făcut decât să se străduiască. Dacă, în credința ta în Dumnezeu și în căutarea adevărului, ești în stare să spui: „Orice boală sau eveniment neplăcut permite Dumnezeu să se abată asupra mea – indiferent de ceea ce face Dumnezeu – trebuie să mă supun și să rămân în locul meu ca o ființă creată. Înainte de orice altceva, trebuie să pun în practică acest aspect al adevărului – ascultarea – trebuie să îl implementez și să trăiesc realitatea ascultării de Dumnezeu. Mai mult decât

atât, nu trebuie să arunc deoparte ceea ce mi-a încredințat Dumnezeu și datoria pe care ar trebui să o îndeplinesc. Chiar și la ultima mea răsuflare, trebuie să rămân credincios datoriei mele”, nu înseamnă acest lucru a fi mărturie? Când ai acest gen de hotărâre și acest tip de stare, mai ești capabil să te plângi de Dumnezeu? Nu, nu ești. Într-un astfel de moment, te vei gândi: „Dumnezeu îmi dă această suflare, El m-a aprovizionat și protejat în toți acești ani, El a luat multă durere de la mine, mi-a dat mult har și multe adevăruri. Am înțeles adevăruri și taine pe care oamenii nu le-au înțeles de generații. Am câștigat atât de mult de la Dumnezeu, așa că trebuie să-L răsplătesc! Înainte, statura mea era prea mică, nu înțelegeam nimic și tot ceea ce făceam era vătămător pentru Dumnezeu. S-ar putea să nu mai am o altă șansă să-L răsplătesc pe Dumnezeu în viitor. Oricât mi-a mai rămas de trăit, trebuie să ofer puțina putere pe care o am și să fac ce pot pentru Dumnezeu, astfel încât Dumnezeu să vadă că toți acești ani de aprovizionare pentru mine nu au fost în zadar, ci au dat roade. Lasă-mă să aduc mângâiere lui Dumnezeu și să nu-L mai rănesc sau să-L dezamăgesc.” Ce părere ai despre o astfel de gândire? Nu te gândi cum să te salvezi sau să scapi, zicându-ți: „Când se va vindeca această boală? Când se va întâmpla, voi face tot posibilul să-mi îndeplinesc datoria și să fiu loial. Cum pot să fiu loial când sunt bolnav? Cum pot îndeplini datoria unei ființe create?” Atât timp cât ai o singură suflare, nu ești oare capabil să îți îndeplinești datoria? Atât timp cât ai o singură suflare, ești capabil să nu aduci rușine asupra lui Dumnezeu? Atât timp cât ai o singură suflare, atât timp cât mintea ta este lucidă, ești capabil să nu te plângi de Dumnezeu? (Da.) Este ușor să spui „Da” acum, dar nu va fi atât de ușor când acest lucru ți se va întâmpla cu adevărat. Și astfel, trebuie să urmăriți adevărul, să lucrați adesea din greu la adevăr și să petreceți mai mult timp gândindu-vă: „Cum pot satisface voia lui Dumnezeu? Cum pot răsplăti dragostea lui Dumnezeu? Cum pot

îndeplini datoria unei ființe create?” Ce este o ființă creată? Este responsabilitatea unei ființe create doar de a asculta cuvintele lui Dumnezeu? Nu – este de a trăi după cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu ți-a dat atât de mult adevăr, atât de mult din cale și atât de multă viață, pentru ca tu să poți să trăiești aceste lucruri și să fii mărturie pentru El. Aceasta este ceea ce s-ar cuveni să facă o ființă creată și este responsabilitatea și obligația ta.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai în citirea frecventă a cuvintelor lui Dumnezeu și în contemplarea adevărului există o cale de urmat”

Pentru fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu, există un mod în care oamenii ar trebui să coopereze. Dumnezeu rafinează oamenii pentru ca ei să aibă încredere când sunt supuși rafinărilor. Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni pentru ca ei să aibă încrederea de a fi desăvârșiți de Dumnezeu și să fie dispuși să accepte rafinările Sale și să fie emondați de către Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu lucrează în interiorul oamenilor pentru a le aduce luminare și iluminare și pentru a-i determina să coopereze cu El și să practice. Dumnezeu nu vorbește în timpul rafinărilor. El nu Își folosește glasul, dar tot există o lucrare pe care oamenii ar trebui să o facă. Ar trebui să susții ceea ce ai deja, ar trebui să te poți ruga încă lui Dumnezeu, să fii aproape de Dumnezeu și să mărturisești ferm în fața lui Dumnezeu; în acest mod, îți vei îndeplini propria datorie. Toți ar trebui să vedeți clar, din lucrarea lui Dumnezeu, că încercările Sale privind încrederea și iubirea oamenilor necesită ca ei să se roage mai mult lui Dumnezeu și să savureze mai des cuvintele lui Dumnezeu înaintea Lui. Dacă Dumnezeu te luminează și te face să-I înțelegi voia, și totuși tu nu o pui în practică deloc, nu vei câștiga nimic. Când pui cuvintele lui Dumnezeu în practică, tot ar trebui să te poți ruga Lui, iar când Îi savurezi cuvintele, ar trebui să vii înaintea Lui, să cauți și să fii plin de încredere în El, fără urmă de descurajare sau

răceală. Aceia care nu pun cuvintele lui Dumnezeu în practică sunt plini de energie în timpul adunărilor, dar cad în întuneric atunci când se întorc acasă. Există unii care nici măcar nu vor să meargă la adunări. Așadar, trebuie să vezi clar care este datoria pe care ar trebui să o realizeze oamenii. Poate că nu știi care este de fapt voia lui Dumnezeu, dar îți poți îndeplini datoria, poți să te rogi când ar trebui, poți pune adevărul în practică atunci când ar trebui și poți face ceea ce se cuvine să facă oamenii. Poți să-ți susții viziunea inițială. În acest mod, vei fi mai capabil să accepți următorul pas al lucrării lui Dumnezeu. Dacă tu nu urmărești când Dumnezeu lucrează într-un mod ascuns, e o problemă. Când El vorbește și predică în timpul adunărilor, asculți cu entuziasm, dar când nu vorbește, îți lipsește energia și te retragi. Ce fel de persoană acționează astfel? Este cineva care urmează oriunde se duce turma. Nu are nicio postură, nicio mărturie și nicio viziune! Majoritatea oamenilor sunt așa. Dacă tu continui pe calea aceea, într-o zi, când vei da peste o încercare mare, vei cădea în pedeapsă. Să ai postură e foarte important în procesul lui Dumnezeu de desăvârșire a oamenilor. Dacă nu te îndoiești de niciun pas al lucrării lui Dumnezeu, dacă îndeplinești datoria omului, susții cu sinceritate ceea ce Dumnezeu te-a pus să pui în practică, adică, îți aduci aminte de îndemnurile lui Dumnezeu și, indiferent ce face El în ziua de azi, nu uiți îndemnurile Sale, nu ai dubii privind lucrarea Sa, îți menții postura, îți susții mărturia și ești victorios la fiecare pas de pe cale, în final vei fi desăvârșit de către Dumnezeu și vei fi transformat în biruitor. Dacă ești capabil să rămâi neclintit în fiecare etapă a încercărilor lui Dumnezeu și dacă poți să-ți menții poziția până la capăt, atunci ești un biruitor, ești cineva care a fost desăvârșit de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu”

Când era mustrat de Dumnezeu, Petru s-a rugat: „O, Dumnezeule! Trupul meu este răzvrătit, iar Tu mă mustri și mă judeci. Mă bucur de mustrarea și judecata Ta și chiar dacă Tu nu mă vrei, în judecata Ta, eu contemplu firea Ta sfântă și dreaptă. Când mă judeci, astfel ca alții să poată contempla firea Ta dreaptă prin judecata Ta, mă simt mulțumit. Dacă poate să exprime firea Ta și să îngăduie firii Tale drepte să fie văzută de toate ființele create și dacă poate face dragostea mea pentru Tine mai pură, încât să dobândesc asemănarea unuia care este drept, atunci judecata Ta este bună, căci astfel este și bunăvoința Ta. Știu că încă există o mare parte din mine care este răzvrătită și că încă nu sunt demn pentru a veni înaintea Ta. Îmi doresc ca Tu să mă judeci încă și mai mult, fie printr-un mediu ostil sau prin mari necazuri; indiferent de ceea ce faci Tu, pentru mine este prețios. Iubirea Ta este atât de profundă și sunt gata să mă pun sub orchestrarea Ta fără cea mai mică plângere”. Acestea sunt cunoștințele lui Petru după ce a experimentat lucrarea lui Dumnezeu și reprezintă, de asemenea, o mărturie a iubirii sale de Dumnezeu. […] Aproape de sfârșitul vieții sale, după ce fusese desăvârșit, Petru a spus: „O, Dumnezeule! Dacă aș mai trăi câțiva ani, mi-aș dori să obțin o iubire mai adâncă și mai pură față de Tine”. Când urma să fie răstignit pe cruce, în inima sa el se ruga: „O, Dumnezeule! Momentul Tău a sosit acum, momentul pe care l-ai pregătit pentru mine a sosit. Trebuie să fiu răstignit pentru Tine, trebuie să dau această mărturie pentru Tine și sper că iubirea mea poate satisface cerințele Tale și că poate deveni mai pură. Astăzi, faptul că pot să mor pentru Tine și să fiu răstignit pe cruce pentru Tine, este mângâietor și liniștitor pentru mine, căci nimic nu este mai satisfăcător pentru mine decât să pot fi răstignit pentru Tine și să Îți satisfac dorințele și să mă pot da Ție, să îmi pot oferi viața Ție. O, Dumnezeule! Ești așa de minunat! Dacă mi-ai permite să trăiesc, aș fi și mai dispus să Te iubesc. Atât timp cât trăiesc, Te voi iubi. Doresc să Te

iubesc mai profund. Mă judeci, și mă mustri și mă încerci pentru că nu sunt drept, căci am păcătuit. Iar firea Ta dreaptă devine mai evidentă pentru mine. Aceasta este o binecuvântare pentru mine, căci pot să Te iubesc mai profund și sunt dispus să Te iubesc în acest mod chiar dacă Tu nu mă iubești. Sunt dispus să contemplu firea Ta dreaptă, căci aceasta mă face mai capabil să trăiesc o viață plină de semnificație. Simt că viața mea acum este mai semnificativă, căci sunt răstignit de dragul Tău și este semnificativ să mor pentru Tine. Totuși, nu mă simt satisfăcut, căci cunosc prea puține despre Tine, știu că nu Îți pot îndeplini complet dorințele și Te-am răsplătit prea puțin. În viața mea, am fost incapabil să mă întorc la Tine în întregime; sunt departe de aceea. Când mă uit în urmă la acest moment, mă simt atât de îndatorat față de Tine și nu am decât acest moment să îmi răscumpăr toate greșelile și toată iubirea pentru care nu Te-am răsplătit”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Astăzi, ar trebui să fii conștient de cum să fii cucerit și de modul în care oamenii se comportă după ce au fost cuceriți. Ai putea să spui că ai fost cucerit, dar poți să te supui până la moarte? Trebuie să fii capabil de a urma până la capăt, indiferent dacă există perspective și nu trebuie să pierzi credința în Dumnezeu, indiferent de mediul înconjurător. În cele din urmă, trebuie să realizezi două aspecte ale mărturiei: mărturia lui Iov – supunere până la moarte; și mărturia lui Petru – dragostea supremă pentru Dumnezeu. Într-o anumită privință, trebuie să fii ca Iov: el și-a pierdut toate bunurile materiale și a fost împresurat de durerea cărnii, dar, cu toate acestea, el nu s-a lepădat de numele lui Iahve. Aceasta a fost mărturia lui Iov. Petru a putut să-L iubească pe Dumnezeu până la moarte. Când a fost pus pe cruce și s-a confruntat cu moartea sa, Îl iubea încă pe Dumnezeu; el nu se gândea la propriile sale perspective sau nu urmărea speranțe frumoase sau gânduri

extravagante și căuta doar să-L iubească pe Dumnezeu și să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu. Acesta este standardul pe care trebuie să-l atingi înainte de a se putea considera că ai mărturisit, înainte de a deveni cineva care a fost desăvârșit, după ce a fost cucerit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (2)”

Fragmente din filme similare

După ce a aflat că fiica ei are cancer

Mărturii similare bazate pe experiențe

Recolta culeasă prin boală

După moartea soției mele

Imnuri similare

Încercările atrag credința

Trebuie să fii mărturie lui Dumnezeu în toate lucrurile

Fiți martori ca Iov și Petru

Biruitorii sunt aceia care sunt mărturie răsunătoare pentru Dumnezeu

24. Cum să ne înlăturăm firile corupte și să dobândim purificarea

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

După câteva mii de ani de corupție, omul este insensibil și stupid; a devenit un demon care I se împotrivește lui Dumnezeu, în măsura în care răzvrătirea omului față de Dumnezeu a fost documentată în cărțile de istorie și nici măcar omul însuși nu este capabil să dea socoteală pentru comportamentul lui răzvrătit – căci omul a fost profund corupt de Satana și a fost dus pe cărări greșite de Satana, astfel încât nu știe unde să se întoarcă. Chiar și astăzi, omul tot Îl trădează pe Dumnezeu: când omul Îl vede pe Dumnezeu, Îl trădează și, când nu Îl poate vedea, chiar și atunci Îl trădează. Sunt chiar unii care, după ce au fost martori la blestemele și mânia lui Dumnezeu, tot Îl trădează. Deci, spun că rațiunea omului și-a pierdut funcția originală, iar conștiința omului, de asemenea, și-a pierdut funcția originală. […] Născut pe un pământ atât de murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la „instituții de învățământ superior”. Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filosofia josnică pentru interacțiuni lumești, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns adânc în inima omului și i-au subminat și atacat grav conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. Firea omului devine mai vicioasă pe zi ce trece și nu există nicio singură persoană care va renunța de bunăvoie la ceva pentru Dumnezeu, nicio singură persoană care I se va supune de bunăvoie lui Dumnezeu și, mai mult chiar, nicio singură persoană care va căuta de bunăvoie arătarea lui

Dumnezeu. În schimb, sub puterea Satanei, omul nu face altceva decât să caute plăcere, să se dedea corupției trupului în ținutul noroiului. Chiar și atunci când aud adevărul, cei care trăiesc în întuneric nu se gândesc la cum să îl pună în practică, nici nu sunt înclinați să Îl caute pe Dumnezeu, chiar dacă I-au văzut arătarea. Cum ar putea o omenire atât de depravată să aibă vreo șansă la mântuire? Cum ar putea o omenire atât de decăzută să trăiască în lumină?

Schimbarea firii omului începe prin cunoașterea propriei esențe și prin schimbările produse în gândirea lui, în natura și în perspectiva lui mentală – prin schimbări fundamentale. Doar așa vor fi obținute schimbări autentice în firea omului. Sursa principală a firii corupte care apare în om este reprezentată de induce în eroare, corupția și otrava Satanei. Omul a fost legat și controlat de Satana și suferă nemaipomenitul rău pe care l-a cauzat Satana gândirii, moralității, înțelegerii și rațiunii lui. Tocmai pentru că lucrurile fundamentale ale omului au fost corupte de Satana și sunt total diferite de cum le-a creat Dumnezeu la început, omul se împotrivește lui Dumnezeu și nu poate să accepte adevărul. Așadar, schimbările în firea omului ar trebui să înceapă cu schimbări la nivelul gândirii, al înțelegerii și al rațiunii, care vor duce la o schimbare a cunoașterii lui Dumnezeu și a cunoașterii adevărului. Cei care s-au născut în cea mai profund coruptă țară sunt și mai ignoranți cu privire la cine este Dumnezeu sau ce înseamnă să crezi în Dumnezeu. Cu cât sunt mai corupți oamenii, cu atât mai puțin știu despre existența lui Dumnezeu și cu atât mai sărace sunt rațiunea și înțelegerea lor. Sursa răzvrătirii și împotrivirii omului față de Dumnezeu este faptul că omul a fost corupt de Satana. Din cauza corupției Satanei, conștiința omului a devenit amorțită; el este imoral, gândurile lui sunt decăzute și are un mod de gândire înapoiat. Înainte să fie corupt de Satana, omul I se supunea în mod natural lui Dumnezeu și se supunea cuvintelor

Lui după ce le auzea. El avea, în mod natural, o conștiință și o rațiune sănătoasă și, în același timp, o umanitate normală. După ce au fost corupte de Satana, rațiunea, conștiința și umanitatea inițială a omului au devenit inerte și afectate de Satana. Așadar, el și-a pierdut supunerea și dragostea pentru Dumnezeu. Rațiunea omului a devenit aberantă, firea lui a devenit asemenea firii unui animal și răzvrătirea lui față de Dumnezeu este mai frecventă și mai dureroasă. Și, totuși, omul nu este conștient de acest lucru și nu îl recunoaște, ci doar se împotrivește și se răzvrătește orbește. Firea omului este dezvăluită în expresiile rațiunii, înțelegerii și conștiinței lui; pentru că rațiunea și înțelegerea lui nu sunt sănătoase, iar conștiința lui a devenit extrem de inertă, atunci firea lui este una de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Dacă rațiunea și înțelegerea omului nu se pot schimba, atunci schimbările în firea lui sunt în afara oricărei discuții, așa cum este și conformarea cu voia lui Dumnezeu. Dacă rațiunea omului nu este una sănătoasă, el nu-L poate sluji pe Dumnezeu și nu este potrivit să fie folosit de Dumnezeu. „O rațiune normală” se referă la a I te supune lui Dumnezeu și a-I fi credincios, a tânji după Dumnezeu, a fi sigur față de Dumnezeu și a avea o conștiință față de Dumnezeu. Se referă la a avea inima și gândul la Dumnezeu și a nu se împotrivi în mod deliberat lui Dumnezeu. A avea o rațiune aberantă nu este astfel. De când a fost corupt de Satana, omul a născocit anumite noțiuni despre Dumnezeu, nu I-a fost loial și nu a tânjit după El, ca să nu mai spunem de conștiința lui față de Dumnezeu. Omul se împotrivește voit lui Dumnezeu și emite judecăți despre El și, mai mult chiar, aruncă invective asupra Lui, prin spate. Omul Îl judecă pe Dumnezeu prin spatele Său, știind clar că El este Dumnezeu; omul nu are nicio intenție de a I se supune lui Dumnezeu și nu face altceva decât să pretindă și să ceară lucruri absurde de la El. Astfel de oameni – oameni cu o rațiune aberantă – nu sunt capabili să își cunoască propriul comportament josnic

sau să își regrete răzvrătirea. Dacă oamenii sunt capabili să se cunoască pe ei înșiși, atunci și-au recâștigat un pic din rațiunea lor; cu cât mai răzvrătiți împotriva lui Dumnezeu sunt oamenii care încă nu pot să se cunoască pe ei înșiși, cu atât mai puțin au o rațiune sănătoasă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu”

Oamenii nu își pot schimba singuri firea; ei trebuie să fie supuși judecății, mustrării, suferinței și rafinării cuvintelor lui Dumnezeu sau să fie disciplinați și emondați prin cuvintele Lui. Doar după aceea pot să ajungă la supunerea și devotamentul față de Dumnezeu și să nu mai fie superficiali față de El. Sub rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu se schimbă firile oamenilor. Doar prin dezvăluirea, judecata, disciplinarea și emondarea din cuvintele Lui nu vor mai îndrăzni ei să acționeze nechibzuit și, în schimb, vor deveni calmi și liniștiți. Cel mai important lucru este că sunt capabili să se supună cuvintelor actuale ale lui Dumnezeu și lucrării Sale și, chiar dacă nu este conform noțiunilor umane, ei pot să lase la o parte aceste noțiuni și să se supună de bunăvoie. În trecut, discuțiile despre schimbările firii se refereau, în principal, la a putea să te răzvrătești împotiva propriei persoane, a-i permite trupului să sufere, la disciplinarea propriului trup și lepădarea de preferințele trupești, care este un tip de schimbare a firii. Astăzi, toți oamenii știu că adevărata expresie a schimbării firii este să asculte cuvintele actuale ale lui Dumnezeu și să-I cunoască, cu adevărat, noua lucrare. În acest fel, înțelegerea anterioară a oamenilor despre Dumnezeu, care era influențată de noțiunile lor, poate fi nimicită, iar ei pot să dobândească adevărata cunoaștere și supunere față de Dumnezeu – doar aceasta este o expresie autentică a schimbării firii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu”

În viața Sa, dacă omul dorește să fie curățat și să obțină schimbări în firea sa, dacă el dorește să trăiască o viață plină de semnificație și să-și îndeplinească datoria de ființă creată, atunci el trebuie să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu și nu trebuie să permită ca disciplinarea din partea lui Dumnezeu și lovirea din partea lui Dumnezeu să plece de la el, pentru ca el să se poată elibera de manipularea și influența Satanei și să trăiască în lumina lui Dumnezeu. Să știi că mustrarea și judecata lui Dumnezeu reprezintă lumina și lumina mântuirii omului și că nu există nicio mântuire, har sau protecție mai bună pentru om. Omul trăiește sub influența Satanei și există în trup; dacă nu este curățat și dacă nu primește protecția lui Dumnezeu, atunci omul va deveni tot mai depravat. Dacă el își dorește să-L iubească pe Dumnezeu, atunci el trebuie curățat și mântuit. Petru s-a rugat: „Dumnezeule, când mă tratezi cu bunătate, sunt încântat și simt mângâiere; când mă mustri, simt o mângâiere și o bucurie și mai mare. Deși sunt slab și îndur o suferință nespusă, deși există lacrimi și tristețe, Tu știi că această tristețe este din cauza răzvrătirii mele și din cauza slăbiciunii mele. Plâng pentru că nu Îți pot satisface intențiile, simt durere și regret pentru că sunt insuficient pentru cerințele Tale, dar sunt dornic să ating acest scop, sunt dispus să fac tot ce pot pentru a Te mulțumi. Mustrarea Ta mi-a adus protecție și mi-a dat cea mai bună mântuire; judecata Ta umbrește toleranța și răbdarea Ta. Fără mustrarea și judecata Ta, eu nu m-aș bucura de mila și de bunătatea Ta plină de iubire. Astăzi, văd cu atât mai mult că iubirea Ta a depășit cerurile și este mai presus de toate celelalte lucruri. Iubirea Ta nu este doar milă și bunătate plină de iubire; chiar mai mult decât atât, este mustrare și judecată. Mustrarea și judecata Ta mi-au dăruit atât de multe. Fără mustrarea și judecata Ta, nicio persoană nu ar fi curățată și nicio persoană nu ar putea să trăiască iubirea Creatorului.”

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

În timp ce experimentezi lucrarea lui Dumnezeu, indiferent de câte ori ai eșuat, ai căzut, ai fost emondat sau dezvăluit, acestea nu sunt lucruri rele. Indiferent de modul în care ai fost emondat sau dacă acest lucru este făcut de către conducători, lucrători, frații sau surorile tale, toate acestea sunt lucruri bune. Trebuie să îți amintești acest lucru: indiferent cât de mult suferi, de fapt, beneficiezi de pe urma acestui lucru. Oricine are experiență poate confirma asta. Indiferent de situație, a fi emondat sau dezvăluit este întotdeauna un lucru bun. Nu este o condamnare. Este mântuirea lui Dumnezeu și cea mai bună oportunitate ca să ajungi să te cunoști. Poate să-ți aducă o schimbare în bine în experiența ta de viață. Fără așa ceva, nu vei avea nici oportunitatea, nici condiția și nici contextul ca să poți dobândi o înțelegere a adevărului corupției tale. Dacă realmente înțelegi adevărul și ești capabil să descoperi lucrurile corupte ascunse în adâncul inimii tale, dacă le poți distinge clar, atunci este bine, acest lucru a rezolvat o problemă majoră a intrării în viață și este foarte benefic pentru schimbările firii. A deveni capabil să te cunoști cu adevărat pe tine însuți este cea mai bună oportunitate de a-ți drege căile și de a deveni o persoană nouă; este pentru tine cea mai bună ocazie să obții o nouă viață. Odată ce te cunoști cu adevărat pe tine însuți, vei putea vedea că, atunci când adevărul devine viața cuiva, este, cu adevărat, un lucru de mare preț, și vei înseta după adevăr, îl vei practica și vei pătrunde în realitate. Acesta este un lucru nespus de măreț! Dacă poți să profiți de această oportunitate, să reflectezi cu seriozitate asupra ta și să câștigi o cunoaștere autentică de sine ori de câte ori dai greș sau cazi, atunci, în mijlocul negativității și slăbiciunii, vei putea să te ridici înapoi pe picioare. Odată trecut de acest prag, vei putea să faci un pas mare înainte și să pătrunzi în adevărul-realitate.

Dacă tu crezi în suveranitatea lui Dumnezeu, atunci trebuie să crezi că întâmplările de zi cu zi, fie ele bune sau rele, nu au loc la întâmplare. Nu e

vorba de faptul că cineva este aspru cu tine dinadins sau că te vizează; totul a fost rânduit și orchestrat de Dumnezeu. De ce orchestrează Dumnezeu toate aceste lucruri? Nu este pentru a te expune drept cine ești sau pentru a te dezvălui și a te elimina; a te dezvălui nu este scopul final. Scopul final este să te desăvârșească și să te mântuiască. Cum te desăvârșește Dumnezeu? Și cum te mântuiește? În primul rând, El începe prin a te face conștient de propria ta fire coruptă și prin a te face să-ți cunoști natura-esență, neajunsurile și ceea ce îți lipsește. Doar știind aceste lucruri și având o înțelegere clară a lor, poți urmări adevărul și te poți elibera treptat de firea ta coruptă. Acesta este Dumnezeu oferindu-ți o ocazie. Aceasta este mila lui Dumnezeu. Tu trebuie să știi cum să profiți de această ocazie. Nu ar trebui să te opui lui Dumnezeu, să te bați cap în cap cu El sau să-L înțelegi greșit. În particular, când te confrunți cu oamenii, evenimentele și lucrurile pe care Dumnezeu le aranjează în jurul tău, să nu simți în permanență că lucrurile nu sunt așa cum îți dorești să fie; nu-ți dori în permanență să scapi de ele și nu te plânge și nu-L înțelege mereu greșit pe Dumnezeu. Dacă faci aceste lucruri în permanență, atunci nu experimentezi lucrarea lui Dumnezeu și asta va face să-ți fie foarte greu să intri în adevărul-realitate. Oricare ar fi lucrul întâmpinat pe care nu-l poți înțelege pe deplin, atunci când se ivește o dificultate trebuie să înveți să te supui. Ar trebui să începi prin a veni înaintea lui Dumnezeu și a te ruga mai mult. În acest fel, înainte să-ți dai seama, o schimbare va avea loc în starea ta interioară și vei putea să cauți adevărul pentru a-ți rezolva problema. Ca atare, vei fi capabil să experimentezi lucrarea lui Dumnezeu. Pe măsură ce se întâmplă acest lucru, adevărul-realitate va fi făurit înlăuntrul tău și acesta este felul în care vei progresa și vei suferi o transformare a stării vieții tale. Odată ce ai suferit această schimbare și ai acest adevăr-realitate, atunci vei avea și statură, iar cu statura va veni viața. Dacă cineva trăiește întotdeauna pe baza unei firi

satanice corupte, atunci, indiferent cât de mult entuziasm sau energie au, ei tot nu pot fi considerați a avea statură sau viață. Dumnezeu lucrează în fiecare persoană în parte și, indiferent care este metoda Lui, ce fel de oameni, evenimente și lucruri întrebuințează El în slujirea Lui sau ce fel de ton au cuvintele Lui, El are doar un scop final: să te mântuiască. Și cum te mântuiește? El te schimbă. Deci, cum ai putea să nu suferi puțin? Va trebui să ai de suferit. Această suferință poate implica multe lucruri. La început, oamenii trebuie să sufere când acceptă judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu. Când cuvintele lui Dumnezeu sunt prea severe și explicite, iar oamenii Îl interpretează greșit pe Dumnezeu – și chiar au noțiuni – și acest lucru poate fi dureros. Uneori, Dumnezeu creează un mediu în jurul oamenilor pentru a le dezvălui corupția, pentru a-i face să reflecteze asupra lor și să se cunoască, iar atunci vor și suferi puțin. Uneori, când sunt emondați și expuși direct, oamenii trebuie să sufere. Este ca și cum ar suferi o operație – dacă nu există nicio suferință, nu există niciun efect. Dacă, de fiecare dată când ești emondat și de fiecare dată când un mediu te dezvăluie, acest lucru îți deșteaptă sentimentele și îți dă un impuls, atunci, prin acest proces, vei intra în adevărul-realitate și vei avea statură. Dacă de fiecare dată când ești supus emondării și dezvăluirii de către un mediu, nu simți niciun fel de durere sau disconfort și nu simți absolut nimic, și dacă nu vii înaintea lui Dumnezeu pentru a-I căuta intențiile, nici rugându-te, nici căutând adevărul, atunci ești chiar prea amorțit! Dumnezeu nu lucrează în tine când duhul tău nu simte nimic, când nu reacționează. El va spune: „Această persoană este prea amorțită și a fost prea profund coruptă. Indiferent de modul în care o disciplinez, o emondez sau încerc să o înfrânez, tot nu pot să-i mișc inima sau să-i deștept duhul. Persoana aceasta va da de necaz; nu este ușor de mântuit”. Dacă Dumnezeu rânduiește anumite medii, oameni, evenimente și lucruri pentru tine, dacă te

emondează și dacă, din asta, înveți niște lecții, dacă ai învățat să vii înaintea lui Dumnezeu, ai învățat să cauți adevărul și, fără să-ți dai seama, ești luminat și iluminat și dobândești adevărul, dacă ai experimentat o schimbare în aceste medii, ai cules recompense și ai făcut progrese, dacă începi să înțelegi un pic intențiile lui Dumnezeu și încetezi să te plângi, atunci toate acestea vor însemna că ai stat neclintit în toiul încercărilor din aceste medii și că ai făcut față testului. Ca atare, vei fi răzbit acest calvar. Cum îi va privi Dumnezeu pe cei care rezistă testului? Dumnezeu va spune că au o inimă sinceră și că pot să îndure acest tip de suferință și că, în adâncul sufletului, iubesc adevărul și-și doresc să-l dobândească. Dacă Dumnezeu te evaluează astfel, nu ești, atunci, o persoană cu statură? Nu ai atunci viață? Și cum se dobândește această viață? Este oferită de Dumnezeu? Dumnezeu te aprovizionează în diferite feluri și folosește diferiți oameni, evenimente și lucruri pentru a te instrui. E ca și cum Dumnezeu îți dă personal mâncare și băutură, aducând personal diferite alimente în fața ta, ca să mănânci pe îndestulate și să te bucuri; doar atunci poți să crești și să rămâi puternic. Așa trebuie să experimentezi și să înțelegi aceste lucruri; așa te supui tuturor lucrurilor ce vin de la Dumnezeu. Acesta este tipul de mentalitate și atitudine pe care trebuie să o ai și trebuie să înveți să cauți adevărul. Nu ar trebui să cauți în mod constant cauze externe sau să-i învinuiești pe ceilalți pentru problemele tale sau să le găsești defecte oamenilor; trebuie să ai o înțelegere clară a intențiilor lui Dumnezeu. Din exterior, ar putea să ți se pară că unii oameni au păreri despre tine sau prejudecăți față de tine, dar tu nu ar trebui să vezi lucrurile așa. Dacă vezi lucrurile din acest punct de vedere, nu vei face decât să inventezi scuze și nu vei putea obține nimic. Ar trebui să vezi lucrurile obiectiv și să accepți totul din partea lui Dumnezeu. Când vei vedea lucrurile în acest fel, va fi ușor să te supui lucrării lui Dumnezeu și vei fi

capabil să cauți adevărul și să înțelegi intențiile lui Dumnezeu. Odată ce punctul tău de vedere și starea de spirit sunt rectificate, vei putea dobândi adevărul. Așadar, de ce nu o faci pur și simplu? De ce te împotrivești? Dacă ai înceta să te împotrivești, ai câștiga adevărul. Dacă te împotrivești, nu vei câștiga nimic și, de asemenea, vei răni sentimentele lui Dumnezeu și Îl vei dezamăgi. De ce va fi dezamăgit Dumnezeu? Fiindcă tu nu accepți adevărul, nu ai speranță de mântuire, iar Dumnezeu nu este capabil să te câștige, prin urmare, cum ar putea El să nu fie dezamăgit? Când nu accepți adevărul, aceasta echivalează cu a împinge mâncarea care ți-a fost oferită personal de Dumnezeu. Spui că nu-ți este foame și că nu ai nevoie de mâncare; Dumnezeu încearcă de nenumărate ori să te încurajeze să mănânci, dar tu tot nu îți dorești asta. Preferi să stai nemâncat. Crezi că ești sătul când, de fapt, nu ai absolut nimic. Oamenii ca aceștia sunt foarte lipsiți de rațiune și neprihăniți de sine; ei nu recunosc un lucru bun când îl văd, sunt cei mai sărăciți și mai jalnici dintre oameni.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a dobândi adevărul, trebuie să înveți de la oamenii, din evenimentele și lucrurile din apropiere”

Dacă dorești să fii curățit de corupție și să treci printr-o schimbare în firea vieții tale, atunci trebuie să ai dragoste pentru adevăr și capacitatea de a accepta adevărul. Ce înseamnă să accepți adevărul? Acceptarea adevărului înseamnă că, indiferent ce fel de fire coruptă ai sau care dintre otrăvurile marelui balaur roșu – otrăvurile Satanei – sunt în natura ta, atunci când cuvintele lui Dumnezeu dezvăluie aceste lucruri, ar trebui să le recunoști și să te supui, nu poți face o alegere diferită și ar trebui să te cunoști conform cuvintelor lui Dumnezeu. Asta înseamnă să fii capabil să accepți cuvintele lui Dumnezeu și să accepți adevărul. Indiferent ce spune Dumnezeu, indiferent cât de severe sunt cuvântările Lui, și indiferent ce cuvinte folosește El, poți să le accepți atât timp cât ceea ce spune El este

adevărul și le poți recunoaște atât timp cât se conformează realității. Poți să te supui cuvintelor lui Dumnezeu indiferent cât de profund le înțelegi, precum și să accepți și să te supui luminii dezvăluite de Duhul Sfânt și despre care au părtășie frații și surorile tale. Atunci când o astfel de persoană a urmărit adevărul până la un anumit punct, ea poate dobândi adevărul și o transformare a firii sale. Chiar dacă oamenii care nu iubesc adevărul au puțină umanitate, pot face câteva fapte bune și se pot lepăda și sacrifica pentru Dumnezeu, sunt confuzi în privința adevărului și nu îl tratează cu seriozitate, astfel încât viața-fire pe care o au nu se schimbă niciodată. Puteți vedea că Petru a avut umanitate asemănătoare cu cea a discipolilor, însă el a ieșit în evidență prin urmărirea ferventă a adevărului. Indiferent ce a spus Isus, el a cugetat cu seriozitate. Isus a întrebat: „Simon Barjona, Mă iubești?” Petru a răspuns cu sinceritate: „Îl iubesc doar pe Tatăl care este în ceruri, totuși, eu nu L-am iubit pe Domnul de pe pământ.” Mai târziu a înțeles, gândindu-se: „Nu este corect, Dumnezeul de pe pământ este Dumnezeul din ceruri. Nu este același Dumnezeu atât în cer, cât și pe pământ? Dacă Îl iubesc doar pe Dumnezeu din ceruri, atunci iubirea mea nu este reală. Trebuie să-L iubesc pe Dumnezeu de pe pământ, căci numai atunci iubirea mea va fi reală”. Astfel, Petru a ajuns să înțeleagă adevăratul sens al cuvântului lui Dumnezeu din ceea ce întrebase Isus. Pentru a-L iubi pe Dumnezeu și pentru ca această iubire să fie reală, trebuie să-L iubești pe Dumnezeul întrupat pe pământ. A iubi un Dumnezeu nedeslușit și invizibil nu este nici realist, nici practic, în timp ce a-L iubi pe Dumnezeul practic și vizibil este adevărul. Din cuvintele lui Isus, Petru a câștigat adevărul și o înțelegere a voii lui Dumnezeu. Evident, credința lui Petru în Dumnezeu se concentrase doar pe urmărirea adevărului. În cele din urmă, el a dobândit o iubire pentru Dumnezeul practic – Dumnezeul de pe pământ. Petru a fost deosebit de serios în urmărirea adevărului. De fiecare dată când Isus îl

sfătuia, el medita cu seriozitate la cuvintele lui Isus. Poate că medita luni de zile, un an sau chiar ani întregi înainte ca Duhul Sfânt să-l lumineze și să înțeleagă esența cuvintelor lui Dumnezeu. În acest fel, Petru a pătruns în adevăr și, făcând asta, firea vieții sale a fost transformată și reînnoită.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”

Pentru a înlătura o fire coruptă, trebuie mai întâi ca omul să fie capabil să accepte adevărul. A accepta adevărul înseamnă a accepta judecata și mustrarea lui Dumnezeu; înseamnă a accepta cuvintele Sale care dezvăluie esența corupției omului. Dacă ajungi să-ți cunoști și să-ți analizezi efuziunile de corupție, stările, intențiile și comportamentele tale corupte pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și ești capabil să descoperi esența problemelor tale, atunci vei fi dobândit cunoștințe despre firea ta coruptă și vei fi demarat procesul de înlăturare a acesteia. Pe de altă parte, dacă nu practici în acest fel, nu numai că nu vei putea să-ți înlături firea intransigentă, dar nici nu vei avea cum să-ți eradichezi firile corupte. Fiecare persoană are mai multe firi corupte. De unde ar trebui să înceapă să le înlăture? În primul rând, trebuie să-și înlăture intransigența, deoarece firea intransigentă îi împiedică pe oameni să se apropie de Dumnezeu, să caute adevărul și să se supună lui Dumnezeu. Intransigența este cel mai mare obstacol pentru rugăciunea și părtășia omului cu Dumnezeu; este ceea ce interferează cel mai mult cu relația normală a omului cu Dumnezeu. După ce ți-ai înlăturat firea intransigentă, celelalte vor fi ușor de înlăturat. Înlăturarea unei firi corupte începe cu reflecție asupra propriei persoane și autocunoaștere. Înlătură toate firile corupte de care ești conștient – cu cât dobândești cunoștințe despre mai multe dintre ele, cu atât mai multe poți să înlături; cu cât mai profunde sunt aceste cunoștințe privind firile tale corupte, cu atât le poți înlătura mai temeinic. Acesta este procesul de

înlăturare a firilor corupte; se realizează rugându-te lui Dumnezeu, reflectând asupra ta și cunoscându-te și analizând esența firii tale corupte prin cuvintele lui Dumnezeu, până când ești capabil să te lepezi de trup și să practici adevărul. A cunoaște esența firii tale corupte nu este o sarcină simplă. A te cunoaște pe tine însuți nu înseamnă a spune, în linii mari: „Sunt o persoană coruptă; sunt un diavol; sunt odrasla Satanei, descendentul marelui balaur roșu; sunt potrivnic și ostil față de Dumnezeu; sunt dușmanul Lui.” O astfel de vorbărie nu înseamnă neapărat că îți cunoști într-adevăr corupția. Este posibil să fi învățat acele cuvinte de la altcineva și să nu știi prea multe despre tine. Adevărata cunoaștere de sine nu se bazează pe învățătura sau judecățile omului, ci se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu – înseamnă să vezi consecințele firilor corupte și suferința pe care ai experimentat-o din cauza lor, să simți cum o fire coruptă nu îți face rău numai ție, ci și altor oameni. Înseamnă să-ți dai seama că firile corupte își au originea în Satana, că sunt otrăvurile și filosofiile sale și că sunt întru totul ostile adevărului și lui Dumnezeu. Când vei fi înțeles această problemă, vei fi ajuns să-ți cunoști firea coruptă. După ce unii oameni recunosc faptul că sunt diavolul Satana, ei tot nu acceptă să fie emondați și tratați. Nu admit că au făcut ceva rău sau că au încălcat adevărul. Ce se întâmplă cu ei? Încă nu se cunosc pe ei înșiși. Unii oameni spun că sunt diavolul Satana, dar dacă i-ai întreba: „De ce spui că ești diavolul Satana?”, nu ar putea să răspundă. Acest lucru arată că ei nu își cunosc firea coruptă, nici natura-esență. Dacă ar putea să vadă că natura lor este natura diavolului, că firea lor coruptă este firea Satanei și să admită că, prin urmare, ei sunt diavolul Satana, atunci ar ajunge să-și cunoască natura-esență. Adevărata cunoaștere de sine se dobândește prin expunerea, judecata, practica și experiența cuvintelor lui Dumnezeu. Se dobândește prin înțelegerea adevărului. Dacă o persoană nu înțelege adevărul, atunci,

orice ar spune despre cunoașterea de sine este gol și impracticabil, deoarece nu poate găsi sau pricepe acele lucruri care stau la baza acestui fapt și care sunt esențiale. Pentru a se cunoaște pe ei înșiși, oamenii trebuie să recunoască firile corupte pe care le-au dezvăluit în anumite situații, care a fost intenția lor, cum s-au comportat, cu ce anume au fost întinați și de ce nu au putut accepta adevărul. Trebuie să poată afirma clar aceste lucruri, și abia atunci se pot cunoaște pe ei înșiși. Când unii oameni se confruntă cu emondarea și tratarea, recunosc faptul că le e lehamite de adevăr, că au suspiciuni și neînțelegeri în privința lui Dumnezeu și că se păzesc de El. În plus, ei admit că toate cuvintele lui Dumnezeu care îl judecă și îl dezvăluie pe om sunt reale. Acest lucru arată că au un strop de autocunoaștere. Însă pentru că ei nu-L cunosc pe Dumnezeu sau lucrarea Lui, pentru că nu-I înțeleg voia, autocunoașterea lor este destul de superficială. Dacă o persoană își recunoaște doar propria corupție, dar nu a găsit rădăcina problemei, poate să-și înlăture suspiciunile și neînțelegerile în privința lui Dumnezeu și faptul că se păzește de El? Nu, nu poate. Acesta este motivul pentru care cunoașterea de sine este mai mult decât o simplă recunoaștere a corupției și a problemelor omului – trebuie, de asemenea, să înțeleagă adevărul și să înlăture de la rădăcină problema firii sale corupte. Acesta este singurul mod de a vedea adevărul corupției sale și de a dobândi adevărata pocăință. Când aceia care iubesc adevărul ajung să se cunoască, ei sunt, de asemenea, capabili să caute și să înțeleagă adevărul, pentru a-și rezolva problemele. Doar acest tip de autocunoaștere dă rezultate. Ori de câte ori o persoană care iubește adevărul citește o frază din cuvintele lui Dumnezeu care îl dezvăluie și îl judecă pe om, înainte de orice, ea are credință că acele cuvinte ale lui Dumnezeu care îl dezvăluie pe om sunt reale și faptice și că acele cuvinte ale Sale care îl judecă pe om sunt adevărul și că reprezintă dreptatea lui Dumnezeu. Iubitorii adevărului trebuie să fie capabili să

recunoască măcar acest lucru. Dacă un om nici nu crede cuvintele lui Dumnezeu și nici nu consideră că acele cuvinte ale lui Dumnezeu care îl dezvăluie și îl judecă pe om sunt fapte și adevăr, poate să se cunoască prin cuvintele Sale? Cu siguranță nu – chiar dacă și-ar dori să o facă, nu ar putea. Dacă poți să fii ferm în credința ta că toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și să le crezi pe toate, indiferent ce spune Dumnezeu sau de felul Lui de a vorbi, dacă poți să crezi și să accepți cuvintele lui Dumnezeu chiar dacă nu le înțelegi, îți va fi ușor să reflectezi asupra ta și să te cunoști prin ele. Autoreflecția trebuie să se bazeze pe adevăr. Acest lucru este dincolo de orice îndoială. Numai cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul – niciunul dintre cuvintele omului și niciunul dintre cuvintele Satanei nu reprezintă adevărul. De mii de ani, Satana a corupt omenirea cu tot felul de cunoștințe, învățături și teorii, iar oamenii au devenit atât de insensibili și de tonți, încât nu numai că sunt lipsiți de cel mai mic strop de autocunoaștere, ba chiar susțin erezii și sofisme și refuză să accepte adevărul. Oamenii ca aceștia sunt fără speranțe. Cei care au credință adevărată în Dumnezeu cred că numai cuvintele Lui sunt adevărul, sunt capabili să se cunoască pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului, dobândind prin asta adevărata pocăință. Unii oameni nu urmăresc adevărul; își bazează autoreflecția doar pe învățăturile omului și nu admit nimic altceva decât un comportament păcătos, fiind în tot acest timp incapabili să-și dea seama de propria esență coruptă. O astfel de autocunoaștere este un efort zadarnic și nu dă niciun rezultat. Un om trebuie să-și pună baza autoreflecției pe cuvintele lui Dumnezeu și, după ce reflectează, să ajungă treptat să cunoască firile corupte pe care le dezvăluie. Trebuie să fie capabil să-și măsoare și să-și cunoască neajunsurile, umanitatea-esență, opiniile asupra lucrurilor, perspectiva și valorile de viață pe baza adevărului și apoi să ajungă la o evaluare și la un verdict precis asupra acestor lucruri. În acest fel, poate

ajunge treptat la cunoașterea de sine. Însă, cunoașterea de sine devine din ce în ce mai profundă pe măsură ce un om are mai multe experiențe în viață. Și, înainte să câștige adevărul, îi va fi imposibil să-și vadă în întregime natura-esență. Dacă o persoană se cunoaște cu adevărat, poate vedea că ființele umane corupte sunt într-adevăr odraslele și întruchipările Satanei. Va simți că nu merită să trăiască înaintea lui Dumnezeu, că este nevrednic de iubirea și de mântuirea Lui și se va putea prosterna cu totul în fața Lui. Doar cei care sunt capabili de un asemenea grad de cunoaștere se cunosc cu adevărat. Cunoașterea de sine este o condiție prealabilă pentru a pătrunde în adevărul-realitate. Dacă o persoană vrea să practice adevărul și să intre în realitate, trebuie să se cunoască. Toți oamenii au firi corupte și, în ciuda lor, sunt mereu încătușați și controlați de aceste firi corupte. Sunt incapabili să practice adevărul sau să asculte de Dumnezeu. Așadar, dacă își doresc să facă aceste lucruri, trebuie mai întâi să se cunoască pe ei înșiși și să-și înlăture firile corupte. Numai prin procesul de înlăturare a unei firi corupte poate o persoană să înțeleagă adevărul și să obțină cunoaștere despre Dumnezeu; numai atunci poate să se supună lui Dumnezeu și să fie martoră pentru El. Așa se câștigă adevărul. Procesul de intrare în adevărul-realitate este acela de înlăturare a firii corupte. Așadar, ce trebuie să facă o persoană pentru a-și înlătura firea coruptă? În primul rând, trebuie să-și cunoască esența coruptă. Mai exact, asta înseamnă să știe cum a apărut firea coruptă și care dintre minciunile și sofismele Satanei pe care le-a acceptat au dat naștere acesteia. Odată ce ajunge să înțeleagă pe deplin aceste cauze fundamentale pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și să le discearnă, nu va mai fi dispusă să trăiască după firea sa coruptă, va vrea doar să se supună lui Dumnezeu și să trăiască după cuvintele Sale. Oricând va dezvălui o fire coruptă, va fi capabilă să o recunoască, să o respingă și să se lepede de trup.

Practicând și experimentând în acest fel, se va lepăda, încet, de toate firile sale corupte.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (1)”

Ar trebui să discerni cele mai ieșite din comun și evidente lucruri care sunt în firile tale corupte, cum ar fi aroganța, înșelăciunea sau răul. Începând cu aceste firi corupte, reflectează, analizează și ajunge să te cunoști. Dacă poți să atingi adevărata cunoaștere de sine și ura față de propria persoană, îți va fi ușor să scapi de firile tale corupte și să pui adevărul în practică. Așadar, cum trebuie practicat acest lucru, în mod specific? Haideți, pur și simplu, să avem părtășie despre asta, folosind exemplul unei firi arogante. În viața ta de zi cu zi, când vorbești, te comporți și te ocupi de chestiuni, îți îndeplinești datoria, ai părtășie cu ceilalți și așa mai departe, oricare ar fi problema în cauză, sau oriunde te-ai afla, sau oricare ar fi împrejurările, trebuie să te concentrezi tot timpul să analizezi ce fel de fire arogantă ai afișat. Trebuie să dezgropi toate efuziunile, gândurile și ideile care provin din firea ta arogantă de care ești conștient și pe care o poți percepe, precum și intențiile și scopurile tale – în special, faptul că-ți dorești mereu să le ții altora morală de sus, că nu asculți de nimeni, că te consideri mai bun decât alții, că nu accepți ceea ce spun alții, oricâtă dreptate ar avea, că-i faci pe ceilalți să-ți accepte spusele și să se supună lor, chiar și atunci când greșești, că ai tendința constantă de a-i conduce pe ceilalți, că ești dificil și vii cu justificări atunci când conducătorii și lucrătorii te emondează și te tratează, condamnându-i ca fiind falși, că mereu îi condamni pe ceilalți și te înalți pe tine, că întotdeauna crezi că ești mai bun decât toți ceilalți, că-ți dorești mereu să fii o persoană renumită, distinsă, că întotdeauna adori să te dai în spectacol, astfel încât ceilalți să te respecte enorm și să ți se închine… Prin practica reflectării asupra acestor efuziuni de corupție și a analizării lor, poți ajunge

să afli cât de urâtă este firea ta arogantă și să te urăști și să te detești chiar mai mult. Vei fi astfel dispus să reflectezi dacă ai dat sau nu dovadă de o fire arogantă în toate lucrurile. O parte din aceasta este să reflectezi la ce firi arogante și neprihănite de sine manifești în limbajul tău – ce lucruri lăudăroase, arogante și iraționale spui. Cealaltă parte este să reflectezi asupra lucrurilor absurde și iraționale pe care le faci în timp ce acționezi conform noțiunilor, închipuirilor, ambițiilor și dorințelor tale. Doar acest tip de reflecție asupra propriei persoane poate duce la autocunoaștere. Odată ce ai dobândit adevărata cunoaștere despre tine însuți, ar trebui să cauți în cuvintele lui Dumnezeu căile și principiile practicii pentru a fi o persoană cinstită, și apoi să practici, să-ți îndeplinești datoria și să te apropii de ceilalți și să interacționezi cu ei potrivit căilor și principiilor indicate de cuvintele lui Dumnezeu. După ce ai practicat în acest fel o perioadă, poate o lună sau două, vei simți că inima-ți este luminată datorită acestui lucru, vei fi câștigat ceva din asta și vei fi gustat succesul. Vei simți că ai o cale pentru a deveni o persoană cinstită, rațională, și te vei simți mult mai statornic. Deși nu vei putea încă să vorbești despre o cunoaștere deosebit de profundă a adevărului, vei fi dobândit o anumită cunoaștere perceptivă a acestuia, precum și o cale de practică. Deși nu vei putea să-l exprimi clar în cuvinte, vei avea un oarecare discernământ privind răul pe care-l face oamenilor o fire arogantă și modul în care le denaturează umanitatea. De exemplu, oamenii aroganți și îngâmfați spun adesea lucruri pline de laudă, nebunești, și minciuni pentru a-i păcăli pe alții; spun cuvinte pompoase, strigă lozinci și țin discursuri elevate. Nu sunt acestea diverse manifestări ale unei firi arogante? Nu este chiar irațional să manifestăm aceste firi arogante? Dacă ești capabil să înțelegi cu adevărat că sigur ți-ai pierdut rațiunea umană normală dacă dai dovadă de astfel de firi arogante și că a trăi cu o fire arogantă înseamnă a trăi ceva drăcesc, mai degrabă decât umanitatea, atunci

vei fi recunoscut într-adevăr că o fire coruptă este una satanică și vei putea să-l urăști pe Satana și firile corupte din inima ta. După șase luni sau un an de o astfel de experiență, vei fi capabil de o adevărată cunoaștere de sine și, dacă vei mai manifesta o fire arogantă, vei fi imediat conștient de aceasta și vei putea să te lepezi de ea și să renunți la ea. Vei fi început să te schimbi și, treptat, vei putea să-ți alungi firea arogantă și să te înțelegi cu ceilalți în mod normal. Vei putea vorbi sincer și din inimă; nu vei mai spune minciuni și nici lucruri arogante. Nu vei avea atunci un pic de rațiune și o oarecare asemănare cu o persoană cinstită? Nu vei fi câștigat acea intrare? Acela este momentul în care vei începe să câștigi ceva. Când vei practica onestitatea în acest fel, vei putea să cauți adevărul și să reflectezi asupra ta, indiferent ce fel de fire arogantă manifești și, după ce vei trăi o vreme ca o persoană cinstită în acest mod, vei ajunge pe neașteptate și treptat să înțelegi adevărurile și cuvintele relevante ale lui Dumnezeu despre ce înseamnă să fii o persoană cinstită. Și când vei folosi acele adevăruri pentru a-ți analiza firea arogantă, luminarea și iluminarea cuvintelor lui Dumnezeu vor exista în adâncul inimii tale și vei începe să-ți simți inima mai luminată. Vei vedea limpede corupția pe care o aduce oamenilor o fire arogantă și urâțenia pe care îi face să o trăiască și vei putea discerne fiecare dintre stările corupte în care se află oamenii atunci când manifestă o fire arogantă. Analizând mai mult, vei vedea cu atât mai clar urâțenia Satanei și îl vei urî și mai mult. Astfel, îți va fi ușor să te lepezi de firea ta arogantă.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (2)”

Pentru a dobândi adevărata pocăință, o persoană trebuie să-și înlăture firile corupte. Așadar, cum ar trebui, în mod specific, să practice și să intre pentru a-și înlătura firile corupte? Iată un exemplu. Oamenii au firi înșelătoare, mint și înșală mereu. Dacă îți dai seama de acest lucru, atunci cel mai simplu și mai direct principiu de practică pentru a-ți înlătura

necinstea este să fii o persoană cinstită, să spui adevărul și să faci lucruri cinstite. Domnul Isus a spus: „Vorbirea voastră să fie astfel: «Da» să fie «Da» și «Nu» să fie «Nu».” Pentru a fi o persoană cinstită, trebuie să urmezi principiile cuvintelor lui Dumnezeu. Această practică simplă este cea mai eficientă; este ușor de înțeles și de pus în practică. Cu toate acestea, deoarece oamenii sunt atât de profund corupți, pentru că toți au naturi satanice și trăiesc după firi satanice, le este destul de dificil să practice adevărul. Ar vrea să fie sinceri, dar nu pot. Nu se pot abține să nu spună minciuni și se dedau tertipurilor și, deși s-ar putea să aibă remușcări după ce recunosc acest lucru, tot nu vor fi capabili să se lepede de constrângerile firii lor corupte și vor continua să mintă și să înșele așa cum au făcut înainte. Cum ar trebui rezolvată această problemă? O parte din rezolvare este să știi că esența firii corupte a unei persoane este urâtă și infamă și să fii capabil să o urăști din inimă; o altă parte este să te instruiești să practici în conformitate cu adevărul-principiu: „Vorbirea voastră să fie astfel: «Da» să fie «Da» și «Nu» să fie «Nu»”. Când practici acest principiu, ești în procesul de înlăturare a firii tale înșelătoare. Firește, dacă ești capabil să practici în conformitate cu adevărurile-principii în timp ce îți înlături firea înșelătoare, aceasta este o manifestare a faptului că te schimbi și începutul adevăratei tale pocăințe, iar Dumnezeu aprobă asta. Înseamnă că, atunci când te transformi, Dumnezeu își va schimba părerea despre tine. De fapt, că Dumnezeu face acest lucru este un fel de iertare pentru firile corupte și răzvrătirea omului. El îi iartă pe oameni și nu-Și aduce aminte de păcatele sau de fărădelegile lor. Este suficient de exact? Ați înțeles? Iată un alt exemplu. Să spunem că ai o fire arogantă și, indiferent ce ți se întâmplă, ești foarte îndărătnic, vrei ca tu să iei mereu hotărârile, să-i faci pe alții să asculte de tine și să facă ce vrei tu să facă. Apoi vine ziua în care îți dai seama că acest lucru este cauzat de o fire arogantă. Faptul că recunoști că

este o fire arogantă este primul pas către cunoașterea de sine. În continuare, ar trebui să cauți câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu care expun o fire arogantă cu care să te compari, să reflectezi asupra ta și să te cunoști. Dacă ți se pare că acea comparație este complet potrivită și admiți că firea arogantă pe care o dezvăluie Dumnezeu există în tine, iar apoi discerni și descoperi de unde vine firea ta arogantă, de ce apare și care dintre otrăvurile, ereziile și sofismele Satanei o guvernează, atunci, după ce ai văzut esența tuturor acestor întrebări, vei fi săpat până la rădăcina aroganței tale. Aceasta este adevărata cunoaștere de sine. Când ai o definiție mai exactă a felului în care îți dezvălui firea coruptă, acest lucru va facilita o cunoaștere mai profundă și mai practică despre tine. Ce ar trebui să faci în continuare? Ar trebui să cauți adevărurile-principii în cuvintele lui Dumnezeu și să înțelegi ce fel de comportament și discurs uman sunt manifestări ale umanității normale. După ce găsești calea de practicare, trebuie să practici potrivit cuvintelor lui Dumnezeu și, când inima ta se va schimba, te vei fi pocăit cu adevărat. Nu numai că discursul și acțiunile tale vor fi principiale, ci vei trăi și asemănarea umană și vei renunța treptat la firea ta coruptă. Alții te vor vedea ca pe o persoană nouă: nu vei mai fi vechea persoană coruptă de odinioară, ci una renăscută în cuvintele lui Dumnezeu. O astfel de persoană este una care și-a schimbat firea vieții.

– Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (1)”

Pentru a urmări schimbarea firii, o persoană trebuie mai întâi să-și recunoască propria fire coruptă. Adevărata cunoaștere de sine implică vederea și disecarea minuțioasă a esenței propriei corupții, precum și recunoașterea diverselor stări pe care le trezește o fire coruptă. Doar atunci când cineva își înțelege clar firea și stările corupte își poate urî trupul și pe Satana şi de-abia atunci se produce o schimbare a firii. Dacă nu își poate recunoaște aceste stări și nu reușește să facă legăturile și să le pună în

relație cu sine, poate firea acelei persoane să se schimbe? Nu poate. Schimbarea firii necesită ca o persoană să-și recunoască diferitele stări pe care firea sa coruptă le trezește; trebuie să ajungă în punctul de a nu fi constrânsă de firea sa coruptă și de a pune adevărul în practică – doar atunci firea sa poate începe să se schimbe. Dacă nu poate recunoaște originea stărilor sale corupte și doar se înfrânează conform cuvintelor și doctrinelor pe care le înțelege, atunci, chiar dacă are o purtare cât de cât bună și se schimbă puțin la exterior, acest lucru nu poate fi considerat o schimbare a firii. Din moment ce nu poate fi considerat o schimbare a firii, atunci care este rolul pe care majoritatea oamenilor îl joacă în timpul îndeplinirii datoriei lor? Este rolul de muncitor; ei doar depun efort și se ocupă de treburi. Deși își îndeplinesc și datoria, în majoritatea timpului, se concentrează doar să termine lucrurile, nu caută adevărul, ci doar depun efort. Uneori, când sunt într-o pasă bună, se străduiesc mai mult, iar alteori, când sunt într-o pasă proastă, se înfrânează puțin. Dar, după aceea, se vor examina și vor simți remușcări, așa că se vor strădui din nou mai mult, crezând că aceasta e căința. De fapt, aceasta nu înseamnă nici schimbare adevărată, nici căință adevărată. Căința adevărată începe cu cunoașterea de sine; începe cu o schimbare în comportament După ce purtarea unei persoane s-a schimbat și aceasta se poate răzvrăti împotriva trupului, poate pune adevărul în practică și comportamentul său pare să fie aliniat cu principiile, asta înseamnă că a existat o căință veritabilă. Apoi, puțin câte puțin, ajunge în punctul în care e capabilă să vorbească și să acționeze conform principiilor, conformându-se în totalitate adevărului. Atunci începe o schimbare în viața-fire.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cunoașterea de sine este de ajutor în căutarea adevărului”

Dacă dezvălui corupție într-o problemă, poți practica imediat adevărul odată ce îți dai seama de el? Nu poți. În acest stadiu al înțelegerii, alții te emondează, iar apoi, mediul tău te constrânge și te obligă să acționezi în conformitate cu adevărurile-principii. Uneori, tot nu ești împăcat să faci asta și îți spui: „Trebuie să acționez așa? De ce nu pot să procedez cum vreau eu? De ce mi se cere mereu să practic adevărul? Nu vreau să fac asta, m-am săturat!” Experimentarea lucrării lui Dumnezeu necesită parcurgerea următorului proces: de la a fi reticent în a practica adevărul, la a practica de bunăvoie adevărul; de la negativitate și slăbiciune, la putere și capacitatea de a te răzvrăti împotriva trupului. Când oamenii ajung la un anumit punct al experienței și apoi trec prin niște încercări, prin rafinare și, în cele din urmă, ajung să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu și unele adevăruri, atunci ei vor fi oarecum fericiți și dispuși să acționeze în conformitate cu adevărurile-principii. La început, oamenii sunt reticenți la practicarea adevărului. Să luăm ca exemplu realizarea cu loialitate a propriilor îndatoriri: înțelegi oarecum ce înseamnă să-ți realizezi îndatoririle și să fii loial lui Dumnezeu și, de asemenea, ai o anumită înțelegere a adevărului, dar când vei fi capabil să fii loial în totalitate? Când vei fi capabil să îți realizezi îndatoririle atât cu vorba cât și cu fapta? Acest lucru va necesita un proces. În timpul acestui proces, ai putea suferi multe greutăți. Unii oameni ar putea să te emondeze, iar alții ar putea să te critice. Ochii tuturor vor fi pe tine, examinându-te atent, și doar atunci vei începe să realizezi că greșești și că tu ești cel care s-a descurcat slab, că lipsa de loialitate în realizarea datoriei tale este inacceptabilă și că nu trebuie să fii superficial! Duhul Sfânt te va lumina din interior și îți va face reproșuri atunci când vei greși. În timpul acestui proces, vei ajunge să înțelegi unele lucruri despre tine însuți și vei ști că ai prea multe impurități, că nutrești prea multe motive personale și ai prea multe dorințe necumpătate atunci când îți realizezi

îndatoririle. Odată ce ai înțeles esența acestor lucruri, dacă poți să vii înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și să ai pocăință adevărată, poți fi curățit de acele lucruri corupte. Dacă, în această manieră, cauți frecvent adevărul pentru a-ți rezolva problemele practice, vei păși treptat pe calea cea dreaptă a credinței; vei începe să ai experiențe adevărate de viață, iar firea ta coruptă va începe, treptat, să fie purificată. Cu cât firea ta coruptă este mai purificată, cu atât mai mult firea vieții tale se va transforma.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce ar trebui să se știe despre transformarea firii omului”

Dacă firile corupte ale oamenilor nu sunt înlăturate, ei nu pot să intre în adevărul-realitate. Dacă nu știu ce firi corupte anume au sau care le este propria natură-esență satanică, atunci sunt oare capabili să admită cu adevărat că ei înșiși sunt ființe umane corupte? (Nu.) Dacă oamenii sunt incapabili să admită cu adevărat că sunt satanici, că sunt membri ai coruptului neam omenesc, atunci pot ei să se căiască într-adevăr? (Nu.) Dacă nu pot să se căiască într-adevăr, atunci nu s-ar putea oare ca adesea să se gândească că nu sunt atât de răi, că sunt demni, că se află sus, că au statut și onoare? Nu s-ar putea oare să aibă deseori astfel de gânduri și stări? (Ba da.) De ce apar, deci, stările acestea? Totul se reduce la o frază: dacă firile corupte ale oamenilor nu sunt înlăturate, atunci inimile lor sunt mereu tulburate și le este greu să aibă o stare normală. Adică, dacă firea ta coruptă nu este înlăturată într-o privință anume, îți este foarte greu să fii liber de influența unei stări negative și-ți este foarte greu să ieși din acea stare negativă, astfel încât s-ar putea chiar să crezi că starea aceasta a ta este bună, corectă și în acord cu adevărul. Îi vei rămâne fidel, vei persista în ea și, în mod firesc, vei ajunge să fii prins în capcana ei, deci va fi foarte greu să ieși din ea. Apoi, într-o bună zi, odată ce vei înțelege adevărul, îți vei da seama că acest gen de stare te determină să-L înțelegi greșit pe Dumnezeu

și să I te împotrivești, te determină să I te opui și să-L judeci, până într-acolo încât te îndoiești că sunt adevărul cuvintele Lui, te îndoiești de lucrarea lui Dumnezeu, te îndoiești că El e suveran peste toate și te îndoiești că El este realitatea și originea tuturor lucrurilor pozitive. Vei vedea că starea ta este foarte periculoasă. Această gravă consecință a fost produsă de faptul că nu cunoșteai cu adevărat aceste filosofii, idei și teorii satanice. Numai acum vei fi capabil să vezi cât de sinistru și rău e Satana; Satana poate foarte bine să inducă în eroare și să corupă oamenii, făcându-i s-o ia pe calea împotrivirii față de Dumnezeu și a trădării Sale. Dacă firile corupte nu sunt înlăturate, consecințele sunt grave. Dacă ești capabil să cunoști aceste lucruri, să-ți dai seama de ele, acest lucru este în întregime rezultatul faptului că înțelegi adevărul și că te luminează și te iluminează cuvintele lui Dumnezeu. Oamenii care nu înțeleg adevărul nu pot să vadă clar cum Satana îi corupe pe oameni, îi induce în eroare și-i face să I se împotrivească lui Dumnezeu; această consecință este deosebit de periculoasă. Pe măsură ce oamenii experimentează lucrarea lui Dumnezeu, dacă nu știu cum să reflecteze asupra lor înșiși, cum să discearnă lucrurile negative sau filosofiile satanice, atunci nu au nicio posibilitate de-a fi liberi de inducerea în eroare și coruperea Satanei. De ce le cere Dumnezeu oamenilor să citească mai mult din cuvintele Lui? Pentru ca ei să înțeleagă adevărul, să ajungă să se cunoască pe ei înșiși, să vadă limpede ce anume dă naștere stărilor lor corupte și să vadă de unde le vin ideile, punctele de vedere și modurile de-a vorbi, de-a se comporta și de-a trata problemele. Atunci când devii conștient că aceste puncte de vedere cărora le rămâi fidel nu sunt în acord cu adevărul, că ele sunt în conflict cu tot ce a spus Dumnezeu și că ele nu sunt ceea ce dorește El; atunci când Dumnezeu are cerințe de la tine, când cuvintele Sale vin la tine și când starea și mentalitatea ta nu-ți permit să te supui lui Dumnezeu, nici să fii supus

circumstanțelor pe care El le-a rânduit și nici nu te fac să trăiești liber și eliberat în prezența Lui și să-L mulțumești pe El – toate acestea demonstrează că starea căreia îi rămâi fidel este greșită. V-ați mai confruntat cu situația următoare? Trăiești conform lucrurilor pe care le consideri pozitive, pe care le consideri cele mai folositoare ție; pe neașteptate, însă, când ți se întâmplă ceva, lucrurile pe care le consideri cele mai corecte adesea nu au efect pozitiv – dimpotrivă, te fac să ai îndoieli în legătură cu Dumnezeu, te lasă fără o cale, îți dau înțelegeri greșite despre Dumnezeu și produc opoziție față de El – ați avut astfel de momente? (Da.) Evident, în mod sigur nu ai rămâne fidel acelor lucruri pe care le consideri greșite; continui să persiști și să rămâi fidel doar lucrurilor pe care le consideri corecte, trăind mereu într-o astfel de stare. Când, într-o bună zi, înțelegi adevărul, abia atunci îți dai seama că lucrurile cărora le rămâi fidel nu sunt pozitive – sunt total eronate, lucruri pe care oamenii le consideră bune, dar care nu sunt adevărul. Cât de des vă dați seama și deveniți conștienți că lucrurile cărora le rămâneți fideli sunt greșite? Dacă cea mai mare parte a timpului sunteți conștienți că ele sunt greșite, dar nu reflectați și aveți împotrivire în inimă, sunteți incapabili să acceptați adevărul, sunteți incapabili să înfruntați corect aceste lucruri și vă autojustificați – dacă acest gen de stare eronată nu este redresată, e foarte periculos. A stărui mereu în astfel de lucruri te face să te mâhnești foarte ușor, te face să te poticnești și să ratezi ușor și, în plus, nu vei intra în adevărul-realitate. Când oamenii se pledează în favoarea lor, este răzvrătire; înseamnă că nu au rațiune. Chiar dacă nu spun nimic cu voce tare, chiar dacă o țin în sufletul lor, problema-sursă tot nu a fost rezolvată. Când, deci, ești capabil să nu I te opui lui Dumnezeu? Trebuie să-ți redresezi starea și să rezolvi sursele problemelor tale în această privință; trebuie să-ți fie clar unde anume este greșeala în punctul de vedere căruia îi rămâi fidel; trebuie să investighezi lucrul acesta

și să cauți adevărul pentru a-l rezolva. Abia apoi poți trăi în starea corectă. Atunci când vei trăi în starea corectă, nu vei avea înțelegeri greșite despre Dumnezeu, nu I te vei opune deloc și, cu atât mai puțin, vor apărea în tine noțiuni. Acum, răzvrătirea ta în această privință va fi înlăturată. Odată ce este înlăturată și știi cum să acționezi în acord cu intențiile lui Dumnezeu, oare acțiunile tale nu vor fi acum compatibile cu Dumnezeu? Dacă ești compatibil cu El în această chestiune, atunci nu va fi în acord cu intențiile Lui tot ce faci? Practica și demersurile ce sunt în acord cu intențiile lui Dumnezeu nu sunt oare în acord cu adevărul? Rămânând ferm în această chestiune, trăiești în starea corectă. Atunci când trăiești în starea corectă, ceea ce dezvălui și ceea ce trăiești nu mai este o fire coruptă; ești capabil să trăiești umanitatea normală, îți este ușor să pui în practică adevărul și ești cu adevărat supus.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai înlăturarea firii corupte poate produce o transformare adevărată”

Mărturii similare bazate pe experiențe

Știu calea de-a înlătura firea coruptă

Imnuri similare

Cum să accepți adevărul

26. Ce este schimbarea firii

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Schimbarea firii este viziunea principală pentru credincioșii în Dumnezeu. Obținerea schimbării firii nu este un lucru simplu. Asta fiindcă Dumnezeu nu mântuiește oameni nou-creați, pe care Satana nu i-a corupt, ci un grup de ființe umane care au fost profund corupte de acesta, care sunt pline de otrăvuri satanice și de firi satanice, care sunt exact ca Satana și se răzvrătesc și I se împotrivesc lui Dumnezeu. Transformarea firii corupte a unei persoane este ca și cum ai vindeca pe cineva care are cancer. Este un proces complex, nu-i așa? Necesită operație, chimioterapie pe termen lung și reexaminare, după o perioadă de timp. Procesul este cu adevărat complex. Așadar, să nu considerați că schimbarea firii e un lucru simplu. Nu este schimbarea de comportament sau de caracter pe care și-o imaginează oamenii. Nu este ceva ce oamenii obțin doar pentru că vor asta. Schimbarea firii implică multe procese – procese care sunt explicate foarte clar în cuvintele lui Dumnezeu. Prin urmare, încă din prima zi când ajungi să crezi în Dumnezeu, trebuie să înțelegi cum mântuiește Dumnezeu oamenii și efectul pe care vrea El să-l obțină mântuindu-i. Dacă vrei să urmărești adevărul și să obții schimbarea firii, trebuie să îți schimbi părerile eronate despre credința în Dumnezeu. Să crezi în Dumnezeu nu necesită să fii o persoană bine-crescută, amabilă, sau una care respectă legea, sau să faci multe fapte bune care îți aduc aprobarea celorlalți. În trecut, oamenii considerau că a crede în Dumnezeu și a urmări schimbarea firii însemna să fii o persoană care caută să facă pe plac oamenilor – să ai, la suprafață, o asemănare umană, ceva cultură, ceva răbdare sau, altfel, să ai o oarecare pietate superficială și iubire față de alți oameni, să-i ajuți pe ceilalți și să dai de pomană. Cu alte cuvinte, să fii ceea ce se consideră a fi o persoană bună

conform noțiunilor și închipuirilor umane. Fiecare are în inimă astfel de noțiuni și de lucruri – acesta este un aspect al otrăvurilor satanice. În trecut, niciun om care credea în Dumnezeu nu putea explica în mod clar problema schimbării firii. Nu era familiarizat cu chestiunile legate de credință – acestea nu erau ceva ce înțelegea în mod inerent sau ce ar fi putut înțelege după câțiva ani de credință în creștinism. Asta fiindcă Dumnezeu încă nu săvârşise acest aspect al lucrării Lui și nici nu avusese părtășie despre acest aspect al adevărului. De aceea, mulți oameni, pe baza noțiunilor și închipuirilor lor, considerau credința ca presupunând să facă unele schimbări cu privire la comportamentul și practicile lor superficiale și să schimbe unele dintre punctele lor de vedere evident eronate. Unii chiar credeau că a avea credință însemna să îndure greutăți mai mari, să nu consume mâncare bună sau să nu poarte haine șic. Precum călugărițele catolice din țările occidentale în trecut, care considerau că a crede în Dumnezeu însemna pur și simplu să îndure mai multe greutăți și să se bucure de mai puține lucruri bune în viață – să dea bani săracilor, atunci când aveau sau să facă mai multe fapte bune și să-i ajute pe ceilalți. Toată viața lor, puneau accent pe suferință. Nu consumau deloc mâncare bună; nu purtau deloc haine frumoase. Când mureau, hainele lor valorau doar câțiva dolari. Poate că faptele lor au fost relatate la știri în toată lumea. Ce înseamnă asta? Înseamnă că, în mintea oamenilor, numai astfel de oameni sunt buni și virtuoși; că lumea religioasă consideră că numai acești oameni au făcut lucruri și fapte bune, că numai ei au suferit transformări și au cu adevărat convingere. Așa că este posibil ca voi toți să nu faceți excepție, poate că și pentru voi, credința în Dumnezeu înseamnă să fii o persoană bună – cineva care nu-i lovește și nu-i insultă pe ceilalți, care nu folosește un limbaj vulgar sau care nu face lucruri rele, cineva despre care, la suprafață, oamenii pot vedea că este un credincios în Dumnezeu și cineva

care-L poate slăvi pe Dumnezeu. Aceasta este o stare mentală pe care o au cei care abia au început să creadă în Dumnezeu. Ei cred că aceasta este schimbarea firii și că acesta este felul de persoană pe care Dumnezeu o găsește mulțumitoare. Este corect acest punct de vedere? Numai oamenii noi în credință au astfel de gânduri naive. Odată ce ai înțeles unele adevăruri, în curând, aceste moduri de gândire vor dispărea. Indiferent cât de adânc îți era înrădăcinat înainte în inimă acest punct de vedere, voi încă nu i-ați descoperit erorile și abaterile. Indiferent de cât de mulți ani crezi în Dumnezeu, aceste puncte de vedere eronate nu au fost înlăturate total. De aici, este clar că puțini oameni înțeleg cu adevărat ce înseamnă schimbarea firii și că nu înțeleg nici ce înseamnă, de fapt, să crezi în Dumnezeu, cum să fii o persoană reală, ce fel de persoană e considerată plăcută de Dumnezeu sau ce fel de persoană e considerată acceptabilă de Dumnezeu și ce fel de persoană vrea să câștige El. Dacă nu înțelegi aceste lucruri, asta arată că nu ai așezat o temelie solidă pe calea adevărată. Aceste noțiuni, închipuiri și gânduri subiective umane încă îți domină gândirea și punctele de vedere.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Calea de practică spre schimbarea firii unei persoane”

Ce înseamnă transformarea firii? Ea se întâmplă atunci când o persoană care iubește adevărul, în timp ce experimentează lucrarea lui Dumnezeu, acceptă judecata și mustrarea cuvintelor Sale și este supusă la tot felul de suferințe și rafinări. O astfel de persoană este curățită de otrăvurile satanice lăuntrice și scapă întru totul de firile sale corupte, astfel încât poate să se supună cuvintelor lui Dumnezeu și tuturor orchestrărilor și rânduielilor Lui, fără să se mai răzvrătească față de El sau să I se împotrivească. Aceasta este o transformare a firii. […] O transformare a firii înseamnă că o persoană, pentru că iubește și poate accepta adevărul, ajunge în sfârșit să-și cunoască natura, care este neascultătoare față de

Dumnezeu și în opoziție cu El. Ea înțelege că oamenii sunt prea profund corupți, înțelege absurditatea și înșelăciunea omenirii și starea sărăcită și deplorabilă a omenirii și, în cele din urmă, ajunge să înțeleagă natura-esență a omenirii. Cunoscând toate acestea, ea devine capabilă să se nege și să se lepede complet pe sine, să trăiască după cuvântul lui Dumnezeu și să practice adevărul în toate lucrurile. Aceasta este o persoană care Îl cunoaște pe Dumnezeu și o persoană a cărei fire s-a schimbat.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”

Schimbarea firii nu este o schimbare a comportamentului sau a personalității, cu atât mai puțin o schimbare ca urmare a căreia oamenii devin mai informați sau mai educați; Dumnezeu vrea să schimbe gândurile și părerile fiecărei persoane prin cuvintele Lui și să îi permită să înțeleagă adevărul, ca să poată obține o transformare în felul în care privește lucrurile. Acesta este un singur aspect, în timp ce altul este să schimbe principiile care susțin modul în care se comportă oamenii, lucru care reprezintă o schimbare a perspectivei lor asupra vieții; un alt aspect este să schimbe natura și firea satanică adânc înrădăcinate, care sunt dezvăluite în oameni. În general, schimbarea firii cuprinde aceste trei aspecte.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Calea de practică spre schimbarea firii unei persoane”

Transformarea firii se referă, în principal, la transformarea naturii unei persoane. Lucrurile privitoare la natura unei persoane nu pot fi percepute din comportamentele exterioare. Ele sunt direct legate de valoarea și semnificația existenței sale, de perspectiva sa asupra vieții și de valorile sale, ele implică lucrurile din profunzimile sufletului său și esența sa. Dacă o persoană nu poate accepta adevărul, nu va suferi o transformare în aceste aspecte. Numai prin experimentarea lucrării lui Dumnezeu, prin

pătrunderea deplină în adevăr, prin schimbarea valorilor și a perspectivelor asupra existenței și asupra vieții sale, prin alinierea viziunilor proprii asupra lucrurilor la cuvântul lui Dumnezeu și prin a deveni capabil de a se supune și de a fi loial lui Dumnezeu în totalitate, se poate spune despre firea cuiva că s-a transformat. În prezent, s-ar putea să pari că depui niște eforturi și că ești rezistent în fața greutăților, în timp ce îți îndeplinești datoria, poate că ești în stare să execuți rânduielile de lucru de la Cel de mai sus sau poate că reușești să mergi oriunde ți se spune să mergi. La suprafață, poate să pară că ești destul de ascultător, dar când se întâmplă ceva care nu este în conformitate cu noțiunile tale, iese în evidență răzvrătirea ta. De exemplu, nu te supui emondării și ești și mai puțin supus când lovește dezastrul; ba chiar ai îndrăzneala să te plângi în legătură cu Dumnezeu. În consecință, puțina supunere și schimbare din exterior sunt doar o mică schimbare de comportament. Există puțină schimbare, dar nu este suficientă pentru a fi considerată transformarea firii tale. Poate că reușești să alergi pe multe căi, să suferi multe greutăți și să înduri mare umilință; poate că te simți foarte aproape de Dumnezeu și poate că Duhul Sfânt săvârșește o oarecare lucrare asupra ta. Cu toate acestea, atunci când Dumnezeu îți cere să faci ceva care nu se conformează noțiunilor tale, tot s-ar putea să nu te supui, mai degrabă s-ar putea să cauți scuze, să te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu și să I te împotrivești și, în situații mai grave, chiar să-te îndoiești de El și să ripostezi împotriva Lui. Asta ar fi o problemă gravă! Ar arăta că încă ai o natură care se împotrivește lui Dumnezeu, că nu înțelegi realmente adevărul și că nu ai avut nicio schimbare în firea vieții tale. După ce sunt demiși sau îndepărtați, unii oameni încă au îndrăzneala să-L judece pe Dumnezeu și să spună că El nu este drept. Ba chiar se ceartă cu Dumnezeu și ripostează, răspândindu-și noțiunile despre Dumnezeu și nemulțumirea față de El peste tot pe unde merg. Astfel de oameni sunt diavoli care I se împotrivesc lui

Dumnezeu. Oamenii care au naturi diavolești nu se vor schimba niciodată și ar trebui abandonați. Numai cei care pot să caute și să accepte adevărul în orice situație și să se supună lucrării lui Dumnezeu au o speranță să câștige adevărul și să dobândească o schimbare a firii. În experiențele tale, trebuie să înveți să discerni între stările care par normale la suprafață. Poate suspini și plângi în timpul rugăciunii sau simți că inima ta Îl iubește atât de mult pe Dumnezeu și este foarte aproape de El, însă aceste stări sunt doar lucrarea Duhului Sfânt și nu înseamnă că ești o persoană care Îl iubește pe Dumnezeu. Dacă încă poți să-L iubești și să I te supui lui Dumnezeu chiar și atunci când Duhul Sfânt nu lucrează și când Dumnezeu face lucruri care nu se aliniază cu propriile tale noțiuni, numai atunci ești o persoană care Îl iubește cu adevărat. Numai atunci ești o persoană care și-a schimbat firea vieții. Numai aceasta este o persoană care deține adevărul-realitate.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce ar trebui să se știe despre transformarea firii omului”

Dacă viața-fire a unei persoane s-a transformat, cu siguranță s-a schimbat și perspectiva ei asupra vieții. Având acum valori diferite, ea nu va mai trăi niciodată pentru sine și nu va mai crede niciodată în Dumnezeu cu scopul de a câștiga binecuvântări. O astfel de persoană va fi capabilă să spună: „Chiar merită să-L cunosc pe Dumnezeu. Dacă aș muri după ce am ajuns să-L cunosc, atunci ar fi grozav! Dacă voi putea să-L cunosc pe Dumnezeu și să mă supun Lui și dacă voi putea să trăiesc o viață plină de însemnătate, atunci nu voi fi trăit în zadar, nici nu voi muri cu vreun regret; nu voi avea nicio plângere.” Perspectiva acestei persoane asupra vieții s-a transformat. Principalul motiv al schimbării din viața-fire a cuiva este acela de a deține adevărul-realitate, de a fi dobândit adevărul și de a avea cunoaștere de Dumnezeu; perspectiva persoanei asupra vieții este astfel schimbată, iar valorile sale sunt diferite de cele dinainte. Transformarea

începe din interiorul inimii și al propriei vieți; cu siguranță nu este o schimbare exterioară. Unii credincioși noi, după ce au început să creadă în Dumnezeu, lasă în urmă lumea laică. Ulterior, când întâlnesc necredincioși, acești credincioși au puține de spus și rareori iau legătura cu rudele și prietenii lor necredincioși. Cei necredincioși spun: „Această persoană s-a schimbat.” Credincioșii se gândește atunci: „Viața-fire pe care o am s-a transformat; acești necredincioși spun că m-am schimbat.” S-a transformat cu adevărat firea unei astfel de persoane? Nu s-a transformat. Ceea ce manifestă ea sunt simple schimbări exterioare. Nu a existat nicio schimbare reală în viața sa, iar natura ei satanică rămâne înrădăcinată în inima sa, complet neatinsă. Uneori, oamenii sunt cuprinși de ardoare datorită lucrării Duhului Sfânt; ar putea avea loc unele schimbări exterioare, iar ei ar putea face câteva fapte bune. Totuși, nu e același lucru cu a dobândi o transformare a firii. Dacă nu deții adevărul, iar viziunea ta asupra lucrurilor nu s-a schimbat, chiar până în punctul de a nu fi deloc diferită de cea a necredincioșilor, și dacă perspectiva ta asupra vieții și valorile tale nu s-au modificat nici ele și dacă nici măcar nu ai o inimă cu frică de Dumnezeu – ceea ce e minimul pe care ar trebui să îl deții – atunci nu te apropii deloc de a fi dobândit o schimbare a firii.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Înainte, ceea ce înțelegeați prin schimbarea firii era că voi, care vă grăbiți să judecați, ați încetat să mai vorbiți nechibzuit întrucât Dumnezeu v-a disciplinat; dar acesta este doar un aspect al schimbării. Acum, cel mai important punct este urmarea îndrumării Duhului Sfânt: urmează orice spune Dumnezeu și ascultă orice îți spune El. Oamenii nu își pot schimba singuri firea; ei trebuie să fie supuși judecății, mustrării, suferinței și rafinării cuvintelor lui Dumnezeu sau să fie disciplinați și emondați prin cuvintele Lui. Doar după aceea pot să ajungă la supunerea și devotamentul

față de Dumnezeu și să nu mai fie superficiali față de El. Sub rafinarea cuvintelor lui Dumnezeu se schimbă firile oamenilor. Doar prin dezvăluirea, judecata, disciplinarea și emondarea din cuvintele Lui nu vor mai îndrăzni ei să acționeze nechibzuit și, în schimb, vor deveni calmi și liniștiți. Cel mai important lucru este că sunt capabili să se supună cuvintelor actuale ale lui Dumnezeu și lucrării Sale și, chiar dacă nu este conform noțiunilor umane, ei pot să lase la o parte aceste noțiuni și să se supună de bunăvoie. În trecut, discuțiile despre schimbările firii se refereau, în principal, la a putea să te răzvrătești împotiva propriei persoane, a-i permite trupului să sufere, la disciplinarea propriului trup și lepădarea de preferințele trupești, care este un tip de schimbare a firii. Astăzi, toți oamenii știu că adevărata expresie a schimbării firii este să asculte cuvintele actuale ale lui Dumnezeu și să-I cunoască, cu adevărat, noua lucrare. În acest fel, înțelegerea anterioară a oamenilor despre Dumnezeu, care era influențată de noțiunile lor, poate fi nimicită, iar ei pot să dobândească adevărata cunoaștere și supunere față de Dumnezeu – doar aceasta este o expresie autentică a schimbării firii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei a căror fire s-a schimbat sunt aceia care au intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu"

Schimbarea firii nu stă în schimbări ale ritualurilor sau regulilor și cu atât mai puțin în schimbări ale înfățișării sau ale comportamentului de suprafață, ale caracterului sau ale temperamentului cuiva. Nu înseamnă transformarea unui temperament calm într-unul înfocat sau invers, nici nu înseamnă transformarea unui introvertit într-un extrovertit sau unui om vorbăreț într-unul taciturn. Nu aceasta este calea, este foarte diferită și foarte departe de cerințele lui Dumnezeu! Când cineva începe să creadă în Dumnezeu, întrucât nu înțelege adevărul, mereu face lucruri conform propriilor noțiuni și închipuiri. Ca urmare, se îndepărtează de la calea cea dreaptă și își irosește numeroși ani din viață fără să câștige nimic real. În

acel moment, nu știe că ar trebui să meargă pe calea urmăririi adevărului în credința sa în Dumnezeu. Așadar, urmează căi greșite vreme de mai mulți ani, înainte să-și dea seama că lucrul cel mai important în credința în Dumnezeu este să înțelegi adevărul și să intri în realitate pentru a obține mântuirea, precum și că acest lucru este hotărâtor. Numai atunci înțelege că schimbarea firii, despre care vorbește Dumnezeu, nu se referă la schimbări în comportamentul exterior și că, în schimb, Dumnezeu le cere oamenilor să-și înțeleagă esența coruptă și pe ei înșiși, să facă eforturi și să găsească principala cauză cu privire la înțelegerea naturii-esențe a omului și apoi, să-și alunge firile corupte, să pună adevărul în practică și să fie capabili să I se supună și să I se închine lui Dumnezeu. Asta înseamnă să-ți schimbi viața-fire.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Calea de practică spre schimbarea firii unei persoane"

Transformarea firii unei persoane nu este o schimbare de comportament, nici nu e o pretinsă schimbare exterioară sau o modificare temporară făcută din zel. Oricât de bune ar fi aceste schimbări, ele nu pot lua locul schimbărilor din firea vieții, deoarece aceste schimbări exterioare pot fi realizate prin eforturi omenești, dar schimbările din firea vieții nu pot fi realizate doar prin efortul personal al unei persoane. Experimentarea judecății, mustrării, încercărilor și rafinării din partea lui Dumnezeu este necesară pentru realizarea acestui lucru, precum și desăvârșirea din partea Duhului Sfânt. Deși oamenii care cred în Dumnezeu manifestă un oarecare comportament bun, niciunul dintre ei nu I se supune cu adevărat lui Dumnezeu, nu Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu sau nu poate urma voia lui Dumnezeu. De ce se întâmplă asta? Din cauza faptului că acest lucru necesită o schimbare în firea vieții, iar o simplă schimbare a comportamentului este departe de a fi suficientă. O schimbare a firii

înseamnă că ai cunoștințe și experiență cu privire la adevăr și că adevărul a devenit viața ta, că îți poate direcționa și domina viața și tot ce ține de tine. Aceasta este o schimbare în firea vieții tale. Doar oamenii care dețin adevărul ca viață sunt cei ale căror firi s-au schimbat. În trecut, s-ar putea să fi existat unele adevăruri pe care nu le puteai pune în practică atunci când le înțelegeai, dar acum poți practica orice aspect al adevărului pe care îl înțelegi, fără obstacole sau dificultăți. Când practici adevărul, te simți plin de pace și fericire, dar dacă nu poți practica adevărul, simți durere și conștiința ta este tulburată. Poți practica adevărul în orice, poți trăi după cuvintele lui Dumnezeu și poți avea o bază pentru a trăi. Asta înseamnă că firea ta s-a schimbat. Acum poți să renunți cu ușurință la noțiunile și închipuirile tale, la preferințele și preocupările tale trupești și la acele lucruri la care nu puteai renunța înainte. Simți cum cuvintele lui Dumnezeu sunt cu adevărat bune și că practicarea adevărului este cel mai bun lucru de făcut. Asta înseamnă că firea ta s-a schimbat. O schimbare a firii sună foarte simplu, dar este, de fapt, un proces care implică multe experiențe. În această perioadă, oamenii trebuie să sufere multe greutăți, trebuie să-și subjuge propriul corp și să se răzvrătească împotriva trupului lor, trebuie, de asemenea, să îndure judecată, mustrare, emondare, încercări și rafinare și, de asemenea, trebuie să experimenteze multe eșecuri, căderi, lupte interioare și chinuri în inimile lor. Numai după aceste experiențe pot avea oamenii o oarecare înțelegere a propriei naturi, dar o anumită înțelegere nu produce imediat o schimbare completă; trebuie să treacă printr-o lungă perioadă de experiență înainte de a fi în sfârșit capabili să se elibereze de firile lor corupte.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce ar trebui să se știe despre transformarea firii omului”

A obține o transformare a firii nu este un lucru simplu; nu înseamnă doar să faci câteva schimbări de comportament, să dobândești o oarecare cunoaștere a adevărului, să poți să vorbești puțin despre propria experiență cu privire la fiecare aspect al adevărului sau să ai câteva schimbări ori să devii puțin supus după ce ești disciplinat. Aceste lucruri nu constituie o transformare a firii vieții. De ce spun asta? Deși poți să te fi schimbat întrucâtva, tot nu pui efectiv adevărul în practică. Poate te comporți astfel din cauză că te afli provizoriu într-un mediu potrivit, iar situația o permite sau împrejurările tale actuale te-au constrâns. În plus, atunci când ești într-o dispoziție bună, când starea ta este normală și când ai lucrarea Duhului Sfânt, poți practica adevărul. Dar să presupunem că ești în toiul unei încercări, când suferi ca Iov în mijlocul încercărilor tale sau că te confrunți cu încercarea morții. Când se va întâmpla asta, vei mai fi capabil să practici adevărul și să rămâi ferm în mărturie? Poți să spui ceva asemănător cu ceea ce a spus Petru: „Chiar dacă ar fi să mor după ce Te cunosc, cum să nu fac asta bucuros și fericit?” Ce prețuia Petru? Ceea ce prețuia Petru era supunerea și considera cunoașterea lui Dumnezeu ca fiind cel mai important lucru, așa că a fost capabil să se supună până la moarte. Transformarea firii nu are loc peste noapte; este nevoie de o viață întreagă de experiență pentru a o obține. Înțelegerea adevărului este puțin mai ușoară, dar a putea practica adevărul în diverse contexte este greu. De ce întâmpină oamenii întotdeauna dificultăți în a pune adevărul în practică? De fapt, toate aceste dificultăți au legătură directă cu firile corupte ale oamenilor și toate sunt obstacole care provin din firile corupte. Prin urmare, trebuie să suferi mult și să plătești un preț pentru a fi capabil să pui adevărul în practică. Dacă nu ai avea firi corupte, nu ar trebui să suferi și să plătești un preț pentru a practica adevărul. Nu este acesta un fapt evident? Câteodată, ar putea să pară că pui adevărul în practică, dar în realitate, natura acțiunilor tale nu arată că faci

astfel. Urmându-l pe Dumnezeu, mulți oameni sunt capabili să-și abandoneze familiile și carierele și carierrealizeze îndatoririle și, prin urmare, cred că practică adevărul. Cu toate acestea, ei nu sunt niciodată capabili să ofere adevărate mărturii despre experiențele lor. Ce se petrece, exact, aici? Dacă îi evaluezi după noțiunile omului, ei par să practice adevărul și, totuși, Dumnezeu nu recunoaște ceea ce fac ei drept practicarea adevărului. Dacă lucrurile pe care le faci au în spate motive personale și sunt denaturate, atunci ești predispus să te abați de la principii și nu se poate spune că practici adevărul; este doar un tip de purtare. Strict vorbind, acest tip de purtare a ta va fi probabil condamnată de Dumnezeu; nu va fi acceptată sau comemorată de El. Dacă te apuci să analizezi esența și rădăcina acestui lucru, ești o persoană care face rău, iar aceste comportamente exterioare ale tale constituie opoziție față de Dumnezeu. Din exterior, nu perturbi și nu tulburi nimic și nu ai provocat nicio daună mare. Pare să fie logic și rezonabil, totuși, înăuntru se ascund impurități și intenții umane, iar esența acestui lucru este cea de a face rău și a se împotriviri lui Dumnezeu. De aceea, ar trebui să stabilești dacă a existat o schimbare în firea ta și dacă pui adevărul în practică, folosind cuvintele lui Dumnezeu și uitându-te la motivele din spatele acțiunilor tale. Nu depinde de o părere omenească sau de faptul că acțiunile tale se conformează sau nu închipuirilor sau gândurilor omenești sau dacă sunt pe potriva gustului tău; astfel de lucruri nu sunt importante. Mai degrabă, depinde de Dumnezeu care spune dacă te aliniezi sau nu intențiilor Sale, dacă acțiunile tale au sau nu adevărul-realitate și dacă îndeplinesc sau nu cerințele și standardele Lui. Doar a te măsura după cerințele lui Dumnezeu este precis. Transformarea firii și punerea în practică a adevărului nu sunt atât de simple și ușoare pe cât își imaginează oamenii. Înțelegeți acest lucru acum? Aveți vreo experiență în acest sens? Când vine vorba de esența unei probleme, este

posibil să nu o înțelegeți; intrarea voastră a fost exagerat de superficială. Alergați toată ziua, din zori până la amurg, trezindu-vă devreme și culcându-vă târziu și totuși, nu ați dobândit transformarea în firea vieții voastre și nu puteți înțelege ce este transformarea firii. Aceasta înseamnă că intrarea voastră este prea superficială, nu-i așa? Indiferent cât timp ați crezut în Dumnezeu, este posibil să nu simțiți esența și lucrurile profunde ce au legătură cu transformarea firii. Se poate spune că firea voastră s-a schimbat? De unde știți dacă Dumnezeu vă acceptă sau nu? Cel puțin, te vei simți excepțional de ferm în ceea ce privește tot ce faci și vei simți că Duhul Sfânt te călăuzește, te luminează și lucrează în tine în timp ce îți realizezi îndatoririle, faci vreo lucrare în casa lui Dumnezeu sau în mod general. Conduita ta se va potrivi ca o mănușă cu cuvintele lui Dumnezeu și, odată ce ai dobândit un anumit grad de experiență, vei simți că modul în care ai acționat în trecut a fost relativ potrivit. Dacă, totuși, după ce ai câștigat experiență o perioadă de timp, simți că unele dintre lucrurile pe care le-ai făcut în trecut nu erau potrivite și ești nemulțumit de ele și simți că nu erau în conformitate cu adevărul, atunci asta dovedește că tot ceea ce ai făcut a fost făcut împotrivindu-te lui Dumnezeu. Este o dovadă că slujirea ta a fost plină de răzvrătire, împotrivire și moduri umane de a acționa și că ai eșuat în totalitate în a obține schimbări ale firii.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce ar trebui să se știe despre transformarea firii omului”

Firile sunt lucruri care sunt dezvăluite de natura unei persoane, iar o schimbare a firii înseamnă că firea coruptă a acesteia a fost purificată și înlocuită cu adevărul. Prin urmare, ceea ce este dezvăluit atunci nu este o fire coruptă, ci o manifestare a umanității normale. După ce Satana l-a corupt pe om, omul a devenit o întruchipare a Satanei și acel soi de lucru satanic care se împotrivește lui Dumnezeu și este pe deplin capabil să-L

trădeze. De ce le cere Dumnezeu oamenilor să-și schimbe firile? Pentru că Dumnezeu vrea să desăvârșească și să câștige oameni, transformându-i în cele din urmă în oameni care dețin o mulțime de realități suplimentare ale cunoașterii de Dumnezeu și realitățile tuturor aspectelor adevărului. Astfel de oameni sunt pe deplin în conformitate cu voia lui Dumnezeu. În trecut, oamenii aveau firi corupte și greșeau sau manifestau împotrivire ori de câte ori făceau ceva, dar acum oamenii înțeleg unele adevăruri și pot face multe lucruri care sunt în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Totuși, asta nu înseamnă că oamenii nu Îl trădează pe Dumnezeu. Oamenii încă pot face asta. O parte din ceea ce se revarsă din natura lor poate fi schimbată, iar partea care se poate schimba este cea în care oamenii sunt capabili să practice conform adevărului. Dar doar pentru că acum poți să pui adevărul în practică nu înseamnă că natura ta s-a schimbat. Este la fel cum oamenii obișnuiau să aibă întotdeauna noțiuni și cereri de la Dumnezeu, iar acum, în multe privințe, nu mai au – dar s-ar putea să aibă în continuare noțiuni sau cereri în unele chestiuni și încă sunt capabili să Îl trădeze pe Dumnezeu. Ai putea spune: „Pot să mă supun oricărui lucru pe care îl face Dumnezeu și să fiu ascultător în multe chestiuni, fără să mă plâng și fără să cer nimic,” dar încă Îl poți trăda pe Dumnezeu în unele chestiuni. Deși nu te împotrivești lui Dumnezeu în mod intenționat, atunci când nu înțelegi voia Lui, tot te poți împotrivi acesteia. Așadar, ce se înțelege prin partea care se poate schimba? Doar că, atunci când înțelegi voia lui Dumnezeu, poți asculta, iar când înțelegi adevărul, îl poți pune în practică. Dacă nu înțelegi adevărul sau voia lui Dumnezeu în anumite chestiuni, atunci încă există o posibilitate ca tu să dezvălui corupție. Dacă înțelegi adevărul, dar nu îl pui în practică pentru că ești constrâns de anumite lucruri, atunci asta este trădare și face parte din natura ta. Bineînțeles, nu există nicio limită în ceea ce privește cât de mult se poate schimba firea ta. Cu cât dobândești mai multe adevăruri,

mai exact, cu cât devine mai profundă cunoașterea ta despre Dumnezeu, cu atât mai puțin te vei împotrivi Lui și Îl vei trăda. În principal, căutarea schimbării firii unei persoane se realizează prin urmărirea adevărului, iar înțelegerea propriei naturi și esențe se realizează prin înțelegerea adevărului. Când o persoană dobândește cu adevărat adevărul, toate problemele sale vor fi rezolvate.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu"

Oamenii care au experimentat o schimbare în firile lor sunt diferiți; ei au înțeles adevărul, ei au discernământ asupra tuturor problemelor, știu cum să acționeze în conformitate cu voia lui Dumnezeu, cum să acționeze în conformitate cu adevărul-principiu și cum să acționeze pentru a-L satisface pe Dumnezeu și ei înțeleg natura corupției pe care o dezvăluie. Când sunt revelate propriile lor idei și noțiuni, ei sunt capabili să aibă discernământ și să se răzvrătească împotriva trupului. Acesta este modul în care se manifestă o schimbare în fire. Principala manifestare a oamenilor care au suferit o schimbare a firii este că ei au ajuns să înțeleagă clar adevărul, iar când realizează lucrurile, pun adevărul în practică cu o acuratețe relativă, și nu dezvăluie corupție atât de des. În general, cei ale căror firi s-au transformat par a fi deosebit de rezonabili și dotați cu discernământ și, datorită înțelegerii pe care o au asupra adevărului, nu mai dezvăluie la fel de multă neprihănire de sine sau aroganță. Ei pot vedea și discerne mult din corupția care a fost dezvăluită în ei, așadar ei nu lasă ca aroganța să se nască. Ei sunt capabili să aibă o înțelegere măsurată despre locul pe care ar trebui să-l aibă și despre lucrurile rezonabile pe care ar trebui să le facă, despre cum să fie ascultători, despre ce să spună și ce să nu spună, ce să spună și ce să le facă anumitor oameni. Astfel, oamenii ale căror firi s-au schimbat sunt relativ rezonabili și numai asemenea oameni trăiesc cu

adevărat o asemănare umană. Deoarece înțeleg adevărul, sunt capabili să vorbească și să vadă lucrurile în conformitate cu acesta și sunt principiali în tot ceea ce fac; ei nu sunt supuși influenței vreunei persoane, vreunui eveniment sau lucru și au toți propriile perspective și pot susține adevărul-principiu. Firile lor sunt relativ stabile, nu trec de la o extremă la alta și, indiferent de circumstanțele lor, înțeleg cum să-și îndeplinească îndatoririle în mod corespunzător și cum să se comporte spre mulțumirea lui Dumnezeu. Cei ale căror firi s-au schimbat nu se concentrează asupra a ceea ce trebuie să facă la exterior pentru a-i face pe ceilalți să aibă o părere bună despre ei; ei au câștigat claritate internă cu privire la ce trebuie să facă pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Prin urmare, din exterior, ei pot să nu pară a fi atât de entuziaști sau a fi făcut ceva important, dar tot ceea ce fac ei este semnificativ, este valoros și are rezultate practice. Cei ale căror firi s-au schimbat dețin cu siguranță multe adevăruri-realități, iar acest lucru poate fi confirmat de perspectivele lor asupra lucrurilor și de principiile lor de acțiune. Cei care nu au obținut adevărul nu au obținut absolut nicio schimbare în firea vieții. Mai exact, cum se obține o schimbare în firea vieții? Ființele umane au fost profund corupte de Satana, toate se împotrivesc lui Dumnezeu și au o natură potrivnică lui Dumnezeu. Dumnezeu mântuiește oamenii transformându-I pe cei care au o natură potrivnică lui Dumnezeu și care pot să I se împotrivească în cei care pot să I se supună și să se teamă de El. Asta înseamnă să fii cineva a cărui fire s-a schimbat. Oricât de coruptă ar fi o persoană sau oricâte firi corupte ar avea, atât timp cât poate să accepte adevărul, să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu și diversele încercări și rafinări, va avea o înțelegere adevărată cu privire la Dumnezeu și, în același timp, va fi capabilă să-și vadă clar natura-esență. Când se cunoaște cu adevărat, va fi capabilă să se urască pe sine și pe Satana și va fi dispusă să se răzvrătească împotriva Satanei și să

se supună complet de Dumnezeu. Odată ce o persoană are această determinare, poate urmări adevărul. Dacă oamenii au cunoaștere adevărată cu privire la Dumnezeu, dacă firea lor satanică este purificată, iar cuvintele lui Dumnezeu prind rădăcini în ei și au devenit viața lor și baza existenței lor, dacă trăiesc după cuvintele lui Dumnezeu, s-au schimbat complet și au devenit oameni noi – atunci acest lucru se consideră drept schimbare în firea lor. O schimbare în fire nu înseamnă a avea o umanitate matură și experimentată, nici nu înseamnă că firile exterioare ale oamenilor sunt mai umile decât înainte, că erau aroganți, dar acum pot să comunice rezonabil, sau că nu ascultau pe nimeni, dar acum îi pot asculta puțin pe alții; astfel de modificări externe nu pot fi considerate transformări ale firii. Desigur, transformările firii chiar includ astfel de manifestări, dar ingredientul crucial este că, lăuntric, viața lor s-a schimbat. Acest lucru se datorează în totalitate faptului că adevărul și cuvintele lui Dumnezeu au prins rădăcini în ei, stăpânesc în interiorul lor și au devenit viața lor. Perspectivele lor asupra lucrurilor s-au schimbat și ele. Ei pot vedea clar ce se întâmplă în lume și cu omenirea, felul în care Satana corupe omenirea, modul în care marele balaur roșu I se împotrivește lui Dumnezeu și esența marelui balaur roșu. Ei îl pot urî pe marele balaur roșu și pe Satana în inimile lor și se pot întoarce complet către Dumnezeu și Îl pot urma. Asta înseamnă că firea vieții lor s-a schimbat și au fost câștigați de Dumnezeu. Schimbările din firea vieții sunt schimbări fundamentale, în timp ce schimbările de comportament sunt superficiale. Doar cei care au obținut schimbări în firea vieții sunt cei care au obținut adevărul și numai ei au fost câștigați de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Imnuri similare

Schimbările firii sunt, în principal, schimbări ale naturii omului

28. La ce se referă mântuirea

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Care este sensul final al credinței oamenilor? Pe scurt, este acela de a fi mântuiți. […] În termeni simpli, să fii mântuit înseamnă că vei fi capabil să trăiești în continuare, că vei fi adus înapoi la viață. În trecut trăiai în păcat și erai sortit morții – din punctul de vedere al lui Dumnezeu, erai o persoană moartă. Pe ce bază se spune asta? Sub a cui putere trăiesc oamenii înainte să atingă mântuirea? (Sub puterea Satanei.) Și pe ce se bazează oamenii ca să trăiască sub puterea Satanei? Ca să trăiască, se bazează pe natura lor satanică și pe firile lor corupte. Atunci, întreaga sa ființă – trupul și toate celelalte aspecte, ca duhurile și gândurile lor – este vie sau moartă? Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, ei sunt morți, sunt cadavre ambulante. La suprafață, pari să respiri și să gândești, dar toate lucrurile la care te gândești în mod constant sunt rele, Îl sfidează pe Dumnezeu și se răzvrătesc împotriva Lui, toate gândurile tale provin din lucruri pe care Dumnezeu le detestă, le urăște și le condamnă. În ochii lui Dumnezeu, toate aceste lucruri nu aparțin numai trupului, ci aparțin în întregime Satanei și diavolilor. Așadar, în ochii lui Dumnezeu, sunt oamenii corupți măcar umani? Nu, ei sunt fiare, diavoli și satane; sunt satane vii! Toți oamenii trăiesc după natura și firea Satanei și, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, sunt satane vii și care poartă trup uman, sunt diavoli în piele umană. Dumnezeu îi caracterizează pe acești oameni drept cadavre umblătoare, drept morți. Dumnezeu face acum lucrarea de mântuire, ceea ce înseamnă că El va lua cadavrele umblătoare care trăiesc conform firii corupte a Satanei și a esenței lui corupte – morții – și le va preschimba în oameni vii. Aceasta e semnificația mântuirii. O persoană crede în Dumnezeu ca să fie mântuită – ce înseamnă să fii mântuit? Când oamenii

obțin mântuirea lui Dumnezeu, sunt morții care devin vii. Odinioară aparțineau Satanei, sortiți să moară, iar acum revin la viață drept oameni care Îi aparțin lui Dumnezeu. Dacă oamenii pot să se supună lui Dumnezeu, să-L cunoască și să îngenuncheze în fața Lui în închinăciune când cred în Dumnezeu și Îl urmează, dacă nu mai au împotrivire și răzvrătire în inimile lor împotriva lui Dumnezeu și nu I se vor mai împotrivi și nu-L vor mai ataca și pot să se supună cu adevărat față de El, atunci, în ochii lui Dumnezeu, sunt oameni cu adevărat vii. […] Ca o persoană să fie în cele din urmă mântuită și să devină o persoană vie, ea trebuie măcar să fie capabilă să țină seama de cuvintele lui Dumnezeu, să vorbească cu conștiință și cu rațiune și trebuie să gândească și să discearnă, să fie capabilă să înțeleagă adevărul și să îl practice, să fie capabilă să se supună lui Dumnezeu și să-L venereze. Asta înseamnă o adevărată persoană vie.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cu supunere adevărată se poate avea încredere reală”

Toți cei care trăiesc sub influența întunericului sunt cei care trăiesc în mijlocul morții, cei care sunt posedați de Satana. Fără a fi mântuiți de Dumnezeu și judecați și mustrați de Dumnezeu, oamenii nu pot să scape de influența morții; ei nu pot deveni cei vii. Acești „morți” nu pot fi mărturie pentru Dumnezeu și nici nu pot fi folosiți de Dumnezeu, cu atât mai puțin nu pot să intre în împărăție. Dumnezeu vrea mărturia celor vii, nu a celor morți, și El cere celor vii, nu celor morți, să lucreze pentru El. „Morții” sunt cei care se opun și se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, cei care sunt amorțiți în duh și nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu; ei sunt cei care nu pun adevărul în practică și nu au pic de loialitate față de Dumnezeu și ei sunt cei care trăiesc sub puterea Satanei și sunt exploatați de acesta. Morții se manifestă stând în contradicție cu adevărul, răzvrătindu-se împotriva lui Dumnezeu și fiind inferiori, disprețuitori, răi, brutali, înșelători și hidoși.

Chiar dacă astfel de oameni mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, ei nu pot să trăiască cuvintele lui Dumnezeu; deși sunt în viață, sunt doar cadavre umblătoare, care respiră. Morții sunt total incapabili să-L mulțumească pe Dumnezeu, cu atât mai puțin să Îi fie pe deplin supuși. Ei pot doar să-L înșele, să-L hulească și să-L trădeze, și tot ceea ce ei pricinuiesc dezvăluie natura Satanei. Dacă oamenii doresc să devină ființe vii și să fie mărturie pentru Dumnezeu și să fie aprobați de Dumnezeu, atunci trebuie să accepte mântuirea lui Dumnezeu, să se supună cu bucurie judecății și mustrării Sale și trebuie să accepte cu bucurie emondarea din partea lui Dumnezeu. Doar atunci vor putea să pună în practică toate adevărurile cerute de Dumnezeu și numai atunci vor câștiga mântuirea lui Dumnezeu și vor deveni cu adevărat ființe vii. Cei vii sunt mântuiți de Dumnezeu; au fost judecați și mustrați de Dumnezeu, sunt dispuși să se dedice și sunt fericiți să-și dea viața pentru Dumnezeu și își vor dedica cu bucurie toată viața lui Dumnezeu. Numai atunci când cei vii dau mărturie despre Dumnezeu, Satana poate fi rușinat; numai cei vii pot răspândi lucrarea Evangheliei lui Dumnezeu, numai cei vii se conformează voii lui Dumnezeu și numai cei vii sunt oameni adevărați. Inițial, omul făcut de Dumnezeu era viu, dar din cauza stricăciunii Satanei omul trăiește în mijlocul morții și trăiește sub influența Satanei și, în acest astfel, oamenii au devenit morții fără duh, au devenit dușmani care se opun lui Dumnezeu, au devenit instrumentele Satanei și au devenit captivi ai acestuia. Toți oamenii vii creați de Dumnezeu au devenit oameni morți, așa că Dumnezeu Și-a pierdut mărturia și a pierdut omenirea pe care El a creat-o și care este singurul lucru ce are suflarea Lui. Dacă Dumnezeu trebuie să-Și ia înapoi mărturia și să-i ia înapoi pe cei care au fost făcuți de mâna Lui, dar care au fost prinși de Satana, atunci El trebuie să-i învie, astfel încât ei să devină ființe vii și El trebuie să-i recupereze pentru a trăi în lumina Lui. Morții sunt cei care nu au duh, cei care sunt amorțiți în extremă și care se

opun lui Dumnezeu. Ei sunt cei dintâi care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Acești oameni nu au nici cea mai mică intenție de I se supune lui Dumnezeu; ei doar se răzvrătesc împotriva Lui și se opun Lui și nu au pic de loialitate. Cei vii sunt cei ale căror duhuri au renăscut, care știu să I se supună lui Dumnezeu și care sunt loiali lui Dumnezeu. Ei sunt stăpâniți de adevăr și de mărturie și doar acești oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu în casa Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești o persoană care a prins viață?"

La ce se referă, în principal, mântuirea? Se referă în principal la o schimbare a firii. Numai când firea unei persoane s-a schimbat, ea se poate elibera de influența Satanei și poate fi mântuită. Prin urmare, pentru cei care cred în Dumnezeu, schimbarea firii este o problemă majoră. Când firea unei persoane este schimbată, ea va trăi asemănarea umană și va atinge pe deplin mântuirea. E posibil ca cineva să nu fie foarte arătos, înzestrat sau talentat, să vorbească stângaci și să nu fie foarte coerent sau să știe cum să se îmbrace, și ar putea să pară foarte obișnuit în exterior, dar să fie capabil să caute adevărul când i se întâmplă ceva, mai degrabă decât să acționeze conform propriei voințe sau comploteze în interesul propriu, iar când Dumnezeu îi poruncește să realizeze o datorie, să fie capabil să I se supună și să îndeplinească ce îi încredințează El. Ce părere aveți despre acest tip de persoană? Deși din afară nu e atrăgătoare sau impresionantă ca aspect, are o inimă care se teme de Dumnezeu și I se supune, iar în asta i se dezvăluie punctele forte. Când oamenii vor vedea asta, vor spune: „Această persoană are o fire stabilă, iar când se întâmplă lucruri, poate căuta în liniște înaintea lui Dumnezeu, fără a fi neglijentă sau a face ceva nesăbuit sau prostesc. Are o atitudine serioasă și responsabilă; e consecventă și se poate dedica pe deplin îndeplinirii loiale a datoriei." Această persoană este reținută în modul în care vorbește și acționează, are o raționalitate normală și, pe baza a ceea

ce trăiește și a firii pe care o arată, are o inimă cu frică de Dumnezeu. Dacă are o inimă cu frică de Dumnezeu, există principii în acțiunile sale? Ea caută, cu siguranță, principiile și nu se implică în mod nechibzuit în fapte nedrepte. Acesta este rezultatul final obținut prin practicarea adevărului și urmărirea unei schimbări a firii. Felul său de a vorbi este cumpănit și corect, nu vorbește neglijent, acţionează într-un mod care este liniștitor și demn de încredere și deține realitățile supunerii față de Dumnezeu și feririi de rău. Toate aceste manifestări pot fi văzute la această persoană. Aceasta este o persoană care a intrat în adevărul-realitate și a cărei fire s-a schimbat.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Trupul omului aparține Satanei, este plin de firi rebele, este deplorabil de murdar și este ceva necurat. Oamenii râvnesc prea mult la desfătarea trupului și sunt prea multe manifestări ale trupului; de aceea Dumnezeu disprețuiește trupul omului într-o anumită măsură. Când oamenii se leapădă de lucrurile murdare și corupte ale Satanei, ei dobândesc mântuirea lui Dumnezeu. Dar, dacă tot nu se dezbară de murdărie și stricăciune, ei continuă să trăiască sub puterea Satanei. Viclenia, înșelăciunea și necinstea oamenilor sunt toate lucruri ale Satanei. Mântuirea lui Dumnezeu pentru tine este ca să te scape de aceste lucruri ale Satanei. Lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi greșită; ea este făcută întru totul pentru a-i mântui pe oameni de întuneric. Când ai crezut până într-un anumit punct, când te poți debarasa de stricăciunea trupului și nu mai ești constrâns de această stricăciune, nu vei fi fost mântuit? Când trăiești sub puterea Satanei, ești incapabil să-L manifești pe Dumnezeu, ești ceva murdar și nu poți primi moștenirea lui Dumnezeu. Odată ce ai fost curățit și desăvârșit, vei fi sfânt, vei fi o persoană normală și vei fi binecuvântat de Dumnezeu și plăcut Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (2)”

Multor oameni nu le este clar ce înseamnă să fii mântuit. Unii oameni cred că dacă au crezut în Dumnezeu mulți ani, atunci s-ar putea să fie mântuiți. Unii oameni cred că, dacă înțeleg multe doctrine spirituale, atunci s-ar putea să fie mântuiți, sau unii cred că liderii și lucrătorii vor fi cu siguranță mântuiți. Acestea sunt toate noțiuni și închipuiri omenești. Elementul cheie este că oamenii trebuie să înțeleagă ce înseamnă mântuirea. A fi mântuit înseamnă în primul rând să fii eliberat de păcat, de influența Satanei, și să te întorci cu adevărat către Dumnezeu și să-L asculți. Ce trebuie să dețineți pentru a fi liberi de păcat și de influența Satanei? Adevărul. Dacă oamenii speră să dobândească adevărul, trebuie să fie înarmați cu multe dintre cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să fie capabili să le experimenteze și să le practice, astfel încât să poată înțelege adevărul și să intre în realitate. Numai atunci pot fi mântuiți. Dacă o persoană poate fi sau nu mântuită nu are nicio legătură cu cât de mult timp a crezut în Dumnezeu, cunoștințele pe care le au, dacă au daruri sau puncte forte sau cât de mult suferă. Singurul lucru direct legat de mântuire este posibilitatea persoanei de a dobândi adevărul. Așadar, astăzi, câte adevăruri ai înțeles în mod autentic? Și câte dintre cuvintele lui Dumnezeu au devenit viața ta? În care dintre toate cerințele lui Dumnezeu ai dobândit intrarea? În timpul anilor tăi de credință în Dumnezeu, cât de mult ai intrat în realitatea cuvântului lui Dumnezeu? Dacă nu știi sau dacă nu ai reușit să intri în realitatea niciunuia dintre cuvintele lui Dumnezeu, atunci, sincer, nu ai nicio speranță de mântuire. Nu e cu putință să fii mântuit. Nu contează dacă ai un nivel înalt de cunoștințe sau dacă ai crezut în Dumnezeu mult timp, ai o înfățișare bună, poți vorbi bine și ai fost lider sau lucrător timp de câțiva ani. Dacă nu urmărești adevărul și nu practici cum se cuvine și nu experimentezi cuvintele lui Dumnezeu și-ți lipsește experiența veritabilă și mărturia, atunci nu există nicio speranță ca tu să fii mântuit. Nu Mă

interesează cum arăți, cât de multe cunoștințe științifice ai, cât de mult ai suferit sau cât de mare este prețul pe care l-ai plătit. Îți spun acest lucru: dacă nu accepți adevărul și nu intri niciodată în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, nu poți fi mântuit. Asta este sigur. Dacă Îmi spui cât de mult ai intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, atunci îți voi spune cât de mare este șansa ta de a fi mântuit. Acum, că v-am vorbit despre criteriile pentru măsurarea acestui lucru, ar trebui să fiți capabili să-l măsurați și singuri. Ce lucru vă spun aceste cuvinte? Dumnezeu a folosit cuvinte pentru a crea lumea, pentru a realiza tot felul de fapte, pentru a realiza toate faptele pe care Dumnezeu le-a dorit îndeplinite și Dumnezeu a folosit cuvinte pentru a desfășura două etape ale lucrării Lui. Azi, Dumnezeu desfășoară a treia etapă a lucrării Lui și, în această etapă a lucrării, Dumnezeu a rostit mai multe cuvinte decât în orice altă etapă. Aceasta este perioada în care Dumnezeu a vorbit cel mai mult în timpul lucrării Lui, de-a lungul întregii istorii a omenirii. Faptul că Dumnezeu a putut folosi cuvinte pentru a crea lumea, pentru a realiza toate faptele, pentru a aduce toate faptele din nimic în existență și existența în nimic – aceasta este autoritatea cuvintelor lui Dumnezeu și, în cele din urmă, Dumnezeu va folosi cuvinte și pentru a realiza faptul mântuirii omenirii. Azi, puteți vedea cu toții acest fapt, în zilele de pe urmă, Dumnezeu nu a făcut nicio lucrare care nu este legată de cuvintele Lui, a vorbit în tot acest timp, a folosit cuvinte în tot acest timp, pentru a-l îndruma pe om spre ziua de azi. Firește, în timp ce vorbea, Dumnezeu a folosit cuvinte și ca să Își mențină relația cu cei care-L urmează, a folosit cuvinte ca să-i îndrume, iar aceste cuvinte sunt de cea mai mare importanță pentru cei care vor să fie mântuiți, sau pe care Dumnezeu vrea să-i mântuiască, Dumnezeu va folosi aceste cuvinte pentru a realiza faptul mântuirii omenirii. Evident, dacă sunt privite din punctul de vedere al conținutului sau al numărului lor, indiferent ce fel de cuvinte sunt

și ce parte din cuvintele lui Dumnezeu reprezintă, ele sunt de cea mai mare importanță pentru fiecare dintre cei care vor să fie mântuiți. Dumnezeu folosește aceste cuvinte pentru a obține efectul suprem al planului Lui de gestionare de șase mii de ani. Pentru omenire – fie pentru omenirea din ziua de azi, fie pentru cea din viitor – ele sunt de cea mai mare importanță. Aceasta este atitudinea lui Dumnezeu, acestea sunt țelul și semnificația cuvintelor Lui. Așadar, ce ar trebui să facă omenirea? Omenirea ar trebui să coopereze în cuvintele și în lucrarea lui Dumnezeu, nu să le ignore. Dar nu aceasta este calea credinței unor oameni în Dumnezeu: indiferent ce spune Dumnezeu, este ca și cum cuvintele Lui nu au nimic de-a face cu ei. Ei urmăresc tot ce vor, fac ce vor și nu caută adevărul pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Asta nu înseamnă să experimentezi lucrarea lui Dumnezeu. Sunt alții care nu acordă nicio atenție, indiferent ce spune Dumnezeu, care au o singură convingere în inimile lor: „Voi face orice cere Dumnezeu, dacă Dumnezeu îmi spune să merg în vest, merg în vest, dacă-mi spune să merg în est, merg în est, dacă-mi spune să mor, îl voi lăsa să mă vadă murind.” Dar există o singură problemă: ei nu asimilează cuvintele lui Dumnezeu. Se gândesc, în sinea lor: „Există atât de multe cuvinte ale lui Dumnezeu, ar trebui să fie puțin mai directe și ar trebui să-mi spună exact ce să fac. Sunt capabil să ascult de Dumnezeu în inima mea.” Indiferent cât de multe cuvinte rostește Dumnezeu, în cele din urmă, acești oameni rămân incapabili să înțeleagă adevărul și nici nu pot să vorbească despre experiențele și cunoștințele lor. Sunt ca un mirean care nu înțelege nimic din chestiunile spirituale. Credeți că astfel de oameni sunt iubiți de Dumnezeu? Dorește Dumnezeu să fie milos cu astfel de oameni? (Nu.) Cu siguranță că nu. Lui Dumnezeu nu Îi plac astfel de oameni. Dumnezeu spune: „Am spus mii de cuvinte nerostite. Cum se face că, la fel ca un om orb sau surd, tu nici nu le-ai văzut, nici nu le-ai auzit? Exact ce gândești tu

în inima ta? Nu te consider nimic mai mult decât un om care este obsedat să urmărească binecuvântări și destinația frumoasă – urmărești aceleași țeluri ca Pavel. Dacă nu vrei să asculți cuvintele Mele, dacă nu dorești să urmezi calea Mea, atunci de ce crezi în Dumnezeu? Nu urmărești mântuirea, urmărești destinația frumoasă și dorința ta de binecuvântări. Și având în vedere că asta plănuiești, ce ți se potrivește cel mai mult este să fii un făcător de servicii." De fapt, și a fi un făcător de servicii credincios este o manifestare a ascultării de Dumnezeu, dar acesta este standardul minim. Să rămâi un făcător de servicii credincios este mult mai bine decât să fii aruncat în pierzanie și distrugere ca un necredincios. În mod special, casa lui Dumnezeu are nevoie de făcători de servicii, iar a fi capabil să faci servicii pentru Dumnezeu se consideră tot o binecuvântare. Asta este mult mai bine – incomparabil mai bine – decât să fiți lachei ai regilor diavoli. Totuși, a face servicii pentru Dumnezeu nu este în întregime mulțumitor pentru Dumnezeu, fiindcă lucrarea de judecată a lui Dumnezeu are scopul de a-i mântui, a-i curăți și a-i desăvârși pe oameni. Dacă oamenii e mulțumesc să facă doar servicii pentru Dumnezeu, acesta nu este țelul pe care Dumnezeu dorește să-l atingă lucrând asupra oamenilor și nu este nici efectul pe care Dumnezeu dorește să-l vadă. Dar oamenii ard de dorință, sunt nesăbuiți și orbi: ei sunt vrăjiți, mistuiți de un profit mărunt și resping prețioasele cuvinte ale vieții, rostite de Dumnezeu. Nici măcar nu le pot trata cu seriozitate, darămite să le îndrăgească. Să nu citești cuvintele lui Dumnezeu sau să nu apreciezi adevărul: este un lucru inteligent sau stupid? Pot oamenii să obțină mântuirea în acest fel? Oamenii ar trebui să înțeleagă toate aceste lucruri. Ei au șanse la mântuire doar dacă lasă la o parte noțiunile și închipuirile lor și se concentrează pe urmărirea adevărului.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Prețuirea cuvintelor lui Dumnezeu este fundamentul credinței în Dumnezeu"

Tot ceea ce face Dumnezeu este necesar și are o semnificație extraordinară, căci tot ceea ce El face pentru om are legătură cu gestionarea Sa și mântuirea omenirii. Desigur, lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o asupra lui Iov nu este diferită, deși Iov era desăvârșit și neprihănit în ochii lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, indiferent ce face Dumnezeu sau de mijloacele prin care face acel lucru, indiferent de cost sau de obiectivul Său, scopul acțiunilor Sale nu se schimbă. Scopul Său este de a prelucra în om cuvintele lui Dumnezeu, precum și cerințele și intențiile lui Dumnezeu pentru om; cu alte cuvinte, este de a lucra în om tot ceea ce Dumnezeu consideră a fi pozitiv în conformitate cu etapele Sale, permițându-i omului să înțeleagă inima și esența lui Dumnezeu și să se supună suveranității și aranjamentelor Lui, permițându-i astfel omului să obțină frica de Dumnezeu și ferirea de rău – toate acestea fiind un aspect al scopului lui Dumnezeu în tot ceea ce face El. Celălalt aspect este că, deoarece Satana este contrastul și obiectul care face servicii în lucrarea lui Dumnezeu, omul este deseori dat Satanei; acesta este mijlocul pe care Dumnezeu îl folosește pentru a le permite oamenilor să vadă viclenia, urâțenia și caracterul vrednic de dispreț al Satanei din ispitele și atacurile sale, făcându-i astfel pe oameni să-l urască pe Satana și să poată cunoaște și recunoaște ceea ce este negativ. Acest proces le permite să se elibereze treptat de sub controlul, acuzațiile, perturbările și atacurile Satanei – până când, mulțumită cuvintelor lui Dumnezeu, a cunoașterii Lui, a supunerii lor față de Dumnezeu, a credinței lor în El și a fricii de El, ei triumfă asupra atacurilor și acuzațiilor Satanei; doar atunci vor fi fost ei eliberați pe deplin de sub puterea Satanei. Eliberarea oamenilor înseamnă că Satana a fost înfrânt, înseamnă că ei nu mai sunt hrana din gura Satanei – în loc să îi înghită, Satana i-a abandonat. Aceasta este deoarece astfel de oameni sunt neprihăniți, deoarece au credință, supunere și frică față de Dumnezeu și deoarece se despart cu totul

de Satana. Ei îl rușinează pe Satana, fac un laș din acesta și îl înving întru totul. Convingerea lor în a-L urma pe Dumnezeu, supunerea și frica lor de Dumnezeu îl înving pe Satana și îl fac să renunțe pe deplin la ei. Doar astfel de oameni au fost cu adevărat câștigați de Dumnezeu și acesta este obiectivul suprem al lui Dumnezeu în a-l mântui pe om. Dacă doresc să fie mântuiți și doresc să fie câștigați complet de Dumnezeu, atunci toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie să se confrunte cu ispite și atacuri atât mari, cât și mici din partea Satanei. Aceia care ies din aceste ispite și atacuri și sunt capabili să îl învingă pe deplin pe Satana sunt cei care au fost mântuiți de Dumnezeu. Adică, aceia care au fost mântuiți prin Dumnezeu sunt cei care au trecut prin încercările Lui și care au fost ispitiți și atacați de Satana de nenumărate ori. Cei care au fost mântuiți prin Dumnezeu înțeleg intențiile și cerințele lui Dumnezeu, sunt capabili să se supună suveranității și rânduielilor Lui și nu abandonează calea de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău în mijlocul ispitirilor Satanei. Cei care sunt mântuiți prin Dumnezeu au onestitate, sunt buni, fac diferența dintre iubire și ură, au simțul dreptății și sunt raționali și capabili de a-L iubi pe Dumnezeu și de a prețui tot ceea ce este al lui Dumnezeu. Astfel de oameni nu sunt legați, spionați, acuzați sau abuzați de Satana; ei sunt complet liberi, au fost eliberați și descătușați pe deplin. Iov a fost tocmai un astfel de om al libertății și aceasta este exact semnificația motivului pentru care Dumnezeu îl predase Satanei.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Când oamenii încă nu sunt mântuiți, Satana le perturbă deseori viețile sau chiar le controlează. Cu alte cuvinte, oamenii care nu au fost mântuiți sunt prizonieri ai Satanei, nu au libertate, nu au fost abandonați de Satana, nu sunt calificați sau îndreptățiți să I se închine lui Dumnezeu și sunt

urmăriți îndeaproape și atacați cu sălbăticie de Satana. Asemenea oameni nu au o fericire demnă de menționat, nu au dreptul la o existență normală și, în plus, nu au nicio demnitate. Doar dacă te ridici și te lupți cu Satana, folosindu-ți credința, supunerea și frica de Dumnezeu ca arme cu care să porți o luptă pe viață și pe moarte cu Satana, astfel încât să îl învingi pe deplin și să-l faci să fugă și să devină laș când te vede, astfel încât să abandoneze complet atacurile și acuzațiile sale împotriva ta – doar atunci vei fi mântuit și vei deveni liber. Dacă ești hotărât să te desparți complet de Satana, dar nu ești echipat cu armele care te vor ajuta să-l învingi, atunci vei fi încă în pericol. Pe măsură ce trece timpul, când ai fost atât de torturat de Satana încât nu mai ai nici pic de putere rămasă în tine, dar încă nu ai fost în stare să fii mărturie, tot nu te-ai eliberat complet de acuzațiile și atacurile Satanei împotriva ta, atunci vei avea puține șanse de a fi mântuit. În final, când încheierea lucrării lui Dumnezeu este declarată, tu vei fi încă în strânsoarea Satanei, incapabil să te eliberezi și, prin urmare, nu vei avea niciodată o șansă sau o speranță. Atunci, aceasta sugerează că asemenea oameni vor fi complet sub robia Satanei.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Ce trebuie să dețină oamenii pentru a primi mântuirea? În primul rând, ei trebuie să înțeleagă multe adevăruri și să fie capabili să identifice esența, firea și calea unui antihrist. Acesta este singurul mod de a se asigura că nu venerează sau nu urmează oameni în timp ce cred în Dumnezeu și singurul mod de a-L urma pe Dumnezeu până la capăt. Numai oamenii care sunt capabili să identifice un antihrist pot crede cu adevărat în Dumnezeu, Îl pot urma și pot fi mărturie pentru Dumnezeu. Identificarea unui antihrist nu este o chestiune simplă și necesită abilitatea de a vedea clar esența lui și de a vedea prin comploturile, trucurile și obiectivele intenționate din spatele a

tot ceea ce face. În acest fel, nu vei fi înșelat sau controlat de el și poți să rămâi ferm, să urmărești adevărul în siguranță și fără riscuri și să fii statornic pe calea urmăririi adevărului și a dobândirii mântuirii. Dacă nu poți identifica un antihrist, atunci se poate spune că ești în mare pericol și că ești susceptibil de a fi înșelat și capturat de un antihrist și a ajunge să trăiești sub influența Satanei. E posibil să existe printre voi, în momentul de față, unii care îi împiedică și îi încurcă pe oamenii care urmăresc adevărul și sunt dușmanii acelor oameni. Acceptați acest lucru? Există cei care nu îndrăznesc să înfrunte acest fapt și nici nu îndrăznesc să-l accepte ca fapt. În realitate, aceste lucruri există într-adevăr în biserică; doar că oamenii nu le pot discerne. Dacă nu poți trece acest test – testul antihriștilor, atunci fie ești înșelat și controlat de antihriști, fie ești obligat să suferi, ești torturat, alungat, suprimat și maltratat de ei. În cele din urmă, viața ta cea amărâtă și răvășită nu va rezista mult timp și se va ofili; nu vei mai avea credință în Dumnezeu și Îl vei părăsi, spunând: „Dumnezeu nici măcar nu e drept; unde e Dumnezeu? Nu există nicio dreptate sau lumină în această lume și nu există așa ceva precum mântuirea umanității de către Dumnezeu. Am putea la fel de bine să ne petrecem zilele mergând la muncă și câștigând bani!” Tu Îl tăgăduiești pe Dumnezeu și nu mai crezi că El există; orice speranță că vei obține mântuirea a dispărut în întregime. Așadar, dacă dorești să ajungi acolo unde ți se poate acorda mântuirea, primul test pe care trebuie să-l treci e acela de a putea vedea prin Satana și trebuie și să ai curajul să te ridici în picioare, să-l expui și să te lepezi de Satana. Atunci, unde e Satana? Satana este alături de tine și în jurul tău; s-ar putea chiar să trăiască înlăuntrul inimii tale. Dacă trăiești în firea Satanei, se poate spune că aparții Satanei. Nu poți vedea sau atinge pe Satana sau duhurile rele de pe tărâmul spiritual, dar Satana și diavolii vii care există în viața reală sunt peste tot. Orice persoană căreia îi este lehamite de adevăr este rea, iar orice conducător sau

lucrător care nu acceptă adevărul este un antihrist sau un conducător fals. Oare astfel de oameni nu sunt Satane și diavoli vii? Acești oameni ar putea fi chiar cei la care te închini și te uiți cu admirație; ar putea fi oamenii care te conduc sau oamenii pe care multă vreme i-ai admirat, în care ai avut încredere, pe care te-ai bazat și după care ai sperat în inima ta. Totuși, aceștia sunt de fapt baricade care îți stau în cale și te împiedică să urmărești adevărul și să obții mântuirea; sunt conducători falși și antihriști. Ei pot prelua controlul asupra vieții tale și asupra căii pe care o parcurgi și îți pot distruge șansa de a ți se acorda mântuirea. Dacă nu reușești să-i identifici și să le vezi adevărata față, atunci în orice clipă ai putea să fii înșelat, capturat și luat de ei. Așadar, ești în mare pericol. Dacă nu poți să te eliberezi de acest pericol, ești victima de sacrificiu a Satanei.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul trei: Ei îi exclud și îi atacă pe cei ce urmăresc adevărul"

Dacă oamenii doresc să fie mântuiți atunci când cred în Dumnezeu, ceea ce contează este dacă au sau nu o inimă care se teme de Dumnezeu, dacă Dumnezeu are sau nu un loc în inimile lor, dacă sunt sau nu capabili să trăiască înaintea lui Dumnezeu și să mențină o relație normală cu Dumnezeu. Ceea ce este crucial e dacă oamenii sunt sau nu capabili să practice adevărul și să ajungă să aibă ascultare de Dumnezeu. Acestea reprezintă calea și condițiile pentru a fi mântuit. Dacă inima ta nu este capabilă să trăiască înaintea lui Dumnezeu, dacă nu te rogi adesea lui Dumnezeu și nu ai părtășie cu Dumnezeu și pierzi relația normală cu El, nu vei fi niciodată mântuit, întrucât ai blocat calea spre mântuire. Dacă nu ai nicio relație cu Dumnezeu, ai ajuns la capătul firului. Dacă Dumnezeu nu Se află în inima ta, atunci este inutil să pretinzi că ai credință și să crezi doar cu numele în Dumnezeu. Nu contează câte cuvinte doctrinare ești capabil să spui, cât de mult ai suferit pentru credința ta în Dumnezeu sau cât

de înzestrat ești; dacă Dumnezeu este absent în inima ta și nu te temi de El, atunci nu contează în ce fel crezi în Dumnezeu. El va spune: „Îndepărtează-te de Mine, răufăcătorule”. Vei fi catalogat drept răufăcător. Nu vei avea legătură cu Dumnezeu; El nu va fi Domnul sau Dumnezeul tău. Chiar dacă recunoști că Dumnezeu domnește peste toate și recunoști că El este Creatorul, tu nu Îl venerezi și nu te supui suveranității Lui. Îl urmezi pe Satana și pe diavoli; numai Satana și diavolii sunt domnul tău. Dacă, în privința tuturor lucrurilor, ai încredere în tine și-ți urmezi voința, dacă ai încredere că soarta ta este în propriile mâini, atunci crezi în tine însuți. Chiar dacă pretinzi că ai credință în Dumnezeu și Îl recunoști, Dumnezeu nu te recunoaște. Nu ai nicio relație cu Dumnezeu și, astfel, ești predestinat să fii, în cele din urmă, detestat și respins de El, pedepsit și alungat de El; Dumnezeu nu mântuiește oameni ca tine. Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu sunt cei care Îl acceptă drept Mântuitorul, care acceptă că El este adevărul, calea și viața. Sunt capabili să se sacrifice sincer pentru El și să realizeze datoria unei ființe create; ei experimentează lucrarea lui Dumnezeu, practică cuvintele Lui și adevărul și merg pe calea urmăririi adevărului. Sunt oameni care se supun suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu și care Îi urmează voia. Numai atunci când oamenii au o asemenea credință în Dumnezeu pot fi mântuiți; dacă nu, vor fi condamnați. Este acceptabil ca oamenii să aibă dorințe deșarte atunci când cred în Dumnezeu? În credința lor în Dumnezeu, pot oamenii să dobândească adevărul atunci când se agață mereu de propriile noțiuni și de închipuirile lor vagi, abstracte? În niciun caz. Atunci când oamenii cred în Dumnezeu, trebuie să accepte adevărul, să creadă în El așa cum le cere El și să se supună orchestrărilor și rânduielilor Sale; numai atunci pot să obțină mântuirea. Nu există altă cale în afară de aceasta – orice ai face, nu trebuie

să ai dorințe deșarte. Părtășia despre acest subiect este foarte importantă pentru oameni, nu-i așa? Acesta este un semnal de alarmă pentru voi.

Acum că ați auzit aceste mesaje, ar trebui să înțelegeți adevărul și să vă fie clar ce presupune mântuirea. Ceea ce le place oamenilor, lucrurile pentru care se luptă, de care sunt pasionați – nimic dintre toate acestea nu este important. Cel mai important lucru este acceptarea adevărului. În analiza finală, cel mai important este să fii capabil să dobândești adevărul, iar ceea ce-ți poate permite să obții frica de Dumnezeu și ferirea de rău este calea corectă. Dacă ai credință în Dumnezeu de câțiva ani și te-ai concentrat întotdeauna pe urmărirea unor lucruri care nu au nicio legătură cu adevărul, atunci credința ta nu are nimic de-a face cu adevărul și nici cu Dumnezeu. Poți pretinde că ai credință în Dumnezeu și că Îl recunoști, dar Dumnezeu nu este Domnul tău, nu este Dumnezeul tău, tu nu accepți faptul că Dumnezeu îți controlează soarta, nu te supui tuturor lucrurilor rânduite de Dumnezeu pentru tine, nu recunoști faptul că Dumnezeu este adevărul – caz în care speranțele tale de mântuire au fost spulberate; dacă nu poți merge pe calea urmăririi adevărului, mergi pe calea distrugerii. Dacă tot ceea ce urmărești, lucrurile asupra cărora te concentrezi, pentru care te rogi și la care apelezi se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu și pe ceea ce Dumnezeu îți cere și dacă ai o rațiune din ce în ce mai mare că asculți de Creator și Îl venerezi pe Creator și simți că Dumnezeu este Domnul tău, Dumnezeul tău, dacă ești din ce în ce mai bucuros să asculți de tot ceea ce Dumnezeu orchestrează și rânduiește pentru tine, iar relația ta cu Dumnezeu devine tot mai apropiată și mai normală și dacă iubirea ta pentru Dumnezeu este din ce în ce mai pură și mai adevărată, atunci nemulțumirile și înțelegerile greșite pe care le ai față de Dumnezeu și dorințele tale extravagante cu privire la Dumnezeu vor deveni tot mai puține, iar tu vei fi obținut pe deplin frica de

Dumnezeu și ferirea de rău, ceea ce înseamnă că vei fi pășit deja pe calea mântuirii.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cu frică față de Dumnezeu putem să pășim pe calea mântuirii"

Imnuri similare

Doar cei care îl înving pe Satana sunt mântuiți

Dumnezeu îi va câștiga doar pe cei care-l înfrâng pe deplin pe Satana

Omul este mântuit când se eliberează de influența Satanei

29. Ce este o persoană cinstită și de ce Dumnezeu cere ca oamenii să fie cinstiți

Cuvintele lui Dumnezeu din Biblie

„Vorbirea voastră să fie astfel: «Da» să fie «Da» şi «Nu» să fie «Nu». Ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău” (Matei 5:37).

„Ei Îl urmează pe Miel oriunde merge. Ei au fost răscumpăraţi dintre oameni ca prime roade pentru Dumnezeu şi pentru Miel. Şi în gura lor nu s-a găsit minciună; ei sunt fără vină” (Apocalipsa 14:4-5).

„Nimic necurat nu va intra în ea şi nimeni care trăieşte în spurcăciune şi minciună” (Apocalipsa 21:27).

„Adevărat vă spun că, dacă nu vă schimbaţi şi nu deveniţi ca şi copilaşii, nu veţi intra niciodată în Împărăţia Cerurilor!” (Matei 18:3).

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

S-ar cuveni să știți că lui Dumnezeu Îi place omul cinstit. În esență, Dumnezeu este loial și, astfel, puteți avea încredere în cuvintele Sale; în plus, acțiunile Lui sunt fără cusur și mai presus de orice îndoială, și de aceea lui Dumnezeu Îi plac cei care sunt absolut cinstiți cu El. Sinceritatea înseamnă să vă dăruiți inima lui Dumnezeu, să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată faptele, să nu încercați să-i înșelați pe cei superiori și pe cei inferiori vouă și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om. Ceea ce

spun este foarte simplu, dar pentru voi este de două ori mai dificil. Mulți ar prefera să fie condamnați la iad decât să vorbească și să acționeze sincer. Nu e de mirare că am alt tratament pregătit pentru cei care sunt necinstiți. Desigur, înțeleg bine cât de greu vă este să fiți oameni onești. Pentru că toți sunteți atât de inteligenți și de pricepuți să apreciați măsura unui om cu micul vostru etalon, munca Mea devine mult mai simplă. Și din moment ce vă îmbrățișați fiecare secretele, atunci vă voi trimite, unul câte unul, în dezastru pentru a fi „școliți" prin foc, pentru ca apoi să puteți deveni total devotați credinței în cuvintele Mele. În cele din urmă, voi smulge din gurile voastre cuvintele „Dumnezeu este un Dumnezeu credincios", după care vă veți bate în piept și vă veți plânge: „Înșelătoare este inima omului!" Care va fi starea voastră cu această ocazie? Îmi imaginez că nu veți fi atât de triumfători așa cum sunteți acum. Și mult mai puțin veți fi „prea profunzi pentru a fi înțeleși", așa cum sunteți acum. Unii se comportă cuviincios și par a fi deosebit de „bine crescuți" în prezența lui Dumnezeu, totuși, își dau arama pe față în prezența Duhului. Ați include un astfel de om printre cei cinstiți? Dacă tu ești un ipocrit, un expert în „relațiile interpersonale", atunci Eu spun că ești cu siguranță unul care încearcă să se joace cu Dumnezeu. Dacă vorbele ți-s pline de scuze și justificări fără valoare, atunci spun că tu ești un om care ezită să pună adevărul în practică. Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele – dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric. Dacă a căuta calea adevărului este pe placul tău, atunci tu ești unul care locuiește întotdeauna în lumină. Dacă ești foarte bucuros să fii un făcător de servicii în casa lui Dumnezeu, lucrând cu sârguință și conștiincios în anonimat, dăruind mereu și neluând niciodată, atunci Eu spun că ești un sfânt credincios, deoarece nu

cauți nicio recompensă și, pur și simplu, ești un om onest. Dacă ești dispus să fii deschis, dacă ești dispus să cheltuiești tot ce ai, dacă poți să-ți sacrifici viața pentru Dumnezeu și să mărturisești ferm, dacă ești cinstit până într-acolo încât nu știi decât să-L mulțumești pe Dumnezeu și să nu te gândești doar la tine sau să iei pentru tine însuți, atunci Eu spun că acești oameni sunt cei hrăniți în lumină și care vor trăi veșnic în Împărăție. Tu ar trebui să știi dacă în tine există credință adevărată și loialitate adevărată, dacă ai un trecut în care ai suferit pentru Dumnezeu și dacă te-ai supus pe deplin lui Dumnezeu. Dacă îți lipsesc acestea, atunci rămân în tine răzvrătirea, înșelătoria, lăcomia și nemulțumirea. De vreme ce inima ta este departe de a fi sinceră, nu ai primit niciodată o recunoaștere pozitivă de la Dumnezeu și nu ai trăit niciodată în lumină. Care va fi soarta cuiva la sfârșit depinde de faptul dacă acea persoană are o inimă cinstită și sângerie și dacă are un suflet pur. Dacă tu ești un om foarte necinstit, care are o inimă plină de răutate și un suflet necurat, atunci fii sigur că vei sfârși în locul unde omul este pedepsit, așa cum este scris în consemnarea sorții tale. Dacă tu pretinzi că ești foarte cinstit și, totuși, nu reușești niciodată să acționezi în conformitate cu adevărul sau să rostești o vorbă adevărată, atunci tot mai aștepți ca Dumnezeu să te răsplătească? Tu încă mai speri ca Dumnezeu să te considere lumina ochilor Lui? Nu este acesta un mod absurd de gândire? Tu Îl înșeli pe Dumnezeu în toate lucrurile, deci cum poate casa lui Dumnezeu să găzduiască pe unul ca tine, ale cărui mâini sunt necurate?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”

Îmi găsesc plăcerea în aceia care nu îi suspectează pe alții și Îmi plac aceia care acceptă adevărul cu dragă inimă; față de aceste două tipuri de oameni Eu dau dovadă de mare grijă, căci în ochii Mei ei sunt oameni sinceri. Dacă ești înșelător, atunci vei fi precaut și bănuitor cu privire la toți oamenii și toate lucrurile și, astfel, credința ta în Mine se va clădi pe o

temelie a suspiciunii. Nu aş putea recunoaşte niciodată o astfel de credință. Din cauza lipsei credinței adevărate, ești și mai lipsit de dragostea adevărată. Iar dacă ești predispus să te îndoiești de Dumnezeu și să faci speculații cu privire la El după bunul tău plac, atunci ești, fără îndoială, cel mai înșelător dintre toți oamenii. Tu speculezi dacă Dumnezeu poate fi asemenea omului: păcătos de neiertat, cu un caracter meschin, lipsit de corectitudine și rațiune, fără simțul dreptății, predispus la tactici răutăcioase, trădătoare și viclene, încântat de rău și de întuneric și așa mai departe. Motivul pentru care oamenii au astfel de gânduri nu este acela că nu-L cunosc pe Dumnezeu câtuși de puțin? O astfel de credință este pur și simplu păcat! Sunt unii care chiar cred că aceia care sunt pe placul Meu sunt tocmai cei care lingușesc și lingăii și că aceia cărora le lipsesc asemenea abilități nu vor fi bineveniți în casa lui Dumnezeu și își vor pierde locul acolo. Sunt acestea singurele cunoștințe pe care le-ați acumulat de-a lungul anilor? Aceasta este ceea ce ați câștigat? Iar cunoașterea voastră despre Mine nu se oprește la aceste înțelegeri greșite; chiar mai rea este blasfemia voastră împotriva Duhului lui Dumnezeu și denigrarea cerului. De aceea spun că o astfel de credință ca a voastră vă va face doar să vă îndepărtați și mai mult de Mine și să-Mi fiți și mai potrivnici.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeul de pe pământ”

Există mulți oameni care nu prea înțeleg ce înseamnă exact o persoană onestă. Unii spun că oamenii onești sunt cei care sunt neprihăniți și direcți, care sunt hărțuiți și excluși oriunde merg sau care sunt lenți și vorbesc și acționează întotdeauna cu o jumătate de pas în urma altor oameni. Unii oameni nesăbuiți și ignoranți, care apelează la astfel de nerozii încât ceilalți îi desconsideră, se descriu, de asemenea, drept oameni onești. Și toți acei oameni needucați din păturile de jos ale societății, care se simt inferiori,

spun și ei că sunt oameni onești. În ce constă greșeala lor? Ei nu știu ce este o persoană onestă. Care este sursa neînțelegerii lor? Principalul motiv este că nu înțeleg adevărul. Ei cred că „oamenii onești” despre care vorbește Dumnezeu sunt nechibzuiți și idioți, că sunt needucați, înceți în vorbire și exprimare, hărțuiți și oprimați, ușor de păcălit și de escrocat. Implicația este că țintele mântuirii lui Dumnezeu sunt acei oameni fără minte din straturile de jos ale societății, care sunt deseori manipulați de ceilalți. Pe cine va mântui Dumnezeu dacă nu pe acești oameni sărăciți și amărâți? Nu asta cred ei? Chiar sunt aceia oamenii pe care îi mântuiește Dumnezeu? Aceasta este o interpretare greșită a voii lui Dumnezeu. Oamenii pe care îi mântuiește Dumnezeu sunt aceia care iubesc adevărul, care au calibru și capacitatea de a pricepe, toți sunt oameni care au conștiință și rațiune, care sunt capabili să îndeplinească însărcinarea dată de Dumnezeu și să-și facă bine datoria. Sunt oameni care sunt capabili să accepte adevărul și să se lepede de firile lor corupte și sunt oamenii care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu, I se supun și I se închină. Deși majoritatea acestor oameni provin din straturile de jos ale societății, din familii de muncitori și fermieri, cu siguranță nu sunt oameni confuzi, imbecili sau care nu sunt buni de nimic. Dimpotrivă, sunt oameni inteligenți care sunt capabili să accepte și să practice adevărul și să i se supună. Toți sunt oameni ai dreptății care s-ar lepăda de slava și bogățiile lumești pentru a-L urma pe Dumnezeu și a dobândi adevărul și viața – sunt cei mai înțelepți oameni dintre toți. Aceștia sunt toți oameni onești care cred cu adevărat în Dumnezeu și care se sacrifică sincer pentru El. Ei pot să obțină aprobarea și binecuvântările lui Dumnezeu și pot fi desăvârșiți drept oamenii Lui și stâlpii templului Său. Sunt oamenii de aur, de argint și bijuterii prețioase. Acei oameni confuzi, nechibzuiți, absurzi și care nu sunt buni de nimic sunt cei care vor fi alungați. Cum privesc non-credincioșii și oamenii absurzi lucrarea lui

Dumnezeu și planul Său de gestionare? Ca pe o groapă de gunoi, nu? Acei oameni nu doar că au calibru slab, ci sunt și absurzi. Indiferent câte cuvinte ale lui Dumnezeu citesc, ei nu pot să înțeleagă adevărul și, indiferent câte predici aud, sunt incapabili să pătrundă în realitate – dacă sunt atât de nesăbuiți, mai pot să fie mântuiți? Ar putea Dumnezeu să vrea acest tip de persoane? Indiferent de câți ani cred, ei tot nu înțeleg adevărurile, tot vorbesc prostii și, totuși, se consideră onești – chiar nu au rușine? Astfel de oameni nu înțeleg adevărul. Întotdeauna interpretează greșit voia lui Dumnezeu și, totuși, oriunde se duc, trăncănesc despre interpretările lor greșite, predicându-le drept adevăr, spunându-le oamenilor: „E bine să fii puțin hărțuit, oamenii ar trebui să mai și piardă, ar trebui să fie puțin nesăbuiți – aceștia sunt țintele mântuirii lui Dumnezeu și ei sunt oamenii pe care îi va mântui El.” Oamenii care spun astfel de lucruri sunt dezgustători; acest lucru Îi aduce o mare umilință lui Dumnezeu! Este atât de dezgustător! Stâlpii Împărăției lui Dumnezeu și biruitorii pe care Îi mântuiește El sunt toți oameni care înțeleg adevărul și care sunt înțelepți. Aceștia sunt cei care vor avea o parte din Împărăția Cerurilor. Toți cei care sunt nesăbuiți și ignoranți, nerușinați și iraționali, care nu au nicio fărâmă de înțelegere a adevărului, care sunt imbecili și nesăbuiți – nu sunt toți oameni de nimic? Cum ar putea astfel de oameni să aibă o parte din Împărăția Cerurilor? Oamenii onești de care vorbește Dumnezeu sunt cei care pot să pună adevărul în practică odată ce îl înțeleg, care sunt înțelepți și inteligenți, care se deschid înaintea lui Dumnezeu în mod simplu și care acționează conform principiului și se supun întru totul lui Dumnezeu. Toți acești oameni au inimi cu frică de Dumnezeu, se concentrează să facă lucrurile conform principiilor și toți urmăresc supunerea absolută față de Dumnezeu și Îl iubesc pe Dumnezeu în inimile lor. Numai ei sunt oameni cu adevărat onești. Dacă cineva nici măcar nu știe ce înseamnă să fii onest,

dacă nu poate să vadă că esența oamenilor onești este supunerea absolută față de Dumnezeu, teama de El și ferirea de rău sau faptul că oamenii onești sunt onești pentru că iubesc adevărul, pentru că Îl iubesc pe Dumnezeu și pentru că practică adevărul – atunci acel tip de persoană este foarte nesăbuită și chiar îi lipsește discernământul. Categoric, oamenii onești nu sunt indivizii neprihăniți, confuzi, ignoranți și nesăbuiți pe care și-i imaginează oamenii; sunt oameni cu umanitate normală, care au conștiință și rațiune. Ceea ce e inteligent la oamenii onești este că ei sunt capabili să asculte cuvintele lui Dumnezeu și să fie onești, și de aceea sunt binecuvântați de El.

Nimic nu are o importanță mai mare decât cerința lui Dumnezeu ca oamenii să fie onești – El cere ca oamenii să trăiască înaintea Lui, să-I accepte scrutarea atentă și să trăiască în lumină. Numai oamenii onești sunt membri adevărați ai rasei umane. Oamenii care nu sunt onești sunt fiare, sunt animale care se perindă în haine omenești, ei nu sunt ființe umane. Ca să urmăriți să fiți persoane oneste trebuie să vă comportați în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu; trebuie să treceți prin judecată, mustrare și emondare. Când firea voastră coruptă va fi curățită, iar voi veți fi capabili să practicați adevărul și să trăiți după cuvintele lui Dumnezeu, numai atunci veți fi persoane oneste. Categoric, oamenii care sunt ignoranți, nesăbuiți și neprihăniți nu sunt oameni onești. Cerând ca oamenii să fie onești, Dumnezeu le cere să aibă umanitate normală, să se lepede de înșelăciunea și măștile lor, să nu mintă sau să nu îi păcălească pe alții, să-și îndeplinească datoria cu loialitate și să fie capabili să-L iubească și să I se supună cu adevărat. Numai acești indivizi sunt oamenii Împărăției lui Dumnezeu. Dumnezeu cere ca oamenii să fie ostași buni ai lui Hristos. Ce sunt ostașii buni ai lui Hristos? Ei trebuie să fie înzestrați cu adevărul-realitate și să fie în asentiment cu Hristos. În orice moment și în orice loc, trebuie să fie

capabili să Îl preamărească pe Dumnezeu și să mărturisească pentru El și să fie capabili să folosească adevărul, pentru a lupta împotriva Satanei. În toate lucrurile, ei trebuie să fie de partea lui Dumnezeu, să fie mărturie și să trăiască adevărul-realitate. Trebuie să fie capabili să-l umilească pe Satana și să câștige victorii minunate pentru Dumnezeu. Asta înseamnă să fi un ostaș bun al lui Hristos. Ostașii buni ai lui Hristos sunt biruitori, sunt cei care îl biruie pe Satana. Cerând ca oamenii să fie onești, și nu înșelători, Dumnezeu nu le cere să fie nesăbuiți, ci să se elibereze de firile lor înșelătoare, să dobândească supunere față de El și să-I aducă slavă. Asta se poate dobândi prin practicarea adevărului.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cunoașterea celor șase tipuri de firi corupte reprezintă adevărata cunoaștere de sine”

O persoană cinstită este una care poate accepta adevărul – nu un amărât demn de milă, un om bun de nimic, un idiot sau o persoană nevinovată. Ar trebui să fiți capabili să discerneți aceste lucruri, nu-i așa? Adesea aud unii oameni spunând: „Eu nu mint niciodată – întotdeauna sunt cel mințit. Întotdeauna sunt hărțuit de oameni. Dumnezeu a spus că El îi ridică din gunoi pe cei în nevoie, iar eu sunt unul dintre acei oameni. Acesta este Harul lui Dumnezeu. Dumnezeu se milostivește de oamenii ca noi, oameni nevinovați, care nu sunt bineveniți în societate. Aceasta este cu adevărat mila lui Dumnezeu!” Faptul că Dumnezeu spune că El îi ridică din gunoi pe cei în nevoie are și o latură practică. Deși poți recunoaște acest lucru, asta nu demonstrează că ești o persoană cinstită. De fapt, unii oameni sunt doar imbecili, idioți; sunt proști lipsiți de absolut orice abilitate, de calibru slab și fără nicio înțelegere a adevărului. O astfel de persoană nu are absolut nicio legătură cu oamenii cinstiți despre care vorbește Dumnezeu. Ideea este că Dumnezeu îi ridică din gunoi pe cei în nevoie, dar nu idioții și proștii sunt cei ridicați. Tu ai din fire un calibru foarte slab și ești un idiot,

un om bun de nimic și, deși te-ai născut într-o familie săracă și ești un membru al clasei de jos a societății, tot nu ești obiectul mântuirii lui Dumnezeu. Doar fiindcă ai suferit mult și ai îndurat discriminare în societate, doar fiindcă ai fost hărțuit și înșelat de toată lumea, nu crede că asta te face o persoană cinstită. Dacă asta crezi, te înșeli amarnic. V-ați agățat de vreo neînțelegere sau concepție greșită despre ce înseamnă o persoană cinstită? Ați obținut puțină claritate cu această părtășie? Să fii o persoană cinstită nu este cum cred oamenii; nu înseamnă să fii franc și să te abții de la orice echivoc. O persoană poate fi în mod firesc foarte directă, dar asta nu înseamnă că nu recurge la păcăleli și înșelăciune. Toți oamenii corupți au firi corupte, care sunt viclene și înșelătoare. Când oamenii trăiesc în această lume, sub influența Satanei, guvernați și controlați de forța lui, le este imposibil să fie cinstiți. Ei pot doar să devină și mai înșelători.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită”

Care sunt manifestările unei persoane oneste? În primul rând, să nu se îndoiască de cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta este una dintre manifestările unei persoane oneste. În afară de asta, cea mai importantă manifestare este a căuta și practica adevărul în toate chestiunile – acest lucru este crucial. Spui că ești onest, dar împingi întotdeauna cuvintele lui Dumnezeu într-un ungher al minții tale și pur și simplu faci orice vrei tu. Este asta o manifestare a unei persoane oneste? Tu spui: „Deși calibrul meu e slab, am o inimă onestă.” Și, totuși, când e rândul tău să preiei o datorie, te temi că vei suferi sau că vei fi tras la răspundere dacă nu o îndeplinești bine, deci inventezi scuze ca să te eschivezi de la datoria ta sau sugerezi să o facă altcineva. Este aceasta manifestarea unei persoane oneste? Nu este, în mod clar. Așadar, cum ar trebui atunci să se poarte o persoană onestă? Ar trebui să se supună rânduielilor lui Dumnezeu, să fie loială datoriei pe care trebuie

să o îndeplinească și să se străduiască să mulțumească voia lui Dumnezeu. Acest lucru se manifestă prin mai multe căi: una este să-ți accepți datoria cu o inimă onestă, să nu iei în considerare interesele trupești, să nu fii fără tragere de inimă în privința ei și să nu complotezi pentru beneficiul propriu. Acestea sunt manifestări ale onestității. O alta este să îți pui toată inima și puterea în a-ți realiza bine datoria, făcând lucrurile cum se cuvine și punându-ți inima și iubirea în datoria ta pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Acestea sunt manifestările pe care ar trebui să le aibă o persoană onestă în timp ce-și îndeplinește datoria. Dacă nu duci la bun sfârșit ceea ce știi și înțelegi și dacă depui doar 50 sau 60 la sută din efortul tău, atunci nu te implici în ea cu toată inima și puterea ta. Mai degrabă, ești viclean și pus pe chiul. Sunt oare onești oamenii care-și realizează datoria în acest fel? În niciun caz. Dumnezeu nu are nicio nevoie de astfel de oameni lipsiți de scrupule și înșelători; aceștia trebuie să fie eliminați. Dumnezeu folosește doar oameni cinstiți pentru realizarea îndatoririlor. Chiar și muncitorii loiali trebuie să fie cinstiți. Oamenii care sunt veșnic superficiali și vicleni și care caută mereu modalități de a lenevi sunt cu toții înșelători și sunt toți demoni. Niciunul dintre ei nu crede cu adevărat în Dumnezeu și vor fi eliminați cu toții. Unii oameni se gândesc: „A fi o persoană onestă înseamnă doar să spui adevărul și să nu spui minciuni. Este chiar ușor să fii o persoană onestă.” Ce crezi despre acest sentiment? Oare a fi o persoană onestă reprezintă o sferă atât de limitată? Categoric nu. Trebuie să-ți dezvălui inima și să I-o dai lui Dumnezeu; aceasta e atitudinea pe care ar trebui să o aibă o persoană onestă. Iată de ce o inimă cinstită este nespus de prețioasă. Ce implică acest lucru? Faptul că o inimă cinstită poate să-ți controleze comportamentul și să-ți schimbe starea. Te poate conduce să faci alegerile corecte și să te supui lui Dumnezeu și să-I câștigi aprobarea. O inimă ca aceasta este cu adevărat prețioasă. Dacă ai o astfel de inimă onestă,

atunci aceasta este starea în care ar trebui să trăiești, acesta este felul în care ar trebui să te comporți și felul în care ar trebui să te dăruiești.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

De ce le cere Dumnezeu oamenilor să fie cinstiți? Pentru a facilita înțelegerea oamenilor? Cu siguranță, nu. Dumnezeu le cere oamenilor să fie cinstiți pentru că El iubește oamenii cinstiți și îi binecuvântează. A fi o persoană cinstită înseamnă a fi o persoană cu conștiință și rațiune. Înseamnă a fi cineva demn de încredere, cineva pe care Dumnezeu Îl iubește și cineva care poate să practice adevărul și să-L iubească pe Dumnezeu. A fi o persoană cinstită este cea mai importantă manifestare a deținerii unei umanități normale și a trăirii unei adevărate asemănări umane. Dacă cineva nu a fost niciodată cinstit, sau considerat a fi cinstit, atunci acesta nu poate înțelege adevărul, cu atât mai puțin, nu-l poate obține. Dacă nu Mă crezi, du-te și convinge-te, sau du-te și experimentează asta de unul singur. Doar fiind o persoană cinstită, inima ta poate fi deschisă în fața lui Dumnezeu, tu poți accepta adevărul, adevărul poate deveni viața ta, iar tu poți înțelege și dobândi adevărul. Dacă inima ta este mereu închisă, dacă nu te deschizi și nu spui nimănui ce este în inima ta, astfel încât nimeni nu te poate înțelege, atunci zidurile tale sunt prea groase, iar tu ești cel mai înșelător dintre oameni. Dacă tu crezi în Dumnezeu, dar nu te poți deschide în fața Lui cu simplitate, dacă Îl poți minți pe Dumnezeu sau dacă poți exagera pentru a-L înșela, dacă ești incapabil să îți deschizi inima înaintea lui Dumnezeu și încă poți să bați apa în piuă și să-ți ascunzi intențiile, atunci doar îți vei face rău, iar Dumnezeu te va ignora și nu va lucra în tine. Nu vei înțelege și nu vei dobândi niciun adevăr. Acum puteți vedea importanța urmăririi și obținerii adevărului? Care este primul lucru pe care ar trebui să-l faceți pentru a căuta adevărul? Ar trebui să fiți persoane cinstite. Doar dacă oamenii caută să fie cinstiți pot să afle cât de profund sunt corupți, dacă au

sau nu cu adevărat vreo asemănare umană și dacă se cercetează în mod clar sau dacă își văd lipsurile. Doar când practică cinstea pot deveni conștienți de câte minciuni spun și de cât de profund sunt ascunse înșelătoria și necinstea lor. Doar având experiența practicării onestității, oamenii pot să ajungă treptat să cunoască adevărul corupției lor și să își cunoască natura-esență, și doar atunci firile lor corupte vor fi constant purificate. Doar în cursul purificării constante a firilor lor corupte vor putea oamenii să obțină adevărul. Experimentați aceste cuvinte fără grabă. Dumnezeu nu îi desăvârșește pe cei care sunt înșelători. Dacă inima ta nu este cinstită – dacă nu ești o persoană cinstită – atunci tu nu vei fi câștigat de Dumnezeu. La fel, nu vei câștiga adevărul și, de asemenea, vei fi incapabil să-L câștigi pe Dumnezeu. Ce înseamnă dacă nu-L câștigi pe Dumnezeu? Dacă nu Îl câștigi pe Dumnezeu și nu ai înțeles adevărul, atunci nu-L vei cunoaște pe Dumnezeu și, prin urmare, nu vei avea cum să fii compatibil cu Dumnezeu, caz în care ești dușmanul lui Dumnezeu. Dacă ești incompatibil cu Dumnezeu, Dumnezeu nu este Dumnezeul tău; iar dacă Dumnezeu nu este Dumnezeul tău, nu poți fi mântuit. Dacă nu cauți să atingi mântuirea, de ce crezi în Dumnezeu? Dacă nu poți obține mântuirea, vei fi pentru totdeauna un dușman înverșunat al lui Dumnezeu, iar finalul tău va fi stabilit. Așadar, dacă oamenii vor să fie mântuiți, atunci trebuie să înceapă prin a fi cinstiți. În cele din urmă, cei care vor fi câștigați de Dumnezeu vor fi marcați cu un semn. Știți care este? Este scris în Apocalipsă, în Biblie: „Și în gura lor nu s-a găsit minciună; ei sunt fără vină” (Apocalipsa 14:5). Cine sunt „ei”? Ei sunt cei mântuiți, desăvârșiți și câștigați de Dumnezeu. Cum îi descrie Dumnezeu pe acești oameni? Care sunt caracteristicile și exprimările conduitei lor? Ei sunt fără prihană. Ei nu spun minciuni. Probabil toți puteți să înțelegeți ce înseamnă să nu spui minciuni: înseamnă să fii cinstit. La ce se referă „fără prihană”? Înseamnă să nu faci rău. Și pe ce temelie se

bazează faptul de a nu face niciun rău? Fără îndoială, se bazează pe temelia temerii de Dumnezeu. Prin urmare, a fi fără prihană înseamnă să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău. Cum definește Dumnezeu pe cineva fără prihană? În ochii lui Dumnezeu, numai cei care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău sunt desăvârșiți; astfel, oamenii fără prihană sunt cei care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău, și numai cei care sunt desăvârșiți sunt neîntinați. Acest lucru este corect cu desăvârșire. Dacă cineva minte în fiecare zi, nu e asta o pată? Dacă vorbește și acționează conform propriei voințe, nu e asta o pată? Dacă pretinde întotdeauna recunoaștere atunci când acționează, cerându-I mereu lui Dumnezeu o răsplată, nu e aceasta o pată? Dacă nu L-a înălțat niciodată pe Dumnezeu, fiind mereu mărturie pentru sine însuși, nu e aceasta o pată? Dacă își face datoria în mod superficial, acționează oportunist, nutrește intenții rele și este delăsător, nu e asta o pată? Toate aceste exteriorizări de firi corupte sunt pete. Doar că, înainte ca oamenii să înțeleagă adevărul, ei nu îl cunosc. În momentul de față, știți cu toții că aceste exteriorizări corupte sunt pete și murdărie; numai odată ce înțelegeți puțin adevăr puteți avea acest tip de discernământ. Tot ceea ce se referă la exteriorizările corupte este legat de minciuni; cuvintele Bibliei, „nu s-a găsit minciună”, sunt elementul cheie pentru a reflecta dacă aveți sau nu pete. Deci, pentru a judeca dacă o persoană a experimentat sau nu o creștere în viața sa, mai există un indicator, și anume: dacă ai intrat sau nu în a fi o persoană cinstită, câte minciuni pot fi găsite în lucrurile pe care le spui și dacă minciunile tale se împuținează treptat sau dacă sunt la fel ca înainte. Dacă minciunile tale, inclusiv cuvintele prin care te deghizezi și înșeli, se împuținează treptat, asta dovedește că ai început să intri în realitate, iar viața ta crește. Nu e acesta un mod practic de a privi lucrurile? (Ba da.) Dacă simți că ai experimentat deja o creștere, dar minciunile tale nu s-au împuținat deloc și ești, practic, la fel ca un necredincios, atunci e asta o

manifestare normală a intrării în realitatea adevărului? (Nu.) Cel puțin, când cineva a intrat în realitatea adevărului, va spune mult mai puține minciuni; practic, va fi o persoană cinstită. Dacă minți prea mult, iar cuvintele tale sunt prea denaturate, asta dovedește că nu te-ai schimbat deloc și nu ești încă o persoană cinstită. Dacă nu ești o persoană cinstită, atunci nu ai intrare în viață și, deci, ce creștere poți experimenta? Firea ta coruptă e încă intactă, iar tu ești un necredincios și un diavol. A fi o persoană cinstită este un indicator prin care să judeci dacă o persoană a experimentat sau nu o creștere în viața sa; oamenii trebuie să știe să compare aceste lucruri cu ei înșiși și să știe cum să se evalueze.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață"

Doar oamenii onești sunt demni de încredere, au conștiință și rațiune și sunt demni să fie numiți ființe umane. Dacă o persoană poate accepta adevărul în timp ce își face îndatoririle și poate acționa conform principiilor, îndeplinindu-și îndatoririle în mod adecvat, atunci această persoană este cu adevărat onestă și demnă de încredere. Iar cei care pot dobândi mântuirea lui Dumnezeu sunt oameni onești. A fi o persoană onestă care este demnă de încredere nu are legătură cu abilitățile sau aspectul tău, și cu atât mai puțin are legătură cu calibrul, competența sau calitățile tale. Atâta vreme cât accepți adevărul, te porți responsabil, ai conștiință și rațiune și te poți supune lui Dumnezeu, asta îți este suficient. Indiferent de capacitățile pe care le are o persoană, adevărata preocupare este dacă acesteia îi lipsește sau nu virtutea. Odată ce o persoană este lipsită de virtute, aceasta nu mai poate fi considerată o ființă umană, ci mai degrabă o bestie. Cei care sunt eliminați din casa lui Dumnezeu sunt eliminați pentru că nu au umanitate și virtute. Prin urmare, oamenii care cred în Dumnezeu trebuie să fie capabili să accepte adevărul, să fie

persoane oneste, să aibă măcar conștiință și rațiune, să fie capabili să își îndeplinească bine îndatoririle și să fie capabili să realizeze însărcinarea dată de Dumnezeu. Doar aceşti oameni pot să dobândească mântuirea lui Dumnezeu; aceștia sunt cei care cred sincer în El și cei care se sacrifică sincer pentru El. Aceștia sunt oamenii pe care Dumnezeu îi mântuiește.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Numai oamenii cinstiți pot să persevereze în practicarea adevărului, reușesc să acționeze principial și pot să își îndeplinească îndatoririle la nivelul standardelor. Oamenii care acționează principial își îndeplinesc meticulos îndatoririle când sunt într-o dispoziție bună; nu lucrează într-o manieră superficială, nu sunt aroganți și nu se laudă ca să îi facă pe ceilalți să aibă o părere excelentă despre ei. Când sunt într-o pasă proastă, își pot termina sarcinile cotidiene la fel de serios și de responsabil și, chiar dacă întâlnesc un lucru dăunător îndeplinirii îndatoririlor lor sau care îi presează un pic sau îi întrerupe în timp ce își fac îndatoririle, ei tot pot să își liniștească inima în fața lui Dumnezeu și să se roage spunând: „Indiferent cât de mare e problema cu care mă confrunt – chiar dacă cerul se prăbușește – cât timp sunt viu, sunt hotărât să fac tot ce pot pentru a-mi îndeplini datoria. Fiecare zi în care trăiesc este o zi în care trebuie să-mi îndeplinesc datoria bine, astfel încât să fiu vrednic de această datorie încredințată mie de Dumnezeu, cât și de suflarea pe care El a pus-o în trupul meu. Indiferent câte greutăți aș putea avea, voi lăsa totul deoparte, deoarece îndeplinirea datoriei mele este cea mai importantă!” Cei care nu sunt afectați de nicio persoană, niciun eveniment, lucru sau mediu, care nu sunt constrânși de nicio dispoziție sau situație exterioară și care își pun pe primul loc îndatoririle și însărcinările încredințate lor de Dumnezeu – aceia sunt oamenii care Îi sunt loiali Lui și care I se supun cu adevărat. Astfel de oameni au obținut intrarea în viață și au pătruns în adevărul-realitate.

Aceasta este una dintre cele mai autentice și mai practice expresii ale trăirii adevărului.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei”

Când Dumnezeu îi mântuiește pe oameni, El le permite să se elibereze de sub influența Satanei și de firile lor corupte, să devină oameni cinstiți și să trăiască potrivit cuvintelor Lui. Să trăiești ca o persoană cinstită oferă descătușare și eliberare și este mult mai puțin dureros. Este cea mai fericită viață. Oamenii cinstiți sunt mai simpli. Ei spun ce este în inimile lor și ceea ce gândesc. În cuvintele și în acțiunile lor, ei își urmează propria conștiință și rațiune. Ei sunt dispuși să se lupte pentru adevăr, iar când îl înțeleg, îl pun în practică. Când nu pot să priceapă o chestiune, ei sunt dispuși să caute adevărul, iar apoi fac orice corespunde acestuia. Caută voia lui Dumnezeu peste tot și în toate lucrurile, iar apoi o urmează în acțiunile lor. Poate există câteva domenii în care sunt nesăbuiți și trebuie să se doteze cu principiile adevărului, iar asta îi obligă să crească în mod constant. A experimenta în acest fel înseamnă că pot deveni oameni cinstiți, înțelepți și că se pot conforma în totalitate voii lui Dumnezeu. Dar oamenii înșelători nu sunt așa. Ei trăiesc conform unor firi satanice, demonstrându-și corupția, dar temându-se, în același timp, că alții ar putea afla ceva ce să folosească împotriva lor, când fac acest lucru. Așa că folosesc șiretlicuri necinstite și înșelătoare, drept răspuns. Se tem de un moment când totul va fi dezvăluit, deci folosesc toate mijloacele posibile pentru a născoci minciuni și pentru a le ascunde, iar când apare o discrepanță, spun mai multe minciuni, pentru a o justifica. Mereu mint și-și ascund minciunile – nu este acesta un mod de viață epuizant? Își frământă mereu creierii pentru a născoci minciuni și pentru a le ascunde. Este mult prea solicitant. De aceea, oamenii înșelători, care își petrec zilele născocind minciuni și ascunzându-le, au vieți atât de

epuizante și de dureroase! Totuși, pentru oamenii cinstiți, este altfel. Ca persoană cinstită, nu ai la fel de multe de luat în considerare, atunci când vorbești și când acționezi. În majoritatea cazurilor, o persoană cinstită poate pur și simplu să vorbească sincer. Abia când o chestiune specifică le atinge în treacăt interesele, își pun mai mult mintea la contribuție – poate că mint puțin, ca să-și protejeze interesele, ca să-și păstreze vanitatea și mândria. Minciunile de acest fel sunt limitate, deci pe oamenii cinstiți nu-i epuizează atât de mult să vorbească și să acționeze. Intențiile oamenilor înșelători sunt mult mai complicate decât ale oamenilor cinstiți. Considerentele lor au prea multe fațete: ei trebuie să-și ia în calcul prestigiu, reputația, profitul și statutul propriu; și trebuie să-și protejeze interesele – toate acestea, fără să-i lase pe ceilalți să vadă vreun defect și fără să se dea de gol, deci trebuie să-și frământe creierii pentru a născoci minciuni. În plus, oamenii înșelători au dorințe mari, exagerate și multe pretenții. Trebuie să născocească moduri de a-și atinge scopurile, deci trebuie să continue să mintă și să trișeze și, când spun mai multe minciuni, trebuie să ascundă mai multe minciuni. De aceea, viața unei persoane înșelătoare este cu atât de mult mai epuizantă și mai dureroasă decât cea a unei persoane cinstite. Unii oameni sunt relativ cinstiți. Dacă pot să urmărească adevărul, să reflecteze asupra lor, indiferent ce minciuni au spus, să recunoască șiretlicurile pe care le-au făcut, oricare ar fi fost acestea, privindu-le în lumina cuvintelor lui Dumnezeu, pentru a le analiza atent și a le înțelege, iar apoi, schimbându-le, atunci vor fi capabili să se elibereze de mare parte din minciunile și șiretlicurile lor, în nu mai mult de câțiva ani. Atunci, ei vor fi devenit persoane care sunt în esență cinstite. A trăi în acest fel nu numai că îi eliberează de multă durere și epuizare, dar le și aduce liniște și fericire. Sub multe aspecte, ei vor fi liberi de constrângerile prestigiului, profitului, statutului, vanității și mândriei și vor trăi în mod firesc o viață descătușată și eliberată.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită”

Faptul că Dumnezeu le cere oamenilor să fie cinstiți dovedește că El îi detestă și îi antipatizează cu adevărat pe oamenii înșelători. Antipatia lui Dumnezeu față de oamenii înșelători este o antipatie față de modul în care aceștia fac lucrurile, față de firile, intențiile și metodele lor de a păcăli; Dumnezeu disprețuiește toate aceste lucruri. Dacă oamenii înșelători sunt capabili să accepte adevărul, să-și recunoască firile înșelătoare și dacă sunt dispuși să accepte mântuirea lui Dumnezeu, atunci și ei au o speranță să fie mântuiți, deoarece Dumnezeu îi tratează pe toți oamenii în mod egal, cum face și adevărul. Și astfel, dacă vrem să devenim oameni care sunt pe placul lui Dumnezeu, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ne schimbăm principiile de comportament. Nu mai putem să trăim după filosofii satanice, nu mai putem să umblăm cu minciuni și tertipuri. Trebuie să ne eliberăm de toate minciunile și să devenim oameni cinstiți. Atunci, opinia lui Dumnezeu despre noi se va schimba. Înainte, oamenii se bazau întotdeauna pe minciuni, prefăcătorie și tertipuri când trăiau printre alții și foloseau filosofii satanice drept bază pentru existența lor, pentru viețile lor și drept fundament pentru comportamentul lor. Era ceva ce Dumnezeu detesta. Printre necredincioși, dacă vorbești sincer, dacă spui adevărul și ești o persoană cinstită, atunci vei fi defăimat, judecat și părăsit. Așadar, urmezi tendințe lumești și trăiești după filosofii satanice; devii tot mai iscusit la minciuni și tot mai înșelător. De asemenea, înveți să folosești mijloace perfide pentru a-ți atinge țelurile și a te proteja. Devii tot mai prosper în lumea Satanei și, drept rezultat, te afunzi tot mai mult în păcat, până când nu mai poți ieși. În casa lui Dumnezeu, lucrurile stau exact invers. Cu cât minți mai mult și faci manipulări înșelătoare, cu atât mai mult li se va face aleșilor lui Dumnezeu lehamite de tine și te vor părăsi. Dacă refuzi să te

căiești și continui să fii fidel filosofiilor și logicii satanice, dacă folosești strategii și elaborezi planuri pentru a te deghiza și a „te ambala” frumos, atunci ai toate șansele să fii dezvăluit și alungat. Și asta, din cauză că Dumnezeu îi detestă pe oamenii înșelători. Numai oamenii cinstiți pot prospera în casa lui Dumnezeu, iar cei înșelători vor fi abandonați și alungați, în cele din urmă. Toate acestea sunt predestinate de Dumnezeu. Numai oamenii cinstiți pot ocupa un loc în Împărăția Cerurilor. Dacă nu încerci să fii o persoană cinstită și dacă nu experimentezi și practici în direcția urmăririi adevărului, dacă nu îți expui hidoșenia și nu te destăinui, atunci nu vei fi niciodată capabil să primești lucrarea Duhului Sfânt și să obții aprobarea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită”

De ce insistă Dumnezeu mereu că oamenii ar trebui să fie cinstiți? Fiindcă e foarte important să fii cinstit – asta influențează direct dacă o persoană poate sau nu să I se supună lui Dumnezeu și dacă poate sau nu să dobândească mântuirea. Unii oameni spun: „Eu sunt arogant și neprihănit de sine și adesea mă înfurii și dezvălui corupție.” Alții spun: „Eu sunt foarte superficial și vanitos și îmi place când mă flatează oamenii.” Toate acestea sunt lucruri care sunt vizibile din exterior pentru oameni și nu sunt probleme mari. Nu ar trebui să continui să vorbești despre ele. Indiferent care este firea sau caracterul tău, atât timp cât ești capabil să fii o persoană cinstită, cum cere Dumnezeu, poți fi mântuit. Deci, ce spuneți? Este important să fii cinstit? Acesta este cel mai important lucru și, de aceea, Dumnezeu vorbește despre a fi cinstit în capitolul din cuvintele Lui numit Trei Avertismente. În alte capitole, El menționează frecvent că credincioșii ar trebui să aibă o viață spirituală normală și o viață bisericească adecvată și descrie cum ei ar trebui să trăiască o umanitate normală. Cuvintele Lui cu

privire la aceste chestiuni sunt generale; ele nu sunt discutate într-un mod prea exact sau în prea multe detalii. Totuși, atunci când Dumnezeu vorbește despre a fi cinstit, El arată calea pe care s-o urmeze oamenii. El le spune oamenilor cum să practice și vorbește cu multe detalii și multă claritate. Dumnezeu spune: „Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele – dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric.” A fi cinstit are legătură cu obținerea mântuirii. Deci ce credeți, de ce cere Dumnezeu ca oamenii să fie cinstiți? Asta se referă la adevărul comportamentului uman. Dumnezeu mântuiește oamenii cinstiți, iar cei pe care Îi vrea pentru Împărăția Sa sunt oameni cinstiți. Dacă ești capabil de minciuni și tertipuri, ești o persoană înșelătoare, necinstită și perfidă; nu ești o persoană cinstită. Dacă nu ești o persoană cinstită, atunci nu există nicio șansă că Dumnezeu te va mântui și nici nu poți fi mântuit. Spui că ești foarte evlavios acum, că nu ești arogant sau neprihănit de sine, că ești capabil să plătești un preț când îți faci datoria, sau că poți răspândi Evanghelia și converti mulți oameni. Însă nu ești cinstit, încă ești înșelător și nu te-ai schimbat deloc, deci poți fi mântuit? Cu siguranță că nu. Și, astfel, aceste cuvinte ale lui Dumnezeu reamintesc tuturor că, pentru a fi mântuiți, mai întâi trebuie să fie cinstiți conform cuvintelor și cerințelor lui Dumnezeu. Trebuie să își deschidă sufletul, să își expună firile corupte, intențiile și secretele și să caute drumul luminii.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită”

Imnuri similare

Dumnezeu îi binecuvântează pe cei cinstiți

30. De ce trebuie să fim persoane cinstite pentru a dobândi mântuirea

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Împărăția Mea are nevoie de cei care sunt onești, de cei care nu sunt ipocriți sau amăgitori. Nu sunt oamenii sinceri și onești nepopulari în lume? Eu sunt chiar opusul. Este acceptabil ca oamenii onești să vină la Mine; tipul acesta de persoană Mă încântă și, în plus, am nevoie de tipul acesta de persoană. Chiar aceasta este dreptatea Mea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 33

S-ar cuveni să știți că lui Dumnezeu Îi place omul cinstit. În esență, Dumnezeu este loial și, astfel, puteți avea încredere în cuvintele Sale; în plus, acțiunile Lui sunt fără cusur și mai presus de orice îndoială, și de aceea lui Dumnezeu Îi plac cei care sunt absolut cinstiți cu El. Sinceritatea înseamnă să vă dăruiți inima lui Dumnezeu, să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată faptele, să nu încercați să-i înșelați pe cei superiori și pe cei inferiori vouă și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om. Ceea ce spun este foarte simplu, dar pentru voi este de două ori mai dificil. Mulți ar prefera să fie condamnați la iad decât să vorbească și să acționeze sincer. Nu e de mirare că am alt tratament pregătit pentru cei care sunt necinstiți. Desigur, înțeleg bine cât de greu vă este să fiți oameni onești. Pentru că toți sunteți atât de inteligenți și de pricepuți să apreciați măsura unui om cu micul vostru etalon, munca Mea devine mult mai simplă. Și din moment ce

vă îmbrățișați fiecare secretele, atunci vă voi trimite, unul câte unul, în dezastru pentru a fi „școliți” prin foc, pentru ca apoi să puteți deveni total devotați credinței în cuvintele Mele. În cele din urmă, voi smulge din gurile voastre cuvintele „Dumnezeu este un Dumnezeu credincios”, după care vă veți bate în piept și vă veți plânge: „Înșelătoare este inima omului!” Care va fi starea voastră cu această ocazie? Îmi imaginez că nu veți fi atât de triumfători așa cum sunteți acum. Și mult mai puțin veți fi „prea profunzi pentru a fi înțeleși”, așa cum sunteți acum. Unii se comportă cuviincios și par a fi deosebit de „bine crescuți” în prezența lui Dumnezeu, totuși, își dau arama pe față în prezența Duhului. Ați include un astfel de om printre cei cinstiți? Dacă tu ești un ipocrit, un expert în „relațiile interpersonale”, atunci Eu spun că ești cu siguranță unul care încearcă să se joace cu Dumnezeu. Dacă vorbele ți-s pline de scuze și justificări fără valoare, atunci spun că tu ești un om care ezită să pună adevărul în practică. Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele – dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric. Dacă a căuta calea adevărului este pe placul tău, atunci tu ești unul care locuiește întotdeauna în lumină. Dacă ești foarte bucuros să fii un făcător de servicii în casa lui Dumnezeu, lucrând cu sârguință și conștiincios în anonimat, dăruind mereu și neluând niciodată, atunci Eu spun că ești un sfânt credincios, deoarece nu cauți nicio recompensă și, pur și simplu, ești un om onest. Dacă ești dispus să fii deschis, dacă ești dispus să cheltuiești tot ce ai, dacă poți să-ți sacrifici viața pentru Dumnezeu și să mărturisești ferm, dacă ești cinstit până într-acolo încât nu știi decât să-L mulțumești pe Dumnezeu și să nu te gândești doar la tine sau să iei pentru tine însuți, atunci Eu spun că acești oameni sunt cei hrăniți în lumină și care vor trăi veșnic în Împărăție. Tu ar trebui să

știi dacă în tine există credință adevărată și loialitate adevărată, dacă ai un trecut în care ai suferit pentru Dumnezeu și dacă te-ai supus pe deplin lui Dumnezeu. Dacă îți lipsesc acestea, atunci rămân în tine răzvrătirea, înșelătoria, lăcomia și nemulțumirea. De vreme ce inima ta este departe de a fi sinceră, nu ai primit niciodată o recunoaștere pozitivă de la Dumnezeu și nu ai trăit niciodată în lumină. Care va fi soarta cuiva la sfârșit depinde de faptul dacă acea persoană are o inimă cinstită și sângerie și dacă are un suflet pur. Dacă tu ești un om foarte necinstit, care are o inimă plină de răutate și un suflet necurat, atunci fii sigur că vei sfârși în locul unde omul este pedepsit, așa cum este scris în consemnarea sorții tale. Dacă tu pretinzi că ești foarte cinstit și, totuși, nu reușești niciodată să acționezi în conformitate cu adevărul sau să rostești o vorbă adevărată, atunci tot mai aștepți ca Dumnezeu să te răsplătească? Tu încă mai speri ca Dumnezeu să te considere lumina ochilor Lui? Nu este acesta un mod absurd de gândire? Tu Îl înșeli pe Dumnezeu în toate lucrurile, deci cum poate casa lui Dumnezeu să găzduiască pe unul ca tine, ale cărui mâini sunt necurate?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”

De ce insistă Dumnezeu mereu că oamenii ar trebui să fie cinstiți? Fiindcă e foarte important să fii cinstit – asta influențează direct dacă o persoană poate sau nu să I se supună lui Dumnezeu și dacă poate sau nu să dobândească mântuirea. Unii oameni spun: „Eu sunt arogant și neprihănit de sine și adesea mă înfurii și dezvălui corupție.” Alții spun: „Eu sunt foarte superficial și vanitos și îmi place când mă flatează oamenii.” Toate acestea sunt lucruri care sunt vizibile din exterior pentru oameni și nu sunt probleme mari. Nu ar trebui să continui să vorbești despre ele. Indiferent care este firea sau caracterul tău, atât timp cât ești capabil să fii o persoană cinstită, cum cere Dumnezeu, poți fi mântuit. Deci, ce spuneți? Este important să fii cinstit? Acesta este cel mai important lucru și, de aceea,

Dumnezeu vorbește despre a fi cinstit în capitolul din cuvintele Lui numit Trei Avertismente. În alte capitole, El menționează frecvent că credincioșii ar trebui să aibă o viață spirituală normală și o viață bisericească adecvată și descrie cum ei ar trebui să trăiască o umanitate normală. Cuvintele Lui cu privire la aceste chestiuni sunt generale; ele nu sunt discutate într-un mod prea exact sau în prea multe detalii. Totuși, atunci când Dumnezeu vorbește despre a fi cinstit, El arată calea pe care s-o urmeze oamenii. El le spune oamenilor cum să practice și vorbește cu multe detalii și multă claritate. Dumnezeu spune: „Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele – dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric.” A fi cinstit are legătură cu obținerea mântuirii. Deci ce credeți, de ce cere Dumnezeu ca oamenii să fie cinstiți? Asta se referă la adevărul comportamentului uman. Dumnezeu mântuiește oamenii cinstiți, iar cei pe care Îi vrea pentru Împărăția Sa sunt oameni cinstiți. Dacă ești capabil de minciuni și tertipuri, ești o persoană înșelătoare, necinstită și perfidă; nu ești o persoană cinstită. Dacă nu ești o persoană cinstită, atunci nu există nicio șansă că Dumnezeu te va mântui și nici nu poți fi mântuit. Spui că ești foarte evlavios acum, că nu ești arogant sau neprihănit de sine, că ești capabil să plătești un preț când îți faci datoria, sau că poți răspândi Evanghelia și converti mulți oameni. Însă nu ești cinstit, încă ești înșelător și nu te-ai schimbat deloc, deci poți fi mântuit? Cu siguranță că nu. Și, astfel, aceste cuvinte ale lui Dumnezeu reamintesc tuturor că, pentru a fi mântuiți, mai întâi trebuie să fie cinstiți conform cuvintelor și cerințelor lui Dumnezeu. Trebuie să își deschidă sufletul, să își expună firile corupte, intențiile și secretele și să caute drumul luminii.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită”

A fi o persoană cinstită înseamnă a fi o persoană cu conștiință și rațiune. Înseamnă a fi cineva demn de încredere, cineva pe care Dumnezeu Îl iubește și cineva care poate să practice adevărul și să-L iubească pe Dumnezeu. A fi o persoană cinstită este cea mai importantă manifestare a deținerii unei umanități normale și a trăirii unei adevărate asemănări umane. Dacă cineva nu a fost niciodată cinstit, sau considerat a fi cinstit, atunci acesta nu poate înțelege adevărul, cu atât mai puțin, nu-l poate obține. Dacă nu Mă crezi, du-te și convinge-te, sau du-te și experimentează asta de unul singur. Doar fiind o persoană cinstită, inima ta poate fi deschisă în fața lui Dumnezeu, tu poți accepta adevărul, adevărul poate deveni viața ta, iar tu poți înțelege și dobândi adevărul. Dacă inima ta este mereu închisă, dacă nu te deschizi și nu spui nimănui ce este în inima ta, astfel încât nimeni nu te poate înțelege, atunci zidurile tale sunt prea groase, iar tu ești cel mai înșelător dintre oameni. Dacă tu crezi în Dumnezeu, dar nu te poți deschide în fața Lui cu simplitate, dacă Îl poți minți pe Dumnezeu sau dacă poți exagera pentru a-L înșela, dacă ești incapabil să îți deschizi inima înaintea lui Dumnezeu și încă poți să bați apa în piuă și să-ți ascunzi intențiile, atunci doar îți vei face rău, iar Dumnezeu te va ignora și nu va lucra în tine. Nu vei înțelege și nu vei dobândi niciun adevăr. Acum puteți vedea importanța urmăririi și obținerii adevărului? Care este primul lucru pe care ar trebui să-l faceți pentru a căuta adevărul? Ar trebui să fiți persoane cinstite. Doar dacă oamenii caută să fie cinstiți pot să afle cât de profund sunt corupți, dacă au sau nu cu adevărat vreo asemănare umană și dacă se cercetează în mod clar sau dacă își văd lipsurile. Doar când practică cinstea pot deveni conștienți de câte minciuni spun și de cât de profund sunt ascunse înșelătoria și necinstea lor. Doar având experiența practicării onestității, oamenii pot să ajungă treptat să cunoască adevărul corupției lor și să își cunoască natura-esență, și doar atunci firile lor corupte vor fi

constant purificate. Doar în cursul purificării constante a firilor lor corupte vor putea oamenii să obțină adevărul. Experimentați aceste cuvinte fără grabă. Dumnezeu nu îi desăvârșește pe cei care sunt înșelători. Dacă inima ta nu este cinstită – dacă nu ești o persoană cinstită – atunci tu nu vei fi câștigat de Dumnezeu. La fel, nu vei câștiga adevărul și, de asemenea, vei fi incapabil să-L câștigi pe Dumnezeu. Ce înseamnă dacă nu-L câștigi pe Dumnezeu? Dacă nu Îl câștigi pe Dumnezeu și nu ai înțeles adevărul, atunci nu-L vei cunoaște pe Dumnezeu și, prin urmare, nu vei avea cum să fii compatibil cu Dumnezeu, caz în care ești dușmanul lui Dumnezeu. Dacă ești incompatibil cu Dumnezeu, Dumnezeu nu este Dumnezeul tău; iar dacă Dumnezeu nu este Dumnezeul tău, nu poți fi mântuit. Dacă nu cauți să atingi mântuirea, de ce crezi în Dumnezeu? Dacă nu poți obține mântuirea, vei fi pentru totdeauna un dușman înverșunat al lui Dumnezeu, iar finalul tău va fi stabilit. Așadar, dacă oamenii vor să fie mântuiți, atunci trebuie să înceapă prin a fi cinstiți. În cele din urmă, cei care vor fi câștigați de Dumnezeu vor fi marcați cu un semn. Știți care este? Este scris în Apocalipsă, în Biblie: „Și în gura lor nu s-a găsit minciună; ei sunt fără vină” (Apocalipsa 14:5). Cine sunt „ei”? Ei sunt cei mântuiți, desăvârșiți și câștigați de Dumnezeu. Cum îi descrie Dumnezeu pe acești oameni? Care sunt caracteristicile și exprimările conduitei lor? Ei sunt fără prihană. Ei nu spun minciuni. Probabil toți puteți să înțelegeți ce înseamnă să nu spui minciuni: înseamnă să fii cinstit. La ce se referă „fără prihană”? Înseamnă să nu faci rău. Și pe ce temelie se bazează faptul de a nu face niciun rău? Fără îndoială, se bazează pe temelia temerii de Dumnezeu. Prin urmare, a fi fără prihană înseamnă să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău. Cum definește Dumnezeu pe cineva fără prihană? În ochii lui Dumnezeu, numai cei care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău sunt desăvârșiți; astfel, oamenii fără prihană sunt cei care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău,

și numai cei care sunt desăvârșiți sunt neîntinați. Acest lucru este corect cu desăvârșire. […] Dacă simți că ai experimentat deja o creștere, dar minciunile tale nu s-au împuținat deloc și ești, practic, la fel ca un necredincios, atunci e asta o manifestare normală a intrării în realitatea adevărului? (Nu.) Cel puțin, când cineva a intrat în realitatea adevărului, va spune mult mai puține minciuni; practic, va fi o persoană cinstită. Dacă minți prea mult, iar cuvintele tale sunt prea denaturate, asta dovedește că nu te-ai schimbat deloc și nu ești încă o persoană cinstită. Dacă nu ești o persoană cinstită, atunci nu ai intrare în viață și, deci, ce creștere poți experimenta? Firea ta coruptă e încă intactă, iar tu ești un necredincios și un diavol.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață”

Faptul că Dumnezeu le cere oamenilor să fie cinstiți dovedește că El îi detestă și îi antipatizează cu adevărat pe oamenii înșelători. Antipatia lui Dumnezeu față de oamenii înșelători este o antipatie față de modul în care aceștia fac lucrurile, față de firile, intențiile și metodele lor de a păcăli; Dumnezeu disprețuiește toate aceste lucruri. Dacă oamenii înșelători sunt capabili să accepte adevărul, să-și recunoască firile înșelătoare și dacă sunt dispuși să accepte mântuirea lui Dumnezeu, atunci și ei au o speranță să fie mântuiți, deoarece Dumnezeu îi tratează pe toți oamenii în mod egal, cum face și adevărul. Și astfel, dacă vrem să devenim oameni care sunt pe placul lui Dumnezeu, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ne schimbăm principiile de comportament. Nu mai putem să trăim după filosofii satanice, nu mai putem să umblăm cu minciuni și tertipuri. Trebuie să ne eliberăm de toate minciunile și să devenim oameni cinstiți. Atunci, opinia lui Dumnezeu despre noi se va schimba. Înainte, oamenii se bazau întotdeauna pe minciuni, prefăcătorie și tertipuri când trăiau printre alții și foloseau

filosofii satanice drept bază pentru existența lor, pentru viețile lor și drept fundament pentru comportamentul lor. Era ceva ce Dumnezeu detesta. Printre necredincioși, dacă vorbești sincer, dacă spui adevărul și ești o persoană cinstită, atunci vei fi defăimat, judecat și părăsit. Așadar, urmezi tendințe lumești și trăiești după filosofii satanice; devii tot mai iscusit la minciuni și tot mai înșelător. De asemenea, înveți să folosești mijloace perfide pentru a-ți atinge țelurile și a te proteja. Devii tot mai prosper în lumea Satanei și, drept rezultat, te afunzi tot mai mult în păcat, până când nu mai poți ieși. În casa lui Dumnezeu, lucrurile stau exact invers. Cu cât minți mai mult și faci manipulări înșelătoare, cu atât mai mult li se va face aleșilor lui Dumnezeu lehamite de tine și te vor părăsi. Dacă refuzi să te căiești și continui să fii fidel filosofiilor și logicii satanice, dacă folosești strategii și elaborezi planuri pentru a te deghiza și a „te ambala” frumos, atunci ai toate șansele să fii dezvăluit și alungat. Și asta, din cauză că Dumnezeu îi detestă pe oamenii înșelători. Numai oamenii cinstiți pot prospera în casa lui Dumnezeu, iar cei înșelători vor fi abandonați și alungați, în cele din urmă. Toate acestea sunt predestinate de Dumnezeu. Numai oamenii cinstiți pot ocupa un loc în Împărăția Cerurilor. Dacă nu încerci să fii o persoană cinstită și dacă nu experimentezi și practici în direcția urmăririi adevărului, dacă nu îți expui hidoșenia și nu te destăinui, atunci nu vei fi niciodată capabil să primești lucrarea Duhului Sfânt și să obții aprobarea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită”

Imnuri similare

Care va fi soarta cuiva la sfârșit?

31. Cum să practicăm faptul de a fi persoane cinstite

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Sinceritatea înseamnă să vă dăruiți inima lui Dumnezeu, să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată faptele, să nu încercați să-i înșelați pe cei superiori și pe cei inferiori vouă și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om. Ceea ce spun este foarte simplu, dar pentru voi este de două ori mai dificil. Mulți ar prefera să fie condamnați la iad decât să vorbească și să acționeze sincer. Nu e de mirare că am alt tratament pregătit pentru cei care sunt necinstiți. Desigur, înțeleg bine cât de greu vă este să fiți oameni onești. Pentru că toți sunteți atât de inteligenți și de pricepuți să apreciați măsura unui om cu micul vostru etalon, munca Mea devine mult mai simplă. Și din moment ce vă îmbrățișați fiecare secretele, atunci vă voi trimite, unul câte unul, în dezastru pentru a fi „școliți” prin foc, pentru ca apoi să puteți deveni total devotați credinței în cuvintele Mele. În cele din urmă, voi smulge din gurile voastre cuvintele „Dumnezeu este un Dumnezeu credincios”, după care vă veți bate în piept și vă veți plânge: „Înșelătoare este inima omului!” Care va fi starea voastră cu această ocazie? Îmi imaginez că nu veți fi atât de triumfători așa cum sunteți acum. Și mult mai puțin veți fi „prea profunzi pentru a fi înțeleși”, așa cum sunteți acum. Unii se comportă cuviincios și par a fi deosebit de „bine crescuți” în prezența lui Dumnezeu, totuși, își dau arama pe față în prezența Duhului. Ați include un astfel de om printre cei cinstiți? Dacă tu ești un ipocrit, un expert în

„relațiile interpersonale”, atunci Eu spun că ești cu siguranță unul care încearcă să se joace cu Dumnezeu. Dacă vorbele ți-s pline de scuze și justificări fără valoare, atunci spun că tu ești un om care ezită să pună adevărul în practică. Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele – dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un om care nu va primi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric. Dacă a căuta calea adevărului este pe placul tău, atunci tu ești unul care locuiește întotdeauna în lumină. Dacă ești foarte bucuros să fii un făcător de servicii în casa lui Dumnezeu, lucrând cu sârguință și conștiincios în anonimat, dăruind mereu și neluând niciodată, atunci Eu spun că ești un sfânt credincios, deoarece nu cauți nicio recompensă și, pur și simplu, ești un om onest. Dacă ești dispus să fii deschis, dacă ești dispus să cheltuiești tot ce ai, dacă poți să-ți sacrifici viața pentru Dumnezeu și să mărturisești ferm, dacă ești cinstit până într-acolo încât nu știi decât să-L mulțumești pe Dumnezeu și să nu te gândești doar la tine sau să iei pentru tine însuți, atunci Eu spun că acești oameni sunt cei hrăniți în lumină și care vor trăi veșnic în Împărăție.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”

Astăzi, cei mai mulți oameni sunt prea speriați să își dezvăluie faptele înaintea lui Dumnezeu; deși Îi poți amăgi trupul, nu Îi poți amăgi Duhul. Orice lucru care nu poate face față cercetării atente a lui Dumnezeu este în dezacord cu adevărul și trebuie lepădat; să procedezi altfel înseamnă să păcătuiești împotriva lui Dumnezeu. De aceea, trebuie să-ți deschizi inima înaintea lui Dumnezeu tot timpul, când te rogi, când vorbești și ai părtășie cu frații și surorile și când îți îndeplinești datoria și îți vezi de treburile tale. Când îți îndeplinești rolul, Dumnezeu este cu tine și, atât timp cât țelul tău este bun și este în favoarea lucrării din casa lui Dumnezeu, El va accepta tot

ceea ce faci; de aceea, ar trebui să te dedici cu sinceritate îndeplinirii rolului tău. Când te rogi, dacă ai o inimă iubitoare de Dumnezeu și te afli în căutarea îngrijirii, protecției și cercetării atente a lui Dumnezeu, dacă aceste lucruri sunt țelul tău, rugăciunile tale își vor găsi ascultarea. De exemplu, când te rogi la întâlniri, dacă îți deschizi inima și te rogi lui Dumnezeu și Îi spui tot ce simți fără să ascunzi adevărul, atunci rugăciunile tale vor fi cu siguranță ascultate. […]

Să crezi în Dumnezeu înseamnă că toate faptele tale trebuie aduse înaintea lui Dumnezeu și supuse cercetării Lui atente. Dacă faptele tale pot fi aduse înaintea Duhului lui Dumnezeu, dar nu înaintea trupului lui Dumnezeu, înseamnă că nu te-ai supus cercetării atente a Duhului Său. Cine este Duhul lui Dumnezeu? Care este persoana căreia Dumnezeu îi este martor? Nu sunt Ei unul și același? Cei mai mulți Îi consideră două ființe separate, crezând că Duhul lui Dumnezeu este Duhul lui Dumnezeu, și că persoana căreia Dumnezeu îi e martor este doar un simplu om. Dar nu te înșeli? În numele cui lucrează această persoană? Cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu întrupat nu au înțelegere spirituală. Duhul lui Dumnezeu și trupul Său întrupat sunt unul și același, pentru că Duhul lui Dumnezeu se materializează în trup. Dacă această persoană a fost aspră cu tine, va fi Duhul lui Dumnezeu bun? Nu ești dezorientat? Astăzi, toți cei care nu pot accepta atenta cercetare a lui Dumnezeu nu pot obține binecuvântarea Sa, iar cine nu cunoaște pe Dumnezeu întrupat nu poate fi desăvârșit. Cercetează-ți toate faptele și vezi dacă pot fi aduse înaintea lui Dumnezeu. Dacă nu îți poți aduce toate faptele înaintea lui Dumnezeu, înseamnă că ești un răufăcător. Pot fi răufăcătorii desăvârșiți? Tot ceea ce faci, fiecare acțiune, fiecare intenție și fiecare reacție ar trebui aduse înaintea lui Dumnezeu. Chiar și viața ta spirituală de zi cu zi – rugăciunile tale, apropierea ta de Dumnezeu, modul în care mănânci și bei cuvintele lui

Dumnezeu, părtășia cu frații și surorile, și viața în sânul Bisericii – și contribuția ta în parteneriat pot fi aduse înaintea lui Dumnezeu ca să le cerceteze atent. O astfel de practică te ajută să dobândești creșterea în viață. Procesul de acceptare a cercetării atente a lui Dumnezeu este procesul de purificare. Cu cât poți să accepți mai mult cercetarea atentă a lui Dumnezeu, cu atât ești mai purificat și mai în rânduială cu voia lui Dumnezeu, ca să nu te lași pradă depravării, iar inima ta va trăi înaintea Lui. Cu cât accepți mai mult cercetarea Lui atentă, cu atât mai mari vor fi umilirea Satanei și puterea ta de a te te răzvrăti împotriva trupului. De aceea, acceptarea cercetării atente a lui Dumnezeu este o cale a practicii pe care oamenii ar trebui să o urmeze. Orice faci, chiar și când comunici cu frații și surorile tale, poți să îți aduci faptele înaintea lui Dumnezeu și să cauți atenta Lui cercetare și să te supui lui Dumnezeu Însuși; toate acestea îți vor face practica mult mai corectă. Numai dacă aduci toate faptele tale înaintea lui Dumnezeu și accepți atenta Lui cercetare poți fi o persoană care trăiește în prezența lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care sunt se conformează voii Sale”

Ca să urmăriți să fiți persoane oneste trebuie să vă comportați în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu; trebuie să treceți prin judecată, mustrare și emondare. Când firea voastră coruptă va fi curățită, iar voi veți fi capabili să practicați adevărul și să trăiți după cuvintele lui Dumnezeu, numai atunci veți fi persoane oneste. Categoric, oamenii care sunt ignoranți, nesăbuiți și neprihăniți nu sunt oameni onești. Cerând ca oamenii să fie onești, Dumnezeu le cere să aibă umanitate normală, să se lepede de înșelăciunea și măștile lor, să nu mintă sau să nu îi păcălească pe alții, să-și îndeplinească datoria cu loialitate și să fie capabili să-L iubească și să I se supună cu adevărat. Numai acești indivizi sunt oamenii Împărăției lui

Dumnezeu. Dumnezeu cere ca oamenii să fie ostași buni ai lui Hristos. Ce sunt ostașii buni ai lui Hristos? Ei trebuie să fie înzestrați cu adevărul-realitate și să fie în asentiment cu Hristos. În orice moment și în orice loc, trebuie să fie capabili să Îl preamărească pe Dumnezeu și să mărturisească pentru El și să fie capabili să folosească adevărul, pentru a lupta împotriva Satanei. În toate lucrurile, ei trebuie să fie de partea lui Dumnezeu, să fie mărturie și să trăiască adevărul-realitate. Trebuie să fie capabili să-l umilească pe Satana și să câștige victorii minunate pentru Dumnezeu. Asta înseamnă să fi un ostaș bun al lui Hristos. Ostașii buni ai lui Hristos sunt biruitori, sunt cei care îl biruie pe Satana. Cerând ca oamenii să fie onești, și nu înșelători, Dumnezeu nu le cere să fie nesăbuiți, ci să se elibereze de firile lor înșelătoare, să dobândească supunere față de El și să-I aducă slavă. Asta se poate dobândi prin practicarea adevărului. Nu este o schimbare în comportamentul cuiva, nu este o chestiune de a vorbi mai mult sau mai puțin și nici nu este vorba de modul în care acționează o persoană. Mai degrabă, este vorba de intenția din spatele vorbirii și acțiunilor unei persoane, de gândurile și ideile cuiva, de ambițiile și dorințele sale. Tot ce ține de dezvăluirile firilor corupte și de greșeală trebuie schimbat de la rădăcină, ca să se alinieze adevărului. Dacă cineva vrea să dobândească o schimbare a firii, trebuie să fie capabil să vadă clar esența firii Satanei. Dacă vei putea să vezi clar esența unei firi înșelătoare, care este firea Satanei și chipul diavolului, dacă vei putea să-l urăști pe Satana și să te lepezi de diavol, atunci îți va fi ușor să te lepezi de firea ta coruptă. Dacă nu vei ști că ai în tine o stare înșelătoare, dacă nu vei recunoaște dezvăluirile unei firi înșelătoare, atunci nu vei ști să cauți adevărul pentru a rezolva asta și îți va fi greu să-ți schimbi firea înșelătoare. Mai întâi trebuie să recunoști ce lucruri se dezvăluie în tine și care aspect al unei firi corupte îl reprezintă acestea. Dacă lucrurile pe care le dezvălui sunt ale unei firi înșelătoare, o

vei urî în inima ta? Iar dacă o faci, cum ar trebui să te schimbi? Trebuie să-ți emondezi intențiile și să-ți corectezi opiniile. Mai întâi, trebuie să cauți adevărul despre această chestiune și să îți rezolvi problemele, să te străduiești să realizezi ceea ce Dumnezeu cere și să-L mulțumești și să devii cineva care nu încearcă să-L păcălească pe Dumnezeu sau pe alți oameni, nici pe aceia care sunt puțin nechibzuiți sau ignoranți. A încerca să păcălești pe cineva care e nechibzuit sau ignorant este foarte imoral – te face un diavol. Ca să fii o persoană onestă, nu trebuie să păcălești sau să minți pe nimeni. Totuși, față de diavoli și de Satana, trebuie să-ți alegi cuvintele cu înțelepciune; dacă nu o faci, este posibil să te faci de râs în fața lor și să-I aduci rușine lui Dumnezeu. Doar alegându-ți cuvintele cu înțelepciune și practicând adevărul, vei reuși să-l birui și să-l faci de rușine pe Satana. Oamenii care sunt ignoranți, nechibzuiți și încăpățânați nu vor fi niciodată capabili să înțeleagă adevărul; nu pot decât să fie induși în eroare, jucați pe degete și călcați în picioare de Satana și, în cele din urmă, devorați.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cunoașterea celor șase tipuri de firi corupte reprezintă adevărata cunoaștere de sine”

Care este cea mai importantă practică pentru o persoană onestă? Este actul de a-ți deschide inima în fața lui Dumnezeu. Dar ce înseamnă să te deschizi? Înseamnă să-ți împărtășești cu El gândurile, intențiile și lucrurile care te conduc, iar apoi să cauți adevărul de la El. Dumnezeu vede totul cu o claritate excepțională, indiferent de ceea ce dezvălui tu. Dacă poți să-ți exprimi sentimentele înaintea lui Dumnezeu, să te deschizi față de El cu privire la lucrurile pe care le ascunzi de ceilalți, expunându-le clar, fără a ascunde nimic, și exprimându-ți gândurile așa cum sunt ele, fără nicio intenție, atunci aceasta este deschidere. Uneori, a vorbi sincer îi poate răni sau jigni pe alții. În astfel de cazuri, ar putea cineva să spună: "Vorbești cu prea multă sinceritate, este prea dureros și nu pot accepta acest lucru"? Nu,

nu ar face-o. Chiar dacă uneori spui ceva care îi rănește pe ceilalți, dacă te deschizi și îți ceri scuze, recunoscând că vorbele tale au fost lipsite de înțelepciune și că nu ai fost înțelegător față de slăbiciunea lor, ei vor recunoaște că nu ai avut nicio intenție rea. Ei vor înțelege că ești o persoană onestă care pur și simplu comunică într-un mod direct și lipsit de tact. Nu se vor certa cu tine și, în inimile lor, te vor plăcea. În acest fel, pot exista bariere între voi? Dacă nu există bariere, conflictele pot fi evitate, iar problemele pot fi rezolvate rapid, permițându-ți să trăiești într-o stare de eliberare și relaxare. Acesta este sensul expresiei "numai oamenii cinstiți pot trăi fericiți". Cea mai importantă parte în a fi o persoană onestă este să te deschizi mai întâi față de Dumnezeu și apoi să înveți să te deschizi față de ceilalți. Vorbește cu onestitate, sinceritate și din inimă. Străduiește-te să fi o persoană cu demnitate, caracter și integritate, evită să vorbești cu amabilități goale sau într-un mod înșelător și abține-te să vorbești într-un mod amăgitor sau care induce în eroare. Un alt aspect al faptului de a fi o persoană onestă este acela de a-ți îndeplini datoria cu o atitudine onestă și cu o inimă sinceră. Cel puțin, bazează-te pe conștiința ta pentru a-ți ghida acțiunile, străduiește-te să respecți adevărurile-principii și să îndeplinești cerințele lui Dumnezeu. Nu este suficient să recunoști aceste lucruri doar verbal, iar simpla adoptare a unei anumite atitudini nu înseamnă că practici adevărul. Unde este în asta realitatea de a fi o persoană onestă? Nu este suficient doar să scandezi sloganuri, fără acțiuni practice. Când Dumnezeu examinează oamenii, El analizează atent nu numai inimile lor, ci și acțiunile, comportamentele și practicile lor. Dacă tu pretinzi că dorești să fii o persoană onestă, dar când ți se întâmplă ceva, ești în continuare capabil să minți și să înșeli, este acesta comportamentul unei persoane oneste? Nu, nu este; înseamnă să spui una și să gândești alta. Spui un lucru și faci altul, înșelându-i cu abilitate pe ceilalți și acționând cu ipocrizie. Ești exact ca

fariseii care puteau să recite toate scripturile de la cap la coadă în timp ce le explicau oamenilor, dar nu reușeau să practice conform scripturilor atunci când li se întâmpla ceva. Ei erau conduși în mod constant de dorința de a obține beneficiile statutului, nefiind dispuși să renunțe la reputația, profitul și statutul lor. Fariseii erau ipocriți în acest sens. Ei nu mergeau pe calea corectă, calea lor nu era calea cea dreaptă, iar Dumnezeu îi detestă pe cei ca ei.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind o persoană onestă poți trăi adevărata asemănare umană”

Pentru a practica să fii o persoană onestă, mai întâi trebuie să înveți să îți deschizi inima în fața lui Dumnezeu și să-i spui cuvinte sincere în rugăciunile din fiecare zi. De exemplu, dacă azi ai spus o minciună ce a trecut neobservată de alții și nu ai avut curajul să te destăinui în fața tuturor, cel puțin ar trebui să cugeți în fața lui Dumnezeu la greșelile examinate și descoperite și minciunile rostite și să spui: „O, Dumnezeule, am mințit din nou pentru a-mi proteja propriile interese și am greșit. Te rog să mă disciplinezi dacă voi minți din nou.” Dumnezeu este mulțumit de o asemenea atitudine și El își va aminti de ea. E posibil să ți se ceară un efort susținut pentru a înlătura această fire coruptă de a spune minciuni, dar fii fără grijă, Dumnezeu este de partea ta. Te va îndruma și te va ajuta să depășești această dificultate de care te lovești în mod repetat și îți va da curajul de a trece de la a nu-ți recunoaște niciodată minciunile la a le recunoaște și a fi în stare să ți le dezvălui deschis. Nu numai că îți vei recunoaște minciunile, dar vei putea și să dezvălui deschis de ce minți, intenția și motivele din spatele minciunilor tale. Când vei avea curajul de a trece de această barieră, de a ieși din cușca Satanei și de sub controlul lui și să ajungi progresiv la un punct în care nu vei mai minți, vei începe treptat să trăiești în lumină, sub îndrumarea și binecuvântarea lui Dumnezeu. Când

vei trece dincolo de constrângerile trupului și vei fi în stare să te supui adevărului, să te dezvălui în mod deschis și să îți declari public poziția, fără nicio reținere, atunci vei fi eliberat și liber. Când vei trăi în acest fel, nu numai că vei fi plăcut de cei din jur, dar și Dumnezeu va fi mulțumit. Deși s-ar putea să mai faci greșeli uneori și să spui minciuni și să ai intenții personale, motive ascunse sau gânduri și comportamente egoiste și josnice, vei putea accepta examinarea atentă a lui Dumnezeu, dezvăluindu-ți intențiile, starea reală și firile corupte înaintea Lui și căutând adevărul de la El. După ce ai înțeles adevărul, vei avea o cale de practică. Când calea ta de practică este corectă și te îndrepți în direcția bună, viitorul tău va fi frumos și luminos. Astfel, vei trăi cu inima împăcată, spiritul îți va fi hrănit și te vei simți împlinit și mulțumit. Dacă nu poți să te eliberezi de constrângerile trupului, dacă ești mereu constrâns de sentimente, de interese personale și de filosofii satanice, dacă vorbești și acționezi într-un mod secretos și te ascunzi mereu în umbră, atunci trăiești sub puterea Satanei. Dar, dacă vei înțelege adevărul, dacă te vei elibera de constrângerile trupului și vei practica adevărul, treptat, vei ajunge să dobândești asemănare umană. Vei fi sincer și direct în cuvintele și faptele tale și îți vei putea dezvălui opiniile, ideile și greșelile făcute, permițându-le tuturor să le vadă clar. În cele din urmă, oamenii te vor recunoaște ca pe un om sincer. Ce este o persoană transparentă? Este cineva care vorbește cu o onestitate excepțională, ale cărei cuvinte sunt considerate ca fiind adevărate de toată lumea. Chiar dacă mint neintenționat sau spun ceva greșit, oamenii îi vor putea ierta, știind că a fost fără intenție. Dacă își dau seama că au mințit sau au spus ceva greșit, își cer scuze și se corectează. Aceasta este o persoană transparentă. O astfel de persoană este apreciată și toți au încredere în ea. Trebuie să ajungi la acest nivel pentru a câștiga încrederea lui Dumnezeu și a celorlalți. Nu este o sarcină simplă – este cel mai înalt nivel de demnitate pe care îl poate avea

o persoană. O astfel de persoană are respect de sine. Dacă nu ești în stare să câștigi încrederea altor oameni, cum te poți aștepta să câștigi încrederea lui Dumnezeu? Există persoane care duc o viață dezonorantă, care născocesc în mod constant minciuni și își abordează sarcinile într-un mod superficial. Aceștia nu au nici cel mai mic simț al responsabilității, refuză să fie emondați, recurg întotdeauna la argumente speculative și sunt antipatici pentru toți cei care îi întâlnesc. Trăiesc fără niciun sentiment de rușine. Pot fi ei considerați cu adevărat ființe umane? Oamenii care sunt percepuți de ceilalți ca fiind iritanți și de neîncredere și-au pierdut complet umanitatea. Dacă ceilalți nu pot avea încredere în ei, poate Dumnezeu să aibă încredere în ei? Dacă ceilalți nutresc antipatie față de ei, poate Dumnezeu să-i placă? Lui Dumnezeu nu Îi plac astfel de oameni, Îi detestă, iar aceștia vor fi inevitabil eliminați. Ca ființă umană, trebuie să fii cinstit și să-ți onorezi angajamentele. Fie că faci lucruri pentru alții sau pentru Dumnezeu, trebuie să te ții de cuvânt. Când cineva a câștigat încrederea oamenilor și poate să-l mulțumească și să-L asigure pe Dumnezeu, atunci este o persoană relativ cinstită. Dacă ești demn de încredere în acțiunile tale, nu numai că alții te vor plăcea, dar și Dumnezeu te va plăcea cu siguranță. Fiind o persoană onestă, Îi poți face pe plac lui Dumnezeu și poți trăi cu demnitate. Prin urmare, onestitatea ar trebui să fie punctul de plecare pentru comportamentul cuiva.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind o persoană onestă poți trăi adevărata asemănare umană”

Ca să fii o persoană cinstită, trebuie, mai întâi, să-ți deschizi inima, astfel încât toți să poată să o cerceteze, să vadă tot ceea ce gândești și să îți privească adevărata față. Nu trebuie să încerci să te deghizezi sau să te ascunzi. Doar atunci ceilalți vor avea încredere în tine și vor considera că ești o persoană cinstită. Aceasta este o practică fundamentală și o premisă

pentru a fi o persoană cinstită. Dacă tot timpul te prefaci, tot timpul simulezi sfințenia, noblețea, măreția și simulezi înalte calități morale; dacă nu-i lași pe oameni să-ți vadă corupția și defectele; dacă le prezinți oamenilor o imagine falsă, astfel încât ei să creadă că ai integritate, că ești măreț, plin de abnegație, imparțial și altruist, nu este aceasta înșelăciune și falsitate? Oare oamenii nu vor putea să te vadă așa cum ești de fapt, în timp? Așadar, nu te deghiza și nu te ascunde. În schimb, destăinuiește-te și deschide-ți inima pentru ca ceilalți să vadă. Dacă poți să îți deschizi inima, astfel încât ceilalți să vadă, dacă poți să-ți destăinui toate gândurile și planurile – atât pozitive, cât și negative – nu este asta cinste? Dacă poți să te destăinui pentru ca ceilalți să vadă, atunci și Dumnezeu te va vedea. El va spune: „Dacă te-ai destăinuit pentru ca ceilalți să te vadă, atunci, și înaintea Mea ești, negreșit, cinstit”. Dar dacă doar te destăinui înaintea lui Dumnezeu când alții nu te văd, iar când te afli în compania lor pretinzi mereu că ești măreț și nobil sau altruist atunci ce va gândi Dumnezeu despre tine? Ce va spune El? El va spune: „Ești o persoană complet înșelătoare. Ești complet ipocrit și josnic și nu ești o persoană cinstită”. Așadar, Dumnezeu te va condamna. Dacă dorești să fii o persoană cinstită, atunci, indiferent dacă te afli înaintea lui Dumnezeu sau a altor oameni, ar trebui să poți oferi o explicație sinceră și deschisă pentru starea ta lăuntrică și pentru cuvintele din inima ta. Este ușor de realizat asta? Necesită o perioadă de pregătire, precum și rugăciune frecventă către Dumnezeu și încredere în El. Trebuie să te pregătești ca să spui simplu și deschis cuvintele din inima ta, cu privire la toate lucrurile. Cu acest tip de pregătire, poți face progrese. Dacă întâmpini o dificultate majoră, trebuie să te rogi lui Dumnezeu și să cauți adevărul; trebuie să lupți în inima ta și să învingi trupul, până când poți pune adevărul în practică. Pregătindu-te astfel, puțin câte puțin, inima ta se va deschide treptat. Vei deveni din ce în ce mai

ingenuu, iar cuvintele și acțiunile tale vor avea alt efect decât înainte. Minciunile și capcanele tale se vor împuțina și vei fi capabil să trăiești înaintea lui Dumnezeu. Practic, atunci vei fi devenit o persoană cinstită.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită”

A te pregăti pentru a fi o persoană cinstită presupune în principal să-ți rezolvi problema mințitului, precum și să-ți înlături propria fire coruptă. A face acest lucru presupune o practică esențială: când îți dai seama că ai mințit și ai înșelat pe cineva, ar trebui să te deschizi față de această persoană, să te destăinui și să-i ceri iertare. Această practică ajută mult la înlăturarea mințitului. De exemplu, dacă ai înșelat pe cineva sau dacă a existat vreo falsitate sau vreun interes personal în cuvintele pe care le-ai spus acelei persoane, atunci ar trebui să o abordezi și să te analizezi. Ar trebuie să îi spui: „Ce ți-am spus a fost o minciună, menită să-mi protejeze propria mândrie. M-am simțit nelalocul meu după ce am spus-o, deci îți cer iertare acum. Te rog, iartă-mă.” Acea persoană va simți că acest lucru este foarte reconfortant. Se va întreba cum poate exista o persoană care, după ce a spus o minciună, cere apoi iertare pentru acest lucru. Un astfel de curaj este ceva ce ea chiar admiră. Ce beneficii obții, după ce te-ai angajat într-o asemenea practică? Scopul ei nu este să câștigi admirația altora, ci să te abții și să-ți reprimi mai eficient pornirea de a spune minciuni. Așadar, după ce minți, ar trebui să practici acțiunea de a cere iertare pentru că ai făcut acest lucru. Cu cât te pregătești mai mult să practici propria analiză, destăinuire și cerere a iertării față de oameni în acest fel, cu atât mai bune vor fi rezultatele – iar numărul de minciuni pe care le spui va fi din ce în ce mai mic. Să practici analiza și destăinuirea în scopul de a fi o persoană cinstită și a te abține de la a minți necesită curaj, iar a cere cuiva iertare după ce l-ai mințit necesită și mai mult curaj. Dacă practicați aceste lucruri

vreme de un an sau doi – sau poate între trei și cinci ani – garantat veți vedea rezultate clare și nu vă va fi greu să scăpați de minciuni. A scăpa de minciuni este primul pas spre a deveni o persoană cinstită și nu poate fi făcut fără trei sau cinci ani de efort. După ce problema mințitului a fost rezolvată, al doilea pas este să rezolvați problema înșelăciunii și șarlataniei. Uneori, șarlatania și înșelătoria nu necesită ca o persoană să mintă – aceste lucruri pot fi făcute exclusiv prin acțiuni. Poate că o persoană nu minte pe față, dar tot e posibil ca să nutrească înșelăciune și șiretenie în inima sa. Aceasta va ști acest lucru mai bine decât oricine, fiindcă s-a gândit profund la el și l-a luat cu atenție în considerare. Îi va fi ușor de recunoscut, atunci când va reflecta mai târziu. După ce a fost rezolvată problema mințitului, prin comparație, va fi puțin mai ușor să rezolve problemele înșelătoriei și șarlataniei. Dar trebuie să ai o inimă temătoare de Dumnezeu, fiindcă omul este guvernat de intenție atunci când se angajează în înșelătorie și șarlatanie. Alții nu pot percepe acest lucru din exterior și nici nu îl pot discerne. Doar Dumnezeu poate cerceta acest lucru și doar El știe despre acesta. Prin urmare, nu-ți poți rezolva problemele înșelătoriei și șarlataniei decât bazându-te pe rugăciuni la Dumnezeu și acceptând cercetarea Lui. Dacă un om nu iubește adevărul sau nu nutrește în inimă teamă de Dumnezeu, înșelătoria și șarlatania lui nu pot fi înlăturate. Poți să te rogi înaintea lui Dumnezeu și să-ți recunoști greșelile, poți să mărturisești și să te pocăiești, sau poți să-ți analizezi firea coruptă – spunând sincer la ce te gândeai în acel moment, ce ai spus, care a fost intenția ta și cum te-ai angajat în înșelătorie. Toate acestea sunt relativ ușor de făcut. Totuși, dacă ți se cere să te destăinui altei persoane, e posibil să-ți pierzi curajul și hotărârea, fiindcă vrei să-ți salvezi imaginea. Atunci, va fi foarte dificil să practici deschiderea și destăinuirea. Poate că ești capabil să recunoști, la modul general, că te trezești ocazional vorbind sau acționând pe baza

propriilor scopuri și intenții; că există un nivel de înșelăciune, falsitate, minciună sau șarlatanie în lucrurile pe care le faci sau le spui. Dar apoi, când se întâmplă ceva și ești forțat să te analizezi, expunând felul în care s-a întâmplat lucrurile, de la un capăt la altul, explicând care dintre cuvintele pe care le-ai spus erau înșelătoare, ce intenție se ascundea în spatele lor, la ce te gândeai și dacă erai sau nu malițios sau amenințător, nu vrei să intri în amănunt sau să dai detalii. Unii oameni chiar tratează superficial lucrurile, spunând: „Pur și simplu, așa stau lucrurile. Sunt o persoană înșelătoare, șireată și pe care nu te poți baza.” Asta demonstrează incapacitatea lor de a-și înfrunta cum trebuie esența coruptă, sau cât de înșelători și vicleni sunt. Acești oameni sunt mereu într-un mod și într-o stare de eschivare. Întotdeauna se iartă și se acceptă pe sine și sunt incapabili să sufere sau să plătească un preț pentru a practica adevărul de a fi o persoană cinstită. Mulți oameni predică de ani de zile cuvintele doctrinelor, spunând mereu: „Sunt atât de înșelător și de viclean, adesea există un grad de șarlatanie în acțiunile mele și nu tratez deloc sincer oamenii.” Dar după ce declamă asta atâția ani, ei rămân la fel de înșelători ca înainte, fiindcă nu auzi niciodată o analiză sau remușcări sincere din partea lor, atunci când divulgă această stare înșelătoare. Niciodată nu se destăinuiesc în fața altora și nu cer iertare după ce mint sau înșală oamenii și nicidecum nu au părtășie în adunări despre experiența și mărturia lor de autoanaliză și autocunoaștere. Nici nu spun vreodată cum au ajuns să se cunoască sau cum s-au pocăit cu privire la aceste aspecte. Nu fac niciunul dintre aceste lucruri, ceea ce dovedește că nu se cunosc și nu s-au pocăit cu adevărat. Când spun că sunt înșelători și că vor să fie persoane cinstite, pur și simplu declamă sloganuri și predică doctrine, nimic mai mult. Poate că fac aceste lucruri fiindcă încearcă să se conformeze și să urmeze mulțimea. Sau poate că mediul vieții bisericești îi obligă să simuleze și să se prefacă. În orice caz, astfel de declamatori de

sloganuri și predicatori de doctrine nu se vor pocăi niciodată și cu siguranță nu vor fi capabili să atingă mântuirea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită”

Ca să practici onestitatea, trebuie să ai o cale și trebuie să ai un țel. Mai întâi, rezolvă problema de a spune minciuni. Trebuie să cunoști esența care stă în spatele faptului că spui aceste minciuni. Trebuie și să diseci ce intenții și ce motive te împing să spui aceste minciuni, de ce ai astfel de intenții și care este esența lor. Când ai clarificat toate aceste probleme, vei fi deslușit total problema mințitului și, când ți se întâmplă ceva, vei avea principii de practică. Dacă vei continua cu o asemenea practică și experiență, atunci cu siguranță vei vedea rezultate. Într-o zi, vei spune: “Este simplu să fii cinstit. Să fii înșelător este atât de obositor! Nu mai vreau să fiu o persoană înșelătoare, să trebuiască mereu să mă gândesc la ce minciuni să mai spun și la cum să mi le acopăr. Este ca și cum aș fi o persoană cu o boală mintală, vorbind în contradicții – cineva care nu merită să fie numit «ființă umană»! O astfel de viață este atât de obositoare și nu mai vreau să trăiesc așa!” În acel moment, vei avea o șansă de a fi cu adevărat cinstit și asta va dovedi că ai început să faci progrese spre a deveni o persoană cinstită. Acesta este un progres major. Sigur, poate că unii dintre voi, atunci când veți începe să practicați, veți fi îngroziți după ce veți rosti cuvinte cinstite și vă veți destăinui. Fața vi se va înroși, vă veți simți rușinați și vă veți teme că ceilalți vor râde de voi. Ce ar trebui să faceți atunci? Încă trebuie să vă rugați lui Dumnezeu și să-I cereți să vă dea putere. Spune: “Dumnezeule, vreau să fiu o persoană cinstită, dar mă tem că oamenii vor râde de mine atunci când spun adevărul. Te rog să mă mântuiești de robia firii mele corupte; lasă-mă să trăiesc după cuvintele Tale și să fiu descătușat și eliberat.” Când te rogi astfel, în inima ta va fi și mai multă lumină și îți vei spune: „Este bine să

pun asta în practică. Astăzi, am practicat adevărul. În sfârșit, am fost și eu, o dată, o persoană cinstită.” În timp ce te rogi așa, Dumnezeu te va lumina. El va lucra în inima ta ș El va lucra în inima ta nima ta va fi și mai multă lumină și îți vei spune: „Este bine să pun asta în practică. Astăzi, am practicat adevărul. În sfârșit, am fost și eu, o dată, o persoană cinstită.” În timp ce te rogi așa, Dumnezeu te caute adevărul, nu au neapărat credință. Le este greu oamenilor să nu aibă o cale, dar odată ce înțeleg adevărul și au o cale de practică, inimile lor se bucură de ea. Dacă sunt capabili să practice adevărul și să se poarte conform principiilor, inimile lor vor găsi alinare, iar ei vor dobândi libertate și descătușare.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită”

Practicarea onestității acoperă multe aspecte. Cu alte cuvinte, standardul de sinceritate nu este atins doar printr-o singură privință; trebuie să fii la nivelul standardului în multe privințe înainte de a putea fi sincer. Unii oameni cred mereu că nu trebuie decât să reușească să nu mintă pentru a fi sinceri. Este corect acest punct de vedere? A fi sincer implică doar a nu minți? Nu – se referă și la alte câteva aspecte. În primul rând, indiferent cu ce te confrunți, fie că este ceva ce ai văzut cu ochii tăi sau ceva ce ți-a spus altcineva, fie că este vorba de a interacționa cu oamenii sau de a rezolva o problemă, fie că este datoria pe care se cuvine să o îndeplinești sau ceva ce Dumnezeu ți-a încredințat, tu trebuie mereu să abordezi aceste lucruri cu o inimă sinceră. Cum ar trebui să practici abordarea lucrurilor cu o inimă onestă? Spune ce crezi și vorbește onest; nu rosti vorbe goale, pompoase sau care sună plăcut, nu spune lucruri false, flatante sau ipocrite, ci rostește cuvintele care sunt în inima ta. Asta înseamnă a fi o persoană onestă. A exprima gândurile și părerile adevărate care sunt în inima ta – asta este ceea ce oamenii onești trebuie să facă. Dacă nu spui niciodată ceea ce gândești,

iar cuvintele putrezesc în inima ta și ceea ce spui este întotdeauna în contradicție cu ceea ce gândești, asta nu este ceea ce face o persoană cinstită. De exemplu, să presupunem că nu îți îndeplinești bine datoria și, atunci când oamenii te întreabă ce se întâmplă, tu spui: „Vreau să-mi fac bine datoria, dar din diverse motive, nu am făcut-o.” De fapt, știi în inima ta că nu ai fost sârguincios, dar nu spui adevărul. În schimb, găsești tot felul de motive, justificări și scuze pentru a acoperi faptele și pentru a evita responsabilitatea. Oare asta face un om cinstit? (Nu.) Păcălești oamenii și faci lucrurile de mântuială spunând aceste lucruri. Însă esența a ceea ce este în interiorul tău, a intențiilor din tine, este o fire coruptă. Dacă nu poți să scoți la iveală aceste lucruri și intenții din tine și să le diseci, atunci ele nu pot fi purificate – și aceasta nu este o chestiune minoră! Trebuie să vorbești sincer: „Am amânat puțin îndeplinirea datoriei mele. Am fost superficial și neatent. Când sunt într-o dispoziție bună, pot depune puțin efort. Când sunt într-o dispoziție proastă, lenevesc și nu vreau să depun efort și râvnesc la confortul trupului. Prin urmare, încercările mele de a-mi face datoria sunt ineficiente. Situația s-a schimbat în ultimele zile și încerc să dau totul, să-mi îmbunătățesc eficiența și să-mi îndeplinesc bine datoria.” Asta înseamnă a vorbi din inimă. Celălalt mod de a vorbi nu era din inimă. Din cauza fricii tale de a fi emondat, de oameni care îți descoperă problemele și de oameni care te trag la răspundere, ai găsit tot felul de motive, justificări și scuze pentru a acoperi faptele, mai întâi făcându-i pe ceilalți să nu mai vorbească despre situație, apoi pasând responsabilitatea, pentru a evita să fii emondat. Aceasta este sursa minciunilor tale. Indiferent cât de mult vorbesc mincinoșii, o parte din ceea ce spun ei este cu siguranță adevăr și realitate. Dar unele lucruri cheie pe care le spun vor conține un pic de falsitate și un pic din motivația lor. Prin urmare, este foarte important să discernem și să diferențiem ceea ce este adevărat și ceea ce este fals. Totuși, acest lucru nu

este ușor de făcut. O parte din ceea ce spun ei va fi pătată și înfrumusețată, unele dintre lucrurile pe care le spun vor fi în concordanță cu faptele, iar altele vor contrazice faptele; cu realitatea și ficțiunea astfel încurcate, este greu să distingem ceea ce este adevărat de ceea ce este fals. Acesta este cel mai înșelător tip de persoană și cel mai greu de identificat. Dacă nu poate să accepte adevărul sau să practice onestitatea, cu siguranță va fi eliminată. Atunci, care este calea pe care ar trebui să o aleagă oamenii? Care este calea de a practica onestitatea? Voi ar trebui să învățați să spuneți adevărul și să fiți capabili să aveți părtășie deschisă despre stările și problemele voastre reale. Acesta este modul în care practică oamenii cinstiți și o astfel de practicare este corectă. Oamenii care au conștiință și rațiune sunt cu toții dispuși să se străduiască să fie onești. Numai oamenii onești se simt cu adevărat bucuroși și în largul lor. Oamenii se pot bucura de fericire reală numai dacă practică adevărul ca să ajungă la supunerea față de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind o persoană onestă poți trăi adevărata asemănare umană”

Când interacționezi cu alții, mai întâi, trebuie să-i faci să-ți perceapă adevărata inimă și sinceritate. Dacă, atunci când vorbește, și lucrează împreună cu alții și intră în contact cu aceștia, cuvintele unei persoane sunt superficiale, grandilocvente, amabilități, lingușeli, iresponsabile și imaginare sau dacă vorbește doar pentru a căuta favorurile altora, atunci cuvintelor sale le lipsește toată credibilitatea și ea nu este deloc sinceră. Acesta este modul în care interacționează cu alții, indiferent cine sunt acești alții. O astfel de persoană nu are o inimă onestă. Aceasta nu este o persoană onestă. Să presupunem că o persoană se află într-o stare negativă și îți spune sincer: „Spune-mi mai exact de ce sunt atât de negativ. Pur și simplu nu-mi pot da seama!” Și să spunem că, de fapt, îi înțelegi problema în inima ta, dar nu îi spui, zicându-i în schimb: „Nu-i nimic. Nu ești negativ; și eu devin

negativ.” Aceste cuvinte sunt o mare consolare pentru cel care le aude, dar atitudinea ta nu este sinceră. Ești superficial față de cealaltă persoană; pentru a o face să se simtă mai confortabil și consolată, te-ai abținut să-i vorbești. Nu o ajuți sincer și nu-i spui clar ce problemă are, astfel încât să-și poată abandona negativitatea. Nu ai făcut ce ar face o persoană onestă. Doar pentru dragul de a încerca s-o consolezi și pentru a te asigura că nu apare nicio înstrăinare sau niciun conflict între voi, ai făcut minimul posibil față de ea – și asta nu este ceea ce înseamnă să fii o persoană onestă. Așadar, ca persoană onestă, ce ar trebui să faci când întâlnești acest tip de situație? Trebuie să-i spui ce ai văzut și ce ai identificat: „Îți voi spune ce am văzut și ce am experimentat. Tu decizi dacă vorbele mele sunt corecte sau greșite. Dacă sunt greșite, nu trebuie să le accepți. Dacă sunt corecte, sper că le vei accepta. Dacă spun ceva ce nu-ți e ușor să auzi și te rănește, sper să poți accepta acest lucru de la Dumnezeu. Intenția și scopul meu este să te ajut. Văd clar problema: din cauză că simți că ai fost umilit în public și nimeni nu-ți alimentează ego-ul și crezi că toți ceilalți te desconsideră, că ești atacat și că nu ai fost niciodată atât de neîndreptățit, nu poți accepta acest lucru și devii negativ. Tu ce crezi – chiar asta se întâmplă?” Și, auzind acestea, simte că așa stau lucrurile. Asta este ceea ce ai de fapt în inimă, dar, dacă nu ești o persoană onestă, nu o vei spune. Vei spune: „Și eu devin negativ deseori” și, când cealaltă persoană aude că toți devin negativi, consideră că este normal ca ea să se simtă așa și, în cele din urmă, nu-și abandonează negativitatea. Dacă ești o persoană onestă și o ajuți cu o atitudine și o inimă onestă, o poți ajuta să înțeleagă adevărul și să-și abandoneze negativitatea.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind o persoană onestă poți trăi adevărata asemănare umană”

A fi o persoană cinstită reprezintă o cerință pe care Dumnezeu o are de la om. Este un adevăr pe care omul trebuie să-l practice. În acest caz, care

sunt principiile pe care ar trebui să le respecte omul în legăturile sale cu Dumnezeu? Fiți sinceri: acesta este principiul care ar trebui urmărit când interacționați cu Dumnezeu. Nu vă implicați în practica non-credincioșilor de a linguși sau de a măguli; Dumnezeu nu are nevoie de lingușeala și măgulirea din partea omului. Este suficient să fiți sinceri. Și ce înseamnă să fiți sinceri? Cum ar trebui pus în practică acest lucru? (Pur și simplu să vă deschideți în fața lui Dumnezeu, fără a vă pune o mască, a ascunde ceva sau a păstra secrete, să interacționați cu Dumnezeu cu o inimă cinstită și să fiți direcți, fără intenții rele sau vicleșuguri). Așa este. Pentru a fi sincer, trebuie să-ți lași mai întâi deoparte dorințele personale. În loc să te concentrezi asupra modului în care Dumnezeu te tratează, ar trebui să te destăinui în fața Lui și să spui orice e în inima ta. Nu cumpăni ori lua în considerare care vor fi consecințele cuvintelor tale; spune orice crezi, lasă-ți deoparte motivațiile și nu spune lucruri doar pentru a atinge un oarecare obiectiv. Ai prea multe intenții personale și falsități; ești întotdeauna calculat în modul în care vorbești, gândindu-te că: „Ar trebui să vorbesc despre asta și nu despre aia, trebuie să fiu atent la ce spun. O s-o formulez într-un mod care-mi este benefic, care-mi acoperă neajunsurile și care Îi va lăsa o impresie bună lui Dumnezeu.” Nu înseamnă acest lucru ascunderea unor motive? Înainte să deschizi gura, mintea îți este plină de gânduri viclene, corectezi ceea ce spui de mai multe ori, astfel încât, atunci când cuvintele îți ies din gură, nu mai sunt atât de pure, nu sunt deloc autentice și conțin propriile tale motive și comploturile Satanei. Nu asta înseamnă să fii sincer; asta înseamnă a avea motive sinistre și intenții rele. Mai mult decât atât, când vorbești, întotdeauna îți iei indiciile din expresiile faciale ale oamenilor și din expresia din ochii lor: dacă au o expresie pozitivă pe chip, continui să vorbești; dacă nu, te abții și nu spui nimic; dacă expresia din ochii lor este rea și dacă pare că nu le place ceea ce aud, chibzuiești și-ți spui: „Ei bine, o

să spun ceva ce te interesează, care te face fericit, care-ți place și care te face să ai o dispoziție bună față de mine.” Asta înseamnă să fii sincer? Nu. Când văd pe cineva făcând rău sau provocând tulburare în biserică, unii oameni nu raportează acest lucru. Ei se gândesc: „Dacă aș fi primul care raportează acest lucru, aș ofensa acea persoană și dacă s-ar întâmpla ca eu să greșesc, ar trebui să fiu emondat. Voi aștepta ca alții să raporteze, iar eu mă voi alătura lor. Chiar dacă ne înșelăm, nu e mare lucru – până la urmă, nu poți să condamni o mulțime de oameni. După cum este zicala: «Pasărea care iese din cuib este împușcată.» Nu voi fi acea pasăre; ar trebui să fii nebun să insiști să ieși.” Înseamnă acest lucru a fi sincer? Cu siguranță, nu. O astfel de persoană este, într-adevăr, vicleană; dacă devine lider în biserică, o persoană aflată la conducere, nu ar suporta ea o pierdere în lucrarea bisericii? Cu siguranță că da. O astfel de persoană nu trebuie folosită sub nicio formă. Puteți să discerneți o astfel de persoană? De exemplu, să spunem că este un conducător care a făcut unele lucruri rele și a tulburat lucrarea bisericii și totuși, nimeni nu înțelege care e treaba cu acesta, de fapt, și nici Cel de mai sus nu știe cum este el – doar tu știi ce se întâmplă de fapt cu el. Ai transmite cu onestitate Celui de mai sus problema, în astfel de circumstanțe? Această problemă este cea care îl dezvăluie cel mai mult pe om. Dacă ai ascuns această chestiune și nu ai spus nimic nimănui, nici măcar lui Dumnezeu, așteptând să vină ziua în care acel conducător a făcut atât de mult rău încât a transformat lucrarea bisericii într-un dezastru, iar toată lumea l-a expus și l-a tratat deja, pentru a te ridica și a spune: „Am știut dintotdeauna că nu este un om bun. Doar că unii oameni așa îl credeau; dacă spuneam ceva, nimeni nu m-ar fi crezut. Prin urmare, n-am vorbit. Acum, că a făcut unele lucruri rele și toată lumea știe cine este, pot spune cum stă, de fapt, treaba cu el”, înseamnă acest lucru că ești sincer? (Nu.) Ești sincer dacă, de fiecare dată când sunt expuse

problemele cuiva sau este raportată o problemă, tu urmezi mulțimea și ești ultimul care se ridică să expună sau să raporteze problema? Nimic din toate acestea nu înseamnă să fii sincer. Dacă îți displace cineva sau cineva te-a jignit și știi că nu este un om rău, dar tu, fiind meschin, ajungi să îl urăști și dorești să te răzbuni pe el, să îl faci de râs, poți să te gândești la modalități și să cauți ocazii de a spune lucruri rele despre el Celui de mai sus. S-ar putea ca tu doar să enunți fapte, nu să condamni acea persoană, dar atunci când enunți acele fapte, intenția ta a fost dezvăluită: dorești să te folosești de mâna Celui de mai sus sau ca Dumnezeu să spună ceva pentru a Se ocupa de aceasta. Raportând Celui de mai sus problemele, încerci să-ți atingi scopul. Acest lucru este în mod evident alterat de intenții personale și, cu siguranță, nu este sincer. Dacă este o persoană rea care tulbură lucrarea bisericii, iar tu raportezi acest lucru Celui de mai sus pentru a proteja acea lucrare și, dincolo de aceasta, problemele pe care tu le raportezi sunt complet factuale, acest lucru este diferit de gestionarea lucrurilor prin intermediul filosofiilor satanice. Se naște dintr-un simț al dreptății și al responsabilității și reprezintă împlinirea loialității tale; așa se manifestă sinceritatea.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează principiile în mod public și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a doua)”

Dacă cineva este deschis și drept, este o persoană onestă. Și-a deschis complet inima și duhul față de Dumnezeu și nu are nimic de ascuns și nimic de care să se ascundă. Și-a predat inima lui Dumnezeu și I-a arătat-o, ceea ce înseamnă că I s-a oferit, în totalitate, Lui. Așadar, mai poate să fie înstrăinat de Dumnezeu? Nu, nu mai poate și, astfel, îi este ușor să I se supună lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu spune că este o persoană înșelătoare, ea recunoaște. Dacă Dumnezeu spune că este arogantă și neprihănită de sine, recunoaște și acest lucru, și nu doar că recunoaște

aceste lucruri și atâta tot – este capabilă să se pocăiască, să năzuiască spre adevărurile-principii, să rectifice când își dă seama că greșește și să-și corecteze greșelile. În scurt timp, își va fi corectat multe dintre căile greșite și va deveni din ce în ce mai puțin înșelătoare, amăgitoare și superficială. Cu cât trăiește astfel mai mult, cu atât va deveni mai deschisă și mai onorabilă și cu atât mai aproape va fi de scopul de a deveni o persoană onestă. Asta înseamnă să trăiești în lumină. Toată această slavă I se cuvine lui Dumnezeu! Când oamenii trăiesc în lumină este fapta lui Dumnezeu – nu este ceva cu care să se laude ei. Când oamenii trăiesc în lumină, înțeleg fiecare adevăr, au o inimă cu frică de Dumnezeu, știu să caute și să practice adevărul în fiecare problemă pe care o întâlnesc și trăiesc având conștiință și rațiune. Deși nu pot fi numiți oameni drepți, în ochii lui Dumnezeu au o oarecare asemănare umană și, cel puțin, cuvintele și faptele lor nu se întrec cu Dumnezeu, ei pot căuta adevărul când se abat lucruri asupra lor și au o inimă supusă lui Dumnezeu. Prin urmare, ei sunt relativ în siguranță, protejați și nu ar fi posibil să-L trădeze pe Dumnezeu. Deși nu au o înțelegere foarte profundă a adevărului, sunt capabili să asculte și să se supună, au o inimă cu frică de Dumnezeu și sunt capabili să se ferească de rău. Când li se dă o sarcină sau o datorie, sunt capabili să o facă din toată inima și cu toată mintea și cât pot ei de bine. Acest tip de persoană este demnă de încredere și Dumnezeu are încredere în ea – astfel de oameni trăiesc în lumină. Cei care trăiesc în lumină pot accepta scrutarea lui Dumnezeu? Se poate ca încă să-și ascundă inimile de Dumnezeu? Au încă secrete pe care nu I le pot spune lui Dumnezeu? Au încă vreun as dubios în mânecă? Nu au. Și-au deschis complet inimile spre Dumnezeu și nu există nimic pe care să-l ascundă încă sau pe care să-l fi dosit de la vedere. Ei I se pot confesa sincer lui Dumnezeu, pot avea părtășie cu El despre orice și Îi pot spune orice. Nu există nimic pe care nu I-l vor spune lui Dumnezeu și

nimic pe care nu I-l vor arăta. Când oamenii sunt capabili să atingă acest standard, viețile lor devin ușoare, libere și eliberate.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Poți fi o persoană onestă doar spunând asta? (Nu, trebuie să ai manifestările unei persoane oneste.) Care sunt manifestările unei persoane oneste? În primul rând, să nu se îndoiască de cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta este una dintre manifestările unei persoane oneste. În afară de asta, cea mai importantă manifestare este a căuta și practica adevărul în toate chestiunile – acest lucru este crucial. Spui că ești onest, dar împingi întotdeauna cuvintele lui Dumnezeu într-un ungher al minții tale și pur și simplu faci orice vrei tu. Este asta o manifestare a unei persoane oneste? Tu spui: „Deși calibrul meu e slab, am o inimă onestă.” Și, totuși, când e rândul tău să preiei o datorie, te temi că vei suferi sau că vei fi tras la răspundere dacă nu o îndeplinești bine, deci inventezi scuze ca să te eschivezi de la datoria ta sau sugerezi să o facă altcineva. Este aceasta manifestarea unei persoane oneste? Nu este, în mod clar. Așadar, cum ar trebui atunci să se poarte o persoană onestă? Ar trebui să se supună rânduielilor lui Dumnezeu, să fie loială datoriei pe care trebuie să o îndeplinească și să se străduiască să mulțumească voia lui Dumnezeu. Acest lucru se manifestă prin mai multe căi: una este să-ți accepți datoria cu o inimă onestă, să nu iei în considerare interesele trupești, să nu fii fără tragere de inimă în privința ei și să nu complotezi pentru beneficiul propriu. Acestea sunt manifestări ale onestității. O alta este să îți pui toată inima și puterea în a-ți realiza bine datoria, făcând lucrurile cum se cuvine și punându-ți inima și iubirea în datoria ta pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Acestea sunt manifestările pe care ar trebui să le aibă o persoană onestă în timp ce-și îndeplinește datoria. Dacă nu duci la bun sfârșit ceea ce știi și înțelegi și dacă depui doar 50 sau 60 la sută din efortul tău, atunci nu te implici în ea cu toată inima și puterea

ta. Mai degrabă, ești viclean și pus pe chiul. Sunt oare onești oamenii care-și realizează datoria în acest fel? În niciun caz. Dumnezeu nu are nicio nevoie de astfel de oameni lipsiți de scrupule și înșelători; aceștia trebuie să fie eliminați. Dumnezeu folosește doar oameni cinstiți pentru realizarea îndatoririlor. Chiar și muncitorii loiali trebuie să fie cinstiți. Oamenii care sunt veșnic superficiali și vicleni și care caută mereu modalități de a lenevi sunt cu toții înșelători și sunt toți demoni. Niciunul dintre ei nu crede cu adevărat în Dumnezeu și vor fi eliminați cu toții. Unii oameni se gândesc: „A fi o persoană onestă înseamnă doar să spui adevărul și să nu spui minciuni. Este chiar ușor să fii o persoană onestă.” Ce crezi despre acest sentiment? Oare a fi o persoană onestă reprezintă o sferă atât de limitată? Categoric nu. Trebuie să-ți dezvălui inima și să I-o dai lui Dumnezeu; aceasta e atitudinea pe care ar trebui să o aibă o persoană onestă. Iată de ce o inimă cinstită este nespus de prețioasă. Ce implică acest lucru? Faptul că o inimă cinstită poate să-ți controleze comportamentul și să-ți schimbe starea. Te poate conduce să faci alegerile corecte și să te supui lui Dumnezeu și să-I câștigi aprobarea. O inimă ca aceasta este cu adevărat prețioasă. Dacă ai o astfel de inimă onestă, atunci aceasta este starea în care ar trebui să trăiești, acesta este felul în care ar trebui să te comporți și felul în care ar trebui să te dăruiești.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Trebuie să fii o persoană onestă, să ai simțul responsabilității când întâmpini probleme și să găsești căi de a căuta adevărul pentru a le rezolva. Nu fi un trădător. Dacă te eschivezi de responsabilitate și refuzi orice răspundere când apar probleme, chiar și necredincioșii te vor condamna, ca să nu mai pomenim de casa lui Dumnezeu! Acest lucru este condamnat și blestemat de Dumnezeu, iar aleșii lui Dumnezeu disprețuiesc și resping un astfel de comportament. Dumnezeu îi iubește pe oamenii onești, dar îi

urăște pe cei șireți. Dacă ești un trădător și încerci să înșeli, nu te va urî Dumnezeu? Oare casa lui Dumnezeu te va scoate, pur și simplu, din încurcătură? Mai devreme sau mai târziu, vei fi tras la răspundere. Lui Dumnezeu Îi plac oamenii onești și nu Îi plac trădătorii. Toți ar trebui să înțeleagă asta clar și să înceteze să fie confuzi și să facă lucruri nesăbuite. Ignoranța de moment este de înțeles, dar să refuzi complet să accepți adevărul este pură încăpățânare. Oamenii onești își pot asuma responsabilitatea. Ei nu țin seama de câștigurile și pierderile proprii, ci doar protejează lucrarea și interesele casei lui Dumnezeu. Au inimi bune și oneste, care sunt ca niște boluri cu apă limpede al căror fund îl vezi dintr-o privire. De asemenea, există transparență în purtările lor. O persoană înșelătoare joacă feste mereu, întotdeauna ascunde lucruri, se acoperă și își pune multe măști, astfel încât nimeni să nu o poată citi. Oamenii nu-ți pot vedea gândurile tainice, dar Dumnezeu îți vede și cele mai ascunse lucruri din inimă. Dacă Dumnezeu vede că nu ești o persoană onestă, că ești șiret, că nu accepți niciodată adevărul, că încerci mereu să-L înșeli și că nu-I dăruiești inima ta, El nu te va plăcea, te va urî și te va abandona. Aceia cei care prosperă printre necredincioși, care au darul vorbirii și minte ageră, ce fel de oameni sunt? Vă este clar? Care este esența lor? Putem spune că toți sunt extraordinar de înșelători și perfizi, sunt adevăratul diavol Satana. Oare ar putea Dumnezeu mântui o astfel de persoană? Dumnezeu nu urăște nimic mai mult decât diavolii – oamenii care sunt vicleni și meschini. Categoric, Dumnezeu nu va mântui astfel de oameni, așa că, orice ați face, nu fiți acest tip de persoană. Cei care au mintea ageră și țin cont de toate punctele de vedere când vorbesc, care sunt mieroși și șireți și se uită să vadă încotro bate vântul când se ocupă de chestiuni – îți spun, Dumnezeu îi detestă cel mai mult pe acești oameni; cei ca ei nu pot fi mântuiți. Când oamenii sunt înșelători și perfizi, oricât de bine ar suna cuvintele lor, tot sunt numai

cuvinte diavolești. Cu cât sunt mai frumoase cuvintele lor, cu atât mai mult ei sunt diavolul Satana. Aceștia sunt exact tipul de oameni pe care Dumnezeu îi disprețuiește cel mai mult. Ce spuneți: pot oamenii care sunt înșelători, care știu să mintă și au limba mieroasă să primească lucrarea Duhului Sfânt? Ar putea primi iluminarea și luminarea Duhului Sfânt? Categoric nu. Care este atitudinea lui Dumnezeu față de oamenii înșelători și perfizi? Îi detestă și îi respinge, îi marginalizează și nu le acordă nicio atenție, îi consideră din aceeași clasă cu animalele. În ochii lui Dumnezeu, astfel de oameni doar au înfățișare umană; în esența lor, sunt de o teapă cu Satana, sunt cadavre vii, iar Dumnezeu nu îi va mântui niciodată.

– Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (8)”

Când oamenii își îndeplinesc datoria sau fac orice lucrare înaintea lui Dumnezeu, inima lor trebuie să fie pură: trebuie să fie ca un vas cu apă proaspătă – clară, fără impurități. Așadar, ce fel de atitudine este corectă? Indiferent de ce faci, ești capabil să ai părtășie cu ceilalți despre orice este în inima ta, orice idei ai avea. Dacă cineva îți spune că modul în care faci lucrurile nu va funcționa și îți propune o altă idee pe care tu o consideri a fi destul de bună, atunci renunță la modalitatea ta și fă lucrurile așa cum crede acel om că e mai bine. Făcând astfel, toată lumea va vedea că ești capabil să accepți sugestiile celorlalți, că alegi calea corectă, că acționezi conform principiilor, cu transparență și claritate. Nu există întuneric în inima ta și poți acționa și vorbi sincer, bizuindu-te pe o atitudine onestă. Spui lucrurilor pe nume. Dacă este, este, dacă nu este, nu este. Fără trucuri, fără secrete, ci doar o persoană foarte transparentă. Nu este acesta un tip de atitudine? Aceasta este o atitudine față de oameni, evenimente și lucruri și este reprezentativă pentru firea unei persoane. Pe de altă parte, cineva s-ar putea să nu se deschidă niciodată și să nu comunice celorlalți ce gândește. În orice

face, nu se consultă niciodată cu ceilalți și își ține inima ferecată în fața lor, părând a fi mereu cu ochii în patru față de ceilalți la fiecare mișcare. Se ascunde cât se poate de bine. Nu este o astfel de persoană una înșelătoare? De exemplu, are o idee pe care o crede ingenioasă și se gândește: „O voi ține pentru mine, deocamdată. Dacă o împărtășesc, ați putea să o folosiți și să-mi furați faima și asta nu se poate. Mă voi abține.” Sau, dacă este ceva ce nu înțelege pe deplin, se va gândi: „Nu îmi voi spune părerea. Dacă o fac și altcineva va spune ceva mai inteligent, nu voi părea un prost? Toată lumea își va da seama cum sunt și îmi va vedea slăbiciunea în asta. Nu ar trebui să spun nimic.” Indiferent de considerațiile sale, indiferent de motivul intrinsec, se teme că toți îl vor vedea exact cum este. Acești oameni abordează mereu îndatoririle proprii și oamenii, evenimentele și lucrurile cu acest fel de perspectivă și atitudine. Ce fel de fire e aceasta? O fire necinstită, înșelătoare și ticăloasă. La suprafață, aceștia par că le-au spus celorlalți tot ce cred că pot spune, dar, în profunzime, vor păstra mereu ceva ascuns. Ce ascund? Nu spun niciodată lucruri care le afectează reputația și interesele – consideră că aceste lucruri sunt personale și nu vorbesc despre ele cu nimeni, nici măcar cu părinții lor. Nu spun niciodată aceste lucruri. Acesta este pericolul! Crezi că dacă nu spui aceste lucruri, Dumnezeu nu va afla despre ele? Oamenii spun că Dumnezeu știe, dar, în adâncul inimii lor, pot fi siguri de asta? Oamenii nu-și dau niciodată seama că: „Dumnezeu știe tot; Dumnezeu a scrutat în secret ceea ce cred în inima mea, chiar dacă nu am dezvăluit. Dumnezeu știe cu siguranță. Nu pot ascunde nimic de Dumnezeu, așa că trebuie să vorbesc, să am părtășie deschis cu frații și surorile mele. Indiferent dacă gândurile și ideile mele sunt bune sau rele, trebuie să le spun întocmai. Nu pot fi necinstit, înșelător, egoist sau vrednic de dispreț – trebuie să fiu o persoană onestă.” Dacă oamenii pot gândi așa, aceasta este atitudinea corectă. În loc să caute adevărul, cei mai mulți

oameni au propriile planuri meschine. Interesele lor, renumele și locul sau statutul pe care îl au în mintea altora sunt de mare importanță pentru ei. Acestea sunt singurele lucruri pe care le prețuiesc. Se agață de aceste lucruri cu o prinsoare de fier și le consideră drept viață a lor. Și modul în care sunt priviți sau tratați de Dumnezeu are o importanță secundară; pentru moment, ei ignoră asta; pentru moment, se gândesc doar dacă sunt șefii grupului, dacă alți oameni îi admiră și dacă vorbele lor au greutate. Prima lor grijă este să ocupe acea poziție. Când sunt într-un grup, aproape toți oamenii caută acest tip de statut, astfel de oportunități. Când sunt foarte talentați, bineînțeles că vor să fie cei mai buni; dacă au abilități medii, tot își vor dori să aibă o poziție mai înaltă în grup; iar dacă au o poziție joasă în grup, având un calibru și abilități medii, vor dori și ei să fie respectați de ceilalți, nu vor vrea ca alții să-i privească disprețuitor. Renumele și demnitatea acestor oameni sunt lucrurile care-i fac să stabilească o limită: sunt nevoiți să se țină de aceste lucruri. S-ar putea să fie lipsiți de integritate și să nu fie nici aprobați, nici acceptați de Dumnezeu, dar în niciun caz nu pot pierde respectul, statutul sau stima pentru care au muncit din greu printre ceilalți – asta reprezintă firea Satanei. Dar oamenii nu sunt conștienți de acest lucru. Convingerea lor este că trebuie să se agațe de această fărâmă de renume până la capăt. Nu sunt conștienți că numai atunci când aceste lucruri zadarnice și superficiale vor fi pe deplin abandonate și lăsate deoparte vor deveni persoane adevărate. Dacă o persoană păzește aceste lucruri care ar trebui înlăturate drept viața sa, viața ei este pierdută. Ei nu știu ce este în joc. Așadar, atunci când acționează, întotdeauna rețin ceva, încearcă mereu să-și protejeze reputația și statutul, le pun pe acestea pe primul loc, vorbind doar pentru propriile scopuri, pentru propria apărare prefăcută. Tot ceea ce fac este pentru ei înșiși. Se grăbesc spre orice strălucește, anunțându-i pe toți că au luat parte la asta. De fapt, nu a avut nimic de-a face cu ei, dar nu-

și doresc niciodată să fie lăsați pe plan secund, se tem mereu că alții îi privesc de sus, le este mereu teamă că alți oameni spun că ei sunt un nimic, că sunt incapabili de nimic, că nu au aptitudini. Nu sunt toate acestea îndrumate de firile lor satanice? Când vei putea să renunți la lucruri precum imaginea și statutul, vei fi mult mai relaxat și mai liber; vei fi pășit pe calea sincerității. Dar, pentru mulți, acest lucru nu este ușor de realizat. Când apare camera de fotografiat, de exemplu, oamenii se grăbesc în față; le place să fie filmați, cu cât mai mult, cu atât mai bine; se tem să nu fie filmați prea puțin și vor plăti orice preț pentru șansa aceasta. Și nu sunt toate acestea îndrumate de firile lor satanice? Acestea sunt firile lor satanice. Și ce dacă ești filmat? Și ce dacă oamenii au o părere foarte bună despre tine? Și ce dacă te idolatrizează? Demonstrează ceva din toate acestea că ai adevărul-realitate? Nimic din toate acestea nu are vreo valoare. Când poți depăși aceste lucruri – când devii indiferent față de ele și nu mai simți că sunt importante, când renumele, vanitatea, statutul și admirația oamenilor nu-ți mai controlează gândurile și comportamentul, cu atât mai puțin modul în care îți îndeplinești datoria, atunci îndeplinirea datoriei tale va deveni din ce în ce mai eficientă și din ce în ce mai pură.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Dacă ești cineva care iubește adevărul și care este capabil să îl accepte, atunci, nu va fi prea greu să fii o persoană cinstită. Vei simți că este mult mai ușor. Cei cu experiență personală știu foarte bine că obstacolele cele mai mari în calea dorinței de a fi o persoană cinstită sunt viclenia oamenilor, înșelăciunea lor, răutatea și intențiile lor josnice. Atât timp cât aceste firi corupte rămân, va fi prea dificil să fii o persoană cinstită. Toți vă pregătiți pentru a fi oameni cinstiți, deci aveți ceva experiență în acest sens. Cum au fost experiențele voastre? (În fiecare zi scriu toate porcăriile pe care le-am spus și minciunile pe care le-am rostit. Apoi, reflectez puțin la

mine și mă analizez. Am descoperit că există un soi de intenție în spatele majorității acestor minciuni și că le-am spus de dragul vanității și ca să-mi salvez imaginea. Deși sunt conștient că lucrurile pe care le spun nu corespund adevărului, tot nu reușesc să nu mint și să nu mă prefac.) De aceea este atât de greu să fii o persoană cinstită. Nu este important dacă ești sau nu conștient de acest lucru; important este că tu continui, cu încăpățânare, să minți, știind că este greșit ceea ce faci, ca să-ți atingi scopurile, ca să-ți menții propria imagine și onoare, iar orice pretenție de ignoranță este o minciună. Cheia, pentru a fi o persoană cinstită, este să-ți înlături motivele, intențiile și firile corupte. Acesta este singurul mod de a înlătura de la sursă problema mințitului. Să-și atingă obiectivele personale, adică să dobândească beneficii personale, să profite de o situație, să se pună într-o lumină bună, sau să obțină aprobarea altora – acestea sunt intențiile și scopurile oamenilor, atunci când spun minciuni. A minți în acest fel divulgă o fire coruptă, iar acesta este discernământul de care ai nevoie, cu privire la mințit. Așadar, cum ar trebui înlăturată această fire coruptă? Lucrul de care depinde totul este dacă iubești sau nu adevărul. Dacă poți să accepți adevărul și să vorbești fără să pledezi în favoarea ta; dacă poți să încetezi să-ți iei în calcul propriile interese și, în schimb, să iei în calcul lucrarea bisericii, voia lui Dumnezeu și interesele aleșilor lui Dumnezeu, atunci, vei înceta să spui minciuni. Vei fi capabil să vorbești sincer și direct. Fără această statură, nu vei fi capabil să vorbești sincer, dovedind că îți lipsește statura și că ești incapabil să practici adevărul. Și astfel, a fi o persoană cinstită necesită un proces de înțelegere a adevărului, un proces de creștere în statură. Când privim lucrurile în acest fel, este imposibil să fii o persoană sinceră fără o experiență de opt până la zece ani de experiență. Acesta este un timp care trebuie alocat procesului de creștere în propria viață, procesului de înțelegere și dobândire a adevărului. Unii oameni ar putea

întreba: „Poate fi chiar atât de greu să rezolvi problema de a minți și de să devii o persoană cinstită?” Asta depinde de persoana despre care vorbești. Dacă este cineva care iubește adevărul, atunci acea persoană va putea înceta să mintă, când vine vorba de anumite chestiuni. Dar cuiva care nu iubește adevărul îi va fi cu atât mai greu să renunțe la minciuni.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită”

Cerința lui Dumnezeu ca tu să fii onest este extrem de importantă. Ce ar trebui să faci dacă experimentezi multe eșecuri pe parcursul practicării onestității și ți se pare extrem de dificil s-o faci? Oare ar trebui să devii negativ și să dai înapoi și să abandonezi practicarea adevărului? Acesta este cel mai clar semn după care se poate vedea dacă o persoană iubește sau nu adevărul. După ce practică onestitatea o anumită perioadă, unii oameni se gândesc: „Să fiu onest este prea dificil – nu pot suporta daunele pe care le aduce vanității, mândriei și reputației mele!” Drept urmare, nu mai vor să fie onești. De fapt, în asta constă provocarea de a fi o persoană onestă, iar majoritatea indivizilor se împotmolesc în acest punct și sunt incapabili s-o experimenteze. Așadar, de ce este nevoie pentru a practica onestitatea? Ce fel de persoană este capabilă să practice adevărul? În primul rând, trebuie să iubească adevărul. Trebuie să fie o persoană care iubește adevărul – asta este sigur. Unii oameni obțin cu adevărat rezultate după mai mulți ani de experimentare a practicării onestității. Treptat, mint și înșală mai puțin și devin, într-adevăr și în mod fundamental, oameni onești. Oare este posibil ca, în timpul practicării onestității, să nu fi înfruntat dificultăți sau să nu fi suferit pe parcurs? Cu siguranță au îndurat multă suferință. Pentru că iubeau adevărul, au fost capabili să sufere pentru a-l practica, să persiste în a vorbi sincer și a face lucruri practice, să fie oameni onești și să câștige, în cele din urmă, binecuvântarea lui Dumnezeu. Ca să fii o persoană onestă, trebuie să

iubești adevărul și să ai o inimă care se supune lui Dumnezeu. Acești doi factori sunt cei mai importanți. Toți cei care iubesc adevărul au inimi iubitoare de Dumnezeu, iar celor care Îl iubesc pe Dumnezeu le este deosebit de ușor să practice adevărul și pot îndura orice formă de suferință pentru a-L mulțumi. Dacă cineva are o inimă iubitoare de Dumnezeu, când practicarea adevărului se confruntă cu umilința sau cu piedici și eșecuri, va fi capabil să îndure umilința și suferința pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, atât timp cât El este încântat. Prin urmare, este capabil să pună în practică adevărul. Desigur, practicarea oricărui aspect al adevărului vine cu un anumit grad de dificultate, iar a fi o persoană onestă este și mai dificil. Cea mai mare dificultate este obstacolul firii corupte a omului. Toți oamenii au firi corupte și trăiesc după filosofii satanice. De exemplu, zicalele „Fiecare pentru sine și diavolul să-i ia pe cel mai din spate” sau „Nu realizezi nimic măreț fără a spune minciuni.” Acestea sunt exemple de filosofii satanice și firi corupte. Oamenii recurg la minciuni ca să rezolve lucruri, să câștige avantaje personale și să-și atingă scopurile. Nu este ușor să fii o persoană onestă când ai acest fel de fire coruptă. Trebuie să te rogi lui Dumnezeu și să te bazezi pe El și trebuie să reflectezi adesea asupra ta și să ajungi să te cunoști, ca să te răzvrătești treptat împotriva trupului, să renunți la interesele personale și la vanitate și mândrie. În plus, trebuie să înduri diverse feluri de calomnii și judecăți înainte să fii capabil să devii o persoană onestă, care poate spune adevărul și se poate abține să zică minciuni. În această perioadă în care practici onestitatea, inevitabil întâlnești multe eșecuri și momente în care corupția ta este dezvăluită. S-ar putea să existe momente când cuvintele și gândurile tale nu se aliniază sau momente de prefăcătorie și înșelăciune. Cu toate acestea, indiferent ce se abate asupra ta, dacă vrei să spui adevărul și să fii o persoană onestă, trebuie să fii capabil să renunți la mândria și la vanitatea ta. Când nu

înțelegi ceva, spune că nu înțelegi; când ceva îți este neclar, spune că îți e neclar. Nu-ți fie teamă că alții te vor privi de sus sau vor avea o părere proastă despre tine. Dacă vorbești din inimă și spui adevărul consecvent, în felul acesta, vei găsi bucuria, pacea și un simț al degajării și al libertății în inima ta, iar vanitatea și mândria nu te vor mai stăpâni. Indiferent cu cine interacționezi, dacă poți exprima ce gândești cu adevărat, dacă îți poți deschide inima față de ceilalți și nu te prefaci că știi lucruri pe care nu le știi, atunci aceasta este o atitudine onestă. Uneori, oamenii s-ar putea să te privească de sus și să te facă nesăbuit pentru că spui întotdeauna adevărul. Ce ar trebui să faci într-o astfel de situație? Ar trebui să spui: „Chiar dacă toți mă fac nesăbuit, sunt hotărât să fiu o persoană onestă și nu una înșelătoare. Voi vorbi sincer și conform faptelor. Deși sunt murdar, corupt și netrebnic înaintea lui Dumnezeu, tot voi spune adevărul, fără prefăcătorie și deghizări.” Dacă vorbești în felul acesta, inima ta va fi fermă și împăcată. Ca să fii o persoană onestă, trebuie să renunți la vanitatea și la mândria ta și, pentru a spune adevărul și a-ți exprima adevăratele sentimente, nu ar trebui să te temi de batjocura și disprețul celorlalți. Chiar dacă alții te tratează ca pe un nesăbuit, nu ar trebui să te cerți sau să te aperi. Dacă poți să practici adevărul în felul acesta, poți deveni o persoană onestă. Dacă nu poți renunța la preferințele trupești și la vanitate și mândrie, dacă mereu cauți aprobarea celorlalți, prefăcându-te că știi ceea ce nu știi și trăind de dragul vanității și al mândriei, atunci nu poți deveni o persoană onestă – aceasta este o dificultate practică. Dacă inima ta este mereu stăpânită de vanitate și de mândrie, vei fi predispus să minți și să te prefaci. În plus, când ceilalți te denigrează sau te expun așa cum ești cu adevărat, vei avea dificultăți în a accepta acest lucru și vei simți că ai suferit o mare rușine – fața ți se va înroși, inima îți va bate repede și te vei simți agitat și neliniștit. Pentru a rezolva această problemă, va fi necesar să înduri puțin mai multă suferință

și să mai treci prin câteva rafinări. Va fi nevoie să înțelegi care este sursa problemei și, odată ce înțelegi aceste chestiuni, vei fi capabil să-ți alini o parte din durere. Când vei înțelege bine aceste firi corupte și vei fi capabil să renunți la vanitatea și la mândria ta, îți va fi mai ușor să devii o persoană onestă. Nu te vei supăra dacă alți oameni te iau în râs când spui adevărul și ceea ce gândești și, indiferent cum te judecă sau te tratează ceilalți, vei fi capabil să suporți și să reacționezi corect. Apoi vei scăpa de suferință, inima ta va fi mereu împăcată și veselă, iar tu vei obține libertatea și detașarea. În felul acesta, te vei elibera de corupție și vei trăi o asemănare umană.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind o persoană onestă poți trăi adevărata asemănare umană”

Fragmente din filme similare

Cum să rezolvi o problemă mințind și înșelând?

Mărturii similare bazate pe experiențe

Trebuie să devii sincer pentru a fi mântuit

Cum mi-am înlăturat viclenia și înșelăciunea

Imnuri similare

Dumnezeu îi binecuvântează pe cei cinstiți

Ar trebui să accepți observația lui Dumnezeu în tot ce faci

Bucuros să fiu o persoană sinceră

32. Cum să acceptăm examinarea atentă a lui Dumnezeu

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Eu sunt drept, Eu sunt demn de încredere și Eu sunt Dumnezeul care cercetează tainele inimii omului! Voi dezvălui de îndată cine este sincer și cine este fals. Nu vă alarmați; toate lucrurile merg după timpul Meu. Vă voi spune, rând pe rând, cine Mă vrea cu sinceritate și cine nu Mă vrea cu sinceritate. Voi doar îngrijiți-vă să mâncați bine, să beți bine și să vă apropiați de Mine când veniți în prezența Mea, iar Eu Însumi Îmi voi face lucrarea. Nu fiți prea nerăbdători să vedeți rezultate rapide; lucrarea Mea nu este ceva ce poate fi săvârșit dintr-o dată. În ea se află pașii și înțelepciunea Mea, și de aceea înțelepciunea Mea poate fi revelată. Vă voi permite să vedeți ceea ce este făcut de mâinile Mele – pedepsirea răului și răsplătirea binelui. Cu siguranță nu favorizez pe nimeni. Eu te voi iubi sincer pe tine, cel care Mă iubești sincer, iar mânia Mea va fi totdeauna cu cei care nu Mă iubesc sincer, ca ei să-și poată aduce aminte pentru totdeauna că Eu sunt Dumnezeul adevărat, Dumnezeul care cercetează tainele inimii omului. Nu te purta într-un fel în fața unora și într-un alt fel pe la spatele lor; Eu văd clar tot ceea ce faci și, cu toate că pe alții îi poți păcăli, pe Mine nu Mă poți păcăli. Eu văd totul clar. Nu ai cum să ascunzi nimic; totul se află în mâinile Mele. Nu te crede foarte isteț pentru că ai făcut ca toate micile tale calcule meschine să te avantajeze. Eu îți zic: indiferent câte planuri pot face oamenii, fie că sunt mii sau zeci de mii, până la urmă, ei nu pot scăpa din palma mâinii Mele. Toate lucrurile și obiectele sunt controlate de mâinile Mele, ca să nu mai spun o persoană! Nu încerca să Mă eviți sau să te ascunzi, nu încerca să înșeli sau să tăinuiești ceva. Oare tot nu poți să vezi

că înfățișarea Mea glorioasă și mânia și judecata Mea au fost public dezvăluite? Voi judeca îndată și fără milă pe cine nu Mă vrea în mod sincer. Compasiunea Mea a ajuns la sfârșit; nu a mai rămas nimic din ea. Nu mai fiți fățarnici și puneți capăt căilor voastre necontrolate și nesăbuite.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 44

Să crezi în Dumnezeu înseamnă că toate faptele tale trebuie aduse înaintea lui Dumnezeu și supuse cercetării Lui atente. Dacă faptele tale pot fi aduse înaintea Duhului lui Dumnezeu, dar nu înaintea trupului lui Dumnezeu, înseamnă că nu te-ai supus cercetării atente a Duhului Său. Cine este Duhul lui Dumnezeu? Care este persoana căreia Dumnezeu îi este martor? Nu sunt Ei unul și același? Cei mai mulți Îi consideră două ființe separate, crezând că Duhul lui Dumnezeu este Duhul lui Dumnezeu, și că persoana căreia Dumnezeu îi e martor este doar un simplu om. Dar nu te înșeli? În numele cui lucrează această persoană? Cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu întrupat nu au înțelegere spirituală. Duhul lui Dumnezeu și trupul Său întrupat sunt unul și același, pentru că Duhul lui Dumnezeu se materializează în trup. Dacă această persoană a fost aspră cu tine, va fi Duhul lui Dumnezeu bun? Nu ești dezorientat? Astăzi, toți cei care nu pot accepta atenta cercetare a lui Dumnezeu nu pot obține binecuvântarea Sa, iar cine nu cunoaște pe Dumnezeu întrupat nu poate fi desăvârșit. Cercetează-ți toate faptele și vezi dacă pot fi aduse înaintea lui Dumnezeu. Dacă nu îți poți aduce toate faptele înaintea lui Dumnezeu, înseamnă că ești un răufăcător. Pot fi răufăcătorii desăvârșiți? Tot ceea ce faci, fiecare acțiune, fiecare intenție și fiecare reacție ar trebui aduse înaintea lui Dumnezeu. Chiar și viața ta spirituală de zi cu zi – rugăciunile tale, apropierea ta de Dumnezeu, modul în care mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, părtășia cu frații și surorile, și viața în sânul Bisericii – și

contribuția ta în parteneriat pot fi aduse înaintea lui Dumnezeu ca să le cerceteze atent. O astfel de practică te ajută să dobândești creșterea în viață. Procesul de acceptare a cercetării atente a lui Dumnezeu este procesul de purificare. Cu cât poți să accepți mai mult cercetarea atentă a lui Dumnezeu, cu atât ești mai purificat și mai în rânduială cu voia lui Dumnezeu, ca să nu te lași pradă depravării, iar inima ta va trăi înaintea Lui. Cu cât accepți mai mult cercetarea Lui atentă, cu atât mai mari vor fi umilirea Satanei și puterea ta de a te te răzvrăti împotriva trupului. De aceea, acceptarea cercetării atente a lui Dumnezeu este o cale a practicii pe care oamenii ar trebui să o urmeze. Orice faci, chiar și când comunici cu frații și surorile tale, poți să îți aduci faptele înaintea lui Dumnezeu și să cauți atenta Lui cercetare și să te supui lui Dumnezeu Însuși; toate acestea îți vor face practica mult mai corectă. Numai dacă aduci toate faptele tale înaintea lui Dumnezeu și accepți atenta Lui cercetare poți fi o persoană care trăiește în prezența lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care sunt se conformează voii Sale”

Trebuie să folosești rugăciunea ca pe o cale de a accepta cercetarea atentă a lui Dumnezeu în toate lucrurile. Când te rogi, deși Eu nu stau personal în fața ta, Duhul Sfânt este cu tine, iar tu te rogi atât Mie, cât și Duhului lui Dumnezeu. De ce crezi în acest trup? Crezi pentru că în El se află Duhul lui Dumnezeu. Ai crede în această persoană dacă n-ar avea Duhul lui Dumnezeu? Când crezi în această persoană, crezi în Duhul lui Dumnezeu. Când te temi de această persoană, te temi de Duhul lui Dumnezeu. Credința în Duhul lui Dumnezeu este credința în această persoană, iar credința în această persoană este și credința în Duhul lui Dumnezeu. Când te rogi, simți că Duhul lui Dumnezeu este cu tine și că Dumnezeu Se află în fața ta și, prin urmare, te rogi Duhului Său. Astăzi, cei

mai mulți oameni sunt prea speriați să își dezvăluie faptele înaintea lui Dumnezeu; deși Îi poți amăgi trupul, nu Îi poți amăgi Duhul. Orice lucru care nu poate face față cercetării atente a lui Dumnezeu este în dezacord cu adevărul și trebuie lepădat; să procedezi altfel înseamnă să păcătuiești împotriva lui Dumnezeu. De aceea, trebuie să-ți deschizi inima înaintea lui Dumnezeu tot timpul, când te rogi, când vorbești și ai părtășie cu frații și surorile și când îți îndeplinești datoria și îți vezi de treburile tale. Când îți îndeplinești rolul, Dumnezeu este cu tine și, atât timp cât țelul tău este bun și este în favoarea lucrării din casa lui Dumnezeu, El va accepta tot ceea ce faci; de aceea, ar trebui să te dedici cu sinceritate îndeplinirii rolului tău. Când te rogi, dacă ai o inimă iubitoare de Dumnezeu și te afli în căutarea îngrijirii, protecției și cercetării atente a lui Dumnezeu, dacă aceste lucruri sunt țelul tău, rugăciunile tale își vor găsi ascultarea. De exemplu, când te rogi la întâlniri, dacă îți deschizi inima și te rogi lui Dumnezeu și Îi spui tot ce simți fără să ascunzi adevărul, atunci rugăciunile tale vor fi cu siguranță ascultate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care sunt se conformează voii Sale”

Să ai o relație normală cu Dumnezeu înseamnă să fii în stare să nu te îndoiești și să nu tăgăduiești nimic din lucrarea Lui și să fii în stare să te supui acesteia. În plus, înseamnă să ai intențiile corecte în prezența lui Dumnezeu, să nu faci planuri pentru tine, punând întotdeauna pe primul loc interesele familiei lui Dumnezeu; înseamnă să accepți scrutarea din partea lui Dumnezeu și să te supui rânduielilor Lui. Trebuie să fii capabil să-ți liniștești inima în prezența lui Dumnezeu în tot ceea ce faci. Chiar dacă nu înțelegi intențiile lui Dumnezeu, tot trebuie să-ți îndeplinești îndatoririle și responsabilitățile la maximul capacităților tale. Odată ce intențiile lui Dumnezeu ți-au fost dezvăluite, acționează conform lor și nu va fi prea

târziu. Când relația ta cu Dumnezeu a devenit normală, atunci vei avea o relație normală și cu oamenii. Pentru a construi o relație normală cu Dumnezeu, totul trebuie să fie clădit pe temelia cuvintelor lui Dumnezeu, trebuie să fii capabil să-ți îndeplinești datoria conform cuvintelor lui Dumnezeu și a ceea ce Dumnezeu cere, trebuie să-ți îndrepți perspectivele și să cauți adevărul în toate lucrurile. Trebuie să practici adevărul atunci când îl înțelegi și, indiferent de ce ți se întâmplă, trebuie să te rogi lui Dumnezeu și să cauți cu o inimă supusă lui Dumnezeu. Practicând astfel, vei putea menține o relație normală cu Dumnezeu. În același timp în care îți îndeplinești corect îndatoririle, trebuie să te asiguri că nu faci nimic care să nu fie în avantajul intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu și să nu spui nimic care nu este de ajutor fraților și surorilor. Cel puțin, nu trebuie să faci nimic care să fie împotriva conștiinței tale și să nu faci absolut nimic rușinos. În mod special, nu trebuie să faci, sub nicio formă, ceva ce se răzvrătește sau se împotrivește lui Dumnezeu și nu trebuie să faci nimic care perturbă lucrarea sau viața bisericii. Fii drept și onorabil în tot ceea ce faci și asigură-te că fiecare acțiune a ta este prezentabilă înaintea lui Dumnezeu. Chiar dacă trupul poate fi slab uneori, trebuie să fii capabil să pui pe primul loc interesele familiei lui Dumnezeu, fără a râvni la profitul personal, fără a face vreun lucru egoist sau vrednic de dispreț, adesea reflectând asupra propriei persoane. În acest fel, vei putea adeseori să trăiești înaintea lui Dumnezeu, iar relația ta cu Dumnezeu va deveni întru totul normală.

În tot ceea ce faci, trebuie să cercetezi dacă intențiile tale sunt corecte. Dacă ești în stare să acționezi conform cerințelor lui Dumnezeu, atunci relația ta cu Dumnezeu este normală. Acesta este standardul minim. Analizează-ți intențiile și, dacă afli că s-au ivit intenții incorecte, fii capabil să te răzvrătești împotriva lor și să acționezi conform cuvintelor lui

Dumnezeu; astfel, vei deveni cineva care este drept înaintea lui Dumnezeu, lucru ce demonstrează la rândul său că relația ta cu Dumnezeu este normală și că tot ceea ce faci este de dragul lui Dumnezeu și nu pentru tine însuți. În tot ceea ce faci și în tot ceea ce spui, fii capabil să-ți îndrepți inima și fii drept în acțiunile tale, fără să fii condus de sentimente sau să acționezi potrivit voinței tale. Acestea sunt principiile conform cărora trebuie să se comporte credincioșii în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum este relația ta cu Dumnezeu?"

Cei care sunt capabili să pună adevărul în practică pot accepta cercetarea lui Dumnezeu în lucrurile pe care le fac. Când accepți cercetarea lui Dumnezeu, inima ta va fi îndreptată. Dacă faci mereu lucrurile doar ca să le vadă ceilalți și vrei să câștigi mereu lauda și admirația celorlalți și nu accepți cercetarea lui Dumnezeu, atunci mai este Dumnezeu în inima ta? Astfel de oameni nu au inimi cu frică de Dumnezeu. Nu face mereu lucrurile de dragul tău și nu lua constant în considerare propriile interese; nu ține cont de interesele omului și nu te gândi la mândria, reputația și statutul tău. Mai întâi trebuie să te gândești la interesele casei lui Dumnezeu și să faci din ele prioritatea ta. S-ar cuveni să ții seama de voia lui Dumnezeu și să începi prin a contempla dacă au fost sau nu impurități în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai fost devotat, ți-ai îndeplinit responsabilitățile și dacă ai dat totul pentru asta, precum și dacă te-ai gândit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea bisericii. Trebuie să te gândești la aceste lucruri. Dacă te gândești la ele frecvent și le înțelegi, îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești bine datoria. Dacă ai un calibru slab, dacă experiența ta este superficială sau dacă nu ești competent în lucrarea ta profesională, pot exista unele greșeli sau lipsuri în lucrarea ta, iar tu s-ar putea să nu obții rezultate bune – dar vei fi făcut tot ce îți stă în putință. Nu îți satisfaci propriile dorințe egoiste sau preferințe. În schimb, acorzi mereu atenție

lucrării bisericii și intereselor casei lui Dumnezeu. Deși s-ar putea să nu obții rezultate bune în datoria ta, inima ta se va fi îndreptat; dacă, în plus, poți să cauți adevărul ca să rezolvi problemele din datoria ta, vei fi la înălțimea standardului în îndeplinirea datoriei tale și, în același timp, vei putea să intri în adevărul-realitate. Asta este ceea ce înseamnă să ai mărturie.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte"

Sunteți cu toții oameni care îndeplinesc îndatoriri. Cel puțin trebuie să ai o inimă onestă și să-I permiți lui Dumnezeu să vadă că ești sincer – numai atunci poți obține luminarea, iluminarea și îndrumarea. Esențial este să accepți scrutarea din partea lui Dumnezeu. Indiferent ce bariere există între tine și alți oameni, cât de mult îți prețuiești vanitatea și reputația și ce intenții ai despre care nu poți vorbi deschis și simplu sunt, toate, lucruri care trebuie să se schimbe treptat. Pas cu pas, fiecare individ trebuie să se elibereze de aceste firi corupte și de aceste dificultăți și să depășească obstacolele pe care le ridică firile lui corupte. Înainte să treci prin aceste obstacole, este inima ta cu adevărat onestă cu Dumnezeu? Ascunzi și maschezi lucruri față de El sau te prefaci și-L înșeli? Aceste lucruri ar trebui să fie clare în inima ta. Dacă le ai în inima ta, ar trebui să accepți scrutarea din partea lui Dumnezeu. Nu lăsa lucrurile în voia sorții și nu spune: „Nu vreau să-mi sacrific întreaga viață pentru Dumnezeu. Vreau să-mi fac o familie și să-mi trăiesc viața. Să sperăm că Dumnezeu nu mă va scruta și condamna." Dacă ascunzi toate aceste lucruri de Dumnezeu – adică intențiile, obiectivele, planurile și scopurile în viață pe care le ai în adâncul inimii – și dacă îți ascunzi părerile despre multe lucruri și convingerile despre credința în Dumnezeu, atunci vei avea necazuri. Dacă ascunzi aceste lucruri lipsite de valoare și nu cauți adevărul ca să le rezolvi, asta arată că

nu iubești adevărul și că îți este greu să-l accepți și să-l câștigi. Poți ascunde lucruri de alți oameni, dar nu le poți ascunde de Dumnezeu. Dacă nu ai încredere în Dumnezeu, atunci de ce crezi în El? Dacă ai câteva secrete și îți faci griji că oamenii te vor desconsidera dacă vorbești deschis despre ele și dacă îți lipsește curajul de a spune ceva, atunci pur și simplu îți poți deschide inima în fața lui Dumnezeu. Ar trebui să te rogi lui Dumnezeu, să mărturisești intențiile ticăloase pe care le ai în credința în El, lucrurile pe care le-ai făcut de dragul viitorului și al destinului tău și cum ai luptat pentru faimă și câștig. Arată-I și dezvăluie-I lui Dumnezeu toate aceste lucruri; nu le ascunde de El. Indiferent față de câți oameni ai inima închisă, nu-ți închide inima față de Dumnezeu – trebuie să-ți deschizi inima față de El. Acesta este cel mai mic grad de sinceritate pe care ar trebui să-l aibă cei care cred în El. Dacă ai o inimă deschisă și nu închisă față de Dumnezeu și Îi poți accepta scrutarea, cum te va privi El? Deși poate că nu te destăinui celorlalți, dacă te poți destăinui lui Dumnezeu, El te va privi ca pe o persoană onestă, cu o inimă onestă. Dacă inima ta onestă Îi poate accepta scrutarea, atunci este prețioasă în ochii Lui și cu siguranță El are lucrare de făcut în tine. De exemplu, dacă ai făcut un lucru înșelător față de Dumnezeu, El te va disciplina. Atunci trebuie să-I accepți disciplinarea, să te căiești și să te mărturisești repede înaintea Lui și să-ți recunoști greșelile; trebuie să-ți recunoști răzvrătirea și corupția, să accepți mustrarea și judecata din partea lui Dumnezeu, să-ți cunoști firile corupte, să practici conform cuvintelor Lui și să te căiești cu adevărat. Aceasta este o dovadă a credinței tale sincere și adevărate în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind o persoană onestă poți trăi adevărata asemănare umană”

Când oamenii au gânduri, au alegeri. Dacă li se întâmplă ceva și fac alegerea greșită, ar trebui să se schimbe și să facă alegerea corectă;

categoric, nu trebuie să persiste în greșeală. Oamenii de acest fel sunt deștepți. Însă, dacă știu că au făcut alegerea greșită și nu se schimbă, atunci sunt persoane care nu iubesc adevărul, iar astfel de persoane nu Îl doresc pe Dumnezeu cu adevărat. De exemplu, să spunem că vrei să fii neglijent și neatent când îți îndeplinești datoria. Încerci să lenevești și să eviți analiza atentă a lui Dumnezeu. În astfel de momente, grăbește-te înaintea lui Dumnezeu să te rogi și să reflectezi dacă acesta a fost modul corect în care să acționezi. Apoi gândește-te la asta: „De ce cred în Dumnezeu? O astfel de neatenție poate trece neobservată de oameni, dar va trece neobservată de Dumnezeu? Mai mult decât atât, credința mea în Dumnezeu nu este pentru a lenevi – este pentru a fi mântuit. Faptul că acționez astfel nu este expresia umanității normale, nici nu este un lucru iubit de Dumnezeu. Nu, aș putea lenevi și aș putea face după cum mă taie capul în lumea exterioară, dar acum sunt în casa lui Dumnezeu, sunt sub suveranitatea lui Dumnezeu, sub analiza ochilor lui Dumnezeu. Sunt o persoană, trebuie să acționez conform conștiinței mele, nu pot face după cum mă taie capul. Trebuie să acționez conform cuvintelor lui Dumnezeu, nu trebuie să fiu neglijent și superficial, nu pot lenevi. Așadar, cum ar trebui să acționez ca să nu lenevesc, să nu fiu neglijent și superficial? Trebuie să depun puțin efort. Adineaori am simțit că era o prea mare bătaie de cap să procedez în acest fel, voiam să evit greutățile, dar acum înțeleg: poate fi o mare bătaie de cap să procedez astfel, dar este eficient și, de aceea, așa ar trebui procedat.” Când lucrezi și încă te temi de greutăți, în astfel de momente trebuie să te rogi lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Sunt leneș și viclean, Te implor să mă disciplinezi, să mă cerți, astfel încât conștiința mea să simtă ceva și eu să am un simț al rușinii. Nu vreau să fiu neglijent și superficial. Te implor să mă îndrumi și să mă luminezi, să-mi arăți răzvrătirea și urâțenia mea.” Când te rogi astfel, reflectezi și încerci să te cunoști pe tine însuți, asta îți va

produce un sentiment de regret și vei fi capabil să-ți urăști urâțenia, starea ta greșită va începe să se schimbe, iar tu vei fi capabil să meditezi la acest lucru și să-ți spui: „De ce sunt neglijent și superficial? De ce încerc întotdeauna lenevesc? Faptul că acționez în acest fel este lipsit de orice conștiință sau rațiune – oare încă sunt o persoană care crede în Dumnezeu? De ce nu iau lucrurile în serios? Nu trebuie doar să dedic puțin mai mult timp și efort? Nu este o povară mare. Asta este ceea ce ar trebui să fac; dacă nu pot face nici măcar asta, oare pot fi numit o ființă umană?” Drept urmare, vei lua o hotărâre și faci un jurământ: „O, Dumnezeule! Te-am dezamăgit, chiar sunt prea profund corupt, sunt fără conștiință sau rațiune, nu am umanitate, îmi doresc să mă căiesc. Te implor să mă ierți, cu siguranță mă voi schimba. Dacă nu mă căiesc, aș vrea să mă pedepsești.” Apoi, mentalitatea ta se va transforma și vei începe să te schimbi. Vei acționa și vei începe să îți îndeplinești îndatoririle cu conștiinciozitate, cu mai puțină nepăsare și superficialitate și vei fi capabil să suferi și să plătești un preț. Vei simți că a-ți realiza datoria astfel este minunat și vei avea pace și bucurie în inima ta. Când oamenii pot să accepte examinarea atentă din partea lui Dumnezeu, când pot să se roage Lui și să se bazeze pe El, stările lor se vor schimba în curând. Când starea negativă a inimii tale a fost inversată, iar tu te-ai lepădat de propriile intenții și de dorințele egoiste ale trupului, când ești capabil să renunți la confortul și desfătarea trupului și să acționezi conform cerințelor lui Dumnezeu și nu mai ești arbitrar și nechibzuit, vei avea pace în inimă, iar conștiința ta nu te va certa. Este ușor să te lepezi de trup și să acționezi conform cerințelor lui Dumnezeu în acest fel? Atât timp cât oamenii au o dorință arzătoare pentru Dumnezeu, ei pot să se lepede de trup și să practice adevărul. Și atât timp cât ești capabil să practici în acest fel, atunci, cât ai clipi, vei intra în realitatea adevărului. Nu va fi deloc dificil.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Prețuirea cuvintelor lui Dumnezeu este fundamentul credinței în Dumnezeu”

Când cineva petrece puțin timp monitorizându-te, observându-te sau îți pune întrebări amănunțite, încercând să aibă o discuție sinceră cu tine și să afle care a fost starea ta în acest răstimp și chiar, uneori, când atitudinea sa este puțin mai dură și te tratează și te emondează puțin, te disciplinează și îți aduce reproșuri, toate acestea sunt pentru că are o atitudine conștiincioasă și responsabilă față de lucrarea casei lui Dumnezeu. Nu ar trebui să ai gânduri sau sentimente negative față de acest lucru. Ce înseamnă dacă poți accepta supravegherea, observarea și examinarea din partea altor oameni? Înseamnă că, în inima ta, accepți cercetarea lui Dumnezeu. Dacă nu accepți supravegherea, observarea și examinarea ta de către oameni – dacă respingi toate acestea – ești capabil să accepți cercetarea lui Dumnezeu? Cercetarea lui Dumnezeu este mai detaliată, aprofundată și mai exactă decât întrebările oamenilor; ceea ce îți cere Dumnezeu este mai specific, exigent și amănunțit decât aceasta. Prin urmare, dacă nu poți accepta să fii monitorizat de aleșii lui Dumnezeu, oare nu sunt afirmațiile tale că poți accepta cercetarea din partea lui Dumnezeu niște cuvinte goale? Pentru ca tu să poți accepta cercetarea și examinarea lui Dumnezeu, trebuie să poți accepta mai întâi monitorizarea de către casa lui Dumnezeu, conducători și lucrători și de către frați și surori.

– Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (7)”

Orice se întâmplă în jurul tău, ar trebui să te rogi lui Dumnezeu pentru toate. Ar trebui ca întotdeauna să cauți adevărul, să te înfrânezi, să te asiguri că trăiești în prezența lui Dumnezeu și că ai o relație normală cu El. Dumnezeu îi scrutează pe oamenii tot timpul și Duhul Sfânt lucrează în astfel de oameni. Cum anume scrutează Dumnezeu inima unei persoane? El

nu doar Se uită cu ochii, El aranjează medii pentru tine și-ți atinge inima cu mâna Sa. De ce spun Eu asta? Fiindcă, atunci când Dumnezeu aranjează un mediu pentru tine, El vede dacă tu îl respingi și detești ori îți place și te supui acestuia, dacă aștepți cu pasivitate ori cauți adevărul în mod activ. Dumnezeu urmărește cum ți se schimbă inima și gândurile și în ce direcție se dezvoltă ele. Starea din inima ta e uneori pozitivă și alteori negativă. Dacă poți accepta adevărul, vei fi capabil să accepți de la Dumnezeu oamenii, evenimentele, lucrurile și diversele medii pe care El le stabilește pentru tine și vei fi capabil să le abordezi corect. Prin citirea cuvintelor lui Dumnezeu și prin reflecție, toate gândurile și ideile tale, toate opiniile și stările tale se vor schimba pe baza cuvintelor Lui. Vei înțelege clar lucrul acesta, iar Dumnezeu va și scruta totul. Chiar dacă nu vei fi vorbit cu nimeni despre asta sau nu te vei fi rugat în legătură cu asta și o vei gândi numai în inima și în lumea ta, din perspectiva lui Dumnezeu va fi foarte clar deja – va fi evident pentru El. Oamenii te privesc cu ochii lor, însă Dumnezeu îți atinge inima cu inima Sa, atât de aproape de tine este El. Dacă simți scrutarea Lui, trăiești în prezența Lui. Dacă nu simți deloc scrutarea Lui, trăiești în lumea ta și trăiești după sentimentele și firile tale corupte, iar atunci ai o problemă. Dacă nu trăiești în prezența lui Dumnezeu, dacă există o mare distanță între tine și El și ești departe de El, dacă nu te gândești deloc la voia lui Dumnezeu și dacă nu accepți scrutarea Lui, El va ști toate acestea. Va fi cât se poate de ușor pentru El să-Și dea seama. Deci, când ai determinare și un țel și ești dornic să fii desăvârșit de Dumnezeu și să devii o persoană care Îi urmează voia, se teme de Dumnezeu și se ferește de rău, când ai hotărârea aceasta și poți să te rogi și să implori des pentru aceste lucruri și să trăiești în prezența lui Dumnezeu nedistanțându-te de El și nepărăsindu-L niciodată, înțelegi clar aceste lucruri, iar Dumnezeu le știe și El.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai trăind adesea înaintea lui Dumnezeu se poate obține o relație normală cu El”

Indiferent dacă oamenii înțeleg adevărul sau nu, trebuie să nu facă în niciun caz lucruri rele, să nu facă lucruri bazându-se pe ambițiile și dorințele lor și să nu aibă o mentalitate riscantă, deoarece Dumnezeu scrutează inimile oamenilor și întregul pământ. Ce include „întregul pământ”? Include atât lucruri materiale, cât și imateriale. Nu încerca să-L măsori pe Dumnezeu, autoritatea lui Dumnezeu sau atotputernicia Lui folosindu-ți propriul creier. Oamenii sunt ființe create și viețile lor sunt atât de nesemnificative – cum pot măsura ei măreția Creatorului? Cum pot măsura atotputernicia și înțelepciunea Creatorului în crearea tuturor lucrurilor și suveranitatea Sa asupra tuturor lucrurilor? Nu trebuie în niciun caz să faci lucruri ignorante sau să faci rău. Dacă faci rău, vei suferi inevitabil pedeapsa, iar când Dumnezeu te va dezvălui într-o zi, vei primi mai mult decât te așteptai, iar în acea zi vei plânge și vei scrâșni din dinți. Trebuie să te comporți având cunoaștere de sine. În anumite chestiuni, înainte ca Dumnezeu să te dezvăluie, ar fi mai bine să te compari cu vorbele lui Dumnezeu, să reflectezi asupra ta și să scoți la lumină lucruri îngropate, să descoperi propriile probleme și apoi să cauți adevărul pentru a le rezolva – nu aștepta ca Dumnezeu să te dezvăluie. Odată ce Dumnezeu te-a dezvăluit, nu înseamnă că ești pasiv? În acel moment, vei fi comis deja o fărădelege. Din momentul scrutării tale de către Dumnezeu și până la dezvăluirea ta, valoarea ta și opinia lui Dumnezeu despre tine ar putea suferi o transformare uriașă. Aceasta deoarece, cât timp te scrutează, Dumnezeu îți oferă ocazii și îți încredințează speranțele Sale, până în momentul în care ești dezvăluit. Din momentul în care Dumnezeu îi încredințează cuiva speranțele Sale și până când acestea se dovedesc în final a fi în zadar, cum este starea de spirit a lui Dumnezeu? Aceasta se

prăbușește. Și care va fi consecința pentru tine? În cazuri nu chiar grave, poți deveni un obiect pe care îl detestă Dumnezeu și vei fi pus deoparte. Ce înseamnă „pus deoparte”? Înseamnă că vei fi păstrat și observat. Și care va fi consecința în cazuri mai grave? Dumnezeu va spune: „Această persoană este o calamitate și nu merită nici măcar să facă un serviciu. Categoric nu voi mântui această persoană!” Odată ce Dumnezeu Își formează această idee, nu vei mai avea niciun final și, odată ce se întâmplă asta, poți să te ploconești și să sângerezi fără niciun folos, deoarece Dumnezeu îți va fi dat deja suficiente ocazii, dar tu nu te-ai căit niciodată și ai mers prea departe. Prin urmare, indiferent ce probleme ai sau ce corupție dezvălui, ar trebui să reflectezi mereu și să te cunoști pe tine însuți în lumina cuvintelor lui Dumnezeu sau să le ceri fraților și surorilor să-ți indice aceste lucruri. Cel mai important este să accepți scrutarea lui Dumnezeu, să vii înaintea Lui și să-I ceri să te lumineze și să te ilumineze. Indiferent ce metodă folosești, descoperirea timpurie a problemelor și apoi rezolvarea lor este efectul obținut reflectând asupra propriei persoane, iar acesta este cel mai bun lucru pe care îl poți face. Nu trebuie să aștepți ca Dumnezeu să te dezvăluie și să te elimine înainte de a simți remușcări, deoarece va fi prea târziu pentru regrete! Când Dumnezeu dezvăluie pe cineva, este plin de mânie sau milos din abundență? Este greu de spus, nu se știe și nu-ți voi oferi această garanție – calea pe care mergi depinde de tine.

– Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea întâi)”

Imnuri similare

Cum să stabilești o relație normală cu Dumnezeu

Ar trebui să accepți cercetarea lui Dumnezeu în toate lucrurile

Ar trebui să accepți observația lui Dumnezeu în tot ce faci

37. Ce înseamnă a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

O ființă autentică creată trebuie să știe cine este Creatorul, pentru ce este creația omului, cum să-și îndeplinească responsabilitățile unei ființe create și cum să se închine Domnului întregii creații, trebuie să înțeleagă, să priceapă, să cunoască și să arate considerație față de intențiile, dorințele și cererile Creatorului și trebuie să urmeze calea Creatorului – să se teamă de Dumnezeu și să evite răul.

Ce înseamnă să te temi de Dumnezeu? Și cum se poate evita răul?

„A avea teamă de Dumnezeu” nu înseamnă spaimă și groază de nedescris, nici să eviți, nici să te distanțezi, nici nu este idolatrizare sau superstiție. Mai degrabă, este admirație, stimă, încredere, înțelegere, grijă, supunere, consacrare, iubire, precum și adorare necondiționată și răbdătoare, răsplată și supunere. Fără o cunoaștere reală a lui Dumnezeu, omenirea nu va avea admirație autentică, încredere autentică, înțelegere autentică, grijă sau supunere autentică, ci doar teamă și neliniște, numai îndoială, neînțelegere, evadare și evitare; fără o cunoaștere autentică a lui Dumnezeu, omenirea nu va avea o consacrare și o răsplată autentice; fără o cunoaștere autentică a lui Dumnezeu, omenirea nu va avea o adorare și o supunere autentice, ci doar idolatrizare și superstiție oarbă; fără o cunoaștere reală a lui Dumnezeu, omenirea nu poate să urmeze cu calea lui Dumnezeu sau să se teamă de Dumnezeu ori să evite răul. Dimpotrivă, fiecare activitate și comportament în care omul se angajează vor fi umplute de răzvrătire și sfidare, cu imputații calomnioase și judecăți răutăcioase

despre El și cu un comportament malefic care contravine adevărului și adevăratului sens al cuvintelor lui Dumnezeu.

Odată ce omenirea are încredere sinceră în Dumnezeu, ea va fi sinceră în a Îl urma pe Dumnezeu și a se baza pe El; numai cu încredere reală și dependență de Dumnezeu, omenirea poate avea înțelegere și pricepere autentică; împreună cu înțelegerea reală a lui Dumnezeu vine cu adevărat grija pentru El; numai cu grija autentică pentru Dumnezeu, omenirea poate avea o supunere autentică; numai cu o supunere autentică față de Dumnezeu, omenirea poate avea o consacrare autentică; numai printr-o consacrare veritabilă față de Dumnezeu, omenirea poate avea o răsplată necondiționată și fără plângere; numai cu încredere și dependență autentice, înțelegere și grijă autentice, supunere autentică, consacrare și răsplată autentice, poate ajunge omenirea să cunoască cu adevărat firea și esența lui Dumnezeu și să cunoască identitatea Creatorului; numai când a ajuns cu adevărat să cunoască pe Creator, poate omenirea să trezească în ea însăși adorare și supunere autentice; numai când are o adorare și o supunere adevărată față de Creator, va fi capabilă omenirea să dea deoparte căile cele rele, adică să evite răul.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Prefață”

Acum toată lumea își dorește să devină persoane care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău. Așadar, ce înseamnă a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău? Se poate spune că implică să cauți să te supui lui Dumnezeu și să faci acest lucru pe deplin și absolut. Implică teama sinceră și frica de Dumnezeu, fără elemente de înșelăciune, împotrivire sau răzvrătire. Înseamnă să ai o inimă întru totul pură și să fii absolut loial și ascultător față de Dumnezeu. Această loialitate și ascultare trebuie să fie absolute, nu relative; acest lucru nu depinde de timp, de loc sau de vârsta

cuiva. Aceasta este calea de a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău. Pe durata unei astfel de căutări, vei ajunge treptat să-L cunoști pe Dumnezeu și să experimentezi faptele Sale; vei simți grija și protecția Lui, vei simți adevărul existenței Sale și vei simți suveranitatea Lui. În cele din urmă, vei simți cu adevărat că Dumnezeu este în toate lucrurile și că este chiar lângă tine. Vei avea acest tip de înțelegere. Dacă nu urmezi calea temerii de Dumnezeu și a feritului de rău, atunci nu vei câștiga niciodată înțelegerea acestor lucruri.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Omul este cel mai mare beneficiar al planului de gestionare al lui Dumnezeu”

Așa cum este consemnat în Biblie, primele impresii ale oamenilor în privința lui Iov erau că el era desăvârșit, că se temea de Dumnezeu și respingea răul și că avea o mare bogăție și un statut venerabil. Pentru o persoană normală care trăiește într-un asemenea mediu și în asemenea condiții, dieta lui Iov, calitatea vieții sale și diversele aspecte ale vieții sale personale ar fi principala preocupare a atenției majorității oamenilor; astfel, trebuie să continuăm să citim Scripturile: „Fiii lui obișnuiau să meargă și să țină, pe rând, câte un ospăț în casa fiecăruia în parte; ei le chemau și pe cele trei surori ale lor ca să mănânce și să bea împreună cu ei. Când se termina câte un șir de ospețe, Iov îi chema și îi sfințea. El se trezea dimineața devreme și aducea arderi-de-tot pentru fiecare dintre ei, zicând: «Poate fiii mei au păcătuit și L-au blestemat pe Dumnezeu în inimile lor». Așa obișnuia Iov să facă” (Iov 1:4-5). […] Unde Biblia descrie petrecerile fiilor și fiicelor lui Iov, acesta nu este menționat; se spune doar că fiii și fiicele sale mâncau și beau deseori împreună. Cu alte cuvinte, el nu dădea petreceri, nici nu se alătura fiilor și fiicelor sale în a mânca cu extravaganță. Deși era bogat și avea multe bunuri și slujitori, viața lui Iov nu era una plină de lux. El nu se lăsa ademenit de mediul său de viață suprem, și nici nu se îmbuiba

cu desfătările trupului datorită bogăției sale, și nici nu uita să aducă jertfe arse și cu atât mai puțin îl făcea asta să Îl respingă treptat pe Dumnezeu din inima sa. În mod evident, atunci, Iov era disciplinat în stilul său de viață, nu era lacom sau hedonist ca urmare a binecuvântărilor lui Dumnezeu asupra lui, nici nu se fixa pe calitatea vieții. În schimb, el era smerit și modest, nu avea tendința să fie ostentativ și era precaut și grijuliu înaintea lui Dumnezeu. El se gândea deseori la harurile și binecuvântările lui Dumnezeu și avea mereu o inimă cu frică de Dumnezeu. În viața sa zilnică, Iov deseori se trezea devreme pentru a oferi arderi-de-tot pentru fiii și fiicele sale. Cu alte cuvinte, nu numai că se temea el însuși de Dumnezeu, ci și spera ca și copiii lui să se teamă la fel de Dumnezeu și să nu păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. Bogăția materială a lui Iov nu avea niciun loc în inima sa, nici nu înlocuia poziția deținută de Dumnezeu; indiferent dacă pentru el însuși sau pentru copiii săi, acțiunile zilnice ale lui Iov erau toate conectate cu frica de Dumnezeu și ferirea de rău. Frica lui față de Iahve Dumnezeu nu se oprea la gura sa, ci era ceva ce a pus în acțiune și se reflecta în fiecare parte a vieții sale de zi cu zi. Acest comportament efectiv al lui Iov ne arată că el era cinstit și că avea o esență care iubea dreptatea și lucrurile care erau pozitive. Faptul că Iov își trimitea și își sfințea des fiii și fiicele, înseamnă că el nu era de acord și nu aproba comportamentul copiilor săi; în schimb, în inima sa, era scârbit de comportamentul lor și îi condamna. El concluzionase că modul de a se comporta al fiilor și fiicelor sale nu era pe placul lui Iahve Dumnezeu și, prin urmare, le cerea deseori să se ducă înaintea lui Iahve Dumnezeu și să-și mărturisească păcatele. Acțiunile lui Iov ne arată o altă parte a umanității sale: una în care el nu a mers niciodată cu aceia care deseori păcătuiau și Îl ofensau pe Dumnezeu, ci, în schimb, se ferea de ei și îi evita. Deși acești oameni erau fiii și fiicele sale, el nu își abandona propriile principii de conduită, deoarece ei erau din

neamul său, nici nu se complăcea în păcatele lor din cauza propriilor sentimente. Mai degrabă, el îi îndemna să se mărturisească și să câștige îngăduința lui Iahve Dumnezeu și îi avertiza să nu Îl abandoneze pe Dumnezeu de dragul desfătării lor lacome. Principiile modului în care Iov îi trata pe ceilalți sunt inseparabile de principiile fricii sale de Dumnezeu și de ale feririi de rău. El iubea ceea ce era acceptat de Dumnezeu și era dezgustat de ceea ce Îi provoca repulsie lui Dumnezeu; îi iubea pe cei care se temeau de Dumnezeu în inima lor și era dezgustat de cei care făceau rău sau păcătuiau împotriva lui Dumnezeu. O astfel de iubire și un asemenea dezgust erau demonstrate în viața sa de zi cu zi și reprezentau chiar neprihănirea lui Iov văzută prin ochii lui Dumnezeu. Desigur, aceasta este, de asemenea, exprimarea și trăirea umanității adevărate a lui Iov în relația sa cu alte persoane din viața sa de zi cu zi, despre care trebuie să învățăm.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

După ce Dumnezeu i-a spus Satanei: „Îți dau pe mână tot ceea ce are, numai asupra lui să nu-ți întinzi mâna!” Satana a plecat și, curând, Iov a fost supus atacurilor feroce: mai întâi, boii și măgarii i-au fost furați și unii dintre servitorii săi, omorâți; apoi, oile și alți servitori au fost mistuiți de foc; după aceea, cămilele sale au fost luate, iar și mai mulți servitori ai săi au fost omorâți; în final, viețile fiilor și fiicelor sale au fost luate. Această serie de atacuri a reprezentat chinul suferit de Iov în timpul primei sale ispite. Precum a poruncit Dumnezeu, în timpul acestor atacuri, Satana a vizat doar bunurile lui Iov și pe copiii săi și nu i-a făcut rău lui Iov însuși. Cu toate acestea, Iov a fost transformat instantaneu dintr-un om bogat, care avea o mare avere, într-o persoană care nu avea nimic. Nimeni nu ar fi putut să reziste la această surpriză uluitoare sau să reacționeze adecvat, totuși, Iov și-a demonstrat latura extraordinară. Scripturile oferă următoarea relatare:

„Atunci Iov s-a ridicat, și-a dat haina jos, și-a ras capul și a căzut pe pământ și a venerat”. Aceasta a fost prima reacție a lui Iov după ce a auzit că își pierduse copiii și toate bunurile. Mai presus de toate, el nu a părut surprins sau cuprins de panică, cu atât mai puțin a exprimat el mânie sau ură. Vedeți, atunci, că în inima sa el recunoscuse deja că aceste dezastre nu erau un accident sau nu erau făcute de mâna omului, cu atât mai puțin erau ele sosirea osândei sau pedepsei. În schimb, încercările lui Iahve veniseră asupra sa; a fost Iahve cel care a dorit să-i ia bunurile și copiii. Iov a fost foarte calm și lucid atunci. Umanitatea lui desăvârșită și neprihănită i-a permis să emită judecăți și să ia decizii corecte în mod rațional și natural în legătură cu dezastrele care se abătuseră asupra lui și, în consecință, el s-a comportat cu un calm neobișnuit: „Atunci Iov s-a ridicat, și-a dat haina jos, și-a ras capul și a căzut pe pământ și a venerat”. „Și-a dat haina” înseamnă că nu avea haine și nu deținea nimic; „și-a ras capul” înseamnă că se întorsese înaintea lui Dumnezeu ca un copil nou-născut; „a căzut pe pământ și a venerat” înseamnă că venise pe lume dezbrăcat și, tot fără nimic astăzi, era înapoiat lui Dumnezeu precum un bebeluș nou-născut. Atitudinea lui Iov față de tot ce se abătea asupra lui nu ar fi putut fi obținută de nicio ființă creată. Loialitatea sa față de Iahve depășea tărâmul credinței; aceasta era frica lui de Dumnezeu, supunerea lui față de Dumnezeu; el nu numai că era capabil să Îi mulțumească lui Dumnezeu pentru că i-a dat, ci și pentru că a luat de la el. Mai mult decât atât, el a fost capabil să-și asume faptul de a-I reda lui Dumnezeu tot ceea ce deținea, inclusiv viața sa.

Frica și supunerea lui Iov față de Dumnezeu reprezintă un exemplu pentru omenire, iar desăvârșirea și neprihănirea sa au fost culmea umanității pe care se cuvine să o aibă omul. Deși el nu L-a văzut pe Dumnezeu, a realizat că Dumnezeu exista cu adevărat și, datorită acestei realizări, temea de Dumnezeu, iar datorită fricii lui de Dumnezeu, a fost capabil să I se

supună. I-a dat lui Dumnezeu frâu liber să îi ia orice avea, totuși, nu s-a plâns și a căzut înaintea lui Dumnezeu și I-a spus că, tocmai în acest moment, chiar dacă i-ar lua trupul, el I-ar permite cu bucurie să facă astfel, fără să se plângă. Întreaga sa conduită se datora umanității sale desăvârșite și neprihănite. Altfel spus, ca rezultat al inocenței, onestității și bunătății sale, Iov era neclintit în realizarea și experiența sa cu privire la existența lui Dumnezeu. Pe această temelie, el avea pretenții de la sine însuși și și-a standardizat gândirea, comportamentul, conduita și principiile de acțiune înaintea lui Dumnezeu în conformitate cu îndrumarea lui de către Dumnezeu și cu faptele lui Dumnezeu, pe care le văzuse în toate lucrurile. De-a lungul timpului, experiențele sale au declanșat în el o frică reală și efectivă de Dumnezeu și l-au făcut să se ferească de rău. Aceasta era sursa integrității pe care Iov o respecta cu strictețe. Iov avea o umanitate onestă, inocentă și bună și avea o experiență efectivă a fricii de Dumnezeu, a supunerii de Dumnezeu și a feririi de rău, precum și cunoașterea faptului că „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat”. Doar datorită acestor lucruri a fost el capabil să rămână neclintit în mărturia sa în mijlocul unor astfel de atacuri haine din partea Satanei și numai datorită lor a fost el capabil să nu-L dezamăgească pe Dumnezeu și să-I ofere un răspuns satisfăcător când au venit încercările lui Dumnezeu asupra lui.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Iov suferise devastarea Satanei, totuși, el nu se lepădase de numele lui Iahve Dumnezeu. Soția lui a fost prima care a ieșit și, jucând rolul Satanei într-o formă care e vizibilă pentru ochii oamenilor, l-a atacat pe Iov. Textul original descrie astfel lucrurile: „Atunci soția lui i-a zis: Încă rămâi neclintit în curăția ta? Blestemă-L pe Dumnezeu și mori!” (Iov 2:9). Acestea erau cuvintele rostite de Satana deghizat în om. Acestea erau un atac și o

acuzație, precum și o îndemnare, o ispită și o defăimare. După ce a eșuat în a-i ataca trupul lui Iov, Satana a atacat apoi direct integritatea lui Iov, dorind să o utilizeze pentru a-l face pe Iov să renunțe la integritatea sa, să renunțe la Dumnezeu și să nu mai trăiască. La fel, a dorit Satana să folosească astfel de cuvinte pentru a-l ademeni pe Iov: dacă Iov lepăda numele lui Iahve, atunci, el nu trebuia să îndure un asemenea chin; se putea elibera de chinul trupului. Confruntat cu sfatul soției sale, Iov a certat-o, spunând: „El i-a răspuns: «Vorbești ca o femeie nebună. Ce?! Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?»” (Iov 2:10). Iov cunoștea demult aceste cuvinte, dar în acest moment s-a dovedit adevărul cunoașterii lor de către Iov.

Când soția l-a sfătuit să Îl blesteme pe Dumnezeu și să moară, ceea ce voia să spune era: „Dumnezeul tău te tratează astfel, așadar, de ce nu Îl blestemi? De ce mai ești în viață? Dumnezeul tău este atât de nedrept cu tine, totuși, tu spui «binecuvântat fie numele lui Iahve». Cum a putut El să trimită dezastrul asupra ta, când tu Îi binecuvântezi numele? Grăbește-te și leapădă numele lui Dumnezeu și nu Îl mai urma. Atunci, se vor termina greutățile tale”. În acest moment, s-a produs mărturia pe care Dumnezeu dorea să o vadă în Iov. Nicio persoană obișnuită nu putea să fie o asemenea mărturie, nici nu citim despre aceasta în niciuna dintre poveștile Bibliei – dar Dumnezeu o văzuse cu mult înainte ca Iov să rostească aceste cuvinte. Dumnezeu dorea numai să utilizeze această oportunitate pentru a-i permite lui Iov să dovedească tuturor că Dumnezeu avea dreptate. Confruntat cu sfatul soției lui, Iov nu numai că nu a renunțat la integritate sau la Dumnezeu, ci i-a și spus soției sale: „Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?” Au aceste cuvinte o importanță deosebită? Aici, există doar un singur fapt capabil să dovedească importanța acestor cuvinte. Importanța acestor cuvinte este că ele sunt aprobate de Dumnezeu

în inima Sa, sunt ceea ce dorea Dumnezeu, sunt ceea ce Dumnezeu voia să audă și sunt finalul pe care Dumnezeu tânjea să-l vadă; aceste cuvinte sunt, de asemenea, miezul mărturiei lui Iov. Prin aceasta, desăvârșirea, onestitatea, frica de Dumnezeu și ferirea lui Iov de rău au fost dovedite. Valoarea lui Iov constă în modul în care, când a fost ispitit și chiar când tot corpul i-a fost acoperit cu bube, când a îndurat cel mai groaznic chin și când soția lui și rudele l-au sfătuit, el tot a rostit asemenea cuvinte. Ca să o spunem altfel, în inima sa, el credea că, indiferent de ispite sau de cât de teribile ar fi greutățile sau chinul, chiar dacă moartea avea să vină asupra lui, el nu va renunța la Dumnezeu sau nu va abandona calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. Vezi, așadar, că Dumnezeu deținea cel mai important loc în inima sa și că exista un singur Dumnezeu în inima lui. Din această cauză citim astfel de descrieri ale sale în Scripturi, precum: În toate acestea Iov nu a păcătuit deloc prin vorbele sale. Nu numai că nu a păcătuit cu buzele, ci nici în inima lui nu s-a plâns în privința lui Dumnezeu. El nu a spus cuvinte supărătoare despre Dumnezeu, nici nu a păcătuit împotriva Lui. Nu numai că gura sa a binecuvântat numele lui Dumnezeu, ci el a binecuvântat numele Lui și în inima sa; gura și inima lui erau la unison. Acesta era adevăratul Iov văzut de Dumnezeu și acesta a fost exact motivul pentru care Dumnezeu îl prețuia pe Iov.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

De ce a reușit Iov să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău? La ce se gândea în inima lui? Cum a reușit să nu facă aceste lucruri rele? Avea o inimă cu frică de Dumnezeu. Ce înseamnă să ai o inimă cu frică de Dumnezeu? Înseamnă că inima lui se temea de Dumnezeu, că Îl putea respecta pe Dumnezeu ca fiind măreț și că exista un loc pentru El în inima lui. Nu se temea că Dumnezeu o va vedea și nici că Se va mânia.

Dimpotrivă, în inima sa, Îl respecta pe Dumnezeu ca fiind măreț, era dispus să Îl mulțumească și să rămână fidel cuvintelor Lui. De aceea a fost capabil să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. Toată lumea poate rosti acum sintagma „a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău”, însă nimeni nu știe cum a reușit Iov să facă acest lucru. De fapt, Iov a considerat că „a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău” este lucrul esențial și cel mai important în credința în Dumnezeu. Prin urmare, a putut să rămână fidel acestor cuvinte, ca și cum ar fi fost o poruncă. A ascultat cuvintele lui Dumnezeu pentru că inima lui Îl respecta pe Dumnezeu ca fiind măreț. Indiferent cât de nesemnificative ar fi părut cuvintele lui Dumnezeu în ochii omului, chiar dacă erau doar cuvinte obișnuite, în inima lui Iov, acestea veneau de la Dumnezeul suprem; erau cele mai mari, cele mai importante cuvinte. Chiar dacă sunt cuvinte pe care oamenii le disprețuiesc, atât timp cât sunt cuvintele lui Dumnezeu, ei ar trebui să le respecte, deși sunt batjocoriți sau calomniați din cauza asta. Chiar dacă întâmpină greutăți sau sunt persecutați, ei trebuie să rămână fideli cuvintelor Sale până la sfârșit; nu pot renunța la ele. Asta înseamnă să te temi de Dumnezeu. Trebuie să rămâi fidel fiecărui cuvânt pe care Dumnezeu îl cere omului. În ceea ce privește acele lucruri pe care Dumnezeu le interzice sau pe care le urăște, este în regulă dacă nu le știi, dar, dacă le știi, atunci ar trebui să poți să nu le faci absolut deloc. Ar trebui să poți să rămâi fidel, chiar dacă familia te abandonează, necredincioșii te batjocoresc sau cei apropiați te ridiculizează și fac glume pe seama ta. De ce trebuie să rămâi fidel? Care este punctul tău de plecare? Care sunt principiile tale? Acestea sunt: „Trebuie să rămân fidel cuvintelor lui Dumnezeu și să acționez conform voii Sale. Voi fi ferm în a face lucrurile care Îi plac lui Dumnezeu și voi fi hotărât în a abandona lucrurile pe care Dumnezeu le urăște. Dacă nu cunosc voia lui Dumnezeu, nu-i nimic, dar dacă știu și înțeleg voia Lui, atunci voi fi hotărât să ascult și

să mă supun cuvintelor Lui. Nimeni nu mă va putea împiedica și nu voi șovăi nici dacă lumea se va sfârși.” Asta înseamnă să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

În care împrejurări din viețile voastre zilnice aveți o inimă cu frică de Dumnezeu? Și în care împrejurări nu aveți? Ești în stare să urăști pe cineva când te jignește sau îți afectează interesele? Și când urăști pe cineva, ești în stare să-l pedepsești și să te răzbuni? (Da.) Atunci ești destul de înspăimântător! Dacă nu ai o inimă cu frică de Dumnezeu și ești în stare să faci lucruri rele, atunci această fire rea a ta este mult prea gravă! Iubirea și ura sunt lucruri pe care oamenii normali ar trebui să le dețină, dar trebuie să faci diferența clară între ceea ce iubești și ceea ce urăști. În inima ta, ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu, adevărul, lucrurile pozitive și să-ți iubești frații și surorile, în timp ce ar trebui să-i urăști pe Satana și pe diavoli, să urăști lucrurile negative, antihriștii și oamenii răi. Dacă ești capabil să-i oprimi și să te răzbuni pe frații și surorile tale din ură, acesta ar fi un lucru foarte înfricoșător și este firea unei persoane rele. Unii oameni au pur și simplu gânduri și idei pline de ură – idei rele, dar ei nu ar face niciodată ceva rău. Aceștia nu sunt oameni răi deoarece, atunci când se întâmplă ceva, sunt capabili să caute adevărul și sunt atenți la principii în modul în care se comportă și tratează lucrurile. Când interacționează cu alții, ei nu le cer mai mult decât ar trebui; dacă se înțeleg bine cu o persoană, vor interacționa în continuare cu ea; dacă nu se înțeleg, atunci nu vor interacționa. Abia dacă le afectează îndeplinirea datoriei sau intrarea în viață. Dumnezeu este în inima lor și ei o inimă cu frică de Dumnezeu. Nu sunt dispuși să-L ofenseze pe Dumnezeu și se tem să facă asta. Deși acești oameni ar putea nutri anumite gânduri și idei incorecte, ei sunt capabili să se răzvrătească împotriva lor sau să le abandoneze. Ei dau dovadă de

cumpătare în acțiunile lor și nu rostesc nici măcar un singur cuvânt nelalocul lui sau care să-L ofenseze pe Dumnezeu. Cineva care vorbește și se poartă astfel este cineva care are principii și practică adevărul. Personalitatea ta ar putea fi incompatibilă cu cea a unei alte persoane și poate că nu o placi, dar când lucrezi cu ea, rămâi imparțial, nu-ți descarci frustrările îndeplinindu-ți datoria și nu-ți verși frustrările asupra intereselor familiei lui Dumnezeu; poți gestiona treburile potrivit principiilor. Ce manifestare este aceasta? Este o manifestare a unei simple inimi cu frică de Dumnezeu. Dacă ai puțin mai mult de atât, când vezi că altcineva are unele neajunsuri sau slăbiciuni, chiar dacă te-a jignit sau are ceva împotriva ta, tot ești în stare să-l tratezi corect și să-l ajuți cu iubire. Asta înseamnă că există iubire în tine, că ești o persoană care are umanitate, că ești cineva blând și care poate practica adevărul, că ești o persoană onestă care deține adevărurile-realități și că ești cineva cu o inimă cu frică de Dumnezeu. Dacă încă ai o statură mică, dar ai voință și ești dispus să te străduiești să obții adevărul și să faci lucrurile potrivit principiului și ești capabil să tratezi lucrurile și să te porți cu alții principial, atunci și asta se consideră că ai întrucâtva o inimă cu frică de Dumnezeu; este cel mai important lucru.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții care trebuie îndeplinite pentru a porni pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu”

Odată ce adevărul a luat viață în tine, când observi pe cineva care este hulitor față de Dumnezeu, care nu se teme de Dumnezeu și este nepăsător și superficial în timp ce își îndeplinește datoria sau care tulbură și perturbă lucrarea bisericii, vei răspunde conform adevărurilor-principii și vei fi capabil să-l identifici și să-l dai în vileag, după caz. Dacă adevărul nu a devenit viața ta și trăiești în continuare în firea ta satanică, atunci, când descoperi oameni răi și diavoli care provoacă tulburări și perturbări în lucrarea bisericii, te vei face că nu vezi și că n-auzi; le vei înlătura, fără

reproşuri din partea conştiinţei tale. Chiar vei crede că oricine provoacă tulburări în lucrarea bisericii nu are nimic de-a face cu tine. Indiferent cât de mult suferă lucrarea bisericii și interesele casei lui Dumnezeu, ești nepăsător, nu intervii și nici nu te simți vinovat, ceea ce te face să fii cineva care nu are conștiință sau rațiune, un necredincios, un făcător de servicii. Mănânci ceea ce aparține lui Dumnezeu, bei ceea ce este aparține lui Dumnezeu și te bucuri de tot ce vine de la Dumnezeu, dar crezi că orice daună adusă intereselor casei lui Dumnezeu nu are legătură cu tine, ceea ce te face un trădător care mușcă mâna ce îl hrănește. Dacă nu aperi interesele casei lui Dumnezeu, ești măcar om? Acesta este un demon care s-a insinuat în biserică. Pretinzi că tu crezi în Dumnezeu, pretinzi că ești unul dintre cei aleși și vrei să mănânci și să bei gratis în casa lui Dumnezeu. Nu trăiești viața unei ființe umane, ești mai degrabă o fiară decât o persoană și, în mod clar, ești unul dintre non-credincioși. Dacă ești cineva care crede cu adevărat în Dumnezeu, atunci, chiar dacă nu ai dobândit încă adevărul și viața, cel puțin vei vorbi și vei acționa de partea lui Dumnezeu; cel puțin, nu vei sta cu mâinile în sân când vei vedea că sunt compromise interesele casei lui Dumnezeu. Când simți dorința de a închide ochii, te vei simți vinovat și inconfortabil și îți vei spune: „Nu pot să stau aici și să nu fac nimic, trebuie să mă ridic și să spun ceva, trebuie să-mi asum responsabilitatea, trebuie să dezvălui acest comportament rău, trebuie să-l opresc, pentru ca interesele casei lui Dumnezeu să nu fie prejudiciate, iar viața bisericească să nu fie tulburată." Dacă adevărul a devenit viața ta, atunci nu numai că vei avea acest curaj și această hotărâre și vei fi capabil să înțelegi complet chestiunea, dar vei și îndeplini responsabilitatea pe care ar trebui să o porți pentru lucrarea lui Dumnezeu și pentru interesele casei Sale, iar datoria ta va fi astfel îndeplinită. Dacă ți-ai putea considera datoria drept responsabilitatea, obligația și însărcinarea date ție de Dumnezeu și

dacă simți că acest lucru este necesar pentru a-I face față lui Dumnezeu și conștiinței tale, atunci nu ai trăi integritatea și demnitatea umanității normale? Faptele și comportamentul tău ar fi „frica de Dumnezeu și ferirea de rău” despre care vorbește El. Ai îndeplini esența acestor cuvinte și ai trăi realitatea lor.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Imnuri similare

Cei care-L venerează pe Dumnezeu Îl preamăresc în toate lucrurile

Mărturia lui Iov l-a învins pe Satana

Calea necesară pentru a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău

38. Care este relația dintre a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău și a fi mântuiți

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Dacă oamenii doresc să fie mântuiți atunci când cred în Dumnezeu, ceea ce contează este dacă au sau nu o inimă care se teme de Dumnezeu, dacă Dumnezeu are sau nu un loc în inimile lor, dacă sunt sau nu capabili să trăiască înaintea lui Dumnezeu și să mențină o relație normală cu Dumnezeu. Ceea ce este crucial e dacă oamenii sunt sau nu capabili să practice adevărul și să ajungă să aibă ascultare de Dumnezeu. Acestea reprezintă calea și condițiile pentru a fi mântuit. Dacă inima ta nu este capabilă să trăiască înaintea lui Dumnezeu, dacă nu te rogi adesea lui Dumnezeu și nu ai părtășie cu Dumnezeu și pierzi relația normală cu El, nu vei fi niciodată mântuit, întrucât ai blocat calea spre mântuire. Dacă nu ai nicio relație cu Dumnezeu, ai ajuns la capătul firului. Dacă Dumnezeu nu Se află în inima ta, atunci este inutil să pretinzi că ai credință și să crezi doar cu numele în Dumnezeu. Nu contează câte cuvinte doctrinare ești capabil să spui, cât de mult ai suferit pentru credința ta în Dumnezeu sau cât de înzestrat ești; dacă Dumnezeu este absent în inima ta și nu te temi de El, atunci nu contează în ce fel crezi în Dumnezeu. El va spune: „Îndepărtează-te de Mine, răufăcătorule”. Vei fi catalogat drept răufăcător. Nu vei avea legătură cu Dumnezeu; El nu va fi Domnul sau Dumnezeul tău. Chiar dacă recunoști că Dumnezeu domnește peste toate și recunoști că El este Creatorul, tu nu Îl venerezi și nu te supui suveranității Lui. Îl urmezi pe Satana și pe diavoli; numai Satana și diavolii sunt domnul tău. Dacă, în privința tuturor lucrurilor, ai încredere în tine și-ți urmezi voința, dacă ai încredere că soarta ta este în propriile mâini, atunci crezi în tine însuți.

Chiar dacă pretinzi că ai credință în Dumnezeu și Îl recunoști, Dumnezeu nu te recunoaște. Nu ai nicio relație cu Dumnezeu și, astfel, ești predestinat să fii, în cele din urmă, detestat și respins de El, pedepsit și alungat de El; Dumnezeu nu mântuiește oameni ca tine. Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu sunt cei care Îl acceptă drept Mântuitorul, care acceptă că El este adevărul, calea și viața. Sunt capabili să se sacrifice sincer pentru El și să realizeze datoria unei ființe create; ei experimentează lucrarea lui Dumnezeu, practică cuvintele Lui și adevărul și merg pe calea urmăririi adevărului. Sunt oameni care se supun suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu și care Îi urmează voia. Numai atunci când oamenii au o asemenea credință în Dumnezeu pot fi mântuiți; dacă nu, vor fi condamnați. Este acceptabil ca oamenii să aibă dorințe deșarte atunci când cred în Dumnezeu? În credința lor în Dumnezeu, pot oamenii să dobândească adevărul atunci când se agață mereu de propriile noțiuni și de închipuirile lor vagi, abstracte? În niciun caz. Atunci când oamenii cred în Dumnezeu, trebuie să accepte adevărul, să creadă în El așa cum le cere El și să se supună orchestrărilor și rânduielilor Sale; numai atunci pot să obțină mântuirea. Nu există altă cale în afară de aceasta – orice ai face, nu trebuie să ai dorințe deșarte. Părtășia despre acest subiect este foarte importantă pentru oameni, nu-i așa? Acesta este un semnal de alarmă pentru voi.

Acum că ați auzit aceste mesaje, ar trebui să înțelegeți adevărul și să vă fie clar ce presupune mântuirea. Ceea ce le place oamenilor, lucrurile pentru care se luptă, de care sunt pasionați – nimic dintre toate acestea nu este important. Cel mai important lucru este acceptarea adevărului. În analiza finală, cel mai important este să fii capabil să dobândești adevărul, iar ceea ce-ți poate permite să obții frica de Dumnezeu și ferirea de rău este calea corectă. Dacă ai credință în Dumnezeu de câțiva ani și te-ai concentrat întotdeauna pe urmărirea unor lucruri care nu au nicio legătură cu adevărul,

atunci credința ta nu are nimic de-a face cu adevărul și nici cu Dumnezeu. Poți pretinde că ai credință în Dumnezeu și că Îl recunoști, dar Dumnezeu nu este Domnul tău, nu este Dumnezeul tău, tu nu accepți faptul că Dumnezeu îți controlează soarta, nu te supui tuturor lucrurilor rânduite de Dumnezeu pentru tine, nu recunoști faptul că Dumnezeu este adevărul – caz în care speranțele tale de mântuire au fost spulberate; dacă nu poți merge pe calea urmăririi adevărului, mergi pe calea distrugerii. Dacă tot ceea ce urmărești, lucrurile asupra cărora te concentrezi, pentru care te rogi și la care apelezi se bazează pe cuvintele lui Dumnezeu și pe ceea ce Dumnezeu îți cere și dacă ai o rațiune din ce în ce mai mare că asculți de Creator și Îl venerezi pe Creator și simți că Dumnezeu este Domnul tău, Dumnezeul tău, dacă ești din ce în ce mai bucuros să asculți de tot ceea ce Dumnezeu orchestrează și rânduiește pentru tine, iar relația ta cu Dumnezeu devine tot mai apropiată și mai normală și dacă iubirea ta pentru Dumnezeu este din ce în ce mai pură și mai adevărată, atunci nemulțumirile și înțelegerile greșite pe care le ai față de Dumnezeu și dorințele tale extravagante cu privire la Dumnezeu vor deveni tot mai puține, iar tu vei fi obținut pe deplin frica de Dumnezeu și ferirea de rău, ceea ce înseamnă că vei fi pășit deja pe calea mântuirii. Deși mersul pe calea mântuirii vine cu disciplina, emondarea, tratarea, judecata și mustrarea din partea lui Dumnezeu, iar acestea te fac să înduri multă durere, aceasta este iubirea lui Dumnezeu care se abate asupra ta. Dacă, atunci când crezi în Dumnezeu, urmărești doar să fii binecuvântat și urmărești doar statutul, prestigiul și profitul și nu ești niciodată disciplinat sau emondat și tratat sau judecat și mustrat, atunci, deși s-ar putea să ai o viață ușoară, inima ta se va îndepărta din ce în ce mai mult de Dumnezeu, vei pierde relația normală cu Dumnezeu și, totodată, nu vei fi dispus să accepți examinarea din partea lui Dumnezeu; îți vei dori să fii propriul șef – ceea ce demonstrează că drumul pe care mergi nu este calea cea dreaptă.

Dacă ai experimentat lucrarea lui Dumnezeu pentru o perioadă și ai o rațiune din ce în ce mai puternică despre modul în care omenirea este atât de profund coruptă și atât de predispusă să se împotrivească lui Dumnezeu și dacă ești neliniștit că s-ar putea să vină o zi în care faci ceva care se împotrivește lui Dumnezeu și te temi că este posibil să Îl ofensezi și să fii abandonat de El și astfel simți că nimic nu este mai înfricoșător decât să te împotrivești lui Dumnezeu, atunci vei avea o inimă care se teme de Dumnezeu. Vei simți că, atunci când oamenii cred în Dumnezeu, nu trebuie să se abată de la Dumnezeu; dacă se abat de la Dumnezeu, dacă se abat de la disciplina lui Dumnezeu și de la judecata și mustrarea din partea lui Dumnezeu, atunci acest lucru este echivalent cu pierderea protecției și grijii din partea Lui, cu pierderea binecuvântărilor de la Dumnezeu și totul se termină pentru oameni; ei nu pot decât să devină chiar și mai depravați, vor fi ca oamenii religioși și vor fi în continuare susceptibili de a se împotrivi lui Dumnezeu în timp ce cred în Dumnezeu – și, prin asta, ei vor fi devenit antihriști. Dacă îți poți da seama de acest lucru, atunci te vei ruga lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Te rog, judecă-mă si mustră-mă. În tot ceea ce fac, Te implor să mă urmărești. Dacă fac ceva care încalcă adevărul și încalcă voia Ta, fie ca Tu să mă judeci și să mă pedepsești cu severitate – nu pot exista fără judecata și mustrarea Ta”. Aceasta este calea corectă pe care oamenii ar trebui să o urmeze în credința lor în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cu frică față de Dumnezeu putem să pășim pe calea mântuirii”

Există o zicală pe care ar trebui să o notați. Eu cred că această zicală este foarte importantă, fiindcă Îmi vine în minte de nenumărate ori, zi de zi. De ce? Pentru că, de fiecare dată când dau ochii cu cineva, de fiecare dată când aud povestea cuiva și de fiecare dată când aud despre trăirile sau mărturia de credință în Dumnezeu a unei persoane, Eu folosesc mereu

această zicală pentru a stabili în inima Mea dacă acel individ este sau nu tipul de om pe care Dumnezeu îl vrea și tipul de om care Îi place lui Dumnezeu. Așadar, care este această zicală? Acum v-am făcut pe toți să fiți foarte atenți. Când voi dezvălui zicala, poate că vă veți simți dezamăgiți, deoarece există unii care au tot folosit-o cu fățărnicie mulți ani la rând. Totuși, Eu nu am folosit-o cu fățărnicie nici măcar o dată. Această zicală își are locul în inima Mea. Așadar, care este această zicală? Este aceasta: „Urmează calea lui Dumnezeu: teme-te de Dumnezeu și ferește-te de rău”. Nu este oare o frază extrem de simplă? Totuși, în ciuda simplității sale, oamenii care înțeleg cu adevărat aceste cuvinte vor simți că ele sunt extrem de însemnte, că această zicală e foarte prețioasă pentru practică și că este o replică din limbajul vieții care conține adevărul-realitate, că reprezintă un țel de o viață pentru cei care caută să-L mulțumească pe Dumnezeu și că reprezintă o cale de o viață pe care ar trebui să o urmeze oricine acordă importanță intențiilor lui Dumnezeu. […] Indiferent cum înțelegeți voi deocamdată această zicală, indiferent de modul în care o tratați, Eu tot vă voi spune asta: dacă oamenii pot să pună în practică aceste cuvinte, să le experimenteze și să atingă standardul de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău, atunci sunt asigurați că vor fi supraviețuitori și sigur vor avea finaluri bune. Dacă, totuși, nu poți să respecți standardul prezentat de această zicală, atunci se poate spune că finalul tău este necunoscut.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

În fiecare epocă din lucrarea lui Dumnezeu, El le transmite oamenilor anumite cuvinte și le spune anumite adevăruri. Aceste adevăruri servesc drept calea pe care oamenii ar trebui să o respecte, calea pe care ar trebui să o urmeze, calea care le permite să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, și calea pe care oamenii ar trebui să o pună în practică și să o

respecte în cadrul periplului lor prin viață. Acestea sunt motivele pentru care Dumnezeu rostește omenirii aceste cuvântări. Aceste cuvinte care vin de la Dumnezeu ar trebui să fie respectate de oameni, iar să le respecți înseamnă să primești viață. Dacă o persoană nu le respectă, nu le pune în practică și nu trăiește cuvintele lui Dumnezeu în viața sa, atunci această persoană nu practică adevărul. În plus, dacă oamenii nu pun adevărul în practică, atunci nu se tem de Dumnezeu și nu se feresc de rău și nici nu Îl pot mulțumi pe Dumnezeu. Oamenii care nu sunt capabili să-L mulțumească pe Dumnezeu, nu pot primi slava Lui, iar astfel de oameni nu au niciun final.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa"

Tot ceea ce face Dumnezeu este necesar și are o semnificație extraordinară, căci tot ceea ce El face pentru om are legătură cu gestionarea Sa și mântuirea omenirii. Desigur, lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o asupra lui Iov nu este diferită, deși Iov era desăvârșit și neprihănit în ochii lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, indiferent ce face Dumnezeu sau de mijloacele prin care face acel lucru, indiferent de cost sau de obiectivul Său, scopul acțiunilor Sale nu se schimbă. Scopul Său este de a prelucra în om cuvintele lui Dumnezeu, precum și cerințele și intențiile lui Dumnezeu pentru om; cu alte cuvinte, este de a lucra în om tot ceea ce Dumnezeu consideră a fi pozitiv în conformitate cu etapele Sale, permițându-i omului să înțeleagă inima și esența lui Dumnezeu și să se supună suveranității și aranjamentelor Lui, permițându-i astfel omului să obțină frica de Dumnezeu și ferirea de rău – toate acestea fiind un aspect al scopului lui Dumnezeu în tot ceea ce face El. Celălalt aspect este că, deoarece Satana este contrastul și obiectul care face servicii în lucrarea lui Dumnezeu, omul este deseori dat Satanei; acesta este mijlocul pe care Dumnezeu îl folosește pentru a le

permite oamenilor să vadă viclenia, urâțenia și caracterul vrednic de dispreț al Satanei din ispitele și atacurile sale, făcându-i astfel pe oameni să-l urască pe Satana și să poată cunoaște și recunoaște ceea ce este negativ. Acest proces le permite să se elibereze treptat de sub controlul, acuzațiile, perturbările și atacurile Satanei – până când, mulțumită cuvintelor lui Dumnezeu, a cunoașterii Lui, a supunerii lor față de Dumnezeu, a credinței lor în El și a fricii de El, ei triumfă asupra atacurilor și acuzațiilor Satanei; doar atunci vor fi fost ei eliberați pe deplin de sub puterea Satanei. Eliberarea oamenilor înseamnă că Satana a fost înfrânt, înseamnă că ei nu mai sunt hrana din gura Satanei – în loc să îi înghită, Satana i-a abandonat. Aceasta este deoarece astfel de oameni sunt neprihăniți, deoarece au credință, supunere și frică față de Dumnezeu și deoarece se despart cu totul de Satana. Ei îl rușinează pe Satana, fac un laș din acesta și îl înving întru totul. Convingerea lor în a-L urma pe Dumnezeu, supunerea și frica lor de Dumnezeu îl înving pe Satana și îl fac să renunțe pe deplin la ei. Doar astfel de oameni au fost cu adevărat câștigați de Dumnezeu și acesta este obiectivul suprem al lui Dumnezeu în a-l mântui pe om. Dacă doresc să fie mântuiți și doresc să fie câștigați complet de Dumnezeu, atunci toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie să se confrunte cu ispite și atacuri atât mari, cât și mici din partea Satanei. Aceia care ies din aceste ispite și atacuri și sunt capabili să îl învingă pe deplin pe Satana sunt cei care au fost mântuiți de Dumnezeu. Adică, aceia care au fost mântuiți prin Dumnezeu sunt cei care au trecut prin încercările Lui și care au fost ispitiți și atacați de Satana de nenumărate ori. Cei care au fost mântuiți prin Dumnezeu înțeleg intențiile și cerințele lui Dumnezeu, sunt capabili să se supună suveranității și rânduielilor Lui și nu abandonează calea de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău în mijlocul ispitirilor Satanei. Cei care sunt mântuiți prin Dumnezeu au onestitate, sunt buni, fac diferența dintre iubire și ură, au

simțul dreptății și sunt raționali și capabili de a-L iubi pe Dumnezeu și de a prețui tot ceea ce este al lui Dumnezeu. Astfel de oameni nu sunt legați, spionați, acuzați sau abuzați de Satana; ei sunt complet liberi, au fost eliberați și descătușați pe deplin. Iov a fost tocmai un astfel de om al libertății și aceasta este exact semnificația motivului pentru care Dumnezeu îl predase Satanei.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Când Dumnezeu vrea să obțină inima cuiva, El va supune acea persoană la numeroase încercări. În timpul acestor încercări, dacă Dumnezeu nu obține inima acelei persoane sau nu vede că are vreo atitudine – adică, dacă Dumnezeu nu vede această persoană practicând sau purtându-se într-un mod care dă dovadă de teamă față de El și, în plus, dacă nu vede în această persoană o atitudine și o hotărâre de a se feri de rău – atunci, după numeroase încercări, Dumnezeu nu va mai avea răbdare cu acea persoană și nu o va mai tolera. Nu va mai încerca această persoană și nu va mai lucra asupra sa. Așadar, ce înseamnă asta pentru finalul acelui om? Înseamnă că nu are niciun final. Probabil acel om nu a făcut niciun rău; poate nu a făcut nimic perturbator și nu a provocat nicio tulburare. Poate că acel om nu I s-a opus fățiș lui Dumnezeu. Cu toate acestea, inima acelui om rămâne ascunsă față de Dumnezeu; acel om nu a avut niciodată o atitudine clară și un punct de vedere clar față de Dumnezeu, iar Dumnezeu nu poate să vadă clar că acel om I-a dăruit inima sau că el caută să se teamă de El și să se ferească de rău. Dumnezeu Își pierde răbdarea cu asemenea oameni și nu va mai plăti niciun preț pentru ei, nu Se va mai milostivi de ei și nu va mai lucra asupra lor. Viața de credință în Dumnezeu a unui asemenea om s-a sfârșit deja. Iar asta deoarece, în ciuda numeroaselor încercări pe care Dumnezeu i le-a trimis acelui om, Dumnezeu nu a obținut rezultatul pe care

îl dorește. Astfel, există un număr de oameni în care Eu nu am văzut niciodată luminarea și iluminarea Duhului Sfânt. Cum se poate vedea acest lucru? Poate că acești oameni au crezut în Dumnezeu mulți ani și, la suprafață, au fost eficienți; au citit multe cărți, s-au ocupat de multe chestiuni, au umplut peste zece carnete de notițe și au învățat o mulțime de cuvinte și doctrine. Cu toate acestea, nu există nicio creștere vizibilă în ceea ce-i privește, opiniile lor despre Dumnezeu rămân invizibile, iar atitudinile lor sunt încă neclare. Cu alte cuvinte, inimile lor nu pot fi văzute; sunt mereu acoperite și închise – sunt închise pentru Dumnezeu. Drept urmare, El nu le-a văzut adevăratele inimi, nu a văzut în acești oameni niciun strop de teamă adevărată față de El și, mai mult, nu a văzut cum urmează acești oameni calea Lui. Dacă Dumnezeu încă nu a câștigat asemenea oameni până acum, poate El să-l câștige în viitor? Nu poate! Va mai încerca El să ceară lucruri care nu pot fi obținute? Nu! Așadar, care este atitudinea de acum a lui Dumnezeu față de asemenea oameni? (El îi disprețuiește și îi ignoră.) Îi ignoră!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa"

Menirea lui Dumnezeu este de a fi temut și de a I te supune, deoarece ființa și firea Lui nu sunt la fel ca acelea ale unei ființe create și sunt deasupra celor ale ființelor create. Dumnezeu există de la Sine, este etern, El nu este o ființă creată și doar Dumnezeu este vrednic de teamă și supunere; omul nu este calificat pentru aceasta. Deci, toți cei care au experimentat lucrarea Lui și Îl cunosc cu adevărat încep să aibă inimi cu frică de El. Cu toate acestea, aceia care nu renunță la noțiunile lor despre El – aceia care pur și simplu nu Îl privesc ca fiind Dumnezeu – nu au inimi cu frică de El și, chiar dacă Îl urmează, nu sunt cuceriți; sunt persoane răzvrătite prin natura lor. Ce vrea El să obțină lucrând în felul acesta este ca

toate ființele create să aibă inimi cu frică de Creator, să Îl adore și să se predea necondiționat stăpânirii Lui. Acesta este rezultatul final pe care toată lucrarea Lui este menită să îl obțină. Dacă oamenii care au experimentat o asemenea lucrare nu au inimi cu frică de Dumnezeu nici măcar un pic și dacă răzvrătirea lor din trecut nu se schimbă deloc, atunci ei vor fi eliminați cu siguranță. Dacă atitudinea unei persoane față de Dumnezeu este doar să-L admire sau să-L respecte de la distanță și nu să Îl iubească măcar puțin, atunci acesta este rezultatul la care a ajuns o persoană lipsită de o inimă iubitoare de Dumnezeu, iar acelei persoane îi lipsesc condițiile de a fi desăvârșită. Dacă atâta muncă nu poate obține iubirea adevărată a unei persoane, atunci acea persoană nu L-a câștigat pe Dumnezeu și nu urmărește sincer adevărul. O persoană care nu Îl iubește pe Dumnezeu nu iubește adevărul și, astfel, nu Îl poate câștiga pe Dumnezeu, cu atât mai puțin nu poate să primească aprobarea lui Dumnezeu. Astfel de persoane, oricum experimentează lucrarea Duhului Sfânt și oricum experimentează judecata, nu sunt capabile să aibă o inimă cu frică de Dumnezeu. Acestea sunt persoane a căror natură nu se poate schimba și care au firi extrem de odioase. Toți cei care nu au o inimă cu frică de Dumnezeu vor fi eliminați, vor fi obiectele pedepsirii și vor fi pedepsiți precum cei care fac rău, să sufere mult mai mult decât cei care au săvârșit lucruri nedrepte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Dacă oamenii, în credința lor în Dumnezeu, nu au o inimă cu frică de Dumnezeu, dacă nu au o inimă supusă lui Dumnezeu, nu numai că nu vor putea face vreo lucrare pentru El, ci, din contră, vor deveni cei care-I tulbură lucrarea și care Îl sfidează. A crede în Dumnezeu, dar a nu I te supune sau a nu te teme de El, ci, în schimb, a te împotrivi Lui, este cea mai mare rușine pentru un credincios. Dacă ei, credincioșii, vorbesc și se poartă

cu aceeași nepăsare și nestăpânire ca necredincioșii, atunci sunt mai ticăloși decât necredincioșii; sunt demoni arhetipali. Cei care, în biserică, dau frâu liber cuvintelor lor veninoase și răutăcioase, care răspândesc zvonuri, instigă la lipsa de armonie și formează clici în rândul fraților și surorilor, ar fi trebuit să fie alungați din biserică. Dar, pentru că acum este o epocă diferită a lucrării lui Dumnezeu, acești oameni sunt îngrădiți, întrucât în mod hotărât urmează să fie eliminați. Toți cei care au fost corupți de Satana au firi corupte. Unii au doar o fire coruptă, în timp ce alții sunt diferiți: nu numai că au firi corupte satanice, dar natura lor este și extrem de malițioasă. Nu numai că vorbele și acțiunile lor le dezvăluie firile corupte satanice, dar, mai mult, acești oameni sunt adevărații diavoli Satane. Comportamentul lor tulbură și perturbă lucrarea lui Dumnezeu, perturbă intrarea în viață a fraților și surorilor și distruge viața normală a bisericii. Mai devreme sau mai târziu, acești lupi în haine de oi trebuie să fie curățiți; față de acești lachei ai Satanei ar trebui adoptată o atitudine necruțătoare, de respingere. Doar acest lucru înseamnă a sta de partea lui Dumnezeu, iar cei care nu reușesc să facă asta se tăvălesc în noroi cu Satana. Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu Îl au mereu în inima lor și-năuntrul lor poartă întotdeauna o inimă cu frică de Dumnezeu și care Îl iubește pe Dumnezeu. Cei care cred în Dumnezeu ar trebui să facă lucrurile cu prudență și precauție și tot ceea ce fac ei ar trebui să fie potrivit cerințelor Lui și să-I poată mulțumi inima. Nu ar trebui să fie încăpățânați, făcând orice le place; aceasta nu se potrivește unui caracter evlavios. Oamenii nu trebuie să alerge înnebuniți, fluturând steagul lui Dumnezeu peste tot, mândrindu-se și înșelând pretutindeni; acesta este cel mai rebel tip de comportament. Familiile au reguli proprii, iar națiunile au legile lor – și nu cu atât mai mult stau astfel lucrurile în casa lui Dumnezeu? Nu are standarde cu atât mai stricte? Nu are cu atât mai multe decrete administrative? Oamenii sunt liberi

să facă ceea ce doresc, dar decretele administrative ale lui Dumnezeu nu pot fi schimbate după bunul plac. Dumnezeu este un Dumnezeu care nu tolerează ofensele din partea oamenilor; este un Dumnezeu care îi condamnă pe oameni la moarte. Oare oamenii chiar nu știu asta deja?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul”

Dacă poți să fii mântuit nu depinde de câtă vechime ai sau de câți ani ai lucrat, cu atât mai puțin de cât de multe acreditări ai adunat. Dimpotrivă, depinde de faptul dacă urmărirea ta a dat roade. Se cuvine să știi că cei care sunt mântuiți sunt „pomii” care dau rod, nu copacii cu frunzișuri luxuriante și flori abundente, dar care nu dau roade. Chiar dacă ai petrecut mulți ani rătăcind pe străzi, ce contează? Unde este mărturia ta? Ai cu mult mai puțin o inimă cu frică de Dumnezeu decât una de iubire față de tine și dorințele tale desfrânate – nu este un astfel de om un degenerat? Cum ar putea să fie un specimen și un model pentru mântuire? Natura ta este incorigibilă, ești prea răzvrătit, nu poți fi mântuit! Nu sunt astfel de oameni cei ce vor fi eliminați? Oare momentul când lucrarea Mea se încheie nu este și momentul în care sosește ziua ta din urmă? Am lucrat atât de mult și am rostit atât de multe cuvinte printre voi – cât de mult a intrat cu adevărat în urechile voastre? Cât de mult v-ați supus vreodată? Când se va încheia lucrarea Mea, va fi și momentul când veți înceta să vă împotriviți Mie, când veți înceta să Mă înfruntați. În timp ce Eu lucrez, voi acționați neîncetat împotriva Mea; nu-Mi respectați niciodată cuvintele. Eu Îmi fac lucrarea Mea, iar voi vă vedeți de „lucrarea” voastră, făcându-vă propria mică împărăție. Nu sunteți altceva decât o haită de vulpi și câini, tot ce faceți e împotriva Mea! Încercați necontenit să-i aduceți în îmbrățișarea voastră pe cei ce vă oferă iubirea lor deplină – unde e inima voastră plină de teamă? Tot ceea ce faceți este înșelător! Nu aveți nicio supunere și nicio teamă, iar

tot ceea ce faceți este înșelător și blasfemator! Pot fi astfel de oameni mântuiți? Bărbații imorali sexual și lascivi vor întotdeauna să atragă stricate vanitoase pentru propria plăcere. Nu voi mântui sub nicio formă astfel de demoni imorali sexual. Vă urăsc, demoni murdari, iar lascivitatea și vanitatea voastră vă vor arunca în iad. Ce aveți de spus în apărarea voastră? Voi, demoni murdari și spirite rele, sunteți atât de respingători! Sunteți dezgustători! Cum ar putea fi mântuit un asemenea gunoi? Mai pot fi mântuiți cei prinși în mrejele păcatului? Astăzi, acest adevăr, această cale și această viață nu vă atrag; dimpotrivă, sunteți atrași de păcătoșenie, de bani, de statut, de faimă și câștig, de plăcerile trupului, de frumusețea bărbaților și de farmecul femeilor. Ce vă califică să intrați în Împărăția Mea? Imaginea voastră este chiar mai presus decât cea a lui Dumnezeu, statutul vostru, chiar mai înalt decât al lui Dumnezeu, ca să nu mai spun nimic despre prestigiul vostru printre oameni – ați devenit idoli pe care oamenii îi venerează. Nu ai devenit arhanghelul? Când se dezvăluie sfârșitul oamenilor, adică atunci când și lucrarea mântuirii se apropie de sfârșit, mulți dintre voi veți fi cadavre care sunt dincolo de mântuire și trebuie să fie eliminate. În timpul lucrării de mântuire, Eu sunt binevoitor și bun față de toți oamenii. Când lucrarea se termină, va fi dezvăluit sfârșitul diferitelor tipuri de persoane și, în acel moment, nu voi mai fi binevoitor și bun, pentru că sfârșitul oamenilor va fi fost dezvăluit, iar fiecare va fi fost clasificat în funcție de felul său și nu va avea niciun rost să fac mai multă lucrare de mântuire, deoarece epoca mântuirii va fi trecut și, din moment ce va fi trecut, nu se va întoarce.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (7)”

Imnuri similare

Doar temându-te de Dumnezeu te poţi feri de rău

Oamenii ar trebui să creadă în Dumnezeu cu o inimă teamătoare de Dumnezeu

Ce fel de persoană nu poate fi mântuită?

Doar cel care urmărește adevărul poate să fie făcut desăvârșit de Dumnezeu

39. Cum să căutăm să ne temem de Dumnezeu și să ne ferim de rău

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

„Teama de Dumnezeu și evitarea răului” și cunoașterea lui Dumnezeu sunt legate în mod indivizibil de o mulțime de fire, iar legătura dintre ele este evidentă. Dacă cineva dorește să ajungă la evitarea răului, trebuie mai întâi să aibă teamă reală față de Dumnezeu; dacă cineva dorește să ajungă la o teamă reală față de Dumnezeu, trebuie să aibă mai întâi cunoaștere reală a lui Dumnezeu; dacă cineva dorește să ajungă la cunoașterea lui Dumnezeu, trebuie să trăiască mai întâi cuvintele lui Dumnezeu, să intre în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, să trăiască certarea și disciplina lui Dumnezeu, mustrarea și judecata Lui; dacă cineva dorește să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să se întâlnească întâi față în față cu cuvintele lui Dumnezeu, să ajungă față în față cu Dumnezeu și să-L roage pe Dumnezeu să-i asigure oportunități de a experimenta cuvintele Sale sub forma a tot felul de medii care implică oameni, evenimente, obiecte; dacă cineva dorește să se întâlnească față în față cu Dumnezeu și cu cuvintele lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să aibă o inimă simplă și cinstită, disponibilitatea de a accepta adevărul, voința de a suporta suferința, rezoluția și curajul de a evita răul și aspirația de a deveni o ființă creată autentică… În acest fel, mergând mai departe pas cu pas, te vei apropia tot mai mult de Dumnezeu, inima ta va deveni tot mai curată și viața ta și valoarea de a fi viu vor deveni, după ce ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu, tot mai semnificative și ceara tot mai strălucitoare. Până când, într-o bună zi, vei simți că Creatorul nu mai este o enigmă, că Creatorul nu a fost niciodată ascuns de tine, că Creatorul nu Și-a ascuns niciodată fața de tine,

că Creatorul nu este deloc departe de tine, că Creatorul nu mai este Cel după care tânjești în mod constant în gândurile tale, ci Cel pe care nu-L poți ajunge cu sentimentele tale, că El este într-adevăr și cu adevărat paza permanentă la dreapta si la stânga ta, asigurându-ți viața si controlându-ți destinul. El nu se află la orizontul îndepărtat, nici nu S-a ascuns sus în nori. El este chiar lângă tine, prezidând peste toate ale tale, El este tot ceea ce ai și El este singurul lucru pe care îl ai. Un astfel de Dumnezeu îți permite să-L iubești din inimă, să te agăți de El, să-L ții aproape, să-L admiri, să te temi că-L pierzi și să nu fii dispus să mai renunți la El, să te mai răzvrătești împotriva Lui, ori să-L mai eviți ori să-L ții la distanță. Tot ce vrei tu e să-ți pese de El, să I te supui, să răsplătești tot ce-ți dă El și să te supui stăpânirii Lui. Să nu mai refuzi să fii ghidat, să fii aprovizionat, supravegheat și ținut de El, să nu mai respingi ceea ce El dictează și stabilește pentru tine. Tot ce vrei este să-L urmezi, să fii în compania Lui; tot ce vrei este să-L accepți ca pe singura și unica ta viață, să-L accepți ca pe singurul și unicul tău Domn, singurul și unicul tău Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Prefață”

„A avea teamă de Dumnezeu” nu înseamnă spaimă și groază de nedescris, nici să eviți, nici să te distanțezi, nici nu este idolatrizare sau superstiție. Mai degrabă, este admirație, stimă, încredere, înțelegere, grijă, supunere, consacrare, iubire, precum și adorare necondiționată și răbdătoare, răsplată și supunere. Fără o cunoaștere reală a lui Dumnezeu, omenirea nu va avea admirație autentică, încredere autentică, înțelegere autentică, grijă sau supunere autentică, ci doar teamă și neliniște, numai îndoială, neînțelegere, evadare și evitare; fără o cunoaștere autentică a lui Dumnezeu, omenirea nu va avea o consacrare și o răsplată autentice; fără o cunoaștere autentică a lui Dumnezeu, omenirea nu va avea o adorare și o supunere autentice, ci doar idolatrizare și superstiție oarbă; fără o

cunoaștere reală a lui Dumnezeu, omenirea nu poate să urmeze cu calea lui Dumnezeu sau să se teamă de Dumnezeu ori să evite răul. Dimpotrivă, fiecare activitate și comportament în care omul se angajează vor fi umplute de răzvrătire și sfidare, cu imputații calomnioase și judecăți răutăcioase despre El și cu un comportament malefic care contravine adevărului și adevăratului sens al cuvintelor lui Dumnezeu.

Odată ce omenirea are încredere sinceră în Dumnezeu, ea va fi sinceră în a Îl urma pe Dumnezeu și a se baza pe El; numai cu încredere reală și dependență de Dumnezeu, omenirea poate avea înțelegere și pricepere autentică; împreună cu înțelegerea reală a lui Dumnezeu vine cu adevărat grija pentru El; numai cu grija autentică pentru Dumnezeu, omenirea poate avea o supunere autentică; numai cu o supunere autentică față de Dumnezeu, omenirea poate avea o consacrare autentică; numai printr-o consacrare veritabilă față de Dumnezeu, omenirea poate avea o răsplată necondiționată și fără plângere; numai cu încredere și dependență autentice, înțelegere și grijă autentice, supunere autentică, consacrare și răsplată autentice, poate ajunge omenirea să cunoască cu adevărat firea și esența lui Dumnezeu și să cunoască identitatea Creatorului; numai când a ajuns cu adevărat să cunoască pe Creator, poate omenirea să trezească în ea însăși adorare și supunere autentice; numai când are o adorare și o supunere adevărată față de Creator, va fi capabilă omenirea să dea deoparte căile cele rele, adică să evite răul.

Aceasta constituie întregul proces al „temerii de Dumnezeu și evitării răului” și este, de asemenea, conținutul în întregime al temerii de Dumnezeu și evitării răului. Aceasta este calea care trebuie traversată pentru a ajunge la teama de Dumnezeu și evitarea răului.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Prefață”

Întâi de toate, știm că firea lui Dumnezeu este măreție și mânie; El nu este o oaie care să fie măcelărită de oricine, cu atât mai puțin o marionetă care să fie controlată de oameni oricum vor ei. De asemenea, nu e nici o mână de aer gol care să primească ordine. Dacă tu crezi într-adevăr că Dumnezeu există, ar trebui să ai o inimă care se teme de Dumnezeu și ar trebui să știi că esența Lui nu trebuie să fie mâniată. Această mânie poate fi pricinuită de un cuvânt, de un gând; de un tip de comportament ticălos sau poate chiar de o formă de comportament moderat sau de unul acceptabil în ochii și etica oamenilor; sau poate că e pricinuită de o doctrină, de o teorie. Totuși, odată ce L-ai mâniat pe Dumnezeu, șansa ta e pierdută, iar ultimele tale zile au sosit. Acesta este un lucru îngrozitor! Dacă nu înțelegi că Dumnezeu nu trebuie să fie ofensat, atunci poate că nu te temi de El și poate că-L ofensezi în mod repetat. Dacă nu știi cum să te temi de Dumnezeu, atunci ești incapabil să te temi de Dumnezeu și nu vei ști cum să urmezi calea ce duce spre Dumnezeu – temându-te de Dumnezeu și ferindu-te de rău. Odată ce ajungi să înțelegi și ești conștient că Dumnezeu nu trebuie ofensat, vei ști ce înseamnă a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

Dumnezeu este un Dumnezeu viu și, la fel cum oamenii se comportă diferit în diverse situații, atitudinea Lui față de aceste comportamente este diferită pentru că El nu e nici marionetă, nici o mână de aer gol. A ajunge să cunoști atitudinea lui Dumnezeu este un scop nobil pentru omenire. Oamenii ar trebui să învețe cum, cunoscând atitudinea lui Dumnezeu, pot, puțin câte puțin, să cunoască firea lui Dumnezeu și să ajungă să-I înțeleagă inima. Când ajungi treptat să înțelegi inima lui Dumnezeu, nu vei considera că a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău sunt lucruri greu de îndeplinit.

Mai mult, când Îl înțelegi pe Dumnezeu, va fi mai puțin probabil să tragi concluzii despre El. Odată ce încetezi să tragi concluzii despre Dumnezeu, va fi mai puțin probabil să-L ofensezi și, fără să-ți dai seama, Dumnezeu te va călăuzi către a-L cunoaște; asta îți va umple inima de teamă față de El. Vei înceta apoi să-L mai definești pe Dumnezeu cu ajutorul doctrinelor, cuvintelor și teoriilor pe care ți le-ai însușit. În schimb, căutând mereu intențiile lui Dumnezeu în toate lucrurile, fără să-ți dai seama, vei deveni o persoană care este în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu.

Lucrarea lui Dumnezeu este nevăzută și de neatins de oameni, dar, în ceea ce-L privește, acțiunile fiecărui om în parte – laolaltă cu atitudinea lor față de El – nu sunt doar palpabile pentru Dumnezeu, ci și vizibile. Aceasta e ceva ce toată lumea ar trebui să recunoască și să înțeleagă foarte clar. Poate că te întrebi mereu: „Știe Dumnezeu ce fac aici? Știe El la ce mă gândesc acum? Poate că știe și poate că nu”. Dacă adopți acest fel de punct de vedere, urmându-L pe Dumnezeu și crezând în El, dar îndoindu-te de lucrarea și existența Lui, atunci, mai devreme sau mai târziu, va veni o zi când vei trezi mânia Lui, pentru că deja te clatini pe marginea unei prăpăstii periculoase. Am văzut oameni care au crezut în Dumnezeu mulți ani, dar care tot n-au câștigat adevărul-realitate, și care cu atât mai puțin au înțeles intențiile lui Dumnezeu. În ceea ce privește viețile și staturile acestor oameni nu există niciun progres, ei aderând doar la cele mai superficiale doctrine. Asta pentru că acești oameni nu au luat niciodată cuvântul lui Dumnezeu drept viața însăși și niciodată nu au întâmpinat și acceptat existența Lui. Crezi că Dumnezeu e plin de bucurie după ce vede astfel de oameni? Îl mângâie ei? Astfel, modul în care cred oamenii în Dumnezeu e cel care le hotărăște soarta. În ceea ce privește modul în care oamenii Îl caută sau Îl abordează pe Dumnezeu, atitudinile oamenilor sunt lucrul cel mai important. Nu-L neglija pe Dumnezeu ca și cum ar fi o mână de aer gol

care-ți plutește pe la ceafă; gândește-te mereu la Dumnezeul în care crezi ca la un Dumnezeu viu, un Dumnezeu real. El nu Se află acolo, sus, în al treilea Cer, neavând nimic de făcut. Mai degrabă, El Se uită mereu în inima fiecăruia, observând ce pui la cale, urmărindu-ți fiecare cuvințel și fiecare mică faptă, cum te comporți și văzând care este atitudinea ta față de El. Indiferent dacă ești dispus sau nu să te încredințezi lui Dumnezeu, întregul tău comportament, ideile și gândurile tale cele mai intime sunt dezvăluite înaintea lui Dumnezeu și cercetate de El. Datorită comportamentului tău, datorită faptelor tale și a atitudinii tale față de El, părerea și atitudinea lui Dumnezeu despre tine se schimbă în mod constant. Aș vrea să ofer niște sfaturi unora: nu vă lăsați ca niște prunci în mâinile lui Dumnezeu, ca și cum El ar trebui să vă adore, ca și cum El nu ar putea niciodată să vă părăsească și ca și cum atitudinea Lui față de voi ar fi fixă și nu s-ar putea schimba niciodată și vă sfătuiesc să nu mai visați! Dumnezeu e drept în felul în care tratează pe fiecare om în parte și cinstit în abordarea lucrării de cucerire și mântuire a oamenilor. Aceasta este gestionarea Lui. El tratează fiecare om în mod serios, și nu ca pe un animal de companie cu care să Se joace. Iubirea lui Dumnezeu pentru oameni nu este una care răsfață sau răzgâie, și nici mila și toleranța Lui față de omenire nu sunt indulgente sau neatente. Dimpotrivă, iubirea lui Dumnezeu pentru oameni implică prețuirea, compătimirea și respectarea vieții; mila și toleranța Lui transmit așteptările Lui de la ei și sunt ceea ce îi trebuie omenirii pentru a supraviețui. Dumnezeu este viu și există efectiv; atitudinea Lui față de omenire este principială, deloc un set de reguli dogmatice, și se poate schimba. Planurile Lui pentru omenire se schimbă treptat și se transformă cu timpul, în funcție de împrejurările care apar și odată cu atitudinea fiecărui om în parte. Așadar, în inima ta ar trebui să știi cu o claritate deplină că esența lui Dumnezeu este imuabilă și că firea Lui se va manifesta

în momente și contexte diferite. S-ar putea să nu crezi că aceasta este o chestiune serioasă și să folosești propriile noțiuni pentru a-ți imagina cum ar trebui să facă Dumnezeu lucrurile. Totuși, există momente în care adevărat e tocmai opusul punctului tău de vedere și, folosind propriile noțiuni pentru a încerca să-L măsori pe Dumnezeu, L-ai mâniat deja. Aceasta pentru că Dumnezeu nu acționează așa cum crezi tu că o face și nici nu va trata această chestiune așa cum spui tu că o va face. Așadar, îți amintesc să fii atent și prudent în abordarea ta față de tot ceea ce te înconjoară și să înveți cum să practici conform principiul de „a urma calea lui Dumnezeu, a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău” în toate lucrurile. Trebuie să dezvolți o înțelegere cu privire la chestiunile ce țin de intențiile și atitudinea lui Dumnezeu, trebuie să găsești oameni luminați care să-ți comunice aceste chestiuni și să cauți cinstit. Să nu-L vezi pe Dumnezeul credinței tale drept o marionetă – judecându-L după bunul plac, ajungând la concluzii arbitrare în ceea ce-L privește și netratându-L cu respectul pe care El îl merită. În timp ce Dumnezeu îți aduce mântuirea și îți stabilește finalul, s-ar putea să îți acorde milă sau toleranță sau judecată și mustrare, dar, în orice caz, atitudinea Lui față de tine nu e fixă. Aceasta depinde de atitudinea ta față de Dumnezeu, cât și de cum Îl înțelegi. Nu permite ca un aspect trecător al cunoașterii sau al felului în care Îl înțelegi pe Dumnezeu să-L definească pentru totdeauna. Nu crede într-un Dumnezeu mort; crede în Cel viu. Ține minte asta!

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa”

Vă îndemn să înțelegeți mai bine conținutul decretelor administrative și să depuneți eforturi pentru a cunoaște firea lui Dumnezeu. Dacă nu, va fi greu să vă țineți buzele pecetluite, limbile voastre se vor angaja prea liber în conversații pompoase și veți ofensa, fără să vreți, firea lui Dumnezeu și veți

cădea în întuneric, pierzând prezența Duhului Sfânt și lumina. Pentru că voi nu sunteți principiali în acțiunile voastre, pentru că faceți și spuneți ceea ce nu ar trebui, veți primi răsplata cuvenită. Ar trebui să știi că, deși tu ești neprincipial în cuvânt și faptă, Dumnezeu este cât se poate de principial în ambele. Motivul pentru care tu primești condamnarea este că ai ofensat pe Dumnezeu, nu o persoană. Dacă în viața ta comiți multe infracțiuni împotriva firii lui Dumnezeu, atunci ești destinat să devii un copil al iadului. Pentru om, poate părea că ai comis numai câteva fapte care sunt în dezacord cu adevărul și nimic mai mult. Cu toate acestea, ești conștient că, în ochii lui Dumnezeu, tu ești deja cineva pentru care nu mai există nicio jertfă pentru păcat? Pentru că tu ai încălcat decretele administrative ale lui Dumnezeu mai mult decât o singură dată și, în plus, nu ai arătat niciun semn de pocăință, prin urmare, nu ai altă scăpare decât să plonjezi în iad, unde Dumnezeu pedepsește omul. Un număr mic de oameni, în timp ce-L urmau pe Dumnezeu, au săvârșit unele fapte care încălcau principiile, dar după ce au fost emondați și îndrumați, și-au descoperit treptat propria stricăciune, apoi au intrat pe calea cea bună a realității și rămân fundamentați și astăzi. Astfel de oameni sunt cei care vor rămâne în cele din urmă. Cu toate acestea, Eu îi caut pe cei onești; dacă tu ești o persoană cinstită și care acționează conform principiului, atunci tu poți fi un prieten apropiat al lui Dumnezeu. Dacă în acțiunile tale nu jignești firea lui Dumnezeu și cauți intențiile lui Dumnezeu și ai o inimă cu frică de Dumnezeu, atunci credința ta este la nivelul cerut. Cine nu se teme de Dumnezeu și nu are o inimă care tremură de groază e foarte predispus să încalce decretele administrative ale lui Dumnezeu. Mulți Îl slujesc pe Dumnezeu cu puterea pasiunii lor, dar nu au nicio înțelegere a decretelor administrative ale lui Dumnezeu, cu atât mai puțin vreo bănuială cu privire la implicațiile cuvintelor Sale. Și astfel, cu intențiile lor bune, deseori

sfârșesc prin a face lucruri care perturbă gestionarea lui Dumnezeu. În cazuri grave, ei sunt îndepărtați, lipsiți de orice altă șansă de a-L urma, și sunt aruncați în iad, orice asociere cu casa lui Dumnezeu luând sfârșit. Acești oameni lucrează în casa lui Dumnezeu prin puterea bunelor lor intenții ignorante și sfârșesc prin a mânia firea lui Dumnezeu. Oamenii își aduc căile de a sluji oficiali și domni în casa lui Dumnezeu și încearcă să le pună în practică, gândindu-se în zadar că pot fi aplicate cu ușurință și fără efort aici. Niciodată nu își închipuie că Dumnezeu nu are firea unui miel, ci a unui leu. De aceea, cei care se asociază cu Dumnezeu pentru prima dată nu sunt în stare să comunice cu El, căci inima lui Dumnezeu este diferită de cea a omului. Numai după ce înțelegi multe adevăruri poți ajunge să-L cunoști continuu pe Dumnezeu. Această cunoaștere nu este compusă din cuvinte și doctrine, dar poate fi folosită ca o comoară prin care tu intri în confidență apropiată cu Dumnezeu și ca dovadă că El Se bucură de tine. Dacă ești lipsit de realitatea cunoașterii și nu ești înzestrat cu adevărul, atunci slujirea ta înflăcărată poate aduce asupra ta doar disprețul și aversiunea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”

Dacă nu înțelegi firea lui Dumnezeu, îți va fi imposibil să faci lucrarea pe care trebuie să o faci pentru El. Dacă nu cunoști esența lui Dumnezeu, îți va fi imposibil să te temi și să te îngrozești de El; altfel, vei da dovadă numai de complezență nepăsătoare și subterfugii și, în plus, o blasfemie incorigibilă. Deși înțelegerea firii lui Dumnezeu este cu adevărat importantă, iar cunoașterea esenței lui Dumnezeu nu poate fi trecută cu vederea, nimeni nu a examinat vreodată până la capăt și nu a cercetat amănunțit aceste lucruri. Este limpede ca bună ziua că ați respins cu toții decretele administrative pe care le-am proclamat. Dacă nu înțelegeți firea lui Dumnezeu, foarte probabil Îi veți ofensa ușor firea. Ofensarea firii Lui

echivalează cu provocarea mâniei lui Dumnezeu Însuși, caz în care rodul ultim al acțiunilor tale va fi încălcarea decretelor administrative. Acum, ar trebui să conștientizezi că, atunci când cunoști esența lui Dumnezeu poți să-I cunoști și esența – și când înțelegi firea lui Dumnezeu, vei fi înțeles, de asemenea, și decretele administrative. E de prisos să spun că o mare parte din conținutul decretelor administrative are legătură cu firea lui Dumnezeu, însă nu întreaga Lui fire este exprimată în acestea; prin urmare, trebuie să mai faceți un pas înainte pentru a vă dezvolta înțelegerea firii lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu"

Fiecare propoziție pe care am rostit-o conține în ea firea lui Dumnezeu. Ați face bine să cugetați atent la vorbele Mele, iar ele vă vor fi, cu siguranță, de mare folos. Esența lui Dumnezeu este foarte dificil de pătruns, dar am încredere că voi toți aveți măcar o oarecare idee despre firea lui Dumnezeu. Sper, prin urmare, că veți avea să-Mi arătați mai multe din lucrurile care nu aduc ofensă firii lui Dumnezeu. Atunci Eu voi fi liniștit. De exemplu, păstrează-l pe Dumnezeu în inima ta în orice moment. Când acționezi, fă-o conform cuvintelor Lui. Caută-I intențiile în toate lucrurile și abține-te să faci ceea ce arată lipsă de respect și de cinstire față de Dumnezeu. Chiar mai mult să te ferești să nu te preocupi de Dumnezeu, pentru a umple golul din inima ta din viitor. Făcând acest lucru, vei fi adus ofensă firii lui Dumnezeu. Din nou, presupunând că nu faci niciodată, în toată viața ta, remarci blasfematoare sau nu aduci plângeri împotriva lui Dumnezeu și presupunând, din nou, că ești capabil să te achiți bine de tot de ceea ce El ți-a încredințat, precum și să te supui tuturor cuvintelor Lui pe parcursul întregii tale vieți, vei fi evitat să încalci decretele administrative. De exemplu, dacă ai spus vreodată: „De ce nu cred eu că El este

Dumnezeu?” „Cred că aceste cuvinte nu sunt nimic mai mult decât o anumită iluminare venită de la Duhul Sfânt,” „În opinia mea, nu tot ce face Dumnezeu este neapărat drept,” „Umanitatea lui Dumnezeu nu este superioară umanității mele,” „Cuvintele lui Dumnezeu sunt pur și simplu imposibil de crezut,” sau alte asemenea remarci critice, te îndemn să-ți mărturisești păcatele și să te căiești mai des de ele. Altfel, nu vei avea niciodată șansa să fii iertat, căci nu ofensezi un om, ci pe Dumnezeu Însuși. Poate crezi că judeci un om, însă Duhul lui Dumnezeu nu este de aceeași părere. Lipsa ta de respect pentru trupul Lui este egală cu lipsa de respect față de El. Așa stând lucrurile, nu ai adus oare ofensă firii lui Dumnezeu? Trebuie să-ți amintești că tot ceea ce face Duhul lui Dumnezeu este pentru a proteja lucrarea Lui în trup și pentru ca această lucrare să fie bine făcută. Dacă neglijezi aceste lucruri, voi spune că ești o persoană care nu va reuși niciodată să creadă în Dumnezeu. Fiindcă ai provocat mânia lui Dumnezeu și, așadar El va utiliza o pedeapsă potrivită pentru a-ți da o lecție.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu”

Chiar dacă esența lui Dumnezeu conține un element al iubirii, iar El este milostiv față de toți, în parte, oamenii au trecut cu vederea și au uitat că esența Lui este și una a demnității. Faptul că El are iubire nu înseamnă că oamenii pot să-L jignească în voie, fără să-I stârnească sentimente sau o reacție și nici faptul că are milă nu înseamnă că El nu are principii potrivit cărora tratează oamenii. Dumnezeu este viu; El există cu adevărat. Nu este nici o marionetă imaginară, nici vreun alt obiect. Întrucât El chiar există, ar trebui să ascultăm mereu cu atenție glasul inimii Sale, să acordăm multă atenție atitudinii Sale și să ajungem să-I înțelegem sentimentele. Nu ar trebui să folosim închipuirile umane pentru a-L defini pe Dumnezeu și nici nu ar trebui să impunem gândurile sau dorințele umane asupra Lui,

făcându-L pe Dumnezeu să-i trateze pe oameni într-o manieră umană, bazată pe închipuiri umane. Dacă faci asta, atunci Îl înfurii pe Dumnezeu, atragi mânia Lui și-I contești demnitatea! Așadar, după ce ajungeți să înțelegeți severitatea acestei probleme, îndemn pe fiecare dintre voi să fie precaut și prudent în faptele lui. Fiți precauți și prudenți și cu vorbele voastre – în ceea ce privește modul în care Îl tratați pe Dumnezeu, cu cât sunteți mai precauți și mai prudenți, cu atât mai bine! Când nu înțelegi care este atitudinea lui Dumnezeu, abține-te să vorbești neglijent, nu fi neglijent în faptele tale și nu aplica etichete la întâmplare. Chiar mai important, să nu tragi vreo concluzie arbitrară. În schimb, ar trebui să aștepți și să cauți; și aceste acțiuni sunt o manifestare a temerii de Dumnezeu și a feririi de rău. Mai presus de orice altceva, dacă reușești asta și, mai presus de orice, dacă ai această atitudine, atunci Dumnezeu nu te va învinovăți pentru prostia și ignoranța ta și pentru lipsa înțelegerii motivelor din spatele lucrurilor. Mai curând, datorită atitudinii tale de a te teme să nu-L jignești pe Dumnezeu, de a-I respecta intențiile și datorită bunăvoinței de a I se supune, Dumnezeu Își va aminti de tine, te va călăuzi și te va lumina sau îți va tolera imaturitatea și ignoranța. În schimb, dacă atitudinea ta față de El e lipsită de respect – judecându-L pe Dumnezeu după bunul plac sau ghicind și definind în mod arbitrar ideile Lui – Dumnezeu te va condamna, te va disciplina și chiar te va pedepsi; ori s-ar putea să facă un comentariu în ceea ce te privește. Poate acest comentariu va implica finalul tău. De aceea, vreau să subliniez încă o dată: fiecare dintre voi ar trebui să fie precaut și prudent față de tot ceea ce vine de la Dumnezeu. Nu vorbiți cu neglijență și nu fiți neglijenți în faptele voastre. Înainte să spui ceva, ar trebui să te oprești și să gândești: oare această faptă a mea Îl va înfuria pe Dumnezeu? Făcând asta, mă tem de Dumnezeu? Chiar și pentru chestiunile simple, ar trebui să încerci să găsești răspuns la aceste întrebări și să-ți petreci mai

mult timp gândindu-te la ele. Dacă poți cu adevărat să practici conform acestor principii în toate privințele, în toate lucrurile, în fiecare moment, și adopți o astfel de atitudine mai ales când nu înțelegi ceva, atunci Dumnezeu te va călăuzi mereu și îți va oferi o cale pe care să o urmezi.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa"

În fiecare epocă din lucrarea lui Dumnezeu, El le transmite oamenilor anumite cuvinte și le spune anumite adevăruri. Aceste adevăruri servesc drept calea pe care oamenii ar trebui să o respecte, calea pe care ar trebui să o urmeze, calea care le permite să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, și calea pe care oamenii ar trebui să o pună în practică și să o respecte în cadrul periplului lor prin viață. Acestea sunt motivele pentru care Dumnezeu rostește omenirii aceste cuvântări. Aceste cuvinte care vin de la Dumnezeu ar trebui să fie respectate de oameni, iar să le respecți înseamnă să primești viață. Dacă o persoană nu le respectă, nu le pune în practică și nu trăiește cuvintele lui Dumnezeu în viața sa, atunci această persoană nu practică adevărul. În plus, dacă oamenii nu pun adevărul în practică, atunci nu se tem de Dumnezeu și nu se feresc de rău și nici nu Îl pot mulțumi pe Dumnezeu. Oamenii care nu sunt capabili să-L mulțumească pe Dumnezeu, nu pot primi slava Lui, iar astfel de oameni nu au niciun final.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa"

Să urmezi calea lui Dumnezeu nu înseamnă să respecți regulile superficiale; mai degrabă, înseamnă ca atunci când te confrunți cu o problemă, să o privești înainte de toate ca pe o situație care a fost aranjată de Dumnezeu, ca pe o responsabilitate pe care El ți-a dat-o sau ca pe o sarcină pe care ți-a încredințat-o ție. Atunci când te confrunți cu această

problemă, ar trebui chiar să o consideri o încercare la care te-a pus Dumnezeu. Când te confrunți cu această problemă, trebuie să ai un standard în inima ta și trebuie să te gândești că această chestiune a venit de la Dumnezeu. Trebuie să te gândești cum să o tratezi în așa fel încât să îți poți îndeplini responsabilitatea în timp ce rămâi loial lui Dumnezeu, cât și cum să procedezi fără a-L înfuria pe Dumnezeu și fără a-I ofensa firea. […] Și este necesar fiindcă, pentru a urma calea lui Dumnezeu, nu putem să renunțăm la nimic ce se întâmplă cu noi sau în jurul nostru, nici măcar la lucrurile mărunte; indiferent că noi considerăm că trebuie să fim sau nu atenți la așa ceva, cât timp ne confruntăm cu orice problemă, nu trebuie să renunțăm la ea. Toate lucrurile care se petrec ar trebui privite ca teste pe care ni le-a dat Dumnezeu. Ce părere ai despre acest mod de a vedea lucrurile? Dacă ai acest gen de atitudine, atunci se confirmă un fapt: în sinea ta, te temi de Dumnezeu și ești dispus să te ferești de rău. Dacă ai această dorință de a-L mulțumi pe Dumnezeu, atunci ceea ce pui tu în practică nu va fi departe de standardul temerii de Dumnezeu și feririi de rău.

Deseori, unii cred că problemele cărora oamenii nu le acordă multă atenție și care nu sunt menționate de obicei sunt doar fleacuri mărunte care nu au nicio legătură cu punerea în practică a adevărului. Când acești oameni se confruntă exact cu o astfel de problemă, nu se gândesc prea mult la ea și o trec cu vederea. Dar, de fapt, această problemă este o lecție pentru care tu ar trebui să studiezi, o lecție despre cum să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău. În plus, ar trebui să fii mai interesat să afli și ceea ce face Dumnezeu atunci când apare această problemă și trebuie să te confrunți cu ea. Dumnezeu este chiar lângă tine, observându-ți fiecare cuvânt și faptă și urmărind tot ce faci și ce schimbări se petrec și gândurile tale – aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Unii întreabă: „Dacă e adevărat, de ce nu am

simțit?” Nu ai simțit deoarece nu ai respectat calea de a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău drept cale principală; așadar, nu poți să simți subtila lucrare pe care o face Dumnezeu în oameni, care se manifestă în concordanță cu diversele gânduri și fapte ale oamenilor. Ești un aiurit! Ce este o problemă importantă? Ce e o problemă minoră? Problemele care implică urmarea căii lui Dumnezeu nu sunt împărțite în importante și neînsemnate, toate sunt importante – puteți să înțelegeți asta? (Da, putem.) În ceea ce privește problemele de zi cu zi, există unele probleme pe care oamenii le consideră drept mari și semnificative, iar altele care sunt privite drept fleacuri mărunte. De multe ori, oamenii văd aceste probleme mari ca fiind extrem de importante și le consideră ca fiind trimise de Dumnezeu. Totuși, în timp ce aceste probleme importante se desfășoară, din cauza staturii imature a oamenilor și a calibrului lor slab, adesea, oamenii nu reușesc să împlinească intențiile lui Dumnezeu, nu pot să obțină nicio revelație și nu pot să dobândească nicio cunoaștere reală de valoare. În ceea ce privește problemele mărunte, acestea sunt pur și simplu trecute cu vederea de oameni și lăsate să le scape printre degete puțin câte puțin. Ca atare, oamenii au pierdut multe oportunități de a fi cercetați înaintea lui Dumnezeu și de a fi testați de El. Ce înseamnă dacă ignori mereu oamenii, evenimentele, obiectele și situațiile pe care Dumnezeu le-a aranjat pentru tine? Înseamnă că în fiecare zi și chiar în fiecare moment renunți constant la desăvârșirea ta de către Dumnezeu, cât și la conducerea Lui. Ori de câte ori Dumnezeu aranjează o situație pentru tine, El te urmărește în secret, privindu-ți inima, observându-ți gândurile și grijile, urmărind modul în care gândești și așteptând să vadă cum te vei comporta. Dacă ești un om neglijent – unul care nu a fost niciodată serios cu privire la calea și cuvintele lui Dumnezeu, nici cu privire la adevăr – atunci nu vei fi conștient și nici atent la ceea ce vrea Dumnezeu să desăvârșească, nici la cerințele pe

care S-a așteptat să le împlinești atunci când a pregătit un anumit mediu pentru tine. Nu vei ști nici ce legătură au persoanele, evenimentele și obiectele pe care le întâlnești cu adevărul sau cu intențiile lui Dumnezeu. După ce ai întâlnit în mod repetat circumstanțe și încercări precum acestea, iar Dumnezeu nu a văzut niciun rezultat în cazul tău, cum va proceda El? După ce ai înfruntat încercările în mod repetat, nu L-ai onorat pe Dumnezeu în inima ta ca fiind măreț și nici nu ai văzut circumstanțele pe care Dumnezeu le-a aranjat pentru tine așa cum sunt ele: ca încercări și teste de la Dumnezeu. În schimb, ai respins oportunitățile oferite ție de Dumnezeu, una după alta, lăsându-le să-ți scape printre degete iar și iar. Nu este aceasta o extremă răzvrătire pe care o afișează oamenii? (Ba da.) Se va simți Dumnezeu rănit din această cauză? (Da.) Greșit, Dumnezeu nu Se va simți rănit! Faptul că M-ați auzit spunând așa ceva v-a șocat încă o dată. S-ar putea să vă gândiți: „Nu s-a spus mai devreme că Dumnezeu Se simte mereu rănit? Așadar, nu Se va simți Dumnezeu rănit? Atunci, când Se simte El rănit?” Pe scurt, Dumnezeu nu Se va simțit rănit în această situație. Așadar, care va fi atitudinea lui Dumnezeu față de acest tip de comportament prezentat mai sus? Când oamenii resping încercările și testele trimise de Dumnezeu și când se sustrag din fața lor, există o singură atitudine pe care Dumnezeu o are față de asemenea oameni. Ce atitudine este? Dumnezeu disprețuiește acest tip de om, din adâncul inimii Lui. Există două grade ale semnificației cuvântului „disprețuiește”. Cum ar trebui să le explic din punctul Meu de vedere? În profunzime, cuvântul „disprețuiește” are conotații de dezgust și ură. Cum rămâne cu al doilea grad al semnificației sale? Este partea care implică renunțarea la ceva. Cu toții știți ce înseamnă „a renunța”, corect? Pe scurt, „disprețuiește” este un cuvânt care reprezintă reacția și atitudinea definitivă a lui Dumnezeu față de cei care se comportă în acest mod; este ura extremă față de ei și dezgustul

și, astfel, are drept rezultat decizia de a-i abandona. Aceasta este decizia finală a lui Dumnezeu față de un om care nu a urmat niciodată calea lui Dumnezeu și care nu s-a temut niciodată de Dumnezeu și nu s-a ferit niciodată de rău.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa"

De ce a reușit Iov să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău? La ce se gândea în inima lui? Cum a reușit să nu facă aceste lucruri rele? Avea o inimă cu frică de Dumnezeu. Ce înseamnă să ai o inimă cu frică de Dumnezeu? Înseamnă că inima lui se temea de Dumnezeu, că Îl putea respecta pe Dumnezeu ca fiind măreț și că exista un loc pentru El în inima lui. Nu se temea că Dumnezeu o va vedea și nici că Se va mânia. Dimpotrivă, în inima sa, Îl respecta pe Dumnezeu ca fiind măreț, era dispus să Îl mulțumească și să rămână fidel cuvintelor Lui. De aceea a fost capabil să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. Toată lumea poate rosti acum sintagma „a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău", însă nimeni nu știe cum a reușit Iov să facă acest lucru. De fapt, Iov a considerat că „a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău" este lucrul esențial și cel mai important în credința în Dumnezeu. Prin urmare, a putut să rămână fidel acestor cuvinte, ca și cum ar fi fost o poruncă. A ascultat cuvintele lui Dumnezeu pentru că inima lui Îl respecta pe Dumnezeu ca fiind măreț. Indiferent cât de nesemnificative ar fi părut cuvintele lui Dumnezeu în ochii omului, chiar dacă erau doar cuvinte obișnuite, în inima lui Iov, acestea veneau de la Dumnezeul suprem; erau cele mai mari, cele mai importante cuvinte. Chiar dacă sunt cuvinte pe care oamenii le disprețuiesc, atât timp cât sunt cuvintele lui Dumnezeu, ei ar trebui să le respecte, deși sunt batjocoriți sau calomniați din cauza asta. Chiar dacă întâmpină greutăți sau sunt persecutați, ei trebuie să rămână fideli cuvintelor Sale până la sfârșit;

nu pot renunța la ele. Asta înseamnă să te temi de Dumnezeu. Trebuie să rămâi fidel fiecărui cuvânt pe care Dumnezeu îl cere omului. În ceea ce privește acele lucruri pe care Dumnezeu le interzice sau pe care le urăște, este în regulă dacă nu le știi, dar, dacă le știi, atunci ar trebui să poți să nu le faci absolut deloc. Ar trebui să poți să rămâi fidel, chiar dacă familia te abandonează, necredincioșii te batjocoresc sau cei apropiați te ridiculizează și fac glume pe seama ta. De ce trebuie să rămâi fidel? Care este punctul tău de plecare? Care sunt principiile tale? Acestea sunt: „Trebuie să rămân fidel cuvintelor lui Dumnezeu și să acționez conform voii Sale. Voi fi ferm în a face lucrurile care Îi plac lui Dumnezeu și voi fi hotărât în a abandona lucrurile pe care Dumnezeu le urăște. Dacă nu cunosc voia lui Dumnezeu, nu-i nimic, dar dacă știu și înțeleg voia Lui, atunci voi fi hotărât să ascult și să mă supun cuvintelor Lui. Nimeni nu mă va putea împiedica și nu voi șovăi nici dacă lumea se va sfârși.” Asta înseamnă să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău.

Condiția prealabilă pentru ca oamenii să fie capabili să se ferească de rău este să aibă o inimă cu frică de Dumnezeu. Cum se făureșteo inimă cu frică de Dumnezeu? Prin respectarea lui Dumnezeu ca fiind măreț. Ce înseamnă să Îl respecți pe Dumnezeu ca fiind măreț? Este atunci când știi că Dumnezeu are suveranitate asupra tuturor lucrurilor, iar inima ta se teme de El. Ca urmare, ești capabil să folosești cuvintele lui Dumnezeu atunci când evaluezi orice situație și utilizezi cuvintele Lui ca standard și criteriu. Asta înseamnă să Îl respecți pe Dumnezeu ca fiind măreț. În termeni simpli, a-L respecta pe Dumnezeu ca fiind măreț înseamnă să-L ai în inima ta, aceasta să sălășluiască în Dumnezeu, să nu te uiți pe tine însuți în lucrurile pe care le faci și să nu încerci să acționezi pe cont propriu, ci să-L lași pe Dumnezeu să preia conducerea. În tot ce faci, să te gândești: „Cred în Dumnezeu și Îl urmez. Eu sunt doar o mică ființă creată pe care a ales-o

Dumnezeu. Ar trebui să renunț la opiniile, recomandările și deciziile care vin din propria mea voință și să Îl las pe Dumnezeu să fie Stăpânul meu. Dumnezeu este Domnul meu, stânca mea și lumina strălucitoare care îmi călăuzește calea în tot ceea ce fac. Trebuie să fac lucrurile conform cuvintelor și voii Sale, nu să mă pun pe mine pe primul loc.” Asta înseamnă să-L ai pe Dumnezeu în inima ta. Atunci când îți dorești să faci ceva, nu acționa din impuls sau pripit. Gândește-te mai întâi la ceea ce spun cuvintele lui Dumnezeu, dacă Dumnezeu ar fi dezgustat de acțiunile tale și dacă acestea sunt în conformitate cu voia Sa. În inima ta, mai întâi întreabă-te, gândește-te și cugetă; nu te pripi. A fi pripit înseamnă a fi impulsiv și a fi motivat de impulsivitatea și de voința omului. Dacă ești mereu pripit și impulsiv, asta arată că Dumnezeu nu este în inima ta. Nu cumva sunt cuvinte goale atunci când spui că Îl respecți pe Dumnezeu ca fiind măreț? Unde este realitatea ta? Nu ai nicio realitate și nu poți să Îl respecți pe Dumnezeu ca fiind măreț. În toate chestiunile, te comporți de parcă ai fi stăpân pe moșie, făcând mereu ce vrei tu. În acest caz, nu este un nonsens dacă spui că ai o inimă cu frică de Dumnezeu? Îi păcălești pe oameni cu aceste cuvinte. Dacă o persoană are o inimă cu frică de Dumnezeu, cum se manifestă ea, de fapt? Prin respectarea lui Dumnezeu ca fiind măreț. Manifestarea concretă a faptului că Îl respectă pe Dumnezeu ca fiind măreț este că Dumnezeu are un loc în inima sa – locul cel mai important. În inima sa, Îi permite lui Dumnezeu să fie Stăpânul său și să dețină autoritatea. Când se întâmplă ceva, are o inimă ascultătoare față de Dumnezeu. Nu e pripită, nici impulsivă și nu acționează impetuos, ci, dimpotrivă, e capabilă să înfrunte orice lucru cu calm și să se liniștească în fața lui Dumnezeu pentru a căuta adevărurile-principii. Dacă faci lucrurile conform cuvântului lui Dumnezeu sau propriei voințe sau dacă lași voința ta sau cuvântul lui Dumnezeu să preia conducerea, depinde de măsura în care Dumnezeu este

în inima ta. Tu spui că Dumnezeu este în inima ta, dar când se întâmplă ceva, acționezi orbește, făcând în așa fel încât să ai ultimul cuvânt și dându-L pe Dumnezeu la o parte. Este aceasta manifestarea unei inimi care Îl are pe Dumnezeu în ea? Există unii oameni care sunt capabili să se roage lui Dumnezeu atunci când se întâmplă ceva, dar, după ce se roagă, continuă să întoarcă lucrurile pe toate părțile, gândindu-se: „Cred că asta ar trebui să fac. Cred că asta ar trebui să fac”. Îți urmezi întotdeauna voința și nu asculți pe nimeni, indiferent cum are părtășie cu tine. Nu este asta manifestarea lipsei unei inimi cu frică de Dumnezeu? Pentru că nu cauți adevărurile-principii și nu practici adevărul atunci când spui că Îl respecți pe Dumnezeu ca fiind măreț și că ai o inimă cu frică de Dumnezeu, acestea sunt doar vorbe goale. Oamenii în inimile cărora nu este Dumnezeu și care nu sunt capabili să-L respecte ca fiind măreț nu au o inimă cu frică de Dumnezeu. Oamenii care nu sunt capabili să caute adevărul atunci când se întâmplă ceva și care nu au o inimă ascultătoare față de Dumnezeu sunt oameni care nu au conștiință și rațiune. Dacă cineva are cu adevărat conștiință și rațiune va putea în mod firesc să caute adevărul atunci când se întâmplă ceva. Mai întâi trebuie să gândească: „Cred în Dumnezeu. Am venit să caut mântuirea din partea lui Dumnezeu. Pentru că am o fire coruptă, consider că sunt singura autoritate în tot ceea ce fac; întotdeauna mă opun voii lui Dumnezeu. Trebuie să mă căiesc. Nu pot continua să mă răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu în acest fel. Trebuie să învăț cum să fiu ascultător față de El. Trebuie să caut ce spun cuvintele lui Dumnezeu și care sunt adevărurile-principii.” Acestea sunt gândurile și aspirațiile care se nasc din rațiunea umanității normale. Acestea sunt principiile și atitudinea cu care ar trebui să faci lucruri. Când ai rațiunea umanității normale, atunci ai această atitudine; când nu ai rațiunea umanității normale, atunci nu ai această atitudine. De aceea, este decisiv și foarte important să ai rațiunea umanității

normale. Ea este direct legată de înțelegerea adevărului de către oameni și de obținerea mântuirii.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Frica și supunerea lui Iov față de Dumnezeu reprezintă un exemplu pentru omenire, iar desăvârșirea și neprihănirea sa au fost culmea umanității pe care se cuvine să o aibă omul. Deși el nu L-a văzut pe Dumnezeu, a realizat că Dumnezeu exista cu adevărat și, datorită acestei realizări, temea de Dumnezeu, iar datorită fricii lui de Dumnezeu, a fost capabil să I se supună. I-a dat lui Dumnezeu frâu liber să îi ia orice avea, totuși, nu s-a plâns și a căzut înaintea lui Dumnezeu și I-a spus că, tocmai în acest moment, chiar dacă i-ar lua trupul, el I-ar permite cu bucurie să facă astfel, fără să se plângă. Întreaga sa conduită se datora umanității sale desăvârșite și neprihănite. Altfel spus, ca rezultat al inocenței, onestității și bunătății sale, Iov era neclintit în realizarea și experiența sa cu privire la existența lui Dumnezeu. Pe această temelie, el avea pretenții de la sine însuși și și-a standardizat gândirea, comportamentul, conduita și principiile de acțiune înaintea lui Dumnezeu în conformitate cu îndrumarea lui de către Dumnezeu și cu faptele lui Dumnezeu, pe care le văzuse în toate lucrurile. De-a lungul timpului, experiențele sale au declanșat în el o frică reală și efectivă de Dumnezeu și l-au făcut să se ferească de rău. Aceasta era sursa integrității pe care Iov o respecta cu strictețe. Iov avea o umanitate onestă, inocentă și bună și avea o experiență efectivă a fricii de Dumnezeu, a supunerii de Dumnezeu și a feririi de rău, precum și cunoașterea faptului că „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat”. Doar datorită acestor lucruri a fost el capabil să rămână neclintit în mărturia sa în mijlocul unor astfel de atacuri haine din partea Satanei și numai datorită lor a fost el capabil să nu-L dezamăgească pe Dumnezeu și să-I ofere un răspuns satisfăcător când au venit încercările lui Dumnezeu asupra lui.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Iov avea și urmărea aceste lucruri în timp ce nu putea să-L vadă pe Dumnezeu sau să-I audă cuvintele; deși el nu Îl văzuse niciodată, ajunsese să cunoască mijloacele prin care Dumnezeu stăpânește asupra tuturor lucrurilor și a înțeles înțelepciunea cu care face Dumnezeu asta. Deși el nu auzise niciodată cuvintele rostite de Dumnezeu, Iov știa că toate faptele de recompensare a omului și luare de la om vin de la Dumnezeu. Deși anii vieții sale nu erau diferiți de cei ai unei persoane obișnuite, el nu a permis ca lipsa de însemnătate a vieții sale să-i afecteze cunoașterea suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor sau să-i afecteze urmarea căii de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. În ochii săi, legile tuturor lucrurilor erau pline de faptele lui Dumnezeu, iar suveranitatea lui Dumnezeu putea fi văzută în orice parte a vieții unei persoane. El nu Îl văzuse pe Dumnezeu, dar era capabil să realizeze că faptele lui Dumnezeu sunt peste tot și, în timpul perioadei sale lipsite de însemnătate pe pământ, în fiecare moment al vieții sale, putea să vadă și să-și dea seama de faptele extraordinare și minunate ale lui Dumnezeu și a putut să vadă aranjamentele Lui minunate. Faptul că Dumnezeu se ascunde și tăcerea Sa nu l-au împiedicat pe Iov să își dea seama de faptele lui Dumnezeu, nici nu i-au afectat cunoștințele despre suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor. Viața sa reprezenta realizarea sa, în timpul vieții de cu zi, a înțelegerii suveranității și a aranjamentelor lui Dumnezeu, care este ascuns în toate lucrurile. În viața sa de zi cu zi, el a auzit și a înțeles, de asemenea, vocea inimii lui Dumnezeu și cuvintele Lui, care este tăcut în toate lucrurile, dar care Își exprimă vocea inimii și cuvintele, guvernând legile tuturor lucrurilor. Vezi, atunci, că dacă oamenii au aceeași umanitate și căutare ca Iov, atunci pot dobândi aceeași înțelegere și cunoaștere ca Iov și pot obține aceeași

înțelegere și cunoaștere a suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor ca Iov. Dumnezeu nu i Se înfățișase lui Iov și nici nu vorbise cu el, dar Iov a putut să fie desăvârșit și neprihănitși să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. Cu alte cuvinte, fără ca Dumnezeu să i Se fi înfățișat omului sau să-i fi vorbit, faptele lui Dumnezeu în toate lucrurile și suveranitatea Sa asupra tuturor lucrurilor sunt suficiente pentru ca omul să devină conștient de existența, puterea și autoritatea lui Dumnezeu, iar puterea și autoritatea Sa sunt suficiente pentru a-l face pe om să urmeze calea de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II"

Trebuie să te concentrezi asupra acceptării și practicării adevărului și asupra folosirii cuvintelor lui Dumnezeu pentru a-ți compara stările și a reflecta asupra lor, iar apoi să-ți schimbi punctele de vedere și atitudinile eronate cu care tratezi orice fel de situație. În cele din urmă, trebuie să ajungi să ai o inimă temătoare de Dumnezeu în orice situație și să nu mai acționezi în mod pripit, să nu-ți mai urmezi propriile idei, să nu faci lucrurile conform dorințelor tale și să nu trăiești în cadrul unor firi corupte. În schimb, toate acțiunile și cuvintele tale trebuie să se bazeze pe cuvintele lui Dumnezeu și pe adevăr. În acest fel, treptat, vei începe să ai o inimă temătoare de Dumnezeu. O inimă temătoare de Dumnezeu apare în timp ce urmărești adevărul; ea nu provine din stăpânire de sine. Stăpânirea de sine creează doar un fel de comportament; este un fel de limitare aparentă. O inimă cu adevărat temătoare de Dumnezeu se obține prin acceptarea constantă a judecății și a mustrării cuvintelor lui Dumnezeu și prin acceptarea emondării și tratării în timp ce experimentezi lucrarea Lui. După ce oamenii vor vedea adevăratul chip al propriei lor corupții, vor afla cât de prețios este adevărul și vor putea să se străduiască să ajungă la el.

Manifestările firilor lor corupte vor fi din ce în ce mai puține, iar ei vor putea trăi înaintea lui Dumnezeu în mod normal, mâncând și bând din cuvintele Lui în fiecare zi și îndeplinindu-și îndatoririle de ființe create. O inimă temătoare de Dumnezeu și ascultătoare de Dumnezeu ia naștere prin acest proces. Toți cei care caută în mod constant adevărul pentru a rezolva problemele în timp ce-și îndeplinesc îndatoririle sunt cei cu inima temătoare de Dumnezeu. Toți cei care au primit pedepse și au trecut prin emondare și tratare de multe ori știu ce înseamnă să se teamă de Dumnezeu. Atunci când corupția lor este dezvăluită, ei nu numai că simt îngrijorare și teamă în inimile lor, dar pot simți și mânia lui Dumnezeu și măreția Sa. În această situație, frica izvorăște în mod natural din inimile lor.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Indiferent dacă-ți realizezi datoria, interacționezi cu alții sau te ocupi de vreo anumită chestiune cu care te confrunți, trebuie să ai o atitudine de căutare și supunere. Cu acest tip de atitudine, se poate spune că ai un fel de inimă cu frică de Dumnezeu. Faptul că poți căuta adevărul și i te poți supune este calea de a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău. Dacă-ți lipsește atitudinea de căutare și supunere și, în schimb, te agăți de tine, ești încăpățânat de ostil și refuzi să accepți adevărul și-ți este scârbă de el, atunci, în mod firesc, vei săvârși mult rău. Nu te vei putea abține! Dacă oamenii nu caută niciodată adevărul ca să rezolve această problemă, consecința finală va fi aceea că, indiferent câtă experiență au, indiferent în cât de multe situații se găsesc, indiferent de câte lecții stabilește Dumnezeu pentru ei, tot nu vor înțelege adevărul și, în cele din urmă, vor rămâne incapabili să intre în adevărul-realitate. Dacă oamenii nu au adevărul-realitate, nu vor fi capabili să urmeze calea lui Dumnezeu și, dacă nu sunt niciodată capabili să urmeze calea lui Dumnezeu, atunci nu sunt oameni care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău. Oamenii vorbesc neîncetat

despre faptul că vor să-și îndeplinească îndatoririle și să-L urmeze pe Dumnezeu. Sunt lucrurile atât de simple? Cu siguranță nu. Aceste lucruri sunt extraordinar de importante în viața oamenilor! Nu este ușor să-ți realizezi datoria bine, să-L mulțumești pe Dumnezeu și să obții teama de Dumnezeu și ferirea de rău. Dar Eu îți voi spune un principiu de practică: dacă ai o atitudine de căutare și supunere, când ți se întâmplă ceva, aceasta te va proteja. Scopul final nu este ca tu să fii protejat. Este să te facă să înțelegi adevărul și să poți intra în adevărul-realitate și să obții mântuirea lui Dumnezeu – acesta este scopul final. Dacă ai această atitudine în tot ceea ce experimentezi, nu vei mai simți că realizarea datoriei tale și mulțumirea voii lui Dumnezeu sunt cuvinte goale și lozinci; nu le vei mai simți atât de obositoare. În schimb, înainte să-ți dai seama, vei ajunge să înțelegi destul de multe adevăruri. Dacă tu încerci să experimentezi în acest fel, cu siguranță vei culege beneficiile. Nu contează cine ești, câți ani ai, cât de educat ești, câți ani ai crezut în Dumnezeu sau ce datorie realizezi. Atât timp cât ai o atitudine de căutare și supunere, atât timp cât experimentezi astfel, atunci, în cele din urmă, cu siguranță vei înțelege adevărul și vei intra în adevărul-realitate. Totuși, dimpotrivă, dacă nu ai o atitudine de căutare și supunere în tot ce ți se întâmplă, atunci nu vei putea înțelege adevărul și nici nu vei putea intra în adevărul-realitate.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Trebuie să veniți adesea înaintea lui Dumnezeu, să mâncați și să beți cuvintele Lui și să cugetați asupra lor, să acceptați disciplinarea și îndrumarea Lui și să învățați lecția supunerii – asta e foarte important. Trebuie să fii capabil să te supui tuturor mediilor, oamenilor, lucrurilor și chestiunilor pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru tine, iar când vine vorba de lucruri pe care nu poți să le pricepi îndeajuns, trebuie să te rogi frecvent în timp ce cauți adevărul; numai înțelegând voia lui Dumnezeu poți găsi o

cale înainte. Trebuie să te temi de Dumnezeu din inimă. Fă ceea ce se cuvine cu grijă și precauție și trăiește înaintea lui Dumnezeu cu o inimă supusă Lui. Liniștește-te adeseori în fața Lui și nu fi depravat. Cel puțin, când ți se întâmplă ceva, mai întâi să te liniștești, apoi să te grăbești să te rogi și, rugându-te, căutând și așteptând, să ajungi să înțelegi voia lui Dumnezeu. Nu e aceasta o atitudine de frică de Dumnezeu? Dacă te temi de Dumnezeu și asculți de El în inima ta și ești în stare să te liniștești înaintea Lui și să cauți să Îi înțelegi voia, atunci, cu acest tip de cooperare și practică, vei fi protejat și nu vei fi ispitit, nici nu vei face vreun lucru care să perturbe sau să tulbure lucrarea bisericii. Caută adevărul în chestiunile pe care nu le poți vedea clar. Nu judeca și nu condamna orbește. În felul acesta, nu vei fi urât de Dumnezeu, nici disprețuit și respins de El. Dacă te temi de Dumnezeu în inima ta, îți va fi teamă să nu-L jignești și, dacă ți se va întâmpla ceva care te ispitește, vei trăi înaintea lui Dumnezeu cu frică și în frământare și vei tânji să asculți de El și să-L mulțumești în toate lucrurile. Doar deîndată ce practici astfel și poți trăi adeseori într-o astfel de stare, liniștindu-te adesea în fața lui Dumnezeu și venind adeseori înaintea Lui, vei putea, fără să-ți dai seama, să te ferești de ispite și de lucrurile rele. Fără o inimă cu frică de Dumnezeu sau cu o inimă care nu este înaintea Lui, există unele rele de care vei fi capabil. Ai o fire coruptă și nu o poți stăpâni, așa că ești capabil de rău. Nu vor fi grave consecințele dacă ar fi să faci un astfel de rău care constituie o perturbare și o tulburare? Cel puțin, vei fi tratat și emondat, iar dacă ceea ce ai făcut este grav, Dumnezeu te va disprețui și te va respinge și vei fi exclus din biserică. Totuși, dacă te supui lui Dumnezeu din inimă, iar inima ta poate fi adesea liniștită în fața lui Dumnezeu, și dacă te temi de Dumnezeu și ești înspăimântat de El, oare nu vei putea atunci să stai departe de multe lucruri rele? Dacă te temi de Dumnezeu și spui: „Sunt înspăimântat de Dumnezeu; mi-e teamă să nu-L

jignesc, să-I perturb lucrarea și să-I provoc dezgustul”, nu reprezintă acest lucru o atitudine normală și o stare normală pe care să le ai? Ce anume va fi dat naștere spaimei tale? Spaima ta va fi izvorât dintr-o inimă de frică de Dumnezeu. Dacă ai în inimă spaima de Dumnezeu, atunci te vei feri de lucrurile rele și le vei evita când le vei vedea, și astfel vei fi protejat. Cineva care nu are spaima de Dumnezeu în inimă poate să se teamă de El? Poate să se ferească de rău? (Nu.) Cei care nu se pot teme de Dumnezeu și nu sunt înspăimântați de El nu sunt oameni îndrăzneți? Pot oamenii îndrăzneți să fie înfrânați? (Nu.) Iar cei care nu pot fi înfrânați nu fac orice le trece prin cap în înflăcărarea momentului? Care sunt lucrurile pe care le fac oamenii când acționează după propria lor voință, după zelul lor, după firea lor coruptă? După cum le vede Dumnezeu, sunt lucruri rele. Așadar, trebuie să vedeți clar că e un lucru bun ca omul să aibă în inimă spaima de Dumnezeu – cu ea, cineva poate ajunge să se teamă de Dumnezeu. Când cineva Îl are pe Dumnezeu în inimă și poate să se teamă de Dumnezeu, va putea atunci să stea departe de lucrurile rele. Astfel de oameni sunt cei care au speranța de a fi mântuiți.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cu frică față de Dumnezeu putem să pășim pe calea mântuirii”

Imnuri similare

Cuvintele lui Dumnezeu sunt calea pe care ar trebui s-o țină omul

Urmează calea lui Dumnezeu în toate lucrurile mari sau mici

Pioși sunt cei deseori liniștiți înaintea lui Dumnezeu

Oamenii ar trebui să se teamă de Dumnezeu

40. Ce înseamnă a-L preamări pe Dumnezeu și a mărturisi pentru El

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Ceea ce ați experimentat și ceea ce ați văzut întrece experiența sfinților și profeților din toate timpurile, dar sunteți voi oare capabili să oferiți o mărturie mai mare decât cuvintele acestor sfinți și profeți din vremuri trecute? Ceea ce vă dăruiesc acum întrece ceea ce i-am dăruit lui Moise și eclipsează pe David și, tot așa, cer ca mărturia voastră să întreacă pe Moise și cuvintele voastre să fie mai mărețe decât David. Eu vă dau însutit mai mult – deci, tot așa vă cer să Îmi plătiți și voi la fel. Trebuie să știți că Eu sunt Acela care dă viață omenirii, și voi sunteți cei care primesc viață de la Mine și care trebuie să-Mi fiți martori. Aceasta este datoria voastră pe care v-o trimit și pe care se cuvine să o împliniți pentru Mine. V-am dăruit toată slava Mea, v-am dat viața pe care poporul ales, israeliții, nu au primit-o niciodată. De drept, voi se cuvine să Îmi fiți martori, să Îmi dedicați tinerețea voastră și să Îmi oferiți viața voastră. Oricui Îmi dăruiesc slava Îmi va fi martor și își va da viața pentru Mine. Acest lucru a fost predestinat de Mine cu mult timp în urmă. Este norocul vostru că vă dăruiesc slava Mea, iar datoria voastră este să mărturisiți pentru gloria Mea. Dacă ați crede în Mine doar ca să câștigați binecuvântări, atunci lucrarea Mea ar avea puțină însemnătate, iar voi nu v-ați realiza datoria. Israeliții au văzut doar mila, dragostea și măreția Mea, iar iudeii au fost martori ai răbdării și răscumpărării Mele. Ei au văzut foarte, foarte puțin din lucrarea Duhului Meu, până în punctul în care au înțeles doar este posibil ca nivelul lor de înțelegere să fi fost doar a zecea parte dintr-o miime din ceea ce ați auzit și ați văzut voi. Ceea ce voi ați văzut întrece chiar și pe marii preoți din rândul

lor. Adevărurile pe care le înțelegeți astăzi le depășesc pe ale lor; ceea ce ați văzut astăzi depășește atât ce s-a văzut în timpul Epocii Legii, cât și în timpul Epocii Harului, iar experiența voastră depășește chiar și pe Moise și Ilie. Căci ceea ce au înțeles israeliții era doar legea lui Iahve și ceea ce au văzut a fost doar imaginea spatelui lui Iahve. Ceea ce israeliții au înțeles a fost doar răscumpărarea venită din partea lui Isus. Ei au primit doar harul oferit de Isus și ceea ce au văzut a fost doar imaginea lui Isus înăuntrul casei iudeilor. Ceea ce voi vedeți astăzi este slava lui Iahve, răscumpărarea lui Isus și toate faptele Mele din prezent. De asemenea, ați auzit cuvintele Duhului Meu, ați admirat înțelepciunea Mea, ați ajuns să cunoașteți măreția Mea și ați învățat despre firea Mea. V-am spus și totul despre planul Meu de gestionare. Ceea ce ați văzut nu este doar un Dumnezeu milos și iubitor, ci un Dumnezeu plin de dreptate. Ați văzut lucrarea Mea minunată și ați știut că sunt plin de maiestuozitate și mânie. Pe lângă aceasta, știți că Mi-am revărsat urgia aprinsă peste casa lui Israel și că, astăzi, aceasta a venit peste voi. Înțelegeți mai multe din tainele Mele cerești decât Isaia și Ioan; cunoașteți mai mult despre frumusețea Mea și caracterul Meu venerabil decât toți sfinții din vremurile trecute. Ceea ce ați primit nu este doar adevărul Meu, calea Mea și viața Mea, ci o viziune și o revelație mai mari ca cele ale lui Ioan. Înțelegeți mult mai multe taine și ați văzut, de asemenea, adevărata Mea față; ați acceptat mai mult din judecata Mea și știți mai mult despre firea Mea dreaptă. Și astfel, chiar dacă v-ați născut în zilele de pe urmă, înțelegerea voastră este cea a celor dinainte și a trecutului și, de asemenea, ați experimentat lucrurile de astăzi, și totul a fost săvârșit personal de mâna Mea. Ceea ce vă cer nu este exagerat, căci v-am dat atât de mult, iar voi ați văzut mult în Mine. Așadar, vă cer să Îmi fiți martori pentru sfinții vremurilor trecute, și aceasta este singura dorință a inimii Mele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”

Dumnezeu face lucrarea de judecată și mustrare în așa fel încât omul să poată să Îl cunoască, și pentru mărturisirea Lui. Fără judecata Lui asupra firii stricate a omului, omul nu ar putea cunoaște firea Sa cea dreaptă, care nu îngăduie nicio ofensă, și nici nu ar putea omul să-și transforme vechea lui cunoaștere despre Dumnezeu într-una nouă. Pentru mărturisirea Sa și pentru gestionarea Sa, El Își face publică totalitatea, îngăduindu-i astfel omului, prin arătarea Lui publică, să atingă cunoașterea lui Dumnezeu, să-și schimbe firea, și să fie martor răsunător pentru Dumnezeu. Schimbarea firii omului se îndeplinește prin diferite tipuri de lucrări ale lui Dumnezeu; fără astfel de schimbări în firea omului, omul nu ar fi în stare să fie martor pentru Dumnezeu și nu s-ar putea conforma voii lui Dumnezeu. Schimbările din firea omului semnifică faptul că omul s-a eliberat din robia Satanei și de influența întunericului și că a devenit, cu adevărat, un model și un specimen al lucrării lui Dumnezeu, un martor al lui Dumnezeu și cineva care se conformează voii lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeul întrupat a venit să-Și facă lucrarea pe pământ și cere ca omul să capete cunoaștere despre El, supunere față de El, să fie mărturie pentru El, să Îi cunoască lucrarea concretă și firească, să se supună tuturor cuvintelor și lucrării Sale, care nu sunt potrivite cu noțiunile omului, și să fie martor pentru toată lucrarea pe care o săvârșește El ca să-l mântuiască pe om, cât și pentru toate faptele pe care le face El pentru a-l cuceri pe om. Cei care sunt martori pentru Dumnezeu trebuie să aibă cunoaștere despre Dumnezeu; numai acest fel de mărturie este adevărată și practică și numai acest fel de mărturie îl poate face de rușine pe Satana. Dumnezeu îi folosește pe cei care au ajuns să-L cunoască trecând prin judecata, mustrarea și emondarea Sa, pentru a fi martori pentru El. El îi folosește pe cei care au fost stricați de Satana ca să fie martori pentru El și la fel îi folosește și pe cei a căror fire s-a schimbat și

care au dobândit astfel binecuvântările Sale, pentru a fi martori pentru El. El nu are nevoie ca omul să-L slăvească numai cu gura, și nici nu Îi trebuie laudele și mărturia celor din tagma Satanei, care nu au fost mântuiți de El. Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt potriviți să fie martori pentru El și numai cei a căror fire s-a schimbat sunt potriviți să fie martori pentru El. Dumnezeu nu îi va îngădui omului să-I facă numele de rușine în mod voit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El"

A fi mărturie pentru Dumnezeu ține în primul rând de a vorbi despre cunoștințele tale privind lucrarea lui Dumnezeu, despre cum cucerește El oamenii, despre cum mântuiește oamenii, despre cum îi schimbă; ține de a vorbi despre cum îi îndrumă pe oameni să intre în adevărul-realitate, îngăduindu-le să fie cuceriți, desăvârșiți și mântuiți de El. A fi mărturie înseamnă a vorbi despre lucrarea Lui și despre tot ceea ce ai experimentat. Numai lucrarea Lui Îl poate reprezenta și numai lucrarea Lui Îl poate dezvălui public, în totalitatea Sa; lucrarea Lui este mărturie pentru El. Lucrarea și cuvântările Lui reprezintă în mod direct Duhul; lucrarea pe care El o face este realizată de Duh, iar cuvintele pe care le spune sunt spuse de Duh. Aceste lucruri sunt doar exprimate prin trupul întrupat al lui Dumnezeu, însă, în realitate, ele sunt expresia Duhului. Toată lucrarea pe care o face El și toate cuvintele pe care le rostește reprezintă esența Sa. Dacă, după îmbrăcarea Sa în trup și venirea printre oameni, Dumnezeu nu ar fi vorbit și nu ar fi lucrat, iar apoi v-ar fi cerut să-I cunoașteți realitatea, normalitatea și omnipotența, ai fi putut să faci asta? Ai putea să știi care este esența Duhului? Ai fi capabil să știi care sunt atributele trupului Său? El vă cere să-I fiți mărturie doar pentru că ați experimentat fiecare pas al lucrării Sale. Dacă nu ați fi experimentat acest lucru, atunci El nu ar insista

să-I fiți mărturie. Astfel, atunci când ești mărturie pentru Dumnezeu, nu mărturisești doar pentru exteriorul Lui de umanitate normală, ci și pentru lucrarea pe care o face și pentru calea pe care o conduce; trebuie să aduci mărturie despre cum ai fost cucerit de El și în ce aspecte ai fost desăvârșit. Acesta este tipul de mărturie care ar trebui să fii. Dacă, oriunde te duci, tu strigi: „Dumnezeul nostru a venit să lucreze, iar lucrarea Sa este cu adevărat practică! El ne-a câștigat fără fapte supranaturale, fără vreun semn sau vreo minune!”, alții vor întreba: „Ce vrei să spui atunci când zici că El nu arată semne și minuni? Cum să te fi putut cuceri fără să arate semne și minuni?” Iar tu spui: „El vorbește și, fără să arate semne și minuni, ne-a cucerit. Lucrarea Lui ne-a cucerit”. În cele din urmă, dacă nu reușești să spui nimic esențial, dacă nu poți vorbi despre detalii, este oare o adevărată mărturie? Când Dumnezeu întrupat cucerește oamenii, cele care fac asta sunt cuvintele Lui divine. Umanitatea nu poate împlini acest lucru; nu este ceva pe care un simplu muritor îl poate realiza și chiar și cei cu cel mai înalt calibru dintre oamenii obișnuiți sunt incapabili de acest lucru, deoarece divinitatea Lui este superioară oricărei ființe create. Pentru oameni, este ceva extraordinar; Creatorul, la urma urmei, este superior oricărei ființe create. Ființele create nu pot fi mai presus decât Creatorul; dacă ai fi mai presus decât El, nu ar putea să te cucerească, iar El te poate cuceri doar pentru că este mai presus de tine. Cel care poate cuceri toată omenirea este Creatorul și nimeni altul în afară de El nu poate face această lucrare. Aceste cuvinte înseamnă „mărturie” – tipul de mărturie care ar trebui să fii. Pas cu pas, ai experimentat mustrare, judecată, rafinare, încercări, eșecuri, piedici și necazuri și ai fost cucerit; ai lăsat la o parte perspectivele trupului, motivațiile tale personale și interesele intime ale trupului. Altfel spus, cuvintele lui Dumnezeu ți-au cucerit întru totul inima. Deși viața ta nu a crescut în măsura cerută de El, tu știi toate aceste lucruri și ești total convins

de ceea ce face El. Așadar, aceasta se poate numi mărturie, o mărturie care este reală și adevărată! Lucrarea pe care a venit Dumnezeu să o facă, lucrarea de judecată și mustrare, este menită să cucerească omul, dar El, de asemenea, Își încheie lucrarea, sfârșește epoca și realizează lucrarea sfârșitului. El încheie întreaga epocă, mântuind toată omenirea, izbăvind omenirea de păcat o dată pentru totdeauna; El câștigă complet omenirea, cea pe care El a creat-o. Ar trebui să fii mărturie pentru toate acestea. Ai experimentat atât de mult din lucrarea lui Dumnezeu, ai văzut-o cu ochii tăi și ai experimentat-o personal; când ai ajuns chiar la sfârșit, nu trebuie să fii incapabil să îndeplinești funcția care-ți revine. Ce păcat ar fi! În viitor, atunci când Evanghelia este răspândită, ar trebui să poți vorbi despre propriile tale cunoștințe, să mărturisești pentru tot ce ai câștigat în inima ta și să nu cruți niciun efort. Asta e ceea ce ar trebui să dobândească o ființă creată. Care este semnificația propriu-zisă a acestei etape a lucrării lui Dumnezeu? Care este efectul ei? Și cât de mult din ea este îndeplinit în om? Ce ar trebui să facă oamenii? Când puteți vorbi clar despre toată lucrarea pe care Dumnezeu întrupat a făcut-o de când a venit pe pământ, atunci mărturia voastră va fi completă. Când poți vorbi clar despre aceste cinci lucruri: semnificația lucrării Sale, conținutul acesteia, esența ei, firea pe care o reprezintă și principiile ei, atunci asta va dovedi că ești capabil de a fi mărturie pentru Dumnezeu, că ești cu adevărat în posesia cunoașterii. Cerințele Mele de la voi nu sunt foarte mari și pot fi îndeplinite de toți cei care urmăresc cu adevărat. Dacă ești hotărât să fii unul dintre martorii lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi ceea ce urăște Dumnezeu și ceea ce iubește El. Ai experimentat mult din lucrarea Lui; prin această lucrare, trebuie să ajungi să-I cunoști firea, să înțelegi intențiile Lui și cerințele Lui de la omenire și să folosești această cunoaștere pentru a mărturisi despre El și a-ți îndeplini datoria.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (7)”

Când aduceți mărturie pentru Dumnezeu, ar trebui să vorbiți în special despre modul în care Dumnezeu judecă și mustră oamenii și despre ce încercări folosește El pentru a rafina oamenii și a le schimba firea. Ar trebui să vorbiți și despre cât de multă corupție a fost dezvăluită în experiența voastră, cât de mult ați suferit, cât de multe lucruri ați făcut pentru a vă împotrivi lui Dumnezeu și cum ați fost cuceriți în cele din urmă de Dumnezeu. Să vorbiți despre cât de multă cunoaștere adevărată aveți cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și cum ar trebui să aduceți mărturie pentru Dumnezeu și să Îi răsplătiți dragostea. Ar trebui să dați substanță unui astfel de limbaj și, în același timp, să spuneți lucrurile în manieră simplă. Nu vorbiți despre teorii goale. Vorbiți mai pragmatic; vorbiți din inimă. Așa ar trebui să experimentați lucrurile. Nu vă echipați cu teorii aparent profunde, dar goale, în efortul de a vă da în spectacol; făcând astfel, ajungeți să păreți aroganți și lipsiți de rațiune. Ar trebui să vorbiți mai mult despre lucruri reale din experiența voastră concretă și să vorbiți mai mult din inimă; asta este cel mai benefic pentru ceilalți și lucrul pe care se cuvine cel mai mult să-l vadă. Voi erați oameni care se împotriveau cel mai mult lui Dumnezeu, care erați cel mai puțin înclinați să vă supuneți Lui, dar acum ați fost cuceriți – nu uitați niciodată acest lucru. Ar trebui să meditați și să chibzuiți mai mult asupra acestor chestiuni. Odată ce oamenii le înțeleg clar, vor ști cum să fie mărturie, altfel, vor fi predispuși să săvârșească fapte rușinoase și fără sens, ceea ce nu înseamnă a fi mărturie pentru Dumnezeu, ci mai degrabă a-L de rușine.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii”

Într-o zi, când vei propovădui Evanghelia în străinătate și cineva te va întreba: „Cum mai e cu credința ta în Dumnezeu?”, vei putea să-i spui:

„Acțiunile lui Dumnezeu sunt atât de minunate!” Acel om va simți că vorbești din experiențele tale adevărate. Asta înseamnă să fii martor cu adevărat. Vei spune că lucrarea lui Dumnezeu este plină de înțelepciune, iar că lucrarea Sa în tine te-a convins cu adevărat și ți-a cucerit inima. Îl vei iubi întotdeauna pentru că El este mai mult decât demn de iubirea omenirii! Dacă poți să vorbești despre aceste lucruri, atunci poți să emoționezi inimile oamenilor. Toate acestea înseamnă să fii martor. Dacă ești în stare să depui mărturie răsunătoare și să-i emoționezi pe oameni până la lacrimi, asta arată că ești, într-adevăr, un om care-L iubește pe Dumnezeu, căci poți să mărturisești că-L iubești și, prin tine, acțiunile Sale se pot adeveri în mărturie. Mărturia ta îi face pe ceilalți să caute și să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și, indiferent de mediul întâlnit, vor putea să rămână neclintiți. Aceasta este singura cale autentică de a fi martor și este exact ceea ce ți se cere acum. Ar trebui să vezi că lucrarea lui Dumnezeu este extrem de valoroasă și demnă de a fi prețuită de oameni, că Dumnezeu este atât de prețios și îmbelșugat; El poate nu doar să vorbească, ci și să-i judece pe oameni, să le rafineze inimile, să le aducă bucurie, să-i câștige, să-i cucerească și să-i desăvârșească. Din experiența ta, vei vedea că Dumnezeu este foarte încântător. Așadar, cât de mult Îl iubești acum pe Dumnezeu? Poți, cu adevărat, să spui aceste lucruri din inimă? Când vei putea să rostești aceste cuvinte din adâncul inimii tale, atunci vei putea să fii martor. Odată ce experiența ta a atins acest nivel, vei putea să fii martor pentru Dumnezeu și vei fi vrednic. Dacă nu atingi acest nivel în experiența ta, atunci vei fi tot prea departe. Este normal ca oamenii să dea dovadă de slăbiciune în timpul procesului de rafinare, dar, după rafinare, ar trebui să poți spune: „Dumnezeu este atât de înțelept în lucrarea Sa!” Dacă ești într-adevăr capabil să dobândești o înțelegere practică a acestor cuvinte, atunci va deveni ceva ce prețuiești, iar experiența ta va avea valoare.

Ce ar trebui să cauți acum? Dacă ești sau nu capabil să fii martor pentru Dumnezeu, dacă ești sau nu în stare să devii o mărturie și o manifestare a lui Dumnezeu și dacă ești sau nu potrivit pentru a fi folosit de El – acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să le cauți. Cât de mult a lucrat cu adevărat Dumnezeu în tine? Cât de mult ai văzut, cât de mult ai atins? Cât de mult ai experimentat și gustat? Indiferent dacă Dumnezeu te-a testat, emondat sau disciplinat, acțiunile și lucrarea Sa au fost săvârșite asupra ta. Dar, în calitate de credincios în Dumnezeu și ca om care este dispus să fie desăvârșit de El, poți să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu în baza experienței tale practice? Poți să trăiești cuvântul lui Dumnezeu prin experiența ta practică? Poți să îi aprovizionezi pe ceilalți prin propria-ți experiență practică și să-ți sacrifici întreaga viață ca să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu? Ca să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să te bazezi pe experiența și cunoașterea ta și pe prețul pe care l-ai plătit. Doar astfel poți să-I împlinești voia. Ești cineva care e martor pentru lucrarea lui Dumnezeu? Ai această aspirație? Dacă ești capabil să fii martor pentru numele Său și, chiar mai mult, pentru lucrarea Sa, și dacă poți trăi imaginea pe care le-o cere El oamenilor Săi, atunci ești un martor al lui Dumnezeu. Cum ești, efectiv, martor pentru Dumnezeu? Ești martor căutând și tânjind să trăiești cuvântul Său și fiind martor cu vorbele tale, permițându-le oamenilor să-I cunoască lucrarea și să-I vadă acțiunile. Dacă într-adevăr cauți toate aceste lucruri, Dumnezeu te va desăvârși. Dacă nu cauți decât să fii desăvârșit de Dumnezeu și să fii binecuvântat în final, atunci perspectiva credinței tale în El nu este pură. Ar trebui să cauți cum să vezi faptele lui Dumnezeu în viața reală, cum să-L mulțumești când îți dezvăluie voia Sa și să urmărești cum s-ar cuveni să fii martor pentru minunăția și înțelepciunea Sa și cum să fii martor pentru modul în care te disciplinează și emondează. Toate acestea sunt lucruri la care ar trebui să

cugeți acum. Dacă inima ta iubitoare de Dumnezeu este doar ca să iei parte la gloria Sa după ce te desăvârșește, atunci este tot nepotrivită și nu poate îndeplini cerințele lui Dumnezeu. Trebuie să poți fi capabil să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu, să-I îndeplinești cerințele și să experimentezi într-un mod practic lucrarea pe care a săvârșit-o asupra oamenilor. Chiar de-ar fi durere, lacrimi sau tristețe, în practica ta trebuie să experimentezi toate aceste lucruri. Acestea sunt menite să te desăvârșească drept om care este martor pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

Ce mărturie este omul în cele din urmă pentru Dumnezeu? Omul mărturisește că Dumnezeu este Dumnezeul drept, că firea Lui este dreptate, mânie, mustrare și judecată; omul mărturisește pentru firea dreaptă a lui Dumnezeu. Dumnezeu Își folosește judecata pentru a-l desăvârși pe om, El l-a iubit pe om și l-a mântuit – dar cât de multe există în dragostea Lui? Există judecată, măreție, mânie și blestem. Deși Dumnezeu a blestemat omul în trecut, El nu l-a aruncat complet în groapa fără fund, ci a folosit acele mijloace pentru a rafina credința omului; El nu l-a omorât pe om, ci a acționat pentru a-l desăvârși. Esența trupului este aceea a Satanei – Dumnezeu a spus asta perfect corect – dar faptele îndeplinite de Dumnezeu nu sunt săvârșite conform cuvintelor Sale. El te blestemă pentru ca tu să poți să-L iubești și să poți cunoaște esența trupului; El te mustră pentru ca tu să poți fi trezit, pentru a-ți permite să cunoști lipsurile din tine și să cunoști nevrednicia completă a omului. Astfel, blestemele lui Dumnezeu, judecata Lui și măreția și mânia Lui – toate sunt pentru a-l desăvârși pe om. Tot ceea ce face Dumnezeu astăzi și firea dreaptă pe care El o face clară în voi – totul este pentru a-l desăvârși pe om. Astfel este dragostea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”

Astăzi, poți căuta să fii desăvârșit sau poți căuta schimbări în umanitatea ta exterioară și îmbunătățiri în calibrul tău, însă de o importanță principală este că poți înțelege că tot ceea ce face Dumnezeu astăzi are sens și este de folos: îți permite ție, care te-ai născut într-un pământ al murdăriei, să scapi de murdărie și să te lepezi de ea, îți permite să învingi influența Satanei și să lași în urmă influența întunecată a Satanei. Concentrându-te asupra acestor lucruri, ești protejat în acest pământ al murdăriei. În cele din urmă, ce mărturie ți se va cere să depui? Te-ai născut într-un pământ al murdăriei, dar ești capabil să devii sfânt pentru a nu mai fi vreodată pătat de murdărie, să trăiești sub puterea Satanei, dar să te dezbraci de influența Satanei, să nu fii nici posedat, nici hărțuit de Satana, și să trăiești în mâinile Celui Atotputernic. Acestea sunt mărturia și dovada victoriei în lupta cu Satana. Ești capabil să te răzvrătești împotriva Satanei, nu mai dezvălui firi satanice în ceea ce trăiești, ci trăiești în schimb ceea ce Dumnezeu i-a cerut omului să obțină atunci când a creat omul: umanitate normală, simțire normală, înțelegere normală, hotărâre obișnuită de a-L iubi pe Dumnezeu și loialitate față de Dumnezeu. Aceasta este mărturia pe care o poartă o ființă creată. Voi spuneți „Ne-am născut într-un pământ al murdăriei, dar, datorită protecției lui Dumnezeu, datorită conducerii Sale și pentru că ne-a cucerit, am scăpat de influența Satanei. Faptul că putem să ne supunem astăzi este și efectul faptului de a fi cucerit de Dumnezeu, și nu pentru că noi suntem buni sau pentru că L-am iubit în mod firesc pe Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu ne-a ales și ne-a predestinat am fost cuceriți astăzi și putem să depunem mărturie pentru El și să-I slujim; tot datorită faptului că El ne-a ales și ne-a protejat am fost mântuiți și eliberați de puterea Satanei și putem lăsa în urmă murdăria și să fim purificați în națiunea marelui balaur roșu”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (2)”

Pentru aceia care trebuie desăvârșiți, această etapă a lucrării de a fi cuceriți este indispensabilă; doar odată ce omul a fost cucerit poate el să trăiască lucrarea de a fi desăvârșit. Nu există o mare valoare în a îndeplini doar rolul de a fi cucerit, lucru care nu te va face potrivit pentru utilizarea de către Dumnezeu. Nu vei avea nicio modalitate de a-ți juca rolul în răspândirea Evangheliei, căci tu nu urmărești viața și nu urmărești schimbarea și reînnoirea în tine și, astfel, nu ai nicio experiență reală de viață. În timpul acestei lucrări pas cu pas, odată ai jucat rolul de făcător de servicii și de contrast, dar dacă în final nu urmărești să fii ca Petru, iar căutarea ta nu este conform căii în care Petru a fost desăvârșit, atunci, în mod natural, nu vei avea schimbări în firea ta. Dacă ești cineva care urmărește să fie desăvârșit, atunci tu vei fi dat mărturie și vei spune: „În această lucrare pas-cu-pas a lui Dumnezeu, am acceptat lucrarea de mustrare și judecată a lui Dumnezeu și, deși am îndurat o mare suferință, am ajuns să cunosc modul în care Dumnezeu desăvârșește omul, am câștigat lucrarea făcută de Dumnezeu și am cunoscut dreptatea lui Dumnezeu, iar mustrarea Sa m-a salvat. Firea Sa dreaptă a venit asupra mea și mi-a adus binecuvântări și har; mustrarea și judecata Sa sunt cele care m-au protejat și m-au purificat. Dacă nu aș fi fost mustrat și judecat de Dumnezeu și dacă cuvintele aspre ale lui Dumnezeu nu ar fi venit asupra mea, nu aș fi putut să-L cunosc pe Dumnezeu, și nici nu aș fi putut să fiu salvat. Astăzi, văd: ca ființă creată, nu doar că mă bucur de toate lucrurile făcute de Creator ci, mai important, toate ființele create ar trebui să se bucure de firea dreaptă a lui Dumnezeu și de judecata Lui dreaptă, pentru că firea lui Dumnezeu este demnă de desfătarea omului. Ca ființă creată care a fost coruptă de Satana, trebuie să te bucuri de firea dreaptă a lui Dumnezeu.

În firea Sa dreaptă există mustrare și judecată și, în plus, există o mare iubire. Deși sunt incapabil să câștig complet iubirea lui Dumnezeu astăzi, am avut marele noroc de a o vedea și prin aceasta am fost binecuvântat”. Aceasta este calea străbătută de aceia care trăiesc desăvârșirea și cunoașterea despre care vorbesc. Astfel de oameni sunt la fel ca Petru; ei au aceleași experiențe ca Petru. Astfel de oameni sunt, de asemenea, aceia care au câștigat viața, care au adevărul. Când ei experimentează până la bun sfârșit, în timpul judecății lui Dumnezeu, se vor elibera cu siguranță de influența Satanei și vor fi câștigați de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Astăzi, aspectul esențial este că voi trebuie să cunoașteți esența omului și trebuie să știți în ce ar trebui să intrați; trebuie să vorbiți despre intrarea în viață, și despre schimbările în fire, cum să fii cucerit de fapt, și cum să te supui pe deplin lui Dumnezeu, cum să depui o mărturie finală pentru Dumnezeu și cum să dobândești supunerea până la moarte. Trebuie să te concentrezi asupra acestor lucruri, iar ceea ce nu este realist sau important trebuie mai întâi să fie lăsat la o parte și ignorat. Astăzi, ar trebui să fii conștient de cum să fii cucerit și de modul în care oamenii se comportă după ce au fost cuceriți. Ai putea să spui că ai fost cucerit, dar poți să te supui până la moarte? Trebuie să fii capabil de a urma până la capăt, indiferent dacă există perspective și nu trebuie să pierzi credința în Dumnezeu, indiferent de mediul înconjurător. În cele din urmă, trebuie să realizezi două aspecte ale mărturiei: mărturia lui Iov – supunere până la moarte; și mărturia lui Petru – dragostea supremă pentru Dumnezeu. Într-o anumită privință, trebuie să fii ca Iov: el și-a pierdut toate bunurile materiale și a fost împresurat de durerea cărnii, dar, cu toate acestea, el nu s-a lepădat de numele lui Iahve. Aceasta a fost mărturia lui Iov. Petru a putut

să-L iubească pe Dumnezeu până la moarte. Când a fost pus pe cruce și s-a confruntat cu moartea sa, Îl iubea încă pe Dumnezeu; el nu se gândea la propriile sale perspective sau nu urmărea speranțe frumoase sau gânduri extravagante și căuta doar să-L iubească pe Dumnezeu și să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu. Acesta este standardul pe care trebuie să-l atingi înainte de a se putea considera că ai mărturisit, înainte de a deveni cineva care a fost desăvârșit, după ce a fost cucerit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (2)”

Dacă oamenii cred în Dumnezeu și experimentează cuvintele lui Dumnezeu cu o inimă cu frică de Dumnezeu, atunci în astfel de oameni poate fi văzută mântuirea lui Dumnezeu și iubirea lui Dumnezeu. Acești oameni pot să dea mărturie despre Dumnezeu; ei trăiesc adevărul și ceea ce mărturisesc ei este, de asemenea, adevărul, ceea ce este Dumnezeu și firea lui Dumnezeu. Ei trăiesc în iubirea lui Dumnezeu și au văzut iubirea lui Dumnezeu. Dacă oamenii doresc să Îl iubească pe Dumnezeu, ei trebuie să guste din frumusețea lui Dumnezeu și să vadă frumusețea lui Dumnezeu; doar atunci poate fi trezită în ei o inimă iubitoare de Dumnezeu, o inimă care îi inspiră pe oameni să se dăruiască lui Dumnezeu cu devotament. Dumnezeu nu îi face pe oameni să Îl iubească prin cuvinte sau prin imaginația lor și El nu forțează oamenii să Îl iubească. În schimb, El îi lasă să-L iubească din proprie inițiativă și îi lasă să-I vadă frumusețea în lucrarea și cuvântările Sale, după care se naște în ei iubirea de Dumnezeu. Doar în acest mod pot oamenii să fie mărturie adevărată lui Dumnezeu. Oamenii nu-L iubesc pe Dumnezeu pentru că au fost îndemnați de alții să facă astfel, nici nu este un impuls emoțional de moment. Ei Îl iubesc pe Dumnezeu pentru că au văzut frumusețea Sa, ei au văzut că există atât de multe lucruri ale Sale care sunt vrednice de iubire din partea oamenilor,

pentru că ei au văzut mântuirea, înțelepciunea și faptele mărețe ale lui Dumnezeu – și, drept rezultat, ei Îl slăvesc cu adevărat pe Dumnezeu și tânjesc cu adevărat după El și se trezește în ei o astfel de pasiune încât nu ar putea să supraviețuiască fără câștigarea lui Dumnezeu. Motivul pentru care cei care mărturisesc ferm despre Dumnezeu sunt capabili să ofere mărturie răsunătoare pentru El este datorită faptului că mărturia lor se bazează pe cunoașterea adevărată și pe adevărata tânjire după Dumnezeu. O asemenea mărturie nu este oferită conform unui impuls emoțional, ci conform cunoașterii lor despre Dumnezeu și firii Sale. Pentru că au ajuns să Îl cunoască pe Dumnezeu, ei simt că trebuie cu siguranță să fie martori pentru Dumnezeu și îi fac pe cei care tânjesc după Dumnezeu să Îl cunoască pe Dumnezeu și să fie conștienți de frumusețea lui Dumnezeu și de realitatea Lui. Precum iubirea oamenilor pentru Dumnezeu, mărturia lor este spontană; este reală și are valoare și semnificație adevărate. Nu este pasivă sau goală, ori lipsită de sens. Motivul pentru care doar aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu au cea mai mare valoare și semnificație în viețile lor și motivul pentru care ei cred cu adevărat în Dumnezeu este că acești oameni pot să trăiască în lumina lui Dumnezeu și sunt capabili să trăiască pentru lucrarea și gestionarea lui Dumnezeu. Este pentru că ei nu trăiesc în întuneric, ci trăiesc în lumină; ei nu duc vieți lipsite de sens, ci vieți care au fost binecuvântate de Dumnezeu. Doar aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt capabili să dea mărturie despre Dumnezeu, doar ei sunt martorii lui Dumnezeu, doar ei sunt binecuvântați de Dumnezeu și doar ei sunt capabili să primească promisiunile lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui”

Mărturii similare bazate pe experiențe

Cum am învățat cea mai bună cale de a mărturisi pentru Dumnezeu

Daunele produse de lăudăroșenie

Imnuri similare

Doar trăind realitatea poți fi martor

Cum să fii mărturie pentru Dumnezeu în credința ta

41. Cum să-L slujim pe Dumnezeu și să mărturisim pentru El în conformitate cu intenția Lui

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

De la începutul lucrării Sale în întregul univers, Dumnezeu i-a predestinat pe mulți oameni să Îl slujească, inclusiv pe aceia din fiecare pătură socială. Scopul Lui este de a-Și satisface intențiile și de a aduce lucrarea Sa pe pământ la un final, fără piedici; acesta este scopul pentru care Dumnezeu alege oamenii să Îi slujească. Fiecare persoană care Îl slujește pe Dumnezeu trebuie să Îi înțeleagă intenția. Această lucrare a Sa face înțelepciunea și omnipotența lui Dumnezeu și principiile lucrării Sale pe pământ mai evidente pentru oameni. Dumnezeu a venit actualmente pe pământ să Își facă lucrarea, să interacționeze cu oamenii, pentru ca aceștia să Îi poată cunoaște faptele cu mai multă claritate. Astăzi, voi, acest grup de oameni, aveți norocul să Îl slujiți pe Dumnezeul practic. Aceasta este o binecuvântare nemăsurată pentru voi – într-adevăr, sunteți înălțați de Dumnezeu. Când alege un om să Îl slujească, Dumnezeu are întotdeauna principiile Sale. A-L sluji pe Dumnezeu nu este în niciun caz cum își imaginează lumea, că este pur și simplu o chestiune de entuziasm. Astăzi, vedeți că toți cei care slujesc înaintea lui Dumnezeu fac acest lucru deoarece au călăuzirea lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt și deoarece sunt oameni care caută adevărul. Acestea sunt condițiile minime pentru toți cei care Îl slujesc pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujirea religioasă trebuie curățită”

Aceia care Îi slujesc lui Dumnezeu ar trebui să fie apropiații lui Dumnezeu, să fie plăcuți Lui și să fie capabili de o loialitate fără de margini

față de Dumnezeu. Indiferent dacă acționezi în privat sau în public, ești capabil să dobândești bucuria de la Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu, ești capabil să stai drept în fața lui Dumnezeu și, indiferent de cum te tratează ceilalți, vei merge întotdeauna pe calea pe care ar trebui să mergi și te vei îngriji cu atenție de povara Lui. Numai oamenii ca aceștia sunt apropiații lui Dumnezeu. Dacă apropiații lui Dumnezeu sunt în măsură să-L slujească în mod direct, este pentru că lor le-a fost dată marea însărcinare și povară a lui Dumnezeu, pot să ia inima și povara lui Dumnezeu ca și cum ar fi ale lor și nu acordă atenție propriilor perspective: chiar și atunci când nu vor avea perspective și nu vor câștiga nimic, ei vor crede întotdeauna în El cu o inimă iubitoare de Dumnezeu. Și astfel, acest tip de persoană este un apropiat al lui Dumnezeu. Apropiații lui Dumnezeu sunt, de asemenea, și confidenții Lui; numai confidenții lui Dumnezeu ar putea împărtăși neliniștea și gândurile Lui, și, deși trupul lor este dureros și slab, ei sunt capabili să îndure durerea și să renunțe la ceea ce le place pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Dumnezeu dă mai multe poveri unor asemenea oameni și ceea ce Își dorește să facă Dumnezeu se naște din mărturia unor astfel de persoane. Astfel, acești oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu, sunt slujitorii lui Dumnezeu, care se conformează intențiilor Lui, și numai astfel de oameni pot domni împreună cu Dumnezeu. Când ai devenit cu adevărat apropiatul lui Dumnezeu, atunci vei domni împreună cu Dumnezeu.

Isus a fost în măsură să ducă la bun sfârșit însărcinarea data de Dumnezeu – răscumpărarea întregii omeniri – pentru că El a arătat considerație față de intențiile lui Dumnezeu, fără a face planuri sau rânduieli pentru Sine. Prin urmare, El a fost un apropiat al lui Dumnezeu – Dumnezeu Însuși – ceva ce voi toți înțelegeți foarte bine. (De fapt, El a fost Dumnezeu Însuși, care a fost mărturisit de Dumnezeu. Menționez exemplul lui Isus aici pentru a ilustra problema.) El a putut plasa planul de gestionare

al lui Dumnezeu chiar în centru și S-a rugat mereu Tatălui Ceresc și a căutat voia Tatălui Ceresc. S-a rugat și a zis: „Dumnezeu Tată! Facă-se toate după voia Ta și nu după dorințele Mele, ci după cum Îți este planul. Omul poate că este slab, dar de ce Ți-ar păsa de el? Cum să fie omul vrednic de preocuparea Ta, omul, care este ca o furnică în mâinile Tale? În inima Mea, vreau doar să-Ți împlinesc voia și ca Tu să Îți continui lucrarea cu Mine după cum dorești”. Pe drumul spre Ierusalim, Isus a fost în chinuri, ca și cum cineva I-ar fi răsucit un cuțit în inimă, dar, cu toate acestea, nu a avut nici cea mai mică intenție de a nu Se ține de cuvânt; a existat întotdeauna o forță puternică ce L-a mânat înainte spre locul unde avea să fie crucificat. În cele din urmă, a fost răstignit și a devenit asemenea trupului păcătos, ducând la bun sfârșit lucrarea de răscumpărare a omenirii. S-a eliberat de cătușele morții și ale Iadului. Înaintea Lui, moartea, Iadul și Gheena și-au pierdut puterea și au fost înfrânte de El. A trăit vreme de treizeci și trei de ani, timp în care a făcut mereu tot posibilul pentru a împlini satisface intențiile lui Dumnezeu în conformitate cu lucrarea lui Dumnezeu din acele vremuri, fără a se gândi la câștigul sau pierderea personală și întotdeauna cu gândul la intențiile lui Dumnezeu Tatăl. Astfel, după ce a fost botezat, Dumnezeu a zis „Acesta este Fiul Meu preaiubit în Care-Mi găsesc plăcerea!” Datorită slujirii Sale înaintea lui Dumnezeu, care era în armonie cu intențiile lui Dumnezeu, Dumnezeu a pus povara cea grea de a răscumpăra întreaga omenire pe umerii Lui și L-a împins să o ducă la bun sfârșit, iar El a fost calificat și a avut dreptul de a finaliza această sarcină importantă. De-a lungul vieții Sale, El a îndurat suferințe fără margini pentru Dumnezeu și a fost ispitit de Satana de nenumărate ori, dar niciodată nu a deznădăjduit. Dumnezeu I-a dat o însărcinare atât de covârșitoare pentru că a avut încredere în El și pentru că L-a iubit și, astfel, Dumnezeu însuși a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în Care-Mi găsesc plăcerea!”

La acel moment, numai Isus putea îndeplini această sarcină, iar acest lucru a reprezentat un aspect practic al finalizării lucrării lui Dumnezeu de răscumpărare a întregii omeniri în Epoca Harului.

Dacă, la fel ca Isus, sunteți în măsură să vă aplecați cu toată grija asupra poverii lui Dumnezeu și să vă răzvrățiți împotriva trupurilor voastre, atunci Dumnezeu vă va încredința sarcinile Lui importante ca să îndepliniți condițiile necesare pentru a-L sluji. Numai în aceste condiții veți îndrăzni să spuneți că urmați voia lui Dumnezeu și că Îi îndepliniți porunca, și numai atunci veți îndrăzni să spuneți că sunteți cu adevărat în slujba lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu intențiile Lui”

Oricine s-a hotărât, Îi poate sluji lui Dumnezeu, însă doar cei care arată considerație față de intențiile lui Dumnezeu și care-I înțeleg intențiile sunt calificați și au dreptul de a-I sluji. Printre voi, am descoperit lucrul acesta: mulți oameni cred că, atât timp cât propovăduiesc cu ardoare Evanghelia pentru Dumnezeu, merg pe drum pentru Dumnezeu, se istovesc și se sacrifică pentru Dumnezeu, și așa mai departe, atunci asta înseamnă a-L sluji pe Dumnezeu. Încă mai mulți oameni religioși cred că a-L sluji pe Dumnezeu înseamnă a alerga de colo-colo cu o Biblie în mână, propovăduind Evanghelia Împărăției Cerurilor și a-i salva pe oameni făcându-i să se pocăiască și să se spovedească. Există și mulți funcționari ai Bisericii care cred că slujirea lui Dumnezeu înseamnă a ține predici în capele după terminarea unor studii înalte și instruirea la seminar și a-i învăța pe oameni prin lecturi ale Scripturilor din Biblie. Mai mult, există oameni din zone sărace care cred că slujirea lui Dumnezeu înseamnă vindecarea celor bolnavi și alungarea demonilor din mijlocul fraților și al

surorilor lor sau rugăciunea pentru ei sau slujirea acestora. Printre voi sunt mulți care cred că a-L sluji pe Dumnezeu înseamnă a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu, a se ruga la Dumnezeu în fiecare zi, cât și a vizita și a lucra în bisericile de pretutindeni. Există alți frați și alte surori care cred că a-L sluji pe Dumnezeu înseamnă să nu se căsătorească sau să nu aibă niciodată o familie și să-și dedice întreaga ființă lui Dumnezeu. Cu toate acestea, puțini știu ce înseamnă cu adevărat a-L sluji pe Dumnezeu. Deși oamenii care Îi slujesc lui Dumnezeu sunt la fel de mulți ca stelele de pe cer, numărul celor care Îl pot sluji în mod direct și care sunt capabili să slujească în conformitate cu intențiile Lui Dumnezeu este neînsemnat, deosebit de mărunt. De ce spun asta? Spun acest lucru pentru că nu înțelegeți esența sintagmei „a sluji lui Dumnezeu" și pentru că înțelegeți atât de puțin despre cum să slujim în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu. Este imperios ca oamenii să înțeleagă exact ce fel de slujire a lui Dumnezeu este în armonie cu intențiile Lui.

Dacă vă doriți să slujiți în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu, trebuie să înțelegeți mai întâi ce fel de oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu, ce fel de oameni nu sunt plăcuți lui Dumnezeu, care sunt oamenii pe care Dumnezeu îi face desăvârșiți și ce fel de oameni sunt pregătiți pentru a sluji lui Dumnezeu. Ar trebui cel puțin să fiți echipați cu aceste cunoștințe. Mai mult, ar trebui să știți obiectivele lucrării lui Dumnezeu și lucrarea pe care Dumnezeu o va face aici și acum. După ce veți înțelege acestea, îndrumați de cuvintele lui Dumnezeu, mai întâi ar trebui să intrați și mai întâi veți primi însărcinarea dată de Dumnezeu. Când veți experimenta cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu și atunci când veți cunoaște cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu, veți fi calificați să-I slujiți lui Dumnezeu. Și atunci când Îl slujiți pe El, Dumnezeu vă deschide ochii spirituali și vă permite să-I înțelegeți mai în profunzime lucrarea și să o vedeți mai clar. Când intrați în

această realitate, experiențele voastre vor fi mai profunde și mai practice și aceia dintre voi care au avut astfel de experiențe vor putea merge prin biserici și oferi sprijin fraților și surorilor voastre, ca să vă puteți baza pe tăria celuilalt pentru a compensa propriile neajunsuri și să dobândiți cunoștințe mai bogate în cugetele voastre. Numai după obținerea acestui efect veți putea să slujiți în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu și veți putea fi desăvârșiți de Dumnezeu în timpul slujirii voastre.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu intențiile Lui”

Cineva care slujește cu adevărat lui Dumnezeu este cineva care se conformează voii lui Dumnezeu, potrivit pentru bunul folos al lui Dumnezeu și este capabil să renunțe la noțiunile religioase. Dacă vrei să mănânci și să bei eficient cuvintele lui Dumnezeu, atunci trebuie să renunți la noțiunile tale religioase. Dacă dorești să Îi slujești lui Dumnezeu, atunci este cu atât mai necesar să renunți la noțiunile religioase și să te supui cuvintelor lui Dumnezeu în toate. Asta ar trebui să aibă cineva care Îi slujește lui Dumnezeu. Dacă îți lipsește această cunoaștere, de îndată ce vei sluji, vei cauza distrugeri și tulburări, iar dacă nu renunți la noțiunile tale, atunci vei fi în mod inevitabil doborât la pământ de Dumnezeu, fără să te poți ridica vreodată din nou. Luați prezentul, de exemplu: multe dintre cuvântările și lucrările de astăzi sunt incompatibile cu Biblia și cu lucrarea făcută anterior de Dumnezeu și, dacă nu ai dorința de a te supune, atunci poți cădea oricând. Dacă dorești să slujești în conformitate cu voia lui Dumnezeu, atunci trebuie să renunți mai întâi la noțiunile religioase și să-ți revizuiești opiniile. Multe din cele ce se vor spune vor fi incompatibile cu ceea ce s-a spus în trecut și dacă acum nu ai voința de a te supune, nu vei putea merge pe calea ce urmează. Dacă una dintre metodele de lucru ale lui Dumnezeu s-a înrădăcinat înăuntrul tău și nu ai renunțat niciodată la ea,

atunci această metodă va deveni noțiunea ta religioasă. Dacă ceea ce este Dumnezeu s-a înrădăcinat în tine, atunci ai câștigat adevărul, și dacă cuvintele și adevărul lui Dumnezeu sunt capabile să îți devină viață, nu vei mai avea noțiuni despre Dumnezeu. Cei ce posedă o adevărata cunoaștere de Dumnezeu nu vor avea noțiuni și nu vor respecta doctrine.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei ce cunosc lucrarea lui Dumnezeu de astăzi pot sluji lui Dumnezeu"

A-L sluji pe Dumnezeu nu este o sarcină simplă. Cei a căror fire coruptă rămâne neschimbată nu pot niciodată să Îl slujească pe Dumnezeu. Dacă firea ta nu a fost judecată și mustrată de cuvintele lui Dumnezeu, atunci firea ta încă îl reprezintă pe Satana, ceea ce demonstrează că Îl slujești pe Dumnezeu din cauza bunelor intenții personale, că slujirea ta se bazează pe natura ta satanică. Tu Îl slujești pe Dumnezeu potrivit caracterului tău firesc și preferințelor tale personale. Mai mult, gândești mereu că lucrurile pe care ești dispus să le faci sunt plăcute pentru Dumnezeu și că lucrurile pe care nu îți dorești să le faci sunt cele pe care Dumnezeu le urăște; lucrezi în conformitate deplină cu propriile tale preferințe. Se poate numi aceasta slujire a lui Dumnezeu? În ultimă instanță, în firea vieții tale nu va avea loc nici cea mai mică schimbare; în schimb, slujirea ta te va face și mai încăpățânat, astfel înrădăcinându-ți profund firea coruptă și, drept urmare, în tine se vor naște reguli despre slujirea lui Dumnezeu care, în principal, se bazează pe propriul tău caracter și pe experiențele rezultate din slujirea potrivită propriei tale firi. Acestea sunt experiențele și lecțiile omului. Reprezintă filosofia omului pentru interacțiunile lumești. Oamenii de acest fel pot fi clasificați ca farisei și conducători religioși. Dacă nu se trezesc niciodată și nu se pocăiesc, atunci cu siguranță vor deveni hristoșii falși și antihriștii care îi induc pe oameni în eroare în zilele de pe urmă. Hristoșii falși și antihriștii despre care s-a vorbit

se vor ridica din rândul unor astfel de oameni. Dacă aceia care Îl slujesc pe Dumnezeu sunt călăuziți de propriul lor caracter și acționează potrivit voinței lor proprii, riscă să fie eliminați în orice clipă. Cei care recurg la mulțimea anilor lor de experiență dobândită în slujba lui Dumnezeu ca să câștige inimile altora, să le facă morală și să îi constrângă și să se înalțe – și care nu se pocăiesc niciodată, care nu-și mărturisesc păcatele niciodată și care nu renunță niciodată la beneficiile acordate de poziția pe care o au – acești oameni vor cădea înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt oameni asemenea lui Pavel, luându-și prea multe libertăți în baza vechimii lor și etalându-și calitățile. Dumnezeu nu va desăvârși astfel de oameni. O astfel de slujire tulbură lucrarea lui Dumnezeu. Oamenii se agață întotdeauna de cele vechi. Se agață de noțiuni din trecut, de orice din vremuri trecute. Acesta este un obstacol mare în calea slujirii lor. Dacă nu te poți debarasa de ele, aceste lucruri îți vor distruge întreaga viață. Dumnezeu nu te va lăuda nicidecum, nici dacă îți rupi picioarele alergând sau te spetești lucrând din greu, nici dacă ești martirizat în slujba ta față de Dumnezeu. Dimpotrivă: îți va spune că ești un făcător de rele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujirea religioasă trebuie curățită"

În religie, mulți oameni pătimesc în mod semnificativ toată viața lor: își supun corpul și își poartă crucea și chiar continuă să sufere și să îndure până în pragul morții! Unii încă postesc în dimineața morții lor. Toată viața, își refuză mâncarea și îmbrăcămintea bună, concentrându-se doar la suferință. Ei sunt în stare să-și supună corpul și să se lepede de trup. Duhul lor este lăudabil pentru suferința îndelungată. Dar gândirea, noțiunile, atitudinea lor mentală și, într-adevăr, vechea lor natură nu au fost câtuși de puțin emondate. Sunt lipsiți de adevărata cunoaștere de sine. Chipul lui Dumnezeu din mintea lor este cel tradițional al unui Dumnezeu nedeslușit. Hotărârea lor de a pătimi pentru Dumnezeu vine din râvna și caracterul bun

al umanității lor. Chiar dacă ei cred în Dumnezeu, nici nu-L înțeleg și nici nu-I cunosc intențiile. Ei doar lucrează și suferă orbește pentru Dumnezeu. Nu pun niciun fel de preț pe discernământ, nu prea le pasă de cum trebuie să se asigure că slujirea lor împlinește, de fapt, intențiile lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin sunt conștienți de cum să atingă cunoașterea de Dumnezeu. Dumnezeul pe care Îl slujesc nu este Cel în chipul Său inerent, ci un Dumnezeu pe care și L-au imaginat, despre care doar au auzit sau despre care doar au citit în legende. Apoi își folosesc imaginațiile bogate și cucernicia ca să pătimească pentru Dumnezeu și să preia lucrarea Sa, pe care El vrea s-o facă. Slujirea lor este prea inexactă, astfel încât, practic, niciunul dintre ei nu este cu adevărat în stare să slujească în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Indiferent cu câtă bucurie suferă, perspectiva lor inițială asupra slujirii și chipul lui Dumnezeu din mintea lor rămân neschimbate, pentru că ei nu au fost supuși judecății, mustrării, rafinării lui și desăvârșirii Lui și pentru că nimeni nu i-a îndrumat folosind adevărul. Chiar dacă ei cred în Isus Mântuitorul, niciunul dintre ei nu L-a văzut vreodată. Ei Îl cunosc doar din legende și zvonuri. Drept urmare, slujba lor nu înseamnă decât să slujească la întâmplare, cu ochii închiși, ca un orb care își slujește propriul tată. Ce se poate obține, în cele din urmă, printr-o astfel de slujire? Și cine ar aproba-o? De la început până la sfârșit, slujirea lor nu se schimbă deloc, niciodată; ei primesc doar lecții făcute de om și își bazează slujirea numai pe naturalețea lor și pe propriile preferințe. Ce recompensă ar putea aduce acest lucru? Nici măcar Petru, care L-a văzut pe Isus, nu știa cum să slujească potrivit intențiilor lui Dumnezeu; a ajuns să afle acest lucru la sfârșit, când era bătrân. Ce spune acest lucru despre acei oameni orbi care nu au experimentat câtuși de puțin emondarea și nu au avut pe nimeni care să-i călăuzească? Slujirea de astăzi a multora dintre voi nu este precum cea a acestor orbi? Toți cei care nu au primit judecată,

emondare și care nu s-au schimbat – nu sunt ei toți cei cuceriți incomplet? La ce folosesc astfel de oameni? Dacă gândirea, cunoașterea ta despre viață și cunoașterea despre Dumnezeu nu arată nicio schimbare nouă și tu nu câștigi cu adevărat nimic, atunci nu vei realiza niciodată nimic remarcabil în slujirea ta!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (3)"

Aceia care pot să conducă biserici și să le ofere oamenilor viață și să fie apostoli pentru oameni trebuie să aibă o experiență reală; trebuie să înțeleagă corect lucrurile spirituale și să aibă o înțelegere și o experiență corecte ale adevărului. Doar astfel de oameni sunt calificați să fie lucrători sau apostoli care conduc bisericile. În caz contrar, pot cel mult să urmeze și nu să conducă, cu atât mai puțin să fie apostoli care sunt capabili să aprovizioneze oamenii cu viață. Acest lucru se întâmplă deoarece responsabilitatea apostolilor nu este de a alerga de colo colo sau de a lupta; este de a face lucrarea de slujire a vieții și de a-i conduce pe ceilalți spre a-și transforma firile. Cei care îndeplinesc această funcție sunt însărcinați să își asume o responsabilitate apăsătoare, una pe care nu și-o poate asuma oricine. Acest tip de lucrare poate fi întreprins doar de către cei care au trăire de viață, adică aceia care au experiența adevărului. Nu poate fi îndeplinită de oricine poate să renunțe, să alerge de colo colo sau care este dispus să se sacrifice; oamenii care nu au experiența adevărului, cei care nu au fost emondați sau judecați nu pot îndeplini acest tip de lucrare. Oamenii fără experiență, care sunt oameni fără realitate, sunt incapabili să vadă clar realitatea deoarece ei înșiși sunt lipsiți de acest fel de ființă. Deci, acest tip de persoane nu numai că nu pot săvârși o lucrare de conducere, dar dacă rămân lipsiți de adevăr o perioadă lungă de timp, urmează să fie eliminați.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului"

În ceea ce privește lucrarea, omul crede că a lucra înseamnă a alerga de colo până colo pentru Dumnezeu, a predica peste tot și a se sacrifica de dragul Lui. Deși această credință este corectă, ea este prea mărginită; ceea ce Dumnezeu cere de la om nu este doar să alerge de colo până colo pentru El; mai mult decât atât, această lucrare privește slujirea și alimentarea în interiorul spiritului. Mulți frați și surori, chiar și după toți acești ani de experiență, nu s-au gândit niciodată să lucreze pentru Dumnezeu, deoarece lucrarea, așa cum o concepe omul, este incompatibilă cu ceea ce Dumnezeu cere. De aceea, omul nu are absolut niciun interes în chestiunea lucrării, iar acesta este exact motivul pentru care intrarea omului este, de asemenea, destul de mărginită. Voi toți ar trebui să vă începeți intrarea lucrând pentru Dumnezeu, astfel încât să puteți trece cât mai bine prin fiecare aspect al experienței. În asta ar trebui voi să intrați. Lucrarea nu privește faptul de a alerga de colo-colo pentru Dumnezeu, ci dacă viața omului și ceea ce trăiește omul reușesc să-L bucure pe Dumnezeu. Lucrarea se referă la utilizarea de către oameni a devotamentului lor față de Dumnezeu și a cunoștințelor lor despre El pentru a mărturisi despre Dumnezeu, precum și pentru a-i sluji omului. Aceasta este responsabilitatea omului și asta e ceea ce ar trebui să înțeleagă toți oamenii. S-ar putea spune că intrarea voastră este lucrarea voastră și că voi căutați să intrați în timp ce lucrați pentru Dumnezeu. A experimenta lucrarea lui Dumnezeu nu înseamnă numai că știți cum să mâncați și să beți cuvântul Lui; mai important, trebuie să știți cum să mărturisiți pentru Dumnezeu și să fiți capabili să-L slujiți pe Dumnezeu, să fiți capabili să faceți lucrare de slujire pentru oameni și să-i aprovizionați. Aceasta este lucrarea, și este și intrarea voastră; acesta este lucrul pe care fiecare persoană ar trebui să-l înfăptuiască. Există mulți oameni care se concentrează doar pe a alerga de colo până colo pentru Dumnezeu și a predica peste tot, însă trec cu vederea experiența lor

individuală și își neglijează intrarea în viața spirituală. Asta a făcut ca acei ce Îl slujesc pe Dumnezeu să devină cei ce I se împotrivesc. […]

Cineva lucrează pentru a satisface intențiile lui Dumnezeu, pentru a-i aduce înaintea Lui pe toți care-I satisfac intențiile, pentru a-l aduce pe om la Dumnezeu și pentru a-i prezenta omului lucrarea Duhului Sfânt și îndrumarea lui Dumnezeu, prin aceasta, desăvârșind roadele lucrării Lui. Prin urmare, se impune să fiți pe deplin lămuriți despre substanța lucrării. Drept cineva care este folosit de Dumnezeu, fiecare om este vrednic de a lucra pentru Dumnezeu, altfel spus, cu toții au ocazia de a fi folosiți de către Duhul Sfânt. Totuși, există un punct pe care trebuie să-l înțelegeți: când omul face lucrarea încredințată de Dumnezeu, i s-a dat ocazia să fie folosit de Dumnezeu, dar ceea ce este spus și cunoscut de om nu reprezintă în întregime statura omului. Tot ce puteți să faceți este să vă cunoașteți mai bine propriile lipsuri de pe parcursul lucrării voastre și să intrați în posesia unei luminări mai mari de la Duhul Sfânt. În acest fel, vi se va îngădui să obțineți o mai bună intrare în timpul lucrării voastre.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (2)”

Dacă, în calitate de conducător de biserică sau lucrător, trebuie să-i îndrumi pe aleșii lui Dumnezeu cum să pătrundă în adevărul-realitate și să aducă o bună mărturie pentru Dumnezeu, cel mai important este să-i călăuzești pe oameni să petreacă mai mult timp citind cuvintele lui Dumnezeu și având părtășie despre adevăr. În acest fel, aleșii lui Dumnezeu pot avea o cunoaștere mai profundă a scopurilor lui Dumnezeu în mântuirea omului și a scopului lucrării Sale și Îi pot înțelege intențiile și diferitele Sale cerințe pentru om, îngăduindu-le astfel să-și îndeplinească datoria cum se cuvine și să-L mulțumească pe Dumnezeu. Când îi aduni la părtășie și predici, trebuie să vorbești în mod practic despre mărturia ta bazată pe

experiență și să nu te mulțumești cu predicarea de cuvinte și doctrine. Când mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să te concentrezi asupra înțelegerii adevărului – și odată ce înțelegi adevărul, trebuie să încerci să-l pui în practică și doar atunci când îl vei practica, vei înțelege realmente adevărul. Când ai părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, spune ceea ce știi. Nu te lăuda, nu face remarci iresponsabile, nu rosti doar cuvinte și doctrine și nu exagera. Dacă exagerezi, oamenii te vor detesta și mai apoi îți vei face reproșuri, vei avea regrete și vei fi supărat, tu însuți provocând toate acestea. Îi poți face pe oameni să înțeleagă adevărul și să intre în realitate dacă doar predici cuvinte și doctrine ca să le faci morală și să-i emondezi? Dacă lucrurile despre care ai părtășie nu sunt practice, dacă nu sunt decât cuvinte și doctrine, va fi în zadar, oricât le-ai face morală și i-ai emonda. Crezi că faptul că oamenii se tem de tine și fac ceea ce le spui și nu îndrăznesc să obiecteze este același lucru cu a înțelege adevărul și a fi supuși? Aceasta este o greșeală majoră; intrarea în viață nu este atât de simplă. Unii conducători sunt ca noii directori care încearcă să lase o impresie puternică; ei încearcă să-și impună nou găsita autoritate asupra aleșilor lui Dumnezeu, astfel încât toți să li se supună, gândindu-se că asta le va ușura munca. Dacă îți lipsește adevărul-realitate, atunci, în scurt timp, adevărata ta statură va fi dezvăluită, adevăratul tău caracter va fi expus și, la fel de bine, ai putea fi eliminat. În unele lucrări administrative, un pic de emondare și un pic de disciplină sunt acceptabile. Dar dacă nu ești capabil să ai părtășie despre adevăr, în cele din urmă, tot nu vei putea să rezolvi probleme, iar asta va afecta rezultatele lucrării. Dacă, indiferent de problemele care apar în biserică, tu continui să ții prelegeri oamenilor și să arunci vina – dacă tot timpul îți ieși din fire – atunci aceasta este firea ta coruptă care se dezvăluie și ai arătat fața urâtă a corupției tale. Dacă stai mereu pe un piedestal și le faci astfel morală oamenilor, atunci, pe măsură

ce timpul trece, oamenii vor fi incapabili să primească aprovizionarea cu viață de la tine, nu vor câștiga nimic practic și, în schimb, te vor detesta și vor fi dezgustați de tine. În plus, vor exista și unii oameni care, după ce au fost influențați de tine din cauza lipsei de discernământ, vor ține și ei prelegeri altora și-i vor emonda. În același mod, ei se vor enerva și își vor pierde cumpătul. Pe lângă faptul că vei fi incapabil să rezolvi problemele oamenilor, le vei întreține și firile corupte. Și nu înseamnă asta a-i conduce pe calea pierzaniei? Nu este aceasta o răutate? Un lider ar trebui să conducă, în primul rând, prin părtășie despre adevăr și prin aprovizionarea cu viață. Dacă stai mereu pe un piedestal și le ții prelegeri altora, vor putea ei să înțeleagă adevărul? Dacă lucrezi în acest fel pentru o perioadă, atunci când oamenii vor ajunge să te vadă în mod clar așa cum ești, te vor părăsi. Poți să aduci oamenii înaintea lui Dumnezeu lucrând în acest fel? Cu siguranță, nu poți; tot ce poți face este să strici lucrarea bisericii și să-i faci pe toți aleșii lui Dumnezeu să te deteste și să te părăsească. În trecut, unii conducători și lucrători au fost eliminați din acest motiv. Nu au fost capabili să aibă părtășie despre adevăr pentru a rezolva probleme actuale, a-i călăuzi pe oameni să mănânce și să bea cuvintele lui Dumnezeu, sau a-i călăuzi să se înțeleagă pe ei înșiși. Nu au făcut nimic din această lucrare esențială; s-au concentrat doar la a se pune pe un piedestal, făcându-le morală oamenilor și dând ordine, crezând că făcând asta îndeplinesc lucrarea unui conducător de biserică. Drept rezultat, nu au îndeplinit rânduielile de lucru, așa cum au fost ele făcute de Cel de mai sus, chiar dacă le cunoșteau, și nici nu și-au îndeplinit bine slujbele specifice. În afară de a declama cuvinte și doctrine și a trâmbița sloganuri, nu au făcut altceva decât să se pună pe un piedestal și să facă morală și să-i emondeze orbește pe oameni. Lucrul acesta a făcut ca oamenii să se teamă de acești conducători și lucrători și să-i evite, neîndrăznind să le împărtășească problemele lor. Acționând în felul

acesta, conducătorii și lucrătorii și-au stricat lucrarea și au oprit-o. Abia atunci când casa lui Dumnezeu i-a demis și-au dat seama că nu făcuseră nicio lucrare reală. Poate că au avut multe remușcări, însă regretele nu sunt de niciun folos. Tot au fost demiși și eliminați.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Imnuri similare

Ce este necesar pentru a fi cineva care-L slujește pe Dumnezeu

Doar apropiații lui Dumnezeu sunt vrednici să-I slujească

Cum să slujești în armonie cu voia lui Dumnezeu

Pentru a-L servi pe Dumnezeu ar trebui să-I oferiți inima

Martorii pentru Dumnezeu trebuie să-și schimbe firea

Cum să fii mărturie pentru Dumnezeu în credința ta

Doar cunoscând faptele lui Dumnezeu putem fi martori adevărați pentru El

42. De ce se spune că numai cei care au suferit schimbarea firii sunt eligibili pentru a-L sluji pe Dumnezeu

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

A-L sluji pe Dumnezeu nu este o sarcină simplă. Cei a căror fire coruptă rămâne neschimbată nu pot niciodată să Îl slujească pe Dumnezeu. Dacă firea ta nu a fost judecată și mustrată de cuvintele lui Dumnezeu, atunci firea ta încă îl reprezintă pe Satana, ceea ce demonstrează că Îl slujești pe Dumnezeu din cauza bunelor intenții personale, că slujirea ta se bazează pe natura ta satanică. Tu Îl slujești pe Dumnezeu potrivit caracterului tău firesc și preferințelor tale personale. Mai mult, gândești mereu că lucrurile pe care ești dispus să le faci sunt plăcute pentru Dumnezeu și că lucrurile pe care nu îți dorești să le faci sunt cele pe care Dumnezeu le urăște; lucrezi în conformitate deplină cu propriile tale preferințe. Se poate numi aceasta slujire a lui Dumnezeu? În ultimă instanță, în firea vieții tale nu va avea loc nici cea mai mică schimbare; în schimb, slujirea ta te va face și mai încăpățânat, astfel înrădăcinându-ți profund firea coruptă și, drept urmare, în tine se vor naște reguli despre slujirea lui Dumnezeu care, în principal, se bazează pe propriul tău caracter și pe experiențele rezultate din slujirea potrivită propriei tale firi. Acestea sunt experiențele și lecțiile omului. Reprezintă filosofia omului pentru interacțiunile lumești. Oamenii de acest fel pot fi clasificați ca farisei și conducători religioși. Dacă nu se trezesc niciodată și nu se pocăiesc, atunci cu siguranță vor deveni hristoșii falși și antihriștii care îi induc pe oameni în eroare în zilele de pe urmă. Hristoșii falși și antihriștii despre care s-a vorbit se vor ridica din rândul unor astfel de oameni. Dacă aceia care Îl slujesc pe

Dumnezeu sunt călăuziți de propriul lor caracter și acționează potrivit voinței lor proprii, riscă să fie eliminați în orice clipă. Cei care recurg la mulțimea anilor lor de experiență dobândită în slujba lui Dumnezeu ca să câștige inimile altora, să le facă morală și să îi constrângă și să se înalțe – și care nu se pocăiesc niciodată, care nu-și mărturisesc păcatele niciodată și care nu renunță niciodată la beneficiile acordate de poziția pe care o au – acești oameni vor cădea înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt oameni asemenea lui Pavel, luându-și prea multe libertăți în baza vechimii lor și etalându-și calitățile. Dumnezeu nu va desăvârși astfel de oameni. O astfel de slujire tulbură lucrarea lui Dumnezeu. Oamenii se agață întotdeauna de cele vechi. Se agață de noțiuni din trecut, de orice din vremuri trecute. Acesta este un obstacol mare în calea slujirii lor. Dacă nu te poți debarasa de ele, aceste lucruri îți vor distruge întreaga viață. Dumnezeu nu te va lăuda nicidecum, nici dacă îți rupi picioarele alergând sau te spetești lucrând din greu, nici dacă ești martirizat în slujba ta față de Dumnezeu. Dimpotrivă: îți va spune că ești un făcător de rele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujirea religioasă trebuie curățită"

Există mult mai puține abateri în lucrarea celor care au fost supuși emondării, judecății și mustrării, iar expresia lucrării lor este mult mai precisă. Cei care se bazează pe naturalețea lor pentru a lucra săvârșesc unele greșeli majore. Lucrarea oamenilor nedesăvârșiți exprimă prea mult din naturalețea lor, ceea ce prezintă un obstacol major în lucrarea Duhului Sfânt. Oricât de bun este calibrul unei persoane, și aceasta trebuie să fie supusă emondării și judecății înainte de a putea săvârși lucrarea însărcinării date de Dumnezeu. Dacă nu a fost supusă unei astfel de judecăți, lucrarea sa, indiferent cât de bine e săvârșită, nu poate fi în acord cu principiile adevărului și este întotdeauna un produs al naturaleții și bunătății sale umane. Lucrarea celor care au trecut prin emondare și judecată este mult

mai precisă decât lucrarea celor care nu au fost emondați și judecați. Cei care nu au fost judecați nu exprimă decât trupul uman și gândurile umane, amestecate cu multă inteligență umană și talent înnăscut. Lucrul acesta nu este expresia exactă a omului cu privire la lucrarea lui Dumnezeu. Aceia care urmează astfel de oameni sunt aduși în fața lor prin calibrul lor înnăscut. Deoarece ei exprimă prea mult din înțelegerea și experiența omului, care sunt aproape detașate de intenția inițială a lui Dumnezeu și deviază prea mult de la aceasta, lucrarea acestui tip de persoană nu poate aduce oamenii în fața lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, îi aduce înaintea omului. Așadar, cei care nu au fost supuși judecății și mustrării nu sunt calificați să săvârșească lucrarea însărcinării date de Dumnezeu. Lucrarea unui lucrător calificat îi poate aduce pe oameni pe calea dreaptă și le poate îngădui o mai mare pătrundere în adevăr. Lucrarea lui îi poate aduce pe oameni înaintea lui Dumnezeu. În plus, lucrarea pe care el o săvârșește poate varia de la individ la individ și nu este condiționată de reguli, oferindu-le oamenilor liberare și libertate și capacitatea de a se dezvolta treptat în viață și de a avea o intrare mai profundă în adevăr. Lucrarea unui muncitor necalificat nu este la înălțime. Lucrarea lui este nesăbuită. El poate doar să le impună reguli oamenilor, iar ceea ce le cere oamenilor nu diferă de la individ la individ; el nu lucrează conform nevoilor reale ale oamenilor. În acest tip de lucrare, există prea multe reguli și doctrine, iar aceasta nu îi poate aduce pe oameni la realitate, nici la practica normală a dezvoltării în viață. Acest lucru doar le poate permite oamenilor să respecte câteva reguli fără valoare. O astfel de îndrumare poate doar să-i ducă pe oameni pe căi greșite. El te conduce să devii ca el; el te poate aduce către ceea ce are și este el. Pentru ca adepții să discearnă dacă liderii sunt calificați, cheia constă în a privi calea pe care îi îndrumă ei și rezultatele lucrării lor, a vedea dacă adepții primesc principii în acord cu adevărul și

dacă primesc căi de practică potrivite pentru transformarea lor. Ar trebui să distingi între lucrările diferite ale diverselor tipuri de oameni; nu ar trebui să fii un adept naiv. Acest lucru influențează situația intrării oamenilor. Dacă nu ești capabil să distingi conducerea cărei persoane are o cale și a căreia nu are, vei fi foarte ușor indus în eroare. Toate acestea au o influență directă asupra vieții tale. Există prea multă naturalețe în lucrarea persoanelor nedesăvârșite; este amestecată cu prea multă dorință umană. Ființa lor reprezintă naturalețea – ceva cu care s-au născut. Nu este viața ce urmează emondării sau realitatea de după transformare. Cum poate o astfel de persoană să îi sprijine pe cei care caută viața? Viața pe care o are inițial omul este inteligența sau talentul său înnăscut. Acest tip de inteligență sau talent este destul de departe de cerințele exacte pe care le are Dumnezeu de la om. Dacă un om nu a fost desăvârșit, iar firea lui coruptă nu a fost emondată, va exista o prăpastie între ceea ce exprimă el și adevărul; ceea ce exprimă el va fi amestecat cu lucruri neclare, precum imaginația lui și o experiență unilaterală. Mai mult, indiferent cum lucrează, oamenii simt că nu există niciun obiectiv general și niciun adevăr potrivit pentru intrarea tuturor oamenilor. O mare parte din ceea ce li se cere oamenilor le depășește abilitatea, de parcă ei ar fi rațe obligate să stea pe stinghii. Aceasta este lucrarea voinței umane. Firea coruptă a omului, gândurile și noțiunile lui îi străbat toate părțile corpului. Omul nu se naște cu instinctul de a practica adevărul și nici nu are instinctul de a înțelege adevărul direct. Împreună cu firea coruptă a omului, când acest tip de persoană naturală lucrează, oare nu cauzează tulburări? Însă un om care a fost desăvârșit are experiența adevărului pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă și cunoștințe despre firile lor corupte, astfel că lucrurile vagi și ireale din lucrarea lui dispar treptat, denaturările umane se împuținează, iar lucrarea și slujirea lui se apropie și mai mult de standardele impuse de Dumnezeu. Astfel, lucrarea

lui a pătruns în adevărul-realitate și, de asemenea, a devenit realistă. Gândurile omului blochează în special lucrarea Duhului Sfânt. Omul are o imaginație bogată, o logică rezonabilă și o experiență vastă în rezolvarea problemelor. Dacă aceste aspecte ale omului nu sunt supuse emondării și corectării, devin, toate, obstacole în lucrare. Prin urmare, lucrarea omului nu poate atinge cel mai înalt grad de precizie, mai ales lucrarea oamenilor nedesăvârșiți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Cei ale căror firi s-au transformat simt frică față de Dumnezeu, iar răzvrătirea lor împotriva lui Dumnezeu slăbește treptat. Mai mult decât atât, în realizarea îndatoririlor lor, nu mai au nevoie ca alții să își facă griji pentru ei și nici Duhul Sfânt nu trebuie întotdeauna să facă lucrare de disciplinare asupra lor. Practic, ei se pot supune lui Dumnezeu, iar viziunea lor asupra lucrurilor este în conformitate cu adevărul. Toate acestea echivalează cu a fi devenit compatibili cu Dumnezeu. Să presupunem că cineva îți predă o lucrare. Nu ai nevoie de nimeni care să te conducă, să te supravegheze. Poți să îndeplinești această lucrare doar cu ajutorul cuvântului lui Dumnezeu și prin rugăciune. În timpul acestei lucrări, nu ești superficial, sau arogant, sau neprihănit de sine, nici nu faci lucrurile în felul tău; nu constrângi pe nimeni și ești capabil să-i ajuți pe alții cu compasiune. Îi poți ajuta pe toți să obțină aprovizionare și beneficii și poți să-i îndrumi pe oameni să o ia pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu. În plus, în timpul acestei lucrări, nu cauți statutul propriu sau interesele personale, nu îți însușești nimic din ceea ce nu ai dobândit, nu vorbești în favoarea ta și, indiferent cum te tratează ceilalți, tu îi tratezi cum se cuvine. Atunci, vei fi o persoană cu o statură relativ bună. Nu este un lucru simplu pentru cineva să preia unele lucrări și să-i aducă pe aleșii lui Dumnezeu în realitatea cuvântului Său. Acest lucru

nu poate fi făcut fără adevărul-realitate. Există mulți care se bazează pe daruri de seamă în lucrare, dar care cad și eșuează. Oamenii care nu dețin adevărul nu sunt deloc de încredere, cu atât mai mult dacă nu și-au schimbat firile.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii”

Oamenii care au experimentat o schimbare în firile lor sunt diferiți; ei au înțeles adevărul, ei au discernământ asupra tuturor problemelor, știu cum să acționeze în conformitate cu voia lui Dumnezeu, cum să acționeze în conformitate cu adevărul-principiu și cum să acționeze pentru a-L satisface pe Dumnezeu și ei înțeleg natura corupției pe care o dezvăluie. Când sunt revelate propriile lor idei și noțiuni, ei sunt capabili să aibă discernământ și să se răzvrătească împotriva trupului. Acesta este modul în care se manifestă o schimbare în fire. Principala manifestare a oamenilor care au suferit o schimbare a firii este că ei au ajuns să înțeleagă clar adevărul, iar când realizează lucrurile, pun adevărul în practică cu o acuratețe relativă, și nu dezvăluie corupție atât de des. În general, cei ale căror firi s-au transformat par a fi deosebit de rezonabili și dotați cu discernământ și, datorită înțelegerii pe care o au asupra adevărului, nu mai dezvăluie la fel de multă neprihănire de sine sau aroganță. Ei pot vedea și discerne mult din corupția care a fost dezvăluită în ei, așadar ei nu lasă ca aroganța să se nască. Ei sunt capabili să aibă o înțelegere măsurată despre locul pe care ar trebui să-l aibă și despre lucrurile rezonabile pe care ar trebui să le facă, despre cum să fie ascultători, despre ce să spună și ce să nu spună, ce să spună și ce să le facă anumitor oameni. Astfel, oamenii ale căror firi s-au schimbat sunt relativ rezonabili și numai asemenea oameni trăiesc cu adevărat o asemănare umană. Deoarece înțeleg adevărul, sunt capabili să vorbească și să vadă lucrurile în conformitate cu acesta și sunt principiali în

tot ceea ce fac; ei nu sunt supuși influenței vreunei persoane, vreunui eveniment sau lucru și au toți propriile perspective și pot susține adevărul-principiu. Firile lor sunt relativ stabile, nu trec de la o extremă la alta și, indiferent de circumstanțele lor, înțeleg cum să-și îndeplinească îndatoririle în mod corespunzător și cum să se comporte spre mulțumirea lui Dumnezeu. Cei ale căror firi s-au schimbat nu se concentrează asupra a ceea ce trebuie să facă la exterior pentru a-i face pe ceilalți să aibă o părere bună despre ei; ei au câștigat claritate internă cu privire la ce trebuie să facă pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Prin urmare, din exterior, ei pot să nu pară a fi atât de entuziaști sau a fi făcut ceva important, dar tot ceea ce fac ei este semnificativ, este valoros și are rezultate practice. Cei ale căror firi s-au schimbat dețin cu siguranță multe adevăruri-realități, iar acest lucru poate fi confirmat de perspectivele lor asupra lucrurilor și de principiile lor de acțiune. Cei care nu au obținut adevărul nu au obținut absolut nicio schimbare în firea vieții.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

În religie, mulți oameni pătimesc în mod semnificativ toată viața lor: își supun corpul și își poartă crucea și chiar continuă să sufere și să îndure până în pragul morții! Unii încă postesc în dimineața morții lor. Toată viața, își refuză mâncarea și îmbrăcămintea bună, concentrându-se doar la suferință. Ei sunt în stare să-și supună corpul și să se lepede de trup. Duhul lor este lăudabil pentru suferința îndelungată. Dar gândirea, noțiunile, atitudinea lor mentală și, într-adevăr, vechea lor natură nu au fost câtuși de puțin emondate. Sunt lipsiți de adevărata cunoaștere de sine. Chipul lui Dumnezeu din mintea lor este cel tradițional al unui Dumnezeu nedeslușit. Hotărârea lor de a pătimi pentru Dumnezeu vine din râvna și caracterul bun al umanității lor. Chiar dacă ei cred în Dumnezeu, nici nu-L înțeleg și nici nu-I cunosc intențiile. Ei doar lucrează și suferă orbește pentru Dumnezeu.

Nu pun niciun fel de preț pe discernământ, nu prea le pasă de cum trebuie să se asigure că slujirea lor împlinește, de fapt, intențiile lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin sunt conștienți de cum să atingă cunoașterea de Dumnezeu. Dumnezeul pe care Îl slujesc nu este Cel în chipul Său inerent, ci un Dumnezeu pe care și L-au imaginat, despre care doar au auzit sau despre care doar au citit în legende. Apoi își folosesc imaginațiile bogate și cucernicia ca să pătimească pentru Dumnezeu și să preia lucrarea Sa, pe care El vrea s-o facă. Slujirea lor este prea inexactă, astfel încât, practic, niciunul dintre ei nu este cu adevărat în stare să slujească în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Indiferent cu câtă bucurie suferă, perspectiva lor inițială asupra slujirii și chipul lui Dumnezeu din mintea lor rămân neschimbate, pentru că ei nu au fost supuși judecății, mustrării, rafinării lui și desăvârșirii Lui și pentru că nimeni nu i-a îndrumat folosind adevărul. Chiar dacă ei cred în Isus Mântuitorul, niciunul dintre ei nu L-a văzut vreodată. Ei Îl cunosc doar din legende și zvonuri. Drept urmare, slujba lor nu înseamnă decât să slujească la întâmplare, cu ochii închiși, ca un orb care își slujește propriul tată. Ce se poate obține, în cele din urmă, printr-o astfel de slujire? Și cine ar aproba-o? De la început până la sfârșit, slujirea lor nu se schimbă deloc, niciodată; ei primesc doar lecții făcute de om și își bazează slujirea numai pe naturalețea lor și pe propriile preferințe. Ce recompensă ar putea aduce acest lucru? Nici măcar Petru, care L-a văzut pe Isus, nu știa cum să slujească potrivit intențiilor lui Dumnezeu; a ajuns să afle acest lucru la sfârșit, când era bătrân. Ce spune acest lucru despre acei oameni orbi care nu au experimentat câtuși de puțin emondarea și nu au avut pe nimeni care să-i călăuzească? Slujirea de astăzi a multora dintre voi nu este precum cea a acestor orbi? Toți cei care nu au primit judecată, emondare și care nu s-au schimbat – nu sunt ei toți cei cuceriți incomplet? La ce folosesc astfel de oameni? Dacă gândirea, cunoașterea ta despre viață

și cunoașterea despre Dumnezeu nu arată nicio schimbare nouă și tu nu câștigi cu adevărat nimic, atunci nu vei realiza niciodată nimic remarcabil în slujirea ta! Fără o viziune și o nouă cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu, nu ești cucerit. Modul tău de a-L urma pe Dumnezeu va fi apoi precum al celor care pătimesc și postesc: va avea o valoare mică! Eu spun că slujirea lor este inutilă tocmai pentru că este puțină mărturisire în ceea ce fac aceștia! De-a lungul vieții lor, acei oameni suferă și își petrec timp în închisoare; sunt veșnic răbdători, iubitori și își poartă veșnic crucea, sunt ridiculizați și respinși de lume, experimentează toate greutățile și, cu toate că sunt ascultători până la capăt, tot nu sunt cuceriți și nu pot oferi nicio mărturie despre faptul că sunt cuceriți. Ei au suferit mult, însă, în sinea lor, nu-L cunosc deloc pe Dumnezeu. Nu au fost emondate niciunele dintre lor gânduri, vechile noțiuni, practici religioase, cunoașteri făcute de om și idei umane. Nu există nici cea mai mică urmă de cunoaștere nouă în ele. Nicio parte din cunoașterea lor de Dumnezeu nu este adevărată sau corectă. Ei au înțeles greșit intențiile lui Dumnezeu. Îl slujește asta pe Dumnezeu? Indiferent de cunoașterea ta de Dumnezeu din trecut, dacă astăzi rămâne la fel și tu continui să-ți bazezi cunoașterea de Dumnezeu pe propriile tale noțiuni și idei, indiferent de ceea ce face El, adică, dacă spui că nu ai nicio cunoaștere nouă, adevărată de Dumnezeu și dacă eșuezi să cunoști adevărata imagine și firea a lui Dumnezeu, dacă a ta cunoaștere de Dumnezeu este încă ghidată de gândirea feudală, superstițioasă, și încă se naște din imaginația și noțiunile umane, atunci nu ai fost cucerit. Toate cuvintele pe care ți le spun acum sunt menite să-ți permită să afli și să ai această cunoaștere pentru a te conduce la o mai nouă și corectă cunoaștere; de asemenea, sunt menite să emondeze vechile noțiuni și cunoștințe pe din tine, astfel încât să poți avea o nouă cunoaștere. Dacă mănânci și bei cu adevărat cuvintele Mele, atunci cunoașterea ta se va schimba în mod

considerabil. Atât timp cât mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu cu o inimă supusă, perspectiva ta va fi schimbată. Atât timp cât poți accepta mustrările repetate, vechea ta mentalitate se va schimba treptat. Atât timp cât vechea ta mentalitate este complet înlocuită cu cea nouă, practica ta se va schimba, de asemenea, corespunzător. În acest fel, slujirea ta va deveni din ce în ce mai precisă, din ce în ce mai capabilă să fie la înălțimea intențiilor lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (3)"

În ochii lui Dumnezeu, tot ce face fiecare persoană care crede în Dumnezeu este în dezacord cu adevărul, în raport de incompatibilitate față de cuvântul lui Dumnezeu și ostil Lui. Este posibil să nu acceptați nici acest lucru și să spuneți: „Îl slujim pe Dumnezeu, ne închinăm la El, ne facem datoria în casa lui Dumnezeu. Am făcut atât de multe, toate conform cuvintelor și cerințelor lui Dumnezeu și în concordanță cu rânduielile de lucru. Cum se poate spune că ne împotrivim lui Dumnezeu și Îl trădăm? De ce ne critici mereu entuziasmul? Am renunțat la familia și la carierele noastre cu foarte mare dificultate și am fost hotărâți să-L urmăm pe Dumnezeu, așadar, cum poți Tu să vorbești așa despre noi?" Scopul, când vorbesc astfel, este să Mă asigur că toată lumea înțelege: nu este adevărat că un om care se comportă destul de bine sau renunță la ceva sau suferă niște greutăți își va schimba natura trădătoare. Nici vorbă! Suferința este necesară, așa cum este și îndeplinirea datoriei tale, însă doar fiindcă poți să suferi sau să-ți faci datoria nu înseamnă că firea ta coruptă nu mai există. Asta fiindcă în nimeni nu s-a produs o schimbare reală în viața-fire și toți sunt încă departe de a satisface intențiile lui Dumnezeu și de a întruni cerințele Lui. Credința oamenilor în Dumnezeu este prea impură, firile lor corupte sunt dezvăluite prea mult. Deși mulți conducători sau lucrători Îl

slujesc pe Dumnezeu, I se și împotrivesc. Ce înseamnă asta? Că ei se opun în mod intenționat cuvintelor lui Dumnezeu și nu practică în conformitate cu dorințele Sale. Încalcă în mod intenționat adevărul, insistă să acționeze conform voinței proprii, să-și realizeze propriile intenții și scopuri, să-L trădeze pe Dumnezeu și să-și întemeieze propria împărăție independentă, unde totul se face așa cum spun ei. Asta înseamnă să-L slujești pe Dumnezeu, dar să I te și împotrivești. Acum înțelegeți?

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Calea de practică spre schimbarea firii unei persoane”

Odată ce chiar înțelegi adevărul și începi să-l iubești dinlăuntrul tău, îți va fi ușor să faci lucruri care se conformează adevărului. Îți vei face datoria și vei practica adevărul în mod normal – și chiar fără efort și în mod plăcut și vei simți că a face vreun lucru negativ ar necesita un mare efort. Asta este din cauză că adevărul a preluat un rol dominant în inima ta. Dacă tu chiar înțelegi adevărurile despre viața umană, atunci vei avea o cale de urmat în privința a ce fel de persoană să fii, cum să fii o persoană deschisă și directă, o persoană onestă și cineva care este martor pentru Dumnezeu și care-L slujește. Și, odată ce vei înțelege aceste adevăruri, nu vei mai putea niciodată să comiți acte malefice care Îl sfidează, nici nu vei mai juca vreodată rolul unui lider fals, al unui lucrător fals sau al unui antihrist. Chiar dacă Satana te induce în eroare sau cineva malefic te atrage, tu nu vei face asta; oricine încearcă să te forțeze, tot nu vei acționa în felul acela. Dacă oamenii câștigă adevărul, iar adevărul devine viața lor, ei vor deveni capabili să deteste răul și să simtă un dezgust lăuntric față de lucrurile negative. Le-ar fi dificil să comită rele, deoarece firea vieții lor s-a schimbat și au fost desăvârșiți de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii”

Imnuri similare

Doar apropiații lui Dumnezeu sunt vrednici să-I slujească

43. De ce numai cei care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu pot fi desăvârșiți de El

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu iubesc adevărul și, cu cât cei care iubesc adevărul îl pun mai mult în practică, cu atât mai mult au parte de adevăr; cu cât îl pun mai mult în practică, cu atât mai mult au iubirea lui Dumnezeu; și cu cât îl pun mai mult în practică, cu atât mai mult sunt binecuvântați de Dumnezeu. Dacă întotdeauna practici în acest mod, iubirea lui Dumnezeu pentru tine îți va permite treptat să vezi, tot așa cum Petru a ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu: Petru a spus că Dumnezeu nu are doar înțelepciunea de a crea cerurile și pământul și toate lucrurile, ci, mai mult decât atât, că El are și înțelepciunea de a face o lucrare practică în oameni. Petru a spus că El nu este doar vrednic de iubirea oamenilor datorită creării de către El a cerurilor și pământului și a tuturor lucrurilor ci, mai mult decât atât, datorită abilității Sale de a crea omul, de a salva omul, de a face omul desăvârșit și de a dărui iubirea Sa omului. La fel, Petru a spus că există multe în El care sunt vrednice de iubirea omului. Petru I-a spus lui Isus: „Oare crearea cerurilor și a pământului și a tuturor lucrurilor este singurul motiv pentru care meriți iubirea oamenilor? Există mai multe în Tine care sunt adorabile, Tu acționezi și te miști în viața reală, Duhul Tău mă atinge în interior, mă disciplinezi, îmi aduci reproșuri – aceste lucruri sunt chiar mai vrednice de iubirea oamenilor”. Dacă dorești să vezi și să experimentezi iubirea lui Dumnezeu, atunci trebuie să explorezi și să cauți în viața reală și trebuie să fii dispus să dai la o parte propriul trup. Trebuie să iei această hotărâre. Trebuie să fii o persoană cu hotărâre, care este capabilă să Îl mulțumească pe Dumnezeu în toate lucrurile, fără a fi leneș

sau a tânji după plăcerile trupului, trăind nu pentru trup, ci pentru Dumnezeu. Pot exista momente când nu Îl mulțumești pe Dumnezeu. Aceasta este pentru că nu înțelegi voia lui Dumnezeu; data viitoare, chiar dacă va presupune un efort mai mare, trebuie să-L mulțumești pe El și nu trebuie să mulțumești trupul. Când experimentezi în acest mod, tu vei fi ajuns să-L cunoști pe Dumnezeu. Vei vedea că Dumnezeu poate crea cerurile și pământul și toate lucrurile, că El S-a întrupat pentru ca oamenii să Îl vadă și să interacționeze cu El cu adevărat și; vei vedea că El este capabil să meargă printre oameni și că Duhul Său poate să îi desăvârșească pe oameni în viața reală, permițându-le să Îi vadă frumusețea și să Îi experimenteze disciplina, mustrarea și binecuvântările Sale. Dacă întotdeauna experimentezi în acest mod, în viața reală vei fi inseparabil de Dumnezeu și dacă într-o zi, relația ta cu Dumnezeu încetează să fie normală, tu vei fi capabil să înduri reproșul și să simți remușcări. Când ai o relație normală cu Dumnezeu, nu vei dori niciodată să Îl părăsești pe Dumnezeu, și dacă într-o zi Dumnezeu spune că te va părăsi, tu te vei teme și vei spune că preferi să mori decât să fii părăsit de Dumnezeu. De îndată ce ai aceste emoții, vei simți că ești incapabil de a-L părăsi pe Dumnezeu și în acest mod vei avea o bază și te vei bucura cu adevărat de iubirea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui”

Motivul pentru care doar aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu au cea mai mare valoare și semnificație în viețile lor și motivul pentru care ei cred cu adevărat în Dumnezeu este că acești oameni pot să trăiască în lumina lui Dumnezeu și sunt capabili să trăiască pentru lucrarea și gestionarea lui Dumnezeu. Este pentru că ei nu trăiesc în întuneric, ci trăiesc în lumină; ei nu duc vieți lipsite de sens, ci vieți care au fost

binecuvântate de Dumnezeu. Doar aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt capabili să dea mărturie despre Dumnezeu, doar ei sunt martorii lui Dumnezeu, doar ei sunt binecuvântați de Dumnezeu și doar ei sunt capabili să primească promisiunile lui Dumnezeu. Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt apropiații lui Dumnezeu; ei sunt oamenii iubiți de Dumnezeu și ei se pot bucura de binecuvântări împreună cu Dumnezeu. Doar astfel de oameni vor trăi veșnic și doar ei vor trăi veșnic sub grija și protecția lui Dumnezeu. Dumnezeu este de iubit pentru oameni și El este vrednic de toată iubirea oamenilor, dar nu toți oamenii sunt capabili să-L iubească pe Dumnezeu și nu toți oamenii pot fi martori ai lui Dumnezeu și pot deține putere împreună cu Dumnezeu. Datorită faptului că ei pot da mărturie despre Dumnezeu și își dedică toate eforturile lucrării lui Dumnezeu, aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu pot merge oriunde sub cer fără ca nimeni să îndrăznească să li se opună și ei pot exercita puterea pe pământ și pot conduce toți oamenii lui Dumnezeu. Acești oameni s-au unit din toată lumea. Ei vorbesc limbi diferite și au culori ale pielii diferite, dar existența lor are același sens, ei au toți o inimă iubitoare de Dumnezeu, ei sunt toți aceeași mărturie și au aceeași hotărâre și aceeași dorință. Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu pot merge liberi prin lume și aceia care dau mărturie despre Dumnezeu pot călători prin univers. Acești oameni sunt iubiți de Dumnezeu, sunt binecuvântați de Dumnezeu și ei vor trăi veșnic în lumina Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui”

Dumnezeu lucrează în aceia care caută și prețuiesc cuvintele Sale. Cu cât prețuiești mai mult cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mult Duhul Său va lucra în tine. Cu cât omul prețuiește mai mult cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mare va fi șansa lui de a fi desăvârșit de Dumnezeu. Dumnezeu

îi desăvârșește pe cei care Îl iubesc cu adevărat și pe cei ale căror inimi sunt împăcate înaintea Lui. Să prețuiești toată lucrarea lui Dumnezeu, să prețuiești luminarea lui Dumnezeu, să prețuiești prezența lui Dumnezeu, să prețuiești grija și protecția lui Dumnezeu, să prețuiești felul în care cuvintele lui Dumnezeu devin realitatea ta și îți aprovizionează viața – toate acestea sunt cel mai mult în acord cu voia lui Dumnezeu. Dacă prețuiești lucrarea lui Dumnezeu, adică dacă prețuiești toată lucrarea pe El care a făcut-o pentru tine, atunci El te va binecuvânta și va înmulți tot ceea ce îți aparține. Dacă nu prețuiești cuvintele lui Dumnezeu, El nu va lucra în tine, ci îți va oferi doar un har mărunt pentru credința ta sau te va binecuvânta cu puține bogății sau un dram de siguranță pentru familia ta. Ar trebui să te străduiești să transformi cuvintele lui Dumnezeu în realitatea ta, să-L mulțumești și să te conformezi voii Lui; nu ar trebui să te străduiești doar pentru a te bucura de harul Său. Pentru credincioși, nimic nu este mai important decât să primească lucrarea lui Dumnezeu, să obțină desăvârșirea și să devină cei care urmează voia lui Dumnezeu. Acesta este țelul pe care ar trebui să îl urmărești.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care sunt se conformează voii Sale”

Cu cât Îl mulțumești mai mult pe Dumnezeu, cu atât Dumnezeu te binecuvântează mai mult și cu atât este mai mare puterea iubirii tale pentru Dumnezeu; de asemenea, vei avea credință și fermitate și vei simți că nimic nu este mai valoros sau mai semnificativ decât o viață petrecută iubindu-L pe Dumnezeu. Se poate spune că, pentru a fi fără tristețe, omul trebuie doar să-L iubească pe Dumnezeu. Deși există momente în care trupul tău este slab și ți se întâmplă multe necazuri reale, în aceste clipe te vei baza cu adevărat pe Dumnezeu, vei fi consolat în spiritul tău și vei simți certitudine și că ai ceva pe care să te bazezi. În felul acesta, vei fi capabil să depășești

multe medii și astfel nu te vei plânge de Dumnezeu din cauza chinului pe care îl suferi. În schimb, vei vrea să cânți, să dansezi și să te rogi, să ai întruniri și comuniuni, să te gândești la Dumnezeu, și vei simți că toți oamenii, chestiunile și lucrurile din jurul tău care sunt organizate de Dumnezeu sunt potrivite. Dacă nu-L iubești pe Dumnezeu, tot ceea ce apreciezi va fi plictisitor pentru tine, nimic nu va fi plăcut ochilor tăi; nu vei fi liber în spirit, ci asuprit, inima ta se va plânge mereu de Dumnezeu, iar tu vei simți mereu că suferi atât de mult chin și că e atât de nedrept. Dacă nu cauți de dragul fericirii, ci pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și pentru a nu fi acuzat de Satana, atunci această căutare îți va da o mare putere de a-L iubi pe Dumnezeu. Omul este capabil să îndeplinească tot ceea ce este rostit de Dumnezeu, și tot ceea ce face el poate să-L mulțumească pe Dumnezeu – asta e ceea ce înseamnă a avea realitate. A căuta să-L mulțumești pe Dumnezeu înseamnă a-ți folosi inima iubitoare de Dumnezeu ca să-I pui cuvintele în practică; indiferent de moment – chiar și atunci când ceilalți sunt fără putere – înăuntrul tău există încă o inimă care-L iubește pe Dumnezeu, care tânjește profund după Dumnezeu și căreia îi e dor de El. Aceasta este statura reală. Cât de mare este statura ta depinde de cât de mare e inima ta iubitoare de Dumnezeu, de faptul dacă ești capabil să stai neclintit când ești testat, dacă ești slab când o anumită împrejurare vine asupra ta și dacă poți să rămâi pe poziție când frații și surorile tale te resping; sosirea faptelor va arăta cum anume este inima ta iubitoare de Dumnezeu. Dintr-o mare parte a lucrării lui Dumnezeu se poate vedea că Dumnezeu îl iubește într-adevăr pe om, cu toate că ochii spiritului omului încă trebuie să fie deschiși complet, iar el nu e capabil să vadă clar mult din lucrarea lui Dumnezeu și din voia Lui, nici multele lucruri despre Dumnezeu care sunt încântătoare; omul are prea puțină iubire adevărată pentru Dumnezeu. Ai crezut în Dumnezeu tot acest timp, iar astăzi

Dumnezeu a retezat toate mijloacele de scăpare. Realist vorbind, nu ai de ales decât să o iei pe calea cea dreaptă, calea cea dreaptă pe care ai fost condus prin judecata aspră și mântuirea supremă a lui Dumnezeu. Doar după ce experimentează greutăți și rafinare, omul știe că Dumnezeu este încântător. După ce a experimentat până astăzi, se poate spune că omul a ajuns să cunoască o parte din frumusețea lui Dumnezeu, dar încă nu e suficient, pentru că omul este atât de deficitar. El trebuie să experimenteze mai mult din lucrarea extraordinară a lui Dumnezeu și mai mult din întreaga rafinare a suferințelor rânduite de Dumnezeu. Doar atunci poate fi schimbată firea vieții omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu"

De vreme ce crezi în Dumnezeu, trebuie să-ți predai inima înaintea lui Dumnezeu. Dacă îți oferi și îți pui inima înaintea lui Dumnezeu, atunci în timpul rafinării îți va fi imposibil să Îl tăgăduiești pe Dumnezeu sau să Îl abandonezi. În felul acesta, relația ta cu Dumnezeu va deveni tot mai apropiată și mai normală, iar comuniunea ta cu Dumnezeu va deveni tot mai frecventă. Dacă practici întotdeauna în acest fel, atunci vei petrece mai mult timp în lumina lui Dumnezeu și mai mult timp sub îndrumarea cuvintelor Sale. Vor exista, de asemenea, tot mai multe schimbări în firea ta, iar cunoștințele tale se vor înmulți zi după zi. Când va veni ziua în care încercările lui Dumnezeu se vor abate brusc asupra ta, nu numai că vei putea să stai de partea lui Dumnezeu, ci vei putea și să fii mărturie pentru Dumnezeu. În acel moment, vei fi ca Iov și Petru. După ce ai fost mărturie pentru Dumnezeu, Îl vei iubi cu adevărat și îți vei da viața bucuros pentru El; vei fi martorul lui Dumnezeu și o persoană care este iubită de Dumnezeu. Dragostea care a experimentat rafinarea este puternică, iar nu slabă. Indiferent de momentul sau modul în care Dumnezeu te supune

încercărilor Sale, tu ești capabil să nu-ți pese dacă trăiești sau mori, să dai cu bucurie totul la o parte pentru Dumnezeu și să înduri fericit orice pentru Dumnezeu – astfel dragostea ta va fi curată și credința ta reală. Numai atunci vei fi cineva care este într-adevăr iubit de către Dumnezeu și care a fost cu adevărat desăvârșit de către Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire”

Oamenii pe care îi mântuiește Dumnezeu sunt aceia care iubesc adevărul, care au calibru și capacitatea de a pricepe, toți sunt oameni care au conștiință și rațiune, care sunt capabili să îndeplinească însărcinarea dată de Dumnezeu și să-și facă bine datoria. Sunt oameni care sunt capabili să accepte adevărul și să se lepede de firile lor corupte și sunt oamenii care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu, I se supun și I se închină. Deși majoritatea acestor oameni provin din straturile de jos ale societății, din familii de muncitori și fermieri, cu siguranță nu sunt oameni confuzi, imbecili sau care nu sunt buni de nimic. Dimpotrivă, sunt oameni inteligenți care sunt capabili să accepte și să practice adevărul și să i se supună. Toți sunt oameni ai dreptății care s-ar lepăda de slava și bogățiile lumești pentru a-L urma pe Dumnezeu și a dobândi adevărul și viața – sunt cei mai înțelepți oameni dintre toți. Aceștia sunt toți oameni onești care cred cu adevărat în Dumnezeu și care se sacrifică sincer pentru El. Ei pot să obțină aprobarea și binecuvântările lui Dumnezeu și pot fi desăvârșiți drept oamenii Lui și stâlpii templului Său. Sunt oamenii de aur, de argint și bijuterii prețioase.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cunoașterea celor șase tipuri de firi corupte reprezintă adevărata cunoaștere de sine”

Dacă atitudinea unei persoane față de Dumnezeu este doar să-L admire sau să-L respecte de la distanță și nu să Îl iubească măcar puțin, atunci

acesta este rezultatul la care a ajuns o persoană lipsită de o inimă iubitoare de Dumnezeu, iar acelei persoane îi lipsesc condițiile de a fi desăvârșită. Dacă atâta muncă nu poate obține iubirea adevărată a unei persoane, atunci acea persoană nu L-a câștigat pe Dumnezeu și nu urmărește sincer adevărul. O persoană care nu Îl iubește pe Dumnezeu nu iubește adevărul și, astfel, nu Îl poate câștiga pe Dumnezeu, cu atât mai puțin nu poate să primească aprobarea lui Dumnezeu. Astfel de persoane, oricum experimentează lucrarea Duhului Sfânt și oricum experimentează judecata, nu sunt capabile să aibă o inimă cu frică de Dumnezeu. Acestea sunt persoane a căror natură nu se poate schimba și care au firi extrem de odioase. Toți cei care nu au o inimă cu frică de Dumnezeu vor fi eliminați, vor fi obiectele pedepsirii și vor fi pedepsiți precum cei care fac rău, să sufere mult mai mult decât cei care au săvârșit lucruri nedrepte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Astăzi, știți cu toții cum credința omului în Dumnezeu nu este doar pentru mântuirea sufletului și bunăstarea trupului, nici nu este pentru a-i îmbogăți viața prin iubirea față de Dumnezeu și așa mai departe. În această situație, dacă Îl iubești pe Dumnezeu pentru bunăstarea trupului sau plăcerea de moment, atunci, chiar dacă, în cele din urmă, iubirea ta față de Dumnezeu atinge cea mai înaltă culme și nu ceri nimic în plus, iubirea aceasta pe care o cauți rămâne o iubire denaturată și nu una plăcută lui Dumnezeu. Aceia care folosesc iubirea față de Dumnezeu pentru a-și îmbogăți existențele plictisitoare și pentru a umple un gol în inimile lor sunt genul de oameni ahtiați după o viață ușoară, nu aceia care caută cu adevărat să-L iubească pe Dumnezeu. Acest tip de iubire este forțată și este căutarea plăcerii emoționale, iar Dumnezeu nu are nevoie de aceasta. Așadar, ce fel de iubire este iubirea ta? Pentru ce Îl iubești pe Dumnezeu? Câtă iubire

adevărată de Dumnezeu este acum în tine? Iubirea marii voastre majorități este de tipul celei menționate anterior. O astfel de iubire poate doar să mențină un statu-quo; nu poate atinge statornicia și nici nu se poate înrădăcina în om. Genul acesta de iubire este doar ca o floare care înflorește și se ofilește fără să dea roade. Cu alte cuvinte, după ce L-ai iubit o dată pe Dumnezeu astfel, dacă nu există nimeni care să te îndrume pe calea ce-ți stă înainte, te vei prăbuși. Dacă nu poți să-L iubești pe Dumnezeu decât în vremea iubirii pentru El, dar, apoi, firea vieții tale rămâne neschimbată, atunci vei rămâne incapabil să scapi de vălul influenței întunericului, vei rămâne incapabil să te eliberezi de robia și urzelile Satanei. Niciun om ca acesta nu poate fi pe deplin câștigat de către Dumnezeu; în cele din urmă, spiritul, sufletul și trupul său vor continua să-i aparțină Satanei. Nu poate exista nicio îndoială în privința asta. Toți aceia care nu pot fi pe deplin câștigați de către Dumnezeu se vor întoarce în locul lor inițial, adică înapoi la Satana, și vor merge în lacul de foc și pucioasă pentru a accepta următoarea etapă a pedepsei de la Dumnezeu. Cei câștigați de către Dumnezeu sunt cei care se răzvrătesc împotriva Satanei și scapă de puterea lui. Ei se numără în mod oficial printre oamenii Împărăției. Așa iau ființă oamenii Împărăției. Ești dispus să devii genul acesta de persoană? Ești dispus să fii câștigat de către Dumnezeu? Ești dispus să scapi de puterea Satanei și să te întorci la Dumnezeu? Îi aparții Satanei acum sau te numeri printre oamenii Împărăției? Aceste lucruri ar trebui să fie deja clare și să nu necesite explicații suplimentare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce perspectivă trebuie să aibă credincioșii”

Dacă vrei să fii desăvârșit de Dumnezeu, nu este suficient doar să te grăbești pe calea din fața ta, și nici doar să te sacrifici pentru El. Trebuie să ai multe calități ca să devii o persoană care e desăvârșită de Dumnezeu.

Când te confrunți cu suferința, trebuie să poți fi capabil să lași deoparte grija pentru trup și să nu te plângi de Dumnezeu. Când Dumnezeu Se ascunde de tine, trebuie să poți să ai credința de a-L urma, de a-ți păstra iubirea de dinainte fără să o lași să șovăie sau să se risipească. Indiferent ce face Dumnezeu, trebuie să te supui planului Său și să fii pregătit să-ți blestemi trupul, mai degrabă decât să te plângi de El. Când te confrunți cu încercări, trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu, deși s-ar putea să plângi amarnic sau să eziți să te desparți de vreun obiect îndrăgit. Doar aceasta este adevărata iubire și credință. Indiferent care este statura ta reală, mai întâi trebuie să ai voința de a îndura greutăți și credință adevărată și, de asemenea, trebuie să ai voința de a te răzvrăti împotriva trupului. Ar trebui să fii dispus să înduri greutăți și pierderi în dauna intereselor tale, ca să împlinești voia lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să fii capabil să simți regret față de tine în inima ta: în trecut, nu ai putut să-L mulțumești pe Dumnezeu și, acum, poți să ai regrete în ceea ce te privește. Nu trebuie să îți lipsească niciunul dintre aceste lucruri – prin acestea te va desăvârși Dumnezeu. Dacă nu poți să îndeplinești aceste criterii, atunci nu poți fi desăvârșit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

Ca persoane normale, care urmăresc iubirea față de Dumnezeu, pătrunderea în Împărăție pentru a deveni oameni ai lui Dumnezeu este viitorul vostru adevărat și o viață care este de cea mai mare valoare și semnificație; nimeni nu este mai binecuvântat decât voi. De ce spun asta? Pentru că cei care nu cred în Dumnezeu trăiesc pentru trup și trăiesc pentru Satana, dar astăzi voi trăiți pentru Dumnezeu și trăiți pentru a urma voia lui Dumnezeu. De aceea vă spun că viețile voastre au cea mai mare semnificație. Numai acest grup de oameni care a fost selectat de Dumnezeu

poate duce o viață de maximă însemnătate: nimeni altcineva de pe pământ nu poate trăi o viață de o asemenea valoare și semnificație. Pentru că ați fost selectați de Dumnezeu și sunteți ridicați de Dumnezeu și, în plus, datorită iubirii lui Dumnezeu pentru voi, ați înțeles viața adevărată și știți cum să trăiți o viață care este de o valoare maximă. Aceasta nu se datorează bunei voastre urmăriri, ci harului lui Dumnezeu; Cel care a deschis ochii duhului vostru a fost Dumnezeu, iar Cel care v-a atins inima a fost Duhul lui Dumnezeu, dându-vă șansa de a veni înaintea Lui. Dacă Duhul lui Dumnezeu nu v-ar fi luminat, atunci ați fi incapabili să vedeți ce este minunat la Dumnezeu și nici nu ar fi posibil să-L iubiți. Numai pentru că Duhul lui Dumnezeu a atins inimile oamenilor, acestea s-au întors la Dumnezeu. Uneori, când te bucuri de cuvintele lui Dumnezeu, duhul tău este atins și simți că nu poți decât să-L iubești pe Dumnezeu, că există o mare putere în tine și că nu există nimic altceva ce nu poți lăsa la o parte. Dacă simți astfel, atunci ai fost atins de Duhul lui Dumnezeu, iar inima ta s-a întors în totalitate la Dumnezeu și te vei ruga lui Dumnezeu și vei spune: „O, Dumnezeule! Noi am fost cu adevărat predestinați și aleși de Tine. Mă mândresc cu slava Ta și mă simt glorios să fiu unul dintre oamenii Tăi. Voi sacrifica totul și voi da orice pentru a urma voia Ta și Îți voi dedica toți anii mei și o viață întreagă de eforturi”. Când te rogi așa, în inima ta vor exista iubire nesfârșită și supunere adevărată față de Dumnezeu. Ai avut vreodată o experiență ca aceasta? Dacă oamenii sunt adesea atinși de Duhul lui Dumnezeu, atunci sunt deosebit de dornici să se dedice lui Dumnezeu în rugăciunile lor: „O, Dumnezeule! Doresc să văd ziua Ta glorioasă și doresc să trăiesc pentru Tine – nimic nu este mai demn sau mai semnificativ decât să trăiesc pentru Tine, și nu am nici cea mai mică dorință de a trăi pentru Satana și pentru trup. Permițându-mi să trăiesc azi pentru Tine, Tu mă ridici”. Când te-ai rugat în acest fel, vei simți că nu poți să nu-I dai inima ta

lui Dumnezeu, că trebuie să-L câştigi pe Dumnezeu şi că ai urî să mori fără să-L fi câştigat cât timp eşti în viaţă. După ce ai rostit o astfel de rugăciune, va exista o putere inepuizabilă în tine şi nu vei şti de unde vine; în inima ta va fi o putere nelimitată şi vei avea sentimentul că Dumnezeu este atât de minunat şi că merită să fie iubit. Acesta este momentul în care vei fi fost atins de Dumnezeu. Toţi aceia care au avut o astfel de experienţă au fost atinşi de Dumnezeu. Cei care sunt deseori atinşi de Dumnezeu au parte de schimbări în viaţa lor, sunt capabili să ia o decizie şi sunt dispuşi să-L câştige pe Dumnezeu întru totul, inimile lor iubitoare de Dumnezeu sunt oarecum mai puternice, iar inimile lor s-au întors complet la Dumnezeu. Ei nu ţin cont de familie, de lume, de situaţii complicate sau de viitorul lor şi sunt dispuşi să-I dedice o viaţă de eforturi lui Dumnezeu. Toţi cei care au fost atinşi de Duhul lui Dumnezeu sunt oameni care caută adevărul şi care au speranţa de a fi desăvârşiţi de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea şi lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaşte cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu şi urmează-I paşii"

Aceia care au fost desăvârşiţi nu numai că posedă umanitate normală, dar sunt şi stăpâniţi de adevăruri care depăşesc măsurile conştiinţei, care sunt mai presus de standardele conştiinţei; ei nu numai că îşi folosesc conştiinţa pentru a răsplăti iubirea lui Dumnezeu, ci, mai mult decât atât, ei L-au cunoscut pe Dumnezeu şi au văzut că Dumnezeu este minunat şi vrednic de iubirea omului şi că există atât de multă iubire în Dumnezeu; omul nu poate să nu Îl iubească! Iubirea pentru Dumnezeu a acelora care au fost desăvârşiţi este pentru a le îndeplini propriile aspiraţii. Iubirea lor este spontană, o iubire care nu cere nimic în schimb şi care nu este o tranzacţie. Ei Îl iubesc pe Dumnezeu doar datorită cunoştinţelor lor despre El. Unor astfel de oameni nu le pasă dacă Dumnezeu le acordă haruri şi se mulţumesc doar cu a-L mulţumi pe Dumnezeu. Ei nu fac înţelegeri cu

Dumnezeu, nici nu-și măsoară iubirea de Dumnezeu după conștiință: „Tu mi-ai dat, deci Te iubesc și eu în schimb; dacă nu îmi dai, atunci nu am nimic să-Ți dau la schimb”. Aceia care au fost desăvârșiți cred întotdeauna că: „Dumnezeu este Creatorul și El Își îndeplinește lucrarea asupra noastră. Din moment ce eu am această oportunitate, condiție și calificare de a putea fi desăvârșit, căutarea mea ar trebui să fie aceea de a trăi o viață plină de semnificație și de a Îl mulțumi”. Este exact la fel cu ceea ce a experimentat Petru: când el era în punctul cel mai de jos, s-a rugat lui Dumnezeu și a spus: „O, Dumnezeule! Indiferent de moment sau de loc, știi că eu întotdeauna îmi amintesc de Tine. Indiferent de moment sau de loc, știi că vreau să Te iubesc, dar statura mea este prea mică, sunt prea slab și neputincios, iubirea mea este prea limitată și sinceritatea mea față de tine este prea puțină. În comparație cu iubirea Ta, eu sunt nedemn să trăiesc. Îmi doresc doar să nu fie în zadar viața mea și nu numai să Îți pot răsplăti iubirea, ci, mai ales, să pot dedica tot ce am Ție. Dacă Te pot mulțumi, atunci ca ființă creată, voi avea liniște sufletească și nu voi cere nimic mai mult. Deși sunt slab și neputincios acum, nu voi uita îndemnurile Tale și nu voi uita iubirea Ta. Acum, nu fac nimic mai mult decât să-Ți răsplătesc iubirea. O, Dumnezeule, mă simt îngrozitor! Cum Îți pot da înapoi iubirea din inima mea, cum pot face tot ce îmi stă în putință și cum pot fi în stare să Îți îndeplinesc dorințele și să fiu în stare să Îți ofer tot ceea ce am? Tu știi slăbiciunea omului; cum pot fi demn de iubirea Ta? O, Dumnezeule! Știi că am statura mică, că iubirea mea este prea puțină. Cum pot face tot ceea ce pot mai bine în acest tip de mediu? Știu că ar trebui să-Ți răsplătesc iubirea, știu că ar trebui să Îți dau tot ce am, dar astăzi statura mea este prea mică. Îți cer să îmi dai putere și încredere, astfel încât să fiu mai capabil de a avea iubire pură devotată Ție și să fiu mai capabil să dedic tot ce am Ție; nu numai că voi putea să-Ți răsplătesc iubirea, ci voi fi mai capabil să trăiesc

mustrarea, judecata și încercările Tale și chiar și blesteme mai mari. Mi-ai permis să-Ți contemplu iubirea și sunt incapabil să nu Te iubesc și, deși sunt slab și neputincios azi, cum aș putea să Te uit? Iubirea, mustrarea și judecata Ta m-au făcut toate să Te cunosc, totuși mă simt, de asemenea, incapabil să Îți îndeplinesc iubirea, căci ești atât de măreț. Cum pot dedica tot ceea ce am Creatorului?” Astfel era cererea lui Petru, totuși statura sa era prea nepotrivită. În acest moment, el a simțit ca și cum un cuțit îi este răsucit în inimă. Era în agonie; el nu știa ce să facă în astfel de condiții. Totuși, el a continuat să se roage: „O, Dumnezeule! Omul are o statură de copil, conștiința sa este slabă și singurul lucru pe care îl pot obține este de a-Ți răsplăti iubirea. Astăzi, nu știu cum să-Ți satisfac intențiile și doresc doar să fac tot ce îmi stă în putință, să-Ți dau tot ce am și să-Ți dedic tot ce am. Indiferent de judecata Ta, indiferent de mustrarea Ta, indiferent de ce îmi acorzi, indiferent ce iei de la mine, eliberează-mă de cea mai mică urmă de plângere față de Tine. De multe ori, când m-ai mustrat și judecat, am mormăit în sinea mea și eram incapabil de a obține puritatea sau de a-Ți îndeplini dorințele. Răsplata mea pentru iubirea Ta era născută din obligație și, în acest moment, mă urăsc și mai tare”. Faptul că Petru se ruga în acest mod era deoarece el căuta o iubire mai pură față de Dumnezeu. El căuta și implora și, în plus, se învinovățea și își mărturisea păcatele lui Dumnezeu. El se simțea îndatorat lui Dumnezeu și simțea ură față de sine însuși, totuși el era, de asemenea, oarecum trist și negativ. El întotdeauna s-a simțit astfel, ca și cum nu se putea ridica la înălțimea intențiilor lui Dumnezeu și neputincios să facă tot ce îi stătea în putință. În astfel de condiții, Petru tot căuta să realizeze credința lui Iov. El a văzut cât de mare fusese credința lui Iov, căci Iov văzuse că tot ce avea fusese acordat de Dumnezeu și era normal ca Dumnezeu să îi ia tot ceea ce avea, că Dumnezeu dădea oricui voia – astfel era firea dreaptă a lui Dumnezeu. Iov nu se plângea și încă

putea să-L laude pe Dumnezeu. Petru se cunoștea și el pe sine însuși și în inima sa se ruga: „Astăzi nu ar trebui să mă mulțumesc să Îți răsplătesc iubirea folosindu-mi conștiința și, cu cât de multă iubire Îți dau înapoi, pentru că gândurile mele sunt prea corupte și pentru că sunt incapabil să Te văd drept Creatorul. Deoarece sunt încă nedemn să Te iubesc, trebuie să cultiv abilitatea de a dedica tot ceea ce am Ție, ceea ce aș face de bunăvoie. Trebuie să știu tot ceea ce ai făcut Tu și nu am de ales și trebuie să-Ți contemplu iubirea și să fiu capabil să Te slăvesc și să Îți preamăresc numele sfânt, astfel încât să poți câștiga mare slavă prin mine. Sunt dispus să fiu de neclintit în această mărturie pentru Tine. O, Dumnezeule! Iubirea Ta este așa de prețioasă și de frumoasă; cum aș putea să îmi doresc să trăiesc în mâinile celui rău? Nu am fost oare făcut de Tine? Cum aș putea trăi sub puterea Satanei? Aș prefera ca întreaga mea ființă să trăiască sub mustrarea Ta. Nu doresc să trăiesc sub puterea celui rău. Dacă pot fi făcut pur și pot dedica tot ceea ce am Ție, sunt dispus să îmi ofer trupul și mintea judecății și mustrării Tale, căci îl urăsc pe Satana și nu sunt dispus să trăiesc sub stăpânirea lui. Prin judecata Ta față de mine, Tu Îți arăți firea Ta dreaptă; sunt fericit și nu am nicio nemulțumire. Dacă pot să îndeplinesc datoria de ființă creată, sunt dispus ca întreaga mea viață să fie însoțită de judecata Ta, prin care voi ajunge să cunosc firea Ta dreaptă și mă voi elibera de influența celui rău”. Petru mereu s-a rugat astfel, întotdeauna a căutat astfel și a ajuns, relativ vorbind, într-un tărâm înalt. Nu numai că a putut să răsplătească iubirea lui Dumnezeu, dar, mai important, el și-a îndeplinit și datoria de ființă creată. Nu numai că el nu a fost acuzat de conștiința sa, dar el a fost capabil, de asemenea, să depășească standardele conștiinței. Rugăciunile lui au continuat să se ridice înaintea lui Dumnezeu, astfel încât aspirațiile sale erau mereu mai înalte și a avut o o inimă din ce în ce mai iubitoare de Dumnezeu. Deși a suferit o durere îngrozitoare, totuși el nu a

uitat să-L iubească pe Dumnezeu și el tot a căutat să obțină abilitatea de a înțelege intențiile lui Dumnezeu. În rugăciunile sale, a rostit următoarele cuvinte: „Nu am realizat nimic mai mult decât răsplătirea iubirii Tale. Nu am stat martor pentru Tine înaintea Satanei, nu m-am eliberat de influența Satanei și tot trăiesc în trup. Doresc să îmi folosesc iubirea pentru a-l înfrânge pe Satana, a-l rușina, și astfel să-Ți satisfac intențiile. Doresc să-mi dau ființa în întregime Ție, să nu îi dau niciun pic din mine Satanei, căci Satana este dușmanul Tău”. Cu cât a căutat mai mult în această direcție, cu atât mai mult a fost impresionat și cu atât mai profundă a fost cunoașterea sa privind aceste chestiuni. Fără să realizeze, el a ajuns să cunoască că ar trebui să se elibereze de sub influența Satanei și ar trebui să se întoarcă cu totul la Dumnezeu. Astfel era sfera la care a ajuns el. El depășea puterea Satanei și se elibera de plăcerile și bucuriile trupului și era dispus să trăiască mai profund atât mustrarea lui Dumnezeu, cât și judecata Lui. El a spus: „Deși trăiesc în mustrarea Ta și în judecata Ta, indiferent de greutățile pe care le presupune, tot nu sunt dispus să trăiesc sub stăpânirea Satanei, tot nu sunt dispus să îndur înșelăciunea Satanei. Mă bucur să trăiesc în mijlocul blestemelor Tale și mă doare să trăiesc printre binecuvântările Satanei. Te iubesc trăind sub judecata Ta și aceasta îmi aduce o mare bucurie. Mustrarea și judecata Ta este dreaptă și sfântă; există pentru a mă curăța și, chiar mai mult, pentru a mă mântui. Aș prefera să îmi petrec întreaga viață sub judecata Ta pentru a putea fi în grija Ta. Nu sunt dispus să trăiesc sub puterea Satanei nici măcar un moment; doresc să fiu curățat de Tine; cu toate că îndur greutăți, nu sunt dispus să fiu exploatat și păcălit de Satana. Eu, această ființă creată, ar trebui să fiu folosită de Tine, luată în stăpânire de Tine, judecată de Tine și mustrată de Tine. Ar trebui chiar să fiu blestemat de Tine. Inima mea se bucură când ești dispus să mă binecuvântezi, căci am văzut iubirea Ta. Tu ești Creatorul și eu sunt ființa

creată: nu ar trebui să Te trădez și să trăiesc sub puterea Satanei, nici nu ar trebui să fiu exploatat de Satana. Ar trebui să fiu calul sau boul Tău, în loc să trăiesc pentru Satana. Aș prefera să trăiesc în mustrarea Ta, fără fericire fizică, iar aceasta mi-ar aduce bucurie chiar dacă aș pierde harul Tău. Deși harul Tău nu este cu mine, mă bucur să fiu mustrat și judecat de Tine; aceasta este cea mai bună binecuvântare din partea Ta, cel mai mare har al Tău. Deși Tu ești întotdeauna măreț și plin de urgie față de mine, totuși sunt incapabil să Te părăsesc, și totuși încă nu Te pot iubi suficient. Aș prefera să trăiesc în casa Ta, aș prefera să fiu blestemat, mustrat și zdrobit de Tine și nu sunt dispus să trăiesc sub puterea Satanei, nici nu sunt dispus să mă agit doar pentru trup, și cu atât mai puțin sunt dispus să trăiesc pentru trup”. Iubirea lui Petru era o iubire pură. Aceasta este experiența de a fi desăvârșit și este cea mai înaltă sferă a desăvârșirii; nu există nicio viață mai semnificativă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Imnuri similare

Dumnezeu îi desăvârșește pe cei care sunt pe placul inimii Sale

Dumnezeu îi desăvârșește doar pe aceia care Îl iubesc cu adevărat

44. De ce trebuie să căutăm să-L cunoaștem pe Dumnezeu

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Să credem în Dumnezeu și să-L cunoaștem este cu totul firesc și justificat, iar azi – într-o epocă în care Dumnezeu întrupat Își face lucrarea în persoană – este un moment deosebit de bun să Îl cunoaștem pe Dumnezeu. Mulțumirea lui Dumnezeu este un lucru care se obține construind pe temelia înțelegerii voii Sale și, pentru a-I înțelege voia, e necesar să Îl cunoaștem puțin pe Dumnezeu. Această cunoaștere a Sa este viziunea pe care trebuie s-o aibă un credincios; este baza credinței omului în Dumnezeu. În lipsa acestei cunoașteri, credința omului în Dumnezeu ar fi vagă și înconjurată de teorii goale. Deși hotărârea unor astfel de oameni este să Îl urmeze pe Dumnezeu, ei nu vor obține nimic. Toți cei care nu dobândesc nimic în acest curent sunt cei care vor fi alungați – ei sunt toți niște linge-blide. Indiferent ce etapă a lucrării lui Dumnezeu experimentezi, ar trebui să fii însoțit de o viziune puternică. Altfel, îți va fi greu să accepți fiecare etapă a noii lucrări, pentru că aceasta depășește închipuirea omului și este dincolo de hotarele concepției lui. Așa că, fără un păstor care să aibă grijă de om, fără un păstor care să se angajeze în părtășie cu privire la viziuni, omul este incapabil să accepte această lucrare nouă. Dacă omul nu poate înțelege viziuni, atunci el nu poate înțelege noua lucrare a lui Dumnezeu, iar dacă omul nu se poate supune noii lucrări a lui Dumnezeu, atunci va fi incapabil să înțeleagă voia lui Dumnezeu și, astfel, cunoașterea lui despre Dumnezeu nu va însemna nimic. Înainte ca omul să ducă la bun sfârșit cuvântul lui Dumnezeu, el trebuie să cunoască cuvântul lui Dumnezeu, adică trebuie să înțeleagă voia lui Dumnezeu; numai așa poate

fi împlinit cuvântul lui Dumnezeu, cu acuratețe și potrivit voii Sale. Acesta e un lucru pe care trebuie să-l aibă toți cei care caută adevărul și este și procesul prin care trebuie să treacă oricine încearcă să-L cunoască pe Dumnezeu. Procesul prin care se ajunge la cunoașterea cuvântului lui Dumnezeu este cel prin care se ajunge la cunoașterea lui Dumnezeu și a lucrării Sale. Și, astfel, cunoașterea viziunilor nu se referă numai la cunoașterea umanității Dumnezeului întrupat, ci include și cunoașterea cuvântului și a lucrării lui Dumnezeu. Din cuvântul lui Dumnezeu, oamenii ajung să-I înțeleagă voia, iar din lucrarea Sa, ei ajung să cunoască firea lui Dumnezeu și ceea ce este El. Credința în Dumnezeu este primul pas spre a-L cunoaște pe Dumnezeu. Procesul avansării de la această credință inițială în Dumnezeu către cea mai profundă credință în El este procesul ajungerii la cunoașterea lui Dumnezeu și procesul experimentării lucrării Sale. Dacă doar crezi în El de dragul credinței în Dumnezeu și nu pentru a ajunge să-L cunoști, atunci nu există nicio realitate în credința ta, iar aceasta nu poate deveni pură – nu e nicio îndoială aici. Dacă în timpul procesului prin care experimentează lucrarea lui Dumnezeu, omul ajunge treptat să Îl cunoască pe Dumnezeu, atunci firea sa se va schimba încetul cu încetul, iar credința lui va deveni tot mai adevărată. În felul acesta, atunci când omul va avea succes în credința lui în Dumnezeu, Îl va fi câștigat în întregime pe Dumnezeu. Motivul pentru care Dumnezeu a mers atât de departe pentru a Se întrupa a doua oară și a-Și face lucrarea în persoană a fost ca omul să fie în stare să Îl cunoască și să Îl vadă. A-L cunoaște pe Dumnezeu[a] este țelul care trebuie atins la sfârșitul lucrării lui Dumnezeu; este ultima cerință a lui Dumnezeu de la omenire. El face acest lucru de dragul mărturiei Sale finale; săvârșește această lucrare pentru ca omul să se poată întoarce, în mod definitiv și complet, la El. Omul poate ajunge să-L iubească pe Dumnezeu numai cunoscându-L și, ca să-L iubească pe Dumnezeu, el

trebuie să-L cunoască. Indiferent cum cercetează sau ce urmărește să obțină, omul trebuie să poată dobândi cunoașterea de Dumnezeu. Numai în felul acesta omul poate mulțumi inima lui Dumnezeu. Numai cunoscându-L pe Dumnezeu poate omul să aibă o credință adevărată în El și numai cunoscându-L pe Dumnezeu poate el, cu adevărat, să se teamă de El și să I se supună. Cei care nu se tem de Dumnezeu nu vor ajunge niciodată la o supunere și venerare adevărată a lui Dumnezeu. Cunoașterea lui Dumnezeu include cunoașterea firii Lui, înțelegerea voii Lui și cunoașterea a ceea ce este El. Totuși, indiferent ce aspect ajunge omul să cunoască, fiecare dintre acestea îi cere să plătească un preț și necesită voința de a se supune, fără de care nimeni nu va putea să continue să urmeze până la capăt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El"

Note de subsol:

a. În textul original „Lucrarea de cunoaștere a lui Dumnezeu".

Lecția cunoașterii lui Dumnezeu este mai presus de oricare dintre științele naturale ale omenirii. Este o lecție care poate fi însușită doar de către un număr extrem de mic al celor care caută să-L cunoască pe Dumnezeu și nu poate fi însușită de orice persoană talentată. Așadar, nu trebuie să priviți cunoașterea lui Dumnezeu și urmarea adevărului ca și cum ar fi lucruri care ar putea fi atinse de către un simplu copil. Poate că ai avut succes deplin în viața ta de familie sau în carieră sau în căsnicie, dar, când vine vorba de adevăr și despre lecția cunoașterii lui Dumnezeu, nu ai cu ce te lăuda, și nu ai obținut nimic. Punerea adevărului în practică, se poate spune, este o mare dificultate pentru voi, și cunoașterea lui Dumnezeu este o problemă chiar mai mare. Aceasta este dificultatea voastră și este și dificultatea cu care se confruntă întreaga omenire. Printre cei care au avut

unele realizări în cauza cunoașterii lui Dumnezeu nu este aproape niciunul care să se ridice la standardul cerut. Omul nu știe ce înseamnă să-L cunoască pe Dumnezeu sau de ce este necesar să-L cunoască pe Dumnezeu sau ce măsură trebuie să atingă pentru a-L cunoaște Dumnezeu. Acesta este lucrul atât de zăpăcitor pentru omenire și este, pur și simplu, cea mai mare enigmă cu care se confruntă omenirea – nimeni nu este capabil să răspundă la această întrebare, nici nu este cineva dispus să răspundă la această întrebare pentru că, până acum, nimeni din omenire nu a avut vreun succes în studiul acestei lucrări. Poate că atunci când enigma celor trei etape ale lucrării este făcută cunoscută omenirii, va apărea succesiv un grup de oameni talentați care Îl cunosc pe Dumnezeu. Bineînțeles, sper că așa va fi și, mai mult, sunt în procesul derulării acestei lucrări și sper să văd apariția mai multor asemenea oameni talentați în viitorul apropiat. Ei vor deveni acei ce depun mărturie faptului celor trei etape ale lucrării și, desigur, vor fi și primii care vor depune mărturie în favoarea acestor trei etape ale lucrării. Dar nimic nu ar fi mai dureros și mai regretabil decât neapariția unor asemenea oameni talentați în ziua în care lucrarea lui Dumnezeu ajunge la final, sau dacă ar exista numai unul sau doi astfel de oameni care au acceptat personal să fie desăvârșiți de către Dumnezeul întrupat. Totuși, acesta este doar cel mai rău caz. Oricum ar fi situația, încă mai sper că aceia care urmează cu adevărat pot obține această binecuvântare. De la începutul timpurilor, nu a mai existat niciodată o asemenea lucrare; un asemenea demers nu a avut loc niciodată în istoria dezvoltării umane. Dacă poți deveni cu adevărat unul dintre primii din rândul acelora care Îl cunosc pe Dumnezeu, nu ar fi aceasta cea mai mare onoare printre toate ființele create? Ar fi o altă ființă creată din omenire mai apreciată de către Dumnezeu? O asemenea lucrare nu este ușor de obținut, dar în cele din urmă tot va culege răsplăți. Indiferent de genul sau naționalitatea lor, toți

aceia care sunt capabili să obțină cunoașterea lui Dumnezeu vor primi, în cele din urmă, cea mai mare cinstire a lui Dumnezeu și vor fi singurii care posedă autoritatea lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea de astăzi și este, de asemenea, și lucrarea viitorului; este ultima și cea mai măreață lucrare care să fie realizată în 6000 de ani de lucru și este o metodă de lucru care dezvăluie fiecare categorie de oameni. Prin lucrarea de a face omul să-L cunoască pe Dumnezeu sunt dezvăluite diferitele categorii de oameni: cei care Îl cunosc pe Dumnezeu sunt apți să primească binecuvântările lui Dumnezeu și să-I accepte făgăduințele, în timp ce aceia care nu-L cunosc pe Dumnezeu nu sunt apți să primească binecuvântările lui Dumnezeu și să-I accepte făgăduințele. Cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt apropiații Lui și cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu nu pot fi numiți apropiații Lui; apropiații lui Dumnezeu pot primi oricare dintre binecuvântările lui Dumnezeu, dar cei care nu sunt apropiații Lui nu sunt vrednici de niciuna dintre lucrările Lui. Indiferent dacă este vorba de nenorociri, rafinare sau judecată, toate aceste lucruri sunt pentru a-i permite omului să obțină, în final, o cunoaștere a lui Dumnezeu și, astfel, ca omul să I se poată supune lui Dumnezeu. Acesta este singurul efect care va fi obținut până la urmă. Nimic din cele trei etape ale lucrării nu este ascuns, iar acest lucru este în avantajul cunoașterii lui Dumnezeu de către om și îl ajută pe om să obțină o cunoaștere mai completă și mai profundă a lui Dumnezeu. Toată această lucrare este în avantajul omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Dumnezeu face lucrarea de judecată și mustrare în așa fel încât omul să poată să Îl cunoască, și pentru mărturisirea Lui. Fără judecata Lui asupra firii stricate a omului, omul nu ar putea cunoaște firea Sa cea dreaptă, care nu îngăduie nicio ofensă, și nici nu ar putea omul să-și transforme vechea

lui cunoaștere despre Dumnezeu într-una nouă. Pentru mărturisirea Sa și pentru gestionarea Sa, El Își face publică totalitatea, îngăduindu-i astfel omului, prin arătarea Lui publică, să atingă cunoașterea lui Dumnezeu, să-și schimbe firea, și să fie martor răsunător pentru Dumnezeu. Schimbarea firii omului se îndeplinește prin diferite tipuri de lucrări ale lui Dumnezeu; fără astfel de schimbări în firea omului, omul nu ar fi în stare să fie martor pentru Dumnezeu și nu s-ar putea conforma voii lui Dumnezeu. Schimbările din firea omului semnifică faptul că omul s-a eliberat din robia Satanei și de influența întunericului și că a devenit, cu adevărat, un model și un specimen al lucrării lui Dumnezeu, un martor al lui Dumnezeu și cineva care se conformează voii lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeul întrupat a venit să-Și facă lucrarea pe pământ și cere ca omul să capete cunoaștere despre El, supunere față de El, să fie mărturie pentru El, să Îi cunoască lucrarea concretă și firească, să se supună tuturor cuvintelor și lucrării Sale, care nu sunt potrivite cu noțiunile omului, și să fie martor pentru toată lucrarea pe care o săvârșește El ca să-l mântuiască pe om, cât și pentru toate faptele pe care le face El pentru a-l cuceri pe om. Cei care sunt martori pentru Dumnezeu trebuie să aibă cunoaștere despre Dumnezeu; numai acest fel de mărturie este adevărată și practică și numai acest fel de mărturie îl poate face de rușine pe Satana. Dumnezeu îi folosește pe cei care au ajuns să-L cunoască trecând prin judecata, mustrarea și emondarea Sa, pentru a fi martori pentru El. El îi folosește pe cei care au fost stricați de Satana ca să fie martori pentru El și la fel îi folosește și pe cei a căror fire s-a schimbat și care au dobândit astfel binecuvântările Sale, pentru a fi martori pentru El. El nu are nevoie ca omul să-L slăvească numai cu gura, și nici nu Îi trebuie laudele și mărturia celor din tagma Satanei, care nu au fost mântuiți de El. Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt potriviți să fie martori pentru El și numai cei a căror fire s-a schimbat sunt potriviți să fie martori pentru

El. Dumnezeu nu îi va îngădui omului să-I facă numele de rușine în mod voit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

Omul experimentează lucrarea lui Dumnezeu, ajunge să se cunoască pe sine, se dezbară de firea sa stricată și caută creșterea în viață, totul pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu. Dacă doar cauți să te cunoști pe tine însuți și să-ți emondezi firea cea stricată, și nu știi ce lucrează Dumnezeu asupra omului, cât de mare este mântuirea Lui sau cum trăiești tu lucrarea lui Dumnezeu și cum mărturisești despre faptele Lui, atunci experiența ta este inutilă. Dacă tu crezi că viața unei persoane a ajuns la maturitate doar pentru că acea persoană poate să pună adevărul în practică și să îndure, aceasta înseamnă că tu încă nu ai înțeles adevăratul sens al vieții sau scopul pentru care Dumnezeu îl desăvârșește pe om. Într-o zi, când vei fi în bisericile religioase, printre membrii Bisericii Pocăinței sau ai Bisericii Vieții, vei întâlni mulți oameni cucernici ale căror rugăciuni conțin „viziuni” și care, în căutarea vieții, se simt atinși și care sunt călăuziți de cuvinte. În plus, în multe privințe ei pot îndura, se pot abandona pe ei înșiși, fără a fi conduși de trup. În acel moment, tu nu vei putea face diferența: vei crede că orice fac ei este bine, că este expresia naturală a vieții, și că este mare păcat că numele în care cred ei este greșit. Nu sunt prostești astfel de credințe? De ce se spune că mulți oameni nu au viață? Pentru că ei nu Îl cunosc pe Dumnezeu și, astfel, se spune că ei nu au niciun Dumnezeu în inima lor și că nu au viață. Dacă a ta credință în Dumnezeu a atins un punct în care poți cunoaște amănunțit faptele lui Dumnezeu, realitatea lui Dumnezeu și fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu, atunci ești stăpânit de adevăr. Dacă nu cunoști lucrarea și firea lui Dumnezeu, atunci încă lipsește ceva din experiența ta. Cum a săvârșit Isus acea etapă a lucrării Lui, cum

este săvârșită această etapă, cum Și-a făcut Dumnezeu lucrarea în Epoca Harului și ce lucrare s-a făcut, ce lucrare se face în această etapă – dacă nu ai o cunoaștere profundă a acestor lucruri, atunci nu te vei putea simți niciodată asigurat și te vei simți mereu nesigur. Dacă, după o perioadă de experiență, poți cunoaște lucrarea făcută de Dumnezeu și fiecare pas al lucrării Lui, și ai dobândit o cunoaștere profundă a scopurilor cuvintelor lui Dumnezeu și a motivelor pentru care atât de multe cuvinte rostite de El nu s-au împlinit, atunci poți să rămâi liniștit și să urmărești cu îndrăzneală drumul din fața ta, lipsit de griji sau rafinare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

Cunoașterea firii lui Dumnezeu și a ceea ce El are și este poate avea un impact pozitiv asupra oamenilor. Îi poate ajuta să aibă mai multă încredere în Dumnezeu și îi poate ajuta să capete o supunere și o frică adevărată față de El. Atunci, ei nu Îl vor mai urma sau venera orbește. Dumnezeu nu vrea nesăbuiți sau persoane care urmează mulțimea orbește, ci mai degrabă un grup de oameni care au în inimile lor o cunoaștere și o înțelegere clară a firii lui Dumnezeu și care se pot comporta ca martori ai Lui, oameni care nu L-ar abandona niciodată pe Dumnezeu datorită frumuseții Sale, datorită a ceea ce are și este și datorită firii Sale drepte. Ca discipol al lui Dumnezeu, dacă în inima ta încă există o lipsă de claritate sau dacă există ambiguitate sau confuzie în privința existenței Lui adevărate, a firii Sale, a ceea ce El are și este și a planului Său de a mântui omenirea, atunci credința ta nu poate câștiga lauda lui Dumnezeu. El nu vrea ca acest fel de persoană să-L urmeze și Lui nu-I place ca acest fel de persoană să vină înaintea Sa. Deoarece acest fel de persoană nu-L înțelege pe Dumnezeu, nu este în stare să-și ofere inima Lui – inima sa este închisă pentru El, deci credința sa în Dumnezeu este plină de impurități. Modul în care Îl urmează pe Dumnezeu

nu poate fi numit decât orbeşte. Oamenii pot câştiga o credinţă adevărată şi pot fi discipoli adevăraţi doar dacă Îl înţeleg şi Îl cunosc în mod real pe Dumnezeu, ceea ce naşte în ei frică de El şi supunere adevărată. Doar în acest mod îşi pot da inima lui Dumnezeu şi o pot deschide faţă de El. Asta vrea Dumnezeu, deoarece tot ceea ce fac şi gândesc ei poate rezista la testul lui Dumnezeu şi ei pot fi martori pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaşte pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu şi Dumnezeu Însuşi III"

Ca fiinţă creată, dacă vrei să îţi faci datoria unei fiinţe create şi să înţelegi intenţiile lui Dumnezeu, trebuie să înţelegi lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să înţelegi intenţiile lui Dumnezeu pentru fiinţe create, trebuie să Îi înţelegi planul de gestionare şi trebuie să înţelegi întreaga semnificaţie a lucrării pe care o face El. Cei care nu înţeleg nu sunt fiinţe create calificate! În calitate de fiinţă creată, dacă nu înţelegi de unde ai venit, nu înţelegi istoria omenirii şi toată lucrarea făcută de către Dumnezeu şi, în plus, nu înţelegi cum s-a dezvoltat omenirea până astăzi şi nu înţelegi cine comandă întregii omeniri, atunci eşti incapabil să-ţi faci datoria. Dumnezeu a condus omenirea până astăzi şi, de când l-a creat pe om pe pământ, nu l-a părăsit niciodată. Duhul Sfânt nu încetează niciodată să lucreze, nu a încetat niciodată să călăuzească omenirea şi nu a părăsit niciodată omenirea. Dar omenirea nu-şi dă seama că există un Dumnezeu, cu atât mai puţin Îl cunoaşte pe Dumnezeu. Există oare vreun lucru mai umilitor decât acesta pentru toate fiinţele create? Dumnezeu personal îl conduce pe om, dar omul nu înţelege lucrarea lui Dumnezeu. Eşti fiinţă creată şi totuşi nu-ţi înţelegi propria istorie şi nu eşti conştient de cine te-a condus în călătoria ta, nu eşti conştient de lucrarea făcută de către Dumnezeu şi, ca atare, nu-L poţi cunoaşte pe Dumnezeu. Dacă încă nu ştii acum, atunci nu vei fi niciodată apt să fii mărturie pentru Dumnezeu. Astăzi, Creatorul îi conduce personal

încă o dată pe toți oamenii și îi face pe toți oamenii să-I vadă înțelepciunea, atotputernicia, mântuirea și minunăția. Totuși, tu încă nu îți dai seama sau nu înțelegi – prin urmare, nu vei fi tu cel care nu va primi mântuirea? Cei care îi aparțin Satanei nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, în vreme ce aceia care Îi aparțin lui Dumnezeu pot auzi vocea lui Dumnezeu. Toți aceia care realizează și înțeleg cuvintele pe care Eu le rostesc sunt cei care vor fi mântuiți și vor fi mărturie pentru Dumnezeu; toți aceia care nu înțeleg cuvintele pe care Eu le rostesc nu pot depune mărturie pentru Dumnezeu și sunt cei care vor fi eliminați. Cei care nu înțeleg intențiile lui Dumnezeu și nu realizează lucrarea lui Dumnezeu sunt incapabili să obțină cunoașterea lui Dumnezeu, și asemenea oameni nu pot fi mărturie pentru Dumnezeu. Dacă îți dorești să fii mărturie pentru Dumnezeu, atunci trebuie să Îl cunoști pe Dumnezeu; cunoașterea lui Dumnezeu este realizată prin lucrarea lui Dumnezeu. Una peste alta, dacă dorești să-L cunoști pe Dumnezeu, atunci trebuie să cunoști lucrarea lui Dumnezeu: cunoașterea lucrării lui Dumnezeu este de cea mai mare importanță. Când cele trei etape ale lucrării ajung la final, va fi făcut un grup al acelora care depun mărturie pentru Dumnezeu, un grup al celor care-L cunosc pe Dumnezeu. Acești oameni Îl vor cunoaște cu toții pe Dumnezeu și vor fi în stare să pună adevărul în practică. Ei vor poseda umanitate și rațiune și vor cunoaște cu toții cele trei etape ale lucrării de mântuire a lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea care va fi realizată la sfârșit și acești oameni sunt cristalizarea lucrării de gestionare de 6000 de ani și sunt cea mai puternică mărturie a înfrângerii finale a Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Gradul în care oamenii Îl înțeleg pe Dumnezeu în inimile lor reprezintă totodată mărimea locului pe care El îl are în inimile lor. Cu cât e mai mare

gradul în care oamenii Îl înțeleg pe Dumnezeu în inimile lor, cu atât e mai important Dumnezeu în inimile lor. Dacă Dumnezeul pe care tu Îl cunoști e vag și fără conținut, atunci Dumnezeul în care crezi este la fel. Dumnezeul pe care tu Îl cunoști este limitat doar la sfera vieții tale personale și nu are nicio legătură cu adevăratul Dumnezeu Însuși. Așadar, să cunoști faptele practice ale lui Dumnezeu, să cunoști realitatea Lui și atotputernicia Sa, să cunoști adevărata identitate a lui Dumnezeu Însuși, să cunoști ceea ce are El și ceea ce este, să știi acțiunile pe care le-a manifestat El în toate lucrurile creației Sale – aceste lucruri sunt extrem de importante pentru fiecare persoană care vrea să-L cunoască pe Dumnezeu. Ele stabilesc direct dacă oamenii pot să intre în adevărul-realitate. Dacă tu îți limitezi înțelegerea lui Dumnezeu doar la cuvinte, dacă o limitezi doar la măruntele tale trăiri, la ceea ce-ți imaginezi tu că este harul lui Dumnezeu sau la măruntele tale mărturii despre Dumnezeu, atunci îți spun cu tărie că Dumnezeul în care crezi nu este Dumnezeu Însuși. Nu doar atât, ci se poate spune că Dumnezeul în care crezi este unul imaginar, nu Dumnezeu Cel adevărat. Asta fiindcă Dumnezeul adevărat este Cel care stăpânește peste toate, Cel care pășește printre toate, Cel care le gestionează pe toate. El este Cel care ține în mâinile Sale soarta întregii omeniri și a tuturor lucrurilor. Lucrarea și faptele Dumnezeului despre care vorbesc nu se limitează doar la o mână de oameni. Adică, nu se limitează doar la cei care Îl urmează în prezent. Faptele Lui sunt manifestate în toate lucrurile, în supraviețuirea tuturor lucrurilor și în legile schimbării tuturor lucrurilor. Dacă nu poți să vezi sau să recunoști faptele lui Dumnezeu în toate lucrurile creației Sale, atunci nu poți să fii martor pentru niciuna dintre faptele Sale. Dacă nu poți să fii martor pentru Dumnezeu, dacă tu continui să vorbești despre acest mărunt și așa-zis „Dumnezeu” pe care tu Îl cunoști, despre acel Dumnezeu care e limitat la ideile tale și care există doar în limitele înguste ale minții tale,

dacă tu continui să vorbești despre acel fel de Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu îți va lăuda niciodată credința. Când ești martor pentru Dumnezeu, dacă faci asta doar cu referire la modul în care te bucuri de harul lui Dumnezeu, felul în care accepți disciplina și certarea Lui și modul în care te bucuri de binecuvântările Lui atunci când ești martor pentru El, atunci toate acestea nu sunt nici pe departe suficiente și nici pe-aproape de a-L mulțumi. Dacă vrei să fii martor pentru Dumnezeu într-un mod care să fie în conformitate cu intențiile Sale, să fii martor pentru adevăratul Dumnezeu Însuși, atunci trebuie să afli ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este din faptele Lui. Trebuie să remarci autoritatea lui Dumnezeu în faptul că El controlează totul, să vezi adevărul modului în care El susține întreaga omenire. Dacă recunoști doar că subzistența și necesitățile din viața ta vin de la Dumnezeu, dar nu reușești să vezi adevărul conform căruia El susține întreaga omenire prin toate lucrurile create de El, că El conduce întreaga omenire prin stăpânirea Lui asupra tuturor lucrurilor, atunci nu vei putea niciodată să fii martor pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IX”

Dacă nu înțelegi firea lui Dumnezeu, îți va fi imposibil să faci lucrarea pe care trebuie să o faci pentru El. Dacă nu cunoști esența lui Dumnezeu, îți va fi imposibil să te temi și să te îngrozești de El; altfel, vei da dovadă numai de complezență nepăsătoare și subterfugii și, în plus, o blasfemie incorigibilă. Deși înțelegerea firii lui Dumnezeu este cu adevărat importantă, iar cunoașterea esenței lui Dumnezeu nu poate fi trecută cu vederea, nimeni nu a examinat vreodată până la capăt și nu a cercetat amănunțit aceste lucruri. Este limpede ca bună ziua că ați respins cu toții decretele administrative pe care le-am proclamat. Dacă nu înțelegeți firea lui Dumnezeu, foarte probabil Îi veți ofensa ușor firea. Ofensarea firii Lui echivalează cu provocarea mâniei lui Dumnezeu Însuși, caz în care rodul

ultim al acțiunilor tale va fi încălcarea decretelor administrative. Acum, ar trebui să conștientizezi că, atunci când cunoști esența lui Dumnezeu poți să-I cunoști și esența – și când înțelegi firea lui Dumnezeu, vei fi înțeles, de asemenea, și decretele administrative. E de prisos să spun că o mare parte din conținutul decretelor administrative are legătură cu firea lui Dumnezeu, însă nu întreaga Lui fire este exprimată în acestea; prin urmare, trebuie să mai faceți un pas înainte pentru a vă dezvolta înțelegerea firii lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu”

Chiar dacă lucrul despre care oamenii aud sau pe care îl înțeleg este firea lui Dumnezeu, ceea ce El are și este, ceea ce ei câștigă este viața care vine de la Dumnezeu. Odată ce această viață a fost înfăptuită în tine, frica ta de Dumnezeu va deveni tot mai mare. Acesta e un câștig care vine foarte natural. Dacă nu vrei să înțelegi sau să cunoști firea sau esența lui Dumnezeu, dacă nici măcar nu vrei să cugeți la aceste lucruri sau să te concentrezi asupra lor, îți pot spune cu siguranță că modul în care urmărești momentan credința în Dumnezeu nu îți poate permite niciodată să Îi satisfaci intențiile sau să obții aprecierea Lui. Mai mult decât atât, nu poți niciodată să atingi cu adevărat mântuirea – acestea sunt consecințele finale. Când oamenii nu-L înțeleg pe Dumnezeu și nu Îi cunosc firea, inimile lor nu se pot deschide niciodată cu adevărat față de El. Odată ce L-au înțeles pe Dumnezeu, ei vor începe să aprecieze și să savureze ceea ce e în inima Lui cu interes și credință. Când vei aprecia și vei savura ceea ce se află în inima lui Dumnezeu, inima ta se va deschide treptat, puțin câte puțin, față de El. Când inima ta se va deschide față de El, vei simți cât de rușinoase și demne de dispreț sunt dialogurile tale cu Dumnezeu, cerințele tale față de El și propriile tale dorințe extravagante. Când inima ta se va deschide cu

adevărat față de Dumnezeu, vei vedea că inima Sa este o lume infinită și vei intra într-un tărâm pe care nu l-ai mai experimentat înainte. În acest tărâm nu există viclenie, nu există amăgeală, nu există întuneric și nu există rău. Există doar sinceritate și credință; doar lumină și echitate; doar dreptate și bunătate. Acest tărâm este plin de iubire și grijă, plin de compasiune și toleranță și prin acest lucru simți fericirea și bucuria de a fi viu. Aceste lucruri sunt ceea ce Dumnezeu îți va dezvălui când îți vei deschide inima față de El. Această lume infinită este plină de înțelepciunea și omnipotența lui Dumnezeu; este, de asemenea, plină de iubirea și autoritatea Lui. Aici, poți vedea fiecare aspect a ceea ce Dumnezeu are și este, ce Îi aduce bucurie, de ce se îngrijorează și de ce devine trist, de ce devine furios… Asta poate să vadă fiecare persoană care își deschide inima și Îi permite lui Dumnezeu să intre. Dumnezeu poate veni în inima ta doar dacă o deschizi față de El. Poți vedea ceea ce Dumnezeu are și este și poți vedea planurile Lui pentru tine doar dacă a venit în inima ta. În acel moment, vei descoperi că totul la Dumnezeu este foarte valoros, că ceea ce El are și este reprezintă un lucru demn de prețuire. În comparație cu acel lucru, abia merită menționați oamenii care te înconjoară, obiectele și evenimentele din viața ta și chiar persoanele tale dragi, partenerul tău și lucrurile pe care le iubești. Acestea sunt așa de mici, de modeste; vei simți că niciun obiect material nu va mai putea vreodată să te atragă din nou și că nu te mai poate face să plătești niciun preț pentru el vreodată. În smerenia lui Dumnezeu, vei vedea măreția și supremația Sa. În plus, într-o faptă de-a lui Dumnezeu pe care înainte o considerai destul de mică, vei vedea înțelepciunea Lui infinită și toleranța Sa și vei vedea răbdarea, îngăduința și înțelegerea Lui pentru tine. În tine, asta va da naștere unei adorații față de El. În acea zi, vei simți că omenirea trăiește într-o lume foarte murdară, că oamenii care îți sunt alături și lucrurile care se petrec în viața ta și chiar cei pe care îi iubești, iubirea lor

pentru tine și așa-zisa lor protecție sau grijă pentru tine nici măcar nu merită menționate – că doar Dumnezeu este iubitul tău și că doar pe El Îl prețuiești cel mai mult. Când va veni acea zi, cred că vor exista unii care vor spune: iubirea lui Dumnezeu este foarte mare și esența Sa este foarte sfântă – în Dumnezeu, nu există înșelăciune, rău, invidie sau discordie, ci doar dreptate și autenticitate și tot ceea ce Dumnezeu are și este ar trebui să fie aspirația oamenilor. Oamenii ar trebui să se străduiască și să aspire la acest lucru. Pe ce bază este construită abilitatea omenirii de a realiza acest lucru? Este construită pe baza înțelegerii lor a firii lui Dumnezeu și a înțelegerii esenței Lui. Așadar, înțelegerea firii lui Dumnezeu și a ceea ce El are și este, reprezintă o lecție pe tot parcursul vieții pentru fiecare persoană; este un scop de-o viață urmărit de fiecare persoană care se străduiește să-și schimbe firea și să-L cunoască pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

A ajunge să cunoști esența lui Dumnezeu nu este puțin lucru. Trebuie să înțelegi firea Lui. Astfel vei ajunge să cunoști, treptat și pe nesimțite, esența lui Dumnezeu. După ce vei pătrunde această cunoaștere, te vei pomeni pășind într-o stare mai înaltă și mai frumoasă. În final, vei ajunge să te rușinezi de sufletul tău hidos și, mai mult, vei simți că nu ai unde să te ascunzi de rușinea ta. În acel moment, în comportamentul tău vor exista din ce în ce mai puține lucruri care să ofenseze firea lui Dumnezeu, inima ta se va apropia tot mai mult de cea a lui Dumnezeu și, treptat, în inima ta va crește o iubire pentru El. Acesta este un semn că omenirea intră într-o stare frumoasă. Însă voi încă nu ați atins acea stare. În timp ce toți vă îmbulziți de dragul destinului vostru, cine este interesat să încerce să cunoască esența lui Dumnezeu? Dacă acest lucru va continua, veți încălca fără să vă dați seama decretele administrative, fiindcă veți fi înțeles mult prea puțin din firea lui

Dumnezeu. Deci, oare ceea ce faceți voi acum nu pune temelia ofenselor voastre la adresa firii lui Dumnezeu? Faptul că vă cer să înțelegeți firea lui Dumnezeu nu este separat de lucrarea Mea. Fiindcă, dacă încălcați des decretele administrative, care dintre voi va putea să scape de pedeapsă? Nu va fi fost lucrarea Mea atunci în întregime în van? Prin urmare, încă vă cer, pe lângă cercetarea propriului vostru comportament, să fiți atenți la pașii pe care-i veți face. Aceasta este cererea mai înaltă pe care v-o fac și sper ca voi toți să chibzuiți atent asupra ei și să-i acordați considerația voastră cu seriozitate. De va veni o zi când acțiunile voastre vor stârni în Mine o mânie nestăpânită, consecințele vor cădea doar asupra voastră și nu va exista nimeni altcineva care să sufere pedeapsa în locul vostru.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu”

Imnuri similare

Rezultatul obținut prin cunoașterea lui Dumnezeu

A-L cunoaște pe Dumnezeu este cea mai mare onoare pentru ființele create

Omul poate ajunge să-L iubească pe Dumnezeu doar cunoscându-L

Consecințele necunoașterii firii lui Dumnezeu

45. Cum să înțelegem firea dreaptă a lui Dumnezeu

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

În lucrarea Sa finală de a încheia epoca, firea lui Dumnezeu este una de mustrare și judecată, în care El dezvăluie tot ceea ce este nedrept, pentru a judeca în mod public toate popoarele și pentru a-i desăvârși pe aceia care Îl iubesc cu o inimă sinceră. Doar o fire ca aceasta poate finaliza o epocă. Zilele de pe urmă deja au sosit. Toate lucrurile din creație vor fi separate conform tipului lor și separate în diferite categorii pe baza naturii lor. Acesta este momentul când Dumnezeu dezvăluie rezultatul omenirii și destinația fiecăruia. Dacă oamenii nu ar trece prin mustrare și judecată, atunci nu ar fi niciun mod de a le dezvălui răzvrătirea și nedreptatea. Doar prin mustrare și judecată poate fi dezvăluit rezultatul întregii creații. Omul își arată adevăratul fel doar când este mustrat și judecat. Răul va fi pus cu răul, binele cu binele și, întreaga omenire va fi separată conform tipului său. Prin mustrare și judecată va fi dezvăluit rezultatul întregii creații, astfel încât răul să poată fi pedepsit și binele răsplătit și toți oamenii să se predea stăpânirii lui Dumnezeu. Toată această lucrare trebuie obținută prin mustrare și pedeapsă dreaptă. Deoarece corupția omului a atins apogeul și răzvrătirea sa devine extrem de gravă, doar firea dreaptă a lui Dumnezeu, una care este în principal compusă din mustrare și judecată și care este dezvăluită în timpul zilelor de pe urmă, poate transforma și îl poate întregi pe om. Doar această fire poate expune răul și, astfel, îi poate pedepsi sever pe toți cei nedrepți. De aceea, o fire precum aceasta este impregnată cu semnificația epocii, iar revelația și arătarea firii Sale se manifestă pentru lucrarea fiecărei noi epoci. Dumnezeu nu Își dezvăluie firea în mod arbitrar

și fără semnificație. Presupunând că, în dezvăluirea rezultatului omului în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu încă ar acorda omului infinită milă și iubire și ar continua să fie iubitor față de el, și nu l-ar supune pe om judecății drepte, ci i-ar arăta mai degrabă toleranță, răbdare și iertare, și ar ierta omul indiferent cât de grave ar fi păcatele sale, fără nicio urmă de dreaptă judecată: atunci, când ar putea fi încheiată întreaga gestionare a lui Dumnezeu? Când ar putea o fire ca aceasta să poată să conducă oamenii către destinația corespunzătoare omenirii? Luați, spre exemplu, un judecător care este întotdeauna iubitor, un judecător cu o față binevoitoare și o inimă blândă. El îi iubește pe oameni indiferent de infracțiunile pe care le-ar fi comis și este iubitor și indulgent cu ei indiferent cine ar fi. În acel caz, când ar putea el să ajungă la un verdict drept? În timpul zilelor de pe urmă, doar judecata dreaptă poate separa omul conform tipului său și poate aduce omul într-un nou ținut. În acest mod, întreaga epocă este finalizată prin firea dreaptă a lui Dumnezeu de judecată și mustrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Eu sunt unicul Dumnezeu Însuși și, în plus, Eu sunt singura persoană a lui Dumnezeu. Cu atât mai mult, Eu, întregimea trupului, sunt manifestarea completă a lui Dumnezeu. Oricine îndrăznește să nu se teamă de Mine, oricine îndrăznește să arate împotrivire în priviri, oricine îndrăznește să spună cuvinte de sfidare împotriva Mea va muri cu siguranță de blestemele și mânia Mea (va fi blestemat din cauza mâniei Mele). În plus, oricine îndrăznește să nu fie loial sau filial față de Mine și oricine îndrăznește să încerce să Mă înșele va muri negreșit din cauza urii Mele. Dreptatea, măreția și judecata Mea vor dăinui în vecii vecilor. La început, am fost iubitor și milostiv, dar aceasta nu este firea divinității Mele complete; dreptatea, maiestatea și judecata sunt doar cuprinse în firea Mea, întregul Dumnezeu Însuși. În timpul Epocii Harului, am fost iubitor și milostiv.

Datorită lucrării pe care trebuia să o închei, aveam bunătate iubitoare și milă; dar după aceea nu a mai fost nevoie de asemenea lucruri (și de atunci, nu au mai existat vreodată). Totul este dreptate, măreție și judecată și aceasta este firea completă a umanității Mele normale combinate cu divinitatea Mea completă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 79

Îi voi pedepsi pe cei răi și-i voi răsplăti pe cei buni, Îmi voi pune în aplicare dreptatea și Îmi voi îndeplini judecata. Îmi voi folosi cuvintele pentru a realiza totul, făcând ca toți oamenii și toate lucrurile să experimenteze mâna Mea care mustră, și îi voi face pe toți să vadă întreaga Mea glorie, întreaga Mea înțelepciune și întreaga Mea mărinimie. Nicio persoană nu va îndrăzni să se ridice să judece, întrucât, în Mine, toate lucrurile sunt îndeplinite; și, prin asta, toți vor vedea întreaga Mea demnitate și toți vor gusta întreaga Mea victorie, căci în Mine se manifestă toate lucrurile. Din aceasta, se pot vedea marea Mea putere și autoritatea Mea. Nimeni nu va îndrăzni să Mă ofenseze și nimeni nu va îndrăzni să Mă împiedice. Cu Mine, totul este scos la iveală. Cine ar îndrăzni să ascundă ceva? Cu siguranță acelei persoane nu-i voi arăta niciun fel de milă! Astfel de ticăloși trebuie să primească pedeapsa Mea severă și astfel de lepădături trebuie alungate din fața ochilor Mei. Îi voi conduce cu un toiag de fier și Îmi voi folosi autoritatea ca să îi judec, fără a avea câtuși de puțină îndurare și fără să le cruț deloc sentimentele, căci Eu sunt Dumnezeu Însuși, care este lipsit de sentimente trupești și măreț și care nu poate fi ofensat. Acest lucru ar trebui înțeles și văzut de toți, ca nu cumva să ajungă să fie loviți și anihilați de Mine „fără motiv sau temei”, căci toiagul Meu va lovi pe toți cei care Mă ofensează. Nu-Mi pasă dacă ei Îmi cunosc sau nu decretele administrative; pentru Mine acest lucru va fi lipsit de importanță, deoarece

persoana Mea nu tolerează ofensa nimănui. Acesta este motivul pentru care se spune că sunt un leu; dobor pe oricine ating. De aceea se spune că, acum, este blasfemie să se spună că Eu sunt Dumnezeul milei și al bunătății iubitoare. În esență, nu sunt miel, ci leu. Nimeni nu îndrăznește să Mă ofenseze; voi pedepsi imediat cu moartea și fără milă pe oricine Mă ofensează.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 120

Eu sunt drept, Eu sunt demn de încredere și Eu sunt Dumnezeul care cercetează tainele inimii omului! Voi dezvălui de îndată cine este sincer și cine este fals. Nu vă alarmați; toate lucrurile merg după timpul Meu. Vă voi spune, rând pe rând, cine Mă vrea cu sinceritate și cine nu Mă vrea cu sinceritate. Voi doar îngrijiți-vă să mâncați bine, să beți bine și să vă apropiați de Mine când veniți în prezența Mea, iar Eu Însumi Îmi voi face lucrarea. Nu fiți prea nerăbdători să vedeți rezultate rapide; lucrarea Mea nu este ceva ce poate fi săvârșit dintr-o dată. În ea se află pașii și înțelepciunea Mea, și de aceea înțelepciunea Mea poate fi revelată. Vă voi permite să vedeți ceea ce este făcut de mâinile Mele – pedepsirea răului și răsplătirea binelui. Cu siguranță nu favorizez pe nimeni. Eu te voi iubi sincer pe tine, cel care Mă iubești sincer, iar mânia Mea va fi totdeauna cu cei care nu Mă iubesc sincer, ca ei să-și poată aduce aminte pentru totdeauna că Eu sunt Dumnezeul adevărat, Dumnezeul care cercetează tainele inimii omului. Nu te purta într-un fel în fața unora și într-un alt fel pe la spatele lor; Eu văd clar tot ceea ce faci și, cu toate că pe alții îi poți păcăli, pe Mine nu Mă poți păcăli. Eu văd totul clar. Nu ai cum să ascunzi nimic; totul se află în mâinile Mele. Nu te crede foarte isteț pentru că ai făcut ca toate micile tale calcule meschine să te avantajeze. Eu îți zic: indiferent câte planuri pot face oamenii, fie că sunt mii sau zeci de mii, până la urmă, ei nu pot scăpa din

palma mâinii Mele. Toate lucrurile și obiectele sunt controlate de mâinile Mele, ca să nu mai spun o persoană! Nu încerca să Mă eviți sau să te ascunzi, nu încerca să înșeli sau să tăinuiești ceva. Oare tot nu poți să vezi că înfățișarea Mea glorioasă și mânia și judecata Mea au fost public dezvăluite? Voi judeca îndată și fără milă pe cine nu Mă vrea în mod sincer. Compasiunea Mea a ajuns la sfârșit; nu a mai rămas nimic din ea. Nu mai fiți fățarnici și puneți capăt căilor voastre necontrolate și nesăbuite.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 44

Pentru a înțelege firea dreaptă a lui Dumnezeu, trebuie să înțelegem mai întâi sentimentele lui Dumnezeu: ce urăște El, ce disprețuiește, ce iubește, cu cine este tolerant și milos și cărui tip de persoană îi oferă acea milă. Acesta este un punct principal. Trebuie înțeles și că, indiferent cât de iubitor este Dumnezeu, indiferent cât de multă milă și iubire are El pentru oameni, Dumnezeu nu tolerează pe nimeni care Îi jignește identitatea și poziția, după cum nu tolerează pe nimeni care Îi jignește demnitatea. Chiar dacă Dumnezeu îi iubește pe oameni, El nu îi răsfață. El le dă oamenilor iubirea, mila și toleranța Sa, dar nu i-a răsfățat niciodată; Dumnezeu are principiile și limitele Sale. Indiferent cât de mult din iubirea lui Dumnezeu ai simțit, indiferent cât de adâncă ar putea fi această iubire, nu trebuie niciodată să-L tratezi pe Dumnezeu cum ai trata altă persoană. Deși este adevărat că Dumnezeu tratează oamenii ca fiind foarte apropiați de El, dacă cineva Îl vede pe Dumnezeu doar ca pe o altă persoană, ca și cum ar fi doar o altă ființă creată, ca pe un prieten sau ca pe un obiect al închinării, Dumnezeu Își va ascunde chipul de el și Se va lepăda de el. Aceasta este firea Lui, iar oamenii nu trebuie trateze cu neglijență această chestiune. Așadar, vedem deseori cuvinte precum acesta rostit de Dumnezeu cu privire la firea Lui: nu contează pe câte drumuri ai călătorit, câtă muncă ai depus

sau câtă suferință ai îndurat, imediat ce jignești firea lui Dumnezeu, El va răsplăti pe fiecare pe baza a ceea ce a făcut. Asta înseamnă că Dumnezeu îi tratează pe oameni cu mare familiaritate, dar oamenii nu trebuie să Îl trateze pe Dumnezeu ca pe un prieten sau ca pe o rudă. Nu Îl numi pe Dumnezeu „amicul" tău. Nu contează câtă iubire ai primit de la El, nu contează câtă toleranță ți-a dat, niciodată nu trebuie să-L tratezi pe Dumnezeu ca pe un prieten. Aceasta este firea dreaptă a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VII"

Intoleranța lui Dumnezeu în privința ofensării este esența Sa unică; mânia lui Dumnezeu este firea Lui unică; măreția lui Dumnezeu este esența Lui unică. Principiul de la baza furiei Lui este demonstrarea identității și statutului Său, pe care doar El le are. Se înțelege de la sine că acest principiu este, de asemenea, un simbol al esenței unicului Dumnezeu Însuși. Firea lui Dumnezeu este propria Sa esență inerentă, care nu este deloc schimbată de trecerea timpului, nici nu este afectată de schimbarea locului geografic. Firea Lui inerentă este esența Lui intrinsecă. Indiferent asupra cui Își îndeplinește lucrarea, esența Lui nu se schimbă, și nici firea Sa dreaptă. Când o persoană Îl înfurie pe Dumnezeu, ceea ce transmite Dumnezeu este firea Sa inerentă; în același timp, principiul de la baza mâniei Sale nu se schimbă, nici identitatea și statutul Lui unic. El nu devine furios din cauza unei schimbări a esenței Sale sau deoarece diferite elemente decurg din firea Sa, ci deoarece opoziția omului față de El Îi ofensează firea. Provocarea flagrantă a lui Dumnezeu de către om este o provocare gravă la adresa propriei identități și a propriului statut al lui Dumnezeu. În viziunea Lui, când omul Îl provoacă, Îl contestă și Îi ispitește furia. Când omul I se va opune, când omul Îl va contesta, când Îi va ispiti continuu mânia – tocmai în astfel de momente păcatul se dezlănțuie – mânia lui Dumnezeu se va dezvălui și se va prezenta în mod natural. De

aceea, exprimarea de către Dumnezeu a mâniei Sale este un simbol al faptului că toate forțele ticăloase vor înceta să existe și simbolizează faptul că toate forțele ostile vor fi distruse. Aceasta este caracterul unic al firii drepte a lui Dumnezeu și al mâniei Sale. Când demnitatea și sfințenia lui Dumnezeu vor fi provocate, când forțele dreptății vor fi obstrucționate și nevăzute de om, atunci Dumnezeu Își va trimite mânia. Din cauza esenței lui Dumnezeu, toate acele forțe de pe pământ care Îl contestă, I se opun și se luptă cu El sunt ticăloase, corupte și nedrepte; acestea provin de la Satana și îi aparțin. Deoarece Dumnezeu este drept și este al luminii și cu desăvârșire sfânt, toate lucrurile ticăloase, corupte și care aparțin Satanei vor dispărea când mânia lui Dumnezeu va fi dezlănțuită.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II"

Când Dumnezeu Își trimite furia, forțele ticăloase sunt puse sub control și lucrurile ticăloase sunt distruse, în timp ce lucrurile drepte și pozitive ajung să se bucură de grija lui Dumnezeu și de protecția Sa și li se permite să continue. Dumnezeu Își trimite mânia deoarece lucrurile ticăloase, nedrepte și negative obstrucționează, perturbă sau distrug activitatea normală și dezvoltarea lucrurilor drepte și pozitive. Scopul furiei lui Dumnezeu nu este de a-Și proteja statutul și identitatea, ci de a proteja existența lucrurilor drepte, pozitive, frumoase și bune, de a proteja legile și ordinea supraviețuirii normale a umanității. Aceasta este cauza principală a mâniei Lui. Furia lui Dumnezeu este o revelație foarte naturală, potrivită și adevărată a firii Sale. Nu există motive ascunse la baza furiei Lui și nu există nici înșelăciune sau uneltire, cu atât mai puțin dorințele, viclenia, rea voința, violența, ticăloșia sau orice altă trăsătură comună a umanității corupte. Înainte ca Dumnezeu să Își trimită furia, El a perceput deja esența fiecărei chestiuni foarte clar și pe deplin și a formulat deja definiții și concluzii clare și precise. Prin urmare, obiectivul Lui în tot ceea ce face este

limpede precum cristalul, ca și atitudinea Lui. El nu este confuz, orb, impulsiv sau neglijent și, cu siguranță, nu este fără principii. Acesta este aspectul practic al mâniei lui Dumnezeu și, datorită acestui aspect practic al mâniei Lui, omenirea și-a dobândit existența normală. Fără mânia Lui, omenirea ar decădea în condiții anormale de trai și toate lucrurile drepte, frumoase și bune ar fi distruse și ar înceta să existe. Fără mânia Lui, legile și regulile existenței pentru ființele create ar fi încălcate sau chiar cu totul distruse. De la crearea omului, Dumnezeu Și-a utilizat în mod continuu firea dreaptă pentru a proteja și a susține existența normală a omenirii. Deoarece firea Sa dreaptă conține mânie și măreție, toți oamenii ticăloși, lucrurile și obiectele ticăloase și toate lucrurile care perturbă și dăunează existenței normale a omenirii sunt pedepsite, controlate și distruse ca urmare a mâniei Sale. De-a lungul ultimelor milenii, în lucrarea lui Dumnezeu de gestionare a omenirii, El Și-a folosit în mod continuu firea dreaptă pentru a doborî și a distruge toate tipurile de duhuri rele și necurate care I se opun și care se comportă precum complicii și lacheii Satanei. Astfel, lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omului a avansat întotdeauna conform planului Său. Adică, datorită existenței mâniei lui Dumnezeu, cele mai drepte cauze din rândul omenirii nu au fost distruse niciodată.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Tratamentul pe care Dumnezeu îl aplică întregii omeniri, așa nesăbuită și ignorantă cum este ea, se bazează în principal pe milă și toleranță. Mânia Lui, pe de altă parte, este ținută ascunsă în cea mai mare parte a timpului și în cea mai mare parte a evenimentelor și este necunoscută pentru om. Prin urmare, omului îi este dificil să Îl vadă pe Dumnezeu exprimându-Și mânia și, de asemenea, să I-o înțeleagă. Astfel, omul nu ia în serios mânia lui Dumnezeu. Când omul se confruntă cu lucrarea și etapa finală a lui Dumnezeu de îngăduință și iertare pentru om – adică, atunci când dovada

finală de milă și avertismentul Său vin asupra omenirii – dacă oamenii tot folosesc aceleași metode de a I se opune și nu fac niciun efort pentru a se căi, a-și îndrepta purtarea și a accepta mila Sa, atunci Dumnezeu nu le va mai acorda îngăduința și răbdarea Sa. Dimpotrivă, Dumnezeu Își va retrage mila în acest moment. După aceasta, El Își va trimite doar mânia. El Își poate exprima mânia în diferite moduri, la fel cum poate utiliza diverse metode pentru a pedepsi și a distruge oamenii.

Folosirea focului de către Dumnezeu pentru a distruge orașul Sodomei este metoda Sa cea mai rapidă de a anihila cu totul o omenire sau orice alt lucru. Arderea oamenilor din Sodoma a distrus mai mult decât corpurile lor fizice; le-a distrus duhurile, sufletele și corpurile în întregime, garantând faptul că oamenii din oraș vor înceta să existe atât în lumea materială, cât și în lumea care este invizibilă pentru om. Aceasta este una dintre căile prin care Dumnezeu Își dezvăluie și Își exprimă mânia. Această manieră a revelației și exprimării este un aspect al esenței mâniei lui Dumnezeu, precum este în mod natural și o revelație a esenței firii drepte a lui Dumnezeu. Când Dumnezeu Își trimite mânia, El încetează să mai dezvăluie mila sau generozitate iubitoare, nici nu Își mai arată îngăduința sau răbdarea; nu există persoană, lucru sau motiv care să-L poată convinge să continue să fie răbdător, să Își ofere mila din nou, să Își acorde încă o dată îngăduința. În locul acestor lucruri, fără a ezita vreo secundă, Dumnezeu Își trimite mânia și măreția, făcând ceea dorește. Va face aceste lucruri într-o manieră rapidă și exactă, în conformitate cu propriile Sale dorințe. Acesta este modul în care Dumnezeu Își trimite mânia și măreția, pe care omul nu trebuie să le ofenseze și este, de asemenea, o exprimare a unui aspect al firii Sale drepte. Când oamenii sunt martori ai grijii și iubirii lui Dumnezeu față de om, ei nu-I pot detecta mânia, nu-I pot vedea măreția sau simți intoleranța față de ofensare. Aceste lucruri i-au făcut mereu pe

oameni să creadă că firea dreaptă a lui Dumnezeu este una doar de milă, îngăduință și iubire. Totuși, când o persoană Îl vede pe Dumnezeu că distruge un oraș sau detestă o omenire, furia Sa în timpul distrugerii omului și măreția Sa le permit oamenilor să zărească cealaltă latură a firii Lui drepte. Aceasta este intoleranța lui Dumnezeu față de ofensare. Firea lui Dumnezeu care nu tolerează nicio ofensare depășește imaginația oricărei ființe create și, printre ființele necreate, niciuna nu este capabilă de a interfera sau a o afecta; cu atât mai puțin poate fi uzurpată sau imitată. Prin urmare, acest aspect al firii lui Dumnezeu este cel pe care omenirea ar trebui să-l cunoască cel mai mult. Doar Dumnezeu Însuși are acest tip de fire și doar Dumnezeu Însuși este înzestrat cu acest tip de fire. Dumnezeu e înzestrat cu acest tip de fire dreaptă deoarece detestă răutatea, întunericul, răzvrătirea și faptele ticăloase ale Satanei – coruperea și devorarea omenirii – deoarece El detestă toate faptele păcătoase în opoziție cu El și datorită esenței Sale sfinte și nepângărite. Din această cauză El nu va suporta ca nicio ființă creată sau necreată să I se opună sau să-L conteste în mod deschis. Chiar și un individ căruia El îi arătase odată milă sau pe care îl alesese trebuie doar să Îi provoace firea și să-I încalce principiile de răbdare și toleranță și El își va dezlănțui și revela firea dreaptă care nu îngăduie nicio ofensare, fără cea mai mică urmă de milă sau ezitare.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Când tratezi fiecare dintre acțiunile lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să fii sigur că firea dreaptă a lui Dumnezeu este lipsită de orice alte elemente, că este sfântă și perfectă. Aceste acțiuni includ doborârea, pedeapsa și distrugerea omenirii de către Dumnezeu. Fără excepție, fiecare dintre acțiunile lui Dumnezeu este făcută strict în conformitate cu firea Sa inerentă și cu planul Său și nu include cunoașterea, tradiția și filozofia omenirii. – Fiecare dintre acțiunile lui Dumnezeu este o exprimare a firii și esenței

Sale, fără a avea legătură cu nimic din ceea ce aparține omenirii corupte. Omenirea are noțiunea că doar iubirea, mila și toleranța lui Dumnezeu față de omenire sunt perfecte, nealterate și sfinte și nimeni nu știe că furia și mânia lui Dumnezeu sunt, de asemenea, nealterate; în plus, nimeni nu a contemplat întrebări cum ar fi de ce Dumnezeu nu tolerează nicio ofensare sau de ce furia Sa este atât de măreață. Dimpotrivă, unii confundă mânia lui Dumnezeu cu un temperament rău, precum cel al omenirii corupte, și înțeleg greșit furia lui Dumnezeu ca fiind întocmai ca furia omenirii corupte. Ei chiar presupun în mod greșit că furia Lui este exact ca revelația naturală a firii corupte a omenirii și că eliberarea mâniei lui Dumnezeu este întocmai ca furia oamenilor corupți când se confruntă cu vreo situație neplăcută și cred că eliberarea mâniei lui Dumnezeu este o exprimare a dispoziției Sale. […] Firea Lui dreaptă este adevărata Lui esență proprie. Nu este ceva scris sau conturat de om. Firea Lui dreaptă este firea Lui dreaptă și nu are legătură sau conexiune cu nicio ființă creată. Dumnezeu Însuși este Dumnezeu Însuși. El nu va deveni niciodată o ființă creată și, chiar dacă devine un membru al ființelor create, esența și firea Sa inerentă nu se vor schimba. De aceea, a-L cunoaște pe Dumnezeu nu este precum cunoașterea unui obiect; a-l cunoaște pe Dumnezeu nu înseamnă a analiza un lucru, nici nu este precum înțelegerea unei persoane. Dacă omul își folosește conceptul sau metoda de a cunoaște un obiect sau de a înțelege o persoană pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, atunci nu vei putea niciodată să obții cunoaștere despre Dumnezeu. A-L cunoaște pe Dumnezeu nu se bazează pe experiență sau imaginație și, de aceea, nu trebuie niciodată să-ți impui experiența sau imaginația asupra Lui; indiferent de cât de bogate pot fi experiența și imaginația ta, acestea sunt tot limitate. Mai mult, imaginația ta nu corespunde cu faptele și cu atât mai puțin cu adevărul și este incompatibilă cu adevărata fire și esență ale lui Dumnezeu. Nu vei reuși

niciodată dacă te bazezi pe imaginația ta pentru a înțelege esența lui Dumnezeu. Singura cale este aceasta: acceptă tot ceea ce vine de la Dumnezeu, apoi experimentează și înțelege treptat acest lucru. Va exista o zi când Dumnezeu te va lumina să înțelegi și să-L cunoști cu adevărat datorită cooperării tale și datorită foamei și setei tale de adevăr.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Când Dumnezeu S-a răzgândit în inima Sa privitor la oamenii din Ninive, erau mila și toleranța Sa o impresie falsă? Desigur că nu! Atunci, ce a fost arătat prin tranziția între aceste două aspecte ale firii lui Dumnezeu pe parcursul tratării acestei anumite situații de către Dumnezeu? Firea lui Dumnezeu este un întreg complet – nu este deloc divizată. Indiferent dacă El exprimă furie sau milă și toleranță față de oameni, acestea sunt toate exprimări ale firii Sale drepte. Firea lui Dumnezeu este vitală și evidentă cu vivacitate, iar El Își schimbă gândurile și atitudinile conform modului în care se desfășoară lucrurile. Transformarea atitudinii Sale față de niniviteni spune omenirii că El are propriile gânduri și idei; nu este un robot sau o figurină de lut, ci Dumnezeu Însuși cel viu. El putea fi furios pe oamenii din Ninive, la fel cum putea să le ierte trecutul datorită atitudinilor lor. El putea decide să trimită nenorociri asupra ninivitenilor și putea și să-Și schimbe decizia datorită căinței lor. Oamenilor le place să aplice reguli în mod rigid și să folosească astfel de reguli pentru a-L delimita și a-L defini pe Dumnezeu, la fel cum le place să folosească formule pentru a încerca să cunoască firea lui Dumnezeu. Așadar, în ceea ce privește domeniul gândirii omenești, Dumnezeu nu gândește, nici nu are idei esențiale. Dar, în realitate, gândurile lui Dumnezeu sunt într-o stare de continuă transformare conform schimbărilor lucrurilor și mediilor. În timp ce aceste gânduri se transformă, diferite aspecte ale esenței lui Dumnezeu sunt dezvăluite. În timpul acestui proces de transformare, în momentul precis în care

Dumnezeu Se răzgândește în inima Sa, ceea ce El dezvăluie omenirii este existența reală a vieții Sale și faptul că firea Sa dreaptă este plină de vitalitate dinamică. În același timp, Dumnezeu Își folosește propriile revelații adevărate pentru a dovedi omenirii adevărul existenței mâniei Sale, milei Sale, generozității Sale iubitoare și toleranței Sale. Esența Sa va fi dezvăluită în orice moment și în orice loc, conform cu felul în care se desfășoară lucrurile. El are mânia unui leu și mila și toleranța unei mame. Firea Sa dreaptă nu permite îndoială, încălcare, schimbare sau distorsionare din partea niciunei persoane. Printre toate chestiunile și toate lucrurile, firea dreaptă a lui Dumnezeu – adică, mânia și mila lui Dumnezeu – poate fi dezvăluită în orice moment și în orice loc. El oferă o exprimare vitală acestor aspecte în fiecare ungher al întregii creații și le implementează cu vitalitate în fiecare moment care trece. Firea dreaptă a lui Dumnezeu nu este limitată de timp sau spațiu; cu alte cuvinte, firea dreaptă a lui Dumnezeu nu este exprimată sau dezvăluită în mod mecanic conform constrângerilor timpului sau spațiului, ci mai degrabă, cu perfectă ușurință și în toate momentele și locurile. Când Îl vezi pe Dumnezeu că Se răzgândește în inima Sa și încetează să-Și exprime mânia și Se abține de la a distruge orașul Ninive, poți spune că Dumnezeu este doar milos și iubitor? Poți spune că mânia lui Dumnezeu constă din cuvinte goale? Când Dumnezeu se dezlănțuie cu mânie feroce și Își retrage mila, poți spune că nu simte iubire adevărată față de omenire? Această mânie feroce este exprimată de Dumnezeu ca răspuns la faptele rele ale oamenilor; mânia Sa nu are defecte. Inima lui Dumnezeu este mișcată ca răspuns la căința oamenilor și această căință este cea care aduce această schimbare din inima Sa. Când Se simte mișcat, când are o schimbare în inima Sa, și când Își arată mila și toleranța față de om, toate acestea sunt pe deplin fără cusur; sunt curate, pure, nepătate și nealterate. Toleranța lui Dumnezeu este exact asta: toleranță,

tocmai așa cum mila Sa nu e nimic altceva decât milă. Firea Sa dezvăluie mânie sau milă și toleranță în conformitate cu căința omului și cu variațiile din conduita omului. Indiferent ce exprimă și dezvăluie El, totul este pur și direct; esența este diferită de aceea a oricărei ființe create. Când Dumnezeu exprimă principiile de la baza acțiunilor Sale, ele sunt libere de orice imperfecțiuni sau neajunsuri, și la fel sunt și gândurile Lui, ideile Lui și fiecare decizie în parte pe care o ia și fiecare acțiune în parte pe care o face. Întrucât Dumnezeu a decis astfel și întrucât a acționat astfel, tot astfel El Își duce la bun sfârșit acțiunile. Rezultatele demersurilor Sale sunt corecte și fără erori tocmai deoarece sursa lor este fără de cusur și nepătată. Mânia lui Dumnezeu este fără de cusur. În mod asemănător, mila și toleranța lui Dumnezeu – pe care nu le are nicio ființă creată – sunt sfinte și fără cusur și pot face față unei atente deliberări și experimentări.

Prin înțelegerea voastră în privința poveștii lui Ninive, vedeți acum cealaltă latură a esenței firii drepte a lui Dumnezeu? Vedeți cealaltă latură a firii drepte unice a lui Dumnezeu? Are cineva din omenire acest fel de fire? Are cineva acest fel de mânie, mânia lui Dumnezeu? Are cineva milă și toleranță precum cele pe care le are Dumnezeu? Cine dintre ființele create poate invoca o mânie atât de măreață și decide să distrugă sau să trimită dezastrul asupra omenirii? Și cine este calificat să acorde milă omului, să tolereze și să ierte și, prin aceasta, să-și schimbe decizia precedentă de a distruge omul? Creatorul Își exprimă firea dreaptă prin propriile Lui metode și principii unice și nu Se supune controlului sau limitelor impuse de oameni, evenimente sau lucruri. Cu firea Sa unică, nimeni nu Îi poate schimba gândurile și ideile, nici nu Îl poate convinge și schimba vreuna dintre deciziile Sale. Ansamblul comportamentelor și gândurilor care există în toate ființele create există sub judecata firii Sale drepte. Nimeni nu poate controla dacă El exercită mânie sau milă; doar esența Creatorului – sau, cu

alte cuvinte, firea dreaptă a Creatorului – poate decide acest lucru. Astfel este natura unică a firii drepte a Creatorului!

Prin analiza și înțelegerea transformării atitudinii lui Dumnezeu față de oamenii din Ninive, puteți folosi cuvântul „unic” pentru a descrie mila aflată în firea dreaptă a lui Dumnezeu? Anterior, am spus că mânia lui Dumnezeu este un aspect al esenței firii Sale drepte unice. Acum, voi defini două aspecte – mânia lui Dumnezeu și mila lui Dumnezeu – ca firea Lui dreaptă. Firea dreaptă a lui Dumnezeu este sfântă; nu tolerează să fie ofensată sau pusă în discuție; este ceva ce nu posedă niciuna dintre ființele create sau necreate. Este atât exclusivă, cât și unică lui Dumnezeu. Asta înseamnă că mânia lui Dumnezeu este sfântă și de neofensat. În același fel, celălalt aspect al firii drepte a lui Dumnezeu – mila lui Dumnezeu – este sfânt și nu poate fi ofensat. Niciuna dintre ființele create sau necreate nu Îl poate înlocui sau reprezenta pe Dumnezeu în acțiunile Sale, nici nu ar fi putut cineva să-L înlocuiască sau să-L reprezinte în distrugerea Sodomei sau mântuirea orașului Ninive. Aceasta este exprimarea adevărată a firii drepte, unice a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”

Mila și îngăduința lui Dumnezeu există într-adevăr, dar sfințenia și dreptatea Lui când Își dezlănțuie mânia îi arată, de asemenea, omului, latura lui Dumnezeu care nu suportă nicio ofensă. Când omul este pe deplin capabil să asculte poruncile lui Dumnezeu și se comportă conform cerințelor Lui, mila Sa față de om este din belșug; când omul s-a umplut de corupție, ură și dușmănie față de El, Dumnezeu este deosebit de furios. În ce măsură este deosebit de furios? Mânia Sa va dura până când Dumnezeu nu va mai vedea împotrivirea și faptele rele ale omului, până când acestea nu vor mai fi înaintea ochilor Săi. Doar atunci va dispărea furia lui

Dumnezeu. Cu alte cuvinte, indiferent ce persoană este, dacă inima i s-a îndepărtat de Dumnezeu și și-a întors fața de la El, fără a mai reveni vreodată, atunci, indiferent cum dorește aceasta să I se închine lui Dumnezeu, să-L urmeze și să I se supună în trupul și cugetul său, după toate aparențele și în ceea ce privește dorințele sale subiective, mânia lui Dumnezeu va fi dezlănțuită fără încetare. Va fi astfel încât, atunci când Dumnezeu Își dezlănțuie în mod profund furia, după ce i-a dat omului ample oportunități, odată ce este dezlănțuită, nu va mai exista nicio posibilitate de a da înapoi și El nu va mai fi niciodată milos și îngăduitor față de o asemenea omenire. Aceasta este o latură a firii lui Dumnezeu care nu tolerează nicio ofensă. […] El este îngăduitor și milos față de lucrurile care sunt generoase, frumoase și bune; față de lucrurile care sunt rele, păcătoase și vicioase, El este deosebit de mânios, în așa fel încât mânia Sa este fără sfârșit. Acestea sunt cele două aspecte principale și cele mai proeminente ale firii lui Dumnezeu și, în plus, acestea au fost dezvăluite de El de la început până la sfârșit: milă îmbelșugată și mânie profundă.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Orice lucrare săvârșită de Dumnezeu este potrivită. El știe ce și cum să facă și cu siguranță nu îi va obliga pe oameni să facă un lucru pe care nu-l pot săvârși instinctiv. Modul în care Dumnezeu Se ocupă de fiecare persoană se bazează pe situațiile reale și pe circumstanțele și mediul acelei persoane la momentul respectiv, precum și pe acțiunile și comportamentul acelei persoane și pe natura-esență a acesteia. Dumnezeu nu va nedreptăți niciodată pe nimeni. Aceasta este o parte a dreptății lui Dumnezeu. De exemplu, Eva a fost sedusă de șarpe să mănânce fructul din pomul cunoașterii binelui și răului, dar Iahve nu i-a reproșat spunând: „Ți-am spus să nu-l mănânci, așa că de ce ai făcut-o oricum? Ar fi trebuit să ai

discernământ; ar fi trebuit să știi că șarpele a vorbit doar pentru a te seduce." Iahve nu a dojenit-o pe Eva în felul acesta. Întrucât oamenii sunt creația lui Dumnezeu, El știe care sunt instinctele lor și de ce sunt capabile acele instincte, în ce măsură se pot controla oamenii și cât de departe pot merge. Dumnezeu știe toate acestea destul de clar. Tratamentul lui Dumnezeu față de o persoană nu reprezintă un lucru atât de simplu pe cât își imaginează oamenii. Când atitudinea Lui față de o persoană este una de dezgust sau repulsie sau când vine vorba de ceea ce spune această persoană într-un anumit context, El are o bună înțelegere a stărilor acesteia. Acest lucru se datorează faptului că Dumnezeu cercetează atent inima și esența omului. Oamenii se gândesc mereu: „Dumnezeu are doar divinitatea Sa. El este drept și nu acceptă nicio ofensă din partea omului. El nu ia în considerare dificultățile omului și nu Se pune în locul oamenilor. Dacă cineva I se împotrivește lui Dumnezeu, El îl va pedepsi." Lucrurile nu stau deloc așa. Dacă așa înțelege cineva dreptatea lui Dumnezeu, lucrarea Lui și tratamentul Său față de oameni, se înșală grav. Hotărârea lui Dumnezeu cu privire la finalul fiecărei persoane nu se bazează pe noțiunile și închipuirile omului, ci pe firea dreaptă a lui Dumnezeu. El va răsplăti fiecare persoană în funcție de ceea ce a făcut aceasta. Dumnezeu este drept și, mai devreme sau mai târziu, El va avea grijă ca toți oamenii să fie convinși pe deplin.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Oamenii spun că Dumnezeu este un Dumnezeu drept și că atât timp cât omul Îl urmează până la final, El va fi cu siguranță imparțial față de om, căci El este cel mai drept. Dacă omul Îl urmează până la final, ar putea El oare să îl dea la o parte pe om? Sunt imparțial față de toți oamenii și îi judec cu firea Mea dreaptă, totuși există condiții potrivite pentru cerințele pe care le am pentru om și care cer să fie realizate de toți oamenii, indiferent cine sunt ei. Nu Îmi pasă cum sunt calificările tale sau de câtă vreme le ai; Mie

Îmi pasă doar dacă urmezi calea Mea și dacă iubești sau nu și tânjești sau nu după adevăr. Dacă îți lipsește adevărul și în schimb Îmi faci de rușine numele și nu te comporți conform căii Mele, doar urmând fără grijă sau preocupare, atunci, în acel moment, te voi doborî și te voi pedepsi pentru răutatea ta, și ce vei avea de spus atunci? Vei putea să spui că Dumnezeu nu e drept? Astăzi, dacă ai respectat cuvintele pe care le-am rostit, atunci ești tipul de persoană pe care o aprob. Spui că ai suferit mereu în timp ce Îl urmai pe Dumnezeu, că L-ai urmat la bine și la rău și ai împărtășit cu El vremurile bune și cele rele, însă nu ai trăit cuvintele rostite de Dumnezeu; îți dorești doar să alergi pentru Dumnezeu și să te sacrifici pentru Dumnezeu în fiecare zi și nu te-ai gândit niciodată să trăiești o viață plină de semnificații. Spui, de asemenea: „În orice caz, cred că Dumnezeu este drept. Am suferit pentru El, am umblat de colo colo pentru El și m-am dedicat Lui și am lucrat din greu, deși nu am primit recunoaștere; cu siguranță El Își va aminti de mine”. E adevărat că Dumnezeu este drept, totuși această dreptate nu este întinată de nicio impuritate: nu conține voință umană și nu este întinată de trup sau de tranzacții umane. Toți cei care sunt răzvrătiți și potrivnici, toți cei care nu sunt în conformitate cu calea Lui vor fi pedepsiți; nimeni nu e iertat și nimeni nu e cruțat! Unii oameni spun: „Astăzi mă agit pentru Tine; când vine sfârșitul, poți să-mi dai puțină binecuvântare?” Deci te întreb: „Te-ai conformat cuvintelor Mele?” Dreptatea de care vorbești se bazează pe o tranzacție. Tu crezi doar că Eu sunt drept și imparțial față de toți oamenii și că toți aceia care Mă urmează până la final vor fi cu siguranță mântuiți și vor beneficia de binecuvântările Mele. Există un înțeles lăuntric al cuvintelor Mele care spun că „toți aceia care Mă urmează până la final vor fi cu siguranță mântuiți”: aceia care Mă urmează până la final sunt cei care vor fi câștigați pe deplin de Mine, ei sunt aceia care, după ce au fost cuceriți de Mine, caută adevărul și sunt

desăvârșiți. Ce condiții ai îndeplinit? Ai îndeplinit doar faptul că M-ai urmat până la final, dar ce altceva? Te-ai conformat cuvintelor Mele? Ai realizat una dintre cele cinci cerințe ale Mele, totuși nu ai nicio intenție să le realizezi pe celelalte patru. Ai găsit doar cea mai simplă, cea mai ușoară cale și ai urmat-o cu atitudinea cuiva care speră doar să dea de noroc. Față de o astfel de persoană ca tine, firea Mea dreaptă e una de mustrare și judecată, e una de răsplată dreaptă și este pedeapsa dreaptă a tuturor răufăcătorilor; toți aceia care nu-Mi urmează calea vor fi cu siguranță pedepsiți, chiar dacă urmează până la final. Aceasta e dreptatea lui Dumnezeu. Când această fire dreaptă este exprimată în pedepsirea omului, omul va fi uluit și va simți regretul că, în timp ce L-a urmat pe Dumnezeu, nu I-a urmat calea. „La acea vreme, eu doar am suferit puțin în timp ce L-am urmat pe Dumnezeu, dar nu I-am urmat calea. Ce scuze există? Nu există altă opțiune decât să fiu mustrat!” Totuși, în mintea sa, el se gândește: „Oricum, am urmat până la final, deci chiar dacă mă mustri, nu poate fi o mustrare prea severă, iar după ce vei aplica această mustrare, Tu tot mă vei vrea. Știu că ești drept și nu mă vei trata în modul acela pentru totdeauna. Până la urmă, eu nu sunt ca aceia care vor fi nimiciți; aceia care urmează să fie nimiciți vor primi o mustrare aspră, în timp ce mustrarea mea va fi mai blândă”. Firea dreaptă nu e așa cum spui tu. Nu este valabil faptul că aceia care sunt buni la a-și mărturisi păcatele sunt tratați cu îngăduință. Dreptatea este sfințenie și este o fire care nu tolerează ofensa omului, iar tot ceea ce este murdar și nu s-a schimbat e ținta dezgustului lui Dumnezeu. Firea dreaptă a lui Dumnezeu nu e lege, ci decret administrativ: este un decret administrativ în cadrul Împărăției, iar acest decret administrativ este pedeapsa dreaptă pentru oricine nu deține adevărul și nu s-a schimbat, și nu există loc pentru mântuire. Căci atunci când fiecare om este clasificat după fel, cei buni vor fi răsplătiți și cei răi vor fi pedepsiți. Este momentul în care

destinația omului va fi lămurită; este momentul în care lucrarea mântuirii va ajunge la final, după care lucrarea de mântuire a omului nu va mai fi făcută, iar răzbunarea va fi adusă asupra fiecăruia dintre cei ce săvârșesc răul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Iubirea și dreptatea lui Dumnezeu trebuie să fie înțelese temeinic și explicate și pricepute în baza cuvintelor Sale și a adevărului. În plus, oamenii trebuie și să treacă prin experiența adevărată și să dobândească luminarea lui Dumnezeu, pentru a-I cunoaște cu adevărat iubirea și dreptatea. Aprecierea iubirii și dreptății Sale de către oameni nu ar trebui să se bazeze pe noțiunile și închipuirilor acestora. Potrivit noțiunilor umane, binele este răsplătit și răul e pedepsit, oamenii buni sunt răsplătiți cu bine și cei răi cu rău, iar toți cei care nu fac rău ar trebui să fie răsplătiți cu bine și să primească binecuvântări. Aparent, în toate cazurile în care oamenii nu sunt răi, aceștia ar trebui răsplătiți cu bine; doar asta este dreptatea lui Dumnezeu. Nu aceasta este noțiunea oamenilor? Dar dacă nu reușesc să fie răsplătiți cu bine? Ai spune, atunci, că Dumnezeu nu este drept? De exemplu, pe vremea lui Noe, Dumnezeu i-a spus acestuia: „Sfârșitul tuturor creaturilor este hotărât înaintea Mea, pentru că pământul este plin de violență din cauza lor; le voi distruge împreună cu pământul” (Geneza 6:13). După aceea, i-a poruncit lui Noe să construiască arca. După ce Noe a acceptat însărcinarea dată de Dumnezeu și a construit arca, pe pământ a plouat torențial timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, șuvoaiele de apă au inundat lumea întreagă și, cu excepția lui Noe și a celor șapte membri ai familiei lui, Dumnezeu a nimicit toți oamenii din acea epocă. Tu ce părere ai despre asta? Ai spune că Dumnezeu nu este iubitor? În ceea ce-l privește pe om, oricât de coruptă ar fi omenirea, atâta vreme cât Dumnezeu o distruge, înseamnă că El nu este iubitor – are omul dreptate să

creadă asta? Nu este absurdă această convingere? Dumnezeu nu i-a iubit pe cei pe care i-a distrus, dar poți să zici sincer că nu i-a iubit pe cei care au supraviețuit și au obținut mântuirea Sa? Petru L-a iubit pe Dumnezeu din tot sufletul, iar Dumnezeu l-a iubit pe Petru – chiar poți să spui că Dumnezeu nu este iubitor? El îi iubește pe cei care Îl iubesc sincer și-i urăște și-i blestemă pe aceia care I se împotrivesc și refuză să se căiască. Adevărul este că Dumnezeu e înzestrat atât cu iubire, cât și cu ură. Oamenii nu ar trebui să-L eticheteze sau să-L judece în funcție de noțiunile și închipuirile lor deoarece acestea reprezintă modul lor de a vedea lucrurile și nu conțin niciun crâmpei de adevăr. Omul trebuie să-L cunoască pe Dumnezeu pe baza atitudinii Sale față de el, a firii și a esenței Sale. Categoric nu trebuie să încercăm să definim esența pe care o are Dumnezeu bazându-ne pe repercusiunile lucrurilor făcute și abordate de El. Neamul omenesc este extrem de profund corupt de Satana; nu cunoaște natura-esență a omenirii corupte, și cu atât mai puțin ce reprezintă omenirea coruptă înaintea lui Dumnezeu și nici cum s-ar cuveni să fie tratată conform firii Sale drepte. Haideți să ne gândim la Iov: el a fost un om drept și Dumnezeu l-a binecuvântat. Aceasta a fost dreptatea Sa. Satana a făcut un rămășag cu Iahve: „Iov se teme de Dumnezeu fără motiv? Nu ai pus Tu un zid în jurul lui și al casei sale și în jurul a tot ceea ce are? Tu i-ai binecuvântat lucrarea mâinilor, iar bunurile sale se înmulțesc pe pământ. Dar întinde-Ți mâna și atinge tot ceea ce are și Te va blestema fățiș” (Iov 1:9-11). Iahve Dumnezeu a spus: „Tot ceea ce are el este în puterea ta; doar pe el însuși să nu pui mâna” (Iov 1:12). Astfel, Satana s-a dus la Iov și l-a atacat și l-a ispitit, iar Iov a fost supus încercărilor. I s-a luat tot ce avea – și-a pierdut copiii și bunurile și tot corpul i s-a umplut de bube. Așadar, s-a regăsit firea dreaptă a lui Dumnezeu în încercările lui Iov? Nu știți cu certitudine, nu-i așa? Chiar dacă ești o persoană dreaptă, Dumnezeu e

îndreptățit să te supună la încercări și să-ți permită să-I fii martor. Firea lui Dumnezeu este dreaptă; El îi tratează pe toți în mod egal. Nu este vorba că oamenii drepți nu trebuie să fie supuși încercărilor, chiar dacă pot să le facă față, sau că apoi trebuie să fie protejați; nu așa stau lucrurile. Dumnezeu e îndreptățit să-i supună încercărilor pe cei drepți. Aceasta este dezvăluirea firii drepte a lui Dumnezeu. În cele din urmă, după ce Iov a trecut prin încercări și a fost martor pentru Iahve, El l-a binecuvântat chiar mai mult și mai bine decât înainte și i-a dat de două ori mai multe binecuvântări. În plus, Iahve i s-a arătat și i-a vorbit din vânt, iar Iov L-a văzut ca și când ar fi fost față în față. Aceasta a fost o binecuvântare pe care i-a oferit-o Dumnezeu. Aceasta a fost dreptatea Sa. Dacă, atunci când încercările lui Iov s-au terminat și Iahve a văzut cum Iov fusese martor pentru El în prezența Satanei și îl făcuse de rușine pe Satana, Iahve S-ar fi întors și ar fi plecat, ignorându-l, iar Iov nu ar fi primit binecuvântări după aceea, s-ar fi aflat în asta dreptatea lui Dumnezeu? Indiferent dacă Iov a fost sau nu binecuvântat după încercări, ori dacă Iahve i S-a arătat sau nu, toate acestea conțin bunăvoința lui Dumnezeu. Să i Se arate lui Iov ar fi fost dreptatea lui Dumnezeu, iar să nu i Se arate ar fi fost, de asemenea, dreptatea Sa. Pe ce bază, tu – o ființă creată – Îi ceri ceva lui Dumnezeu? Oamenii nu sunt calificați să Îi ceară nimic lui Dumnezeu. Nu există nimic mai irațional decât a cere de la Dumnezeu. El va face ceea ce se cuvine să facă, iar firea Sa este dreaptă. Dreptatea nu înseamnă nicidecum echitate sau justețe; nu înseamnă egalitarism și nici a-ți aloca ceea ce meriți în funcție de cât de multe lucrări ai dus la bun sfârșit, a-ți plăti pentru vreo lucrare pe care ai făcut-o sau a-ți da ce ți se cuvine în funcție de eforturile depuse. Aceasta nu este dreptate, înseamnă doar a fi corect și rațional. Foarte puțini oameni sunt capabili să cunoască firea dreaptă a lui Dumnezeu. Să presupunem că Dumnezeu l-ar fi eliminat pe Iov după ce Iov a fost martor pentru El: ar fi

asta drept? De fapt, ar fi. De ce se numește aceasta dreptate? Cum văd oamenii dreptatea? Dacă un lucru este în conformitate cu noțiunile oamenilor, atunci lor le este foarte ușor să spună că Dumnezeu este drept; totuși, dacă nu văd acel lucru ca fiind în concordanță cu noțiunile lor – dacă este ceva ce nu sunt capabili să înțeleagă – atunci le-ar fi greu să spună că Dumnezeu este drept. Dacă Dumnezeu l-ar fi distrus pe Iov pe atunci, oamenii nu ar fi spus că El este drept. De fapt, totuși, indiferent dacă oamenii au fost sau nu corupți și dacă au fost profund corupți sau nu, trebuie Dumnezeu să Se justifice atunci când îi distruge? Ar trebui să fie nevoit să le explice oamenilor pe ce bază face acest lucru? Trebuie oare Dumnezeu să le spună oamenilor regulile pe care El le-a poruncit? Nu este nevoie. În ochii lui Dumnezeu, cineva care este corupt și care este pasibil să se împotrivească lui Dumnezeu nu are nicio valoare; orice mod în care Se va ocupa Dumnezeu de el va fi potrivit și toate sunt rânduielile lui Dumnezeu. Dacă ai fi neplăcut în ochii lui Dumnezeu și dacă El ar spune că nu Îi mai ești de niciun folos după mărturia ta și, prin urmare, te-ar distruge, ar fi și aceasta dreptatea Lui? Ar fi. S-ar putea să nu fii capabil să recunoști acest lucru din fapte chiar acum, dar trebuie să înțelegi doctrina. Ce ați spune – este distrugerea Satanei de către Dumnezeu o expresie a dreptății Sale? (Da.) Și dacă i-ar permite Satanei să rămână? Nu îndrăzniți să spuneți, nu-i așa? Esența lui Dumnezeu este dreptatea. Deși ceea ce face El nu este ușor de înțeles, tot ceea ce face El este drept; doar că, pur și simplu, oamenii nu înțeleg. Când Dumnezeu i l-a dat pe Petru Satanei, cum a răspuns Petru? „Omenirea nu este în măsură să priceapă ce faci Tu, dar tot ceea ce faci conține voia Ta; în toate acestea există dreptate. Cum să nu rostesc vorbe de laudă pentru înțelepciunea și faptele Tale?” Acum, ar trebui să vedeți că motivul pentru care Dumnezeu nu îl distruge pe Satana în timp ce îl mântuiește pe om este că oamenii pot să vadă clar cum i-a

corupt Satana și măsura în care i-a corupt și cum îi purifică și mântuiește Dumnezeu. În cele din urmă, când oamenii au înțeles adevărul și au văzut clar chipul hidos al Satanei și păcatul monstruos al corupției lor de către Satana, Dumnezeu îl va distruge pe Satana, arătându-le dreptatea Lui. Momentul în care Dumnezeu îl distruge pe Satana este plin de firea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Tot ceea ce face Dumnezeu este drept. Deși s-ar putea ca oamenii să nu poată să perceapă dreptatea lui Dumnezeu, ei nu ar trebui să emită judecăți după bunul plac. În cazul în care ceva din ce face El li se pare nerezonabil oamenilor sau dacă aceștia au vreo noțiune privind acest lucru, iar asta îi determină să spună că El nu este drept, atunci sunt extrem de nerezonabili. Vezi că unele lucruri i s-au părut de neînțeles lui Petru, dar a fost sigur că înțelepciunea lui Dumnezeu era prezentă și că voia Sa bună era în acele lucruri. Oamenii nu pot înțelege totul; sunt atât de multe lucruri pe care nu le pot pricepe. Astfel, a cunoaște firea lui Dumnezeu nu este un lucru ușor.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Milostenia Mea se manifestă către cei care Mă iubesc și se neagă pe ei înșiși. Pedeapsa aruncată asupra celor răi, pe de altă parte, este tocmai o dovadă a firii Mele drepte și, mai mult, a mărturiei mâniei Mele. Când va veni nenorocirea, toți cei care Mi se împotrivesc se vor tângui când vor cădea victime foametei și ciumei. Cei care au comis tot felul de fapte rele, dar care M-au urmat mulți ani, nu vor scăpa de plata pentru păcatele lor; vor fi aruncați și ei în dezastru, cum rareori s-a văzut de-a lungul milioanelor de ani, și vor trăi într-o stare constantă de panică și frică. Iar cei ai urmașilor Mei, care Mi-au arătat credință, se vor bucura și vor aplauda atotputernicia Mea. Ei vor simți mulțumirea inefabilă și vor trăi în sânul unei bucurii așa cum nu am mai oferit niciodată înainte omenirii. Căci Eu prețuiesc faptele bune ale omului și îi detest faptele rele. De când am început să conduc

omenirea, am sperat cu nerăbdare să câștig un grup de oameni care să fie în asentiment cu Mine. Pe de altă parte, nu-i uit niciodată pe aceia care nu sunt în asentiment cu Mine; Îi detest mereu în inima Mea, așteptând ocazia de a-i face să răspundă pentru faptele lor rele, lucru ce Mă va delecta. Acum ziua Mea a venit în sfârșit și nu mai trebuie să aștept!

Lucrarea Mea finală nu este numai de dragul pedepsirii omului, ci și de dragul pregătirii destinației omului. Mai mult, este pentru ca toți oamenii să poată să-Mi recunoască faptele și acțiunile. Vreau ca fiecare persoană să vadă că tot ceea ce am făcut este drept și că tot ceea ce am făcut este o expresie a firii Mele. Nu fapta omului, cu atât mai puțin natura, este cea care a dat naștere omenirii, ci Eu, care hrănesc fiecare ființă vie în creație. Fără existența Mea, omenirea poate doar să piară și să îndure biciuirea calamității. Nimeni nu va mai vedea vreodată soarele și luna frumoasă sau lumea verde; omenirea se va confrunta numai cu noaptea geroasă și cu valea inexorabilă a umbrei morții. Eu sunt singura mântuire a omenirii. Eu sunt singura speranță a omenirii și, Mai mult, Eu sunt Cel pe care se bazează existența întregii omeniri. Fără Mine, omenirea va ajunge într-un impas. Fără Mine, omenirea va îndura catastrofe și va fi călcată în picioare de tot felul de fantome, deși nimeni nu ține seama de Mine. Am făcut o lucrare care nu poate fi făcută de nimeni altcineva și sper doar ca omul să Mă poată răsplăti cu câteva fapte bune. Deși foarte puțini au putut să Mă răsplătească, Îmi voi încheia totuși călătoria în lumea oamenilor și voi începe următoarea etapă a lucrării Mele în desfășurare, pentru că toată alergătura Mea încoace și încolo în mijlocul omului în acești mulți ani a fost roditoare și Eu sunt foarte mulțumit. Ceea ce Mă interesează acum nu este numărul oamenilor, ci mai degrabă faptele lor bune. În orice caz, sper că pregătiți suficiente fapte bune pentru propria voastră destinație. Atunci voi fi mulțumit; în caz contrar, niciunul dintre voi nu va putea scăpa de

dezastrul care se va abate asupra voastră. Dezastrul provine de la Mine și, bineînțeles, este condus de Mine. Dacă nu puteți părea îndeajuns de buni în ochii Mei, atunci nu veți scăpa de suferința dezastrului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

Mărturii similare bazate pe experiențe

Dumnezeu este atât de drept

Când părinții mei au fost îndepărtați din biserică

Imnuri similare

Judecata lui Dumnezeu este pe deplin revelată

Firea dreaptă a lui Dumnezeu este reală și vie

Firea dreaptă a lui Dumnezeu e unică

Dumnezeu este milos din belșug și profund mânios

Firea lui Dumnezeu este miloasă, iubitoare, dreaptă și măreață

46. Numai cei care Îl cunosc pe Dumnezeu pot să-L slujească și să mărturisească pentru El

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic al zilelor de pe urmă

Aceia care Îi slujesc lui Dumnezeu ar trebui să fie apropiații lui Dumnezeu, să fie plăcuți Lui și să fie capabili de o loialitate fără de margini față de Dumnezeu. Indiferent dacă acționezi în privat sau în public, ești capabil să dobândești bucuria de la Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu, ești capabil să stai drept în fața lui Dumnezeu și, indiferent de cum te tratează ceilalți, vei merge întotdeauna pe calea pe care ar trebui să mergi și te vei îngriji cu atenție de povara Lui. Numai oamenii ca aceștia sunt apropiații lui Dumnezeu. Dacă apropiații lui Dumnezeu sunt în măsură să-L slujească în mod direct, este pentru că lor le-a fost dată marea însărcinare și povară a lui Dumnezeu, pot să ia inima și povara lui Dumnezeu ca și cum ar fi ale lor și nu acordă atenție propriilor perspective: chiar și atunci când nu vor avea perspective și nu vor câștiga nimic, ei vor crede întotdeauna în El cu o inimă iubitoare de Dumnezeu. Și astfel, acest tip de persoană este un apropiat al lui Dumnezeu. Apropiații lui Dumnezeu sunt, de asemenea, și confidenții Lui; numai confidenții lui Dumnezeu ar putea împărtăși neliniștea și gândurile Lui, și, deși trupul lor este dureros și slab, ei sunt capabili să îndure durerea și să renunțe la ceea ce le place pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Dumnezeu dă mai multe poveri unor asemenea oameni și ceea ce Își dorește să facă Dumnezeu se naște din mărturia unor astfel de persoane. Astfel, acești oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu, sunt slujitorii lui Dumnezeu, care se conformează intențiilor Lui, și numai astfel de oameni pot domni împreună cu Dumnezeu. Când ai devenit cu adevărat apropiatul lui Dumnezeu, atunci vei domni împreună cu Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu intențiile Lui”

Dumnezeu face lucrarea de judecată și mustrare în așa fel încât omul să poată să Îl cunoască, și pentru mărturisirea Lui. Fără judecata Lui asupra firii stricate a omului, omul nu ar putea cunoaște firea Sa cea dreaptă, care nu îngăduie nicio ofensă, și nici nu ar putea omul să-și transforme vechea lui cunoaștere despre Dumnezeu într-una nouă. Pentru mărturisirea Sa și pentru gestionarea Sa, El Își face publică totalitatea, îngăduindu-i astfel omului, prin arătarea Lui publică, să atingă cunoașterea lui Dumnezeu, să-și schimbe firea, și să fie martor răsunător pentru Dumnezeu. Schimbarea firii omului se îndeplinește prin diferite tipuri de lucrări ale lui Dumnezeu; fără astfel de schimbări în firea omului, omul nu ar fi în stare să fie martor pentru Dumnezeu și nu s-ar putea conforma voii lui Dumnezeu. Schimbările din firea omului semnifică faptul că omul s-a eliberat din robia Satanei și de influența întunericului și că a devenit, cu adevărat, un model și un specimen al lucrării lui Dumnezeu, un martor al lui Dumnezeu și cineva care se conformează voii lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeul întrupat a venit să-Și facă lucrarea pe pământ și cere ca omul să capete cunoaștere despre El, supunere față de El, să fie mărturie pentru El, să Îi cunoască lucrarea concretă și firească, să se supună tuturor cuvintelor și lucrării Sale, care nu sunt potrivite cu noțiunile omului, și să fie martor pentru toată lucrarea pe care o săvârșește El ca să-l mântuiască pe om, cât și pentru toate faptele pe care le face El pentru a-l cuceri pe om. Cei care sunt martori pentru Dumnezeu trebuie să aibă cunoaștere despre Dumnezeu; numai acest fel de mărturie este adevărată și practică și numai acest fel de mărturie îl poate face de rușine pe Satana. Dumnezeu îi folosește pe cei care au ajuns să-L cunoască trecând prin judecata, mustrarea și emondarea Sa, pentru a fi martori pentru El. El îi folosește pe cei care au fost stricați de Satana ca să

fie martori pentru El și la fel îi folosește și pe cei a căror fire s-a schimbat și care au dobândit astfel binecuvântările Sale, pentru a fi martori pentru El. El nu are nevoie ca omul să-L slăvească numai cu gura, și nici nu Îi trebuie laudele și mărturia celor din tagma Satanei, care nu au fost mântuiți de El. Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt potriviți să fie martori pentru El și numai cei a căror fire s-a schimbat sunt potriviți să fie martori pentru El. Dumnezeu nu îi va îngădui omului să-I facă numele de rușine în mod voit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

În religie, mulți oameni pătimesc în mod semnificativ toată viața lor: își supun corpul și își poartă crucea și chiar continuă să sufere și să îndure până în pragul morții! Unii încă postesc în dimineața morții lor. Toată viața, își refuză mâncarea și îmbrăcămintea bună, concentrându-se doar la suferință. Ei sunt în stare să-și supună corpul și să se lepede de trup. Duhul lor este lăudabil pentru suferința îndelungată. Dar gândirea, noțiunile, atitudinea lor mentală și, într-adevăr, vechea lor natură nu au fost câtuși de puțin emondate. Sunt lipsiți de adevărata cunoaștere de sine. Chipul lui Dumnezeu din mintea lor este cel tradițional al unui Dumnezeu nedeslușit. Hotărârea lor de a pătimi pentru Dumnezeu vine din râvna și caracterul bun al umanității lor. Chiar dacă ei cred în Dumnezeu, nici nu-L înțeleg și nici nu-I cunosc intențiile. Ei doar lucrează și suferă orbește pentru Dumnezeu. Nu pun niciun fel de preț pe discernământ, nu prea le pasă de cum trebuie să se asigure că slujirea lor împlinește, de fapt, intențiile lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin sunt conștienți de cum să atingă cunoașterea de Dumnezeu. Dumnezeul pe care Îl slujesc nu este Cel în chipul Său inerent, ci un Dumnezeu pe care și L-au imaginat, despre care doar au auzit sau despre care doar au citit în legende. Apoi își folosesc imaginațiile bogate și

cucernicia ca să pătimească pentru Dumnezeu și să preia lucrarea Sa, pe care El vrea s-o facă. Slujirea lor este prea inexactă, astfel încât, practic, niciunul dintre ei nu este cu adevărat în stare să slujească în acord cu intențiile lui Dumnezeu. Indiferent cu câtă bucurie suferă, perspectiva lor inițială asupra slujirii și chipul lui Dumnezeu din mintea lor rămân neschimbate, pentru că ei nu au fost supuși judecății, mustrării, rafinării lui și desăvârșirii Lui și pentru că nimeni nu i-a îndrumat folosind adevărul. Chiar dacă ei cred în Isus Mântuitorul, niciunul dintre ei nu L-a văzut vreodată. Ei Îl cunosc doar din legende și zvonuri. Drept urmare, slujba lor nu înseamnă decât să slujească la întâmplare, cu ochii închiși, ca un orb care își slujește propriul tată. Ce se poate obține, în cele din urmă, printr-o astfel de slujire? Și cine ar aproba-o? De la început până la sfârșit, slujirea lor nu se schimbă deloc, niciodată; ei primesc doar lecții făcute de om și își bazează slujirea numai pe naturalețea lor și pe propriile preferințe. Ce recompensă ar putea aduce acest lucru? Nici măcar Petru, care L-a văzut pe Isus, nu știa cum să slujească potrivit intențiilor lui Dumnezeu; a ajuns să afle acest lucru la sfârșit, când era bătrân. Ce spune acest lucru despre acei oameni orbi care nu au experimentat câtuși de puțin emondarea și nu au avut pe nimeni care să-i călăuzească? Slujirea de astăzi a multora dintre voi nu este precum cea a acestor orbi? Toți cei care nu au primit judecată, emondare și care nu s-au schimbat – nu sunt ei toți cei cuceriți incomplet? La ce folosesc astfel de oameni? Dacă gândirea, cunoașterea ta despre viață și cunoașterea despre Dumnezeu nu arată nicio schimbare nouă și tu nu câștigi cu adevărat nimic, atunci nu vei realiza niciodată nimic remarcabil în slujirea ta! Fără o viziune și o nouă cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu, nu ești cucerit. Modul tău de a-L urma pe Dumnezeu va fi apoi precum al celor care pătimesc și postesc: va avea o valoare mică! Eu spun că slujirea lor este inutilă tocmai pentru că este puțină mărturisire în ceea ce fac

aceștia! De-a lungul vieții lor, acei oameni suferă și își petrec timp în închisoare; sunt veșnic răbdători, iubitori și își poartă veșnic crucea, sunt ridiculizați și respinși de lume, experimentează toate greutățile și, cu toate că sunt ascultători până la capăt, tot nu sunt cuceriți și nu pot oferi nicio mărturie despre faptul că sunt cuceriți. Ei au suferit mult, însă, în sinea lor, nu-L cunosc deloc pe Dumnezeu. Nu au fost emondate niciunele dintre lor gânduri, vechile noțiuni, practici religioase, cunoașteri făcute de om și idei umane. Nu există nici cea mai mică urmă de cunoaștere nouă în ele. Nicio parte din cunoașterea lor de Dumnezeu nu este adevărată sau corectă. Ei au înțeles greșit intențiile lui Dumnezeu. Îl slujește asta pe Dumnezeu? Indiferent de cunoașterea ta de Dumnezeu din trecut, dacă astăzi rămâne la fel și tu continui să-ți bazezi cunoașterea de Dumnezeu pe propriile tale noțiuni și idei, indiferent de ceea ce face El, adică, dacă spui că nu ai nicio cunoaștere nouă, adevărată de Dumnezeu și dacă eșuezi să cunoști adevărata imagine și firea a lui Dumnezeu, dacă a ta cunoaștere de Dumnezeu este încă ghidată de gândirea feudală, superstițioasă, și încă se naște din imaginația și noțiunile umane, atunci nu ai fost cucerit. Toate cuvintele pe care ți le spun acum sunt menite să-ți permită să afli și să ai această cunoaștere pentru a te conduce la o mai nouă și corectă cunoaștere; de asemenea, sunt menite să emondeze vechile noțiuni și cunoștințe pe din tine, astfel încât să poți avea o nouă cunoaștere. Dacă mănânci și bei cu adevărat cuvintele Mele, atunci cunoașterea ta se va schimba în mod considerabil. Atât timp cât mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu cu o inimă supusă, perspectiva ta va fi schimbată. Atât timp cât poți accepta mustrările repetate, vechea ta mentalitate se va schimba treptat. Atât timp cât vechea ta mentalitate este complet înlocuită cu cea nouă, practica ta se va schimba, de asemenea, corespunzător. În acest fel, slujirea ta va deveni

din ce în ce mai precisă, din ce în ce mai capabilă să fie la înălțimea intențiilor lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (3)”

Oricine s-a hotărât, Îi poate sluji lui Dumnezeu, însă doar cei care arată considerație față de intențiile lui Dumnezeu și care-I înțeleg intențiile sunt calificați și au dreptul de a-I sluji. Printre voi, am descoperit lucrul acesta: mulți oameni cred că, atât timp cât propovăduiesc cu ardoare Evanghelia pentru Dumnezeu, merg pe drum pentru Dumnezeu, se istovesc și se sacrifică pentru Dumnezeu, și așa mai departe, atunci asta înseamnă a-L sluji pe Dumnezeu. Încă mai mulți oameni religioși cred că a-L sluji pe Dumnezeu înseamnă a alerga de colo-colo cu o Biblie în mână, propovăduind Evanghelia Împărăției Cerurilor și a-i salva pe oameni făcându-i să se pocăiască și să se spovedească. Există și mulți funcționari ai Bisericii care cred că slujirea lui Dumnezeu înseamnă a ține predici în capele după terminarea unor studii înalte și instruirea la seminar și a-i învăța pe oameni prin lecturi ale Scripturilor din Biblie. Mai mult, există oameni din zone sărace care cred că slujirea lui Dumnezeu înseamnă vindecarea celor bolnavi și alungarea demonilor din mijlocul fraților și al surorilor lor sau rugăciunea pentru ei sau slujirea acestora. Printre voi sunt mulți care cred că a-L sluji pe Dumnezeu înseamnă a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu, a se ruga la Dumnezeu în fiecare zi, cât și a vizita și a lucra în bisericile de pretutindeni. Există alți frați și alte surori care cred că a-L sluji pe Dumnezeu înseamnă să nu se căsătorească sau să nu aibă niciodată o familie și să-și dedice întreaga ființă lui Dumnezeu. Cu toate acestea, puțini știu ce înseamnă cu adevărat a-L sluji pe Dumnezeu. Deși oamenii care Îi slujesc lui Dumnezeu sunt la fel de mulți ca stelele de pe cer, numărul celor care Îl pot sluji în mod direct și care sunt capabili să

slujească în conformitate cu intențiile Lui Dumnezeu este neînsemnat, deosebit de mărunt. De ce spun asta? Spun acest lucru pentru că nu înțelegeți esența sintagmei „a sluji lui Dumnezeu” și pentru că înțelegeți atât de puțin despre cum să slujim în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu. Este imperios ca oamenii să înțeleagă exact ce fel de slujire a lui Dumnezeu este în armonie cu intențiile Lui.

Dacă vă doriți să slujiți în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu, trebuie să înțelegeți mai întâi ce fel de oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu, ce fel de oameni nu sunt plăcuți lui Dumnezeu, care sunt oamenii pe care Dumnezeu îi face desăvârșiți și ce fel de oameni sunt pregătiți pentru a sluji lui Dumnezeu. Ar trebui cel puțin să fiți echipați cu aceste cunoștințe. Mai mult, ar trebui să știți obiectivele lucrării lui Dumnezeu și lucrarea pe care Dumnezeu o va face aici și acum. După ce veți înțelege acestea, îndrumați de cuvintele lui Dumnezeu, mai întâi ar trebui să intrați și mai întâi veți primi însărcinarea dată de Dumnezeu. Când veți experimenta cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu și atunci când veți cunoaște cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu, veți fi calificați să-I slujiți lui Dumnezeu. Și atunci când Îl slujiți pe El, Dumnezeu vă deschide ochii spirituali și vă permite să-I înțelegeți mai în profunzime lucrarea și să o vedeți mai clar. Când intrați în această realitate, experiențele voastre vor fi mai profunde și mai practice și aceia dintre voi care au avut astfel de experiențe vor putea merge prin biserici și oferi sprijin fraților și surorilor voastre, ca să vă puteți baza pe tăria celuilalt pentru a compensa propriile neajunsuri și să dobândiți cunoștințe mai bogate în cugetele voastre. Numai după obținerea acestui efect veți putea să slujiți în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu și veți putea fi desăvârșiți de Dumnezeu în timpul slujirii voastre.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu intențiile Lui”

Cunoașterea firii lui Dumnezeu și a ceea ce El are și este poate avea un impact pozitiv asupra oamenilor. Îi poate ajuta să aibă mai multă încredere în Dumnezeu și îi poate ajuta să capete o supunere și o frică adevărată față de El. Atunci, ei nu Îl vor mai urma sau venera orbește. Dumnezeu nu vrea nesăbuiți sau persoane care urmează mulțimea orbește, ci mai degrabă un grup de oameni care au în inimile lor o cunoaștere și o înțelegere clară a firii lui Dumnezeu și care se pot comporta ca martori ai Lui, oameni care nu L-ar abandona niciodată pe Dumnezeu datorită frumuseții Sale, datorită a ceea ce are și este și datorită firii Sale drepte. Ca discipol al lui Dumnezeu, dacă în inima ta încă există o lipsă de claritate sau dacă există ambiguitate sau confuzie în privința existenței Lui adevărate, a firii Sale, a ceea ce El are și este și a planului Său de a mântui omenirea, atunci credința ta nu poate câștiga lauda lui Dumnezeu. El nu vrea ca acest fel de persoană să-L urmeze și Lui nu-I place ca acest fel de persoană să vină înaintea Sa. Deoarece acest fel de persoană nu-L înțelege pe Dumnezeu, nu este în stare să-și ofere inima Lui – inima sa este închisă pentru El, deci credința sa în Dumnezeu este plină de impurități. Modul în care Îl urmează pe Dumnezeu nu poate fi numit decât orbește. Oamenii pot câștiga o credință adevărată și pot fi discipoli adevărați doar dacă Îl înțeleg și Îl cunosc în mod real pe Dumnezeu, ceea ce naște în ei frică de El și supunere adevărată. Doar în acest mod își pot da inima lui Dumnezeu și o pot deschide față de El. Asta vrea Dumnezeu, deoarece tot ceea ce fac și gândesc ei poate rezista la testul lui Dumnezeu și ei pot fi martori pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Gradul în care oamenii Îl înțeleg pe Dumnezeu în inimile lor reprezintă totodată mărimea locului pe care El îl are în inimile lor. Cu cât e mai mare gradul în care oamenii Îl înțeleg pe Dumnezeu în inimile lor, cu atât e mai

important Dumnezeu în inimile lor. Dacă Dumnezeul pe care tu Îl cunoști e vag și fără conținut, atunci Dumnezeul în care crezi este la fel. Dumnezeul pe care tu Îl cunoști este limitat doar la sfera vieții tale personale și nu are nicio legătură cu adevăratul Dumnezeu Însuși. Așadar, să cunoști faptele practice ale lui Dumnezeu, să cunoști realitatea Lui și atotputernicia Sa, să cunoști adevărata identitate a lui Dumnezeu Însuși, să cunoști ceea ce are El și ceea ce este, să știi acțiunile pe care le-a manifestat El în toate lucrurile creației Sale – aceste lucruri sunt extrem de importante pentru fiecare persoană care vrea să-L cunoască pe Dumnezeu. Ele stabilesc direct dacă oamenii pot să intre în adevărul-realitate. Dacă tu îți limitezi înțelegerea lui Dumnezeu doar la cuvinte, dacă o limitezi doar la măruntele tale trăiri, la ceea ce-ți imaginezi tu că este harul lui Dumnezeu sau la măruntele tale mărturii despre Dumnezeu, atunci îți spun cu tărie că Dumnezeul în care crezi nu este Dumnezeu Însuși. Nu doar atât, ci se poate spune că Dumnezeul în care crezi este unul imaginar, nu Dumnezeu Cel adevărat. Asta fiindcă Dumnezeul adevărat este Cel care stăpânește peste toate, Cel care pășește printre toate, Cel care le gestionează pe toate. El este Cel care ține în mâinile Sale soarta întregii omeniri și a tuturor lucrurilor. Lucrarea și faptele Dumnezeului despre care vorbesc nu se limitează doar la o mână de oameni. Adică, nu se limitează doar la cei care Îl urmează în prezent. Faptele Lui sunt manifestate în toate lucrurile, în supraviețuirea tuturor lucrurilor și în legile schimbării tuturor lucrurilor. Dacă nu poți să vezi sau să recunoști faptele lui Dumnezeu în toate lucrurile creației Sale, atunci nu poți să fii martor pentru niciuna dintre faptele Sale. Dacă nu poți să fii martor pentru Dumnezeu, dacă tu continui să vorbești despre acest mărunt și așa-zis „Dumnezeu” pe care tu Îl cunoști, despre acel Dumnezeu care e limitat la ideile tale și care există doar în limitele înguste ale minții tale, dacă tu continui să vorbești despre acel fel de Dumnezeu, atunci Dumnezeu

nu îți va lăuda niciodată credința. Când ești martor pentru Dumnezeu, dacă faci asta doar cu referire la modul în care te bucuri de harul lui Dumnezeu, felul în care accepți disciplina și certarea Lui și modul în care te bucuri de binecuvântările Lui atunci când ești martor pentru El, atunci toate acestea nu sunt nici pe departe suficiente și nici pe-aproape de a-L mulțumi. Dacă vrei să fii martor pentru Dumnezeu într-un mod care să fie în conformitate cu intențiile Sale, să fii martor pentru adevăratul Dumnezeu Însuși, atunci trebuie să afli ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este din faptele Lui. Trebuie să remarci autoritatea lui Dumnezeu în faptul că El controlează totul, să vezi adevărul modului în care El susține întreaga omenire. Dacă recunoști doar că subzistența și necesitățile din viața ta vin de la Dumnezeu, dar nu reușești să vezi adevărul conform căruia El susține întreaga omenire prin toate lucrurile create de El, că El conduce întreaga omenire prin stăpânirea Lui asupra tuturor lucrurilor, atunci nu vei putea niciodată să fii martor pentru Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IX”

Ca ființă creată, dacă vrei să îți faci datoria unei ființe create și să înțelegi intențiile lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi intențiile lui Dumnezeu pentru ființe create, trebuie să Îi înțelegi planul de gestionare și trebuie să înțelegi întreaga semnificație a lucrării pe care o face El. Cei care nu înțeleg nu sunt ființe create calificate! În calitate de ființă creată, dacă nu înțelegi de unde ai venit, nu înțelegi istoria omenirii și toată lucrarea făcută de către Dumnezeu și, în plus, nu înțelegi cum s-a dezvoltat omenirea până astăzi și nu înțelegi cine comandă întregii omeniri, atunci ești incapabil să-ți faci datoria. Dumnezeu a condus omenirea până astăzi și, de când l-a creat pe om pe pământ, nu l-a părăsit niciodată. Duhul Sfânt nu încetează niciodată să lucreze, nu a încetat niciodată să călăuzească omenirea și nu a părăsit niciodată omenirea. Dar

omenirea nu-și dă seama că există un Dumnezeu, cu atât mai puțin Îl cunoaște pe Dumnezeu. Există oare vreun lucru mai umilitor decât acesta pentru toate ființele create? Dumnezeu personal îl conduce pe om, dar omul nu înțelege lucrarea lui Dumnezeu. Ești ființă creată și totuși nu-ți înțelegi propria istorie și nu ești conștient de cine te-a condus în călătoria ta, nu ești conștient de lucrarea făcută de către Dumnezeu și, ca atare, nu-L poți cunoaște pe Dumnezeu. Dacă încă nu știi acum, atunci nu vei fi niciodată apt să fii mărturie pentru Dumnezeu. Astăzi, Creatorul îi conduce personal încă o dată pe toți oamenii și îi face pe toți oamenii să-I vadă înțelepciunea, atotputernicia, mântuirea și minunăția. Totuși, tu încă nu îți dai seama sau nu înțelegi – prin urmare, nu vei fi tu cel care nu va primi mântuirea? Cei care îi aparțin Satanei nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, în vreme ce aceia care Îi aparțin lui Dumnezeu pot auzi vocea lui Dumnezeu. Toți aceia care realizează și înțeleg cuvintele pe care Eu le rostesc sunt cei care vor fi mântuiți și vor fi mărturie pentru Dumnezeu; toți aceia care nu înțeleg cuvintele pe care Eu le rostesc nu pot depune mărturie pentru Dumnezeu și sunt cei care vor fi eliminați. Cei care nu înțeleg intențiile lui Dumnezeu și nu realizează lucrarea lui Dumnezeu sunt incapabili să obțină cunoașterea lui Dumnezeu, și asemenea oameni nu pot fi mărturie pentru Dumnezeu. Dacă îți dorești să fii mărturie pentru Dumnezeu, atunci trebuie să Îl cunoști pe Dumnezeu; cunoașterea lui Dumnezeu este realizată prin lucrarea lui Dumnezeu. Una peste alta, dacă dorești să-L cunoști pe Dumnezeu, atunci trebuie să cunoști lucrarea lui Dumnezeu: cunoașterea lucrării lui Dumnezeu este de cea mai mare importanță. Când cele trei etape ale lucrării ajung la final, va fi făcut un grup al acelora care depun mărturie pentru Dumnezeu, un grup al celor care-L cunosc pe Dumnezeu. Acești oameni Îl vor cunoaște cu toții pe Dumnezeu și vor fi în stare să pună adevărul în practică. Ei vor poseda umanitate și rațiune și vor cunoaște cu toții cele trei

etape ale lucrării de mântuire a lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea care va fi realizată la sfârșit și acești oameni sunt cristalizarea lucrării de gestionare de 6000 de ani și sunt cea mai puternică mărturie a înfrângerii finale a Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Vă îndemn să înțelegeți mai bine conținutul decretelor administrative și să depuneți eforturi pentru a cunoaște firea lui Dumnezeu. Dacă nu, va fi greu să vă țineți buzele pecetluite, limbile voastre se vor angaja prea liber în conversații pompoase și veți ofensa, fără să vreți, firea lui Dumnezeu și veți cădea în întuneric, pierzând prezența Duhului Sfânt și lumina. Pentru că voi nu sunteți principiali în acțiunile voastre, pentru că faceți și spuneți ceea ce nu ar trebui, veți primi răsplata cuvenită. Ar trebui să știi că, deși tu ești neprincipial în cuvânt și faptă, Dumnezeu este cât se poate de principial în ambele. Motivul pentru care tu primești condamnarea este că ai ofensat pe Dumnezeu, nu o persoană. Dacă în viața ta comiți multe infracțiuni împotriva firii lui Dumnezeu, atunci ești destinat să devii un copil al iadului. Pentru om, poate părea că ai comis numai câteva fapte care sunt în dezacord cu adevărul și nimic mai mult. Cu toate acestea, ești conștient că, în ochii lui Dumnezeu, tu ești deja cineva pentru care nu mai există nicio jertfă pentru păcat? Pentru că tu ai încălcat decretele administrative ale lui Dumnezeu mai mult decât o singură dată și, în plus, nu ai arătat niciun semn de pocăință, prin urmare, nu ai altă scăpare decât să plonjezi în iad, unde Dumnezeu pedepsește omul. Un număr mic de oameni, în timp ce-L urmau pe Dumnezeu, au săvârșit unele fapte care încălcau principiile, dar după ce au fost emondați și îndrumați, și-au descoperit treptat propria stricăciune, apoi au intrat pe calea cea bună a realității și rămân fundamentați și astăzi. Astfel de oameni sunt cei care vor rămâne în cele din

urmă. Cu toate acestea, Eu îi caut pe cei onești; dacă tu ești o persoană cinstită și care acționează conform principiului, atunci tu poți fi un prieten apropiat al lui Dumnezeu. Dacă în acțiunile tale nu jignești firea lui Dumnezeu și cauți intențiile lui Dumnezeu și ai o inimă cu frică de Dumnezeu, atunci credința ta este la nivelul cerut. Cine nu se teme de Dumnezeu și nu are o inimă care tremură de groază e foarte predispus să încalce decretele administrative ale lui Dumnezeu. Mulți Îl slujesc pe Dumnezeu cu puterea pasiunii lor, dar nu au nicio înțelegere a decretelor administrative ale lui Dumnezeu, cu atât mai puțin vreo bănuială cu privire la implicațiile cuvintelor Sale. Și astfel, cu intențiile lor bune, deseori sfârșesc prin a face lucruri care perturbă gestionarea lui Dumnezeu. În cazuri grave, ei sunt îndepărtați, lipsiți de orice altă șansă de a-L urma, și sunt aruncați în iad, orice asociere cu casa lui Dumnezeu luând sfârșit. Acești oameni lucrează în casa lui Dumnezeu prin puterea bunelor lor intenții ignorante și sfârșesc prin a mânia firea lui Dumnezeu. Oamenii își aduc căile de a sluji oficiali și domni în casa lui Dumnezeu și încearcă să le pună în practică, gândindu-se în zadar că pot fi aplicate cu ușurință și fără efort aici. Niciodată nu își închipuie că Dumnezeu nu are firea unui miel, ci a unui leu. De aceea, cei care se asociază cu Dumnezeu pentru prima dată nu sunt în stare să comunice cu El, căci inima lui Dumnezeu este diferită de cea a omului. Numai după ce înțelegi multe adevăruri poți ajunge să-L cunoști continuu pe Dumnezeu. Această cunoaștere nu este compusă din cuvinte și doctrine, dar poate fi folosită ca o comoară prin care tu intri în confidență apropiată cu Dumnezeu și ca dovadă că El Se bucură de tine. Dacă ești lipsit de realitatea cunoașterii și nu ești înzestrat cu adevărul, atunci slujirea ta înflăcărată poate aduce asupra ta doar disprețul și aversiunea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”

Imnuri similare

Cum să slujești în armonie cu voia lui Dumnezeu

Doar cunoscând faptele lui Dumnezeu putem fi martori adevărați pentru El

Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu pot fi mărturie pentru El

Cerința finală a lui Dumnezeu pentru omenire este ca aceasta să-L cunoască pe El

Biserica lui
Dumnezeu Atotputernic

Site-ul Evangheliei
https://ro.kingdomsalvation.org

Site-ul nostru

Descarcă aplicația

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/ro/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/ro/facebook

Email: contact.ro@kingdomsalvation.org